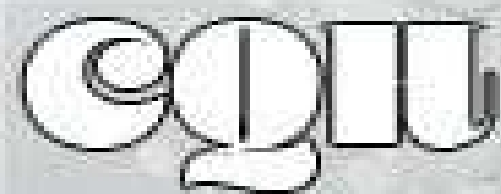

Dư Phương

Bình An

TRỌNG SINH

[Facebook.com/cungquanghang](https://www.facebook.com/cungquanghang)

Contact@cungquanghang.com

Mục lục

[Chương 1: Tiền Căn](#)

[Chương 2: Trọng Sinh](#)

[Chương 3: Trở Về Trường Học](#)

[Chương 4: Tứ Bảo](#)

[Chương 5: Cấu Huyết Thiên Lô](#)

[Chương 6: Hội Nghị](#)

[Chương 7: Anh Mới Là Sâu Gạo](#)

[Chương 8: Kinh Ngạc](#)

[Chương 9: Chán Ghét Theo Bản Năng](#)

[Chương 10: Còn Nhiều Thời Gian](#)

[Chương 11: Đây Không Phải Là Vỡ Buông Để Bất Thật Mà](#)

[Chương 12: Lạc Tay Đỉnh Ước](#)

[Chương 13: Muốn Đào Tương](#)

[Chương 14: Ăn CƠM](#)

[Chương 15: Ánh Sáng Mới Nở Rộ](#)

[Chương 16: Các Loại Ghê Tôm](#)

[Chương 17: Sáng Thứ Bảy](#)

[Chương 18: Năm Mới Vui Vẻ](#)

[Chương 19: Người Đàn Ông Có Đôi Mắt Đào Hoa](#)

[Chương 20: Quảng Trường Thời Đại](#)

[Chương 21: Đếm Ngược Thời Gian](#)

[Chương 22: Bác Trai](#)

[Chương 23: Viên Lão Phu Nhân](#)

[Chương 24: Câu Lạc Bộ Golden Bay](#)

[Chương 25: Người Đàn Ông Kia](#)

[Chương 26: Lại Gặp Mặt](#)

[Chương 27: Ý Định Của Minh](#)

[Chương 28: Ăn Lẩu](#)

[Chương 29: Chị Em Tốt](#)

[Chương 30: Thành Phố Meibo](#)

[Chương 31: Vô Tình Gặp Được](#)

[Chương 32: Hôn Gián Tiếp](#)

[Chương 33: Đi Công Tác](#)

[Chương 34: Đồng Minh](#)

[Chương 35: Nghiêm Lão Phu Nhân](#)

[Chương 36: Không Phải Là Đối Thủ A](#)

[Chương 37: Lòng Tin](#)

[Chương 38: Trình Vận](#)

[Chương 39: Đừng Khiêu Chiến Giới Hạn Cuối Cùng Của Tôi](#)

[Chương 40: Đàn Ông Chính Là Như Thế](#)

[Chương 41: Ôn Đại Thiếu Gia Mất Tích](#)

[Chương 42: ‘Đại Hội Đấu Võ’](#)

[Chương 43: Tìm Đến Ba](#)

[Chương 44: Cơm Tối Ấm Ấp](#)

[Chương 45: Có Gian Tình Thật To](#)

[Chương 46: Chiếc Skyper C8](#)

[Chương 47: Được, Anh Chịu Trách Nhiệm](#)

[Chương 48: Say](#)

[Chương 49: Lớn Tuổi Hơn Một Chút Có Gì Không Tốt Sao](#)

[Chương 50: Không Đề](#)

[Chương 51: Ước Hẹn Cùng Ba](#)

[Chương 52: Bị Bài Xích](#)

[Chương 53: Sai Lầm Cả Đêm](#)

[Chương 54: Bắt Đầu Kế Hoạch](#)

[Chương 55: Kiểm Tra Thân Thể](#)

[Chương 56: Gặp Phải Một Đóa Hoa Trắng Nhỏ](#)

[Chương 57: Đội A- Xít Sun-Phu-Rit](#)

[Chương 58: Thêm Bạn](#)

[Chương 59: Tha Thứ](#)

[Chương 60: Thăm](#)

[Chương 61: Lôi Kéo](#)

[Chương 62: Thành Phố Không Ngủ](#)

[Chương 63: Dạ Tiệc Hàng Năm](#)

[Chương 64: Ứng Cử Viên Tốt](#)

[Chương 65: Hoàng Tử Cưỡi Ngựa Đến](#)

[Chương 66: Đầy Là Sự Ích Kỳ Của Người Làm Cha](#)

[Chương 67: Người Thân](#)

[Chương 68: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được](#)

[Chương 69: Cục Phẩm Chỗ Nào Cũng Có](#)

[Chương 70: Cách Xa Cục Phẩm, Trân Ái Sinh Mạng](#)

[Chương 71: Không Bằng Tự Minh Bảo Vệ Minh](#)

[Chương 72: Di Chúc](#)

[Chương 73: Mỗi Người Đi Một Ngã](#)

[Chương 74: Bữa Tiệc](#)

[Chương 75: Làm Bạn Gái Của Anh Đi](#)

[Chương 76: Vô Lực](#)

[Chương 77: Đón Người](#)

[Chương 78: Làm Hoàn Thánh](#)

[Chương 79: Bạn Mới](#)

[Chương 80: Ngày Lễ Nguyên Tiêu](#)

[Chương 81: Khai Giảng](#)

[Chương 82: Bạn Trên Mạng Không Thể Tùy Tiện Gặp](#)

[Chương 83: Thì Ra Là Có Người Khác](#)

[Chương 84: Khiêu Khích](#)

[Chương 85: Tựa Đê Rất Bất Mắt, Rất Kích Thích](#)

[Chương 86: Đối Lập](#)

[Chương 87: Chính Thức Tuyên Chiến](#)

[Chương 88: Không Đề](#)

[Chương 89: Giai Nhân Ước Hẹn](#)

[Chương 90: Bày Tô Chân Tình](#)

[Chương 91: Gián Tiếp](#)

[Chương 92: Bận Rộn](#)

[Chương 93: Đi Họp](#)

[Chương 94: Muốn Anh Phải Xin Lỗi](#)

[Chương 95: Chỉ Là Học Xong Thì Trưởng Thành](#)

[Chương 96: Thiên Trường Địa Cửu](#)

[Chương 97: Chuyện Xấu Giữa Ban Ngày Ban Mặt](#)

[Chương 98: Tin Tức Kinh Hoàng](#)

[Chương 99: Tái Hôn](#)

[Chương 100: Khéo Quá Hóa Vụng](#)

[Chương 101: Rất Tức Giận](#)

[Chương 102: Các Loại Giận](#)

[Chương 103: Lối Thoát Chật Vật](#)

[Chương 104: Quả Nhiên Vẫn Là Cô Ta](#)

[Chương 105: Không Cần Làm Thánh Mẫu Thiện Lương](#)

[Chương 106: Anh Không Vui](#)

[Chương 107: Nhẹ Cá Người](#)

[Chương 108: Vô Tình Gặp Gỡ Tại Maison Branche](#)

[Chương 109: Đây Chính Là Đãi Ngộ Bạch Kim](#)

[Chương 110: Anh Em Bà Con](#)

[Chương 111: Anh Vẫn Luôn Nguy Hiểm Như Thế](#)

[Chương 112: Tình Cảm](#)

[Chương 113: Bình Tĩnh](#)

[Chương 114: Phía Sau Chuyện Xưa](#)

[Chương 115: Chính Tôi Mới Trèo Cao](#)

[Chương 116: Đây Là Lần Đầu Tiên Có Đánh Cuộc](#)

[Chương 117: Nhắc Lại Chuyện Cũ](#)

[Chương 118: Tai Tiếng](#)

[Chương 119: Người Phụ Nữ Thương Thức](#)

[Chương 120: Không Nhúng Tay Vào Chuyện Nhà Của Người Ngoài](#)

[Chương 121: Cho Làm Con Thừa Tự](#)

[Chương 122: Người Nào Gài Bẫy Người Nào](#)

[Chương 123: Đau Lòng](#)

[Chương 124: Em Tin Ai Hơn](#)

[Chương 125: Chúng Ta Là Người Một Nhà](#)

[Chương 126: Tương Kế Tựu Kế](#)

[Chương 127: Tranh Cãi Âm Ỉ Tại Bệnh Viện](#)

[Chương 128: Đau Lòng Thất Vọng](#)

[Chương 129: Sự Khác Biệt](#)

[Chương 130: Có Muốn Gà Vào Nhà Giàu Không](#)

[Chương 131: Có Muốn Gà Vào Nhà Giàu Không](#)

[Chương 132: Quán Quit Chặt Lấy](#)

[Chương 133: Sơ Sốt Mẩu Chốt](#)

[Chương 134: Phôi Sạch](#)

[Chương 135: Khác Biệt](#)

[Chương 136: Lãnh Đạm](#)

[Chương 137: Ghen](#)

[Chương 138: Được Đền Bù Mong Muốn](#)

[Chương 139: Không Biết Tự Lượng Sức Minh](#)

[Chương 140: Bạn Cũ](#)

[Chương 141: Anh Ta Không Hợp Với Em](#)

[Chương 142: Thủ Đoạn Cực Kỳ](#)

[Chương 143: Chúng Tôi Vẫn Rất Trong Sạch](#)

[Chương 144: Tôi Cũng Có Thể Giúp Anh](#)

[Chương 145: Thật May Là Chưa Từng Bỏ Qua Em](#)

[Chương 146: Giọng Hát Đặc Biệt](#)

[Chương 147: Hoàn Đao Đoạt Ái](#)

[Chương 148: Đối Với Anh Hứng Thú Khá Lớn](#)

[Chương 149: Không Phải Xi Căng Đan](#)

[Chương 150: Một Ngày Vui Vẻ](#)

[Chương 151: Bị Quý Âm](#)

[Chương 152: Không Cho Phép Các Người Ở Chung Một Chỗ](#)

[Chương 153: Tạm Thời Đừng Gặp Mặt](#)

[Chương 154: Khát Cầu Người Tài](#)

[Chương 155: Tại Sao Có Thể Như Vậy](#)

[Chương 156: Thờ Phào Nhẹ Nhôm](#)

[Chương 157: Quá Giỏi Quá Cường Đại](#)

[Chương 158: Đối Thoại](#)

[Chương 159: Báo Trước](#)

[Chương 160: Lại Một Lần Nữa](#)

[Chương 161: Tránh Né](#)

[Chương 162: Anh Rất Nhớ Em](#)

[Chương 163: Ảnh Chụp Thân Mật](#)

[Chương 164: Tốc Độ Của Tin Đồn](#)

[Chương 165: Nhượng Bộ Một Bước](#)

[Chương 166: Tôi Muốn Đàm Phán Trực Tiếp Với Cô](#)

[Chương 167: Ngạo Mạn](#)

[Chương 168: Có Khả Năng Bị Cua Đồng Ăn Thịt](#)

[Chương 169: Lột Xác](#)

[Chương 170: Công Kiều Ngạo Tức Đến Méo Miệng](#)

[Chương 171: Khai Chiến](#)

[Chương 172: Lấn Lộn Đầu Đuôi](#)

[Chương 173: Tự Họa](#)

[Chương 174: Sinh Nhật](#)

[Chương 175: Phán Bội](#)

[Chương 176: Điều Văn Cho Quá Khứ](#)

[Chương 177: Tình Tay Ba](#)

[Chương 178: Giám Thị](#)

[Chương 179: Tình Yêu Là Một Canh Bạc 1](#)

[Chương 180: Tình Yêu Là Một Canh Bạc 2](#)

[Chương 181: Thời Gian Thăm Thoát Thoi Đưa](#)

[Chương 182: Do Dự](#)

[Chương 183: Cầu Hôn](#)

[Chương 184: Nhắc Tinh](#)

[Chương 185: Ứng Cử Viên Tổng Giám Đốc](#)

[Chương 186: Anh Yêu Em, Nữ Hoàng Của Anh!](#)

[Chương 187: Quý Kế Của Đỗ Hiếu Mị](#)

[Chương 188: Gậy Ông Đập Lưng Ông](#)

[Chương 189: Không Chịu Nhận Thua](#)

[Chương 190: Được Như Ý Nguyễn](#)

[Chương 191: Buổi Sáng Tuyệt Vời](#)

[Chương 192: Cô Cũng Biết Thủ Đoạn Vây](#)

[Chương 193: Nhân Tài](#)

[Chương 194: Người Đàn Ông Đây Là Của Cô](#)

[Chương 195: Vu Tố Hà Trở Về](#)

[Chương 196: Giường Cung Bạt Kiểm](#)

[Chương 197: Giang Sơn Dễ Đổi, Bản Tính Khó Đổi](#)

[Chương 198: Lòng Tham Không Đáy](#)

[Chương 199: Người Mới Nhận Chức](#)

[Chương 200: Thông Báo Nhậm Chức](#)

[Chương 201: Không Hợp Ca](#)

[Chương 202: Tự Tình Nho Nhỏ](#)

[Chương 203: Thư Ký Mới](#)

[Chương 204: Bạn Bè](#)

[Chương 205: Ủy Ủy Cố Chấp](#)

[Chương 206: Khách Không Mời Mà Đến](#)

[Chương 207: Chúng Ta Kết Hôn Đi](#)

[Chương 208: Cùng Gặp Tại Hongkong](#)

[Chương 209: Bắt Chuyện Đãi Bôi](#)

[Chương 210: Chấn Động](#)

[Chương 211: Thật Sự Là Ý Tưởng Lớn Gặp Nhau Sao?](#)

[Chương 212: Tiết Lộ Bí Mật](#)

[Chương 213: Bị Thua](#)

[Chương 214: Tự Kiểm Điểm](#)

[Chương 215: Sáng Tô Thông Suốt](#)

[Chương 216: Á Phái Vẽ](#)

[Chương 217: Nhếch Nhác Rồi Đi](#)

[Chương 218: Lễ Tốt Nghiệp](#)

[Chương 219: Nán Lòng](#)

[Chương 220: Vấn Đề Phía Sau](#)

[Chương 221: Nuôi Quân Ngàn Ngày](#)

[Chương 222: Kẻ Địch Của Kẻ Địch Chính Là Bạn](#)

[Chương 223: Cô Ta Không Có Lựa Chọn Nào Khác](#)

[Chương 224: Chính Là Người Này](#)

[Chương 225: Công Dã Tràng](#)

[Chương 226: Ân Ý](#)

[Chương 227: Muốn Gặp Anh Ấy Một Lần](#)

[Chương 228: Đã Xây Ra Chuyện](#)

[Chương 229: Đánh Xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục](#)

[Chương 230: Rác Rưởi](#)

[Chương 231: Mạo Hiểm Đánh Cuộc](#)

[Chương 232: Nghĩ Tên Cho Chương Thật Rất Tốn Tệ Bào Nào \(☹\)](#)

[Chương 233](#)

[Chương 234: Nghi Hoặc](#)

[Chương 235: Tin Tức Xấu](#)

[Chương 236: Ngẫu Nhiên Hay Cố Ý](#)

[Chương 237: Hy Vọng](#)

[Chương 238: Tin Tức](#)

[Chương 239: Nội Dung Bảng Ghi Âm](#)

[Chương 240: Nghi Phạm Giết Người](#)

[Chương 241: Vượt Qua Cửa Ái Khó Khăn](#)

[Chương 242: Phán Quyết](#)

[Chương 243: Xã Hội Hải Hòa](#)

[Chương 244: Quan Hệ Bị Phơi Bày](#)

[Chương 245: Chó Cán Chó](#)

[Chương 246: Thần Thông Quảng Đại](#)

[Chương 247: Đuổi Giết](#)

[Chương 248: Ra Tự Thú Đi](#)

[Chương 249: Ảnh Chụp](#)

[Chương 250: Điện Cường](#)

[Chương 251: Ngụy Hiểm Tính Mạng](#)

[Chương 252: Tinh Thần Có Vấn Đề](#)

[Chương 253: Nói Chuyện](#)

[Chương 254: Ai Mới Là Người Ngoài](#)

[Chương 255: Âm Sát](#)

[Chương 256: Hình Phạt](#)

[Chương 257: Đều Có Hẹn](#)

[Chương 258: Tâm Hồn Bà Tám](#)

[Chương 259: Vô Tình Gặp Gỡ](#)

[Chương 260: Đón Dâu](#)

[Chương 261: Kính Trà](#)

[Chương 262: Tiệc Cưới Cùng Tuần Trăng Mặt](#)

[Chương 263: Về Sau](#)

[Chương 264: Tiệc Gia Đình](#)

[Chương 265: Tiệc Cưới Cùng Tuần Trăng Mặt](#)

[Chương 266: Chính Thức Giới Thiệu](#)

[Chương 267: Quan Hệ Phức Tạp](#)

[Chương 268: Bữa Tối Giữa Cha Và Con Gái](#)

[Chương 269: Dạ Tiệc Từ Thiện](#)

[Chương 270: Không Lời Nào Để Nói](#)

[Chương 271: Mang Thai](#)

[Chương 272: Vô Sự Không Lên Tam Bảo Điện](#)

[Chương 273: Cút](#)

[Chương 274: Vì Tôi Yêu Ông](#)

[Chương 275: Bất Mãn](#)

[Chương 276: Tôi Vì Chính Tôi](#)

[Chương 277: Ngã Sấp](#)

[Chương 278: Cầu Cạnh](#)

[Chương 279: Thì Ra Không Phải Là Con Gái Của Tôi](#)

[Chương 280: Mây Là Con Hoang](#)

[Chương 281: Ai Mới Là Hồ Ly Tinh](#)

[Chương 282: Vì Tôi Yêu Ông Nên Mới Giấu Giếm](#)

[Chương 283: Đồng Ý](#)

[Chương 284: Bất Cốc](#)

[Chương 285: Báo Cảnh Sát](#)

[Chương 286: Mạng Cửa Mây Không Đáng Tiền](#)

[Chương 287: Giải Thoát](#)

[Chương 288: Nản Lòng Thoái Chí](#)

[Chương 289: Kết Cục](#)

[Chương 290: Trinh Vận Mở Lòng](#)

[Chương 291: Kết Hôn](#)

[Chương 292: Bền Nhau](#)

[Chương 293: Cuộc Sống Vẫn Tiếp Tục](#)

[Chương 294: Phiên Ngoại — Kiếp Trước \(Một\)](#)

[Chương 295: Phiên Ngoại — Kiếp Trước \(Hai\)](#)

[Chương 296: Phiên Ngoại — Chuyện Về Đôi Song Sinh](#)

[Chương 297: Phiên Ngoại — Em Gái Đầu, Em Gái Nửa Đầu](#)

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiền Căn

Phương Bình An ngồi trên ghế sofa, im lặng nhìn người đàn ông ngồi ở bên sofa đối diện xem tin tức, hồi tưởng lại hơn hai ngàn ngày sống chung với hắn.

Rốt cuộc cô phát hiện hắn phản bội từ lúc nào? Không nhớ rõ, khi cô phát hiện, thì bọn họ đã trở nên rất xa lạ, lúc vừa kết hôn, hắn mỗi ngày đều bám dính lấy cô, hiện tại thì cũng đã một tháng cũng không chung giường, hắn cũng không đề cập đến chuyện này.

Cô không muốn tiếp tục lừa mình dối người, nếu hắn không có dũng khí đưa ra yêu cầu ly hôn với cô, vậy thì chính cô sẽ tự lên tiếng.

”Thiên Thần.” Phương Bình An nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng.

”Hửm?” Hắn cũng không thèm quay đầu, vẫn trả lời cho có lệ giống như thường ngày.

“Em có việc muốn nói với anh.”

Bình An lại nói.

”Anh đang xem tin tức.” Lê Thiên Thần không kiên nhẫn quay đầu nhìn cô.

Bình An nuốt chua xót xuống, “Vậy lúc nào anh mới rảnh để nói chuyện với em? Chúng ta đã một tháng không nói chuyện với nhau rồi.”

”Anh bận chuyện công ty.” Lê Thiên Thần nhíu mày nói.

Bình An hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cơn chán ghét khi hắt lại thêm một lần nữa lấy công ty ra làm cớ, “Có phải anh thấy em ngốc lắm không? Có phải cảm thấy em quá mức ngu ngốc nên sẽ không biết gì hết à? Lê Thiên Thần, anh còn muốn giấu giếm em tới khi nào? Có phải mọi người trên toàn thế giới đều biết anh nuôi tình nhân bên ngoài, nhưng anh cũng vẫn muốn giấu em?”

”Bình An!” Vẻ mặt Lê Thiên Thần biến đổi, cầm lấy điều khiển tắt tivi, ngồi xuống ở bên cạnh Bình An, đem cô ôm vào trong ngực thấp giọng ôn nhu khuyên bảo, “Làm sao vậy? Có phải lại nghe lời đồn bậy bạ gì nữa rồi không?”

Cô chán ghét bộ dáng ôn nhu đa tình này của hắn, chán ghét hắn mỗi lần đều dùng loại ngữ khí đầy vẻ cứng chiều này để dỗ cô, đối xử với cô giống như một đứa bé không hiểu chuyện.

”Chúng ta... Ly hôn đi.” Bình An đẩy hắn ra, cố nén tiếc nuối trong lòng.

”Bình An! Đừng trẻ con thế.” Lê Thiên Thần đè bả vai của cô lại, nói giọng nghiêm khắc.

”Lê Thiên Thần, ở trong lòng anh, em cũng chỉ là một vật nuôi để anh dỗ dành, chứ không phải vợ của anh, đúng không.” Bình An cố nén nước mắt, thẳng tắp nhìn vào mắt hắn, “Không phải em đang cáu kỉnh, mà em nói nghiêm túc, em muốn ly hôn! Ly hôn!”

”Anh sẽ không ly hôn!” Lê Thiên Thần lập tức trả lời.

Bình An đứng lên, cầm lấy túi xách bên cạnh, “Anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không sau, từ khi anh phản bội em, anh nghĩ em còn có thể sống chung với anh sao? Lê Thiên Thần, anh làm cho em cảm thấy quá ghê tởm, ngày mai, em sẽ tự mình đến gặp ba nói rõ ràng.”

Nói xong, Bình An cũng đã bước nhanh đi ra ngoài, Lê Thiên Thần ở phía sau lo lắng kêu to, chạy vụt ra thì vừa vịn thang máy vừa khép lại, khi cửa thang máy chậm rãi khép lại, cô rất cục vô lực ngồi phịch dưới đất, đem mặt vùi vào lòng bàn tay, thất thanh khóc rống.

Khi cô lái xe đi vào trong quán bar sầm uất trong thành, một mình ngồi trong góc uống rượu giải sầu, cô không biết nên mở miệng nói với ba ba chuyện ly hôn với Lê Thiên Thần như thế nào, lúc trước là chính cô nhất quyết phải gả cho anh ta, vào năm cô mười tám tuổi đã đối với người đàn ông này nhất kiến chung tình, mười chín tuổi rất cục được hẳn theo đuổi, năm cô hai mươi hai tuổi thì gả cho anh ta, kết hôn đến bây giờ mới ba năm mà anh ta đã phản bội cô.

Nhớ tới đoạn thời gian ngọt ngào chung sống trước kia, Bình An uống hết ly Whisky đến ly Whishky khác cũng không thể hòa tan chua xót trong lòng.

”Bình An, sao lại ở trong này uống rượu giải sầu một mình vậy?”

Vào lúc Bình An đã say khướt, một cô gái gợi cảm xinh đẹp ngồi xuống đối diện, cười quyến rũ nhìn cô.

Bình An nheo mắt lại nhìn cô gái đối diện, có chút ngọng ngịu kêu lên, “Chị Hiếu Mị?”

”Là chị, xem ra em uống nhiều quá rồi.” Đỗ Hiếu Mị gọi một ly rượu cốc tai, nhìn ánh mắt khốc đến sừng đỏ của Bình An nhưng lại không có chút phản ứng nào.

Nhìn thấy bạn gái của ba ba lại là học tỷ kính yêu của mình ở trước mặt, Bình An rất cuộc không nén nổi nữa, bổ nhào vào trong lòng cô ta khóc lớn lên, “Chị Hiếu Mị, em muốn ly hôn với Thiên Thần...”

Đỗ Hiếu Mị vỗ nhẹ lưng Bình An, đáy mắt hàm chứa ý cười thản nhiên, “Chị biết, Thiên Thần có nói với chị.”

Cô ta vươn tay lấy chén Whisky của Bình An qua, ngón tay mang theo một viên thuốc màu trắng bỏ vào trong rượu, “Lại đây, đừng thương tâm, học tử uống một chén với em, sau khi uống xong, mọi chuyện sẽ được giải quyết mà.”

Bình An dừng cảm tiếp nhận chén rượu, đem rượu bên trong một hơi uống cạn.

Nụ cười diễm lệ bên miệng Đỗ Hiếu Mị vẫn không giảm, nhìn sắc mặt Bình An càng ngày càng hồng, ánh mắt càng ngày càng sương mù, lòng của cô ta liền cảm thấy một trận vui sướng.

Bình An cảm thấy toàn thân mình nóng lên, đầu óc cũng quay cuồng, giống như cả người cũng không còn là của mình, vừa lửng lơ lại hưng phấn một cách lạ thường.

”Nóng quá!” Bình An đem áo khoác nhỏ trên người cởi xuống, chỉ còn lại một chiếc áo ngực đơn bạc, lộ ra đôi cách tay trắng mịn màng.

”Chúng ta đi khiêu vũ đi.” Đỗ Hiếu Mị kéo tay cô, “Nghe nói khiêu vũ có thể cho tâm tình thoải mái hơn hẳn.” Sau đó liền lôi kéo Bình An đi vào sân nhảy.

Bình An huy động hai tay chính mình, giống như càng ngày càng High.

Đỗ Hiếu Mị chậm rãi rời khỏi sân nhảy, ra hiệu với bóng người đứng bên cạnh, người kia vội vã dùng máy chụp ảnh nhắm ngay Bình An đang ở trong sân nhảy.

Bình An không hề phát hiện tiếp tục cùng mấy chàng trai tuấn tú bên cạnh múa may điệu múa nóng bỏng sau đó bị một người trong đó ôm ra

khỏi quán bar, nhét vào bên trong một chiếc xe thể thao.

”Anh muốn mang tôi đi đâu?” Bình An còn đang dùng sức phe phẩy đầu, cười hì hì hỏi gã đàn ông đang ngồi vào ghế lái.

Gã kia khi vừa lên xe, đã để mặt sát vào bên tai của Bình An, “Chúng ta đi chơi trò khác kích thích hơn.”

”Cái gì?” Đầu óc Bình An thực không tỉnh táo, nhưng mơ hồ biết gã trước mắt này cô hoàn toàn không quen.

”Thí dụ như..... Rung xe trên đường.” Gã cười quấy rối bên tai cô vài tiếng, bàn tay to lớn dò đến trước ngực của Bình An vuốt ve trên chiếc bụng bằng phẳng của cô “Không... Muốn...” Bình An đẩy gã đàn ông trên người cô ra, mùi nước hoa xa lạ kia làm cho cô cảm thấy ghê tởm.

”Đừng giả vờ trinh tiết liệt nữ, nữ nhân đi vào loại địa phương này chẳng lẽ còn thuần khiết được sao.” Gã thở những hơi thở nóng bỏng trên cổ Bình An, mút ra những dấu ấn đỏ tươi, hơi thở càng ngày càng hỗn hển.

”Cút ngay.” Bình An hét to một tiếng, trong đầu có chút tỉnh táo lại.

Gã đàn ông tiếp tục ngoảnh mặt làm ngơ, dùng sức đè ép ở trước ngực cô.

Bình An dùng sức giãy dựa thật mạnh.

”Thì ra em thích tôi cưỡng bức sao.” Gã đàn ông cười rồi càng thêm làm càn,

Bàn tay dơ bẩn dò xét vào váy cô,

Răng rắc! Răng rắc! Đột nhiên, vô số ánh sáng lóe lên.

Những âm thanh này vô cùng quen thuộc, mặt cô trắng bệch nhìn bên ngoài xe bị hơn mười phóng viên vây kín.

Cô kêu một tiếng sợ hãi, đẩy gã đàn ông kia ra, không kịp sửa sang lại quần áo trên người, nghiêng ngả lão đảo chạy xuống xe, trong đầu một mảnh trống rỗng.

”Bình An, bên này!” Trên đường Đỗ Hiếu Mị đang vẫy tay về hướng cô.

Nhưng đám phóng viên bao vây chặt chẽ không ngừng nêu ra những câu hỏi: Có phải vì áp lực gia đình cho nên cô mới đi ra ngoài tìm hoan hay không, có phải chàng trai đó là tình nhân của cô hay không...

”Không biết...” Cô không ngừng lắc đầu, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, cô cái gì cũng không biết.

Đỗ Hiếu Mị đã đi tới, thay cô ngăn đám phóng viên này, đem chìa khóa xe nhét vào trên tay Bình An, thấp giọng nói vào tai cô, “Đi mau, chị cần bọn họ giúp em.”

Bình An cảm kích nhìn cô ta một cái, tiếp nhận cái chìa khóa xe rồi vội vàng tiến vào trong xe, lập tức nhấn ga vọt đi, ai biết vừa lên xe không bao lâu, cô liền bị một trận hoảng hốt thiếu chút nữa đụng vào cột đèn đường, cô vội vàng nhấn thắng nhưng xe vẫn không ngừng cứ đâm thẳng vào.

Cái trán của cô đau đớn, rất nhanh liền mất đi ý thức, khi tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Mở mắt đã nhìn thấy Đỗ Hiếu Mị ngồi ở bên giường.

”Bác sĩ nói não em bị chấn động, phải ở lại bệnh viện quan sát vài ngày.” Đỗ Hiếu Mị nhìn cô khẽ mỉm cười nói.

Thì ra mình đang ở bệnh viện... Bình An khởi động thân mình, phòng bệnh trừ Đỗ Hiếu Mị cũng không có người khác.

Đỗ Hiếu Mị đuôi lông mày khóe mắt đều là nụ cười xinh đẹp, “Thiên Thần đang cùng ba em, cũng sẽ không đến.”

”Những bức ảnh em đi quán bar bị chụp được ngày hôm qua đã được đăng báo, ba em nhìn thấy nên bệnh tim tái phát, lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu, đã không còn kịp nữa rồi... Thiên Thần ở công ty chương quản đại cục...”

”Cô nói gì?” Sắc mặt Bình An vốn tái nhợt càng có vẻ trắng bệch như người chết.

Đỗ Hiếu Mị để sát vào bên tai cô, thấp giọng nói

Bình An nghe thấy, hai tay đều nhịn không được run run, ngực kịch liệt phập phồng.

”A a...” Không chờ Đỗ Hiếu Mị nói xong, vung tay bóp cổ cô ta.

Đỗ Hiếu Mị thoải mái tránh được.

Bình An ánh mắt đỏ bừng, nắm chặt đồng trên đầu giường lên, “Tôi muốn giết cô, tôi muốn giết cô!”

Đỗ Hiếu Mị lớn tiếng kêu bác sĩ lại đây, “Bác sĩ, có phải cô ấy bị kích thích hay không, tinh thần thất thường...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trọng Sinh

Cô lại về tới chỗ này.

Bình An nhìn bốn phía đều là tường màu trắng, xoang mũi tràn ngập mùi gay gay của thuốc khử trùng, từng một bệnh nhân với gương mặt đờ đẫn lướt qua cô, cô dùng sức chạy, rất nhanh! Rất nhanh cô sẽ giải thoát rồi.

Phía sau truyền đến tiếng bác sĩ cùng y tá tiểu thư lo lắng gọi.

Bọn họ lại muốn đem cô trói lại, còn muốn tiêm thuốc cho cô, cô không có bệnh! Cô không phải bệnh thần kinh!

Cô không muốn sống tiếp cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế này nữa.

Phía trước có mấy bác sĩ đi về hướng cô, cô thở hỗn hển, đẩy cửa thoát hiểm ra, chạy thẳng lên sân thượng, trước khi bác sĩ kịp bắt được cô, cô thả người nhảy vọt đi, từ trên tầng thứ mười tám rơi thẳng xuống...

“A a a...”

Khi cảm giác chính mình sẽ rơi xuống đất, sắp tan xác, trong nháy mắt Phương Bình An từ trong ác mộng tỉnh lại, cô mở to đôi mắt to có chút trống rỗng, nhìn trần nhà màu trắng, trong hơi thở dường như vẫn còn quanh quẩn mùi thuốc khử trùng làm cô muốn buồn nôn, cô vội vàng quay đầu nhìn bốn phía, là gian phòng được trang bị theo phong cách Châu Âu, không phải ở bệnh viện!

Không phải bệnh viện tâm thần địa ngục kia! Lại là ác mộng, đã hơn nửa tháng nay, cô vẫn luôn mơ thấy những chuyện đó cùng với những người đó.

“Bình An, có phải con lại thấy ác mộng nữa hay không?” Cửa phòng nhanh chóng bị mở ra, đi vào là một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, khí chất ổn trọng thành thực, ông mang theo vẻ mặt lo lắng, đau lòng ngồi xuống ở mép giường, đem Bình An nhẹ nhàng ôm vào trong ngực an ủi.

“Ba...” Bình An nhe răng, ôm ấp quen thuộc ấm áp làm cho trái tim kinh hãi của cô dần dần yên ổn xuống, cảm xúc tuyệt vọng ở trong lòng lập tức tiêu tán khi vừa nhìn thấy Phương Hữu Lợi.

“Không sao, không sao đâu, có ba ba đây.” Phương Hữu Lợi vỗ đầu Bình An, thấp giọng ôn nhu khuyên, đối với đứa con gái từ năm chín tuổi đã mất đi tình thương của mẹ, ông xem cô như trân bảo, cưng chiều.

Là chủ tịch tập đoàn Phương thị thành phố G, Phương Hữu Lợi là đối tượng để các phụ nữ săn đuổi, cho dù bên người Phương Hữu Lợi không thiếu người phụ nữ, nhưng cho tới bây giờ không hề nghĩ tới kết hôn, ông từng nói qua, trừ phi con gái của ông nhận người phụ nữ kia, nếu không ông vĩnh viễn sẽ không tái hôn.

“Ba, con không sao.” Bình An ở trong lòng Phương Hữu Lợi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phương Hữu Lợi hình như trẻ hơn trong mộng của mình, cô nở nụ cười thoải mái, “Ba, năm nay ba chỉ mới bốn mươi ba tuổi đúng không?”

Phương Hữu Lợi khẽ cười thành tiếng, “Đúng vậy, ba ba già đi, tiểu Bình An của ba đã sắp mười chín tuổi.”

Thật tốt quá, cô mới mười chín tuổi không phải hai mươi sáu tuổi!

“Ba ba một chút cũng không già, vẫn tuấn tú trước sau như một mà.” Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi làm nũng, mười chín tuổi cô có thể thay đổi rất nhiều chuyện, cô sẽ không để cho bản thân mình tiếp tục phạm sai lầm, sẽ không lại để cho người ta lợi dụng, sẽ không để cho ba ba tức giận đến bệnh tim tái phát... lại

“Còn dám nói đùa với ba ba sao, mau thức dậy đi con, Thiên Thần đến ngay bây giờ, con vui không nào? » Phương Hữu Lợi điểm điểm chóp mũi con gái, trong mắt tràn đầy sủng ái.

Nghe được tên Lê Thiên Thần, mắt Bình An trầm xuống, đầu quả tim giống bị bị gì đó cấu mạnh vào, toàn thân đều đau, trên mặt lại vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười, “Vâng, con sẽ xuống ăn sáng cùng ba ba nhé. »

Phương Hữu Lợi cười đi rồi đi ra ngoài, tươi cười trên mặt Bình An trầm xuống.

Lê Thiên Thần... Cho dù không có nhìn thấy anh ta, nhưng cô vẫn không hề quên ba chữ này, Bình An nghe nhắc đến ba chữ này, trái tim cô quặn đau như bị ai cào xé.

Anh ta là con người bạn học của ba, hai năm trước mới bước vào tập đoàn Phương thị công tác, thành trợ thủ đắc lực của ba ba, năm trước cô mới nhìn thấy hẳn, cũng nhất kiến chung tình...

Đúng vậy, vào năm cô mười tám tuổi, cô đã đối với người đàn ông này nhất kiến chung tình, cô từ nhỏ đã trải qua cuộc sống quá hậu đãi, giống như một cô công chúa nhỏ sống và lớn lên trong sự bảo bọc của ba ba, mặc kệ cô muốn cái gì, ba ba đều sẽ thỏa mãn cô. Vào lúc sinh nhật mười tám tuổi của cô, cô nói với ba ba, cô muốn người đàn ông này, ba ba lập tức đồng ý.

Nhưng người đàn ông này đối với cô lúc lạnh lúc nóng, cũng không tiếp nhận Phương Hữu Lợi cố ý tác hợp.

Cô theo đuổi hắn hai năm, vào năm cô hai mươi tuổi, mới rốt cục đã động được tâm của hắn, năm hai mươi hai tuổi cùng hắn kết hôn, hai mươi lăm tuổi phát hiện hắn đang nuôi tình nhân bên ngoài, cô cùng hắn đưa ra ly hôn, cho dù khi đó cô vẫn đang yêu hắn... Sau đó một mình vào quán bar, đó là nơi bắt đầu ác mộng của cô.

Xem qua không ít ngôn tình tiểu thuyết cầu huyết, cho tới bây giờ cô không nghĩ tới chính mình cũng sẽ bị tình cảnh cầu huyết đó tước khấp người.

Nếu khi đó cô không đến quán bar, sẽ không sẽ bị kê đơn, cũng sẽ không thiếu chút nữa bị cưỡng gian, lại càng sẽ không trở thành đề tài nóng bỏng nằm khắp các mặt báo, và.... Ba ba sẽ không sẽ bị cô làm tức giận đến bệnh tim tái phát, cấp cứu không kịp đã mất mạng, thậm chí cô bị người ta vu rằng mình đã bị bệnh thần kinh, nhốt tại bệnh tâm thần viện một năm.

Hồi tưởng lại tất cả những chuyện xảy ra ở kiếp trước, dạ dày Bình An đau đến run rẩy, ánh mắt nén nhịn đến đỏ bừng cũng không chịu rơi ra một giọt lệ. Cô sẽ không yếu đuối nữa, cô đã chết một lần, sẽ không để mình bị hại chết lần thứ hai!

Một con đường, cô sẽ không bước đi hai lần!

Đúng vậy, vào năm hai mươi sáu tuổi, cô từ tầng mười tám của bệnh viện tâm thần nhảy xuống, trọng sinh trở về năm mười chín tuổi.

Cô không muốn làm cô công chúa nhỏ mặc mọi người bài bố, lúc này đây, cô phải làm nữ vương!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trở Về Trường Học

Bình An rửa mặt chải đầu xong, sau đó mặc vào áo lông màu đỏ cùng quần Jean sau đó đã đi xuống lầu, lúc đi đến thang lầu đã thấy ba ba cùng Lê Thiên Thần ở trong phòng khách nói chuyện.

Trong lòng nghĩ hận là một chuyện, thật sự nhìn thấy Lê Thiên Thần ở trước mặt của mình, Bình An mới phát hiện mối hận dù đã cách nhau một kiếp nó sâu đậm đến mức độ nào, nếu không phải nhờ thời gian, nghĩ ngơi và bình tĩnh nửa tháng nay, cô thật sự sẽ liều lĩnh chạy đến liều mạng với hắn.

Nhưng cô không thể! Cô không thể xúc động, hiện tại cô có thể làm chính là bình tĩnh mà đối diện với sự trọng sinh của chính mình, cô biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, quyền ở trên tay cô, cô nhất định sẽ không tiếp tục giảm lên vết xe đổ.

“Ba!” Bình An để cho bản thân mình vẫn giữ nụ cười tươi tắn, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Phương Hữu Lợi ngồi xuống, sau đó mới nhẹ nhàng mà kêu một tiếng, “Anh Thiên Thần.”

Lê Thiên Thần nhìn cô cười khách sáo, “Bình An, thực xin lỗi, anh không biết hôm đó em sẽ đi tìm anh, ngày đó đúng lúc anh đi công tác, hôm qua mới trở về.”

Bình An sợ run một chút, mới nhớ tới nửa tháng trước mình bị sốt cao 1 trận, mơ mơ màng màng ngủ ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình đã trọng sinh.

Về phần vì sao mình lại phát sốt? Đó là vào đêm sinh nhật của cô, cô riêng chạy đến dưới lầu nhà Lê Thiên Thần chờ hăn, cô muốn trải qua buổi sinh nhật cùng hăn. Nhưng cô ở dưới lầu hăn đợi mấy tiếng đồng hồ, đều không đợi được hăn, gọi điện thoại cũng không thông, đem mình đông lạnh thành cục nước đá, sau đó về nhà liền sinh bệnh

Làm như vô tình, Lê Thiên Thần bởi vì cô lần này sinh bệnh làm sinh lòng áy náy, không bao lâu sau đã động lòng với cô.

“Không liên quan đến anh, là tại em quá tùy hứng.” Bình An cào cào mái tóc ngắn, có chút ngượng ngùng nói.

Phương Hữu Lợi sùng nịch sờ sờ đầu cô, “Biết mình tùy hứng rồi à, lần sau không được vậy nữa biết không?”

Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi, “Biết rồi ạ, ba ba, con cũng không dám nữa, sẽ không tiếp tục để cho anh Thiên Thần thêm phiền toái.”

Lê Thiên Thần tao nhã, khuôn mặt thanh tú hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, nếu thật sự không đến quán quít lấy hăn thì tốt rồi, “Lát nữa anh sẽ đưa em trở về trường học.”

“Có quá phiền cho anh hay không, để chú Đình đưa em đi là được.” Bình An cúi đầu, khách khí từ chối.

Tuy rằng là nói như thế, kỳ thật trong lòng là hy vọng hăn có thể đưa cô đi học, Lê Thiên Thần nghĩ ở trong lòng, “Chú Đình phải đưa chú Phương đến công ty, lát nữa cũng nhân tiện anh chạy ngang đó, để anh đưa em đi. »

Bình An cười có chút miễn cưỡng, cô không muốn ở chung một mình cùng Lê Thiên Thần, nhưng lúc trước cô sống chết bám dính lấy hăn, không có lúc nào là không ám chỉ tình yêu thầm lặng của mình với hăn, nếu đột nhiên trong lúc này mà nói mình với hăn không có chút cảm giác, chắc

chấn cũng không ai tin đâu, nói không chừng còn có thể hoài nghi đầu óc cô có vấn đề.

Nghĩ vậy, Bình An lại nghĩ tới khoảng thời gian địa ngục mình bị nhốt trong bệnh viện tâm thần suốt một năm, liền gật đầu lập tức, biểu hiện nhảy nhót hưng phấn, “Tốt, Anh Thiên Thần thật tốt.”

Lê Thiên Thần mỉm cười, sau đó nói với Phương Hữu Lợi, “Chú Phương, bên khu Hoa thành có khu chung cư cũ muốn cải biến, con qua đó xem.”

Phương Hữu Lợi cười gật đầu, “Ừm, trước xem thử phái chính phủ an bài khi phá bỏ nơi đó và rời đi nơi khác công tác như thế nào. Thôi được rồi, ăn bữa sáng trước rồi hẵng đi.”

Ăn qua bữa sáng, Phương Hữu Lợi dặn dò Bình An phải chú ý thân thể, liền vội vàng đến công ty họp.

Bình An đã xin nghỉ phép nửa tháng, hôm nay mới rốt cục bình phục tâm tình, thân thể cũng tốt rất nhiều, cũng là lúc nên trở về trường học, đến trường học, liền có lý do tránh né Lê Thiên Thần, cũng có không gian để cô suy nghĩ kế tiếp nên làm gì.

Lê Thiên Thần có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Bình An ngồi ở ghế phụ, sao quá im lặng vậy? Cũng thật không giống cô bình thường, “Bình An, suy nghĩ gì đó?”

“Nga, suy nghĩ lát nữa phải tìm bạn để mượn bài tập chép bài lại, nửa tháng nay em nghỉ học mà.” Bình An lấy lại tinh thần, cười giả lả vài tiếng trả lời.

“Không phải em chưa bao giờ làm bài tập sao?” Lê Thiên Thần cười hỏi.

Bình An xấu hổ cào tóc, “Sắp thi rồi, đương nhiên phải làm ra vẻ, miễn cho giáo sư không cho em đậu mất.”

Lê Thiên Thần lắc lắc đầu, “Mấy lần trước không phải đều dựa vào quan hệ sao?”

“Khụ khụ!” Bình An thiếu chút nữa bị nước miếng chính mình làm sặc, “Ai Nói trước đây em nhờ các mối quan hệ chứ, như thế đâu còn gì tuổi thơ nữa.”

« Em đã qua thời thơ ấu lâu rồi, thừa đại tiểu thư.” Lê Thiên Thần khẽ bật cười.

Bình An nhìn phong cảnh bên ngoài có chút quen thuộc lại vừa có chút xa lạ, nhẹ giọng đáp, “Đúng vậy, em đã sớm qua thời thơ ấu, qua tuổi mộng mơ, sẽ không còn ngây thơ ngu ngốc nữa.”

Lê Thiên Thần nhìn cô một cái, “Nói cái gì đó?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy giao thông ở Thành phố G thật sự là trước sau như một làm cho người ta phát điên.” Bình An cười nói.

« Hôm sinh nhật em là lỗi của anh, sắp đến nguyên đán, đến lúc đó anh sẽ đến trường học đón em đi chơi nhé?” Tuy rằng hăn đối với cô không có loại cảm giác động tâm, nhưng kỳ thật rất thích ở cùng với cô.

Bình An muốn cự tuyệt, bởi vì đúng vào ngày tân niên đó, cô đã đeo đuổi được hăn, đại khái, có lẽ là thấy cô quá mức yêu hăn, yêu đến điên cuồng, hoặc có lẽ tội nghiệp cô vì hăn đã bị bệnh nhiều ngày như vậy, cho nên mới rốt cục chấp nhận cô.

“Ngày đó không biết trường học có tiết mục gì không, đến lúc đó rồi nói sau, còn hơn nửa tháng mà, hơn nữa, anh bận rộn như vậy, cũng chưa chắc

có thời gian đi cùng em.” Cô không trực tiếp cự tuyệt, tìm lấy cớ chống đỡ trước.

“Hai ngày nữa sẽ có thư kí mới đến nhậm chức, đúng rồi, thư kí mới đó cũng tốt nghiệp trường em đó.” Thư ký của Lê Thiên Thần từ chức mấy hôm trước, thư ký mới được tuyển dụng hai ngày sau mới đi làm.

Đỗ Hiếu Mị! Bình An nghiêng chặt răng, miễn cưỡng Tiếu Tiếu, “Phải không? Tên là gì?”

“Đỗ Hiếu Mị, học cùng khoa với em đó, có lẽ em hẳn là không biết, vì lúc em đến đây cô ấy đã tốt nghiệp.” Lê Thiên Thần nói.

Làm sao có thể không biết? Đỗ Hiếu Mị trong khoa này đã là một truyền kì cho dù đã tốt nghiệp hai năm, vẫn là không ít người thần tượng.

“Cô ấy là người rất rất lợi hại, em có nghe đàn chị năm tư nhắc qua, có rảnh... Thật muốn làm quen!” Đỗ Hiếu Mị đúng là vào lúc này đi vào Tập đoàn Phương thị, sau đó vẫn tìm cơ hội tiếp cận ba ba.

Cô sẽ không để cho Đỗ Hiếu Mị lại có cơ hội này!

Đường cong tao nhã của chiếc Audi A6 nhẹ nhàng chạy vào trường đại học kinh tế ngoại ngữ, ngừng lại ngay cửa ký túc xá nữ sinh, Bình An cười nói một tiếng cảm ơn, không đợi Lê Thiên Thần lại đây giúp cô mở cửa xe, đã muốn tự mình xuống xe, nhanh như chớp vào ký túc xá.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tứ Bảo

Edit: Quảng Hằng

Ký túc xá mà Bình An ở tổng cộng có bốn nữ sinh, nhưng chỉ có một mình cô là người địa phương, bất quá cảm tình của các cô phi thường tốt, mãi cho đến sau khi tốt nghiệp, các cô đều vẫn duy trì liên hệ, cho dù không có thường xuyên gặp mặt, nhưng chỉ cần gọi điện thoại cho đối phương, sẽ cảm thấy ấm áp mà hoài niệm.

Phòng của các cô ở ký túc xá là phòng 505 lầu 13... Bình An dựa vào trí nhớ có chút mơ hồ tìm kiếm từng phòng ký túc xá tốt đẹp trong trí nhớ, từ túi xách lấy ra một chuỗi chìa khóa, thử ba lượt mới tìm được cái chìa khóa chính xác, mở cửa đi vào, trong ký túc xá không có bóng người, hiện tại là thời gian đến lớp, có lẽ tất cả mọi người đều ở trên lớp rồi.

Mùi hương thơm ngát quen thuộc, phía sau cửa dán áp phích 《Vua hải tặc》, ngoài ban công có trồng một chậu tiên nhân chương còn có một chậu lô hội đã sắp héo úa...

Bình An đưa tay đặt túi lên bàn học dựa ở cửa sổ bên trái ban công, bàn học hợp với tủ quần áo, phía trên là chiếc giường sắt là giường ngủ của cô.

Có bao nhiêu người được giống như cô? Thế nhưng lại có thể cảm thụ thời kì tốt đẹp nhất của tuổi thanh xuân một lần nữa.

Đối diện giường cô là Tổng Tiểu Tiểu, đến từ Vũ Hán, là một cô gái có dáng dấp thanh tú, bất quá có đôi khi thực quý dị, bình thường thích ở trên mạng, cũng thích tự viết tiểu thuyết Internet, Bình An vẫn kiên định cho

rằng cô viết là tiểu thuyết tình dục! cách vách giường cô là Kỳ Túy Ý, tên này thường xuyên bị các chị em ở ký túc xá cười là vào lúc ba cô uống rượu say mà sinh ra cố, là người Chiết Giang đài châu, thời điểm không nói lời nào là thực nữ, lúc mở miệng nói chuyện là thô nữ, bộ dạng tinh xảo thanh tú, tính cách lại cường thế mạnh bạo. Giường nằm vách bên kia là Vi Úy Úy, nếu đọc nhanh sẽ thành Uy Uy Uy, là cô gái đông bắc ngay thẳng, rất cao cũng thực gầy, nhưng thực thích ăn thịt, khôn thành phố Gt không vui, Bình An thấy cô cứ chọn món thịt để ăn mãi.

Bình An nhìn về phía thời khóa biểu trên bàn học Úy Úy, hôm nay là thứ Hai, buổi sáng có bốn tiết, phải đến mười một giờ bốn mươi mới tan học a, còn một giờ nữa, cũng đủ thời gian để cho cô chuẩn bị.

Trước đem theo quần áo đặt vào trong tủ quần áo, sau đó mở máy tính ra, xem hết các tin tức trên diễn đàn học viện kinh tế ngoại ngữ gần đây, để cho mình trong khoảng thời gian này, lưu lại hết những kí ức trước đây.

Nửa giờ sau, Bình An đại khái hiểu biết trạng huống trường học hiện tại, trí nhớ vốn đã bị quên lãng đều được khơi gợi lên, cô nhìn thời gian, đã sắp đến giờ rồi.

Đi vào căn tin thức ăn phố cơm Tây, Bình An đặt một phòng đặc biệt, sau đó gọi các món ăn mà các cô thích, sau đó bắt đầu gửi tin nhắn cho mấy chị em.

Đợi nhân viên dẫn ba cô gái trẻ tuổi tràn ngập sức sống thanh xuân đi vào đến, Bình An nhìn không được kêu lên, “A a, các bảo bối, đã lâu không gặp.”

Một mỹ nữ cao gầy da thịt trắng nõn mềm mại, vỗ mạnh vào ót Bình An, “Cậu mới xuống núi rồi a?”

”Tiểu Ý, ngài hạ thủ lưu tình!” Bình An nhìn Kỳ Túy Ý cao hơn mình nửa cái đầu, cười lấy lòng, lập tức trốn sau lưng Tống Tiểu Tiểu, “Tiểu

Tiểu, tớ có gọi món bít tết mà cậu thích nhất đó. »

Tống Tiểu Tiểu cười dịu dàng, sờ sờ mặt của cô, bàn tay nhỏ bé hung hăng nhéo lỗ tai Bình An, “Có tương lai quá nhỉ, vì một gã đàn ông mà ngã bệnh, còn xin ngi bệnh đến nửa tháng, cậu thật có uy quá nhỉ.”

« Đừng nhéo nữa, mình sai rồi! Về sau tớ nhất định hối cải để làm người mới, thay đổi triệt để, sẽ không để cho bản thân ngớ ngẩn nữa. » Bình An vội vàng nhấc tay cầu xin tha thứ.

Vi Úy Úy cười đẩy tay Tống Tiểu Tiểu ra, “Được rồi, được rồi, Bình An vừa mwois khỏe mà, chúng ra xem như tích phước, hôm nay tạm thời tha cho cậu ấy đi.”

Bình An đại 囧, chẳng lẽ ngày mai còn tiếp tục giáo huấn cô nữa sao? Cô đã thật sự biết mình đã ngu ngốc đến mức độ nào rồi. Nhưng nhìn thấy các chị em vẫn còn tuổi trẻ tràn đầy sức sống như thế, trong lòng Bình An thật sự rất cao hứng.

Kỷ Túy Ý hừ một tiếng, ngồi xuống, chỉ vào vị trí bên cạnh, “Lại đây ngồi xuống, nhận câu hỏi!”

”Tuân lệnh!” Bình An thuận theo ngồi xuống ở bên cạnh cô, Tiểu Ý vẫn luôn phản đối cô theo đuổi Lê Thiên Thần, cô luôn thần tượng việc phụ nữ hẳn là nên được quý trọng che chở, chứ không phải hèn mọn làm cho chính mình trở nên nhỏ bé theo đuổi đàn ông.

”Nửa tháng nay nghỉ ở nhà đã tỉnh lại chưa?” Kỷ Túy Ý uống một ngụm trà nóng, ôm ngực ngạo nghễ liếc Bình An.

”Vô cùng tỉnh táo.” Bình An nặng nề mà gật đầu.

”Vậy làm bản báo cáo chi tiết đi. » Tống Tiểu Tiểu ngồi ở đối diện Bình An, cười đến ngọt dịu dàng như trước.

Vi Úy Úy ở sô pha bên kia ăn salad, “Bình An, sáng nay ai đưa cậu tới trường học?”

Nha! Uy Uy Uy, cậu mới là độc nhất!

”Lê Thiên Thần!” Bình An ở trong lòng oán Vi Úy Úy một chút, nhỏ giọng trả lời.

Kỷ Túy Ý cùng Tống Tiểu Tiểu đồng thời vung một cái tát lại đây, một cái vỗ đầu, một cái nhéo má,

”Cậu chỉ có bản lãnh đó thôi sao? Đã bệnh thành bộ dáng gì còn muốn người đàn ông nữa, Lê Thiên Thần có cái gì tốt chứ? Không phải cũng chỉ có, mắt mũi, miệng, cậu làm gì si mê đến mức độ này? A? Rõ ràng chính là một cô công chúa, cũng đừng nên làm cho chính mình biến thành kẻ ăn xin chứ.”

”A? Ăn xin gì?” Bình An ngơ ngác hỏi.

”Ở trước mặt Lê Thiên Thần, làm chó vẫy đuôi mừng chủ muốn được sự chú ý của hắn, chẳng lẽ không phải ăn xin sao?” Tống Tiểu Tiểu buông tay ra,, cầm lấy dao nĩa động tác tao nhã cắt bít tết.

”Các cậu hãy nghe tớ nói!” Bình An đẩy tay Kỷ Túy Ý ra, tận lực làm cho thanh âm của mình bảo trì bình thường, không cho các cô phát giác nửa điểm oán hận đối với Lê Thiên Thần, hiện tại sẽ không có ai tin tưởng cô đem Lê Thiên Thần hận thấu xương, “Tớ thật sự đã nghĩ thông suốt rồi, có lẽ Lê Thiên Thần căn bản là không thích hợp với tớ, tớ cũng... Chính là cảm thấy bộ dạng anh ta tuần tú, không giống mấy người đàn ông khác, những người đó luôn ân cần đeo đuổi tớ, chỉ có anh ta không có, cho nên tớ mới có thể cảm thấy anh ta đặc biệt.”

”Nhưng tớ sinh bệnh mấy ngày nay, bên cạnh ngoại trừ ba ba cũng chỉ có các cậu gọi điện thoại an ủi tớ, hẳn một cú điện thoại đều không có... Khi

đó tớ đã nghĩ, tại sao tớ phải ủy khuất bản thân mình đi yêu Lê Thiên Thần? Vì sao phải hèn mọn theo đuổi hắn như vậy? Chẳng lẽ ngoại trừ Lê Thiên Thần... Phương Bình An tớ không có đàn ông sao? Các cậu nói rất đúng, phụ nữ, nên ngẩng cao đầu để mà sống, cho nên, từ nay về sau, tớ sẽ không mê muội như vậy nữa đâu.” Mỗi một câu nói, Bình An đều nghĩ đến những cái giá mà mình phải trả trước khi trọng sinh, đến cuối cùng chỉ là một trò cười.

Theo ngay từ đầu, hôn nhân của cô cùng Lê Thiên Thần đều đã làm cho cô xấu hổ vô cùng.

Kỷ Túy Ý cùng Tống Tiểu Tiểu các cô áy đều đối mặt nhìn nhau, mới nửa tháng... Cô bé ngốc này thực sự đã suy nghĩ cẩn thận?

”Bình An, chúng tớ chỉ trêu cậu thôi mà, thấy cậu bệnh vì anh ta, đau lòng vì cậu, chứ không phải thật sự muốn cậu... À, muốn cậu không gặp Lê Thiên Thần, nếu thế thì cậu sẽ càng thương tâm.” Kỷ Túy Ý xoa xoa tóc Bình An, đau lòng nói.

Nước mắt của Bình An lập tức tràn ra, “Không phải, tớ đã thật sự suy nghĩ cẩn thận, tớ không muốn sau này mình sẽ càng thương tâm hơn.”

Nhìn thấy Bình An khóc, Tống Tiểu Tiểu cùng Vi Úy Úy đều xông tới, “Đừng khóc đừng khóc, không muốn buông tay thì cũng đừng buông tay Lê Thiên Thần không phải ngu ngốc, sớm hay muộn sẽ biết cậu tốt mà.”

Bình An ôm lấy các cô, “Nếu các các cậu không muốn tớ sau này sống không bằng chết, nhất định các cậu phải ngăn cản tớ theo đuổi Lê Thiên Thần...”

Cô từng yêu Lê Thiên Thần thật sâu, cái loại tình yêu đã ăn vào xương cốt này, nhưng lúc trước có yêu bao nhiêu hiện tại là bấy nhiêu hận thù, cô không thể đem loại oán hận này nói cho các chị em của cô biết, chỉ có thể để cho các cô ấy thấy quyết tâm rõ ràng của cô.

Lê Thiên Thần đã là khối u ác tính trong lòng cô, không thể không trừ!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cầu Huyết Thiên Lô

Biết được Bình An đã hạ quyết tâm muốn rời xa Lê Thiên Thần, Kỷ Túy Ý cùng Tống Tiểu Tiểu đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, các cô vốn không tán thành Bình An vì người đàn ông mà mất đi chính mình, chỉ là không đành lòng thấy cô thương tâm, cho nên không ngăn cản nhiều, hiện tại chính cô đã nghĩ thông suốt, các cô đều giơ hai tay tán thành.

Bốn người vui vẻ ăn cơm trưa, bởi vì buổi chiều không có khóa, cho nên các cô định đến khu dành cho sinh viên gần trường học đi dạo, các cô thật lâu không cùng nhau đi dạo phố.

“Nguyên đán nghỉ ba ngày, các cậu có tiết mục gì không?” Kỷ Túy Ý nắm Vi Úy Úy đi ở phía trước, quay đầu hỏi Tống Tiểu Tiểu cùng Phương Bình An phía sau.

“Gõ chữ, xem tiểu thuyết.” Tống Tiểu Tiểu lộ ra nụ cười nhẹ, “Đã ngừng hơn hai ngày, ngừng nữa mình sẽ bị đuổi giết!”

“Sao tiểu thuyết tình dục của cậu nhiều người đọc si mê như vậy nhỉ? Quả nhiên trẻ con bây giờ đều thực không thuần khiết a.” Phương Bình An cố ý ngạc nhiên hỏi. Tống Tiểu Tiểu gõ đầu cô, “Con nhóc chết tiệt, cậu mới tình dục á!”

“Lần trước trên xe bus công cộng, mình thấy một đôi BL heo mập đang liếc mắt đưa tình, khi về nhà cô muốn phát nôn, mình thề từ nay về sau không xem nữa, hiện tại đang thịnh hành thể loại, xuyên qua, điền văn, trách đấu.” Kỷ Túy Ý cười trả lời.

Phương Bình An bình thường cũng thích xem tiểu thuyết, cẩn thận hồi tưởng một chút, dường như vào năm 2008 là lúc thể loại trạch đấu, cùng thể loại điền văn đang thịnh hành, năm 2010 mới bắt đầu lưu hành truyện trọng sinh...

Trọng sinh sao...

“Tiểu Tiểu, cậu có biết viết truyện trọng sinh không?” Phương Bình An hưng phấn mà lôi kéo Tống Tiểu Tiểu, “Viết một cô công chúa đáng yêu xinh đẹp lắm tin người, bị người ta hại thảm, sau đó bị hại đã chết, tiếp theo đó trọng sinh về lúc còn trẻ để báo thù ... Như thế nào? Đề tài thực đáng giá để viết nhỉ?”

“Trọng sinh? Cùng xuyên qua đến trên người người khác có gì khác nhau?” Tống Tiểu Tiểu khẽ cười hỏi.

“Đương nhiên!” Đáy mắt Phương Bình An thoáng quá một chút bi thương, bên miệng tươi cười sáng lạn ngọt ngào như trước, “Có bao nhiêu người trong cuộc đời đã làm sai bao nhiêu chuyện, nhưng đều không có được cơ hội để làm lại, nếu có thể trọng sinh, đó không phải là có thể sửa đổi sao? Vậy sẽ không dựa theo vận mệnh trước đó để sống nữa, có thể thay đổi rất nhiều rất nhiều chuyện.”

” “Những thứ sau này làm tổn thương mình, những thứ sau này sẽ làm cho mình làm việc ngốc bị thân bại danh liệt, không phải có thể tránh được sao? Nếu như có một người..... Thật vất vả mới được cùng người mình thâm mến nhiều năm kết hôn, chồng của mình lại cùng bạn gái của cha mình cấu kết với nhau, sau đó kết hợp với nhau để âm mưu hại nữ chính, hãm hại nữ chính thân bại danh liệt, tức chết cha của nữ chính, lại đem nữ chính nhốt vào bệnh viện thần kinh.,.... Nữ chính sau khi chết được Trọng sinh, không phải có thể báo thù sao? Các cậu thấy nội dung truyện này thế nào?” Phương Bình An cười đùa hỏi.

Kỷ Túy Ý cùng Tống Tiểu Tiểu đồng thời cười gượng ba tiếng, ra dáng như vừa bị sét đánh trúng, trắm miệng một lời, “Cầu huyết Thiên Lô!”

Thực tế không phải luôn cầu huyết Thiên Lô hơn so với tiểu thuyết sao?

“Chỉ là đề tài xưa này thật đáng giá viết nha.” Tống Tiểu Tiểu ôm cánh tay Bình An, “Huống chi bây giờ còn chưa có người nào viết loại đề tài Trọng sinh này, cầu huyết Thiên Lô thì sao cũng sẽ không có ai nói, dù sao tớ cũng chỉ là người phạm thôi.”

“Ngao, đến lúc đó tớ nhất định sẽ ủng hộ hết mình.” Phương Bình An ôm lấy cô ấy cọ xát mấy cái, oán hận của cô không thể nói ra được, nhưng có thể thông qua ngòi bút của Tiểu Tiểu viết ra, cũng là một loại phát tiết.

” Đừng đem độc giả nữ ngoài khét trong sống hết mới phải.” Kỷ Túy Ý cười to nói.

“Tiểu Tiểu, nhất định phải có thịt, phải có thịt!” Khôn thành phố Gt không vui Vi Úy Úy mãnh liệt yêu cầu nói.

“Quả là cô bé không trong sáng mà.” Kỷ Túy Ý khinh bỉ nở nụ cười.

Bốn người ở lối đi bộ rộng rãi cãi nhau âm ỉ, liền nhìn thấy đối diện có một nam một nữ đi tới.

“Bình An học muội, em trở về trường học rồi à?” Cùng Bình An chào hỏi là cô gái thanh tú mắt đen, cột tóc đuôi ngựa, lỗ mũi hơi gầy, nhưng ngũ quan nhìn chung cũng tạm được.

Bình An nhìn cô sững sốt một chút, rất cố gắng hỏi tưởng người này, “A, YES Phùng học tỷ?”

Bộ trưởng bộ học tập Phùng Ngọc Đình? Thiếu chút nữa quên mất, lúc học đại học Phùng Ngọc Đình không phải là người biết chừng diện, cho

đến khi ra ngoài làm việc, mới dần dần học biết trang điểm, thành khôn khéo có thể làm lãnh đạo của thành phố.

“Bình An.” Nam sinh cao lớn cường tráng đứng bên cạnh Phùng Ngọc Đình, cắt đầu húi cua, thoạt nhìn rất có tinh thần, Bình An nhận được hấn là ai, là người của Bộ Thể Dục, hình như học hơn cô hai khóa, tương lai sẽ là trưởng Bộ Thể Dục, gọi là Chu Chí Cường.

Bình An theo chân bọn họ gật đầu một cái, “Cám ơn các anh chị, em không sao rồi.”

“Vậy thì tốt, năm giờ chiều nhớ đến phòng làm việc họp nha.” Phùng Ngọc Đình cười híp mắt nói với Bình An.

“A, vâng ạ.” Bình An gật đầu một cái, cô đã quên, lúc mới vừa tựu trường cô bị lôi kéo vào hội học sinh.....

Hàn huyền mấy câu, Phùng Ngọc Đình mới cùng Chu Chí Cường rời đi.

Kỷ Túy Ý hừ lạnh một tiếng, “Nhìn dáng vẻ cô ta mà xem, bộ mặt nịnh bợ.”

“Nhà giàu có quả nhiên có nhân duyên tương đối khá nhỉ.” Ánh mắt Tống Tiểu Tiểu tựa như đánh giá chất lượng thành phố Gt heo, đem Bình An từ trên xuống dưới quét một lần.

” Tiền tài trợ hội học sinh hình như toàn bộ là do Bình An chi nhỉ, họ có thể không nịnh bợ có thể không lấy lòng sao?” Vi Úy Úy cười nói.

Bình An cười nói, “Các cậu nói xem, sang năm tớ tranh cử chức Hội Chủ Tịch Học Sinh..... Có thể thành công hay không đây?”

Trước kia gia nhập hội học sinh chỉ là vì giết thời gian, nhưng bây giờ cô không muốn thành đóa hoa tầm gửi ngây ngô cái gì cũng không hiểu, chỉ

biết lệ thuộc vào người khác nữa, cô sẽ đi con đường khác kiếp trước, nên bắt đầu thay đổi từ trước mắt đi.

Cô dĩ nhiên biết mình có thể tiến vào hội học sinh cũng không phải do năng lực làm việc mà là bối cảnh gia đình, bọn họ cũng xem cô là thần tài, cũng hết sức nịnh bợ lấy lòng cô, cũng chỉ là bởi vì cô là con gái một của chủ tịch tập đoàn Phương thị Thành phố G Phương Hữu Lợi, có thể mang cho bọn họ không ít chỗ tốt, cô trước kia thì không sao cả, dù sao có thể giúp thì sẽ tận lực giúp

Nếu bối cảnh gia đình có thể mang đến cho cô nhiều chỗ tốt như vậy, sao cô lại không lợi dụng điểm này thay đổi hình tượng của mình?

“Chỉ bằng cậu mà muốn trở thành Hội Chủ Tịch Học Sinh? Năm mơ giữa ban ngày đi cưng.” Kỷ Túy Ý không khách khí đánh vỡ hi vọng của cô.

Bình An cười ha hả, có chút quyết tâm thì không cần phải nói ra.

Điện thoại trong túi đột nhiên rung, Bình An lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn cái tên hiển thị điện tới trên màn ảnh, đôi mày thanh tú cau lại.

Thấy dáng vẻ khê chán ghét này của cô, Tống Tiểu Tiểu dán sát người vào cười hỏi, “Sao lại không nghe điện thoại?”

Vừa nhìn, là Lê Thiên Thần!

Bình An nhún vai với cô một cái, đè xuống nút trả lời.

“Alo, anh Thiên Thần à.” Cô khách khí mở miệng.

Bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp nhã nhặn của Lê Thiên Thần, “Bình An, tối nay có một tiệc rượu, em có muốn đi không?”

“A, tối nay em không rãnh, tối nay..... Xin nghỉ quá lâu, rất nhiều chuyện phải bận rộn.” Bình An không hề do dự kiểm soát cự tuyệt.

Lê Thiên Thần ngạc nhiên, hẳn không nghĩ tới có một ngày mình sẽ bị Bình An cự tuyệt, “Vị học tử đó cũng ở đây, không phải em muốn gặp mặt cô ấy sao?”

“Ha ha, còn nhiều thời gian, còn nhiều cơ hội gặp mặt mà.” Bình An cười nói.

“Được rồi, thứ sáu này anh sẽ đến đón em về nhà.” Thanh âm Lê Thiên Thần nhàn nhạt nói.

“Được!” Bình An cúp điện thoại.

Ba người khác mở to hai mắt nhìn cô, giơ ngón tay cái lên với cô, rất vui mừng dùng sức gật đầu.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hội Nghị

Học viện đại học kinh tế ngoại ngữ, phân chia thành tám ngành, theo thứ tự là Bộ thể dục, Bộ văn nghệ, bộ học tập, bộ ngoại giao, bộ khoa học kỹ thuật, bộ tổ chức, phòng làm việc cùng bộ nữ sinh.

Bình An đang ở bộ ngoại giao, chủ yếu phụ trách đối ngoại giao liên lạc với các thương gia tài trợ kinh phí cho hội học sinh, hoặc là có những chuyên gia đến thăm trường học, đều cần cán bộ ngoại giao đứng ra giao thiệp, lúc ở hội học sinh bỏ phiếu bầu, tư cách Bình An không phải phù hợp, là dựa vào thân phận giàu có của cô mới có thể được bầu vào ban cán bộ đoàn của hội học sinh.

Nói tóm lại, cô chính là công chúa ngây thơ trong trắng được người nịnh nọt trước mặt, sau lưng lại bị xem thường.

Năm giờ chiều, Bình An đứng lúc xuất hiện tại văn phòng làm việc của phòng hội nghị học sinh, bên bàn hội nghị đã ngồi không ít người, đều là cán bộ hội học sinh, cô có thể biết cũng gọi ra được tên cũng không nhiều, cho nên cũng chỉ là khách khí gật đầu một cái, chọn một chỗ ngồi khá khuất ngồi xuống, nhẹ nhàng dựa vào thành ghế, đôi tay thanh thản đặt lên bàn.

“Phương Bình An cuối cùng trở về, tài trợ lần này xem như đã ổn.” Bộ trưởng bộ Văn nghệ Trịnh Yến Phân thấy Bình An đi tới, lập tức cười nhìn về phía nam sinh ngồi trên ghế chủ tịch.

Trong phòng họp, tất cả mọi người cũng hướng mắt tới Bình An, đáy mắt trừ cảm thấy may mắn cùng ghen tỵ, không có một chút gì quan tâm

đến cô.

“Mọi người đến đông đủ chưa?” Vị Chủ Tịch Hội Học Sinh Đàm Tuyền đẩy đẩy gọng kính, nhưng không hề nhìn về phía Bình An, vẫn như cũ là một bộ dáng nghiêm túc không thích nói cười.

Bình An cười cười không lên tiếng, người tên Đàm Tuyền này rất có thành kiến với cô, ban đầu nghe nói cô đi cửa sau mới vào được hội học sinh, là Bộ trưởng bộ ngoại giao cho cô đi cửa sau, nghe nói Đàm Tuyền bởi vì chuyện này đã cùng Bộ trưởng náo loạn một trận lớn.

“Còn thiếu Bộ trưởng bộ ngoại giao Ôn Triệu Dung.” Bí thư trưởng Liễu Mi ở bên tai Đàm Tuyền nhỏ giọng nói.

Mới vừa nói xong, đã nhìn thấy một nam sinh mặc quần áo màu trắng vải ka-ki thường, vóc người thon dài gầy gò miễn cưỡng đi vào, Bình An giương mắt nhìn sang, là một nam sinh tuấn tú, dáng dấp khí độ rất tỏa sáng, tóc mái che kín lông mày, mắt là màu hổ phách, sống mũi cao thẳng, cánh môi có chút mỏng, dáng vẻ như còn chưa tỉnh ngủ, lưỡi biếng chào hỏi mọi người một vài tiếng, sau đó đến chỗ trống bên cạnh Bình An ngồi xuống.

Người này thật là trước sau như một, luôn gây sự chú ý cho mọi người mà!

“Ôn Triệu Dung, lần sau sớm một chút.” Cả nữ sinh bên trong phòng họp cũng bị Ôn Triệu Dung câu dẫn lực chú ý, Đàm Tuyền ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói với hắn.

Ôn Triệu Dung vung hai chân dài dưới bàn tìm vị trí thoải mái, cuối cùng phát hiện cái ghế quá lùn, dứt khoát liền gác hai chân lên, đôi tay đặt ở sau ót, cười híp mắt nói, “Đúng năm giờ đi họp, tôi chỉ là tới trễ mười lăm phút, trên lý thuyết cũng không coi là đã trễ.”

Đàm Tuyên nhìn hẩn lắc đầu một cái, mở văn kiện ra mọi người nhìn chung quanh một cái, mới mở miệng nói, “Hội nghị lần này chủ yếu là nhằm vào cách bày trí ở tết Nguyên Đán.....”

Bình An lần đầu tiên lắng nghe, mặc dù cô biết đến cuối cùng thì công việc quan trọng cũng sẽ không ai sắp xếp cho cô làm.

Về trường học lúc nào?” Ôn Triệu Dung gõ lên hai cánh tay mình, hai mắt nhắm nghiền, nhỏ giọng hỏi Bình An. “

“Hôm nay.” Bình An nhẹ giọng trả lời, cô cùng Ôn Triệu Dung quen nhau từ lần va chạm đầu tiên, cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết, khi đó Ôn Triệu Dung lười biếng không đi đón học sinh mới, núp ở trong xe ngủ, Bình An tự mình mở xe, không cẩn thận đụng mạnh vào xe người ta.

Xe hủy chuyện nhỏ, đánh thức Ôn Triệu Dung mới là chuyện lớn, hai người rùm beng, cho đến khi có Lợi thư ký tìm đến Bình An, mới nhận ra thì ra Ôn Triệu Dung là Nhị thiếu gia tập đoàn Hằng Cơ, tập đoàn Hằng Cơ cùng tập đoàn Phương thị vẫn có hợp tác với nhau trên nhiều lãnh vực, không cần thiết vì hai đứa bé gây nhau mà gây ra lời đồn đãi gì, vì vậy ân oán của hai người cũng xem như không có.

Khi muốn trả thù Bình An dám làm mình thức giấc, Ôn Triệu Dung tự mình mạnh mẽ kéo cô vào hội học sinh, để cho cô thay mình làm trâu làm ngựa, không có ngày nào sống thoải mái.

Ừ, đề tài có chênh lệch chút ít, trở về vấn đề chính nhé.

“Rất tốt, vậy công việc kế tiếp phải phiền cô rồi.” Ôn Triệu Dung đưa bàn tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của Bình An, rất hài lòng nhếch môi cười yếu ớt.

Đàm Tuyền vừa an bài công việc, vừa đem tầm mắt nghiêm nghị quét về phía bọn Bình An, Bình An cười cười, không tiếp tục nói chuyện cùng Ôn Triệu Dung, không bao lâu sau, liền truyền đến tiếng ngáy của người này.

“Ok, vậy sắp xếp như thế nhé, tiền tài trợ lễ Nguyễn Đán, liền giao cho bộ ngoại giao, còn vấn đề chi xuất thì giao lại cho bộ tổ chức phụ trách sắp xếp.” Đàm Tuyền công việc sắp xếp xong xuôi, giao lại công việc cho bộ ngoại giao, sau đó kết thúc.

“Nếu như không ai có ý kiến nữa, tan họp!”

“Đợi đã!” Bình An cười híp mắt mở miệng, một tay chống cằm, một tay nhẹ gõ lên mặt bàn, “Nếu tiền tài trợ là do bộ ngoại giao của chúng tôi lo liệu, vậy có phải vấn đề sắp xếp sử dụng tiền bạc như thế nào có nên để cho bộ ngoại giao chúng tôi toàn quyền không? Cần dùng ở địa phương nào, dùng như thế nào..... Tựa hồ cũng là công việc của bộ ngoại giao, không cần giao cho bộ tổ chức, Đàm học trưởng, anh thấy sao?”

“Công việc này không dễ dàng gì, bộ ngoại giao chỉ có cô cùng Ôn Triệu Dung, hai người cho rằng mình có thể làm tốt sao?” Đàm Tuyền không nhìn được sửa sửa gọng kính, không vui nhìn Bình An.

“Chưa từng thử qua làm sao biết không làm được? Huống chi thành viên của bộ ngoại giao cũng không thiếu so với các ngành khác” Cảm giác bị người ta xem thường thật không dễ chịu gì, đặc biệt là rõ ràng chính mình tự đi vận động mọi người tài trợ, còn bị cho rằng là chuyện đương nhiên, giống như vốn chính là công tác của cô vậy.

“Phương Bình An, cô bệnh đến hồ đồ rồi sao? Có công việc thoải mái lại, cứ nhất định tự mình tìm phiền toái?” Trịnh Yến Phân đã có danh tiếng là miệng lưỡi bén nhọn, thấy Bình An dám cãi nhau với Đàm Tuyền, không nhìn được liền mở miệng trách cứ.

“Không sao, nếu học mọi người ý chia sẻ công việc, vậy sau này chuyện của bộ ngoại giao, thì cứ để tự bọn họ phụ trách thôi.” Bộ trưởng bộ Tổ chức Chương Hiếu Vĩ cười nói với Đàm Tuyền.

Đàm Tuyền liếc Bình An một cái, “Về chi tiết công việc, tôi sẽ để cho Liễu Mi cùng Trọng Tân sắp xếp, đến lúc đó sẽ gửi hồ sơ cho các cậu.”

Nói xong, liền đứng dậy rời khỏi phòng họp, Đàm Tuyền vừa rời đi, những người khác cũng đứng lên theo.

Bình An đá Ôn Triệu Dung bên cạnh một cước, “Còn ngủ, hội nghị cũng kết thúc rồi.”

Ôn Triệu Dung mở mắt, tròn mắt màu hổ phách cười như không cười dò xét Bình An, “Đầu cô bị đụng phải à?” Một người bình thường lưỡi vận động đến như vậy, nay lại chủ động tìm phiền toái?

“Đơn giản thấy bộ dáng anh ta xem thường người khác như thế khó chịu quá thôi!” Bình An khoát tay áo, ra vẻ không phục lắm.

Cô biết Ôn Triệu Dung bề ngoài làm ra vẻ lưỡi biếng, trong xương thật ra thì rất khôn khéo, cho nên cô không thể ngay lập tức biểu hiện mình quá mức sắc sảo được, chỉ có thể từng chút, từng chút một thay đổi mình, để cho người khác thích ứng Phương Bình An đã không phải là Phương Bình An trước kia.

“Tôi thấy anh ta như thế cũng khó chịu, không sao, anh trai sẽ giúp em gái.” Ôn Triệu Dung nhếch miệng cười một tiếng, chỉ cho là Bình An lần này nhất thời giận dữ bốc đồng, nói không chừng hai ba ngày liền sau mệt mỏi, chỉ là có hấn ở đây, đương nhiên sẽ không để cho cô bị khi dễ rồi.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Anh Mới Là Sâu Gạo

Từ phòng làm việc ra ngoài, Ôn Triệu Dung lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, “Sắp sáu giờ rồi, cùng đi ăn cơm đi.”

Tay Bình An cầm ở trong túi áo khoác lông, lắc đầu nói, “Không đi, có hẹn đi ăn với bạn cùng phòng rồi.”

Bọn họ sóng vai đi xuống cầu thang, Ôn Triệu Dung đưa tay gác trên bả vai Bình An. “Em bị bệnh gì mà phải xin nghỉ phép đến nửa tháng vậy?”

“À, cảm sốt thôi.” Bình An cười trả lời.

“Không đem em chấy sạch ngu hơn chút nào.” Ôn Triệu Dung đồng tình nhìn cô.

Bình An háy hẩn một cái, “Tiền tài trợ lần này anh tìm hay là tôi đây?”

“Em đi đi, mấy ngày nay tôi có trận đấu bóng rổ, không có thời gian.” Ôn Triệu Dung nói.

“Hắc, lại muốn quyến rũ thêm nhiều nữ sinh?” Ôn Triệu Dung là đội trưởng đội bóng rổ khoa của bọn họ, chỗ nào có hấn thì chỗ đó có tiếng hét chói tai, nếu không phải là Bình An động lòng với Lê Thiên Thần trước, nói không chừng cô sẽ yêu nam sinh mà đi bất kể đi tới chỗ nào lại sáng rỡ như ánh thái dương chói lọi như thế này.

Là kiếp trước bọn họ thời gian gặp nhau không đúng dịp, lần này, trái tim của Bình An lại đã mất đi năng lực yêu thương người khác rồi

“Vậy sao em lại không bị tôi hấp dẫn?” Ôn Triệu Dung cười vô lại, một tay ôm cổ Bình An, đem cả người cô ôm vào trong lòng.

“Tôi vẫn xem anh như chị em gái thôi.” Bình An dùng sức đạp chân của hắn, cười khanh khách.

Mặt Ôn Triệu Dung đen lại, hai tay dùng sức xiết gương mặt Bình An, “Chị em? Chỗ nào của tôi giống phụ nữ vậy, ít nhất phải là huynh đệ mới đúng!”

“Người là con gái dịu dàng hiền thực, ai là em trai của anh?” Bình An thét chói tai, gương mặt bị ép tới biến hình, nói chuyện cũng mồm miệng không rõ.

“Em đâu phải thực nữ, em là sâu gạo!” Ôn Triệu Dung cười to buông cô ra, thấy gò má của cô vốn là không có chút máu, bởi vì kích động mà hiện lên hai vầng đỏ ửng, khóe miệng không nhìn được cong lên.

Bình An nhột nhột trong lòng, “Khốn kiếp, anh mới là sâu gạo đó!”

Nói xong, thở hỗn hển chạy đi, cũng không quản Ôn Triệu Dung ở phía sau hét to tên cô.

Cũng bởi vì trước kia cô có thói quen làm sâu gạo, cho là trời sập xuống cũng có ba chống, mới có thể yên tâm thoải mái trở thành gánh nặng cho người khác như vậy.

Lại phát tính khí đại tiểu thư gì nữa đây? Ôn Triệu Dung nhìn bóng dáng nhỏ xinh của cô dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nghe nói cô là vì một người đàn ông mới ngã bệnh, người đàn ông kia..... Thật đáng giá cô trả giá như vậy sao?

Bình An một hơi chạy đến kí túc xá nữ sinh, mệt mỏi thở hỗn hển, thật vất vả bình phục kích động cùng khó chịu trong lòng, cô biết Ôn Triệu

Dung chỉ là đang nói đùa, là cô quá nhạy cảm, vẫn không thể hoàn toàn từ trong cơn ác mộng như vậy giải thoát ra ngoài

Cô cười khổ lắc đầu, thật không biết phải trả ra bao nhiêu cố gắng, mới có thể để cho mình không trở thành công chúa sâu gạo làm trò hề trong mắt người khác nữa.

Mặc dù tâm tình có chút xuống thấp, Bình An vẫn mang gương mặt mỉm cười trở lại tức xá.

Mở cửa liền nghe đến một luồng mùi thơm canh thịt, Vi Úy Úy vội vàng kêu lên, “Còn không vội vàng đi vào, đóng cửa, coi chừng bị dì Quán chộp được.”

Bình An cười đi vào, đóng cửa lại, “Thật là thơm, tớ muốn ăn thịt bò viên cùng món ăn Tây Dương!”

Bốn nữ sinh thật cao hứng ở tức xá nấu nướng, ăn đến mức bụng bốn người tròn vo, mắt thấy khắp nơi đều xốc xếch sau khi chiến đấu, Bình An giả chết nằm ở trên bàn, “Ăn quá no, không nhúc nhích được, các cậu dọn dẹp tàn cuộc thôi.”

Kỳ Túy Ý khi dễ nhìn cô một cái, “No chết cậu đi, quy tắc cũ, chơi đánh bài, người nào thua người đó dọn dẹp.” Bình An kêu to không phục, cô chưa bao giờ thẳng nỗi mà!

Tống Tiểu Tiểu cười lạnh, “Các cậu trông cậy vào cậu ấy? Lần nào cậu ấy chả thua, và có lần nào cậu ấy thu dọn sạch sẽ được không?”

“Đúng đó, các cậu có từng thấy qua heo làm việc nhà sao?” Vi Úy Úy dùng sức gật đầu, bày tỏ mình đối với Bình An cũng rất thất vọng.

Kỳ Túy Ý nhớ tới trước đây, lần nào Bình An cũng thua thảm hại, lúc dọn dẹp tức xá không phải đem cái ly làm bể, thì sàn nhà như bị lũ lụt,.....

Thể loại công chúa con nhà tư bản như thế khiến Kỳ Túy Ý không nhận được khước miệng giật giật.

Bình An cảm giác mình bị họ hoàn toàn không để ý đến, tự giác đứng thẳng cầm khăn lên lau lau lò vi ba, trong miệng kháng nghị, “Các cậu thuộc thể loại Gato mình, tuyệt đối là Gato với mình.”

(Gato: Ganh tị)

Ba người kia hướng về phía cô cười gượng ba tiếng, tiếp tục không nhìn cô.

Bình An yên lặng ở trong lòng đem lấy mấy cô bạn thân của mình nhìn một trăm lần, một trăm lần đó, sau đó cầm chổi giúp quét sân, chờ toàn bộ dọn dẹp sạch sẽ, cũng đã mất hơn nửa giờ đồng hồ,

Tiếp theo, người thì đi tắm, người thì lên nét chơi trò chơi, người thì gõ chữ, Bình An cũng mở Laptop ra, tìm kiếm có công ty nào có thể kéo tài trợ hay không

Trong sân trường, tiền tài trợ thật ra thì không khó, chỉ cần tìm được sản phẩm yêu cầu phù hợp, học sinh là một quần thể tiêu phí, bình thường tìm thức uống, đồ ăn vặt cũng đều nhờ vào mấy loại thường hay quảng cáo như thế này, tỷ lệ thành công có thể nhiều hơn một chút, những sản phẩm này nếu đối tượng là học sinh, sinh viên thì tương đối rộng, có thể ở trong trường học có tác dụng tuyên truyền trung rất tốt.

Bên cạnh, điện thoại di động đột nhiên rung.

Bình An vừa mở ra thấy một công ty gần đây mới ra một sản phẩm.

“Alo!” Cô cũng không nhìn số điện thị hiển thị, bấm nút nghe.

Trên màn ảnh Laptop đang hiển thị websites một công ty sản xuất thức ăn vặt, đó là loại bánh bích quy mới, mà loại bánh này cô rất thích ăn.

Bên đầu điện thoại kia truyền đến một thanh âm trầm thấp chững chạc, “Bình An.”

“Ba!” Bình An vừa nghe là tiếng của ba mình, đem chú ý lực kéo trở lại, cao hứng nói, “Còn chưa có nghỉ ngơi sao? Cũng sắp mười một giờ rồi.”

“VẬY sao con còn chưa nghỉ ngơi? Thân thể con mới khỏe lại, không nên thức đêm.” Phương Hữu Lợi ở bên kia dặn dò.

“Biết rồi, cha à, con đang tìm ít tài liệu, cũng sắp ngủ rồi.” Bình An cười hì hì nói.

“Buổi tối ngày mốt là đêm Giáng sinh, con cùng ba đến tham gia tiệc rượu nhé.” Phương Hữu Lợi nói.

Bình An cười hắc hắc lên, “Ba, mấy người bạn gái của ba đâu? Chẳng lẽ đồng loạt bỏ rơi ba hết rồi? Không phải chứ, ba con còn đẹp trai như vậy mà.”

Phương Hữu Lợi cười to lên, “Không biết lớn nhỏ, mai chú Đình sẽ đến đón con, nghỉ ngơi sớm một chút, không cho thức đêm, có nghe hay không?”

“Biết rồi ạ, ba ngủ ngon.” Bình An cười cúp điện thoại.

Tiệc rượu đêm Giáng sinh..... Nếu như nhớ không lầm, cô quen Đỗ Hiếu Mị ở đó,, Đỗ Hiếu Mị cũng bắt đầu đến gần ba từ lúc này.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kinh Ngạc

Bốn giờ rưỡi chiều thứ tư, Bình An tan lớp liền đi thẳng tới cửa trường học, chú Đinh tài xế của Phương gia đã dưới đại thụ bên đường chờ cô.

Bình An cười đi tới, “Chú Đinh.”

”Tiểu thư, tiên sinh để cho tôi tới đón cô trước.” Chú Đinh là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, dáng dấp thật thà trung hậu, thấy Bình An đi tới, giúp cô mở cửa xe sau ra.

”Đến cửa hiêu làm tóc trước thôi.” Nếu tham gia tiệc rượu, nhất định cô phải trang điểm cho lộng lẫy, chứ không thể mặc quần Jean áo phông được.

Sau khi trang điểm làm tóc xong, Bình An lần nữa đi chọn một bộ lễ phục, nhà cô có đầy đủ các loại váy công chúa viền đăng ten, lấy ánh mắt cô bây giờ, thật không có cách nào đem những bộ y phục kiểu công chúa đó khoác lên người cả.

Sau khi tất cả đều chuẩn bị xong, thì cũng đã sáu giờ rưỡi rồi, Bình An đi thẳng tới Tập đoàn Phương thị tìm Phương Hữu Lợi.

Bước vào thang máy dành riêng cho Phương Hữu Lợi đi tới tầng chót, tầng chót chỉ có một phòng làm việc của đồng sự trưởng, thư ký cùng trợ lý đang ở đại sảnh bên ngoài phòng làm việc trực tiếp làm việc.

Bây giờ đã là lúc tan tầm, chỉ có trợ lý của Phương Hữu Lợi ở bên ngoài gọi điện thoại, nhìn thấy Bình An, cười gật đầu chào hỏi, ngón tay chỉ về phòng làm việc.

Bình An cười ngọt ngào với anh ta, sau đó mới gõ cửa phòng làm việc, “Ba.”

Phương Hữu Lợi đang đeo caravat ở trước gương trong phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy con gái đi vào, cười vầy vầy tay, chờ thấy rõ trên mặt Bình An trang điểm tinh xảo, cười đến càng thêm vui vẻ, “Con gái của ba hôm nay thật xinh đẹp.”

Bình An mặc bộ lễ phục màu khói, làm tôn thêm đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cô, phụ thêm trang điểm tinh tế càng thêm mê người, trước kia cô chỉ sẽ mặc váy công chúa cùng một ít trang sức đơn giản, người khác thấy cũng chỉ là khen một câu thanh thuần đáng yêu, hôm nay cô cố ý ăn mặc bộ lễ phục màu tím nhạt khêu gợi này, cùng tính tình vốn thanh thuần của cô dung hợp tại cùng một chỗ, có vẻ quyến rũ mà không phô trương quá đáng.

”Chẳng lẽ bình thường con không xinh đẹp sao?” Bình An thay Phương Hữu Lợi đeo caravat, chu môi làm nũng hỏi.

”Con gái của ba lúc nào thì cũng xinh đẹp, không phải nói muốn đi chọn thêm y phục nữa sao? Chọn sao rồi?” Phương Hữu Lợi cười hỏi.

”Đã chọn xong rồi ạ, một lát nữa đến tiệc rượu sẽ thấy con gái ba càng xinh đẹp hơn.” Bình An thần bí trừng mắt nhìn, cô đã đem lễ phục dạ hội mặc vào, chỉ là bởi vì khí trời rét lạnh, bên ngoài cô khoác một cái áo nhung phủ lông vũ.

”Để ba nhìn không có tác dụng đâu, để cho anh Thiên Thần của con thấy mới quan trọng, tối nay nó cũng sẽ trình diện, nhưng mà bây giờ có chuyện gấp đi trước, không đi cùng chúng ta.” Phương Hữu Lợi nói.

Nụ cười trên mặt Bình An ngưng lại, nhàn nhạt gật đầu, “Ba, có thể lên đường chưa?”

”Ừ.” Phương Hữu Lợi ôm Bình An đi ra khỏi phòng làm việc, vừa nói, “Nghe Thiên Thần nói qua, trợ lí của nó hẳn bây giờ là học tử của con, một lát nữa con sẽ gặp được.”

”Cha, học tử của con rất nhiều, không có gì đáng để trông mong.” Nghĩ đến sau đó phải gặp Đỗ Hiếu Mị, Bình An phiền não.

Phương Hữu Lợi không hề để ý đến vẻ không vui trên mặt Bình An, đã vào thang máy, giao phó trợ lí một lát nữa nhớ phải mua cái bánh ngọt cho Bình An lót bụng.

Tiệc rượu cử hành trong khách sạn hoa lớn nhất của thành phố G.

Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi đi vào đại sảnh trang hoàng lộng lẫy, trong đại sảnh rộng rãi đã đầy những nam tuấn nữ tú, những đèn chùm lộng lẫy xa hoa tản mát ra những ánh sáng nhàn nhạt, khúc dương cầm êm ái hòa lẫn trong không khí, không trung tràn ngập hương vị Whiskey nhàn nhạt..... Đại sảnh có mở lò sưởi, Bình An đem áo khoác bằng lông cừu ra giao cho nhân viên phục vụ.

Trên người cô mặc bộ Âu phục lịch lãm, thiết kế đơn giản thủ công tinh xảo, những đường cắt táo bạo cùng những đường viền tự nhiên lưu loát khiến Bình An xem ra càng thêm ưu nhã cao gầy. khác hẳn với hình tượng đáng yêu trước kia, tối nay Bình An hấp dẫn quyến rũ lại không mất vẻ hồn nhiên, vừa vào liền hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người. Ngay cả Phương Hữu Lợi cũng có chút kinh ngạc Bình An thay đổi, chỉ là thấy Bình An khiến nhiều người kinh diễm như vậy, ông cũng có loại cảm giác tự hào hư vinh, con gái của mình có mị lực, làm cha như ông dĩ nhiên cảm thấy cao hứng.”Phương tiên sinh, đã lâu không gặp, gần đây như thế nào?” Chủ nhân lễ vũ hội lần này vừa nhìn thấy Phương Hữu Lợi đi vào, lập tức liền tới đây chào hỏi.

”Ôn tiên sinh, còn không phải như vậy sao, ngược lại nghe nói mỗi làm ăn sắp tới của anh rất có tiềm năng đó.” Phương Hữu Lợi cùng vị người đàn ông trung niên thân hình cao lớn kia hàn huyên.

”Đây là lệnh thiên kim à, quả nhiên là thiếu nữ 18 đại biến, cũng sắp không nhận ra được rồi.” Vị Ôn tiên sinh kia nhìn Bình An cười nói.

Bình An lúc này mới nhớ tới, vị Ôn tiên sinh này chính là Ôn Quốc Quang ba của Ôn Triệu Dung, hình như tối nay Ôn Triệu Dung cũng sẽ tới.

” Con chào chú Ôn, chú mạnh khỏe.” Trên mặt cô duy trì nụ cười đoan trang tao nhã, đuôi mắt tìm kiếm có bóng dáng của Ôn Triệu Dung hay không, trước kia cô chỉ cố quần Lê Thiên Thần, hoàn toàn không chú ý những người khác.

”Thật là Bình An sao, gần như không nhận ra đó, nghe nói con cùng thằng nhóc nhà bác học chung trường đúng không.” Ôn Quốc Quang cười hỏi.

”Đúng ạ, là học trường của con.” Bình An trả lời.

Ánh mắt Ôn Quốc Quang sáng lên, nở nụ cười, “Triệu Dung cũng tới, một lát bác bảo nó đi tìm con.”

Hàn huyên mấy câu, lại có khách trình diện, Ôn Quốc Quang cùng bọn họ nói tiếng xin lỗi sau đó đi tiếp đón những người khác.

”Chú Phương.” Thanh âm Lê Thiên Thần truyền đến từ sau lưng.

Phương Hữu Lợi cùng Bình An xoay người, liền nhìn thấy Lê Thiên Thần mặc Âu phục màu xám tro cười đi tới, cùng đi với anh ta là Đỗ Hiếu Mị mặc đồ dạ hội lộ vai màu đỏ chót, làn váy dài đến mắt cá chân, lớp vải mong manh dán sát vào vóc người lồi có lôm, hấp dẫn mà xinh đẹp, lúc này bất kể Đỗ Hiếu Mị đi tới chỗ nào đều là báu vật làm người khác chú ý nhất.

Lê Thiên Thần vào lúc Bình An vừa mới xoay người, vừa rồi chỉ nhìn từ phía sau lưng, an ta còn tưởng rằng là bạn gái chú Phương mới quen, không nghĩ tới sẽ là Bình An, còn tưởng rằng anh ta gần như không nhận ra được.

Bình An không hề Lê Thiên Thần, tất cả sự tập trung của cô đều đang chăm chú trên người Phương Hữu Lợi, đặc biệt là nhìn thấy vẻ tán thưởng lóe lên trong mắt ông, trong lòng nhất thời có chút hốt hoảng.

Không thể để cho Đỗ Hiếu Mị câu dẫn ba! Tuyệt đối không thể!

”Đồng Sự Trưởng.” Đỗ Hiếu Mị Phương mắt chứa đầy tình cảm, cười đến mềm mại đáng yêu hấp dẫn theo sát Phương Hữu Lợi chào hỏi, đuôi mắt mang theo ánh giá quét về phía Bình An, khéo miệng khẽ cong, trong lòng bình thản, loại phụ nữ không có cùng cấp bậc với mình, không thể tranh giành được gì với mình, không đáng quan tâm.

”Vị này chính là học tỷ của Bình An, Đỗ tiểu thư nhỉ?” Phương Hữu Lợi cùng Đỗ Hiếu Mị bắt tay một cái, nhỏ giọng hỏi Lê Thiên Thần.

”A, vâng, Đỗ Hiếu Mị, vị này là thiên kim của Đồng Sự Trưởng, Bình An, cũng là học muội của cô đó.” Lê Thiên Thần từ trong kinh ngạc đối với Bình An lấy lại tinh thần, cùng Đỗ Hiếu Mị giới thiệu Bình An.

Đỗ Hiếu Mị ngẩn ra, vội vàng thu hồi loại khí thể muốn chèn ép Bình An, “Thì ra là Bình An sao, chào em.”

Bình An cười nhạt, thái độ có chút lạnh lùng, “Đỗ tiểu thư, thật là nghe danh không bằng gặp mặt, ở trường học đã nghe qua đại danh của cô.”

”Vậy sao? Những chuyện đó đều là quá khứ rồi.” Đỗ Hiếu Mị chủ động ôm cánh tay Bình An, “Học muội hiện tại học năm mấy rồi? Ở trường chị cũng có quen mấy người bạn làm giáo sư, nếu như có cái gì cần giúp một tay, chỉ cần nói với chị.”

”Cám ơn, chẳng qua tôi nghĩ sẽ không có cái gì cần phiền toái đến Đỗ tiểu thư.” Bình An trong nháy mắt Đỗ Hiếu Mị đụng phải cô, lông tơ toàn thân cũng dựng lên, cô hận không thể lập tức giết người phụ nữ trước mắt này, nhưng mà cô không thể.....

Đỗ Hiếu Mị có chút xấu hổ, cô ta cực ít khi chủ động đi lấy lòng một người như vậy, đặc biệt còn là một tiểu nữ sinh, lại bị lạnh nhạt cự tuyệt như thế, trong lòng vẫn có chút không vui.

Phương Hữu Lợi nhìn ra con gái mất hứng, cho là cô thấy Đỗ Hiếu Mị cùng Lê Thiên Thần ở chung một chỗ, cho nên ghen.

Vừa đúng lúc, đại sảnh vang lên hòa âm du dương.

”Bình An, hay là con cùng Thiên Thần đi nhảy một điệu đi.” Phương Hữu Lợi cười tác hợp bọn họ.

Mắt Đỗ Hiếu Mị sáng lên, mong đợi nhìn Phương Hữu Lợi, loại đàn ông tiền nhiều thành thực chững chạc, mọi cử động tràn đầy cơ trí mị lực này, là mơ ước của tất cả phụ nữ, cô ta đã sớm muốn tìm cơ hội làm quen với người đàn ông như giống như Phương Hữu Lợi vậy, tối nay chính là cơ hội tốt.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chán Ghét Theo Bản Năng

Lê Thiên Thần lịch sự vươn tay về phía Bình An, trong tiềm thức hẳn biết rằng, Bình An tuyệt sẽ không nói với hẳn chữ không, hẳn có loại tự tin không ai có thể công kích được, bởi vì từ khi Bình An biết hẳn đến bây giờ, vẫn luôn là hẳn nói cái gì chính là cái đó, cô chưa từng phản bác, đem hẳn là thần thánh tôn sùng đối đãi.

Nhìn bàn tay thon dài Lê Thiên Thần đưa về phía của mình, Bình An cười lạnh ở trong lòng, nếu đổi lại là mình trước kia, đã sớm đưa tay lên, đã từng hẳn luôn là một cái gì đó để cho cô tim đập rộn lên, trầm mê không thôi.

Nhưng, chỉ là đã từng.

Ở thời điểm Đỗ Hiếu Mị mong đợi nhìn Phương Hữu Lợi, Bình An đưa tay ôm cánh tay Phương Hữu Lợi, “Điều vũ đầu tiên đương nhiên là con muốn nhảy cùng ba rồi, mặc dù con cũng rất muốn khiêu vũ cùng anh Thiên Thần, nhưng hiện tại con là bạn gái ba nha.”

Gương mặt tuấn mỹ của Lê Thiên Thần thoáng qua một tia ngạc nhiên, Bình An lại cự tuyệt hẳn?

Ánh mắt vốn mong chờ của Đỗ Hiếu Mị cũng nhanh chóng bị thất vọng thay thế, có chút oán giận liếc Bình An một cái, thật là một con nhóc xấu xa không hiểu phong tình!

”Đó là cần phải vậy.” Lê Thiên Thần hết sức lịch sự thu tay về.

Phương Hữu Lợi cười ha hả, cương chiều nhìn Bình An, thì ra mình ở trong mắt con gái, quan trọng hơn người yêu a, “Vậy Bình An hãy theo ba nhảy một điệu vậy.”

Bình An cười cùng Lê Thiên Thần gật đầu một cái, khoe mắt nướng lên, có chút khinh miệt quét Đỗ Hiếu Mị một cái, không chờ Đỗ Hiếu Mị phản ứng kịp, đã cùng Phương Hữu Lợi vào sàn nhảy.

Đỗ Hiếu Mị cho tới nay đều là đối tượng cao cao tại thượng được người ta thổi phồng, nhưng cô ta lại rõ ràng cảm thấy Bình An đối với cô ta miệt thị cùng khinh thường, giận đến cắn chặt răng, nha đầu không biết phân biệt!

”Đỗ tiểu thư, tôi có thể vinh hạnh mời cô nhảy một điệu không?” Không đành lòng thấy Đỗ Hiếu Mị bị bỏ rơi, Lê Thiên Thần nhã nhặn mời cô ta khiêu vũ.

”Dĩ nhiên!” Sắc mặt âm đạm của Đỗ Hiếu Mị lại lần nữa bắn ra ánh sáng bốn phía, đặt tay vào trong lòng bàn tay Lê Thiên Thần.

Không thể phủ nhận, Lê Thiên Thần là một người đàn ông anh tuấn tiêu sái, bất kỳ người phụ nữ có chút ánh mắt nào cùng đều không kháng cự được người đàn ông như vậy, cô cũng không ngoại lệ, lần đầu tiên nhìn thấy Lê Thiên Thần, cô ta đã động lòng, hẳn phù hợp với phần lớn yêu cầu của ô ta, gương mặt tuấn mỹ, vóc người tỷ lệ gần như hoàn mỹ, tính tình ôn tồn nho nhã, quả thật chính là vương tử cõi Bạch Mã, chỉ tiếc, còn kém một chút, đó chính là thân thế hơi bình thường, mặc dù hẳn cũng coi như người đang nắm giữ chức vụ cao trong Tập đoàn Phương thị, rốt cuộc cũng chỉ là đi làm cho người khác.

Tình yêu và bánh mì, cô ta càng muốn muốn bánh bao hơn! Đưa thân vào xã hội thượng lưu, vốn vẫn là giấc mộng của cô ta, cô ta đương nhiên tìm những lợi thế có thể giúp cô ta giải mộng.

Trong sàn nhảy, say sưa ca hát hay vũ, làn gió thơm tràn ngập.

”Mặc dù tôi là mới vừa vào công ty, nhưng là nghe nói qua không ít chuyện kể về Lê tiên sinh.”

Đỗ Hiếu Mị nhẹ dán vào lồng ngực của Lê Thiên Thần, cười đến mềm mại đáng yêu xinh đẹp, khẽ mở miệng.

”Thí dụ như?” Lê Thiên Thần nhú mày hỏi.

Đỗ Hiếu Mị đem tầm mắt hướng tới Bình An bên cạnh bọn họ cách đó không xa, “Tỷ như thiên kim tiểu thư của Tập đoàn Phương thị yêu anh thắm thiết, không phải anh không lấy, khổ khổ theo đuổi..... Biết bao cô gái trong công ty, cho dù có lòng với anh cũng không dám tùy tiện hành động, bởi vì anh chính là con rể mà Đồng Sự Trưởng đã nhận định.”

Lê Thiên Thần khẽ cười lắc đầu, “Đây đều là mấy cô gái trẻ trong công ty tự mình tung tin thôi.”

”Tôi cũng cho là như thế, Phương tiểu thư thoạt nhìn tựa hồ đối với anh cũng không phải là rất để ý.” Phụ nữ đương nhiên hiểu rõ phụ nữ nhất, nếu như Phương Bình An thật sự yêu Lê Thiên Thần như trong truyền thuyết, mới vừa rồi cũng sẽ không cự tuyệt hẳn muốn mời không chút do dự như vậy.

Muốn cự tuyệt người đàn ông mà mình yêu thích, không phải dễ dàng làm được như vậy, mà xét thấy Bình An mới vừa rồi cũng không hề do dự chút nào.

Lê Thiên Thần cười khố, “Nha đầu kia vẫn còn đang giận tôi.” Nếu không cũng sẽ không cự tuyệt hẳn.

”Xem ra anh đối với cô ấy cũng không phải giống như lời đồn, một chút cảm giác cũng không có.” Ánh mắt sắc bén của Đỗ Hiếu Mị chột lóe, trong

lòng có chút ghen tỵ Phương Bình An quá may mắn.

Rõ ràng là người bình thường như vậy, lại xuất thân hào môn, có thể lấy được người đàn ông như Lê Thiên Thần vậy, Thượng Đế quả nhiên là không công bằng!

”Đỗ tiểu thư tựa hồ cảm thấy rất hứng thú đối với Bình An?” Lê Thiên Thần cúi mắt nhìn cô ta, khóe miệng chứa đựng nụ cười nhạt.

”Tôi đối với Phương tiểu thư không có hứng thú.” Đỗ Hiểu Mị quẹo rũ cười một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Phương Hữu Lợi, “Đổng Sự Trưởng đến nay vẫn còn độc thân sao?”

”Nếu như cô muốn đến gần Đổng Sự Trưởng, vậy tôi trước khuyên cô một câu, ngàn vạn lần đừng chọc Bình An mất hứng, người mà Bình An không thích, Đổng Sự Trưởng cũng sẽ không thích.” Vừa dứt tiếng nhạc, Lê Thiên Thần buông tay Đỗ Hiểu Mị ra, nhỏ giọng nói ở bên tai cô.

Nụ cười nơi khóe miệng của Đỗ Hiểu Mị hơi chậm lại, có chút không cam tâm nhìn Bình An một lần nữa.

Bên kia Bình An cùng Phương Hữu Lợi cũng xuống sàn nhảy.

Ôn Quốc Quang dẫn một chàng trai tuổi còn trẻ tới đây cùng Phương Hữu Lợi chào hỏi, Bình An cảm thấy có chút khát nước, nói tiếng xin lỗi không tiếp được liền cầm nước trái cây thối lui đến một góc, hờ hững nhìn mọi người ăn mặc phục trang đẹp đẽ trên đại sảnh.

”Sao lại trốn trong góc một mình thế hả?” Cái ót đột nhiên bị búng một cái, thanh âm trầm thấp quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

Bình An quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy gương mặt đẹp trai treo nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời của Ôn Triệu Dung, trái tim đang lo lắng tựa hồ cũng pha loãng một chút, “Học trưởng.”

Ôn Triệu Dung nghiêng người lười biếng dựa vào cây cột, cúi đầu nhìn dung nhan tinh xảo của cô, nhíu mày hỏi, “ Sao lại mặc thành như vậy, thiếu chút nữa cũng không nhận ra được, thật khó nhìn.” Thật ra thì tuyệt không khó coi, chẳng qua là cảm thấy cô như vậy giống như mang theo cái mặt nạ, hoàn toàn không phải là Bình An ngày thường rồi.

Bình An liếc hẩn một cái, “Không có mắt! Mới vừa rồi sao lại không thấy anh?”

”Trong mắt em còn thấy được người khác sao?” Ôn Triệu Dung hất cằm lên, ý bảo nhìn về phía Lê Thiên Thần ở bên cạnh Phương Hữu Lợi, “Hẩn chính là nguyên nhân để cho em xin nghỉ nửa tháng?”

“Trong mắt anh, chẳng lẽ cuộc sống Bình An tôi chỉ có thể vây quanh Lê Thiên Thần thôi sao?” Mắt Bình An lạnh lùng nhìn mọi cử động của người đàn ông đó đều ưu nhã ung dung, trong lòng có chút buồn nôn.

”Đây là là chính em mọi người đều nghĩ như vậy, em quên sao?” Ôn Triệu Dung có chút lạnh lùng nói.

Đúng vậy, là chính cô khiến cho mọi người đều nhìn thấy cô như một con ngu ngốc bám sống chết lấy Lê Thiên Thần, tựa như một con ngốc không biết mệt mỏi, cho là chỉ cần mình kiên trì, một ngày nào đó hẳn sẽ chú ý đến cô bỏ ra, cuối cùng, cô đã chờ được, cô cho là hẳn rốt cuộc đã quen sự tồn tại của cô, cho nên yêu cô.

Kết quả thì sao, chỉ là một trò hề nghĩ lại vẫn còn cảm thấy kinh hoàng, cô làm việc không hề chùn bước điều đó đã trở thành món vũ khí sắc bén hẳn dung để hại cô.

Tình yêu giữa bọn họ, vẫn chỉ một mình cô tự biên tự diễn rồi tự ảo tưởng cho mình, và một vở diễn cô đương nhiên sẽ không diễn tiếp lần thứ hai.

Bình An thu lại bi thương tức giận nơi đáy mắt, tràn ra một nụ cười sáng lạng, “Tôi có, nhưng không chứng tỏ tôi sẽ thương hẳn cả đời.”

Ôn Triệu Dung sững sốt, thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, “Em nói thật?”

”Anh xem tôi giống như đang nói đùa sao?” Bình An nghịch ngợm cười một tiếng.

Ôn Triệu Dung nở nụ cười ha hả, chân mày khóe mắt đều là nụ cười chói lọi như ánh mặt trời.

”Chuyện gì cười đến vui vẻ như vậy đây?” Trong tiếng cười đột nhiên có một thanh âm hấp dẫn mềm mại đáng yêu xen vào, Đỗ Hiểu Mị dáng vẻ thướt tha mềm mại mà thẳng bước đi tới đây, lúc nhìn thấy Ôn Triệu Dung cười càng thêm thân thiết, “Thì ra là Triệu Dung ở chỗ này.”

Lúc Ôn Triệu Dung học đại học năm thứ nhất, Đỗ Hiểu Mị còn chưa tốt nghiệp, gặp nhau không nhiều lắm nhưng cũng xem như quen biết, “Đỗ học tử, đã lâu không gặp.”

Đỗ Hiểu Mị nhiệt tình đi tới trước mặt bọn họ, “Không nghĩ tới Bình An cũng biết Triệu Dung, đang nói gì đấy, có ngại chị đến cùng không em?”

Bình An nói giọng nhạt nhẽo, “Không phải Đỗ tiểu thư đã đứng ở chỗ này rồi sao?”

Nụ cười trên mặt Đỗ Hiểu Mị thiếu chút nữa không giữ vững nổi, may mà cô ta có tập luyện lâu đời, vẫn cười nói với Bình

An, “Gọi Đỗ tiểu thư quá xa lạ, em có thể gọi chị là học tử hoặc là chị Hiểu Mị.”

“Tôi quen thân với chị sao, gọi Đỗ tiểu thư thì tốt hơn.” Bình An không nhìn được vượt vành tai, rõ ràng không muốn cùng Đỗ Hiểu Mị nói tiếp.

”Bình An, em không thích chị sao? Có phải chị đã làm gì để cho em không vui hay không?” Đỗ Hiếu Mị khẽ cắn môi dưới, đáy mắt tràn đầy thương tâm cùng uất ức nhìn Bình An.

Lê Thiên Thần kết thúc câu chuyện với bạn, đang đi về hướng bọn họ bên này.

Bình An nhìn gương mặt xinh đẹp thu hút của Đỗ Hiếu Mị, nhớ tới từng lời từng chữ cô ta nói bên tai mình, những thù hận kia tựa như nước đang sôi ùng ục trong nồi, từng cơn từng cơn sôi trào muốn tràn ra.

Đối tốt với cô là vì muốn đến gần ba từ đó lấy được Tập đoàn Phương thị.....

Đối tượng bên ngoài của Lê Thiên Thần thì ra là chính là cô ta.....

Cố ý bỏ thuốc ở trong rượu của cô, đem ký giả đến, để cho cô thân bại danh liệt làm ba uất ức chết tức tưởi, chết..... Tất cả tất cả, đều là Đỗ Hiếu Mị bày kế....

Cô ta lại còn dám hỏi, có phải đã làm chuyện gì để cho mình mất hứng hay không?

Bình An cười lạnh ra tiếng, nắm chặt hai quả đấm, đốt ngón tay khẽ trắng bệch, đáy mắt chán ghét không chút nào che giấu, ngay cả thanh âm cũng lộ ra khinh thường, “Cô không làm gì để tôi không vui, chỉ là..... Đối với cô, tự dưng cảm thấy chán ghét theo bản năng mà thôi.”

Sắc mặt Đỗ Hiếu Mị trắng nhợt, cảm thấy chán ghét theo bản năng? Đây là ý gì?

Ôn Triệu Dung không khách khí bật cười thành tiếng.

Lê Thiên Thần cũng nghe được lời nói của Bình An, không đồng ý cau mày, mở miệng khiển trách, “Bình An, không thể không lễ phép như vậy.”

Bình An nhìn Lê Thiên Thần một cái, ngay sau đó cười nói, “Tôi sai rồi, tôi không nên nói thật.”

Nói xong, liền kéo tay Ôn Triệu Dung, “Tổng giám đốc của Đại Phán ở đâu, chúng ta qua đó làm quen một chút, nói không chừng có thể kéo được tài trợ.” Rồi hướng Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiểu Mị nói, “Không làm phiền các người nữa.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Còn Nhiều Thời Gian

Lê Thiên Thần khó có thể tin nhìn Bình An kéo người đàn ông khác đi qua ở trước anh ta, rốt cuộc ý thức được, cô gái nhỏ luôn lẻo đẻo đi theo phía sau anh ta luôn miệng gọi anh Thiên Thần trước kia đã thay đổi.

Tựa hồ không chỉ là đang giận anh ta đơn giản như vậy!

Đỗ Hiếu Mị bị một câu chán ghét theo bản năng của Bình An làm cứng cả người, cười như không cười nhìn Lê Thiên Thần, “Lê tiên sinh, Phương tiểu thư tựa hồ là đã thay đổi đối tượng rồi nhỉ.”

Lê Thiên Thần cau mày nhìn về phía sàn nhảy bên kia, Bình An kéo tay Ôn Triệu Dung đi tới trước mặt Lý tổng công ty thực phẩm Đại Phán, nét mặt tươi cười như hoa theo sát Lý tổng chào hỏi.

“Chuyện này không liên quan với Đỗ tiểu thư.” Lê Thiên Thần hờ hững thu hồi tầm mắt lại hoàn toàn không cho là Bình An sẽ thay đổi đối tượng, cô ấy si mê mình đến mức nào, anh ta rất rõ ràng, anh ta đã sớm chỉ muốn thoát khỏi cô. Hiện tại cô không hề quyến rũ si mê mình nữa, anh ta mừng rỡ nhẹ nhõm không hết, có cái gì phải để ý.

Đỗ Hiếu Mị nhếch môi cười, đi tới bên cạnh Lê Thiên Thần, “Nếu Phương tiểu thư bỏ anh, anh cảm thấy, Đồng Sự Trưởng còn có thể trọng dụng anh sao?” Phương Hữu Lợi hiện tại gần như đem Lê Thiên Thần làm người nối nghiệp để bồi dưỡng.

“Đỗ tiểu thư, dường như cô cũng không định vị được vị trí của mình rõ ràng, cô chỉ là trợ lí của tôi, còn chưa có quyền lợi can thiệp quá nhiều

chuyện riêng của tôi.” Lê Thiên Thần cười lạnh một tiếng, bất kỳ một người đàn ông nào nhìn thấy người phụ nữ khêu gợi đều sẽ động lòng, anh cũng không ngoại lệ, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ dung túng Đỗ Hiếu Mị được dò xét anh ta.

“Thật xin lỗi, là tôi quan tâm quá mức.” Sắc mặt Đỗ Hiếu Mị cứng lại, ngay sau đó giãn ra, vẫn cười đến phong tình vạn chủng như cũ.

Cô ta thử dò xét Lê Thiên Thần, nhưng mà cũng chỉ là muốn biết anh ta có thực sự không có cảm giác đối với Phương Bình An hay không.

Tư tưởng của phụ nữ vốn kì quái như thế đó, cho dù người đàn ông này không phải là mục tiêu cuối cùng của mình, nhưng trong lòng lại vô cùng không muốn anh người phụ nữ khác, đặc biệt là Phương Bình An!

Đỗ Hiếu Mị đối Phương Bình An có một loại ghen tỵ, rất không cam tâm ghen tỵ.

Phương Hữu Lợi cùng với Đồng Sự Trưởng các tập đoàn khác rốt cuộc hàn huyên xong rồi, đang đi về hướng bọn họ.

Nụ cười trên mặt Đỗ Hiếu Mị càng lộ vẻ đoan trang ưu nhã, từ người phục vụ bên cạnh lấy hai ly rượu, khẽ nâng cầm đón Phương Hữu Lợi, “Đồng Sự Trưởng.”

Phương Hữu Lợi nhận rượu trên tay cô ta, nhẹ nhàng gật đầu với cô ta, ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng của Bình An.

Thấy Bình An cùng một chàng trai trẻ đẹp trai tuấn lãng đang đứng nói chuyện, Phương Hữu Lợi như có điều suy nghĩ nhìn Lê Thiên Thần một cái.

“Đồng Sự Trưởng, có thể cho tôi cơ hội để thỉnh giáo ngài một chút hay không?” Đỗ Hiếu Mị nâng lên bàn tay trắng nõn, chủ động mời Phương

Hữu Lợi cùng khiêu vũ.

Bên kia Bình An cũng vừa mới cùng Lý tổng công ty Đại Phán nói thành công chuyện tài trợ, quay đầu nhìn lại, liền thấy Đỗ Hiếu Mị đặt tay vào lòng bàn tay của Phương Hữu Lợi.

Mặt Bình An liền biến sắc, liều mạng để Ôn Triệu Dung vẫn còn ở nói chuyện, liền sai bước muốn xông vào sàn nhảy.

Ôn Triệu Dung nhận thấy được Bình An khác thường, lập tức kéo cô lại”Sao vậy? Em muốn làm gì? Nơi này có ký giả.”

Không thể để cho Đỗ Hiếu Mị đến gần ba!

Không thể để cho Đỗ Hiếu Mị đến gần ba.....

Bình An hoàn toàn nghe không vô Ôn Triệu Dung đang nói cái gì, trong đầu cô chỉ lẫn quẩn một câu nói này.

Ôn Triệu Dung nhận thấy được đã có người chú ý bọn họ, lập tức đem Bình An nửa ôm đi ra khỏi đại sảnh, đến bên ngoài hành lang mới buông cô ra, “Phương Bình An, rốt cuộc em làm sao vậy?”

Bình An nhìn mặt của Ôn Triệu Dung, cố gắng hít sâu, bình phục tâm tình của mình, đem bản thân đang chìm đắm trong vết thương trí mạng của kiếp trước tỉnh táo lại.

“Em không thích thấy Đỗ Hiếu Mị ở chung một chỗ với ba em sao?” Ôn Triệu Dung dựa vào hành động mới vừa rồi của Bình An mà suy đoán, ánh mắt của Bình An khi nhìn Đỗ Hiếu Mị đó gần như giống như đang nhìn kẻ thù giết cha.

“Ừ!” Bình An không chậm trễ chút nào gật đầu.

Ánh mắt sắc bén của Ôn Triệu Dung buồn bã, lấy tay cởi bỏ nơ cài cổ, cởi nút áo ở trên cổ cũng dựa lưng vào vách tường giống như Bình An, “Cũng bởi vì cô ta là trợ lí của Lê Thiên Thần, cho nên em ghen, ngay cả cô ta đến gần ba em đều không cho phép?”

“Tôi không thích cô ta.” Bình An “Không liên quan gì đến Lê Thiên Thần.”

“Cần gì tự lừa mình dối người vậy, Phương Bình An, em xem em là cái gì? Mới vừa rồi em định vọt vào sàn nhảy đúng không, sau khi vào đó rồi em sẽ làm gì? Không nghĩ đến hậu quả sao? Có phải muốn kéo Đỗ Hiểu Mị ra, cảnh cáo cô ta không được đến gần ba em hoặc là Lê Thiên Thần đúng không? Em có nghĩ tới thân phận mình là gì không, có thể tùy tiện ở trên tiệc rượu giương oai sao?” Ôn Triệu Dung thấy bộ dáng ngây ngốc này của cô, liền tức càn hông, cô gái ngu ngốc này, làm việc chưa bao giờ nghĩ hậu quả.

Bình An nhanh chóng ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Em sẽ chỉ làm mất đi hình tượng của mình, thậm chí hại ba em mất mặt, em nói, có phải như vậy hay không?” Ôn Triệu Dung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, giọng nói mềm một chút.

“Tôi..... Không nghĩ qua.” Bình An bị Ôn Triệu Dung nói như thế, mới biết mình thật ra thì vẫn là ngây thơ buồn cười như vậy, dù cho cô trọng sinh thêm lần nữa, cô cũng không đủ tinh táo để đối mặt Đỗ Hiểu Mị cùng Lê Thiên Thần.

Cô muốn ba cô hãnh diện về cô, cô muốn trở thành niềm kiêu ngạo của ba.....

Bình An ôm hai cánh tay của mình, trượt ngồi ở thảm phủ trên mặt đất, thống khổ cúi đầu.

Cô vốn tưởng rằng mình đã trải qua thời gian dài chuẩn bị như vậy, khi nhìn thấy Đỗ Hiếu Mị ít nhất cô có thể gắng giữ tinh táo, gặp chiêu phá chiêu, nhưng thì ra là cô vẫn còn đánh giá mình quá cao.

Ba chết đi..... Bị giam ở bệnh viện thần kinh chịu hết các loại hành hạ đau đớn..... Những ký ức này khắc sâu vào xương tủy chọt ủa lên mạnh mẽ, cô rất khó tinh táo đi đối mặt Đỗ Hiếu Mị cùng Lê Thiên Thần, cô hận không thể vạch rõ giới hạn với bọn họ ngay lập tức.

Nhưng tựa hồ không dễ dàng như vậy, Đỗ Hiếu Mị hoàn toàn đã có chuẩn bị để đến gần ba, bất kể cô phòng thế nào cũng đều vô dụng.

Ôn Triệu Dung vuốt vuốt tóc của cô, nhẹ giọng nói, “Ghét một người không cần phải biểu hiện ở trên mặt, em phải học được cách che giấu hi vọng của mình mới được, cho dù em cảm thấy bị uất ức, cũng không cần biểu hiện ra, phải hiểu cách đợi chờ cơ hội, mới có thể trút được cơn giận của mình.”

Cũng đồng thời là những đứa trẻ sinh ra và lớn lên trong thế giới thượng lưu, Bình An thực sự quá ngây thơ đơn thuần, là Phương Hữu Lợi đem cô bảo vệ quá chặt chẽ. Anh cũng không biết nói với cô những thứ này là không phải đúng, chỉ sợ cô trong lúc mơ mơ hồ hồ bị người khác lợi dụng.

Bình An ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Ôn Triệu Dung.

Anh nói rất đúng, cô hiện tại không cần thiết biểu hiện chán ghét Đỗ Hiếu Mị như vậy, bình thường cô đối với người nào cũng rất hòa nhã, chỉ riêng đối với Đỗ Hiếu Mị liền không cách nào tinh táo để đối đãi, khó trách ba chỉ xem cô như đang ghen, chứ không phải nghĩ thật sự bởi vì cô không thích Đỗ Hiếu Mị.

Tại sao còn phải lo lắng Đỗ Hiếu Mị sẽ thương tổn ba cùng cô chứ? Lần này là cô nắm được quyền chủ động, cho dù Đỗ Hiếu Mị lợi hại thế nào

cũng được, chỉ cần cô không còn là Phương Bình An trước kia, tất cả đều sẽ thay đổi.

Nói không chừng Lê Thiên Thần trước khi kết hôn với cô đã có dính dáng đến cô ta, chỉ cần cô có chứng cứ, cô là có thể một lần giải quyết hai người kia, ba tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn họ!

Không sai, chính là như vậy, cô nên tỉnh táo lại tìm cơ hội đối phó bọn họ, mà không phải cùng bọn họ cứng đối cứng, Phương Bình An, mi đã không còn là đóa tầm gửi trước kia nữa rồi, mi phải hiểu cách bảo vệ mình cùng người nhà mới được!

Ôn Triệu Dung không hiểu nhìn vẻ mặt Bình An từ tuyệt vọng, đến lo lắng, rồi chuyển sang kiên định, giống như đã nghĩ thấu chuyện gì, anh nhỏ giọng hỏi, “Không sao chứ?”

“Tốt lắm, tôi không sao rồi.” Bình An lắc đầu một cái, đứng lên cười nói, “Tôi suy nghĩ thông suốt rồi, cho nên không có chuyện gì đâu, vào đi thôi.”

Ôn Triệu Dung sững sốt, nha đầu này biến sắc mặt có phải quá nhanh hay không.

Lúc trở lại đại sảnh, Phương Hữu Lợi cùng Đỗ Hiếu Mị đã khiêu vũ xong, Đỗ Hiếu Mị kéo cánh tay Phương Hữu Lợi đi về phía Lê Thiên Thần.

“Bình An đâu?” Phương Hữu Lợi hỏi.

“Ba, con ở đây.” Bình An đứng lúc từ ngoài cửa đi vào, cười đi tới bên cạnh Phương Hữu Lợi, nụ cười trên mặt giữ vững vừa đúng mực.

“Đồng Sự Trưởng con gái bảo bối tới rồi, tôi cũng không dám độc chiếm ngài thêm nữa.” Đỗ Hiếu Mị nói nhẹ nhàng mà đem tay Phương Hữu Lợi giao cho Bình An.

Muốn có được một người đàn ông cũng không phải là quần quít chặt lấy mới có thể thành công, có lúc xa cách thích hợp ngược lại tăng thêm chút cảm giác thần bí, mục đích của Đỗ Hiếu Mị cô hôm nay đã đạt đến, cô sẽ làm cho Phương Hữu Lợi từng chút từng chút một bị cô hấp dẫn, không vội ở nhất thời.

Bình An cười cười cô ta, sau đó khoác cánh tay bên kia của Phương Hữu Lợi, “Cha, con có chút mệt mỏi.”

Nghĩ đến con gái bệnh nặng mới khỏi, Phương Hữu Lợi lập tức đau lòng, “Ba cùng con đi về trước.” Bình An cười ngọt ngào, “Dạ!”

Xoay người lại, Bình An đối với Đỗ Hiếu Mị rục rĩ cười một tiếng.

Đỗ Hiếu Mị, ngày của chúng ta còn dài!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đây Không Phải Là Vờ Buông Để Bắt Thật Mà

Trợ lí của Phương Hữu Lợi đã đợi sẵn ở trước cửa khách sạn, nhân viên phục vụ giúp bọn họ mở cửa xe.

“Sáng sớm ngày mai con hãy trở về trường học, bây giờ đã quá muộn.” Phương Hữu Lợi nói với Bình An, thấy mỗi một trên mặt con gái, ông chỉ cảm thấy đau lòng, sớm biết thế cũng không cho cô đi đến rồi, vốn là muốn chế tạo cơ hội cho cô gần gũi thêm với Thiên Thần, hi vọng Thiên Thần có thể bị thâm tình của con gái làm cảm động, nhưng tựa hồ hiệu quả không tốt a.

Bình An nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rưỡi rồi, liền gật đầu, xe nhẹ nhàng lướt trên đường, một đường an tĩnh trở lại biệt thự nhà họ Phương.

Về đến nhà, Bình An cười nói với Phương Hữu Lợi, “Ba, Merry Christmas!”

Phương Hữu Lợi khẽ bật cười, khóe mắt nổi lên những nếp hằn sâu, “Merry Christmas!”

Bình An kéo Phương Hữu Lợi ngồi xuống ghế sofa, nhìn gương mặt vẫn tràn đầy mị lực của ba, Bình An thở dài thật thấp, cũng khó trách Đỗ Hiếu Mị sẽ trăm phương ngàn kế đến gần hai cha con bọn họ, ba mặc dù đã qua bốn mươi tuổi, lại có vẻ thành thực chừng chạc, cái loại khí chất thâm trầm cơ trí đó làm sao những cậu trai trẻ bây giờ có thể so sánh được.

Cô cũng hi vọng bên cạnh ba có người làm bạn, nhưng cô không hy vọng người đó là Đỗ Hiếu Mị.

“Ba, ba có nhớ mẹ không?” Bình An kéo cánh tay đầu mình tựa trên vai ông. Thật ra thì trí nhớ của cô đối với mẹ cũng không rõ ràng lắm, từ sau khi mất đi mẹ, ba thương yêu cô hơn cả trước kia, để cho cô chưa bao giờ cảm thấy một mình cô độc trong nhà này.

Là ba che chở thương yêu cô, đã làm cho cô rất nhanh thoát khỏi sự thương tâm khi mất mẹ.

“Thỉnh thoảng cũng nhớ, thế nào? Bình An nhớ mẹ à?” Phương Hữu Lợi cười hỏi.

“Con chỉ đang suy nghĩ, nếu như con không ở bên cạnh ba, có phải ba sẽ rất cô đơn hay không, ba, nếu như không có con, có lẽ cuộc sống của ba sẽ thoải mái hơn một chút.” Mũi Bình An cay cay, nếu như không phải là cô, ba nhất định sẽ không cố kị tái giá từ lâu rồi, gây dựng lại hạnh phúc gia đình, cuối cùng cũng sẽ không bị cô làm tức đến chết.

“Đứa nhỏ ngốc!” Phương Hữu Lợi cười quở nhẹ, “Suy nghĩ lung tung cái gì, con là bảo bối của ba và mẹ, là kiêu hãnh của ba, có con ở cùng với ba, ba rất vui, chờ sau này khi ba làm ông ngoại, trong nhà sẽ náo nhiệt, bà làm sao sẽ cảm thấy cô đơn đây?”

Bình An nghe, nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống, giọng mũi đặc nghẹt nói, “Ba con nhất định sẽ không làm cho ba thất vọng!” Tuyệt đối sẽ không làm cho ba thất vọng!

Phương Hữu Lợi nhẹ nhàng ôm con gái, “Ba cũng không hi vọng con trở thành nữ cường nhân, chỉ cần cả đời con thật vui vẻ không buồn không lo là tốt, Thiên Thần là người có năng lực tiếp quản Tập đoàn Phương thị, ba trước đem nó rèn luyện.....”

“Ba!” Bình An mở miệng cắt đứt lời của ông, “Không phải nhất định là anh Thiên Thần!”

Phương Hữu Lợi ngẩn ra, ngay sau đó cười bất đắc dĩ, “Vẫn còn đang giận nó sao?”

Bình An ngồi thẳng người, sáng mắt trong suốt sáng ngồi nhìn Phương Hữu Lợi, nhẹ nhàng lắc đầu, “Ba, con ngã bệnh nửa tháng..... Thật ra thì con đã nghĩ rất kỹ, bắt đầu từ ngày con yêu anh ta, con liền mất đi tư tưởng của mình, anh Thiên Thần biến thành toàn bộ cuộc sống của con, con giống như sống ở trong thế giới của anh ta, anh ta thoải mái thì con cũng sẽ vui, anh ta buồn con liền co quắp, vừa nhìn thấy anh ta cau mày, tự con cũng sẽ khó chịu không vui, thậm chí con vì muốn ở cùng với anh ta bỏ quên ba nhiều lần như vậy, lại ngã bệnh vì anh ta.....”

“Ba, là ba cưng chiều con, cho nên không đành lòng mắng con, nhưng như con vậy, ngay cả con cũng cảm thấy tự ghét bản thân. Không sai, con thương anh ta, cũng vẫn luôn kỳ vọng anh ta có thể con, nhưng nếu như anh ta coi trọng con, đã sớm yêu, cần gì chờ tới bây giờ.” Bình An than thở khóc lóc, dáng vẻ vừa thương tâm lại vừa uất ức khiến Phương Hữu Lợi hết sức đau lòng.

Ông nhẹ nhàng thở dài, đưa tay thay Bình An lau đi nước mắt, “Bình An, con rốt cuộc đã trưởng thành, thích một người quả thật không có đơn giản như vậy, chỉ là Thiên Thần là một người đàn ông thật tốt, nó cũng không phải là không thích con, chỉ là còn chưa có thấy rõ tâm tư của mình, ba là người từng trải, nếu như nó thật sự không thích con, cũng sẽ không cưng chiều con như vậy.”

Ông cũng nhìn ra Thiên Thần đối với Bình An cũng không phải là thờ ơ hờ hững, nên mới có thể tốn tinh lực bồi dưỡng anh ta.

☞..... Bình An là thật hết biết nói gì, cô đã khóc đến ruột gan đứt từng khúc như vậy, những lời chân thật nhất lòng cũng đã nói ra hết, vẫn không thể khiến ba bỏ đi ý tưởng tiếp tục tác hợp cô cùng Lê Thiên Thần sao?

“Ba à, anh Thiên Thần rất tốt với con, cũng là bởi vì con là con gái của ba thôi.” Nếu như cô không phải là con gái của Đồng Sự Trưởng tập đoàn Phương thị, Lê Thiên Thần sẽ có kiên nhẫn lớn như vậy sao?

Phương Hữu Lợi sờ sờ đầu của cô, “Đừng nói nói lấy thế, mấy ngày nay con không để ý tới Thiên Thần, ba thấy nó cũng đứng ngồi không yên, cái này cũng không phải trong lòng có con sao? Con đó, cái gì cũng phải có chừng có mực, tránh cho làm lấy quá mức rồi phải trắng tay, ngày mai ba bảo nó đưa con về trường học, các con bình tĩnh mà nói chuyện với nhau nhé.”

Bình An thiếu chút nữa muốn ôm đầu hét lên, cô không phải đang muốn dùng chiêu lạt mềm buộc chặt! Không phải chơi trò giận dỗi gì mà!!!!

Quả nhiên là hình tượng cô si mê Lê Thiên Thần quá thâm nhập vào lòng người, cho nên không có ai tin tưởng cô lại đột nhiên muốn buông tha cho Lê Thiên Thần.

Thôi, bỏ qua việc cải tiến ý nghĩ của ba ba đi, phải chờ sau này từ từ thay đổi ý nghĩ của ông, “Nhưng hôm nay anh Thiên Thần cùng cô Đỗ Hiếu Mị đó xem ra giống như rất thân mật, ba, ba cảm thấy cô Đỗ Hiếu Mị đó như thế nào?”

Hỏi ẩn tượng đầu tiên của ba đối với Đỗ Hiếu Mị trước, cô mới có thể nghĩ biện pháp ngăn cản người phụ nữ kia đến gần ba.

Phương Hữu Lợi nhíu mày, dựa vào lưng sofa, hơi trầm tư một hồi mới nói, “Đỗ Hiếu Mị là một người phụ nữ rất có dã tâm, chỉ có thể làm công sự không thể làm vợ, Thiên Thần sẽ không loại người phụ nữ mạnh như vậy thế, con không cần phải lo lắng.”

Cô một chút cũng không quan tâm bây giờ Lê Thiên Thần muốn ở chung với loại phụ nữ nào! Bĩu môi nói, “Con thấy cô Đỗ Hiếu Mị đó ngược lại đối với ba rất ân cần.”

“Ba già rồi, chịu không nổi tình yêu mấy người trẻ tuổi như các cô đâu.” Phương Hữu Lợi cười ha ha, đứng lên, “Được rồi, thời gian không sớm, mau ngủ đi, ngày mai còn phải đến trường đây.”

Tâm Bình An trầm xuống, đáy mắt thoáng có chút thất vọng, ba chỉ nói Lê Thiên Thần sẽ không thích Đỗ Hiếu Mị, lại không nói mình không thích.....

Cô dĩ nhiên biết những năm gần đây ba cũng có qua không ít bạn gái, nhưng cũng không hề có ý định gì với các cô kia, có lẽ ba đối với Đỗ Hiếu Mị chỉ là chút thú vị nhất thời mà thôi.

Nhất thời hứng thú cũng không được! Tiểu Vũ Trụ của Bình An hùng hực thiêu đốt, nhất định phải sớm bóp chết hứng thú của ba đối với Đỗ Hiếu Mị!

Đáng tiếc cô còn muốn nói tiếp nữa thì Phương Hữu Lợi đã lên lầu rồi, vẫn không quên dặn dò cô nghỉ ngơi sớm một chút.

Bình An tức giận dứ dứ quả đấm, thật không biết trong buổi tiệc, Đỗ Hiếu Mị đã cho ba cô uống thuốc mê gì nữa.

Ngày thứ hai, Bình An ngủ thẳng đến sắp mười giờ rồi mới rời giường, bị điện thoại đánh thức.

“Alooo.” Cô mở đôi mắt nhấp nhèm buồn ngủ, thanh âm còn có nồng đậm môi mệ.

“Phương Bình An, cậu muốn tự đâm đầu vào chỗ chết có phải hay không, hiện tại mấy giờ rồi, cậu quên hôm nay có tiết à, cậu muốn chết sao? Cậu nghĩ ông thầy sát thủ đầu trọc của bọn mình là nổi danh suông à.” Bên đầu điện thoại kia truyền đến âm thanh rít gào của Kỷ Túy Ý, đem Bình An chấn động đến mức quên mất cơn buồn ngủ.

“A a a a! Khóa của thầy đầu trượt biến thái!” Bình An hét chói tai từ trong chần bò ra ngoài, cô nhớ lúc cô ở đại học, sĩ nhục lớn nhất chính là phải thi lại môn của ông thầy này, cả khoa không một ai phải thi lại, chỉ có một mình cô. Đây là một trong những việc đáng tiếc lớn nhất trong đời của cô.

Không tính là thời gian cô xin nghỉ bệnh nửa tháng, học kỳ này cô đã bị ông ấy cảnh cáo hai lần, đầu trượt biến thái này đã cảnh cáo cô, dám cúp cua nữa sẽ để cho cô tự gánh lấy hậu quả.

“Cậu báo với ông chú đầu trượt rằng, đột nhiên tớ bị đến ‘cái đó’, muốn xin nghỉ một tiết, tớ lập tức chạy về, dù như thế nào xin ông ấy hạ thủ lưu tình đóoooo!” Bình An răng rắc mà xông vào phòng rửa tay, nói xong câu đó, cô liền cúp điện thoại, tốn năm phút đồng hồ đánh răng rửa mặt thay quần áo, giống như hỏa tiễn vọt mạnh xuống lầu.

“Chú Đình, nhanh nhanh nhanh đưa con đến trường học.” Người còn không đi xuống lầu, cũng đã không kịp chờ đợi hét to.

Phòng khách truyền đến một tiếng cười trầm thấp, Bình An sùng sốt, Lê Thiên Thần?

“Anh đưa em về trường, Chú Đình cũng không dám tăng tốc độ.” Lê Thiên Thần cười đi đến trước mặt cô, dịu dàng nhìn cô.

Bình An vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhớ tới bây giờ vẫn chưa phải lúc, không thể làm gì khác hơn là gật đầu cười.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lắc Tay Đỉnh Ước

Nhận lấy bữa ăn sáng dì Liên đưa đến, Bình An đi theo Lê Thiên Thần vội vã lên xe, không quên gấp giọng dặn dò, “Nhanh lên một chút, nếu không tôi sẽ bị giáo sư đầu trục đó giết không nháy mắt.”

Lê Thiên Thần nhìn cô, khóe miệng không nhịn được nâng lên một nụ cười cứng chiều.

Nụ cười này khiến Bình An cảm thấy run rẩy, da gà nổi hết lên.

“Mau ăn sáng đi.” Anh cười nói, đã đem xe lái ra đường lớn.

Bình An rất nhanh đem nước chanh và bánh mì trong tay giải quyết, cầm khăn giấy lau miệng, nghiêng mắt nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, từ lên xe đến bây giờ, Lê Thiên Thần đã sử dụng ánh mắt mỉm cười của anh nhìn cô vô số lần, cô muốn coi thường cũng không được.

Phản ứng bình thường, cô phải là tim đập rộn lên, đỏ mặt xấu hổ nhìn chỗ khác, biểu hiện một chút mị lực của anh đối với mình không cách nào kháng cự, nhưng bây giờ từng ánh mắt dịu dàng cùng thanh âm của anh cũng làm cho cô chán ghét.

“Bình An.” Anh rất cuộc nhẹ giọng kêu cô một tiếng.

“Chuyện gì?” Bình An quay đầu lại, híp mắt cười nhìn anh, coi như cô xem không tới cũng biết mình mình cười có chút giả dối.

“Giáng sinh vui vẻ.” Anh bật cười, đưa tay quệt mảnh vụn bánh bao trên chóp mũi cô

Bình An có chút quần bách, cầm khăn giấy lau mũi một cái, giống như muốn lau đi dấu vết anh ta vừa mới chạm vào cô.”Giáng sinh vui vẻ.”

Lê Thiên Thần từ túi áo khoác ngoài lấy ra một cái hộp gấm màu trắng tinh xảo, “Tặng em.”

Bình An ngây ngẩn cả người, trong trí nhớ, Lê Thiên Thần ở ngày hôm nay tựa hồ không có đưa cô quà tặng gì, không đúng, giống như cũng không có tới đón cô trở về trường học, là chỗ nào xảy ra thay đổi sao?

Thấy Bình An đang ngẩn người không hề tiếp nhận hộp gấm trong tay anh ta, ánh mắt hẹp dài của Lê Thiên Thần thoáng qua nụ cười tự tin, “Vốn định đưa cho em hôm qua, nhưng hôm qua em vẫn luôn đang tức giận, thế nào, còn đang tức giận?”

Dù thế nào đi nữa, cô lãnh đạm với anh, thì tất cả mọi người đều cho rằng cô đang giận dữ! Bình An cười nhận lấy quà tặng trên tay anh ta, cố gắng để cho mình biểu hiện mừng rỡ như điên, ngoài miệng nói, “Tôi không có tức giận.”

Cô gái nhỏ quả nhiên vẫn rất dễ dụ dỗ mà! Lê Thiên Thần lắc đầu cười khẽ, “Mở ra xem thử đi, thích không?”

Bình An theo lời mở ra, là lắc tay tình nhân mới nhất quý này của ‘Caddy’, quảng cáo về một câu chuyện rất động lòng người, là tín vật đính ước của một đôi tình nhân thật vất vả mới đến được với nhau cho nên khi vừa được tung ra thị trường đều được rất nhiều quý ông dùng để tặng cho bạn gái làm quà tặng đính ước.

Lê Thiên Thần thế nhưng lại đưa cô loại lắc tay tình nhân này? Trong lòng Bình An thật là bị kinh sợ không nhỏ.

“Lần trước em thấy trong tay người khác mang loại lắc tay này, đều không phải rất hâm mộ sao? Thế nào, không thích sao?” Lê Thiên Thần nghiêng đầu nhìn cô, cũng không thấy vẻ vui mừng vui thích ở trên mặt cô như mình nghĩ, không khỏi có chút nghi ngờ.

Cô nhớ..... Lúc cô nói rất hâm mộ, thật ra thì chính là hi vọng anh cũng có thể tặng cho cô chiếc lắc tay này, đến khi đó, cô đã có thể danh chính ngôn thuận làm tình nhân của anh, nhưng ngay lúc đó vẻ mặt của anh lại hết sức lãnh đạm, hoàn toàn không hề đem lời nói của cô để lọt vào tai.

“Tôi rất thích, cảm ơn anh, anh Thiên Thần.” Cô lấy lắc tay thu vào, đáy mắt có một chút giễu cợt lướt qua.

“Chiều nay anh tới đón em về nhà.” Xe đã tiến vào khu Đại Học, Lê Thiên Thần cũng cho là sau khi Bình An nhận được quà tặng, cũng sẽ không giận anh nữa.

Ngày mai là thứ sáu rồi, bình thường Chủ nhật cô đều sẽ về nhà với ba.

“Có thể không được, trường học có việc, cuối tuần này tôi sợ rằng không về nhà được.” Bình An đem chiếc lắc tay bỏ vào trong xách tay, cười nói với Lê Thiên Thần.

“Không sao, anh đón em đi ăn cơm.” Lê Thiên Thần vẫn không buông tha.

Bình An Nhẫn trợn trắng mắt, “Được.”

Ngừng xe ở cửa trường học, Bình An không kịp chờ đợi xuống xe, “Tạm biệt, anh Thiên Thần.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại, như một làn khói chạy về hướng lóphọc.

Vất vả vượt qua tiết thứ hai của ông thầy nổi danh biến thái đó, sau khi tan học, Bình An che bụng, lã chã chực khóc khi nhìn tới vị giáo sư có biệt danh là sát thủ đầu trọc tâm địa sắt đá, xin ông ta đừng ghi tội vừa rồi của cô là cúp cua, ” Thầy à, em thật sự đau đến không chịu nổi, nhưng là vì nghe đến là tiết của thầy, em dù liều cái mạng nhỏ cũng đến dự tiết thứ hai, vì muốn đón nhận sự dạy dỗ nhiệt tình của thầy, tiếp nhận sự dạy dỗ của một vĩ nhân, lãnh tụ vĩ đại của bộ giáo dục,.....”

Giáo sư đầu trọc này chỉ là lạnh lùng nhìn Bình An, “Không cần kiểm soát, cúp cua chính là cúp cua.”

Bình An nóng nảy, “Thầy ơi, em không phải kiểm soát, em thật sự bị bệnh mà.”

Luôn luôn nhân phẩm học vấn đều ưu tú Vi Úy Úy cũng ở bên cạnh nói giúp, “Thưa thầy, Bình An bệnh nặng mới khỏi, thân thể thật sự không được khỏe ạ.”

Trong lớp có mấy bạn học còn chưa đi cũng đang cầu xin giúp Bình An

Nhân duyên của Bình An ở trong ban cũng không tệ lắm.

Nhìn dáng vẻ vô cùng đáng thương của Bình An, giáo sư đầu trọc cuối cùng vẫn bỏ qua cho cô, làm Bình An cảm động đến thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, cô rất cuộc có thể không cần thi lại rồi.

Muốn trở thành Học Sinh Hội Chủ Tịch, yêu cầu cơ bản nhất, chính là không thể có môn bị thi lại, nợ môn cũng không được.

Buổi cơm trưa toàn thể đồng nghiệp kí túc xá505 vẫn lựa chọn phòng ăn lâu cuối ở trường học như cũ, trường học có mấy nhà ăn, giá tiền cũng chia mấy cấp bậc, bọn Bình An thích nhất là phòng ăn lâu cuối, mặc dù giá tiền là cao một chút, nhưng được cái tương đối sạch sẽ, ít nhất sẽ không thét chói tai khi thấy trong mấy món ăn có những chú sâu ăn lá bị chết trong đó.

Buổi chiều họ chỉ có tiết năm sáu, tiết bảy tám không có lớp, cho nên định sau khi tan lớp trực tiếp đến phố thực phẩm gần trường ăn.

Ăn được một nửa, Bình An nhận được điện thoại của Đàm Tuyền, muốn cô lập tức đến phòng làm việc của hội học sinh, nói là có hội nghị khẩn cấp muốn mở.

Đôi mày thanh tú của Bình An khẽ cau, gọi điện thoại cho Ôn Triệu Dung.

“Học trưởng, ở đâu vậy?” Điện thoại tiếp thông rồi, lại nghe được một tiếng kèn chói tay.

“Ở phi trường tốc độ cao, phải đi đón một người.” Thanh âm cởi mở của Ôn Triệu Dung ở bên đầu điện thoại kia truyền đến.

“A, không có gì.” Bình An nghĩ, có lẽ anh cũng không biết chuyện hội học sinh muốn họp rồi.

“Sao vậy?” Ôn Triệu Dung hỏi.

“Đàm Tuyền cho tôi biết đi họp.” Bình An trả lời.

“Có thể là về chuyện tài trợ, em hãy nói với anh ta, ngày mai chúng ta hẹn Lý tổng ăn cơm, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, ngày mai sẽ có thể bàn được tiền bạc.” Ôn Triệu Dung nói.

Cúp điện thoại xong, Bình An đem cơm còn sót lại vội vã ăn vài ngụm, sau đó cùng bạn cùng phòng nói phải họp nên đi trước.

Mở cửa ra, trong phòng cũng không có nhiều người, chỉ có Đàm Tuyền cùng bí thư trưởng, còn có một Tổ trưởng bộ tổ chức Chương Hiểu Vĩ.

“Phương Bình An, về việc tài trợ bên bộ ngoại giáp của các bạn sao rồi? Lễ hội Nguyên Đán sắp sửa mở rồi, hôm nay tiền bạc rất thiếu.” Đàm

Tuyền nghiêm túc nhìn Bình An, anh đến từ nông thôn, luôn là có một loại tâm tình căm ghét nhà giàu.

“Đã hẹn Tổng giám đốc của công ty thực phẩm Đại Phán ngày mai ăn cơm, nên rất nhanh sẽ bàn xong.” Bình An thanh thản ngồi trên ghế, cười híp mắt nhìn Đàm Tuyền.

Đàm Tuyền liếc mắt nhìn, anh thật không rõ, tại sao bon họ muốn gặp lãnh đạo công ty đều dễ dàng như vậy, còn xuất thân gia đình bình thường như anh, muốn gặp một quản lí thôi cũng đã hẹn lần hẹn lượt, cầu xin thật lâu mới có thể có năm phút đồng hồ gặp mặt

“Như vậy tốt nhất, bộ ngoại giao các người còn kiên trì muốn tự mình xử lý tiền tài trợ làm hoạt động ở trường học sao?” Đàm Tuyền che giấu phần nộ nơi đáy mắt, vừa trầm giọng hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Bình An cười nói.

“Như vậy, đến lễ hội, chúng ta sẽ mời một vài nhân vật có tiếng tăm đã ra trường, có vài người là bạn học, cũng có vài người là những ông chủ thường xuyên trường học đến lúc đó bộ ngoại giao các người lo việc đối đãi đi nhé.” Đàm Tuyền nói.

“Được.” Bình An gật đầu lên tiếng.

“Đây là danh sách, cô nhìn thử trước.” Chương Hiểu Vĩ đưa danh sách sắp mời cho Bình An.

Bình An nhận lấy, vừa liếc đã nhìn thấy tên của Đỗ Hiểu Mị.

Làm sao lại quên mất, Đỗ Hiểu Mị là Hội Chủ Tịch Học Sinh trước đây, làm sao có thể sẽ không mời cô ta chứ?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Muốn Đào Tường

Đi ra khỏi phòng làm việc của hội học sinh, Bình An liền gọi điện thoại cho tổ trưởng, tổ viên bộ ngoại giao, thông báo bọn họ đến dưới ký túc xá chờ cô. Tổ trưởng Bộ ngoại giao là Ôn Triệu Dung, nhưng bởi vì Ôn Triệu Dung đã học năm thứ tư, học kỳ sau liền tốt nghiệp, vốn vị trí là tổ trưởng này nên đối ĐH năm 3 được rồi, chỉ là ĐH năm 3 không người nào có thể dễ dàng kéo được nhiều nhà tài trợ như Bình An, cho nên bình thường công việc chủ yếu sẽ giao cho Bình An, cô vừa không ôm chí lớn, luôn chỉ là phụ trách tìm kiếm nhà tài trợ, sau đó liền giao cho Chương Hiểu Vĩ bộ tổ chức phụ trách, những việc vụn vặt khác cũng đều giao cho thành viên.

Vốn là còn hai cán bộ năm ba, chỉ là bởi vì từ trước đến giờ không có công việc có thể để cho bọn họ ra mặt, sau lại quyết định, nên ngay cả hội nghị cũng không tới tham gia.

Mà thành viên bộ ngoại giao có ba bốn mươi người, đa số là sinh viên năm thứ nhất cùng năm thứ hai, dĩ nhiên, trong đó nữ sinh chiếm khá nhiều, đều là hướng về phía vị Ôn Triệu Dung tuần tú này mà tìm tới thôi.

Có lẽ nên từ những thành viên này tìm một người đề cử lên làm cán bộ, cô cũng không thể một mình lãnh quân chiến đấu hăng hái, cô không muốn làm một người không ôm chí lớn nữa, cũng không muốn trải qua cuộc sống không hề có mục tiêu, cho nên phải có mấy trợ lý đặc lực mới được.

Bình An đi tới dưới lầu 13 ký túc xá, ở dưới bồn hoa ký túc xá nhìn thấy hai nữ sinh đáng yêu, họ cùng cô phát phát tay, hai cô gái nhìn thấy cô,

cũng giơ tay lên chào hỏi, “Học tỳ.” “Bình An.”

Tóc dài thẳng, mặc quần jean, áo khoác màu đỏ chính là Lộ Khiết San năm thứ hai khoa Truyền bá thông tin, một người khác tóc tết đuôi ngựa, gương mặt tròn tròn còn có mấy phần ngây thơ chính là Lâm Tĩnh khoa tài chính hai người này bình thường là tích cực nhất, quan hệ cùng Bình An cũng xem như khá tốt.

Nhìn thấy Lâm Tĩnh cười đến rục rờ như hoa, trong lòng Bình An thương, đây là một học muội thật đáng yêu, chỉ tiếc nghỉ hè năm thứ ba, cô ấy bị ba người công kích, sau đó bởi vì không chịu nổi đả kích, đã nhảy từ tầng năm của kí túc xá tự sát.

Cô nhớ mình bởi vì chuyện này thương tâm thật lâu.

Bi thương thảm thiết chợt lóe nơi đáy mắt thì Bình An vươn tay vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh, trong lòng tự nhủ, nếu mình có thể Trọng sinh, vậy cũng phải đem đóa hoa tươi xinh đẹp này cứu lại chứ.

”Lần tài trợ này bộ ngoại giao chúng ta muốn tự mình phụ trách an bài, chiều nay các em đến thông báo với mấy tổ viên, trừ phải giúp hộ i học sinh làm tốt lễ hội Nguyên Đán, còn phải giúp nhà tài trợ tuyên truyền sản phẩm, dĩ nhiên sẽ không phải không có đền bù, xem như làm thêm ngoài giờ..... Nếu là người không đủ, thì phải ở trên diễn đàn trường nhận thêm người.....” Bình An mỉm cười, mặt lại hết sức nghiêm túc cùng các cô an bài công việc.

Phương Bình An nghiêm túc như vậy, là họ chưa bao giờ từng thấy qua, Lâm Tĩnh cùng Lộ Khiết San ở trong lòng kinh ngạc một chút, họ biết Phương Bình An là thiên kim tiểu thư ngu đần ngây thơ lại lười biếng chỉ thích ngủ, tuyệt không thích nhúng tay vào những công việc này.

”Những việc này trước đây đều là bộ tổ chức đi làm, Bình An, đột nhiên để cho chúng tôi tự mình làm, có thể ứng phó được hay không?” Lộ Khiết

San có chút bận tâm hỏi.

”Không có gì không làm được! Chuyện bộ tổ chức có thể làm được, tại sao bộ ngoại giao chúng ta lại không làm được? Huống chi số tiền tài trợ này là do chúng ta kéo đến, do tự chúng ta an bài hợp tình hợp lý.” Bình An nhàn nhạt nói, cô tin tưởng chỉ cần cô nguyện ý, cô sẽ không thua bởi bất luận kẻ nào, đặc biệt là Đỗ Hiếu Mỹ.

Lộ Khiết San nhìn Bình An một cái, nghĩ thầm, đại khái là bị cái gì kích thích rồi, đột nhiên đùa bỡn tính khí đại tiểu thư muốn cậy mạnh sao.

“Về việc sắp xếp cụ thể như thế này, chiều nay tôi sẽ thông báo, lần này tương đối gấp gáp, sợ rằng mọi người phải bận rộn một chút.” Tầm mắt Bình An rơi vào phần danh sách trong tay.

”Vội một chút không sao cả, chỉ cần lần này bộ ngoại giao chúng ta cố gắng phát huy hết mình, xem ai còn dám xem thường chúng ta.” Lâm Tĩnh nắm quả đấm, dáng vẻ mườì phần kiên quyết.

Bình An nhìn không nhịn được cười khẽ một tiếng, “Còn có cơ hội nữa mà..... Phải đến tìm tổ văn nghệ thương lượng một chút, xem đến lúc đó bọn họ sẽ an bài bao nhiêu cô gái để tiếp ban đại diện đây.”

“Ngay cả việc sắp xếp nhân viên cũng cần bộ ngoại giao chúng ta sao?” Lộ Khiết San giật mình hỏi.

”Vốn chính là công việc của bộ ngoại giao, cần gì phải làm phiền người khác.” Bình An nói, “Đến lúc đó hai em sẽ giúp đỡ tiếp đãi.”

Lâm Tĩnh có chút hưng phấn, “Đó không phải là có thể tiếp xúc rất nhiều nhân sĩ trứ danh gần gũi sao?”

”Đúng vậy đó, nhớ nắm chặt cơ hội nhé.” Bình An cười nói.

Lộ Khiết San có chút khó xử, cô cảm thấy đến lúc đó bộ ngoại giao nhất định sẽ làm trò cười, nếu như không có Ôn học trưởng, sao Phương Bình An có thể có năng lực an bài công việc khẩn trương lớn như vậy, “Bình An, bộ ngoại giao trực tiếp phụ trách những việc này, là ý của học trưởng sao?”

Bình An lắc đầu, con mắt sắc sáng ngời, “Là ý của tôi.”

Lâm Tĩnh cười hì hì nói giỡn, “Học tử, rốt cuộc chị đã biết đào tường rồi.”

”Bình đến dưới thành, đương nhiên là phải đào tường.” Bình An cũng nói đùa với cô

Lộ Khiết San gương mặt nặng nề.

Sau khi tách khỏi các cô ấy, Bình An cũng không trực tiếp trở về trường học, mà là đến tìm tổ trưởng tổ nghi thức sát vách ký ký túc xá.

Tổ nghi thức mặc dù thuộc về bộ văn nghệ, nhưng rất nhiều chuyện tổ nghi thức có thể tự mình quyết định, Tổ trưởng bộ văn nghệ Trịnh Yến Phân không quá thích tính tình không tim không phổi của Bình An, Bình An cũng không thích loại tư thái cố làm ra vẻ thanh cao của cô ấy, hai người từ trước đến giờ như nước với lửa, ngược lại cùng tổ trưởng tổ nghi thức Trương Hiểu Hi tương đối nói chuyện rất là hợp ý.

Cho nên Bình An nói với cô ấy lễ hộ Nguyên Đán cần một vài bạn nữ sinh giúp làm nhân viên tiếp tân giúp một tay tiếp đãi khách, Trương Hiểu Hhi lập tức hứa sẽ giúp cô an bài, cũng bày tỏ hết sức ủng hộ Bình An rốt cuộc thông suốt, biết làm chuyện mà mình muốn làm.

Bình An cùng cô cười hì hì nói náo loạn một hồi, mới về đến ký túc xá của mình.

Ba người kia đang chơi bài, chào mời Bình An gia nhập với bọn họ.

”Các cậu chơi đi, tớ còn có chuyện gì phải làm.” Bình An khoát tay áo, ở trước bàn sách ngồi xuống, mở máy vi tính ra, cô phải làm quen với tư liệu của những vị khách này trước, nếu quyết định phải làm, cho dù không thể làm đến cuối cùng, cũng không thể phạm sai lầm.

Trừ Đỗ Hiếu Mị, Bình An ở trên mạng tìm kiếm tư liệu mọi người khác, ở trên mạng không tìm được liên nhân tin qua QQ cố vấn học trưởng học tỷ năm thứ tư.

Khách tổng cộng có mười người, có năm vị là tốt nghiệp từ đại học ngoại ngữ sau khi ra ngoài làm việc, có một học trưởng lên chức làm Tổng giám đốc, ba vị là lãnh đạo cục giáo dục Thành phố G, quan vị không tính lớn, nhưng là không thể chậm trễ, còn có một Đỗ Hiếu Mị, cô ta trước kia là Chủ Tịch Hội Học Sinh, cũng là nữ chủ tịch đầu tiên của hội học sinh đại học ngoại ngữ có thể nói là đáng để lưu tên trong sử sách rồi.

Còn có một vị.....

Tổng tài tập đoàn hành chánh Nghiêm thị, Nghiêm Túc!

Bình An nhìn tin tức giải trí, có hình ảnh người đàn ông cùng ôm nữ minh tinh nổi danh, đột nhiên cảm thấy có chút nổi giận, lần công việc mang tính khiêu chiến này thật không dễ dàng a.

Các bạn đừng quên click vào quảng cáo phía dưới comment ueng hộ web nha

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ăn CƠM

Edit: Quảng Hằng

Bốn giờ rưỡi sau khi tan lớp, họ đến phố nữ sinh đi dạo một vòng, sau đó xách theo chiến lợi phẩm của mỗi người đến quán cơm thường ăn, một nồi súp cá nấu cải chua, mấy cô nương ăn cực kỳ cao hứng.

”Bình An, cậu cũng quá kém cỏi, đến bây giờ còn không ăn cay được.” Vi Úy Úy gắp khoai tây chua cay lên thả vào trong chén, thấy Bình An bị cay đến lỗ mũi đều đỏ, nhin không được bật cười.

”Không phải tớ không ăn cay, là ăn khi không có các cậu thôi.” Bình An bị cay đến mức le lưỡi, “Oa, thật sự sảng khoái.”

Kỳ Túy Ý gắp rau cải cho cô, “Đây đã là cay ít rồi, cay ít lắm!”

Tống Tiểu Tiểu đưa khăn giấy cho cô, “Vô dụng!”

Bình An vắt sạch nước mũi, uất ức trừng mắt nhìn họ một cái, vừa muốn phản bác, điện thoại di động trong túi liền rung lên, cô cầm điện thoại di động lên nghe, “Alo?”

Thanh âm vui vẻ của Ôn Triệu Dung mỉm cười ở đầu điện thoại bên kia truyền đến, “Ở đâu vậy?”

”Ở quán thức ăn bên ngoài trường học, đang ăn canh cá nấu cải chua.” Bình An cười nói, “Anh trở về trường rồi sao?”

”Vừa tới, anh đi tìm em.” Ôn Triệu Dung nói xong, đã ngắt điện thoại.

Vi Úy Úy liền hỏi, “Là ai vậy?”

”Ôn Triệu Dung, nói muốn tới đây.” Bình An trả lời, họ cũng biết Ôn Triệu Dung là ai.

Tống Tiểu Tiểu đưa tay nâng cằm Bình An lên, neho lại mắt nhìn kỹ, “Mặt hiện hoa đào, cặp mắt đầy tình ý..... Chậc chậc, có phải Ôn Triệu Dung này là nguyên nhân cậu muốn vung đao chặt đứt lưu luyến si mê đối với Lê Thiên Thần hay không đây?”

Bình An cười đẩy tay của cô ra, “Làm sao có thể! Đây là quá cay nên biểu hiện thế đó, cay đến mức bắn ra hoa đào!”

Kỷ Túy Ý ôm vai Bình An, cười hắc hắc nói, “Tớ thấy Ôn học trưởng không tồi, dáng dấp anh tuấn tiêu sái, sáng sủa như ánh mặt trời, so với anh Thần gì đó của cậu tốt hơn rất nhiều, các cậu lại cùng ở chung một tổ, có khi nào lâu ngày sinh tình hay không đây? Cho dù không phải lâu ngày sinh tình, có chút gian tình cũng được mà, giải trí một chút cho dân chúng bình thường chúng mình đi chứ.”

”Cậu nằm mơ đi, nói nhảm không à.” Bình An véo má Kỷ Túy Ý, giơ lên ba ngón tay, “Tớ và học trưởng là trong sạch, một chút tư tình cũng không có, các cậu ít YY đi.”

Bốn người nhốn nháo nói một chút, thậm đã chí quên chuyện Ôn Triệu Dung sắp đến, cười đùa những câu chuyện tiểu lâm của con gái, cho đến khi một tiếng ho nhẹ cắt đứt tiếng cười của các cô, họ mới chú ý tới Ôn Triệu Dung không biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh.

☞! Bình An lập tức đứng lên, “Học trưởng, có muốn cùng nhau ăn cơm hay không?”

Ôn Triệu Dung mỉm cười liếc bàn ăn họ một cái, cái khay trên mặt bàn đã trống không, chiếc đũa cũng ném loạn, có vẻ một mảnh hỗn độn,

Tống Tiểu Tiểu cùng Kỷ Túy Ý ba người kêu một tiếng học trưởng, sau đó liền đem tầm mắt dời về hướng bên cạnh, làm bộ không nghe thấy lời nói mất mặt này của Bình An.

Bình An cười gượng mấy tiếng, “Hay là, gọi thêm vài món thức ăn nữa nhé?”

”Không cần, anh ăn no rồi, anh mang cái này đến cho em nè.” Ôn Triệu Dung tuấn tú vô cùng, từ túi áo lấy ra một tờ chi phiếu, “Chiều nay, anh vừa đúng lúc có mặt ở gần công ty Đại Phán, muốn đi tìm Lý tổng, ông ấy đã đưa phần tài trợ trước cho anh.”

Bình An trên mặt vui mừng, nhận lấy chi phiếu, “Oa, so dự trù nhiều 5000 đấy.” Vốn là dự tính là hai vạn, hôm nay lại có đến hai vạn rưỡi.

”1,5 vạn tài trợ hội học sinh cử hành lễ tất niên, còn dư lại tự chúng ta chi phối, không phải em còn phải tìm người ở trường học giúp Đại Phán làm quảng cáo tuyên truyền thực phẩm sao? Nếu là có thù lao, số tiền này đương nhiên phải trừ từ bên này, chẳng lẽ em lấy tiền mình trả cho bọn họ hay sao?” Ôn Triệu Dung nói, nếu cô muốn mình làm tốt công việc lần này, anh đương nhiên sẽ giúp cô suy tính mọi việc, không thể lần đầu tiên liền mất mặt.

”Ừ, cảm ơn học trưởng.” Bình An nở nụ cười, mắt cong thành hình vòng nguyệt, ánh mắt sáng long lánh.

Ôn Triệu Dung đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, anh biết cô lần này không hề giống người khác là muốn vui đùa một chút, làm qua loa cho xong chuyện. Nhớ tới tối ngày hôm qua ánh mắt của cô nhìn Đỗ Hiểu Mị..... Lần này, cô là nghiêm túc, muốn vượt qua Đỗ Hiểu Mị đó.

Chỉ là không hiểu, rốt cuộc cái gì đã kích thích cô, như thế này mà muốn cùng Đỗ Hiểu Mị nhất quyết cao thấp, chẳng lẽ cũng bởi vì gã Lê Thiên Thần đó?

Anh bất đắc dĩ thở dài trong lòng, nhỏ giọng nói, “Ngày mai bên phía Đại Phán sẽ đưa biển quảng cáo cùng truyền đơn tới đây, vừa đúng lúc phối hợp làm quảng cáo cuối tuần.”

Bình An đem chi phiếu thu vào trong xác tay, cười híp mắt gật đầu, “Được, ngày mai em sẽ bảo bọn Lâm Tĩnh cùng đi kiểm tra và nhận.”

Ôn Triệu Dung cười gật đầu, “Em đem hoạt động in ra giấy, sau đó sửa sang một chút, còn ph ải đưa cho Lý tổng một phần.”

”Em về sửa sang lại ngay đây.” Bình An hưng phấn nói, sau đó quay đầu nói với bọn Tống Tiểu Tiểu, “Các cậu muốn đi về chưa?”

”Đi về đi, dù sao cũng mệt rồi.” Tống Tiểu Tiểu trả lời, sau đó gọi phục vụ đến thanh toán

Ôn Triệu Dung trước khi phục vụ đến đã đưa hai tờ tiền mặt, Bình An muốn cự tuyệt cũng không kịp rồi.

”Thật ngại quá, học trưởng, chúng tôi ăn uống no đủ lại để cho ngài đến trả tiền, thức ăn này này nuốt vào sẽ cắn rút lương tâm.” Kỷ Túy Ý nói với Ôn Triệu Dung, nụ cười trên mặt rực rỡ như ánh nắng mặt trời.

”Lương tâm chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ tiêu hóa không tốt.” Vi Úy Úy vuốt bụng cảm thán.

Tống Tiểu Tiểu che miệng của cô ấy, “Bị cậu vừa nói như thế, tớ thật sự cảm thấy bụng không thoải mái, tốt thì không linh!”

Ôn Triệu Dung bị họ chọc cho cười to, “Chút lòng thành, mời mấy vị mỹ nhân đáng yêu ăn cơm, là vinh hạnh của tôi.”

”Ngao, Bình An, học trưởng nhà cậu thực chân thành.” Ôn Triệu Dung rộng rãi cười mở, khiến cảm giác sợ hãi của bọn Kỷ Túy Ý đối với học

trường trở thành hư không.

Tống Tiểu Tiểu gật đầu đồng ý, “Mỹ nữ cho biết, hiện tại tiêu hóa bình thường.”

Bình An cười đỏ cả mặt, đuôi mắt liếc Ôn Triệu Dung, thấy anh vẫn giữ nụ cười quyến rũ, mới cười nói, “Ưu điểm lớn nhất của Ôn học trường chính là thành thực, mặc dù em vốn chính là mỹ nữ.”

Tống Tiểu Tiểu cùng Kỷ Túy Ý đồng thời hứ cô một tiếng, Vi Úy Úy lớn tiếng bật cười.

Bất tri bất giác, họ đã đi ra khỏi phố thực phẩm, xe của Ôn Triệu Dung đang đậu ở bên ngoài, ở chỗ này đi trở về kí túc xá nữ sinh tối thiểu phải hơn bốn mươi phút, bốn người vui sướng hài lòng đi nhờ xe.

Sau khi trở về, Bình An lập tức sửa sang lại văn kiện, tốn toàn bộ hai giờ mới rốt cuộc giải quyết, đã mười một giờ, biết Ôn Triệu Dung còn chưa có nghỉ ngơi, liền cho anh phát một phần.

Nửa giờ sau, Ôn Triệu Dung gửi cho cô một tin, GOOD!

Bình An nở nụ cười ha ha, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, cảm thấy rất có cảm giác thành tựu. Lập tức gửi bản sao cho giáo viên Tiểu cùng Đàm Tuyên một phần.

Thầy Tiểu mặc dù phụ trách quản lý học sinh, nhưng trên thực tế công việc của hội học sinh vẫn luôn do cán bộ học sinh tự chủ quyết định, cô làm như vậy, cũng chỉ là bày tỏ tôn trọng đối với thầy.

Rất nhanh, Bình An đã nhận được tin nhắn đáp trả của Thầy Tiểu, là khen cô lập bản văn kiện này làm được rất tốt, cũng dặn dò cô hoạt động lần này phải làm thật cẩn thận, chú ý hình tượng hội học sinh cùng công ty.

Lên QQ, avar của Đàm Tuyên đang sáng, nhưng không có đáp lại cho Bình An bất kỳ tin tức gì, cũng không biết là đồng ý hay là không đồng ý phần văn kiện này, chỉ là dù anh không đồng ý, Bình An cũng sẽ không bởi vì anh mà

thay đổi gì.

Cô tâm tình tuyệt vời tắt máy vi tính, rửa mặt sau đó liền lên giường ngủ.

Kỷ Túy Ý nhìn giường của Bình An mà lắc đầu thở dài, “Cô cô này điên rồi.”

Vẫn còn đang gõ chữ Tống Tiểu Tiểu lắc đầu, “Một người bình thường đột nhiên thay đổi tính tình chỉ có hai lý do?”

”Hai lý do gì?” Kỷ Túy Ý đang chơi trò chơi, không nhin được quay đầu lại hỏi Tống Tiểu Tiểu.

Vi Úy Úy nằm lỳ ở trên giường, đưa đáp án đầu tiên cho Tiểu Tiểu.

”Hoặc là bị đã xuyên không rồi, hoặc là trọng sinh, các cậu nhìn cậu ấy có giống như bị xuyên qua sao? Không giống đúng không, cho nên, là cậu ấy trọng sinh Tống Tiểu Tiểu nghiêm túc nói.

Vi Úy Úy xì một tiếng nằm xuống lại tiếp tục ngủ, Kỷ Túy Ý lấy gối ôm ném tới, “Cậu cũng điên rồi.”

Nghe tiếng cười của bạn cùng phòng, khóe miệng Bình An khẽ cong lên, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Trọng sinh..... Mặc dù có thể làm người ta sinh ra cơ hội gian lận một lần, nhưng không phải thật sự làm người ta cảm thấy may mắn như thế.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ánh Sáng Mới Nở Rộ

Edit: Quảng Hằng

Ngày thứ hai, hơn mười giờ, thực phẩm Đại Phán liền phái người đưa tới bảng hiệu cùng truyền đơn, còn có mười mấy rương bánh bích quy past participle hình mặt cười là phối hợp lúc trường học tuyên truyền ăn thử miễn phí.

Bình An vừa lúc ba bốn tiết không có lớp, liền dẫn mấy học đệ thân thể cường tráng đem các loại đồ dời đến nhà kho thể dục đây là chỗ mà Bình An mượn của giáo viên thể dục, tiện cho hoạt động tuyên truyền của bọn họ ngày mai, không cần phải chạy tới chạy lui phòng làm việc hội học sinh.

Lâm Tĩnh cầm hóa đơn thanh toán đi tới, “Học tử, mọi thứ kiểm kê xong rồi.”

”Rất tốt, nói với mọi người, trưa nay tôi mời ăn cơm, sau đó mọi người họp, buổi chiều có khóa thì đi học, không có lớp tiếp tục lưu lại giúp một tay.” Bình An cầm lấy đơn thanh toán, đồ đưa tới không ít, Lý tổng này rất sáng khoái.

”Cám ơn học tử.” Lâm Tĩnh hoan hô một tiếng, quay đầu lớn tiếng nói với bảy tám nam sinh đứng nghỉ ngơi ở phòng chứa dụng cụ, “Buổi trưa học tử mời mọi người ăn cơm nha.”

”Cám ơn học tử!” Mấy cái nam sinh cũng gọi lên.

”Xem ra tất cả mọi người đều mười phần quyết tâm nhỉ.” Một buổi sáng không hề thấy bóng người Ôn Triệu Dung từ cầu thang đi xuống, bởi vì là đi ngược với ánh sáng, chỉ mơ hồ nhìn đến hình dáng tuấn mỹ của anh.

Hôm nay anh mặc một cái áo khoác dài màu xám tro, bên trong là áo sơ mi trắng bình thường, lại càng thêm nổi bật lên vẻ đẹp trai tiêu sái của anh, cộng thêm lúc này anh lấy một loại bước chân chậm rãi đi về phía Bình An, càng làm cho người ta cảm thấy có một loại tự tin cùng ưu nhã bẩm sinh.

”Học trưởng!” Ánh mắt của Lâm Tĩnh tỏa sáng, giọng nói không nén nổi hưng phấn cùng Ôn Triệu Dung chào hỏi.

Những người khác cũng đều đem anh cùng Bình An vây lại, đối với Ôn Triệu Dung, bọn họ đều là ôm một loại tâm tình kính ngưỡng cùng sùng bái, nhưng mà lại không dám quá mức càn rỡ.

Ôn Triệu Dung chính là làm cho người ta có cảm giác như thế, có thể cùng anh chuyện trò vui vẻ, có thể cùng anh nói hươu nói vượn, cho là có thể cùng anh rất thân, lại cảm giác cảm thấy cùng anh còn có xa cách.

”Học trưởng, tập kế hoạch đã đưa cho Lý tổng chưa?” Bình An cười hỏi anh, có lẽ bởi vì tâm tình không giống nhau, cảm giác của Bình An đối với Ôn Triệu Dung chỉ có một loại cảm giác quen thuộc của người bạn lâu năm.

”Ừ, ông ấy nói rất tốt.” Ôn Triệu Dung cười gật đầu, “Chuyện nơi đây cũng làm xong chưa?”

”Tạm ổn rồi, đang muốn đi ăn cơm đấy.” Bình An nói.

”Vậy thì cùng đi ăn cơm đi.” Ôn Triệu Dung cười nói, sau đó đoàn người liền đi tới hướng phòng ăn ở lầu cuối.

Mấy tiểu nữ sinh như Lâm Tĩnh hiếm khi được đi chung cùng Ôn Triệu Dung, tâm tình khẩn trương cùng kích động nói không nên lời, nhưng lại không dám đến quá gần, chỉ có thể đi ở sau lưng anh và Bình An, mê muội nhìn bóng lưng khí vũ hiên ngang của anh.

“Mai anh theo ba anh đi một chuyến đến thành phố B thứ hai mới có thể trở về, tự em có thể làm được không?” Ôn Triệu Dung có chút không yên lòng hỏi Bình An.

”Em vô dụng như vậy à, yên tâm đi đi, em có thể giải quyết.” Bình An cười nói.

Không phải anh sợ cô làm không tốt, mà là sợ có người cố ý gây khó khăn cho cô, chỉ là cô nên cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Ôn Triệu Dung cười cười, có lẽ là anh buồn lo vô cớ rồi.

”Em muốn từ trong những tổ viên ưu tú nhất chọn hai ba người làm cán bộ, cán bộ chủ yếu của bộ ngoại giao quá ít, anh không có ý kiến chứ?” Bình An nhớ tới quyết định của mình còn chưa nói với Ôn Triệu Dung, lại mở miệng hỏi.

”Cảm thấy mấy người đó có thể làm được sao? Học kỳ sau anh sẽ không còn xuất hiện ở trường học nữa, bộ ngoại giao sớm muộn đều sẽ do em làm chủ, em muốn làm cái gì thì làm đi.” Thanh âm của Ôn Triệu Dung có một loại cảm giác trầm thấp dịu dàng thân thiết.

”Lâm Tĩnh, Tạ Mộc Trụ, Diệp Hiểu Vân cũng không tệ.” Bình An nói, “Lâm Tĩnh làm việc tích cực, Tạ Mộc Trụ giỏi giao tiếp cũng đủ chịu khó, Diệp Hiểu Vân năng lực nghiệp vụ mạnh, lại có dáng vóc xinh đẹp, đàm phán về tài trợ cũng sẽ không kém.”

”Bộ ngoại giao không thể chỉ có chúng ta làm, mặc dù coi như lúc này không đem bọn họ thăng chức, bọn họ cũng sẽ tận tâm làm việc giống vậy, nhưng không giống nhau, nếu bọn họ cùng những tổ viên khác cùng một vị

trí, thì cũng không dễ dàng khai triển công việc, cho nên em muốn trước khi Đàm Tuyền nghỉ bàn với anh ta một chút, để cho bọn họ bước vào bộ ngoại giao trước.”

Ánh mắt dò xét của Ôn Triệu Dung nhìn cô dần dần thâm thúy, trước kia thấy thế nào cũng không thấy có lúc nha đầu này sẽ nghiêm túc, có thể có mắt nhìn người đến như vậy? Ba học muội học đệ theo lời cô nói, anh cũng rất tán thưởng, nhưng cũng không am hiểu đặc điểm mỗi người bọn họ rõ ràng, trong khi đó Bình An chỉ cùng bọn họ tiếp xúc không bao lâu.

Anh biết cô thật ra thì không phải không hiểu chuyện giống như vẻ bề ngoài như vậy, nhưng cũng không từng nghĩ đến sẽ có một ngày cô thật sự có thể đứng ở chỗ cao nhất lãnh đạo người khác, có lẽ, thật sự sẽ có một ngày như vậy.

Anh đã đánh giá thấp cô.

Những người trước kia vốn vẫn coi thường cô, bởi vì chỉ biết cô là một thiên kim tiểu thư bất tài vô dụng,, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày sẽ bị ánh sáng của cô làm kinh ngạc, anh đột nhiên rất tò mò đợi đến ngày cô sẽ lột xác hóa bướm, khiến cho mọi người lau mắt mà nhìn thời khắc đó.

”Rất tốt, chuyện này anh sẽ ủng hộ em.” Ôn Triệu Dung mỉm cười, trừ ủng hộ, anh tựa hồ không giúp được cái gì.

Bình An nghiêng đầu cười với anh một tiếng, ánh mắt trong suốt sáng ngời như nước tinh khiết không có bất kỳ tạp chất.

Ăn cơm xong, Bình An cùng tổ viên mở cuộc họp, Ôn Triệu Dung mặc dù cũng có tham gia, nhưng chủ trì là Bình An.

Chủ nhật tổng cộng an bài hai mươi người để dung cho quảng cáo, và cũng cần bàn, ghế ngồi nên cần liên hệ với giáo viên thể dục mượn dùng,

trừ nữ sinh khu kí túc xá tuyên truyền ở những khu trọng điểm, và cũng thiết kế treo quảng cáo ở những khu căn tin.

Mỗi ngày mỗi người sẽ có 80 nghìn tiền phụ cấp, bao bữa trưa.

”Lâm Tĩnh, Tạ Mộc Trụ cùng Diệp Hiểu Vân phụ trách dò xét ở tất cả điểm, phụ trách hoạt động hậu cần lần này, nếu như có tình trạng gì liên lập tức tìm tôi.” Bình An chặn kẽ an bài công việc, đứng ở bên trên giảng đài cô tựa như một ngôi sao lấp lánh đang tỏa sáng, đang cố gắng vạch ra mây đen, muốn nở rộ sự lộng lẫy của chính mình.

Ngồi ở hàng cuối cùng, Ôn Triệu Dung nhìn biểu tình sinh động của cô, mặt mỉm cười.

Những tổ viên này bình thường đối với Bình An cũng không quen thuộc, chỉ biết là cán bộ cuối cùng của bộ ngoại giao, rốt cuộc quyết định chuyện của mình thì mình duy trì, còn có tiền phụ cấp cho bọn họ, ai ai cũng đều tràn ngập hưng phấn, mong đợi đến ngày mai.

Có tổ viên ngành nào làm đến chết đi sống lại sau đó còn được có tiền phụ cấp hay sao? Đại khái là chỉ có bộ ngoại giao đi.

Sau ngày mai, nói không chừng bọn họ có thể trở thành đối tượng mà người khác hâm mộ.

Họp xong, Ôn Triệu Dung còn phải chạy về nội thành, Bình An cũng phải đi học, sẽ không nói thêm nữa.

Một ngày bận rộn khiến Bình An quên mất ước hẹn cùng Lê Thiên Thần cho nên ở dưới ký kí túc xá thấy xe của Lê Thiên Thần thì cô trong nháy mắt có một thoáng không kịp phản ứng.

Mùa đông, đêm tối luôn đặc biệt tới sớm, chỉ là mới sáu giờ rưỡi, sắc trời cũng đã tối xuống, đứng ở dưới ánh đèn đường mờ vàng, Lê Thiên Thần

mặc một bộ Âu phục Dunhill màu đậm, tràn đầy vẻ tao nhã lịch sự, cộng thêm gương mặt ôn văn tuấn mỹ cùng vóc người cao to của anh, quả thật làm người ta vui tai vui mắt.

”Bình An.” Thấy Bình An đi tới, Lê Thiên Thần khẽ gọi, ánh mắt dài nhỏ toát ra một loại ánh sáng dịu dàng sủng ái.

Sắc mặt Bình An khẽ hơi biến thành ngưng tụ, đi tới gần mấy bước, “Anh Thiên Thần, sao anh lại ở chỗ này?”

Đáy mắt Lê Thiên Thần nhanh chóng thoáng qua chút kinh ngạc, Bình An chưa bao giờ quên ước hẹn cùng anh, thế nhưng hôm nay cô lại hỏi tại sao anh ở chỗ này? Nhưng kinh ngạc chỉ là một cái thoáng qua, anh vươn tay giống như nắm súng vật đáng yêu ngắt chóp mũi Bình An, “Đứa ngốc, quên hôm nay anh hẹn em ăn cơm sao?”

Có trong nháy mắt kia, Bình An thiếu chút nữa muốn đẩy tay của anh ra, bảo anh đừng giả vờ như vậy, vậy mà, cô chỉ hơi lui về phía sau, cười nói, “Em quên mất, hôm nay quá bận rộn.”

”Vậy bây giờ chúng ta đi ăn cơm đi.” Đầu ngón tay Lê Thiên Thần không còn điểm tựa, dừng tại giữa không trung, rồi thu hồi tự nhiên.

”Không bằng ăn ở gần trường đi, chúng em còn có việc chưa làm xong.” Bình An nói.

Lê Thiên Thần cau mày, gần đây Bình An đối với anh như có như không, cảm giác xa cách càng ngày càng rõ ràng, tim của anh không khỏi cảm thấy phiền não bất an.

”Được rồi, vậy phải nhờ em dẫn đường rồi.” Anh cười nhẹ, ánh mắt rơi vào trên cổ tay trái của cô.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Các Loại Ghê Tờm

Bình An mang theo Lê Thiên Thần đi tới quán cơm thường đi, không có vấn đề có thể nói, hơn nữa một chút không khí lãng mạn cũng không có, đứng ở ngoài cửa quán bán hàng Lê Thiên Thần không nhìn được liền nhăn mày lại.

”Bình An, không có phòng ăn khác sao? Hay chúng ta đi ăn ở nhà hàng Châu Âu nhé?” Lê Thiên Thần kéo tay Bình An, cau mày đề nghị.

Nhà hàng Tây đương nhiên là có, hơn nữa hoàn cảnh ưu nhã rất thích hợp tình nhân đi ăn cơm, nhưng cô không muốn cùng anh đi đến những nơi đó, mặc dù kiếp trước cô vẫn hi vọng mang theo anh đến những phòng ăn tình nhân, hiện tại, cô nhìn thấy anh đã không muốn ăn rồi, làm sao có thể đi phòng ăn tình nhân chứ.

”Những món này ăn rất ngon, em hay cùng mấy đứa bạn cùng phòng thường xuyên đến đây ăn đó.” Bình An khéo léo tránh ra khỏi tay của anh, đi vào quán bán hàng.

Lê Thiên Thần bất đắc dĩ cười một tiếng, cũng cùng đi theo đi vào, bọn họ ngồi xuống ở cạnh cửa sổ.

”Xem ra sau khi vào đại học, em thay đổi rất nhiều.” Mắt Lê Thiên Thần dịu dàng như mặt nước nhìn Bình An, lúc mới quen cô, cô vẫn còn đang học trung học quý tộc đối cuộc sống yêu cầu không phải là người bình thường có thể so sánh, ăn đồ bắt bẻ, ở nơi nào ăn cũng bắt bẻ, loại quán bán hàng ẩm ỹ này..... Trước kia cô làm sao có thể sẽ đi vào, dù chỉ đi ngang cũng khẽ cau mày.

”Người luôn phải thay đổi, không thể vĩnh viễn đứng tại chỗ.” Bình An đang cầm thực đơn nhìn món ăn, không hề ngẩng đầu nhìn Lê Thiên Thần.

”Anh lại hy vọng em vĩnh viễn giữ vững bộ dáng lúc trước, mỗi ngày đều thật vui vẻ, đây cũng là hi vọng của Chú Phương.” Lê Anh Thiên Thần vuốt tóc cô, dịu dàng nói.

”Chẳng lẽ hiện tại em không vui sao?” Bình An nghiêng đầu mỉm cười nhìn anh.

”Em thật sự thấy vui vẻ sao?” Lê Thiên Thần hỏi ngược lại.

Bình An cười cười, gọi phục vụ viên, “Anh muốn ăn gì?”

”Em gọi là được rồi.” Lê Thiên Thần nói.

Bình An gọi mấy món ăn bình thường, đều là món Lê Thiên Thần không thích ăn chút nào, mà cô rất ưa thích.

Ánh mắt dò xét của Lê Thiên Thần nhìn cô càng ngày càng sâu.

Cô dựa vào thành ghế, đôi tay rất tự nhiên để lên bàn, chỉ có hai chân dưới đáy bàn khép lại, tiết lộ ra tâm tình đè nén của cô lúc này, sau đó trả lời câu hỏi vừa rồi của Lê Thiên Thần, “Anh Thiên Thần, anh cảm thấy bây giờ em không phải là thật vui vẻ sao?”

”Em vẫn còn đang giận anh.” Lê Thiên Thần khẳng định nói.

Bình An thiếu chút nữa cười lạnh ra tiếng, cho đến bây giờ anh vẫn cho rằng cảm xúc của cô chỉ có thể vây quanh một mình anh sao?

”Em không tức giận! Em chỉ đã hiểu thông suốt, sau này sẽ không quẩn luyến anh nữa.” Cô lấy giọng nghiêm túc trả lời.

”Bình An, công việc của anh rất bận, không thể luôn ở bên cạnh em, đây là lỗi của anh, em đừng dỗi nữa.” Lê Thiên Thần bất đắc dĩ nói, cho là Bình An cho đến bây giờ vẫn đang giận dỗi với anh.

Bình An đưa ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đường mờ vàng đem bóng dáng người đi đường kéo đến thật dài, nhẹ giọng nói ra, “Không phải anh rất chán ghét em quẩn quýt anh sao? Em đây không phải nói lẫy, em thật sự đã suy nghĩ thông suốt, bởi vì thiếu chút nữa em đã đem mình hại chết.”

Phục vụ viên mang thức ăn đến, Lê Thiên Thần mím môi không nói thêm gì.

Cô tựa hồ đã hạ quyết tâm không hề quẩn anh nữa, ý của cô..... Là không thích anh nữa sao? Lê Thiên Thần ở trong lòng lắc đầu một cái, so với bất luận kẻ nào, anh hiểu rõ lòng của nha đầu này hơn ai hết, làm sao có thể nói quên liền quên?

Nếu như cô chỉ đang giận dỗi lấy được sự chú ý của anh, không thể không nói, lần này cô thật thành công, mấy ngày nay không có điện thoại của cô quấy rầy, không có cô cả ngày xuất hiện ở trước mặt, anh thật sự có chút không quen.

Đến tốt cùng là ai dạy cô một chiêu như vậy muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào? Là vị Ôn nhị thiếu đó sao?

Bình An nhìn anh một cái, sau đó chỉ vùi đầu ăn cơm.

”Sao không đeo lắc tay anh tặng? Không thích sao?” Lê Thiên Thần múc thêm cho Bình An một chén canh đầu cá nữa, ánh mắt dịu dàng rơi vào trên cổ tay trái của cô.

”Ừ.” Bình An gật đầu, cái lắc tay đính ước kia cũng không biết bị di vong ở cái góc nào rồi.

”Trước đây em rất thích.” Lê Thiên Thần khẽ cau mày nói.

Bình An cười cười, “Làm sao có thể vĩnh viễn thích một vật, bất kể là cái gì, cũng sẽ quá hạn.”

Lê Thiên Thần có chút tức giận, vì loại giọng không cần thiết chút nào này của cô, “Tình cảm cũng giống vậy sao?”

”Đây là một vấn đề phức tạp.”

Trước khi cô chết lần đầu tiên, tình yêu của cô đối với anh cho tới bây giờ như một, chỉ là tình cảm anh đối với cô biến chất, không, nói không chừng không phải biến chất hoặc là quá hạn, mà là cho tới bây giờ anh có lẽ chẳng từng yêu cô.

”Bình An, em thay đổi quá nhiều, đây không phải là chuyện tốt!” Bình An như vậy làm cho anh không cách nào thích ứng được, anh chỉ thích Bình An chịu ảnh hưởng mỗi tiếng nói mỗi cử động của anh hơn.

Bình An cong môi cười yếu ớt, nếu như cô không thay đổi, cô sẽ phải chết thêm lần nữa rồi.

Bất kỳ ai nếu đã chết qua một lần, thì đều sẽ không bao giờ muốn nếm trải lại cảm giác tuyệt vọng kia một lần nào nữa, mà cô cũng không ngoại lệ.

”Em ăn no rồi.” Bình An để đĩa xuống, Lê Thiên Thần gần như không động qua chiếc đĩa.

Ánh mắt anh khẽ híp một cái, khóe miệng co quắp một chút, cuối cùng chỉ có thể than nhẹ, “Anh đưa em về.”

Đoạn đường trở về kí túc xá này, hai người cũng không nói chuyện, xe chậm rãi dừng lại ở dưới lầu, Bình An nhẹ nói câu cảm ơn, muốn mở cửa

xe đi xuống.

”Bình An!” Lê Thiên Thần đột nhiên bắt được tay của cô, đem cô nhẹ nhàng kéo, nghiêng người ôm cô vào trong ngực, ở khóe môi cô ấn lên một nụ hôn, “Anh nhận thua, đừng giận đối anh nữa, có được hay không?”

Bình An cup mi xuống, che giấu đáy mắt chán ghét, “Anh Thiên Thần, anh thật sự không cần làm như vậy, cho dù em không đến với anh, thì ba em vẫn sẽ bồi dưỡng cho anh.”

Lê Thiên Thần chột buông cô ra, thanh âm lộ ra tức giận, “Em cho rằng, anh là vì cái gì mới muốn ở cạnh bên em?”

”Cũng không phải là bởi vì yêu em.” Bình An giấu cợt cười khẽ, mu bàn tay quẹt qua đôi môi, mùi vị của anh làm cho cô cảm thấy ghê tởm.

Cũng không biết là lời này chọc giận Lê Thiên Thần, hay là động tác của Bình An kích thích anh, anh dùng lực nâng mặt Bình An lên, nặng nề hôn xuống.

Bình An dùng sức tránh thoát, đôi tay bị anh nhanh chóng chế trụ.

Nam nữ lực lượng cách xa, Bình An không cách nào đẩy anh ra, định bình tĩnh lại, mắt lạnh nhìn gương mặt tuấn tú của anh gần ngay trước mắt, nụ hôn của anh ở trong lòng cô không mang lại một chút rung động nào.

Một lát sau, Lê Thiên Thần mới buông cô ra, ở bên tai cô nhỏ giọng ní non, “Vốn là muốn đợi em qua hai mươi tuổi, Bình An, em thật sẽ đem anh ép điên.”

”Lê Thiên Thần, nếu như tôi nói tôi không thương anh, anh có tin hay không?” Bình An cũng không nhúc nhích, thanh âm cực kỳ lạnh.

Lê Thiên Thần kinh ngạc một lúc, ngay sau đó cười khẽ, “Bình An, đừng nói đùa hay giận dỗi như thế.”

Anh không tin cô đã không còn thương anh, đừng nói là anh, đại khái ai cũng không tin, nếu như cô không phải đã chết qua một lần cô cũng không tin Phương Bình An có một ngày sẽ không thương Lê Thiên Thần nữa.

Lê Thiên Thần là trời của Phương Bình An, là sinh mạng của Phương Bình An, ai cũng có thể như vậy nghĩ.

”Tôi mệt, muốn trở về kí túc xá.” Hiện tại không tin cũng không cần gặp gặp, một ngày nào đó bọn họ sẽ tin, Phương Bình An coi như không từng gặp qua Lê Thiên Thần, một ngày nào đó cô sẽ gặp được người đặc biệt khác, cũng sẽ yêu thương người khác.

Lê Thiên Thần buông cô ra, đáy mắt là một mảnh sáng rực dịu dàng, “Ừ, về nhà anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Bình An ngay cả nụ cười đều lười phải kéo ra, mở cửa xe cũng không quay đầu lại đi thẳng vào trong bóng đêm.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sáng Thứ Bảy

Edit: Quảng Hằng

Chủ nhật, toàn thể đồng nghiệp kí túc xá 505 chưa bao giờ thức dậy trước mười hai giờ trưa, điện thoại di động cũng tắt máy trước khi ngủ, tất cả chỉ vì có một giấc ngủ nướng chất lượng cao.

”No,nothingelsewilldo, I’vegottôihaveyou..... I“mlyinginyourarms.....”

Bảy giờ rưỡi sáng, một giọng ca nữ nào đó bắt đầu reo inh ỏi, tiếp theo là iếng hát TheWeepies đơn giản mát mẻ, không biết bao nhiêu lần, đem những người khác trong kí túc xá đánh thức, chỉ có chủ nhân của điện thoại di động vẫn ngủ say như cũ.

”Con bé chết tiệt, nghe điện thoại kìa!” Ngủ ở sát vách giường của Phương Bình An, Kỹ Túy Ý bị âm ã phải chui ra, đưa tay chọc chọc đầu Phương Bình An.

”A a a! Tớ muốn lẳng trì con nhóc đáng chết một vạn lần một vạn lần a!” Tối hôm qua gõ chử đến nửa đêm, Tống Tiểu Tiểu lấy gối dùng sức ném về hướng Phương Bình An ở đối diện vẫn còn đang ngủ say như chết.

”Các cậu ai ném cô ta xuống lầu đi.” Vi Úy Úy lôi kéo chăn đắp ở đầu, vô lực gào thét.

Không biết có phải là nhận thấy được chung quanh đều là sát khí hay không, Phương Bình An rất cuộc mở đôi mắt nhấp nhèm buồn ngủ, không tỉnh táo hết một câu, “Điện thoại của ai reo đó?”

”Con mịa nó! Phương Bình An, em mà không nghe điện thoại chị đây sẽ qua cường gian em!” Kỷ Túy Ý không thể nhịn được nữa bạo lực gào thét.

Phương Bình An co rúm lại một chút, mới phát hiện thì ra là điện thoại di động của cô đang reo, vội vàng bấm nút nghe, “Alo!”

”Học tử, chị đang ở đâu? Đàm học trưởng không để cho chúng tôi bày quây để làm quảng cáo ở trong trường học.” Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm lo lắng của Lâm Tĩnh, còn giống như mang theo ghen ngào.

A! Ngủ quên, hôm nay phải bắt đầu làm tuyên truyền của công ty thực phẩm Đại Phán đây.” Các cậu ở đâu, tôi sẽ qua ngay.”

”Ở khu căn tin số 2.” Lâm Tĩnh báo địa chỉ, “Học tử, chị mau tới đi, chúng tôi chống đỡ không được rồi.”

Đàm Tuyên chết tiệt kia muốn làm gì?

Bình An lập tức từ trong chăn ra ngoài, bằng tốc độ nhanh nhất tắm rửa thay quần áo, trước khi ra cửa, còn lớn tiếng chào hỏi ba vị bạn cùng phòng. “Bạn yêu à, tớ đi đây, các cậu tiếp tục ngủ đi nhé.”

Bị chuông điện thoại di động cùng động tác vệ sinh của Phương Bình An làm cho nổi giận, ba người tức giận đồng thời quát, “Cút!”

Bình An rất nhanh đi tới Khu căn tin số 2, còn chưa đến gần gian hàng liền nghe thấy giọng điệu đanh thép của Đàm Tuyên truyền đến, “..... Là ai cho phép các người vận dụng nhân lực hội học sinh? Bất kỳ đơn vị nào không được sự đồng ý của trường học là không thể ở bất kỳ địa điểm nào trong sân trường bài biện đơn vị tuyên truyền, chẳng lẽ các người không biết sao?”

”Là tôi cho phép! Đàm học trưởng.” Bình An từ từ đi tới, đứng ở đối diện Đàm Tuyên, khẽ cười nhìn anh, “ Nếu số tiền tài trợ đã giao rồi, chúng

tôi nên thay nhà tài trợ làm tuyên truyền, quá trình công việc này cần tôi nhắc lại cho Đàm học trưởng nghe sao?”

”Phương Bình An, chẳng lẽ tự chủ trương chính là phong cách làm việc của cô sao?” Đàm Tuyên sửa sửa gọng kính, lạnh lùng nhìn Bình An.

”Bộ ngoại giao cho tới bây giờ chính là thích tự chủ trương, không phải đến bây giờ học trưởng mới biết chứ? Huống chi, tôi đã đem văn kiện kế hoạch phân phát một phần cho anh, nếu anh không có ý kiến, vậy bây giờ những công việc này tôi làm thì học trưởng không nên phản đối.” Bình An nói.

”Ý cô nói là đám lộn xộn cô gửi hôm qua đó sao!” Đáy mắt Đàm Tuyên thoáng qua một tia miệt thị, thật là không hiểu, Phương Bình An gần đây là uống lộn thuốc gì, yên bình làm thiên kim tiểu thư của cô ta không tốt sao? Nhất định nhúng tay vào sự vụ của hội học sinh, bộ ngoại giao khác với những ngành khác, kinh phí hội học sinh gần như đều cần bộ ngoại giao đi ra ngoài kéo tài trợ, cho nên đã từ lâu, những cán bộ khác cũng sẽ không dám đắc tội bộ ngoại giao.

Bộ ngoại giao ở hội học sinh vẫn là ngành quan trọng nhất, chỉ có bọn họ lần này là ngoại lệ, hiện tại Phương Bình An đột nhiên muốn bộ ngoại giao tự mình xử lý tiền tài trợ, đối với chủ tịch như anh mà nói là uy hiếp rất lớn.

Bình An biết hội học sinh cũng rất nhiều người nhìn cô không vừa mắt, cảm thấy cô trừ trong nhà có tiền, ngoài ra cái gì cũng không biết, đặc biệt là Đàm Tuyên này, luôn châm chọc cô mọi lúc mọi nơi, “Đàm học trưởng, lúc tôi gửi bản kế hoạch cho anh, sao lúc đó tôi không nghe thấy anh nói ngôn ngữ? Hiện tại mới nói rằng có vấn đề, không khỏi quá bất lương đi.”

Đàm Tuyên hừ một tiếng, “Cô thì biết cái gì! Làm việc vốn là nên tiến hành theo chất lượng, cô quá mau công cận lợi rồi.”

”Tiến hành theo chất lượng cũng phải xem tình huống, Công ty thực phẩm Đại Phán tài trợ vốn rất cần được quảng cáo, nếu không phải là sản phẩm bọn họ mới vừa đưa lên thị trường, sợ rằng chưa chắc đã nhận được tài trợ, vì phối hợp với sản phẩm của bọn họ, hoạt động tuyên truyền lần này cũng tương đối gấp gáp, tôi cũng đã trình bày hết trong bản kế hoạch rồi. Lại nói, hội học sinh muốn làm lễ hội, số tiền cần sử dụng lại phải có trước nửa tháng để giải quyết, anh là Chủ Tịch Học Sinh Hội, chẳng lẽ lại không có năng lực để đi tìm nguồn tài trợ mà phải nhất định chờ đến bộ ngoại giao chúng tôi ra tay? Nếu số tiền tài trợ này là do bộ ngoại giao chúng tôi quyên được, rốt cuộc phải nên làm như thế nào, cũng là do chúng tôi quyết định.” Bình An đã có chút không kiên nhẫn, chung quanh bạn học vây xem rất nhiều, đại khái chưa từng thấy qua cán bộ hội học sinh gây gở bên ngoài ồ, cũng không ai dám lên tiếng.

Bình An xin nghỉ phép nửa tháng, Ôn Triệu Dung cũng thường loay hoay không gặp người, cho nên khoản tiền tài trợ đó, Đàm Tuyên cũng đã tự mình thử đi tìm,, nhưng công ty người ta hoàn toàn không nể tình, anh cũng không phải là không buồn nản, hơn nữa ghen tỵ Phương Bình An cùng Ôn Triệu Dung nhờ vào xuất thân tốt nên có thể thuận lợi làm được mọi chuyện.

”Được, bây giờ chúng ta không đề cập tới vấn đề của bản kế hoạch nữa,, tôi hỏi cô, mỗi ngày cô cho bọn họ tiền phụ việc là sao? Hội học sinh chưa từng có chuyện như thế, cô làm như vậy là không tuân thủ theo nguyên tắc của hội học sinh.” Đàm Tuyên có chút thẹn quá thành giận, nhưng vẫn là mặt không thay đổi chất vấn Bình An, nếu như hôm nay anh không thể hạ uy phong của cô xuống, về sau anh cũng đừng mong nhúng tay vào chuyện của bộ ngoại giao.

Bình An nở nụ cười, “Tiền này là bên công ty thực phẩm Đại Phán gửi làm tiền tăng ca ngoài giờ cho mọi người, thế nào? Đàm học trưởng ngay cả chuyện này cũng muốn quản sao? Những bạn học này không phải là cán bộ của hội học sinh, cũng không phải có nghĩa vụ làm không công, tôi không thể nào để cho bọn họ hy sinh cả ngày Chủ nhật để làm việc mà không có bất cứ sự đền đáp nào.”

”Nhưng tiền tăng ca của bọn họ cũng chính là tiền tài trợ của hội học sinh, cho dù muốn trả thù lao cho bọn họ, cũng phải được sự đồng ý của hội nghị hội học sinh.” Đàm Tuyên lạnh lùng nói.

”Đàm học trưởng, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm, tài trợ lần này vốn cũng chỉ cần một vạn, tôi hiện tại quyền về đến 1,5 vạn giao cho phòng làm việc, một phần tiền cũng không cầm lấy, sao lại phải cần hội nghị quyết định? Về phần số tiền còn dư đó, tôi dùng làm phí tuyên truyền quảng cáo cho nhà tài trợ tại trường, dùng như thế nào, là chuyện của bộ ngoại giao chúng tôi, không cần học trưởng anh phí tâm.”

Khác với sự ảo não của Đàm Tuyên, Bình An giống như thanh thần tự tại, nụ cười trên mặt vẫn không giảm.

”Tiền tài trợ nên toàn bộ giao cho hội học sinh, mà không phải do cô tự mình quyết định, vậy thì ý cô là muốn đem món tiền này muốn nuốt riêng?” Đàm Tuyên cười lạnh hỏi.

Bình An miễn cưỡng quét Đàm Tuyên một cái, thanh âm lộ ra một loại khinh miệt, “Đàm học trưởng, anh cho là tôi cần nuốt riêng sao?” Sau đó hạ thấp giọng, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ mới nghe được nói, “Tôi không phải anh, chút tiền này..... Cũng chỉ có Đàm học trưởng anh mới tính toán chi li thôi.”

Gương mặt của Đàm Tuyên nhanh chóng đỏ lên, “Cô.....”

Bình An chẳng thèm cùng anh giải thích, vỗ tay một cái nói với bọn Lâm Tĩnh, “Được rồi, mọi người ai ai cũng đều có vị trí và cương vị riêng, trên hội nghị hôm qua nói như thế nào thì hôm nay cứ làm theo thế, không phải người của bộ ngoại giao nói tất cả mọi người có thể không cần để ý.”

Đàm Tuyên thấy Bình An không chút nào coi trọng anh, những tổ viên khác cũng không cố kỵ nữa, đã bắt đầu bày gian hàng ra, lồng ngực đều giận đến kịch liệt phập phồng rồi.

Anh trợn mắt nhìn Bình An một cái, xoay người sai bước rời đi.

Lâm Tĩnh nhìn bóng lưng của Đàm Tuyên, phát ra một tiếng hoan hô nho nhỏ, “Bình An học tử quá tuyệt!”

Những người khác cũng cười vỗ tay, “Học tử quá tuyệt!”

Bình An cười cười, giúp đỡ bọn họ dọn xong gian hàng quảng cáo, sau đó hỏi Lâm Tĩnh, “Những gian hàng khác chuẩn bị như thế nào rồi?”

”Em vẫn chưa đi xem, có lẽ cũng sắp xong ạ.” Lâm Tĩnh trả lời.

”Chúng ta cùng đi xem đi.” Bình An gật đầu nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Năm Mới Vui Vẻ

Hai ngày quảng cáo coi như là hoàn thành trong hạnh phúc, dĩ nhiên, trong này trừ việc Đàm Tuyền đi tìm thầy Tiểu, tố cáo cô không phục lãnh đạo, làm việc tự chủ trương và một số lý do, muốn đem Bình An đá ra hội học sinh.

Thầy Tiểu chơi chiêu Thái Cực đem mọi chuyện đảo quanh một vòng rồi cho qua, cũng nói do ông có xem bản kế hoạch, cũng không có vấn đề gì, đặc biệt là tiền tăng ca, mặc dù hội học sinh nhờ học sinh làm việc chưa bao giờ cho tiền phụ cấp, nhưng tiền này nếu là tiền tài trợ ra, vậy thì không cần thiết cãi nhau như vậy, dù sao các bạn học cũng cực khổ hai ngày.

Quan trọng hơn là, nếu như bộ ngoại giao không có Phương Bình An, cả hội học sinh nhất định sẽ rất ít tiền tài trợ thiếu, tình huống như thế ai nhìn chẳng thấy.

Đàm Tuyền không thành công tẩy chay Bình An, không thể làm gì khác hơn là đành vậy thôi, trong lòng đối với Phương Bình An căm ghét lại càng lớn.

Ăn mừng hoạt động Nguyên Đán tại trong sân trường chuẩn bị hừng hực khí thế Bình An mỗi ngày gần như loay hoay không thấy bóng dáng, trừ ngày đầu tiên có mặt để sắp xếp tuyên truyền quảng cáo, tiếp đãi khách khứa cũng là công việc không thoải mái.

Không thể nhất chậm trễ chính là Tổng tài tập đoàn hành chánh Nghiêm thị, bởi vì lễ đường học viện đại học kinh tế ngoại ngữ là Nghiêm thị quyên xây, cho nên lãnh đạo trường học đem Nghiêm Túc lên làm thượng khách

để đối đãi, còn đặc biệt dặn dò hội học sinh, nhất định, nhất định phải chú trọng tiếp đãi.

Rất nhanh đã đến thứ ba, buổi trưa Bình An bắt đầu bận rộn ở các nơi trong trường học.

Đàm Tuyên bởi vì lần này Bình An tự chủ trương tất cả những chuyện của bộ ngoại giao, còn thêm có ác cảm với cô, cho nên đem chuyện tiếp đãi khách quý, hoàn toàn giao cho cô, những Tổ trưởng ngành khác biết rõ đây là Đàm Tuyên thấy Ôn Triệu Dung không có ở đây cố ý gây khó khăn cho Bình An- người mới vì không muốn đắc tội chủ tịch, cũng chọn lựa đứng một bên để xem.

Không phải là vì muốn đem cô đá ra hội học sinh sao? Thế nhưng lại dám đem công việc ra mạo hiểm đánh cược, Bình An vô cùng khi dễ Đàm Tuyên

Nếu không có những ngành khác hiệp trợ, mà Ôn Triệu Dung vẫn còn chưa trở lại, Bình An chỉ có thể tự mình an bài công việc.

”Bình An, chị đã chọn giúp em 20 nữ sinh làm nhân viên tiếp đón, đã bắt đầu hóa trang rồi, đến lúc đó nên tiếp đãi như thế nào tự em sắp xếp nhé.” Trương Hiểu Hi là một mỹ nữ vóc người cao gầy, hết sức có cá tính, cũng là tổ trưởng tổ nghi thức, cán bộ bộ văn nghệ, học cùng khoa với Bình An, ban ngoại ngữ.

”Cám ơn chị, Hiểu Hi.” Đứng ở gần lễ đài dành cho khách quý, Bình An đang an bài vị trí khách quý, lúc nói chuyện cùng Trương Hiểu Hi trong miệng còn thở hỗn hển, trên trán ướt một tầng mồ hôi mỏng.

”Đừng khách sáo với chị.” Trương Hiểu Hi cười cười, “Nếu như không phải chị có tiết mục bất ngờ, chị đã tự tay giúp em rồi.”

Bình An quay đầu lại đang muốn mở miệng nói chuyện, bên cạnh đột ngột truyền tới một thanh âm, “Nếu nhiệt tâm với công việc bộ ngoại giao như vậy, không bằng tổ nghi thức các người chuyên tới bộ ngoại giao luôn đi.”

Mở miệng là Trịnh Yến Phân, Tổ trưởng bộ văn nghệ, cũng là một người ủng hộ Đàm Tuyên cô ta cùng Đàm Tuyên từ hội trường bên kia chạy tới đây, vừa đúng lúc nghe được đối thoại của Bình An cùng Trương Hiếu Hi.

Trương Hiếu Hi vốn là không thích Trịnh Yến Phân, nghe cô ta như thế, trên mặt ngược lại cong lên nụ cười, “Tốt, tôi không có ý kiến.”

Đàm Tuyên lạnh lùng liếc Bình An một cái, vẻ mặt ôn hoà mà nói với Trương Hiếu Hi, “Học muội, các ngành có các phạm vi công việc riêng, em không cần nghe theo những ngành khác chỉ huy.”

”Chẳng lẽ tiếp đãi khách quý không phải là trách nhiệm của tổ nghi thức chúng tôi sao? Vậy nữ sinh nghi thức chúng tôi phải làm gì?” Trương Hiếu Hi bĩu môi trả lời, đúng là không thể nhìn thuận mắt một chàng trai cao to như thế mà lại so đo với nữ sinh như vậy. Sắc mặt Đàm Tuyên trầm xuống, “Tổ nghi thức các cô chỉ cần tiếp đãi ở bên trong là được.”

”Về phần tiếp đãi như thế nào, tổ nghi thức chúng tôi ràng hơn so với học trường rõ.” Trương Hiếu Hi trả lời.

”Vậy sao? Vậy các người cố làm cho tốt đi!” Đàm Tuyên hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Trịnh Yến Phân nhìn chăm chăm Trương Hiếu Hi, “Cô là người của bộ văn nghệ tôi, tại sao có thể vung cánh tay giúp người ngoài?”

”Tôi cũng không phải là cấp dưới của chị, mọi người đều là làm việc cho trường học, ở đâu ra chuyện giúp người ngoài vậy? Đại khái học tỷ là làm làm việc cho chủ tịch, cho nên cảm thấy bất luận kẻ nào đối nghịch với anh

ta đều là giúp người ngoài sao ngoài?” Trương Hiểu Hi châm chọc hỏi ngược lại.

”Trương Hiểu Hi, cô đừng quá đáng.” Trịnh Yến Phân giận đến mặt đỏ lên.

Trương Hiểu Hi liếc cô ta một cái, nói với Bình An, “Chị còn phải đi vội, nếu em còn cần nữ sinh tiếp tân cứ gọi điện thoại cho chị.”

Bình An cười gật đầu, “Vâng.”

Sau đó hai người không hề nhìn đến sắc mặt của Trịnh Yến Phân, vội đi làm việc của mình.

Lúc bảy giờ rưỡi tối, khách quý lục tục vào trường, Lâm Tĩnh cùng Diệp Hiểu Vân cùng với những bạn nữ phụ trách tiếp đón khách quý dẫn vào hội trường, sau đó nhiệt tình tiếp đãi.

Bình An đứng ở cửa ra vào của hội trường, bên ngoài đèn đường sáng rực, khí trời mặc dù rét lạnh, nhưng mọi người khỏe giống như đắm chìm trong niềm hạnh phúc của năm mới, trên mặt mỗi học sinh đều tràn ngập nụ cười.

Giống như đã có phản ứng bài xích cố định nào đó, Bình An liếc mắt liền thấy cách đó không xa, Đỗ Hiểu Mị đầy quyền rũ yêu kiều đi tới.

Đi theo phía sau cô ta là Đàm Tuyền giống như gã hộ vệ sai vặt, cặp mắt nhỏ tràn đầy ngưỡng mộ cùng sùng bái một mực lưu chuyển trên người Đỗ Hiểu Mị, giống như chỉ cần Đỗ Hiểu Mị ra lệnh, anh ta sẽ vì cô ta mà lên núi đao xuống biển lửa vậy.

Đàm Tuyền thế nhưng tự mình đi nghênh đón Đỗ Hiểu Mị quyền rũ, cô thiếu chút nữa liền quên mất, anh ta thậm mẫn Đỗ Hiểu Mị.

”Bình An!” Đỗ Hiếu Mị thấy được Bình An, đáy mắt thoáng qua vẻ vui mừng, đi tới cùng cô chào hỏi, nụ cười trên mặt rất thân thiện.

Muốn làm bộ không thấy bọn họ cũng không được rồi! Khác với sự thân thiết nhiệt tình của Đỗ Hiếu Mị, Bình An nhàn nhạt gật đầu một cái, “Đỗ tiểu thư, chào cô.”

Đỗ Hiếu Mị giống như không thấy Bình An lãnh đạm, thân thiết ôm bả vai Bình An, “Bình An, sao lại khách sáo với chị như vậy, gọi chị Hiếu Mị là được rồi, tối hôm qua chị còn đi ăn cơm với Đồng Sự Trường, về sau cơ hội tiếp xúc của chúng ta rất nhiều, không cần thiết lạnh nhạt như vậy.”

Sắc mặt Bình An nhanh chóng trầm xuống, đầu quả tim giống như bị thứ gì đó sắc bén nặng nề gim vào.

”Ba tôi đối với cấp dưới luôn tốt mà.” Bình An không hề lộ ra bất cứ biểu hiện gì, chỉ là mặt không thay đổi nói.

”Đúng vậy, nhìn ra được, không chỉ có ba em đối tốt với cấp dưới, ngay cả Thiên Thần cũng thế.” Đỗ Hiếu Mị buông vai Bình An ra, nụ cười vô cùng đắc ý.

Mặc dù trên mặt Bình An không hề có bất cứ manh mối gì, nhưng bờ vai cứng ngắc của cô ta đã nói cho mình biết, Đỗ Hiếu Mị ở đáy lòng lạnh lùng cười một tiếng, quả nhiên nguyên nhân Phương Bình An không thích mình là bởi vì Lê Thiên Thần!

”Đỗ tiểu thư, cô nói những chuyện này với tôi, là nhắc nhở tôi về sau cũng phải đối tốt với cấp dưới như cô sao?” Bình An nở nụ cười, chăm chọc liếc nhìn Đỗ Hiếu Mị, cô ta là tới muốn khoe khoang cái gì?

Chẳng lẽ muốn nói cho cô biết, ba cùng Lê Thiên Thần cũng quỳ gối ở dưới váy màu thạch lưu của cô ta sao? Xem ra Đỗ Hiếu Mị còn chưa đủ hiểu rõ tình cảm giữa cô cùng ba.

Đỗ Hiếu Mị sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu lời nói của Bình An.

Bình An cười rục rờ nói, “Chẳng lẽ, Đỗ tiểu thư cho là ba tôi sẽ đem Tập đoàn Phương thị để lại cho người khác sao?”

”Chị cho là em hứng thú không phải là làm nữ cường nhân.” Nụ cười của Đỗ Hiếu Mị có chút hậm hực.

”Đỗ tiểu thư không quen với tôi, nên không hiểu tôi là bình thường.” Bình An cười nhạt nói.

”Phương Bình An, đối với học tử nên lễ phép một chút!” Đàm Tuyên thấy Bình An không lễ phép với Đỗ Hiếu Mị như vậy, không nhịn được thay Đỗ Hiếu Mị ra mặt.

Đỗ Hiếu Mị hào phóng cười một tiếng, “Không sao, Bình An chỉ là đang nói đùa với tôi, chúng ta vào trường thôi.”

Bình An không hề coi thường thất bại chột lóe lên nơi đáy mắt của cô ta, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Đỗ tiểu thư, chúc cô năm mới vui vẻ!”

Hú hú, Cháp sau nam chính lên sàn nhé!

Chấm chấm nước mắt Mòn mỏi đợi chờ cũng đợi được "ảnh" của mình rồi!

Ngó nghiêng né dép từ Fan nam chính chọi đến

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Người Đàn Ông Có Đôi Mắt Đào Hoa

Edit: Quảng Hằng

Đỗ Hiếu Mị cùng Đàm Tuyền cùng đi vào hội trường, nụ cười trên mặt Bình An dần dần phai nhạt đi xuống, sao ba lại đi ăn cơm cùng Đỗ Hiếu Mị? Chẳng lẽ Đỗ đến gần ba Hiếu Mị nhanh hơn cô nhớ sao?

Trong lòng có chút bối rối, sắc mặt Bình An có chút trắng bệch.

”Còn đứng đó làm gì? Từ tuốt đằng kia ngoắc cậu này giờ mà một chút phản ứng cũng không có.” Tống Tiểu Tiểu cùng Kỷ Túy Ý hai người không biết khi nào thì tới trước mặt của Bình An, đưa tay giơ giơ trước mắt cô.

”Tiểu Tiểu, Tiểu Ý, các cậu tới rồi.” Bình An nhìn hai khuôn mặt tươi cười quen thuộc, cảm giác hốt hoảng dưới đáy lòng dần dần bình tĩnh lại.

”Đến xem Úy Úy biểu diễn mà, không phải sắp bắt đầu rồi sao? Cậu còn đứng ở đây làm gì vậy?” Kỷ Túy Ý hỏi.

”Đang đợi khách quý.” Bình An bất đắc dĩ nói.

”Bây giờ là giờ nào rồi, còn chưa có vào trường à?” Tống Tiểu Tiểu hỏi, tiết mục đều sắp bắt đầu.

Bình An một tay ôm cánh tay một người, “Lạnh quá, các cậu đứng đây với mình đi, còn thiếu một người cuối cùng thôi.”

”Nhân vật quan trọng đều là ra sân lúc cuối cùng.” Bình An cười nói.

”Oa, khách quý gì phải cần viện trưởng chúng ta tự mình đi nghênh đón vậy?” Kỳ Túy Ý đột nhiên nhỏ giọng hô một tiếng, mắt thẳng tắp nhìn tới mấy người đàn ông trước mặt từ từ đi tới, trong đó vị bụng bự kia không phải chính là viện trưởng của các cô sao?

Bình An theo tầm mắt của Kỳ Túy Ý nhìn sang, liền gặp được lãnh đạo trường học vây quanh một người đàn ông trẻ tuổi đại khái chừng ba mươi tuổi đi tới.

Người đàn ông đi ở chính giữa mặc bộ Âu phục Armani màu xám tro, cắt may xinh đẹp ưu nhã, mặc ở trên người anh tựa như người mẫu, lộ vẻ tiêu sái quý khí, người đàn ông này đúng là Nghiêm Túc rồi, Bình An mặc dù không từng gặp mặt anh ta, nhưng hai ngày nay ở trên mạng cũng đã xem qua không ít tư liệu về anh ta.

Nghiêm Túc mới từ nước ngoài trở về năm trước, vẫn phụ trách nghiệp vụ tập đoàn Nghiêm thị ở hải ngoại, năm ngoái mới trở về tổng bộ trong nước nhậm chức tổng tài hành chánh.

”Oa, dáng dấp người đàn ông kia thật xinh đẹp!” Nghiêm Túc càng đến càng gần, khuôn mặt quá mức xinh đẹp cũng nhìn càng thêm rõ ràng.

Không sai, Nghiêm Túc là người đàn ông rất xinh đẹp! Dùng từ xinh đẹp để hình dung người đàn ông mặc dù có chút ẻo lả, nhưng dùng ở trên người Nghiêm Túc, tuyệt đối không hề quá mức chút nào, da thịt của anh ta có màu lúa mạch khêu gợi, mày kiếm giống như muốn bay thẳng vào tóc mai, bên duwois hang mày là đôi mắt hoa đào, đuôi mắt hơi cong, ánh mắt tựa như say không phải là say, mũi cao thẳng, đôi môi không dày không mỏng, thoạt nhìn rất hấp dẫn.

Trên người anh ta có một loại khí thế trầm ổn chắc chắn, đáy mắt lẳng đọng chính là cái loại bình tĩnh bẩm sinh, nhất cử nhất động tràn đầy tự tin,

mà loại tự tin này không cần biểu hiện cũng đã tự lộ ra ngoài, giống như vốn là anh nên làm cho người ta cảm thấy tôn quý như thế.

Bất kỳ người phụ nữ nào đại khái đều không thể từ chối với người đàn ông như vậy.

Anh khẽ nghiêng đầu nói chuyện cùng viện trưởng bên cạnh, lúc đi ngang qua bên cạnh Bình An, bước chân của Nghiêm Túc hơi dừng một chút, tầm mắt giống như chợt lóe lên ở trên mặt Bình An, sau đó tiếp tục hướng phía trước đi đến, tốc độ kia nhanh đến mức làm cho người ta gần như cho là ảo giác.

”Môi hồng răng trắng, năng lực tình dục của người đàn ông này nhất định rất mạnh.” Kỷ Túy Ý phát ra cảm khái thật sâu khi đoàn người bọn họ đi xa.

Bình An cùng Tống Tiểu Tiểu thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc.

”Tiểu Ý, thần linh của tứ, n hư vậy cũng có thể biết sao?” Tống Tiểu Tiểu sùng bái nhìn cô ấy.

”Trên sách nói, hàm răng trắng chính là chức năng thận rất tốt, người đàn ông môi hồng răng trắng..... Hắc hắc, năng lực kia nhất định rất mạnh.” Kỷ Túy Ý hạ thấp giọng nói.

Bình An nói, “Năng lực tình dục của Nghiêm Túc như thế nào cũng không biết, chỉ là..... Bây giờ chức năng thận cho dù có tốt, tương lai thì chưa biết à nha.”

Tống Tiểu Tiểu đỡ cằm của mình, “Phương đại sư, ngài lại từ nơi nào phán ra như vậy?”

”Phụ nữ của anh nhiều như vậy, một ngày nào đó sẽ hư thật thôi.”
Phương Bình An cười hắc hắc nói.

”Còn có khách quý hay không? Nếu không thì chúng ta cũng nên vào trường chứ?” Kỷ Túy Ý hỏi.

”Tớ gọi điện thoại hỏi một chút.” Bình An vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lâm Tĩnh, biết khách quý cũng đã ngồi vào vị trí, công việc tiếp đãi của bọn họ coi như là chấm dứt, Bình An lúc này mới yên tâm, nói với bọn Tống Tiểu Tiểu, “Chờ một chút kết thúc lễ hội, chúng ta tìm Úy Úy cùng đi ăn mừng năm mới.”

”Được, đi xem Úy Úy biểu diễn trước, cô ấy vì buổi diễn tối này đã chuẩn bị thật lâu.” Tống Tiểu Tiểu cười nói, sau đó cùng nhau vào hội trường.

Bởi vì Bình An là cán bộ, nên đã giành cho bọn Tiểu Tiểu mấy cái ghế phía sau khách quý.

Bình An mới vừa ngồi vào chỗ của mình, mới phát hiện ngồi ở trước cô là Đỗ Hiếu Mị.

Ở trước mặt Đỗ Hiếu Mị là Nghiêm Túc, đại khái là biết thân phận của Nghiêm Túc, lực chú ý của Đỗ Hiếu Mị hoàn toàn ở trên người anh, không hề phát hiện Bình An ngồi ở phía sau cô ta.

”Nghiêm tổng tài, ngài khỏe chứ.” Năng lực xã giao của Đỗ Hiếu Mị rất lợi hại, cô ta sau khi chào mừng các vị lãnh đạo trường học mới cười đoan trang đến bắt tay Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nhẹ nhàng gật đầu với cô ta, đối đãi mỹ nữ, anh luôn biểu hiện rất lịch sự.

Bình An nhìn xì mũi coi thường.

Trên hội trường, tiết mục đã bắt đầu rồi, Bình An nghe không rõ Đỗ Hiếu Mị đang cùng Nghiêm Túc nói gì, cũng không biết Nghiêm Túc đáp lại những gì mà làm cho Đỗ Hiếu cười nịnh nọt đến run rẩy hết cả người.

”Sao thế? Cậu cũng sắp đem Đỗ học tử cho trường ra hai lỗ thủng rồi, cô ấy chọc giận cậu à?” Tống Tiểu Tiểu nhận thấy được Bình An khác hẳn với tâm tình an tĩnh bình thường, Nghiêm Túc nhìn cô một cái, mới phát hiện cô vẫn nhìn Đỗ Hiếu Mị trước mặt.

”Nếu mắt của tớ có thể giết người, cô ta hiện tại chắc chắn đã chết một vạn lần.” Bình An thu hồi tầm mắt, lạnh giọng hừ nói.

”Nghe nói cô ta đang đi làm ở công ty nhà cậu đấy.” Kỳ Túy Ý hỏi.

”Trợ lí của Lê Thiên Thần.” Bình An bĩu môi trả lời.

Kỳ Túy Ý cùng Tống Tiểu Tiểu trao đổi cái ánh mắt, hiểu rồi!

Bình An không hề chú ý ánh mắt trao đổi của các cô, chỉ thấy không biết Nghiêm Túc nói cái gì, thần sắc của cô ta có chút trở nên lúng túng, sau đó không bắt chuyện cùng Nghiêm Túc nữa.

Nếu như Đỗ Hiếu Mị có thể toàn tâm đi câu dẫn Nghiêm Túc, đừng quanh quẩn gần ba mình là được, Bình An thầm nghĩ ở trong lòng.

Trên đài Vi Úy Úy bắt đầu biểu diễn, là độc tấu cổ tranh.

Bình An nhìn vẻ mặt có chút khẩn trương của Vi Úy Úy, không nhịn được thầm chua xót, Úy Úy cố gắng muốn ở trên đài biểu diễn tốt như vậy, cũng là vì nguwoif trong lòng của mình, chỉ tiếc.....

Lễ hội kết thúc lúc mười giờ, Bình An mang theo bọn Lâm Tĩnh vui vẻ đưa tiễn khách quý.

Đỗ Hiếu Mị có Đàm Tuyên tiếp đãi, Nghiêm Túc có lãnh đạo trường học đón chào, hoàn toàn không cần bộ ngoại giao họ ra tay, cho nên Bình An chỉ phụ trách đem khách quý khác đưa ra hội trường.

”Nghiêm tiên sinh.....” Lúc Đỗ Hiếu Mị cùng Đàm Tuyên đi ra khỏi hội trường, vừa hay nhìn thấy Nghiêm Túc đi ở trước mặt bọn họ, cười lại muốn cùng anh chào hỏi.

Nhưng Nghiêm Túc thật giống như không nghe thấy thanh âm của cô ta, thẳng tắp đi đến trước mặt Bình An, lộ ra một nụ cười điên đảo chúng sinh, “Phương tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Bình An sửng sốt một chút, “Nghiêm tiên sinh, chúng ta đã gặp mặt?”

Nghiêm Túc nở nụ cười, đuôi lông mày cong cong, đáy mắt sáng gợn lăn tăn, “Gặp qua, chỉ là tiểu thư đã quên.”

Làm sao có thể! Người đẹp trai như vậy, nếu cô từng gặp qua làm sao có thể một chút trí nhớ cũng không có.

”Tôi còn có một tiệc rượu phải đi, không thể tiếp chuyện cùng tiểu thư, từ từ suy nghĩ, tiểu thư sẽ nhớ ra.” Nghiêm Túc cười nói, sau đó đi tới bãi đậu xe

Bình An nhìn bóng lưng của anh ta có chút sửng sờ, không phải chứ?, trước kia cô thật đã có cùng Nghiêm Túc gặp mặt sao?

Quá mức kinh ngạc cô, không có nhận thấy được phía sau có một đôi mắt tràn đầy ghen tỵ đang nhìn cô.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Quảng Trường Thời Đại

Edit: Quảng Hằng

Bóng dáng của Nghiêm Túc biến mất ở trong màn đêm, Bình An vẫn còn đang sửng sờ.

Đỗ Hiếu Mị chẳng biết lúc nào đi tới bên cạnh cô, phát ra một tiếng cười có chút bén nhọn tràn đầy ghen tuông, “Đều là con nhà danh gia, sao em có thể không biết Nghiêm Túc chứ, Bình An, đây chính là em không đúng rồi, tại sao có thể làm bộ không biết?”

Bình An nghe ra âm mộ ghen ghét trong giọng nói của Đỗ Hiếu Mị, quay đầu lại thản nhiên nhìn cô ta, “Như vậy không phải mới có thể làm cho Nghiêm Túc đối với tôi còn có ấn tượng sao? Đỗ tiểu thư, cô cũng có thể học chiêu này một ít đó, không cần mỗi lần nhìn thấy công tử danh gia liền bám vào như sam thế, cố làm ra vẻ lạnh lẽo cũng là một loại phương thức câu dẫn tốt đó.”

Sắc mặt của Đỗ Hiếu Mị có chút khó coi.

Tống Tiểu Tiểu cùng Kỷ Túy Ý đã đi tìm Vi Úy Úy, ba người đang đi về hướng của Bình An, vừa lúc điện thoại di động ở trong túi Bình An rung lên.

Lười phản ứng lại Đỗ Hiếu Mị, Bình An cầm điện thoại di động đi tới một bên nghe điện thoại.

”Bình An, muốn đi đếm ngược thời gian không?” Bọn Tống Tiểu Tiểu liếc Đỗ Hiếu Mị một cái, xác định không phải là người hợp với mình, liền chỉ là nhàn nhạt gật đầu, chờ Bình An sau khi gọi điện thoại xong mới mở miệng hỏi.

Đỗ Hiếu Mị cho tới bây giờ chính là đối tượng được mọi người chú ý, chỉ có mỗi lần gặp phải Phương Bình An đều sẽ bị nhục, cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, cùng Đàm Tuyên đang chờ ở sau lưng cô ta rời đi.

”Ôn Triệu Dung tới đón chúng ta đến Nghiễm châu Thời đại, bên kia có party đếm ngược thời gian, cũng có rất nhiều người ở bên kia ăn mừng năm mới đấy.” Bình An nói chuyện điện thoại xong, quay đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy bóng lưng Đỗ Hiếu Mị, bĩu môi, cầm điện thoại di động đi tới bên cạnh các cô nói, “Nửa giờ là có thể đến kia bên.”

”Tốt tốt, dù sao ngày mai không cần lên khóa, chúng ta cùng đi đếm ngược thời gian nào.” Kỳ Túy Ý tán thành đề nghị của Bình An.

Tống Tiểu Tiểu cùng Vi Úy Úy không có ý kiến.

Vì vậy bốn người cùng nhau đi tới ngoài cửa trường học chờ Ôn Triệu Dung, không đến mười phút sau, đã thấy một chiếc Buick đang ngừng lại ở trước mặt họ, bóng dáng cao to của Ôn Triệu Dung từ trong xe ra ngoài.

”Học trường, năm mới vui vẻ.” Lần trước Ôn Triệu Dung mời bọn Kỳ Túy Ý ăn cơm, cho nên lần này họ chào hỏi đặc biệt thanh thúy sáng khoái.

Ôn Triệu Dung đối với các cô cười vui vẻ một tiếng, “Năm mới vui vẻ.”

Chỗ ngồi kế tài xế còn có một người, sau khi Ôn Triệu Dung xuống xe, cúi đầu đứng ở sau lưng Ôn Triệu Dung, Bình An thấy rõ dáng vẻ của người kia, mắt lập tức sáng lên, là nó sao.....

Bọn Tống Tiểu Tiểu đem tầm mắt chuyển qua sau lưng Ôn Điềm Dung, đôi mắt nhỏ chột chiếu lấp lánh.

Thật là một cô gái nhỏ đáng yêu! Sau lưng Ôn Điềm Dung là một cô gái nhỏ da thịt trắng nõn, tóc cắt bỏ rất ngắn, gương mặt tròn tròn, da thịt đỏ thắm, mắt long lanh có hồn, cánh môi đỏ tươi..... Thấy thế nào cũng giống như một búp bê tinh khiết.

Thấy ánh mắt của bạn bè cùng phòng, Bình An cũng biết họ đã hiểu lầm.

Thật ra thì đứa bé rất non không phải cô gái mà là nam hài rất giống cô bé con, tên tiếng Trung là Phúc Vị Chi, cái tên này vừa khó đọc lại kỳ cục là mẹ của nó đặt, ngụ ý phúc khí chưa từng dừng lại. Ba nó họ Phúc, mẹ là người Mỹ gốc Hoa, đối với Trung văn kiến thức nửa vời. Sau đó khi quen biết với Bình An lại có thêm một biệt danh là Tiểu Phúc.

Lúc này Tiểu Phúc mới mười tám tuổi, dáng dấp thật xinh xắn đáng yêu, chẳng qua tính tình rất kiêu ngạo, rất không được tự nhiên, làm cho các cô đùa giỡn rất sung sướng.

Ôn Triệu Dung thấy các cô cũng theo dõi nhìn sau lưng anh, cười giới thiệu các cô quen nhau, “Nó tên là Neko, Phúc Vị Chi.”

Bình An Nhẫn nén kích động muốn đi bóp gương mặt của Phúc Vị Chi, cười giơ tay lên, “Hi, tôi tên là Phương Bình An, cậu thật đáng yêu, tôi rất ít khi thấy nữ sinh cắt kiểu tóc đẹp mắt như vậy đấy.”

”Tôi là Tiểu Tiểu, Tiểu Phúc là biểu muội của học trưởng sao?” Tống Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu, cười híp mắt nói.

Phúc Vị Chi vốn là cười muốn chào hỏi cùng các cô, ai ngờ nghe lời nói của Bình An, trên mặt lập tức chuyển nhiều mây.

Ôn Điềm Dung không ngừng cười to lên, “Nữ sinh cắt kiểu tóc như vậy dĩ nhiên không đẹp chút nào, cậu ấy là em họ của anh.....”

Bình An đã sớm biết anh là nam sinh, chỉ là muốn chọc anh, thấy trong nháy mắt sắc mặt của Tiểu Phúc đen xuống, cô nhin không được bật cười. Đặc biệt là thấy vẻ mặt hoảng sợ của bọn Tống Tiểu Tiểu nhìn Tiểu Phúc, cô cười đến lớn tiếng hơn.

Phúc Vị Chi trợn tròn đôi mắt to trong veo như nước nhìn bọn Tống Tiểu Tiểu, “Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy đàn ông sao?”

”Gặp qua, nhưng chưa từng thấy qua..... Đàn ông thụ như vậy.” Kỷ Túy Ý nói.

”Cái gì là thụ?” Phúc Vị Chi hỏi Ôn Triệu Dung, anh mới từ nước ngoài trở lại không bao lâu, mặc dù biết nói tiếng Trung, nhưng một vài danh từ tương đối chuyên nghiệp còn chưa hiểu hết.

Ôn Triệu Dung ho nhẹ một tiếng, “Là đang khen em đó, được rồi, chúng ta nên đến quảng trường Thời Đại nhanh thôi.”

Phúc Vị Chi có chút hoài nghi nhìn Ôn Triệu Dung một cái, lại nhìn về phía Kỷ Túy Ý đang nén cười, chỉ vào Bình An hỏi, “Thụ là có ý gì?”

”Chính là..... Cong.” Đôi mắt đen nhánh của Bình An xoay tròn, cười trả lời.

(Thụ, cong: Những từ dung trong đam mỹ (boy love), ý những chàng trai yếu ớt làm phần vợ trong quan hệ nam nam)

Tống Tiểu Tiểu cùng Vi Úy Úy nhin không được cười phá lên.

Ôn Triệu Dung biết tính tình em họ mình, đem anh nhét vào chỗ ngồi kế tài xế, quay đầu hướng Bình An nói, “Nhanh lên lên xe đi.”

Dù sao học kỳ sau Phúc Vị Chi sẽ đi cửa sau đến học viện ngoại ngữ để học, không vội đùa giỡn anh nhất thời, Bình An kéo bọn Tống Tiểu Tiểu ngồi ở ghế sau.

Xe nhẹ nhàng quay đầu, Phúc Vị Chi quay đầu lại tiếp tục hỏi bọn Tống Tiểu Tiểu cái gì gọi là cong, Bình An đem mặt dán cửa sổ thủy tinh, cách đó không xa trên bầu trời những chum pháo hoa tỏa rực rỡ dọc theo đường tú kính các cửa hàng dán các loại trang sức lễ Giáng Sinh cùng năm mới, rực rỡ muôn màu, không khí tràn đầy vui mừng ngày lễ.

Tình cảnh này giống như đã từng tương tự, lại giống như rất xa lạ.

Nếu như cô không có kiên trì muốn bộ ngoại giao tự phụ trách công việc của mình, lúc này..... Cô đã cùng Lê Thiên Thần ở chung một chỗ.

Nhớ tới Lê Thiên Thần dĩ nhiên là phải nhớ đến Đỗ Hiếu Mị, Bình An nghĩ đến ngày hôm qua ba cùng người phụ nữ kia cùng nhau ăn cơm, đầu quả tim giống như bị thứ gì đó xiết chặt, đau đến mức toàn thân cô đều khó chịu.

Xe xuyên qua nửa Nghiễm châu, đi tới trước đã đầy người tập nập ở quảng trường Thời Đại, ở chính giữa cửa quảng trường có một đồng hồ điện tử rất lớn đếm ngược thời gian, có không ít học sinh trung học trẻ tuổi cầm chai xịt màu phun tung tóe vào nhau còn có một đám con gái ăn mặc theo trào lưu, ở góc hút thuốc lá, trên mặt trang điểm đậm tới mức cũng không nhìn thấy diện mạo vốn có, hơn nữa là kết thành đôi tình nhân.

Nghe nói, vào thời khắc chuyển giao cuối cùng, có thể cùng người yêu hôn nhau, như vậy, tình cảm của bọn họ nhất định sẽ suốt đời suốt kiếp.

Đây là gạt người! Kiếp trước cô cũng canh ngay thời khắc đó mà hôn Lê Thiên Thần, bọn họ cũng không hề bên nhau suốt đời suốt kiếp, ngược lại liên lụy đến cái mạng nhỏ của cô, có thể bởi vì nụ hôn kia là cô chủ động trộm lấy, cho nên mới không có kết quả tốt hay không?

Hắc, nghĩ cái này làm gì, tất cả đều không giống như trước nữa.

Còn nửa giờ mới đến mười hai giờ, Ôn Triệu Dung tìm chỗ đậu xe, bọn Bình An tìm đến địa phương gần đồng hồ điện tử nhìn bên cạnh có năm sáu cậu trai trẻ trẻ tuổi đang nhảy Hip-hop, bên cạnh đã vây quanh không ít người đang quan sát bọn họ biểu diễn.

Trẻ tuổi thật tốt, tùy thời tùy chỗ mà có thể vung vẩy thanh xuân của mình.

Bình An cùng bọn Tống Tiểu Tiểu nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng, Vi Úy Úy nói, “Các cậu nhìn cô gái nhỏ đang hút thuốc lá kia, nhiều nhất chỉ mười lăm mười sáu tuổi, năm tở mười lăm mười sáu tuổi, sao có thể lớn lỏi như vậy.”

”Trẻ con bây giờ đều từ sao Hoả tới mà.” Kỷ Túy Ý nói.

Phúc Vị Chi không biết rõ họ đang nói cái gì, có chút không nhịn được kêu lên, “Chúng ta nhất định chén chúc cũng mấy đĩa nhóc ranh này sao? Không bằng đi quây rượu.....”

”Cậu cũng là nhóc ranh đó!” Bốn người khác trăn miệng một lời mà nói.

”Năm nay tôi mười tám tuổi rồi! 18 đó!” Phúc Vị Chi dùng Anh văn nhấn mạnh số tuổi của mình.

” Tiểu Phúc của chúng ta đã trưởng thành.” Thừa dịp học trưởng không có ở đây, vội vàng đùa giỡn Tiểu Phúc, Kỷ Túy Ý ngắt gương mặt của anh, chặc chặc, không có thiên lý a, non mềm không khác gì đậu hũ.

Tống Tiểu Tiểu thấy thế, cũng đưa tay ngắt gò má bên kia của anh, “Tiểu Phúc, tối nay các chị sẽ bảo vệ em.”

Vi Úy Úy vừa định đưa tay sờ đầu của anh, Phúc Vị Chi dùng lực đẩy tay của các cô ra, “Nam nữ thụ thụ không thể hôn nhau.” (ý anh muốn nói nam nữ thụ thụ bất thân)

Mọi người cười thật to ra tiếng, Bình An cười đến rơi nước mắt rồi, “Tiểu Phúc thụ cứng ơi, tiếng Trung của em đã thế còn dám nói văn chương, mấy chị đây không phải thụ? Nơi này hình như chỉ có cậu là thụ thôi, chúng tôi không phải nữ thụ, cho nên, có thể hôn đó a.”

Gương mặt trắng nõn của Phúc Vị Chi nhanh chóng đỏ lên, giống như cà chua chín muồi.

Điện thoại di động của Bình An cũng đúng lúc ở trong túi rung lên, chỉ lo nhìn bộ dạng đỏ mặt Tiểu Phúc, cũng không xem là ai gọi điện thoại tới, chờ điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm của Lê Thiên Thần thì muốn ngắt điện thoại cũng đã không kịp rồi.

”Chỗ của em rất ồn ào, không có ở trường học sao?” Lê Thiên Thần hỏi.

”Ừ, ở bên ngoài.” Bình An nhàn nhạt nói.

”Ở nơi nào? Anh đi tìm em.” Lê Thiên Thần nói, “Chú Phương cũng ở nơi đây.”

”Không cần, tôi cùng đang ở cùng với bạn.” Bình An cự tuyệt nói, cô không muốn gặp lại Lê Thiên Thần.

”Ở quảng trường Thời Đại sao?” Bên kia Lê Thiên Thần lặng yên trong chốc lát, lại hỏi.

Bình An nhìn về phía cửa chính ở dưới hội trường, người chủ trì đang nói chuyện, Lê Thiên Thần đại khái đã hiểu là ở nơi này.

”Anh ở gần quảng trường Thời Đại, chờ anh nhé.” Lê Thiên Thần không đợi Bình An lên tiếng, đã tắt máy.

Không đến mười phút sau, Bình An lại thấy Ôn Triệu Dung cùng Lê Thiên Thần cùng nhau đến.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đếm Ngược Thời Gian

Thấy Ôn Triệu Dung và Lê Thiên Thần sóng vai đi đến, hàng mày thanh tú của Bình An cau chặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ không vui không hề che giấu.

Đám người Tống Tiểu Tiểu nhận thấy được sắc mặt của Bình An không vui nên quay sang nhìn theo tầm mắt cô, rồi hơi ngỡ ngàng mà quay đầu lại nhìn cô không nói gì. Đúng là người càng muốn tránh thì càng hay gặp mà.

Bình An bĩu môi, hạ giọng không biết nói thêm một câu gì đó.

Lê Thiên Thần chạy tới bên cạnh, đưa mắt dịu dàng nhìn cô, thanh âm mềm nhẹ vang lên bên tai cô, “Bình An, năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Bình An kéo kéo khoe môi, cười nhạt với anh ta.

Ôn Triệu Dung đứng sau lưng Lê Thiên Thần, ánh mắt thâm thúy nhìn Bình An. Thấy cô dường như có hơi mất hứng thì khá kinh ngạc, cứ tưởng cô sẽ rất vui khi thấy Lê Thiên Thần chứ.

“Sắp đếm ngược rồi, hay chúng ta qua bên kia đi.” Kỷ Túy Ý nhìn đồng hồ, chỉ còn mấy phút nữa mà thôi.

Bình An vội vàng gạt đầu, “Tốt, chúng ta lên phía trước đi.”

Lê Thiên Thần bắt lấy cổ tay Bình An, nhỏ giọng nói, “Nhiều người lắm, coi chừng bị xô đẩy, ở đây cũng đếm ngược được mà.”

“Nhưng chính vì nhiều người mới vui.” Bình An muốn giãy khỏi tay anh ta, “Nếu anh ngại ở đây nhiều người chật chội thì về trước đi, chỗ này không thích hợp với anh.”

“Anh với ba em tham gia một tiệc rượu gần đây, chú Phương bảo anh đến đón em về.” Lê Thiên Thần hít sâu một hơi, cảm thấy cơn giận của Bình An lần này cũng quá lớn, đến giờ mà vẫn chưa chịu giảng hòa với anh.

Nghĩ đến ba, lòng Bình An chìm xuống.

Ôn Triệu Dung không đành lòng khi thấy Bình An không vui, mở miệng cười, “Bình An, anh với em cùng lên phía trước đi.”

Bình An gật gật đầu, phúi tay Lê Thiên Thần ra, “Lát nữa tự tôi sẽ đến tìm ba tôi.” Sau đó xoay người chen vào đám đông.

Lê Thiên Thần hoàn toàn không kịp bắt lấy cô, chỉ có thể nhìn được cái lưng của Ôn Triệu Dung đang chen theo sau cô. Lần đầu tiên, anh có cảm giác khủng hoảng vì thấy sắp mất đi Bình An.

Anh đã quen với việc cô say mê và răm rắp nghe theo lời mình. Dù luôn tỏ vẻ khó chịu và không kiên nhẫn, vẫn mong cô đừng quẩn lấy mình nữa, nhưng khi hôm nay cô thật sự không quẩn quít lấy anh nữa thì anh lại cảm thấy buồn bã như mất đi vật gì...

Là vì Ôn Triệu Dung kia sao? Thân thế cậu ta hiển hách hơn anh, lại trẻ tuổi hơn anh, đã vậy còn có thể ngày ngày cận kề Bình An nữa. Cô vốn đang trong thời kỳ chưa định hình về tính cách nên việc dễ dàng bị vẻ sáng sủa đẹp trai của Ôn Triệu Dung hấp dẫn là bình thường. Lê Thiên Thần nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng càng cảm thấy ức chế.

“Đếm ngược thời gian bắt đầu, mọi người chuẩn bị xong chưa?” Thanh âm của MC vang lên.

Lê Thiên Thần nhìn về hướng Bình An và Ôn Triệu Dung, đột nhiên có nỗi kích động muốn xông đến đó lôi cô về bên cạnh mình.

“Lúc anh đang tìm chỗ đậu xe thì thấy anh ta, anh ta liền hỏi có phải anh đi cùng với em không...” Ôn Triệu Dung nhỏ giọng giải thích bên tai Bình An vì sao lại đến cùng Lê Thiên Thần.

Bình An gật đầu cười nói, “Không sao, dù anh ta có ở đây hay không cũng chẳng khác gì nhau.”

Ôn Triệu Dung nghe vậy thì nhìn cô thật sâu.

“10, 9, 8, 7,...” Đếm ngược thời gian bắt đầu.

Lê Thiên Thần nhìn xuyên qua đám người thì có thể mơ hồ nhìn thấy một bên mặt đang mỉm cười ngọt ngào của cô, đột nhiên rất nhớ những lúc cô như chim non riu ra riu rít bên cạnh anh. Thì ra, trong lúc vô tình, anh đã động lòng với cô.

“Happy New Year!” Đám người bộc phát ra tiếng hoan hô, tuyết và màu được phun loạn xạ khắp nơi, tình nhân thì ôm hôn nhau thật chặt, bạn bè thì ôm chúc phúc lẫn nhau.

Lê Thiên Thần nhìn Bình An và bạn cùng phòng ôm chầm lấy nhau, sau đó xoay người cho Ôn Triệu Dung một vòng ôm thân thiết.

Trong lòng bùng lên một nỗi ghen tuông, anh đi nhanh tới, kéo Bình An về cạnh mình, “Trễ rồi, chú Phương vẫn còn đang chờ em.”

Kỷ Túy Ý đang định đề nghị đi hát Karaoke và ăn chơi tiếp, nhưng khi liếc mắt nhìn Lê Thiên Thần thì vội nuốt lời muốn nói xuống.

“Bình An, anh đưa em về trước nhé.” Ôn Triệu Dung đã nhìn ra Bình An đang trốn tránh Lê Thiên Thần, liền nhỏ giọng đề nghị.

“Chúng tớ tự gọi taxi về được rồi.” Tống Tiểu Tiểu nói.

“Không được! Muộn lắm rồi, ba đứa con gái các cậu không thể tự về một mình được.” Bình An lập tức phản đối, quay đầu nói với Lê Thiên Thần, “Tôi sẽ tự về, anh đi trước đi.”

“Chính em cũng biết là muộn lắm rồi, sao còn đòi tự về?” Lê Thiên Thần sừng mặt lên dạy dỗ Bình An.

Bình An liếc anh ta, “Có học trưởng đưa tôi mà.”

“Bình An!” Đáy mắt Lê Thiên Thần đã bắt đầu nổi lên lửa giận.

Lập tức, không khí trở nên cứng ngắc, bọn Tống Tiểu Tiểu đều có vẻ mặt lúng túng, Ôn Triệu Dung đành lên tiếng, “Nếu không, để anh đưa nhóm Tiểu Tiểu về trường đi.”

“Vậy cảm ơn anh Ôn.” Lê Thiên Thần lập tức nói cảm ơn, sau đó kéo tay Bình An, “Chúng ta đi về trước.”

Tống Tiểu Tiểu, Kỳ Túy Ý và Vi Úy Úy nhìn nhau, không biết nên giúp Bình An hay nên yên lặng quan sát tiếp. Các cô không chắc chắn lắm liệu có phải Bình An đã thật sự bóp chết tình cảm với Lê Thiên Thần hay không, nếu như cô chỉ đang giận dữ với Lê Thiên Thần, các cô nhúng tay vào chẳng phải sẽ làm hư chuyện của cô ấy đó sao?

“Lê Thiên Thần, buông tôi ra!” Bị Lê Thiên Thần lôi về phía bãi đậu xe, Bình An la lớn. Tối nay, cô không muốn ở riêng một chỗ với anh ta.

Lê Thiên Thần im không nói lời nào, chỉ dắt cô qua đường, đi tới bãi đậu xe đối diện, nhét cô vào trong xe, “Một ngày quan trọng thế này em nên ở cùng với Chú Phương!”

Bình An quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô thừa nhận hiện tại cô rất khó chịu không muốn gặp ba chút nào, cho nên mới cố ý không muốn về nhà.

Xe nhẹ nhàng chạy ra khỏi bãi đậu xe, Lê Thiên Thần quay đầu nhìn Bình An một lúc lâu rồi mới nói, “Bình An, đừng trẻ con nữa, nếu như em muốn trừng phạt anh thì em thành công rồi đó. Nhìn thấy em đứng cùng Ôn Triệu Dung, anh không vui chút nào. Như vậy em đã hài lòng chưa?”

Bình An cười lạnh một tiếng, “Đừng luôn tự cho là đúng như thế. Tôi rất rõ ràng tôi đang làm gì, đừng áp đặt suy nghĩ của anh lên người tôi.”

“Chẳng lẽ em thật sự rung động với Ôn Triệu Dung?” Hai tay Lê Thiên Thần nắm chặt lấy tay lái, thanh âm lạnh lẽo đến rét run.

“Đúng thế thì sao?” Không phải cô chưa từng nghĩ tới việc lấy Ôn Triệu Dung ra làm bia đỡ đạn, nhưng cô không muốn ích kỷ như vậy, bởi làm vậy sẽ tổn thương Ôn Triệu Dung.

“Cậu ấy không thích hợp với em!” Lê Thiên Thần lập tức xác định, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, so với anh, Ôn Triệu Dung thích hợp với Bình An hơn nhiều.

“Có thích hợp hay không phải do tôi quyết định chứ.” Bình An lạnh giọng trả lời.

“Chứ giờ em muốn anh phải làm gì đây?” Lê Thiên Thần nắm tóc, chán nản hỏi.

Tôi muốn anh chết phứt đi! Bình An lớn tiếng trả lời trong lòng, nhưng ngoài mặt chỉ là nét cười lạnh lùng, không nói thêm tiếng nào nữa.

Không biết qua bao lâu, xe từ từ chậm lại rồi ngừng trước cửa biệt thự nhà họ Phương. Bình An lập tức mở cửa xe, “Cám ơn anh đưa tôi về, tạm biệt.”

Ngay cả khách sáo mời Lê Thiên Thần vào nhà uống ly trà cũng không nói.

Lê Thiên Thần không muốn tiếp tục chọc cô mất hứng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu với cô rồi quay đầu xe rời đi.

Bình An mở cửa chính, phòng khách sáng rực ánh đèn, Phương Hữu Lợi giống như cũng vừa về tới không lâu đang dựa vào salon nghỉ ngơi, trên người có mùi rượu nhàn nhạt.

“Ba.” Bình An ngồi xuống cạnh ông, cau mày hỏi, “Ba uống nhiều rượu lắm hả?”

Nhìn thấy con gái cứng, nếp nhăn trên mặt Phương Hữu Lợi giãn ra, đáy mắt tràn đầy ý cười, “Chỉ uống chút thôi, xã giao ấy mà.”

“Uống rượu không tốt cho cơ thể, về sau ba phải uống ít một chút.” Thấy dáng vẻ mệt mỏi của ba, một ít giận dữ còn vương vấn trong lòng Bình An lập tức liền bốc hơi mất. Cô tựa đầu vào vai Phương Hữu Lợi, thật sự hy vọng bờ vai vững chãi ấm áp này có thể vĩnh viễn ở bên cạnh cô.

“Được, ba nghe lời con gái, về sau không uống nhiều rượu nữa.” Phương Hữu Lợi cười, “Bình An, lại một năm nữa đã qua, con lại lớn lên thêm, ba cũng già đi.”

“Ba già đâu mà già, vẫn còn rất phong độ.” Bình An chu miệng, không vui kêu lên.

Phương Hữu Lợi cười ha hả, “Quý nghịch ngợm!”

“Ba, con sắp được nghỉ, đến lúc đó con đến công ty thực tập có được không?” Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi nũng nịu hỏi.

“Sao? Con muốn đến công ty thực tập? Muốn làm cái gì đây? Có phải muốn làm trợ lý của Thiên Thần không, nếu vậy thì cũng không khó.” Phương Hữu Lợi cười nói.

“Con chỉ muốn làm trợ lý của ba thôi, không thèm làm trợ lý của Lê Thiên Thần đâu.” Cô muốn lúc nào cũng đi theo cạnh ba, không để cho Đỗ Hiếu Mị đến gần ba, đồng thời còn phải tìm cơ hội để đuổi Đỗ Hiếu Mị ra khỏi công ty!

“Ba chí công vô tư lắm đó nghe, con mà làm không tốt là bị ăn mắng đó.” Phương Hữu Lợi đùa.

“Ba coi thường con quá đó nha, con là con gái ba, không có gì là không làm được.” Bình An vỗ ngực.

“Tốt, đến lúc đó sẽ cho con ngày ngày đi theo cạnh ba, làm nha hoàn cho ba sai bảo.” Phương Hữu Lợi cười.

Bình An hoan hô lên, “Cám ơn ba, con yêu ba nhất.”

Đã lâu lắm rồi Phương Hữu Lợi không thấy con gái cười vui vẻ đến vậy nên cũng lập tức vui theo. Chỉ cần có thể làm cho Bình An vui vẻ, đừng nói chỉ để cô làm trợ lý, mà ngay cả cho cô làm Tổng Giám Đốc ông cũng đồng ý.

Chuông cửa lúc này vang lên.

Bình An thắc mắc, “Đã trễ thế này ai còn đến chứ?”

Vừa nói vừa đi về phía cửa chính.

“Chủ Tịch, năm mới vui vẻ!” Cửa vừa mở ra, một giọng nữ kiều mỹ liền vang lên.

Bình An lạnh lùng nhìn người đến, “Đỗ Hiếu Mị, cô đến đây làm gì?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bác Trai

Edit:Quảng Hằng

Nghe được thanh âm của Đỗ Hiếu Mị thì sắc mặt của Bình An lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp khêu gợi ngoài cửa, lửa giận thật vất vả đè xuống lại phun trào, “Đỗ Hiếu Mị, cô đến đây làm gì?”

Nụ cười mềm mại đáng yêu trên mặt Đỗ Hiếu Mị cũng có chút cứng đờ, cô ta không nghĩ tới người mở cửa lại là Phương Bình An, càng không có nghĩ tới lúc này Phương Bình An sẽ ở trong nhà, tay cầm rượu đỏ giơ giữa không trung lúng túng thu trở lại, “Bình An, thì ra là em ở nhà trong à.”

Bình An không chút nào có ý định muốn mở cửa cho cô ta vào, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, “Đỗ tiểu thư, hi vọng cô biết bây giờ là mấy giờ.”

”Hiện tại không phải đang là thời điểm ăn mừng năm mới đến sao?” Đỗ Hiếu Mị làm bộ muốn đi vào bên trong, bất đắc dĩ Bình An đứng bất động chặn lại cửa.

”Đỗ tiểu thư, khuya lắm rồi, lúc này chúng tôi đều sắp nghỉ ngơi.” Bình An lạnh lùng thốt, cô thật không từng gặp qua người phụ nữ có da mặt dầy như vậy, à Đỗ Hiếu Mị này rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là xấu hổ hay không, trước kia, cô thật là mắt bị mù mới có thể cùng người phụ nữ này thành bạn.

Phương Hữu Lợi đi tới, hỏi Bình An, “Là vị nào đấy?”

Vừa đi bên đến cửa liền gặp được Đỗ Hiếu Mị, đậy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, “Đỗ tiểu thư?”

Đỗ Hiếu Mị nhìn thấy Phương Hữu Lợi, lập tức cười đến càng thêm quyến rũ hấp dẫn, “Đồng Sự Trưởng, năm mới vui vẻ, lần trước ăn cơm nghe nói ngài thích nhất loại rượu đỏ Mouton-Rothschil, chai này là 100 năm, rượu ngon bình đẹp, Đồng Sự Trưởng sẽ phải thích thôi.”

”Ba tôi kiêng rượu.” Bình An lạnh lùng nói, chỉ muốn đem chai rượu đỏ kia nện ở trên đầu Đỗ Hiếu Mị.

Phương Hữu Lợi mặc dù rất ưa thích rượu đỏ Mouton-Rothschil, nhưng không nghĩ tới Đỗ Hiếu Mị sẽ đích thân mang tới cửa cho ông, lại đang là đêm khuya..... Nếu như Bình An không có ở đây, đó chính là cô nam quả nữ, bất kỳ chuyện mập mờ gì cũng đều có thể xảy ra.

Ông hoàn toàn không có ý định cùng với Đỗ Hiếu Mị xảy ra quan hệ cấp trên cấp dưới, nhưng dường như đối với phương cũng không nghĩ như vậy.

”Đỗ tiểu thư, rất xin lỗi, con gái ra lệnh không thể không nghe, Bình An đã hạ lệnh để cho tôi kiêng rượu.” Ông ôm nhẹ vai Bình An cười nói, cũng không hề mở miệng mời Đỗ Hiếu Mị đi vào ngồi một chút.

”Rượu Bồ Đào sao có thể coi như là rượu chứ, rồi rảnh uống chút ít rất có lợi cho sức khỏe.” Đỗ Hiếu Mị như hoàn toàn không nhìn thấy Phương Hữu Lợi cự tuyệt, ngược lại càng thêm nhiệt tình.

”Cho dù là rượu Bồ Đào, tôi cũng không thích ba tôi uống dù chỉ một hớp.” Bình An nhíu mày nhìn cô ta, muốn biết da mặt của cô ta có thể dày đến trình độ nào.

”Đây chỉ là tâm ý của chị thôi mà.” Đôi môi đỏ mọng hấp dẫn của Đỗ Hiếu Mị khẽ cong, có chút uất ức nhìn Phương Hữu Lợi, “Hơn nữa hôm nay là năm mới mà, chẳng lẽ không phải nên vui vẻ sao?”

Bình An hơi nhếch môi nhìn về phía Phương Hữu Lợi, cô muốn biết, ba có thể vì Đỗ Hiếu Mị phá lệ hay không, bởi vì ông vừa hứa sẽ kiêng rượu.

Phương Hữu Lợi trong lòng nghĩ Đỗ Hiếu Mị dù sao cũng là phụ nữ, cứ như vậy cự tuyệt cô ta ở ngoài cửa thì cũng có chút mặt phong độ, không bằng trước hết để cho cô ta đi vào, sau đó cho tài xế đưa cô ta trở về.

Vào lúc Phương Hữu Lợi mở miệng mời Đỗ Hiếu Mị vào cửa, Bình An thấy Đỗ Hiếu Mị hướng cô quăng tới một nụ cười chiến thắng, rất nhẹ rất cạn, chỉ có mình cô thấy.

Tim giống như bị lưỡi kiếm sắc bén hung hăng đâm trúng, đau đến mức Bình An muốn rơi nước mắt.

Nhìn Đỗ Hiếu Mị lấy tư thái người thắng cuộc đi vào phòng khách của bọn họ, ánh mắt suông sã xâm lược tứ phía nhà của bọn họ, cô nhìn thấy trong đáy mắt của Đỗ Hiếu Mị sự quyết tâm, quyết tâm câu dẫn ba và Tập đoàn Phương thị.....

Con mẹ nó chứ quyết tâm! Nếu là vấn đề cho Đỗ Hiếu Mị thực hiện được, vậy Phương Bình An cô đã chết một lần bỏ trôi sông à?

Bình An hít sâu một hơi, nét mặt biểu lộ nụ cười ngọt ngào đi vào phòng khách, “Học tử tối nay không phải đi chơi cùng Đàm học trưởng sao? Sao lại rảnh rỗi mang rượu đỏ tới đây cho chúng tôi vậy?”

Lần đầu tiên nghe được Bình An gọi mình là học tử, Đỗ Hiếu Mị kinh sợ còn lớn hơn vui mừng, cũng không biết nên đáp lại thế nào, đặc biệt là trên mặt Phương Bình An cười ngọt ngào như vậy, làm cho cô ta thấy thế nào cũng đều không thoải mái.

”Đàm Tuyên còn có việc bận, chị đương nhiên rảnh rỗi.” Đỗ Hiếu Mị ngồi xuống ghế sa lon, cùng Phương Hữu Lợi cùng nhau ngồi ở trên sofa dài.

Bình An ngồi xuống ở bên kia, cười tùm tùm nói, “Khó trách, thì ra là học trưởng không rảnh đi cùng chị, đây chính là học trưởng là không đúng rồi, tại sao có thể để bạn gái một mình qua năm mới chứ.”

Sắc mặt Đỗ Hiếu Mị khẽ hơi biến đổi, khóe mắt liếc Phương Hữu Lợi một cái, mới cười nói, “Bình An à, em hiểu lầm rồi, Đàm Tuyền cũng không phải là bạn trai của chị.”

”Làm sao có thể!” Bình An kinh hô, “Tối nay nhìn thái độ học trưởng đối đãi với chị, không phải hai người giống như tình nhân sao?”

”Chị nghĩ em nhìn lầm rồi, chị cùng Đàm Tuyền chỉ là quan hệ học tử cùng học đệ thôi.” Đỗ Hiếu Mị nhìn về phía Bình An ánh mắt có chút bén nhọn, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không hề giảm.

Bình An khiêu khích nhìn cô ta một cái, “Có lẽ là em nhìn lầm ạ, Đỗ tiểu thư xinh đẹp như vậy, cho dù chọn lựa bạn trai, cũng sẽ chọn một người cao lớn uy mãnh anh tuấn tiêu sái nha.”

Nụ cười trên mặt của Đỗ Hiếu Mị càng ngày càng cứng ngắt, nếu cứ cùng Bình An nói tiếp, cô ta thật rất khó duy trì phong độ, vì vậy quay đầu lại nói với Phương Hữu Lợi, “Đồng Sự Trưởng, hay là chúng ta mở ra chai Mouton-Rothschil nhé.”

Phương Hữu Lợi mặt mày đã có chút mỏi mệt, mới vừa rồi hoàn toàn không có lắng nghe Bình An cùng Đỗ Hiếu Mị nói gì, chỉ nghe được Đỗ Hiếu Mị muốn mở chai rượu đỏ, chỉ là nhìn về phía Bình An.

Bình An cười đến vô cùng thân thiết, “Đỗ tiểu thư quá khách sáo, chị là học tử của em, mọi người đều là bạn học, gọi ba em là Đồng Sự Trưởng nghe lạnh nhạt quá, nếu chị không ngại, cứ gọi bác trai là được rồi ạ, đúng không, ba?”

Mắt Đỗ Hiếu Mị như dao cạo(*) nhìn về hướng Bình An.

(dao này sắc bén lắm á)

Phương Hữu Lợi cười gật đầu, “Không sai, lúc không ở trong công ty, con cứ gọi bác trai là được.”

Lập tức liền bị chia làm hai bồi phận, cơn tức của Đỗ Hiếu Mị bị ngăn ở trong ngực phát không được, nuốt cũng không xong, hận không xé được miệng Bình An.

Khóe miệng Bình An thoáng cười lạnh, xem cô câu dẫn ba tôi như thế nào! Chỉ là một tiếng bác trai này, ba thế nào cũng không thể bị cô ta câu dẫn.

Thật muốn ngửa mặt lên trời cười to, thật may là cô không có trong cơn tức giận chạy về trong phòng, nếu không sao có thể nghĩ ra một chiêu chọc Đỗ Hiếu Mị tức chết này chứ, lại còn làm cho ba ba từ nay về sau đối với cô ta là chỉ là một dạng con cháu chứ không phải một người phụ nữ.

Cuối cùng rượu đỏ mở ra, Đỗ Hiếu Mị chỉ uống một ly liền vội vàng rời đi, Bình An tự mình tiễn cô ta đến ngoài cửa, “Đỗ tiểu thư, đi không tiễn.”

Đỗ Hiếu Mị quay đầu lại nhìn cô chăm chăm, “Phương Bình An, em không thể ích kỷ như vậy, ba em cũng cần một bạn ở bên cạnh, chẳng lẽ em muốn đuổi đi tất cả những người phụ nữ muốn đến gần ba em sao?”

Bình An cười lạnh một tiếng, “Bên cạnh ba tôi quả thật cần một người sống chung, nhưng chỉ là, người đó tuyệt đối không phải là cô, ba tôi cũng sẽ không coi trọng một vãn bối!”

”Em chắc chắn đến vậy sao, em phá là sẽ thành công sao?” Đỗ Hiếu Mị hừ lạnh một tiếng, chưa từng có người đàn ông nào mà Đỗ Hiếu Mị cô không có được!

”Đỗ tiểu thư, về sau rồi sẽ biết.” Bình An cười nói.

Đỗ Hiếu Mị liếc Bình An một cái, cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Lúc Bình An trở lại phòng khách, Phương Hữu Lợi ngồi ở ghế sa lon mỉm cười nhìn cô, “Con gái, tới đây, ba có chuyện hỏi con.”

”Chuyện gì ạ?” Bình An tâm tình thật tốt, lập tức kê bên cạnh Phương Hữu Lợi.

”Có phải không thích Đỗ Hiếu Mị hay không?” Phương Hữu Lợi trầm giọng hỏi, giọng nói cũng không hề không vui, trước kia ông còn tưởng rằng Bình An bởi vì Lê Thiên Thần nên mới bài xích Đỗ Hiếu Mị, nhưng tối nay xem ra, dường như cũng không phải là như thế.

”Không thích!” Bình An gật đầu, không ngần ngại chút nào cho ba biết cảm giác của cô.

”Tại sao? Là bởi vì Thiên Thần?” Phương Hữu Lợi hỏi.

”Con không thích cô ta luôn tìm các loại lý do đến gần ba, làm cho con rất không thoải mái, con không muốn ba bị người khác đoạt đi mất.” Bình An ôm cánh tay của Phương Hữu Lợi, giọng mũi rất nặng làm nũng.

Phương Hữu Lợi cười to lên, “Con bé ngốc, ai có thể cướp đi ba được chứ.”

”Ba, không phải tùy tiện người nào cũng có thể thay thế vị trí của mẹ.” Bình An nhỏ giọng nói, dường như chỉ có lý do này mới có thể làm cho Phương Hữu Lợi càng thêm tin tưởng tại sao cô ghét Đỗ Hiếu Mị.

Phương Hữu Lợi sững sốt một chút, ngay sau đó dịu dàng nở nụ cười, “Cũng không phải là tùy tiện người phụ nữ nào cũng có thể cướp đi vị trí của con cùng mẹ con trong lòng ba.”

Trái tim vẫn luôn bất an của Bình An rốt cuộc đã được trấn định,
“Ba.....”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Viên Lão Phu Nhân

Ngày hôm sau là ngày đầu năm mới, trường của Bình An được nghỉ, Phương Hữu Lợi thì lại có hẹn với bạn làm ăn nên phải đến làng du lịch đánh golf. Bình An chẳng có chút hứng thú nào với loại xã giao trên danh nghĩa là giải trí nhưng trên thực tế lại là bàn chuyện làm ăn này, nhớ tới cũng đã rất lâu không có đi thăm bà ngoại rồi nên liền quyết định hôm nay đến nhà bà ngoại một chuyến.

Ông bà ngoại Bình An đều là cán bộ về hưu của Thành phố G, ở trong khu cao cấp dành cho cán bộ. Ông ngoại đã qua đời hai năm trước, giờ chỉ còn lại mình bà ngoại sống cùng một bảo mẫu.

Khu nhà cao cấp Bạch Vân dành cho cán bộ là một khu làng biệt thự dưới chân núi, người sống trong khu này đều là các lãnh đạo đương nhiệm hoặc đã về hưu của Thành phố G, ra vào cổng chính đều có cảnh vệ kiểm tra chứng minh thư, thường thì nếu không phải là người nhà của hộ gia đình tại đây sẽ không được phép tiến vào.

Từ sau khi Bình An được trọng sinh, cô cũng chưa có cơ hội đến thăm bà ngoại.

Kiếp trước, vào năm Bình An hai mươi ba tuổi, Viên lão phu nhân cũng buông tay rời khỏi nhân gian, để lại tất cả tài sản cho đứa cháu ngoại duy nhất. Bình An vẫn vô cùng kính yêu bà ngoại mình, lúc lão phu nhân qua đời cô còn đau lòng thật lâu.

Bình An tự lái chiếc Mini Cooper trắng đến khu cao cấp dành cho cán bộ, cảnh vệ giữ cửa vừa thấy Bình An liền lập tức mở ra cổng chính, còn

đứng nghiêm chào một cái.

Cô gần như coi nơi này như nhà mình, không có cảnh vệ nào lại không biết cô.

Dường như có một cảm giác xa lạ như đã trải qua mấy kiếp.

Bình An dừng xe ở bãi đậu, hơi nồm nớp khi tiến vào căn biệt thự của bà ngoại. Hai bên cửa là lan can sắt vây quanh vườn hoa nhỏ, dọc theo lan can được trồng một mảng lớn hoa thược dược mà cô rất quen thuộc, quen thuộc đến từng đóa hoa màu hồng nhạt hào phóng lộng lẫy mà lại còn rất đẹp kia.

Nhìn xuyên qua lan can thì mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người mặc đồ màu đỏ tía bên trong.

Bình An thanh thúy hô một tiếng, “Bà ngoại.”

Bóng hình trong vườn hoa nhỏ dừng một chút, Bình An đã đẩy cửa ra đi vào, bà lão đang tỉa tót những khóm hoa đó chính là bà ngoại của cô đây mà!

Viên lão phu nhân thoạt nhìn cũng chỉ hơn sáu mươi tuổi một chút, hai bên tóc mai hơi xám trắng, nhưng khuôn mặt lại được bảo dưỡng khá tốt nên trông trắng nõn mịn màng, khóe mắt có vài vết chân chim, hai má hơi xệ một chút, vẫn có thể nhìn ra được lúc bà còn trẻ tuyệt đối là một đại mỹ nhân.

Thấy bà ngoại vẫn khỏe mạnh như xưa, Bình An vô cùng cảm động, vừa vào cửa liền ôm lấy Viên lão phu nhân thật chặt, “Bà ngoại, con nhớ bà quá.”

“Tránh ra! Đừng dỗ ngọt bà già này, nếu con mà nhớ bà thì đã chẳng đợi đến hôm nay mới đến thăm bà. Bình thường bận gì hả?” Viên lão phu nhân

trong lòng rất vui khi cháu gái đến thăm, nhưng lại bày ra vẻ mặt giận dữ, ngúng nguẩy đẩy Bình An ra.

Đã quen với tính giận dữ trẻ con này của bà nên Bình An không hề để ý, ngược lại còn càng thêm vui vẻ ôm cánh tay bà lão, “Eo ôi, Viên lão phu nhân, cháu gái rệu của bà bận học mà! Hôm nay không phải đi học, con đến thăm bà liền nè. Xem nào, bà càng ngày càng đẹp đó nha.”

“Đừng có mà ba hoa!” Viên lão phu nhân liếc xéo cháu ngoại, bỏ cây kéo xuống đi vào nhà, “Bộ chỉ hôm nay mới được nghỉ à? Chứ mấy cuối tuần thì sao? Đã hai tháng rồi chả thấy mặt mũi đâu, trong lòng con cũng chỉ có Lê Thiên Thần gì đó, làm gì có chỗ cho bà già này chứ.”

Mùi ghen nồng quá nha! Bình An nén cười hôn chụt một cái lên má bà cụ, “Trong lòng cháu cưng của bà, Viên lão phu nhân là quan trọng nhất, ai cũng không bằng.”

“Ba con cũng không bằng sao?” Viên lão phu nhân cuối cùng cũng bật cười, háy Bình An một cái.

“Ba con cũng rất quan trọng ạ!” Bình An cười nói.

Viên lão phu nhân vào toilet rửa tay sạch sẽ, rồi kêu bảo mẫu lấy cho Bình An loại nho mà cô thích ăn nhất. Bảo mẫu là một dì chừng bốn mươi tuổi, dáng hơi mập, trông rất thân thiết ôn hòa.

Bình An nằm trên salon, trong lòng thoải mái nhẹ nhõm, “Bà ngoại, hay là con chuyển đến đây ở với bà được không, chỗ của bà thoải mái hơn chỗ ba con nhiều.”

“Ba con đồng ý không? Con nỡ bỏ ba con một mình sao?” Viên lão phu nhân dù trong lòng không tin lời nói của Bình An, nhưng vẫn cảm thấy cao hứng khi nghe cô nói vậy.

“Không nỡ ạ!” Bình An thành thật trả lời. Cô rất không nỡ để mặc ba cô bị con hồ ly tinh đó quyến rũ.

Viên lão phu nhân vừa buồn cười vừa tức giận cốc cô một cái, “Chỉ biết dỗ ngọt bà.”

“Bà ngoại, bà không biết đâu, giờ ba con giống như miếng bánh thơm ngon vậy đó, con phải canh cho kỹ.” Bình An ngồi thẳng dậy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Viên lão phu nhân không hề cảm thấy tích cách con rể mình lại bất định vô chừng như vậy, “Con canh Lê Thiên Thần của con chặt chẽ được rồi, còn quản lý ba con làm gì.”

Khi thấy từ lúc con gái bà qua đời đến nay đã lâu như vậy rồi mà con rể vẫn chưa tái giá, còn thương yêu Bình An đến thế, trong lòng Viên lão phu nhân đã cảm thấy thỏa mãn, làm sao còn quan tâm quản chế việc con rể tự do quen bạn gái. Có đôi khi bà còn hy vọng con rể có thể có ai đó bầu bạn bên cạnh nữa kia.

“Bà ngoại, đừng nhắc đến Lê Thiên Thần nữa. Sau khi con khỏi bệnh, con đã tự xét sâu sắc rồi, con gái của Viên Lệ Hoa sao có thể sống phụ thuộc vào một người đàn ông chứ? Con muốn học theo mẹ con, làm một cô gái độc lập tự chủ, đàn ông chỉ là quả bóng! Bà ngoại, bà thấy đúng không?” Bình An nắm chặt tay, nói rất tự tin.

Viên lão phu nhân đưa mắt nhìn cô từ đầu tới chân, “Cưng à, lần này đúng là con đã thấy rõ rồi, Lê Thiên Thần thật sự không đáng để con bỏ ra nhiều như vậy.”

“Thấy rõ ràng rồi ạ!” Bình An gật mạnh đầu. Ngay từ đầu bà ngoại đã không tán thành việc cô theo đuổi Lê Thiên Thần, bởi chính cô không nghe lời dạy bảo của người già nên mới thua thiệt về sau, “Bà ngoại, nếu người con yêu lại không thể ở cạnh con lúc con ngã bệnh, lúc con cần không thể

chăm sóc con, xem chuyện con làm cho anh ta như chuyện đương nhiên, người như vậy có đáng để con yêu không? Cho nên, con tự động buông tay. Con muốn trở nên mạnh mẽ, con muốn giống như mẹ con!”

“Mẹ con là kiểm sát trưởng, con cũng muốn làm kiểm sát trưởng à?” Viên lão phu nhân lạnh lạnh hỏi, bà vốn không thích cháu gái học kinh doanh, nhưng cố tình chính cô lại chọn ngành quản lý kinh doanh vì gã Lê Thiên Thần kia.

“Haiz, bà ngoại, con đâu có tố chất để làm kiểm sát trưởng!” Bình An cười gượng vài tiếng, diễn trò hơi quá sức rồi.

Viên lão phu nhân không mù quáng cứng chiều Bình An giống như Phương Hữu Lợi. Khi còn bé, Bình An từng ở với bà ba năm, bị bà quản giáo rất nghiêm khắc. Cho nên, bà biết rõ cô cháu gái này nếu chỉ đánh giá hời hợt thì trông như ngây thơ ngu ngốc, nhưng thật ra lại là một đứa bé rất thông minh. Con của Phương Hữu Lợi cùng Viên Lệ Hoa thì có thể ngu ngốc được sao? Chẳng qua nó bị Phương Hữu Lợi cứng chiều quá mức nên đâm ra thiếu hụt một chút kiên nhẫn cùng định lực thôi.

Nếu Bình An đã nói muốn buông Lê Thiên Thần, bà liền tin tưởng con bé nhất định đã rất thất vọng đối với người đàn ông này rồi.

“Vậy con định làm gì?” Viên lão phu nhân nghiêm nghị hỏi.

“Con muốn ba con phải nhìn con bằng cặp mắt khác xưa. À không, tất cả mọi người đều phải dụi mắt mà nhìn con.” Mắt Bình An đầy vẻ trầm tĩnh, khẽ nói, “Bà ngoại, con nhất định sẽ giống như mẹ, trở thành một người độc lập tự chủ, bà nói đúng không.”

“Con muốn ba con nhìn con với cặp mắt khác thì con nhất định phải làm được một việc gì đó vẻ vang, nhưng bây giờ con làm bất cứ chuyện gì thì đều phải dựa vào tài lực và thế lực của ba con, nên dù sau này con có thực sự thành công thì người khác cũng sẽ không cho đó là cố gắng của con mà

chỉ cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.” Làm con cái nhà giàu có hoặc nhà quan quyền đều vậy cả, bất kể có cố gắng bao nhiêu để chứng thực giá trị của mình thì tất cả mồ hôi xương máu bỏ ra cũng sẽ bị xem nhẹ bởi bối cảnh gia đình sau lưng mình.

“Con không muốn dựa vào ba!” Bình An cắn môi nói.

Viên lão phu nhân khẽ cười, “Vậy con đã nghĩ xem phải làm thế nào để cho người ta trở mặt chưa?”

Bình An lập tức hưng phấn, “Con có nghĩ rồi ạ. Con muốn tự kinh doanh kiếm ra tiền cho ba xem. Con muốn cho ba biết, con cũng có máu kinh doanh trời phú, tương lai nhất định có thể thay ba lãnh đạo Tập đoàn Phương Thị!” Miễn cho ba phải suốt ngày tìm con rể để bồi bồi dưỡng dưỡng, cơ bản là dẫn sói vào nhà chứ chẳng ích lợi gì.

Viên lão phu nhân ngẩn ra, bà thật không ngờ chí hướng của Bình An lại là Tập đoàn Phương Thị. Có lẽ đứa cháu này thích thương trường hơn. Thôi... Bà lặng lẽ gạt bỏ ý định khuyên cháu chuyển ngành học trong đầu.

“Tiền vốn thì sao? Buôn bán phải cần có vốn, tiền vốn của con sẽ lấy từ đâu? Không phải muốn mượn của ba con đấy chứ?” Viên lão phu nhân nhíu mày hỏi.

Bình An ỉu xìu, tiền tiêu vặt trong túi cô không phải ít, nhưng tất cả đều do ba cho cô.

“Bà có thể cho con mượn!” Viên lão phu nhân cười, “Nhưng con phải lên kế hoạch cho bà xem, nếu như bà hài lòng thì mới cho con vay tiền, coi như là nhập cổ phần...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Câu Lạc Bộ Golden Bay

Edit:Quảng Hằng

Nghe được lời nói của Viên lão phu nhân, mắt Bình An sáng rực lên, chân mày khóe mắt tràn đầy vui mừng cười, “Viên lão phu nhân, ngài nói là sự thật?”

”Bà có thể gạt con sao?” Viên lão phu nhân liếc xéo cô một cái, “Tiền của bà cũng đâu phải cho con, là nhập cổ phần đó cô bé.”

”Dạ dạ dạ, lão thái thái, bà nhất định là Đại Cổ Đông, con sẽ không để cho bà lỗ vốn.” Bình An cười hì hì bảo đảm, có bà ngoại tài trợ giúp, con đường gây dựng sự nghiệp của cô rất cuộc có thể lái sang trang mới.

Thật ra thì cô vốn là cũng không nhớ muốn tự chủ gây dựng sự nghiệp, chỉ là trải qua mấy ngày nay tự hỏi, cô luôn có cảm giác mình ở trong suy nghĩ của người khác vẫn mãi còn là đóa hoa nhỏ được ba nâng niu trong nhà ấm, bất kể là Lê Thiên Thần hay là Đỗ Hiểu Mị, bọn họ cũng sẽ không đem lời cô nói để ở trong lòng, chỉ cho là cô đang giận dỗi, đừng nói chi là ba.

Cô không muốn ba tiếp tục xem cô là đứa trẻ không hiểu chuyện.

Muốn thay đổi cái nhìn của người khác đối với mình, nhất định phải từ từ bắt đầu thay đổi bản thân.

”Được rồi, con nói thử xem, có kế hoạch gì?” Viên lão phu nhân thấy dáng vẻ cháu gái vui mừng không thôi, trong lòng cũng hãnh diện, tính tình

cháu gái này cùng con gái thật sự bất đồng, cũng không biết là theo người nào, con rể rõ ràng cũng là người chững chạc thâm trầm, con gái cũng độc lập lý tính, Bình An lại ngây thơ đơn thuần, một chút xíu chuyện nhỏ cũng có thể cao hứng thật lâu.

Bình An một tay nâng cằm lên, có chút khó xử mà nói, “Con đã nghĩ qua, bây giờ con còn là học sinh, nếu muốn đầu tư lớn sợ rằng còn chưa có năng lực kia, cho bắt đầu nên chỉ có thể từ đầu tư nhỏ, vừa phải tự mình chăm sóc lấy, Đại Học Thành thuộc Thành phố G vừa mới thành lập hai năm, mấu chốt kinh doanh nhất định là không ít, phải chắc chắn mới có thể bắt đầu đầu tư vào chỗ nào.”

Viên lão phu nhân hài lòng gật đầu, không có vừa bắt đầu đã ngời cao vọng xa, rõ ràng năng lực bản thân có hạn, hiểu được từ thấp làm lên, biết suy nghĩ như vậy rất có bản năng để kinh doanh

”Con có thể nghĩ như vậy rất tốt, cũng chứng minh là con dụng tâm, vậy con cảm thấy phương diện nào kinh doanh thích hợp với Đại Học Thành?”

”Đại Học Thành không có kinh doanh gì ngoài ăn uống, đồ trang sức, thời trang, tiền của phụ nữ là dễ kiếm nhất, con muốn thừa dịp ngày nghỉ này đi tìm hiểu thị trường các nơi xem một chút, sau đó sẽ làm một điều tra, sau khi xác định mới bắt đầu đầu tư kinh doanh.” Chỉ là cô chưa bao giờ làm những chuyện này, lại càng không biết bắt đầu dò xét từ thị trường nào mà cô cần, tất cả đều phải đi điều tra tìm hiểu rõ mới được.

”Từ nhỏ con đã quen sung sướng, lại được nâng niu từ bé, muốn tự mình làm kinh doanh sẽ rất vất vả.” Nghe được tính toán của Bình An, Viên lão phu nhân không nhịn được nhắc nhở cô, loại kinh doanh nhỏ này không phải khó khăn, nhưng bắt đầu cũng không dễ dàng, đặc biệt là đối với cô công chúa từ nhỏ không thiếu tiền, cơm bưng nước rót, chỉ sợ còn chưa kịp bắt đầu, đã giận dỗi hoặc là để cho người khác đi giúp cô hoàn thành.

“Con mà sợ chút khổ cực nhỏ này sao?” Bình An đặt bàn tay ở trên đầu gối nhẹ nhàng nắm thành quả đấm, lúc ở bệnh viện tâm thần, những khổ sở mà cô trải qua, so với chút khổ cực này, có là bao?

“Đừng quá chắc chắn như vậy, con đó, từ nhỏ làm chuyện gì cũng không bền lòng, kiên trì quá ba phút là giỏi lắm rồi.” Viên lão phu nhân cười nói.

Bình An ngã vào trong ngực của Viên lão phu nhân, “Bà ngoại, sao bà lại không tin tưởng cháu mình như vậy?”

Viên lão phu nhân bị cử chỉ trẻ con này của cô chọc cười không ngừng, ngoài miệng lại vẫn nghiêm nghị nói, “Đừng chỉ nói mà không làm việc, cũng đừng cho là bà cụ như bà không biết chuyện kinh doanh, bà đương nhiên có quân sư.”

”Ai là quân sư của ngoại vậy? Viên lão phu nhân, chẳng lẽ bà.....” Bình An nhú mày, ánh mắt rất mập mờ không nghi ngờ là rất có ý không tốt.

Viên lão phu nhân không khách sáo cốc cô một cái, “Là cháu nội đồng nghiệp trước kia của bà, người ta là làm kinh doanh lớn.”

Bình An cười hắc hắc không ngừng, “Lão thái thái, vậy bà phải thảo luận với anh ta nhiều hơn, lấy thêm nhiều kinh nghiệm tới dạy bảo bồi tôn nữ của bà.”

”Tuần sau con qua đây một chuyến nhé.” Đáy mắt Viên lão phu nhân thoáng qua một tia giáo hoạt, nhưng mà trên mặt lại làm ra vẻ rất nghiêm túc.

”Tuân lệnh thủ trưởng!” Bình An không hề nhận thấy được khác thường nơi đáy mắt của lão thái thái, đứng lên nghiêm chào theo kiểu quân nhân.

“Trưa nay bà nấu hoành thánh cho con ăn, tối nay có muốn ở chỗ này qua đêm hay không?” Viên lão phu nhân nhìn đồng hồ cổ bên cạnh chiếc

TV một chút, đã sắp đến giờ cơm trưa rồi nhớ tới cháu gái thích ăn nhất là sủi cảo, lão thái thái định hôm nay tự mình làm cho cô ăn.

”Ngao, thích nhất là sủi cảo do chính tay Viên lão phu nhân làm a.” Bình An cao hứng hôn lên mặt bà một cái, trời mới biết cô nhớ sủi cảo của bà ngoại đến mức nào, đó là sủi cảo ngon nhất mà cô từng ăn.”Nhưng mà..... Ngày mai còn phải đi học, ba nói tối nay phải ăn cơm với ba, hay là bà ngoại đến ăn cơm với con đi?”

”Hai cha con cô đi đi.” Viên lão phu nhân có chút thất vọng, nhưng biết con rể có lẽ đã lâu không ăn cơm cùng với Bình An, công việc kinh doanh của nó cũng là rất bận rộn, cho nên trong lòng rất hiểu.

”Hay con gọi ba tới đây ăn cơm cùng chúng ta nhé.” Bình An không đành lòng thấy bà ngoại thất vọng, lập tức đề nghị.

”Bà ngoại muốn cùng đi đi khiêu vũ, không rảnh đi với hai cha con cô.” Viên lão phu nhân cười ha hả nói.

Bình An biết bà bình thường thích cùng đồng nghiệp trong tiểu khu khiêu vũ rèn luyện thân thể, liền cười nói, “Vậy lần sau chúng ta ăn chung vậy.”

Bà cháu hai người cùng nhau đến chợ bán thức ăn gần đó mua bột mì cùng cải trắng, lúc Viên lão phu nhân đang làm hoành thánh, Bình An cũng đòi học, đem khuôn mặt tươi cười của mình biến thành con mèo hoa, chỉ là cuối cùng vẫn học xong làm hoành thánh như thế nào, mặc dù hình dáng xem ra thật sự không ra hồn.

Có vài thứ luôn là đợi sau khi mất đi mới biết quý trọng, tựa như sau khi bà qua đời, cô cũng không ăn được sủi cảo giống như trong trí nhớ, mới nhớ tới mình vì Lê Thiên Thần, bỏ quên quá nhiều người thân thương yêu bên cạnh mình.

Cùng bà ngoại ăn sủi cảo mà bà gói, trong lòng Bình An cảm thấy hạnh phúc và an bình, giờ khắc này, những thù hận kia giống như cách cô rất xa.

Bà cháu hai người cười cười nói nói, một buổi trưa cứ như thế mà đi qua, lão thái thái bình thường có thói quen ngủ trưa, Bình An không làm phiền bà ngoại ngủ trưa, ở đến hai giờ rưỡi rồi rời đi.

Lái xe ra khỏi tiểu khu, Bình An gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi vẫn còn ở sân đánh Golf Golden Bay, hỏi Bình An có muốn cùng đến chơi với ông hay không, Bình An vốn định về nhà chờ ông, ai biết ở bên đầu điện thoại kia nghe được thanh âm của Đỗ Hiếu Mị, lập tức quay đầu xe, chạy về hướng Golden Bay.

Golden Bay là Câu Lạc Bộ đánh Golf duy nhất có tiêu chuẩn quốc tế ở Thành phố G, sân bong do nhà thiết kế lừng danh T. W. P của công ty PeterThomson Australia thiết kế, thiết kế tạo hình dựa vào ruộng được tưới nước thể, cấu tứ sáng tạo, là địa phương mấy nhà giàu có ở thành thị làm nơi gặp mặt.

Nhưng phí hội viên Câu Lạc Bộ Golden Bay không thấp, làm thẻ hội viên đều cần trên trăm vạn phí sử dụng, hơn nữa mỗi tấm thẻ hội viên chỉ có một thẻ phụ, thẻ phụ của ba Bình An đang giữ, Đỗ Hiếu Mị làm sao vào được?

Xe lái vào bãi đỗ xe ngầm của Golden Bay, Bình An dánh vè nóng này xuống xe, ba cô hiện tại đang ở trong nghỉ ngơi, cô dọc theo sân cỏ rộng rãi quanh co hướng tòa hội sở hào hoa lộng lẫy này đi tới.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Người Đàn Ông Kia

Phong cảnh của Golden Bay luôn làm cho người ta có cảm giác thoải mái. Đi dọc theo con đường nhỏ trong sân cỏ, trông về trời xanh biển biếc phía xa, xung quanh đều là hoa thơm thắm sắc và bãi cỏ xanh ngắt, mặt biển phẳng lặng, nước như ngọc và trời thiên thanh như hòa làm một. Nét đẹp tự nhiên thanh tú như thế, cho dù trong lòng có bao nhiêu nóng nảy cũng sẽ bình tĩnh lại.

Nhưng khi Bình An đứng ở chỗ này thì thù hận trong lòng chỉ càng ngày càng sâu.

Nơi này tương lai sẽ là nơi mà Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị yêu đương vụng trộm! Một năm cô bị nhốt trong bệnh viện tâm thần kia, Đỗ Hiếu Mị đem chuyện cô ta từng yêu đương vụng trộm cùng Lê Thiên Thần như thế nào, ngay dưới mắt ba mà lên giường mây mưa với Lê Thiên Thần ra sao đều kể rõ tường tận từng chi tiết cho cô biết, chính là muốn kích thích cho cô nổi điên khiến bác sĩ cho rằng trạng thái tinh thần cô không tốt, cứ ngỡ là thuốc trị không có tác dụng mà trói cô vào giường bệnh.

Cô trước kia đúng là quá ngu ngốc mới để cho Đỗ Hiếu Mị đùa bỡn trong lòng bàn tay, nếu như bây giờ cô vẫn giống như trước kia thủ đoạn gì cũng không có thì làm sao có thể là đối thủ của Đỗ Hiếu Mị?

Bước chân vốn gấp gáp của Bình An dần dần chậm lại, cô run run rẩy rẩy thế này thì có ích gì đâu? Một điều vô cùng hiển nhiên là không thể kè kè cạnh ba 24/24 được, chẳng lẽ có thể canh được Đỗ Hiếu Mị mọi thời mọi lúc để không cho ả đến gần ông sao?

Không thể cứ tiếp tục vậy mãi được. Nếu không có chứng cứ thực tế để ba có thể nhìn thấu được diện mạo thực của ả đàn bà này thì ba vẫn sẽ chỉ nghĩ là cô hẹp hòi sốc nổi, một lần hai lần thì còn dễ dàng tha thứ cho cô, nhưng rồi sau này thì sao? Cô không muốn tiếp tục làm đứa con gái bốc đồng của ba mà muốn cho ba hạnh diện vì cô. Cho nên, đối phó với Đỗ Hiếu Mị không thể chỉ bằng khiêu khích ngoài miệng.

Cô chưa bao giờ là người thích âm mưu tính kế người khác, nhưng vì bảo vệ bản thân và ba mình, cô nhất định không thể cứ mãi ngây thơ như trước đây nữa.

Đi vào Hội sở, Bình An lấy thẻ phụ ra đưa cho cô lễ tân.

“Chào cô Phương, ông Phương đang trong phòng nghỉ Lâm Hải lâu năm chờ cô.”

Ba thích nghỉ ở gian phòng Lâm Hải đó nhất, nó gần như đã thành phòng chuyên dụng của riêng ba.

Bình An cười cười với cô nhân viên, đi về hướng thang máy.

Hội Sở Golden Bay được thiết kế xa hoa, chủ yếu lấy màu vàng kim làm sắc màu chủ đạo, tạo cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái đồng thời lại quý phái. Từ thang máy ra là hành lang tráng lệ, lớp thảm dày mềm mại nhập khẩu từ Ý, treo trên vách tường là các tác phẩm nghệ thuật theo trường phái đồng quê của Pháp, Bình An rẽ sang tay phải, đi về hướng phòng nghỉ của Phương Hữu Lợi.

Một căn phòng nghỉ dọc hành lang đột nhiên mở cửa, bên trong đi ra vài thanh niên. Bình An vốn cũng không để ý, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua rồi định đi vòng qua họ. Nhưng chính một cái liếc mắt như thế lại làm cho nơi nào đó ẩn sâu trong trí nhớ đột nhiên sáng lên khiến cô chợt dừng lại, ngẩng đầu nhìn thanh niên đi đầu.

Người thanh niên đó chừng hai mươi tuổi, dáng vẻ rất tuấn tú, da thịt trắng nõn, quần áo cũng hết sức hợp mốt, có thể nhìn ra được đây là công tử nhà giàu. À mà có thể tới được những nơi thế này thì có ai mà không xuất thân giàu có?

Bình An có thể khẳng định trước 25 tuổi cô chưa từng gặp người đàn ông này, ít nhất thì cô hoàn toàn không có chút ấn tượng nào về thanh niên này trong trí nhớ của mình. Nhưng sau khi cô ngửa bài với Lê Thiên Thần, đi đến quán bar để uống rượu... cuối cùng lại bị một gã đàn ông mang lên xe, làm cho cô bị chụp hình, khiến cô thân bại danh liệt... kẻ đó chẳng phải là gã thanh niên trước mắt này đó sao?

Lúc cô ở bệnh viện tâm thần, Đỗ Hiếu Mị đã từng nói, tất cả mọi chuyện xảy ra hôm đó ở quán bar đều là do cô ta an bài, bỏ thuốc, tìm phóng viên chụp hình... Chẳng lẽ gã đàn ông này cũng là do Đỗ Hiếu Mị tìm đến?

Hắn là ai? Ngón tay Bình An nhẹ run, khi nhìn thấy những kẻ đã gián tiếp hại chết cô và ba, cảm xúc của cô luôn khó mà khống chế được.

Trước giờ cô chỉ lo ghi hận Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị mà quên là trong chuyện này còn có những kẻ đồng lõa nữa, và ngoại trừ gã đàn ông trước mắt này ra thì còn có những tên phóng viên kia. Cô đã xem những bài viết đó, hầu như tất cả đều dùng những từ ngữ ác độc nhất để hủy diệt cuộc đời cô, thậm chí còn nhấn mạnh rằng sở dĩ cô sa đọa như vậy là do ba cô không biết dạy con.

Cô xem mà còn tức giận đến mức đau buốt cả tim chứ đừng nói chi là ba cô.

Có lẽ vì Bình An nhìn quá chăm chú, gã thanh niên đã sắp lướt qua Bình An chợt dừng bước, nhú mày mỉm cười nhìn Bình An, “Cô bé, chúng ta có quen biết không?”

Bình An lấy lại tinh thần từ trong hồi ức của kiếp trước, nheo mắt nhìn gã đàn ông tuấn tú trẻ tuổi trước mắt rồi đột nhiên cười ngọt ngào, “Không quen... Nhưng nói không chừng rất nhanh sẽ quen biết.”

“Ha ha ha, thật ngoan, chưa thấy cô bé nào lại dễ gần đến vậy.” Người thanh niên cười lớn, quay đầu nói như khoe khoang với đồng bọn mình.

Phía sau anh ta cũng là hai tên công tử bột và còn có hai cô gái ăn mặc theo một rất hấp dẫn, nghe thanh niên này nói thế đều cười hòa theo, dường như cũng đã quá quen với việc người khác dùng cách này để tiếp cận.

Bình An cũng mặc kệ việc bị coi là cô gái dễ dãi, chỉ cười hỏi, “Anh tên gì?”

“Anh tên Khâu Thiếu Triết, còn em?” Khâu Thiếu Triết cười trả lời bằng giọng cợt nhả, đưa tay chống lên vách tường như muốn ôm Bình An vào lòng.

“Anh Khâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Bình An nở nụ cười. Khâu Thiếu Triết... Cô đã từng nghe các cô gái giới thượng lưu nhắc đến tên này. Anh ta là con một cán bộ cao cấp, bởi có dáng dấp bề ngoài khá tốt nên rất được hoan nghênh, nhưng cách làm người thế nào thì cô chưa từng nghe qua bởi họ vốn chẳng bao giờ cùng xuất hiện một chỗ. Nhưng hiện tại thì phải thật sự bắt tay vào tìm hiểu cho kỹ rồi.

“Hắc, cưng à, em vẫn chưa cho anh đây biết tên em đó.” Khâu Thiếu Triết cúi đầu, môi gần như sắp đụng tới má Bình An.

“Tên quan trọng lắm sao?” Bình An tránh ra, cười tùm tùm hỏi.

“Khâu thiếu gia, chiêu lật mềm buộc chặt này đừng nói là anh mới biết đấy nhé?” Thấy Khâu Thiếu Triết dường như có hứng thú với Bình An, một cô gái phía sau anh ta mở miệng, giọng nhuốm mùi ghen tức.

“Nói không chừng người ta tới đây để gặp tình nhân đó, chúng ta đừng quấy rầy người ta.” Một cô bé khác cười nói. Ai cũng biết rất nhiều nhân vật nổi danh trên thương trường hoặc quan trường đều thích mang tình nhân đến Golden Bay này.

Bình An liếc nhìn hai cô, mặt hơi sầm xuống.

Khâu Thiệu Triết vốn nghĩ một cô gái có thể đến được chỗ này thì chắc hẳn xuất thân không tệ, thấy Bình An vừa đáng yêu vừa thanh tú nên muốn đổi khẩu vị, nhưng nghe đồng bạn vừa nói thế thì hứng thú lập tức giảm một nửa.

“Bình An?” Một đầu hành lang khác đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, ngay sau đó lại không vui quát lên, “Các người đang làm gì đó?”

Lê Thiên Thần! Khóe miệng Bình An cong lên, đẩy Khâu Thiệu Triết ra đi về phía Lê Thiên Thần, nhàn nhạt kêu một tiếng, “Anh Thiên Thần.”

“Bọn họ bắt nạt em hả?” Lê Thiên Thần dùng ánh mắt sắc bén quét đám người Khâu Thiệu Triết, nhỏ giọng hỏi Bình An.

“Không có, chúng em là bạn, chỉ hàn huyên đôi câu thôi mà.” Bình An cười cười lắc đầu, “Chúng ta đi thôi.”

Lê Thiên Thần lại liếc mắt nhìn đám Khâu Thiệu Triết một cái. Anh nghe nói Bình An muốn đến Golden Bay mà đợi mãi chả thấy cô đâu nên muốn ra nhìn xem một chút, nào ngờ lại thấy Khâu Thiệu Triết kia ngăn cản Bình An. Bình An quen những người này khi nào? Sao anh lại không biết?

Thấy Bình An và Lê Thiên Thần cùng bước vào căn phòng nghỉ cuối hành lang rồi, một đồng bạn đứng cạnh Khâu Thiệu Triết mới cười nói, “Thấy chưa, đúng là tới gặp tình nhân mà.”

“Bề ngoài ra vẻ trong trắng thế mà hóa ra cũng chỉ là gái lâu xanh.” Một cô gái khinh thường hừ nói.

Khâu Thiếu Triết trợn mắt nhìn bọn họ, “Nói nhăng gì đó, Lê Thiên Thần mà mấy người cũng không biết sao? Anh ta gọi cô ấy là Bình An, như vậy cô gái này là Phương Bình An, Thiên Kim Đại tiểu thư của Tập đoàn Phương Thị đó.”

Thành phố G còn có mấy người tên Lê Thiên Thần biết Bình An?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lại Gặp Mặt

Edit:Quảng Hằng

Trong phòng trừu Phương Hữu Lợi cùng Đỗ Hiếu Mị, còn có một người khác mà Bình An không hề nghĩ đến.

”Ba.” Bình An vào phòng nghỉ ngơi, sau một cái liền nhìn thấy ngòai ở gần cửa sổ trường hình trên ghế sa lon địa Phương Hữu Lợi, thân mật hô một tiếng, đem Đỗ Hiếu Mị coi là trong suốt, tầm mắt chuyển một cái, thấy người đàn ông ngòai ở bên kia ghế sa lon thì nhìn không được mà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Nghiêm tiên sinh?”

Tổng tài tập đoàn hành chánh Nghiêm thị, Nghiêm Túc thế nhưng cũng ở đây?

Phương Hữu Lợi nhìn thấy con gái bảo bối lập tức nở nụ cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Bình An, tới đây.”

Nghiêm Túc gật đầu mỉm cười với Bình An, anh bây giờ không có mặc bộ Âu phục cứng ngắc đó, mà ăn mặc tương đối thoải mái, quần màu đồng, áo sơ mi trắng bình thường, bên ngoài là một áo gi lê, so với lần trước nhìn thấy ít đi mấy phần nghiêm cẩn xa cách, thêm mấy phần thanh nhã phong lưu.

”Ba còn nói là tới thả lỏng cả người, thì ra còn nói chuyện làm ăn a.” Bình An đối với Nghiêm Túc cũng không ghét, mặc dù không rất ưa thích xì căng đan của anh ta, nhưng dù sao những thứ kia đều là cuộc sống riêng của người ta, CEO Tập đoàn Nghiêm thị cũng không phải là hư danh nói

chơi, trước kia cô xem không ít tư liệu về vị tổng tài trẻ tuổi này, rất nhiều đều là khẳng định năng lực công tác của anh ta, dưới tay của anh ta, đã làm cho Tập đoàn Nghiêm thị ở hai năm này phát triển không chỉ gấp hai.

”Ha ha ha, thả lỏng hòa cùng công việc, không phải tốt hơn sao?” Phương Hữu Lợi cười nói, “Thì ra con cũng biết Nghiêm tổng tài?”

Bình An nhìn về phía Nghiêm Túc, cười nói, “Hôm lễ Nguyên Đán có gặp qua ở trường.”

”Thật ra thì trước cũng đã gặp, chỉ là Phương tiểu thư quên mất thôi.” Ngón tay Nghiêm Túc đang kẹp thuốc lá, nhìn thấy Bình An đưa tay che lỗ mũi, liền đem thuốc lá dập tắt.

”Nghiêm tiên sinh thật thích nói đùa, nếu tôi đã từng gặp qua ngài, làm sao có thể không nhớ.” Nghiêm Túc cũng không phải là người đàn ông có thể dễ dàng sao lãng, trừ phi lúc ấy cô thật sự không gặp anh ta nếu không không thể nào không nhớ rõ.

”Có lẽ lúc ấy trong mắt em chỉ có người khác?” Nghiêm Túc cầm nước chanh trên bàn lên uống một hớp, đuôi mắt hơi cong, cười đến có chút thần bí khó lường.

Trong lòng Bình An càng cảm thấy nghi ngờ.

”Bình An luôn luôn không nhớ dai, Nghiêm tổng tài bỏ qua cho.” Lê Thiên Thần ngồi xuống ở sofa đối diện Bình An, cười nói với Nghiêm Túc.

”Anh Thiên Thần làm sao biết tôi không nhớ dai.” Bình An nhú mày, âm thanh nhạt nhẽo hỏi, không hề thích cách anh ta nói như vậy, sẽ làm người khác hiểu lầm quan hệ giữa bọn họ.

Phương Hữu Lợi cười nói với Nghiêm Túc, “Lỗi do con bé này rồi.”

”Ba!” Bình An quẩn bách kêu một tiếng, sao ngay cả ba cũng xem cô là đứa trẻ không hiểu chuyện vậy.

Ánh mắt Lê Thiên Thần dịu dàng sủng ái nhìn Bình An, anh ta cũng không hy vọng Bình An chú ý đến người đàn ông khác, đặc biệt là ưu tú như Nghiêm Túc, anh ta và Nghiêm Túc đều đàn ông, cho nên nhìn ra Nghiêm Túc có hứng thú với Bình An, điều này làm cho tim của anh ta cảm thấy sợ hãi.

Bình An đối với ánh nhìn dịu dàng chăm chú của anh ta làm như không thấy, chỉ lo kéo cánh tay Phương Hữu Lợi không vui làm nũng.

Phương Hữu Lợi nở nụ cười, “Được, được, không nói nữa.”

Nghiêm Túc tư thái lười biếng dựa vào ghế sa lon, một tay tùy ý khoác lên bên cạnh, một tay cầm nước chanh, khoe miệng nở nụ cười nhẹ nhìn Bình An, ở góc độ này của anh, là có thể đem tất cả vẻ mặt của Bình An thu hết vào mắt, một gương mặt trái xoan nhỏ, giống như ánh sao sáng biết nói, lúc cô làm nũng với ba, khiến những người bên cạnh cũng không nhận được sinh ra mấy phần thương tiếc, nhất cử nhất động đều hoạt bát linh động giống như một tiểu tinh linh.

Giống như bị chính cái ý nghĩ này của mình làm sợ hết hồn, Nghiêm Túc cúi đầu uống một hớp nước, không khỏi buồn bực ở trong lòng, tại sao mình lại khắc sâu ấn tượng đối với một cô gái nhỏ chừng hai năm trước vội vã gặp qua một lần? Cho dù những người phụ nữ đã từng qua lại với anh, dù hỏi tên chưa chắc anh đã nhớ, chứ nói chi là nhớ bộ dáng.

Có lẽ là chưa từng thấy qua cô bé gái giống như Phương Bình An như vậy, cho nên mới cảm thấy kỳ kỳ thôi.

Bình An lại không biết Nghiêm Túc đang suy nghĩ gì, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình có chút kỳ quái, cô rất muốn hỏi ba một chút, có phải có làm ăn với Nghiêm thị hay không, nếu không làm sao lại cùng

Nghiêm Túc hẹn gặp mặt ăn ở chỗ này, nhưng là ngại vì Nghiêm Túc vẫn còn ở đây, nên cô cũng không thể hỏi gì.

”Nghe nói Nghiêm tổng tài gần đây đem 400 mẫu đất ở ngoại ô thành phố thu mua chung với chánh phủ?” Phương Hữu Lợi hỏi tới phương diện công việc, Bình An trước kia đối với mấy cái này không có hứng thú, nhưng bây giờ lại vênh tai lắng nghe, nghe nghiêm túc, những thứ tin tức này mặc dù bây giờ đối với cô chưa hẳn hữu dụng, nhưng thời gian còn dài xa, ai biết về sau cô có cần dùng đến hay không.

Đây là cơ mật công ty, vốn là không nên nói ở chỗ này, nhưng cảm thấy bộ dáng hứng thú này của Bình An, khoe miệng Nghiêm Túc khẽ cong “Chỉ là một miếng đất bỏ hoang thôi.”

400 mẫu đất trống khai phá không phải là hạng mục nhỏ! Chỉ bằng vào Tập đoàn Nghiêm thị mặc dù cũng có thể độc lập hoàn thành, nhưng nếu có thể tìm được bạn cùng hợp tác, nguồn vốn của Nghiêm thị có thể sẽ không dính vào trạng thái khan hiếm cho dù ngăn ngại, Nghiêm Túc nhìn Phương Hữu Lợi một cái, trong lòng đột nhiên có một tính toán.

”Ở Thành phố G tắc đất là tắc vàng, làm gì có khu đất nào bỏ hoang chứ?” Phương Hữu Lợi cười nói.

Nghiêm Túc nở nụ cười, “Phương tiên sinh có đề nghị gì sao?”

Tập đoàn Phương thị cũng không có thiếu hạng mục đất đai muốn khai phá, mặc dù ông đối với mảnh đất này cảm thấy hứng thú, nhưng cảm giác quá mạo hiểm rồi.

”Mảnh đất kia ở địa phương nào ạ?” Bình An tò mò hỏi ói.

Lê Thiên Thần cùng Nghiêm Túc đồng thời nhìn cô một cái, đại khái là không nghĩ tới cô sẽ chen miệng hỏi.

”Đang ở Vịnh khu, là ngoại ô thành phố.” Phương Hữu Lợi cười trả lời, “Từ khi nào con cảm thấy hứng thú với mấy thứ này?”

Bình An khẽ đảo tròn mắt, chẳng lẽ mảnh đất kia chính là mảnh đất nổi tiếng được người tiêu dùng vinh dự đặt biệt danh “Khu cao ốc hoàn mỹ” Phương Hoàng thành đó sao? Đó là khu biệt thự hiện đại nhất mà cô ở sau khi kết hôn, Phương Hoàng thành cũng là khu biệt thự sân vườn cao cấp đầu tư toàn bộ những công nghệ thiết bị hiện đại nhất, sang trọng nhất với thiết kế vườn hoa quanh năm, thời điểm vừa mới bắt đầu bán cao ốc, hai ngàn biệt thự vừa được đưa ra giá, lập tức cháy hàng.....

Thì ra là đây là sản nghiệp của Tập đoàn Nghiêm thị! Đây chính là đầu tư kinh doanh trong tương lai thật tốt, cô không có tiền để đầu tư, người khác cũng sẽ không hợp tác cùng cô, nhưng Tập đoàn Phương thị có thể cùng Nghiêm thị hợp tác mà, cô nhớ sau khi ba biết Phương Hoàng thành bắt đầu khởi giá, còn hối hận lúc ban đầu đã bỏ qua mỗi làm ăn này.

Thì ra là biệt thự vườn hoa mà cô thích nhất là hạng mục đầu tư của Nghiêm Túc.....

”Địa phương lớn như vậy, nếu có thể xây dựng thành khu biệt thự sân vườn cao cấp thì thật tuyệt.” Bình An cười, hiện tại không tiện cùng ba nói quá nhiều, chờ về nhà sẽ hỏi lại ba ý kiến về mảnh đất kia.

Đáy mắt Nghiêm Túc chột lóe qua một tia kinh ngạc, thật sâu nhìn về phía Bình An.

”Trẻ con thì biết cái gì, đây là Nghiêm tổng tài đầu tư, nên do Nghiêm tổng tài quyết định.” Phương Hữu Lợi cười nói.

Nghiêm Túc cười cười, “Đầu tư là phải nhìn thế cục, Phương tiên sinh vốn nổi danh trong lĩnh vực bất động sản này, cháu đây còn phải cần xin ngài chỉ giáo nhiều hơn.”

Phương Hữu Lợi cười to, “Nghiêm tổng tài quá khách sáo.”

Hai người này đột nhiên lại nói đến những lời khách sáo, Bình An bĩu môi không nói thêm gì nữa, lúc này mới chú ý tới thái độ khác thường của Đỗ Hiếu Mị vẫn an tĩnh ngồi ở bên cạnh không mở miệng, chỉ là khép mi buông mắt nghe Bình An bọn họ nói chuyện, cũng không chen miệng một câu, thật là rất quý dị.

Bình An âm thầm quan sát cô ta.

Mặc dù bộ dáng rất đoan trang ôn thuận, ánh mắt cũng không an phận, thỉnh trên người thoáng lại đem tầm mắt rơi vào Nghiêm Túc, một lát lại chuyển tới trên mặt ba, chốc sau nữa lại có chút u oán nhìn Lê Thiên Thần.

Là đang suy tính nên câu dẫn người nào sao? Bình An buồn cười nghĩ, loại đàn bà giống như Đỗ Hiếu Mị bất cứ lúc nào cũng để ý xem nên để gã đàn ông nào nắm đê lên người mình, chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ như cô ta.

Không những không biết xấu hổ, còn vô cùng ác độc, tâm cơ lại thâm sâu, người như vậy thật sự phải ứng phó cẩn thận mới được.

Bên kia Nghiêm Túc cùng Phương Hữu Lợi Lê Thiên Thần ba người đã khách sáo xong rồi, Nghiêm Túc đứng lên muốn rời đi trước, mắt mỉm cười nhìn Bình An, giọng nói có chút mập mờ, “Phương tiểu thư, hi vọng lần sau gặp mặt em sẽ còn nhớ tôi.”

Phương Hữu Lợi cùng Lê Thiên Thần đồng thời ghé mắt nhìn Nghiêm Túc.

Bình An cũng đứng lên theo, “Nghiêm tiên sinh ngài yên tâm, tôi cũng không dám quên nữa đâu ạ.”

Giọng nói khôi hài nghịch ngợm lập tức đem cảm giác mập mờ hòa tan, Phương Hữu Lợi cũng cười, chỉ cho là Nghiêm Túc đang cùng Bình An nói đùa, “Nghiêm tổng tài, lần sau lại mong anh chỉ cho kỹ thuật đánh bóng nhé, hẹn gặp lại.”

”Phương tiên sinh quá khách sáo, lần sau còn phải xin ngài chỉ giáo nhiều hơn.” Nghiêm Túc cười nói.

Đỗ Hiểu Mị giúp Nghiêm Túc mở cửa, thanh âm mềm mại đến mức có thể chảy nước, “Nghiêm tổng tài xin đi thông thả.”

Nghiêm Túc nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái liền đi ra ngoài.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ý Định Của Mình

Edit:Quảng Hằng

Đỗ Hiếu Mị cũng không hề để ý đến thái độ lãnh đạm của Nghiêm Túc, tự mình đưa anh ra khỏi phòng nghỉ, lại đưa đến cửa thang máy, thời điểm đang đợi thang máy, cô ta giơ lên nụ cười vẫn tự nhận là đoan trang ưu nhã, “Nghiêm tiên sinh tuổi còn trẻ đã có thành tựu như ngày hôm nay, thật sự làm cho người ta khâm phục.”

Nghiêm Túc đem đôi tay cầm ở ở trong túi quần, đuôi mắt cong lên một đường cong nhàn nhạt, đối với nhiệt tình của Đỗ Hiếu Mị cũng không đáp lại, chỉ là nói khách sáo, “Năng lực của Đỗ tiểu thư cũng không kém.”

Lại không nói là năng lực làm việc hay là những thứ khác, khiến Đỗ Hiếu Mị có chút xấu hổ.

”Cám ơn Nghiêm tiên sinh khích lệ, nếu như có thể học tập cùng Nghiêm tiên sinh, tôi nghĩ năng lực của tôi sẽ phát huy tốt hơn.” Đỗ Hiếu Mị cười duyên nhìn Nghiêm Túc, chỗ sâu nơi đáy mắt mơ hồ lộ ra dã tâm nào đó.

Nghiêm Túc ở trên mặt cô ta liếc một cái, lại lần nữa nhìn về phía thang máy, “Lê Thiên Thần cũng là cấp trên tốt.”

Lê Thiên Thần dù tốt đến thế nào, cũng đâu vượt qua anh? Bất kể bên ngoài hay thân thể, Nghiêm Túc cao hơn Lê Thiên Thần không chỉ một cấp bậc, nếu như cô ta có thể có được Nghiêm Túc..... Làm gì còn cần phải nghĩ hết biện pháp đến gần Phương Hữu Lợi?

Đình một tiếng, thang máy đến.

Đỗ Hiếu Mị căng thẳng trong lòng, cô ta hiếm khi được gặp mặt Nghiêm Túc như thế này, “Nghiêm tiên sinh.....”

Nghiêm Túc đã đi vào thang máy, gật đầu với cô ta một cái, “Đỗ tiểu thư, hẹn gặp lại.” Anh mặc dù có qua rất nhiều phụ nữ, nhưng chưa bao giờ trêu chọc loại đàn bà tràn đầy dã tâm giống như Đỗ Hiếu Mị này, một khi dính vào thì khó có thể thoát thân, anh là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Bình An sau khi thấy Đỗ Hiếu Mị cùng Nghiêm Túc đi ra ngoài, lập tức liền ôm lấy cánh tay Phương Hữu Lợi, “Ba, thì ra hôm nay ba hẹn Nghiêm Túc à, chúng ta cùng Nghiêm thị cũng có hợp tác kinh doanh sao?”

”Là hẹn Đồng Sự Trường xây dựng Kỳ Phong, cùng anh ta nói về thành phần hiệp ước, nếu không sao ba lại để cho Thiên Thần cùng Đỗ tiểu thư ở chỗ này giúp một tay, nhưng mà anh ta có việc gấp đi trước, chúng tôi ở khách sạn gặp phải Nghiêm Túc, liền cùng nhau ăn cơm.” Phương Hữu Lợi cười giải thích, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của con gái.

Golden Bay đương nhiên là có đến mấy khách sạn năm sao cao cấp, rất thuận tiện cho thương nhân đến câu lạc bộ bàn việc kinh doanh.

”Ba không muốn hợp tác cùng Nghiêm thị sao?” Bình An tò mò hỏi, theo cô nhớ hiểu, thành công của Phương Hoàng thành mang đến một sự nghiệp mới mẻ vững chãi tốt cùng cho Tập đoàn Nghiêm thị, về sau, cả nước các nơi cũng dựa theo Phương Hoàng thành, thành lập nhưng khu tiểu khu nho nhỏ mang khái niệm ‘ biệt thự thành thị ’, bị rất nhiều người tiêu thụ nhiệt tình thổi phồng, nếu như Tập đoàn Phương thị cũng có thể chia một chén súp, nói không chừng Phương thị cũng có thể bắt đầu ở đỉnh cao mới.

Lê Thiên Thần nói, “ Tập đoàn Phương thị của chúng ta cùng Nghiêm thị luôn luôn thi triển tất cả các phương thức, mặc dù mặt ngoài quan hệ hợp

tác, nhưng kỳ thật đều là đối tượng cạnh tranh, thật sự muốn hợp tác, đó là không thể nào.

Đều là những nhân vật dẫn đầu tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố G, Phương, Nghiêm hai nhà thật ra thì cũng có chút dấu hiệu tranh đấu gay gắt, chỉ là Đồng sự trưởng hai bên tạo ra hình tượng bên ngoài rất tốt, không cho nhìn người ra đầu mối mà thôi.

Sản nghiệp dưới tay của Tập đoàn Phương thị trừ địa sản, còn về trang phục, sản phẩm điện tử, còn có các mặt đầu tư nổi tiếng, nhiều không kể xiết, mấy năm nay, Nghiêm thị giống như muốn chú trọng đầu tư về mặt địa sản này, đặc biệt là sau khi Nghiêm Túc từ công ty chi nhánh bên kia đại dương trở về, càng làm cho những công ty khác ở Thành phố G cảm thấy áp lực.

Bình An hoàn toàn không đồng ý cách nói của Lê Thiên Thần cô nói với ba, “Đối tượng cạnh tranh mạnh mẽ nhất không phải kẻ địch mà là đối thủ, nếu như có thể cùng đối thủ hợp tác, đó không phải là đối với công ty càng thêm có lợi sao?”

Phương Hữu Lợi cười ha ha, “Con cảm thấy ba nên hợp tác cùng Nghiêm Túc sao?”

”Chẳng lẽ ba không muốn sao? Mới vừa nói muốn khai thác khối đất khu Vịnh đó, thật ra thì rất có triển vọng, mấu chốt xác định để thiết kế thế nào, cha, ngay cả người không hiểu kinh doanh như con cũng đều biết rõ đó là đầu tư tuyệt đối có lợi ích, chẳng lẽ ba không cảm thấy được sao?” Bình An cũng không lo lắng cho mình khi ở trước mặt ba nói đến đề tài kinh doanh, lúc bình thường, Phương Hữu Lợi cũng sẽ cùng cô giảng giải một chút chuyện trên thương trường tình, có lúc còn có thể để cho cô phát biểu giải thích của mình, cũng không phải cố ý muốn bồi dưỡng cô trở thành người nổi nghiệp, nhưng ít ra cũng không thể đối với sản nghiệp nhà mình hoàn toàn không hiểu biết gì cả.

”Con nói đúng, ba sẽ xem xét, chỉ là đây vốn là hạng mục đầu tư vô cùng lớn, phải vô cùng cẩn thận mới được.” Phương Hữu Lợi cười gật đầu, “Bình An càng ngày càng thông minh.”

Bình An mừng khắp khởi cười, “Tất nhiên, con là con gái của ba mà, chắc chắn cũng là có đầu óc kinh doanh rồi.”

”Lời này để cho bà ngoại con nghe được, bà sẽ lại mất hứng.” Phương Hữu Lợi sủng ái sờ sờ đầu

Bình An, “Hôm nay đi gặp bà ngoại, thân thể bà khỏe không?”

”Lão thái thái mạnh khỏe lắm, ba, ba đừng tưởng rằng bà ngoại vẫn còn để ý chuyện ba đồng ý cho con quản lý kinh doanh, bà cũng chỉ là làm bầm ngoài miệng mấy câu thôi, thật ra thì trong lòng không có gì, hôm nay còn hứa cho con.....” Bình An vội vàng thu lại lời nói, thiếu chút nữa sẽ đem chuyện mình muốn mở tiệm kinh doanh nói ra mất rồi, thật may, thật may a.

”Hứa cái gì?” Phương Hữu Lợi không hiểu nhìn con gái, sao lại chỉ nói một nửa rồi lại ngưng?

Bình An le lưỡi một cái, “Hứa lần sau làm thêm hoành thánh cho con ăn.”

Phương Hữu Lợi không nhịn được bật cười, véo chóp mũi Bình An một cái, “Chỉ có biết ăn thôi!”

Lê Thiên Thần cau mày nhìn Bình An, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, anh ta cũng đã không chỉ một lần ăn nói khép nép với cô rồi, cô còn muốn cùng anh ta giận dỗi tới khi nào? Hôm nay từ khi gặp mặt đến bây giờ, cô nói chuyện với anh ta đều không vượt qua năm câu, cái này nếu ở trước kia, vừa gặp anh điều đầu tiên của cô làm là chú ý đến anh ta, anh

ta mới là trung tâm của cô, cô cũng chỉ quay quẩn quanh anh ta, nhưng gần đây cô lại coi anh ta như trong suốt.....

”Ba, tối nay tự chúng ta về nhà ăn lẩu đi, chúng ta cùng đi siêu thị mua thức ăn?” Bình An không hề chú ý ánh mắt phức tạp dò xét của Lê Thiên Thần, nhớ tới thật lâu cô không cùng ba ăn cơm tối nhà, đột nhiên muốn trở lại nấu nướng, còn có thể vừa nói chuyện phiếm, nghĩ tới cũng đã cảm thấy vui vẻ.

”Tốt, Thiên Thần, con cũng cùng đi thôi.” Phương Hữu Lợi tán thành gật đầu, ông cũng chán ăn thức ăn ở ngoài rồi, cùng con gái ở nhà ăn lẩu cũng tốt.

Không chờ Lê Thiên Thần phát biểu ý kiến, Bình An đã nói, “Không được, hôm nay khó có được một ngày nghỉ, nói không chừng anh Thiên Thần còn có hẹn mà, lại bị ba nói như thế, cho dù anh ấy muốn không hứa cũng không được.”

Phương Hữu Lợi thật ra đang muốn giúp con gái chế tạo cơ hội, không nghĩ tới Bình An thế nhưng không cảm kích, hình như kể từ khi Bình An bệnh nặng, nhìn Thiên Thần dường như cũng không còn thân mật như trước nữa, chẳng lẽ là chuyện gì xảy ra mà ông không biết? Xem ra phải tìm cơ hội để hỏi cho rõ mới được.

”Nếu nói như vậy, Thiên Thần, vậy con cứ đi làm việc của con đi.” Phương Hữu Lợi sẽ không làm người khác khó chịu, mặc dù ông cảm thấy Lê Thiên Thần là một người nổi nghiệp thật tốt, nhưng ông cũng sẽ không hạn chế tự do của anh ta.

”Không sao, Chú Phương, hôm nay con cũng không có chuyện gì làm, không bằng để con đi siêu thị với Bình An nhé.” Lê Thiên Thần há là người dễ dàng đuối sao.

Đỗ Hiếu Mị cũng vừa trở lại, “Muốn đi siêu thị sao? Chung quanh đây giống như không có siêu thị.”

Lê Thiên Thần nói, “Chúng tôi đang thương lượng chuyện ăn lẩu, chuẩn bị đến siêu thị đi mua đồ.”

”Nấu nướng cũng tốt, em cũng đã lâu chưa ăn lẩu rồi, nấu nướng thì phải náo nhiệt mới vui, em đi cùng mọi người nhé, giúp một tay chọn vật liệu.” Đỗ Hiếu Mị nhẹ nhàng mà đem mình cũng trở thành một phần tử.

Sắc mặt Bình An trầm xuống, cô hoàn toàn không có ý định ăn uống cùng đôi cầu nam nữ này.

Lê Thiên Thần hiển nhiên là cũng không nghĩ qua Đỗ Hiếu Mị sẽ chủ động yêu cầu cùng đi như vậy, anh vốn muốn tìm cơ hội gần gũi với Bình An, hiện tại có một người ngoài ở đây, làm sao nói chuyện.

Phương Hữu Lợi nhìn Bình An một cái, biết con gái không thích Đỗ Hiếu Mị, cho nên ông muốn biết ý kiến của Bình An.

Bình An cười như không cười nhìn Đỗ Hiếu Mị, “Hôm nay Đỗ tiểu thư cũng không có hẹn sao?”

”Thật đáng tiếc, người cô đơn như chị, ai hẹn hò với chị chứ?” Đỗ Hiếu cười híp mắt trả lời, mắt như có như không liếc về phía Phương Hữu Lợi, không cách nào xuống tay đối với Nghiêm Túc, cô ta chỉ có thể tiếp tục suy nghĩ biện pháp đến gần Đông Sự Trường.

Thật ra thì nếu thật sự có thể đem Nghiêm Túc chộp vào lòng bàn tay, thì cô ta làm sao chịu câu dẫn một người đàn ông có thể làm cha mình?

”Vậy thì mời Đỗ tiểu thư cùng với anh Thiên Thần đến siêu thị mua đồ, tôi cùng ba về nhà trước chờ các người, ba, chúng ta đi thôi.” Cô không thể dùng miệng lưỡi đối phó với Đỗ Hiếu Mị nữa, nhất định phải làm cho ba

thấy rõ ràng diện mạo thật của cô ta mới được, cho nên, bắt đầu từ hôm nay, cô phải học được cách che giấu mình, giảm thấp tâm phòng bị của bọn họ đối với cô, một lưới bắt hết.

Lê Thiên Thần kinh ngạc nhìn Bình An, còn chưa kịp phản đối, cô đã kéo tay Phương Hữu Lợi đi ra ngoài.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ăn Lẩu

Edit: Quảng Hằng

Đỗ Hiếu Mị xịch một tiếng bật cười, chân mày khóe mắt đều là nụ cười châm chọc, “Lê tiên sinh, xem ra Phương tiểu thư một chút cũng không lo lắng anh và em ở riêng một mình nhỉ?”

Lê Thiên Thần tối tăm nhìn cô ta một cái, lạnh lùng thốt, “Đỗ tiểu thư cảm thấy có gì đáng cười? Bình An không lo lắng, đó là cô ấy có lòng tin đối với mình, và cũng đối với tôi, cũng cho rằng cô không phải là đối thủ của cô ấy, cô cảm thấy rất cao hứng sao?”

Nụ cười trên mặt Đỗ Hiếu Mị đột ngột cứng lại, Lê Thiên Thần nhắc nhở cô ta, Phương Bình An xác thực không hề đặt cô ta vào trong mắt! Cho tới bây giờ cũng chưa có! Hừ, không phải chỉ là một con nhóc sao? Cô ta còn có thể không đấu lại sao? Chờ coi đi, đợi một thời gian, cô ta nhất định phải làm Phương Hữu Lợi không thể rời bỏ cô ta, sau đó, sau đó nữa, đem Phương Bình An luôn gắn ở trong suy nghĩ Phương Hữu Lợi trở nên không đáng giá một đồng, đến lúc đó còn sợ không chiếm được Lê Thiên Thần sao?

Nếu như cô ta có thể sinh con trai cho Phương Hữu Lợi..... Nói không chừng Phương Bình An sẽ cũng không có chút địa vị gì, Tập đoàn Phương thị cũng sẽ là vật trong túi cô ta.

”Đi thôi, đến siêu thị!” Lê Thiên Thần cầm túi văn kiện trên bàn lên nói với Đỗ Hiếu Mị.

Đỗ Hiếu Mị đang đắm chìm ở bên trong suy nghĩ về tương lai, trên mặt hiện lên nụ cười mơ màng, ánh mắt có chút ngoan độc.

”Đỗ Hiếu Mị!” Lê Thiên Thần thấy cô ta không có phản ứng, cất cao giọng kêu một tiếng.

”A!” Đỗ Hiếu Mị lấy lại tinh thần, phát hiện mình lại đang mất hồn ở trước mặt Lê Thiên Thần rồi, có chút ngượng ngùng cười cười, “Ngại quá, em đang suy nghĩ chút chuyện.”

Lê Thiên Thần nghi ngờ nhìn cô ta một cái, lại không hỏi nhiều, “Đi thôi!”

Đỗ Hiếu Mị vội vàng đi theo, hai người cùng nhau chạy xe tới nội thành, lúc này đã là bốn giờ rưỡi rồi, dòng người trong siêu thị rất nhiều, Lê Thiên Thần hoàn toàn không đến siêu thị mua qua món ăn, cho nên có chút không biết bắt đầu từ đâu. Không thể làm gì khác hơn là do Đỗ Hiếu Mị vừa hỏi khẩu vị Phương Hữu Lợi, vừa chọn lựa những gia vị thích hợp nấu lẩu.

Lê Thiên Thần còn cố ý bảo Đỗ Hiếu Mị chọn mấy thứ rau cải mà Bình An thích ăn.

Mà Bình An tự lái xe chở ba về nhà, để chú Đình tự mình lái xe về.

Phương Hữu Lợi ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn con gái cười nói, “Bình An, đây là lần đầu tiên con chở ba đó.”

Bình An quay đầu cười, “Ba cảm thấy không an toàn sao?”

”Ba chỉ là đang cảm khái, vốn là một bé gái ngồi trên xe nô, mới đây đã có thể lái xe chở ba rồi.” Phương Hữu Lợi cười thờ dài nói, có loại thốn thức đối với năm tháng trôi qua nhanh quá.

”Ba, đang buồn sao thu tàn đông đến đó sao, khó tin quá đi à.” Bình An cười nói.

Phương Hữu Lợi cười trợn mắt nhìn Bình An một cái, còn dám nhạo báng ông, “Chuyên tâm lái xe!”

Hai cha con cô sau khi trở lại biệt thự nhà họ Phương, Đỗ Hiếu Mị cùng Lê Thiên Thần còn chưa có tới đây, chỉ là điện thoại bảo dì Liên giúp việc chuẩn bị mọi thứ nấu bữa tối, Phương Hữu Lợi bảo Bình An vào thư phòng cùng ông.

”Ba, sao vậy?” Bình An hoang mang nhìn Phương Hữu Lợi, ba rất ít để cho cô đến thư phòng nói chuyện.

”Ngồi xuống đi.” Phương Hữu Lợi vốn muốn tự mình rót một ly rượu đỏ, nghĩ đến đã hứa với Bình An về sau không uống rượu nữa, liền để ly cao cổ xuống, ngồi xuống trên ghế sa lon màu đen trong thư phòng, bảo Bình An ngồi vào đối diện ông.

”Ba, ba cứ nói, con nghe ạ.” Bình An ưỡn thẳng lưng ngay ngắn ngồi thẳng, một bộ dáng chuẩn bị nghe dạy dỗ.

Phương Hữu Lợi bị dáng vẻ khả ái này của con gái chọc cho cứ mãi lắc đầu, rõ ràng vẫn còn con nít, sao có khi lại cảm thấy cô thành thực chừng chạc không ít nhỉ?

”Ba hỏi con, con cứ muốn thế này với Thiên Thần mãi sao?” Ông đã nhìn ra Bình An đối với Lê Thiên Thần đã không có nhiệt tình như trước kia, con gái muốn thích người nào, ông cũng sẽ không ngăn cản, nhưng lập tức thay lòng, ông khó tránh khỏi cảm thấy bất an.

”Chúng con vốn cũng chẳng có gì.” Bình An khoát tay nói, cô vốn còn chưa có cùng Lê Thiên Thần bắt đầu yêu, vẫn chỉ là cô một bên tình

nguyện, hiện tại cô không chủ động đến gần Lê Thiên Thần, ngược lại khiến rất nhiều người không quen.

”Có phải thích cậu trai khác rồi hay không?” Phương Hữu Lợi không xác định chắc chắn hỏi.

Bình An quả quyết lắc đầu, “Không có! Chỉ là bây giờ con thấy con vẫn còn nhỏ tuổi, không thích hợp yêu đương quá sớm, mà là đem trọng tâm đặt ở trên học nghiệp, tương lai làm một người hữu dụng.”

”Nói vậy!” Phương Hữu Lợi vừa buồn cười vừa tức giận nhìn con gái, “Sao lúc trước con không nghĩ như vậy? Lúc nào thì đột nhiên nghĩ thông suốt vậy.”

”Ba, trước kia là con không hiểu chuyện, thật ra thì con đối với anh Thần đây chẳng qua là sùng bái không phải tình yêu, lúc con bệnh, con đã suy nghĩ rất kỹ rồi.” Bình An nói nghiêm túc, “Hơn nữa, con cũng không thể để ba nuôi con cả đời, con cũng phải học cách tự chăm sóc mình, cho nên mới nghĩ kỹ phải nên bắt đầu từ việc học.”

”Trước đây con cũng không hề nói như vậy.” Lúc con gái mới vừa bắt đầu thích Lê Thiên Thần, ông cũng đã từng phản đối qua, dù sao tuổi Bình An còn quá nhỏ, đối với rất nhiều chuyện cũng không có tính chất cố định, đừng nói chi là tình yêu, chỉ sợ cô chỉ là nhất thời tham mới mẻ, nhưng cũng đã kiên trì hai năm rồi, hiện tại mới nói không phải là tình yêu, giống như có chút không hợp lí.

”Ai nha, ba à, dù sao hiện tại con vô cùng tốt, ba cũng đừng lo lắng cho con, tương lai con nhất định sẽ tìm con rể cho ba vừa lòng đẹp ý, được chưa nè?” Bình An nhào tới bên cạnh Phương Hữu Lợi cười hì hì nói.

”Thật?” Phương Hữu Lợi nhú mày hỏi, lo lắng cô là làm bộ vui vẻ.

Bình An nắm chặt quả đấm, “Hôm qua thì cứ xem như hôm qua đã chết, còn hôm nay thì cứ xem như vừa mới bắt đầu, chuyện đã qua cũng không cần nói nữa, bây giờ con rất khỏe!”

Phương Hữu Lợi gật đầu một cái, người trẻ tuổi có thể giới của người trẻ tuổi, ông cũng không thể quản quá nhiều, dù sao bây giờ Bình An còn nhỏ, đợi sau khi cô lớn lên tính tình ổn định, lựa chọn thí sinh thích hợp làm chồng cũng không muộn.

Cha con hai người cười đùa một lát, Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị đã trở lại rồi.

Bình An lười phải đi xuống lầu gặp bọn họ, liền vùi ở thư phòng, Phương Hữu Lợi

đi xuống lầu cùng Lê Thiên Thần bọn họ nói đến chuyện hợp tác cùng xây dựng Kỳ Phong.

Sắp đến sáu giờ, Dì Liên đã đem mọi thứ chuẩn bị xong, Bình An xuống lầu theo chân bọn họ cùng nhau nấu nướng.

Trên chiếc bàn to hình vuông vuông, Phương Hữu Lợi ngồi ở chủ vị, Bình An ngồi bên tay trái của ông, bên tay phải là Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị.

”Bình An, đây là nấm hương nhồi bao tử heo em thích ăn nhất.” Lê Thiên Thần sẵn sóc gấp thức ăn cho Bình An, hi vọng cô đừng giận đối với mình nữa, anh ta thật đối với cô không có biện pháp.

”Cám ơn, chẳng qua hiện tại tôi thích ăn thịt bò hơn.” Nói xong, đem nấm hương nhồi bao tử heo gấp cho Phương Hữu Lợi.

Lê Thiên Thần cười cười, lần nữa gấp thịt bò cho cô, “Ăn nhiều một chút, em quá gầy.”

Bình An cười nhạt, “Cám ơn.”

Đỗ Hiếu Mị tiếp tục an tĩnh dùng bữa, chỉ là thỉnh thoảng xen vào nói mấy câu, những thời gian khác đều ân cần hầu hạ phương Đồng Sự Trưởng, vừa thêm món ăn vừa gắp thịt, quả thật như nữ chủ nhân.

Bình An nhìn liền nhẹ giọng cười nói, “Đỗ tiểu thư thật là sẵn sàng, so với Dì Liên còn biết khâu vị của ba tôi hơn nhỉ.”

Đem Đỗ Hiếu Mị so sánh cùng người giúp việc Phương gia, sắc mặt của Đỗ Hiếu Mị lập tức xanh mét.

Phương Hữu Lợi khách sáo nói với Đỗ Hiếu Mị, “Đỗ tiểu thư, cô cũng ăn đi, cô là khách, không cần khách sáo như thế.”

Đỗ Hiếu Mị cười xấu hổ cười, “Dạ, Đồng Sự Trưởng.” Sau đó uất ức trừng mắt nhìn Bình An một cái.

Bình An bình tĩnh cắn một miếng thịt bò, khéo miệng khẽ cong.

Ăn xong cơm tối, Bình An đến phòng bếp chuẩn bị trái cây, sau khi ăn trái cây, Lê Thiên Thần nói muốn đưa Bình An trở về trường học, Bình An uyển chuyển cự tuyệt, nói muốn sáng sớm ngày mai mới đi, Lê Thiên Thần lại nói ngày mai qua đón cô, Bình An cười cười không nói.

Đợi đến khi Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị rời đi, Bình An để cho Chú Đình đưa cô trở về trường học.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chị Em Tốt

Edit: Quảng Hằng

Lúc trở lại trường học, đã sắp mười giờ.

Tống Tiểu Tiểu vẫn còn đang trong cái hố Trọng sinh mà cô ấy mới đào, Vi Úy Úy đang xem truyện tranh, Kỳ Túy Ý thì chơi trò chơi, nhìn thấy Bình An xách theo một túi to trở lại, cười hì hì đưa móng vuốt ra chào hỏi, “Các chị em, tớ đã trở về.”

Kỳ Túy Ý lập tức kêu lên, “Tới đây ngồi xuống không được nhúc nhích, chờ tớ đánh xong đại BOSS hãy nói!”

“Tớ cũng chỉ còn một trăm chữ là hết chương này, cậu một chút.” Tống Tiểu Tiểu cũng nói.

Chỉ có Vi Úy Úy tạm để quyển truyện xuống, đem Bình An ngồi ở trên ghế xếp, nâng cằm cô lên quan sát cẩn thận, “Mắt hiện hoa đào, sắc mặt đỏ thắm, thấy vậy hai ngày quả thật rất được bồi bổ! Hoàn toàn không hề suy nghĩ đến tấm lòng của mấy chị đây vì em mà lo lắng, hoang mang, sợ hãi, quả thật tội đáng chết vạn lần.”

Bình An giơ móng vuốt lên, “Phạm nhân yêu cầu biện bạch!”

Tống Tiểu Tiểu cùng Kỳ Túy Ý đồng thời mở miệng, “Cho phép biện bạch.”

Bình An được thể tiến lên, đứng ở trên ghế, chỉ về phía ba người, “Các cậu đêm hôm đó trơ mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết thiện lương như tớ bị một người đàn ông lôi đi, thế nhưng không hề ra tay tương trợ, một chút đồng tình cũng không có, chẳng lẽ cũng không lo lắng tớ gặp bất trắc, bị sắc lang giày xéo, hủy đi cuộc đời xinh đẹp, tương lai tươi sáng của tớ sao.....”

Kỷ Túy Ý đem một đao giải quyết trò chơi quay đầu lại nhìn Bình An cười lạnh, “Năm tháng trước, vào đêm thất tịch, lễ tình nhân toàn bộ kí túc xá chúng ta hẹn nhau sẽ cùng đi dạo phố, là ai ở nửa đường gặp phải Lê Thiên Thần, sau đó quăng mấy chị đây sang một bên? Còn oán giận mấy chị làm bóng đèn ngăn cản tình duyên đôi lứa, không biết thức thời tự động rời đi cho người ta có cơ hội bên nhau tâm tình, sao chỉ mới qua mấy tháng, mấy chị lại trở thành người xấu thấy chết mà không cứu vậ nhỉ? Đây không phải đáp ứng yêu cầu để người ta có cơ hội bên nhau của ai đó đó sao?”

Công phu võ mồm của Bình An luôn luôn không lợi hại bằng Kỷ Túy Ý, huống chi nói lại là sự thật, nhưng đó đều là chuyện cũ trước kia, cô vung hai tay lên, “Gái ngoan thì không nên đề cập tới chuyện xấu hổ năm xưa, tớ đã nói rồi đối với Lê Thiên Thần cũng không hề có ý tưởng gì hết á, là, các cậu còn vứt bỏ tớ không quan tâm đến tớ!”

”Vậy cậu có bị gì hay không?” Tống Tiểu Tiểu quay đầu lại liếc xéo cô hỏi.

”Mặc dù may mà chị đây không có tổn hao gì, nhưng mà tâm linh bị thương tổn.” Bình An hừ nói.

Vi Úy Úy giơ tay lên vỗ vào đầu Bình An, “Đứa nhỏ này thiếu dạy dỗ.”

Bình An oa oa kêu to, nụ cười trên mặt cũng rục rỡ như hoa, cùng ba chị em này ở chung một chỗ, cô không cần phải phòng bị, cũng không cần lo

lãng họ sẽ hại cô, sống chung cực kì thoải mái, là bến cảng nghỉ ngơi cho trái tim tràn đầy mỗi mệt cùng thù hận của cô.

”Tốt lắm, bây giờ cậu có thể nói tiếp, đêm hôm đó sau khi đi cùng Lê Thiên Thần, lại xảy ra chuyện gì?” Chờ Vi Úy Úy đem Bình An giáo huấn xong, Kỷ Túy Ý mới nhàn nhã hỏi.

”Các cậu còn muốn xảy ra cái gì? Đương nhiên là về nhà ngủ!” Bình An còn thiếu mỗi chuyện cản khẩn tay đến góc uất ức.

”Trở về nhà của ai?” Tống Tiểu Tiểu đem chương tiểu thuyết mới nhất nhấn nút gửi đi, rốt cuộc có thể tới thăm vấn phạm nhân rồi.

Bình An nhảy lên, “Đương nhiên là về nhà của tớ, Lê Thiên Thần sau khi đưa tớ về nhà thì cú ngay rồi.”

Tống Tiểu Tiểu ho nhẹ một tiếng, “Được rồi, trải qua sự khảo nghiệm của chúng tôi, chúng tôi tin tưởng phạm nhân đã đổi với Lê Thiên Thần thật sự tâm đã như tro tàn rồi.”

”Sớm nên tin tưởng mới đúng!” Bình An hừ hừ nói, sau đó cười nói, “Tớ mua thức ăn khuya cho các cậu nè, còn nóng hôi hổi đây này.”

Vi Úy Úy lập tức mở túi ra, “Ngao, có cánh gà chiên ớt tớ thích nè.”

Kỷ Túy Ý trợn mắt nhìn Bình An một cái, “Cậu muốn báo thù mình sao.”

Bình An cầm một cái cánh gà ở trong miệng cắn một cái, “Tớ cần năng lượng, ai kiêng ăn thì nhin!”

Hiện trường lập tức biến thành ba đánh một.

Ba người hi hi ha ha ăn xong bữa khuya, Bình An cùng các cô nói ra kế hoạch mình muốn mở tiệm ở khuôn viên trường.

Bọn Kỷ Túy Ý đối diện nhìn nhau, Tống Tiểu Tiểu đưa tay sờ trán Bình An: “Cậu bị bệnh à, sao đột nhiên lại nghĩ như thế, sao lại cùng mấy học sinh vất vả cần cù khác đoạt mỗi làm ăn vậy.”

”Được gọi là cạnh tranh công bằng, người khác có thể ở trong trường học mở tiệm làm ăn, sao tớ lại không thể?” Bình An đẩy tay Tống Tiểu Tiểu ra, nghiêm túc nhìn họ.

”Cậu nói là thật?” Kỷ Túy Ý nhíu mày hỏi, “Nếu quả như thật, cũng không phải là không thể, tiền vốn cậu không cần lo lắng, lại có thể mời người khác giúp cậu trông tiệm, ừ, đại tiểu thư cậu cũng không cần lo lắng kinh doanh không tốt, dù sao chủ yếu cậu cũng không muốn kiếm tiền.”

”Ai nói tớ không muốn kiếm tiền, lần này tớ mở tiệm là bằng tự cố gắng, không liên quan đến ba tớ, tớ không muốn dựa vào thế lực cùng tiền bạc của ba tớ để mở tiệm, mà là tự mình bắt đầu, tớ muốn tự kiếm tiền bằng tay tớ.” Bình An hạ thấp thanh âm xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn ở dưới ánh đèn càng thêm lộ ra vẻ trắng nõn mềm mại mang theo nụ cười nhàn nhạt, lại lộ ra một vẻ kiên quyết chưa từng có.

”Cậu còn khỏe chứ? Bị cái gì kích thích vậy?” Tống Tiểu Tiểu cẩn thận hỏi.

Bình An cười cười, “Xã hội bây giờ phổ biến thấy những người giàu sang không có hảo cảm, tớ cũng không muốn trở thành sâu gạo, củi mục chơi bởi lêu lổng trong mắt người khác.”

”Bình An, cậu phải biết, chuyện giống vậy, người khác làm tốt lắm thì được cho là cố hết sức, còn nếu cậu làm tốt hơn chẳng nữa, cũng chỉ có ½, bởi vì mọi người sẽ cho rằng đây là chuyện đương nhiên, nhất định sẽ cho là cậu thành công là nhờ ba cậu giúp một tay.” Kỷ Túy Ý sau khi nghe, hơi trầm ngâm một chút, mới cùng Bình An phân tích khó khăn mình phải đối mặt nếu muốn mở tiệm.

”Hơn nữa, cậu chưa từng có kinh nghiệm ở phương diện này, vừa bắt đầu nhất định phải chịu nhiều khổ, người khác cũng sẽ không coi trọng cậu, đến lúc đó ở trước mặt cậu có lẽ không có gì, nhưng sau lưng sẽ dè bieu, mĩa mai, cậu cho là không để bụng mấy chuyện đó?”

”Việc nào cũng có lần đầu tiên, nếu tớ đã hạ xuống quyết tâm này, cũng đã suy tính tất cả hậu quả.” Bình An cười nói, bất luận kẻ nào hoặc chuyện gì cũng không thể làm cho cô bỏ cuộc nửa đường, cô nhất định phải buộc chính mình càng thêm trở nên kiên cường, bất kể đối mặt cái khó khăn gì, cũng không thể lùi bước.

”Vậy cậu muốn mở tiệm kinh doanh cái gì?” Tống Tiểu Tiểu hỏi, nếu Bình An đã quyết tâm, họ làm bạn tốt đương nhiên sẽ không đả kích lòng tin của cô.

Sắc mặt Bình An sáng lên lập tức, hưng phấn hỏi, “Các cậu cảm thấy đại học của chúng ta kinh doanh cái gì để kiếm lợi nhiều nhất?”

”Ăn uống! Chỉ là khu phố này có quá nhiều quán bán hàng cùng quán ăn nhỏ rồi, đây là kỹ thuật, không quá thích hợp với cậu, về phần thời trang thì..., mặc dù tốt làm, nhưng rất nhiều thà đi vào trong thành phố mua chứ ko chịu mua ở trong trường học, chỉ sợ đụng hàng, cho nên.....” Tống Tiểu Tiểu nhìn về phía Kỳ Túy Ý, Kỳ Túy Ý lại nhìn về phía Bình An.

Bình An cười hì hì nói, “Cho nên tớ cảm thấy mỹ phẩm thích hợp nhất!”

”Cũng không cần chọn hàng hiệu quốc tế, tốt nhất là giá tiền vừa phải, hiệu quả lại không tệ, mang một ít nổi tiếng, như vậy tuyệt đối có thể hấp dẫn không ít bạn học nữ.” Tống Tiểu Tiểu cũng hưng phấn đề nghị.

Bình An cười gật đầu.

Kỳ Túy Ý sờ sờ đầu Bình An, “Đừng nói chị em không ủng hộ cậu nhé, hai ngày nay chúng tớ cũng không có giờ lên lớp, vậy sẽ theo cậu đến thành

phố Meibo(*)xem thử một chút, nói không chừng có sản phẩm thích hợp.”

(trung tâm mua sắm mỹ phẩm toàn cầu, nằm ở Quảng Châu, được mệnh danh là vẻ đẹp châu á thành phố mỹ phẩm đầu tiên ở TQ)

”Vậy tớ cùng Úy Úy đến Đại Học Thành nhìn xung quanh có chỗ thích hợp để taxi đỗ lại hay không?, chúng tớ cũng quá ngứa khí đúng không.”
Tống Tiểu Tiểu nói.

”Ngao, tớ yêu các cậu chết mất.” Bình An nhào qua ôm họ dùng sức hôn một cái.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thành Phố Meibo

Edit: Quảng Hằng

Ngày thứ hai, lúc Bình An mới vừa rời giường liền nhận được điện thoại của Lê Thiên Thần, là hỏi cô sao tối hôm qua không nói cùng anh ta là muốn về trường học, ngược lại để Chú Đình đưa cô, Bình An nhàn nhạt nói qua không muốn làm phiền anh ta.

Bên kia Lê Thiên Thần trầm mặc hồi lâu, mới dụi dàng hỏi Bình An buổi tối có thời gian không, muốn cùng nhau ăn cơm.

Bình An bây giờ đã không còn hận Lê Thiên Thần mãnh liệt giống như ban đầu nữa, cho nên không có cự tuyệt anh ngay, tìm lý do nói tối nay muốn cùng bạn học đi ra ngoài, uyển chuyển cự tuyệt lời hẹn của Lê Thiên Thần.

Muốn trả thù Lê Thiên Thần, không phải là không để ý đến anh ta như vậy là đủ rồi, cô muốn đem Lê Thiên Thần đuổi ra Tập đoàn Phương thị, thì không thể vào lúc này trở mặt cùng anh ta! Ba là một người coi trọng nhân tài, năng lực làm việc của Lê Thiên Thần không thể bắt bẻ, dù ba thương cô thế nào, đại khái cũng sẽ không nghe cô lời từ một phía liền đem Lê Thiên Thần đuổi việc, huống chi hiện tại ba còn tin tưởng Lê Thiên Thần như vậy.

Ngắt điện thoại, Bình An liền cùng bạn bè cùng phòng đến phòng học, hai tiết khóa sang này là hai tiết tự học, hai tiết học buổi chiều có thể không đi, sau khi tan lớp, Bình An cầm chuẩn bị xong phong thư giao cho Lâm

Tĩnh bộ ngoại giao, muốn cô ấy phụ trách đem các loại tiền phụ cấp trả cho bạn học lúc trước giúp họ làm quảng cáo tuyên truyền.

Quảng cáo tuyên truyền lần này làm được rất tốt, siêu thị Đại Học Thành cũng bắt đầu tiêu thụ loại bánh bích quy past participle được các nữ sinh hoan nghênh, người phụ trách của công ty Đại Phán cũng bày tỏ rất hài lòng với Bình An.

Đây là lần đầu tiên Bình An làm xong công việc của, cái loại bộ ngoại giao cảm giác thỏa mãn cùng thành tựu đó để cho cô tràn đầy lòng tin đối với tương lai, cô không phải không làm được, mà là trước kia không có dụng tâm, cô không tin mình là một khúc củi mục!

Lúc ở bệnh viện tâm thần, Đỗ Hiếu Mị không chỉ một lần ở trước mặt cô mắng cô vô dụng, là củi mục!

Bốn cô gái trẻ sau khi ăn cơm trưa xong, đã sắp mười hai giờ, vì vậy chia nhau làm việc, Bình An cùng Kỷ Túy Ý đi về hướng thành phố Meibo cách trường học khá xa.

Mới vừa đi ra cửa chính trường học, Bình An liền lấy ra điện thoại di động, “Hôm nay tớ không có lái xe, chúng ta gọi tắc xi đi đi.”

Kỷ Túy Ý lập tức đoạt lấy điện thoại di động của cô, trêu cợt nói, “Đại tiểu thư, bây giờ cậu muốn bằng sức lực của mình để mở cửa hiệu, cậu biết từ chỗ này đi tắc xi đến thành phố Meibo phải tốn bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt không? Cậu lại không muốn sử dụng tiền của ba cậu, vậy cậu có bao nhiêu tiền để có thể lãng phí?”

Bình An giật giật khoe miệng, “Cậu bình thường ra cửa cũng nhất định luôn đòi gọi tắc xi đấy!”

Gia cảnh của Kỷ Túy Ý không tồi, đơn vị công tác của cha mẹ đều là ở cơ quan, mặc dù không tính là cán bộ cao cấp, nhưng từ nhỏ cũng không

chịu thua kém ai, ghét nhất là xe buýt Thành phố G, cảm thấy đó là cái hộp bánh nhồi người vào, cho nên lúc bốn người bọn họ đi ra ngoài dạo phố, hoặc là Bình An lái xe, hoặc là gọi tắc xi, lúc đó sao không thấy các cậu ấy nói là đang lãng phí tiền mồ hôi nước mắt?

”Vậy làm sao giống? Đó rõ ràng là mình sử dụng phí sinh hoạt, đương nhiên nên sang trọng thì sang trọng, chỗ nào cần tiết kiệm thì nên tiết kiệm mới đúng!” Kỳ Túy Ý ra vẻ đạo lý giáo dục Bình An, bình thường đi ra ngoài đi dạo phố đại đa số đều là Bình An tự mình lái xe, số lần gọi tắc xi không coi là nhiều, hơn nữa lộ trình cũng không xa như thành phố Meibo vậy, họ dĩ nhiên phải xài sang một chút.

”Được rồi, vậy làm sao bây giờ? Nơi này có xe trực tiếp đến thành phố Meibo sao?” Cách nửa thành phố đó, tuy cô chưa từng đi qua xe bus nhưng cũng biết con đường này cũng không dễ đi.

”Xe điện ngầm! Chuyển số 3, trực tiếp đến thành phố Meibo.” Kỳ Túy Ý nói như đã tính trước giống như sớm có chuẩn bị hôm nay nhất định phải mang Bình An thể nghiệm phương thức sống của dân chúng bình thường.

“..... Được rồi!” Trong lòng Bình An thật ra thì muốn nói thời gian rất quý giá, gọi tắc xi có thể tiết kiệm nhiều hơn thời gian, về chút tiền xe này thật không coi vào đâu, nhưng lại sợ bị dạy dỗ hội đồng, không thể làm gì khác hơn là đi theo Kỳ Túy Ý đi mười lăm phút đến ga tàu điện ngầm.

”Có thẻ thông hành toàn thành phố không?” Là một loại thẻ thông minh xe buýt cùng xe điện ngầm cũng có thể dùng, Kỳ Túy Ý cầm tấm thẻ màu đỏ hỏi Bình An.

Bình An lắc đầu, bình thường cô đều không ngồi xe buýt cùng xe điện ngầm, làm sao chuẩn bị loại thẻ này chứ?

Kỳ Túy Ý dùng ánh mắt mình biết ngay mà khinh bỉ nhìn Bình An một cái, mang cô đến 7-11 mua thẻ thông hành thông minh, hai người vào trạm

xe lửa, mồm có chút há hốc nhìn hàng dài trước cửa kiếng xe điện ngầm.

”Tiểu Ý à, đây có khác gì chen chúc trên xe buýt đâu?” Khác là có thể chen qua nổi hay không thôi! Đại Học Thành có mười đại học, nhân số học sinh đông đến bao nhiêu đương nhiên có thể tưởng tượng được, công thêm gần đó còn có một số khu công nghiệp, cho dù hôm nay không phải Chủ nhật, dòng người cũng không ít a.

Kỷ Túy Ý ảo não nhìn chăm chăm mấy cái hàng dài này, “Hôm nay đặc biệt nhiều người!”

”Bình thường cậu thích đi xe điện ngầm sao?” Bình An không phải không nể mặt, nhưng thật sự hoài nghi cô ấy sau khi đến Thành phố G sau đã đi xe buýt cùng xe điện ngầm được mấy lần.

”Bình thường ra cửa không phải đều có cậu sao?” Kỷ Túy Ý lườm cô một cái, “Đi, không lẽ mình to thế này lại chen không lọt.”

Bình An phản xạ có điều kiện cúi đầu nhìn qua nhìn trước ngực không kiêu ngạo lắm của mình, vừa nhìn về phía Kỷ Túy Ý rất kiêu ngạo, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ, chẳng mấy chốc cậu sẽ bị ép từ cúp D sang cúp A mất thôi.

Xe buýt cùng xe điện ngầm Thành phố G dung nạp năng lực tuyệt đối là vô cùng vô tận rồi, Bình An bị Kỷ Túy Ý lôi kéo chen vào cửa xe, hai người thiếu chút nữa đem cả khuôn mặt cũng dán cửa xe rồi.

Kỷ Túy Ý chịu đựng chung quanh các loại mùi vị hỗn tạp mà thành, nghĩ thầm nhịn thêm chút nữa, đến sau đứng, hành lí trên xe điện ngầm ra ra vào vào, đem các cô đựng ngã tới ngã lui. Thật vất vả mới chen từ cửa đến chính giữa, lại càng thêm chịu hành hạ, đứng ở vị trí sát vách họ là người đàn ông trên thân có một mùi thuốc lá nồng nặc, lúc nói chuyện cùng những người bên cạnh, cái miệng anh ta thối đến mức làm cho người ta chỉ muốn nôn.

”Sau này đi ra ngoài nên gọi tắc xi đi!” Kỳ Túy Ý kéo Bình An lên nữa chen đến bên cửa xe.

Bình An cúi thấp mắt nhìn ngực của cô ấy bị cửa xe đè ép, thiếu chút nữa muốn nói không bằng cứ như vậy mỗi lần muốn đi đến thành phố Meibo, nhất định sẽ có thể biến của cậu thành cup A! Nhưng cô bị bầy người phía sau chen lấn cũng khó chịu, không thể làm gì khác hơn là dùng sức gật đầu.

Họ ở một canh giờ sau rốt cuộc cũng đã đặt chân tới thành phố Meibo!

Thành phố Meibo gần Thành phố G là do một công ty liên hợp phát triển kinh tế hữu hạn của Mỹ tự mình đầu tư dựng lên khu mua sắm mỹ phẩm chuyên nghiệp rộng lớn đại quy mô, cũng là khu trung tâm giao dịch mỹ phẩm tiên tiến nhất, cấp bậc cao nhất, kích thước lớn nhất của thị trường Châu Á.

”Lần đầu tiên mình mới tới đây đó!” Bình An đứng ở cửa kiếng thật lớn của thành phố Meibo cảm thán một tiếng.

”Nói nhảm!” Kỳ Túy Ý khinh bỉ nhìn cô một cái, kéo cô đi vào.

Thành phố Meibo xây dựng hoàn toàn phù hợp với hình tượng thương trường theo tiêu chuẩn hiện đại hóa, ở bên ngoài xem ra có một loại cảm giác khí thế hào hùng, bên trong thì lại vô cùng tráng lệ. Họ đứng ở trung tâm hình tròn, nhìn màn hình điện tử siêu lớn, thương gia tới nơi này lấy hàng rất nhiều, người đến người đi, họ ngược lại không biết bắt đầu xem xét từ chỗ nào.

“Hay chúng mình đi đến tầng giới thiệu sản phẩm xem trước đi, cậu nhìn nè, tầng trệt là tầng sản phẩm dành cho tóc, lầu một là dành cho chăm sóc tay chân, mỗi tầng đều có một sản phẩm chăm sóc riêng.” Bình An quan sát cẩn thận trong chốc lát, phát hiện tầng dưới là sản phẩm bảo dưỡng tóc, kích thích mọc tóc và nhuộm màu cho tóc, tầng mà họ đứng đều là sơn móng tay cùng nước hoa, có thể lầu hai thì khác nữa.

Kỷ Túy Ý gật đầu, hai người trước cửa thang máy tìm được tầng lầu giới thiệu sản phẩm, lầu ba mới chuyên kinh doanh về sản phẩm bảo dưỡng trang điểm.

Hai cô gái trẻ tuổi hoàn toàn không có kinh nghiệm, sau khi đến lầu ba bắt đầu đến một gian trưng bày để nhìn, khách khác vào người ta trong tiệm, những nhân viên cũng nhiệt tình chào hỏi, chỉ có hai người bọn họ bị xem thành trong suốt.

”Giống như coi chúng ta là những người không có nhiệm vụ nhỉ.” Kỷ Túy Ý cảm giận bất bình ở Bình An bên tai nói thầm.

Bình An cẩn cẩn môi, cầm một chai mỹ phẩm dưỡng da, rồi sau đó nhìn một vị khách đang nói chuyện cùng chị chủ cửa hàng, sau đó kéo Kỷ Túy Ý hướng một gian khác đi tới.

Lần này vào gian hàng, Bình An không xem sản phẩm trước, mà là hỏi gần đây có sản phẩm mặt nạ mới nào hay không, cô chủ kia nhìn hai người bọn họ một cái, hỏi, “Tiểu thư là muốn mở tiệm thẩm mỹ sao?”

Bình An lắc đầu, “Không phải tiệm thẩm mỹ!”

”Chỗ này của chúng tôi là hàng chuyên độc quyền về thẩm mỹ viện.” Cô chủ cười nhìn Bình An, “Các cô muốn mở tiệm để kinh doanh?”

Hiếm khi gặp được cô chủ hòa ái dễ gần như vậy, Bình An dùng sức gật đầu, “Ở khu phía Tây có khu vực dành riêng cho sản phẩm trang điểm, các cô có thể đến đó xem một chút.”

Bình An cùng Kỷ Túy Ý mặt mày hớn hở, cảm ơn liên tục, sau đó đi về phía Khu Tây.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vô Tình Gặp Được

Edit: Quảng Hằng

Khu phía Tây bên kia quả thật đều là bán mỹ phẩm dưỡng da, chỉ là nhãn hiệu đủ loại, sản phẩm trong nước có, nhập khẩu có, nhưng không có một loại nào để Bình An cảm thấy thích hợp, ở trong sân trường bán mỹ phẩm dưỡng da, mặc dù đây là loại mà các cô gái phải sử dụng hàng ngày nhưng nếu là loại mỹ phẩm đi đầy đường cũng có thể mua được, đối với các cô gái ở trường học còn nói, lực hút khẳng định sẽ không mạnh.

Người trẻ tuổi theo đuổi chính là mới mẻ, cho nên trừ chất lượng cùng hiệu quả ra còn phải có thể có mẫu mã đủ hấp dẫn ánh mắt mới được.

”Nhìn nhiều như vậy cũng không thấy thích hợp sao?” Kỷ Túy Ý đi đến mức hai cái chân nhỏ cũng đã tê rần, lôi kéo Bình An ở ghế dựa của khu nghỉ ngơi một bên ngồi xuống.

Bình An nhú nhú mày, trong tay cô cầm một xấp giấy quảng cáo, đều là mỹ phẩm dưỡng da thường hay gặp, mặc dù có mấyu mã trang trí rất hoa lệ tinh xảo, nhưng cô cảm thấy cô gái trẻ tuổi cũng sẽ không thích lắm

Ai! Còn tưởng rằng mở tiệm rất dễ dàng, hiện tại ngay cả sản phẩm tìm khắp nơi vẫn chưa tìm thấy được thứ thích hợp, còn phải mở thế nào đây? Nếu như tùy tiện tìm một loại mỹ phẩm dưỡng da để tiêu thụ, thà cô không mở còn hay hơn!

”Loại này trong trường học cũng có, cậu định mua à?” Bình An chỉ vào một sản phẩm làm mềm da trong đó hỏi Kỷ Túy Ý.

”Có lẽ sẽ xem một chút, nhưng chưa chắc sẽ mua.” Kỳ Túy Ý suy nghĩ trong chốc lát, thành thật trả lời.

Bình An nhúc chí buông tay, “Ngay cả tớ còn không muốn nhìn, nếu như là loại sản phẩm hàng hiệu quốc tế, hoàn toàn không cần thiết mở tiệm ở trường học, huống chi rất nhiều người cũng dùng không nổi, chất lượng ngoại trừ tốt, còn phải có mẫu mã thích hợp với các cô giá trẻ. Cậu cảm thấy mấy thứ này bắt mắt sao?”

Kỳ Túy Ý an ủi cô, “Đã không còn sớm, hay là mai chúng ta quay lại xem nữa. Đâu phía chỉ dùng một ngày là chọn được thứ mình ưng ý chứ.”

”Cũng đúng, chúng ta đi ăn cơm trước đi.” Bình An gật đầu một cái, vờn vờn tứ chi có chút đau nhức, “Đi hơn nửa ngày, một chút thu hoạch cũng không có, mệt chết đi được a a!”

Hai người ôm một đồng giấy quảng cáo sản phẩm đi ra khỏi thành phố Meibo, đã sắp sáu giờ rồi, đi nửa ngày, bây giờ đã là bụng đói kêu vang, chống đỡ không nổi để về trường học ăn nữa cơm.

”Phía trước có tiệm Sushi lớn, hay chúng ta đi ăn đồ ăn Nhật đi.” Kỳ Túy Ý chỉ vào tiệm sushi cách đó không xa nói với Bình An.

”Làm một quần chúng nhân dân nhiệt tình yêu thương quốc gia, tràn đầy lòng yêu nước như mình, sao thể sính ngoại như vậy..... Cái gì dính đến chữ Nhật Bản, mình nhất quyết bài xích!” Bình An xem thường nhìn qua cô một cái, hai chân cũng đã đi thẳng về hướng tiệm Sushi.

Kỳ Túy Ý hừ lạnh mà nói, “Yêu nước yêu dân, chờ lát nữa cậu dám nuốt cả con bò sống ấy chứ.”

”Lạc hậu, đừng nói khó nghe như vậy, riêng thức ăn thì không thể phân biệt quốc gia!” Bình An cười hì hì nói, “Chúng ta không thể vì ghét chữ Nhật Bản mà không ăn thức ăn ngon, đúng không?”

Kỷ Túy Ý không khách sáo hừ một tiếng.

Gian sushi này mặc dù không là quá lớn, nhưng lại lộ ra một loại phong cách mới mẻ khỏe mạnh tràn đầy cá tính, lúc này vừa đúng dịp ngay giờ tan tầm, bên trong đã ngồi đầy khách, họ lấy số, đợi khoảng mười lăm phút mới có chỗ ngồi xuống.

Bình An đã kiệt sức, hoàn toàn không chú ý đến bên cạnh mình là ngồi kế ai, đem đồng giấy quảng cáo quăng sang một bên, vui mặt ở phía trên, thống khổ kêu rên, “Ôi! Mệt chết tở á, bình thường đi dạo phố một ngày đều không cảm thấy mệt mỏi, hôm nay mới đi nửa ngày, thì ra là muốn tự mình làm kinh doanh thật sự là không dễ dàng, rất không dễ dàng aaa!”

Kỷ Túy Ý sau khi ngồi xuống, rót cho hai người hai chén trà nóng, “Nhanh ăn đi, ngày mai mới có hơi sức tiếp tục, cậu phải hiểu, ném trái trong khổ đau, mới là người trên vạn người!”

”Vấn đề là tìm nửa ngày cũng không thích hợp, chỉ sợ đi khắp cả thành phố Meibo vẫn là như vậy, vậy nhiệt tình của mình đem ném vào lửa cho rồi, còn cái gì mà người trên vạn người chứ.” Bình An ngẩng đầu lên, nhìn một đĩa sushi tinh xảo ngay trước mắt, nghĩ đến hôm nay một chút thu hoạch cũng không có, trong lòng cô không phải là không nổi giận, vốn cho là chỉ cần có tiền, vấn đề gì cũng đều không phải là vấn đề nhỏ sao, hiện tại chân chính đối mặt, mới biết cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể hoàn thành chuyện.

”Ăn đi, lát nữa về tìm bọn Tiểu Tiểu thương lượng một chút.” Kỷ Túy Ý vỗ vỗ bả vai của cô an ủi, cầm hai đĩa cá Tam Minh sushi cho cô.

Bình An bĩu môi, cầm lên chiếc đũa gắp một khối nhét vào trong miệng.

Bên cạnh đột nhiên liền truyền một giọng nói ẩn chứa ý cười, “Phương tiểu thư?”

Trong miệng Bình An còn ngậm đầy thức ăn, quay đầu một cái, bị sợ giật mình thiếu chút nữa đem sushi phun ra ngoài, ho một trận mãnh liệt, Nghiêm Túc? Nghiêm Túc ngồi bên cạnh cô lúc nào vậy?

Nghiêm Túc đuôi mắt cong lên, đưa tay cho cô đưa một ly trà xanh.

”Khụ khụ khụ, Nghiêm..... Nghiêm tiên sinh, ngài đến đây lúc nào?” Bình An uống một hớp trà, đem sushi nuốt xuống, mặt đỏ lên nhìn Nghiêm Túc.

“Vào lúc em đang nói Ôi, mệ chết đi” Nghiêm Túc cười nói, mắt nhìn về phía Kỷ Túy Ý ngồi cạnh Bình An, gật đầu một cái xem như là chào hỏi.

Kỷ Túy Ý cũng kinh ngạc một trận, họ thật không có chú ý Nghiêm Túc lại ngồi bên cạnh mình!

Bình An☞ nhìn anh, đây chẳng phải là đem hết những lời oán trách cùng luống cuống của cô đều xem vào trong mắt rồi hả? Vội uống một ngụm trà lớn, cuối cùng mới hít thở hơi thông, không nhin được oán giận, “Anh thấy tôi sao lại không lên tiếng!”

Nghiêm Túc nở nụ cười, khẽ nghiêng đầu nhìn Bình An, “Phương tiểu thư vừa đến liền nằm dài ở trên bàn rồi, tôi thật đúng là không nhận ra được.” Thật ra thì lúc nghe được cô mở miệng, cũng đã biết là cô, chẳng qua là cảm thấy hiếm khi cô tự nhiên thế này, cho nên mới không có chào hỏi.

Bình An nhìn trên mặt bàn tràn đầy giấy quảng cáo, vội vã kéo hết vào lòng lấy tay che lại”Ha ha, Nghiêm tiên sinh tại sao lại tới nơi này ăn sushi? Cũng thật là khéo a.”

”À, vừa đúng lúc bàn việc làm ăn ở gần đây.” Nghiêm Túc đơn giản trả lời, sau đó mắt rơi vào đồng giấy quảng cáo kia, “Em thì sao? Tới nơi này đi dạo phố?”

Bình An quay đầu đi, nhìn về phía người ngồi bên cạnh Nghiêm Túc, là một người đàn ông tuổi cũng gần như Nghiêm Túc, dáng dấp thanh nhã sạch sẽ, thoát nhìn rất nhã nhặn an tĩnh, giống như ý thức được Bình An nhìn chăm chú, anh ta ngẩng đầu nhìn cô cười, Bình An ngớ ngẩn, cười chào một tiếng, có chút xấu hổ cúi đầu làm bộ uống trà, trong lòng suy tính phải giải thích sao cô lại tới nơi này, ai lại đến đây đi dạo phố chứ, ở gần đây toàn bộ là khu phố kinh doanh công ty mỹ phẩm y cùng khu công nghiệp.....

Nghiêm Túc cười như không cười liếc nhìn cô.

Bình An khóe mắt liếc anh một cái, mới phát hiện hôm nay Nghiêm Túc xem ra lại khác những lần gặp mặt trước đây, trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng Armani, ống tay áo vén lên trên, cổ áo mở ra hai nút, dáng vẻ vô cùng thoải mái, hợp với kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái đơn giản của anh, cả người cũng tản mát ra một loại khí chất lười biếng ưu nhã.

Người đàn ông này quả nhiên có tư cách đào hoa!

”Hả?” Thấy Bình An không trả lời, Nghiêm Túc khẽ nghiêng người đến gần bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cô.

”Ừ, tới đi dạo một chút.....” Cự ly quá gần, cô đều có thể ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, Bình An ậm ừ đáp một tiếng, xoay người đi, không dám nhìn anh nữa.

”Muốn tự mình làm kinh doanh sao?” Nghiêm Túc cười hỏi, “ Đến tìm sản phẩm?”

Bình An cắn mép chén, cô không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải người quen biết, sợ sẽ truyền tới trong tai ba, đến lúc đó kế hoạch của cô khẳng định thực hành không được. Trong đầu ý tưởng lóe lên, lập tức chỉ vào Kỷ Túy Ý nói với Nghiêm Túc, “Tôi đi theo bạn thôi, là cô ấy muốn mở tiệm ạ!”

Kỷ Túy Ý cười gượng mấy tiếng, gật đầu với Nghiêm Túc, “Không sai, Nghiêm tiên sinh, có gì tốt giới thiệu sao?”

Con bé chết tiệt, mới vừa ngồi xuống liền oán trách khổ cực, chẳng lẽ Nghiêm Túc sẽ nghe không hiểu là ai muốn mở tiệm sao? Lại mang cô ra làm bia đỡ đạn! Kỷ Túy Ý đưa tay ở dưới đáy bàn ngắt bắp đùi Bình An.

Nghiêm Túc chỉ là nhàn nhạt ồ một tiếng, “Muốn kinh doanh mỹ phẩm?”

Bình An bị véo đến mức nước mắt lưng tròng, đáng thương nhìn Kỷ Túy Ý.

Kỷ Túy Ý không thể làm gì khác hơn là tiếp tục gật đầu, “Đúng vậy, con gái thì cũng không thể rời mỹ phẩm, cho nên làm ăn này tương đối dễ làm, cũng không biết nên chọn sản phẩm nào mới tốt.”

Nghiêm Túc quay đầu lại ở trong túi áo khoác treo phía sau lấy ra một túi kẹp danh thiếp, ở bên trong rút ra một danh thiếp đưa cho Bình An, “Đây là danh thiếp quản lý đại diện công ty mỹ phẩm, các em có thể đi hỏi một chút, ở thành phố Meibo không tìm được thích hợp, có lẽ nơi này có thể tìm được.”

Bình An hơi chần chừ một chút, mới nhận lấy danh thiếp, cúi đầu mà xem xét tên công ty kia, công ty liên doanh Công ty AOMI? Tổng giám đốc?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hôn Gián Tiếp

Edit: Quảng Hằng

Công ty liên doanh AOMI là công ty chi nhánh của Meibo, có hàng trăm trung tâm thẩm mỹ trên khắp cả nước, có hơn ba mươi công ty đại diện, cũng có sản phẩm chủ lực của riêng mình.

Bình An không tiếp xúc kinh doanh quá nhiều, nhưng có lúc ba sẽ ở trong nhà cùng cấp dưới nói chuyện làm ăn, cô mưa dầm thấm đất, nghe qua một chút tài liệu về Hoa kiều châu Úc mở công ty mỹ phẩm này.

”Đây là.....” Bình An cầm danh thiếp, ngạc nhiên nhìn Nghiêm Túc, “Chúng tôi chỉ là mở cửa hiệu nhỏ, sản phẩm cần không phải quá nhiều, Tổng giám đốc đó sẽ tiếp đãi chúng tôi sao?”

Nói như vậy, chính là không có ý định lợi dụng danh nghĩa của ba cô để giao thiệp! đôi mắt hẹp dài của Nghiêm Túc xẹt qua tia sáng rực rỡ, rõ ràng chính là cô tự mình muốn mở tiệm, lại nhất định nói là bạn học, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao? Chỉ là cô bé này mỗi lần gặp nhau đều cho anh niềm vui bất ngờ khác nhau, vốn là chỉ nghe nói Phương Hữu Lợi có một cô con gái ngây thơ ngu ngốc, người nào cưới cô đều là một vốn bốn lời, bây giờ nhìn lại, người bên ngoài đối với cô là hiểu lầm có rất lớn nhì.

”Em còn chưa đi tìm, làm sao sẽ biết sẽ không đón chào em?” Đột nhiên rất muốn hiểu rõ mục đích cô gái này muốn mở tiệm là cái gì, không phải chỉ là chỉ vì kiếm tiền, cô hoàn toàn cũng không thiếu về chút tiền này.

Ban đầu lúc anh đang đi học cũng tự mình đầu tư mở công ty, nhưng cũng không hề gặt người trong nhà, nếu như cô bé này cũng như anh chỉ là vì rèn luyện mình, thì cần gì gặt người khác?

Bình An đem danh thiệp thu vào trong xác tay, bất kể như thế nào, cũng phải thử một chút, cô cười gặt đầu với Nghiêm Túc, “Cám ơn anh, chúng tôi sẽ thử.”

Đuôi mắt Nghiêm Túc cong lên, hất cằm, nhìn về sushi trên tiệm, “Thích ăn cái gì?”

Bình An cầm lên ly trà mới vừa uống xong, định rót thêm nước, “Tôi cái gì cũng ăn.”

Kỳ Túy Ý ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói, “Bình An, ly của cậu ở đây.”

Bình An sững sốt một chút, nhìn ly trà bên cạnh, vừa nhìn về phía ly trà đầy nước kia, “VẬY cái này là của ai?”

”Của anh!” Nghiêm Túc nhỏ giọng trả lời, đáy mắt có một nụ cười khó phát hiện.

”Anh..... Sao ly anh lại ở trên tay tôi?” Cô mới vừa là dùng ly của Nghiêm Túc uống trà sao? Đúng không? Chắc đúng? Có nước miếng không đây trời?

”Mới vừa gặp em, thấy em khát khô cả cổ họng, liền thuận thế, đưa nước cho em..... Quên đây là cái ly của tôi, xin lỗi.” Nghiêm Túc nhún vai một cái, có áy náy nhưng không có thành ý xin lỗi.

Bình An đem cái ly nặng nề thả lại trước mặt anh, giận đến nói không ra lời, “Anh..... Anh.....”

”Thật xin lỗi!” Nghiêm Túc nén cười, lại nói xin lỗi một lần nữa.

Khốn kiếp! Lưu manh! Bình An ở trong lòng mắng anh ta N lần, trăm mặt không nhìn tới anh ta, cúi đầu ăn xong rồi sushi.

Nghiêm Túc cầm cái ly kia lên, từ từ đặt ở khóe miệng.

Bình An khóe mắt liếc thấy đôi môi trơn bóng khêu gợi đung phải mép ly thì cả khuôn mặt lập tức đỏ lên, anh ta không đổi lại cái ly khác sao? À? Còn cười đến như vậy làm người ta có ý nghĩ kỳ quái, a a a, thật là muốn cầm sushi ném vào mặt anh ta quá aaaaa!

Kỷ Túy Ý cảm thấy Bình An sôi trào lửa giận, an ủi sờ sờ đầu của cô, ở bên tai cô nhỏ giọng an ủi, “Coi như ly của cậu bị chó con liếm một cái đi, đừng cho là mình đang hôn gián tiếp với Nghiêm Túc là được, vậy chẳng phải là xong sao.”

”Con mẹ nó hôn gián tiếp, ai cùng anh ta hôn gián tiếp chứ!” Bình An khẽ kêu một tiếng, đối với ba từ hôn gián tiếp này cực kì nhạy cảm.

Ánh đèn màu vàng trong tiệm ánh lên đôi mắt hoa đào của Nghiêm Túc phản xạ ra ánh sáng lấp lánh đoạt hồn người ánh mắt nhìn Bình An, như vậy, cũng làm cho người ta sinh ra ảo giác ngàn vạn nhu tình.

Chỉ tiếc Bình An hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của anh,, chỉ lo cùng Kỷ Túy Ý kể tai nói nhỏ, Kỷ Túy Ý lại nhăn mày, phòng bị nhìn Nghiêm Túc một cái, người đàn ông này đẹp trai thì đúng là đẹp trai, không có mấy người người phụ nữ có thể ngăn cản được mị lực của anh ta, nhưng danh tiếng phong lưu của anh ta ở bên ngoài, trên phương diện tình cảm Bình An chỉ là một con cừ non, tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ta, tuyệt đối không thể để cho anh ta đến trêu chọc Bình An.

Nhận thấy được ánh mắt phòng bị của Kỷ Túy Ý, Nghiêm Túc chỉ cười nhạt, quay đầu lại cùng bạn mình nói chuyện.

Qua hơn 10" sau, thần sắc trên mặt Bình An rốt cuộc khôi phục bình thường, cũng không còn cảm thấy lúng túng như ban nãy, lại cảm thấy dường như mình có chút quá hẹp hòi rồi, có lẽ Nghiêm Túc thật sự là không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thuận tay cho cô đưa một ly trà mà thôi.

"Thời gian không còn sớm rồi, trở về đi thôi." Kỷ Túy Ý đối với Bình An nói, họ đã ăn no.

Bình An gật đầu, đem mấy quyển quảng cáo trên bàn cầm ở trong tay, quay đầu lại vừa đúng lúc rơi vào tầm mắt của Nghiêm Túc, cười cười, "Nghiêm tiên sinh, các vị mời chậm rãi dùng, chúng tôi đi về trước."

"Chúng tôi cũng ăn no, Phương tiểu thư lái xe tới sao?" Nghiêm Túc cầm lên khăn giấy lau lau miệng, thanh âm trầm thấp hỏi.

"Chúng tôi gọi tắc xi." Bình An cười nói.

"Tôi đưa các em về, đi thôi!" Nghiêm Túc đứng lên, đem trên ghế áo khoác giắt trên cánh tay.

Bình An vội vàng khoát tay, "Không cần, cảm ơn, chúng tôi gọi tắc xi trở về là được rồi."

"Hiện tại không dễ gọi tắc xi, hơn nữa chung quanh đây buổi tối tương đối loạn, hai cô gái các em không an toàn." Nghiêm Túc khẽ nhíu mày, giọng nói hết sức nghiêm túc.

Họ chưa từng tới khu vực này, làm sao biết trị an có xấu không, hai cô gái đối mặt nhìn nhau.

"Đi thôi!" Nghiêm Túc hơi vênh khéo miệng, gọi phục vụ viên tới tính tiền, tính luôn cho cả Bình an.

“Sao lại để anh mời chứ, để tôi trả cho.” Bình An không có thói quen bị người khác mời, đưa tay định trả tiền

Nghiêm Túc đè tay của cô xuống, “Phương tiểu thư, chẳng lẽ em muốn để người khác nghi ngờ phong độ gallant của tôi sao?”

Nghiêm tiên sinh.....” Bình An có chút im lặng, chuyện này cũng phong độ gallant gì đó cũng đâu liên quan gì nhiều nhỉ.

Người đàn ông đi cũng với Nghiêm Túc vẫn luôn không lên tiếng, chỉ là thỉnh thoảng dùng ánh mắt quan sát quét mắt qua Bình An, Bình An chỉ xem như không nhìn thấy. Bốn người đi ra khỏi cửa hàng Sushi, có một luồng gió lạnh thổi qua, Bình An không ngừng rung mình, bên ngoài không biết lúc nào đã nổi lên mưa phùn, làm khí trời lạnh lẽo này càng thêm lạnh.

Chiếc Porsche màu bạc của Nghiêm Túc liền dừng ở ven đường, sau khi anh mở cửa xe, quay đầu lại nhìn Bình An.

Lạnh như thế..... Bình An cắn răng, vẫn là cùng Kỷ Túy Ý lên xe.

Một đường trầm mặc, cũng không có ai mở miệng nói chuyện, vị ngồi ở vị trí kế bên tài xế của Nghiêm Túc lên, cũng không nói một câu.

”Đây là bạn tôi, Lương Phàm.” Nghiêm Túc nhìn vào kính chiếu hậu ở phía sau thấy Bình An cùng Kỷ Túy Ý chú ý tới bạn anh, không thể làm gì khác hơn là cười giới thiệu.

Lương Phàm mặt không thay đổi nhìn Nghiêm Túc một cái.

”Cùng tên với vị tác gia nổi danh ở Hongkong nhỉ.” Kỷ Túy Ý thở dài nói, Lương Phàm ở Hongkong là người nổi tiếng trong giới âm nhạc, biên soạn, cùng với cả chức giám chế trợ giúp rất nhiều ca sĩ sáng chế ra nhạc đàn Cao Phong, chỉ là không ai biết hình dạng của anh ta thế nào, là người chế tác rất thần bí phía sau màn.

Nghiêm Túc nở nụ cười, “Là giống nhau.”

Bình An dùng từ địa phương của Thành phố G hỏi, “Anh chính là Lương Phàm?”

Lương Phàm quay đầu hướng họ gật đầu một cái, Kỷ Túy Ý mặc dù không hiểu từ địa phương của Thành phố G, lại nghe một chút, biết anh chính là vị Lương Phàm đó, thật sự là có chút hưng phấn cùng kích động.

Vốn đang cho là lúc hai cô gái nhỏ này biết anh là Lương Phàm, sẽ hỏi một chút về tin tức nhảm nhí của Làng giải trí, ai biết họ chỉ là kích động một lát, hai người họ lại chỉ thăm thỉ với nhau ở phía sau.

Sau nửa giờ, Bình An cuối cùng cũng đã tới trường học, sau khi cùng Nghiêm Túc nói cảm ơn, mới đi vào cửa chính của kí túc xá.

”Cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ!” Lúc bên trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ, Lương Phàm rất cuộc nhàn nhạt mở miệng nói.

”Vậy thì sao?” Nghiêm Phàm lão luyện quay đầu xe, vũng vàng lái, nghi ngờ nhìn Lương Phàm một cái, không biết rõ ý tứ của anh.

”Cậu đối với cô ấy rất đặc biệt, nhưng cô ấy không nhất định thích hợp với cậu.” Lương Phàm nói.

Nghiêm Túc nở nụ cười, “Thật sự cô ấy có chút đặc biệt.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đi Công Tác

Hai cô lê tấm thân mệt mỏi trở lại ký túc xá, vừa vào cửa thì ngời phịch xuống ghế, lồi đồng quảng cáo ra vút hết lên bàn. Tống Tiểu Tiểu và Vi Úy Úy đã chờ sẵn, thấy bộ dạng kiệt sức của hai người thì cười hỏi, “Thế nào? Có thu hoạch gì không?”

“Chỉ được cái đồng này.” Bình An phều phào, chỉ vào đồng quảng cáo trên bàn.

Tống Tiểu Tiểu cầm chúng lên, đưa một ít cho Vi Úy Úy xem, miệng tiếp tục hỏi, “Không thấy cái nào thích hợp à? Mấy thứ này đều có tiếng hết mà, mình hay thấy chúng được quảng cáo trên TV.”

“Giá tiền cũng vừa phải, Bình An, vậy mà cậu cũng chưa vừa mắt sao?” Vi Úy Úy hỏi.

“Nhìn thì hay đấy, nhưng đặt chúng trong siêu thị độc quyền thì có lẽ sẽ hấp dẫn ánh mắt, chứ trong trường học thì khác. Rất nhiều cô gái thà đi xa đến cửa hàng độc quyền để mua chứ sẽ không thèm mua ở trường.” Bình An xoa xoa mặt, giải thích.

“Nói cũng phải, nếu cửa hàng mà không bán hàng độc quyền thì đúng là không đủ hấp dẫn người khác.” Tống Tiểu Tiểu gật đầu, mắt vẫn đặt vào đồng quảng cáo.

“Cậu cũng đâu phải không có tiền để mở cửa hàng độc quyền đâu, hay là cậu mở một gian hàng hiệu độc quyền ở trường đi.” Vi Úy Úy đề nghị.

“Tiệm hàng hiệu độc quyền mở trong trường thì có mấy người mua được đây?” Kỳ Túy Ý liếc mắt xem thường nhìn Vi Úy Úy, “Đừng quên ước nguyện ban đầu của con nhóc này là muốn rèn luyện, là muốn chịu khổ. Cửa hàng độc quyền thì dễ quá rồi, chỉ cần lấy thân phận của ba nó rồi tìm một công ty đại lý, chưa tới hai ngày đã xong ngay.”

Không có tiền, không có sản phẩm, muốn mở cửa hàng độc quyền cũng chẳng dễ.

“Từ từ tìm đi, dù sao chỗ bán hàng còn chưa tìm ra mà.” Tống Tiểu Tiểu nói.

“Đúng rồi, hôm nay các cậu tìm chỗ đặt gian hàng sao rồi?” Bình An ngồi thẳng dậy, khuôn mặt vốn đầy mỗi một phần chấn hơn một chút.

“Hôm nay bọn tớ đến tòa nhà thương mại cạnh phố ẩm thực để xem, lượng người rất tốt, hơn nữa đa số đều là bán quần áo, giày và túi xách, mỹ phẩm thì lại rất ít. Ở lâu hai có chủ tiệm muốn về quê nên đang định chuyển nhượng, có thể là sau Tết Âm lịch. Vài bữa nữa tụi mình được nghỉ đông rồi, hay ngày mai chúng ta cùng đến xem thử cửa hàng đó đi. Cũng nên đàm phán trước, bởi cậu cần thời gian trang hoàng nữa đúng không?” Tống Tiểu Tiểu nói.

“Cũng được. Vậy trưa mai bọn mình đi xem cửa hàng trước đi.” Kỳ Túy Ý nói với Bình An, “Chiều mai còn phải đến gặp Tổng Giám Đốc Công ty Australia Secret.”

“Tổng Giám Đốc Australia Secret?” Tống Tiểu Tiểu và Vi Úy Úy đồng thanh kêu lên, kinh ngạc nhìn Kỳ Túy Ý.

Kỳ Túy Ý cười kể lại chuyện các cô gặp được Nghiêm Túc, “... Tớ thấy vị Tổng tài Nghiêm kia dường như có lòng dạ xấu xa với Bình An của tụi mình nha! Đôi mắt đào hoa của anh ta lúc nào cũng liếc mắt đưa tình với cậu ấy, tớ thấy mà tê hết cả da đầu.”

“Nhảm nhí!” Bình An lườm cô bạn một cái, nhưng nghĩ đến chuyện bất cần dùng chung ly trà với Nghiêm Túc thì gò má trắng nõn của cô lại không kèm được mà đỏ ửng lên, ngoài miệng thì vẫn kêu la, “Con nhóc chết tiệt, mắt cậu lé à, kẻ phong lưu như Nghiêm Túc sẽ để mắt tới thiếu nữ xinh đẹp ngây thơ như mình sao? Anh ta có liếc mắt đưa tình thì cũng là phóng điện với mấy cô gái hấp dẫn chung quanh thôi. Hừ, tối ngày chỉ biết phóng điện loạn xạ, không sợ hư thận chắc.”

Tống Tiểu Tiểu liếc xéo trước ngực Bình An, “Nói cũng phải, tớ nghĩ Nghiêm Túc không thể nào nhìn trúng Bình An được đâu, tuy gia thế thì môn đăng hộ đối đấy, nhưng các cậu có thấy mấy cô bạn gái xì căng đan của anh ta không, ngực miền Đông, mông miền Tây, hoàn toàn không phải thể loại suy dinh dưỡng như Bình An.”

Bình An giận lên, ra sức bày ra thân hình chữ S, “Tớ cũng ngực cao mông vênh chứ bộ!”

Kỷ Túy Ý liếc mắt khinh bỉ, “Hừ, cúp A của cậu vênh chi cho cong xương vậy!”

“Ta hận các người!” Bình An rơi lệ, cầm đồ lót và áo ngủ chạy đi tắm.

Ngày hôm sau, Bình An cùng bạn đến tòa nhà thương mại xem mặt bằng. Cửa hàng kia hiện đang kinh doanh đồ trang sức, chủ là một cô gái trẻ vì bị người nhà giục về kết hôn nên muốn sang lại cửa hàng trước Tết Âm lịch. Bình An nhìn dòng người trong thương xá, nơi này cách nội thành khá xa nhưng rất gần Làng Đại học, thương xá này là nơi sinh viên thích đến dạo nhất nên sẽ không sợ không có khách hàng.

Hơn nữa vị trí cửa hàng cũng rất đúng điểm, thương xá có ba tầng, cửa hàng này nằm ngay căn thứ ba bên trái đối diện cầu thang, vừa từ lầu hai lên là có thể nhìn thấy.

Bình An bàn với chị chủ vấn đề chuyển nhượng. Thật ra Bình An không muốn những thứ còn lại trong tiệm bởi cô đâu định kinh doanh đồ trang sức. Hơn nữa, trang hoàng cũng không phù hợp yêu cầu của cô, sau khi chuyển nhượng xong cô còn phải tốn tiền trang trí lại, cho nên cô chỉ muốn sang cửa hàng chứ không muốn đồ trang sức còn lại trong tiệm. Nhưng ý của chị chủ lại là muốn chuyển nhượng hết cả tiệm cho Bình An.

“Thứ hai tôi trả lời chắc chắn cho chị được không?” Bình An không muốn bỏ qua vị trí cửa hàng này nên muốn về tính lại xem có cách gì để vẹn toàn đôi bên hay không.

Chị chủ hứa với Bình An nếu thứ hai có thể xác định chắc chắn thì chị sẽ không chuyển nhượng cửa hàng này cho người khác.

Bốn người cùng quay về trường. Kỷ Túy nói với Bình An, “Hay giờ cậu gọi điện thoại cho Tổng Giám Đốc Australia Secret kia đi, xem thử có thể hẹn gặp chiều nay không.”

“Đúng vậy, biết đâu cô ấy có thể cho cậu đề nghị gì đó.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Sau khi trở lại ký túc xá, Bình An liền gọi điện thoại cho vị Tổng Giám Đốc họ Trình tên chỉ một chữ Vận.

“Tổng Giám đốc Trình phải không ạ? Chào ngài...”

Năm phút sau, Bình An ngắt điện thoại, ánh mắt đen nhánh sáng ngời phát sáng rạng rỡ như kim cương, thanh âm không giấu được vẻ hưng phấn, “Trình Vận hẹn tứ hai giờ chiều mai đến công ty gặp đó.”

Ba người kia đều cảm thấy thật cao hứng, “Vậy mai cậu phải lắng nghe cho kỹ ý kiến của cô ấy đó nghe, Công ty Australia Secret là đại lý của rất nhiều thương hiệu quốc tế, nói không chừng có thứ mà cậu muốn.”

Cho dù không phải vì chuyện mở tiệm, cô cảm thấy có thể gặp mặt Trình Vận cũng không tồi. Kiếp trước cô chưa từng gặp được người phụ nữ rất nổi danh trong giới thượng lưu này, nghe nói chị ấy cũng xuất thân danh môn nhưng không hề dựa dẫm vào nhà mình, mà hoàn toàn dựa vào cố gắng của bản thân để có được địa vị hôm nay.

Nhưng dường như hôn nhân của Trình Vận lại không được viên mãn. Năm thứ hai sau khi cô kết hôn với Lê Thiên Thần thì nghe nói Trình Vận ly hôn với chồng. Chuyện này khi đó còn khiến cho dư luận xôn xao bởi chồng chị ấy không những có hành vi bạo lực gia đình mà cuối cùng còn đòi nếu Trình Vận muốn ly hôn thì nhất định phải chia tài sản cho anh ta, mà đó lại là đôi vợ chồng ân ái ái ái vẫn khiến người ta hâm mộ đấy...

“Nghĩ gì thế, mừng đến ngu luôn rồi à?” Tống Tiểu Tiểu vỗ vai Bình An, “Mau chuẩn bị một chút đi, nghĩ kỹ xem ngày mai gặp mặt phải làm thế nào để thỉnh giáo người ta.”

Bình An phục hồi tinh thần lại, cười cười, “Ừ.”

Học xong tiết buổi chiều, chú Đình tới đây đón Bình An về.

Bình An về đến nhà, đang đứng ở tủ giày trước cửa thì nghe thấy thanh âm của Lê Thiên Thần từ trong phòng khách truyền ra, đáy mắt cô thoáng hiện một tia chán ghét nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười đi vào đại sảnh, “Ba, con về rồi.”

Phương Hữu Lợi mặc Âu phục chính thức ngồi trên ghế salon nói chuyện cùng Lê Thiên Thần, sofa bên cạnh còn để một cặp da nhỏ.

Thấy con gái đi vào, gương mặt vốn nghiêm nghị của Phương Hữu Lợi lập tức nhu hòa xuống, “Bên ngoài lạnh lắm không? Sao lại mặc ít vậy?”

Bình An ngồi vào cạnh Phương Hữu Lợi, nhàn nhạt gật đầu một cái với Lê Thiên Thần, sau đó cười hỏi, “Không lạnh ạ. Ba, ba phải đi à?”

“Ừ, phải đi Hongkong mấy ngày, hai ngày này con đến chỗ bà ngoại nhé.” Phương Hữu Lợi vuốt vuốt tóc Bình An, cười nói.

“Vâng ạ.” Bình An gật đầu, Phương Hữu Lợi phải thường xuyên đi công tác nên cô đã thành thói quen, “Đi cùng anh Thiên Thần ạ?”

“Còn có Đỗ Hiếu Mị nữa. Cô ấy thật sự rất khá trong phương diện quan hệ xã hội.” Lê Thiên Thần cười nói, câu sau là nói với Phương Hữu Lợi.

Bình An cup mắt xuống cười với Phương Hữu Lợi, “Ba phải chú ý nghĩ ngợi nhiều nhé.”

Cô đã không nhớ rõ khi nào thì Đỗ Hiếu Mị bắt đầu quyến rũ ba, chắc sẽ không nhanh vậy đâu! Chẳng lẽ bắt đầu ở Hongkong sao... Cô phải làm gì để ngăn cản đây!

Phương Hữu Lợi gật gật đầu, “Được rồi, sắp đến giờ ra sân bay rồi, một lát ăn cơm xong con bảo chú Đình chở con đến chỗ bà ngoại nhé.”

“Con đưa ba ra sân bay!” Bình An nói.

“Bé ngọc, còn có Thiên Thần mà.” Phương Hữu Lợi nở nụ cười, không muốn con gái lặn lội nên trêu chọc.

Lê Thiên Thần cầm cặp da nhỏ lên, dịu dàng nói với Bình An, “Yên tâm đi, đây đâu phải lần đầu chú Phương đi công tác.”

Bình An cười khan mấy tiếng, phất phất tay nói hẹn gặp lại, “Ba, đi đường cẩn thận.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đồng Minh

Edit: Quảng Hằng

Bình An ăn xong cơm tối xong, liền chạy xe tới khu biệt thự cán bộ cao cấp ở dưới chân núi Bạch Vân, nghĩ tới Đỗ Hiếu Mị đi xa nhà cùng ba lần này, lòng của cô liền phiền não một trận, mặc dù cô đã không chỉ một lần ở trước mặt ba bày tỏ chán ghét đối với Đỗ Hiếu Mị, nhưng loại người phụ nữ không biết xấu hổ không cần mặt mũi này như Đỗ Hiếu Mị, cho dù bị cự tuyệt rồi, cũng sẽ không dễ dàng chết tâm, cho nên cô thật sự lo lắng Đỗ Hiếu Mị ở Hongkong không biết sẽ sử dụng thủ đoạn gì để câu dẫn ba.

Hi vọng định lực của ba đủ để cự tuyệt người phụ nữ này!

Cô nhớ, Đỗ Hiếu Mị sau khi ở chung với ba, cũng sẽ được điều đến bộ phận PR làm quản lý, mà Lê Thiên Thần cũng sẽ được thăng làm Tổng giám đốc, nhưng Đỗ Hiếu Mị sẽ không nhanh như vậy đi cùng ba như thế này, nếu như cô không nhớ lầm, ít nhất cũng là năm cô học Đại Học năm 3.

Chỉ sợ người phụ nữ kia không thể chờ đợi, ở lần đi công tác đầu tiên này sẽ giở hết thủ đoạn với ba!

Viên lão phu nhân từ phòng bếp bưng chè ra ngoài, thấy cháu gái ôm gối, dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, buồn cười ngồi xuống ở bên cạnh cô, Con bé này đang nghĩ gì thế, dáng vẻ như muốn giết người, ai đắc tội con vậy?”

Bình An vốn còn đang tưởng tượng Đỗ Hiếu Mị sẽ dùng thủ đoạn gì câu dẫn ba, bị Viên lão phu nhân hỏi như vậy, nhất thời không có kịp phản ứng,

liền hận nghiên răng nói, “Con thật đúng là muốn giết con đàn bà đáng ghét đó, tránh cho ả luôn câu dẫn ba!”

Viên lão phu nhân nở nụ cười, “Ba con có bạn gái không phải vô cùng tốt sao? Chẳng lẽ con muốn ba con về sau cô đơn một mình à.”

”Sao lại một mình, không phải còn có con đó sao? Viên lão phu nhân, bà không biết đâu, người phụ nữ kia quá đáng sợ, con vừa nhìn thấy cô ta, đã cảm thấy đáy lòng phát rét, tối còn nằm mơ thấy cô ta muốn hại con.” Bình An vốn dĩ không muốn cùng bà ngoại nói đến Đỗ Hiếu Mị, nhưng nếu không cẩn thận nói rồi, vậy còn không biết kéo thêm đồng minh sao vì vậy lập tức uất ức mếu máo, đáng thương ôm lấy hông của lão thái thái, “Bà ngoại, người phụ nữ kia là học tỷ của con, bà nói thử xem, một cô gái trẻ tuổi luôn câu dẫn một người đàn ông có thể làm cha cô ta với mục đích gì? Muốn con tin tưởng cô ta là thật lòng yêu ba, trừ phi đầu óc con có vấn đề.”

”Là học tỷ của con sao?” Viên lão phu nhân nhăn mày lại, tuy bà rất hi vọng bên cạnh là con rể có thể có một người để làm bạn, nhưng nếu như là người phụ nữ bụng dạ khó lường, đừng nói Bình An không đồng ý, bà cũng sẽ không đáp ứng.

Bà đem Phương Hữu Lợi trở thành con trai mình, dĩ nhiên hi vọng bên cạnh hẳn có một người thật lòng tương đãi bầu bạn.

”Đúng vậy, chính là Đỗ Hiếu Mị mới vừa vào công ty không bao lâu, mấy ngày trước còn hơn nửa đêm cầm rượu đỏ đi tìm ba, thật may là lúc ấy có mặt con ở đó nếu không ba con cuối cùng khó giữ được.” Bình An thờ phì phò nói.

Viên lão phu nhân cười ký cô một cái, “Nói hươu nói vượn! Ba con cũng không phải là cậu nhóc mười bảy mười tám tuổi, sao có thể dễ dàng bị người phụ nữ kia câu dẫn như vậy, con có nói với ba con là con không thích Đỗ Hiếu Mị kia chưa?”

”Nói rồi, ba cho là con ghen, dù sao ba vẫn luôn xem con như đứa bé, lời của con ba chỉ nghe xong liền bỏ qua, hoàn toàn sẽ không xem như thật.” Bình An nổi giận nói.

”Con đã nói với ba con, con không thích cô ta, ba con cũng sẽ không nghiêm túc với người phụ nữ kia, con suy nghĩ quá nhiều rồi.” Viên lão phu nhân nói, con rể của mình còn có thể không biết hay sao? Trong lòng Phương Hữu Lợi hiện tại coi trọng nhất chính là đứa con gái này, nếu con gái không thích, cho dù hẳn cảm thấy không tệ, cũng sẽ không làm gì, chỉ là thật muốn tìm cơ hội gặp vị Đỗ Hiểu Mị này một lần, xem thử là dạng phụ nữ gì.

Bình An âm thầm thở dài ở trong lòng, cô làm sao không biết ba sẽ lấy ý kiến của cô làm chủ, nhưng kiếp trước có đủ chuyện xảy ra thật đã làm cho cô không cách nào quên được, Đỗ Hiểu Mị cùng Lê Thiên Thần đến cùng là có hợp tác hãm hại cô hay không, ba chết đi có phải có liên quan đến bọn họ hay không, hai người bọn họ rốt cuộc quyến rũ nhau từ lúc nào, mưu đồ bí mật đoạt lấy Tập đoàn Phương thị..... Đây tất cả cô đều không biết, cô chỉ biết cô cùng ba cuối cùng sẽ bị hai người kia hại chết.

Nếu như Tập đoàn Phương thị là hấp dẫn lớn nhất, vậy cô liền nhất định phải tiến vào Phương thị, nhưng Phương thị không chỉ có một cổ đông là ba ba, thiên kim tiểu thư cái gì cũng không biết giống như cô, không làm được trò trống gì, vậy những đồng sự kia làm gì cho cô giữ chức vị quan trọng chứ? Cô muốn không phải ở Tập đoàn Phương thị lừa dối sống qua ngày, mà là phải có quyền lợi cùng năng lực có thể đối phó Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiểu Mị!

Chỉ cần cô tự mình cố gắng làm ra một chút thành tích, vậy sau khi cô tiến vào Tập đoàn Phương thị, cũng sẽ không bị xem như một bình hoa rồi.

Nghĩ đến cái này, cô rất nhanh liền đem lo lắng ở Hongkong để xuống, cầm chén chè tổ yến uống một hớp, “Đúng rồi, Viên lão phu nhân, ngày

mai con phải đến thăm mỹ viện Công ty AOMI một chuyến đấy.”

”Hả?” Viên lão phu nhân không hiểu nhìn cô.

”Bà có nghe nói qua công ty liên doanh AOMI chứ? Trung tâm mỹ phẩm lớn nhất Thành phố G.” Bình An vừa ăn tổ yến vừa nói, “ Hôm qua con ở thành phố Meibo đi một ngày cũng không tìm được mỹ phẩm thích hợp, sau lại gặp phải..... Một người bạn, anh ấy giới thiệu cho con Tổng giám đốc của công ty này, công ty này là đại lý không ít nhãn hiệu mỹ phẩm quốc tế, nói không chừng có thứ con muốn đấy.”

”Bà chỉ nhớ công ty này có không ít thẩm mỹ viện thôi.” Viên lão phu nhân hỏi.

”Không sai, trừ thẩm mỹ viện cao cấp nhất VIAIC của Thành phố G thuộc về Công ty AOMI, còn có Kiều Ái Tư, hai trung tâm thẩm mỹ lớn này đều thuộc chi nhánh của Công ty AOMI, ngày mai con muốn đi gặp mặt vị Trình Vận kia một lần, VIAIC là truyền kỳ một tay cô chế tạo ra.” Vốn là cô còn không quá rõ ràng tư liệu về công ty này, sợ dĩ hiểu ỡ như thế là bởi vì hôm qua cô đã tìm hiểu suốt đêm ở trên mạng.

”Đã quyết định muốn mở cửa hàng trang điểm rồi?” Viên lão phu nhân cười hỏi.

Bình An nặng nề gật đầu.

”Người nào giới thiệu cho con vị Trình tiểu thư này?” Viên lão phu nhân hỏi.

”A, người kia cũng không tính là bạn, chỉ gặp qua hai lần, gọi là Nghiêm Túc.” Bình An không quá ngại ý nhắc tới Nghiêm Túc, cho nên có chút ậm ừ qua loa.

”Nghiem Túc?” Ánh mắt của Viên lão phu nhân sáng lên một cái, “Tổng tài tập đoàn hành chánh Nghiem thị?”

”Lão thái thái, bà cũng biết à, không phải bà đối với thương trường không có hứng thú sao?” Bình An nghi ngờ nhìn về phía Viên lão phu nhân, ngay cả Nghiem Túc cũng biết cơ đấy.

Viên lão phu nhân bình tĩnh đeo lên kính lão, “Có nghe nói qua, là một thằng nhóc đẹp trai tuổi trẻ tài cao.”

”Cũng có thể gọi anh ta là chú được rồi, còn là thằng nhóc cơ đấy!” Bình An bật cười, Nghiem Túc nhìn sao cũng thấy chữ thằng nhóc không xứng với anh ta chút nào.

”Thời gian không sớm rồi, con ngủ sớm một chút đi, ngày mai bà có đồng nghiệp cũ muốn đến thăm bà, con cũng biết đó, chính là vị bà bà xinh đẹp lúc còn nhỏ con thường hay gọi là cô đó, đã lâu không gặp con rồi.” Viên lão phu nhân nói.

Bình An cố gắng nhớ lại người bà bà xinh đẹp này, ấn tượng đã rất mơ hồ, nhớ vị bà bà này trước khi về hưu là một quan toà, vẫn muốn giới thiệu bạn trai cho cô, lúc đó trong lòng cô chỉ có Lê Thiên Thần, cho nên vẫn kiếm cớ không có tới nhà bà ngoại.....

☞, cũng sẽ không sớm giới thiệu bạn trai cho cô như vậy chứ!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nghiêm Lão Phu Nhân

Ngày thứ hai, Bình An ngủ thẳng đến sắp mười giờ rồi mới rời giường, hai ngày nay thật sự quá mệt mỏi, cộng thêm nguyên nhân khí trời, vừa chui vào chăn liền không chui ra được.

Cũng là Viên lão phu nhân vào trong phòng đem cô từ trong chăn đào lên, “Mau dậy đi đánh răng rửa mặt, khách đều đã chờ ở dưới lầu.”

Bình An còn buồn ngủ, ôm chăn chết sống không chịu buông tay.

”Cái tật xấu ngủ nướng này của con sao vẫn còn không thay đổi, bao nhiêu tuổi rồi, không khác gì trẻ con mà.” Viên lão phu nhân tức giận lôi cô lên, “Tương lai cũng sắp làm dâu nhà người ta rồi, chẳng lẽ còn ngủ nướng sao, không mất mặt sao.”

Bình An mê mê hồ hồ lẩm bẩm, “Vậy con sẽ tìm một ông chồng cho con ngủ nướng con mới lấy?”

”Như con thế này, ai dám cưới con chứ.” Viên lão phu nhân nở nụ cười, “Nhanh lên đó, bà đi xuống lầu chờ con.”

Viên lão phu nhân trước khi về hưu cũng là một quan toà, nghiêm với kỷ luật, đối với người khác yêu cầu cũng cao, chỉ có đối với đứa cháu ngoại này hết sức dung túng, dĩ nhiên, có một phần rất lớn là Bình An thuở nhỏ mất mẹ, lão thái thái sinh lòng thương tiếc, cho nên cũng không có quá nghiêm khắc với Bình An.

Bình An sau khi rửa mặt, tinh thần phấn chấn đi xuống lầu, đại sảnh ánh sáng sáng ngời, trên ghế sa lon bằng gỗ đỏ ở trước cửa sổ sát đất, ngồi một vị lão thái thái vóc người hơi tròn trịa, không cao, da thịt trắng nõn mượt mà, đầu đầy tơ bạc, nhìn dáng dấp đại khái cũng ngoài 70 rồi, mặc quần màu đen, áo khoác ngoài màu đỏ tím, có vẻ tinh thần sáng láng, bà vừa thấy Bình An dưới bậc thang, lập tức cười cong đôi mắt.

Lão phu nhân này nhìn thật nhìn quen mắt..... Cặp mắt kia giống như giống như đã từng quen biết, mặc dù đuôi mắt nếp gấp khắc sâu, hai gò má nhăn nheo tràn đầy dấu vết của năm tháng, nhìn ngũ quan của lão thái thái, có thể tưởng tượng lúc tuổi còn trẻ là xinh đẹp động lòng người như thế nào.

Giống như nhớ lại khi mình còn bé quả thật rất thích người bà bà xinh đẹp này..... Bình An ngọt ngào nở nụ cười, trong trẻo kêu một câu, “Bà bà xinh đẹp!”

”Còn gọi là bà bà xinh đẹp, còn tưởng rằng mình là đứa bé sao, là bà Nghiêm.” Viên lão phu nhân cười nói, hướng về phía vị lão thái thái, “Chị Loan à, chị đừng để ý, đứa nhỏ này giống như chưa trưởng thành vậy, lúc nào cũng làm cho người ta quan tâm.”

”Kêu bà nội là được, thân thiết hơn nhiều!” Nghiêm lão phu nhân cười nheo mắt, vẫy vẫy tay với Bình An, “Đến bên bà nội này.”

Bình An nhất thời cũng không nghĩ nhiều như vậy, lập tức cười hì hì ngồi vào bên cạnh Nghiêm lão phu nhân, “Bà nội!”

Ông của cô qua đời rất sớm, cô vẫn tiếc nuối không có ông nội bà nội thương cô, hiện tại có thêm một bà nội, cô làm sao lại không vui?

”Ngoan quá! Cũng đã lâu không gặp Bình An rồi, càng ngày càng xinh đẹp nhỉ!” Nghiêm lão phu nhân rất nhớ Bình An, bà rất thích cô gái này, vừa ôm lại nựng nịu hết sức thân thiết.

”Chị đi Australia cũng ở bao nhiêu năm, khoảng ba bốn năm nhỉ, khi đó Bình An mới bập lớn thôi.” Viên lão phu nhân cười nói.

”Vẫn là quốc gia mình tốt nhất, ở nước ngoài thật sự không quen, đặc biệt là những cô gái bên đó làm sao ôn nhu hiền lành như những cô gái cần kiệm mọt mọt Trung Quốc chúng ta.” Nghiêm lão phu nhân nói, bà thích đi du lịch, cho nên sau khi về hưu đã cùng bạn già du lịch vòng quanh thế giới, bốn năm trước định cư ở Australia, năm nay mới trở về nước.

Viên lão phu nhân liếc Bình An một cái, con gái Trung Quốc cũng chưa chắc cũng cần kiệm mọt mọt ôn lương hiền huệ.....

Bình An sờ sờ chóp mũi, cười ha hả nói, “Đúng vậy, đúng vậy, bà nội quả nhiên là có con mắt tinh đời, đương nhiên là con gái tóc đen mắt đen mới đẹp ạ.”

”Cho nên, cháu của bà nhất định phải cưới cô gái Trung Quốc mới được, tốt nhất phải giống như Bình An vậy.” Nghiêm lão phu nhân cười híp mắt nhìn Bình An, ánh mắt kia tựa như đang nhìn cháu dâu, càng xem càng hài lòng, “Bình An, con có bạn trai hay không?”

”Không có.....” Bình An cười giả lả mấy tiếng, “Bà nội, con còn nhỏ, chưa muốn có bạn trai.”

”Không sai, phải học tập tốt mới có tương lai chứ, chuyện bạn trai nên giữ lại sau này hãy nói.” Dừng một chút, Nghiêm lão phu nhân lại nói, “Chẳng qua cháu trai của bà thật đúng là không tệ, nó đi lấy đồ cho bà rồi, sẽ quay lại ngay, rất xứng đôi với con đó.”

☞..... Nghiêm lão phu nhân, bà trước một câu mới nói nói chuyện bạn trai sau này hãy nói mà, vào lúc này lại tác hợp cô cùng cháu trai của bà, đây không phải là mâu thuẫn lẫn nhau sao?

Lúc này chuông cửa vang lên, Viên lão phu nhân liền cười nói, “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.”

Dì bảo mẫu đi mua thức ăn, Bình An đứng lên, lướt qua khay trà bằng gỗ đỏ, kiếp trước Nghiêm lão phu nhân cùng Viên lão phu nhân cũng vẫn muốn tác hợp cô cùng vị nam sinh chưa từng gặp mặt kia, chỉ là luôn bị cô tránh né, xem ra hôm nay thì không cách nào tránh khỏi gặp mặt được rồi, Bình An mở cửa, vừa thấy được người ngoài cửa thì vẻ mặt lập tức co quắp lại.

”Phương tiểu thư!” Đứng ngoài cửa là một người đàn ông trẻ tuổi cao to, mặc Âu phục DIOR HAUTECOULTOURE màu xám bạc thoải mái, bên trong là áo sơ mi màu trắng, anh càng nổi bật vóc người khí vũ hiên ngang, mặt như ngọc, chỉ thấy khóe mắt anh hơi cong, cười thật giống như hoa đào rực rỡ.

”Nghiêm tiên sinh.....” Nghiêm Túc cùng Nghiêm lão phu nhân..... Là người một nhà? Bình An bị sét đánh đến ngoài khét trong sống!

”Chúng ta lại gặp mặt.” Nghiêm Túc trong tay mang theo một cái túi màu đỏ, cúi đầu nhìn Bình An vẫn còn đang ngẩn ngơ.

”Anh đi nhầm cửa đúng không!” Bình An vỗ vỗ trán tự hỏi, nhất định là như vậy, không sai! Trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy.

”Tôi cũng không biết, chỉ là, địa chỉ không sai, Phương tiểu thư không vui khi nhìn thấy tôi sao?” Nghiêm Túc khẽ nghiêng người, đôi môi khẽ gợi vẽ ra nếp nhăn nhàn nhạt trên mặt khi cười, tràn đầy hứng thú nhìn Bình An.

Cô không phải là không vui khi nhìn thấy anh, chỉ là không muốn ở chỗ này nhìn thấy anh! Coi như là ảo giác đi, ảo giác, cô cảm thấy Nghiêm Túc người này quá khó để suy nghĩ, nói anh tao nhã lịch sự, lại có lúc toát ra

ánh mắt sắc bén làm cho người ta nhìn cũng cảm thấy không rét mà run, nói anh thâm trầm lạnh lùng, lại cảm thấy anh cười thâm thiết đến rất vô hại.

Chỉ là ở trên báo chí nhìn đến nụ cười của anh, dường như lại có chút không giống nhau, cái loại đó là nụ cười đối mặt với đám truyền thông..... Làm cho người ta cảm thấy lãnh đạm vô tình, vừa xa cách lại cao vút ở trên cao khó có thể đến gần.

Người như vậy, cô một chút cũng không muốn đến gần!

”Bình An, tần ngần ở đó làm cái gì, còn không mời khách vào.” Viên lão phu nhân quay đầu nhìn lại Bình An còn ngơ ngác ở cạnh cửa, mở miệng hỏi một câu.

”Có phải Nghiêm Túc đấy không?” Nghiêm lão phu nhân cũng hỏi.

Bình An ngượng ngùng cười một tiếng, “Đúng ạ!” Tránh ra bên cạnh, để Nghiêm Túc đi vào.

”Bà nội, bà nội Viên.” Nghiêm Túc vừa vào cửa liền cười rục rờ như ánh nắng mặt trời, “Bà nội Viên, đã lâu không gặp, bà vẫn giống như trước kia, không thay đổi chút nào ạ.”

Viên lão phu nhân cười đến thấy rằng không thấy mắt, “Sao có thể nhiều năm như vậy cũng không thay đổi chứ, bà già rồi.”

”Ai dám nói bà già ạ.” Nghiêm Túc ngồi xuống ở bên cạnh Nghiêm lão phu nhân, khoe mắt liếc qua Bình An một cái, nụ cười nơi khoe miệng càng thêm rục rờ.

”Bình An, đây chính là cháu trai của bà, con thấy sao?” Nghiêm lão phu nhân kéo Bình An ngồi xuống bên cạnh mình, trừng mắt nhìn Nghiêm Túc dựa vào thành ghế, để Bình An thấy rõ.

Bình An ha ha cười khan, “Nghiêm tiên sinh thật là một nhân tài hiếm có ạ!”

”Gọi nó là anh Nghiêu hoặc là Nghiêu Túc đều đợc, gọi Nghiêu tiên sinh lạnh nhạt quá.” Nghiêu lão phu nhân thở dài một tiếng, cảm giác dù cháu của mình lớn tuổi hơn Bình An mấy tuổi, chỉ là thấy thế nào cũng đều là trời sinh một đôi.

”Bà nội, thật ra thì con cùng Phương tiểu thư đã gặp mặt rồi.” Nghiêu Túc mở miệng cười, ánh mắt mỉm cười rơi vào trên người Bình An, “Hai năm trước bà bảo cháu mang quà đến cho Bà nội Viên, khi đó vẫn là Phương tiểu thư mở cửa giúp cháu.”

Bình An sững sốt một chút, hai năm trước cô ở chỗ bà ngoại đã gặp qua Nghiêu Túc? Cố gắng nhớ lại, dường như thật sự có một lần bởi vì bà ngoại ngã bệnh, cô tới đây thăm bà ngoại, lần đó có Lê Thiên Thần đi cùng.....

Viên lão phu nhân cùng Nghiêu lão phu nhân đều nhìn về phía Bình An.

Bình An cười cười, “Trí nhớ của con không tốt lắm, có thể là con đã quên mất.”

”Không sao, về sau tiếp xúc nhiều liền quen thuộc.” Nghiêu lão phu nhân lập tức liền nói, “Nghiêu Túc, Bình An còn là một cô gái nhỏ, con phải chăm sóc con bé nhiều, nếu để cho bà biết con khi để con bé, bà không tha cho con đâu!”

Nghiêu Túc cười gật đầu, “Bà nội yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc em Bình An.”

Ai là em anh vậy? Bình An thừa dịp Nghiêu lão phu nhân không có chú ý, hung hăng trợn mắt nhìn Nghiêu Túc một cái, Nghiêu Túc lại cười đến càng thêm vui vẻ. Viên lão phu nhân nhìn hai bọn họ, cười lắc đầu, hai

người kia mặc dù kém vài tuổi, nhưng tính tình Bình An vẫn còn trẻ con, nên cần có một người đàn ông kinh nghiệm phong phú hơn cô mới tốt, như vậy mới có thể bảo vệ cô.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, dì bảo mẫu đã trở lại, ở phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, bất tri bất giác cũng đã đến cơm trưa, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong.

”Biết chị thích chim bồ câu năm hương dầu vừng Tô Ký, cố ý đi mua về cho chị đó.” Viên lão phu nhân kéo tay Nghiêm lão phu nhân đi về phía bàn cơm.

Bình An cùng Nghiêm Túc đi ở phía sau, một mặt không chút thay đổi, một vẻ mặt tươi cười.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Không Phải Là Đối Thủ A

Lúc ăn cơm, Nghiêm lão phu nhân vẫn không quên bán Nghiêm Túc cho Bình An, Bình An chỉ là ngượng ngùng cúi đầu ăn cơm, dáng vẻ như một cô gái nhỏ thẹn thùng, chỗ sâu trong đáy mắt lại bình tĩnh, cũng không hề nhìn Nghiêm Túc một lần nào.

Nghiêm Túc rất hứng thú quan sát cô bé con này, từ lần trước ở Golden Bay nhìn thấy cô, đã cảm thấy cô bé này biểu hiện ra nét ngây thơ hồn nhiên cùng ý nghĩ trong lòng thực tế không giống nhau, cô giống như là đang ẩn núp mặt khác của mình, anh tin tưởng nhãn lực của mình, cũng tin tưởng cảm giác của mình, cô bé này đã làm cho anh cảm thấy rất thú vị, muốn biết cô cố gắng che giấu mình như vậy, đến tột cùng là vì cái gì.

Nghe Nghiêm lão phu nhân đem Nghiêm Túc khoe khoang trên trời có dưới đất không An trong đầu Bình thoáng qua một trò đùa dai.

”Bà nội Nghiêm, bà nói không sai, anh Nghiêm thật sự rất ưu tú, nếu không tại sao có thể có nhiều bạn gái như vậy.” Khóe mắt cô liếc Nghiêm Túc đang một mực canh chừng cô một cái, khóe môi cong lên thành nụ cười, rất thuần khiết, rất ngây thơ mà nói với Nghiêm lão phu nhân.

Nghiêm lão phu nhân gần đây mới trở về nước, hoàn toàn không biết gì Nghiêm Túc có nhiều ít xì căng đan, chẳng qua là cảm thấy cháu trai mình cho đến bây giờ không mang bạn gái về nhà, nhất định là độc thân, vừa nghe Bình An nói như vậy, còn có chút ngây ngẩn cả người, “Con có rất nhiều bạn gái?”

Viên lão phu nhân cũng nghi ngờ nhìn về phía Nghiêm Túc, không có biện pháp, người già thường ít khi để ý đến báo giải trí, cũng đương nhiên không biết Nghiêm Túc ở bên ngoài hoa đào một đồng.

Khóe môi Nghiêm Túc mang theo đùa giỡn theo quán tính, không nhanh không chậm nói, “Cũng chỉ là ký giả viết bậy thôi ạ.”

”Đúng đúng đúng! Báo chí đúng là không đáng tin mà, lúc nào cũng tung tin giật gân.” Nghiêm lão phu nhân vội vàng gật đầu.

”Nhưng mà, rõ ràng con thấy anh Nghiêm hôn cô người mẫu đó mà.” Bình An khẽ cau nhẹ đôi mày thanh tú, rất ngây thơ khó hiểu.

Hẹp hòi! Xem anh còn vờ thuần khiết trước mặt bà nội nữa không!

Đuôi mắt Nghiêm Túc nhướng lên, mỉm cười nhìn Bình An, “Đó là chào hỏi theo lễ phép, ở nước ngoài đều là như vậy!”

”Vậy sao? Vậy anh Nghiêm học nghi thức quốc tế rất giỏi ạ.” Bình An cũng cười trả lời.

Nghiêm lão phu nhân sừng mặt lên dạy dỗ Nghiêm Túc, “Người mẫu, diễn viên gì đó đều không tốt đâu, những người phụ nữ này đến gần con có mấy người là thật tâm? Còn dễ dàng bị truyền thông soi mói tung tin, lần sau chú ý hình tượng đó, đừng để báo chí viết bậy.”

”Lời này nói không sai, Nghiêm Túc à, dù con không có cái ý đó, nhưng những người phụ nữ kia thì không chắc đâu con.” Viên lão phu nhân gật đầu đồng ý cách nói của Nghiêm lão phu nhân.

”Bà nội, con nhớ rồi, về sau có xã giao gì, con sẽ nhờ em Bình An giúp một tay, nhờ em Bình An theo con đi dự xã giao, những cô gái có tâm cơ gì gì đó, cũng sẽ không đến gần con được, đương nhiên truyền thông cũng sẽ

không có đề tài để viết.” Nghiêm Túc cúi đầu, trầm giọng nói, giống như thật sự bị oan uổng vậy.

Nhảm nhí! Không có lửa tự dưng có khói được sao? Anh ta là ai chứ, muốn cự tuyệt một người phụ nữ đến gần còn không dễ dàng sao, nói giống như mình bị uất ức lắm vậy, rõ ràng chính là muốn dụ dỗ hai vị lão thái thái.

”Bình An cũng thường cùng ba nó đi dự tiệc mà.” Viên lão phu nhân cười nói, gián tiếp đáp ứng điều thỉnh cầu này của Nghiêm Túc.

”Bà ngoại, bình thường con rất bận, phải lên lớp ạ.” Bình An bĩu môi kêu lên, gã Nghiêm Túc này quá nguy hiểm, cô không muốn đến gần anh ta.

”Em Bình An xin yên tâm, tiệc mà anh tham gia cũng không nhiều.” Nghiêm Túc cười nói.

”Bình An à, con giúp anh Nghiêm của con một chút đi, nếu không về sau anh con không lấy được cô dâu thì làm thế nào đây? Danh tiếng cũng thúi luôn.” Nghiêm lão phu nhân cầm tay Bình An, thần sắc kia khiến Bình An nhìn cũng không đành lòng nói không.

Đây có được coi là mang tảng đá đập chân của mình không? Bình An lạnh lùng liếc anh một cái, hơi nhếch môi không nói lời nào. Cô cũng không tin đâu nhá, hai vị lão thái thái lúc tuổi còn trẻ còn là quan toà, là Hỏa Nhân Kim Tinh duyệt qua vô số người rồi, làm sao lại không nhìn ra Nghiêm Túc là đang giả bộ chứ!

”Bà nội Nghiêm, bà yên tâm, bằng khả năng của anh Nghiêm, cưới mười cô dâu cũng được.” Bình An đem tầm mắt dời khỏi trên người Nghiêm Túc, khóe miệng tràn ra một nụ cười sáng lạng.

Viên lão phu nhân gõ đầu của cô, “Đứa bé này, chỉ biết nói hươu nói vượn, nói bậy gì vậy!”

Bình An uất ức kêu lên, “Không phải con đang khích lệ anh Nghiêm có mị lực sao?”

”Vậy sau này nhờ em Bình An giới thiệu cho anh nhé.” Nghiêm Túc nén cười, nghiêm trang mà nói với Bình An.

”Anh Nghiêm cứ gọi tôi là Bình An là được.” Hai chữ em gái đó sắp làm cô bị sét đánh chết rồi.

Đôi mắt hoa đào của Nghiêm Túc bình tĩnh như mặt hồ phản chiếu tầng tầng lớp lớp ánh sáng khúc xạ, “Được.”

Vì vậy, trận đối thoại này Bình An tự làm tự chịu đến đây chấm dứt, cô lặng lẽ căn cánh chim bồ câu, ở trong lòng oán niệm, cô đúng là không phải đối thủ của Nghiêm Túc mà!

Ăn cơm trưa xong, hai vị lão thái thái liền muốn đến nhà của một đồng nghiệp khác chơi mạt chược, Bình An thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cuối cùng không cần đối mặt với Nghiêm Túc rồi.

”Nghiêm Túc, con về trước, hay là ở chỗ này chờ?” Nghiêm lão phu nhân hỏi.

”Hôm nay con mặc cho bà nội sai khiến!” Hôm nay vì muốn tháp tùng với bà nội, anh đã sớm từ chối tất cả xã giao.

Viên lão phu nhân cười ở trong lòng gật đầu, là một thanh niên hiếu thuận, tương lai nhất định cũng rất chăm lo cho gia đình, vì vậy, càng xem càng hài lòng.

”Vậy phải phiền anh Nghiêm đi cùng bà nội rồi, tôi phải đi ra ngoài một chuyến, một lát nữa thôi cô sẽ gặp được người tên Trình Vận kia rồi.

”Bình An muốn đi đâu?” Nghiêm lão phu nhân hỏi.

”Đi gặp vị Trình tổng quản lý của công ty AOMI đó chị, con bé này muốn mở cửa hàng đây.” Viên lão phu nhân cười nói, cảm thấy chuyện như vậy không cần thiết gặp người bạn già của mình.

”Tốt, có thể tự mình rèn luyện độc lập cuộc sống, là đi gặp Trình Vận sao?” Nghiêm lão phu nhân hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Nghiêm Túc.

”Là chị họ.” Nghiêm Túc nhẹ nhàng gật đầu với Nghiêm lão phu nhân.

Chị họ? Khóe miệng của Bình An giật giật, có cần trùng hợp như thế không?

Viên lão phu nhân cũng nghi ngờ nhìn Nghiêm lão phu nhân.

Nghiêm lão phu nhân cười giải thích, “Trình Vận là cháu gái anh hai tôi, là một đứa bé độc lập tự chủ, người ngoài cũng không biết con bé là đại tiểu thư Trình gia.”

Ông nội của Trình Vận thư ký tỉnh ủy trước kia, mặc dù về hưu, nhưng lực ảnh hưởng cũng không phải nhỏ.

”Con đưa Bình An đến đó, sau đó sẽ tới đón bà nội.” Nghiêm Túc cười đề nghị.

”Không cần làm phiền.....”

”Tốt, tránh cho con phải ở cùng mấy bà lão nhàm chán như bà.” Thanh âm của Nghiêm lão phu nhân lấn át lời cự tuyệt của Bình An.

Cuối cùng vẫn là Nghiêm Túc đưa Bình An đến công ty đó.

Ngồi ở trong chiếc Porsche của Nghiêm Túc, Bình An không hề giả trang khờ dại ngu ngơ nữa, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, một câu cũng đều không nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Lòng Tin

Chỉ cần nhìn Nghiêm Túc mới từng tuổi này đã nhẹ nhàng liền nắm trong tay một Tập đoàn xuyên quốc gia có mấy ngàn nhân viên tinh anh, trừ khôn khéo cùng phúc hắc xâm nhập trong xương, cùng với khí chất mạnh mẽ ra, còn có đầy đủ kiên nhẫn sự chịu đựng, giống như hiện tại, nhìn anh như đang nhìn nhả tự tại lái xe, ai lại thể biết tâm tư của anh ở nơi nào, hoàn toàn là một con hồ ly nham hiểm từng chút một!

Đèn đỏ sáng lên, xe chậm rãi dừng lại, Bình An lấy đuôi mắt quét mắt nhìn anh một cái, chỉ thấy anh ta để một tay thoải mái mà khoác lên bên cửa xe, một tay đặt ở tay lái, ngón tay nhẹ nhàng gõ tay lái, ánh mặt trời từ ngoài cửa xe chiếu vào, chiếu sáng đường cong khắc sâu trên đôi gò má ưu nhã của anh, xem ra dáng vẻ anh ưu nhã tràn đầy phong độ của một vương tử.

Đột nhiên, Nghiêm Túc nghiêng đầu nhìn lại, Bình An giống như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt gặp, lập tức ngồi thẳng người, bên tai truyền tới tiếng cười thật thấp của anh.

”Em Bình An đối với anh rất hiếu kỳ sao?” Đôi mắt hẹp dài hoa đào của Nghiêm Túc chứa đầy lấp lánh ánh cười, rất hứng thú nhìn Bình An.

”Làm một lãnh đạo, anh cứ gọi em Bình An, em Bình An, không sợ người ta phát ói sao?” Bình An liếc mắt nhìn anh một cái.

Nghiêm Túc cười khẽ, đôi môi khêu gợi khẽ cong, lộ ra hàm răng trắng nõn, “Một chút cũng không cảm thấy.”

”Nhưng mà tôi cảm thấy.” Bình An tức giận nói.

”OK, vậy anh không gọi em gái, gọi em là Bình An.” Nghiêm Túc nhún vai một cái, ngay từ lúc ở trong nhà Viên lão phu nhân, anh xác định ra cô không thích anh gọi cô là em Bình An chỉ là ngại vì hai vị lão thái thái mới chịu đựng không có xù lông, nhưng anh chính là không nhịn được muốn nhìn thấy bộ dạng xù lông của cô.

”Anh không phải là Tổng tài tập đoàn hành chánh Nghiêm thị sao? Không phải nên một ngày kiếm tỷ bạc sao?” Ba cô quanh năm suốt tháng sẽ không mấy ngày là ở không, Nghiêm Túc không phải nên bận rộn hơn sao? Hôm nay sao lại có thời gian lười biếng.

Trước mặt đèn xanh sang lên, Nghiêm Túc khởi động xe, sau đó mới chậm rãi nói, “Mỗi một tổng tài thành công, sau lưng đều..... Luôn có một trợ lí vạn năng.” Mà lúc anh không muốn công tác, sẽ đem tất cả mọi chuyện cũng giao cho trợ lí đi giải quyết, mặc dù vị bạn học cũ kiêm trợ lí Đường Sâm kia không chỉ một lần oán trách.

Bình An cho là trợ lí của Nghiêm Túc là nữ, cho nên chỉ là thân nhiên nhìn anh một cái, cũng không phát biểu ý kiến.

”Không phải bạn của em muốn mở tiệm sao? Sao lại không cùng đi gặp Trình Vận?” Nghiêm Túc cũng không để ý thần sắc lạnh lùng của Bình An, tiếp tục nhỏ giọng hỏi.

”Tôi đi gặp cũng giống vậy.” Bình An nhàn nhạt nói, trong lòng cô rất rõ ràng, anh ta biết tiệm này là cô muốn mở, chỉ là cố ý nói ra trên cô mà thôi.

Nghiêm Túc cười cười, “Không muốn dựa vào trong nhà, độc lập tự chủ đúng là chuyện tốt, chỉ là không tỏ vẻ không thể tìm người khác giúp một tay, dù sao các em còn trẻ, xã hội có rất nhiều tầng sâu, có rất nhiều chuyện không giống như em nghĩ, lúc trước khi anh còn học ở Mỹ chuyện gì cũng đã từng làm qua.”

Bình An tò mò quay đầu, “Thí dụ như?”

”Thí dụ như đưa báo, bày hàng vỉa hè... Cũng làm qua.” Nghiêm Túc cười nói, không để ý chút nào để cho Bình An biết anh đã từng trải qua cuộc sống như thế nào.

”Trong nhà của anh không có phản đối sao?” Bình An có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Phương Hữu Lợi cũng không phải là người địa phương Thành phố G, Tập đoàn Phương thị cũng là vào mười năm trước mới lên thành, mấy năm gần đây từ từ mở rộng lên, mà Tập đoàn Nghiêm thị lại là Đại tập đoàn gia tộc thâm căn cố đế của Thành phố G, là đại tộc hào môn chân chính, mà thân là con cái trong hào môn đó, thế nhưng cũng sẽ làm cái loại công việc khổ cực hạ thấp như vậy sao?

Nghiêm Túc đem xe lái vào bãi đỗ xe ngầm, vừa trả lời, “Người không thể chỉ dừng lại ở trong vòng quay sẵn có của mình, mở rộng tầm mắt, đi thể nghiệm các loại cuộc sống của xã hội, hiểu rõ người không cùng tư tưởng, những người này tương lai rất có thể sẽ là nhân viên của em, tương lai chờ em lên làm lãnh đạo, dĩ nhiên là thuận buồm xuôi gió, đây là quá trình mà mỗi người đứng đầu Nghiêm gia chúng tôi mỗi một vị cần phải trải qua, gia tộc càng khổng lồ, lại càng không thể ngồi hưởng không, muốn cho những người này phục tùng em, em nhất định phải hiểu rõ bọn họ, hơn nữa phải có năng lực cùng lòng tin để có thể lãnh đạo nắm những người này trong tay.”

Bình An nghe vậy, trong lòng giống như có cảm giác nhẹ nhõm như đã được khai thông một con đường, cô vẫn lo lắng việc làm hiện tại của mình đối với tương lai cũng không giúp ích được gì, nghe Nghiêm Túc nói như vậy, cô đột nhiên cảm thấy, không nhất định phải làm sự nghiệp thành tựu đại sự gì gì để chứng minh mình, cô chỉ cần học được thứ mà từ trước đến nay chưa từng học qua, chỉ cần cô đã có thể có đủ lòng tin để tiến vào Tập đoàn Phương thị, như vậy là đủ rồi.

Cô thiếu, không phải là lấy được lòng tin của Hội đồng quản trị Tập đoàn Phương thị sao?

Nghiêm Túc đã thay cô mở cửa xe ra, thấy cô vẫn còn đang đờ đẫn, nhin không được cười nhẹ, “Chúng ta đi gặp Trình Vận thôi.”

Bình An chớp chớp đôi mắt long lanh, xuống xe.

Hai người sau khi tiến vào thang máy, Bình An mới ho nhẹ một tiếng, nói với Nghiêm Túc, “Chuyện tôi tới gặp Trình tiểu thư, anh có thể đừng nhắc qua với ba tôi hay không.” Cô tin tưởng Nghiêm Túc không phải loại người nhiều chuyện, nhưng chỉ sợ lúc anh gặp ba không cẩn thận lại nói.

”Cho nên, là em muốn tự mình mở cửa hàng?” Nghiêm Túc cười hỏi.

Bình An nhẹ nhàng gật đầu một cái, mặc dù cô không quá thích đến gần Nghiêm Túc, nhưng không thể phủ nhận, anh là một thương nhân rất thành công, ở trên người của anh, cô có thể học được rất nhiều việc.

Đáy mắt Nghiêm Túc nhanh chóng lướt qua một tia sáng, “Không nghĩ tới em cũng có lòng cầu tiến như vậy.”

Bình An liếc xéo gương mặt tuần tú của anh một cái, nhỏ giọng nói, “Lúc anh mới khởi nghiệp cũng không phải là vì không muốn bị người xem thường sao? Chẳng lẽ tôi lại muốn làm rác rưởi?”

Mỗi người sinh ra trong nhà giàu có đều có các loại áp lực của mình, ánh mắt Nghiêm Túc tĩnh mịch nhìn Bình An, người khác anh ngược lại có thể hiểu nguyên nhân, nhưng tại sao cô lại cố gắng như vậy? Tập đoàn Phương thị sớm muộn gì cũng đều là của cô, cho dù cô không làm, cũng sẽ không có ai tranh cùng cô.....

Trong lòng mặc dù hiếu kỳ, Nghiêm Túc lại không hỏi nhiều nữa, giữa bọn họ còn chưa thân đến mức có thể biết chuyện trong lòng lòng của nhau,

chỉ là hứa với Bình An sẽ không nói ra bí mật riêng của cô.

Cửa thang máy đình một tiếng mở ra ở tầng 15, Nghiêm Túc đưa tay ngăn ở cạnh cửa, cho Bình An đi ra ngoài trước, sau đó mới cất bước đi ra.

Đập vào mắt là logo công ty AOMI màu đen bạc, thêm ánh đèn vàng lấp lánh ở phía trên, phản xạ ra tia sáng chói mắt, cùng vách tường màu trắng, có một loại khí thể cao quý ưu nhã.

Trước vị trí đài không có ai, hôm nay là chủ nhật, công ty giống như an tĩnh.

Cả tầng lầu 15 đều là nơi tiếp khách và xử lý công vụ của Công ty AOMI, lắp đặt thiết bị không hề theo quy tắc giống những công ty khác, đi vào một lối đi sau ánh đèn màu lam, giống như tiến vào một cực phẩm thế giới, vách tường màu hồng, bàn ghế hình dáng đáng yêu ánh đèn nhẹ nhàng ấm áp, tất cả nhìn thấy đều có vẻ mờ ảo đến như thế.

Bình An chưa từng thấy qua phòng làm việc thời thượng tràn đầy cảm giác như vậy, có chút giật mình, lại cảm thấy rất ưa thích nơi này.

Nghiêm Túc hiển nhiên không phải lần đầu tiên tới nơi này, anh quay đầu hướng Bình An cười cười, đi tới một cạnh cửa màu trắng, gõ cửa, bên trong truyền tới một thanh âm ấm áp, uyển chuyển êm ái, “Mời vào!”

Nghiêm Túc đẩy cửa vào, hướng về phía cô gái ngồi ở phòng làm việc nở nụ cười chào hỏi, “Chị họ.”

Ngồi ở sau bàn công tác thủy tinh hình chữ nhật chính là một người phụ nữ tóc dài xõa vai ngũ quan tinh xảo, mặc áo sơ mi đen viền đỏ, bên ngoài khoác Âu phục màu đen, cổ áo cùng ống tay áo dài hơn áo khoác ngoài, thêm khăn quàng cổ màu đỏ thẫm làm nổi bật bộ Âu phục vốn có màu sắc trầm buồn kia vừa đúng, vừa có vẻ hào phóng ưu nhã lại không quá rườm rà.

Không nhìn ra tuổi thật, nhưng có thể nhìn ra được đó chính là một cô gái rất biết cách ăn mặc, rất hợp mốt.

Đây chính là Trình Vận rồi, Bình An đưa đôi mắt trong sáng nhìn cô ấy, cô thực sự muốn trở thành cô gái tài trí thành thực như Trình Vận.

”Sao cậu cũng đến đây vậy?” Trình Vận nhẹ nhàng đôi mày thanh tú, không nghĩ tới sẽ gặp được Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nhìn Bình An ở phía sau một cái, “ Tôi chỉ đưa Bình An tới đây, các người cứ nói chuyện đi.”

Bình An mỉm cười gật đầu với Trình Vận, “Trình tiểu thư.”

Trình Vận mỉm cười liếc Nghiêm Túc, đứng lên đi về phía ghế sa lon màu tím ở một bên, “Phương tiểu thư không cần phải khách sáo, đến bên này ngồi đi.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Trình Vận

Bình An ngồi xuống ghế sa lon đối diện với Trình Vận, Nghiêm Túc mở cửa đi ra ngoài, lưu lại một không gian an tĩnh, Bình An chợt cảm thấy áp lực trong lòng hoàn toàn biến mất, đối mặt Trình Vận cũng hào phóng thông dong.

”Phương tiểu thư muốn mở cửa hiệu? Chọn xong địa chỉ chưa? Công ty kinh doanh ở đâu?” Hiển nhiên Trình Vận là biết thân phận của Bình An, nhưng không biết cô chỉ muốn mở một cửa hàng trong sân trường.

”Em không phải muốn mở công ty kinh doanh, chỉ là muốn mở một cửa hiệu mỹ phẩm trong khu vực trường thôi.” Bình An cười nói.

Trình Vận hơi cảm thấy kinh ngạc, “Trong sân trường, mức độ tiêu xài cũng không phải là cao.”

” Em biết, nhưng em không đủ vốn, cũng chỉ có thể đầu tư ở trong sân trường, nếu tương lai em đủ vốn rồi, có lẽ có thể suy tính mở công ty kinh doanh mỹ phẩm ạ.” Bình An nói.

”Được rồi, vậy em nói cho chị biết, em đang muốn loại mặt hàng gì, cao cấp hay mức giá khoảng bao nhiêu?” Trình Vận lập tức hiểu ý của Bình An, không muốn dựa vào trong nhà mở tiệm làm ăn.

Lập tức đối với cô bé con này có hảo cảm, rất nhiều cô gái trong nhà có một chút tiền tài quyền thế, liền chỉ biết hưởng thụ cùng tiêu phí, không có mấy người muốn tự lực cánh sinh rèn luyện năng lực độc lập của mình, có thể có loại ý tưởng cùng quyết tâm này, đều vô cùng không tệ!

Cho dù cùng với ba tham dự qua không ít bữa tiệc, nhưng khi đối mặt với cô gái như Trình Vận, Bình An cảm thấy mình còn chưa đủ tự tin, vừa nói đến ý tưởng cùng ý kiến về sản phẩm, vừa cẩn thận từng li từng tí suy đoán biểu tình của Trình Vận, thấy cô ấy chỉ là nghiêng đầu lắng nghe, cũng không có lộ ra vẻ mặt khinh thường cùng không nhẫn nại, Bình An dần dần trấn định, cũng nói càng thêm hăng hái.

“..... Em cũng đã đến thành phố Meibo tìm hiểu, không có sản phẩm nào tuyệt đối thích hợp với các cô gái trẻ tuổi, cũng không phải là nói không thích hợp, chỉ là không có thứ mà em cần.... đó chính là loại sản phẩm vừa tung ra liền hấp dẫn sự quan tâm của các cô gái hiện nay, chị cũng biết đó, phụ nữ khi mua sắm thường quyết định rất nhanh, đặc biệt là vấn đề chọn mỹ phẩm, khi thích họ sẽ mua không ít mỹ phẩm, nhưng chỉ cần điểm kích động ấy qua đi, nói không chừng liền hối hận.” Cô nói chính là nói về bản thân, có đôi khi thấy vẻ ngoài bắt mắt của mỹ phẩm, không cần biết mình có cần hay không cô đều sẽ mua, đợi sau khi cô mua về nhà, mới phát giác mình lại lãng phí tiền.

Trình Vận vừa nghe, vừa khe khẽ gật đầu, khiến Bình An đối với cô gái có nụ cười mộc mạc khiêm tốn này càng có cảm tình nhiều hơn.

“Em phân tích tâm lý tiêu dùng của phái nữ, không sai, tiền của phụ nữ là dễ kiếm nhất, đặc biệt là mười tám tuổi trở lên, nhất là những người phụ nữ biết cách ăn mặc, gần đây công ty chúng tôi mới nhập về một nhãn hiệu mới, là Lenka của Hàn Quốc, là mỹ phẩm dưỡng da xuất phát từ trái cây, không chỉ thích hợp với của phái nữ mà bao bì cũng vô cùng bắt mắt, chỉ là nhãn hiệu này đối với chúng tôi còn mới quá, nên chưa giới thiệu chính thức mà thôi.” Trình Vận cười nói, đứng lên từ trong tủ âm tường lấy ra hai chai sữa dưỡng da.

” Em xem thử đi.” Đưa lên bàn giao cho Bình An.

”Thật đáng yêu!” Mắt Bình An sáng lên, là hai bình thủy tinh màu xanh nhạt hình quả lê, giấy bọc cũng là màu xanh lá cây, bao bì hết sức tinh xảo đáng yêu.

”Đây là sữa dưỡng được chiết xuất từ rau diếp và dưa chuột, em gửi thử xem.” Trình Vận cười nói.

Bình An lau một chút ở trên mu bàn tay, một mùi thơm nhẹ mang ít hương vị hoa quả nhàn nhạt tản ra, lớp da trên mu bàn tay cũng có chút cảm giác mát mẻ mềm mại, Bình An vui mừng nói, “Sản phẩm này thật không tệ, sao các chị không nhận hàng?”

“Trong nước chưa lưu hành sản phẩm này, muốn đem một sản phẩm mới đánh vào thị trường trong nước cũng không dễ, huống chi tiêu chí tiêu dùng của công ty này khác hẳn với nhãn hiệu mỹ phẩm cao cấp của công ty chúng tôi, cho nên vẫn còn ở trong suy tính.” Thật ra thì cũng không cần cùng Bình An giải thích cặn kẽ như vậy, nhưng thấy cô bé con này nghiêm túc như vậy, Trình Vận mới nghĩ cần phải nói rõ ràng hơn một chút.

Công ty LENKA này cùng với sản phẩm SKINFOOD cũng đồng thời của Hàn Quốc khá giống nhau, nhưng cô nhớ kiếp trước cũng không có nghe nói qua nhãn hiệu này, đại khái là không có tiến vào thị trường trong nước, hay bởi vì không phải sản phẩm nổi danh quốc tế cho nên cô không để ý, nhưng nếu SKINFOOD có thể đánh vào thị trường Trung Quốc, vậy LENKA này tuyệt đối cũng sẽ không thua kém.

” Em cảm thấy nhãn hiệu này tuyệt đối có thể thành công, số lượng phái nữ tiêu dùng đa số nghiêng về những người trẻ tuổi, hơn nữa những mặt hàng hiệu nổi tiếng quốc tế cũng rất kén người mua, nhưng loại sản phẩm tầm trung này dễ tiêu thụ hơn nhiều.” Bình An có chút gấp gáp vội vã mà nói với Trình Vận, chỉ sợ cô ấy không muốn đại diện cho nhãn hiệu này.

”Cho nên chị quyết định ngày mai đi một chuyến đến Hàn Quốc, tìm hiểu rõ tình huống công ty này, sau đó mới ra quyết định.” Trình Vận nói, đối với Bình An tuổi còn trẻ lại có khả năng nhạy cảm cùng năng lực nhạy bén như vậy làm cô rất kinh ngạc.

Cô cũng nhìn ra nhãn hiệu này nhất định sẽ hấp dẫn không ít phụ nữ trẻ tuổi, chỉ cần là sản phẩm chất lượng, thực ra công ty của cô cũng không phải quá mức coi trọng sản phẩm cao cấp, dù sao chỉ cần là mỹ phẩm dưỡng da có chất lượng, cô vẫn muốn thử một lần, cho nên mới muốn đích thân đi Hàn Quốc một chuyến, không nghĩ tới ý kiến của cô gái trẻ này lại giống như cô.

”Nếu như các người quyết định đại diện cho LENKA, đến lúc đó em có thể gia nhập liên minh bán hàng độc quyền không?” Bình An mở to hai mắt hỏi.

”Dĩ nhiên có thể.” Trình Vận cười gật đầu, “Chỉ là, em có biết kiến thức cơ bản về chăm sóc da không?”

”À?” Bình An ngần ra, “Là sao ạ?”

”Muốn biết khách hàng thích hợp với loại sản phẩm nào, không chỉ có hiểu biết về sản phẩm còn phải tư vấn, như vậy mới có thể hấp dẫn khách hàng.” Trình Vận giải thích.

Bình An sờ sờ lông mày, “Cái này..... Em có thể học ạ.”

Trình Vận nở nụ cười, “Em có thời gian nhiều không? Nếu như rảnh em cứ đến chỗ này của chị, để cho giáo viên trang điểm của công ty dạy em kiến thức của phương diện này.”

”Có thể không?” Bình An vui mừng nhìn về phía Trình Vận, cô không nghĩ tới Trình Vận sẽ giúp cô như vậy.

”Chỉ cần em nguyện ý tới.” Trình Vận lộ ra mỉm cười, tại sao phải giúp cô gái này? Bởi vì thấy cô ấy rất giống như thấy mình trước kia, cho nên muốn giúp cô ấy, để cho cô ấy học được nhiều hơn.

Bình An cười ngọt ngào, “Cám ơn Trình tiểu thư.”

”Nếu như em không ngại, cứ gọi là chị Vận thôi.” Trình Vận nói.

Tiếp đó, Trình Vận mang theo Bình An đi tham quan công ty của bọn họ, còn mang cô ấy đến trung tâm thẩm mỹ viện ở dưới lầu, chỉ cho bọn họ xem giáo viên dạy trang điểm của công ty.

Vừa đi tham quan vừa trò chuyện, thời gian bất tri bất giác đã qua, đợi đến khi trở lại phòng làm việc, đã sắp năm giờ, vẫn không gặp Nghiêm Túc, Trình Vận gọi điện thoại cho anh, mới biết anh và bạn ở phòng cà phê dưới lầu.

Trình Vận cùng Bình An đi tới lầu dưới, liền nhìn thấy Nghiêm Túc cùng Lương Phàm ở phòng cà phê đi ra, hướng về phía hai người bọn họ cười cười.

Tâm tình của Bình An rõ ràng tốt hơn nhiều so với trước khi đến nơi này, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào.

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô.

Tầm mắt của Trình Vận chỉ nhìn Lương Phàm ở phía sau, không hề dời đi, ngay cả nụ cười trên mặt cũng có chút mất tự nhiên, tựa như thêm mấy phần ngượng ngùng, “A Phàm, anh về nước khi nào?”

”Hai ngày trước.” Lương Phàm nhẹ giọng trả lời, gương mặt trắng nõn như có đốm ửng khả nghi.

”Chúng ta đi ăn cơm đi, nghe nói ở đường Cửu Phúc có một nhà hàng Pháp mới mở, đến đó ăn thử nhé.” Bình An muốn mời Trình Vận ăn cơm, nhưng Nghiêm Túc cùng Lương Phàm ở nơi này, cô không thể chỉ mời một mình Trình Vận, chỉ đề nghị đi ăn cơm cùng nơi.

”Được rồi!” Nghiêm Túc cười gật đầu, mắt nhìn về phía Trình Vận.

Trình Vận có chút xấu hổ thu hồi tầm mắt, nhìn Lương Phàm, “Được, không thành vấn đề.”

Bình An lúc này mới phát giác thong dong tự nhiên của Trình Vận không thấy, có vẻ có chút gò bó khẩn trương, cô ấy luôn nhìn về hướng Lương Phàm giống như trầm mặc không nói, không phải chứ, Trình Vận cùng Lương Phàm??

Thấy thế nào cũng không phải là một đôi tương xứng, Trình Vận cùng Lương Phàm đứng chung một chỗ, cũng quá mức chênh lệch về khí thế rồi..... Cô vẫn cảm thấy Trình Vận nên sánh đôi cùng người đàn ông thành thực chững chạc thành công mà không phải là Lương Phàm sống ở làng giải trí.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đừng Khiêu Chiến Giới Hạn Cuối Cùng Của Tôi

Lúc ăn cơm, Bình An vẫn âm thầm quan sát động tác cử chỉ giữa Trình Vận cùng Lương Phàm.

Người trước đây luôn có cử chỉ tự nhiên ưu nhã ung dung như Trình Vận ở trước mặt Lương Phàm có vẻ có chút khẩn trương, thỉnh thoảng còn có thể lộ ra loại ngượng ngùng của thiếu nữ, không giống vẻ nhẹ nhõm tự tin khi mới vừa rồi nói chuyện cùng Bình An, lúc Lương Phàm nói chuyện, cô ấy sẽ chuyên chú nhìn anh ta, từng nụ cười, từng động tác của anh ta đều ảnh hưởng đến mỗi một giây thần kinh của Trình Vận.

Bình An cũng từng yêu qua một người, đương nhiên nhìn ra được tình cảm của Trình Vận đối với Lương Phàm. Chỉ là Lương Phàm mặc dù không trầm mặc lãnh đạm tựa như lần đầu tiên gặp mặt, lúc đối mặt với Trình Vận cũng sẽ lộ ra nụ cười ấm áp, nhưng đáy mắt anh ta lại không có sự nóng bỏng của tình yêu say đắm nên có, anh ta không yêu Trình Vận nhiều đến như vậy.

Trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy có chút không cam lòng cùng đau lòng thay Trình Vận, ở trước mặt Lương Phàm, Trình Vận quá dễ thấp tư thái của mình rồi.

Bốn người cùng nhau ăn cơm, Lương Phàm vốn chính là người trầm mặc ít nói, lực chú ý của Trình Vận chỉ ở vòng quanh thân Lương Phàm, cho nên chỉ có Nghiêm Túc cùng Bình An hai người đang tạo không khí tích cực. Dĩ nhiên, quan hệ của hai người kia cũng không phải là quá than thiết, không có chủ đề gì có thể chân chính trò chuyện rôm rả, cũng may Bình An

bởi vì cao hứng quen biết Trình Vận, cho nên mới nguyện ý đáp lời cùng Nghiêm Túc.

Ăn xong cơm tối xong, Nghiêm Túc muốn đưa Bình An trở về Bạch Vân Sơn, Lương Phàm lái xe đưa Trình Vận về.

Ngồi ở trên xe Nghiêm Túc, Bình An rốt cuộc không nhịn được tò mò trong lòng, hỏi Nghiêm Túc, “Lương Phàm có bạn gái chưa?”

Nghiêm Túc nhìn Bình An một cái, “Không có, hỏi cái này làm gì?”

”Anh chắc chứ? Nghe nói người của làng giải trí cho dù có bà xã hay bạn gái cũng sẽ không công khai.” Bình An nhú mày, nếu như Lương Phàm không có bạn gái, vậy sao lại không cùng Trình Vận phát triển?

”Lương Phàm chỉ là ở hậu trường, không giống những diễn viên đó, sao vậy?” Nghiêm Túc nghe cô quan tâm Lương Phàm như vậy, ánh sáng nơi đáy mắt có chút trầm xuống.

”Anh không nhìn ra sao? Chị Vận đối với anh ta rất đặc biệt.” Bình An nói.

Nghiêm Túc nở nụ cười, “Bọn họ sống chung từ nhỏ mà, khi còn bé Lương Phàm sống ở Trình gia, mười hai năm trước mới đến Hongkong thành giám chế.”

Bình An cảm thấy kinh ngạc, “Thanh mai trúc mã? Chị Vận cho đến bây giờ không có kết hôn là bởi vì Lương Phàm?”

Nhưng cô nhớ Trình Vận cũng không có gả cho Lương Phàm mà, mơ hồ nhớ, nghe được trong truyền thuyết, cũng không hề nghe nhắc gì đến Lương Phàm cả.

”Chuyện của hai người bọn họ, chỉ có chính bọn họ biết.” Nghiêm Túc nói, anh cũng quan tâm bạn cùng chị họ, nhưng rõ ràng có một số việc người ngoài không thể nhúng tay được.

”Lương Phàm không muốn tiếp nhận chị Vận!” Bình An cảm giận bất bình nói, có lẽ không phải tại Lương Phàm, thì hôn nhân của Trình Vận sau này cũng không trở thành thất bại như vậy.

Nghiêm Túc cười khẽ một tiếng, thanh âm trầm ấm bên trong xe vang vang có một loại âm điệu nhẹ mà mê người, “Xem ra em cùng Trình Vận trò chuyện rất hợp, mới quan tâm cô ấy như vậy.”

Bình An lườm anh, đàn ông vĩnh viễn không thể hiểu tình bạn giữa phụ nữ với nhau, họ có thể bởi vì thích cùng một món gì đó cũng có thể trở thành bạn, cũng sẽ bởi vì có cùng một cách nhìn mà hiểu nhau không cần nói, giống như cô cùng Trình Vận, chính là vừa gặp đã thân.

Không chỉ là bởi vì cô biết tương lai Trình Vận sẽ yêu lầm người, không khác gì những việc mà mình đã từng trải qua, và cũng bởi vì khí chất cùng tính tình của Trình Vận làm cho cô rất yêu thích.

”Chị Vận là một con gái tốt, không nên bị cô phụ.” Bình An trả lời Nghiêm Túc.

Khó trách người nào đó đã nói qua, trên thế giới chỉ có một loại người phụ nữ không thể trở thành bạn, đó chính là đồng thời yêu một người đàn ông. Cho nên anh cũng không kinh ngạc Bình An cùng Trình Vận chỉ một buổi chiều liền trở thành bạn.

”Như vậy, sau khi các người bàn xong kết quả là gì?” Nghiêm Túc hỏi.

”Vẫn còn đang đợi.” Dừng một chút, Bình An nhớ tới mình có thể biết Trình Vận cũng là nhờ anh, liền để nhẹ giọng nói, “Bất kể như thế nào, vẫn cảm ơn anh đã giúp một tay.”

Đuôi mắt Nghiêm Túc xếch lên một nụ cười yếu ớt, “Cho nên, em định cảm tạ tôi thế nào?”

Chưa bao giờ có ý định này! Bình An hét to ở trong lòng, nhưng cũng không tiện nói thẳng ra, vốn là định tối nay mời bọn họ ăn cơm, ai biết cuối cùng vẫn là Nghiêm Túc tính tiền.

”Lần sau mời tôi ăn cơm là được.” Nghiêm Túc không đợi Bình An mở miệng, đã tự mình làm chủ rồi.

”Lần sau thì để lần sau đi!” Bình An cười giả lả mấy tiếng, xe đã lái vào khu biệt thự.

Nghiêm Túc nhất thời bật cười, sau khi dừng xe, không nhanh không chậm cởi dây an toàn ra, tư thái nhàn nhã tùy tính, một chút cũng không giống như lời đồn đãi ở bên ngoài, ai ai cũng nói tân nhậm tổng tài của Tập đoàn Nghiêm thị là một người làm việc tàn nhẫn lãnh khốc không dễ tiếp cận.

Thật ra thì chỉ có người cùng Nghiêm Túc chung đụng lâu mới biết, nguyên tắc mà người này tin tưởng và chấp hành chỉ có hai chữ hứng thú, công việc là công việc, bình thường theo đuổi cuộc sống chính là tùy tính thoải mái, cùng với lúc xử lý công sự hoàn toàn là tưởng như hai người.

Bình An chưa từng thấy qua lúc Nghiêm Túc làm việc, cho nên cô chỉ đánh giá anh qua tiếp xúc hai ngày nay, cho là Tập đoàn Nghiêm thị có thể phát triển từ trong tay anh quả thật là kỳ tích.

Nghiêm Túc giúp Bình An mở cửa xe, “Như vậy, mong đợi lần sau gặp mặt.”

Bởi vì đứng tương đối gần, Bình An có thể ngửi được mùi vị nước hoa đặc biệt của Orietal trên người anh, lúc anh nói chuyện, hơi thở ấm áp phun đến cạnh tai cô, Bình An không tự chủ ngửa ra sau, kéo ra khoảng cách.

Nghiêm Túc hơi cười cười, đi ở phía sau cô, một bước đi tới Viên lão phu nhân ở trước cửa.

Mới biết Nghiêm lão phu nhân đã cho tài xế tới đón cô đi về, Nghiêm Túc cũng không ở lâu, cùng Viên lão phu nhân nói mấy câu, liền cáo từ rời đi.

Bình An kể lại cho Viên lão phu nhân nội dung nói chuyện hôm nay của cô cùng Trình Vận, sau đó trở về phòng đi rửa mặt chuẩn bị ngủ.

Thay áo ngủ mềm nhẹ như hòa, Bình An gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi.

”Ba!” Điện thoại vừa tiếp thông, Bình An lập tức ngọt ngào hô một tiếng.

Một thanh âm trầm thấp dịu dàng xuyên thấu qua dòng điện truyền vào trong tai của Bình An, “Bình An, anh là Thiên Thần.”

Thanh âm Bình An phai nhạt xuống, “Ba tôi đâu?”

”Chú Phương mới từ bên ngoài về, ở phòng rửa tay.” Thanh âm của Lê Thiên Thần có chút do dự.

”Làm phiền anh đưa điện thoại cho ba tôi.” Bình An dừng một chút, lạnh giọng nói, “Tôi chờ.”

Ước chừng qua mười phút, Bình An mơ hồ nghe được âm thanh khóa cửa mở ra, tiếp theo là thanh âm của Phương Hữu Lợi từ bên đầu điện thoại kia truyền tới, có chút uể oải cùng tâm tình không yên, “Bình An, tại sao còn chưa ngủ?” “Ba, ba ở Hongkong như thế nào?” Bình An cẩn thận cảm nhận thanh âm của Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi ôn hòa cười ra tiếng, “Chỉ là nói chuyện làm ăn, còn có thể thế nào đây? Có phải muốn ba mang quà về cho con hay không?”

”Con chỉ muốn ba.” Bình An nhỏ giọng nói.

”Mốt ba sẽ về.” Phương Hữu Lợi nói.

Bình An ôm chặt chần, cô muốn hỏi Đỗ Hiếu Mị có câu dẫn ba hay không, “Ba, đừng uống quá nhiều rượu, đối với thân thể không tốt.”

”Ba có uống một chút.” Phương Hữu Lợi cười nói, giương mắt nhìn thấy Lê Thiên Thần cùng ông chào hỏi, rời phòng, ông nằm xuống giường, cảm thấy đầu có chút co rút đau đớn.

”Ba gạt người ta, trước còn hứa với con sẽ cai rượu.” Bình An không vui kêu lên.

”Là ba không tốt, lần sau không uống, con ngủ sớm một chút đi nhé.” Thanh âm của Phương Hữu Lợi tràn đầy sủng ái.

”Vậy ba cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Bình An dừng một chút, “Ba, gần đây con rất nhớ mẹ.” Thật ra thì ấn tượng của cô đối với mẹ cũng không khắc sâu, chỉ là đột nhiên muốn có cái gì đó làm nũng, trong lòng có sao nói vậy mà thôi.

”Đứa nhỏ ngốc.” Phương Hữu Lợi tâm đau xót, hận bây giờ không thể đang ở bên cạnh con gái.

”Ba à, con thương ba, cho dù không có mẹ, con cũng cảm thấy rất hạnh phúc.”

Bình An nở nụ cười, cùng Phương Hữu Lợi nói ngủ ngon hẹn gặp lại.

”Ngủ ngon.” Ba cũng thương con, tâm của Phương Hữu Lợi mềm mại xuống.

Ngắt điện thoại, Phương Hữu Lợi đang định tắt đèn nghỉ ngơi, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, ông hơi ngần ra, nhưng vẫn đứng dậy đi mở cửa.

Đỗ Hiếu Mị trang điểm xinh đẹp đứng ở ngoài cửa, cầm trong tay một bình trà lài còn đang nghi ngút khói, “Đồng Sự Trưởng, tối nay ngài uống nhiều rượu, đây là trà lài giải rượu, ngày mai thức dậy mới sẽ không nhức đầu.”

Trong lòng Phương Hữu Lợi vẫn còn đang nhớ đến con gái bảo bối, và cũng nhớ lại con gái cũng không thích ông cùng Đỗ Hiếu Mị quá mức gần gũi, liền khách sáo cự tuyệt, “Cám ơn lòng tốt của Đỗ tiểu thư, tôi đã vừa mới uống thuốc giải rượu.”

Đỗ Hiếu Mị vô cùng mềm mại dán sát vào thân thể cường tráng của Phương Hữu Lợi, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai ông hà hơi, “Đồng Sự Trưởng không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?”

Ánh mắt sắc bén của Phương Hữu Lợi chợt trầm xuống, đưa tay vịn bả vai Đỗ Hiếu Mị, đẩy cô ta ra, “Đỗ tiểu thư, đã muộn rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

”Chẳng lẽ tối nay tôi không bằng thư ký nhỏ của Đồng Sự Trưởng sao?” Đỗ Hiếu Mị không cam lòng hỏi, tối nay lúc ăn cơm cùng khách hàng, thư ký của đối phương không ngừng liếc mắt đưa tình với Phương Hữu Lợi, thậm chí trực tiếp ngồi vào trong ngực Phương Hữu Lợi, cũng không thấy ông cự tuyệt, cho nên tối nay cô ta mới dám to gan đưa tới cửa như vậy.

”Đó là không giống nhau, Đỗ tiểu thư, tôi thường thức năng lực công tác của cô, nhưng không hy vọng cô làm ảnh hưởng đến công việc, đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, nếu có lần tiếp theo, có thể Đỗ tiểu thư sẽ không còn nhân viên Phương thị nữa rồi.” Thanh âm của Phương Hữu Lợi nghiêm nghị, Đỗ Hiếu Mị rất cuộc vẫn là học tử của Bình An, ông cũng không muốn phải quá tuyệt tình.

Đáy mắt của Đỗ Hiếu Mị là không cam lòng, “Thật xin lỗi Đồng Sự Trưởng, tôi biết làm thế nào rồi.”

Phương Hữu Lợi nhàn nhạt gật đầu một cái.

”Nhưng tôi còn một vấn đề.” Đỗ Hiếu Mị trước khi Phương Hữu Lợi đóng cửa, mở miệng hỏi, “Đồng Sự Trưởng không muốn tiếp nhận tôi, là bởi vì Bình An sao?”

Nhắc tới Bình An, sắc mặt căng thẳng của Phương Hữu Lợi trở lại bình thường, “Con gái của tôi đối với tôi mà nói là rất quan trọng!”

Một câu nói, là có thể giải thích toàn bộ.

Ghen tỵ cùng oán hận của Đỗ Hiếu Mị đối với Bình An lại sâu hơn một tầng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đàn Ông Chính Là Như Thế

Bởi vì còn chưa tới chín giờ, bốn cô gái còn đang ở trong cơn hưng phấn quyết định đến khu ẩm thực để ăn khuya.

Cô gái trẻ chú trọng nhất là bảo dưỡng da thịt, nhưng tuổi xuân trôi qua như bay, ai lại chịu cuộc sống quản thúc chứ? Luôn không thể như vậy, không thể như vậy, sau này lúc không còn trẻ nữa, nhớ lại khoảng thời gian tươi đẹp của tuổi trẻ, nhất định sẽ hối hận thối ban đầu vẫn chơi chưa đủ.

Kỷ Túy Ý ôm cổ của Vi Úy Úy, trên đường nói nói cười cười, Tống Tiểu Tiểu cùng Bình An đi ở phía sau, tiếng cười như chuông bạc vang vang khắp sân trường.

Đối lập với hiện tại, nhớ tới khoảng trí nhớ sâu trong óc của mình, đáy mắt của Bình An cười lạnh toát ra nhàn nhạt châm chọc, cô khi đó, trù cẩn thận từng li từng tí quanh quẩn bên Lê Thiên Thần, đè nén hứng thú vốn có của mình, cũng không từng để cho mình có khoảng thời gian vui vẻ thực sự, sẽ chỉ làm mình ở trước mặt anh ta càng lúc càng trở nên hèn mọn, mà tình yêu hèn mọn của cô cuối cùng cũng không nở ra được đóa hoa diễm lệ.

”Sắp nghỉ rồi.” Tống Tiểu Tiểu nhìn ánh sao lấp lánh đầy trời, đột nhiên phát ra một tiếng cảm thán, “Thời gian cứ thế mà đi qua rồi.”

”Một học kỳ lại đã qua, thanh xuân của tớ lặng lẽ trôi qua không tiếng động.” Kỷ Túy Ý cười cảm thán, “Lẽ mừng năm mới mình lại sẽ nhận được lì xì, há há.”

”Cút! Tớ đang dâng tràn cảm xúc tiếc nuối, đừng nói những vấn đề thô bỉ như vậy.” Tống Tiểu Tiểu trợn mắt nhìn Kỷ Túy Ý một cái.

”Còn có mấy ngày nghỉ, vé xe cũng bắt đầu bán rồi, nhưng mà các đồng chí à, vẫn còn có một thứ quan trọng nhất, đó là kì thi cuối cấp nha, mấy ngày nay chúng ta chưa học bài.” Vi Úy Úy hét lớn.

”Không phải đã có trọng điểm học tập sao?” Kỷ Túy Ý thờ ơ nói, thành tích ngày thường chiếm tỷ lệ cũng không nhỏ, nên kì thi cuối cấp ở đại học cũng không có nghiêm khắc như thời trung học.

”Đúng đó, đúng đó, đi, mời các cậu ăn uống thả cửa nhé.” Một chút xiu thương cảm của Bình An cũng bị từng câu từng chữ của họ nói cho biến mất hầu như không còn rồi.

Năm tháng của tuổi thanh xuân điều đáng quý nhất đó chính là không buồn không lo, cho nên bọn họ chỉ hơi lo lắng chút xíu về cuộc thi sắp đến, nhưng nhanh chóng ném nó sang một bên, đến khu ẩm thực sung sướng ăn uống ngon lành, ăn đến no căng lắc lư, ai cũng không muốn động.

”No quá làm sao trở về kí túc xá!” Bình An sờ sờ cái bụng, thỏa mãn than thở một tiếng.

“Cậu ngồi xõm xuống đi, tớ dùng sức đá cậu một cái xem cậu có sức chạy về hay không.” Kỷ Túy Ý lôi Bình An cười nói.

”Tớ đi không nổi, cậu công tớ đi.” Bình An cười híp mắt nói.

”Suyt!” Lúc đi ngang một con đường, Vi Úy Úy đột nhiên quay đầu lại bảo các cô im miệng đừng lên tiếng

Bình An che miệng mình, “Sao vậy?”

”Trường lớp chúng ta ở đó kìa.” Vi Úy Úy chỉ vào trong sân cỏ nhỏ giọng nói. Học viện đại học kinh tế ngoại ngữ có một nơi Thánh Địa hết sức nổi danh, được khen là địa điểm tốt nhất để hẹn hò. Trong sân cỏ rộng lớn của trường học, cũng đã bị che khuất bởi những tán lá rậm rạp của những cây đại thụ, đến ban đêm, chỉ có lấp lánh vô số ánh sao, đèn đường xuyên thấu qua những tán lá, những người đi trên đường hoàn toàn không thể nhìn thấy tình cảnh bên trong sân rõ lắm, bất kỳ nam nam nữ nữ yêu nhau, cũng thường đến chỗ này để tự tình.

”Cô gái bên cạnh trường lớp là ai?” Bình An là nhìn Kỷ Túy Ý hỏi.

Kỷ Túy Ý bĩu môi, “Làm sao tớ biết!”

Trường lớp vào năm thứ nhất đại học đã từng theo đuổi qua Kỷ Túy Ý, bị Tiểu Ý cự tuyệt mấy lần, sau không dây dưa với cup 36 nữa.

”Đó không phải là lớp chúng ta sao?” Thanh âm của Tống Tiểu Tiểu nhảy nhót.

Bình An lập tức nhìn sang, còn nhanh như mèo đi nhanh mấy bước đến phía trước, quả nhiên là trông thấy nữ sinh bị họ bí mật gọi là cup 36 đang tựa vào trong ngực trường lớp.

Kỷ Túy Ý hừ một tiếng, làm động tác cúi người lộ ngực câu dẫn, “Trong lớp có nam sinh nào không bị cô ta như vậy như vậy..... Qua.”

Cup 36 gọi là Trịnh Yến Đình, người của Thành phố G, ông a ông ọ không ai bằng, tuyệt đối có tiềm chất làm Tiểu Tam từ trong xương. Trong lớp bất kể người đó có bạn gái hay không, chỉ cần đáng dấp không kém, gia cảnh không phải quá xấu, cô ta đều sẽ không bỏ qua, dùng lời của cô ta mà nói, cái này gọi là cởi mở không câu nệ tiểu tiết, mà ở trong mắt Bình An các cô, cũng cảm thấy cô ta trần trụi không biết xấu hổ a.

Dĩ nhiên, lúc này họ đối với Trịnh Yến Đình cũng chỉ là xem không thuận mắt mà thôi, kiếp trước, ở học kỳ thứ hai đại học năm hai, bạn trai của Vi Úy Úy sẽ không tránh được cô ta **..... Vì vậy toàn thể đồng nghiệp kí túc xá 505 đều đồng loạt chán ghét cô bạn học cup 36 này.

Dường như sau này Trịnh Yến Đình trở thành nhị thiếu phu nhân của một công ty nào đó thuộc Thành phố G, Bình An nhớ không rõ, dù sao không phải là phụ nữ đàng hoàng hiền lương thực đức gì.

”Không liên quan đến chúng ta, chỉ tiếc trường lớp này là một thanh niên tốt, nhất định sau này trên đầu anh ta sẽ liên tục thay đổi nón xanh mà thôi.” Bình An vỗ vỗ vai Kỳ Túy Ý “Đi thôi, anh ấy thế này không phải lỗi của cậu.”

Kỳ Túy Ý nở nụ cười, “Ai quan tâm anh ta ở chung với ai chứ, đi về.”

Đây chỉ là nhạc đệm nho nhỏ, cũng không có ai để ở trong lòng, đối với người không liên quan, Bình An chưa bao giờ để ý nhiều. Ai ngờ được, chỗ huyền diệu nhất của vận mạng, đó chính là chỗ mà mình cho rằng thay đổi một chút xíu, thì mọi chuyện khác sẽ vẫn nằm trong quỹ đạo cũ thì đã không thể nào, theo vòng quay của vận mệnh, hiệu ứng hồ điệp đã xảy ra.

Những người mà Bình An cho là không liên quan ở kiếp trước lần này chưa chắc có thể không dây dưa.

Lúc trở lại dưới lầu kí túc xá Bình An nhìn thấy chiếc Audi A6 màu đen quen thuộc kia, đáy mắt không che giấu chút nào lộ ra vẻ chán ghét.

Lê Thiên Thần mặc Âu phục màu đậm, dựa vào cửa xe an tĩnh chờ đợi, ngón tay thon dài đang kẹp thuốc lá, mặc dù đốt nhưng không hề để vào trong miệng, mặc cho ánh lửa từ từ cắn nuốt, cho đến cuối.

Ánh sáng mờ vàng của đèn đường nghiêng nghiêng trên người anh ta, soi sáng ra gò má mờ mờ ảo ảo, tư thái này có vẻ an tĩnh mà u buồn, trước kia

cô luôn chìm trong mê luyến với vẻ u buồn này của anh ta.

”Tới tìm cậu đó.” Tống Tiểu Tiểu rẽ vào ngõ Bình An, “Có cần ở lại chờ cậu hay không?”

Nghe được âm thanh, Lê Thiên Thần đã nhìn lại, ngay sau đó đứng thẳng người, gương mặt tuấn mỹ lịch sự từ từ nâng lên nụ cười dịu dàng, thanh âm trầm thấp ở trong đêm tối yên tĩnh này lộ ra vẻ quyến rũ lạ thường, “Bình An, về rồi?”

Bình An run một chút, nhàn nhạt cười cười, “Anh Thiên Thần, tìm tôi có việc sao?”

”Anh có thể cùng em nói vài lời không?” Lê Thiên Thần dịu dàng hỏi.

Kỷ Túy Ý ba người đối mặt nhìn nhau, do dự có phải nên đi trước một bước hay không, người ta rõ ràng cho thấy muốn ở riêng một mình a.

”Có lời gì không thể nói bây giờ?” Bình An không khách sáo cự tuyệt.

Câu trả lời nằm trong dự tính, Lê Thiên Thần cũng không tức giận, chỉ là lấy một loại ánh mắt cứng chiều giống như không giới hạn nhìn Bình An, nhẹ giọng nói, “Từ Hongkong về vẫn bận đến bây giờ, tối nay cuối cùng mới rút ra chút thời gian tới tìm em, tặng em nè.”

Trong tay Lê Thiên Thần xuất hiện một hộp chocolate màu đen.

Là Sôcôla Đen GODIVA mà Bình An thích nhất!

Ánh mắt Bình An khẽ nhúc nhích, đáy lòng ba đào mãnh liệt, rất nhanh liền bình tĩnh lại, “Tôi đã không thích ăn chocolate lâu rồi.”

Lê Thiên Thần ngẩn ra, từ từ thu tay về, ánh sáng chói chang của ngọn đèn đường rơi vào trong mắt của anh ta, đôi mắt càng phát ra dịu dàng như

nước, làm cho người ta dễ dàng đắm chìm ở bên trong, “Vậy sao? Vậy lần sau anh sẽ mua cái khác cho em, được rồi, khuya lắm rồi, trở về ngủ đi.”

”À, hẹn gặp lại.” Bình An hồ nghi nhìn anh ta, cùng bạn cùng phòng đi vào kí túc xá.

Quá kỳ quái rồi! Sao vừa đi một chuyến Hongkong trở lại, thái độ của Lê Thiên Thần liền thay đổi nhiều như vậy? Thời gian trước còn tưởng rằng cô bởi vì căn bệnh bất ngờ đó, nên hận không thể biến cô trở về với vẻ ngu ngốc trước kia, tràn đầy tự tin bởi vì cô không có anh ta sẽ sống không nổi, sau khi ở Hongkong trở về, anh ta ngay cả một cú điện thoại cũng không có gọi cho cô, tối nay xem ra mặc dù vẫn là dáng vẻ dịu dàng thâm tình, nhưng dường như..... Có chút không giống.

Tống Tiểu Tiểu ở bên cạnh Bình An than một tiếng, “Đàn ông chính là như vậy đó, mình không đuổi theo anh ta, thì anh ta sẽ đuổi theo mình.”

”Anh ta đang đuổi theo tớ sao?” Bình An buồn cười hỏi, Lê Thiên Thần tâm cao khí ngạo, cho dù là cô, anh cũng chưa bao giờ sẽ chủ động.

”Rất rõ ràng mà, Lê Thiên Thần đang theo đuổi cậu đó, nhìn tư thái của anh ta tối nay này, chắc chắn, định lực yếu một chút, chỉ sợ sớm đã bị anh ta bắt được, Bình An, định lực của cậu không phải loại kiên cường bình thường nhà.” Kỷ Túy Ý chắc chắn lưỡi, thiếu chút nữa cô đã bị ánh mắt cùng thanh âm đó của Lê Thiên Thần làm cảm động.

Cho nên, lần này Lê Thiên Thần mới định bám sát không buông? Bình An nở nụ cười, anh ta bám chính là sự giàu sang danh vọng sau lưng cô, hay vì cái gì thì chỉ có chính anh ta biết.

Trở lại kí túc xá ngủ, Bình An mới lấy điện thoại di động ra, phía trên có mấy cuộc gọi nhờ, đều là Lê Thiên Thần gọi tới, Bình An vừa nhìn thời gian, là ở bảy giờ rưỡi liền bắt đầu.

Khi đó cô vẫn còn đang ở khu kí túc xá khác vui sướng bán đồ trang sức, hoàn toàn không có nghe được tiếng điện thoại di động vang, chẳng lẽ vào lúc đó, Lê Thiên Thần cũng đã ở dưới ký túc xá chờ cô?

Đợi cô ba giờ.....

Tiểu Ý nói rất đúng, không có bao nhiêu cô gái có thể chống đỡ được người đàn ông ưu tú như Lê Thiên Thần theo đuổi.

Nếu như không phải đã trải qua hoàn toàn tuyệt vọng, làm sao có được hoàn toàn kiên cường như hôm nay.

Lê Thiên Thần lợi dụng tình yêu của cô phản bội cô, lần này, cô cũng muốn dùng thủ đoạn giống như thế đáp trả lại anh ta.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ôn Đại Thiếu Gia Mất Tích

Giữa trưa ngày thứ hai, Bình An liền nhận được điện thoại của Trình Vận, là hẹn cô trưa mai ăn cơm chung, đối với chuyến đi đến Hàn Quốc không hề nhắc đến, trong lòng Bình An không có dự cảm tốt.

Mới vừa ngắt điện thoại, điện thoại của Ôn Triệu Dung lại tới, bảo Bình An đến dưới lầu kí túc xá, anh đang ở bên ngoài chờ cô.

Đã mấy ngày chưa từng thấy qua Ôn Triệu Dung rồi, nghe nói Ôn đại thiếu gia đã xảy ra chuyện, hôm nay tập đoàn Ôn thị trên dưới hỗn loạn. Làm bạn, Bình An đương nhiên là muốn bày tỏ một chút quan tâm, đáng tiếc điện thoại của Ôn Triệu Dung không gọi được, cho dù cô gọi điện thoại đến Ôn gia, cũng không tìm được anh.

Ôn gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người bên ngoài không ai biết, ngay cả đám chó săn truyền thông cũng đào không ra được.

Bình An vội vàng xuống lầu, lúc thấy Ôn Triệu Dung, cô thiếu chút nữa cũng không nhận ra được.

Vốn là trong sáng như ánh mặt trời, nay lại có thêm tiều tụy tối tăm, cặp mắt trũng hãm sâu, sắc mặt cũng không quá đẹp mắt, tóc có chút xơ xếch, mặc Âu phục màu đen, ba nút áo trên cổ áo đã cởi ra, nửa người cũng tựa tại trên lan can sắt, mặc cho ánh mặt trời chiếu vào trên mặt anh, chói mắt đến mức không thể nhìn rõ mặt anh.

”Học trường.....” Bình An đi tới bên cạnh anh, cẩn thận kêu một tiếng.

Ôn Triệu Dung dường như đang ngẩn người, nghe được thanh âm của Bình An, trên mặt trong nháy mắt có mờ mịt, chỉ là trong nháy mắt, gần như khiến người ta không phát hiện ra được, nhìn Bình An nhếch miệng nở nụ cười, “A, xuống rồi à.”

”Mấy ngày nay anh đi đâu vậy, làm em phải tìm anh hết mấy lần.” Bình An nhìn bộ dáng anh như vậy, trong lòng càng thêm hồ nghi, “Học trưởng, anh không sao chứ.”

”Không sao, mới từ nước Pháp trở lại, hơi mệt mà thôi.” Ôn Triệu Dung dùng ngón tay vuốt tóc, hơi híp mắt nhìn Bình An, “Gần đây sao rồi?”

Bình An nở nụ cười, “Lời này phải là em hỏi anh, cuộc sống ở trường học mỗi ngày chẳng lẽ còn có thể làm gì, ngược lại là anh, xem ra giống như đi không nổi á.”

Ôn Triệu Dung cười đến có chút bất đắc dĩ, từ túi Âu phục lấy ra một hộp chocolate, cũng là chocolate GODIVA đen nhánh, “Tặng cho em.”

”Cám ơn!” Bình An cười nhận lấy, nhìn Ôn Triệu Dung, nhìn mi tâm của Ôn Triệu Dung vẫn cau chặt, cô nhẹ nhàng nói, “Hay là, chúng ta đi dạo một chút đi.”

”Mới vừa trở về kí túc xá một chuyến thu thập đồ, nghe nói gần đây em đang bán đồ trang sức, cô ngốc này đang chơi trò gì đó?” Ôn Triệu Dung cầm đôi tay ở trong túi quần, cùng Bình An đi dọc theo vỉa hè.

Bình An cười hắc hắc nói, “A, chỉ là định mở một cửa hiệu thôi, những thứ trang sức này em không muốn lãng phí, cho nên lấy đi bán cho các bạn học, bạn học trong trường của chúng ta thật sự vô cùng đoàn kết hữu ái.” Vô cùng nhiệt tình mua hết đồ trang sức của cô đó.

”Em còn dám nói, đường đường là thiên kim Đại tiểu thư Tập đoàn Phương thị tự mình bán đồ trang sức, ai dám không cho em mặt mũi chứ.”

Ôn Triệu Dung cười khẽ một tiếng, nếp gấp giữa mi tâm nhẹ nhàng chậm rãi giãn ra.

”Tại sao không nói là em có mị lực vô biên.” Bình An chu cái miệng nhỏ nhắn kêu lên. Ôn Triệu Dung cười ha ha, giống như lại trở về chàng trai anh tuấn tràn đầy chói lọi như ánh mặt trời trước đây.

Bình An nhìn nụ cười của anh, trong lòng mềm nhũn, dịu dàng hỏi, “Học trưởng không định kể cho em biết anh đang buồn gì sao?”

Nụ cười trên mặt Ôn Triệu Dung nhạt phai đi, nhìn về mặt Bình An lộ ra khổ sở, “Anh hai anh mất tích.”

”Xảy ra chuyện gì?”

Bình An không biến sắc hỏi, quả nhiên là có liên quan đến Ôn đại thiếu gia! Kiếp trước cô cùng Ôn Triệu Dung cũng coi là bạn tốt, chuyện của gia đình anh cô có nghe thấy.

Tổng giám đốc tập đoàn Ôn thị, cũng chính là anh hai ruột của Ôn Triệu Dung Ôn Triệu Mẫn năm nay đột nhiên mất tích, ai cũng không tìm được, cũng bởi vì Tổng giám đốc đột nhiên biến mất, cổ phiếu của tập đoàn Ôn thị có một đoạn thời gian vô cùng không yên. Ôn Đồng Sự Trưởng ngã bệnh, tất cả áp lực tập đoàn Ôn thị đều đẩy vào trên vai của Ôn Triệu Dung.

Cho đến khi cô biết Lê Thiên Thần phản bội cô, Ôn Triệu Mẫn cũng không có trở lại Ôn gia.

”Không ai biết.” Ôn Triệu Dung cười khổ, “Có lẽ có liên quan đến Kiều Hường Vãn.”

Kiều Hường Vãn là minh tinh nổi tiếng nhất hiện nay Hongkong, bình thường cực ít có xì căng đan, là nhân vật công chúng giữ mình trong sạch

hiếm có, trừ công việc cần, những thời gian khác đều không tiếp xúc những người khác trong làng giải trí.

Là một người phụ nữ thần bí, diện mạo cũng không tính xuất chúng, lại có một loại khí chất đặc biệt, lạnh lạnh cao ngạo giống như một đóa Ngọc Lan ngát hương thơm, không chói mắt, lại làm cho người ta không thể bỏ qua.

Không nghĩ tới Ôn Triệu Mẫn lại có quan hệ với Kiều Hường Văn!

”Kiều Hường Văn ở chung với anh hai đã năm năm rồi, cha anh vẫn phản đối bọn họ, nửa năm trước sau khi Kiều Hường Văn tuyên bố rút lui khỏi làng giải trí, anh cho là cô ấy gả cho anh hai, nhưng sau đó lại không nghe tin tức gì của cô ấy, cũng không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, anh hai anh không nói gì liên biến mất.” Một câu giao phó cũng không có, nếu như lúc này Ôn Triệu Mẫn đứng ở trước mặt anh, anh chắc chắn sẽ anh ta một trận.

Anh không buồn vì khổ cực những ngày qua, chỉ hận anh hai không chịu trách nhiệm, nếu như anh hai thật sự muốn rời khỏi nơi này đi giải sầu, ai sẽ phản đối? Cố tình lựa chọn một phương thức làm cho người ta ứng phó không kịp như vậy.

Bình An không biết nên an ủi anh như thế nào, “À, hiện tại công ty ổn định lại chưa?”

Ôn Triệu Dung than một tiếng, tiếp tục đi về hướng phía trước, vừa nhỏ giọng nói, “Miễn cưỡng coi như là ổn định lại rồi, mấy ngày trước anh đến nước Pháp bàn xong một hợp đồng kinh doanh lớn, mới để cho cổ đông Hội đồng quản trị đồng ý để cho anh trở thành Tổng giám đốc tân nhiệm của Ôn thị, chỉ là lòng người chưa ổn, muốn những người đó tin tưởng anh còn phải cần thời gian.”

Khổ não chất chứa ở trong lòng Ôn Triệu Dung giống như tìm được một lỗ hổng, rốt cuộc có thể thổ lộ ra ngoài, là anh biết, khi anh sắp chống đỡ không được, tìm đến cô bày tỏ, liền nhất định có thể tìm cho bản thân mình được an bình trong chốc lát.

Luôn là có một vài người cậy già lên mặt, giống như Ôn Triệu Dung còn trẻ như vậy liền trở thành Tổng giám đốc, Ôn thị đương nhiên có rất nhiều người không phục, nhưng mà anh sẽ là người lãnh đạo trẻ tuổi lợi hại nhất của Ôn thị, Bình An cũng không lo lắng anh sẽ trấn không được những người đó.

”Anh nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người phục tùng anh mà.” Bình An mỉm cười an ủi Ôn Triệu Dung.

Ôn Triệu Dung nhìn cô, nhún vai, “Được rồi, đừng kể về anh nữa, em nói về em đi, sao lại đột nhiên muốn mở cửa hiệu vậy?”

Bình An buông tay, vể mặt nhẹ nhõm tự tại, “Cứ coi như em muốn giải trí một chút thôi.”

”Bình An, em thật thay đổi rất nhiều.” Ôn Triệu Dung giơ tay lên vuốt vuốt tóc của cô, “Sao bây giờ lại giống như trưởng thành không ít.”

”Làm người sao có thể vĩnh viễn không trưởng thành, em như vậy chẳng lẽ không được sao?” Bình An giống như cười giỡn hỏi.

”Rất tuyệt! Bình An, lớn lên là chuyện tốt.”

Người có thân phận giống như bọn họ, phải hiểu chuyện nhanh hơn so với những người khác, không thể nào vĩnh viễn đơn thuần ngu ngốc, trước kia Bình An chính là quá ngây thơ, mỗi một lần thấy cô cũng không nhận được lo lắng, suy nghĩ có nên giữ vững phần hồn nhiên này của cô mãi hay không. Là bắt đầu từ lúc nào, cô có chút trở nên khác biệt vậy.

Bình An híp mắt nở nụ cười, bộ dạng thập phần vui vẻ.

”Anh cũng cần phải về, buổi chiều còn phải đi họp.” Ôn Triệu Dung nhìn đồng hồ, anh nên trở về công ty.

”Học trường, phải chú ý nghỉ ngơi.” Bình An chỉ có thể nói một câu này.

Ôn Triệu Dung cười cười, “Trở về đi thôi.”

Hai người đi trở về dưới lầu kí túc xá, Ôn Triệu Dung lái xe rời đi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 42: ‘Đại Hội Đấu Võ’

Bình An trở về kí túc xá không bao lâu, thư kí trưởng hội học sinh thông báo cô lập tức đến phòng họp đi họp.

Lúc đến phòng họp, phát hiện lần này đi họp đều là Tổ trưởng các ngành, những cán bộ khác cũng không có tại chỗ, mà Bình An cũng không phải là Tổ trưởng bộ ngoại giao, cô có chút nghi ngờ tại sao gọi cô đi đến họp.

Sau khi ngồi xuống, cô phát hiện ánh mắt của các vị đó nhìn cô có chút kỳ quái, may mắn khi người gặp họa cũng có, nghi ngờ cũng có, cô nhàn nhạt nhú mày, chẳng lẽ chủ đề họp hôm nay là bởi vì cô?

”Người đã đông đủ thì mở cuộc họp thôi.” Đàm Tuyên nhìn Bình An một cái, sửa sửa mắt kính, vẻ mặt nghiêm nghị mở miệng, “Căn cứ vào gần đây có cán bộ hội học sinh lợi dụng chức quyền ở khu kí túc xá trường học tiêu thụ thương phẩm, tôi cảm thấy chúng ta cần thiết phải mở hội nghị thảo luận.....”

Lúc nói lời này, Đàm Tuyên cũng không hề nhìn Bình An, nhưng rõ ràng cho thấy là đang nhắm vào cô.

Khóe miệng của Bình An cong lên một độ cong đẹp mắt, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn Đàm Tuyên, đối với anh ta nhấn mạnh việc cán bộ hội học sinh không thể lợi dụng chức quyền kinh doanh hoàn toàn không tỏ thái độ.

”Là cán bộ nào lạm dụng chức quyền, điều này làm cho những bạn học khác phải xử lí thế nào đây, tôi thấy, hay là đem người đó khai trừ ra khỏi

hội học sinh để răn đe!” Bộ học tập Phùng Ngọc Đình đợi sau khi Đàm Tuyền nói xong, lập tức phát biểu ý kiến của mình.

”Chủ tịch, có thật có cán bộ lợi dụng quyền lợi tiêu thụ sản phẩm hay không, chuyện này cũng cần phải suy xét kỹ lại, bởi vì cũng chưa có quy định chính thức nào quy định cán bộ hội học sinh không được làm thêm ngoài giờ trong sân trường.” Phó Chủ tịch Ông Hiền Bân đôi tay giao nhau ở trên mặt bàn, hỏi công bằng.

”Đây là lúc mới gia nhập học sinh đã nói qua, vào hội học sinh chính là đại biểu cho học sinh, phải làm gương tốt, bạn học Ông, chẳng lẽ cậu cho là lợi dụng chức quyền để kinh doanh trong trường học là đúng?” Đàm Tuyền đem tầm mắt rơi vào trên người Ông Hiền Bân, hai vị Chủ và Phó chủ tịch này cũng không phải là hài hòa như vẻ bề ngoài

Ông Hiền Bân cười cười, “Bất kỳ học sinh muốn thử nghiệm để gây dựng sự nghiệp cũng nên ủng hộ, nhưng nếu quả như thật lợi dụng chức quyền của hội học sinh, đương nhiên phải phê bình, chỉ là tôi không cho là thật sự có người làm như vậy mà thôi.”

Đôi mắt sau lớp kính cận của Đàm Tuyền chột lóe, nhìn Bình An, “Phương Bình An, cô cho là thế nào?”

Bình An cười rục rờ như ánh nắng mặt trời, như hoa nở tháng ba, “Tôi cảm thấy, mọi việc đều phải nói chứng cứ.”

”Nói như vậy, cô cũng cho rằng chuyện cô đến các kí túc xá khác bán thương phẩm là đúng?” Đàm Tuyền không hề quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp đem Bình An điếm ra ngoài.

Ánh mắt của mọi người trong phòng họp cũng rơi vào trên mặt Bình An, chờ giải thích của cô.

Bình An thần thái hết sức nhàn nhã dựa vào thành ghế, mặt không đổi sắc cười rất vui vẻ, “Tôi làm sai sao? Thực nghiệm xã hội một chút có cái gì không tốt?”

”Phương Bình An, dùng loại lý do này để biện hộ, cô cho là có bao nhiêu người sẽ tin? Cô đúng là rảnh rỗi nên gây chuyện, cố ý phá hư hình tượng của hội học sinh, cô còn cần thực nghiệm xã hội để làm gì? Cầm hơn mười túi trang sức tiêu thụ khắp nơi, đối với Phương Bình An cô mà nói có ý nghĩa sao? Nếu như cô chỉ là nhằm chán tìm niềm vui thú, loại hành vi này tuyệt đối không thể tha thứ.” Đàm Tuyên nói một cách sắc bén, quả thật chính là hùng hồn buộc tội.

Bình An cười nhạt, “Phương Bình An tôi tại sao thì không thể thể nghiệm cuộc sống rèn luyện mình? Miệng anh thì luôn luôn bảo tôi lợi dụng chức quyền của hội học sinh, chứng cứ đâu? Tôi lấy danh nghĩa hội học sinh yêu cầu những bạn học khác nhất định phải mua đồ của tôi sao? Tôi có nói qua với bất kỳ người nào một câu tôi là cán bộ hội học sinh sao? Hội học sinh trao chức quyền cho tôi là cái gì? Đàm học trưởng, tôi cũng rất muốn hiểu rõ đó.”

Khóe miệng cương nghị của Ông Hiền Bân khẽ cong, “Phương Bình An, cô có bắt buộc các học sinh khác giúp cô tiêu thụ thương phẩm không?”

”Không có.” Bình An nhìn anh một cái, cô đối với vị Phó Chủ Tịch tính tình tương đối chững chạc này vẫn khá tôn trọng.

”Cho dù cô không hề lên tiếng thân phận của mình là cán bộ, hội học sinh người khác cũng sẽ xem cô là cán bộ, bản thân cô chính là một đại biểu! Cũng bởi vì cô là cán bộ, những người đó kiêng kỵ cô, cô mới có thể đem thương phẩm tiêu thụ ra ngoài nhanh như vậy, đây đối với các bạn học mà nói là rất không công bình.” Đàm Tuyên nghiêm nghị nói, hôm nay vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua Phương Bình An.

”Đàm học trưởng, hay là mở cuộc điều tra đi, hỏi thử những bạn học kia là bởi vì thân phận của tôi là cán bộ nên mới mua thương phẩm, hay là bởi vì tôi chỉ là Phương Bình An.” Bình An thờ ơ buông tay, “Tôi nghĩ, mọi người sẽ không đem hội học sinh coi là quan trọng như học trưởng nghĩ đâu.”

”Phương Bình An, đây chính là thái độ nhận sai của cô đó sao?” Đàm Tuyên tức giận hỏi.

”Học trưởng, anh lầm rồi, tôi đây không phải đang nhận sai, tôi chỉ là đang nói sự thật.” Bình An trả lời lại một cách mỉa mai, Đàm Tuyên vì Ôn Triệu Dung không rảnh trở về trường học, sẽ không ai đứng ở bên Bình An, cho nên mới cố ý tìm cớ đuổi cô.

Thật sự cho là cô cần ở lại hội học sinh như vậy sao?

”Phương Bình An, cô cậy mình là con nhà giàu nên không đem hội học sinh để vào mắt sao?” Trịnh Yến Phân của bộ Văn nghệ là không cho phép bất luận kẻ nào không tôn trọng Đàm Tuyên.

Bình An nhàn nhạt liếc cô ta một cái, cảm thấy không cần thiết để trả lời.

Trịnh Yến Phân nổi đóa.

Đàm Tuyên nói, “Người khác làm thêm là vì kiếm thêm tiền sinh hoạt phí, Phương Bình An, cô làm vì cái gì? Đừng nói cô cũng là vì kiếm thêm tiền đấy nhé.”

”Tôi là vì thể nghiệm cuộc sống, học trưởng, có ý kiến gì sao?” Bình An cười hỏi, “Các người cứ có ý kiến với người có tiền như vậy sao? Quá tức giận như vậy cũng không hay.”

Có mấy Tổ trưởng chọn lựa thái độ vậy xem cười khẽ một tiếng.

”Phương Bình An, bây giờ là đang họp, đừng cợt nhả.” Đàm Tuyên lạnh giọng quát lên, mỗi lần hướng về phía Phương Bình An, anh ta cũng cảm giác thân phận Chủ tịch hội học sinh của mình là thùng rỗng kêu to.

”Tôi rất nghiêm túc, Đàm học trưởng, đừng tùy tiện tìm lý do phê bình tôi, cán bộ hội học sinh thì sao? Cán bộ hội học sinh lại không thể làm thêm để thể nghiệm cuộc sống sao? Tôi vừa không hề lợi dụng danh nghĩa của hội học sinh mưu lợi cho mình, cũng không lấy thân phận của cán bộ uy hiếp các bạn học mua đồ của tôi, tôi chỉ là bằng cố gắng để trải nghiệm ở thực tế, Đàm học trưởng có lý do gì mà nói tôi đây làm sai?” Bình An thu hồi nụ cười, ánh mắt lạnh lạnh nhìn Đàm Tuyên, tròng sinh cũng đã lâu rồi, hiện tại cô cũng nên để cho người khác biết, cô không phải là Phương Bình An trước kia.

”Tôi đồng ý cách nói của Phương Bình An, chỉ cần không lợi dụng danh nghĩa của hội học sinh để mưu lợi, mỗi cán bộ hội học sinh cũng nên có tự do để làm thêm.” Ông Hiền Bân gật đầu một cái, đồng ý cách nói của Bình An.

Đàm Tuyên nhìn mọi người chung quanh một lần nữa, “Các người còn có ai cho là bạn học Phương Bình An không cần bị khai trừ ra khỏi hội học sinh hay không?”

Bộ học tập Chương Hiếu Vĩ cau mày nói, “Không nghiêm trọng đến mức cần phải khai trừ ra khỏi hội học sinh như vậy.”

Tổ trưởng bộ Nữ sinh cùng bộ khoa học kỹ thuật nhìn nhau, bày tỏ đồng ý với ý kiến của Phó Chủ Tịch.

”Vậy thì giờ tay biểu quyết.” Đàm Tuyên nói.

Tổng cộng mười hai người, chỉ có Đàm Tuyên, Phùng Ngọc Đình cùng Trịnh Yến Phân cho là phải xử lý Bình An, những người khác không ai giơ tay.

Đàm Tuyên ở trong lòng giận đến nội thương, trầm mặt nói, “Nếu tất cả mọi người cảm thấy nên cho Phương Bình An một cơ hội, vậy chuyện này đến đây là ngừng, hi vọng sẽ không có lần sau.”

”Lời này Đàm học trưởng của không đúng rồi, nếu đa số người cho là tôi không có làm lỗi, vậy sao được gọi là cho tôi thêm một cơ hội?” Bình An cười lạnh hỏi lại, cô không phải quả hồng mềm, mặc cho người ta bóp như thế nào cũng sẽ không phản kích.

Tất cả mọi người trầm mặc nhìn Đàm Tuyên.

Đàm Tuyên chợt cảm thấy có loại phiền não thẹn quá thành giận, “Chuyện này đến đây chấm dứt, tan họp!”

Nói xong, đẩy ra ghế xếp, sai bước đi ra khỏi phòng họp.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, vẻ mặt khác nhau giải tán đi. Bình An vẫn như cũ ngồi ở trên ghế xếp, thần sắc khó phân biệt nhìn bọn họ từng bước từng bước rời đi, chỉ có một người vẫn đang trầm mặc quan sát cô.

”Ông học trưởng, có lời muốn nói sao?” Giây lát, Bình An quay đầu lại nhìn Ông Hiền Bân cười khẽ.

Ông Hiền Bân là một người có cuộc sống hết sức nghiêm cẩn đối với mình yêu cầu cũng rất cao, chỉ là không thích nói lời hay, cho nên lúc ban đầu tranh cử mới có thể ít hơn Đàm Tuyên, chỉ có thể là Phó Chủ Tịch.

”Không cần để ý Đàm Tuyên nói gì, bất kể là người có thân phận gì, đều có quyền lợi lựa chọn phương thức sống của mình.” Ông Hiền Bân nói, lo lắng cho Phương Bình An hôm nay bởi vì Đàm Tuyên toàn cố ý nhắm vào mình mà buông tha ý niệm thực nghiệm xã hội.

Bình An nở nụ cười, nhất thời có cảm giác hết sức tốt đối với vị học trưởng này, “Cám ơn Ông học trưởng, lời ra tiếng vào đương nhiên tôi sẽ

không để ở trong lòng.” Cô xem lời nói của Đàm Tuyên như gió thoảng, đối với loại thanh niên có thù với nhà giàu như hăn, cô rất hiểu.

Ông Hiền Bân gật đầu một cái, “VẬY thì trở về đi, sắp đến giờ lên lớp rồi.”

Bình An cười đi ra phòng họp, trong lòng lặng lẽ nghĩ, học kỳ sau chính là tranh cử hội học sinh nhiệm kỳ mới rồi, không biết vị trí chủ tịch của Đàm Tuyên có thể ngồi được yên ổn hay không.

Đại học hội học sinh của Học viện đại học ngoại ngữ thành phố G một năm tranh cử một lần, quy tắc thật không tệ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tìm Đến Ba

Sau khi hội nghị chấm dứt, đã sắp hai giờ, Bình An dứt khoát đi thẳng tới phòng học.

Bạn tốt ở kí túc xá đã giúp cô cầm bài thi, cô ngồi xuống ở bên cạnh Tổng Tiểu Tiểu, ngồi ở sát vách Tiểu Tiểu là Kỷ Túy Ý lập tức lại hỏi, “Cũng cuối học kỳ rồi, còn mở họp cái gì thế?”

Bình An cười cười, “Đại hội đấu võ!” Sau đó đem nội dung hội nghị nói đơn giản một chút.

Kỷ Túy Ý cười lạnh, “Đàm Tuyền này đầu óc bị cửa kẹp rồi.”

”Còn bị điên không phải nhẹ.” Tổng Tiểu Tiểu nói.

”Nguyên rủa anh ta học kỳ sau không làm được Chủ tịch hội học sinh!” Vi Úy Úy nói.

Bình An cười nheo mắt, “Học kỳ sau sẽ biết.”

Bởi vì sắp thi, bài giảng hầu như cũng đã dạy hết cho nên tuần này thường là lớp tự học. Bình An chỉ lên một tiết khóa, liền len lén nghỉ.

Tới bãi đậu xe của trường lấy lại xe của mình, trực tiếp xe chạy tới Phương thị.

Vẫn chưa tới bốn giờ, nhân viên công ty còn chưa có tan việc, Bình An không phải lần đầu tiên tới công ty, nhân viên nơi này đa số là biết cô, cho nên khi cô từ cửa kiếng đi vào, liền trực tiếp đi về hướng cửa thang máy.

”Tiểu thư, xin cô chờ một chút.” Mới vừa bước qua khỏi đại sảnh, Bình An liền bị gọi lại.

Một cô gái trẻ tuổi mặc váy đen ngăn cản cô, “Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?”

Bình An dừng bước, quay đầu lại nghi ngờ nhìn vị nhân viên tiếp tân kia, rất lạ mặt, không phải người mà cô thường thấy trước kia, Bình An cười trả lời, “A, tôi muốn đi tìm Đồng Sự Trưởng.”

Trên mặt cô nhân viên tiếp tân giữ nụ cười khách sáo lễ độ theo tiêu chuẩn, “Xin hỏi tiểu thư họ gì, có hẹn trước với Đồng Sự Trưởng không?”

”Tôi họ Phương..... Không có hẹn trước.” Bình An dừng một chút, cười trả lời.

”Phương tiểu thư, nếu như cô không có hẹn trước, là không thể tùy tiện đi gặp Đồng Sự Trưởng của chúng tôi.” Cô nhân viên tiếp tân nói.

”Tiểu thư, tôi là tới tìm ba tôi.” Bình An nở nụ cười, cảm thấy vị nhân viên tiếp tân này cũng thật đáng yêu.

Chỉ là cô nhân viên tiếp tân mới tới này hoàn toàn không biết Đồng Sự Trưởng của bọn họ có một cô con gái, cho nên nhất thời cũng không còn suy nghĩ nhiều, “Phương tiểu thư muốn tìm ba nào?”

Bình An sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười vui vẻ, “Tôi chỉ có một ba ba thôi.”

Cô nhân viên tiếp tân biết mình hỏi nói bậy có chút quẩn bách, đang muốn mở miệng đuổi Bình An đi ra ngoài, cửa thang máy của nhân viên mở ra, một cô gái trẻ tuổi uyển chuyển, liếc mắt liền thấy được họ.

”Bình An?” Thấy Phương Bình An đứng ở bên ngoài cửa thang máy cách đó không xa, ánh mắt của Đỗ Hiếu Mị trang điểm hết sức xinh đẹp thoáng qua một tia tối tăm, nhưng vẫn đi về hướng Bình An.

Thấy Đỗ Hiếu Mị, nụ cười sáng lạn trên mặt của Bình An hiện lên một tầng lạnh lùng, “A, là Đỗ tiểu thư à.”

”Phương tiểu thư là thiên kim của Đồng Sự Trường, cô trở về chỗ của cô đi.” Đỗ Hiếu Mị thỏa đáng hào phóng nở nụ cười nói với cô nhân viên tiếp tân, cũng vỗ nhẹ nhẹ bả vai của cô ấy, ý bảo cô ấy trở về.

Cô nhân viên tiếp tân sắc mặt trắng nhợt, sợ hãi nhìn Bình An.

Bình An cười nhẹ với cô ấy.

”Tôi..... Tôi không biết.....” Cô nhân viên tiếp tân xem ra cũng sắp khóc, cô còn chưa có chuyển sang chính thức, mà hôm nay đã lại đắc tội với thiên kim của Đồng Sự Trường.

”Không sao, nên như vậy mà.” Bình An cười nói, cô cũng không phải là người dã man không hiểu chuyện.

Đỗ Hiếu Mị nhìn Bình An, mặc dù trong lòng đối với cô có chút oán hận, nhưng mà trên mặt lại vẫn mang theo cười, “Bình An, Đồng Sự Trường còn đang họp, có thể không nhanh gặp được Đồng Sự Trường đâu.”

”Tôi đợi ba tôi là được, hẹn gặp lại.” Bình An nói một cách nhạt nhẽo, sau đó lấy ra tạp chí dành riêng cho phái nữ, bước vào thang máy chuyên dụng của Phương Hữu Lợi, không nhìn sắc mặt Đỗ Hiếu Mị có chút xanh mét.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, mặt Bình An biến mất trong tầm mắt, Đỗ Hiếu Mị nắm chặt hai quả đấm mới chậm rãi buông ra, Cô nhân viên

tiếp tân nhỏ giọng hỏi cô ta, “Chị Hiếu Mị, cô ấy chính là con gái Đồng Sự Trường à.”

”Đúng vậy, rất lợi hại, ngàn vạn lần đừng trêu chọc cô ấy.” Đỗ Hiếu Mị cười quyến rũ nói.

”Lợi hại như thế nào vậy chị? Chị Hiếu Mị, nghe nói chị phải đến bộ phận PR, có phải thật vậy hay không?” Cô nhân viên tiếp tân nhỏ giọng hỏi.

”Đúng vậy a, thứ hai sắp đến bộ phận PR rồi.” Đỗ Hiếu Mị quay đầu lại nhìn cửa thang máy một cái, chuyển đến bộ phận PR, sẽ không dễ dàng đến gần Lê Thiên Thần cùng Phương Hữu Lợi như vậy rồi.

Phương Bình An, cô rất cuộc có cái gì tốt, thế nhưng có thể đồng thời có hai người đàn ông ưu tú sủng ái? Mỗi lần thấy hai mắt trong suốt tinh khiết của Phương Bình An, cô ta liền hận đến mức không thể vung tay, kéo cô gái có toàn thế giới trong tay từ trên trời đến địa ngục, để cho tinh khiết nơi đáy mắt của cô bị màu đen thay thế.....

Đáng tiếc cô ta còn chưa kịp đạt tới mục đích của mình, cũng bởi vì Phương Bình An này đã được Phương Hữu Lợi bao bọc cách thật xa thế giới bên ngoài, chỉ cần vị trí của Phương Bình An gắn ở trong lòng Phương Hữu Lợi không thay đổi, cô ta vĩnh viễn cũng không thể đến gần Phương Hữu Lợi, cũng không có cách nào đưa thân đến xã hội thượng lưu.

Phương Bình An.....

Trong thang máy Bình An dĩ nhiên là không thấy được ánh mắt ôm hận như vậy của Đỗ Hiếu Mị, tối nay cô muốn cùng ba ra ngoài ăn cơm, cho nên tâm tình rất vui vẻ.

Phương Hữu Lợi còn đang họp, Bình An đang chờ ở phòng làm việc của ông, đợi khoảng một canh giờ, Bình An có chút ngồi không yên, ở phòng

làm việc khắp nơi sờ sờ một chút, tiếp đó liền dọn dẹp bàn làm việc giúp Phương Hữu Lợi.

Chính là trong lúc vô tình như vậy, Bình An thấy được một túi văn kiện, trên đó viết ba chữ Phượng Hoàng thành, nếu đổi trước kia, Bình An tất nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú, nhưng bây giờ bất đồng, Bình An vừa nhìn thấy chữ Phượng Hoàng thành, mắt liền sáng lên, chỉ là căn cứ vào sự dạy dỗ từ trước đến nay, nên cô vẫn không có mở ra vừa nhìn, cô vẫn không phải là nhân viên của Phương thị, văn kiện này thuộc về cơ mật của công ty, không được sự đồng ý của ba, cô không thể xem.

Nhưng mà nếu là Phượng Hoàng thành, vậy có phải Nghiêm thị sắp khai thác mảnh đất kia hay không? Nghiêm Túc muốn cùng ba hợp tác sao?

Nếu sự thật là như vậy, vậy đối với Phương thị mà nói, có thể sẽ là một đột phá rất lớn đối với ngành địa sản đấy. Bình An đem văn kiện thả lại mặt bàn, mở cửa đi về hướng phòng họp dưới lầu.

Bình An mới từ thang máy đi ra, cửa lớn của phòng hội nghị liền mở ra, bên trong nhân sĩ tinh anh mặc Âu phục mang giày da nổi đuôi ra, Phương Hữu Lợi đi ở phía sau cùng, cùng một người đàn ông tuổi còn trẻ ở bên cạnh đang châu đầu ghé tai. Người nọ mặc Âu phục màu đen sang trọng, nút cài làm bằng vàng tinh xảo hoa lệ, phong cách Armani Prive tinh xảo ưu nhã, cao quý ở trên người của hắn thể hiện được vô cùng tinh tế, vóc người cao lớn có thể sánh ngang với các nam người mẫu nổi tiếng nhất hiện nay, gương mặt xinh đẹp tuấn mỹ, vừa bước ra ngoài liền trở thành người hấp dẫn ánh nhìn của người khác nhất, đặc biệt là vẻ tự tin cùng bình tĩnh trời sanh này của anh ta, không phải người bình thường muốn học là có được.

Là Nghiêm Túc! Bình An nhú mày, phát hiện người mặc Âu phục Armani Prive màu đen này thật có loại hấp dẫn không nói thành lời.

Từ bên trong có mười mấy vị nhân sĩ tinh anh bước ra ngoài nhìn thấy Bình An, cũng khách sáo gật đầu chào hỏi, “Phương tiểu thư.”

Bình An cười đáp lại bọn họ, sau đó trở về bên cạnh Phương Hữu Lợi, “Ba.”

Phương Hữu Lợi vừa lúc cùng Nghiêm Túc nói dứt lời, thấy Bình An đã ở đó chờ ông rồi, vẻ nghiêm cẩn trên mặt ông chậm rãi giãn ra, lộ ra nụ cười ôn hòa, “Đến đây lúc nào?”

”Vừa tới, ba còn bận không?” Bình An nhỏ giọng hỏi.

”Cùng Nghiêm tổng tài đã nói xong rồi.” Phương Hữu Lợi nhìn về phía Nghiêm Túc cười nói.

Đuôi mắt Nghiêm Túc cong lên, ánh mắt lấp lánh nhìn Bình An, “Không nghĩ tới ở chỗ này gặp phải em, không bằng tối nay anh làm chủ, mời Phương Đồng Sự Trưởng và Bình An cùng ăn cơm nhé?”

”Tối nay không được ah..., lần sau đi, tôi còn nợ anh một bữa cơm mà, đến lúc đó tôi mời anh.” Bình An nhớ tới mình còn thiếu Nghiêm Túc một bữa cơm, liền không có suy nghĩ nhiều nói ra miệng.

”Tốt.” Nghiêm Túc cười gật đầu, nói cùng Phương Hữu Lợi, “Phương Đồng Sự Trưởng, vậy thì cáo từ.”

”Nghiêm tổng tài, mời.” Trong lòng Phương Hữu Lợi tò mò, Bình An sao có thể quen biết với Nghiêm Túc, chỉ là trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa, đem đoàn người Nghiêm Túc đưa đến bên cửa thang máy.

Bình An vô cùng hiếu kỳ nhìn mấy người cấp dưới sau lưng Nghiêm Túc một cái, không biết sau lưng vị tổng tài kia, ai có thể làm trợ lý nhỉ?

Làm như nhìn ra suy nghĩ của Bình An, Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô một cái, khóe miệng cong lên.

Bình An háy anh một cái, dời tầm mắt đi.

Đứng ở sau lưng anh, Thiên Thần thấy, ánh mắt trầm xuống.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Cơm Tối Ấm Áp

Đưa Nghiêm Túc đi, Bình An cùng Phương Hữu Lợi trở lại phòng làm việc trên lầu, Lê Thiên Thần trầm mặc đi ở phía sau bọn họ, ánh mắt vẫn rơi vào trên khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Bình An, khi cô mím cười đôi mắt trong suốt giống như mặt nước hồ.

Lê Thiên Thần cảm giác mình lập tức đã rơi vào ánh thu ba ấy, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có, cứ như thế mà trầm mê không thôi.

”Ba, chúng ta có hợp tác cùng Nghiêm thị sao?” Bình An kéo cánh tay Phương Hữu Lợi, hỏi thật tò mò, một đôi mắt trong suốt sáng ngời vụt lấp lánh lấp lánh.

”Chỉ là có chung ý tưởng.” Phương Hữu Lợi cười đem mớ tóc rối trên đầu Bình An vuốt thẳng.

”Nghiêm Túc muốn cùng ba hợp tác cái gì?” Mặc dù trong lòng có tính toán, Bình An vẫn hỏi ra ngoài.

Phương Hữu Lợi cúi đầu nhìn lướt qua cô, “Con thân với Nghiêm Túc lắm à?”

Bình An không nhìn thấy ánh mắt như có điều suy nghĩ của Phương Hữu Lợi, chỉ là cười nói, “Ba không biết sao, Nghiêm Túc là cháu trai của Nghiêm lão phu nhân, chính là bà bà xinh đẹp mà con hay nhắc lúc nhỏ đó, lần trước có gặp ở nhà ngoại.”

”A! Con nhắc ba mới nhớ.” Phương Hữu Lợi bưng tỉnh hiểu ra, nở nụ cười, “Vậy sao con lại thiếu anh ta một bữa cơm vậy?”

Trên mặt Bình An thoáng qua một chút do dự, cái này liên quan tới việc cô muốn mở cửa hiệu, bây giờ cô còn không muốn cho ba biết.”Lần trước..... Anh ấy mời con ăn cơm, nên giờ con phải mời lại.”

Đứa nhỏ này không phải loại cao nhân am hiểu nội tâm mênh mông bề ngoài thâm trầm khó lường, Phương Hữu Lợi vừa nhìn ánh mắt của cô liếc một vòng, cũng biết cô chưa có hoàn toàn nói thật. Nghiêm Túc không phải là người dễ dàng mời người khác ăn cơm như vậy.

Huống chi còn là một cô bé, không phải anh ta muốn thông qua Bình An mà quan hệ gần hơn, tiếp theo thúc đẩy Phương thị cùng Nghiêm thị hợp tác chứ?

Ý niệm chợt lóe lên, Phương Hữu Lợi rất nhanh lại cảm thấy không thể có chuyện này, Nghiêm Túc không giống loại người dùng thủ đoạn này.

Phương Hữu Lợi rồi rẫm, đối với người trẻ tuổi mình không cách nào nhìn thấu dễ dàng, làm ông hoàn toàn nghi ngờ hành động của người ta, nhưng lại hoàn toàn không hề cân nhắc qua người ta có phải đối với con gái ông có ý khác hay không. Bởi vì trong sự hiểu biết của ông, Bình An chỉ là cô gái nhỏ, mà Nghiêm Túc đã có thể cùng ông ngồi ngang hàng ở trên bàn đàm phán nói chuyện làm ăn rồi, nói đơn giản, chính là chú lớn cũng cháu gái nhỏ(*), hoàn toàn không thể xảy ra chuyện tình cảm gì được, tuyệt đối là hai đường thẳng song song.

(Nguyên văn đại thúc và tiểu loli, nên các bạn đã hiểu sao QH gọi là Nghiêm đại thúc rồi nhé

”A, không có gì, đang suy nghĩ một phương án.” Phương Hữu Lợi lấy lại tinh thần, cười nói với Bình An, ông nghĩ mãi không thông vì sao Nghiêm Túc lại mời Bình An ăn cơm, cũng nhìn ra được Bình An cũng không

muốn nhiều lời, ông đương nhiên không tiện hỏi nữa, con gái trưởng thành là cần không gian đó mà.

”Ba, ba vẫn chưa trả lời con đó, Nghiêm Túc muốn cùng Phương thị hợp tác cái gì?” Bình An dĩ nhiên không nhìn ra các loại ý tưởng trong lòng Phương Hữu Lợi lúc này, cô tương đối quan tâm là cuối cùng Phương thị có đồng ý hợp tác với Nghiêm thị về Phương Hoàng thành đó không.

Bọn họ đã trở lại phòng làm việc của Phương Hữu Lợi, Bình An kéo tay Phương Hữu Lợi ngồi xuống tại ghế sa lon.

Lê Thiên Thần đi theo phía sau bọn họ, đem văn kiện cầm trong tay đặt ở trên bàn làm việc, nghe được Bình An vẫn còn đang hỏi về chuyện Nghiêm Túc, ngực giống như nén lại một chút buồn phiền.

”Phương thị không nhất định phải cùng Nghiêm thị hợp tác, Bình An, chúng ta có năng lực độc lập khai phá bất kỳ hạng mục nào.” Lê Thiên Thần đi tới, ngồi xuống ở đối diện cô.

Phương Hữu Lợi gật đầu một cái, cười hỏi Bình An, “Sao con lại quan tâm chuyện cùng Nghiêm thị hợp tác vậy?”

”Tôi dĩ nhiên biết về tiền bạc thì Phương thị không thành vấn đề, nhưng có hạng mục tốt dĩ nhiên không thể bỏ qua.” Bình An nhíu nhíu mày, cũng không thừa nhận lời nói của Lê Thiên Thần. Dù tập đoàn có tiền bạc hùng hậu thế nào, cũng không thể tùy tiện buông tha cho hạng mục có thể kiếm tiền.

”Bình An, không phải Nghiêm Túc cho em đến làm thuyết khách đó chứ.” Lê Thiên Thần cố làm ra vẻ thoải mái mà hỏi, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc.

Bình An nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta, “Nghiêm Túc còn không đến mức cần tôi đảm đương thuyết khách.”

Nghiêm Túc có một loại khí chất tự tin cùng cao cao tại thượng bẩm sinh, mà Lê Thiên Thần anh vĩnh viễn cũng học không được, không phải nói Lê Thiên Thần không ưu tú không tự tin, Lê Thiên Thần cũng là người đàn ông ưu tú, chỉ là anh ta xuất thân cũng không phải là cao, cho nên coi như hôm nay vị trí của anh ta ở Tập đoàn Phương thị tương đối cao, nhưng tự ti đã ăn trong xương cốt của anh ta vẫn không thể hoàn toàn tiêu diệt.

Loại tự ti này của anh ta nếu đem so với sự bình tĩnh của Nghiêm Túc, liền hết sức rõ ràng rồi.

Cho nên nghe được Bình An liền thoáng đều đang nói giúp Nghiêm Túc, thì Lê Thiên Thần càng thêm không yên lòng: “Em cẩn thận, đừng bị anh ta lợi dụng.”

Bình An đột nhiên liền nở nụ cười, nhưng mà đáy mắt một chút nụ cười cũng không có, “Theo ý của anh, tôi dễ dàng bị người khác lợi dụng như vậy sao?”

Biết Bình An tức giận, Lê Thiên Thần có chút ảo não, anh ta vẫn chưa theo đuổi cô trở về bên cạnh anh ta tại sao có thể dễ dàng liền bị người ngoài ảnh hưởng tâm tình của mình, thanh âm lập tức mềm mại, “Bình An, anh không phải ý này.”

Phương Hữu Lợi chỉ coi bọn họ là đang giận dỗi, cười hoà giải, “Được rồi, được rồi, hiện tại không nói chuyện công việc, cũng đã trễ rồi, Bình An, chúng ta nên đến nhà bà ngoại.”

”Dạ, ba rất lâu không có ăn cơm cùng bà ngoại rồi.” Bình An nở nụ cười, không hề nhìn Lê Thiên Thần nữa.

Phương Hữu Lợi cười ha hả, ánh mắt cơ trí ở trên mặt của Lê Thiên Thần chuyển tới Bình An, ý định hai người của trẻ tuổi này càng ngày ông càng nhìn không ra rồi, giống như lập tức thay đổi nhân vật, trước kia là

Bình An tìm mọi cách mà đối xử tốt với Lê Thiên Thần, bây giờ là Lê Thiên Thần cẩn thận từng li từng tí đối đãi với Bình An.....

Là ông già rồi, hay là tình cảm của giới trẻ quá rắc rối?

Nếu như Lê Thiên Thần có thể trở thành con rể của ông, đương nhiên ông cảm thấy không tệ, nhưng trước tiên là phải do Bình An thật lòng thích. Ai ai cũng nói Bình An không có kiên nhẫn thích thứ gì lâu, cảm tính của con bé đối với Lê Thiên Thần không bằng trước kia, ông cũng không tiện cưỡng chế yêu cầu cô. Cho nên, người nổi nghiệp của Tập đoàn Phương thị tất nhiên quan trọng, nhưng hạnh phúc của con gái cũng quan trọng hơn rất nhiều.

Ông vẫn nên lựa chọn thái độ đứng một bên để quan sát, để cho bọn họ tự mình phát triển đi thôi.

Lê Thiên Thần theo chân bọn họ cùng đi ra khỏi phòng làm việc, đưa mắt nhìn Phương Hữu Lợi cùng Bình An rời khỏi.

Bình An lái xe cùng Phương Hữu Lợi đến khu biệt thự ở dưới Bạch Vân Sơn, Viên lão phu nhân hôm nay tự mình xuống bếp, lúc cha con Phương Hữu Lợi vừa tới, bữa ăn tối đã chuẩn bị xong cả rồi.

”Oa, là canh cá trích.” Bình An đi theo sau lưng Viên lão phu nhân vào phòng bếp, mở nồi nhìn xem, là canh đậu xanh cá trích là món ruột của bà ngoại.

”Đi ra ngoài chờ, đi vào xem náo nhiệt gì.” Viên lão phu nhân sợ Bình An nóng, vội vàng tới lấy tay cô ra.

Bình An thuận tay liền lấy một khối thịt gà bỏ vào trong miệng.

Viên lão phu nhân buồn cười vừa tức giận vỗ vỗ tay của cô, “Rửa tay chưa? Thế này sao được.”

Đem Bình An đuổi ra, nói với Phương Hữu Lợi, “Đứa con gái này cũng bị con làm hư.”

Phương Hữu Lợi đang xem chương trình tin tức nghe được cha mẹ vợ nói như vậy, bật cười, “Mẹ, con gái không phải để cưng chiều sao?”

”Ngụy biện cái gì!” Viên lão phu nhân trừng mắt liếc ông một cái, sau đó vào phòng bếp đem thức ăn bưng lên.

Bình An mừng khắp khởi chạy vụt qua hôn lên má Phương Hữu Lợi, “Ba, ba là tốt nhất.”

Phương Hữu Lợi vuốt vuốt đầu của cô, cùng Bình An đi đến bàn ăn ngồi xuống, cười nói Viên lão phu nhân, “Mẹ, không phải mẹ cũng rất cưng chiều Bình An sao?”

Viên lão phu nhân nói, “Tôi đây gọi là vừa thương vừa dạy!”

Bình An gấp một khối cá diếc cho bà, “Viên lão phu nhân, bà ăn cá đi ạ.”

Viên lão phu nhân liếc xéo cô một cái, không nhìn được cũng bật cười.

Bình An cũng gấp một khối cho Phương Hữu Lợi, “Ba cũng ăn đi ạ.”

Buổi họp mặt tốt đẹp ấm áp như thế này,..... Bình An đã thật lâu không được trải qua, nhìn nụ cười của bà ngoại cùng ba, lòng của cô không nhìn được mềm mại hẳn đi, cảm thấy giờ khắc này thật sự rất hạnh phúc.

Ăn xong cơm tối, Bình An phụ trách rửa chén, gọt trái cây, sau khi ăn xong Viên lão phu nhân cùng Phương Hữu Lợi ở phòng khách nói chuyện.

”Hữu Lợi à, những năm gần đây con vẫn luôn một mình, mẹ biết con là không muốn làm cho Bình An chịu uất ức, nhưng mà bây giờ Bình An cũng đã trưởng thành, con cũng nên suy nghĩ cho mình một chút rồi.” Viên lão phu nhân nói với Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cười cười, “Mẹ, mấy năm gần đây con cũng có bạn gái mà.”

”Vậy làm sao giống chứ, phải có một người ở bên cạnh con biết ấm biết nóng, tương lai nếu Bình An kết hôn, chẳng lẽ con còn muốn sống một mình nữa sao.” Viên lão phu nhân không vui nói, bà không phải người ích kỷ như vậy, con gái cũng đã chết nhiều năm như vậy rồi, sao có thể để con rể còn luôn cô đơn, Phương Hữu Lợi vì Bình An nhiều năm không có tái giá như vậy, đã đủ rồi.

” Mẹ, mẹ yên tâm, gặp phải người thích hợp con sẽ suy tính.” Phương Hữu Lợi cười nói.

”Phải tìm một người hiền lương thực huệ dịu dàng sẵn sàng, không thể tham trẻ tuổi!” Viên lão phu nhân nói.

”Dạ, đến lúc đó gặp được người thích hợp, con sẽ mang về cho mẹ xem qua.” Rồi nhấn mạnh một chút, “Nhưng cũng phải hợp với Bình An mới được.”

Viên lão phu nhân cười nói, “Cũng sắp thành nô bộc của con gái rồi.”

Phương Hữu Lợi cười to lên, cũng không có phản bác.

Bình An bưng nho lên, dựa lưng vào cửa phòng bếp, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, cô thật rất hạnh phúc, có một người cha toàn tâm yêu thương cô như thế.

Ba, lần này, con nhất định nhất định sẽ không để cho ba thất vọng.

Bình An lau nước mắt, nâng lên một nụ cười ngọt ngào, đi ra khỏi phòng bếp, “Bà ngoại, ba, ăn trái cây thôi.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Có Gian Tình Thật To

Ở chỗ Viên lão phu nhân cơm nước xong Phương Hữu Lợi cùng Bình An liền rời đi về nhà.

”Ba, sáng mai ba có rảnh không?” Bình An trước khi Phương Hữu Lợi chuẩn bị đến thư phòng, mở miệng gọi ông lại.

”Sáng sớm ngày mai phải đến công trường để thị sát, thế nào? Có phải muốn hẹn với ba hay không?” Trong tay Phương Hữu Lợi còn cầm một ly cà phê, mặt tươi cười nhìn Bình An.

Bình An chu cái miệng nhỏ nhắn, “Cùng ba còn phải hẹn sao!”

”Như vậy, con muốn hẹn ba ngày nào đây?” Phương Hữu Lợi mặc quần áo thuần chất cotton màu xám tro thoải mái, tóc vắn là có chút tùy ý chải về phía sau, ít đi mấy phần nghiêm nghị, xem ra trẻ được vài tuổi.

Bình An cười hì hì cọ đến bên cạnh ông, cầm lấy cà phê trong tay ông, “Vậ thì chủ nhật, ba theo con đến một nơi nhé.”

”Thần bí như vậy? Muốn đi đâu?” Phương Hữu Lợi nhú mày, mỉm cười nhìn con gái.

”Đến lúc đó ba sẽ biết.” Bình An cười nói, nhắc tay lên khuấy cà phê, “Uống nhiều quá không tốt, con cho ba đổi một ly trà.”

Phương Hữu Lợi lắc đầu cười khẽ, phát giác con gái thời gian này đặc biệt quan tâm thân thể của ông.

Bình An pha một ly hồng trà, mang vào thư phòng của Phương Hữu Lợi. Phương Hữu Lợi vẫn còn đang xem văn kiện, ánh sáng từ màn ảnh máy vi tính chiếu vào trên mặt ông, nếp nhăn nơi khóe mắt có vẻ đặc biệt khắc sâu.

”Ba, đã trễ thế này còn phải làm việc sao?” Bình An đi tới, đem ly trà đặt ở trên bàn sách.

”Chỉ là xem phương án một chút, ngày mai đi họp phải dùng.” Phương Hữu Lợi cười nói, cầm ly trà lên uống một ngụm, “Con đi ngủ sớm một chút, cô gái trẻ không thể thức đêm, con cũng mau nghỉ thôi.”

”Vâng, cuối tuần con thi, thi xong liền nghỉ phép rồi.” Bình An gật đầu trả lời.

”Nghỉ học có muốn đi nơi nào du lịch không?” Phương Hữu Lợi hỏi.

”Nghỉ xong hãy tính ạ, nếu như không có việc gì làm, mỗi ngày con sẽ đến công ty của ba để học tập.” Bình An nâng lên nụ cười đáng yêu, trong tròng mắt trong suốt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Phương Hữu Lợi nghiêm nghị nhìn con gái, “Bình An, nếu như con không thích đi làm ở công ty, không cần cưỡng bách mình, công ty tương lai có thể mời người khác quản lý, con chỉ cần lấy huê hồng liền đủ qua cả đời.”

Bình An cầm tay Phương Hữu Lợi, khuôn mặt trẻ tuổi mềm mại vô cùng nghiêm túc cùng kiên quyết, “Nhưng ba à, con cũng hy vọng có bầu trời riêng của mình, cũng hi vọng tương lai có thể có năng lực trợ giúp ba. Con là con gái của ba, tương lai lâu năm sau, ba còn cần con bảo vệ, cho nên, ba à, hãy để con trưởng thành đi nhé.”

”Bình An, con thật sự đã trưởng thành.” Không phải là không có nghĩ tới muốn đem Bình An bồi dưỡng thành người nối nghiệp, chỉ là không nỡ để cho cô vì chuyện của công ty mệt nhọc, cũng biết thật ra thì cô cũng không

thích người lừa ta gạt trên thương trường, cho nên ông mới đem cô bảo vệ đến giọt nước không lọt.

Không nghĩ tới công chúa mà ông cẩn thận bảo vệ thật ra đã biết cách làm sao bảo vệ mình, cùng ông.

Nói không cao hứng là gạt người, con gái hiếu thảo với ông, để cho những năm tháng qua, khi ông thỉnh thoảng cũng cảm thấy tịch mịch cùng cô đơn nhưng lại cảm thấy cam tâm tình nguyện là đáng làm.

”Nói như vậy, ba đồng ý sao?” Bình An mắt sáng rực lên.

Phương Hữu Lợi cười gật đầu, nếu Bình An có phần tâm cùng quyết định này, ông đương nhiên sẽ không đả kích cô, “Chỉ là bây giờ việc học của con là quan trọng, mặc dù thứ học được trường học không nhất định có thể sử dụng đến trên công việc, chỉ là cũng không thể buông lỏng, ừ, có lẽ đến nước ngoài du học, đối với con còn có trợ giúp.”

Bình An cười khanh khách, “Ba à, mới đây mà ba nghĩ quá xa rồi, con mới không thèm ra nước ngoài học đâu.”

Đến nước ngoài du học, đồng nghĩa với việc cho Đỗ Hiểu Mị cùng Lê Thiên Thần có cơ hội đến gần hãm hại ba, cô tuyệt đối không muốn rời khỏi ba xa thế kia.

Phương Hữu Lợi sừng sốt, cũng cười, ông thật đúng là không nỡ để con gái đi đâu xa, “Cũng thế, được rồi, nhanh đi ngủ đi!”

”Ba cũng ngủ sớm một chút, ngủ ngon!” Bình An hôn lên mặt Phương Hữu Lợi. Đêm nay, cả đêm Bình An ngủ rất ngon.

Ngày thứ hai, Bình An ngủ đến tự nhiên tỉnh, mà vẫn còn rất hạnh phúc ngủ nướng một canh giờ, lúc thức dậy, đã sắp mười giờ rưỡi.

Cô vội vàng gọi điện thoại cho Trình Vận, buổi trưa hôm nay cô có hẹn Trình Vận ăn cơm.

Trình Vận hẹn gặp mặt cô ở nhà.

Bình An rửa sạch sau, ăn hai mảnh bánh bao liền đi ra ngoài.

Nhà của Trình Vận ở gần công ty cô ấy, lúc Bình An đến đó, cũng đã sắp mười hai giờ. Bấm cửa thang máy, trong chốc lát thang máy đã đến, Bình An có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông bên trong.

Trong thang máy chỉ có một người, là Lương Phàm đã gặp Bình An hai lần.

Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Là tới tìm Trình Vận, hay cũng ở nơi này?

Lương Phàm nhìn thấy Bình An nhưng không hề kinh ngạc, chỉ là lãnh đạm gật đầu một cái, từ thang máy ra ngoài, cùng Bình An gặp thoáng qua.

Người của làng giải trí luôn giả vờ lãnh đạm như vậy sao? Bình An vốn đang tính toán nhiệt tình chào hỏi ai biết biểu hiện của người ta hoàn toàn không muốn làm như quen biết cô.

Đem bàn tay giơ lên một nửa thu trở lại, Bình An hướng về phía bóng lưng của Lương Phàm nhú mày, đi vào thang máy.

Trình Vận ở phòng 803, Bình An nhấn chuông, Trình Vận mặc quần áo ở nhà mở cửa mở cửa cho cô, “Bình An, đến đây, vào ngồi đi em.”

Nhà này thiết kế đặc biệt dành cho những người hay đi làm, thiết kế giản lược trong sáng, nền gạch màu trắng, vách tường trắng tinh, hai phòng hai sảnh, không rộng cũng không nhỏ, hai người ở vừa vặn.

Phòng của Trình Vận thiết kế theo phong cách châu Âu, thoạt nhìn rất vui tai vui mắt.

Ở ghế sa lon ngồi xuống, Bình An cười nói, “Quấy rầy chị rồi, Chị Vận.”

”Không sao, muốn uống chút gì không? Nước trái cây hay là trà xanh?” Mái tóc dài đến eo của Trình Vận ghim thành đuôi ngựa, ít đi mấy phần thành thực, xem ra trẻ tuổi xinh xắn, gương mặt không trang điểm vừa trắng lại vừa mịn màng, mơ hồ lộ ra mấy phần vui sướng ngọt ngào. “Nước trái cây ạ, cảm ơn chị Vận.” Bình An khách sáo nói, tầm mắt rơi vào tủ giày cạnh cửa, có dép của đàn ông..... Trên bàn còn có cái gạt tàn thuốc, trong không khí cũng nhàn nhạt phiêu tán mùi vị nước hoa hết sức tương tự mùi trên người của Lương Phàm.

Gian tình thật to a!

”Buổi trưa chị tự mình xuống bếp, ăn sườn cừu được không?” Trình Vận bưng tới hai ly nước, cười hỏi Bình An.

”Vậ sao được ạ, ngại lắm.” Bình An ngượng ngùng nói.

Trình Vận giận cô một cái, cô đối với Bình An vừa gặp đã thân, đã sớm coi cô như em gái của mình, cho nên mới mời cho bằng được tới nhà chiêu đãi, “Có cái gì ngại chứ ở chỗ này chờ một lát, xong nhanh thôi.”

Nhìn Trình Vận hai mắt ẩn tình, gò má đỏ thắm, Bình An không thể không cảm thán, một người phụ nữ đang yêu quả nhiên khác biệt nha, nhưng mà sao cô lại cảm thấy Lương Phàm đó một chút cũng không thích hợp với Trình Vận nhỉ?

Trình Vận đối với Lương Phàm yêu rất sâu, nhưng Lương Phàm đối với Trình Vận thì sao?

Rốt cuộc giao tình của cô cùng Trình Vận không sâu đến mức có thể đàm luận tâm sự, Bình An cũng không tiện nói gì.

Sườn cừu thì ra là đã ướp gia vị sẵn, Trình Vận ở phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, Bình An ở một bên phụ, hai người cười cười nói nói, phần nhiều là Bình An kể về những chuyện lý thú ở trường học, rất nhanh bữa trưa liền chuẩn bị xong rồi.

Trình Vận bưng hai đĩa sườn cừu ra, mùi thơm đặc biệt của sườn cừu cùng thìa là tràn ngập trên không trung, Bình An cười nheo mắt, “Thơm quá.”

”Đều bên kia lấy rượu nho đi, ăn sườn cừu không có rượu nho sao được.” Trình Vận cười nói.

Trên chiếc khay trắng nõn như ngọc để sườn cừu được chiên đủ lửa vàng ươm, bên cạnh là mấy miếng cà rốt cùng dưa xanh bày trí chung quanh, so với ăn ở nhà hàng, tuyệt không thua kém.

Thịt bò bít tết trơn mềm nhiều nước, hợp với Marsala Rượu nho..... Cảm giác thật tuyệt.

Trình Vận nhìn Bình An ăn với vẻ rất hài lòng, nhin không được bật cười, “Nếu như không biết, còn tưởng rằng em đang ăn sơn trân hải vị gì đấy.”

”Sơn trân hải vị còn chưa nhất định ăn ngon như thế nha.” Bình An cười híp mắt nói, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

”Cách ăn của em thật làm cho người ta phát thèm mà.” Trình Vận cười nói.

”Ba em cũng nói như vậy đó!” Bởi vì uống nửa ly rượu nho, gương mặt Bình An dâng lên đỏ ửng.

” Em không biết uống rượu sao?” Trình Vận kinh ngạc hỏi, nồng độ cồn trong rượu nho đã rất thấp rồi.

Bình An ợ lên no nê, “Biết chứ, ai không biết uống rượu.”

Đúng vậy, ai cũng biết uống rượu, chỉ là không dễ dàng say như cô vậy..... Trình Vận trầm mặc đem rượu nho của cô cất đi, thay cho cô một ly nước chanh, “Em uống cái này đi, trẻ con không thể uống rượu.”

Bình An chu cái miệng nhỏ nhắn, buồn bã nhìn rượu nho trong tay Trình Vận, “Chị Vận, em đã trưởng thành.”

”Vậy em có còn muốn bàn về chuyện LENKA nữa không?” Trình Vận buồn cười hỏi.

”Muốn ạ!” Bình An lập tức thu hồi móng vuốt muốn đi lấy rượu nho, ngồi nghiêm chỉnh nhìn Trình Vận. “Ăn no đến phòng khách nghỉ ngơi, chị thu dọn một chút sẽ đến gặp em.” Trình Vận cười nói.

”Dạ, Chị Vận!” Bình An ngoan ngoãn gật đầu, sau đó đi tới phòng khách, ở trên ghế sofa ngồi xuống.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chiếc Skyper C8

Tửu lượng của Bình An quả thật rất kém cỏi, cho nên bình thường lúc cô bồi Phương Hữu Lợi đi tham gia tiệc rượu, chén rượu trái cây cực nhẹ trong tay cô cũng giữ vững từ đầu tới đuôi, một hớp cũng không có uống qua, cùng người khác chạm cốc, cũng chỉ là đặt ở khóe miệng thôi, cô là thiên kim của Phương Hữu Lợi, người nào nhìn ra cô mờ ám cũng không dám nhiều lời.

Trình Vận rót cho cô một chén trà đậm, sau khi uống vào mới nhìn không còn choáng váng như ban nãy nữa.

”Tửu lượng của em cũng thật quá thấp rồi, một ly rượu nho là có thể đánh ngã em.” Trình Vận buồn cười nhìn gò má mềm mại trắng nõn của Bình An hiện lên hai luồng đỏ ửng, cảm thấy cô bé con này cũng thật là quá đáng yêu.

Bình An ngượng ngùng cười cười, thật ra thì cô cũng không có say, chỉ là gương mặt có chút nóng lên, thật ra thì đầu óc cô vẫn rất thanh tỉnh, “Chị Vận, LENKA quyết định sao rồi ạ?”

Nụ cười trên mặt Trình Vận khẽ thu lại, cầm lên ly trà uống một ngụm, “Bình An, Công ty AOMI có thể không đại diện cho LENKA rồi.”

Đây là đáp án theo dự liệu, Bình An mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng không nổi giận, chỉ là nháy đôi mắt trong suốt nhìn Trình Vận, “Tại sao?”

Nhìn bộ dáng này của Bình An, hai má mềm mại ửng hồng, hai mắt thật to vừa giống như hai mặt nước hồ thu sáng lấp lánh, cứ thẳng tắp nhìn chăm chăm cô như vậy, làm cô cũng không nhịn được sinh ra mấy phần thương tiếc, đây không phải là đáng yêu từ cái nhìn trong truyền thuyết đó chứ?

”Thật ra thì LENKA ở mọi phương diện cũng rất tốt, bất kể là kỹ thuật trên chất lượng hay là bao bì, cũng tuyệt đối có nhân tố để quyết định thành công, chỉ là Công ty AOMI tương đối nghiêng về mỹ phẩm cao cấp, trong lúc bất chợt muốn chuyển sang chất lượng tầm trung, các cấp trên sợ tương lai sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao cấp của Công ty AOMI đã trải qua thời gian dài để thiết lập, tổn thất về số lượng người dùng sản phẩm.” Trình Vận phân tích cho Bình An nghe, cũng đem tất cả những thứ mà cô ấy nhìn thấy ở công ty sản xuất LENKA tại Hàn Quốc đều nói cho cô nghe.

“..... LENKA ở Hàn Quốc bán rất không tệ, bởi vì là dùng chiết xuất từ nước cốt của trái cây, nên nhiều năm qua rất được các cô gái trẻ thích, chỉ là điều kiện đại diện tương đối cao, từ nhà xưởng sản xuất đến người phát ngôn, đều cần được công ty bọn họ chấp nhận mới được.”

Bình An nghe rất nghiêm túc, cô đối với LENKA có một loại quyết tâm đến không ngờ, “Chị Vận, công ty của các người đã xác định không đại diện LENKA rồi sao?”

”VẬY cũng vẫn chưa hoàn toàn xác định, bên LENKA kia đối với Công ty AOMI có thành ý rất cao, Hội đồng quản trị bên này thứ hai sẽ mở cuộc họp rồi sau đó mới quyết định.” Trình Vận nói.

”Nói như vậy, chính là còn có cơ hội.” Bình An gật gù, cười vui vẻ, “Chị Vận, hội đồng quản trị công ty chị chẳng lẽ cho là người giàu của Trung Quốc nhiều lắm à? Mất đi một phần nhỏ người tiêu thụ cao cấp, lấy được số lượng tiêu thụ cao hơn nhiều của tầng trung lưu, chỉ cần nhắm tính không phải có lợi nhiều hơn sao?”

Trình Vận cười nói, “Đúng vậy, bọn họ vẫn không khôn khéo như em.”

Bình An ôm gối ôm trên ghế sa lon cọ xát, mắt hơi híp, “Nếu quả như thật sự không được, em sẽ nhờ ba em giúp, dù sao em không muốn buông tha quyền tiêu thụ của LENKA tại Trung Quốc.”

Thật là một đứa bé cố chấp! Trình Vận cười hỏi, “Vậy sao trước đó em không tìm ba em giúp một tay vậy?”

”Em cũng muốn tự mình cố gắng mà, giống như Chị Vận đó.” Bình An vùi mặt ở trong gối ôm mềm mại có chút tâm sự giấu ở trong lòng cho dù thống khổ, cũng không thể nói cùng người ngoài.

Trình Vận cười gật đầu, “Rất có cốt khí, chị lấy chút tư liệu của LENKA, em mang về xem đi, bất kể Công ty AOMI có thể làm đại diện hay không, đối với em cũng rất hữu dụng.”

”Dạ!” Bình An nhếch miệng cười một tiếng, ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh.

Trình Vận mới đưa quà tặng cùng tài liệu mang về giao từ Hàn Quốc cho Bình An, điện thoại di động trên bàn liên rung, cô cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, khóe miệng nâng lên một nụ cười ngọt ngào, thế nào cũng ức chế không được sự ngọt ngào đang lan tỏa, thanh âm dịu dàng nỉ non, lúc nhìn về phía Bình An, ánh mắt có chút lóe lên.

Là Lương Phàm rồi..... Bình An lặng lẽ nghĩ ở trong lòng, mình đại khái cũng nên đi.

Đợi đến khi Trình Vận cúp máy, Bình An cười đứng lên, “Chị Vận, chiều nay em còn có việc, nên muốn đi về trước.”

Trình Vận có chút ngượng ngừng nhìn cô, “Chị nói điện thoại quá lâu sao.”

”Không sao, em cũng thường nấu cháo điện thoại mà.” Bình An cười nói, đã đi tới cửa chính.

”Em có thể lái xe không? Hay là chị đưa em về nhé.” Trình Vận nói.

Bình An cười nói, “Em ngồi tắc xi tới, nên em gọi xe về là được, cũng không phải là say đến bất tỉnh nhân sự, yên tâm đi ạ.”

”Vậ..... Thứ hai có tin tức gì, chị sẽ điện cho em.” Trình Vận nói, đem Bình An đưa đến cạnh cửa.

”Vâng, chị Vận, cảm ơn quà của chị.” Bình An dí dỏm cười một tiếng, phất phất túi trong tay.

Trình Vận dịu dàng cười một tiếng, “Khách sáo với chị làm gì, đi đường cẩn thận đó.”

Bình An sau khi xuống lầu, phát hiện hôm nay khí trời coi như không tệ, đột nhiên muốn một mình an tĩnh đi dạo một chuyến.

Lầu dưới trừ phòng cà phê còn có cửa hàng hàng hiệu, gần đây đều là khu dân cư cao cấp, hoàn cảnh được xưng tụng ưu nhã, đi dọc theo con đường này, rồi đi đường vòng lại là một phong cảnh khác, dòng người nơi này tương đối dày đặc, cả con đường không phải là nhà hàng thì chính là quán bar, nhưng mà bây giờ vẫn chưa có vào đêm, nên nơi này vẫn chưa chân chính náo nhiệt lên.

Đột nhiên phát hiện ven đường có một chiếc xe vô cùng nổi bật đang đậu.

Spyker C8 đó.....

Chiếc Spyker hơn năm trăm vạn cứ tùy tùy tiện tiện dừng ở ven đường như vậy, cũng không sợ bị người ta trộm đi, lại không thềm đậu xe vào bãi

nữa.

Làm người không thể quá khoe khoang, làm người có tiền càng cần phải khiêm tốn hạ thấp, nếu không chính là làm cho người ta phạm tội. Giống như ba cũng rất khiêm tốn, không phải không mua nổi Spyker, mà là cảm thấy không cần thiết.

Bình An vừa đi, vừa quan sát chung quanh, mới phát hiện nguyên nhân vì sao nơi này có chút nhìn quen mắt, thì ra là Forest ở chỗ này! Forest là quán bar cao cấp của Thành phố G chỉ dành cho hội viên, không phải ai có tiền muốn vào cũng được, có lúc cho dù là đại minh tinh hoặc là đại nhân vật có tiếng trong giới chính trị, không có hẹn trước cũng không vào được.

Thật ra thì kiếp trước cô có đến Forest một lần, cũng có thể hội viên nơi đó, chỉ là cô thật sự không quá thích không khí nơi xa hoa lãng phí đó, cho nên sau này không đến nữa, và cả mấy người bạn giàu có kia cô cũng không liên lạc lại.

Quán bar, hút thuốc phiện, đua xe..... Những thứ này dường như cũng là thói quen dễ dàng dính phải của những đứa con sinh ra trong giàu có đặc biệt là quán bar cao cấp, quả thật chính là ngôi nhà khác của bọn họ. Bình An lại là dạng hiếm có không có dính vào, phẩm tính đơn thuần của cô trong đám người này, giống như một dòng suối mát trong.

Cho nên trừ một vài nhà danh tiếng có giao tình tương đối khá, thật ra thì Bình An có rất ít bạn.

Đời này đại khái cũng không thể bước vào Forest, Bình An cười nhạt, đứng ở ven đường chờ tắc xi, truyền đến từ sau lưng là một thanh âm xa lạ.”Phương tiểu thư!”

Cô quay đầu lại nhìn sang, là một chàng trai trẻ, tuổi tương tự với cô, dáng dấp coi là tuần tú, là Khâu Thiếu Triết. Đáy mắt Bình An thoáng qua một tia chán ghét.

”Thật là trùng hợp, Phương tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Khâu Thiếu Triết xoay xoay chìa khóa xe, nâng lên một nụ cười tự nhận là rất mê người đi về phía Bình An.

”Khâu tiên sinh, trùng hợp nhỉ.” Bình An xa cách gật gật đầu.

”Em ở gần đây sao?” Khâu Thiếu Triết cùng Bình An sóng vai đứng chung một chỗ, không có ý muốn đi.

”A, tới nơi này gặp một người bạn.” Đôi mày thanh tú của Bình An chau nhẹ lại, mắt nhìn đường bên trái, tại sao không có tắc xi.

”Muốn đi sao? Tôi đưa em đi.” Khâu Thiếu Triết nghiêng đầu nhìn cô, có loại ý muốn lấy lòng Bình An.

Bên cạnh bọn họ chỉ có một chiếc xe Spyker C8, Bình An nhíu mày, chỉ là nghi ngờ, cũng không có bất kỳ ý tứ châm chọc, “Đây là xe của anh à?”

Trên mặt Khâu Thiếu Triết thoáng qua một tia quẫn bách, “Không phải, xe của tôi ở đối diện.”

Ừ, nên cũng không thể, nếu quả thật là của Khâu Thiếu Triết, vậy cha mẹ anh ta sớm nên bị hội đồng kỹ luật hỏi thăm sức khỏe rồi.

”Không cần, tự tôi trở về là được rồi, cảm ơn anh, Khâu tiên sinh.” Bình An khẽ mỉm cười, nhìn thấy một chiếc tắc xi đang tới cách đó không xa.

Khâu Thiếu Triết giận dữ trong lòng, thầm mắng Bình An cũng là một người phụ nữ ái mộ hư vinh.

”Bình An!”

Bên trong Forest, đi ra là một người đàn ông mặc áo khoác màu xám tro, người đàn ông này vừa ra tới, lập tức thành phong cảnh bắt mắt nhất trên đường này.

”Nghiêm Túc.” Bình An nở nụ cười, người đàn ông này thật là bất kể ở nơi nào cũng nổi bật như vậy.

”Nhìn thấy em đúng lúc thật, vốn còn muốn gọi điện thoại cho em, em còn thiếu tôi một bữa cơm, vừa đúng lúc bụng của tôi đang đói, đi thôi, đi ăn cơm.” Nghiêm Túc đi tới trước mặt Bình An, đối với Khâu Thiếu Triết nhàn nhạt gật đầu một cái.

”A, tôi đã ăn no.” Bình An vội vàng mở miệng, cô tuyệt không muốn đi ăn cơm cùng Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc kéo cổ tay của cô, “Nhưng mà tôi đói bụng.”

Nói xong, liền đem Bình An nhét vào chỗ ngồi kế tài xế trong chiếc Spyker C8..... Bình An ngạc nhiên nhìn Nghiêm Túc đã ngồi ở chỗ tài xế, thì ra anh ta chính là người có tiền nhưng khoe khoang kia sao?

Khâu Thiếu Triết đờ đẫn nhìn chiếc xe để cho anh ta đổ mắt kia biến mất trong tầm mắt, trong lòng suy nghĩ, nếu như có thể câu được Phương Bình An, anh ta cũng có thể uy phong thế này chứ?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Được, Anh Chịu Trách Nhiệm

Bình An từ nhỏ đến lớn cái xe nổi tiếng gì chưa từng thấy qua, nhưng bởi vì cô là một đứa bé cực kì khiêm tốn, dưới sự dạy dỗ của bà ngoại làm quan toà cùng mẹ làm Kiểm sát trưởng cũng giáo dục cô không thể dẫn dụ người khác phạm tội, đối với xã hội phải có trách nhiệm, cho nên thật ra thì cô trừ thân phận, thấy thế nào cũng đều là một đứa bé ngoan vô cùng mộc mạc.

”Chạy chiếc khoe khoa trương như vậy, anh có cảm giác rất thành tựu à?” Cô vẫn cảm thấy Nghiêm Túc không phải là một người thích khoe mẽ, nhưng giống như cũng không khác bao nhiêu.

Nghiêm Túc nhìn cô, cười nói, “Nếu như em từ trong tay đối thủ thắng chiếc Spyker duy nhất của Thành phố G, em có thể chạy ra ngoài kích thích đối phương mấy ngày hay không?”

”Vậy phải xem là dạng đối thủ gì rồi.” Bình An nói.

”Loại đối thủ đoạt mỗi làm ăn, giành người phụ nữ, đâm lén sau lưng em thì sao?” Khóe miệng của Nghiêm Túc gảy nhẹ ra một độ cong đẹp mắt, nghĩ đến mình từ trong tay kẻ kia thắng chiếc Spyker này, nhìn gương mặt tuần tú của tên kia thiếu chút nữa tức lệt ra, lòng của Nghiêm Túc vô cùng vui vẻ.

”A, mặc dù có chút không có đạo đức, nhưng quả thật có thể làm cho đối phương giận đến nội thương.” Bình An suy nghĩ một chút, nói thật, nếu đối là cô, đoán chừng cô cũng có thể lái vòng vòng đặc chí hai ngày, chỉ là cô tương đối hiếu kỳ, ai còn có thể dám cùng Nghiêm Túc đoạt mỗi làm ăn

giành người phụ nữ vậy, Thành phố G cũng không nghe nói qua có nhân vật số một này

”Em cảm thấy tôi không có đạo đức?” Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô.

”Không có, cho dù ai lái chiếc Spyker cũng hách dịch giống nhau.” Bình An nói nhàn nhạt.

Nghiêm Túc cười to lên, đưa tay vuốt vuốt Bình An đầu, “Em thật đáng yêu.”

Bình An cau mày đẩy tay của anh ra, “Đừng có dùng dụ dỗ giọng đứa trẻ năm tuổi dụ dỗ tôi, Nghiêm tiên sinh, đây không phải là khích lệ.”

Đầu ngón tay lơ đãng xẹt qua gương mặt của cô, Nghiêm Túc có chút đỡ dẫn nhìn tay của mình một cái, xúc cảm nhẫn nhụi ngăn ngui này còn dừng lại ở đầu ngón tay, anh phất phất tay, muốn vẫy bỏ đi loại cảm giác làm anh cảm thấy quái dị này, tầm mắt rơi vào túi giấy trong ngực cô, “Em đến tìm Trình Vận sao?”

Dường như không có gì có thể giấu giếm, Bình An gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

”Bởi vì chuyện LENKA?” Xe của Nghiêm Túc từ từ quẹo cua vào bãi đậu xe.

”Anh cũng biết LENKA?” Bình An kinh ngạc nhìn về phía anh.

Bởi vì muốn biết cô đến tột cùng đang làm gì, cho nên cố ý hỏi qua Trình Vận, dĩ nhiên, anh không cần thiết nói với cô cái này, để tránh hù dọa cô, “Thế nào? Công ty AOMI không đại diện sao?”

Tìm vị trí dừng xe xong, Nghiêm Túc xuống xe, mở cửa xe giúp Bình An, cùng cô sóng vai đi về phía thang máy.

”Cũng không phải là không đại diện, chỉ là vẫn còn chưa xác định, Công ty AOMI đại diện đều là nhãn hiệu cao cấp, đối mặt đều là những người tiêu dùng cao cấp, sản phẩm LENKA chủ yếu là nhằm vào cô gái trẻ tuổi, nên so về vấn đề lượng người sử dụng, Công ty AOMI mới cần thận trọng suy tính thôi.” Bình An nói.

”Em có nghĩ tới tự mình làm đại lý nhãn hiệu này không?” Nghiêm Túc nghiêng đầu nhìn cô, mới phát hiện hôm nay cô đối với anh dường như không có phòng bị giống như thường ngày, suốt đoạn đường này dường như chung đụng rất nhẹ nhàng. Anh tỉ mỉ quan sát cô, hai gò má đỏ thắm mềm mại, hai mắt như đầy nước, chợt cảm thấy một trận miệng đắng lưỡi khô.

Anh vội vàng xoay đầu đi, đối với phản ứng của mình có chút khó tin, sao anh có thể có phản ứng đối với một cô bé con chứ.....

”Không phải không nghĩ tới, chỉ là bây giờ còn không phải là lúc.” Mượn sức của ba dĩ nhiên là không có vấn đề, chỉ là vi phạm ước nguyện ban đầu, chỉ có cuối cùng không có cách nào mới có thể làm như vậy.

Hoàn toàn không có phát hiện Nghiêm Túc khác thường, chỉ là nhìn số tầng trong thang máy, trong lòng quyết định lần này vô luận như thế nào cũng phải mời Nghiêm Túc ăn cơm, về sau không ai nợ ai, sẽ không liên quan đến nhau nữa.

Thang máy dừng lại ở lầu tám, khi cửa thang máy mở ra, Bình An mới biết thì ra là Nghiêm Túc mang cô tới ăn đồ ăn Nhật.

Không phải là loại quán sushi lần trước, mà là nhà hàng với phòng dành riêng cho khách đặc biệt cao cấp hơn, mới ra khỏi thang máy, thì có phục vụ viên tiến lên đón, đối với Nghiêm Túc cúi người 90 độ chào, dùng Nhật ngữ chào hỏi, “Nghiêm tiên sinh.”

”Hai người.” Nghiêm Túc cũng dùng tiếng Nhật trả lời.

Phục vụ viên mang theo bọn họ đi vào một lối đi có ánh đèn nhàn nhạt, sàn nhà cùng vách tường đều làm bằng gỗ, Bình An nhất thời không có thích ứng độ sáng nơi này, không cẩn thận đá trúng bậc thang gỗ, cả người lao về phía trước.

”Cẩn thận!” Đứng ở bên cạnh cô, Nghiêm Túc lạnh tay lẹ mắt vịn cô, một tay ôm bả vai của cô, một tay nắm cả hông của cô, “Không sao chứ?”

Bình An thở phào nhẹ nhõm, thật may là không có bêu xấu, “Tôi không sao, cảm ơn anh.”

Nghiêm Túc thấy cô đứng vững, rất quân tử thu hồi hai tay của mình, nhưng mà vẫn là cầm cánh tay của cô, nhỏ giọng nói, “Nơi này tương đối tối, tôi dắt em đi.”

Phục vụ viên đi ở trước mặt bọn họ vốn đang lo lắng Bình An ngã xuống ở trong tiệm, sẽ bị cho là tiếp đón không được chu đáo với khách hàng, thấy dáng vẻ Nghiêm Túc dịu dàng che chở như thế, vội vàng liền nói, “Nghiêm tiên sinh đối với bạn gái thật săn sóc.”

Bình An nghe không hiểu Nhật ngữ, chẳng qua là cảm thấy nụ cười của phục vụ viên này dường như có chút mập mờ, liền hỏi Nghiêm Túc, “Anh ta nói gì thế?”

Nghiêm Túc không có phản bác phục vụ viên kia, cười lắc đầu với Bình An, “Bảo em đi cẩn thận.”

”Tôi có thể tự mình đi.” Bình An ý bảo Nghiêm Túc có thể buông cổ tay cô ra.

”Tôi không bảo đảm lần sau còn có thể kịp thời ôm em.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An có chút xấu hổ trừng mắt nhìn anh một cái, chỉ là cũng may đi không tới vài bước đường, phục vụ viên liền kéo ra cửa gỗ đước dán bằng giấy hơi mờ, mời bọn họ đi vào, trong phòng đơn là thiết kế thoe kiểu rất truyền thống của Nhật, ánh đèn tạo nên không khí mờ mờ lung lung, còn có phát ra mùi thơm của chiếu Tatami, treo trên vách tường là tranh vẽ trừu tượng, ừ, cô không biết thưởng thức.

”Không phải anh đang đói bụng sao? Tùy tiện tìm quán ăn ven đường là có thể điền đầy bụng rồi, cần gì đến chỗ..... Lãng phí thời gian này?” Nơi này không khí quá mập mờ, quá không thích hợp với bọn họ, Bình An có loại cảm giác như ngồi trên bàn chông.

Mí mắt nhẹ nhướng lên Nghiêm Túc, ở trên mặt cô nhìn một cái, cúi đầu nhìn thực đơn cùng phục vụ viên gọi thức ăn.

Đây là... Không thèm quan tâm sao? Bình An bĩu môi, dù cô đã được trọng sinh thêm một lần, nhưng từng trải qua cuộc sống cũng không nhiều hơn người khác bao nhiêu thì thôi đi, dường như ngay cả khí thế cũng so không được với người đàn ông trước mắt này.

Có lẽ bởi vì khí chất của anh ta quá mạnh mẽ đi, không phải là vấn đề của cô.

”Tôi đã ăn no.” Thấy anh dường như gọi không ít, Bình An yếu ớt mà tỏ vẻ lúc này cô ăn không vô.

”Em ăn cơm lúc mấy giờ?” Nghiêm Túc khép thực đơn lại, gật đầu một cái với phục vụ viên, phục vụ viên kia liền thối lui ra khỏi gian phòng.

”Hơn mười hai giờ.” Bình An uống một hớp trà xanh, nhỏ giọng trả lời.

”Bây giờ đã sắp ba giờ rồi, coi như trà chiều.” Nghiêm Túc nói, híp hai mắt lại nhìn cô, đuôi mắt hơi nhếch lên tựa như mang nụ cười mờ mờ lung lung,

ánh đèn vàng nhạt chiếu nhẹ nhẹ trên người anh, sinh ra một loại vẻ đẹp hoa lệ mà mịn hoặc.

Cho dù trong lòng cô là có sự kháng cự mạnh mẽ đối với đàn ông, cũng cảm thấy người đàn ông như vậy là một báu vật, báu vật đó!

”Tôi đang giám cân, nếu mập ra anh chịu trách nhiệm à.” Bình An cúi đầu uống trà, tránh tầm mắt của anh.

”Được, anh chịu trách nhiệm.” Thanh âm trầm ấm mang theo nụ cười thản nhiên nhẹ nhàng vang đến.

☞! Lời này nghe thế nào cũng không được tự nhiên như vậy nhỉ, anh ta chịu trách nhiệm với cô là cũng một ý với cô sao? Không muốn bàn về đề tài rối rắm này nữa, “Sao tới bây giờ anh vẫn chưa ăn cơm?”

”Bận.” Nghiêm Túc cười nói.

”Ở Forest?” Bận rộn ở quán bar cao cấp, lời này hình như có ý khác à, là cô nghĩ sai sao?

”Nghĩ đi đâu vậy?” Cánh tay dài của Nghiêm Túc vươn đến, ở trên trán Bình An gõ một cái, “Anh bận xử lý công việc.”

Lừa gạt trẻ con à....! Ai lại đến Forest bàn công việc vậy! Đột nhiên tựa như nghĩ đến cái gì, Bình An trợn tròn mắt, “Không phải anh là ông chủ của Forest chứ?”

Đôi môi khô gợt của Nghiêm Túc nâng lên nếp nhăn trên mặt khi cười, “Không giống sao?”

Gạt người à! Forest nổi danh cả nước, Forest còn khó vào hơn so với Thiên Thượng Nhân Gian, mà ông chủ lại là Nghiêm Túc?

”Là không có nghĩ đến.....” Bình An gật đầu một cái, anh ta là tổng tài Nghiêm thị một ngày kiếm cả tỷ bạc, có rảnh rỗi đi quản lý quán bar cao cấp như vậy sao?

”Bắt đầu chỉ là mở ra gọi mấy người bạn đến chơi, sau lại phát triển ra ngoài dự liệu, anh cũng không có thời gian bận tâm, không thể làm gì khác hơn là mời người đại diện quản lý.” Nghiêm Túc giải thích, cũng không biết tại sao mình lại cùng cô nói cái này, trừ những người bạn khá thân, vẫn chưa có người nào biết Forest là của anh.

”Ừ.....” Bình An trừ gật đầu, không biết cho phản ứng gì thì tốt.

Nghiêm Túc khẽ cười một tiếng, lấy bóp da ra, đưa cho Bình An thẻ màu bạc, “Cái này cho em.”

”Thẻ bạch kim VIP của Forest?” Bình An nhận lấy vừa nhìn, giật mình nhìn về phía anh, cô xem rất giống như người thích đi quán bar sao?

Nghe nói, hội viên bạch kim của Forest không cao hơn mười người.....

”Cầm đi, dù sao cũng chỉ là một tấm thẻ.” Nghiêm Túc cười nói, giống như tấm thẻ bạch kim đáng hơn triệu này không khác gì tờ giấy lộn vậy.

”Tôi không dùng được.” Bình An đem tấm thẻ đẩy về cho anh.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là có thể dọn thức ăn lên.

Nghiêm Túc nói, “Nói không chừng về sau cần dùng đến, thứ mà anh đã tặng ra ngoài không có thu hồi lại, nếu không cần, em cứ ném.”

Bình An lặng lẽ đem tấm thẻ thu vào trong túi, muốn cô ném cả triệu đồng, cô thật sự có chút khôngỡ, nói không chừng sau này còn có thể đổi thành tiền mà, vậy trước tiên thu thôi.

Nghiêm Túc thấy động tác của cô, nếp nhăn trên khóe miệng khi cười sâu hơn, “Không phải em thích cá hồi sao? Ăn thử đi.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Say

Bình An cuối cùng vẫn là ăn không ít sushi, đem cái bụng nhỏ ăn đến tròn vo, còn uống một ly rượu nhẹ, sau đó liền lâm vào trạng thấy ngây ngây ngô ngô.

”Không ăn nữa sao?” Nghiêm Túc ăn thật ngon, bữa ăn sáng anh chỉ ăn mấy miếng bánh bao, sau đó vẫn luôn ở Forest xử lý một chút phiền toái, bận rộn đến mức không có thời gian ăn cơm, vốn là định gọi trợ lí đi mua bữa trưa, xuyên qua cửa sổ thủy tinh thấy cô đứng ở ven đường, liền không nhận được đi xuống.

Bình An trừng mắt nhìn anh, ba giây đồng hồ qua đi, mới dùng sức gật đầu, nói lấp bắp, “No rồi.”

Nghiêm Túc lúc này mới phát hiện ra, đôi mắt của cô vốn là trong suốt không có song, giờ giống như che lên một tầng sương, thoạt nhìn liền giống như một con mèo nhỏ mới vừa tỉnh ngủ, “Em say?”

Bình An trừng mắt nhìn, lắc đầu, “Không có!”

”Em uống bao nhiêu vậy? Đây chỉ là rượu nhẹ mà!” Nghiêm Túc cầm lấy bình rượu nhỏ trước mặt cô, phát hiện cũng không có uống nhiều lắm, không phải cô bé con này một giọt rượu cũng không dính đó chứ?

Bình An khẽ nheo lại hai mắt, cô muốn ngủ rồi.

Nghiêm Túc nhận không được bật cười, kêu phục vụ viên đi vào thanh toán.

”Tôi cho!” Bình An đoạt lấy hóa đơn, đột nhiên liền nhìn chăm chăm Nghiêm Túc, “Nói rõ nhé, lần này là tôi mời, tôi sẽ trả tiền.”

Cô rốt cuộc là say hay không say nhỉ? Nghiêm Túc cười khẽ nhìn cô.

”Tôi mời anh lần này, xem như không nợ anh gì nữa, về sau cầu về cầu, đường về đường, gặp mặt coi như không quen.” Bình An vừa mở balo lệch vai ra vừa tìm tiền, vừa nho nhỏ nói thầm.

Đầu Nghiêm Túc đầy vạch đen, chẳng lẽ cùng anh ở chung một chỗ khó chịu lắm sao? Từ trong bóp da rút ra mấy tờ 100 nguyên đặt lên khay của phục vụ viên, “Không cần tìm nữa.”

”Cám ơn Nghiêm tiên sinh.” Phục vụ viên mập mờ liếc Bình An một cái, lần nữa lui ra ngoài.

Bình An chu cái miệng nhỏ nhắn, “Tôi nói tôi muốn trả tiền.”

”Anh đưa em về nhà nhé!” Nghiêm Túc cười lắc đầu, “Lần sau anh sẽ để cho em mời.”

Bình An xộc xệch đứng lên, “Còn có lần sau à?”

Không muốn gặp lại anh như vậy sao? Cho tới bây giờ không có cô gái nào kháng cự anh đến gần như vậy a, tự ái phái nam của Nghiêm Túc bị đá kích, “Đi với anh làm cho em cảm thấy mất mặt?”

”Vô cùng mất mặt.” Bình An mặt không thay đổi gật đầu, thẳng tắp đi tới cửa, nếu không phải là Nghiêm Túc kéo cô, cô khẳng định đã đâm đầu thẳng vào cửa rồi.

Nghiêm Túc nửa ôm cô, tức giận hỏi, “Chỗ nào của anh làm cho em cảm thấy mất mặt?”

Bình An cũng không còn giãy giụa, cứ như vậy bị anh ôm đi ra ngoài, “Ai muốn cùng người có tánh như anh đi ra ngoài chứ.”

”Cái gì có tánh?” Nghiêm Túc tò mò hỏi, bởi vì ánh đèn bên ngoài tương đối mờ, anh nằm ở hông của cô, cẩn thận ôm cô.

”Phong lưu thành tánh!” Bình An nhỏ giọng hét.

Nghiêm Túc dở khóc dở cười, anh vẫn không nên cãi nhau với bé con này nữa.

Khi hành lang đơn trước mặt bọn họ lúc này đột nhiên mở ra, từ bên trong đi ra một đôi nam nữ xuất sắc, chàng trai kia vô tình quay đầu lại, thấy Bình An ở trong ngực Nghiêm Túc, sau khi lộ ra vẻ kinh ngạc, đáy mắt hiện lên hai luồng lửa giận, nếu không phải ánh đèn quá mờ, đại khái cũng có thể nhìn ra sắc mặt của anh ta xanh mét rồi.

Người đàn ông này không phải là ai khác, chính là trợ lí của Phương Hữu Lợi, Lê Thiên Thần. Nghiêm Túc có từng gặp qua anh ta ở không ít trường hợp, nhưng cũng không có nói chuyện với nhau nhiều, nhìn Lê Thiên Thần bây giờ lại tựa như ông chồng đã bắt được bà xã đang vụng trộm, đang dùng ánh mắt có thể giết anh một trăm lần nhìn anh.

”Anh làm gì Bình An rồi?” Lê Thiên Thần đi đến trước mặt bọn họ, lấy giọng điệu chất vấn hỏi Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nhượng nhẹ đôi mày kiếm, lãnh đạm mà kiêu căng quét qua Lê Thiên Thần một cái, “Liên quan gì tới cậu?”

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ Lê Thiên Thần có thể tỉnh táo bình tĩnh suy tư, nhưng anh ta đối mặt là Nghiêm Túc, đây là một đối thủ dù như thế nào anh ta cũng không cách nào so được. Nghiêm Túc cao sang quý phái, lại có một loại tự tin bẩm sinh, huống chi còn là trong những CEO dẫn đầu Thành phố G. Về khí thế vương giả trời sanh này cũng đủ để đè bẹp anh ta.

Nếu như Nghiêm Túc cũng thích Bình An, muốn theo đuổi Bình An Lê Thiên Thần, anh sẽ giống như một thằng hề.

Anh ta không muốn thừa nhận, lâu như vậy tới nay vẫn không có tiếp nhận Bình An, là bởi vì anh ta tự ái cùng tự ti đang tác quái, người ở bên ngoài nhìn vào, anh trừ năng lực làm việc cùng bề ngoài ra, anh còn có cái gì xứng với Bình An?

”Anh chuốc say cô ấy? Anh có ý đồ gì?” Lê Thiên Thần thấy Bình An như con chim nhỏ nép vào trong ngực Nghiêm Túc, tư thái tin tưởng lệ thuộc như vậy, hoàn toàn để cho lý trí của anh hóa thành lửa ghen hừng hực.

Bình An là một người khiết phích từ nhỏ, cũng không thích người không quen đụng vào cô ấy, nếu như cô ấy không phải uống say, làm sao có khả năng để Nghiêm Túc ôm?

Nghiêm Túc liếc xéo Lê Thiên Thần, “Lê tiên sinh, cậu cho rằng tôi có ý đồ gì?”

”Trả cô ấy lại cho tôi!” Lê Thiên Thần không muốn cùng Nghiêm Túc cãi cọ, anh ta chỉ muốn đòi Bình An về.

”Cậu ấy là bạn trai em?” Nghiêm Túc cúi đầu hỏi Bình An, nhưng đôi tay vòng quanh eo nhỏ của cô cũng bất chợt xiết chặt lại.

Bình An khẽ mở mắt nhìn Lê Thiên Thần một cái, mềm mại nhìn Nghiêm Túc nói, “Nghiêm Túc, anh đưa tôi về nhà đi.”

Cho dù là có chút say, nhưng cái loại căm ghét, hận thù đến khắc cốt ghi tâm của Bình An đối với Lê Thiên Thần vẫn không hề giảm bớt, cũng may là cô còn có chút lý trí, nếu không làm sao còn có thể đè nén oán hận ở dưới đáy lòng, đã sớm nhào tới chất vấn Lê Thiên Thần, tại sao phải phản bội cô, tại sao phải hại ba.....

Nghiêm Túc bởi vì giọng nói tin tưởng của cô cảm thấy tâm tình vui vẻ, hơi mỉm cười nói với Lê Thiên Thần, “Lê tiên sinh, xem ra cậu nhận lầm người, cô ấy không phải bạn gái của cậu.”

Lê Thiên Thần cảm giác mình sắp nổ tung rồi, đưa tay kèm ở cổ tay của Bình An, “Bình An, về với anh, em như vậy Chú Phương sẽ lo lắng lắm.”

”Buông tôi ra!” Bình An dùng sức hất tay của anh ta ra.

Nghiêm Túc đem Bình An bảo vệ trong ngực mình, mặt lạnh xuống nhìn Lê Thiên Thần, “Lê tiên sinh, xin nhường đường.”

Bạn gái đi cùng Lê Thiên Thần dường như đợi đến mức phiền chịu không nổi, từ bên kia đi tới, tư thái phong tình vạn chủng đó, trừ Đỗ Hiểu Mị còn có thể là ai? Cô ta mới vừa đi tới bên cạnh Lê Thiên Thần, ánh mắt rơi vào trên người Nghiêm Túc cùng Bình An, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, “Thiên Thần, gặp phải người quen sao? Tán gẫu lâu như vậy, ủa thì ra là Bình An cùng Nghiêm tiên sinh a, ai nha, Bình An, sao em lại uống tới như vậy?”

Nghiêm Túc chỉ là nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, cho dù lối đi này ánh đèn không sáng lóa, nhưng với một khoảng cách như vậy, người phụ nữ này mới vừa rồi làm sao có thể không nhận ra bọn họ.

”Lê Thiên Thần, đi hẹn hò đi, đừng đến làm phiền bà nữa.” Bình An dùng sức bấm bắp đùi của mình một cái, để cho mình thanh tỉnh một chút, sau đó dụng lực vỗ vỗ vào lồng ngực của Lê Thiên Thần, lớn tiếng kêu lên.

”Bình An, anh không phải tới hẹn hò, là bởi vì.....” Lê Thiên Thần bắt được tay của cô, gấp gấp giải thích.

”Vậy cũng không liên quan đến tôi.” Bình An lạnh lùng cắt đứt, quay đầu lại nhìn Nghiêm Túc nói, “Chúng ta đi thôi.”

Nghiêm Túc cười cười, Lê Thiên Thần còn muốn kéo Bình An, lại bị Nghiêm Túc ngăn trở, “Lê tiên sinh, đừng ở chỗ này làm mất phong độ quân tử.”

Đỗ Hiếu Mị cũng đè lại bờ vai của anh ta, “Thiên Thần, chỗ này là nơi công cộng.” Nếu cứ tiếp tục lôi kéo như vậy, nhất định sẽ làm người ta chú ý.

Đáy mắt của Lê Thiên Thần thoáng qua một tia chua xót, nhìn Bình An cùng Nghiêm Túc ôm nhau rời đi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Lớn Tuổi Hơn Một Chút Có Gì Không Tốt Sao

Nghiêm Túc ôm Bình An cẩn thận từng li từng tí dúi vào bên trong xe, giúp cô nịt chặt dây an toàn, mới mở ra bên kia cửa xe ngồi xuống, hai mắt hẹp dài lóe ra nụ cười lấp lánh.

Nghĩ đến hành động mạnh mẽ mới vừa rồi của cô, còn có câu dừng đến làm phiền bà làm anh chắc lưỡi hít hà..... Anh không nhịn được cười khẽ một tiếng, cô cho anh cảm giác vô cùng ngây thơ đáng yêu, thiên kim tiểu thư được nuôi dạy cực tốt, tuy nhiên cũng có lúc có chút tính trẻ con, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất ngọt ngào của cô, hôm nay thật đúng là để cho anh mở rộng tầm mắt, chỉ là ngược lại không thấy phải cô thô tục, ngược lại cảm thấy rất chân thật đáng yêu.

Anh đối với cái loại phụ nữ luôn ra dáng cao quý hất cằm lên nhìn người ngược lại càng thêm không có hứng thú.

”Bình An, nhà em ở đâu?” Nghiêm Túc khởi động xe, nhìn đôi mắt to tròn của Bình An, khóe miệng không thể ức chế được cứ cong lên mãi.

”Phượng Hoàng thành.....” Bình An nhỏ giọng nói lầm bầm một địa chỉ.

Nghiêm Túc nghe được ba chữ Phượng Hoàng thành sửng sốt một chút, hoài nghi mình có nghe nhầm hay không, đó là khu biệt thự anh sắp khai thác mà, anh lại gần sát mặt Bình An, “Nói lại lần nữa?”

Bình An đã ngủ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hé, có thể nhìn thấy hàm răng trắng nõn chỉnh tề như trân châu, gương mặt đỏ ửng cực kỳ giống như một thiên sứ đang ngủ say.

Đột nhiên, đầu quả tim giống như bị thứ gì nhẹ nhàng phất qua, trở nên mềm yếu và dịu dàng.

Anh đưa ngón tay thon dài ừm ra, trong lòng suy nghĩ, gò má của cô mềm mại như vậy, cũng không biết có thể néo ra sữa hay không. Ý niệm này chỉ là thoáng qua, anh giống như chạm phải điện, vội vàng thu tay lại, vò vò tóc, nhin không được bật cười.

Anh là một lãng tử duyệt qua vô số người, thế nhưng lại nhìn ngây dại một cô bé còn non nớt thơ ngây đến vậy.

Anh lấy điện thoại ra, gọi cho trợ lí Đường Sâm, “Trong vòng mười phút, cho tôi địa chỉ nhà của Đồng Sự Trưởng Phương thị.”

”Lão đại, anh muốn đến đó đi toilet sao?” Không phải thời gian làm việc, Đường Sâm cùng Nghiêm Túc chung đụng vô cùng thoải mái, không có nghiêm cần như ở công ty vậy.

Nghiêm Túc cười khẽ, “Đưa một bảo bối trả lại cho ông ta.”

”Phương tiểu thư?” Đường Sâm nhớ tới tình cảnh hôm đó ở Tập đoàn Phương thị gặp phải Phương Bình An, cả người Nghiêm Túc cũng ôn hòa lại.

Nghiêm Túc nhíu mày, có thể tưởng tượng được vẻ mặt cực kì nhiều chuyện của Đường Sâm ở bên kia đầu điện thoại lúc này, “Cậu còn có tám phút.”

”Lão đại, Phương tiểu thư người ta là khuê nữ đảng hoàng đó.” Đường Sâm phát hiện Nghiêm Túc lại đang trốn tránh vấn đề, vì vậy happy hơn tiếp tục hóng chuyện rồi, “Gần đây tiên sinh ngài đã chuyển khẩu vị rồi sao?”

”Chẳng lẽ tôi không xứng với khuê nữ đang hoàng?” Cách nói đó của Đường Sâm..... Giống như anh cũng chỉ có thể sánh đôi cùng những người phụ nữ không nghiêm chỉnh?

Đường Sâm tựa như nghe thấy được mùi vị không bình thường, “Lão đại, anh nghiêm túc thật à, anh có nghĩ kĩ chưa, coi chừng người nói anh trâu già gặm cỏ non đó.”

(Ồ, cái câu này nguyên văn là ác bá đại thúc cường ép bé gái nhỏ, mình thay bằng câu kia cho thuần hơn nhưng vẫn ko thấy đủ nghĩa, đủ tính chất ác bá của đại thúc Nghiêm Túc, nên trích dẫn nguyên văn, ai muốn nghĩ sao thì nghĩ nhé)

Nghiêm Túc cắn răng nghiêng lợi cười lạnh, “Đường Sâm, hình như cậu ngại công việc ở Thành phố G quá dễ dàng rồi nhỉ? Có phải muốn ra nước ngoài tu dưỡng thêm hay không?”

“Đường số hai Sa cát phố tám.” Đường Sâm lập tức nói địa chỉ, “Lão đại, không cản trở anh hẹn hò, hẹn gặp lại.”

Tức giận ngắt điện thoại, Nghiêm Túc quay đầu lại vừa liếc nhìn Bình An, cái gì là trâu già chứ, anh bộ lớn hơn cô nhiều lắm sao? Không chỉ chỉ có mấy tuổi thôi sao! Hiện tại ai còn để ý số tuổi.

Nhưng anh cũng không phải là muốn đuổi theo cô, vậy anh đang tức giận cái gì?

Nghiêm Túc nhíu nhíu mày, khởi động xe, nhẹ nhàng lướt ra khỏi bãi đậu xe, chạy về hướng Sa cát.

Lớn hơn cô mười tuổi có cái gì không tốt? Cô đang tuổi phát triển nên có trở ngại thì cũng đã có anh ra đời sớm hơn cô dẫn dắt cô rồi, cô có thể bớt đi chút rắc rối không cần thiết. Tư tưởng cùng cuộc sống trải đời của anh cũng nhiều hơn cô, có thể giúp cô cung cấp chỉ dẫn chính xác và lại nhanh

nhất cho cô, để cho cô ít đi đường quanh co một chút. Cũng bởi vì lớn tuổi hơn cô nhiều như vậy, mới có thể làm cho cô có cảm giác an toàn, đây không phải là rất tốt sao?

Bị hình ảnh trâu già gặp cỏ non mà Đường Sâm nói làm ảnh hưởng tâm tình nghiêm trọng, người nào đó hoàn toàn không phát giác mình dọc theo đường đi rồi cuộc đang suy nghĩ gì, cho đến nửa giờ sau, lúc anh dừng lại ở đầu đường Sa đảo, trên trán cũng thấm ra mồ hôi lạnh, không thể tưởng tượng nổi nhìn Bình An.

Anh rồi cuộc gặp phải bùa mê gì với cô nhóc con này vậy? Nhất định là gần đây loay hoay bận rộn nên không có tìm phụ nữ phát tiết, tối nay cần phải thả lỏng một chút rồi, nếu không cứ suy nghĩ lung tung mãi như vậy, sớm muộn gì anh cũng.....

Lại nhìn Bình An một lần nữa, Nghiêm Túc hít sâu một hơi, lái xe đến địa chỉ theo lời Đường Sâm rồi ngừng lại.

Anh ấn chuông cửa, tới mở cửa chính là một người giúp việc trên dưới năm mươi tuổi, “Tiên sinh, ngài là?”

”Tiểu thư các người uống một chút rượu, tôi đưa cô ấy về.” Nghiêm Túc nói giọng nhàn nhạt, trong nhà chẳng lẽ không có những người khác? Bác gái này ôm Bình An nổi không.

Dì Liên nha một tiếng, “Tôi đỡ tiểu thư đi vào.”

Bình An ngủ rất sâu, hoàn toàn gọi bất tỉnh, Dì Liên có chút nóng nảy, “Hay là, tôi đi gọi lão Lý tới giúp một tay.”

”Lão Lý là ai?” Nghiêm Túc không nhịn được hỏi.

”A, là lão Lý làm vườn.....” Dì Liên trả lời.

Mắt Nghiêm Túc hơi trầm xuống, “Tôi ôm cô ấy vào.” Nói xong, đã khom người đem Bình An cẩn thận bế lên, ôm ra ngoài, ý bảo Dì Liên dẫn đường.

Dì Liên quan sát Nghiêm Túc một chút, người trẻ tuổi này dáng dấp thật tuấn, so với Lê Thiên Thần còn hoàn hảo hơn, chẳng lẽ là bạn trai của tiểu thư? Nhìn bộ dạng anh đối với tiểu thư dịu dàng như vậy, cho dù không phải bạn trai, cũng là người theo đuổi chứ?

Người làm trung niên này mừng khắp khởi ở trước mặt dẫn đường, trong lòng nghĩ tiểu thư mà một tay bà nuôi lớn bây giờ có người anh tuấn mê người như thế này theo đuổi, đã làm bà cảm thấy hết sức kiêu ngạo a.

Nhưng mà tiểu thư giống như đã có Lê tiên sinh rồi, cũng không đúng, tiểu thư gần đây đối với Lê tiên sinh cũng rất lãnh đạm, chẳng lẽ là vì người trẻ tuổi này? Dì Liên quay đầu lại ngắm Nghiêm Túc một cái, không nhìn được gật đầu, xem ra đáng tin hơn so với Lê tiên sinh.....

Nghiêm Túc dĩ nhiên không biết trong đầu người này đang có những tưởng tượng phong phú như vậy, cả đầu óc anh đều bị cô bé con trong ngực chiếm chỗ hết mất rồi, mặt Bình An dựa vào lồng ngực của anh, có chút bất an cọ xát, cái miệng đáng yêu mấp máy mấy cái, sau đó ngủ say sưa, Nghiêm Túc nhìn không nhìn được liền nở nụ cười.

”Mời vào đây, tiên sinh ngài họ gì a.” Dì Liên mở cửa phòng Bình An ra, mời Nghiêm Túc Bình An ôm đi vào.

”Tôi họ Nghiêm.” Nghiêm Túc nhẹ giọng trả lời, hướng về phía Dì Liên, anh không có dáng vẻ cao ngạo kiêu kì.

Khuê phòng của cô ấm áp tinh xảo giống như anh nghĩ, không có bài biện quá nhiều đồ vật sang trọng, nhẹ nhàng theo phong cách điền viên, ghế sa lon hình hoa rải rác cùng rèm cửa số màu trắng, mỗi một chỗ tất cả đều cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Anh đem Bình An đặt lên giường, giúp cô đem áo khoác cởi ra, sau đó đắp chăn.

Dì Liên đang cười híp mắt nhìn anh.

Nghiêm Túc gặp ánh mắt đó của Dì Liên, thật là có loại ớn lạnh sống lưng.

Dì Liên rất nhiệt tình mời Nghiêm Túc đến dưới lầu uống trà, Nghiêm Túc khách sáo cự tuyệt.

”Nghiêm tiên sinh làm việc ở đâu thế? Cùng tiểu thư chúng tôi biết đã bao lâu?” Dì Liên đưa Nghiêm Túc đi ra ngoài, trên đường hỏi không ngừng.

Nghiêm Túc cũng có chút chống đỡ không được rồi, “Tôi có công ty của mình, quen Bình An thời gian cũng không ngắn.” Từ lần gặp mặt đầu tiên đến bây giờ, ít nhất hai năm rồi.

Gương mặt Dì Liên cũng cười thành đóa hoa cúc, quyết định chờ sau khi Phương tiên sinh trở về, phải báo cáo tường tận mới được.

”Nghiêm tiên sinh, xin đi thông thả.” Đưa Nghiêm Túc đi, Dì Liên tâm tình vui vẻ trở về làm việc.

Không tới nửa giờ, Phương Hữu Lợi đã về, đồng lượt đến với Phương Hữu Lợi còn có Lê Thiên Thần, sáng hôm nay Phương Hữu Lợi cùng Lê Thiên Thần đến công trường để khảo sát, sau đó, phải đi gặp một người bạn lâu năm, nên bảo Lê Thiên Thần đi về trước, lúc này thấy Lê Thiên Thần, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Đối mặt với nghi vấn của Phương Hữu Lợi, Lê Thiên Thần đè nén phiền não trong lòng, bình tĩnh nói với Phương Hữu Lợi, “Mới vừa rồi ở Thiên

Anh Hoa gặp phải Bình An, cô ấy giống như uống say, cho nên cháu tới xem một chút.”

Một câu cũng không nhắc đến Nghiêm Túc, anh ta không biết ý của Phương Hữu Lợi đối với Nghiêm Túc như thế nào, nếu ông ấy biết Nghiêm Túc theo đuổi Bình An, có thể rất tán thành hay không? Đến lúc đó anh ta sẽ thua chắc.

Dì Liên mở cửa cho bọn họ, cười đưa dép cho Phương Hữu Lợi thay.

”Chị Liên, Bình An đâu? Trở lại chưa?” Nghe được Bình An uống say, Phương Hữu Lợi nhú nhú mày, vừa vào cửa liền hỏi Dì Liên.

”Về rồi, ngủ ở trong phòng ạ.” Dì Liên cười nói.

”Là ai đưa cô ấy về vậy?” Lê Thiên Thần vội vàng hỏi, sau khi Nghiêm Túc cùng Bình An rời đi, anh ta cũng muốn đuổi theo, ai biết Đỗ Hiểu Mị đột nhiên ôm anh ta hôn, chờ lúc anh ta xuống lầu, bọn họ đã không thấy, cho nên anh ta cũng không biết Bình An là về như thế nào.

”A, là một vị Nghiêm tiên sinh đưa tiểu thư trở về, vị Nghiêm tiên sinh kia dáng dấp khỏe mạnh, hơn nữa đối với tiểu thư cũng thật dịu dàng, là ngài ấy ôm tiểu thư trở về phòng đấy.” Dì Liên lập tức đem Nghiêm Túc mạnh mẽ khen ngợi một phen.

Lê Thiên Thần nghe, cả khuôn mặt cũng xanh mét.

Phương Hữu Lợi cũng nhú mày, quay đầu lại nhìn Lê Thiên Thần, “Hôm nay Bình An đi ăn cơm với Nghiêm Túc?”

Lê Thiên Thần cứng đờ gật đầu một cái.

”A, cũng không có gì, Bình An vốn cũng muốn mời anh ta ăn cơm.” Phương Hữu Lợi cười nói, “Nha đầu này hoàn toàn không thể uống dù chỉ

chút rượu, lại vẫn làm phiền người ta.”

☞, Phương tiên sinh vẫn còn đem Nghiêm Túc trở thành trưởng bối của Bình An, làm sao nghĩ đến con gái bảo bối của mình đang chập chờn bên miệng sói.....

Lê Thiên Thần nghe được giọng nói không sao cả này của Phương Hữu Lợi, tim bị một loại tâm tình gọi là ghen tỵ chật ních rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Không Đề

Phương Hữu Lợi bảo Lê Thiên Thần chờ ở phòng khách, trở về phòng thay một bộ quần áo thoải mái.

Lê Thiên Thần ở phòng khách hoàn toàn ngồi không yên, anh ta rất muốn đến xem Bình An, lại rõ ràng biết nếu như quá nóng vội, không chỉ có Bình An đối với anh ta sẽ càng thêm kháng cự, ngay cả Phương Hữu Lợi cũng sẽ ác cảm đối với anh ta.

Lúc này tâm của anh ta giống như rơi vào trong chảo dầu nóng bỏng, không cách nào bình tĩnh.

Dì Liên bưng cho anh ta một ly trà, “Lê tiên sinh, mời uống trà.”

”Dì Liên, Nghiêm Túc đó..... Có làm gì Bình An không?” Anh ta không nhận được mở miệng hỏi Dì Liên, về Nghiêm Túc cùng Bình An, anh ta muốn biết tường tận từng chi tiết.

”Không có làm cái gì nha, cũng chỉ là ôm tiểu thư trở về phòng, vị Nghiêm tiên sinh này thật không tệ.” Dì Liên cũng không phải là ngu ngốc, dĩ nhiên biết Lê Thiên Thần đang suy nghĩ gì, chỉ là, không phải bà không thích Lê Thiên Thần, trực giác của bà lại cho là Nghiêm tiên sinh dường như thích hợp với tiểu thư hơn.

”Vậy sao? Bình An không có phản kháng sao?” Anh ta vẫn không quên Bình An có tính thích sạch sẽ.

”Không có, tiểu thư cùng Nghiêm tiên sinh là người quen mà.” Dì Liên cười ha hả nói, “Lê tiên sinh, mời cậu ngồi, tôi còn phải đến phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối.”

Lê Thiên Thần nhìn đồng hồ, thì ra là đã năm giờ rưỡi rồi.

Phương Hữu Lợi ở trên lầu đi xuống, dặn dò Dì Liên, “Tối nay Thiên Thần ở chỗ này ăn xong hãy đi, tôi thấy Bình An sẽ không thức sớm đâu, Dì Liên, chị chừa lại một chút để cho con bé ăn khuya.”

”Dạ, tiên sinh.” Dì Liên dạ một tiếng, quay người đến phòng bếp.

”Thiên Thần, chuyện hai ngày trước bác nói với cháu, cháu suy nghĩ như thế nào?” Phương Hữu Lợi ngồi xuống ở ghế sa lon đối diện Lê Thiên Thần, mỉm cười nhìn anh ta.

Hai ngày trước, Phương Hữu Lợi đã hỏi Lê Thiên Thần, muốn anh ta đến Thành phố S mở công ty chi nhánh, Thành phố S là khu công nghiệp mới mở Trung Quốc vô cùng chú ý đầu tư mấy năm gần đây, rất có triển vọng, nhưng là sẽ cực kỳ khổ cực, nếu như Lê Thiên Thần có thể thành công, hai năm sau đã có thể trở thành Tổng giám đốc của Phương thị rồi, nếu không chỉ dựa vào Phương Hữu Lợi đối với anh ta bồi dưỡng cùng thiên vị, cho dù anh ta làm Tổng giám đốc, công việc cũng sẽ không phát triển lắm.

Lê Thiên Thần đối với khiêu chiến này rất có hứng thú cùng lòng tin, anh ta không nghi ngờ năng lực của mình, anh ta có lòng tin mở công ty chi nhánh ở Thành phố S thành công, tương lai cũng sẽ không thua gì những thành phố khác, nhưng mà, anh ta còn có một chút do dự.

Lần này anh ta đi, không đến hai năm hoàn toàn là không thể trở lại Tổng Công Ty, tương đối mà nói, cơ hội anh ta gặp được Bình An cũng sẽ ít đi rất nhiều, cảm tình của Bình An đối với anh vốn là có chút nhạt rồi, nếu tách ra lâu như vậy, anh ta sợ.....

Phương Hữu Lợi nhìn thấy do dự trên mặt Lê Thiên Thần, hiểu anh ta đang nghĩ cái gì, trầm giọng nói, “Thiên Thần, con biết không, kể từ khi biết Bình An thích con, bác đã xem con là người nhà, con là người trẻ tuổi lại rất có tài, tương lai của con sẽ không tệ. Chỉ là Bình An rốt cuộc vẫn còn là cô gái nhỏ, ở phương diện tình cảm hoàn toàn vẫn không thể có tính cố định, trước kia con bé thích hiện tại chưa chắc thích, hiện tại thích tương lai cũng chưa chắc thích, bất kể như thế nào, bác cũng chỉ sẽ đem con gái bác giao cho người mà có thể chân chính làm cho bác yên tâm. Thiên Thần, con cần cơ hội, Bình An cũng cần thời gian.”

Dừng một chút, Phương Hữu Lợi lại nói, “Thật ra thì bất kể tương lai Bình An tính thế nào, bác đều cũng đã xem con như người nhà, cho dù con không thể làm con rể bác, thì cũng là người mà bác tin tưởng nhất.”

Lê Thiên Thần cảm động nhìn Phương Hữu Lợi, “Chú Phương.....” Sau khi anh ta tốt nghiệp đã bắt đầu đến Tập đoàn Phương thị làm việc, vừa bắt đầu chỉ là nhân viên bình thường, là bởi vì cha và Phương Hữu Lợi là bạn học cũ, mới tương đối thuận lợi, không có bị quá nhiều chèn ép, sau đó Bình An đối với anh ta lưu luyến si mê, Phương Hữu Lợi mới chính thức cất nhắc anh ta.

Mặc dù là tốt nghiệp đại học nổi tiếng, nhưng trong đám bạn học của anh ta, không có một người nào ở trong thời gian ngắn này có thể có thành quả như anh ta. Cũng không phải tốt nghiệp đại học danh tiếng là có thể có được ưu đãi, cũng không phải là mỗi người có tài cũng có thể gặp phải người biết trọng dụng, anh ta là may mắn, mới gặp được Phương Hữu Lợi.

Nhưng nếu như không có Bình An, tất cả ưu đãi cũng sẽ có mức độ.

Trước là vì muốn chứng minh mình không phải là bởi vì Bình An mới có thể thành công, vì một ít tự ti buồn cười mà không dám đón nhận Bình An, đợi đến bây giờ anh ta nhìn rõ ràng tim của mình rồi, Bình An cũng đã chết tâm với anh ta rồi.

”Con suy nghĩ thật kỹ đi.” Phương Hữu Lợi nói.

”Chú Phương, con sẽ đến Thành phố S!” Mắt Lê Thiên Thần hơi trầm xuống, vẻ do dự trên mặt cũng biến thành cực kỳ kiên định, Bình An bây giờ đang kháng cự anh ta, có lẽ giữa bọn họ cần chút khoảng cách.

Khoảng cách có thể sinh ra tình yêu, cũng có thể sinh ra nhớ nhung.

Muốn lần nữa theo đuổi Bình An, nhất định phải thay đổi mình trước.

Phương Hữu Lợi tán thưởng gật gật đầu, “Tốt! Vậy thì chuẩn bị một chút!”

Dì Liên lúc này đã đem cơm tối chuẩn bị xong, hai người cùng nhau đến phòng ăn cơm, Phương Hữu Lợi hỏi Lê Thiên Thần, “Có ai có thể thay thế vị trí trợ lý của con không, con có đề nghị gì không?”

Lê Thiên Thần suy nghĩ một chút, nhìn Phương Hữu Lợi một cái, có chút chần chừ nói, “Chú Phương thấy Đỗ Hiếu Mị như thế nào?”

Mày Phương Hữu Lợi không nhíu một cái, chỉ là nói giọng nhàn nhạt, “Cô ấy đã điều đến bộ phận PR, không thích hợp điều động nữa.”

Kể từ khi ở Hongkong xác định rõ cự tuyệt Đỗ Hiếu Mị, cô ta cũng không làm ra hành động mập mờ gì với ông nữa, nhưng Phương Hữu Lợi cũng không muốn tìm một trợ lý cứ có ý định lằng lờ với mình, ở công ty ông luôn luôn công và tư rõ ràng, tuyệt đối không thể gây ra bất cứ xì căng đan gì.

”Chú Phương, hay là điều một người ở bộ thư ký đi lên.” Lê Thiên Thần nói.

”Ngày mai đem toàn bộ hồ sơ nhân sự của bộ thư ký cho bác xem.” Trợ lý tương đương với tay trái tay phải của ông, Phương Hữu Lợi phải tự mình

chọn lựa.

Ăn xong cơm tối, hai người lại đã đến thư phòng bàn công việc rồi.

Phượng Hữu Lợi lấy ra một hồ sơ, “Con đối với kế hoạch Phượng Hoàng thành này của Nghiêm thị có ý kiến gì không? “

”Tiền đầu tư quá lớn, quá mạo hiểm rồi.” Lê Thiên Thần nói, bất kể là về công hay tư, anh ta cũng cảm thấy nếu như muốn cùng Nghiêm thị hợp tác, không phải là quá lý trí.

”Đây là sáng tạo mới của giới địa sản ở thành phố G này, Nghiêm Túc quả nhiên làm người ta không thể khinh thường.” Ngay cả ông cũng đều không thể không bội phục hành vi lớn mật cùng tinh thần mạo hiểm của người trẻ tuổi này, hạng mục lớn như vậy, ngộ nhỡ thất bại, Tập đoàn Nghiêm thị nhất định sẽ trọng thưởng.

Nhưng nếu như thành công..... Trong vòng mười năm, Thành phố G không có bất kỳ một tập đoàn có thể vượt qua Nghiêm thị!

”Chú Phượng cảm thấy Phượng Hoàng thành có tỷ lệ thành công bao nhiêu?” Lê Thiên Thần hỏi.

”Cái này khó mà nói.....”

Lúc bọn họ đang bàn công việc, Bình An đã ngủ mấy giờ rồi cuộc cũng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn đến vách tường quen thuộc, mới biết thì ra là cô đã về nhà.

Bởi vì ngủ quá lâu tứ chi của cô có chút như nhũn ra, đầu còn mơ mơ màng màng, nhớ không nổi mình về nhà như thế nào,, cô nhớ ở Thiên Anh Hoa gặp được Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị, sau đó xảy ra chuyện gì, thật đúng là một chút ấn tượng cũng không có.

Bình An gãi gãi tóc lộn xộn lung tung, xuống giường, tắm cho có tinh thần trước.

Chờ sau khi Bình An rửa mặt xuống lầu, đã sắp chín giờ rưỡi rồi, bụng đã kêu rột rột.

”Tiểu thư, cô đã tỉnh?” Dì Liên ở phòng khách nhìn thấy Bình An đi xuống cầu thang, lập tức cười kêu một tiếng.

”Dì Liên, con đói quá, có đồ ăn hay không?” Bình An hỏi.

”Chuẩn bị cho cô xong hết rồi, tôi đi hâm lại.” Dì Liên nói.

Bình An ngồi xuống bên cạnh bàn hình chữ nhật ở phòng ăn, “Ba trở về chưa?”

”Tiên sinh về rồi, đang nói chuyện cùng Lê Thiên Thần ở thư phòng đấy.” Dì Liên vừa hâm nóng thức ăn cho Bình An, vừa trả lời.

Nghe được có Lê Thiên Thần ở trong nhà, Bình An bĩu môi, “Đúng rồi, Dì Liên, là ai đưa con về.”

”Là Nghiêm tiên sinh, cậu ấy ôm cô trở về phòng.” Dì Liên đưa canh nóng tới cho Bình An, cười híp mắt hỏi, “Nghiêm tiên sinh đáng dấp thật tuấn tú, tiểu thư, cậu ấy là bạn trai của cô phải không?”

Bình An bật cười, “Anh ta có rất nhiều bạn gái, nhưng không bao gồm con.”

”A! Nghiêm tiên sinh đã có bạn gái?” Dì Liên thất vọng than thở, “Cậu ấy đối với cô dịu dàng như vậy, còn tưởng rằng cậu ấy đang theo đuổi cô.”

Bình An nhàn nhạt cười cười, cúi đầu uống canh nóng, cô cũng không phải là cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi, dĩ nhiên là nhìn ra Nghiêm Túc

đối với cô thật có hơi quá tốt một chút, nhưng thế thì sao? Về chuyện tình cảm, cô hoàn toàn không muốn đụng vào nữa.

Không bao lâu sau, Lê Thiên Thần liền từ thư phòng Phương Hữu Lợi xuống, nhìn thấy Bình An ở phòng ăn, sắc mặt nặng nề đi tới, “Bình An.”

”Ừ, muốn đi sao? Không tiễn.” Bình An nói giọng nhàn nhạt, ngay cả chào hỏi cũng trở nên rất lạnh lùng.

Trong miệng Lê Thiên Thần khô khốc, thanh âm càng phát ra điệu dàng, “Bình An, Nghiêm Túc là một người thâm tàng bất lộ, em..... Phải bảo vệ mình thật tốt.”

Bình An cười liếc anh ta một cái, “Cám ơn quan tâm.”

”Vậy anh đi trước, tháng sau, anh phải đến Thành phố S rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, em chăm sóc mình thật tốt.” Lê Thiên Thần chăm chú nhìn mặt của cô, muốn biết cô sẽ có phản ứng gì.

Bình An sửng sốt, ngay sau đó mừng rỡ trong lòng, cô ngược lại quên mất, Lê Thiên Thần quả thật sẽ rời khỏi cô vài năm, nghĩ đến 2 năm kế tiếp không cần nhìn thấy anh ta, tâm tình của cô nhất thời rục rĩ như ánh nắng mặt trời, “Vậy sao? Anh cũng chăm sóc mình tốt nhé.”

Cô từng ở Thành phố G cùng Thành phố S một Nam một Bắc qua lại bốn ba, chỉ vì có thể cùng anh ta chung đụng nhiều một chút, anh ta không có thời gian tìm đến cô, cô liền tự mình đi tìm anh ta.

Đây chỉ là cô đã từng khư khư cố chấp lao tới.

Chẳng qua chỉ là đã từng!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ước Hẹn Cùng Ba

Sau khi Lê Thiên Thần rời đi, Bình An liền đến thư phòng đi tìm Phương Hữu Lợi.

”Bình An, tỉnh rồi à? Sao hôm nay uống say vậy?” Phương Hữu Lợi vẫn còn đang xem thành tư liệu về Phượng Hoàng, đây là một đầu tư rất quan trọng, ông phải nghĩ lại.

Nghĩ đến Lê Thiên Thần khẳng định đã cùng ba nói chuyện ở Thiên Anh Hoa gặp phải cô, Bình An cũng không định giấu giếm, cười nói, “Hôm nay con định mời Nghiêm Túc ăn cơm, không cần thận uống một ly rượu nhạt, quá mất mặt rồi, còn phải phiền anh ta đưa con về.”

”Tửu lượng của con kém như vậy, về sau không cho uống rượu ở bên ngoài nữa!” Phương Hữu Lợi nghiêm nghị nói.

”Biết rồi ba ạ, về sau không dám nữa.” Bình An le lưỡi, cười hì hì ngồi vào bên cạnh Phương Hữu Lợi, “Ba, đang xem tư liệu Phượng Hoàng thành à.”

”Đúng vậy, thận trọng một chút, hạng mục này không nhỏ, phải đầu tư thời gian cùng tiền bạc không ít” Khu biệt thự lớn như vậy tiền bạc không nói đi, tốn kém khẳng định không phải số lượng nhỏ, còn thời gian nữa, trong thời gian ngắn thì không cách nào nhìn thấy thành quả, làm xong cũng phải là chuyện của một hai năm sau.

”Ba, nhớ sáng sớm ngày mai con có hẹn với ba đó.” Bình An biết thái độ của ba thật ra thì đối với lựa chọn công trình đều vô cùng bảo thủ, nếu như

cô không phải có cơ hội ăn gian, cô cũng không dám khuyên ba đáp ứng hợp tác cùng Nghiêm thị.

”Ba nhớ rồi, không dám quên ước hẹn với con gái đâu!” Phương Hữu Lợi cười nói.

”VẬY con về phòng trước đây, ba, ba cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Bình An cùng Phương Hữu Lợi nói ngủ ngon, sau khi từ thư phòng đi ra, cô trở về phòng, Thứ hai sẽ phải thi, cô còn cần học bài.

Trước kia cô không ôm chí lớn, đối với việc học cũng chỉ mong có được bằng tốt nghiệp, hiện tại cũng không giống trước nữa, phải chăm chỉ học mới đúng.

Ngày thứ hai, Bình An cùng Phương Hữu Lợi ăn sáng xong, liền lên xe ra cửa.

”Con là..... Muốn dẫn ba đi đâu vậy?” Phương Hữu Lợi ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, dường như là đi về hướng khu vực ngoại thành, ông có chút hoang mang hỏi Bình An.

”Chúng ta đến xem mảnh đất là Nghiêm Túc muốn khai thác, ba, nhất định ba vẫn chưa đích thân đến xem qua đúng không.” Bình An cười nói.

Phương Hữu Lợi ngần ra, không hiểu vì sao Bình An dẫn ông tới nơi này, “Vốn là định hai ngày nữa sẽ xem thử, con dẫn ba đến làm gì?”

Lái xe suốt một canh giờ, cuối cùng đến mục đích, Bình An tìm mảnh đất bằng phẳng dừng xe, ôm Phương Hữu Lợi chỉ vào một mảng đất trống lớn trước mắt “Ba, hoàn cảnh chung quanh của nơi này thật ra thì không tệ, theo quy hoạch thì ở đây sắp lập xe điện ngầm tuyến số bảy vào ba năm sau, đang đến gần hạng mục sắp đặt trạm điểm, khiến cho hạng mục này cùng với nội thành nối liền nhau, giao thông nhanh và tiện, chung quanh lại có núi non bao quanh, hoàn cảnh thật tốt.”

”Bình An, con rốt cuộc muốn nói gì?” Phương Hữu Lợi dù bận vẫn ung dung nhìn con gái, nơi này trước mắt còn một mảnh hoang vu, mặc dù chánh phủ thật sự có công vẫn nói muốn khai thông tuyến xe điện ngầm số bảy, nhưng vẫn chưa khởi công, tất cả chỉ là tin tức, sao Bình An nhìn ra giá trị nơi này rõ như vậy.

”Nơi này có 3400 mẫu, có thể thiết kế rất nhiều khu biệt thự với chủ đề riêng biệt. Có thể xây dựng theo lối kiến trúc đúng tiêu chuẩn cao cấp, phong cách thanh nhã, chất liệu mộc mạc, màu sắc nhẹ nhàng, khẳng định mười phần quý phái sang trọng, cũng có thể xây dựng theo lối kiến trúc Châu Âu..... Nơi này hoàn toàn có thể xây dựng thành khu biệt thự sân vườn trong thành phố. Ba, ba nghĩ thử đi, lúc đứng ở ban công, nhìn non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, không khí mát mẻ, đây không phải là cuộc sống hòa mình với thiên nhiên mà người thành thị trước giờ luôn thích sao?” Đôi mắt to tròn sáng ngời của Bình An sáng rạng rỡ, dường như rất hưng phấn, “ Ba, hoàn toàn không cần lằng nơi này là khu vực ngoại ô, chỉ cần chung quanh có hoàn cảnh sung túc, nơi này và nội thành có cái gì khác nhau chứ?”

Tương lai nơi này sẽ hoàn thiện tất cả các công trình cũng các giao thông hoàn chỉnh, có khách sạn cấp năm sao, trường học chất lượng cao, bệnh viện, siêu thị, khu phố kinh doanh..... Là khu vực thành thị theo tiêu chuẩn hiện đại nhất sáng chói rực rỡ nhất, tạo nên thời đại mới cho nền địa sản mới ở khu vực Thành phố G khổng lồ này.

Mà theo tiến độ khai phá đầy mạnh, hoàn cảnh sinh hoạt của Phương Hoàng thành cũng sẽ càng ngày càng đẹp, càng ngày càng thoải mái cùng thuận tiện, đây là cảm nhận ban đầu của cô, đây cũng là nguyên nhân thành công của Nghiêm thị.

Ánh mắt hài hước của Phương Hữu Lợi dần dần thâm trầm, lấy một loại ánh mắt nhìn xa của thương nhân nhìn khoảng không gian rộng rãi này, “Bình An, ý con là hi vọng ba hợp tác cùng Nghiêm Túc?”

”Hợp tác với ai cũng không phải vấn đề, quan trọng nhất, là con biết ba vẫn muốn khai phá một khu vực biệt thự mới với phong cách mới có thể đột phá, nơi này, sẽ là nền tảng rất tốt.” Bình An nói, đây là lí do duy nhất cô nghĩ thật lâu, có thể thuyết phục ba.

”Nơi này mạo hiểm quá lớn.” Nếu như ông còn trẻ mười tuổi, nhất định sẽ không chút do dự lấy ra toàn bộ tài sản tới đánh cuộc một lần.

”Nhưng mà lợi nhuận nó mang đến cũng là không thể khinh thường.” Bình An nói, “Con tin tưởng ba, nhất định sẽ thành công.”

Đầu tư kinh doanh cũng không phải mình tin tưởng là đủ! Phương Hữu Lợi cười sờ sờ đầu Bình An, gác tay ở gần đó chậm rãi bước đi.

Bình An có chút nổi giận, cô cũng không biết làm sao thuyết phục ba đáp ứng cùng Nghiêm thị hợp tác đầu tư Phượng Hoàng thành, cũng không thể nói với ông, tương lai nơi này nhất định sẽ đại phát tài, bởi vì cô trọng sinh nên biết ba năm sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Đến lúc đó ba chắc chắn sẽ cho là đầu óc cô có vấn đề.

Đáng tiếc, ngay cả bản kế hoạch cũng không có thấy, nếu không thì càng có thể tìm được lý do thuyết phục ba, hiện tại chỉ có thể dựa vào xem như ngây thơ của cô, ở bên cạnh ba ra sức cổ vũ ba đi đầu tư.

Ba là một thương nhân vô cùng lý trí, làm sao có thể bởi vì mấy câu nói của cô mà đáp ứng, cô rút cuộc vẫn còn quá không tự lượng sức.

Thật ra thì Phương Hữu Lợi đối với phần đầu tư này không phải là không động lòng, chỉ là suy tính đến hậu quả, mới có thể do dự.

Bình An nói những chuyện này, ông cũng nghĩ tới rồi, chỉ là không nghĩ tới Bình An cũng sẽ có cái nhìn như vậy, ông cười quay đầu, “Bình An, khi nào thì con chú ý đến hạng mục đầu tư này vậy?”

”Lần trước ở hội sở nghe được ba cùng Nghiêm Túc nói chuyện, mặc dù con không phải là nhân viên của Phương thị, nhưng phải học tập nghiên cứu từ nhiều phương diện, đúng không.” Bình An đi tới cười hì hì nói.

”Ừ, đây mới là thái độ học tập, con nói rất khá, chỉ là con thấy đều là mặt ngoài, rất nhiều chi tiết cặn kẽ bên trong cũng không có nói đến, ngày mai ba hẹn Nghiêm Túc, đến lúc đó chúng ta sẽ bàn lại cẩn thận.” Phương Hữu Lợi nói.

Bình An mặt mày hớn hở, “Nói như vậy, ba sẽ xem xét?”

Phương Hữu Lợi gật đầu, “Có lẽ ba còn có thể mạo hiểm thêm lần nữa.”

”Ba còn trề lại lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không thua thiệt.” Bình An ôm lấy Phương Hữu Lợi, nếu như Tập đoàn Phương thị có thể tham dự đầu tư Phượng Hoàng thành, tương lai sự nghiệp của Tập đoàn Phương thị cũng sẽ bay vọt một bước dài, đối với về sau vẫn muốn đầu tư khu vực biệt thự to lớn khác vượt qua cả Phượng Hoàng thành, đối với ba mà nói, là một chuyện tốt. Sau này thân thể ba yếu đi, cũng là do áp lực có liên quan đến dự án này.

Quá muốn từ trong hối hận đền bù cùng vượt qua đoạn dự án, mà mình bỏ lỡ, là chuyện rất khó khăn.

Phương Hữu Lợi nở nụ cười vui vẻ.

Cùng lúc đó, ở Golden Bay đánh golf, Nghiêm Túc gặp được nhân viên cấp cao nào đó của Công ty AOMI, hai người nói chuyện với nhau chốc lát, rồi sau đó, nhân viên cấp cao đó sắc mặt nặng nề rời khỏi hội sở.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Bị Bài Xích

Thứ hai, bọn Bình An bắt đầu cuộc thi cuối kỳ.

Mười giờ rưỡi thi xong ra ngoài, Tống Tiểu Tiểu đề nghị họ cùng đi đến thư viện ôn lại bài vở chiều nay sẽ thi.

”Tốt, tớ còn có hai đề dài vẫn chưa học xong nè, đến Thư viện tương đối thanh tĩnh.” Vi Úy Úy giơ tay tán thành.

Kỷ Túy Ý ôm vai Bình An bả vai, “Vậy thì đi xem sách đi, xem thuận tiện đi ra ngoài ăn cơm.”

”Bình An, cậu thi được không?” Tống Tiểu Tiểu thấy Bình An dọc theo đường đi giống như ở như đi vào cõi thần tiên, còn tưởng rằng cô là thi không được khá.

Nghĩ đến chuyện hôm nay ba cùng Nghiêm Túc gặp mặt, Bình An không có chú ý đàm bạn nói chuyện, bị Kỷ Túy Ý gõ một cái đầu, mới phục hồi tinh thần lại, “Cái gì?”

“Cậu ngơ ngác như thế vì làm bài không được à.” Kỷ Túy Ý chọc chọc bả vai của cô nói.

”Hoàn hảo á..., không có vấn đề lớn lao gì.” Bình An cười cười vui vẻ mà nói.

”Vậy thì tốt, nếu cậu lỡ thi rớt rồi, tớ thật đúng là lo lắng thay cho giáo sư Âu môn tài chính.” Sáng nay bọn họ thi là môn tài chính, dạy bọn họ

giáo sư họ Âu.

“Liên quan gì đến giáo sư Âu?” Bình An hoang mang hỏi.

“Không phải trước đây cậu đã nói, nếu giáo sư nào dám cho cậu điểm thấp, cậu sẽ vẽ hoa lên xe của người đó sao?” Kỳ Túy Ý cười hỏi.

☞..... Bình An đầu đầy vạch đen, “Lúc đó tớ chỉ nói đùa thôi mà, các cậu tưởng thật à.”

”Được rồi, nhanh đến Thư viện thôi.” Tống Tiểu Tiểu hét lên.

Ba ngày kế tiếp, Bình An đều đang khẩn trương vượt qua kì thi. Ba cùng Nghiêm Túc bàn như thế nào, bên Công ty AOMI có tiến triển gì, cũng còn chưa có kết quả, cô định không suy nghĩ thêm nữa, chỉ chuyên tâm học tập thôi.

Buổi chiều ngày thứ ba sau khi thi xong, Bình An cũng không có vội vã về nhà, mà là cùng bạn tốt kí túc xá cùng đi dạo phố, họ đã chính thức nghỉ đông rồi, ngày mai sẽ phải tạm thời chia tay, đương nhiên là muốn thừa dịp hôm nay vừa được xả hơi chơi vui một chút.

Tống Tiểu Tiểu cùng Kỳ Túy Ý đều là mua vé xe vào sáng ngày mai, Vi Úy Úy chờ về chung với mấy bạn đồng hương ở trường học khác.

Họ đi tới chỗ kinh doanh phần hoa nhất của Thành phố G, đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, Bắc Thanh Đường.

Bắc Thanh Đường là một địa phương rất có lực hấp dẫn, không chỉ có siêu thị hạng sang, cửa hàng bán quần áo, giày dép, cửa hiệu đồng hồ..... Còn có rất nhiều thương phẩm cao cấp khác, trừ những thứ này còn có quầy bar, khu ẩm thực KTV..... Nơi này là thiên đường của những người trẻ tuổi.

Bọn Bình An hôm nay nhất định phải chơi cho thỏa thích, đến khu ẩm thực phố Đông mua một đồng ăn vặt, bốn người ăn vô cùng happy, bọn Kỷ Túy Ý đều là không cay không vui, Bình An là cay trong nước mắt, khăn giấy cũng dùng hết hai gói.

Sau đó, họ định đến KTV đi tiếp tục happy, họ thuê một phòng riêng bởi vì tử lượng của các cô đều là bi kịch, cho nên không có gọi bia, chỉ gọi nước ép hoa quả.

Mỗi lần hát Karaoke họ cần phải hát qua lời mở lời, mặc dù âm Quảng Đông không phải quá chuẩn xác, nhưng cũng rất tận hứng.

Vi Úy Úy cùng Kỷ Túy Ý thâm tình khẩn thiết hát hò, thì Tiểu Tiểu bảo Bình An theo cô đi một chuyến đến phòng rửa tay.

Lúc hai người từ phòng rửa tay đi ra, bên cạnh cửa gặp được thư kí trưởng hội học sinh, Liễu Mi. Bình An cười cùng cô chào hỏi, “Liễu học tỷ, chị cũng tới hát Karaoke à?”

Liễu Mi thấy Bình An, con mắt lóe lên một cái, có chút xấu hổ gật gật đầu, “Đúng vậy, sao em cũng ở đây?”

”A, cùng bạn kí túc xá tới chơi.” Bình An cùng Liễu Mi giao tình không mặn không nhạt, cho nên chỉ là hàn huyên mấy câu, liền tách ra đi về chỗ của mình, cũng không quan tâm đến thần sắc quái dị trên mặt Liễu Mi.

Lúc đi ngang qua một gian phòng lớn, bởi vì cửa phòng mở, liếc một cái có thể nhìn rõ ràng tình cảnh bên trong.

Bình An nhàn nhạt liếc mắt nhìn, bước chân khẽ ngừng lại, khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh nhìn thẳng vào ánh mắt của Đàm Tuyền.

Gần như tất cả cán bộ hội học sinh đều đang ở bên trong, chỉ là gần như, bởi vì cô cùng Ôn Triệu Dung đều không ở trong đó. Đàm Tuyền đang cầm

Microphone hát bài Em biết anh yêu em đắm say, biểu tình say mê đó khi vừa gặp Bình An trong nháy mắt cứng lại, thanh âm như con vịt bị mắc kẹt trong cổ, cạc cạc hát không ra được.

Tống Tiểu Tiểu xích một tiếng bật cười, “Đây không phải là Hội trưởng hội học sinh chúng ta sao?”

Người ở bên trong bởi vì phản ứng của Đàm Tuyên cũng chú ý tới Bình An, biểu tình của mỗi người đều vô cùng đặc sắc, mà ngồi ở vị trí ở giữa đang mỉm cười kiều mỹ, phong tình vạn chủng nhìn Bình An là Đỗ Hiểu Mị.

Không thể không thừa nhận, Đỗ Hiểu Mị thật sự là một báu vật, những cô gái khác ở bên cạnh cô ta liền giống như những phiến lá tầm thường, chỉ phụ trợ giúp làm nổi bật đóa hoa hồng xinh đẹp như cô ta.

”Phương Bình An, không phải cô là có chuyện không tới được sao?” Phó Chủ Tịch Ông Hiền Bân kinh ngạc nhìn Bình An, từ bên trong đi ra.

”A, tôi có chuyện gì?” Bình An cười như không cười hỏi, trong lòng đại khái đã có câu trả lời.

”Trước Nguyên Đán mọi người bận rộn lâu như vậy, cho nên thừa dịp này muốn xả hơi, ra ngoài thư giãn, cô không nhận được thông báo sao?” Ông Hiền Bân cau mày hỏi.

”Có thể là tôi sơ suất nên không thấy thông báo thôi.” Bình An cười nói, theo chân những người này ra ngoài thả lỏng, đó không phải là cho mình ngọt ngào sao? Chỉ là, cô có tới hay không là chuyện của cô, còn bọn họ có thông báo với cô hay không lại là một chuyện khác, đây là vấn đề nguyên tắc.

Vừa đúng lúc này Liễu Mi từ phòng rửa tay trở lại, Ông Hiền Bân liền hỏi cô ta, “Liễu Mi, cô có thông báo với Phương Bình An hôm nay phải tới

họp mặt không?”

Liễu Mi cười gượng mấy tiếng, đưa mắt nhìn về phía Đàm Tuyên.

Đàm Tuyên xanh mặt để microphone xuống đi ra, nói với Ông Hiền Bân, “Là tôi bảo Liễu Mi không cần thông báo cho Phương Bình An, mỗi một lần họp mặt cô ta đều không tham gia, chẳng lẽ lần này sẽ ngoại lệ?”

Bình An cười nói, “Đàm học trưởng nói không sai, lời này tôi nhớ kỹ rồi.”

Ông Hiền Bân không tán thành nhìn Đàm Tuyên, nhưng nghĩ đây là chỗ công cộng cho nên không có tiếp tục cùng anh ta cãi cọ.

”Phương Học muội, có muốn đi vào chơi cùng mọi người hay không, Đỗ học tử cũng ở đây đấy.” Lúc Đỗ Hiếu Mị làm Hội trưởng hội học sinh, đã từng vang danh trong lòng không ít học đệ, Ông Hiền Bân hiển nhiên là cũng một người trong đó.

”Không, Ông học trưởng, tôi đi cùng bạn, các người cứ tiếp tục chơi đi, chúng tôi đi trước.” Bình An nhàn nhạt nhìn Đàm Tuyên một cái, giọng nói lãnh đạm, cô bị bài xích ở hội học sinh thì không phải là chuyện gì lớn, cô cũng không quan tâm, chỉ là loại cảm giác bị xem thường này không quá thoải mái mà thôi.

Nhưng nguyên tắc bây giờ của cô không phải lùi một bước trời cao biển rộng, mà là ai làm cho cô không thoải mái, cô liền tự mình thống khoái trở lại.

”Bình An, sao vậy? Nhìn thấy tôi mất hứng cho nên không muốn chơi cùng mọi người sao?” Đỗ Hiếu Mị mặc tối nay tương đối thoải mái, quần jean màu lam bó sát người, áo lông màu đen cao cổ bó sát người, bên ngoài khoác bộ áo vàng nhạt, vẫn nhìn ra dáng vóc quyến rũ như cũ, nhất cử nhất động còn tản ra khí chất hấp dẫn quyến rũ. Cô ta chậm rãi đi ra, liền đứng ở

giữa Đàm Tuyên cùng Ông Hiền Bân, nở một nụ cười tinh xảo động lòng người nhìn Bình An.

Bình An bật cười, da mặt của Đỗ Hiếu Mị thật không phải là dày bình thường, tùy tiện chuyện gì cũng có thể kéo về hướng trên người mình, “Đỗ tiểu thư, cô chơi vui vẻ lên một chút, chơi cùng người trẻ tuổi, tâm tình cũng phải trở nên trẻ tuổi sáng sủa nha.”

Đôi mắt Đỗ Hiếu Mị lạnh lẽo, nghe ra Phương Bình An là đang châm chọc cô ta già rồi.

”Học tử cũng là người trẻ tuổi, mọi người cùng nhau chơi mới vui vẻ, học muội, hay là mời bạn em đến chỗ này chơi chung đi?” Liễu Mi bởi vì không thông báo cho Bình An mà có chút áy náy, cho nên không để ý sắc mặt của Đàm Tuyên, cười nói với Bình An.

”A, Đỗ tiểu thư không phải cao hơn chúng ta mấy lớp sao?” Bình An kinh ngạc hỏi, “Không nhìn ra Đỗ tiểu thư mới hai mươi mấy tuổi a.”

Nụ cười trên mặt Đỗ Hiếu Mị không giảm, tiến lên một bước thân mật mà ôm bả vai Bình An, ở bên tai cô nhỏ giọng nói, “Phương Bình An, nếu như em biết tối hôm qua Thiên Thần làm gì với chị, bây giờ em không cười nổi đâu.”

Bình An cười đến càng thêm ngọt ngào, cất cao giọng, “Vậy sao? Vậy chị ngàn vạn lần không được nói, em cũng không muốn không vui nha.”

Đỗ Hiếu Mị đưa tay từ bả vai của cô ra, “Không quấy rầy em chơi với bạn nữa, chơi vui vẻ lên chút.”

”Các người cũng thế.” Bình An cười nói, cùng Tống Tiểu Tiểu rời đi.

Trở lại phòng nhỏ, Kỷ Túy Ý cùng Vi Úy Úy oán trách họ sao chỉ đến phòng rửa tay mà đi lâu hơn cả đến Châu Phi, Tống Tiểu Tiểu đem chuyện

gặp phải cán bộ hội học sinh nói cho họ nghe.

Kỳ Túy Ý xì một tiếng khinh miệt, “ Đàm Tuyền là thứ gì chứ, ủng hộ cậu, học kỳ sau hãy cho anh ta đẹp mắt!”

”Không sai, Bình An, cục tức này cậu không thể nhịn, học kỳ sau phải trả đũa mới được.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Bình An cười nói, “Đó là đương nhiên.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Sai Lầm Cả Đêm

Nhìn bóng lưng Bình An biến mất trong tầm mắt, Đỗ Hiếu Mị cảm giác ý định mới vừa rồi này của ả ta làm ả ta trở nên khó chịu. Trong công ty ai ai cũng biết Phương Bình An mê luyện Lê Thiên Thần, rất nhiều nữ nhân viên thầm mến Lê Thiên Thần đối với Bình An trừ hâm mộ còn có ghen tỵ, ai cũng không dám cùng cô tranh giành Lê Thiên Thần.

Lê Thiên Thần là người đàn ông được hoan nghênh nhất Tập đoàn Phương thị, trẻ tuổi anh tuấn, quan trọng nhất là tiền đồ vô lượng, lại bị thiên kim công chúa nhìn trúng, các cô gái thân thế bình thường khác nào dám hy vọng xa vời mình biến thành cô bé lọ lem trong chuyện cổ tích.

Cô ta ở lần đầu tiên nhìn thấy Lê Thiên Thần, cũng bị anh ta mê hoặc, nhưng cô ta biết Lê Thiên Thần dù khá hơn nữa, cũng không cách nào mang cô ta đến cuộc sống của xã hội thượng lưu, mục tiêu của cô ta là Phương Hữu Lợi, đáng tiếc cô ta chưa thành công đã bị cự tuyệt đến gần.

Tối hôm qua cô ta cố ý xuất hiện ở dưới lầu của Lê Thiên Thần, câu dẫn anh ta, cùng anh ta lên giường..... Cô ta đã không rõ là trong lòng mình nguyện ý, hay chỉ là vì trả thù Phương Bình An.

Nếu như Phương Bình An thật sự giống như lời người khác mê luyện Lê Thiên Thần như vậy, tại sao mới vừa rồi nghe cô nói những lời nói đó còn có thể cười nói tự nhiên? Đây không phải là phản ứng bình thường của một người phụ nữ, bất kỳ người phụ nữ nào nghe được người đàn ông của mình cùng người phụ nữ khác có mập mờ, cho dù trấn định đến bậc nào thái độ

vẫn sẽ có biến hóa, cô ta càng nhìn không ra Phương Bình An có bất kỳ một tia biểu tình không vui.

Là Phương Bình An không yêu Lê Thiên Thần giống như tin đồn, hay là tâm cơ cô gái này quá thâm trầm rồi?

”Học tử, Phương Bình An chính là người như vậy, chị không phải cần phải để ý.” Đàm Tuyên thấy sắc mặt Đỗ Hiếu Mị không vui, còn tưởng rằng cô ta là bởi vì Phương Bình An lãnh đạm nên mới thế, vội vàng mở miệng an ủi.

”Hả? Cách làm người của cô ta như thế nào?” Đỗ Hiếu Mị không đi vào, mà là đi ghé sa lon tới màu tím cuối hành lang ngồi, ý bảo Đàm Tuyên cũng tới đây ngồi xuống.

Ông Hiền Bân cùng Liễu Mi đã sớm trở lại phòng rồi.

”Tự cho là đúng, tự chủ trương, tuyệt không hòa đồng với người khác ban đầu nếu không phải là Ôn Triệu Dung, thứ người như thế làm sao vào được hội học sinh, hừ, những thứ người có tiền đó đều tự cho là có tiền thì ngon.” Bạn Đàm Tuyên phẫn nộ lên án.

”Cậu là hội trưởng hội học sinh, quyền quyết định ở chỗ của cậu, có nên tiếp tục lưu lại hội học sinh hay không, chẳng lẽ cậu không thể làm chủ sao?” Đỗ Hiếu Mị nhàn nhạt hỏi, trong lòng cô ta rõ ràng hiểu tâm ý của Đàm Tuyên này đối với cô ta, chỉ là cô ta đối với loại lỗ mãng như thế này hoàn toàn không có ý gì, cũng chỉ là lợi dụng một chút, thỏa mãn một chút tính ích kỉ của mình thôi.

”Tôi đã quyết định, học kỳ sau vô luận như thế nào cũng phải đem Phương Bình An đá ra khỏi hội học sinh!” Đàm Tuyên căm giận bất bình nói.

Đỗ Hiếu Mị nhếch môi cười, đối với Phương Bình An, trong lòng cô ta có một loại suy nghĩ bệnh hoạn là muốn hủy diệt.

Từ lần đầu tiên khi cô ta vừa gặp mặt Bình An, cô ta liền ghen tỵ cô gái ngây thơ sống trong tháp ngà được mọi người bảo bọc kia, rõ ràng chỉ là một người bình thường, tại sao lấy được chú ý cùng quan tâm của mọi người, tại sao có thể có được hạnh phúc mà cô ta không có?

Lòng ghen tỵ của phụ nữ, có lúc sẽ rất điên cuồng.

Đỗ Hiếu Mị không trở về phòng KTV nữa, cùng Đàm Tuyên nói lời từ biệt trực tiếp quá giang xe đi tới nhà Lê Thiên Thần.

Lúc Lê Thiên Thần mở cửa, vừa thấy được là Đỗ Hiếu Mị, không tự chủ nhú hai hàng lông mày lại, “Cô đến đây làm gì?”

”Đây chính là lời nói với người phụ nữ tối hôm qua hầu hạ anh cả đêm sao?” Đỗ Hiếu Mị kiêu mỹ cười khế, mị nhãn như tơ, mang theo tư thái quyến rũ nhìn anh.

Đêm qua điên cuồng triền miên, tình dục điên dại đó mang tới kích thích hưởng thụ làm cho thân thể anh ta nóng ran một trận, anh ta đè nén đáy lòng xôn xao nói với Đỗ Hiếu Mị, “Tối hôm qua là tôi uống nhiều quá, rất xin lỗi.”

Nụ hôn ướt át triền miên che lại lời nói.

Đỗ Hiếu Mị ôm cổ của Lê Thiên Thần, sau một nụ hôn nóng bỏng, mới thở hơi hỗn hển hỏi, “Bây giờ anh uống say sao?”

”Đỗ Hiếu Mị!” Trong đầu Lê Thiên Thần thoáng qua khuôn mặt tươi cười ngây thơ tinh khiết của Bình An, đưa tay muốn đẩy Đỗ Hiếu Mị ra, “Cô về đi!”

”Thiên Thần, rõ ràng anh cũng muốn em.” Đỗ Hiếu Mị cắn môi, uất ức kêu lên, bàn tay mềm mại không xương vuốt ve lửa nóng dục vọng của anh ta.

Lê Thiên Thần hít vào một hơi, dùng sức đẩy cô ta ra, “Đây chỉ là phản ứng bình thường của đàn ông, ngày hôm qua là tôi uống say, tôi rất xin lỗi, Đỗ Hiếu Mị, cô muốn bồi thường cái gì tôi đều có thể cho cô.”

Sắc mặt Đỗ Hiếu Mị trắng nhợt, cô ta nhất thời cảm thấy vô cùng thất bại, “Anh cho rằng hôm nay em đến là vì bồi thường mới đến tìm anh?”

”Rốt cuộc cô muốn như thế nào?” Lê Thiên Thần bất đắc dĩ hỏi, tối hôm qua anh ta bởi vì Bình An lãnh đạm mà tâm tình không tốt, đến quán bar uống nhiều, ở dưới lầu gặp phải Đỗ Hiếu Mị, cũng không biết làm sao lại lên giường cùng cô ta, cái này nếu để Bình An biết, chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh ta.

Đỗ Hiếu Mị đè nén lửa giận, uất ức hỏi, “Giữa chúng ta không thể có phát triển khác sao?”

”Thật xin lỗi!” Lê Thiên Thần không chút do dự cự tuyệt cô ta.

”Tối hôm qua chúng ta rõ ràng rất tốt đẹp!” Đỗ Hiếu Mị kêu lên, rốt cuộc cô ta có điểm nào thua kém Phương Bình An.

”Tối hôm qua là sai lầm.” Lê Thiên Thần nói.

”Cho nên anh coi như là cùng một kỹ nữ lên giường, bồi thường cho em xong liền có thể xóa bỏ?” Đỗ Hiếu Mị nộ hỏa công tâm, giận đến mức đầu co giật.

Lê Thiên Thần cau mày nhìn cô ta, hẳn là không biết nên trả lời thế nào.

Đỗ Hiếu Mị cho anh ta là chấp nhận, một cái tát quét tới, “Lê Thiên Thần, sao anh có thể nhục nhã em như vậy.”

Cho dù là ban đầu bị Phương Hữu Lợi cự tuyệt ngay mặt, cô ta cũng không có cảm thấy chật vật cùng bị thương như vậy, Đỗ Hiếu Mị cố nén nước mắt, nhìn người đàn ông trước mắt cô ta muốn nghiêm túc yêu một lần, “ Anh không có chút cảm giác nào với em sao?”

Lê Thiên Thần vẫn như cũ không nói lời nào.

Có lúc người đàn ông không nói lời nào, so với mở miệng nói thật sự còn tổn thương người hơn.

Đỗ Hiếu Mị không nhịn được rơi lệ, khóc hỏi, “Anh thực sự động lòng với con bé đó?”

Nhắc tới Bình An, Lê Thiên Thần đột nhiên ngẩng đầu, khẩn cầu nhìn cô ta, “Đừng nói cho Bình An biết chuyện xảy ra giữa chúng ta.”

”Em sẽ không nói.” Đỗ Hiếu Mị cười lạnh, không thể không thừa nhận, cô ta vẫn không thể nào thắng Phương Bình An.

Nhưng cô ta sẽ không dễ dàng liền thỏa hiệp như vậy đâu!

Lê Thiên Thần thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn cô.”

”Không cần khách sáo, không phải anh muốn bồi thường cho em sao? Em cho anh một cơ hội.” Cô ta lau đi nước mắt, lần nữa ưỡn thẳng lưng, trở về là Đỗ Hiếu Mị tự tin khêu gợi.

”Cô muốn cái gì?” Lê Thiên Thần nhỏ giọng hỏi.

Đáy mắt của Đỗ Hiếu Mị thoáng qua một tia châm chọc, nhẹ giọng nói ra yêu cầu của mình.

Ngày thứ hai, sau khi Bình An đem Kỳ Túy Ý cùng Tống Tiểu Tiểu đưa lên xe lửa, cũng trở về trường học thu dọn đồ đạc để chuẩn bị nghỉ đông.

Buổi chiều về đến nhà không bao lâu, thì Trình Vận gọi điện thoại cho cô, là công ty Ao-Mi cũng đã định chính thức đại diện LENKA, trước tết âm lịch sẽ phải ký hợp đồng.

Bình An nghe vậy, nhất thời tâm tình thật tốt.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Bắt Đầu Kế Hoạch

Edit: Quảng Hằng

HAPPY NEW YEAR!!!

Tại sao Công ty AOMI đột nhiên liền nguyện ý đại diện cho LENKA vậy?

Lý do thật ra thì rất đơn giản, bởi vì một vị nhân viên cấp cao của Công ty AOMI chính tai nghe nói Tập đoàn Nghiêm thị muốn tiến quân vào lĩnh vực mỹ phẩm này, mà cố ý muốn dùng mặt hàng chủ lực để làm nền tảng mà đó lại là LENKA, là sản phẩm mà công ty AOMI vẫn do dự không quyết.

Nếu như công ty LENKA biết Tập đoàn Nghiêm thị có ý định muốn hợp tác với bọn họ, vậy thì sẽ không tìm công ty AOMI. Nhân hiệu mà ngay cả Nghiêm Túc cũng cảm thấy có tiềm lực, bọn họ không có lí do gì cự tuyệt, cho nên thứ hai Hội đồng quản trị mở xong, Công ty AOMI liền quyết định chính thức cùng LENKA ký hợp đồng, làm đại diện LENKA độc quyền tiêu thụ tại Trung Quốc.

Bình An cảm giác ngày nghỉ đông này mình sẽ rất bận, cửa hàng mới của cô đã bắt đầu trưng tu, nhưng cô đối với việc tư vấn thẩm mỹ cũng không rành lắm, cho nên Trình Vận muốn cô thừa dịp hiện tại có thời gian nghỉ, mỗi ngày rút ra nửa ngày đến gian thẩm mỹ dưới lầu của Công ty AOMI để học tập các loại kiến thức cơ bản về chăm sóc da, cũng không cần học quá cận kề, chỉ cần biết đại khái là được rồi.

Quyền đại lý LENKA ở trong nước là do Trình Vận phụ trách, Bình An không lo lắng cửa hiệu của mình không cách nào gia nhập liên minh LENKA, cô chỉ cần chuẩn bị tiền, cùng bản kế hoạch cô dự tính sẵn lúc trước sửa lại cho hoàn thiện, sau đó thừa dịp nghỉ đông này có thời gian, cô tới chỗ của Trình Vận học tập một chút kiến thức bảo dưỡng da. Mình cũng không thể không mở ra cửa hiệu chuyên kinh doanh mỹ phẩm mà lại không có chút kiến thức nào về dưỡng da được.

Bình An cùng Trình Vận hẹn chiều nay hai giờ gặp mặt, sau đó trở về phòng đi rửa mặt, đổi một bộ quần áo thoải mái mềm mại, lúc xuống lầu, dì Liên nói cho cô biết, ba mới vừa gọi điện thoại về nhà cho cô, hỏi cô trở lại chưa.

Điện thoại di động của cô không mang ở trên người, có hai cuộc gọi nhờ đều là ba gọi.

Cô gọi lại, là Lê Thiên Thần nghe điện thoại.

Quan hệ của cô và Lê Thiên Thần lúc này dường như trở nên rất cứng nhắc, Bình An làm sao cũng gọi không ra một câu anh Thiên Thần, “Tôi tìm ba tôi.”

”Đồng Sự Trưởng mới vừa đi vào họp, tối nay có thể gặp khách hàng đặc biệt, có lẽ không về sớm đâu.” Lê Thiên Thần dịu dàng trả lời, vốn là còn chưa có tìm ra biện pháp gì khiến Bình An yêu mình lần nữa, hôm nay lại cùng Đỗ Hiếu Mị xảy ra quan hệ, trong lòng anh ta rất bối rối, thái độ đối đãi với Bình An càng ngày càng cẩn thận.

”A, biết rồi.” Bình An nhàn nhạt đáp lời, ngắt điện thoại.

Lê Thiên Thần khép lại nắp điện thoại di động, nhẹ nhàng than một tiếng, mắt đầy chán nản, anh ta không có kinh nghiệm đuổi theo cô gái trẻ, đối với Bình An, anh ta đã không biết nên làm sao bây giờ.

Không có cho phép tự mình nghĩ quá nhiều, Lê Thiên Thần lần nữa đi vào phòng làm việc của Phương Hữu Lợi, bên trong công ty còn có một gian phòng họp đặc biệt, Phương Hữu Lợi cùng Nghiêm Túc hai người đang ở bên trong thương lượng về hạng mục Phương Hoàng thành.

Anh ta không nghĩ tới Phương Hữu Lợi lại vẫn nguyện ý mạo hiểm, về sau cơ hội phải tiếp xúc với Nghiêm Túc còn rất nhiều.

Ăn xong cơm tối xong, Bình An ở vườn hoa gần đó chạy một vòng, về đến nhà, cầm phải máy vi tính xách tay ngồi vào trên ghế sa lon mềm mại rộng rãi, gõ bản kế hoạch của cô.

Cô bước đầu tiên là phải đem cửa hàng ở trường học kinh doanh thành công, cô muốn chứng minh mình, không phải chỉ có thể dựa vào ba mới có thể sống, trước khi cô chính thức tiến vào Phương thị, cô nhất định phải gây ấn tượng tốt, nếu không cho dù vào Phương thị, cô cũng chỉ là một bình hoa, còn là một bình hoa không đủ tiêu chuẩn.

Bất tri bất giác đã đến chín giờ, bên ngoài hạ xuống mưa phùn lất phất, sắp gần mùa xuân, khí trời cũng bắt đầu thay đổi trở nên ấm ướt, Bình An vô cùng ghét trời mưa mùa đông, cái loại rét lạnh đó là rót vào trong xương.

Thể chất của cô là sợ lạnh.

Đem bản kế hoạch save lại, đóng laptop, đem nhiệt độ phòng khách chỉnh cao cao một chút, đứng dậy đi vào phòng bếp pha một bình trà nóng.

Ba còn chưa trở lại, không biết tối nay có thể lại uống rượu hay không. Nghĩ đến sức khỏe thân thể của ba, tâm Bình An co rút đau đớn một chút, mấy ngày nay phải tìm thời gian bồi ba đến bệnh viện làm một cái kiểm tra

toàn thân mới được, cô nhất định phải để ba khỏe mạnh, bởi vì mệt nhọc quá độ mà dẫn đến bệnh tim, hoàn toàn là có thể tránh khỏi.

Cô đã có cơ hội làm lại một lần, làm sao còn có thể trơ mắt nhìn thân thể ba trở nên kém? Trừ việc phải chú ý thân thể của ba, cô còn phải giúp ông giảm bớt áp lực công việc.

Đang suy nghĩ, bên ngoài liền truyền đến tiếng mở cửa.

Cô để ly xuống đi ra, thấy Phương Hữu Lợi đang đổi dép.

”Ba!” Bình An cười ngênh đón, nhận lấy Ấu phục trên cánh tay Phương Hữu Lợi, ngửi thấy trên người ông có mùi rượu nhàn nhạt, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi vênh lên, “Ba, ba lại uống rượu.”

”Uống chút thôi.” Phương Hữu Lợi cười nói, vuốt vuốt đỉnh đầu Bình An, “Mấy ngày nay có luồng không khí lạnh, con đừng đi ra ngoài.”

”Ba đi tắm đi, con nấu chén cháo trắng cho ba.” Bình An cười hì hì nói.

Hôm nay dì Liên không có ở đây, cơm tối đều là Bình An tự mình làm.

”Con có thể nấu cháo sao?” Phương Hữu Lợi kinh ngạc hỏi.

”Ba chớ xem thường con nha, lập tức sẽ biết ngay.” Bình An cười nói.

”Được.” Phương Hữu Lợi cười gật đầu, đi lên lầu.

Cô làm sao không biết nấu cháo? Vì lấy lòng Lê Thiên Thần, ban đầu cô đã học nấu nướng nửa năm, rửa tay nấu canh cho anh ta cũng đã rất nhiều năm, tài nấu nướng không tính là đứng đầu, nhưng cũng không tính là kém.

Vo gạo bỏ vào nồi, chỉnh độ lửa vừa đủ, khi cháo vừa chín, cô đập trứng gà bỏ vào trong cháo, nấu thêm một lát, mới thả một chút muối, trong chốc lát, mùi thơm của cháo cùng trứng gà quyện chung vào nhau.

Lúc Phương Hữu Lợi xuống, ngửi được mùi thơm, còn có chút kinh ngạc, “Không nghĩ tới con thật là có bản lĩnh.”

Bình An múc thêm chén cháo nữa cho Phương Hữu Lợi, “Ba à, bản lĩnh của con còn nhiều lắm, về sau ba sẽ biết.”

”Ba chờ.” Phương Hữu Lợi uống một hớp hoa cháo, cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới mùi vị thật đúng là không tệ.

”Đúng rồi, ba à, lần cuối ba đến bệnh viện kiểm tra thân thể là khi nào?” Bình An cũng tự múc một chén, cười hỏi Phương Hữu Lợi.

”Nửa năm trước, thân thể ba vô cùng cường tráng.” Phương Hữu Lợi nhú mày suy nghĩ một chút, ông rất chú ý tập thể dục, cho nên đối với thân thể của mình rất tự tin.

”Mấy ngày nữa chúng ta làm kiểm tra tổng quát toàn thân nhé?” Bình An giống như lơ đãng hỏi.

Phương Hữu Lợi nhìn về phía Bình An, đáy mắt nhiều mấy phần lo lắng, “Bình An, thân thể của con không sao chứ?”

”Không sao ạ, chỉ là con nhớ cũng đã lâu rồi con cũng chưa có đi kiểm tra sức khỏe, ba đi với con có được hay không?” Bình An làm nũng hỏi.

”Được, hai ngày nữa ba sẽ sắp xếp thời gian, chúng ta cùng đi.” Phương Hữu Lợi làm sao sẽ cự tuyệt Bình An, mặc kệ bận rộn bao nhiêu cũng sẽ nặn ra thời gian.

Bình An ngọt ngào nở nụ cười. Phương Hữu Lợi tựa như nhớ tới cái gì, ngừng đầu nói với Bình An, “Lễ mừng năm mới năm nay chúng ta về Thành phố J đón năm mới, bác trai con nói nhớ con.”

”A, vâng ạ!” Trong lòng Bình An ngẩn ra, chần chờ một chút mới gật đầu.

Thành phố J là nhà cũ của ba, số lần cô cùng ba trở về cũng không vượt qua năm lần, bác trai cùng bác gái trong ấn tượng..... Dường như không dễ ở chung.

Cô nhớ kiếp trước cũng là năm nay trở về Thành phố J, còn giống như xảy ra chuyện không vui.

Là bác trai muốn ba đem anh họ Phương Húc điều đến Tổng Công Ty, muốn tương lai ba đem Phương thị giao cho anh họ xử lý, ba không đồng ý, cùng bác trai tan rã trong không vui.....

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Kiểm Tra Thân Thể

Chiều thứ hai, Bình An lại đến Công ty AOMI tìm Trình Vận.

Trình Vận so với mấy ngày trước nhìn thấy dường như dịu dàng đi không ít, hai mắt luôn nở nụ cười, làm cho người ta có cảm giác chính là đang chìm đắm ở trong bể tình.

Nhìn thấy bộ dạng hạnh phúc này của Trình Vận, Bình An cũng thật tâm chúc phúc cho cô. Có lẽ tình yêu mà Lương Phàm biểu đạt không giống như cô nghĩ, tình yêu có bình thân cũng có kịch liệt, có lẽ tình cảm của Lương Phàm đối với Trình Vận là thâm trầm kín kẽ, cô không thể vì vậy cho là Lương Phàm xem ra không đủ yêu Trình Vận.

Tình yêu như người uống nước, lạnh ấm tự biết.

Cô đi theo Trình Vận đi tới thẩm mỹ viện dưới lầu, gian phòng này ở hội quán thẩm mỹ của Công ty AOMI cũng không có tiếp đón khách hàng, mà là giới hạn trong thành viên của công ty học trang điểm, hoặc là chiêu đãi hội viên VIP đặc biệt của công ty. Nơi này có cả chuyên gia đứng đầu về thẩm mỹ, không ít phu nhân có danh tiếng của Thành phố G cũng sẽ đến chỗ này để được các chuyên gia tư vấn, dĩ nhiên, số lượng tiêu dùng cũng là tương đối khả quan.

Trong lớp học này có đủ mọi lĩnh vực từ trang điểm, thể hình, dưỡng tóc, tập dưỡng sinh, thể dục thẩm mỹ, sơn móng tay, thiết kế hình tượng cá nhân, thậm chí còn có kết hợp với sản xuất công nghiệp, bao gồm thời trang cùng đồ trang sức, muốn đi tham gia dạ vũ, cũng có thể tới chỗ này

để các chuyên gia tư vấn từ y phục đến trang sức, nói chung sẽ tạo một hình ảnh hoàn mỹ từ đầu đến chân.

Hội quán thiết kế theo phong cách châu Âu, ánh đèn nhè nhẹ, làm cho người ta một loại cảm giác ấm áp yên tĩnh, tựa như từ đô thị ồn ào đột nhiên đi tới một không gian yên ắng dịu dàng, tách biệt khỏi sự huyên náo của đường phố bên ngoài, cảm giác thời gian cũng ngưng bước chân.

Trình Vận giới thiệu chủ nhiệm hội quán cho Bình An, là một cô gái trên dưới ba mươi tuổi, gọi là Hàn Á Lệ, thành thực, với mái tóc ngắn đơn giản, vóc người cao gầy, một đôi mắt xếch hẹp dài, mũi cao thẳng, miệng hơi rộng, thoạt nhìn là một người khôn khéo có khả năng, không giống vẻ dịu dàng của Trình Vận, Hàn Á Lệ làm cho người ta có cảm giác là tương đối lãnh đạm và mạnh mẽ.

”Alice, mình giao Bình An cho bạn, mấy ngày tới bạn dạy cô ấy chút kiến thức đơn giản về bảo dưỡng da nhé.” Trình Vận cũng không có nói Bình An là công chúa của Tập đoàn Phương thị, chỉ giới thiệu là bạn của mình, muốn học một chút kiến thức chăm sóc da về tự dưỡng tại nhà.

Hàn Á Lệ gật đầu với Trình Vận, hai người bọn họ giao tình bí mật coi như không tệ, “Được, không thành vấn đề, chỉ là gần đây là mùa thịnh vượng, có thể không có quá nhiều thời gian tiếp đón Phương tiểu thư.”

”Không sao, khi nào chị có thời gian thì em đều không thành vấn đề.” Bình An cười nói, có việc cầu người, làm sao cô còn dám yêu cầu quá nhiều.

”Tốt lắm, bắt đầu từ bốn giờ chiều, mỗi ngày hai giờ, Phương tiểu thư có vấn đề gì không?” Hàn Á Lệ khách sáo mà hỏi thăm.

”Không thành vấn đề.” Bình An cười nói.

Trình Vận mỉm cười nhìn Bình An, đáy mắt thoáng qua một tia tán thưởng, cô bé này gia cảnh giàu có, coi như cái gì cũng đều không cần làm, cũng có thể sống cuộc sống như công chúa cả đời, khó được còn có nghị lực cùng quyết tâm như vậy. Quan trọng nhất, là Bình An không kiêu căng ngang ngược chút nào, ngược lại rất bình thản đáng yêu, trên mặt luôn mang theo nụ cười ngọt ngào, làm người ta không nhìn được sinh lòng hảo cảm với cô.

Cô gái như thế..... Tương lai chắc chắn sẽ không tầm thường.

Hàn Á Lệ cười cười, “Vậy thì tốt.”

Trình Vận nói với Bình An, “Bình An, chị còn phải đi họp, em ở nơi này được không?”

”Dạ được, chị Vận đi họp đi ạ.” Bình An cười nói.

Sau khi Trình Vận rời đi, Hàn Á Lệ liền mang theo Bình An đi tới phòng làm việc của cô, cô vốn còn tưởng rằng Phương Bình An này là học viên học trang điểm muốn đến đây để học, nhưng nghe ý của Trình Vận lại hiển nhiên không phải, hơn nữa thái độ đối với Phương Bình An cũng khá khác biệt.

Nghĩ đến thân phận của Trình Vận, Hàn Á Lệ liền phỏng đoán Phương Bình An chắc cũng là thiên kim của một công ty, là một đứa con riêng....

Trình Vận là một đứa con riêng, vào năm mười tuổi mới được nhận vào Trình gia, chuyện này không phải là bí mật.

Kế tiếp trong mấy ngày học bổ túc, thái độ của Hàn Á Lệ đối đãi với Bình An vẫn là không lạnh không nhạt, cô không thích thân phận của Bình An, theo ý cô, con riêng đều là kết quả phá hoại gia đình của người khác. Trình Vận là một ngoại lệ, lúc cô cùng mẹ cô đến Trình gia, Trình phu nhân đã bệnh qua đời.

Cô không rõ ràng thân phận của Bình An lắm, cho nên giữ vững thái độ khách sáo xa cách là tốt nhất.

Bình An đối với thái độ của Hàn Á Lệ cũng không để ý nhiều, cô mỗi ngày học hai giờ kiến thức chăm sóc da, bình thường nếu tới sớm, sẽ tới phòng làm việc của Trình Vận ngồi một lát, xem một chút tư liệu về LENKA, hoặc là cùng quản lý nhân hiệu học tập kỹ xảo tiêu thụ.

Những ngày sau này cũng coi như phong phú.

Cứ như vậy qua một tuần lễ, cách mùa xuân cũng chỉ còn dư lại nửa tháng, Phương Hữu Lợi trong lúc cấp bách cũng rút ra được một ngày thời gian cùng Bình An cùng nhau đến bệnh viện làm kiểm tra thân thể.

Phương gia đương nhiên là có mấy bác sĩ tư nhân, họ Hà, tên gọi Hà Tư Lâm, khoảng ba mươi tuổi, đã làm bác sĩ tư nhân của Phương gia hai năm. Cha của Hà Tư Lâm là Hà Nhất Giang, ban đầu cũng là bác sĩ của mẹ Bình An, cũng là viện trưởng một bệnh viện tư nhân.

Hà gia cùng Viên gia là thế giao, Hà Nhất Giang lớn hơn Viên Lệ Hoa sáu tuổi, cha mẹ hai nhà vốn có ý định trở thành thân gia, chỉ là sau này Viên Lệ Hoa lúc ở đại học gặp gỡ Phương Hữu Lợi, Hà Nhất Giang mới cưới người khác.

Những việc này đều là chuyện đã qua.

Hà Nhất Giang hôm nay cũng xem Bình An như con gái của mình, khúc mắc đối với Phương Hữu Lợi cũng tiêu trừ khi Viên Lệ Hoa bị bệnh qua đời, mặc dù không phải bạn tốt, nhưng có thể chuyện trò vui vẻ rồi.

“Hiếm khi thấy anh còn nhớ đến chuyện muốn kiểm tra thân thể, tôi còn tưởng anh cho là mình được làm bằng sắt chứ.” Phương Hữu Lợi cùng Bình An đi tới phòng làm việc của Hà Nhất Giang, Hà Nhất Giang vốn còn

còn tưởng rằng hai cha con bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nghe nói là để làm kiểm tra thân thể, không nhịn được nhạo báng Phương Hữu Lợi.

Hà Nhất Giang mặc dù đã trên năm mươi tuổi, cũng là một người vô cùng chú trọng dưỡng sinh, dáng dấp nho nhã lịch sự, có phong thái nho giả, trẻ hơn vài tuổi so với tuổi thật.

Phương Hữu Lợi cười nói, “Thân thể tôi rất tốt, là Bình An muốn tới kiểm tra.”

Hà Nhất Giang, “Thân thể có khỏe hay không, có thể mình bình thường không thể cảm nhận được, vậy là con gái anh còn biết lo hơn cả anh.”

Bình An từ trước đến giờ luôn kính yêu vị trưởng bối này, ở trước mặt ông lúc nào thì đều giống như một cô gái nhỏ, “Bác Hà, bác nói đúng quá ạ, ba con vẫn cứ cho là thân thể của ông được làm bằng sắt đấy.”

”Bình An, ý con muốn hủy hoại hình tượng của ba sao.” Phương Hữu Lợi cười nói.

Hà Nhất Giang cười khẽ một tiếng, hỏi Bình An, “Bình An, bây giờ đang nghỉ học đúng không? Sao bình thường không thấy con đến nhà Bác Hà ăn cơm? Lâu rồi bác không gặp con, có phải có bạn trai liền quên bác Hà rồi hay không?”

Lời này thật ra thì có chút ý thăm dò, Hà Nhất Giang bởi vì tiếc nuối chuyện giữa mình cùng Viên Lệ Hoa, vẫn hi vọng con trai cùng Bình An có thể đền bù tiếc nuối trong lòng ông. Trước kia hình như mơ hồ phát giác Bình An có có người trong lòng, chỉ là chưa chắc chắn lắm.

Phương Hữu Lợi thì biết chút tâm tư này của Hà Nhất Giang, chẳng qua là vẫn không nở phá vỡ.

Bình An vẫn còn chưa phát giác ra được, cho nên cười phủ nhận, “Là gần đây bận thi nên mới không có thời gian, ở đâu ra bạn trai ạ.”

Nụ cười của Hà Nhất Giang sâu hơn, “Con tuổi còn nhỏ, ngoan ngoãn đi học mới phải, mấy đứa hỉ mũi chưa sạch ở trường học đều đâu đáng tin.”

”Dạ, bác Hà!” Bình An dí dỏm chào theo kiểu quân nhân.

Nhưng mà trong nội tâm của Phương Hữu Lợi lại có chút bất mãn, ông và người vợ yêu của mình cũng yêu nhau từ thuở còn đại học, ban đầu ông cũng là hỉ mũi chưa sạch.

Bên ngoài phòng làm việc mặt vang lên tiếng gõ cửa, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo blu trắng đi vào, đầu húi cua, ngũ quan xinh đẹp tuấn nhã, cùng Hà Nhất Giang có mấy phần tương tự, chính là Hà Tư Lâm.

”Cha, chú Phương.” Hà Tư Lâm đi vào, cùng hai trưởng bối chào hỏi, mới cười nhìn về phía Bình An, “Bình An, nghỉ đông rồi à.”

”Anh Tư Lâm.” Bình An ngọt ngào cười chào hỏi.

Hà Tư Lâm dịu dàng nhìn cô một cái, nói với Phương Hữu Lợi, “Chú Phương, tất cả đã sắp xếp xong xuôi, hiện tại đi làm kiểm tra thôi.”

Phương Hữu Lợi đứng lên, nói với Hà Nhất Giang, “Vậy chúng tôi đi làm kiểm tra thân thể trước, buổi trưa cùng đi ăn cơm.”

Hà Nhất Giang bởi vì còn phải đi họp không đi được, “Được, một lát họp xong đi tìm các người.”

Làm xong kiểm tra, đã sắp mười một giờ rưỡi rồi, báo cáo cụ thể phải ba ngày sau mới biết được. Chỉ biết là huyết áp của Phương Hữu Lợi có cao chút ít, điều này làm cho Bình An không ngừng lăm bằm.

”Ba, về sau không cho ba uống rượu nữa, cũng không cho thức đêm, huyết áp cũng hơi cao rồi.” Gương mặt như hoa của Bình An, vô cùng nghiêm túc nói với Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cũng không cũng không nghĩ tới huyết áp của mình áp sẽ hơi cao, ông vẫn cảm thấy thân thể của mình rất khỏe mạnh, một năm cũng không cảm hai lần, “Ba hứa với con, nhất định sẽ không uống rượu nữa.”

Hà Tư Lâm ở một bên nghe được cười không ngừng, “Bình An, em cũng thật giống một bà quản gia nhỏ quá đi, cẩn thận nếu không tương lai sẽ không có ai dám cưới em.”

Bình An xem thường, “Không dám cưới mới phải, em còn khinh thường gả đấy.”

Cô hiện tại chỉ lo lắng thân thể của ba, cao huyết áp đã là dấu hiệu của tắc nghẽn cơ tim trước rồi, nếu như không đề phòng từ đầu, tương lai ngộ nhỡ..... Không! Cô sẽ không để cho chữ ngộ nhỡ này xảy ra.

Phương Hữu Lợi cười vui vẻ, không nhìn ra lo lắng nơi đáy mắt của Bình An, “Ai dám ghét bỏ con gái của bác chứ.”

Hà Tư Lâm vội vàng gật đầu, “Đúng, đúng.....”

Hà Nhất Giang cũng vừa họp xong, bốn người lên xe chạy tới nhà hàng gần bệnh viện để ăn cơm. Ngồi xong, Bình An cố gắng hỏi tường thân thể tình trạng của ba ở kiếp trước, hình như cũng có dấu hiệu mấy lần, nhưng đều bị cô sơ sót.

Nếu như không phải có cơ hội làm lại, cô cũng không biết mình quan tâm ba ít như vậy.

”Không cho đi!” Đắm chìm tại trong suy nghĩ của chính mình Bình An không có nhận thấy được không khí cứng ngắc trên bàn cơm, cho đến khi bị tiếng quát chói tai của Hà Nhất Giang Nhất, mới phục hồi tinh thần lại.

Thì ra là Hà Tư Lâm sau khi nhận được điện thoại, thần sắc liền bắt đầu khẩn trương, tâm sớm không biết bay đến đi đâu, cùng Phương Hữu Lợi nói tiếng xin lỗi, sau đó định cáo từ đi trước, Hà Nhất Giang bị tức đến liền nổi đóa tại chỗ.

”Ba, con đi xem một chút.” Giọng của Hà Tư Lâm mang theo khẩn cầu.

”Đi xem cái gì? Lần nào người phụ nữ đó tìm con có chuyện gì tốt chứ, không cho đi! Hôm nay hiếm khi cùng cha con chú Phương ra ngoài ăn cơm, có phải con chỉ nghĩ đến người đàn bà không đứng đắn đó hay không.” Hà Nhất Giang hạ thấp giọng giận dữ hỏi.

”Cô ấy không phải là người phụ nữ không đứng đắn.” Hà Tư Lâm lập tức phản bác.

”Làm tình nhân của người ta còn có thể nghiêm chỉnh ở chỗ nào?” Hà Nhất Giang giận đến thiếu chút nữa rống lên, đối với con trai chấp mê như thế cảm thấy rất thất vọng.

Hà Tư Lâm không nói hai lời đứng lên, đối với Phương Hữu Lợi cùng Bình An nói một tiếng xin lỗi liền xoay người mở cửa đi ra ngoài.

”Mày..... Thằng nghịch tử này!” Hà Nhất Giang thở phì phò kêu lên.

Bình An chạy vội theo Hà Tư Lâm, người mà cô luôn xem như anh trai của mình, cô chưa bao giờ gặp qua nổi tuyệt vọng thương tâm trong đáy mắt anh như thế này, vội vàng nói với Phương Hữu Lợi, “Ba, con đi ra ngoài xem thử.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Gặp Phải Một Đóa Hoa Trắng Nhỏ

Bình An chưa bao giờ gặp qua Hà Tư Lâm luôn thanh nhã ôn nhu lại phát giận, hôm nay thế nhưng vì điện thoại mà chống đối Bác Hà, càng làm cho cô thêm giận mình, trong ấn tượng của cô, anh Tư Lâm là rất ôn hòa, cũng rất hiếu thuận, làm sao có thể làm Bác Hà giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng?

”Anh Tư Lâm!” Đuổi theo đến ngoài cửa nhà hàng, lại thấy anh và một người người phụ nữ mảnh khảnh, sắc mặt có chút trắng bệch đang lôi kéo.

Hà Tư Lâm nhìn thấy Bình An, gương mặt tuấn tú thoáng qua một tia do dự, ngay sau đó dùng sức hất tay người phụ nữ kia ra, đi tới ôm bả vai Bình An, hướng về phía người phụ nữ kia nói, “Về sau em không nên tới tìm tôi nữa, cô ấy là bạn gái của tôi, chúng tôi đã định ngày cưới rồi.”

Người phụ nữ kia trợn tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Bình An, lại nhìn về hướng Hà Tư Lâm, gương mặt vốn tái nhợt càng thêm trắng mấy phần.

Bình An trừ giữ vững vẻ mặt mỉm cười, thật sự không biết nên phản ứng ra sao, cô muốn phản bác, nhưng mà tay của Hà Tư Lâm đặt tại bả vai cô khẽ run, cô lại không đành lòng nói ra khỏi miệng.

Cô không nhịn được hồi tưởng một chút trong trí nhớ về Hà gia vào năm nay sẽ xảy ra chuyện gì? Đây là bệnh chung của người trọng sinh, gặp phải chuyện gì cũng thích nhớ về đời trước một chút, nói không chừng là có thể tìm được nguyên nhân, tiếp theo tìm ra phương pháp giải quyết.

Đáng tiếc cô ở kiếp trước, vào năm nay cũng không có đi cùng ba để làm kiểm tra sức khỏe, đương nhiên cũng không gặp phải Hà Tư Lâm, hình như sau đó lúc cô đi thăm Bác Hà, cũng không nhìn thấy Hà Tư Lâm, chỉ cảm thấy dường như Hà gia có một đoạn thời gian rất không vui vẻ.

Chẳng lẽ là bởi vì Hà Tư Lâm? Mà Hà Tư Lâm là bởi vì người phụ nữ trước mắt này?

”Tư Lâm, anh nói cái gì?” Người phụ nữ kia dáng dấp rất đẹp mắt, hai mắt thật to, chiếc mũi thanh tú khéo léo, cái miệng nho nhỏ, da thịt trắng nõn mềm mại, rất trẻ tuổi, đại khái chỉ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, nhìn Hà Tư Lâm ôm Bình An, nước mắt liền không ngừng rớt xuống, ngay cả rơi lệ bộ dạng cũng nhu nhược đáng thương, giống như hoa lê thấm đẫm nước mưa.

”Em đi đi, về sau chúng ta đừng gặp nhau nữa.” Hà Tư Lâm cúi đầu nói.

”Em nghe lời của anh, đem nhà cửa cùng xe trả lại cho người kia rồi, giờ anh lại muốn bỏ rơi em!” Người phụ nữ nước mắt rơi như mưa, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, “Tư Lâm, anh đã nói anh sẽ không bỏ rơi em mà.”

”Tôi rất xin lỗi.” Thanh âm của Hà Tư Lâm vô cùng đè nén, dắt tay Bình An đi tới chiếc xe đậu ở ven đường.

”Tư Lâm!” Người phụ nữ kéo tay Hà Tư Lâm, “Em không muốn nghe cái này!”

Hà Tư Lâm có chút bối rối kéo tay của cô ta ra, mở cửa xe chui vào.

Bình An nhú mày, cũng muốn mở cửa xe, người phụ nữ kia đột nhiên kéo cô, không còn là bộ dạng diễm đạm đáng yêu, mà là như công chúa kiêu ngạo, hất cằm lên nhìn Bình An, gây sự hỏi, “Cô thật sự thương anh ấy sao? Cô thật sự muốn kết hôn cùng anh ấy sao?”

Tốc độ thay đổi sắc mặt như thế này..... Bình An nhìn Hà Tư Lâm trong xe một cái, là bởi vì anh không thấy được, cho nên người phụ nữ này mới không cần thiết giả bộ nhu nhược nữa ư?

”Tôi hôm qua anh ấy vẫn còn ở chỗ của tôi, lên giường với tôi, trong lòng anh ấy chỉ có tôi, chỉ thích tôi, cô cam tâm gả cho anh ấy?” Người phụ nữ kiêu căng hỏi, cô ta không tin mình sẽ thua bởi con nhóc trẻ trung trước mắt này.

Bình An cười cười, “Bất kể như thế nào, người anh ấy muốn kết hôn hiện tại cũng không phải cô.”

Sắc mặt người phụ nữ lập tức trắng bệch, đáy mắt thoáng qua một tia phẫn hận.

Đối với loại phụ nữ trong ngoài không đồng nhất này, Bình An cũng lười nhiều lời, mở cửa xe ngồi xuống.

Hà Tư Lâm do dự một chút, mới nổ máy xe.

”Bình An, thật xin lỗi.” Hà Tư Lâm lái xe đến công viên gần đó mới dừng lại, áy náy mà nói với Bình An. “Xin lỗi em cái gì? Lấy em làm bia đỡ đạn à?” Bình An cười hỏi, giọng nói hết sức dí dỏm, “Anh Tư Lâm, anh rất thích người phụ nữ kia sao?”

”Ừ, cô ấy tên Tô Cầm, vốn làm việc ở Nghiêm thị, là..... Là tình nhân cấp trên của cô ấy, chỉ là đã bị bỏ rơi, có một lần cô ấy nóng sốt ở trên đường gặp mưa, anh không cẩn thận đụng vào cô ấy.....” Hà Tư Lâm gục trên tay lái, thanh âm không hề nén được thống khổ kể về quá trình anh và Tô Cầm quen biết.

Anh cần một đối tượng để bày tỏ, mặc dù không trông cậy vào Bình An có thể hiểu anh, nhưng hiện tại anh rất cần có người nghe lời anh nói.

Nhưng thật ra là một câu chuyện rất đơn giản, không cần thận đụng phải một mỹ nữ, đưa cô ấy đến bệnh viện, phát hiện thân thể cô ấy đáng thương cùng lý do không thể không làm tình nhân của người khác, vì vậy dần dần yêu đối phương, chỉ là gặp phải người trong nhà phản đối.

Sau đó lại phát hiện cô ấy cùng cấp trên trước kia dẫu là ngó ý còn vươn tơ lòng, còn nhận nhà cửa cùng xe của người đó, liền cứng rắn quyết tâm muốn chia tay.....

Thật giống như những tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết a!

Tình yêu của mỗi người không ai giống ai, cô không thể nói Hà Tư Lâm yêu một người phụ nữ như vậy là sai, nhưng người phụ nữ tên Tô Cẩm này quả thật không xứng với anh, “Anh Tư Lâm, anh nghĩ anh thực sự hiểu Tô Cẩm sao? Anh cảm thấy bộ dạng cô ấy nhu nhu nhược nhược vô cùng cần được bảo vệ, cho nên mới yêu cô ấy sao?”

Hà Tư Lâm than một tiếng, “Anh cũng không biết.....”

Quả nhiên tình yêu làm người ta mù quáng, bất kể là phụ nữ hay đàn ông!

”Vì cô ta mà chống đối với người trong nhà, rất không đáng, hôm nay anh dùng em để qua cầu, cũng chỉ là muốn chọc tức cô ấy một chút, cũng không phải thật sự muốn rời khỏi cô ấy. Anh Tư Lâm, nếu như có một ngày anh phát hiện người con gái anh yêu cũng không phải là giống như anh nghĩ, và không cần thận làm thương tổn người thân của mình, anh sẽ phải hối hận.”

Hà Tư Lâm kinh ngạc nhìn Bình An, anh dường như nghe ra đau đớn trong lời nói của cô, là anh nghe lầm sao?

”Em cũng không biết nên khuyên anh như thế nào, dù sao, em cảm thấy chỉ có người thân là quan trọng nhất, có một số người mất đi chỉ là tiếc

nuối, có một số người lại không thể mất được.” Cô nói đến thế thôi, đến tột cùng Hà Tư Lâm có thể hiểu hay không, thì đó lại là chuyện của anh.

”Bình An, bao nhiêu tháng không thấy, em đã lớn lên rất nhiều.” Hà Tư Lâm như có điều suy nghĩ nói.

”Một ngày không gặp như cách ba năm, huống chi là mấy tháng, biến thành một người khác cũng có thể.” Bình An nửa đùa nửa thật.

Hà Tư Lâm nở nụ cười, “Anh đưa em về, chú Phương vẫn còn đang chờ em.”

Bình An cười gật đầu, mới vừa rời Phương Hữu Lợi có nhắn tin cho cô, vẫn còn ở nhà hàng cùng Bác Hà ôn chuyện, bảo cô đem Hà Tư Lâm mang về.

Mà lúc bọn họ lái xe đến ngoài cửa nhà hàng, Tô Cầm kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn, thái độ thay đổi không ngừng, có oán hận, cũng có đau đớn.

”Tô Cầm!” Một chiếc xe hơi Honda màu trắng ngừng lại ở trước mặt cô ta, gương mặt xinh đẹp kiều mỹ của Đỗ Hiếu Mị xuất hiện tại trong tầm mắt cô ta.

Thấy là Đỗ Hiếu Mị, đối thủ một mất một còn của mình thuở còn đại học, Tô Cầm lập tức hất cằm lên, toàn thân tràn đầy lực chiến đấu, “Đỗ Hiếu Mị, là cậu à.”

”Đã lâu không gặp, không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt sau khi tốt nghiệp, lại là cảnh thấy cậu cùng một con nhóc tranh một người đàn ông.” Đỗ Hiếu Mị cười duyên, không giấu vẻ khi dễ trong mắt khi nhìn Tô Cầm.

Mới vừa rời, cảnh Tô Cầm cùng Hà Tư Lâm lôi lôi kéo kéo, đều rơi hết vào trong mắt của cô ta, vốn là định giả vờ như không nhìn thấy, chỉ là vừa

nhìn thấy cô gái bên cạnh người đàn ông kia Phương Bình An, cô ta đương nhiên muốn đi qua cùng Tô Cầm chào hỏi.

”Hừ, loại con gái trước sau bằng phẳng đó, là đối thủ của tôi sao?” Tô Cầm xì mũi coi thường, cô ta tin tưởng Hà Tư Lâm là tuyệt đối không thể rời bỏ cô ta.

”Đừng quá tự tin thế, tôi đã từng chứng kiến qua Phương Bình An lợi hại như thế nào, tổng tài các cô cũng quỳ gối ở dưới váy của cô ta, cô cảm thấy người đàn ông mới vừa rồi thua kém Nghiêm Túc sao?” Đỗ Hiếu Mị hài lòng nhìn vẻ bình tĩnh lạnh lẽo trên mặt Tô Cầm, hai người đấu lâu như vậy, lần đầu tiên cô ta có một loại khoái cảm toàn thắng.

”Còn nữa, mặc dù cô bé kia bằng phẳng không có trước không có sau, nhưng dáng dấp ngọt ngào hơn cô, hiện tại không thịnh hành thể loại hoa nhỏ e ấp rồi, đàn ông bây giờ đều thích hoạt bát như ánh mặt trời thôi.” Đỗ Hiếu Mị thêm dầu vào lửa, hoàn toàn đem Tô Cầm chọc giận.

”Đỗ Hiếu Mị, cô cũng đang ghen tỵ với cô gái kia sao?” Tô Cầm lạnh lùng hỏi.

”Tô Cầm, bây giờ là cậu đang ở trên đường mất thể diện, người bị ném bỏ cũng là cậu không phải là tôi.” Đỗ Hiếu Mị nhớ tới chuyện sau khi bị Phương Hữu Lợi cự tuyệt, lại bị Lê Thiên Thần nhục nhã, nộ hỏa công tâm, liền không có tâm tình cười nhạo Tô Cầm, nhấn cần ga một cái, dứt khoát lái xe rời đi.

Tô Cầm nắm chặt quả đấm, mặc dù biết Đỗ Hiếu Mị là cố ý bỏ đá xuống giếng, nhưng lời của cô ta không ngừng nhảy nhót trong lòng cô ta, chẳng lẽ Hà Tư Lâm thật sự thích cô gái ngọt ngào đáng yêu kia?

Không phải bộ dạng hơi xinh xắn một chút sao? Nếu như không có gương mặt đó, ai còn để ý cô ta?

Vài ngày sau, Bình An trước khi đến tiệm học trang điểm có ghé qua bệnh viện để lấy kết quả kiểm tra sức khỏe, nhìn thấy Hà Tư Lâm đã khôi phục vẻ sáng rỡ, cùng Bác Hà đang cười nói giống như thường ngày, trong lòng cô cũng cảm thấy cao hứng, xem ra Hà Tư Lâm đã nghĩ thông suốt.

Kết quả kiểm tra sức khỏe của ba coi như bình thường, trừ huyết áp tương đối cao, cũng không có phát hiện những vấn đề khác, Bình An lúc này mới tương đối an tâm, quyết định bắt đầu từ bây giờ phải tăng gấp bội chú ý sức khỏe của ba, tuyệt đối không để huyết áp ảnh hưởng chức năng trái tim của ông. Cô đã hỏi Bác Hà rồi, cao huyết áp là biểu hiện của tắc nghẽn cơ tim, tuyệt đối phải chú ý mới đúng.

Khi cô đem xe dừng ở bãi đậu xe, có chút nghi ngờ quay đầu lại, sao cô lại có cảm giác hôm nay có chút là lạ? Chẳng lẽ là ngày hôm qua ngủ không ngon?

Lắc đầu một cái, Bình An không nghĩ nhiều vào thang máy, hôm nay học cùng Hàn Á Lệ là kiến thức về tinh dầu, càng tiếp xúc vào nghề chăm sóc da như thế này, cô càng thấy được làm phụ nữ đúng là không dễ mà.

Chỉ là về phương diện dưỡng da mà thôi, đã tốn không ít công sức và tiền bạc đủ để khiến rất nhiều người đàn ông nhìn qua e sợ rồi bỏ chạy.

Mãi cho đến sáu giờ rưỡi, Bình An mới rời khỏi trung tâm.

Sắc trời bên ngoài đã tối xuống, đèn đường phồn hoa lóe lên, điểm tô thêm cho sự thần bí của màn đêm.

Cô đến Starbucks mua một ly cà phê Blue Mountain, từ từ đi trở về bãi đậu xe.

”Phương tiểu thư, thật sự là cô?” Phía trước có người cao hứng kêu cô một tiếng, Bình An ngẩng đầu nhìn qua, đôi mày thanh tú không tự chủ nhẹ chau lại.

”Khâu tiên sinh.” Nhàn nhạt lên tiếng chào, không hề có ý định muốn nói thêm.

Khâu Thiệu Triết không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy cô, vui vẻ đi về phía cô, đang ở cách Bình An không tới hai thước, ánh mắt của anh ta đột nhiên rơi sau lưng vào Bình An, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sải bước lên trước, kéo cánh tay Bình An, đem lấy cả người cô ôm vào trong lòng ngực của mình, “Cẩn thận!”

”Phương tiểu thư!” Phía sau có người kêu cô một tiếng, đáng tiếc Bình An vẫn không thể quay đầu lại thấy rõ ràng là ai, cũng đã bị Khâu Thiệu Triết kéo vào trong ngực anh ta.

Bình An không nghĩ tới này Khâu Thiệu Triết lại dám ở trên đường cái cợt nhã cô, đang muốn lớn tiếng quát anh ta, lại nghe được anh kêu đau một tiếng, chung quanh cũng vang lên tiếng thét chói tai.

Mùi vị A- xít sun-phu-rit gay mũi chui vào trong hơi thở, sau lưng của Khâu Thiệu Triết bị ăn mòn một mảng lớn, ở sau lưng anh, một người mặc áo che gió màu đen, mang mũ lưỡi trai, trên mặt mang khẩu trang bỏ chạy trời chết.

Trong nháy mắt sắc mặt của Bình An trở nên trắng bệch.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đội A- Xít Sun-Phu-Rit

Bình An đỡ Khâu Thiểu Triết, nhờ những người bên cạnh giúp một tay gọi xe cứu thương cùng báo cảnh sát.

”Anh không sao chứ?” Cô hỏi Khâu Thiểu Triết, trong đầu thật ra thì một mảnh trống không, càng không ngừng lóe ra cảnh tượng vừa rồi anh ta lôi cô vào trong ngực.

Anh ta lại là vì cứu cô..... Gã đàn ông ở tương lai sẽ hại cô thân bại danh liệt thế nhưng lại cứu cô?

”Mẹ nó, thật sự là a- xít sun-phu-rit.” Khâu Thiểu Triết đau đến xé răng nhếch miệng, anh còn tưởng rằng là dầu hoặc là những vật khác, muốn ở trước mặt cô làm anh hùng một lần, đại gia hãnh không nghĩ tới sẽ là a- xít sun-phu-rit.

Bên cạnh có người cầm một chai nước suối hỏi Bình An có muốn dùng nước rửa tạm hay không Bình An lắc đầu một cái, nói cảm ơn với cô ấy.

Nếu như dùng nước, đoán chừng Khâu Thiểu Triết càng chết nhanh hơn.

”Anh không sao chứ?” Bình An lo lắng hỏi Khâu Thiểu Triết.

”Không chết được, giúp tôi đem áo khoác cởi ra, đúng là xui xẻo, nhưng may là hôm nay mặc áo khoác tương đối dày, nếu không thật sự ngay cả xương cốt cũng bị ăn mòn luôn rồi.” Khâu Thiểu Triết kêu lên, nhẹ nhàng duỗi thẳng sống lưng.

Bình An giúp một tay đem áo khoác của anh ta cởi ra, bên trong là một cái áo lông cừu, bị ăn mòn thành một lỗ lớn, bên trong là áo sơ mi trắng, cũng đã rách nát, có thể nhìn thấy da thịt bóng đỏ bên trong.

Không bao lâu, xe cứu thương cùng xe cảnh sát đã tới rồi.

Khâu Thiếu Triết cùng Bình An cùng nhau bị đưa đến bệnh viện, bị cảnh sát lập hồ sơ lấy khẩu cung tại hiện trường.

Bọn Bình An đến bệnh viện nhân dân thành phố G, Khâu Thiếu Triết ở phòng chữa trị, cô đang cùng cảnh sát lấy khẩu cung, thật ra thì cô cũng không rõ lắm, chỉ biết là đi trên đường, lúc Khâu Thiếu Triết đi tới, đột nhiên ôm cô vào lòng, tiếp đó anh ta liền bị đội a- xít sun-phu-rit.

A, đúng rồi, cô còn giống như mơ hồ nghe được có người kêu một tiếng Phương tiểu thư.

”Phương tiểu thư, xin hỏi gần đây cô có đặc tội với ai không?” Cảnh sát hỏi cô.

Bình An hồi tưởng lại, cô dường như không có thù hận với ai đến mức cần dùng a- xít sun-phu-rit. Đời này cô hận nhất chính là Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị, nhưng bọn họ hoàn toàn không biết gì về ý định trong lòng cô a.

Không thể nào là Lê Thiên Thần, chẳng lẽ là Đỗ Hiếu Mị? Sẽ là cô ta sao? Rất không có khả năng, Đỗ Hiếu Mị là một người thông minh, lúc gót chân còn chưa có đứng vững, cô ta sẽ không làm bất kỳ chuyện gì để cho mình thân bại danh liệt cho dù sau này có hãm hại cô, đó cũng là ẩn nhẫn rất nhiều năm, lúc nắm chắc phần thắng mới ra tay.

”Tôi cũng không biết đặc tội với ai.” Bình An trả lời cảnh sát, ngay cả ba cũng không biết cô đến trung tâm thẩm mỹ, Đỗ Hiếu Mị làm sao có thể

biết? Tạm thời nên yên lặng theo dõi biến hóa đi, nếu quả như thật là cô ta, tất sẽ tìm ra đầu mối.

Cảnh sát có hỏi cô có nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của người đội a- xít sun-phu-rit hay không, Bình An đem ấn tượng thoáng qua ban nãy nói ra. Viết xong khẩu cung, cảnh sát để Bình An ngồi vào một bên đi nghỉ ngơi, còn hỏi có cần giúp cô thông báo người nhà hay không. Bình An mới nhớ tới cô còn chưa nói cho ba biết, liền gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi.

Không bao lâu sau, Phương Hữu Lợi cùng Lê Thiên Thần vội vã chạy đến, bọn họ vừa nghe nói Bình An thiếu chút nữa bị đội a- xít sun-phu-rit, trái tim như bị treo ngược giữa không trung, lập tức để bỏ lại khách hàng quan trọng chạy tới bệnh viện.

”Ba” nhìn thấy Phương Hữu Lợi, Bình An mới mặc cho sợ hãi trong lòng lộ ra ở trên mặt, đáy mắt dâng lên nước mắt.

”Bình An, con không sao chứ? Có bị thương chỗ nào hay không?” Phương Hữu Lợi kéo cánh tay của Bình An, đem cô từ đầu quan sát một lần, thấy không có bất kỳ thương thế gì, trái tim như lơ lửng trên mũi dao mới nhẹ nhàng rơi xuống đất.

”Con không sao, “ Bình An ở trong ngực Phương Hữu Lợi khóc nói.

”Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt.” Phương Hữu Lợi vỗ bả vai của cô an ủi.

Lê Thiên Thần đau lòng nhìn cô, nói với Phương Hữu Lợi, “Con đi hỏi cảnh sát bên kia có đầu mối gì không.”

Phương Hữu Lợi gật đầu, hiện tại ông chỉ lo lắng cái người đội a- xít sun-phu-rit đó nếu như là nhằm vào Bình An, vậy khẳng định còn sẽ có động tác kế tiếp, ông không thể để cho Bình An đã xảy ra chuyện gì

Tiếp theo, cha mẹ của Khâu Thiểu Triết cũng tới, cha của Khâu Thiểu Triết Khâu Cẩm Thiêm là bộ trưởng Bộ Giáo Dục, bọn họ nghe nói con trai là vì cứu một cô gái nên mới bị tạt a- xít sun-phu-rit, còn tưởng rằng Khâu Thiểu Triết lại cùng cô gái không đảng hoàng nào đến bar gây chuyện, sau khi đến bệnh viện, biết là cứu con gái Phương Hữu Lợi, vẻ giận dữ trên mặt lập tức biến thành hòa ái dễ gần.

Phương Hữu Lợi bày tỏ cảm tạ chân thành đối với Khâu Cẩm Thiêm, nếu như không phải là Khâu Thiểu Triết đỡ giùm Bình An, chỉ sợ Bình An cũng không phải hủy dung đơn giản như vậy, Khâu Cẩm Thiêm vui vẻ trả lời, “Đây là chuyện nên làm, người trẻ tuổi nên lấy giúp người làm niềm vui, bị hắt chút - xít sun-phu-rit coi là cái gì, không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Bình An nghe, thật là , vị Khâu bộ trưởng này sao nói chuyện bị tạt axit giống như bị tạt nước mưa hay máu gà gì nhẹ nhõm vậy, đó là a- xít sun-phu-rit a, không cần thận bị hắt đến trên mặt, mù mắt thì không nói, chỉ nói đến chuyện phải chỉnh dung, cũng chỉnh đến chết người a.

Khâu phu nhân ở bên cạnh trợn hai mắt đều muốn lồi ra rồi.

Phương Hữu Lợi cười nói, “Là do con trai của Khâu bộ trưởng thấy việc nghĩa hăng hái làm, thật sự là tấm gương cho tuổi trẻ Thành phố G.”

Chưa bao giờ cảm thấy tự hào vì con trai, Khâu Cẩm Thiêm thiếu chút nữa đã ngược mặt bốn mươi lăm độ ngửa mặt lên trời yên lặng ưu thương rồi, không nghĩ tới con trai của ông trước giờ chỉ biết chọc ông phát điên, cũng có một ngày có thể làm ra chuyện xuất sắc này, bình thường chỉ biết ăn chơi đảng điểm, hôm nay hiếm khi thấy việc nghĩa hăng hái làm rồi, còn cứu chính là thiên kim của Phương Hữu Lợi, nhưng mà ông vẫn bình tĩnh khiêm tốn, “Phương tiên sinh quá khen.”

”Bất kể như thế nào, vẫn vô cùng cảm tạ con trai anh đã cứu con tôi, Khâu bộ trưởng nếu có chuyện gì cần giúp một tay, cứ mở miệng, Phương mỗ giúp được nhất định sẽ không từ chối.” Phương Hữu Lợi nói.

Chờ không phải là những lời này sao? Khâu Cẩm Thiêm hạnh phúc mà cười rồi, mặc dù đau lòng con trai bị hắt a- xít sun-phu-rit, nhưng không có nguy hiểm tánh mạng, chỉ tổn thương ở sau lưng một chút, “Phương tiên sinh lại nói chuyện này.....”

Vì vậy lại khách sáo, khách sáo, trong chốc lát, thì có ký giả nghe tin hỏi tới bệnh viện, bọn họ không tiện tiếp tục nhiều lời, liền khách sáo cáo từ lẫn nhau.

Khâu Thiếu Triết còn phải lưu lại bệnh viện để chữa trị, Khâu Cẩm Thiêm được bác sĩ bệnh viện mời đến phòng làm việc, tránh được ký giả phỏng vấn.

Phương Hữu Lợi là mang theo Bình An lặng lẽ rời khỏi bệnh viện, bên cục cảnh sát còn cần thủ tục gì, cũng giao cho Lê Thiên Thần.

Bình An vẫn không có cơ hội đi tìm Khâu Thiếu Triết, cũng không biết thương thế của anh như thế nào. Bất đắc dĩ hiện tại thân phận cha mẹ Khâu Thiếu Triết đặc biệt, nếu lúc này cô đi tìm Khâu Thiếu Triết, ngày mai tin tức trang đầu khẳng định rất đặc sắc.

Chỉ có thể ngày mai tìm cơ hội tới đây thăm.

Sau khi về đến nhà, Phương Hữu Lợi bảo dì Liên nấu một chén cháo tổ yến cho Bình An.

”Bình An, gần đây con có ở bên ngoài kết bạn với ai hay không?” Khi hai cha con đến phòng khách, Phương Hữu Lợi không đành lòng lúc này để cho Bình An hồi tưởng lại chuyện kinh hoàng mới vừa rồi, nhưng nếu như không hỏi rõ, thì làm sao tìm ra người sau lưng?

Bình An lắc đầu một cái, “Không có, con chỉ đến trung tâm thẩm mỹ làm SPA, những thời gian khác đều ở nhà.”

Giáo viên ở trung tâm cũng rất dễ thân cận, cô cũng không cãi nhau hay làm mất lòng ai, thật không nghĩ ra đến tột cùng lại có ai sẽ hận cô như vậy, đến mức phải tạt a- xít sun-phu-rit.

Phương Hữu Lợi nhẹ gật đầu, ông tin tưởng Bình An sẽ không tùy tiện đắc tội người khác, hôm nay xem ra, chỉ có thể điều tra từ phương diện kinh doanh của ông

”Ăn cháo đi, sau đó nghỉ ngơi sớm một chút, đừng nghĩ gì hết, không có việc nữa đâu, biết không?” Phương Hữu Lợi dịu dàng an ủi Bình An, không hy vọng con gái sẽ bởi vì chuyện này lưu lại ám ảnh ở trong lòng.

Bình An khéo léo gật gật đầu, ăn cháo tổ yến xong, trở về phòng.

Cô quyết định ngâm mình trong nước nóng, hảo hảo mà yên tĩnh một chút, sau đó phân tích một chút chuyện đã xảy ra.

Nước nóng bao quanh thân thể có chút lạnh như băng của cô, cô chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh vẩn đục. Người kia rốt cuộc là ai? Tại sao lại hận cô như vậy? Nhìn cái bóng dáng kia, cô hoàn toàn cảm thấy xa lạ.

Cô càng không hiểu là, tại sao Khâu Thiếu Triết phải cứu cô..... Cô cứ luôn nghĩ Khâu Thiếu Triết là cùng một phe với Đỗ Hiểu Mị.

Khi đó ở quán bar, cô nhớ là bị anh ta mang lên xe, anh ta thiếu chút nữa đã cưỡng hiếp cô, bên ngoài đều là ký giả anh ta không phải là không biết, nhưng anh ta vẫn không có ý định buông cô ra, rõ ràng chính là vì cố ý cho ký giả hội tụ vào, nếu như anh ta và Đỗ Hiểu Mị không phải một phe, tại sao lại đúng lúc như vậy, anh ta lại xuống tay với cô vào đúng dịp đó?

Không nghĩ ra, cũng nghĩ không thông. Cô cảm thấy rất phiền não, kể từ bây giờ, cô ngược lại thiếu Khâu Thiểu Triết một món nợ ân tình, còn là ân tình rất lớn

Cô không dám tưởng tượng hậu quả nếu dòng axit kia hắt đến trên mặt mình.....

Cô không thể quên được đau đớn cùng tui nhục ở kiếp trước, đối với bất kỳ người nào sẽ có khả năng phản bội cô, cô luôn tràn đầy cảnh giác cùng phòng bị, Khâu Thiểu Triết đã làm cho cô ứng phó không kịp, bắt đầu hoài nghi có phải có một số việc cũng không phải giống như vẻ bề ngoài hay không?

Bất kể lần này Khâu Thiểu Triết cứu cô là vì cái gì cũng được, có thể không chút nghĩ ngợi giúp cô cản a- xít sun-phu-rit, có thể thấy được lòng của người đàn ông cũng không có xấu xa như cô tưởng tượng trước đây.

Có lẽ anh ta và Đỗ Hiếu Mị cũng không phải một phe, anh ta hiện tại khẳng định còn không biết Đỗ Hiếu Mị.

Cô có phải là không nên dùng trí nhớ trước kia để tuyên bố anh ta là người xấu? Nói không chừng anh ta cũng là có nỗi khổ tâm nên mới bị lợi dụng?

Thôi, còn chưa phải lúc nên nghĩ quá nhiều, đợi ngày mai đi gặp Khâu Thiểu Triết một lần nữa rồi hãy nói.

Cô đứng lên, cầm lấy khăn lông lau khô thân thể, mặc vào áo choàng tắm màu hồng mềm mại, đem đầu tóc thổi khô, sau đó đem mình bao vào trong chăn.

Phương Hữu Lợi còn ở thư phòng chờ Lê Thiên Thần, khoảng gần mười một giờ, Lê Thiên Thần mới trở về.

”Chú Phương, Bình An sao rồi?” Lê Thiên Thần vừa vào cửa liền quan tâm Bình An.

”Vừa ngủ yên rồi, bên phía cảnh sát nói thế nào?” Phương Hữu Lợi trầm giọng hỏi.

”Là nhằm vào Bình An, con mới vừa đi gặp qua vị Khâu Thiếu Triết đó, anh ta cũng nói người kia là tới từ sau lưng Bình An.” Lê Thiên Thần nói.

”Bình An vẫn chỉ là cô gái nhỏ, không thể nào đắc tội với ai, nói không chừng là trên phương diện làm ăn, có người muốn trả thù chú.” Phương Hữu Lợi nói có chút ảo não.

”Chú Phương kinh doanh luôn luôn quang minh chính đại, cũng không đắc tội với người nào.” Lê Thiên Thần nói, mặc dù anh ta cũng hoài nghi tới, nhưng thật sự tìm không ra đối tượng khả nghi.

”Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ai là tiểu nhân chúng ta làm sao biết, con hãy cho người ta âm thầm điều tra xem, ai dám tổn thương con gái của chú, bất kể người đó bỏ ra bao nhiêu tiền, cũng phải bỏ ra gấp đôi giá cao trả đũa lại người kia “ Con mắt sắc bén của Phương Hữu Lợi thoáng qua một tia tàn nhẫn, khác hẳn với hình tượng ôn nhu nho nhã trước mặt con gái mình, lần đầu tiên ở nhà ông lộ ra ánh mắt bén nhọn như vậy.

Chinh chiến thương trường nhiều năm, Phương Hữu Lợi làm sao có thể lịch sự nho nhã như bề ngoài thường ngày?

”Chú Phương, con nhất định sẽ điều tra rõ ràng.” Lê Thiên Thần trả lời, dừng một chút, thanh âm của anh nhẹ xuống, “Chú Phương, con muốn đi xem Bình An một chút, sẽ không đánh thức cô ấy.”

Phương Hữu Lợi do dự một chút, vẫn gật đầu.

Đại thúc á, mình k biết các bạn nghĩ sao, chứ đại thúc lại gần Bình An mình đều thấy BA ko bao giờ bình tĩnh nổi, hí hí ^^ trích một đoạn nè

”Anh còn tưởng rằng nhóc quái thú như em, cái gì cũng không sợ chứ.”
Nghiêm Túc nhỏ giọng cười nói.

Anh mới là quái thú, cả nhà anh đều là quái thú Bình An tức giận

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Thêm Bạn

Lê Thiên Thần đi tới phòng Bình An, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vừa nhìn vào liền thấy Bình An nằm ngủ nghiêng trên chiếc giường trắng, cái chăn bằng tơ tằm trắng đắp lên nửa gương mặt cô chỉ để lộ ra cái trán trơn bóng cùng chiếc mũi thanh tú khéo léo. Giấc ngủ của cô dường như không được yên ổn lắm bởi đôi mày thanh tú đang nhẹ chau lại.

Anh rón rén đến gần ngồi xuống mép giường, ánh đèn nhu hòa đầu giường đọng trong mắt anh phản xạ ra tia sáng lấp lánh, anh cup mắt xuống thâm tình lưu luyến ngắm nhìn cô.

Cô gầy đi không ít, khuôn mặt vốn tròn trịa kiểu trẻ con sau lần ngã bệnh đó đã không thấy tăm hơi, cằm nhọn ra, khuôn mặt chỉ còn nhỏ cỡ bàn tay, ít đi mấy phần ngây thơ ngoan ngoãn, nhiều thêm mấy phần thành thực điềm đạm. Nhưng cho dù cô thế nào, một cái nhãn mày, một nụ cười của cô cũng đều làm cho anh thấy quyến luyến.

Không phải là anh không hối hận! Lúc cô còn yêu anh thì anh tìm đủ lý do để cho mình không bị cô hấp dẫn, cho rằng mình thờ ơ với cô, nhưng hóa ra trong lúc vô tình cô đã chiếm cứ vị trí lớn nhất trong lòng anh.

Anh rất muốn giữ lại vẻ tốt đẹp của cô, nhưng đã đánh mất lòng cô rồi thì liệu anh còn có thể dùng được gì để giữ cô lại bên cạnh anh?

“Bình An...” Anh sửa lại góc chăn cho cô, nhỏ giọng nỉ non, “Anh hối hận rồi, em có thể cho anh thêm một cơ hội không. Anh sẽ không làm cho em thương tâm nữa đâu.”

Người đang say giấc mộng không hề cử động.

Lê Thiên Thần âm thầm cười khỗ, giờ khắc này, anh thật sự thành tâm dốc hết tất cả để đổi lại được cô động lòng lần nữa.

“Hôm nay nghe thấy em suýt nữa thì gặp chuyện không may, anh mới biết rằng anh sợ mất em biết chừng nào. Bình An, anh yêu em.” Lê Thiên Thần cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Cả đời này anh sẽ không buông em ra nữa đâu.”

Anh chăm chú nhìn cô thật sâu trong chốc lát rồi mới chậm rãi đứng dậy, nhẹ chân rời khỏi phòng.

Nệm lồm xuống giờ đã khôi phục sự bằng phẳng, tiếng đóng cửa rất nhỏ truyền vào tai, Bình An từ từ mở mắt, bình tĩnh đau thương nơi đáy mắt cô không tiếng động chảy xuôi.

Đối với thâm tình này của Lê Thiên Thần, cô ngoài cảm thấy buồn cười còn có nỗi thương cảm khó hiểu.

Cô đã dùng tính mạng mình để khóc tang cho tình yêu liều lĩnh trước kia, sau khi trải qua nỗi tuyệt vọng hoàn toàn, cô không thể nào lại động lòng vì Lê Thiên Thần nữa.

Lê Thiên Thần và cô kiếp này đã không còn như trong kiếp trước. Một đời một kiếp, khi người bạn yêu phản bội bạn, bạn vẫn cam tâm tình nguyện trở lại bên anh ta sao?

Bất quá như vậy cũng tốt, cứ để cho Lê Thiên Thần thể nghiệm một chút nỗi uất ức và thống khổ mà cô đã từng phải chịu, phương pháp tốt nhất để trả thù một người chẳng phải là khiến cho anh ta yêu mình đó sao?

Bởi vì lời tâm sự vừa rồi của Lê Thiên Thần, cảm xúc xao động bất an của cô đột nhiên bình tĩnh lại, một chút thương cảm khó hiểu kia cũng biến

mất. Bình An nhắm mắt lại, khước miệng gợn lên một nụ cười mỉa mai nhàn nhạt, rồi dần dần đi vào giấc mộng.

Hôm sau, sáng sớm Bình An đã rời giường, rửa mặt chải đầu xong thì xuống lầu, phát hiện Lê Thiên Thần đã ở trong phòng khách rồi.

“Dì Liên ơi, ba con đâu?” Bình An làm như không có việc gì gật đầu chào anh ta một cái, sau đó mới hỏi Dì Liên đang chuẩn bị bữa sáng.

“Ông chủ vẫn chưa xuống.” Dì Liên cười nói, “Cô chủ hôm nay dậy sớm quá nhỉ.”

Bình An nhìn đồng hồ thì phát hiện mới có bảy giờ, hèn gì ba còn chưa xuống tới. Lê Thiên Thần thế mà lại đến sớm.

Lê Thiên Thần đi tới, sóng mắt như mặt hồ gợn lăn tăn lóe ra ánh sáng dịu dàng, thanh âm êm ái khôn tả, “Bình An, mấy ngày nay em không nên ra khỏi nhà, chờ bên Cục Cảnh sát bắt được người rồi em hãy đi.”

“Tôi muốn đến bệnh viện một chuyến.” Bình An mỉm cười với anh ta, khẽ nói.

Lê Thiên Thần nao nao, thế này mới nhận ra hình như đã rất lâu rồi Bình An không còn cười với anh, đừng nói chi là nói chuyện ôn hòa với anh như vậy. Từ sau khi cô bị bệnh, thái độ của cô với anh y như con nhím xù lông, anh đến gần một bước cũng không được.

Bởi vì nụ cười khẽ này của cô, tâm trạng hậm hực mấy ngày qua của anh lập tức trở nên sáng sủa, thanh âm càng dịu dàng, “Sao vậy? Cảm thấy không thoải mái hả? Để anh đi với em.”

“Hôm nay anh không bận sao?” Cũng sắp bước sang năm mới rồi, sang năm Lê Thiên Thần sẽ phải đến công ty chi nhánh, hơn nữa hiện tại còn

phải họp tổng kết nghiệp vụ công ty, đáng lý ra anh ta phải rất bận mới đúng.

“Anh không yên tâm để em đi ra ngoài một mình.” Lê Thiên Thần nói.

Bình An cười nói, “Tôi không việc gì, chỉ muốn đi thăm Khâu Thiếu Triết thôi. Anh ấy đã cứu tôi mà tôi còn chưa cảm ơn anh ấy.”

Mắt Lê Thiên Thần thoáng qua một tia tối sầm, “Em không thể đi ra ngoài một mình, gọi điện thoại nói cảm ơn anh ta được rồi. Sau này bắt được hung thủ rồi thì chúng ta lại tự tới cửa cảm ơn.”

Chúng ta? Cô và anh ta khi nào thì có thể trở thành chúng ta? Khóe miệng Bình An hơi nhếch lên, cúi đầu húp cháo, khiến Lê Thiên Thần không nhìn thấy được nụ cười giấu cợt của cô, “Không đi thăm anh ấy thì tôi áy náy lắm, tôi sẽ nói chú Đình đi theo tôi được rồi, anh cứ đi làm việc của anh đi.”

“Đừng nói nữa, anh đi với em.” Lê Thiên Thần nói giọng kiên quyết, nếu không ở cạnh cô, anh ta nhất định sẽ lo lắng hải hùng cả ngày.

Phương Hữu Lợi xuống cầu thang đi vào phòng ăn, thấy Lê Thiên Thần đã tới thì kinh ngạc, “Thiên Thần, sao hôm nay tới sớm vậy?”

“Chú Phương, chào buổi sáng.” Lê Thiên Thần cười chào hỏi, “Bình An muốn đến bệnh viện cảm ơn Khâu Thiếu Triết, con đưa cô ấy qua đó.”

Phương Hữu Lợi nhíu nhíu mày, Bình An tự mình đến nói một tiếng cảm ơn với Khâu Thiếu Triết là phải, nhưng nghĩ tới bên ngoài còn nguy hiểm, ông lại có chút do dự.

“Nếu không thể không đến bệnh viện, vậy để cho Thiên Thần đi cùng con đi, nếu không ba tìm hai hộ vệ đi với con.” Phương Hữu Lợi nói.

Bình An đành phải gật đầu đồng ý cho Lê Thiên Thần theo cô đến bệnh viện.

Ăn xong bữa sáng, Lê Thiên Thần liền lái xe đưa Bình An tới bệnh viện nhân dân. Khâu Thiểu Triết nằm ở phòng bệnh hạng nhất, không có người nhà đồng ý thì những người khác không thể đi vào.

May Lê Thiên Thần lợi dụng quan hệ, nhờ y tá bệnh viện đi vào nói một tiếng với Khâu Thiểu Triết, được Khâu Thiểu Triết đồng ý, bảo vệ mới để cho họ đi vào tầng VIP.

Khâu Thiểu Triết mặc áo khoác xanh bên ngoài bộ đồng phục bệnh nhân ngồi trên giường bệnh sang trọng xem ti vi, sắc mặt đỏ thắm, trông hoàn toàn không giống như bệnh nhân mà giống như đang nghỉ dưỡng ở nơi này thì đúng hơn.

Thấy Bình An xách giỏ trái cây tới, Khâu Thiểu Triết nhếch miệng nở nụ cười, “Khách sáo chi vậy?”

Nhưng khi nhìn thấy Lê Thiên Thần đi theo sau lưng Bình An thì nụ cười nhạt xuống, “Anh Lê cũng tới à.”

Bình An để giỏ trái cây xuống, áy náy cười cười với Khâu Thiểu Triết, “Anh không sao chứ? Anh Khâu, cảm ơn anh đã cản giúp tôi.”

Khâu Thiểu Triết thật ra cũng mới chỉ hai mươi hai tuổi, bình thường ăn mặc chững chạc chẳng qua là muốn ra vẻ đại ca trước mặt bạn bè. Hôm nay đầu tóc anh hơi rối, ngồi xếp bằng ở trên giường mỉm cười rạng rỡ với Bình An trông đẹp trai như ánh mặt trời, hoàn toàn khác xa hình tượng công tử phong lưu mà Bình An chán ghét trước đây.

“Dầu gì chúng ta cũng cùng chung hoạn nạn, cũng có thể coi như là bạn bè sống chết có nhau rồi, còn gọi là Anh Khâu thì nghe đau lòng lắm đó.”

Khâu Thiếu Triết hờn dỗi kêu lên. Anh đã làm đến thế rồi, sao cô còn có thể đối xử với anh lạnh nhạt như vậy.

Bình An lắc đầu cười khẽ. Cô luôn giữ lòng đề phòng và cảnh giác ở mức cao đối với tất cả những người có thể tổn thương cô ở kiếp trước, chưa từng nghĩ tới Khâu Thiếu Triết sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của cô. Tới qua cô đã suy nghĩ thật lâu xem nên dùng thái độ gì để đối đãi với Khâu Thiếu Triết? Tiếp tục lãnh đạm với anh như trước đây là không có khả năng rồi đấy, vậy thà rằng trở thành bạn bè còn hơn. Cô cảm thấy bản chất của Khâu Thiếu Triết không xấu, cho nên bất kể kiếp trước rốt cuộc là anh ta bị Đỗ Hiếu Mị lợi dụng hay lúc ấy chỉ là đúng dịp, cô đều muốn biến anh thành người phe mình.

Trả thù Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, cô cũng cần có người có thể giúp cô.

Cô vươn tay, khoe miệng tràn ra nụ cười xán lạn tinh khiết, “Tôi tên là Phương Bình An, anh có thể gọi tôi là Bình An.”

Khâu Thiếu Triết... Cô quyết định tin tưởng người này một lần, chàng trai này có lẽ có thể trở thành bạn tốt.

“Khâu Thiếu Triết.” Khâu Thiếu Triết vươn tay, mặt mày hớn hờ, không thềm để vào mắt sắc mặt âm trầm của Lê Thiên Thần.

“Lưng của anh... không sao chứ?” Thái độ của Bình An đối với Khâu Thiếu Triết trở thân thiết ôn hòa không ít, không còn khách sáo xa cách như lúc trước.

“A, cũng tốt, chỉ tổn thương một chút, mấy ngày nữa là có thể xuất viện.” Khâu Thiếu Triết cười nói. Thật ra nếu anh biết người kia cầm trong tay là axit sunfuric, chưa chắc anh đã đỡ thay cô. Lúc ấy thật ra anh cũng không nghĩ nhiều như vậy, mà theo bản năng liền kéo cô qua che chở, phần nhiều là do thói quen thương hương tiếc ngọc trước giờ của anh thôi.

Nhưng bởi vì sự kiện này mà đã khiến ông già nhìn mình bằng cặp mắt khác, lại có thể trở thành bạn bè với Phương Bình An, anh cảm thấy chút đau đớn này thật đáng giá.

Anh muốn Phương Bình An sẽ từng chút từng chút bị anh cảm động, sau đó yêu anh.

“Vậy thì tốt.” Bình An thở phào nhẹ nhõm, “Thật xin lỗi, tại tôi mà hại anh ra nông nổi này.”

Khâu Thiếu Triết khoát tay cười, “Tôi là đàn ông, chịu thương tích không có gì đáng ngại, em là con gái mà bị hắt lên mặt thì coi như tiêu.”

“Thiếu Triết, anh thật sự là một người tốt.” Bình An chân thành cảm tạ.

Gương mặt tuấn tú của Khâu Thiếu Triết không tự chủ đỏ lên, lớn như vậy rồi mà đây vẫn là lần đầu tiên có người nói anh tốt, “Ai muốn làm người tốt chứ, lúc ấy tôi cũng đâu muốn cứu em, cũng không biết dây thần kinh nào bị chạm nữa.”

Hành động theo bản năng càng có thể nhìn ra bản chất của một người. Bình An nhìn anh khẽ mỉm cười, Lê Thiên Thần đứng cạnh nhìn thấy thì bụng dạ phát chua, ánh mắt nhìn Khâu Thiếu Triết sâu xa thêm mấy phần.

Bị Bình An nhìn như thế có chút không được tự nhiên, Khâu Thiếu Triết lại hỏi, “Tóm lại em đã đắc tội với ai vậy? Để tới nỗi xuống tay ác đến thế.”

Nói đến kẻ tạt axit, sắc mặt Bình An nặng nề, “Tôi còn muốn hỏi anh, tối qua anh có thấy rõ dáng dấp bề ngoài của kẻ kia không? Tôi hình như không biết người ta.”

“Toàn thân cao thấp của người đó chỉ nhìn thấy được đôi mắt, tôi sao thấy rõ được. À, bất quá theo dáng người thì hẳn là một phụ nữ.” Khâu Thiếu Triết nói, “Gần đây em có giành đàn ông với người nào không?”

“Nhảm.” Bình An tức giận trợn mắt nhìn anh ta, “Có phải người đó nhận lầm người không?”

“Nhận lầm người mà còn có thể gọi em là Cô Phương?” Khâu Thiếu Triết cười nhạo một tiếng.

Lê Thiên Thần nhíu chặt hai hàng lông mày. Phụ nữ? Anh nghĩ ngay tới Đỗ Hiếu Mị, nhưng tối qua Đỗ Hiếu Mị vẫn ở lại công ty làm thêm giờ, chính mắt anh nhìn thấy, cho nên không thể nào là cô ta.

Vậy thì còn có ai?

Bình An cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, cô thật sự nghĩ không ra gần đây mình đắc tội với ai.

“Tôi đã nói với cảnh sát rồi, tin là rất nhanh sẽ bắt được hung thủ. Mấy ngày tới em đừng ra khỏi nhà là được.” Khâu Thiếu Triết thấy vẻ mặt Bình An lo lắng liền trấn an cô mấy câu.

Bình An gật gật đầu đồng ý, lại hỏi thăm thêm về tình huống của người kia, nhưng tiếc là hôm qua Khâu Thiếu Triết cũng không thấy rõ lắm.

Không bao lâu, giờ thăm bệnh đã hết.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tha Thứ

Bình An chào tạm biệt Khâu Thiếu Triết.

“Bình An, em cho tôi số điện thoại đi, nếu không tôi làm sao tìm được em?” Khâu Thiếu Triết đưa điện thoại của mình cho Bình An. Vất vả lắm quan hệ với cô mới phát triển thêm được một bước, sao anh lại có thể bỏ qua cho bất kỳ cơ hội nào bồi dưỡng tình cảm với cô.

Lê Thiên Thần quay đầu lại lạnh lùng liếc nhìn anh, nụ cười thật cứng nhắc, “Cậu Khâu, nếu có chuyện gì Bình An sẽ tìm cậu.”

“Bình An cũng có số điện thoại của tôi đâu.” Khâu Thiếu Triết cười tít mắt nói. Anh đã nhìn ra anh chàng họ Lê này có khát vọng chiếm hữu Bình An rất lớn, vừa rồi lúc anh và Bình An nói chuyện, ánh mắt kia của Lê Thiên Thần hẳn đã lảng trí anh mấy vạn lần rồi.

Càng ngày càng cảm thấy vết thương sau lưng anh thật sự rất đáng giá nha.

Bình An cười nhận lấy điện thoại của Khâu Thiếu Triết, lưu số mình vào, “Chờ anh xuất viện, tôi mời anh ăn cơm.”

“Tốt.” Khâu Thiếu Triết tặng cho Lê Thiên Thần một ánh mắt đặc ý, cười he he gật đầu.

Sắc mặt Lê Thiên Thần tối sầm, cùng Bình An rời khỏi bệnh viện.

“Khâu Thiếu Triết này nhìn là đã biết không có ý tốt gì, em không nhất thiết phải đối xử tốt với anh ta như vậy. Nếu muốn báo ân, chú Phương tự nhiên sẽ bồi thường bọn họ.” Lê Thiên Thần vẫn còn đang tức anh ách trong bụng việc Khâu Thiếu Triết cố ý ra vẻ gần gũi với Bình An ngay trước mặt anh nên giọng nói có chút cứng rắn.

Bình An buồn cười nhìn anh ta. Ghen đi, ghen đi, trong lòng chua xót đi. Đáng đời!

“Anh Thiên Thần, Thiếu Triết đã cứu tôi, chẳng lẽ đó cũng là không có ý tốt? Ai có ý xấu lại dám đứng ra cản axit sunfuric dùm người khác đây.”

“Sao anh ta lại xuất hiện ở đó đúng lúc vậy? Chẳng lẽ không thể là anh ta tự biên tự diễn sao?” Lê Thiên Thần nói, vốn chỉ là nói lẫy, nhưng sau khi nói ra thì càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng.

Không phải cô không nghĩ tới khả năng này, nhưng lúc cô gặp Khâu Thiếu Triết thì phản ứng của anh ta là kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ cô sẽ xuất hiện ở đó, còn có vẻ mặt khiếp sợ khi bị tạt axit sunfuric lúc đó nữa, cô tin tưởng chuyện này không liên quan gì đến anh ta.

“Anh Thiên Thần, đầu óc anh tối tăm quá.” Bình An cười tủm tỉm nói.

Lê Thiên Thần nhìn sang cô, trong lòng kìm nén đến sắp nội thương. Anh muốn bảo cô về sau không nên tùy tiện đưa số điện thoại cho đàn ông khác, bảo cô đừng cười rục rờ với đàn ông khác như vậy, anh hy vọng cô chỉ thuộc về anh. Nhưng những lời này anh chỉ có thể gặm thét trong lòng mà không thể thốt ra lời, bởi anh thật vất vả mới làm cho cô hòa nhã nói chuyện cùng mình, không thể nói gì làm gì khiến cho quan hệ trở nên bế tắc nữa.

“Hung thủ là ai thì sớm muộn gì cũng sẽ biết.” Cuối cùng anh ta chỉ có thể nói như vậy.

Đưa Bình An về biệt thự nhà họ Phương xong, Lê Thiên Thần dặn dò cô không có anh đi cùng thì không thể đi ra ngoài. Bình An hứa rồi anh mới lên xe về công ty.

Đã xảy ra chuyện như vậy, Bình An cũng không tính đến Hội quán thẩm mỹ để học nữa. Dù sao cô cũng đã học được chút ít, sau này tự tìm thêm tài liệu nghiên cứu nữa thì cũng đủ để hù dọa những người không phải dân chuyên nghiệp rồi.

Cô chưa kịp gọi báo cho Trình Vận một tiếng thì Trình Vận đã gọi tới, nói là xem tin tức biết cô hôm qua đã xảy ra chuyện ở gần công ty, hỏi cô hiện tại sao rồi?

Bình An kể sơ lại chuyện đã xảy ra, cũng nói cho Trình Vận biết bây giờ cô không sao, đang ở nhà nghỉ ngơi.

Trình Vận yên tâm, dặn dò Bình An mấy ngày nay đều phải nghỉ ở nhà, đừng đi ra ngoài nữa.

Ai cũng lo cô đi ra ngoài một mình sẽ gặp nguy hiểm.

Bình An cười đồng ý.

Điện thoại mới vừa ngắt không tới ba giây đã lại vang lên, một thanh âm trầm ấm quyến rũ xuyên qua làn sóng điện truyền tới tai cô, “Bình An, em thật là, lần nào cũng làm người ta muốn thót tim.”

Chẳng biết tại sao, thanh âm trầm thấp khêu gợi này giống như có thể truyền vào tận đáy lòng cô, Bình An bĩu môi, ngã người nằm xuống ghế sofa, “Đại Tổng tài Nghiêm, lần này trái tim nhỏ của ngài lại bị tôi hù nữa sao?”

Tiếng cười trầm thấp ấm áp vang lên, “Sợ không?”

“Có chút.” Bình An thành thực trả lời.

“Anh còn tưởng rằng nhóc quái thú như em cái gì cũng không sợ chứ.”
Nghiêm Túc cười khẽ.

Anh mới là quái thú, cả nhà anh đều là quái thú, Bình An tức giận hỏi, “Tổng tài Nghiêm, một người bạn rộng như anh mà cũng rảnh gọi điện thoại tới trêu chọc tôi à?”

“Rõ ràng anh đang quan tâm thăm hỏi em.” Nghiêm Túc nói rất vô tội. Ngày đó sau khi đưa cô về nhà, buổi tối có việc đến Forest, khi anh ôm người mẫu gọi cảm trong tay thì dù thân thể có phản ứng nhưng trong đầu lại toàn là hình ảnh của cô bé quái thú này.

Làm cho anh cảm thấy rất buồn khổ.

“Tôi cảm ơn anh, được anh quan tâm thế này sức khỏe của tôi chắc chắn vô cùng tốt.” Bình An nói.

“Nghe giọng em tràn đầy sức sống như vậy, anh xác định sức khỏe của em khẳng định vô cùng tốt.” Nghiêm Túc lại khẽ cười.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, trợ lý Đường Sâm của anh đi vào, kinh hãi nổi da gà khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt anh lúc này.

Nghiêm Túc liếc anh ta một cái, ý bảo anh ta chờ đó một chút.

“Anh không bận à, Tổng tài Nghiêm?” Bình An hỏi, hình như cô nghe bên anh có tiếng gõ cửa.

“Chiều nay anh đến tìm em.” Nghiêm Túc nói.

Bình An còn chưa kịp từ chối thì anh đã ngắt điện thoại.

Nghe tiếng tíu tíu, Bình An bất đắc dĩ cười cười, cũng không để tâm lời nói của Nghiêm Túc, đang định quay về phòng thì chuông cửa vang lên.

Dì Liên ra ngoài mua thức ăn, trong nhà chỉ có Bình An.

Bình An cũng không lập tức ra mở cửa mà nhìn qua TV theo dõi ngoài cửa, khi thấy đó là Hà Tư Lâm mặc vest đen thì cô mới buông phòng bị, mở cửa, “Anh Tư Lâm.”

“Bình An.” Cầm Hà Tư Lâm đầy râu, nhìn vô cùng tiêu tụy sa sút, ánh mắt nhìn Bình An đầy áy náy và lo lắng.

“Anh sao thế? Mau vào đi.” Bình An vừa nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì kinh ngạc, vội vàng mời Hà Tư Lâm vào nhà.

Hà Tư Lâm ngồi xuống sofa, hai tay bất an xoa xoa vào nhau, nhìn Bình An ngập ngừng, “Bình An... Anh có chuyện muốn nói với em...”

Bình An rót cho anh ly trà nóng, ngồi xuống đối diện, “Anh Tư Lâm, anh hành hạ bản thân chi vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hà Tư Lâm uống một ngụm trà, trầm mặc hồi lâu, trong mắt đầy vẻ bất định.

Bình An khẽ nheo mắt lại. Chưa bao giờ Hà Tư Lâm lại tỏ vẻ mất tự nhiên và lo lắng thế này ở trước mặt cô, anh luôn thương yêu cô như em ruột, sao đột nhiên lại có thái độ giống như đã làm gì thật có lỗi với cô thế này...

Cô đột nhiên chần động, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, “Anh Tư Lâm, anh biết chuyện em hôm qua suýt nữa bị tạt axit không?”

Hà Tư Lâm nhìn cô bằng ánh mắt tối tăm, khó khăn khẽ gật đầu.

Bình An đứng phắt dậy, “Anh biết đó là ai, đúng không?”

“Là anh hại em, cô ấy không phải cố ý.” Hà Tư Lâm vội vàng đứng lên khẩn cầu nhìn Bình An, “Bình An, có thể đừng truy cứu chuyện này nữa được không.”

“Không thể nào.” Bình An cự tuyệt không chút nghi ngại, “Anh Tư Lâm, cô gái tên Tô Cầm làm đúng không? Cô ấy cho là anh thật sự muốn kết hôn với em nên liền tạt axit em? Một cô gái lòng dạ ác độc như vậy, anh còn che chở cô ta làm gì?”

“Nếu không phải tại anh, cô ấy sẽ không làm chuyện như vậy.” Hà Tư Lâm thống khổ kêu lên.

“Shit.” Bình An bực mình mắng một tiếng, “Hà Tư Lâm, anh biến thành tình thánh khi nào vậy? Anh muốn kết hôn với cô gái khác thì cô ta tạt axit người ta, thế mà anh lại bảo đó là trách nhiệm của anh, đạo lý đó ở đâu ra vậy? Chẳng lẽ trừ cô ta ra thì suốt đời này anh không được sống với ai khác sao?”

“...”

“Loại đàn bà làm được chuyện như vậy mà anh còn cho rằng đáng để cho anh thương tiếc sao? Nếu không phải tâm lý cô ta có vấn đề thì chính là bản tính có vấn đề. Anh xin xỏ dùm cô ta vì cảm thấy bởi cô ta yêu anh nên mới làm điều sai hử? Anh có nghĩ qua chưa, hôm qua nếu Khâu Thiếu Triết không cản giúp em thì axit sunfuric đó sẽ tạt lên mặt em, em có thể mù, mặt em sẽ bị hủy hoại, đến lúc đó em sẽ sống không bằng chết, chẳng lẽ một câu thật xin lỗi của anh là có thể gánh thay cô ta mọi sai lầm?”

Từ hôm qua tới giờ cô vẫn giữ thái độ vô cùng bình tĩnh với việc tạt axit, nhưng hôm nay nghe Hà Tư Lâm tới nói xin lỗi cô thì cô rất cuộc bùng nổ.

Không phải cô nhỏ nhen không chịu tha thứ cho ả Tô Cầm đó, mà chuyện này đã không phải là nói một câu thật xin lỗi là có thể xem như

chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đây là cố ý gây thương tích cho người khác, là phạm tội theo luật pháp.

Mà điều khiến cô càng giận chính là Hà Tư Lâm mà cô vẫn coi như anh ruột lại đến năn nỉ xin xỏ vì Tô Cầm, điều này làm cô cảm thấy tổn thương và cũng rất thất vọng.

Hà Tư Lâm nghe Bình An nói mà sắc mặt trở nên trắng bệch, anh khổ sở cúi đầu, anh thật không dám tưởng tượng nếu trong chuyện này người bị hại là Bình An.

“Tô Cầm cần phải bị trừng phạt vì chuyện mà cô ta đã làm. Anh Tư Lâm, yêu một người không hề sai, nhưng anh không nên bao che lỗi của cô ta. Hôm nay anh tìm đến em, em rất thất vọng.” Anh không phải tới quan tâm cô, mà là muốn xin cô tha thứ cho người thiếu chút nữa đã hủy dung cô.

“Bình An, thật xin lỗi...” Hà Tư Lâm ngập ngừng xin lỗi.

“Anh không có lỗi với em.” Bình An nhàn nhạt nhìn anh, “Anh muốn khuyên Tô Cầm tự thú, hay là tự em sẽ báo cảnh sát?”

Hà Tư Lâm há miệng, thống khổ nhìn Bình An, nhưng khi thấy vẻ mặt kiên quyết của cô thì chỉ có thể thở dài, “Em đừng báo cảnh sát, anh đi nói với cô ấy.”

“Anh Tư Lâm, anh nghe em khuyên một câu, có một số người bây giờ anh dứt bỏ không được chẳng qua vì anh không muốn dứt bỏ đó thôi. Nếu như anh thật sự quyết tâm thì sẽ không khó như vậy.” Cô nhận ra được rằng Hà Tư Lâm yêu Tô Cầm, nhưng bọn họ hoàn toàn không thích hợp với nhau, anh chỉ không nở rời đi mà thôi.

Hà Tư Lâm cười khổ gật đầu, rời khỏi Phương gia.

Bình An cầm điện thoại do dự hồi lâu rồi vẫn không gọi điện, cũng không định nói với ba chuyện Hà Tư Lâm tìm cô. Vẫn nên để xem thử kế tiếp Hà Tư Lâm sẽ làm thế nào đi.

Buổi chiều, Nghiêm Túc đến thăm cô, còn mang theo một hộp chocolate thật to nói là để an ủi cô.

Bình An nhớ tới cô ả Tô Cầm kia hình như làm việc tại Nghiêm Thị, còn là tình nhân của cấp trên cô ta, nên không khỏi nhìn Nghiêm Túc một cách hoài nghi.

Nghiêm Túc đang uống cà phê, thấy vẻ mặt cô quái dị thì không nhịn được cười hỏi, “Sao vậy?”

“Anh... có bao dưỡng tình nhân không?” Bình An gọn gàng dứt khoát hỏi không khách sáo.

“Hả?” Nghiêm Túc suýt tí nữa thì phun hớp cà phê ra ngoài, “Em có thể hỏi uyển chuyển chút được không? Đại tiểu thư à, chuyện bao dưỡng tình nhân rắc rối như vậy không thích hợp với anh.”

Hai má Bình An hơi đỏ lên, quần bách trùng mắt nhìn anh, “Anh biết cô gái nào tên Tô Cầm không?”

“Không biết.” Nghiêm Túc trả lời, “Sao vậy?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thăm

Bình An không tin tưởng lắm liếc nhìn Nghiêm Túc. Người đàn ông này vốn có kỷ lục về xì căng đan, nghe nói Tô Cầm đã từng là tình nhân của cấp trên cô ta, cô liền nghĩ ngay đến Nghiêm Túc.

“Anh thật sự không biết cô ta? Cô ta là nhân viên của anh mà.” Bình An nghi ngờ hỏi.

Nghiêm Túc ung dung nhìn cô, bật cười, “Nhân viên Nghiêm Thị không hơn ngàn thì cũng có mấy trăm, làm sao anh có thể biết hết từng người được. Bình An, em quá coi trọng anh rồi thì phải.”

Bình An chau nhẹ đôi mày thanh tú, “Được rồi, anh không biết thì thôi.”

“Sao lại đột nhiên hỏi về người này, có phải có liên quan đến chuyện tạt axit lần này không?” Nghiêm Túc khẽ nheo lại đôi mắt hẹp dài, đáy mắt có một tia tàn khốc thoáng lướt qua.

Sức phán đoán của người này ghê thế không biết! Bình An liếc anh, “Tôi chỉ hỏi băng quơ thế thôi, không có gì.”

Nghiêm Túc rất hứng thú nhìn cô, “Như vậy, sự việc có đầu mối rồi sao?”

“Bên cảnh sát còn chưa có tin tức gì.” Bình An trả lời, cô phải đề cao cảnh giác khi ứng phó với Nghiêm Túc này, nếu không sẽ bất tri bất giác bị bẫy mà không biết.

Nghiêm Túc miễn cưỡng tựa lưng lên sofa, chân dài gác chéo lên, nhìn không ra anh đang nghĩ gì qua ánh sáng chớp động trong đôi mắt đen, “Ngày nghỉ em đều ở nhà à?”

“Ừ.” Bình An thản nhiên đáp lời.

“Sao không đi du lịch?” Nghiêm Túc hỏi.

“Không có chỗ nào đặc biệt muốn đi.” Bình An trả lời rất có nề nếp.

“A, hôm qua em gặp chuyện không may là ở gần Australia Secret đúng không.” Nghiêm Túc đột nhiên lại hỏi đến sự kiện axit sunfuric.

Đề tài chuyển đổi nhanh đến mức làm Bình An có chút mơ hồ, “Ừ, khi đó vừa từ cao ốc của Australia Secret đi ra.” Dừng một chút, Bình An cau mày nhìn Nghiêm Túc, “Đại Tổng tài Nghiêm, anh rảnh lắm à? Sao lại có thời gian ngồi đây tán gẫu thế?”

Anh quả thật rất bận, năm giờ còn phải đi công tác Đài Loan một chuyến, nhưng vì nghe được cô xảy ra chuyện nên tự dưng cảm thấy phải tới thăm cô một chút mới có thể an lòng.

“Bình An, em thật sự không biết rốt cuộc ai đã tấn công em sao?” Nghiêm Túc thu hồi vẻ cợt nhả, nhìn chăm chăm vào Bình An không chớp mắt.

Bình An sững sốt, mắt nhìn sang chỗ khác tránh ánh nhìn chăm chú của Nghiêm Túc, “Không biết.”

“Nếu vậy mấy ngày này ở nhà đi, đừng ra ngoài.” Nghiêm Túc nhíu mày, cảm thấy bé con này không nói thật lòng.

“Biết rồi, biết rồi, các người ai cũng thấy tôi nên trốn trong tủ sắt mới an toàn.” Bình An tức giận kêu lên.

Nghiêm Túc từ từ nở nụ cười, “Thế nào? Mới một ngày thôi mà đã chồn chân rồi hả?”

“Không có.” Bình An lắc lắc đầu, đột nhiên sực nhớ ba đã quyết định hợp tác đầu tư với Nghiêm Thị trong hạng mục Phượng Hoàng Thành, sòng mắt vốn âm đạm nháy mắt sáng lên, “Nghiêm Túc, Phượng Hoàng Thành của anh khi nào thì khởi công thế?”

“Em cũng có hứng thú với Phượng Hoàng Thành à?” Nghiêm Túc cười hỏi.

“Ba tôi hợp tác với anh mà, tôi đương nhiên phải quan tâm rồi.” Thật ra thì cái cô quan tâm hơn chính là Phượng Hoàng Thành rốt cuộc có còn là Phượng Hoàng Thành trong trí nhớ của cô hay không, nếu không có phát sinh thay đổi gì, đến lúc đó cô còn có tính toán khác.

“Em quan tâm anh, hay là quan tâm ba em?” Nghiêm Túc hạ giọng, đôi mắt đen nhánh thăm thăm như ánh sao sáng trong bầu trời đêm đang lấp lánh nhìn Bình An.

Phòng khách to như thế chỉ có hai người bọn họ, thanh âm trầm thấp khêu gợi của anh trong không gian rộng lớn này có vẻ đặc biệt rõ ràng, bạn Bình An hơi mất tự nhiên, “Đương nhiên là quan tâm ba tôi, anh còn nhiều người khác quan tâm mà.”

Nghiêm Túc lộ ra vẻ mặt thất vọng, “Đau lòng quá đi, vậy mà anh còn hấp tấp bỏ hết công hết việc để tới thăm em.”

Bình An bĩu môi, “Tôi có bắt anh đến thăm tôi đâu.”

Nghiêm Túc lắc đầu nở nụ cười trông khá bất đắc dĩ. Đúng vậy, giao tình giữa hai người cũng không sâu, nhiều lắm cũng chỉ là cùng nhau ăn cơm mấy lần, trừ lần ở nhà Viên lão phu nhân ra thì những thời điểm khác đều là

ăn cơm chung dưới tình huống cô không quá tình nguyện. Nhóc con này vẫn rất cảnh giác với mình đây.

Thiệt là, nhìn thì như cô bé ngây thơ đơn thuần, thế mà sao sức đề phòng lại nhiều như thế, nhìn mặt anh không đáng tin vậy sao?

Đang định bày tỏ một chút uất ức của mình, tiếng chuông cửa vang lên.

Lúc này còn ai tới đây? Bình An nghi ngờ xem màn hình hiển thị. Là hai phụ nữ, một là Đỗ Hiếu Mị, một người khác rất quen mắt nhưng tạm thời Bình An không nhớ ra được là ai.

Mở cửa ra, Bình An nhìn thấy ngay một bó hoa bách hợp thật to, còn có một giỏ trái cây lớn, sau đó một gương mặt thú vị từ phía sau bó hoa lộ ra.

“Cô Phương, nghe nói cô bị hoảng sợ, chúng tôi đại diện cho đồng nghiệp công ty đến thăm cô.” Đứng trước mặt Bình An là một phụ nữ ba lăm ba sáu tuổi, tóc ngắn ngang tai, trang điểm tinh xảo xinh đẹp, mặc bộ váy công sở màu lam đậm vừa người, dáng người vừa phải, nhìn ra được là một phụ nữ rất hiểu đời.

Thắc mắc của Bình An đối với người phụ nữ này sau khi nhìn rõ diện mạo của cô ấy thì liền nhớ ngay ra là ai. Cô ấy tên Đồng Tư Tiệp, là Quản lý Bộ phận PR của Tập đoàn Phương Thị, có chồng là nhân viên công vụ. Đồng Tư Tiệp này vô cùng giỏi về phương diện ngoại giao, cũng biết được cách nói lời hay, ứng phó rất thành thạo về mặt quan hệ xã hội của Tập đoàn Phương Thị.

Nhưng ấn tượng của Bình An với cô ấy không phải được thành lập qua vài lần gặp mặt không tính là nhiều lắm, mà là vì sau đó Đỗ Hiếu Mị cố ý muốn trở thành Quản lý Bộ phận PR, bởi vì chính cô thiên vị nên luôn thay Đỗ Hiếu Mị nói tốt trước mặt ba. Khi đó, cô hoàn toàn không nghĩ tới việc làm vậy sẽ tổn thương đến Đồng Tư Tiệp mà chỉ muốn giúp Đỗ Hiếu Mị lấy được thứ cô ta muốn chứ không hề suy nghĩ đến hoàn cảnh và cảm thụ

của người khác. Sau đó nữa, lúc Đồng Tư Tiệp biết sau lưng Đỗ Hiếu Mị có sự hỗ trợ của cô thì đã từng tới tìm cô.

Cho đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ như in lời cô ấy đã từng nói.

“Cô Phương, Tập đoàn Phương Thị là một công ty chứ không phải là sân chơi của một mình cô, không phải cô thích người nào liền xem chức vị như món đồ chơi tặng cho người đó. Sự ngây thơ của cô ngày nào đó sẽ làm cô bị thương tổn.

“Và trước khi cô bị tổn thương, cô vĩnh viễn sẽ không biết được cô đã mang đến cho người khác bao nhiêu thống khổ.”

Khi đó, Đồng Tư Tiệp cần công việc này để nuôi gia đình, bởi chồng cô ấy đi công tác bị tai nạn xe cộ, con lại còn nhỏ, gánh nặng trong nhà đều đổ hết lên vai cô ấy.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới việc làm cho Đồng Tư Tiệp rời khỏi Tập đoàn Phương Thị, nhưng sau đó không biết Đỗ Hiếu Mị đã làm cái gì, thế mà lại khiến cho Đồng Tư Tiệp bị đuổi việc.

Nhưng bất kể thế nào, người sai vẫn là cô... Nếu không phải ngay từ đầu cô đã thiên vị Đỗ Hiếu Mị, có lẽ cuộc sống của Đồng Tư Tiệp sau này không đến nỗi gian nan thế.

Kiếp trước cô thật sự quá mức ngu ngốc, luôn dựa theo yêu thích của mình mà làm việc, chuyện cô làm sai còn rất nhiều, chẳng qua cô không nhớ hết đó thôi, chỉ lúc nào gặp được thì mới có thể nhớ tới.

Đối với Đồng Tư Tiệp, Bình An có nỗi áy náy muộn màng.

“Sao thế Bình An, bị chúng tôi làm hoảng à? Hay là không hoan nghênh chúng tôi?” Đồng Tư Tiệp thấy Bình An dùng vẻ mặt quái dị nhìn cô liền nói giỡn.

Bình An lấy lại tinh thần, cười nói, “Quản lý Đồng, mời vào, ngại quá, để mọi người phải tốn kém.”

Cô không phải là người sau khi làm sai chuyện gì rồi thì chỉ biết ngồi đó hối tiếc và than vãn. Cô biết mình đã sai nên lần này nhất định sẽ cứu vãn và bồi thường, chứ không phải sống trong sự hối hận dày vò.

Đỗ Hiếu Mị đi theo sau Đồng Tư Tiệp, mỉm cười với Bình An. Cô ta vốn không định đến đây, lúc nghe Phương Bình An thiếu chút nữa bị tạt axit sunfuric thì trong lòng cô ta thật ra có loại khoái cảm trút được giận, bây giờ còn bắt cô ta tới tận nhà an ủi con nhóc thối tha này, cô ta còn hận không thể tạt thêm axit lần nữa ấy chứ.

Nhưng mà Đồng Tư Tiệp là cấp trên của cô ta, cấp trên muốn cô ta cùng lại đây chẳng lẽ cô ta có thể từ chối? Hừ, không lâu đâu, cô ta nhất định sẽ thay thế Đồng Tư Tiệp này, trở thành quản lý Bộ phận PR.

Không chiếm được người đàn ông cô ta muốn, vậy cô ta sẽ phải lấy được thế lực.

Mới bước tới cửa phòng khách, hai người liền nhìn thấy Nghiêm Túc ngồi trên ghế salon với dáng vẻ vô cùng nhàn hạ thoải mái. Trên mặt họ lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng rồi Đồng Tư Tiệp khôi phục rất nhanh, nở nụ cười xã giao đúng tiêu chuẩn, “Tổng tài Nghiêm cũng ở đây ư, thật là khéo quá.”

Nghiêm Túc nhận ra đây là Quản lý Bộ phận PR của Phương Thị đã gặp qua mấy lần tại các bữa tiệc, “Chào Cô Đồng.”

Đồng Tư Tiệp bắt tay anh, nhìn Bình An cười mập mờ, “Cô Phương, xem ra chúng tôi thành khách không mời mà đến rồi.”

Bình An biết Đồng Tư Tiệp hiểu lầm, cười nói, “Làm gì có, đều là bạn mà.”

Nghiêm Túc nhú mày, cười cười chẳng nói đúng sai.

Đông Tư Tiếp lại cho là cô bé Bình An này e thẹn, chỉ mím cười liếc mắt nhìn hai người mà không nói gì thêm. Đỗ Hiếu Mị bị nụ cười trên mặt Bình An đâm vào khiến chói mắt.

Nghiêm Túc khách sáo hàn huyên vài câu cùng Đông Tư Tiếp, nhìn đồng hồ tay, thời gian của anh cũng sắp hết, nếu không đi thì sợ sẽ trễ giờ, liền nói khẽ với Bình An, “Bình An, anh còn có việc, đi trước nhé.”

Bình An đưa anh ra cửa.

Lúc Nghiêm Túc quay đầu xe rời đi thì đồng thời cũng gọi điện thoại cho trợ lý Đường Sâm, “Đường Sâm, đi thăm dò thử, công ty chúng ta có phải có một nhân viên tên Tô Cầm không?”

“Lão đại, cậu ở đâu đó? Chúng ta nên ra sân bay rồi.” Đường Sâm sốt ruột vì tìm mãi không thấy Nghiêm Túc, nhận được điện thoại của anh thì lập tức oa oa kêu lên.

“Tôi đang ra sân bay đây, cậu tới đó rồi gặp nhau đi, đừng quên chuyện tôi dặn đó.” Nghiêm Túc nói.

“Ý cậu nói người tên Tô Cầm trước kia là thư ký của Quản lý Hà Bộ phận Hành chính đó hả, ah, còn là người tình của tay quản lý đó, nghe nói sau khi bị Hà phu nhân biết được thì còn tới nhà cô ta náo loạn một trận, sau đó Tô Cầm bị điều đến Bộ phận Nhân sự.” Đường Sâm báo cho Nghiêm Túc tin tức mà anh biết được, “Lão đại, đừng nói là ngài để mắt Tô Cầm đó chứ? Đáng dấp cô ta trông như một đóa hoa trắng nhỏ mong manh, quả dễ khiến cho đàn ông kiêu căng phải động lòng mà.”

“Đường Sâm.” Thanh âm Nghiêm Túc vang lên lạnh như băng, “Ngoài việc càng ngày càng nhiều chuyện ra, tôi thấy cậu cũng càng ngày càng ngứa da rồi.”

Đường Sâm ông ổng kêu oan. Anh đây là được mọi người yêu thích đó nha, mỗi lần đến ăn cơm trong nhà ăn công ty đều có nữ đồng nghiệp ngồi tám chuyện với anh. Anh làm vậy là vì ai, chẳng phải là vì để hiểu rõ dân tình công ty hơn, để trợ giúp BOSS giải quyết các loại khó khăn sao????

Nghiêm Túc không để ý tới lời giải thích của Đường Sâm, chỉ thản nhiên nói, “Đi thăm dò xem Tô Cầm này gần đây đã làm gì.”

“Vâng, BOSS.” Nhận thấy ông chủ đang vô cùng nghiêm túc, Đường Sâm không dám đùa giỡn nữa, trong lòng lại càng tò mò về Tô Cầm này. Cô gái này có năng lực gì mà lại làm cho Nghiêm Túc cũng chú ý tới cô ta.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lôi Kéo

Bình An kêu Đồng Tư Tiệp ngồi xuống, liếc khẽ qua Đỗ Hiếu Mị, có chút lãnh đạm.

”Vị này cũng là đồng nghiệp bộ phận PR chúng tôi, Đỗ Hiếu Mị, hình như là bạn học của Phương tiểu thư đấy.” Đồng Tư Tiệp cười nói với Bình An, cũng là bởi vì Đỗ Hiếu Mị là bạn học của Phương Bình An, cô mới có thể để cho cô ta cùng đi, vì muốn dễ dàng làm quen.

Bình An cười nhạt, bộ dạng giống như là mới nhìn thấy Đỗ Hiếu Mị, “Vậ sao? Vậ thì thật là khéo a.”

Đỗ Hiếu Mị nhẹ nhàng gật đầu, vẫn như cũ là mỉm cười vừa đúng, “Đúng vậ, quả thật rất khéo.”

Đồng Tư Tiệp thấy thái độ của Bình An đối với Đỗ Hiếu Mị cũng không phải quá nhiệt tình, liền không có tiếp tục về đề tài này, mà là quan tâm tới chuyện Bình An hôm qua gặp phải.

”Thật ra thì chỉ là sợ một chút thôi, cảm ơn mọi người quan tâm.” Bình An gật đầu cười nói, đối mặt với nhân viên Tập đoàn Phương thị, cô duy trì một loại tư thái đoan trang không màng danh lợi, không thể để cho người ta cảm thấy cô còn là một đứa bé.

”Phương tiểu thư, bất kể như thế nào, sau này vẫn phải cẩn thận hơn.” Đồng Tư Tiệp ôn nhu nói.

”Chị gọi em là Bình An đi, Phương tiểu thư nghe lạnh nhạt quá.” Bình An cố ý muốn lôi kéo Đồng Tư Tiệp, đương nhiên phải làm cho quan hệ thân mật hơn.

Đáy mắt Đồng Tư Tiệp thoáng qua một tia mừng rỡ, lập tức cười nói, “Tốt lắm, Bình An, em nhất định phải để ý nha, cũng có thể gọi chị là chị Tư Tiệp.”

”Hay quá, tương lai có cái gì không hiểu, em còn phải tìm chị Tư Tiệp hỏi đấy.” Bình An nở nụ cười, tầm mắt nghiêng qua nhìn mặt Đỗ Hiếu Mị có chút âm trầm.

”Đúng rồi, tối thứ Sáu tuần sau là tiệc mỗi năm một lần, Bình An, năm nay em sẽ tham gia chứ.” Đồng Tư Tiệp cười hỏi.

Ánh mắt của Bình An lóe lên, cô nhớ vào năm nay, sau tiệc tất niên, Đỗ Hiếu Mị đã muốn lấy được bộ phận PR, nhưng bởi vì Đồng Tư Tiệp cũng không có phạm phải lỗi gì, hai người tranh đấu gay gắt nửa năm, cộng thêm cô luôn âm thầm nói tốt giúp Đỗ Hiếu Mị, a, đúng rồi, lúc này Đỗ Hiếu Mị còn chưa có cùng ba đi chung với nhau, là khi Đỗ Hiếu Mị trở thành quản lý của bộ phận PR, thời gian cùng ba tiếp xúc nhiều, mới có cơ hội câu dẫn ba.

Vô luận như thế nào cũng không thể để cho Đỗ Hiếu Mị trở thành quản lý bộ phận PR”Đó là đương nhiên, em là bạn gái của ba em mà.” Bình An trợn to mắt nhìn, cười nói.

Lần này, cô phải giúp Đồng Tư Tiệp đem Đỗ Hiếu Mị đá ra khỏi Tập đoàn Phương thị.

”Ai nha, chuyện này sẽ làm cho biết bao nhiêu nữ đồng nghiệp ở Phương thị thương tâm nha.” Từ cô gái nhỏ mới vừa tốt nghiệp đại học cho tới cô gái quyến rũ trưởng thành vẫn còn độc thân,, không ai không ôm hy vọng có được lòng ưu ái của Đồng Sự Trường mời tham gia họp hằng năm? Chỉ

tiếc bạn gái mà Đồng Sự Trưởng dành riêng lại chính là con gái của mình, khiến ai cũng không có cơ hội, Bình An cười như không cười nhìn Đỗ Hiếu Mị một cái, nếu như nhớ không lầm, cô cũng vào năm nay không nhận lời làm bạn gái của ba, bởi thân phận của cô là làm bạn gái của Lê Thiên Thần, cho nên mới khiến Đỗ Hiếu Mị có cơ hội có thể lợi dụng, cũng không biết dùng phương pháp gì, khiến ba hết sức có cảm tình với cô ta.

Đỗ Hiếu Mị chú ý tới vẻ khinh thường này trong đáy mắt Bình An, trong lòng hiện lên một tia tức giận.

Con nhóc này là đang cười nhạo cô ta sao? Cười nhạo cô ta nhiều lần đến gần Phương Hữu Lợi nhưng không có thành công, ngay cả Lê Thiên Thần cũng không thèm ngoảnh lại nhìn cô ta, nếu không phải là Phương Bình An từ trong cản trở, Phương Hữu Lợi làm sao có thể chạy thoát được lòng bàn tay của cô ta?

”Em cũng hi vọng ba có bạn gái khác, chị biết đó, ba em hiện nay thuộc loại đàn ông kim cương mười tốt đắt giá nhất, là vương lão ngũ (*) chạm tay có thể bóng, bên cạnh cũng rất cần phải có một người bạn để chia sẻ ấm lạnh mà.” Bình An dí dỏm cười nói.

(Ý chỉ đàn ông có 5 phẩm chất được quan tâm nhất, có tiền, có quyền, có xe, có nhà, có công việc ổn định lại còn độc thân)

Đồng Tư Tiệp cảm giác mình thật sự thích thiên kim đại tiểu thư bình dị gần gũi này, trước kia tiếp xúc không sâu, còn tưởng rằng không dễ ở chung, hôm nay hàn huyên như vậy một lát, cô mới biết thì ra là thiên kim công chúa là một cô gái hiền hoà rất đáng yêu.

Lại không biết hôm nay là Bình An cố ý muốn cùng cô quan hệ gần hơn.

Đỗ Hiếu Mị vẫn mắt lạnh nhìn Bình An cùng Đồng Tư Tiệp đang nói chuyện hạp mặt hăng năm, cô ta chỉ là nhàn nhạt cười lạnh, không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì, cho đến khi Bình An đột nhiên nhìn về phía cô ta, ra

vẻ áy náy nói, “Bỏ quên Đố tiểu thư nhỉ, không biết lần này bạn trai họp hằng năm của Đố tiểu thư là vị nào đây?”

Tập đoàn Phương thị họp hằng năm, bình thường đều là cặp đôi tham dự, cũng là vì xúc tiến quan hệ giữa nam nữ, khiến nam nhân viên có cơ hội cùng nữ đồng nghiệp biểu lộ cõi lòng, cũng không thể để nhân viên Tập đoàn Phương thị biến thành ế nam ế nữ a.

”Cái này, vẫn còn đang trong vòng chọn lựa cẩn thận.” Đố Hiếu Mị cô ta khi nào sẽ thiếu hụt bạn trai?

Bình An cười nói, “Cũng đúng, Đố tiểu thư xinh đẹp như vậy, khẳng định rất nhiều người muốn làm bạn trai cô.”

Đố Hiếu Mị giật giật khóe miệng, “Nếu như là Phương tiểu thư, nhất định sẽ có nhiều người thích mời em làm bạn gái hơn.”

”Vậy sao? Cám ơn.” Bình An khách sáo cười.

Đổng Tư Tiệp là một người nhạy bén, đã phát giác giữa Bình An cùng Đố Hiếu Mị như có tia lửa, cô liền linh hoạt chuyển đề tài, sau đó nhìn đồng hồ, vô cùng tự nhiên cáo từ với Bình An.

Bình An đưa cô đến cạnh cửa, Đố Hiếu Mị trước khi đi, quay đầu lại nhìn cô một cái, ý vị không rõ.

Buổi tối, khi Phương Hữu Lợi về nhà, Lê Thiên Thần cũng cùng đi theo thăm Bình An, dì Liên đang chuẩn bị cơm tối, Bình An ở trong phòng không biết làm cái gì.

Thấy phòng khách có hoa bó cùng giỏ trái cây, Phương Hữu Lợi liền hỏi Dì Liên, “Chị Liên, hôm nay khách tới nhà sao?”

Trừ lúc Hà Tư Lâm tới, Dì Liên đi ra ngoài mua thức ăn cũng không biết, Nghiêm Túc cùng Đồng Tư Tiệp bọn họ tới cửa thì bà có ở nhà, “Là Nghiêm tiên sinh còn có Đồng tiểu thư đến thăm Bình An.”

Lê Thiên Thần nhăn lại mi tâm, “Nghiêm Túc đến cùng Đồng tiểu thư?”

Dì Liên cười nói, “Nghiêm tiên sinh tới một lúc lâu, Đồng tiểu thư cùng Đỗ tiểu thư mới tới.”

Nghe được là nhân viên công ty tới thăm Bình An, Phương Hữu Lợi lộ ra nụ cười, cũng không quá mức để ý có ai đến thăm Bình An, đây đều là một mảnh tâm ý của mọi người, “Buổi chiều Bình An có đi ra ngoài không?”

”Vẫn ở nhà trong ạ.” Dì Liên nói xong, đã mang bát đĩa ra ngoài.

Lê Thiên Thần bởi vì quan hệ của Nghiêm Túc cùng Bình An dường như thân mật so với anh ta tưởng tượng, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu, trước kia sao anh ta lại không phát hiện Bình An có nhiều người thích như vậy, chờ lúc anh ta muốn quý trọng, mới phát hiện thì ra là cô được hoan nghênh đến như thế, “Chú Phương, Nghiêm Túc buổi sáng vẫn cùng chúng ta gặp mặt, cũng không hề nghe anh ta nói muốn đến thăm Bình An, không phải có mục đích gì chứ?”

Phương Hữu Lợi ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, ông vẫn cảm thấy chỉ cần Bình An không chơi với bạn xấu, không chơi với những người sẽ dạy hư cô, thì chuyện bạn bè của cô, ông cũng sẽ không can thiệp, mà Nghiêm Túc không chỉ là bạn đồng hợp tác với ông, mà còn là nhân vật phong vân của Thành phố G, mặc dù có xì căng đan, nhưng đỉnh đặc nghiêm nghị. Lấy thân thế như vậy của Nghiêm Túc, đến nay vẫn còn độc thân, cho dù anh ta giữ mình trong sạch đến bậc nào, phụ nữ cũng sẽ tự động dính lên, nếu anh ta đến bây giờ cũng đều không đụng tới phụ nữ, đó mới là có vấn đề.

Chỉ là cái này không có liên quan gì đến Bình An, chỉ cần Bình An cùng Nghiêm Túc duy trì ở phạm vi bạn bình thường, làm cha như ông, đối với bọn họ lui tới là rất tán thành.

Cho nên đối với sầu lo của Lê Thiên Thần, ông chỉ là cười nói, “Có thể có mục đích gì? Bà nội của anh ta là bạn đồng nghiệp cũ của bà ngoại Bình An, cậu ấy và Bình An cũng coi là bạn, có lui tới cũng bình thường.”

Viên lão phu nhân dường như cũng rất không có cảm tình đối với mình..... Ánh mắt Lê Thiên Thần trầm xuống.

”Ba, ba đã về rồi.” Thanh âm của Bình An thanh thúy ở trên lầu truyền đến, mặc quần áo ở nhà San Hô nhưng màu trắng gạo, một thân nhẹ nhàng khoan khoái mà thẳng bước đi xuống lầu.

Mới vừa rửa mặt, tóc cô mới thối khô một nửa, gương mặt trắng nõn mềm mại thoảng ửng hồng, mắt sáng trong suốt, cực kỳ giống hắc bảo thạch được nước ngâm đi qua.

Lê Thiên Thần nhìn cô, trong lòng rung động một trận.

Đôi mắt của Phương Hữu Lợi hiện lên nụ cười cứng chiều, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, “ Sao không đem tóc làm khô hãy xuống, cẩn thận kéo bị cảm.”

Bình An cười nói, “Trong nhà không phải có lò sưởi sao ạ? Ba hôm nay bận không?”

”Cuối năm là tương đối bận.” Phương Hữu Lợi ôm con gái đi về phía phòng ăn, cũng kêu Lê Thiên Thần đi lại đây, “Hôm nay Đồng quản lý đến thăm con?”

”Đúng ạ, nói là lòng của tất cả mọi nhân viên công ty, chị Tư Tiệp là một người rất tốt đấy.” Bình An cười nheo mắt, giống như lơ đãng khen ngợi

Đồng Tư Tiệp.

”Ừ, Đồng quản lý tính tình cởi mở, làm việc cũng nghiêm túc, con rất thích cô ấy sao?” Phương Hữu Lợi đối với năng lực làm việc của Đồng Tư Tiệp vẫn là cực kỳ khẳng định.

”Thích ạ, bộ phận PR của công ty có cô ấy trấn giữ, ba nên an tâm hậu phương được rồi.” Bình An cười nói.

Lê Thiên Thần giúp Bình An kéo ghế ra, “Đồng quản lý quả thật rất tốt, anh còn đang suy nghĩ, nếu như có cô ấy cùng anh đến Thành phố S, nói không chừng công tác khai triển công ty chi nhánh chuyện nhanh gấp rưỡi.”

Phương Hữu Lợi có chút kinh ngạc nhìn Lê Thiên Thần, “Chuyện như vậy sao không có nghe con nhắc tới.”

”Con cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, dù sao bộ phận PR của Tổng Công Ty bên này cần quản lý Đồng.” Lê Thiên Thần cười nói, một bộ rất vẻ mặt không sao cả, “Nghe nói Đỗ Hiếu Mị sau khi đến bộ phận PR, biểu hiện cũng tương đối khá.”

Con mắt sắc bén sáng ngời của Bình An khẽ chìm, tại sao Lê Thiên Thần lại đột nhiên nói như vậy? Chẳng lẽ Đỗ Hiếu Mị đã bắt đầu ra tay?

”Ừ.” Phương Hữu Lợi chỉ là gật đầu một cái, không có phát biểu ý kiến gì khác.

Bởi vì có Bình An ở đây, Lê Thiên Thần có mấy lời cũng không tiện nói, cho nên cười cười, cúi đầu an tĩnh ăn cơm.

Bình An lại có một loại dự cảm không tốt lắm, dường như có chút chuyện cũng không phải theo quỹ đạo mà cô biết đang phát triển rồi.

Điện thoại trong phòng khách vang lên. Dì Liên đi nhận điện thoại, là bên cục cảnh sát đánh tới.

Lê Thiên Thần chủ động đi tới nhận điện thoại, nghe không tới một phút, sắc mặt liền trầm xuống, “Chúng tôi lập tức qua đó”

”Xảy ra chuyện gì?” Phương Hữu Lợi nhíu mày hỏi.

”Hung thủ đội a- xít sun-phu-rit mới vừa đến tự thú.” Lê Thiên Thần trầm giọng nói.

Bình An cười nhạt, Hà Tư Lâm cùng Tô Cầm nói rõ ràng rồi.

Phương Hữu Lợi đã trầm mặt đứng lên, “Có nói hung thủ là người nào không?”

Lê Thiên Thần hít sâu một hơi, thái độ rất quái dị, “Là..... Hà Tư Lâm.”

”Không thể nào” Bình An la thất thanh, tại sao có thể là Hà Tư Lâm? Rõ ràng là Tô Cầm “Không phải là Hà Tư Lâm, Khâu Thiếu Triết cũng đã nói, người kia là nữ.”

”Hà Tư Lâm đi tự thú, nói là anh ta làm.” Lê Thiên Thần thở dài nói, anh cũng không tin tưởng sẽ là Hà Tư Lâm.

Phương Hữu Lợi sắc mặt rất khó nhìn, “Đến cục cảnh sát.”

Mới vừa nói xong, điện thoại lại vang lên, Phương Hữu Lợi cầm lên, là Hà Nhất Giang đánh tới.

”Lão Hà, đừng nói gì hết... Tôi không tin là Tư Lâm làm, đến sở cảnh sát trước rồi hãy nói.” Phương Hữu Lợi nghe được Hà Nhất Giang bồi tội nói xin lỗi, cũng không có nói thêm cái gì.

Chuyện này quá kỳ hoặc, phải làm rõ ràng mới được.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thành Phố Không Ngủ

Đỗ Hiếu Mị bởi vì ban ngày bị giận đến nội thương, buổi tối không ngủ được liền đến chỗ quán bar lân cận giải buồn, nhà của cô ta không phải ở thành phố G, ở Thành phố G càng không có người thân gì, có lúc cảm thấy tịch mịch cô đơn, cũng chỉ có thể tự mình đến nơi này, giải quyết buồn khổ trong lòng.

Quán bar là điểm sáng đầy sức sống về đêm, thành phố không ngủ, đến buổi tối sẽ tản mát ra một loại hơi thở phồn hoa cùng mị lực, Đỗ Hiếu Mị gọi một ly Margaret xanh, một thân một mình ngồi vào góc gần cửa sổ, nhìn ánh đèn xa hoa bên ngoài, thành thị náo nhiệt này cùng vẻ cô đơn lúc này của cô ta không hợp nhau.

Cô hiện tại ở nhà trọ thuê, chiếc xe đó là vẫn còn trả góp, mẹ lại cứ mãi thúc giục cô ta về nhà đi xem mắt, đối tượng hẹn hò không phải tiểu nhân viên công vụ thì chính là giáo sư, một chút tiền đồ cũng không có, sao cô ta có thể cam tâm trở về như vậy? Tại sao có thể cam tâm sống một cuộc sống bình bình đạm đạm tầm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ qua cả đời?

Cô ta muốn lái xe đẹp, ở căn hộ cao cấp, muốn cho mình trở thành người nổi danh trong giới xã hội thượng lưu, cô ta không muốn cả đời phiền não vì củi gạo dầu muối, đó không phải là cuộc sống cô ta muốn.

Nếu như không phải là Phương Bình An đáng chết ngăn trở, cô ta bây giờ nói không chừng đã là người phụ nữ của Phương Hữu Lợi rồi, cô ta

cảm thấy Phương Hữu Lợi đối với cô ta không phải là không có hứng thú, chỉ là bởi vì con gái của ông không thích, cho nên ông mới xa cách cô.

Tại sao lại có Phương Bình An tồn tại.....

Đỗ Hiếu Mị đem ly Margaret uống một hơi cạn sạch, đuôi mắt hơi liếc đến một bóng lưng mảnh khảnh quen thuộc ngồi trước mặt, đôi môi đỏ mọng hấp dẫn cong lên nụ cười châm chọc, cô ta gọi thêm một ly rượu, đứng dậy từ từ đi tới bên cạnh người kia.

”Ô Cầm, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt.” Lúc Đỗ Hiếu Mị đi bộ, tư thái đã thành thói quen phong tình vạn chủng, cộng thêm dáng người cô ta quyến rũ đầy đặn, mặt mày xinh xắn động lòng người, vừa đứng lên liền được người đàn ông trong quán bar chú ý không ít.

Đối với những ánh mắt trần trụi dục vọng của những người đó, cô ta đã thành thói quen, ngược lại chứng kiến tới bộ dáng lúc này của Tô Cầm thì cô ta kinh hãi, ở trong ấn tượng của cô ta, Tô Cầm vẫn luôn là nhu nhu nhược nhược, dáng vẻ tươi trẻ như hoa, đi tới chỗ nào cũng giữ vững bộ dáng lịch sự điềm tĩnh, chưa bao giờ như hôm nay, thoát nhìn..... Nhếch nhác cùng không để ý hình tượng.

Cô ta đã uống nhiều rượu, cặp mắt sưng mù ngậm say, hai gò má đỏ tươi, dáng vẻ sần tư như chứa đầy tâm sự này cùng bộ dáng cô mảnh mai bề ngoài của cô ta làm cho đàn ông nhìn cũng sẽ động lòng.

Nghe được thanh âm của Đỗ Hiếu Mị, Tô Cầm chỉ là nhàn nhạt liếc cô ta một cái, lại tiếp tục uống rượu.

Đỗ Hiếu Mị ngồi xuống ở đối diện cô ta, “Cô không sao chứ?”

”A, cô đang quan tâm tôi sao?” Hiển nhiên Tô Cầm vẫn chưa hoàn toàn say, nhận được ngồi đối diện mình là đối thủ một mất một còn - Đỗ Hiếu Mị.

”Rất rõ ràng, tôi chỉ muốn chào hỏi thôi.” Đỗ Hiếu cười phá lên, cô ta mới không rời rảnh đi quan tâm đối thủ của mình.

”Cô thấy được, tôi hiện tại trở nên như thế này,, trong lòng cô sáng khoái lắm đúng không?” Tô Cầm cười lạnh một tiếng, lại uống một ngụm rượu.

”Nếu như nói cô là vì đàn ông mới ra thân thế này, trừ nhìn có chút há hê, tôi cũng sẽ xem thường cô.” Đỗ Hiếu cười quyến rũ nói.

Có hai người đàn ông ăn mặc sang trọng đi tới muốn mời hai người bọn họ uống rượu với nhau, Tô Cầm tâm tình không tốt, cũng không để ý đến bọn họ.

Đỗ Hiếu Mị đối với bọn họ cười cười, “Cám ơn, nhưng mà chúng em đang nói chuyện riêng của phụ nữ.”

Hai người đàn ông này bị cự tuyệt cũng không giận, chỉ là nhún vai một cái, đi tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Những người đàn ông khác vốn là rục rịch chộn rộn thấy các cô không có ý định tìm vui không chú ý đến các cô nữa.

”Hừ, cô hiểu cách ứng phó đám đàn ông vẫn giống như xưa nhỉ.” Tô Cầm châm chọc nói.

”Chẳng lẽ cô không hiểu sao?” Đỗ Hiếu Mị trả lời lại một cách mỉa mai, Tô Cầm mặc dù dáng dấp nhu nhược, nhưng rất có tâm cơ, chỉ có những người đàn ông ngu xuẩn kia mới sẽ tin tưởng cô ta là một đóa hoa trắng nhỏ thuần khiết.

”Hừ, tôi cứ nghĩ là có thể hành động tùy ý ứng phó đàn ông, tôi cần gì phải rơi vào kết quả hôm nay, Đỗ Hiếu Mị, tôi thua cô rồi, tôi không đủ lợi hại như cô.” Làm tình nhân của cấp trên cũng không phải là cô ta muốn, là cấp trên theo đuổi cô ta trước, ở trên công tác đối với cô chăm sóc có thừa,

cô bất tri bất giác liền động tình, sau lại bị bà xã hấn biết, cô ta đã quyết định rời khỏi hẳn, cô ta bỏ ra hai năm thanh xuân, chẳng lẽ không phải nên lấy được hồi báo sao? Cho nên nhận lấy nhà và xe của anh ta làm tiền chia tay, cô không nghĩ tới sau lại sẽ gặp phải Hà Tư Lâm.

Đỗ Hiếu Mị nhíu mày nhìn cô ta một cái, “Bị đàn ông đá sao?” Suy nghĩ một chút, “Là người đàn ông ngày đó cùng cô lôi kéo à?”

”Nghe nói cô đang làm việc ở Phương thị?” Tô Cầm hỏi một đặng, trả lời một nẻo

”Đúng thì sao?” Đỗ Hiếu Mị hỏi.

”Ngày đó cô gái đi chung với Hà Tư Lâm, là con gái Đồng Sự Trường các người?” Tô Cầm dùng sức nắm ly rượu, đốt ngón tay khê trắng bệch.

Đỗ Hiếu Mị đem phản ứng của cô ta thu vào trong mắt, “Không sai, gọi là Phương Bình An.”

Tô Cầm cười đến thâm đậm, cô ta thật là bị quỷ mê tâm hồn, chỉ nghe cô họ Phương, lại không đi thăm dò thân thế của cô cẩn thận, nếu như cô biết Phương Bình An là con gái của Đồng Sự Trường Tập đoàn Phương thị, cô ta tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện như vậy.

Cô ta cho là mình chỉ là đang lợi dụng Hà Tư Lâm, đến cuối cùng nghe được anh nói muốn kết hôn, mới biết thì ra là cô ta đã yêu anh, thậm chí còn mù quáng cho là chỉ cần phá hủy Phương Bình An này, anh sẽ trở lại bên cạnh chính mình.

Tô Cầm cô thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, không nghĩ tới lại phá hủy mình như vậy.

Sau khi xem tin tức phát hiện mình chọc phải người không nên dây vào vội vàng chạy đi cầu cứu với Hà Tư Lâm, mới biết anh hoàn toàn không có

ý muốn kết hôn, hôm nay cô chẳng những phá hủy tiền đồ của mình, còn mất đi người yêu.

Nếu như không phải là thiên kim của Phương Đồng Sự Trưởng, có lẽ cô ta còn có thể dùng tiền bạc giải quyết, nhưng Phương Bình An làm gì cần tiền của cô ta, mà bị cô tạt axit tổn thương lại còn là con trai của Bộ trưởng bộ giáo dục.....

Cô ta lúc ấy nhất định là điên rồi mới có thể làm ra chuyện như vậy, cô ta đến bây giờ cũng không biết tại sao mình lại đi đội a- xít sun-phu-rit

Đỗ Hiếu Mị thấy cô sắc mặt quái dị, nhất thời suy nghĩ hiểu rõ, liền hạ thấp giọng hỏi, “Tô Cầm, hôm qua Phương Bình An thiếu chút nữa bị đội cho a- xít sun-phu-rit, chuyện này có liên quan đến cô hay không?”

Trong quán rượu, ánh đèn màu xanh mờ mịt chiếu vào trên mặt Tô Cầm trắng bệch, tăng thêm mấy phần khở sở.

”Cô thật tuyệt.” Đỗ Hiếu cười quyến rũ, “Sẽ không sợ tôi đi tố cáo cô sao?”

”Nếu như cô đi tố giác tôi, tôi vô cùng cảm kích.” Chính cô không có đủ dũng khí đi vào bót cảnh sát đi tự thú, cho dù cô yêu Hà Tư Lâm, cô cũng không có biện pháp để cho mình đi ngồi tù.

Cô ta vốn ích kỷ

Đỗ Hiếu Mị nhớ tới lúc cô ta đi ra ngoài có gọi điện thoại cho Lê Thiên Thần, anh ta nói mình ở bót cảnh sát, hình như là nói hung thủ đi tự thú.

Nếu như người đội a- xít sun-phu-rit là Tô Cầm, vậy người đi tự thú là ai?

Đỗ Hiếu Mị hồ nghi nhìn Tô Cầm, thử thăm dò hỏi, “Nghe nói hung thủ đã chop được, sẽ không phải là..... Có người gánh tội thay cô chứ?”

Tô Cầm nằm ở trên mặt bàn khóc nức nở nghẹn ngào.

Đỗ Hiếu Mị có chút suy nghĩ nhìn cô ta, đáy mắt thoáng qua một tia sáng khác thường, “Tôi và cô dù sao cũng coi như đồng hương, mặc dù cô xem tôi không vừa mắt tôi cũng không vừa mắt với cô, chẳng qua tôi cũng không muốn thấy cô ngồi tù, đi thôi, tới chỗ tôi tránh một chút đi.”

Bót cảnh sát, phòng tạm giam.

Bình An mắt lạnh lẽo nhìn Hà Tư Lâm ngồi ở đối diện mình, nhìn dáng vẻ của anh so với buổi sáng càng thêm sa sút tinh thần, làm gì còn ra dáng một bác sĩ áo mũ chỉnh tề.

”Hà Tư Lâm, anh rốt cuộc nghĩ sao vậy?” Thanh âm của Bình An rất lãnh đạm, ánh mắt nhìn Hà Tư Lâm tràn ngập thất vọng.

”Bình An, nên nói anh đã nói rồi, là anh thực có lỗi với em.” Hà Tư Lâm cúi đầu, khàn giọng nói.

Lời giống vậy, Hà Tư Lâm đã nói mấy lần, từ khi bọn họ đi tới bút cảnh sát đến bây giờ đã có ba giờ rồi, bất kể là bác Hà hay là dì Hà tới hỏi anh, anh đều nói là anh làm.

Cuối cùng Bình An thật sự nhịn không được tức giận, mới cầu xin đơn độc cùng anh nói chuyện.

”Người kia là Tô Cầm” Cô lạnh giọng nói, “Là cô ấy muốn anh gánh tội thay cô ấy, đúng không?”

”Bình An, cô ấy có con với anh.....” Hà Tư Lâm thống khổ nói, “Là bởi vì hiểu lầm anh muốn cùng em kết hôn, quá mức thương tâm mà sanh non, anh không thể tiếp tục nhìn cô chịu khổ.”

”Anh muốn thay cô ta nhận tội là chuyện của anh, nhưng mà em lại tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta, em sẽ nói với ba em, người muốn hại em là Tô Cầm, đến lúc đó cô ta sẽ trở thành tội phạm truy nã, so với chuyện cô ta tự mình đến tự thú, tình cảnh sẽ càng bết bát hơn, anh có thể suy nghĩ kĩ đi.” Cô thật sự muốn hung hăng đem Hà Tư Lâm kéo trên mặt đất hung ác đánh anh ta một trận, người đàn ông đáng chết này rốt cuộc nghĩ như thế nào, vì phụ nữ để cho mình ngồi tù? Còn là một người phụ nữ lòng dạ ác độc, anh ta rốt cuộc coi trọng cô ta cái gì.

”Bình An, anh cầu xin em “ Hà Tư Lâm kéo tay

Bình An, “Chỉ một lần này, về sau..... Anh sẽ không gặp lại cô ấy.”

Bình An mặt không thay đổi nhìn chăm chăm Hà Tư Lâm. nhìn một lúc lâu, mới gật đầu, “Được, em hứa với anh, nhưng anh cũng không cần nhận tội rồi, chuyện này cứ định như vậy đi.”

Cũng không nhất định chọn lựa luật pháp mới có thể làm cho một người nhận lấy sự trừng phạt. Bác Hà xem cô như con gái, cô không muốn làm cho Hà gia từ đó mất đi nụ cười.

Hà Tư Lâm nghe được Bình An đáp ứng bỏ qua cho Tô Cầm, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, dù muốn gì anh cũng hứa.

Sau khi Bình An đi ra, kéo Phương Hữu Lợi đến một bên nói chuyện, xin ông nói cùng một tiếng Khâu gia, chuyện này cứ tính như vậy, bót cảnh sát bên này, cũng đem chuyện để lại, không nên náo loạn lớn nữa.

Phương Hữu Lợi không tin chuyện này là Hà Tư Lâm làm, nghe được Bình An nói như vậy, liền biết trong đó có kỳ hoặc, ông cũng hứa không

truy cứu nữa, cũng tự mình gọi điện thoại cho Khâu Cẩm Thiêm, Khâu Cẩm Thiêm bày tỏ tất cả đều do Phương Hữu Lợi làm chủ, bọn họ bên kia chắc là sẽ không truy cứu nữa.

Chuyện liền như vậy, không tra cứu thêm nữa, Hà Tư Lâm cũng bình yên được thả ra từ trại tạm giam.

Dĩ nhiên, ngoài mặt là gió êm sóng lặng, Phương Hữu Lợi sao có thể dễ dàng bỏ qua cho người thương tổn con gái của ông như vậy, dĩ nhiên là để cho người ta tiếp tục điều tra.

Nghiêm Túc bên kia cũng tra ra ân oán của Tô Cầm cùng Hà Tư Lâm, gọi điện thoại cho Bình An, trực tiếp hỏi cô có phải Tô Cầm muốn hại cô hay không.

Bình An nhẹ nhàng cười nói, “Không phải cũng điều tra ra rồi sao?”

”Còn tức giận phải không?” Nghiêm Túc dụi dàng hỏi.

”Nghiêm Túc, xem như tôi nợ anh một ân tình, cô ta tổn thương anh Tư Lâm như vậy, không nên sống thoải mái như thế.” Bình An nhỏ giọng nói.

”Anh sẽ không thừa nhận món nợ ân tình này.....” Nghiêm Túc nói, cho dù cô không nói, anh cũng sẽ không bỏ qua cho người muốn hại cô như vậy.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Dạ Tiệc Hằng Năm

Biết được Hà Tư Lâm được phóng thích ra ngoài, Tô Cầm vào ngày thứ hai đã đi tìm anh rồi, cô ta đã hạ quyết tâm, lần này nhất định phải cùng anh bắt đầu lần nữa, ngoan ngoãn mà sống qua ngày, cô ta sẽ thu hồi tâm tính ham thích hư vinh của mình, làm một hiền thê lương mẫu bên anh.

Nếu như không có chuyện này của Bình An, theo quỹ đạo vốn có của số mạng, Hà Tư Lâm sẽ cùng Tô Cầm rời khỏi Thành phố G, kết hôn ở một thành phố khác, Tô Cầm cũng sẽ cùng tình nhân trước kia cắt đứt, đem vợ chồng Hà Nhất Giang giận đến thiếu chút nữa bệnh cao huyết áp phát tác, Hà gia vì Tô Cầm mà mất đi ấm áp thường ngày.

Dĩ nhiên, đây đều là trước kia. Hiệu ứng hồ điệp thì không thể khinh thường.

Lần này, Tô Cầm cũng không tìm được Hà Tư Lâm, tình yêu của mỗi người cũng sẽ có giới hạn, không thể nào tiêu xài mãi không hết, ở lúc Hà Tư Lâm quyết định gánh tội thay cho Tô Cầm, tình yêu của anh đối với cô cũng đã đến ranh giới cuối cùng.

Được người nhà đồng ý, đem đó Hà Tư Lâm rời khỏi Thành phố G, ra nước ngoài tu nghiệp thêm.

Tô Cầm tìm anh mấy ngày, liền buông tay, bởi vì công ty đột nhiên lấy lý do hành động tác phong của cô không đoan chính, ảnh hưởng hình tượng của công ty cách chức cô ta rồi.

Cô ta đương nhiên cũng không chấp nhận lý do đột nhiên bị cách chức này, tìm tình nhân trước kia hỏi nguyên nhân, nhưng chỉ là suy đoán,, anh ta cũng không có biện pháp.

Rời khỏi công ty lớn như Nghiêm thị vậy, muốn tìm thêm một công việc có đãi ngộ tương đối là không thể nào, duy nhất có thể sánh ngang là Phương thị cô ta càng sẽ không đi, rốt cuộc vẫn là chột dạ.

Bây giờ đã sắp bước sang năm mới rồi, bình thường công ty sẽ không nhận người nữa, Tô Cầm quyết định chờ sang năm mới sẽ tìm việc làm một lần nữa, Đỗ Hiếu Mị lại nói cho cô biết, cô đừng mơ có thể sống yên ở Thành phố G nữa. Phương Đồng Sự Trưởng đã tra được là cô muốn thương tổn Bình An, nếu không phải hiện tại chính là thời điểm bận nhất, Tô Cầm sớm đã bị xử lý rồi, hơn nữa Tô Cầm bị Nghiêm thị cách chức, khẳng định nhất định có liên quan đến chuyện này.

Làm Tô Cầm sợ tới mức mất bình tĩnh, gia cảnh của cô ta thật bình thường, hoàn toàn không cách nào đối nghịch cùng nhân vật như Phương Hữu Lợi hoặc Nghiêm Túc, Thành phố G cô ta không thể ở ở nổi nữa, nhưng lại không biết nên làm sao đây, vì muốn tỏ rõ quyết tâm của mình với Hà Tư Lâm, cô ta đã đem phòng ốc cùng xe trả lại cho trước kia cấp trên, hiện tại cô ta cái gì cũng không có.

Sau lại, vẫn là Đỗ Hiếu Mị đưa cho cô ta một khoản tiền, để cho cô ta đến địa phương khác tránh một thời gian.

Và thế là, thiếu Đỗ Hiếu Mị một món nợ ân tình, lại không biết cái giá tương lai cô ta phải trả cho Đỗ Hiếu Mị, nhiều hơn hiện tại không biết bao nhiêu lần.

Đây đều là chuyện sau này.

Sau khi xảy ra sự kiện a- xít sun-phu-rit, Bình An không tiếp tục đến trung tâm thẩm mỹ của Công ty AOMI nữa, mỗi ngày đều là ở trong nhà

làm trạch nữ, biết Nghiêm Túc đuổi việc Tô Cầm, cô muốn mời Nghiêm Túc ăn cơm, bất đắc dĩ đại thiếu gia này gần đây phải ra nước ngoài họp, hoàn toàn không có bao nhiêu thời gian ở lại Thành phố G.

Cô cũng đã đi tìm Khâu Thiếu Triết, cùng anh ta ăn cơm hết một lần, cũng phát hiện Khâu Thiếu Triết này thật ra thì ứng xử rất tốt, anh ta có một chút khí chất bề ngoài của con một cán bộ cao cấp, nhưng cô cảm thấy vẫn có thể đủ làm bạn cùng anh.

Ngược lại kể từ khi Tô Cầm rời khỏi Nghiêm thị, vẫn không tìm được cô ta.

Bình An cũng không biết Đỗ Hiểu Mị quen biết với Tô Cầm, và Đỗ Hiểu Mị âm thầm trợ giúp Tô Cầm, cũng không người nào biết.

Nháy mắt liền tới buổi họp mặt hàng năm của Phương thị.

Lê Thiên Thần muốn mời Bình An làm bạn gái anh ta, đây cũng là anh ta lại một lần nữa thử dò xét Bình An có nguyện ý tiếp nhận anh ta hay không. Bình An không trực tiếp cự tuyệt, chỉ là làm ra vẻ khó xử bởi ba cũng không có bạn gái.

Ý tứ thật ra thì rất rõ ràng, cô vẫn là muốn làm bạn gái của ba.

Lê Thiên Thần có chút thất vọng, nhưng đồng thời đáy lòng cũng lần nữa dấy lên hi vọng, ít nhất cô không hề nói lời lạnh nhạt cự tuyệt anh.

Vốn tưởng rằng Đỗ Hiểu Mị sẽ thừa cơ hội này đến gần Phương Hữu Lợi, không nghĩ tới cô ta lại tiếp tục im hơi lặng tiếng.

Thứ sáu, bảy giờ tối, dạ tiệc hàng năm của công ty cử hành ở đại sảnh lớn tại lầu năm của khách sạn cấp năm sao lớn nhất thành phố G.

Trong đại sảnh khách sạn treo ngược đèn chùm kiểu cung đình thiết kế tinh xảo, trên đèn có chút tua rua tua xuống, phối hợp với rèm che màu vàng nhạt mềm rũ bằng nhung thiên nga chiếu ra ánh sáng lấp lánh, sàn nhà phát ra ánh sáng loang loáng, có một loại cảm giác hoa lệ đến ngẩn ngơ, hòa âm du dương không ngừng tung bay ở trong đại sảnh, không trung tràn ngập hương vị Whiskey cùng món điểm tâm ngọt ngào nhàn nhạt, tất cả đều xinh đẹp thanh nhã như thế.

Đỗ Hiếu Mị hôm nay mặc một bộ sườn xám lưng trần màu đỏ của hoa hồng, tóc dài búi đơn giản, sườn xám được thiết kế theo kiểu Đông Tây kết hợp vừa tân tiến vừa quyến rũ, nổi bật nét đẹp Đông Phương, màu đỏ rực rỡ làm nổi bật dáng người xinh đẹp hấp dẫn của cô ta, khi cô ta vừa xuất hiện liền đoạt đi ánh mắt của mọi người.

Hôm nay cô ta không có trở thành bạn gái của bất kỳ một người đàn ông nào, mà là một mình ra sân, so với những người phụ nữ mang bạn trai xuất hiện càng làm chói mắt sáng rỡ.

Đỗ Hiếu Mị hài lòng nhếch môi cười nhẹ, đây mới là hiệu quả cô ta muốn.

Không chiếm được người đàn ông cô ta muốn, cô ta dĩ nhiên sẽ không uất ức chính mình tự đi chấp nhận loại đàn ông thứ đẳng, cô ta có lòng tin đối với mình, ở bất cứ trường hợp nào, cô ta đều có thể trở thành một người được chú mục nhất.

Cô cũng có thể là công chúa cao cao tại thượng, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ thần tượng của mọi người.

Đang cùng quản lý khách sạn nói chuyện, Đồng Tư Tiệp nhận thấy được khác thường trong tràng không khí, ngẩng đầu nhìn qua, thấy Đỗ Hiếu Mị cầm ly cao cổ đang ưu nhã mỉm cười thì đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Đông Tư Tiệp hôm nay chỉ mặc một bộ lễ phục màu đen đoan trang hào phóng, cũng không có cố ý ăn mặc quá nổi bật, cô đi tới bên cạnh Đỗ Hiếu Mị, cau mày nhỏ giọng nói, “Hiếu Mị, sao bây giờ cô mới đến, bộ phận PR của chúng ta hôm nay phải chịu trách nhiệm toàn trường.” Cô ta cho là mình là nhân vật chính hôm nay sao? Không phải cô đối với Đỗ Hiếu Mị có ý kiến, mà là người trẻ tuổi này tuyệt không nghiêm túc, không phải lỗi ở năng lực làm việc, nhưng lại chỉ vì quá chú ý muốn làm nổi bật bản thân.

Đỗ Hiếu Mị cười nhạt với Đông Tư Tiệp, “Bộ phận PR của chúng ta không phải là vì duy trì không khí của hiện trường sao?” Không khí bây giờ đang ở trong dự tính của cô ta, có gì không đúng?

Đông Tư Tiệp lắc đầu với cô ta một cái, quyết định sang năm sau, nói chuyện với bộ phận nhân sự một chút, Đỗ Hiếu Mị thật sự không thích hợp ở bộ phận PR, cô lãnh đạo không nổi cấp dưới như vậy.

Không bao lâu sau, Lê Thiên Thần cũng tới, cũng là một người độc thân, Âu phục màu xám thẫm đem anh ta càng thêm cao lớn nổi bật lên, ánh đèn nhu hòa rơi vào khuôn mặt anh tuấn của anh ta, mặt mày thanh nhã, như ngọc.

Đỗ Hiếu Mị nhìn anh ta, cũng nhớ tới bọn họ cả đêm triền miên, trái tim đã bình phục lại đau đớn.

Lê Thiên Thần thấy cô ta, khách sáo gật đầu mỉm cười, cúi thấp giấu mí mắt, che đi kinh ngạc thiếu chút nữa toát ra, anh ta không thể trêu chọc người phụ nữ nào ngoại trừ Bình An, cho dù người phụ nữ này có thể dễ dàng nâng lên dục vọng của anh ta.

”Thiên Thần, sao lại đi một mình?” Đỗ Hiếu Mị cũng sẽ không để Lê Thiên Thần không để mắt đến cô ta như vậy, cô ta ưu nhã đi tới trước mặt anh, khẽ nghẹo đầu, lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn của cô ta.

”Đỗ tiểu thư.” Lê Thiên Thần xa cách khẽ gật đầu với cô ta, cũng không trả lời vấn đề của cô ta, ngược lại chủ động chào hỏi cùng các đồng nghiệp.

Đang do dự có nên cùng Lê Thiên Thần tới chào hỏi đồng nghiệp hay không, thấy thái độ này của anh ta, liền chủ động đi tới.

”Trợ lí Lê, nghe nói sang năm anh sắp đến công ty chi nhánh nhậm chức tổng quản lý rồi, chúc mừng anh nhé.” Lê Thiên Thần sang năm phải đến công ty chi nhánh ở thành phố J, công văn đã được phê duyệt, cũng đã có thí sinh tiếp nhận chức trợ lí của Đồng Sự Trưởng thay anh ta.

”Cám ơn.” Lê Thiên Thần cười gật đầu theo bọn họ.

”Ở công ty chi nhánh mấy năm, trở lại khẳng định chính là Tổng giám đốc rồi, Lê tiên sinh, tương lai không có ranh giới a.” Có người ghen tị nói.

Mọi người anh một lời tôi một câu, không có ai phát giác sắc mặt khó coi của Đỗ Hiểu Mị.

Cô ta lại hoàn toàn chưa nghe nói qua chuyện Lê Thiên Thần sẽ rời khỏi thành phố G, anh ta cứ không thể chờ đợi muốn tránh thoát cô như vậy sao?

”Cám ơn mọi người quan tâm, thật ra thì đến công ty chi nhánh cũng chỉ là một cơ hội để rèn luyện, tương lai mọi người cũng sẽ có.” Lê Thiên Thần cười nói.

”Anh đến công ty chi nhánh, vậy chẳng phải sẽ phải cùng Phương tiểu thư gần cách hai nơi sao?” Có nữ đồng nghiệp cười trêu ghẹo, công ty ai ai cũng đều đem Bình An cùng Lê Thiên Thần coi là một đôi.

”Em không hiểu rồi, tình yêu vốn là lâu dài, đâu chỉ là sớm sớm chiều chiều.” Một vị đồng nghiệp khác phản bác.

Lê Thiên Thần cười nhẹ không nói, thật ra thì trong lòng rất là khổ sở, đối với chuyện anh muốn rời khỏi Thành phố G, Bình An cũng không có bất kỳ bày tỏ gì, tồn tại của anh ta bây giờ trong mắt của cô đã là có cũng được mà không có cũng không sao.

Anh cho đến bây giờ cũng không hiểu rõ, Bình An đã từng yêu anh như vậy, tại sao có thể dễ dàng mà đem anh thành người xa lạ để đối đãi như vậy.

”Đồng Sự Trưởng cùng Phương tiểu thư tới rồi.” Không biết người nào vui mừng kêu một tiếng.

Cửa ra vào đại sảnh một trận xôn xao, Phương Hữu Lợi mặc Âu phục màu đen dắt Bình An xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, cho dù đã qua bốn mươi tuổi, Phương Hữu Lợi lại vẫn cao lớn anh tuấn, khí chất càng thêm thành thực chững chạc, hấp dẫn không ít ánh mắt phụ nữ chưa lập gia đình.

Làm người ta kinh ngạc nhất, là Bình An mặc một bộ tiểu lễ phục màu sâm banh lệch vai dài đến gối, ở trong mắt tất cả nhân viên Phương thị đã từng gặp qua Bình An, Bình An chính là một cô gái chưa trưởng thành, chỉ có thể nuôi ở trong tháp ngà một cách cẩn thận, làm sao giống như Bình An hôm nay, sáng ngời động lòng người như vậy.

Đỗ Hiểu Mị quyến rũ hấp dẫn bọn họ đã quen mắt rồi, cho nên nhìn thấy diễm lệ tối nay của cô ta, cũng chỉ là cảm thán một tiếng, nhưng Bình An đã khiến cho bọn họ hoàn toàn chấn kinh.

Trong mắt Lê Thiên Thần cũng chỉ có Bình An mà thôi.

”Mọi người buổi tối vui vẻ.” Phương Hữu Lợi cười đi vào, nhân viên đối với Bình An kinh ngạc nhìn ở trong mắt ông, trong lòng đột nhiên cảm thấy hạnh phúc, tối nay lúc ông đến trung tâm thẩm mỹ đó Bình An, cũng bị trang phục như vậy của con gái làm kinh ngạc.

Không sai, trang phục hôm nay của Bình An, là Trình Vận cùng Hàn Á Lệ tự mình chọn cho cô.

Phương Hữu Lợi lên đài nói chuyện, nói đơn giản tổng kết một năm đã qua, ngôn ngữ hài hước, một chút đáng vẻ cấp trên cũng không có, khiến nhân viên dưới đài sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

Giống như thế, Bình An đứng ở dưới đài, nhìn đáng vẻ vẫn hăng say như thế của ba, trong lòng không nhịn được cảm khái, nếu như không phải là mình, ba đã sớm tái hôn, sao còn có thể độc thân một mình.

Cô có nên giúp ba tìm một người phụ nữ không? Nếu như bên cạnh ba có bầu bạn, cũng có thể ngăn chặn tận gốc người phụ nữ khác muốn đến gần.

Tầm mắt Bình An lạnh lùng xẹt qua ở trên người Đỗ Hiếu Mị bên kia, mới vừa rồi, lúc ba thấy cô ta, đáy mắt có kinh ngạc lướt qua cực nhanh, mặc dù rất nhanh liền biến mất, nhưng Bình An vẫn cảm thấy tâm tình nặng nề. Ba vốn là sẽ bị bề ngoài của Đỗ Hiếu Mị hấp dẫn, mặc dù có cô ngăn trở, nhưng vẫn không thể cải lại số mạng vốn đã an bài.

Cô cố tình muốn cùng số mạng đấu một lần.

”Bình An, em hôm nay thật xinh đẹp.” Truyền tới bên tai là thanh âm của Lê Thiên Thần.

”Cám ơn.” Mắt Bình An khê sáng lên, trong đầu đột nhiên có chủ ý.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ứng Cử Viên Tốt

Phương Hữu Lợi mang theo Bình An nhảy một điệu vũ mở màn, đem không khí toàn trường lại mang tới một điểm cao nhất.

Đỗ Hiếu Mị khéo léo từ chối một chàng trai đến mời cô ta nhảy, lặng lẽ đi tới bên cạnh Lê Thiên Thần đang hết sức chăm chú nhìn vào bên trong, “Anh thật sự muốn rời khỏi Thành phố G?”

Nghe được thanh âm của Đỗ Hiếu Mị, Lê Thiên Thần cau mày quay đầu lại, thấy gương mặt diễm lệ tinh xảo của cô ta không che giấu được uất ức cùng không nở xa, trong lòng khe khẽ thở dài, cùng cô ta đi tới một góc, tránh đám người nói chuyện, “Đây là quyết định của Hội đồng quản trị.”

”Tại sao lúc trước anh cũng không nói với em?” Đỗ Hiếu Mị hỏi.

Lê Thiên Thần nhíu mày, “Dù sao sẽ có thông báo văn kiện đến các ngành, cần gì tôi đi nói.”

”Lê Thiên Thần, đầu gì em cũng làm qua người phụ nữ của anh, anh nở đối xử lạnh lùng với em như vậy sao?” Đỗ Hiếu Mị cực hận giọng điệu cùng thái độ của anh, cô ta đã quyết định quên anh ta, nhưng khi nghe anh ta muốn rời khỏi Thành phố G, cô ta vẫn là nhịn không được cảm thấy thương tâm.

”Cô điên rồi, cô đã hứa là không hề nói chuyện này nữa “ Mặt Lê Thiên Thần liền biến sắc, vội vàng nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng hầm hừ Đỗ Hiếu Mị.

”Đúng vậy, nếu anh giúp em lấy được vị trí quản lý của bộ phận PR, em sẽ không nói ra ngoài, nhưng hiện tại em thay đổi chủ ý rồi, Thiên Thần, chúng ta không thể thử bắt đầu sao?” Thấy kết quả của Tô Cầm, cô ta đột nhiên có chút cảm xúc, nếu như có thể cùng Lê Thiên Thần bắt đầu lại, cô thà buông tha việc đến gần Phương Hữu Lợi.

”Đây chỉ là ý tưởng một bên tình nguyện của cô, tôi và cô là không thể nào.” Lê Thiên Thần nói.

”Chẳng lẽ anh đối với Phương Bình An thì không phải là một bên tình nguyện sao? Cô ta biết tin anh muốn rời khỏi Thành phố G, có chút lưu luyến nào không?” Đỗ Hiếu Mị trả lời lại một cách mỉa mai, thân thể gần sát Lê Thiên Thần.

Lê Thiên Thần lui về sau một bước, lạnh lùng thốt, “Đó cũng là chuyện của chính tôi, không liên quan đến cô.”

Trái tim kiêu ngạo như công chúa của Đỗ Hiếu Mị một lần nữa bị hung hăng thương tổn, cô ta đứng thẳng người, mắt ửng đỏ nhìn chằm chằm Lê Thiên Thần, kiêu ngạo của cô ta, sẽ không cho phép mình ở trước mặt anh ta làm chó vẫy đuôi mừng chủ để cầu xin tình yêu, nếu anh ta đối với cô ta vô tình như vậy, cô ta cũng không cần lãng phí tình cảm nữa, “Nếu như vậy, chuyện anh hứa với em lúc nào thì có thể làm được?”

”Tôi cũng cần thời gian.” Lê Thiên Thần không nhin được nói, muốn đổi quản lý của bộ phận PR nào có đơn giản như vậy

“Vào trước khi anh rời khỏi Thành phố G, tốt nhất anh làm cho được.” Đỗ Hiếu Mị lạnh lùng nói.

Lê Thiên Thần gật đầu một cái, “Tôi sẽ tận lực.”

Đỗ Hiếu Mị khẽ nheo mắt lại, đối mặt cô ta là đại sảnh sàn nhảy, không biết là thấy cái gì, đáy mắt có một tia sáng ngăm lưu động, đột nhiên liền

nhếch môi nở nụ cười hấp dẫn, “Em tin tưởng anh, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, nhảy một điệu nhảy cuối cùng chứ?”

Lê Thiên Thần do dự chốc lát, mới giơ tay lên cầm đầu ngón tay của cô.

Mà đang thời điểm hai người bọn họ đứng ở một góc nói chuyện, Bình An vẫn âm thầm chú ý Đỗ Hiếu Mị, mắt liền hiện lên một ánh sáng, cô vừa cùng Phương Hữu Lợi nhảy điệu thứ tư, vừa âm thầm mang theo Phương Hữu Lợi dẫn dắt nhảy đến gần nơi có thể thấy Đỗ Hiếu Mị cùng Lê Thiên Thần.

”Ba, anh Thiên Thần thật sự phải đến Thành phố S sao?” Bình An giả bộ bộ dạng chưa biết gì, tò mò hỏi Phương Hữu Lợi.

”Sang năm mới có thể đi, thời gian cụ thể còn phải sắp xếp lại, sao vậy, không nữa à?” Phương Hữu Lợi cười trêu ghẹo con gái.

”Không bỏ được là có một chút.” Bình An cười vui vẻ nói, thật ra thì hận không đem Lê Thiên Thần cút xa một chút nhanh lên, “Chỉ là lo lắng anh Thiên Thần một mình đến Thành phố S không quen, sao lại không mang theo một người trợ lí qua đó nhỉ?”

”Không tìm được người thích hợp, đang tuyển bên Thành phố S.” Phương Hữu Lợi nói.

”Không phải đã có một ứng cử viên tốt sao? Đỗ Hiếu Mị trước kia không phải là trợ lí tốt của anh Thiên Thần sao ba, để cho cô ấy theo anh ấy đến Thành phố S, có thể giúp anh Thiên Thần nhẹ đi không ít chuyện đấy.” Bình An hất cằm dưới lên, ý bảo Phương Hữu Lợi nhìn về bóng dáng hai người dán sát vào nhau ở một góc.

Mi tâm của Phương Hữu Lợi nhú lại, “Quan hệ của bọn họ rất thân mật?”

”Thân mật hay không thì con không biết, con chỉ cảm thấy, nếu Đỗ Hiếu Mị có thể cùng anh Thiên Thần đến Thành phố S, đối với nghiệp vụ mở rộng công ty chi nhánh khẳng định rất có trợ giúp, chị Tư Tiếp cũng có nói năng lực giao tiếp của cô ấy rất tốt.” Bình An cười nói.

”Ừ, nếu như bộ phận PR đầy đủ người, Đỗ Hiếu Mị đúng là ứng cử viên tốt.” Phương Hữu Lợi nói, đứng ở phương diện ích lợi của công ty mà suy tính, Đỗ Hiếu Mị là rất thích hợp đến công ty chi nhánh phát triển.

Mắt Bình An lấp lánh không ngừng, “Ba, vậy có phải con cũng rất có khiếu trong việc sắp đặt nhân sự không ạ.”

Phương Hữu Lợi nở nụ cười, “Không lẽ con không có chút ý định riêng sao? Có phải muốn cho Đỗ Hiếu Mị đi theo bên cạnh Thiên Thần, để dò xét nó hay không?”

Ông vẫn không có cùng Bình An nói qua chuyện Đỗ Hiếu Mị ở Hongkong đã từng câu dẫn qua ông, đối với việc mình phải bảo vệ con gái, không cần thiết mọi chuyện đều phải nói rõ rang, ở trước khi Bình An vẫn chưa chính thức tiếp xúc xã hội, ông muốn cho Bình An lớn lên trong một thế giới tinh khiết.

”Thật sự muốn thử dò xét anh ấy, cần gì phải nhờ Đỗ Hiếu Mị chứ?” Bình An cười nói, “Nói không chừng anh Thiên Thần cùng người ta đã sớm tình chàng ý thiếp rồi.”

Phương Hữu Lợi nhìn sang đó lần nữa, liền nhìn thấy Lê Thiên Thần dắt tay Đỗ Hiếu Mị đi vào sà náy.

Thấy phản ứng cau mày của ba, Bình An nhàn nhạt cười nhẹ, nếu âm thầm để ba phát giác giữa Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị có mập mờ, đến lúc đó cho dù ba đối với Đỗ Hiếu Mị có hứng thú, cũng sẽ không cùng vãn bối của mình dùng cùng một người phụ nữ đâu.

Lê Thiên Thần giống như nhận thấy được ánh mắt quét nhìn tới của Phương Hữu Lợi, có chút kinh hoàng muốn đẩy Đỗ Hiếu Mị ra nhưng đã không kịp rồi, vũ khúc mới đã bắt đầu.

Bình An kéo cánh tay Phương Hữu Lợi thối lui khỏi sàn nhảy, không nhảy tiếp nữa.

”Bình An, ba phải qua bên kia mời rượu mấy vị đồng sự, con có muốn đi cùng không?” Phương Hữu Lợi cầm một ly rượu cốc-tai, hỏi Bình An.

”Ba à, ba vẫn nên dùng nước trái cây thay rượu thôi.” Bình An chu cái miệng nhỏ nhắn thay Phương Hữu Lợi đổi một ly nước trái cây.

Phương Hữu Lợi cười lắc lắc đầu, cùng cô cùng đi về hướng mấy vị đồng sự của công ty ở bên kia.

Đều là trưởng bối đã nhìn Bình An lớn lên, Bình An còn chưa đi đến gần liền ngọt ngào gọi người, “Bác Lục, bác Lý.”

Tập đoàn Phương thị tổng cộng có ba vị đồng sự, trong đó Phương Hữu Lợi là đại cổ đông, có 55% cổ phần, mà Lục Vân Đình cùng Lý Thiệu Hi chia ra 10%, khác có 5% là của Viên Lệ Hoa, sau khi Viên Lệ Hoa qua đời, tất cả cổ phần của bà đều cho Bình An, cho nên Bình An cũng là tiểu cổ đông công ty, nhưng không có được đề cử vào Hội đồng quản trị mà thôi.

Còn lại 20% khác đều là cổ phiếu lẻ, rải rác ở trong tay những người chơi cổ phiếu, không có quyền lên tiếng trong cuộc họp cổ đông.

”Bình An tối nay thật là làm cho mắt người ta sáng lên, bác không biết bé Bình An lúc nào thì đã lớn lên thành một thiếu nữ thế này.” Lục Vân Đình cười ha hả đối diện nhìn Bình An, ông là một trưởng bối tương đối sáng sủa, năm nay năm mươi lăm tuổi, là người tương đối thẳng thắn thoải mái, đối với gia đình cũng rất tốt, Bình An thật thích vị trưởng bối này.

”Đúng vậy, thiếu chút nữa bác cũng không nhận ra được.” Một vị đồng sự khác cũng gật đầu nói, Lý Thiệu Hỉ là một người không câu nệ nói cười, khi còn bé Bình An cũng rất sợ ông, chỉ là sau khi lớn lên, đã cảm thấy thật ra thì bác Lý chỉ là không giỏi nói chuyện, cũng không phải đáng sợ như cô nghĩ lúc nhỏ.

Bình An cười dí dỏm, “Có phải con thay đổi giống như mẹ một chút không ạ?”

Viên Lệ Hoa là một cô gái đoan trang xinh đẹp, Bình An vẫn cảm thấy mình hoàn toàn không được di truyền phẩm chất tốt đẹp này của mẹ.

Lục Vân Đình nở nụ cười vui vẻ, “Hai mẹ con các người là mỗi người mỗi vẻ.” Bất kể là Lục Vân Đình hay Lý Thiệu Hỉ, ấn tượng của bọn họ đối với Viên Lệ Hoa đều vô cùng tốt.

Gương mặt nghiêm trang của Lý Thiệu Hỉ cũng hiện lên một nụ cười.

Phương Hữu Lợi sủng ái nhìn con gái một cái, nâng chén cùng Lục Vân Đình bọn họ chạm cốc.

Lý Thiệu Hỉ cầm trong tay cũng là nước trái cây, cùng Phương Hữu Lợi hai người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đều nở nụ cười.

”Thế nào? Ngay cả Hữu Lợi anh cũng muốn kiêng rượu?” Lục Vân Đình kinh ngạc nhìn Phương Hữu Lợi.

”Đây không phải là tuân theo lệnh của con gái yêu thương thân thể sao?” Phương Hữu Lợi bất đắc dĩ cười nói.

”Xem ra tôi cũng nên tìm một thời gian đến bệnh viện kiểm tra một chút rồi.” Lục Vân Đình cười nói, cũng đổi một ly nước trái cây cùng Phương Hữu Lợi chạm cốc.

Bình An nhìn hai vị trưởng bối này, ý định chuyển thật nhanh, nếu như tương lai cô muốn đi vào Tập đoàn Phương thị, là phải nhờ đến sự ủng hộ của hai người bác này, nên ở trước mặt bọn họ, cô phải có được một tốt đẹp hình tượng mới được.

Phương Hữu Lợi cùng bọn họ đàm luận các loại tình huống trên thương trường, Bình An vốn là muốn cẩn thận nghe một chút, có thể học tập, nhưng đuôi mắt quét đến một bóng dáng quen thuộc đi ra ban công, cô do dự chốc lát, cùng Phương Hữu Lợi chào một cái, cũng cùng đi theo đến ban công.

”Chị Tư Tiệp.” Cô cười kêu một tiếng, Đồng Tư Tiệp đứng ở ban công hóng mát quay đầu lại.

”A, là công chúa xinh đẹp nhất tối nay của chúng ta đây mà.” Đồng Tư Tiệp vừa thấy được là Bình An, trên mặt tràn ra nụ cười vui sướng.

”Lễ hội năm nay sẽ rất thành công, đây đều là công lao của chị Tư Tiệp đó.” Năm trước chỉ là mở ra mười mấy bàn rượu, ăn ăn uống uống sau đó liền giải tán, năm nay xây dựng theo hình thức dạ vũ, ngược lại nhiều mấy phần vui thú.

”Đây cũng không phải là công lao của một mình chị đâu, là nỗ lực của tất cả đồng nghiệp bộ phận hành chính cùng bộ phận PR cũng bỏ ra.” Đồng Tư Tiệp cho dù được mọi người yêu thích, nhưng cô cũng sẽ không độc chiếm công lao, đối với cấp dưới cùng những đồng nghiệp khác đều vô cùng công chính.

Bình An càng ngày càng cảm thấy có thể cùng Đồng Tư Tiệp trở thành đồng minh.

”Vậy sao? Tối nay ngược lại chỉ thấy Đỗ Hiểu Mị, nhân viên bộ phận PR khác giống như cũng không thấy xuất hiện.” Bình An nghi ngờ nói.

”Bạn rộn rất nhiều ngày, đều đang ở trong phòng khách sạn nghỉ ngơi.”
Đồng Tư Tiệp nói.

”Đỗ Hiếu Mị cũng quá giỏi nhỉ, bạn rộn nhiều ngày như vậy còn có thể có hình dạng cùng tinh lực này, ở bộ phận PR thật sự có chút đáng tiếc.”
Bình An cười cười, đáy mắt có châm chọc khinh thường.

Đồng Tư Tiệp vốn thông minh, đương nhiên nghe ra được lời khen ngợi này của Bình An mơ hồ có mùi vị châm chọc, chẳng lẽ cô ấy ghét Đỗ Hiếu Mị? Là bởi vì Lê Thiên Thần? Trước kia có nghe nói qua Bình An thích Lê Thiên Thần, nhưng hôm đó ở nhà cô ấy lại thấy Nghiêm Túc.....

Không chờ Đồng Tư Tiệp kịp nghĩ ra nguyên do, Bình An lại chậm rãi nói, “Lê Thiên Thần sang năm phải đến công ty chi nhánh rồi, bên cạnh thiếu hụt một trợ lý đặc lực, chị Tư Tiệp, không biết chị có người thích hợp để ứng cử hay không?”

Sao lại đột nhiên chuyển tới đề tài này? Đồng Tư Tiệp có chút theo không kịp ý nghĩ của Bình An, nhưng chỉ cần cô cẩn thận liên tưởng một chút, lại cảm thấy giống như có chỗ nào nghĩ thông suốt, vì vậy thử dò xét nói, “Chị cảm thấy Đỗ Hiếu Mị là một ứng cử viên tốt.”

Bình An híp mắt nở nụ cười, “Chị Tư Tiệp, đề nghị này của chị không tệ a, nên nói cùng ba em mới đúng.”

Đồng Tư Tiệp khẽ bật cười, cô công chúa nhỏ này..... Không có ngu ngốc ngây thơ như trong truyền thuyết nhỉ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hoàng Tử Cười Ngựa Đến

Trong đại sảnh say sưa ca múa, làn gió thơm tràn ngập, Bình An đứng ở ban công nơi này nho nhỏ nhìn bầu trời đầy sao bao la trò chuyện cùng Đồng Tư Tiệp, đề tài bát ngát, cũng không có ai lại nhắc đến Đỗ Hiểu Mị.

Có một số chuyện, chỉ cần lướt qua đã đủ hiểu, không cần thiết lại nói ra ngoài.

Đồng Tư Tiệp kể lại một ít chuyện cực phẩm gặp phải ở trên công việc, Bình An nghe liền bật cười khanh khách.

Truyền đến từ sau lưng là thanh âm của Lê Thiên Thần, dịu dàng mà thâm tình, “Bình An, thì ra là em ở đây, anh đã tìm em thật lâu.”

Bình An quay đầu lại, nụ cười trong mắt tắt dần từng chút, từng chút một, nụ cười khéo miệng vẫn rực rỡ như hoa, “Anh Thiên Thần, tìm tôi có việc sao?”

Thân thể tuấn tú cao lớn của Lê Thiên Thần đi vào ban công nhỏ, không gian vốn đang coi là rộng rãi trở nên hẹp lại, Đồng Tư Tiệp nhất thời cảm giác mình có phần chút dư thừa, nhìn Bình An một cái, tìm cố lưu lại một không gian cho bọn họ.

”Nhảy một điệu với anh, được không?” Lê Thiên Thần cúi đầu nhìn cô, ánh đèn nhu hòa bị anh ta ngăn ở sau lưng, vẻ mặt của Bình An xem ra có chút mờ ảo mông lung.

”Dường như anh Thiên Thần cũng đâu thiếu bạn gái?” Bình An cười nói, lắc lắc nước trái cây trong tay.

”Anh cùng Đỗ Hiếu Mị chỉ là quan hệ đồng nghiệp.” Lê Thiên Thần nói dịu dàng, đưa tay giúp cô đem tóc vén đến sau tai, “Bình An, có thể cho anh thêm một cơ hội hay không?”

Bình An phốc một tiếng bật cười, mắt sáng ngời như ánh sao nhìn anh, ta “Anh Thiên Thần, bộ dạng thâm tình khẩn thiết của anh như vậy sẽ làm tôi hiểu lầm đó, được rồi, chúng ta vào đi thôi, có thể ba đang tìm tôi.”

Đầu óc cô có vấn đề mới có thể cho anh ta thêm một cơ hội để anh ta thương tổn tới mình.

Anh ta cũng đã làm đến tận đây rồi, tại sao cô lại không tin anh ta đã khác trước? Lê Thiên Thần có chút nổi giận, “Bình An, chẳng lẽ em còn không nhìn ra được sao? Anh đối với em.....”

”Anh Thiên Thần, bây giờ anh cần phấn đấu vì tương lai của mình.” Bình An cắt đứt lời của anh ta, trong lòng có chút chán ghét, nhưng đã có thể bình tĩnh mà đối diện những thứ dối trá này của anh ta.

Cô đã có thể đối diện với mấy người đã làm cho cô hận thấu xương, đã có thể dùng một loại tâm tình bình tĩnh nghĩ tới bước kế tiếp nên làm cái gì.

Ánh mắt Lê Thiên Thần sáng lên, “Bình An, em nguyện ý chờ anh hai năm sao?”

”Hai năm sau, anh có thể tốt hơn so với hiện tại sao?” Bình An cười hỏi.

”Anh hứa với em, anh nhất định sẽ đem công ty chi nhánh làm xong, Bình An, em chờ anh, anh sẽ không để cho em thất vọng.” Lê Thiên Thần có chút kích động nói.

Bình An nhìn anh ta mỉm cười, cô có yêu cầu hay hứa hẹn gì với anh ta sao?

Bên ngoài truyền đến thanh âm người chủ trì, dạ tiệc họp mặt hằng năm đã chuẩn bị kết thúc rồi, bây giờ đã đến tiết mục cuối cùng, đó chính là rút thưởng rồi, dường như có ai rút được giải nhất, toàn trường đều đang ồn ào lên.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt làm cho giọng nói của bọn họ cũng nghe được không rõ rệt rồi.

Bình An ý bảo Lê Thiên Thần đi ra ban công.

Lê Thiên Thần đột nhiên cúi đầu, ở trên trán Bình An hôn một cái, nụ cười dịu dàng hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn của anh ta.

Ánh mắt Bình An lạnh lẽo, ở trong lòng đem gã này mắng cả chục lần mới miễn cưỡng duy trì mỉm cười, “Đi thôi.”

Hai người một trước một sau đi ra khỏi ban công, liền nhìn thấy Đỗ Hiểu Mị đang tìm kiếm gì đó khắp nơi, vừa thấy được hai người bọn họ ở chung một chỗ, thần sắc trên mặt Đỗ Hiểu Mị biến đổi, mặt không thay đổi xoay người qua.

Lê Thiên Thần vẻ mặt tự nhiên mà dắt tay Bình An đi tới đại sảnh, Phương Hữu Lợi ở trên đài trao giải thưởng cho nhân viên trúng thưởng.

Bình An nhẹ nhàng tránh ra khỏi tay của anh ta.

Phương Hữu Lợi trao giải xong, từ trên đài đi xuống, Bình An nghênh đón, Lê Thiên Thần đi theo phía sau cô, “Chú Phương.”

”Ừ.” Phương Hữu Lợi thật sâu nhìn Lê Thiên Thần một cái, nói với Bình An, “Đã trễ rồi, chúng ta đi về trước đi.”

”Chú Phương, con đưa mọi người về.” Lê Thiên Thần vội vàng nói.

Phương Hữu Lợi khoát tay áo, “Lão Đình đã ở dưới lầu, con ở chỗ này giúp bác tiếp đón mọi người đi.”

Lê Thiên Thần không thể làm gì khác hơn là vâng lời

Dạ tiệc họp mặt hằng năm đi qua, sau đó còn phải đi làm một tuần mới chính thức nghỉ, tập đoàn Phương thị một mùa xuân nghỉ mười ngày.

Hôm thứ hai, lúc Phương Hữu Lợi đi làm, liền đem Đồng Tư Tiệp kêu lên nói chuyện, về phần nội dung nói là gì, vậy thì không biết được, Đỗ Hiểu Mị đã thử dò xét mấy lần, cũng không thể từ trong miệng Đồng Tư Tiệp moi ra được chút gì.

Ứng cử viên tiếp nhận chức trợ lí của Đồng Sự Trưởng thay Lê Thiên Thần cũng nhậm chức rồi, muốn vào mấy ngày này cùng Lê Thiên Thần bàn giao công việc.

Bình An bắt đầu chuẩn bị sắp xếp chủ nhật cùng ba về nhà ông bà mừng năm mới, đến gần cuối năm, tất cả mọi người rất bận rộn, cô vốn muốn trước khi đến Thành phố J cùng Trình Vận ăn một bữa cơm, Trình Vận hiện tại loay hoay nên ngay cả thời gian gặp mặt cũng không có.

Ngược lại Khâu Thiệu Triết gọi điện thoại hẹn cô mấy lần, Bình An không thể làm gì khác hơn là đáp ứng anh ta, Khâu Thiệu Triết hẹn cô gặp mặt ở nhà hàng Pháp đường Cửu Phúc.

Vừa thấy mặt, người này cũng không vui mừng mà liền chỉ trích Bình An, “Đại tiểu thư, hẹn em cũng quá khó đấy, có anh chàng đẹp trai ngọc thụ lâm phong hẹn em ăn cơm, em lại vẫn ra sức khước từ, quá thương tâm rồi.”

Bình An cười tròng mắt liếc anh ta một cái, “Làm trò, tâm thích hư vinh của anh cần ở chỗ này của tôi để thỏa mãn sao?”

”Không cần, nhưng sẽ bị thương vì em đó.” Khâu Thiếu Triết tính trẻ con kêu lên.

”Thôi đi, nói, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Bình An đột nhiên cảm thấy cô cùng Khâu Thiếu Triết thật sự không nên hẹn ở cái địa phương này.

Nhà hàng Pháp này là nhà hàng rất truyền thống phong cách tiêu chuẩn, vách tường có hình ảnh của Paris, trưng bày theo sở thích của người Tây Phương, trong phòng ăn ánh đèn mờ ảo lãng mạn, có một loại mập mờ làm cho người ta hiểu lầm.

Đây là nơi thích hợp cho tình nhân hẹn hò, lúc trước đi cùng Trình Vận còn có Nghiêm Túc, cô còn chưa chú ý phong cách nơi này, hôm nay mới cảm thấy thiết kế của nơi này đúng là một loại lãng mạn không khí mập mờ.

”Em có thể dịu dàng một chút không? Ở tại trước mặt em là một chàng trai đẹp đó.” Khâu Thiếu Triết tức giận kêu lên, càng cùng Phương Bình An chung đụng, anh ta càng thấy được cô bé này cùng đóa hoa nhỏ nuôi trong nhà ấm đó hoàn toàn khác nhau.

Chỗ nào của cô giống loài hoa được nâng niu chứ, rõ ràng là một đóa cúc dại mà.

Bình An liếc anh ta, nhấn cái nút trên mặt bàn, cho người ta tới đây gọi thức ăn.

Khâu Thiếu Triết thấy cô liếc mắt, thu hồi cơn nhả, sờ sờ lỗ mũi, ánh mắt nâu sẫm thẳng tắp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình An, cô bé này cùng những người con nhà danh giá khác không giống nhau, lấy phương pháp tán gái thường ngày của anh ta thì không cách nào đả động

lòng của cô, không biết vì sao anh cũng không thích đối xử với cô như những người kia.

”Bình An, em có thấy tôi đang đeo đuổi em không?” Gọi một món thịt bò bít tết, Khâu Thiếu Triết một tay chống cằm, nửa thật nửa giả nhìn Bình An.

Bình An híp mắt cười một tiếng, “Đừng uổng phí tâm tư.”

”Tại sao?” Khâu Thiếu Triết cũng không nổi giận không thất vọng, đáp án này anh ta đã sớm dự liệu được.

”Thiếu Triết, ý định của tôi là chỉ đem anh trở thành chị em gái có thể tâm sự.” Cô hiện tại không có tâm tư suy nghĩ về vấn đề tình cảm, huống chi còn là một Khâu Thiếu Triết để cho cô có ám ảnh.

Khâu Thiếu Triết nghe được lời của cô..., thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết, “Chị em? Anh còn xem em như anh em đấy.”

Một tiếng hét lạ thường này đưa tới ánh mắt của những người khác trong phòng ăn.

Bình An duy trì tư thái ưu nhã đoan trang, duy trì hình tượng thực nữ, nhỏ giọng mà nói, “Không sao, chỉ cần anh là thụ, tôi liền làm người anh em của anh.”

Khâu Thiếu Triết trầm mặc, anh ta vẫn tiếp tục nghĩ biện pháp khác để cho cô yêu mình.

Bình An liếc anh ta một cái, hài lòng kết quả làm anh ta bị sét đánh, uống một hợp nước chanh, “Vết thương sau lưng anh thế nào rồi?”

”Hôm qua có đi bệnh viện tái khám rồi, đã giảm rất nhiều.” Khâu Thiếu Triết nói.

”Cám ơn anh.” Bình An lại một lần nữa cảm tạ anh ta.

Khâu Thiếu Triết cười cười, “Em nói với anh là ai làm đi? Anh không tin là bác sĩ đó làm đâu, thị lực của anh rất tốt, người ngày đó rõ ràng là nữ, không thể nào là người cao to như Hà Tư Lâm.”

Nhắc tới Hà Tư Lâm, tâm tình của Bình An vẫn còn cảm thấy buồn bực, “Là một cô gái thì sao? Hoàn toàn không tìm được người.”

”Em đưa cho anh cái tên, anh đây dù đào ba thước đất cũng sẽ đem cô ta moi ra” Khâu Thiếu Triết nói, vết thương trên lưng anh sao có thể nhận không được.

”Tôi không biết.” Về Tô Cầm, cô đã hứa với Hà Tư Lâm sẽ không nói ra, cho nên muốn trừng phạt cô ta cũng chỉ có thể do chính cô.

Khâu Thiếu Triết hừ một tiếng, “Anh sớm muộn cũng sẽ biết.” Dừng một chút, anh đổi đề tài, “Mấy ngày nữa có một dạ vũ cuồng hoan, có muốn đi xem một chút hay không?”

Bình An chớp chớp đôi mi thanh tú, “Là cái gì?”

”Là một số người sáng lập, hàng năm cũng sẽ có một lần, rất nhiều người mà em không tưởng được cũng sẽ xuất hiện nha.” Khâu Thiếu Triết dụ dỗ, đêm cuồng hoan này là nội bộ của những nhà giàu có liên hiệp với một số cán bộ cao cấp cử hành dạ vũ, mỗi người có mặt sẽ mang theo mặt nạ, là một cuộc dạ vũ điên cuồng tương đối xa hoa lãng phí.

”Ngày mốt tôi sẽ phải cùng cha của tôi đi một chuyến đến Thành phố J rồi, qua mùa xuân mới trở về.” Bình An nói như rất tiếc, dạ vũ cuồng hoan này cô cũng có nghe nói qua, chỉ là vẫn không có hứng thú gì tham gia.

Khâu Thiếu Triết cau mày hỏi, “Đó không phải là phải qua sang năm mới có thể gặp mặt nhau sao?”

”Khâu Thiếu Triết, tình cảm chúng ta đâu đến mức một ngày không gặp như cách Ba năm.” Bình An cười nói, bắt đầu trầm mặc ăn cơm.

Khâu Thiếu Triết vẫn còn đang không vui lắm lắm.

Bình An lại đột nhiên cảm thấy có một tầm mắt sáng quắc chiếu vào phía sau cô, cô nghi ngờ quay đầu lại, thấy Nghiêm Túc mới từ ngoài cửa đi tới, cô dùng vẻ mặt vô cảm nhìn anh, một đôi mắt hoa đào hẹp dài chẳng hề thay đổi.

”Sao vậy, có người quen à?” Khâu Thiếu Triết chú ý tới cử động của cô, theo tầm mắt của cô nhìn sang, cùng ánh mắt của Nghiêm Túc trên không trung đụng một cái.

Nghiêm Túc thấy rõ bộ dạng của Khâu Thiếu Triết, khóe miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt, mắt hoa đào sáng lung linh, từ từ đi về hướng bọn họ, hôm nay anh mặc Âu phục màu xám bạc, thiết kế giản lược ưu nhã phác hoạ đường cong quyến rũ, ánh đèn mờ ảo rơi vào trên mặt anh, có một loại tươi đẹp chói mắt.

Đây chính là bạch mã hoàng tử cười ngửa đến sao? Bình An lặng lẽ nghĩ, có lẽ trong phòng ăn tất cả các cô gái đều cũng sẽ nghĩ như vậy, chỉ tiếc, cô đã qua tuổi tin tưởng vào câu chuyện thần thoại này rồi, nếu không cô nhất định sẽ mê chết người đàn ông này.

”Bình An, cùng bạn tới dùng cơm sao?” Nghiêm Túc đi tới bên cạnh Bình An, một tay tự nhiên khoác lên thành ghế của cô, tạo thành tư thái mập mờ.

Tầm mắt của Nghiêm Túc lạnh lạnh rơi vào trên người Khâu Thiếu Triết, là chàng trai gặp qua ở Forest, cũng là người thay Bình An cầm a-xít sun-phu-rit.

Khâu Thiếu Triết cũng nhận ra Nghiêm Túc chính là người đàn ông chạy chiếc Spyker, lập tức liền mất đi tất cả khí thế.

Không có biện pháp, khí thế của Nghiêm Túc quá mạnh mẽ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đây Là Sự Ích Kỳ Của Người Làm Cha

Bình An nghiêng đầu nhìn Nghiêm Túc, mùi hương bạc hà nhàn nhạt trên người anh chui vào trong hơi thở, cô không tự chủ ngửa đầu ra sau, cố gắng kéo dài khoảng cách với anh, nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh ở dưới ánh đèn càng phát ra vẻ đẹp như vẽ.

“Anh cũng tới ăn cơm à?” Cô nhẹ giọng hỏi, cố gắng vẫn giữ giọng như bình thường.

Nghiêm Túc miễn cưỡng ừ một tiếng, âm cuối như lượn lơ phai đi, ánh mắt sâu lắng nhìn chăm chăm vào Khâu Thiếu Triết, từ từ ngồi thẳng lên, “Vị này chính là Khâu tiên sinh trước đây cứu Bình An đúng không.”

“Anh ấy là Khâu Thiếu Triết, đây là Nghiêm Túc.” Bình An giới thiệu bọn họ với nhau.

“Khâu tiên sinh, cảm ơn anh.” Nghiêm Túc cười vươn tay, ngẫm xem mình như người thân của Bình An.

“Nghiêm tiên sinh khách sáo quá rồi, Bình An và Chủ Tịch Phương đã nói cảm ơn với tôi rồi mà, chuyện này có gì đâu.” Khâu Thiếu Triết trả lời, có chút không vui khi thấy người kia dùng một dáng vẻ cứ y như Bình An là người của anh ta vậy.

Nghiêm Túc lại cười nói, “Tôi chỉ muốn tự mình nói cảm ơn với anh mà thôi.”

Bình An ho nhẹ một tiếng, “Nghiêm Túc, không phải là anh đang cùng bạn tới đây dùng cơm sao? Lạnh nhạt quăng người ta ở đó không tốt đâu nha.”

Cô nhóc này. Nghiêm Túc cười khổ một tiếng trong lòng, “Vậy anh không quấy rầy hai người nữa. Bình An, mấy ngày nữa có rảnh không?”

“Tôi muốn đến Thành phố J để dự lễ mừng năm mới.” Bình An nhỏ giọng trả lời.

“Vậy chờ em trở lại rồi hẵng nói.” Nghiêm Túc nói xong, gật đầu chào Khâu Thiệu Triết một cái, rồi từ từ đi trở về chỗ ngồi.

Trong lòng Khâu Thiệu Triết có chút vị chua nhìn Nghiêm Túc, ở trước mặt một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ như thế này, trông anh có vẻ còn quá trẻ chưa chín chắn rồi, “Làm sao em biết anh ấy?”

“Anh nói Nghiêm Túc đó hả?” Đôi mày thanh tú của Bình An giật nhẹ, “Bà ngoại tôi với bà nội anh ấy là bạn già với nhau, cho nên tôi cũng coi anh ấy là bạn thôi.”

Cứ coi như cô và Nghiêm Túc dường như trong lúc vô tình mà trở thành bạn đi. Hồi đầu, cô cảm thấy anh thật nguy hiểm và có ý bài xích đối với anh, cô chưa bao giờ gặp phải một người đàn ông khó nắm bắt giống như anh vậy, ngay cả khi đối mặt với Lê Thiên Thần, cô cũng không có cảm giác không dám đến gần đến thế.

Đến bây giờ cô cũng không biết Nghiêm Túc đến tột cùng là người như thế nào.

“Nghe nói thủ đoạn của anh ta rất ngoan độc.” Khâu Thiệu Triết nói, trong lúc trà dư tửu hậu bọn họ luôn nghe thấy điều gì đó về người đứng đầu mới của Tập đoàn Nghiêm thị.

Bình An nở nụ cười, “Người đứng đầu của một tập đoàn mà không có thủ đoạn thì có thể yên ổn mà ngồi chỗ đó được hay sao?”

Khâu Thiếu Triết giống như lơ đãng hỏi, “Tương lai em cũng sẽ trở thành người đứng đầu Phương thị à?”

“Chuyện này cũng khó nói lắm.” Bình An cười nói.

“Chẳng phải em vừa nói là phải có thủ đoạn mới có thể yên ổn ngồi chỗ cao sao?” Một cô gái trẻ người non dạ như cô vậy, liệu có thể trấn áp được ai đây?

Bình An cũng không thềm để ý Khâu Thiếu Triết có ý xem thường năng lực của cô, “Còn nhiều thời gian mà, chuyện tương lai ai nói chính xác được? Được rồi, đã đến giờ rồi, tôi phải về thôi.”

Không thể moi được gì từ trong miệng cô, Khâu Thiếu Triết không thể làm gì khác hơn ngoài việc đành phải kêu phục vụ viên tính tiền.

Lúc đứng lên, Bình An không tự chủ được quét mắt về phía bàn Nghiêm Túc. Cùng ngồi ăn cơm với anh là một người đàn ông cũng xấp xỉ tuổi anh, dáng dong dỏng nhẹ nhàng, đúng lúc này cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô, rồi đột ngột nở nụ cười với cô.

Bình An có chút ngượng ngùng cười cười đáp lại.

Nghiêm Túc dường như phát giác được, quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt đào hoa dài hẹp đen nhánh sâu thẳm đầy vẻ dụ dỗ nồng đậm.

Bình An gật đầu chào anh một cái, rồi sóng vai cùng Khâu Thiếu Triết đi ra khỏi phòng ăn.

Người đàn ông ngồi đối diện Nghiêm Túc phì cười ra tiếng, rước lấy tầm mắt lạnh như dao băng quét sang mình, ráng nhịn cười, “Lão đại, cô ấy

chính là Phương Bình An đấy à, ừm, cậu đột nhiên đổi thói quen từ ăn thịt cá sang ăn chay rồi hả?”

Nghiêm Túc cầm ly cao cổ lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ, nghĩ đến vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của cô, vẻ lạnh lùng trên mặt anh tự nhiên hòa hoãn đi một ít.

Khiến Đường Sâm sợ tới mức cái nĩa cầm trong tay cũng muốn bay ra ngoài, “Lão đại, xin ngài chớ trưng ra cái vẻ mặt ‘Tình như thoáng mây tình đến cùng ta âm thầm không ngờ’ này dùm, ghê chết đi được.”

Nghiêm Túc lạnh lùng trừng mắt liếc anh một cái.

“Cậu nghiêm túc chứ?” Đường Sâm thu hồi vẻ mặt chọc phá, cẩn thận từng li từng tí hỏi anh.

“Cậu nói thử xem?” Nghiêm Túc lơ đãng hỏi.

“Cô ấy rất khác với những người bạn gái trước đây của cậu...” Đường Sâm không biết phải diễn tả cảm giác của anh khi nhìn thấy Bình An như thế nào, nhưng cũng cảm nhận được rằng nếu lời lão đại là nghiêm túc, thì sợ rằng con đường này sẽ chẳng dễ đi một chút nào.

Nghiêm Túc trầm mặc nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa kính, anh cũng không biết đến tột cùng thì mình có được bao nhiêu chân thành nữa, nhưng dù sao đi chăng nữa, hiện tại anh cảm thấy rất hứng thú với cô nhóc này, chỉ là còn chưa xác định xem đó là bởi vì mình cảm thấy mới mẻ nhất thời, hay là vì đã động lòng. Trước khi anh hiểu rõ, anh muốn cho cô cam tâm tình nguyện mà ở lại bên cạnh anh.

Tuyệt đối không cho phép người đàn ông khác nhìn trúng mà theo sát cô.

Trong lúc đó, Phương Hữu Lợi và Lê Thiên Thần vừa mới xong buổi xã giao, từ trong quán rượu đi ra ngoài, ánh trăng sáng tỏ, cảnh đêm đẹp như

thơ như vẽ.

“Chúng ta cùng đi đi.” Phương Hữu Lợi không vội lên xe, mà kêu Lê Thiên Thần tản bộ dọc theo bờ sông cùng ông, chú Đình dừng xe vào ven đường, an tĩnh đứng chờ.

Trong lòng Lê Thiên Thần đột nhiên có nỗi thấp thỏm nho nhỏ.

Phương Hữu Lợi chấp tay sau lưng từ từ bước đi, đẩy vế ung dung nhàn nhã, “Thiên Thần, công việc trên lầu thượng đã bàn giao gần xong rồi phải không?”

Người mới tiếp nhận chức trợ lý Chủ Tịch vừa đi du học nước ngoài về, năng lực làm việc không thua gì Lê Thiên Thần, nên việc bàn giao công việc thật ra thì cũng coi như đã gần xong rồi, “Trợ lý Hồng còn có chút tài liệu muốn xem, con sẽ ở một bên hướng dẫn.”

“Ừ.” Phương Hữu Lợi gật đầu một cái, “Sau khi con tới Thành phố S cũng cần một trợ lý, đã chọn được người nào chưa?”

“Con định qua đó rồi mới chọn người, người địa phương có lẽ sẽ tương đối dễ dàng triển khai công việc hơn.” Lê Thiên Thần nói.

Phương Hữu Lợi cũng không cho ý kiến gì, “Gần đây có kết giao bạn gái nào không?”

Trái tim của Lê Thiên Thần phát rét, câu này là có ý gì đây? Phương Hữu Lợi nói câu này ra là muốn thử dò xét anh hay chỉ là vô tình hỏi thăm mà thôi, chẳng lẽ gần đây có lời đồn đãi gì truyền tới tai ông rồi sao?

“Chú Phương, con làm gì có thời giờ để kết giao bạn bè.” Lê Thiên Thần ra vẻ thoải mái mà cười nói, “Hơn nữa, con đâu còn trái tim nào khác đâu mà đi kết giao với bạn gái.”

“Vậy sao?” Giọng Phương Hữu Lợi cũng không nghiêm túc lắm, “Thiên Thần, dạo này con với Bình An như thế nào?”

Lê Thiên Thần lặng yên một chút, “Chú Phương, tâm ý của con với Bình An chưa bao giờ thay đổi, trước đây chẳng qua con chỉ muốn đợi em ấy trưởng thành, tình cảm chín chắn rồi thì mới bắt đầu cùng em ấy, không ngờ rằng...” Anh cười khổ một cái, không ngờ rằng cô chẳng trở nên chín chắn được chút nào, nói không thương anh là không thương ngay được.

Phương Hữu Lợi quay đầu lại nhìn Lê Thiên Thần, vẻ mặt nhẹ nhõm thanh thản trở nên nghiêm túc, “Thiên Thần, đàn ông khó tránh khỏi những lúc ‘gặp dịp thì chơi’, đặc biệt là người lăn lộn trên thương trường, có lúc cũng sẽ không chịu nổi hấp dẫn mà xảy ra quan hệ. Nếu đó là con rể của người khác, chú sẽ chỉ cười một tiếng rồi bỏ qua, bởi dù sao chú cũng là đàn ông, biết đây là sai lầm mà đàn ông đều dễ dàng phạm phải. Nhưng nếu đó là con rể của chú thì dù chỉ một chút xíu sai lầm thôi chú cũng sẽ không cho phép, bởi đây chính là sự ích kỷ của người làm cha, con hiểu không?”

Nói một cách khác, nếu quả thật có một ngày Lê Thiên Thần kết hôn cùng Bình An thì nhất định phải toàn tâm toàn ý mà đối đãi với Bình An, cái sai lầm “gặp dịp thì chơi” gì gì đó tuyệt đối không được phạm vào.

Lê Thiên Thần đột nhiên có chút hốt hoảng.

Phương Hữu Lợi lấy ánh mắt sắc bén nhìn anh ta, “Nếu như con không thể bảo đảm sẽ đem đến một trái tim tuyệt đối trung thành cùng hạnh phúc gia đình cho Bình An, thì cũng không nên bắt đầu với con bé. Thiên Thần, chú coi trọng con, hy vọng tương lai con không để cho chú thất vọng.”

“Chú Phương, con hiểu rõ.” Lê Thiên Thần chua xót trả lời.

“Chú cần nhắc rồi, sẽ điều Đỗ Hiểu Mị đi với con đến Thành phố S, để cô ấy làm trợ lý của con sẽ rất thích hợp. Trước kia cô ấy từng là trợ lý của con nên giữa hai người đã có sự ăn ý, hơn nữa Thành phố S là quê quán của

cô ấy, về phương diện giao tế coi như cô ấy cũng xuất sắc, để cho cô ấy đi theo con để học hỏi kinh nghiệm cũng tốt.” Phương Hữu Lợi nhìn anh một cái, từ từ đi trở về.

Sắc mặt Lê Thiên Thần biến đổi kịch liệt, nhìn bóng lưng Phương Hữu Lợi giống như nhìn thấy quỷ hiện hình, chẳng lẽ ông đã biết được chuyện giữa anh và Đỗ Hiếu Mị rồi sao? Không thể nào. Nếu như Phương Hữu Lợi biết, không thể nào còn có thể tiếp tục cất nhắc anh như thế.

“Chú Phương, cô Đỗ Hiếu Mị... đã qua bộ phận PR rồi.” Giọng anh trở nên hơi khô ráp, trả lời.

“Chú đã tìm hỏi Giám đốc bộ phận rồi, nhân sự bộ phận PR cũng không thiếu, điều Đỗ Hiếu Mị đi không vấn đề gì.” Phương Hữu Lợi nhàn nhạt nói.

Lê Thiên Thần cũng không phải là kẻ ngu, hiểu rằng chuyện này đã được quyết định không thay đổi được rồi, nếu còn nói thêm gì nữa sẽ chỉ làm Phương Hữu Lợi càng thêm đem lòng sinh nghi đối với anh mà thôi, anh đã mất đi chỗ dựa Bình An, không thể lại mất đi tin tưởng của Phương Hữu Lợi.

“Dạ, chú Phương, con sẽ nói với Đỗ Hiếu Mị.” Lê Thiên Thần cười nói.

Phương Hữu Lợi quay đầu lại nhìn anh cười một cái, đi tới bên cạnh chiếc Mercedes đã được tài xế mở rộng cửa. “Về sớm một chút rồi nghỉ ngơi đi.”

Lê Thiên Thần đưa mắt nhìn xe chở Phương Hữu Lợi nhẹ nhàng hòa vào làn đường, từ từ biến mất hẳn trong màn đêm.

Anh đứng dưới ngọn đèn đường uốn theo mình hoa Bạch Lan, nhìn cái bóng bị kéo dài của mình trên mặt đất, trong lòng phiền muộn tính toán một

hồi, anh đương nhiên nghe ra được hôm nay Phương Hữu Lợi đang cảnh cáo anh.

Sự bảo vệ của Phương Hữu Lợi đối với Bình An đã đến một loại trình độ cẩn thận che nắng chắn mưa khôn cùng. Những năm gần đây anh giữ mình trong sạch, không hề có một hành động mập mờ với bất cứ phụ nữ nào, cũng là vì muốn cho Phương Hữu Lợi biết: Anh không phải là người không biết kiềm chế trong cuộc sống cá nhân; nhưng rồi lại có một Đỗ Hiếu Mị cố tình cố ý, anh không chỉ một lần cảm thấy hối hận tại sao đêm hôm đó lại không kiềm chế được mà lên giường cùng Đỗ Hiếu Mị.

Còn phải cùng chung đụng với Đỗ Hiếu Mị ở Thành phố S hai năm...

Lê Thiên Thần than một tiếng, đây chính là khảo nghiệm về định lực mà Phương Hữu Lợi đang đưa ra cho anh đó thôi.

Anh lấy điện thoại di động ra, vừa ấn số điện thoại của Đỗ Hiếu Mị vừa đi về phía xe mình.

Thanh âm ngọt đến phát ngấy của Đỗ Hiếu Mị từ đầu kia của điện thoại di động truyền tới, “Thật hiếm có khó tìm à nha, anh còn có thể gọi điện thoại cho em à.”

“Đỗ Hiếu Mị, cái giao dịch trước kia giữa chúng ta sợ rằng không cách nào thành được.” Lê Thiên Thần lạnh lùng thốt lời.

“Hả? Chẳng lẽ anh đột nhiên phát hiện anh yêu em sao?” Đỗ Hiếu cười híp mắt hỏi, cũng không cảm thấy đặc biệt thất vọng gì.

“Sang năm cô sẽ đi cùng tôi đến Thành phố S, vẫn làm trợ lý của tôi, đây là Chủ Tịch Phương tự mình chỉ thị.” Lê Thiên Thần nói.

Đỗ Hiếu Mị cười nhạo một tiếng, “Tôi không nghe lầm chứ, Chủ Tịch thế mà lại để cho tôi làm trợ lý của anh à? Muốn tôi với anh lửa gần rơm

chung đụng những hai năm, ông ấy có lòng tin đối với mị lực của con gái ông ấy như vậy à, hay là đặc biệt tín nhiệm anh?”

“Mặc kệ vì nguyên nhân gì, Đỗ Hiếu Mị, chuyện của tôi cô đã đáp ứng, tôi hi vọng cô không nuốt lời, đến Thành phố S cô cũng sẽ chẳng thua kém gì so với khi cô ở bộ phận PR đâu.” Lê Thiên Thần nói, chỉ sợ cô sẽ coi chuyện này là do anh kiếm cớ mà đem tung hê chuyện giữa bọn họ ra.

Đỗ Hiếu Mị trầm mặc một chút, đi thành phố S hai năm, nếu như phát triển được tốt, tương lai sau khi cô quay lại Tổng Công Ty ít nhất cũng có thể đủ cho cô có được một cấp bậc quản lý, nhưng nếu như không thể thành công như mong muốn, hai năm đó coi như cô đã uổng phí tuổi thanh xuân.

Lê Thiên Thần nhắc nhở, “Đây là quyết định của công ty, không phải là do tôi sắp đặt cho cô, cô phải hiểu được điều đó.”

Cho nên, cho dù cô không muốn, thì trừ khi rời khỏi Phương thị, chứ không thì cũng không thay đổi được gì, như vậy còn không bằng cứ nhắc nhở để Lê Thiên Thần luôn nhớ tới cái thỏa hiệp kia với cô, cô không tin là với năng lực của Đỗ Hiếu Mị cô mà sẽ thất bại.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Người Thân

Còn cách giao thừa năm ngày, Phương Hữu Lợi mang theo Bình An cùng nhau trở về Thành phố J, cùng đi với họ còn có Lê Thiên Thần, anh cũng là người của Thành phố J.

Kể từ sau khi cha mẹ qua đời vào năm năm trước, Phương Hữu Lợi cũng rất ít khi trở về Thành phố J, một phần là bởi công việc bận rộn, thứ nữa là mỗi lần trở về nhà cũ thể nào cũng có vài chuyện chán ốm xảy ra, cho nên nếu không cần thiết, ông cũng không quá quan tâm đến việc quay về.

Bình An càng cực ít tiếp xúc với họ hàng thân thích bên phía Phương gia, lúc Viên Lệ Hoa còn chưa qua đời, thật ra thì bà cùng Phương Hữu Lợi cũng có mang cô về đây thăm ông nội bà nội. Sau khi Viên Lệ Hoa không còn, mỗi lần Lễ Tết, Bình An cũng chỉ đi thăm và ở cạnh bên Viên lão phu nhân, tình cảm đối với họ hàng thân thích bên nội thật ra cũng rất nhẹ, ngay cả chuyện mình có bao nhiêu anh chị em họ cô cũng còn không quan tâm cho rõ ràng.

Phương Hữu Lợi ở Thành phố J cũng có bất động sản, nhưng tất cả đều là cửa hàng buôn bán hoặc là đất trống, hoàn toàn không thể ở được, chỉ có căn biệt thự trước đây mua cho ông nội bà nội Phương là còn thích hợp để vào ở, nhưng căn biệt thự này lại nằm ở ngoại thành, cách nội thành rất xa, ngay cả anh trai và em gái của Phương Hữu Lợi cũng ở tại nội thành.

Vậy đầu tiên cứ ở khách sạn mấy đêm đi, chờ đến lúc giao thừa thì chuyển về căn biệt thự ở ngoại ô để cúng tổ, đến lúc đó ở lại quê hương vài ngày rồi trở lại Thành phố G cũng được.

Hơn bốn giờ chiều, bọn họ đáp xuống sân bay Thành phố J, tới đón bọn họ là bác trai cùng hai ông anh con bác của Bình An, còn có cô của Bình An.

Bình An cũng chẳng có ấn tượng sâu đậm gì với bọn họ, dù sao thì cũng đã không gặp mặt nhiều năm rồi, sau khi Phương Hữu Lợi giới thiệu, liền đậm nhu thuận kêu một tiếng, “Bác trai, cô, anh cả, anh hai.”

Phương Hữu Kiệt và Phương Khiết Hoa khi nhìn thấy Bình An thì khẽ ngẩn ra, trong ấn tượng của bọn họ, cô cháu gái này dáng dấp vừa ngu ngốc vừa ngây ngô, khi nào thì đã trở nên xinh đẹp như vậy rồi?

“Thật là con gái đến 18 tuổi biến đổi khôn lường nha, xuýt nữa thì không nhận ra Bình An rồi.” Hình dáng Phương Hữu Kiệt và Phương Hữu Lợi có mấy phần tương tự, thân hình cao to vạm vỡ, luôn mang vẻ mặt cười tủm tỉm nhẹ nhàng, làm cho người ta cảm giác thật bình dị gần gũi.

Bình An cũng không ưa bác trai này mấy, bởi cảm giác nụ cười của ông không chân thành gì cho lắm.

“Đúng vậy nha, Bình An xinh đẹp hơn so với trước kia.” Phương Khiết Hoa quan sát Bình An từ đầu đến chân một lần, sau đó mới không mặn không nhạt nhả ra một câu.

Trước kia trên mặt Bình An còn có vẻ phúng phính của trẻ con, beo béo tròn tròn trông vô cùng ngây thơ đáng yêu, nhìn kiểu gì cũng giống như một đứa bé chưa lớn. Chắc lần trước vừa trải qua một lần bệnh nặng nên đã gầy đi không ít, không còn nét mập mạp trẻ con nữa, khuôn mặt lại trở nên càng xinh đẹp thanh nhã, vẻ mặt non nớt vốn có chắc cũng bởi thế mà trở nên trầm tĩnh điềm đạm hơn.

Phương Hữu Kiệt và mọi người cảm thấy cô biến hóa quá lớn như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Phương Hữu Lợi đối với nhiệt tình của anh trai và em gái cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, “Đi về trước đã, nơi này không phải là chỗ để nói chuyện.”

Bình An thần sắc điềm tĩnh đi bên cạnh Phương Hữu Lợi, rõ ràng nhận thấy được có tới mấy đôi mắt đang đánh giá mình, cô vẫn tự nhiên ung dung để mặc cho những họ hàng này quan sát mà chả cảm thấy ngượng ngùng gì, dù sao cô vốn dĩ đã quen với ánh mắt của người khác. Ngược lại xem ra ánh mắt của cái người gọi là anh họ cả Phương Húc kia lại làm cho cô cảm thấy rất thú vị, dường như không quá hữu nghị bởi ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Cô phỏng chừng cũng biết nguyên nhân mà Phương Húc ghét cô, bởi vì anh ta cho rằng cô không có tư cách thừa kế Tập đoàn Phương thị, vô cùng xem thường cô, thỉnh thoảng còn có thể thốt ra vài lời cố ý chèn ép cô, cô nhớ kiếp trước cô cũng đã từng vài lần thương tâm bởi lời nói của anh ta nữa đấy.

Lê Thiên Thần cầm giúp hành lý của Bình An đi phía sau bọn họ, ánh mắt Phương Húc chuyển từ Bình An dời đến trên người anh, đáy mắt chứa rất nhiều ý khinh thường.

Sau khi chất hành lý vào cốp xe, Phương Hữu Lợi bảo Lê Thiên Thần đi về.

“Chú Phương, vậy con về trước nhé.” Anh không nói trước với người nhà rằng hôm nay sẽ về, cho nên chỉ có thể thuê xe đi, nhìn về phía Bình An, dùng thanh âm nhu hòa nói, “Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Ừ.” Bình An gật đầu một cái, nói hẹn gặp lại với Lê Thiên Thần.

Phương Húc phát ra một tiếng cười rất nhỏ, rót ngay vào tai của Lê Thiên Thần đang đứng ở trước mặt anh ta. Lê Thiên Thần cũng biết

Phương gia chả mấy ai để anh vào mắt, anh cũng không thèm so đo với họ làm gì, chỉ cười hẹn gặp lại với Bình An.

Bình An và Phương Hữu Lợi lên chiếc xe Audi bên cạnh, Phương Húc lái xe, Phương Hữu Kiệt ngồi ở vị trí cạnh tài xế, Phương Khiết Hoa lái xe cùng với cậu cháu thứ hai kêu bằng cô, đi theo phía sau bọn họ.

Khi nghe Phương Hữu Lợi nói muốn ở tại khách sạn, Phương Hữu Kiệt cau mày ra ý không vui nói, “Đi ở khách sạn cái gì, có nhà sao không ở, ở khách sạn người ta nói còn ra thể thống gì nữa. Phòng khách đã dọn dẹp xong, chẳng lẽ khách sạn còn thoải mái hơn ở nhà sao?”

Phương Hữu Lợi mi tâm nhẹ chau lại, “Ở khách sạn tương đối thuận tiện hơn.”

“Thuận tiện cái gì? Cứ ở trong nhà đi.” Phương Hữu Kiệt luôn ưỡn ngực cho mình là Đại Gia Trưởng của Phương gia, cho rằng hễ mình nói là đúng, cũng không cho phép người khác được phản đối ông bao giờ.

‘Ở nhà bác mới là không thuận tiện đó’, Bình An nói thầm trong lòng, mặc dù ấn tượng không rõ ràng lắm, nhưng cô vẫn nhớ đoạn thời gian ở trong nhà bác trai này cũng chẳng vui vẻ gì, hình như là ba gây gổ với bác trai chuyện gì đó.

Phương Hữu Lợi biết nói tiếp cũng vô ích, tính tình của vị huynh trưởng này ông còn lạ gì, lúc nào cũng ra vẻ ta đây, thích lên mặt chỉ bảo người khác, luôn muốn người khác làm theo ý mình, nếu gặp ai có ý kiến bất đồng với ông ta thì nhất định phải tranh cãi cho đến khi phải nghe theo lời ông ta thì mới thôi.

“Chú à, lần này ở lại nhà lâu lâu một chút nhé.” Phương Húc vừa lái xe, vừa cười hỏi Phương Hữu Lợi.

“Qua hết Tết Âm lịch thì sẽ quay về.” Phương Hữu Lợi nói.

“Sao không ở thêm vài ngày?” Phương Hữu Kiệt hỏi, “Chẳng lẽ công ty không có chú thì không được à.”

Phương Hữu Lợi cười nhẹ nói, “Cũng không phải, chẳng qua là có chút tiệc xã giao đây không ra mà thôi.”

Phương Hữu Kiệt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Bình An, neho mắt cười hỏi, “Bình An hiện giờ còn đang đi học chứ? Học đại học ở đâu vậy?”

“Ở Quảng Châu ạ, năm nay là năm thứ hai.” Bình An nhẹ giọng trả lời.

“Vậy à? Chuyên ngành gì đấy?” Phương Húc chen miệng hỏi, anh ta còn tưởng rằng cô em họ này sẽ không đến học tại đại học công lập đâu cơ đấy.

“Quản trị Kinh doanh.” Bình An nói.

Phương Húc nở nụ cười, “Em mà cũng đi học quản trị kinh doanh à, con gái học ngành này tương lai chắc gì sẽ dùng đến.”

“Vậy cũng chưa chắc, tương lai tôi tốt nghiệp xong có thể sẽ giúp ba quản lý công ty nha.” Bình An nhìn Phương Hữu Lợi thân thiết cười nói.

Phương Hữu Lợi vui mừng gật đầu với cô một cái.

Hai cha con đặng trước liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Bốn mươi phút sau, rốt cuộc thì bọn họ cũng đi đến tiểu khu xa hoa mà Phương Hữu Kiệt ở, Phương Húc và Phương Dương giúp Bình An xách hành lý, đoàn người vào thang máy, Phương Húc nhấn nút lầu tám.

Quách Cầm, vợ của Phương Hữu Kiệt, đã ở sẵn trong nhà chờ bọn họ. Quách Cầm là một phụ nữ nông thôn tiêu chuẩn, vốn có thói quen mộc mạc, nhưng sau khi theo chồng con vào ở trong khu nhà cao cấp, vì không muốn để cho chồng mất mặt nên mỗi ngày bà chỉ hận không thể nào khoác được hết tất cả các loại hàng hiệu mà bà có lên trên người, đặc biệt là cái áo

lông bó sát người màu hồng đào chói chang, bao chặt lấy ba tầng thịt bên hông bà, thật là quá kích thích thị giác.

Phút đầu tiên Bình An nhìn thấy bà thì liền bị đồng đồ trang sức phát ra thứ ánh sáng kim loại chói lòa chiếu vào đến thiếu chút nữa là mù mắt, ô hay, bà bác dâu này tự biến mình thành chỗ để bài trí đạo cụ hay sao vậy?

“Chú Ba, đây là Bình An đây mà.” Quách Cầm vừa nhìn thấy Bình An liền lập tức tiến lên đón, cười lấy lòng.

“Chị dâu, quấy rầy chị mấy ngày nhé.” Phương Hữu Lợi khách sáo nói với Quách Cầm.

Phương Hữu Kiệt vỗ vỗ bờ vai của ông, “Nói gì vậy, đừng có khách sáo với anh chị Hai chứ.” Quay đầu phân phó hai đứa con trai, “Mau đem hành lý của Chú Ba với Bình An lên phòng trên lầu đi.”

Đây là căn hộ duplex, rộng khoảng 300 đến 400 mét vuông, xem ra Phương Hữu Kiệt ở chi nhánh công ty thu nhập rất tốt nha...

Phương Khiết Hoa dắt tay Bình An đi tới đại sảnh ngồi xuống, “Bình An nè, nếu có thiếu cái gì thì nói ngay với cô nhé, cô sẽ nói chị họ cháu đi mua mang tới cho cháu. Bằng không, hay là cùng đi dạo phố với chị họ cháu đi. Thành phố J mặc dù không phồn hoa bằng Thành phố G, nhưng cái gì cần có cũng có hết. Chắc cháu quen dùng hàng hiệu hả, không sao, nơi này cũng có cửa hàng hàng hiệu.”

Bình An điềm tĩnh khách sáo cười, “Cám ơn cô, cháu tạm thời không thiếu cái gì, nếu có cần sẽ nói với cô.”

Thân thể mười phần trọng tải của Quách Cầm lập tức xán lại gần, Bình An cũng cảm thấy sàn nhà đang chấn động.

“Bình An thiếu cái gì không phải có tôi là bác dâu ở đây sao? Mấy cửa hàng hàng hiệu ở Thành phố J này tôi quen hết, Bình An, ngày mai bác dẫn cháu đi dạo phố, cháu muốn cái gì bác mua cho cháu.” Quách Cầm ngồi xuống cạnh Bình An trên bộ ghế sa lon bằng da thật, thân mật ôm lấy Bình An.

Ghế sa lon xẹp xuống nghiêm trọng, Bình An thật sự sợ hãi không biết cái ghế sa lon này có thể chống đỡ nổi sức nặng của cả ba người bọn họ cộng lại hay không, đặc biệt, cô lại bị hai mũi giáp công cùng một lúc, mùi nước hoa nồng nặc đến gay mũi mà cô và bác dâu xúc trên người làm cô bị kích thích đến muốn hắt xì hơi mấy cái liền.

Phương Hữu Kiệt cũng đã khoác vai Phương Hữu Lợi đi tới phòng khách, vừa lúc nghe được lời Quách Cầm, Phương Hữu Kiệt cười nói, “Bình An, cháu cứ coi đây như là nhà mình, không cần khách sáo, có gì cần cứ nói với bác dâu của cháu.”

“Cám ơn bác trai, cháu có cần cái gì sẽ nói với bác dâu.” Bình An khách sáo nói.

Phương Khiết Hoa nhìn về phía Quách Cầm chẳng nề nang gì bĩu môi, “Chị dâu, chị cho rằng thưởng thức của ai cũng đều giống chị à.”

“Chê cách thưởng thức của tôi à? Chẳng lẽ thưởng thức của cô rất tốt hay sao?” Quách Cầm chịu không nổi nhất chính là giọng điệu xem thường này của Phương Khiết Hoa, quan hệ giữa hai bà cũng chẳng tốt đẹp lắm.

Phương Hữu Kiệt đánh một ánh mắt cảnh cáo sang Phương Khiết Hoa.

Phương Khiết Hoa liếc Phương Hữu Lợi một cái, suýt chút nữa thì quên rằng có Anh Ba ở đây.

“Bình An, chị họ cháu sẽ lập tức tới đây, buổi tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Phương Khiết Hoa không để ý tới Quách Cầm nữa, cười nói với

Bình An.

“Tốt quá.” Ánh mắt sáng ngời của Bình An chớp chớp, diềm tĩnh đáp lời, cô cũng có chút ấn tượng đối với con gái của cô mình, cứ hể nhớ tới bà chị họ kia thì đầu cô liền hiện lên toàn vạch đen.

Thật sự là tính tình của cái bà chị họ này rất dễ làm cho người ta phát điên.

Đáy mắt Phương Hữu Lợi hiện lên một tia bất đắc dĩ, cười nói, “Anh Hai, năm nay chúng ta về nông thôn giỗ tổ đi, đại khái thì lúc nào có thể khởi hành về đó?”

“Cúng tế tổ tiên đều là ở đêm giao thừa, ngày kia chúng ta lên đường cũng không muộn.” Phương Hữu Kiệt nói, “Năm chú đi có đóng góp một khu nhà cho trường học ở quê hương, các bà con ở quê hương cũng vẫn còn nhớ tới chú đó. Lần này chú về, bọn họ khẳng định lại muốn moi một khoản từ chú cho mà xem.”

“Có thể làm chút chuyện cho bà con quê nhà cũng tốt.” Phương Hữu Lợi cười nói, làm người vốn không thể quên gốc rễ.

Tuy nói Tập đoàn Phương thị là do một tay Phương Hữu Lợi tạo dựng lên từ một công ty nhỏ ban đầu, nhưng ông chưa bao giờ quên việc kiến thiết xây dựng cho quê hương, nếu không cũng sẽ không mở chi nhánh công ty ở Thành phố J, còn đưa Phương Hữu Kiệt lên đảm nhiệm chức Tổng Giám Đốc, đối với quê cũ ở nông thôn cũng thỉnh thoảng quyên tiền xây dựng trường học, còn gây dựng một quỹ của hội đồng hương, lần này ông về cũng muốn đi xem xung quanh một chút.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Ở phòng khách nói chuyện qua lại một lát, nháy mắt đã tới thời gian cơm tối. Hiện tại Bình An chỉ muốn húp chút cháo trắng cho nhẹ bụng rồi đánh một giấc thẳng cẳng. Nhưng Phương Hữu Kiệt lại nói đã đặt một phòng tại quán rượu Đông Hải gần đây, nhất định phải giúp phụ nữ trong nhà đón gió tẩy trần. Phương Hữu Lợi mặc dù đau lòng vì thấy dáng vẻ mệt mỏi của Bình An, nhưng cũng không có biện pháp từ chối thịnh tình của Phương Hữu Kiệt.

Quán rượu Đông Hải là quán rượu ngon nhất Thành phố J, khách đến ăn toàn là dân có tiền, vả lại quán cũng không thẹn với danh tiếng của nó bởi hải sản nơi này ngon nổi tiếng.

Phương Hữu Kiệt đặt một phòng ở lầu hai gọi là Quảng Châu Lâu, mỗi phòng được đặt theo tên một tỉnh của Trung Quốc.

“Biết mọi người nhất định là quen ăn những món sơn hào hải vị nên tôi đã cố ý đặt một số món ăn đặc sắc một chút, cũng không biết mọi người có thích hay không.” Phương Hữu Kiệt vừa nói, vừa đưa Phương Hữu Lợi ngồi vào vị trí chủ tiệc.

Đã về đây, Phương Hữu Lợi không xem mình là Chủ Tịch một tập đoàn, mà là một người em về nhà thăm người thân, ông để Phương Hữu Kiệt ngồi vào vị trí chủ tiệc đó.

Phương Hữu Kiệt cực kỳ hài lòng mà cười gật đầu, ngồi xuống vị trí chủ tiệc, chú em này rất cuộc vẫn còn tôn trọng vị trí huynh trưởng của ông.

Bình An ngồi ở bên tay phải Phương Hữu Lợi, tiếp tục duy trì dáng vẻ đoan trang tao nhã, trước đây trong mắt những người thân này cô là một đứa dễ bảo, ai cũng xem cô như một đứa trẻ mà tùy ý sắp đặt mọi chuyện cho cô, hiện tại cô sẽ để cho bọn họ thấy rõ, cô đã không còn là một Phương Bình An giống cục đất sét mềm muốn nắn thế nào thì nắn như trước đây nữa.

Phương Húc ngồi đối diện Bình An, hai tay khoanh lại, mắt nhìn vào Bình An.

Bình An lại nhìn về Phương Dương đang ngồi bên cạnh hẳn, ông anh ba này từ lúc gặp mặt đến giờ cũng chưa nói được mấy câu, vừa ngồi xuống liền lấy PSP ra chơi trò chơi, còn không thì ngồi ngẩn người ở một góc, không tạo cho người ta có cảm giác tồn tại một chút nào.

Cho dù là vậy, ấn tượng của cô đối với anh họ này vẫn tương đối tốt, mặc dù Phương Húc một mực biểu hiện là mình rất chín chắn trước mặt ba cô, nhưng cô lại cảm thấy biểu hiện nóng lòng cầu cạnh của anh ta không đủ chứng chạc.

Muốn biết tính cách nhân phẩm của một người chưa chắc có thể lập tức nhìn ra được từ hành động của người đó, mà còn có thể từ cảm giác qua ánh mắt trao đổi, ánh mắt của anh họ con bác thứ hai tinh khiết hơn nhiều so với anh họ cả.

Quách Cầm không biết đang cản dận gì đó với phục vụ viên, lúc tiến vào thấy thằng con út chỉ lo chơi trò chơi thì liền cho một cái tát, cũng không thèm để ý là còn có Phương Hữu Lợi và mọi người đang ở đây, thở phì phì hét lên, “Ở nhà thì chỉ lo trốn trong phòng chơi trò chơi, ra bên ngoài cũng chỉ cố chơi trò chơi, về sau mà sống qua ngày với trò chơi luôn đi. Không biết nói chuyện phiếm với Bình An sao hả? Hai anh em chúng mày bao lâu mới có thể gặp mặt một lần.”

Phương Dương đã là thanh niên hai mươi tuổi mà còn bị mẹ giáo huấn trước mặt mọi người như vậy, mặt mũi nhất thời mất hết, đỏ bừng lên như bị sung huyết, những nốt mụn trên trán và cằm càng hiện rõ hơn.

Phương Húc không nhịn được liếc mắt nhìn Quách Cầm một cái, “Mẹ, dùng lời để nói là được rồi, mẹ đánh làm chi.”

Quách Cầm ngồi xuống bên cạnh Phương Dương, vẫn tiếp tục xa xả mắng mỏ, “Chẳng nên thân chút nào, để xem sau này mày tốt nghiệp có thể làm được cái gì.”

Phương Dương năm nay cũng đang học năm thứ hai đại học, bằng tuổi với Bình An.

“Mẹ.” Phương Húc lên giọng, hẳn biết ngay mà, cứ hễ mỗi lần cùng mẹ ra công chúng là sẽ mất thể diện.

“Không nói nữa, không nói nữa.” Quách Cầm giận dỗi dùng sức xoa tay, “Con có thể giới của con, chúng mày đã trưởng thành rồi, cánh cứng cáp rồi.”

Cuối cùng, sự chú ý của Phương Hữu Kiệt vốn đang nói chuyện say sưa với Phương Hữu Lợi cũng bị thu hút, thấy thê tử cứ la bai bai mà không để ý đây là trường hợp gì, sắc mặt lập tức trầm xuống, “Àm ỹ cái gì, con nó đang trong kỳ nghỉ, nó muốn chơi thì cứ để cho nó chơi, hùng hùng hổ hổ chẳng ra cái gì, một chút tư cách cũng không có.”

Quách Cầm giận đến nổi mặt mũi tái mét, không dám tiếp tục mắng nữa, nhưng vẫn tiếc rên sất không thành thép nên trừng mắt nhìn Phương Dương một cái.

Phương Dương lặng lẽ cất PSP vào, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy một đôi mắt to sáng ngời tinh khiết của Bình An, nhìn cô nở nụ cười thân thiện.

Bình An cũng cười cười với anh.

Quách Cầm lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, trên mặt chuyển từ tức giận sang tươi cười như hoa nhanh như lật sách, nhìn Phương Hữu Lợi, “Chú Ba, Phương Húc tốt nghiệp cũng đã hơn nửa năm rồi, trước giờ vẫn luôn giúp một tay ở chi nhánh công ty, năng lực cũng tốt, chú xem, có phải nên điều nó đến Tổng Công Ty giữ một chức quản lý gì đó hay không?”

Phương Húc lập tức lên tiếng, “Mẹ, lúc này không thích hợp nói chuyện công tác.” Miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt lại tràn đầy mong đợi nhìn Phương Hữu Lợi.

“A, Phương Húc cũng đã tốt nghiệp rồi à?” Phương Hữu Lợi cười hỏi, ông nhớ cậu cháu lớn này hình như ban đầu thi không đậu đại học, nhờ Anh Hai tốn tiền bạc cho các mối quan hệ mới miễn cưỡng được vào học tại một trường đại học dân lập.

Phương Hữu Kiệt giả bộ không vui trợn mắt nhìn thê tử một cái, “Chuyện công ty đến phiên đàn bà như cô lắm chuyện sao? Hơn nữa, chú Hữu Lợi chẳng lẽ không chiếu cố cháu của mình?”

Quách Cầm bĩu môi, “Tôi chỉ đề cập một chút thôi mà, bên cạnh chú Ba cũng không có người nhà mình, phía Tổng Công Ty nên có người thân tín của mình chứ.”

“Hữu Lợi, chị Hai chú mặc dù ít học nhưng lời này cũng có lý, chú phải có người cùng một nhà ở bên cạnh mới được. Chi bằng để Phương Húc đi theo bên cạnh chú, chú cũng kèm cặp tốt cho nó, rèn luyện nó một chút, để tương lai nó có thể một mình đảm đương một phần, thành người có năng lực, chứ nếu không Phương thì là tập đoàn lớn như vậy, làm sao quản lý đây.” Phương Hữu Kiệt quay đầu, giọng đầy thật tình nói với Phương Hữu Lợi.

Bình An nhàn nhạt nhìn lướt qua, ý mấy lời này cứ như là Phương thị trong tương lai chắc chắn sẽ vào tay Phương Húc vậy.

Phương Húc đáy mắt đè nén nổi hưng phấn, chờ mong nhìn Phương Hữu Lợi.

Bình An cúi đầu, khóe miệng vẽ ra một nụ cười châm chọc.

Phương Hữu Lợi cầm ly trà trước mặt lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nụ cười bình tĩnh tự tại, ánh mắt ẩn dấu ánh sắc bén quét qua Phương Húc, thanh âm bình thản mà nói, “Phương Húc còn trẻ, không vội, trước tiên cứ ở chi nhánh công ty rèn luyện thêm đã.”

Tia chờ mong trong đáy mắt Phương Húc trong nháy mắt tối lại.

“Chú tự mang theo bên mình để dạy không phải tốt hơn sao?” Phương Hữu Kiệt cau mày hỏi.

“Anh Hai trên thương trường cũng là một nhân vật vậy, anh tự mình chỉ bảo Phương Húc không phải sẽ tốt hơn sao?” Phương Hữu Lợi nhẹ giọng cười nói.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, vợ chồng Phương Khiết Hoa và con gái đi vào.

Lâm Triển Tùng chồng Phương Khiết Hoa là một người đàn ông trung niên vóc người nhỏ gầy, mang trên mặt một bộ mắt kiếng to khung đen, là một thầy giáo ngữ văn cấp hai hào hoa phong nhã, theo phía sau lưng vợ tiến vào chào hỏi mọi người ngồi trong phòng.

Sau khi Bình An chào một tiếng “Dạ” thì nhìn về phía cô gái bên cạnh Phương Khiết Hoa, chắc đây là chị họ Lâm Miên Băng, lớn hơn cô hai tuổi, vóc dáng rất nhỏ nhắn, mắt trang điểm đậm lè không nhìn ra diện mạo vốn có như thế nào.

“Chị họ.” Bình An cười chào hỏi với cô.

Lâm Miên Băng hất mặt, thận trọng quan sát Bình An rồi gật đầu một cái.

Phương Khiết Hoa đẩy cô ngồi vào bên cạnh Bình An.

“Đang nói chuyện gì vậy? Đứng cạnh cửa đã nghe giọng các người rồi.” Phương Khiết Hoa uống một ngụm trà, giống như vô tình hỏi. Thật ra thì nơi này cách âm rất tốt, đứng ngoài cửa làm sao có thể nghe giọng nói bên trong được, chẳng qua lúc bà tiến vào thì phát hiện thái độ Quách Cầm không được tự nhiên nên mới thử dò xét hỏi như vậy.

Phương Hữu Kiệt và Quách Cầm không đáp lại.

“Anh Hai muốn cho Phương Húc đến Tổng Công Ty rèn luyện.” Phương Hữu Lợi làm như không nhận ra câu hỏi của Phương Khiết Hoa là cố ý, cười trả lời.

Phương Khiết Hoa bật cười phì một tiếng, “Không phải chứ, đưa Phương Húc lên Tổng Công Ty? Nơi đó đều là tinh anh, nếu không phải là dân du học nước ngoài về thì cũng là người tốt nghiệp đại học danh tiếng trong nước, cháu đến đó thì có thể làm được cái gì đây?”

Bị chế nhạo thẳng vào mặt như vậy, sắc mặt Phương Húc trở nên xanh mét.

Quách Cầm sao mà để yên cho Phương Khiết Hoa khinh thường con trai mình như vậy được, “Con tôi không đến đó thì còn ai có thể đến được? Trong tương lai, nếu không có Phương Húc của chúng tôi thừa kế Phương thị, chẳng lẽ để cho người ngoài hưởng lợi hay sao?”

“Khụ.” Phương Hữu Kiệt nặng nề ho một tiếng, hung hăng trợn mắt nhìn Quách Cầm một cái.

Quách Cầm cũng tự biết là bà đã bị lửa giận xông lên làm vánh đầu, chuyện không nên nói lại nói huých tẹt ra hết rồi.

“Hóa ra chị dâu có chủ ý này nha, anh Ba còn chưa lên tiếng, chuyện Phương thị khi nào thì đến phiên chị ra lệnh vậy?” Khóe mắt Phương Khiết Hoa quan sát ánh mắt của Phương Hữu Lợi, tiếp tục châm chọc Quách Cầm.

“Không đem Phương thị để lại cho người của Phương gia, chẳng lẽ còn muốn cho người họ khác hưởng hay sao? Bình An tương lai sẽ gả ra ngoài, chẳng lẽ chú Ba đem Phương thị làm của hồi môn luôn à?” Quách Cầm tức giận kêu lên.

Bình An giữ vẻ mặt điềm tĩnh lạnh nhạt nghe bọn họ đối đáp mắng mỏ trả treo lẫn nhau, đáy mắt hiện lên nụ cười khinh miệt, vừa chuyển tầm mắt thì đối mặt với Phương Dương đang yên lặng quan sát cô, thấy ánh mắt của anh từ cảm thông dần dần biến thành xấu hổ.

Cô nhe răng cười, giấu đi ý miệt thị nơi đáy mắt.

Quách Cầm nói xong câu đó, phòng ăn đột nhiên tĩnh lặng đến nỗi chỉ nghe được tiếng hít thở, Phương Hữu Lợi lại làm như không nghe được lời của bà, mím cười uống trà, “Nếu mọi người đã tới đông đủ, vậy để phục vụ mang thức ăn lên thôi.”

Phương Hữu Kiệt và Phương Húc đồng thời lộ ra thần sắc thất vọng, Phương Húc buồn bực, thật không biết ý định của Chú Ba thế nào, đừng nói là thật sự sẽ để Phương thị lại cho Bình An làm của riêng chứ?

Phương Khiết Hoa cũng thu lại khí thế hùng hổ dọa người, trao đổi ánh mắt với Phương Hữu Kiệt, trong lòng lại nghĩ, xem ra Anh Ba yêu thương Bình An sâu đậm hơn họ tưởng, chỉ cần bà gây dựng một mối quan hệ thật tốt với cô cháu gái này thì khẳng định sẽ không lỗ lã.

Phục vụ viên bắt đầu dọn thức ăn lên, không khí trong phòng hòa hoãn đi một ít.

Phương Khiết Hoa thân thiết gấp thức ăn cho Bình An, “Bình An, ăn nhiều một chút, khó có khi được về quê nhà một chuyến, cần phải nếm thử đặc sản nơi này một chút, ngày mai kêu chị họ dẫn cháu đi nha.”

“Cám ơn cô.” Bình An khách sáo nói cám ơn.

“Miên Băng cũng đã tốt nghiệp rồi nhỉ, bây giờ đang làm gì đấy?”
Phương Hữu Lợi quan tâm hỏi.

Lâm Miên Băng kiêu ngạo nghe Phương Hữu Lợi hỏi cô, lập tức cười tủm tỉm trả lời, “Cậu Ba, tự cháu mở một cửa hàng làm móng tay, nhưng mà ở Thành phố J phát triển không tốt lắm, cháu muốn mở bên Thành phố G, cậu ở Thành phố G có quyền như vậy, có thể tìm cho cháu một cửa hàng ở khu trung tâm thương mại lớn được không?”

Phương Húc không khách sáo hứ một tiếng, “Giọng điệu ghê gớm thật.”

Phương Khiết Hoa ngượng ngùng kéo kéo vạt áo con gái, “Nói cái gì đâu không, một cô gái nhỏ xíu như con một mình xông pha cái gì, cứ ngoan ngoãn ở nhà, con có thiếu cái gì đâu?”

Với cương vị là người đứng đầu gia đình, Lâm Triển Tùng khi nghe con gái nói vậy chỉ nhíu mày ý không tán thành chứ cũng không mở miệng nói gì.

Phương Hữu Lợi cười gật đầu, “Cô gái nhỏ rất có lòng phấn đấu, không tệ không tệ.” Nhưng không đáp ứng cái yêu cầu chẳng biết trời cao đất dày là gì này của Lâm Miên Băng.

Bình An âm thầm cảm thán, những kẻ thân thích lúc nào cũng âm mưu tính kế với ba này hình như căn bản cũng không phải là đối thủ của ba.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cục Phẩm Chỗ Nào Cũng Có

Trong lúc ăn cơm, vợ chồng Phương Hữu Kiệt giữ vẻ trầm mặc hiem thấy, Phương Húc mặc dù thoạt nhìn có chút bất mãn, nhưng vì đã đá chân Phương Hữu Kiệt mấy lần dưới bàn mà không được đáp lại, nên hẳn cũng cố kìm nén bực bội không nói gì nữa.

Chỉ còn lại giọng Phương Khiết Hoa nhiệt thành tha thiết kêu Bình An dùng bữa, lại thỉnh thoảng quan tâm cuộc sống của Phương Hữu Lợi, “Anh Ba, anh cũng độc thân mười một năm rồi, không nghĩ đến chuyện tái giá sao?”

Lời vừa nói ra làm áp lực của không khí trong phòng như càng tăng thêm.

Đáy mắt Phương Hữu Lợi có một tia thâm trầm thoáng qua cực nhanh, thản nhiên cười nói, “Cái này không vội.”

“Ôi chao, anh không vội, nhưng người bên cạnh vội muốn chết.” Phương Khiết Hoa kêu lên, hướng về Bình An nói, “Bình An, chẳng lẽ cháu không muốn ba cháu tìm mẹ cho cháu à? Có mẹ... đứa trẻ sẽ tốt hơn, còn không thì cũng có thể chăm sóc cho hai cha con nhà cháu trong cuộc sống hàng ngày.”

Bình An cười nói, “Cháu có ba là đủ rồi.”

Nghe được lời Bình An, lông mày đang cau chặt lại của Phương Hữu Lợi giãn hẳn ra, tâm tình buồn bực do bị người thân liên tục xét nét lập tức chuyển biến tốt.

“Sao mà giống nhau được.” Phương Khiết Hoa lắc đầu, “Bình An, nếu cháu lo lắng phụ nữ thành phố không đủ dịu dàng sẵn sàng, cô sẽ tìm một người cho ba cháu, đảm bảo sẽ đối xử rất tốt với cháu.”

Bình An cười nhạt không nói, ‘người cô tìm thì cháu mới phải lo lắng đó’.

Phương Hữu Lợi cười nói, “Được rồi, đừng lo nói chuyện nữa, ăn cơm nhanh đi. Bình An, hôm nay con cũng mệt rồi, ăn xong sớm một chút rồi về nghỉ ngơi.” Ngụ ý rõ ràng là muốn Phương Khiết Hoa đừng tiếp tục quấy rầy Bình An ăn cơm nữa.

Phương Khiết Hoa ngượng ngùng nhìn Phương Hữu Lợi một cái, không nói gì nữa.

Phương Húc nhìn bà cười lạnh một tiếng, trong lòng không nhịn được nghĩ: Chú Ba này quả nhiên thật ghê gớm, bất kể nói ra yêu cầu gì cũng bị Chú dùng những câu vô thưởng vô phạt mà gạt một bên, làm cho bọn họ nghẹn lời không cách nào phun ra được, bữa cơm này không cần ăn cũng no rồi.

Im lặng cơm nước xong, Phương Hữu Lợi mới phá vỡ không khí đầy áp lực này, dịu dàng hỏi Bình An, “Bình An, có mệt không? Có muốn về nghỉ trước không?”

Bình An quả thật đã rất mệt, “Dạ, hơi mệt.”

Vốn đang định kéo Bình An đi du ngoạn cảnh đêm địa phương, Phương Khiết Hoa hơi thất vọng, “Vậy thì về sớm một chút nghỉ ngơi, sáng mai sẽ mang hai cha con anh thăm thú các nơi một chút, mấy năm nay Thành phố J thay đổi cũng rất lớn.”

“Được ạ.” Bình An gật đầu cười.

Sau khi trở về, Bình An không theo chân bọn họ ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm với nhau, mà trở về phòng gọi điện thoại cho Viên lão phu nhân. Năm nay Viên lão phu nhân muốn một mình đón Tết, trong lòng Bình An vô cùng nhớ bà.

Gọi vào số điện thoại nhà của Viên lão phu nhân, điện thoại được kết nối, Bình An vui sướng kêu một tiếng, “Viên lão phu nhân ~”

Đầu bên kia điện thoại kia im lặng một lúc, lát sau mới truyền đến một thanh âm trầm ấm dịu dàng, “Bình An đây à?”

Bình An hơi ngẩn ra, giờ điện thoại di động ra trước nhìn thì thấy rõ ràng mình không có bấm nhầm số, đúng là số điện thoại nhà của bà ngoại mà... Cô ngần ngừ mở miệng, “Nghiêm Túc?”

“Anh đây.” Nghiêm Túc cười khẽ một tiếng, thanh âm có vẻ miễn cưỡng.

“Sao anh lại ở nhà bà ngoại tôi vậy?” Bình An kinh ngạc hỏi.

“Tới đón Viên lão phu nhân.” Nghiêm Túc nói, “Em đang ở Thành phố J rồi hả?”

Bình An lặng yên trong chốc lát, “Ừ, anh có thể chuyển cho bà ngoại tôi nghe điện thoại được không.”

“Em chờ một chút, Viên lão phu nhân đang đánh mặt chược với bà nội anh.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An đầu đầy vạch đen, xem ra cuộc sống của Viên lão phu nhân thật dễ chịu nha.

Một lát sau, thanh âm nhẹ nhàng của Viên lão phu nhân mới truyền tới từ đầu kia của điện thoại, “Bình An, gặp bác trai và cô của con rồi chứ?”

“Viên lão phu nhân.” Bình An nghe được thanh âm của bà ngoại, vui vẻ hô một tiếng, “Dạ gặp rồi, mới vừa ra ngoài ăn cơm cùng bọn họ. Bà ngoại, Nghiêm Túc muốn đón bà đi đâu à?”

“A, năm nay tính đón giao thừa cùng chị Loan và một số đồng nghiệp già khác, Nghiêm Túc đã tìm dùm nhóm của bà một biệt thự nông thôn ở vùng ngoại ô rồi, thích hợp cho mấy bô lão chúng tôi gặp nhau cùng đón năm mới.” Viên lão phu nhân cao hứng nói.

Nghe được tin Viên lão phu nhân không phải đón năm mới một mình, Bình An yên tâm, “Bà ngoại, vậy bà chơi cho thật vui vẻ nhé.”

Viên lão phu nhân cười nói, “Được rồi, đừng lo lắng cho bà, năm nay ngoan ngoãn cùng đi với ba con đi. Bà đi đánh mặt chược đây, có muốn nói hai ba câu với Nghiêm Túc hay không?”

“Không cần, bà ngoại, bà đi chơi mặt chược đi.” Bình An cười nói, ngắt điện thoại.

Rửa mặt gội đầu xong, đợi tóc khô liền leo lên giường đi ngủ, bởi vì thật sự quá mệt mỏi nên cô vừa đặt đầu xuống đã ngủ ngay.

Lúc này, Phương Hữu Lợi vẫn đang cùng Phương Hữu Kiệt ngồi ở phòng khách ôn chuyện, ba huynh muội bọn họ đã lâu không gặp nhau cùng một chỗ, mặc dù Phương Hữu Kiệt là Tổng Giám Đốc của Thành phố J, nhưng kỳ thật rất nhiều nghiệp vụ đều là do Phó Tổng Giám Đốc đàm phán. Phương Hữu Kiệt những năm qua cũng có lên Tổng Công Ty hợp, nhưng Phương Hữu Lợi cũng không có nhiều thời gian để chiêu đãi ông.

Về phần Phương Khiết Hoa, cơ hội gặp mặt với Phương Hữu Lợi càng ít hơn.

Đối với Anh Hai và em gái mình, Phương Hữu Lợi không phải là không có tình cảm, chỉ là cứ mỗi lần gặp mặt thì nỗi thất vọng về bọn họ lại càng

sâu. Ban đầu khi ông chưa phát tài, chỉ mới vừa tốt nghiệp không bao lâu, bởi vì không cam lòng cả đời làm công cho người khác nên cần một khoản tiền lập nghiệp làm ăn. Vợ ông lúc ấy còn là bạn gái, vì ủng hộ ông nên kết hôn với ông mà không quan tâm chuyện ông là người tay trắng, sau đó cầm đồ cưới của bà cho ông lập nghiệp.

Cha mẹ ông vì ủng hộ ông, cũng cho ông một khoản tiền.

Cũng bởi vì số tiền kia, Phương Hữu Kiệt cùng Phương Khiết Hoa làm loạn một trận, nói nào là cha mẹ thiên vị ông, nào là đã đem tất cả gia sản để lại cho con thứ, cho rằng vậy là không công bằng, âm ỹ đòi ra ở riêng.

Khi đó, cha mẹ đã xây cho Anh Hai một cái nhà hai tầng, tiền cho Phương Hữu Lợi là tiền mà họ để dành lo chuyện hậu sự, nhưng Phương Hữu Kiệt cố tình không chịu không phục muốn ra ở riêng. Vì không muốn để cho cha mẹ khó xử, Phương Hữu Lợi đem tiền trả lại cho cha mẹ, cũng đáp ứng ra riêng.

Cha vợ Phương Hữu Lợi biết chuyện này, lấy tiền tiết kiệm của chính ông đưa cho Phương Hữu Lợi khởi nghiệp làm ăn.

Về sau, khi Phương Hữu Lợi thành công, liền thay cha mẹ xây biệt thự tại gia tộc. Phương Hữu Kiệt lại vừa lúc thất nghiệp, liền nói cha mẹ cầu xin Phương Hữu Lợi để ông tìm công việc cho Anh Hai mình. Thật ra công ty không có chức vụ nào thích hợp với Phương Hữu Kiệt, không thể làm gì khác hơn là cho ông anh một khoản tiền để làm ăn ở Thành phố J. Nhưng không tới hai năm, số tiền này bị ông ấy phá hết sạch.

Việc kinh doanh của Phương Hữu Lợi càng làm càng lớn, chỉ trong vòng mười năm đã đưa Tập đoàn Phương thị ra thị trường. Sáu năm trước, lúc mở chi nhánh công ty ở Thành phố J, Phương Hữu Kiệt lại lợi dụng cha mẹ tới cầu cạnh ông, buộc Phương Hữu Lợi nhất định phải sắp xếp một chức vụ cho ông ta.

Ông đành phải để cho người được chọn làm Tổng Giám Đốc lúc đó chịu thiệt thòi trở thành Phó Tổng Giám Đốc, đem chức Tổng Giám Đốc cho Phương Hữu Kiệt. Nhưng mà công ty trên dưới trong lòng ai cũng biết, người thật sự đưa ra quyết định là Phó Tổng Giám Đốc do Tổng Công Ty pháỉ xuống.

Nhưng nghe nói mấy tháng gần đây bắt đầu có hiện tượng bất an, các loại quyết sách của Phó Tổng Giám Đốc cũng bị người chống đối không theo, khiến cho thành tích năm nay của chi nhánh ở Thành phố J giảm xuống nhiều điểm.

Ông còn chưa có tìm Anh Hai để nói về vấn đề này. Trước khi đi nghỉ, ông đã nói chuyện cùng Phó Tổng Giám Đốc, cũng coi như trấn an ông ấy, định rằng sau Tết sẽ nói chuyện một chút với Phương Hữu Kiệt, không ngờ rằng ông ta lại chủ động đề cập tới vào lúc này.

“Hữu Lợi, anh thấy chú xử lý kinh doanh thì lợi hại, nhưng mà mắt nhìn người của chú thật sự cần nâng tầm đó. Chú tìm cái cậu Trần Phó Tổng thật sự chẳng ra hồn gì cả, anh nghĩ không bằng tuyển một người khác thay đi thôi.” Giọng Phương Hữu Kiệt sâu xa, giống như là đang giảng dạy Phương Hữu Lợi vậy.

Phương Hữu Lợi hơi hơi nhíu lông mày, “Trần Phó Tổng cũng không có làm chuyện gì sai cả.”

“Nếu cậu ta làm theo lời anh, năm nay thành tích của chi nhánh công ty khẳng định phải tốt hơn.” Phương Hữu Kiệt nói, những năm này ông dần dần cảm giác dường như mình không có thực quyền ở công ty, nhất định tất cả đều do tên Trần Phó Tổng kia làm trò quý.

“Anh Hai, Trần Phó Tổng kiên trì không dùng sắt thép và xi măng thứ cấp, đó là tôn trọng và cam đoan đối với người tiêu thụ, cho dù chi nhánh công ty kiếm ít một chút cũng không sao, quan trọng nhất là không để danh

tiếng Tập đoàn Phương thị bị phá hủy, càng không thể để cho người tiêu thụ mua căn hộ của chúng ta rồi sau đó vừa ở vừa lo lắng.” Phương Hữu Lợi thừ nói đạo lý cùng ông anh.

“Chỉ rẻ hơn một chút thôi, chứ có nói là thứ phẩm đâu, nếu nghe lời anh, chi nhánh công ty năm nay sẽ không thua thiệt.” Phương Hữu Kiệt cảm thấy không vui khi chú em mình không đứng về phía mình.

Trong đầu Phương Hữu Lợi lại đang lo lắng về một vấn đề hoàn toàn khác, đối với ông anh có nói mà cũng như nước đổ đầu vịt kia cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng càng ngày càng cảm thấy nên kêu Phương Hữu Kiệt xin nghỉ hưu sớm là một ý tưởng không tồi.

“Anh Hai, bây giờ không nên bàn chuyện công tác, chờ qua Tết Âm Lịch, lúc anh và Trần Phó Tổng đến Tổng Công Ty họp, chúng ta thảo luận lại sau.” Phương Hữu Lợi nhức đầu xoa xoa giữa mày, giờ mà nói thêm gì nữa thì sẽ chỉ làm cho Tết này càng thêm chán ốm mà thôi.

“Vậy chú đi nghỉ trước đi.” Phương Hữu Kiệt nhìn ông, ông ta còn muốn thao thao bất tuyệt nói tiếp, nhưng nhìn cũng thấy đáng về Phương Hữu Lợi dường như rất mệt mỏi, đành phải nuốt những lời muốn nói trở vào, định ngày mai mới nói kỹ càng với chú em sau.

Chú em này có đôi khi rất võ đoán, hơn nữa lòng dạ có lúc quá mềm yếu, ông là Anh Hai nếu không giúp chú ấy quản lý công ty coi sao được.

Ừ, bất kể thế nào, ngày mai nhất định phải cùng Hữu Lợi nói chuyện kỹ càng mới được.

Hôm sau, lúc Bình An vẫn còn mơ mơ màng màng trên giường, nghe được trong phòng dường như có tiếng động gì đó bèn mở đôi mắt nhấp nhèm vì buồn ngủ ra, liền thấy một khối màu đen đảo qua đảo lại ở trước mặt. Cô sợ hết hồn, cơn buồn ngủ biến mất sạch.

“Ai đó?” Bình An ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào bóng đen đang đưa lưng về phía cô, kêu lên.

“Em họ, em tỉnh rồi hả?” Lâm Miên Băng mặc áo đen quần đen giày đen quay đầu, mặt không thay đổi nhìn Bình An gật đầu một cái.

“Sao chị vào mà không gõ cửa?” Bình An khoác áo khoác vào, tức giận hỏi.

Lâm Miên Băng bĩu môi, “Chị có gõ cửa, tại em chưa tỉnh ngủ đấy thôi.”

Nếu mình còn chưa tỉnh ngủ, sao cô ta còn có thể nghênh ngang đi vào.

“Chị đang làm cái gì?” Nhìn thấy hành lý rõ ràng đã bị lục lọi lung tung, Bình An nhíu chặt đôi mày thanh tú, quả nhiên, những chuyện mà cô đã biết trước đây vẫn sẽ xảy ra.

“Cái khăn lụa này của em rất đẹp nha, có thể tặng chị hay không, phối hợp thật tốt với bộ quần áo này của chị.” Lâm Miên Băng cầm một cái khăn lụa đen trắng xen kẽ hiệu Dior bị cô ta moi ra, quàng lên trên cổ mình, cười nói với Bình An.

Đây là quà tặng mà ba cho cô khi thi đậu đại học, có ý nghĩa rất lớn, Bình An đưa tay cầm trở lại, “Khăn lụa này không thể tặng cho chị, nếu chị muốn, tôi mua cho chị cái khác.”

“Có gì to tát đâu chứ, dù sao em có nhiều cái rồi, tặng chị một cái sẽ chết à, đồ nhỏ mọn.” Lâm Miên Băng tức giận nói.

“Chị họ, cho dù tôi có rất nhiều khăn lụa, cũng không nhất định phải tặng cho chị, chị chưa hỏi mà đã tự lấy, mới là không có lễ phép.” Bình An cảm thấy bất lực đối với cái lý luận này của cô ta.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cách Xa Cực Phẩm, Trân Ái Sinh Mạng

Bà chị họ Lâm Miên Băng là như vậy, luôn lấy mình làm trung tâm, cho rằng vật gì đó của người khác đương nhiên có thể biến thành của mình, Bình An không muốn hạ tư cách của mình xuống mà đi gây gổ với hạng người như vậy, cúi đầu sửa sang lại va li hành lý bị cô ta lật ngược ngổn ngang.

Lâm Miên Băng thấy thái độ của Bình An như vậy, cảm giác thật rõ rằng mình bị coi thường, vì vậy cặp mắt trang điểm đậm lè nhìn như gấu mèo trợn thật lớn, ngón tay có móng sơn đen chỉ về phía Bình An, “Lời này của mày là ý gì? Ý mày nói tao là trộm hả?”

Bình An cũng không thèm nhìn cô ta một cái, “Tôi không có nói như vậy.”

“Nhưng mày nghĩ như vậy.” Lâm Miên Băng kêu lên, “Tao chưa hỏi mà tự lấy hời nào, rõ ràng tao mới vừa hỏi mày có thể tặng tao cái khăn lụa kia hay không, tự mày keo kiệt mà còn nói tao không hỏi mà lấy.”

“Tôi đã cho phép chị lục hành lý của tôi rồi à? Tôi cho phép chị đi vào phòng à?” Bình An lạnh lùng hỏi, cầm chiếc khăn lụa bị Lâm Miên Băng lấy ra thả trở lại trong vali.

“Nơi này cũng không phải là nhà mày.” Lâm Miên Băng hầm hừ.

“Chẳng lẽ là nhà chị?” Bình An khinh miệt nhìn cô một cái.

“Mày đừng tưởng là mày ngon, chẳng qua chỉ cậy vào mấy đồng tiền dơ bẩn của nhà mày chứ hay gì? Mấy thứ này giống đồ rẻ tiền năm ba đồng, tao còn lạ gì.” Phương Khiết Hoa là người phụ trách Bộ phận Nhân sự Chi nhánh Công ty, hoàn cảnh gia đình so với mức sống ở Thành phố J mà nói thì cũng coi như là giàu có, cho nên Lâm Miên Băng tự nâng mình lên thành thiên kim tiểu thư. Mấy ngày trước lại phải nghe Phương Khiết Hoa cả ngày nhắc tới Bình An trước mặt cô, nói là Bình An mới là công chúa thật sự của Phương gia, muốn cô phải hầu hạ chu đáo vị tiểu công chúa này, nếu đỡ được cho con nhỏ này cao hứng, nói không chừng cả nhà bọn họ có thể đến Thành phố G mà ở trong biệt thự sân vườn đấy.

Cô còn tưởng rằng Bình An thật là một công chúa cao quý hào phóng gì cơ đấy, xì, còn không bằng một góc của cô đây.

Dựa vào cái gì mà Phương Bình An lại là công chúa được mọi người trong nhà hứng như hứng hoa, còn Lâm Miên Băng cô chỉ có thể là một nha hoàn phải nịnh bợ ở bên cạnh cô ta? Cô đếch thềm cái “chức” nha hoàn này nhá.

Bình An nghe xong lời nói căm giận bất bình của cô ta, đột nhiên cũng không nổi giận mà chỉ cảm thấy buồn cười, “Chị không thấy hiểm lạ? Chị không thấy hiểm lạ thì còn tới kiếm tôi làm gì?”

“Mày đừng có quá đáng, nếu mẹ tao không bảo tao tới tìm mày, tao cũng lười tới đấy.” Lâm Miên Băng ghét đáng về khinh thường này của Bình An.

“Lâm Miên Băng, rốt cuộc ai quá đáng?” Kiên nhẫn của Bình An đã bị cá tính của cô ta mài mòn.

“Hừ, mày mà không phải là con gái Bác Ba, tao đã đánh mày nãy giờ rồi.” Lâm Miên Băng trợn mắt nhìn Bình An, vẻ mặt rất phách lối, bộ dáng như ta đây đang đường đường chính chính sửa trị em gái nhỏ nhà mình.

Bình An đưa ánh mắt trong trẻo lành lạnh nhìn cô ta, thanh âm lạnh lùng không tả nổi, “Đúng vậy, thật đáng tiếc, tôi là con gái ba tôi, mà chị thì không phải. Cho nên, xin đừng giữ thói kiêu ngạo trước mặt tôi, mặc dù chị là chị họ tôi, nhưng chị nhớ cho kỹ, chị họ Lâm.”

Ngụ ý, thân phận hai người bọn họ ở hai cấp bậc khác nhau.

Bình An thật ra cũng không muốn khoe khoang trước mặt bà chị họ này làm gì, chẳng qua có một số người cứ thích coi người khác như kẻ dễ bắt nạt, vả lại cô cũng không có ý định sẽ “chị em tình thâm” gì với Lâm Miên Băng, nếu cô ta không tôn trọng cô, sao cô còn phải khách sáo làm gì cho mắc công chướng mắt?

“Mày...” Lâm Miên Băng mặt biến sắc, đột nhiên vung tay lên muốn đánh Bình An.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Phương Khiết Hoa, “Băng Băng, sao còn không cùng Bình An xuống lầu, tất cả mọi người đang chờ đấy.”

Lâm Miên Băng hung hăng trợn mắt nhìn Bình An một cái, sau đó mím môi đi ra ngoài, mang theo tiếng khóc nức nở uất ức mà nói, “Mẹ, con gõ cửa kêu em họ rời giường, cô ấy không muốn dậy thì thôi, còn giận con đánh thức cô ấy, nói con cũng không phải là họ Phương, dựa vào cái gì mà làm phiền cô ấy.”

Phương Khiết Hoa nghi ngờ nhìn đôi mắt hơi đỏ của con gái, cũng không tin tưởng lời nói của con gái lắm, con gái bà tính tình thế nào bà rõ ràng nhất, Bình An nhìn nhã nhặn lịch sự, sao có thể khơi mào tranh chấp cùng con gái mình được?

“Sao vậy? Cãi nhau với Bình An à?” Phương Húc cũng vừa bước từ trong phòng ra ngoài, nghe được lời nói của Lâm Miên Băng, như cười như không hỏi.

Nghe lời nói đổi trắng thay đen này của Lâm Miên Băng, Bình An nhin lại ý muốn trợn trắng mắt, vào toilet đánh răng rửa mặt.

Phương Khiết Hoa an ủi con gái, kêu cô xuống chờ dưới lầu trước, còn bà thì đi vào phòng Bình An, “Bình An à, cháu tỉnh rồi chứ?”

Bình An đang rửa mặt, nghe được thanh âm thì thò đầu ra, “Cô.”

“Chị họ cháu đánh thức cháu, đừng trách chị họ, tính tình nó còn con nít lắm.” Phương Khiết Hoa cười nói.

Cái này không gọi là tính con nít, mà căn bản là nhân phẩm không có giới hạn.

Dù sao đi nữa thì Phương Khiết Hoa cũng là cô mình, Bình An không muốn so đo, cười cười nói với bà là không sao đâu.

“Bình An, lát nữa cô dẫn cháu đi ra ngoài dạo một vòng nhé? Ngày mai về quê, nơi đó chả có gì cả, chúng ta đi mua chút đồ ăn để phòng đến lúc đó muốn mua gì cũng mua không được.” Phương Khiết Hoa cười nói.

“Được ạ.” Bình An gật đầu một cái, hiện tại cô chỉ mong cô mình nhanh chóng đi ra, cô còn phải thay đổi y phục.

Phương Khiết Hoa vốn còn muốn hỏi một chút xem có phải Bình An ở chung không hợp với con gái mình hay không, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn không có hỏi ra lời, “Vậy cô xuống trước chờ cháu nhé, cháu thay quần áo nhanh nhanh rồi xuống ăn điểm tâm.”

Lúc Bình An xuống lầu, những người khác đều đã đang ăn điểm tâm.

“Chào buổi sáng Bác trai, Bác dâu...” Cô lễ phép chào hỏi cùng mỗi người, sau đó ngồi xuống bên cạnh Phương Hữu Lợi, “Ba, chào buổi sáng.”

Phương Hữu Lợi cười hỏi cô, “Tối qua ngủ có ngon không?” Con gái vẫn có tật xấu lạ giường, ông lo lắng cô ngủ không ngon.

“Dạ, hôm qua mệt chết đi, nên nằm xuống là ngủ mất luôn.” Bình An cười nói.

“Bình An, mới vừa rồi có phải cháu nói Miên Băng giống như kẻ trộm không hỏi qua mà đã vào phòng của cháu không, còn mắng nó đánh thức cháu, có việc này sao?” Phương Hữu Kiệt đã ăn xong bữa sáng, lên mặt nghiêm khắc nhìn Bình An.

“Cháu không có nói chị ấy là trộm.” Bình An nhú mày, nhẹ nhàng nói.

“Em nói chị chưa được sự đồng ý của em mà đi vào, còn nói chị trộm đồ của em.” Lâm Miên Băng lớn tiếng nói, dáng vẻ vô cùng uất ức.

“Chị quả thật chưa có sự đồng ý của tôi mà đã đi vào, hơn nữa cũng chưa hỏi tôi mà đã lục hành lý của tôi.” Bình An lạnh lùng nói.

“Chị em họ với nhau, có một số việc cũng không nên so đo.” Phương Hữu Kiệt không vui nói.

Bình An mặt không chút thay đổi nhìn ông, “Bác trai, anh em ruột một nhà còn phải rõ ràng sổ sách với nhau, chứ đừng nói là cháu và chị ấy cũng không thân thuộc đến thế, tại sao có thể không hỏi qua cháu một tiếng mà đã đi lục lọi hành lý của cháu, hành vi vô lễ như vậy chẳng lẽ là đúng sao?”

“Bình An, không thể nói như vậy, người một nhà thì không nên phân biệt lẫn nhau, nếu ba và Chú Ba cũng so đo mọi chuyện thì cái nhà này còn ra cái gì.” Phương Húc lên giọng huynh trưởng dạy dỗ Bình An.

“Đúng vậy đúng vậy, cháu cũng hơi hẹp hòi, sao có thể gọi chị họ mình là trộm vậy.” Quách Cầm cũng gia nhập hàng ngũ khiển trách.

Lâm Miên Băng thấy tất cả mọi người đều đứng về phía cô nên dương dương tự đắc nhìn Bình An một cái.

Cá mè một lứa, chẳng phải là đang ám chỉ ba cũng không nên phân chia quá rõ ràng với bọn họ sao? Chẳng lẽ còn trông mong vào chuyện tương lai Phương thị sẽ cho bọn họ sao? Những người này hình như đã quên mất là ba và bác trai đã ra riêng từ lâu.

“Bình An, nói xin lỗi chị họ cháu đi, coi như qua chuyện này.” Vẻ mặt nghiêm khắc của Phương Hữu Kiệt ôn hòa xuống một chút, ra vẻ khoan dung rộng lượng nói với Bình An.

Phương Khiết Hoa nghe họ nói xong bất chợt cũng cảm thấy con gái mình bị uất ức, nhưng ngoài miệng vẫn nói, “Xin cái gì lỗi cái gì, hai đứa chỉ đấu khẩu một chút thôi mà, không quan trọng.”

Lâm Miên Băng nghe chính mẹ mình mà lại nói như vậy, bĩu môi thật dài, khuôn mặt không vui.

Bình An đột nhiên mất hết khẩu vị, thả chiếc đũa trong tay xuống, mắt sắc bén nhìn thẳng bọn họ, “Bác trai, rất xin lỗi, giáo dục và tri thức mà cháu được dạy bảo cũng không chấp nhận loại hành vi này của chị họ, nên cháu không xin lỗi.”

“Kìa, chú Ba, con gái của chú thật bướng bỉnh, ngay cả lời của trưởng bối mà cũng không nghe.” Quách Cầm the thé kêu lên.

Phương Hữu Kiệt trừng mắt nhìn Bình An một cái, rồi quay về phía Phương Hữu Lợi, “Chú quá cứng chiều đứa con gái này, nhìn chả ra con nhà gia giáo gì hết.”

Bình An trong lòng ngưng trọng, cái mà cô không muốn nhất chính là vì cô mà ba mất thể diện.

Tay Phương Hữu Lợi dưới bàn vỗ vỗ mu bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm của Bình An, mỉm cười nhìn Bình An, “Bình An, con kể một chút xem chuyện vừa rồi rốt cuộc là như thế nào?”

Hoàn toàn không tin tưởng lời nói phiến diện của Lâm Miên Băng, Phương Hữu Lợi muốn nghe câu chuyện từ Bình An.

Bình An cảm động nhìn Phương Hữu Lợi, đơn giản thuật lại chuyện Lâm Miên Băng muốn khăn lụa của cô, mà cô cự tuyệt thế nào.

Thần sắc Phương Hữu Kiệt trở nên khó coi, ánh mắt sắc bén quét một cái trên mặt Lâm Miên Băng, sau đó nói, “Tuy rằng Miên Băng có lỗi trước, nhưng cháu cũng không đúng, chỉ là một mảnh khăn lụa thôi mà cũng gây gỗ với chị họ được sao?”

Cái chính là vẫn nhất định muốn Bình An phải thừa nhận sai lầm, Phương Hữu Kiệt cảm giác rằng nếu như ngay cả cháu gái mà mình cũng trị không được, ông làm sao có thể là người đứng đầu gia đình này được.

“Bác trai, bất kể là thứ gì, chỉ cần chủ nhân của nó không có đáp ứng, bất luận kẻ nào cũng không có quyền được lấy.” Bình An thản nhiên nói.

“Ôi chao, cháu là thiên kim đại tiểu thư, còn đến từ thành phố lớn, đi so đo một cái khăn lụa với một cô gái quê làm gì, thật chẳng có phong độ gì hết. Lát nữa bác dâu mua mười cái một tá cho tụi bây.” Quách Cầm chen miệng nói.

Nghe Quách Cầm nói mình là cô gái quê, Lâm Miên Băng giận đến nổi mặt mày vằn vẹo, bà cho bà là ai chứ, cũng là đồ nhà quê mà còn nói người khác là gái quê, không biết xấu hổ.

Phương Hữu Kiệt đã vấn đề sang Phương Hữu Lợi, “Con gái của chú, tự chú dạy dỗ đi.”

“Tôi không cho là con gái tôi làm gì sai cả.” Phương Hữu Lợi nói giọng nhàn nhạt.

“Hữu Lợi, anh biết chú rất chiều chuộng con gái, nhưng không nên dung túng nó như vậy.” Phương Hữu Kiệt tương đối không hài lòng thái độ của Phương Hữu Lợi, đây rõ ràng là chất vấn phán đoán của ông, phủ quyết quyền uy của ông trong cái nhà này.

“Nếu như Bình An có làm chuyện gì sai, tôi đương nhiên sẽ giáo dục con bé, nhưng chuyện hôm nay, tôi không cho là con bé làm sai.” Nụ cười hòa ái trên mặt Phương Hữu Lợi trầm xuống, ông có thể dễ dàng tha thứ Anh Hai ruột của mình mà tính kế với mình, nhưng tuyệt đối không cho phép bọn họ tổn thương Bình An của ông.

Mặt Phương Khiết Hoa lập tức đỏ lên, ý đây là nói con gái bà làm sai sao?

Phương Hữu Kiệt muốn trách cứ Phương Hữu Lợi mấy câu, nhưng nghĩ tới chuyện điều động của con trai mình chưa được chắc chắn, còn phải trông cậy vào Phương Hữu Lợi, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, mặt đang biến sắc cũng ráng nở nụ cười, “Được rồi được rồi, chuyện mấy đứa nhỏ cứ để tự chúng nó giải quyết, người lớn chúng ta cũng không cần quan tâm.”

Lâm Miên Băng không ưng nên kéo kéo cánh tay Phương Khiết Hoa, Phương Khiết Hoa nhìn cô lắc đầu một cái, cô đành phải tức giận thở phì phì đứng dậy, “Con ăn no rồi.”

Bình An cúi đầu húp cháo, trong lòng lặng yên suy nghĩ: tránh xa cực phẩm, yêu thương trân trọng sinh mạng mình.

Đôi mắt sắc của Phương Hữu Lợi thâm trầm nhìn mọi người một cái, rồi lại đem ánh mắt nhìn Bình An, trong lòng rốt cuộc đưa ra quyết định

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Không Bằng Tự Mình Bảo Vệ Mình

Suốt một ngày hôm đó, Phương Hữu Kiệt đưa Phương Hữu Lợi đi khắp nơi trong Thành phố J nhìn ngó một chút, thỉnh thoảng lại buông lời so sánh Thành phố J với Thành phố G, không ngừng oán trách nào là Thành phố J phát triển không tốt, nào là lớp trẻ ở đây sẽ không được rèn luyện tốt, chi bằng đi ra một thành phố lớn như Thành phố G, vân vân và vê vê; thật ra là muốn nói bóng nói gió để cho con trai mình có thể đến Thành phố G, tốt nhất là vào được Tổng Công Ty đảm nhiệm một chức vụ quan trọng gì đó.

Phương Hữu Lợi cũng không để tâm mà nghe Phương Hữu Kiệt than thở oán trách, tâm tư của ông còn bận đánh giá tiềm lực phát triển sắp tới của Thành phố J, thật ra thì cái thành phố cấp hai này cũng không phát triển tồi như Phương Hữu Kiệt nói, nếu như làm đúng phương pháp, Thành phố J có tiềm năng vô cùng.

Được rồi, đến lúc đó sẽ bàn bạc thêm với Hội Đồng Quản Trị, kế hoạch phát triển sang năm có thể là mở rộng Bộ phận Bất động sản ở Thành phố J.

Còn Bình An thì bị Phương Khiết Hoa và Quách Cầm lôi kéo đi dạo khắp các khu trung tâm thương mại, đến các cửa hàng hàng hiệu. Quách Cầm còn hào phóng bảo Bình An muốn mua cái gì thì chọn cái nấy, không cần khách sáo, cái về mặt nhà giàu mới nổi kia làm Bình An chỉ phải cười khố mà nói rằng mình cái gì cũng không thiếu. Các bà tưởng cô là kẻ có thể dùng hàng hiệu hay vật chất là có thể mua được lòng hay sao ấy nhỉ... Chẳng lẽ về bề ngoài của cô trông nông cạn hời hợt đến thế sao?

Ngoại trừ vẻ nhiệt tình thái quá của Phương Khiết Hoa và Quách Cầm làm cô cảm thấy có chút ăn không tiêu ra, hai vị cùng trưởng thành và coi như cũng có chút vai vế quý bà ở Thành phố J này suốt đường đi toàn mở miệng đả kích lẫn nhau, các loại chanh chua móc kháy đều đem ra hết, hoàn toàn không thèm chú ý là họ đang ở đâu, làm Bình An thật sự muốn tránh xa họ ra, giả bộ không quen không biết.

Còn thốt ra đủ các loại lời nói khách khách sáo sáo nữa chứ, Bình An cảm thấy lần nghỉ Tết này quả thật mệt mỏi ghê gớm.

Quách Cầm thì không ngừng quan tâm tình hình của cô ở trường học, biết người nào, có bạn trai hay không..., còn nói gì mà bạn trai tương lai phải tìm người môn đăng hộ đối, nếu không sẽ chiếm tiện nghi của Phương gia, không thể để Tập đoàn Phương thị cho người ngoài hưởng lợi được, bla bla bla...

Phương Khiết Hoa thì lại luôn miệng hỏi thăm xem bên cạnh ba có một phụ nữ kha khá tốt tính nào không, hoặc là ông thích dạng phụ nữ nào, hỏi cô có hy vọng có người thay mẹ chăm sóc ba hay không, làm tính nhẫn nại của Bình An mài dần mài dần đến sắp chịu không nổi.

“Bác dâu, mẹ, các ngài cứ phải suốt ngày lấy lòng nó như vậy sao?” Lâm Miên Băng tức tối.

“Không đối xử tốt với Bình An, chẳng lẽ phải đối xử tốt với cô à, sao không tự nhìn xem mình có thân phận gì mà còn đòi, cô có thể so với Bình An sao?” Quách Cầm châm chọc chẳng nề mặt Lâm Miên Băng.

“Quách Cầm, thân phận của Băng Băng chúng tôi thì có liên quan gì tới chị?” Phương Khiết Hoa lập tức ra mặt che chở con gái.

Hai người trả treo qua lại rùm beng ngay trong trung tâm thương mại, Bình An lắc đầu một cái đi thẳng ra ngoài, cô không phải là người “ngại kẻ

bần cùng, yêu người giàu sang”, nhưng quả thật những “người thân” kia khiến cho cô nảy sinh cảm giác muốn cả đời không qua lại với nhau.

Phương Khiết Hoa và Quách Cầm thấy Bình An đi ra ngoài một mình, đầu tiên là trừng mắt nhìn đối phương, rồi sau đó vội vàng đuổi theo.

“Bình An, cháu đừng có chạy lung tung, một lát lạc nhau thì làm sao đây?” Quách Cầm kéo tay Bình An, cười nói.

“Bá mẫu, cô, cháu hơi mệt, hay là chúng ta trở về đi.” Bình An âm thầm rút bàn tay từ trong tay Quách Cầm ra, nhỏ giọng nói.

Quách Cầm cười khan mấy tiếng, “Được được, vậy thì đi về.”

Mục đích của Phương Khiết Hoa chưa đạt được, sao có thể bằng lòng về ngay lúc này được, “Bình An, hay là chúng ta tìm một quán cà phê ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đi, cô có một người bạn muốn giới thiệu cho cháu biết.”

Muốn giới thiệu cho cô, hay là ngầm muốn giới thiệu cho ba cô đây? Bình An liếc mắt là đã thấy ngay tâm tư của cô mình, “Chi bằng về nhà rồi uống cà phê.”

Quách Cầm mừng rỡ khi thấy Bình An phản đối Phương Khiết Hoa, lập tức tán thành ý kiến của cô.

Về đến nhà vừa lúc tới giờ cơm trưa, mấy người Phương Hữu Kiệt đã ngồi sẵn ở quán rượu bên ngoài, kêu Quách Cầm mang theo Bình An cùng ra nơi đó.

Bình An phải chịu đựng một ngày này còn mệt mỏi hơn so với hôm qua nhiều.

Buổi tối cô trốn trong phòng một mình lên mạng, bốn cô nàng chung ký túc xá có mở một nhóm gọi là “diễn đàn bốn con sâu gạo”, hiện tại chỉ có Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu online.

Bình An liền đem tình hình hai ngày gặp gỡ người thân kể tuốt tuột cho bạn nối khố, cuối cùng còn gõ kèm thêm một icon đao kiếm chém chém to tởm chẳng.

Tống Tiểu Tiểu nhét một icon vuốt đuôi hổ, sau đó chua thêm một câu: bé ngoan, dùng sự thuần khiết của nhóc mà cảm hóa con Hắc Sơn quái thú kia đi nha.

Kỳ Túy Ý rõ ràng dứt khoát: GIẾT. Cậu quả quyết giết chết tươi hai con quái vật đó ngay.

Ba người tán nhảm một hồi cũng thấy vui, Kỳ Túy Ý còn nói mình làm quen trên mạng được một sư huynh cùng trường, hẹn học kỳ sau tựu trường sẽ đi gặp mặt, đến lúc đó muốn Bình An và Tiểu Tiểu cùng đi với cô.

Bình An giễu cợt bây giờ mà cậu còn kết giao qua mạng, quá Outdate rồi.

Kỳ Túy Ý cho cô icon “một phát đá bay”.

Đang chat vui vẻ thì có tiếng gõ cửa, Bình An thả laptop xuống, đi ra mở cửa, “Ba?”

Phương Hữu Lợi đi vào, thấy laptop trên giường, “Đang lên mạng à?”

“Dạ đang chat chuyện phiếm với bạn ạ.” Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi ngồi xuống, “Ba tìm con có chuyện gì vậy?”

“Ở chỗ này có lẽ không quen phải không?” Phương Hữu Lợi vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay của Bình An, dịu dàng hỏi, đáy mắt mơ hồ có tia đau lòng.

“Cũng được mà ba, cũng không có gì mà không quen.” Bình An cười nói, tựa đầu lên bả vai dày rộng của Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi than một tiếng, “Hôm nay đi chơi với bác dâu và cô vui chứ?”

“Dạ, vui.” Bình An cười ngọt ngào gật đầu.

“Con nhỏ ngốc này, bộ ba không nhìn ra được à, bác trai và cô con là hạng người gì ba phải rõ hơn con chứ. Nếu như không phải là cần thiết, ba cũng không để cho con phải chịu thiệt thòi như vậy đâu.” Năm nay thật sự là phải trở về giỗ tổ, chứ nếu không thì ông cũng sẽ không mang Bình An cùng về.

Chính vì đã quá rõ ràng anh em mình là hạng người gì, nên những năm qua ông mới đặt toàn bộ trọng tâm tại Thành phố G, mấy năm rồi cũng không về Thành phố J được mấy lần.

“Con không ấm ức gì đâu, ba, người vô dụng mới có thể để cho mình chịu uất ức, nhân vật lớn đều hiểu phải ẩn nhẫn, hiện tại con chính là đang ẩn nhẫn đấy ạ.” Bình An cười hì hì nói, cô làm sao có thể cúi đầu chịu báng mà không ăn miếng trả miếng cho được, chẳng qua là bây giờ cô vẫn chưa thể làm gì, trước tiên phải củng cố bản thân cho tốt cái đã rồi nói sau cũng chẳng muộn.

Phương Hữu Lợi nở nụ cười, “Nói như vậy hóa ra con là nhân vật lớn đó à?”

Bình An cau cái mũi xinh xắn, nghịch ngợm làm nũng, “Ba là nhân vật lớn nha, cho nên con gái ba cũng phải phấn đấu là nhân vật lớn mới được.”

“Ngày mai về quê, ngày mốt giỗ tổ, ở lại quê hai ngày, sau đó chúng ta trở về Thành phố G.” Phương Hữu Lợi bị dáng vẻ đáng yêu của con gái chọc cho cười không ngừng, tâm tình trong nháy mắt cũng khá lên nhiều.

“Đều nghe lời ba.” Cô đang ước gì mình rời nơi này sớm sớm một chút đó chứ.

“Bình An, con ra giao thiệp ngoài xã hội sẽ phải gặp đủ loại người, không phải người nào cũng có thể hòa hợp với mình, nhưng cũng không thể bởi vì không hợp với người ta mà không đối đãi xã giao với đối phương. Ở trên thương trường, sẽ còn có rất nhiều người mà con nhìn không vừa mắt hoặc họ nhìn con không vừa mắt, con phải nhớ kỹ điều này, con đang giao dịch kinh doanh cùng họ, không phải chỉ có ấn nhãn là đủ.” Dừng một chút, Phương Hữu Lợi lại nói, “Ba không phải muốn nói thái độ của con với chị họ sáng nay như vậy là sai, mà là ba cảm thấy còn có phương pháp giải quyết tốt hơn.”

“Ba, con hiểu rồi, về sau con sẽ chú ý.” Bình An lắng nghe, thành khẩn gật gật đầu.

“Từ lúc con được sinh ra, ba lúc nào cũng nghĩ xem rốt cuộc thì ba phải bảo vệ con như thế nào, làm thế nào để cho con lớn lên trong hoàn cảnh không buồn không lo. Sau khi mẹ con qua đời, ba càng thêm lo lắng con sẽ chịu thiệt thòi. Con từng ngày từng ngày trưởng thành, ba cũng từng ngày già đi, ba không thể bảo vệ con cả đời được. Vốn là muốn tương lai để Lê Thiên Thần thay ba chăm sóc con, chẳng qua, Bình An...” Phương Hữu Lợi vuốt vuốt đầu cô, “Hai ngày nay cảm xúc của ba đặc biệt sâu sắc, giữa người thân mà còn tính kế với nhau, huống chi là người khác. Thay vì để cho người khác tới bảo vệ con, còn không bằng dạy con cách tự bảo vệ mình. Bây giờ con còn muốn sau này sẽ đến Phương thị giúp ba một tay không?”

Trước kia, ông cũng từng có ý niệm này, chỉ là vì thấy đáng về hồn nhiên vô tội của Bình An, ông lại không đành lòng để cho cô phải tiếp xúc quá nhiều với xã hội đầy hắc ám này. Nhưng mà gần đây Bình An dường như đã trưởng thành rất nhiều, về mặt non nớt ngây thơ bất tri bất giác rút đi, có vẻ trở nên trầm ổn điềm tĩnh rồi, về phương diện xử sự cũng chín chắn hẳn

lên. Thậm chí còn đưa ra quyết tâm tương lai muốn vào công ty giúp ông, cho nên cái ý niệm này của ông lại càng thêm mãnh liệt.

Aiz, con gái trưởng thành khiến cho ông vui sướng mà cũng làm cho ông thương cảm, nếu như có thể, ông thật sự hy vọng Bình An cả đời được sống an toàn không buồn không lo.

Bình An nghe những lời này của Phương Hữu Lợi, ánh mắt cũng sáng lên. Tuy rằng cô không biết tại sao ba lại đột nhiên có cái ý niệm này, nhưng so giữa việc chính cô sẽ phải mở miệng yêu cầu ba rằng cô muốn đến giúp ba quản lý công ty, với việc ba tự cảm thấy nên rèn luyện cho cô, hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng.

Đây có phải là đại biểu cho việc có chung một nhận thức không? Ba cũng cảm thấy cô có thể có năng lực để quản lý Tập đoàn Phương thị sao?

“Ba, tương lai con muốn vào công ty giúp ba, con sẽ không để cho ba thất vọng.” Bình An có chút nghẹn ngào, kiếp trước đã từng khiến cho ba thất vọng, lần này, cô tuyệt đối sẽ không để cho ba vì cô mà phải thương tâm khổ sở.

Phương Hữu Lợi cười nhẹ nhàng gật đầu, quyết định trong lòng càng thêm rõ ràng, “Tốt lắm, đừng lúc nào cũng lên mạng, không tốt cho mắt.”

“Dạ biết, ba.” Bình An cười nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn bọn họ cùng nhau xuất phát về phía thị trấn nhỏ phía đông Thành phố J, đó là quê cũ của họ Phương, Dương An trấn.

Phương Khiết Hoa vốn là con gái đã gả ra ngoài, đáng lẽ cũng không cần cùng về giỗ tổ, nhưng bà lại cho rằng đã lâu rồi không gặp Anh Ba, huống chi cho dù là con gái đã gả ra ngoài, cũng không nên quên quê cha đất tổ, vì vậy cũng cùng đi theo.

Lâm Triển Tùng chòng cô mở miệng lầm bầm, “Nói hay lắm, cái gì mà sẽ về mừng năm mới với ba mẹ, giờ sao lại giờ quẻ rồi...”

Bị Phương Khiết Hoa quét cho một ánh mắt sắc bén, Lâm Triển Tùng khẩn trương ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Từ trung tâm thị trấn đi đến Dương An trấn mất khoảng chừng hai tiếng. Đây là lần đầu tiên Bình An về quê hương. Khác với kiến trúc nhà cao tầng ở thành phố lớn, các con đường nơi đây cũng không rộng lắm, nhưng coi như xây dựng vững chắc, nhà cửa hai bên đều là dạng nhà trệt, rất nhiều nhà vẫn còn giữ hình thức Tứ Hợp Viện. Thị trấn nhỏ an tĩnh này khiến Bình An có cảm giác năm tháng trầm lặng tốt lành, thời gian như bị kéo chậm lại.

Bởi vì lần này Phương Hữu Lợi chỉ là về thăm quê hương, cho nên cũng không muốn kinh động quan viên các cấp của thị trấn, nếu không nhất định sẽ lại giống y như mấy năm trước, lúc anh về đến cố hương thì những quan viên kia sẽ làm lễ đón tiếp rầm rộ, hy vọng Tập đoàn Phương thị có thể đầu tư tại Dương An trấn.

Ba chiếc xe hơi màu đen ngừng trước một tòa biệt thự trông rất khác biệt với những nhà xung quanh, trước cửa biệt thự đã có hơn mười cụ ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đứng đó, vừa thấy được bọn họ liền tươi cười đầy mặt mà tiến lên đón.

Phương Hữu Lợi nói nhỏ bên tai Bình An, “Đây đều là chú bác dòng tộc Phương thị.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Di Chúc

Edit: Khánh Linh

Bọn họ sẽ ở lại trong biệt thự mà trước kia ông nội bà nội đã ở, đã được quét dọn rất sạch sẽ, ga giường cũng được đổi mới hết. Sau khi Bình An để hành lý xuống thì liền đi cùng Phương Hữu Lợi và các hương thân Phương thị đến Từ Đường dâng hương.

Hương thân ở đây rất nhiệt tình, nhưng mà Bình An nghe không hiểu ngôn ngữ địa phương của họ nên chỉ có thể mỉm cười và gật đầu không ngừng mà cũng chẳng biết là họ đang nói trời trăng mây đất gì.

Mãi cho đến 6 giờ chiều, những người tới nhận thân nhận thích kia mới rốt cuộc tản đi gần hết. Phương Hữu Kiệt đã đặt trọn một phòng riêng ở quán rượu ngon nhất trên trấn, cùng với mấy vị thúc phụ đến ăn bữa cơm đoàn viên tại đây.

Lúc ăn cơm, những ông chú ông bác không biết bản mấy lần đại bác mới tới kia cứ luân phiên tới mời rượu Phương Hữu Lợi. Nói cho ngay, suốt hôm nay người mà mọi người nịnh nọt đều là Phương Hữu Lợi, lạnh nhạt coi thường quăng Phương Hữu Kiệt qua một bên, cho nên lúc này sắc mặt của Phương Hữu Kiệt cũng không tốt lắm.

“Ngại quá, hôm nay tôi chỉ có thể lấy trà thay rượu.” Phương Hữu Lợi gần đây thấy đầu có chút choáng váng, nghĩ rằng lại cao huyết áp rồi, cho nên không dám uống rượu.

Bình An còn đang lo lắng sợ rằng hôm nay ba sẽ thả lỏng bản thân, nghe ông nói vậy nên rất cuộc yên tâm lại.

“Hữu Lợi, sao có thể bắt kính không uống rượu với các thức phụ thân bằng quyển thuộc vậy.” Phương Hữu Kiệt sẽ không bỏ qua cơ hội có thể lên mặt giáo huấn Phương Hữu Lợi ngay trước mọi người.

“Gần đây huyết áp cao, vì thân thể mình, rượu này tôi một giọt cũng không dám dính.” Phương Hữu Lợi cười ha hả nói, cũng không để trong lòng thái độ của Phương Hữu Kiệt.

“Ui chao, chú Ba bị cao huyết áp à, vậy đúng là phải chú ý thân thể thật đấy. Đây chẳng phải là chuyện đùa đâu, sơ ý một chút là tiêu đời luôn đó.” Quách Cầm kêu lên.

Bình An nghe được lời Quách Cầm thì sắc mặt liền trầm xuống. Đừng nói bây giờ là Tết nhất không được nói mấy lời xúi quẩy, ngày thường cũng không ai lại nói mấy lời như vậy.

Phương Húc cau mày lôi kéo ống tay áo Quách Cầm ở dưới bàn.

Những người khác thì chỉ cười xấu hổ mấy tiếng rồi cũng khách sáo nói, “Thân thể quan trọng, thân thể quan trọng, vậy thì lấy trà thay rượu là đúng rồi.”

Sau khi mời hết một lượt rượu, mọi người mới trở về chỗ của mình ngồi xuống.

Phương Hữu Kiệt uống một ngụm rượu, nói với Phương Hữu Lợi, “Sao tuổi quá trẻ mà lại bị cao huyết áp vậy, phải chú ý thân thể nhiều hơn mới phải chứ. Đừng có mãi tự thân ra ngoài xã giao, chú cứ nghe lời anh, cho Phương Húc đi giúp chú, về sau có nó thay chú ra ngoài xã giao, chú cũng sẽ được nhẹ nhõm đi rất nhiều.”

“Đúng vậy, chú Ba, Phương Húc tửu lượng rất tốt.” Quách Cầm bên cạnh cũng hòa vào.

“Nghe nói có vài ông chủ công ty khi biết bị cao huyết áp thì việc đầu tiên họ làm là lập di chúc cho đàn hoàng.” Phương Khiết Hoa nhỏ giọng nói.

Những người ngồi chung bàn này đột nhiên yên tĩnh lại, trừ Bình An, mỗi người ai cũng hướng ánh mắt mong đợi, dò xét, nghiên ngẫm nhìn Phương Hữu Lợi.

Trong lòng Bình An cảm thấy vô cùng thất vọng. Những người này dù gì đi nữa cũng coi như là cốt nhục tương liên với ba, nhưng những tính toán trong lòng họ đều là tài sản mà ba có, không có một người nào thật tâm quan tâm ba hết.

Phương Hữu Lợi tức giận thật sâu trong lòng, nhưng cũng biết điều này đều nằm trong dự liệu của ông. Ông mỉm cười nhìn anh trai và em gái của mình một cái, rồi lại quay sang ôn hòa nhìn Bình An, thấy sự quan tâm lo lắng nồng đậm trong đáy mắt con gái, tim của ông trở nên mềm mại, “Ừ, đúng là nên lập di chúc rồi.”

“Ba.” Bình An kêu một tiếng, “Ba nhất định sống lâu trăm tuổi, bây giờ đừng nói ra những lời này.”

Không có ai hiểu rõ nỗi thống khổ khi mất cha như cô, cô không muốn nghe ba nói đến di chúc di chiếc gì hết, điều đó còn đau đớn hơn so với việc đem cô ra mà lãng trì nữa.

Phương Hữu Lợi vui mừng vỗ vỗ tay Bình An, “Ba đương nhiên sẽ khỏe mạnh trường thọ, ba còn chưa nhìn con xuất giá lấy chồng nữa mà.”

“Đúng vậy đó, Bình An, di chúc chỉ là căn tắc vô áy náy thôi, ba cháu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.” Thanh âm của Phương Khiết Hoa nghe

cũng biết là đang cố đè nén nổi hưng phấn.

Bà cũng rất muốn biết Phương Hữu Lợi sẽ tính toán lập di chúc như thế nào.

Phương Hữu Lợi không tiếp tục nói nữa, chỉ kêu mọi người dùng bữa.

Bao tử của mấy người nhà Phương Hữu Kiệt như treo lơ lửng giữa không trung, cứ treo ngược như thế thì làm sao có thể nuốt nổi thức ăn xuống được mà ăn nổi gì, nhưng vì thấy dường như Phương Hữu Lợi có vẻ tức giận, cũng biết là không thể tiếp tục hỏi tới.

Bữa cơm đoàn viên này ăn cứ như nhai rơm, mỗi người đều có tâm tư riêng, chỉ có mỗi Phương Hữu Lợi là toàn tâm toàn ý ăn món này món nọ, vẫn không quên giục Bình An ăn nhiều một chút.

Thấy ba như vậy, vả lại cũng thấy được vẻ mặt biến hóa nhìn vô cùng vui mắt của bác trai và mọi người, Bình An nhếch nhẹ khóe miệng, ba đang cố ý hù dọa bọn họ đấy mà.

Ăn xong bữa cơm tất niên rồi trở lại biệt thự, Phương Hữu Kiệt bày ra vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở phòng khách, “Hữu Lợi, chú qua đây, anh có lời thương lượng với chú.”

Phương Hữu Lợi tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chính là người chuyên ra mệnh lệnh, cấp dưới phải thật cẩn thận lựa lời khi nói chuyện cùng ông, những bạn kinh doanh càng khách sáo chu đáo, làm gì có chuyện có ai đó dám lấy cái giọng ra lệnh giống vậy mà nói với ông. Mặc dù Phương Hữu Kiệt là anh trai của mình, nhưng trong lòng Phương Hữu Lợi vẫn có chút kháng cự giọng điệu như vậy của ông ấy.

Cũng không phải là ông khinh thường anh trai của mình, nhưng thật sự là Phương Hữu Kiệt ngoại trừ có cái danh bên ngoài là Anh Hai thì cũng không còn có gì khác đáng để cho ông em này tôn trọng cả.

“Anh Hai, anh có chuyện gì?” Phương Hữu Lợi không ngồi xuống mà đứng bên cạnh sofa nhìn Phương Hữu Kiệt.

“Nếu như chú muốn lập di chúc, chi bằng nhân dịp mọi người đều tập trung đông đủ ở đây, chúng ta thương lượng kỹ càng một chút xem rốt cuộc tài sản nên phân chia thế nào.” Dáng vẻ Phương Hữu Kiệt trông rất nghiêm trọng, cứ như là đang thương lượng cơ mật quốc gia gì gì đó.

“Làm gì phải phiền phức thế, lòng tôi đã có chủ ý rồi.” Phương Hữu Lợi nhàn nhạt nói.

“Chú Ba, vậy chú muốn phân chia thế nào?” Phương Húc vội vàng hỏi.

Bình An vốn đã nhịn nhưng giờ không nhịn được nữa, cuối cùng lạnh giọng mở miệng, “Bác trai, anh họ, lúc này không nên nói về đề tài này. Ba tôi còn khỏe mạnh như thế, hoàn toàn không cần lập di với chả chúc gì. Cái mà các người cần quan tâm, phải là thân thể của ba tôi, mà không phải là tài sản của ông ấy.”

Phương Húc hậm hực nói, “Ai nói chúng tôi không quan tâm Chú Ba, chúng tôi quan tâm ở trong lòng đó chứ.”

Quách Cầm cười nói, “Đúng vậy đó, Bình An, mọi người chúng tôi ai cũng quan tâm chú Ba cả mà.”

Phương Hữu Lợi ôn hòa nhìn Bình An một cái, ý bảo cô đừng nên tức giận không cần thiết, sau đó quay ánh mắt lãnh đạm sang nhìn bọn họ, “Tương lai, tất cả các tài sản dưới danh nghĩa của Phương Hữu Lợi tôi đều cho con gái Phương Bình An của tôi thừa kế. Đây chính là di chúc mà tôi đã lập.”

“Ba...” Bình An ngạc nhiên nhìn Phương Hữu Lợi, cô không nghĩ rằng ba thương yêu cô đến độ này.

Những người khác khiếp sợ nhìn chằm chằm hai cha con họ, dường như không tin lỗ tai mình vừa nghe được cái gì. Mặt Phương Hữu Kiệt hết xanh lại trắng, ông rất muốn tự trấn an mình rằng nhất định đây là Phương Hữu Lợi đang nói đùa đó thôi, nhưng rồi nhìn thấy vẻ mặt đầy nghiêm túc của thằng em, khiếp sợ trong lòng ông dần dần biến thành tức giận, rống lớn lên, “Mày nói cái gì? Chẳng lẽ mày cũng muốn đem Tập đoàn Phương thị để lại luôn cho Bình An hả?”

Phương Húc và Lâm Miên Băng cũng ghen ghét nhìn Bình An.

“Không sai, Bình An là con gái của tôi, tài sản của tôi để lại cho con bé, có vấn đề gì sao?” Phương Hữu Lợi nhàn nhạt hỏi, hoàn toàn coi thường lửa giận của Phương Hữu Kiệt.

“Con bé sau này sẽ đem gả cho người ngoài, mày muốn đem mấy chục tỷ tài sản của Phương gia dâng cho người ngoài à?” Hai má của Phương Hữu Kiệt giãn giãn.

“Anh Hai, cho là như vậy đi, thì sao chứ?” Phương Hữu Lợi mặt không thay đổi hỏi.

“Chú Ba, chú không thể nói như vậy được, tài sản Phương gia sao có thể để cho một mình chú định đoạt được.” Quách Cầm gào to lên.

“Tài sản Phương gia?” Phương Hữu Lợi cười lạnh một tiếng, “Lúc ban đầu tôi sáng lập Tập đoàn Phương thị không hề dùng tới một đồng một cắc nào của nhà này. Huống chi tôi với Anh Hai đã ra riêng ngay từ đầu rồi, công ty này biến thành công ty gia tộc từ lúc nào vậy? Các người đã từng cống hiến gì mà cho là công ty đương nhiên phải phân chia cho các người?”

Sau nhiều năm như vậy, Phương Hữu Lợi đều chọn thái độ dễ dàng tha thứ đối với bọn họ. Nhưng dù là ai đi chăng nữa, thái độ dễ dàng tha thứ

này cũng có giới hạn cuối cùng của nó, giới hạn cuối cùng của ông chính là Bình An.

“Bây giờ mày thành công, thành kẻ có tiền, cho nên muốn phân biệt với những người thân nghèo khó như chúng tao phải không?” Phương Hữu Kiệt thở phò hét lên.

“Anh Hai, hai chuyện này là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Phương Hữu Lợi cau mày nói.

“Như nhau cả. Mày mang họ Phương, tại sao có thể đem tài sản để lại cho người khác.” Phương Hữu Kiệt tức giận nói.

“Bình An là con gái của tôi, chẳng lẽ không đúng họ Phương à?” Phương Hữu Lợi nén lửa giận mà hỏi.

“Con bé sau này phải gả ra ngoài, trước họ Phương còn phải đính thêm họ của người khác. Nếu như đem công ty để lại cho con trai mày thì cũng coi như được đi, sao lại đem cho một đứa con gái gả ra ngoài.” Phương Hữu Kiệt đập bàn la lên.

Phương Hữu Lợi bật cười, “Anh Hai, chuyện này không cần thiết phải thảo luận nữa, tài sản của tôi, tôi tự biết phải chia thế nào.”

“Mày... Mày làm vậy còn mặt mũi nào mà nhìn liệt tổ liệt tông Phương gia? Mày làm vậy là phải đạo đối với cha mẹ đã mất đó sao?” Phương Hữu Kiệt giơ một ngón tay chỉ thẳng vào Phương Hữu Lợi. Ông vốn tưởng thẳng em này tối thiểu cũng phải chia một nửa gia sản cho con trai ông, ai mà ngờ rằng ngay cả một đồng xu teng cũng không có, kêu ông làm sao có thể không giận đến phát điên đây.

“Nếu hôm nay đổi lại là anh, có phải Anh Hai cũng sẽ nguyện ý để lại công ty cho con của tôi không?” Phương Hữu Lợi lạnh giọng hỏi ngược lại.

Phương Hữu Kiệt ghen họng đáp không được, nếu như Tập đoàn Phương thị là của ông thì... làm sao mà ông cam tâm chia sẻ cùng người khác được cơ chứ?

Phương Hữu Lợi nhìn ông anh rồi cười cười, “Bình An, lên nghỉ ngơi sớm chút đi.”

“Ba.” Bình An đi tới kéo cánh tay Phương Hữu Lợi, suy nghĩ trong đầu cô thật phức tạp rối loạn. Chuyện xảy ra tối nay cô hoàn toàn không lường trước được, kiếp trước... Ba đâu có lập di chúc nhanh như vậy, cũng không có nói chuyện sẽ giao toàn bộ cho cô trước mặt bác trai và toàn thể gia đình trong tối nay. Cô nhớ ba và bác trai đúng là có cãi nhau về chuyện gì đó của công ty, hôm nay thoát nhìn thì ba rất tỉnh táo, ngược lại đã chọc cho bác trai giận đến sắp phát bệnh tim rồi.

“Phương Hữu Lợi, tao có còn là Anh Hai trong mắt của mày không.” Phương Hữu Kiệt giận đến nổi mắt phóng hỏa, “phịch” một tiếng ngồi xuống ghế sa lon.

Quách Cầm kinh hoàng la lên, “Ông à, ông không sao chứ.”

Phương Hữu Lợi lắc đầu, tôn trọng phải đến từ hai phía. Hai ngày qua ông về đây, có lúc nào Phương Hữu Kiệt đã cho ông sự tôn trọng chưa? Đã tính toán tài sản của ông, còn coi Bình An là người ngoài, nếu như ông thật sự giao công ty lại cho Anh Hai và cháu cả nắm trong tay, tương lai nhất định Bình An sẽ bị ông ta đuổi ra khỏi cửa.

Bình An dìu Phương Hữu Lợi trở về phòng, rồi dừng lại nhìn ông.

“Đừng lo lắng cho ba. Việc để lại công ty cho con thì ba với mẹ đã quyết định từ khi mẹ con còn sống rồi, chứ không phải là do ba nhất thời tức giận đâu. Bác trai và anh họ con thật sự là quá lệ thuộc vào công ty, cho nên hoàn toàn không có ý muốn tiến bộ. Nếu như hai anh họ của con cầu tiến và nguyện ý phấn đấu, ba đương nhiên sẽ cho bọn họ cơ hội.” Phương Hữu

Lợi nhỏ giọng nói, cháu đầu của ông chỉ toàn chăm chăm vào cái lợi trước mắt, hơn nữa tâm tư quá nặng về phần hư vinh, máu mù tình thân lại nhạt nhẽo, không phải là người đáng để nể trọng. Còn về phần cháu hai... còn quá non nớt, cần quan sát thêm.

“Ba, ba nghỉ sớm đi.” Bình An biết tâm tình của ba không tốt, không nói thêm gì nữa.

Trong khi đó Phương Hữu Kiệt vẫn còn đang tức giận lớn tiếng mắng mỏ ở lầu dưới, Quách Cầm cũng phụ thêm lời trách cứ Phương Hữu Lợi không hề biết niệm tình anh em.

Phương Khiết Hoa và chồng hai mặt nhìn nhau, trong lòng không nhịn được mà thầm cảm thấy may mắn: cũng may mấy ngày qua bà chỉ cố gây dựng mối quan hệ tốt với Bình An, chứ không giống như Anh Hai suốt ngày cứ chăm chăm buộc Anh Ba đem Phương Húc lên Tổng Công Ty.

Nếu như tương lai Tập đoàn Phương thị về tay Bình An, chỉ cần bà bắt bí được Bình An thì chẳng phải công ty sẽ nằm trong tay bà dễ như ăn kẹo đó sao? Phương Khiết Hoa đặc ý nghĩ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Mỗi Người Đi Một Ngả

Hôm sau lúc Bình An thức dậy chỉ thấy Phương Hữu Lợi ngồi một mình ở phòng khách xem ti vi, cả nhà Phương Hữu Kiệt không biết ở nơi nào, vợ chồng Phương Khiết Hoa đang chuẩn bị bữa ăn sáng.

Xa xa bên ngoài vọng lại tiếng pháo, làm cho một cô gái từ nhỏ đến lớn toàn ở thành thị như Bình An cảm nhận được không khí năm mới nơi đây khác xa với ở thành phố lớn.

“Bình An, dậy rồi à?” Phương Khiết Hoa vừa thấy Bình An liền lập tức nở nụ cười lấy lòng chào hỏi.

“Chào buổi sáng Cô, Dượng.” Bình An cười gật đầu chào hỏi bọn họ, đi tới phòng khách ngồi xuống bên cạnh Phương Hữu Lợi, “Ba, chào buổi sáng.”

Phương Hữu Lợi đang xem tin tức nước ngoài, mỉm cười liếc Bình An một cái, “Một lát còn phải đi giỗ tổ, ăn điểm tâm trước đi.”

Bình An nhỏ giọng hỏi, “Nhà bác trai đâu rồi ạ?”

“Đã đi về rồi.” Phương Hữu Lợi thản nhiên nói, lúc ông thức dậy cũng vừa lúc nhìn thấy được Phương Hữu Kiệt lôi kéo vợ mình rời khỏi biệt thự, nhìn thấy ông cũng không mở miệng nói gì, chỉ hừ một tiếng.

Xem ra chuyện tối qua đã làm bác trai giận không ít nha.

Phương Hữu Lợi trái lại không hề để chuyện Phương Hữu Kiệt rời khỏi đây trong lòng, “Đi, đi ăn điểm tâm trước cái đã.”

Phương Khiết Hoa còn nhiệt tình với Bình An hơn so với trước đây, nhiệt tình đến độ ngay cả khi Lâm Miên Băng xuống lầu sau Bình An đòi ăn bữa sáng, bà cũng không thèm để ý tới con gái, chỉ lo quan tâm xem Bình An tối hôm qua ngủ có ngon không, bữa ăn sáng có hợp khẩu vị không mà thôi.

Ăn xong bữa sáng, Bình An theo Phương Hữu Lợi đi đến Từ Đường làm lễ giỗ tổ, sau đó sẽ đi thăm trấn trên nửa ngày. Cũng không biết quan viên thị trấn làm sao mà biết được tin tức, buổi trưa cũng kéo tới đây xã giao với Phương Hữu Lợi.

Cuối cùng, Phương Hữu Lợi đáp ứng qua Tết sẽ quyên một khoản tiền cho Dương An trấn sửa đường.

Hơn mười giờ sáng ngày hôm sau, Lê Thiên Thần đã tới đón Phương Hữu Lợi và Bình An chở ra sân bay.

Lê Thiên Thần lái một chiếc xe hơi Phong Điền, mặc áo khoác màu xám đen, bên trong là sơ mi ca rô màu lam, càng làm nổi bật lên vẻ anh tuấn nhẹ nhàng nhã nhặn của anh. Cái khí chất thanh thoát loại này đặt giữa một xã nhỏ thuần khiết trở nên hấp dẫn ánh mắt một cách đặc biệt, lúc Lâm Miên Băng vừa nhìn thấy anh bước xuống xe thì đôi mắt cô vẽ tựa như mắt gấu trúc lập tức sáng lên.

Tầm mắt Bình An đang lơ đãng đặt trên người Lê Thiên Thần chợt lóe lên, khẽ mỉm cười, “Anh Thiên Thần.”

Lê Thiên Thần đi tới, mang hành lý của Phương Hữu Lợi và Bình An thả vào cốp sau xe, con mắt sắc bén lúc này lại dịu dàng như nước nhìn Bình An. Chỉ mới không gặp hai ngày mà đáy mắt nóng rực của anh dường như lại càng nồng đậm thêm vài phần, “Hai ngày qua vui vẻ chứ?”

“Dạ, hoàn hảo.” Bình An thản nhiên tránh tiếp nhận ánh mắt của anh, sóng mắt bình tĩnh trong suốt, không hề động tâm một chút nào đối với sự dụ dỗ của anh.

“Hi, tôi tên là Lâm Miên Băng.” Lâm Miên Băng đứng ở sau lưng Bình An liền chen thân hình bé nhỏ của mình lên phía trước Bình An, đứng ngay trước mặt Lê Thiên Thần nhiệt tình tự giới thiệu mình.

“Lâm tiểu thư.” Lê Thiên Thần lui về sau một bước, khách sáo gật đầu với cô một cái.

“Anh tới đón chúng tôi sao?” Lâm Miên Băng nhích gần về phía trước, chỉ thiếu nước dán cả người lên Lê Thiên Thần thôi.

Bình An nhìn mọi việc bằng đôi mắt lạnh lẽo, suýt chút nữa thì cô quên mất, dường như Lâm Miên Băng cũng sẽ rất thích Lê Thiên Thần. Cô nhớ lúc sắp kết hôn cùng Lê Thiên Thần, Lâm Miên Băng còn tới cửa khóc lóc muốn cô tặng Lê Thiên Thần cho cô ta nữa kìa. Nhưng mà đáng lẽ bọn họ cũng không gặp nhau sớm như vậy, xem ra thật sự có rất nhiều chuyện đang thay đổi ở kiếp này rồi.

Lâm Triển Tùng thấy hành động lộ liễu này của con gái thì khuôn mặt già nua đỏ lên, nặng nề ho một tiếng, “Miên Băng, lên xe nhanh, chúng ta phải về rồi.”

“Con muốn ngồi bên xe này.” Lâm Miên Băng dậm chân, nhất định phải ngồi trên xe Lê Thiên Thần.

“Ngoan, tới đây mau lên, chúng ta không đi cùng đường.” Lâm Triển Tùng bước tới cứng rắn kéo tay Lâm Miên Băng lôi về phía chiếc xe đằng sau.

Phương Khiết Hoa ngượng ngùng cười khan, nhìn Phương Hữu Lợi, “Anh Ba, anh không định ghé lại bên nhà Anh Hai thật à?”

“Không, thời gian đang vội.” Bọn họ định bay chuyển hai giờ về Thành phố G.

“VẬY Ể EM TIỀN ANH RA SÂN BAY.” Phương Khiết Hoa nói.

Phương Hữu Lợi nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói, “Cô nên về chúc Tết nhà bố mẹ chồng. Tuy Triển Tùng là người thật thà, nhưng cái gì cô cũng tự mình định đoạt hết là không được.”

“Dạ biết, Anh Ba.” Phương Khiết Hoa lúng túng gật đầu.

Chuyện tốt đẹp gì cũng chưa dàn xếp được để chiếm thế thượng phong thì đã đến lúc nói lời tạm biệt với Phương Hữu Lợi, mặc dù trong lòng Phương Khiết Hoa không vừa ý lắm, nhưng bà cũng đâu có ngu ngốc như Phương Hữu Lợi mà không hiểu được tình thế lúc này là thế nào. Anh Ba khôn khéo hơn người, bà buộc phải giấu kỹ tâm tư của mình, bằng không làm sao có thể đạt tới mục đích trong tương lai?

Sau khi mỗi người đi một ngả, Lê Thiên Thần chở Phương Hữu Lợi và Bình An về hướng sân bay.

“Chú Phương, hay là con cùng quay về Thành phố G với hai người.” Lê Thiên Thần vừa lái xe, vừa quan sát sắc mặt Phương Hữu Lợi qua kính xe, cảm thấy rõ ràng tâm tình của ông chủ lớn đang không tốt.

“Không cần, lâu lắm con mới về nhà một chuyến, phải theo hầu cha mẹ con cho chu đáo. Nói với ba con, lần này chú không có thời gian để đến chào ba, lần sau nhất định sẽ tìm ba để đấu cờ mới được.” Phương Hữu Lợi nhớ đến người bạn học cũ đã rất nhiều năm không gặp, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Lê Thiên Thần cười nói, “Ba con từng nói hồi đó các ngài đều là kỳ thủ ở trường học.”

“Cha mẹ con khoẻ không?” Ký ức về thời niên thiếu đã có chút mơ hồ, Phương Hữu Lợi cảm khái trong lòng, quan tâm hỏi thăm sức khỏe của cha mẹ Lê Thiên Thần.

“Cũng đỡ ạ, hiện giờ sáng nào cha mẹ con cũng đi tập thể dục.” Lê Thiên Thần nói.

Phương Hữu Lợi gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Lê Thiên Thần nhìn ông rồi dời tầm mắt qua nhìn gương mặt trắng nõn mỹ lệ của Bình An, thấy cô đang quay đầu nhìn ngoài cửa xe, trong đôi mắt trầm tĩnh kia lại có chút ưu thương khó hiểu. Anh hơi hơi kinh ngạc, trong ấn tượng của anh, cho tới bây giờ Bình An lúc nào cũng vô tư không buồn cũng chẳng lo điều gì, tuyệt đối sẽ không lộ ra một vẻ mặt như vậy.

Lúc anh định thần nhìn lại thì Bình An đã quay đầu, trên mặt là một nụ cười thanh thoát, “Ba, ba nhìn kìa, có rất nhiều bò luôn.”

Phương Hữu Lợi chỉ vào đất đai hai bên đường, “Biết đó là cây gì không?”

“Rau hẹ?” Bình An suy nghĩ một chút nói.

Lê Thiên Thần cười khẽ một tiếng, “Đó là đậu.”

“Con đến cây thuộc họ ngũ cốc cũng không phân biệt được à.” Phương Hữu Lợi cười nói.

“Không biết cũng có sao, nhét vô bụng được là ngon rồi.” Bình An le lưỡi một cái, nghịch ngợm nói.

Phương Hữu Lợi cười lớn, có cô con gái bảo bối này bên cạnh, nhất định ông lúc nào cũng có thể giữ được tâm tình khoái trá vĩnh viễn.

Hai giờ sau, xe bọn họ tiến vào nội thành. Bởi vì trước đó đã mang hết hành lý theo trong chuyến về quê, nên bây giờ không cần đến nhà Phương Hữu Kiệt nữa. Lúc họ ăn cơm trưa xong rồi tới sân bay thì cũng đã một giờ rưỡi rồi.

“Chú Phương, con đã liên lạc với trợ lý Hồng rồi, anh ấy sẽ tới sân bay đón chú.” Lê Thiên Thần giao vé máy bay cho Phương Hữu Lợi, nhỏ giọng nói.

Rồi lại đưa cho Bình An một túi đồ ăn vặt, “Sợ có lúc cần, trên máy bay không có đồ ăn vặt em thích ăn.”

Bình An hơi ngẩn ra rồi nhận lấy từ tay anh, tất cả đều là kẹo nhập khẩu, cô cười cười, “Cám ơn.”

Lê Thiên Thần đưa tay muốn sờ đầu của cô, Bình An run lên một cái, thân thể tự động có phản ứng né tránh tay của anh, đưa mắt cảnh giác nhìn anh.

Bình An sợ anh, trong lòng Lê Thiên Thần sợ hãi phát hiện ra điều này. Anh đột nhiên chợt hiểu, nếu như không phải bởi vì sợ hãi, cô không thể nào lại lộ ra vẻ mặt như vậy. Bữa giờ anh vẫn cho là cô chỉ đang tức giận anh, chỉ không muốn nói chuyện với anh thôi, chứ chưa bao giờ nghĩ rằng cô sợ anh.

Cô đang sợ anh cái gì?

Trong lòng Lê Thiên Thần đột nhiên có cảm giác đau đớn, anh có thể tiếp nhận Bình An ghét anh, nhưng không thể tiếp nhận chuyện Bình An sợ anh.

Nếu như là ghét, anh còn có thể khiến cho cô yêu anh lần nữa, còn nếu như là sợ, anh... cảm thấy vô cùng thất bại cùng một cảm giác bất lực thật

sâu trong lòng. Anh chưa hề làm gì tổn thương cô cả, rốt cuộc cô đang sợ cái gì?

“Bình An...” Anh khẽ sờ kêu một tiếng, nếu Phương Hữu Lợi không đứng đây, anh nhất định sẽ hỏi cô cho rõ.

Phương Hữu Lợi cũng nhận thấy được phản ứng quái dị của Bình An, nghi hoặc nhìn cô, “Sao vậy con?”

“Không có gì, chẳng qua là không có thói quen để người ngoài chạm vào con thôi.” Bình An cười hì hì nói, vẻ phòng bị và cảnh giác trên mặt đã bị nụ cười nhẹ nhàng này che lấp.

Giờ bị xem là người ngoài rồi, Lê Thiên Thần cười khổ một tiếng, trước kia Bình An tuyệt đối sẽ không bài xích anh như vậy. Cho đến bây giờ anh vẫn nhớ tình cảnh bị cô quấn chân cả ngày trước đây, và ước gì lúc đó anh đã dành sự chú ý cho cô một chút. Nhưng chờ đến khi anh tình nguyện chú ý đến cô, muốn đáp lại tình cảm của cô, cô đã xem anh là người ngoài, còn biểu hiện sợ anh đến gần rõ ràng như vậy.

Đối với chuyện tình cảm của Bình An, Phương Hữu Lợi luôn luôn chọn thái độ quan tâm nhưng không nhúng tay vào, cho nên cũng giả bộ làm như không thấy vẻ mặt mất mát của Lê Thiên Thần, “Được rồi, gần đến giờ rồi, chúng ta nên lên máy bay thôi.”

Bình An đáp một tiếng, phất phất tay với Lê Thiên Thần, “Hẹn gặp lại, anh Thiên Thần.”

Lê Thiên Thần cười khổ trong lòng, gật đầu với cô một cái, “Đi đường cẩn thận, lúc đến rồi thì nhắn tin cho anh.”

Bình An cười cười, “Được ạ.” Rồi cùng Phương Hữu Lợi đi tới quầy đăng ký.

Lúc đáp xuống Thành phố G đã là bốn giờ chiều, trợ lý mới của Phương Hữu Lợi là Hồng Dịch Vũ đã chờ họ tại sân bay.

Đây không phải là lần đầu tiên Bình An gặp Hồng Dịch Vũ này, kiếp trước cô cũng đã gặp, nhưng ấn tượng không sâu sắc lắm, hay nói chính xác hơn, khi đó trừ Lê Thiên Thần ra thì cô cũng chẳng cố tâm để ý đến người nào cả.

Hồng Dịch Vũ trước kia phụ trách Bộ phận Hành chính ở chi nhánh công ty, còn rất trẻ, chỉ sắp ba mươi tuổi, dáng dấp cũng không đặc biệt tuấn tú lắm, đầu cắt gọn, tóc dày đen nhánh, lông mày rất đậm, mắt một mí, dáng vẻ rất hăng hái, thoạt nhìn là kiểu người chính trực không a dua nịnh hót người khác.

Chức trợ lý Chủ Tịch cũng coi như tương đương với phân nửa chức Tổng Giám Đốc của công ty rồi, bởi đây hầu như là một công việc luôn phải đợi lệnh 24 trên 24 giờ, cũng là một vị trí rất được BOSS lớn tin tưởng.

Bình An quan sát người đàn ông sẽ thay Lê Thiên Thần để trở thành trợ lý đặc lực của ba này. Cô biết sau này quan hệ giữa Hồng Dịch Vũ và Lê Thiên Thần cũng không tốt, nhưng bởi vì anh không có người chống lưng phía sau nên không có cách nào tiếp tục đấu với Lê Thiên Thần, không thể không bị đá văng khỏi tầng thượng của Tập đoàn Phương thị.

Có lẽ, cô có thể lợi dụng Hồng Dịch Vũ giúp cô trong việc đối phó với Lê Thiên Thần đây?

“Chủ Tịch, Phương tiểu thư.” Hồng Dịch Vũ nhận lấy hành lý của họ, cung kính nói với Phương Hữu Lợi, “Xe đã chờ ngay bên ngoài, bữa tiệc của Nghiêm Tổng Tài là vào bảy giờ, ngài có muốn về nhà nghỉ ngơi trước một chút không?”

Phương Hữu Lợi gật đầu một cái, nhìn về phía Bình An, “Bình An, con đi ăn tối với ba chứ?”

Bình An lắc đầu, “Dạ không, con muốn tối nay ở nhà nghỉ ngơi cho thật khỏe cái đã.” Sau đó cười nói với Hồng Dịch Vũ, “Trợ lý Hồng, tối nay làm phiền anh thay tôi trông chừng ba nhé, nhất định đừng để cho ông uống rượu đấy.”

Hồng Dịch Vũ nhìn Phương Hữu Lợi một cái, cẩn thận trả lời, “Tôi sẽ chú ý.”

Bình An thân thiết nở nụ cười với anh, “Vậy thì cảm ơn trợ lý Hồng.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bữa Tiệc

Sau khi về đến nhà, Phương Hữu Lợi muốn nhờ Hồng Dịch Vũ đi mua bữa ăn tối dùm Bình An, Bình An lại cười nói muốn đi siêu thị mua thức ăn rồi về tự mình làm cơm tối.

Phương Hữu Lợi cười, “Con vừa mới nói mệt mà? Tự mình nấu ăn làm chi, đi luôn với ba ăn cơm với Nghiêm Túc cho rồi.”

“Sao ba lại hẹn ăn cơm tân niên với Nghiêm Túc vậy?” Bình An buồn bực hỏi, cô nhớ ba với Nghiêm Túc đâu có thân thiết tới vậy.

“Đây là lần đầu tiên hai tập đoàn Phương thị và Nghiêm thị hợp tác, đã vậy hạng mục còn lớn đến thế, giữa Hội Đồng Quản Trị cũng nên xã giao một chút chứ.” Phương Hữu Lợi ngồi xuống ghế sa lon, thở ra một hơi.

“Ba, vậy ba lên nằm nghỉ một chút đi, con đi pha cho ba ấm trà.” Nói xong, Bình An đi vào bếp.

Dì Liên về nhà cúng ông bà nên trong bếp không có gì cả. Đầu tiên Bình An cắm bình điện nấu nước, rồi mở tủ lạnh ra ngó một chút, chẳng có thứ gì có thể dùng để nấu cơm.

“Con đi cùng với ba đi thôi, trong bếp có gì để ăn đâu, giờ mà còn đi siêu thị mua đồ thì cũng quá tội.” Phương Hữu Lợi nhớ hình như con gái rất ít xuống bếp thì phải, bây giờ trong bếp cũng không có gì cả, ông tự nhiên cũng không yên tâm sang năm mới mà lại để cho cô ở nhà một mình, giọng nói trở nên kiên quyết.

Thấy vẻ mặt lo lắng của ba, Bình An nuốt lời từ chối đã ở cửa miệng xuống, “Được rồi, ba đi tắm nước nóng trước cho khỏe, con chọn Âu phục cho ba nhé.”

Phương Hữu Lợi cười đứng lên, nói với Hồng Dịch Vũ, “Con gái tôi giống bà quản gia ghê.”

Khóe mắt cương nghị của Hồng Dịch Vũ tràn ra nụ cười, đương nhiên, anh không thể tỏ thái độ về vấn đề này rồi.

Bình An nũng nịu kêu lên, “Ba”

Phương Hữu Lợi vừa cười ha ha vừa bước lên lầu.

Không bao lâu sau, ấm nước đã sôi, Bình An rót một chén Đại Hồng Bào cho Hồng Dịch Vũ, “Trợ lý Hồng, về sau mong anh giúp ba tôi nhiều hơn.”

Hồng Dịch Vũ hơi hoảng khi thấy mình được Bình An ngó lời trân trọng như thế, nhận lấy ly trà từ trong tay cô, “Phương tiểu thư, đây là nhiệm vụ của tôi mà.”

“Bình thường ba tôi có rất nhiều việc, nếu như không có một người trợ lý vạn năng có thể thay ông sàng lọc, chắc chắn ông ấy sẽ phải làm việc 24 trên 24 giờ mà cũng không xong.” Bình An cười nói.

“Phương tiểu thư rất quan tâm đến sức khỏe của Chủ Tịch, xin cô yên tâm, những cuộc xã giao không đáng tôi sẽ lược bớt thay Chủ Tịch.” Hồng Dịch Vũ là một người thẳng thắn, đương nhiên dễ dàng hiểu rõ ngay Bình An ý muốn nói gì.

Lúc mà Hồng Dịch Vũ bất lực và cần sự trợ giúp nhất, Phương Hữu Lợi đã cho anh vào Tập đoàn Phương thị, cũng tin tưởng anh nhất định có thể thành công. Mặc dù sau đó ông cũng không có chú ý đến anh một cách quá

mức, chỉ để cho anh tự mình phấn đấu ở chi nhánh công ty, nhưng sự thật chứng minh, Hồng Dịch Vũ đúng là một nhân tài.

Nếu không có Phương Hữu Lợi thưởng thức, thì hôm nay cũng sẽ không có Hồng Dịch Vũ; đó là nguyên nhân vì sao khi Hồng Dịch Vũ biết Phương Hữu Lợi cần một trợ lý thì lập tức tự mình xin Tổng Công Ty điều động. Cho nên, anh vẫn coi Phương Hữu Lợi là ân nhân, làm sao không quan tâm sức khỏe của ân nhân cho được?

Lúc này Bình An lại đang yên lặng suy nghĩ, nếu như có thể thu phục người này làm việc cho mình thì quá tốt. Có vài người có thể dùng tên người nào đó để lung lay, một số khác thì có thể dùng lợi ích mà thu phục, mỗi người đều có bảng giá cả, chỉ cần biết bảng giá của một người là có thể lôi kéo để người đó phục vụ cho mình, nhưng đối với Hồng Dịch Vũ mà nói, danh lợi chẳng là gì để có thể thay đổi lòng trung thành của anh đối với một người.

Cô cần phải có thời gian làm cho Hồng Dịch Vũ tin phục cô.

“Bất kể thế nào, sức khỏe là vốn quý nhất, ba tôi một khi thấy công việc dồn dập là hầu như chẳng để ý đến gì cả, tôi nói nhiều lần rồi nhưng đều vô dụng. Về sau nếu thấy ông không biết nghỉ ngơi, anh nhất định phải nói với tôi.” Đôi tay Bình An cầm ly trà, làn khói mỏng như vương vào mắt cô, thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng.

Vẻ mặt nghiêm túc của Hồng Dịch Vũ mềm lại. Từ trước đến giờ anh vẫn cho rằng những cô gái thiên kim giàu có đều ngang ngược ương ngạnh, mắt cao hơn đầu, chẳng dễ ở chung tẹo nào. Nhưng Phương tiểu thư đang ngồi trước mắt anh đây lại vô cùng điềm tĩnh mà cũng không thiếu ôn hòa, khiến anh cảm thấy thân thiết thoải mái nên cũng dần dần không còn câu nệ gì nữa, “Ý là Phương tiểu thư muốn tôi làm gián điệp ha.”

Bình An nghiêng đầu nhìn anh cười, “Làm gián điệp kiểu này không dễ làm nha.”

“Sẽ làm hết sức.” Hồng Dịch Vũ cười nói.

Hai người thoải mái hàn huyên, Bình An không cố ý biểu lộ rào trước đón sau những suy nghĩ của anh, mà chỉ bàn về vài vấn đề thời sự bình thường. Khoảng nửa giờ sau, Phương Hữu Lợi mới một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ trên lầu đi xuống, thấy hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, không nhịn được bèn nhìn Bình An cười cợt, “Ba chưa bao giờ thấy Dịch Vũ có thể nói chuyện thoải mái với ai giống vậy hết đó nha, chỉ có gặp phải cái cô nói nhiều này mới không chống đỡ nổi thôi.”

Bình An cố làm ra vẻ cáu giận, “Ba, con có nhiều chuyện hồi nào đâu.”

Phương Hữu Lợi cười gõ gõ cái trán của cô, “Thời gian còn dài, con về phòng nghỉ ngơi chút đi, lúc nào gần đi sẽ gọi con.”

“Dạ, vậy con về phòng trước.” Bình An cười gật đầu chào Hồng Dịch Vũ, thật ra thì cô cũng muốn trở về phòng tắm ngâm bồn một chút để dẫn bớt uế oải trong người.

Mở nước nóng vào bồn tắm trắng tinh, nhỏ vài giọt tinh dầu hoa hồng và chanh thơm, lại thêm hai giọt Y Lan, mùi thơm của tinh dầu theo khí nóng bốc lên từ bồn nước mờ mịt từ từ tràn ngập khắp phòng tắm. Nước để ngâm mình mà có bỏ thêm vài giọt tinh dầu có thể làm tâm tình phấn chấn, làm máu lưu thông tốt, giảm bớt mệt nhọc trên cơ thể.

Bình An nằm vào bồn tắm, thoải mái rên lên một tiếng.

Vào giờ khắc này, những nỗi phiền muộn tích tụ mấy ngày nay từ lúc ở nhà bác trai giống như đã tiêu tán hết. Tuy nói họ là người thân, nhưng nếu có thể đừng bao giờ gặp họ nữa thì tốt biết bao.

Sau khi tắm táp và nghỉ ngơi một chút thì cũng đã gần sáu giờ, Bình An cảm giác tinh thần mình hiện giờ rất sung mãn.

Cô chọn một bộ lễ phục dài tới mắt cá chân, toàn váy màu trắng gạo có gấu váy ngắn dài không đồng nhất, trên thân được điểm xuyết vài hoa kim tuyến màu đen, thiết kế đơn giản nhưng không kém phần thanh lịch, lại không có vẻ người lớn chút nào, mặc vào trên người chỉ cao có một mét sáu ba như Bình An lại làm nổi bật lên vẻ trầm tĩnh đoan trang tao nhã của cô.

Bữa cơm tối này được đặt tại Đại Tửu Điểm ở Golden Bay, do Nghiêm Túc làm chủ tiệc, mời ba thành viên Hội đồng quản trị của Tập đoàn Phương thị. Hôm nay ai cũng đi theo cặp, Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hi mang theo vợ tham dự, ngồi bên trái và bên phải của Nghiêm Túc là trợ lý Đường Sâm của anh và một cô gái nhìn rất quen mắt, hình như là một ngôi sao.

Lúc Bình An khoác tay Phương Hữu Lợi xuất hiện trước cửa phòng riêng, Nghiêm Túc đang nghiêng đầu nói chuyện cùng Lục Vân Đình, thấy Bình An tươi cười diễm đạm xuất hiện trong tầm mắt, vẻ mặt của anh sững lại một chút, đột nhiên cảm thấy bàn tay nho nhỏ đang vuốt ve qua lại bấp bề anh dưới mặt bàn kia thật giống như củ khoai lang nóng phỏng tay.

“Bác Lục, Dì Lục, Bác Lý, Dì Lý, chúc mọi người năm mới vui vẻ.” Đôi mắt của Bình An cong lên thành hình bán nguyệt, nụ cười ngọt ngào nhìn từng người chào hỏi, sau đó nhìn về phía Nghiêm Túc, “Nghiêm tiên sinh.”

Khi tầm mắt nhìn vào vị tân ảnh hậu Từ Mạn bên người anh thì chợt lóe lên, bất giác nhẹ chau mày.

Cách chào khách sáo xa cách này làm mắt Nghiêm Túc tối đi.

Lục Vân Đình cười nói, “Hai cha con các người hôm nay tới trễ nha.”

Hồng Dịch Vũ kéo ghế cho Phương Hữu Lợi và Bình An xong mới tự ngồi xuống bên tay phải Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cười trả lời, “Vừa về tới hồi chiều, xin lỗi đã để mọi người đợi lâu.”

Lục phu nhân và Lý phu nhân đều từng nhìn Bình An lớn lên, đã lâu rồi chưa gặp lại cô gái nhỏ này nên mỗi người đều lấy trong túi ra hai bao lì xì thật to đưa cho Bình An, “Bình An, đây là tiền mừng tuổi Dì với Bác Lục tặng cháu, chúc Bình An của chúng ta càng ngày càng xinh đẹp nha.”

“Cám ơn Dì Lục, chúc Dì một năm mới càng ngày càng trẻ, càng ngày càng đẹp đến mê người nha.” Bình An cười híp mắt nhận lấy bao lì xì mừng tuổi, đột nhiên nói thêm, “Ấy ấy, nếu Dì Lục càng ngày càng đẹp ra, Bác Lục chắc sẽ trách cháu quá, bởi vì lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người thích Dì Lục nha.”

Lục phu nhân mặc dù biết Bình An chỉ là đang nói đùa nhưng vẫn nhin không được mà nở nụ cười rục rỡ, phụ nữ nào mà không thích được khen mê người chứ? “Cái con nhóc này, miệng ngọt như đường vậy.”

Lý phu nhân đưa cho Bình An hai bao lì xì, cười nói với Lục phu nhân, “Chẳng phải chị cũng thích cái miệng ngọt của con bé sao?”

Bình An cười híp mắt gật đầu, “Dì Lý đã đẹp rồi, giờ mà xinh đẹp hơn nữa thì con sẽ rất ghen tỵ, nên giờ con chúc Dì ngày nào cũng thắng tiền đầy túi, đại sát tứ phương nha.”

Lý phu nhân và Lục phu nhân không nhin được che miệng cười.

Hai bà đều là những phụ nữ sáng sủa thông minh, chứ nếu không thì làm sao có thể giữ cho trượng phu vẫn trung thành với gia đình giữa nơi phồn hoa nhiều cám dỗ này? Bình An rất thích hai vị trưởng bối này.

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của Nghiêm Túc này giờ vẫn chuyên chú nhìn Bình An, tròng mắt sâu thăm thẳm đầy thâm trầm.

Từ Mạn ngồi cạnh thấy sự chú ý của anh đã bị phân tán, dịu dàng dựa sát vào, bàn tay dưới bàn cũng càng lúc càng lớn mật, xoa giữa chân anh, “Túc?”

“Hả?” Nghiêm Túc thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nhìn Từ Mạn một cái. Cô là người phát ngôn về sản phẩm của Tập đoàn Nghiêm thị, lúc Nghiêm thị họp đại hội cổ đông, cô cũng được mời tham dự, sau đó thì gần như mỗi ngày cô đều kiếm cố đến tìm anh, mục đích là gì đương nhiên anh rất rõ ràng. Nếu là trước kia, anh đã thu phục cô dưới thân từ đời nào rồi, nhưng mà không biết từ khi nào, anh đối với mấy loại thức ăn nhanh này chẳng còn chút gì hứng thú. Hôm nay mời cô ra ăn cơm chỉ vì xã giao mà thôi.

Người ta một khi có đối tượng để mà so sánh, thì nếu là đồ không chính phẩm thì không chấp nhận được nữa, ngay cả chính anh cũng không hiểu, tại sao khi nhìn thấy cô nhóc Bình An này anh liền thay đổi đến không giải thích được.

Từ Mạn ý thức được Nghiêm Túc đang mất hứng, không dám tiếp tục dựa vào người anh nữa mà đoan chính ngồi thẳng lên.

Đường Sâm đang rót rượu mời Phương Hữu Lợi và Lục Vân Đình nhưng vẫn âm thầm để mắt đến Nghiêm Túc, khóe miệng nhếch lên.

“Đây là rượu nho Pháp, nồng độ cồn rất thấp, Chủ tịch Phương, ngài thử xem.” Đường Sâm cười nói với Phương Hữu Lợi, kéo chú ý của Nghiêm Túc về phía đó.

Nghiêm Túc gờ ly cao cổ lên, từ tốn trầm giọng nói, “Chủ tịch Phương, Lục Tiên sinh, Lý Tiên sinh, hôm nay vẫn bồi chiêu đãi nếu có gì không chu đáo, xin quý vị thông cảm. Chúc chúng ta năm mới làm ăn một vốn bốn lời, hợp tác vui vẻ.”

Lúc này Bình An mới đưa mắt nhìn về phía anh, còn chưa kịp thu hồi tầm mắt thì anh đã quay đầu, một đôi mắt đẹp bắt ánh sáng trở nên lung linh lấp lánh nhìn cô.

Nghiêm Túc nâng cái ly thủy tinh óng ánh trong suốt lên gần bên môi, chất lỏng màu đỏ từ từ chảy vào trong cái miệng khêu gợi của anh, dáng vẻ nhìn vô cùng câu hồn người khác.

Cô mỉm cười đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác, không chú ý tới một nụ cười ranh mãnh chợt lóe lên trong đáy mắt của Nghiêm Túc.

Phục vụ viên lục tục dọn món ăn lên, Nghiêm Túc và mọi người bên Phương Hữu Lợi nói một chút về các vấn đề thương trường, thỉnh thoảng anh cũng quay qua nói vài lời với Bình An, cũng dùng vài lời thích hợp để khích lệ hai vị phu nhân. Không thể không nói, các thủ đoạn trong phương diện đãi khách của Nghiêm Túc cũng không tệ lắm, ít nhất trong bữa cơm này ai cũng đều vui vẻ vô cùng.

Hai vị Lục Lý phu nhân còn thăm thì khen ngợi Nghiêm Túc là một người đàn ông tốt với Bình An.

Trước kia Bình An cũng không thích người đàn ông này lắm, sau lại biết anh là cháu trai của Nghiêm lão phu nhân nên cô không phòng bị với anh như trước, dần dần cô cũng phát hiện thật ra thì anh cũng không tệ. Nhưng mà cho dù Nghiêm Túc có tốt đến thế nào thì với tốc độ thay phụ nữ như thay áo của anh cũng đủ làm cô cảm thấy không hảo cảm rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Làm Bạn Gái Của Anh Đi

Sau khi cơm nước xong, mọi người đến phòng ngoài uống trà tiêu cơm. Lục phu nhân và Lý phu nhân nói với nhau về những thành tựu của con cháu mình, Phương Hữu Lợi và các thành viên HĐQT tán gẫu với Nghiêm Túc về một số vấn đề hợp tác, Hồng Dịch Vũ và Đường Sâm ra ban công nói chuyện, còn Từ Mạn bị Nghiêm Túc lạnh nhạt suốt một buổi tối thì ngồi cô đơn một chỗ, những lúc ánh mắt cô ta quét về phía Bình An luôn chứa vài phần căm tức.

Khi không khi không lại bị căm ghét, Bình An cảm thấy có chút buồn bực.

“Ba, con muốn xuống dưới đi dạo một chút.” Bình An nhỏ giọng nói thầm vào tai Phương Hữu Lợi, cô muốn ra bờ biển đi dạo.

Phương Hữu Lợi ôn hòa nhìn cô, ông biết nhóc con này ít khi nào chịu ngồi yên một chỗ, nên nhỏ giọng dặn dò, “Đừng đi quá xa nhé, quay về sớm sớm.”

Nghĩ đến phản ứng của con gái khi ở sân bay Thành phố J trước đây, Phương Hữu Lợi vẫn còn thắc mắc trong lòng, nhưng vì chưa có cơ hội hỏi cô rõ ràng nên chỉ đành phải chờ đến khi về nhà rồi thì mới hỏi cho kỹ xem thế nào.

Ra khỏi Đại Từ Điểm Golden Bay, đi dọc theo thảm cỏ xanh của vườn hoa ra ngoài là có thể thấy mặt biển bao la rộng lớn bát ngát ngay trước mặt, gió biển mang theo vị tanh thổi ào ào làm tóc của cô trở nên rối loạn. Bình An kéo chặt áo khoác vào người, từ từ đi dọc theo con đê dài.

Hôm nay đã là ngày hai tháng giêng, mấy ngày nữa, cửa hàng nhỏ của cô sẽ tiếp tục lắp đặt thiết bị, cô còn phải đến Công ty AOMI để ký hợp đồng đại diện với Trình Vận, ừm, còn phải tìm cửa hàng trưởng nữa chứ, cô đâu thể lúc nào cũng có mặt trong cửa hàng được.

Kế tiếp cô sẽ thật sự rất bận rộn, nhưng cứ nghĩ đến việc Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị sẽ đi Thành phố S, trong lòng cô liền nổi lên sung sướng, ít nhất trong vòng hai năm nữa không cần lo lắng chuyện Đỗ Hiếu Mị sẽ tìm mọi cách để câu dẫn ba. Cô biết, người phụ nữ kia cho đến bây giờ cũng vẫn chưa hết hy vọng với ba, hai năm sau quay lại sẽ tiếp tục tìm cơ hội tiếp cận ba, nhưng mà cũng sẽ chẳng quan trọng lắm.

Cô có thời gian hai năm để tự mình lột xác, cô nhất định phải mạnh hơn Đỗ Hiếu Mị nhiều.

Bình An nhìn bầu trời rực rỡ đầy sao, khe khẽ thở dài một tiếng.

“Tức giận thở dài chuyện gì vậy? Bộ không nghe rằng Tết nhất không được nói bất kỳ lời xúi quẩy nào sao? Thở dài như vậy sẽ đuổi may mắn đi đó.” Sau lưng truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, còn có thanh âm trầm ấm vui vẻ đầy từ tính.

“Nghiêm đại Tổng Tài mà cũng nhàn rỗi để tản bộ à?” Bình An không quay đầu lại mà chỉ lạnh nhạt trả lời.

Nghiêm Túc đi tới bên cạnh cô, đem áo vest đang vắt trên cánh tay ra khoác lên người cô, “Buổi tối gió biển mạnh lắm, coi chừng bị cảm.”

Áo vest còn lưu lại nhiệt độ và mùi hương của anh, Bình An muốn lấy xuống để trả lại cho anh, nhưng Nghiêm Túc đã dùng một tay chặn tay cô lại, “Tay cũng cóng hết rồi đây này, em muốn bị cảm thật à?”

Bình An ngạc nhiên khi phát hiện bàn tay của vị thiếu gia nhà giàu này lại có vết chai thật dày, nhưng cô cũng không biểu hiện ra trên mặt mà chỉ

đẩy bàn tay ấm áp của anh ra, “Không cần tiếp chuyện cùng anh hậu của anh sao?”

Nghiêm Túc cúi đầu nhìn cô, cặp mắt kia chợt sáng như những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời, thanh âm chậm chậm mà đùa cợt, “Nói chuyện với em quan trọng hơn.”

“Chuyện hoang đường.” Bình An liếc anh một cái trắng mắt, nhưng trái tim vẫn rộn ràng hẳn lên.

“Hai ngày qua vui vẻ chứ?” Nghiêm Túc cười cười, cô bé con này vẫn không hoàn toàn yên tâm đối với anh, anh thật sự không hiểu, tại sao một cô bé mà lại có lòng phòng bị mạnh đến thế.

“Hoàn hảo.” Nhắc tới chuyến đi đến Thành phố J, tâm tình của Bình An trở nên kém hẳn đi.

“Ngày mai có bận việc gì không?” Nghiêm Túc sóng bước cùng cô.

“Muốn làm gì?” Bình An nghi hoặc nhìn anh.

“Có muốn đi với anh đến đón Viên lão phu nhân không? Ngày mai họ sẽ trở về đó.” Nghiêm Túc cười nói, sau đó như dự liệu của anh, anh nhìn thấy con mắt đang đầy màu sắc ảm đạm của cô trong nháy mắt trở nên sáng ngời, những hào quang đầy sắc màu phát ra tứ phía.

“Được, tôi đã định gọi điện hỏi anh xem địa chỉ đón đưa thế nào đấy.” Buổi sáng cô gọi điện thoại cho bà ngoại, khi bà ngoại nói cho cô biết ngày mai sẽ trở về, cô liền tính rằng khi trở về Thành phố G sẽ gọi điện thoại hỏi Nghiêm Túc, bây giờ có thể tự mình đi đón Viên lão phu nhân, cô càng vui vẻ hơn bởi có thể cho Viên lão phu nhân một ngạc nhiên bất ngờ mà.

Nghiêm Túc khước mắt khẽ cong lên, “Sáng mai chín giờ anh đến đón em đi.”

Bình An gật gật đầu, nhìn Nghiêm Túc cười sáng lạn.

Nụ cười này như mặt trời tháng sáu rực rỡ làm tim anh nóng rực lên, Nghiêm Túc sững sốt nhìn sững một hồi, ánh mắt trở nên thâm thúy đen thẳm, nhìn cô chăm chăm không chớp, trong ngực xúc động mênh mông.

“Nhìn cái gì chứ?” Bình An giận dỗi liếc anh một cái, cười cười tiếp tục đi về phía trước.

Ánh mắt nũng nịu vừa nghịch ngợm vừa quyến rũ này làm Nghiêm Túc nhìn thấy mà nội tâm dao động, đưa tay cầm lấy cánh tay của cô, nhẹ nhàng kéo lại rồi ôm cô vào trong ngực, “Bình An, hay là làm bạn gái của anh đi.”

“Nghiêm đại Tổng Tài, chuyện đùa này chẳng buồn cười chút nào.” Bình An nhìn chăm chăm vào anh, tức giận kêu lên, dùng sức đẩy vào phía sau tấm lưng chắc nịch của anh để anh buông cô ra.

“Nhìn anh giống như đang nói đùa à?” Nghiêm Túc hỏi với dáng vẻ thất bại, “Em ghét bỏ anh bởi vì anh lớn tuổi hơn em quá nhiều chứ gì?”

“Không phải.” Bình An đột nhiên cảm thấy buồn cười, không biết vì sao, vẻ mặt buồn bã ai oán này của Nghiêm Túc làm cô cảm thấy rất đáng yêu.

“Vậy thì vì cái gì?” Nghiêm Túc không chịu buông cô ra, hai tay ôm thật chặt hông của cô.

“Nghiêm đại thúc, hậu cung của anh có ba ngàn người đẹp, sao còn cần một mớ rau xanh như tôi để trang điểm chứ.” Bình An ha ha cười gượng mấy tiếng, hai bàn tay chống vào ngực anh đẩy ra.

Nghiêm Túc than một tiếng, “Anh bây giờ chuyển sang ăn chay rồi nên thích mớ rau xanh là em, làm sao bây giờ?”

“Nếu vậy thì làm khó cho anh rồi, tôi không có hứng thú gì với anh cả.” Bình An nhún vai một cái, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phát triển thêm một bước trong mối quan hệ với Nghiêm Túc, quan hệ giữa bọn họ chỉ có thể giữ ở tình bạn bình thường mà thôi.

“Lúc nào cũng lý do lý trấu.” Nghiêm Túc buông cô ra, anh cũng không muốn dùng thái độ ngang ngược áp đặt đối với cô, mà phải dùng những lời lẽ cần trọng mới có thể không làm cho cô càng lúc càng ghét anh.

“Anh giống như cái cầu tiêu công cộng á, tôi thềm vào.” Bình An nghĩ một chút rồi đột nhiên nhớ tới lời phát biểu của Kỷ Túy Ý khi so sánh một gã đàn ông trăng hoa thì cũng giống như một cái cầu tiêu công cộng, vì vậy liền bật thốt ra lời.

Mặt Nghiêm Túc cứng đờ, cười khổ một tiếng, “Bình An, trước khi anh biết em, bất kể quá khứ của anh như thế nào cũng không thể được xem là cái cớ để em cự tuyệt anh được. Còn khi anh đang theo đuổi em, hay là đang ở chung một chỗ với em mà có làm điều gì đó khiến cho em không vui, thì anh mới tình nguyện thừa nhận đó là sai lầm của anh. Bây giờ chưa gì em đã thẳng thừng bác bỏ anh, như vậy có quá võ đoán hay không?”

“Quá khứ của anh đó là hết phụ nữ này nhảy ngay sang một phụ nữ khác nhanh như điện, chẳng lẽ đó không được xem như là phẩm hạnh của anh để nhìn vào mà cự tuyệt anh sao?” Bình An cau mày hỏi. Trước đây cô cảm thấy Nghiêm Túc đối xử với cô rất tốt, cũng mơ hồ đoán được là tại sao. Nhưng nếu như lúc này anh không cố tình phá vỡ lớp băng mỏng trên bề mặt thì cô cảm thấy vẫn có thể làm bạn với anh, hiện tại lại cảm thấy hơi mất tự nhiên rồi.

“Bình An, mỗi người đều phải trải qua cuộc sống. Với tuổi của anh và thân phận của anh thì anh không thể nào vẫn là một tờ giấy trắng không lem vết mực được. Em nên tự hỏi trái tim mình xem có muốn ở cùng một chỗ với anh hay không, chứ không nên dựa cứ vào những xì căng đan kia

mà quyết định trái tim của em.” Anh chưa bao giờ kiên nhẫn theo đuổi một cô gái như vậy, chứ đừng nói tới chuyện phải từ từ phân tích từng chút với cô, chỉ hy vọng cô có thể tiếp nhận theo đuổi của mình.

“Thật xin lỗi, hiện tại tôi không muốn nói chuyện yêu đương, cũng không muốn ở chung một chỗ với ai hết.” Nếu như vài năm sau, khi cô đã chín chắn, đã vượt được cái quá khứ kinh hoàng kia vào chỗ sâu nhất trong ký ức, thì có lẽ cô cũng sẽ thử khai phá một đoạn tình yêu mới với một người nào đó, nhưng bây giờ thì không, bởi vì vết thương kia cô chưa vượt qua được.

“Được rồi.” Ít nhất đáp án của cô không phải là trong lòng đã có đối tượng, nụ cười của Nghiêm Túc lại tung bay, đưa tay vuốt vuốt đầu cô, “Vậy, từ đây về sau, em cũng không nên cố ý tránh xa anh nhé?”

Cô đang muốn làm như vậy thật. Bình An nhìn anh một cái, thật ra thì coi như cô có muốn tránh ra thật xa, người đàn ông này hẳn là vẫn có biện pháp để làm cô muốn tránh cũng không được, chẳng phải trước đây cô cũng đã thử qua rồi đó sao? Chẳng lẽ nào thì kết quả cũng như vậy, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên thôi, “Anh có làm cái gì mà tôi cần phải tránh xa à?”

Nghiêm Túc nhếch môi cười, đáy mắt có thần sắc khó lường vô cùng. Anh cũng đã sớm dự liệu rằng nếu muốn theo đuổi cô nhóc này sẽ không dễ dàng chút nào, nếu quang minh chính đại theo đuổi mà không được, anh chỉ có thể sử dụng biện pháp khác để cho cô động lòng với mình thôi.

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Túc muốn thật sự theo đuổi một người phụ nữ... Không, phải gọi là cô gái nhỏ mới đúng, nhưng hóa ra việc này còn khó giải quyết hơn so với một quyết định kinh doanh lớn nữa.

Bọn họ chậm rãi đi trở về khách sạn. Ở cửa khách sạn, Bình An liền lấy áo vest xuống trả lại cho Nghiêm Túc.

Quay lại phòng đặt riêng, lúc này Phương Hữu Lợi đang định gọi điện thoại cho Bình An, nhìn thấy bọn họ trở lại, liền nói, “Đi đâu xa vậy? Làm mất công Nghiêm Túc đi tìm con.”

Bình An cười đi tới bên cạnh ông, “Dạ đang đi dạo dọc trên đê dài một chút thôi mà.” Kinh ngạc phát hiện vị ảnh hậu kia đã không còn ở đây, cô nghi ngờ nhìn về phía Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc chỉ mỉm cười nhìn lại cô.

Thật ra, anh thấy một mình Bình An đi ra ngoài nên trong lòng cảm thấy lo lắng, trong lúc đang nói chuyện với Phương Hữu Lợi mà cứ thấp tha thấp thỏm. Từ Mạn ngồi cạnh anh cảm thấy rõ ràng sự khác thường của anh, cũng hiểu ra được rằng người đàn ông bên cạnh này đã đặt mọi sự chú ý trên người con nhóc kia, trong lòng sinh ra giận dỗi nên xin phép nói phải rời đi trước. Nghiêm Túc lập tức nói sẽ tiễn cô xuống lầu, Phương Hữu Lợi liền nhờ anh tiện thể đi tìm Bình An về.

Cũng bởi vì Từ Mạn không có ở đây, anh mới dám nói muốn theo đuổi Bình An, chính vì muốn cho cô một sự tôn trọng tối thiểu.

Bình An cũng đại khái đoán được tâm tư của Nghiêm Túc, đáy mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, bởi cô còn tưởng rằng tối nay Nghiêm Túc sẽ cùng Từ Mạn rời đi trước mặt mọi người.

Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hỉ bắt tay với Nghiêm Túc, trời cũng đã trở rồi, cũng nên đi về thôi.

Hồng Dịch Vũ đưa hai cha con Phương Hữu Lợi và Bình An về. Khi đang trên xe, Bình An nhận được tin nhắn của Nghiêm Túc, nhắc cô chuyện ngày mai sẽ đi đón Viên lão phu nhân.

Bình An gửi trả lại anh một chữ “Được”. Đối với lời đề nghị trở thành bạn gái của Nghiêm Túc tối nay, cô cũng không thật sự để tâm. Dạng đàn

ông như anh sao mà thiếu bạn gái được cơ chứ, cho nên hôm nay cô cự tuyệt anh, nói không chừng ngày mai anh sẽ có bạn gái mới rồi. Bởi vậy, hoàn toàn không cần thiết phải cố ý giữ khoảng cách với anh làm gì.

Đây là thời điểm mà cô rất cần các mối quan hệ giao thiệp, cô không muốn cắt đứt liên hệ với bất kỳ ai cả.

Nhận được tin nhắn lại, Nghiêm Túc thở phào nhẹ nhõm, gương mặt đẹp trai mạnh mẽ vui vẻ nở nụ cười.

Đường Sâm bên cạnh nhìn thấy, không nhin được mà lắc đầu, “Lão đại, bộ dáng này của cậu y như là sói xám to lớn rồi cuộc cũng ăn được cô bé quàng khăn đỏ vào bụng rồi vậy, cười gian đến thế, chẳng lẽ cậu đã ăn được rồi sao?”

Nghiêm Túc lờm anh, “Cậu nghĩ rằng tôi bị ối giống cậu đấy à?”

“Ha, vậy nghĩa là chưa ăn được, thật hiếm có khó tìm à nha, ngay cả một con nhóc mà cậu cũng bắt không được.” Bởi lúc này không phải là đang trong thời gian làm việc, Đường Sâm chưa bao giờ bỏ qua cho bất kỳ cơ hội nào có thể nhạo báng Nghiêm Túc.

“Cô ấy không giống với những phụ nữ khác.” Về phần không giống ở điểm nào bây giờ chính anh cũng còn chưa rõ, nhưng dù sao, cô bé này rất đặc biệt.

“Đừng nói với tớ rằng cậu tính chỉ cần tâm sự tình cảm nhẹ nhàng rồi nắm tay suông thôi nhé? Bây giờ đâu phải thời những năm 1970.” Đường Sâm kêu lên.

Có thể tâm sự tình cảm rồi nắm tay suông cũng coi như là khá lắm rồi đó, hiện thời còn chưa mon men được tới mức độ vài câu tâm sự nữa là.

Nhìn thấy nét mặt như táo bón của Nghiêm Túc, Đường Sâm cười rộ lên, có lẽ chính lão đại còn không tự biết rằng chú ý của cậu ta đặt vào cô nhóc Bình An này đã vượt qua mức tưởng tượng của bản thân cậu ấy rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Vô Lực

Sau khi trở về nhà, Bình An rót cho Phương Hữu Lợi và mình hai chén trà xanh, ngồi vào ghế sa lon mở TV, đã hơn mười giờ, tiết mục trên ti vi phần nhiều là các chương trình mừng xuân.

Đột nhiên cảm thấy hình như nhà họ hơi trống vắng, chẳng có không khí vui mừng đón xuân gì hết.

Nếu như trong nhà có một nữ chủ nhân thì có lẽ mọi việc sẽ khác. Bình An đang cầm ly trà, thương cảm nhìn Phương Hữu Lợi mà nghĩ thầm, có lẽ thật sự đã đến lúc ba nên tìm một người bạn nâng khăn sửa túi rồi.

Phương Hữu Lợi uống xong nửa ly trà, thoải mái dựa vào ghế sa lon nheo mắt nhìn Bình An, kinh ngạc khi thấy nỗi buồn bã trong mắt Bình An, “Chuyện gì vậy, Bình An?”

Bình An tựa đầu lên bả vai ông, “Ba, hay là ba tìm thêm một người mẹ cho con đi.”

“Sao tự nhiên lại nghĩ như thế?” Phương Hữu Lợi cười khẽ hỏi.

“Con đã trưởng thành rồi, ba không cần phải lo lắng rằng con sẽ bị người ta bắt nạt. Nếu như trong nhà có nữ chủ nhân thì có thể sẽ vô cùng náo nhiệt, ba cũng sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.” Bình An nhỏ giọng nói.

“Chờ sau khi con kết hôn rồi, ba sẽ suy nghĩ thêm về chuyện này. Ba cũng thích trong nhà yên lặng, náo nhiệt quá ngược lại sẽ làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa, có con sống cùng với ba, cô đơn chỗ nào?” Đã

nhiều năm như vậy nhưng ông vẫn không tái giá, bây giờ càng không có tâm tư về chuyện đó nữa.

Nhớ đến việc ba nói muốn đem tất cả tài sản để lại cho cô ngay trước mặt bác trai, trong lòng Bình An nổi lên một trận ray rứt và cảm động, nhưng giọng nói vẫn cố giữ vẻ thoải mái, “Con thấy ba không muốn kết hôn là bởi vì muốn kết giao càng nhiều bạn nữ càng tốt thì có, cứ mỗi lần tham gia dạ vũ cùng ba, mấy mỹ nữ kia lúc nào cũng chăm chăm nhìn thẳng vào con, chắc trên người con bị người ta trừng tới lưng mấy chục cái lỗ rồi.”

Phương Hữu Lợi cười ha ha, “Ai dám trừng con?”

“Thì mấy mỹ nữ ngưỡng mộ ba chứ ai?” Bình An nhăn mũi nói.

“Người ta ghen tỵ đáng dấp của con đẹp hơn mấy cô đấy.” Phương Hữu Lợi cứng chiều cười nói. Những năm gần đây, ông ngẫu nhiên cũng có kết giao với vài bạn nữ, nhưng chưa bao giờ dẫn tới nhà, cũng sẽ không xuất hiện cùng nhau tại nơi công chúng. Mỗi kết giao vô cùng khiêm tốn như vậy là vì ông không muốn để cho Bình An bị người ta lời ra tiếng vào, cũng vì ông chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kết hôn lần nữa. Những năm gần đây nhất, ông càng bận quan tâm đến việc phát triển công ty, nên không muốn tốn thời gian mà đi đổ dành phụ nữ, nếu có cần cũng chỉ dùng tiền để giải quyết, không có bất kỳ gánh nặng hay dây dưa gì.

Sau khi vợ ông qua đời, ông không phải là không từng gặp qua một vài thiên kim nhà giàu muốn kết hôn với ông. Chẳng qua lần nào ông cũng nghe được ý đối phương ghét bỏ và xem Bình An là gánh nặng, muốn ông đưa Bình An về Thành phố J ở với cha mẹ ông, từ đó ông liền dứt khoát cắt đứt ý định kết hôn, thậm chí còn làm một quyết định mà người khác không thể tưởng tượng được.

Bình An không biết Phương Hữu Lợi đang suy nghĩ cái gì, đặc ý nghênh cao đầu lên, “Cứ để cho họ ghen tỵ chết đi, ai biểu không nhìn ra con là con gái của ai, có thể tùy tiện ghen tỵ được á?”

Phương Hữu Lợi nở nụ cười, nhìn nụ cười rục rờ tinh khiết của con gái, ông có chút cảm khái, vô tư vô lự như vậy, liệu ông còn có thể bảo vệ được bao lâu đây? Nhớ tới chuyến đi về Thành phố J, sắc mặt Phương Hữu Lợi trầm xuống mấy phần, ông thật sự hy vọng là con gái mình có thể vui vẻ hạnh phúc cả đời, nhưng nếu như ngay cả bản thân mà cũng không có cách để tự bảo vệ, thì vui vẻ hạnh phúc gì rồi cũng sẽ mất đi.

“Bình An, con nói là về sau muốn vào công ty giúp ba quản lý đúng không?” Những ngày kế tiếp ông sẽ cực kỳ bận rộn, có thể sẽ không có thời gian tán gẫu với Bình An giống như bây giờ, cho nên nếu muốn nói gì thì ông phải nói ngay vào lúc này.

“Dạ.” Bình An thận trọng gật đầu, đây là mục tiêu duy nhất của cô hiện nay.

“Con được nuông chiều từ bé, trước kia ba vốn cũng không có ý định để cho con đến công ty làm việc trong tương lai, cho nên gần như không hề đặt ra yêu cầu gì đối với con. Nhưng bây giờ thì không giống như trước nữa, vì ba muốn để lại cho con Tập đoàn Phương thị, cho nên con nhất định phải có năng lực tiếp quản trọng trách này. Từ nay về sau, ba sẽ nghiêm khắc hơn rất nhiều, con có thể chịu cực chịu khổ được không?” Phương Hữu Lợi trầm giọng hỏi, muốn trở thành một người lãnh đạo được mọi người chấp nhận, không phải chỉ cần có một thân phận con ông cháu cha là đủ.

“Chỉ cần ba tin tưởng con, thì không có gì mà con không làm được” Bình An cắn răng quyết tâm. Ba rồi cuộc đã quyết định phải thay đổi phương thức bồi dưỡng cô rồi đó sao?

Phương Hữu Lợi vui mừng cười, “Tốt. Như vậy, qua năm mới, con phải tự kiếm tiền trường và tiền sinh hoạt phí, những ngày nghỉ con cũng có thể đến công ty làm việc thay ba, ba sẽ tính tiền lương cho con. Nhưng sẽ không cho con thẻ tín dụng vàng không hạn mức giống như trước kia nữa.”

“Được ạ.” Bình An nhếch miệng cười, đây đúng là theo hy vọng của cô đấy.

“Đến lúc đó con đừng có đến than nghèo kể khổ với ba đó nha. Con đã nghĩ sẽ kiếm tiền bằng cách nào chưa?” Phương Hữu Lợi trêu ghẹo hỏi.

“Chớ xem thường con nha. Bắt đầu từ ngày mai, ba cứ khóa hết mấy tài khoản thẻ tín dụng mà ba cho con, con tuyệt đối sẽ không dùng đến chúng. Còn con sẽ kiếm tiền thế nào, ba cứ chờ xem đi nha.” Bình An cười nói.

Nếu ông đã quyết định để cho con gái tự mình thử nghiệm để biết việc kiếm tiền ngoài xã hội trong thời đại này khó khăn thế nào, thì không thể suốt ngày lo lắng xem cô sẽ phải gặp những gian khổ gì, có thể chịu đựng nổi hay không. Người muốn giỏi hơn người khác là một việc không dễ, nếu không để cô biết rằng muốn kiếm được một đồng tiền khó khăn thế nào thì trong tương lai cô sẽ không biết quý trọng những thứ mình có được. Cho nên ông phải cứng rắn quyết tâm đẩy cô ra xã hội để cô tự rèn luyện mình...

“Ba tin tưởng con.” Ông vuốt đầu Bình An, cười nói. Dừng một chút, lại nhớ tới tình hình xảy ra ở sân bay Thành phố J, Phương Hữu Lợi lại cau mày nhìn Bình An, “Bình An, có phải con sợ Thiên Thần không?”

“Sao ba tự nhiên lại hỏi vậy?” Bình An sửng sốt một chút, vẻ mặt hơi mất tự nhiên quay đầu sang chỗ khác.

Phương Hữu Lợi chú ý đến phản ứng của cô, “Con là con gái của ba, chẳng lẽ ba lại không nhìn ra sao? Có phải Thiên Thần làm gì con hay không?”

“Không có ạ.” Bình An cúi đầu, cô không thể gạt được ba, nhưng nếu như nói ra sự thật, kể ra chuyện cô được trọng sinh lần nữa thì liệu ba có tin hay không? Hai bàn tay cô xoắn lại với nhau, giả bộ đang rất do dự, “Con mơ một giấc mơ.”

“Ác mộng lúc trước đó hả con?” Phương Hữu Lợi cười hỏi, khi biết không phải Lê Thiên Thần đã làm chuyện gì tổn thương đến Bình An, ông mới yên tâm.

“Lúc con ngã bệnh, con mơ thấy con kết hôn với anh Thiên Thần. Nhưng bất hạnh là anh ấy hoàn toàn không yêu con, không những nuôi người tình bên ngoài, mà còn bắt tay với người tình làm những chuyện không tốt với ba.” Cô nhớ lại cái cảm giác đau đớn khi cô nhìn thấy vết son môi trên cổ áo Lê Thiên Thần, ngửi được trên người hăng mùi nước hoa không phải của cô, thanh âm dần dần thấp xuống, “Con nghĩ phải rời khỏi anh ấy, nên đã chạy đến quán bar uống rượu một mình. Lại gặp tình nhân của anh ta ở đó, cô ta hãm hại con để con ở cùng một chỗ với một người đàn ông khác... Con cố gắng chạy thoát thì gặp tai nạn xe cộ. Lúc ở bệnh viện, con mới biết cô ta là tình nhân của anh Thiên Thần, con tức giận đến muốn giết chết cô ta, nhưng ngược lại con lại bị cô ta vu oan là bị bệnh thần kinh, nhốt con vào bệnh viện tâm thần...”

Nhớ tới cuộc sống giống như trong địa ngục suốt một năm kia, các ngón tay của Bình An run nhè nhẹ.

Thật ra, cô muốn nói bọn họ chính là Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, mưu hại chết ba, âm mưu đoạt lấy Tập đoàn Phương thị, còn ép cô tự sát. Cô muốn để ba đối phó với hai kẻ kia, để cho bọn chúng vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Nhưng trọng sinh là một kinh nghiệm ly kỳ như vậy, nói ra ai tin đây? Liệu ba có thể chỉ vì lần nói chuyện này của cô mà đuổi một người đã được ông tự tay bồi dưỡng nhiều năm như Lê Thiên Thần ra khỏi Tập đoàn

Phương thị hay không? Cô không dám xác định, cũng không muốn mạo hiểm.

Cô còn do dự xem có nên chỉ đích danh cho ba biết kẻ thứ ba kia chính là Đỗ Hiếu Mị hay không, nhưng lại lo lắng lỡ đâu ba sẽ vì vậy mà chú ý người phụ nữ kia nhiều hơn thì sao. Bất kể là vì nguyên nhân gì, một người đàn ông không nên chú ý quá mức đến một phụ nữ, đặc biệt là khi người phụ nữ này có ý đồ với ông, nếu làm không tốt có khi lại khiến cho Đỗ Hiếu Mị thành công trong việc tiếp cận ba không chừng.

Bình An nuốt nước bọt, mắt run rẩy nhìn sắc mặt nặng nề của Phương Hữu Lợi, “Sau đó con lại nằm mơ thấy con bị bọn họ hại chết, sau đó trọng sinh...”

Sắc mặt Phương Hữu Lợi vốn đang nặng nề giờ lại hơi ngấn ra, đột nhiên cười ha ha, “Con nhóc ngốc ơi, con xem tiểu thuyết huyền huyền riết bị nhiễm rồi, con người làm sao có thể trọng sinh cơ chứ. Ba nghĩ là tại vì con quá lo lắng về Thiên Thần cho nên mới có thể có cơn ác mộng như vậy thôi.”

“Ba.” Bình An gấp gáp kêu một tiếng, “Đó không phải là giấc mơ bởi vì cảm giác rất chân thật.”

“Được rồi, vậy kẻ thứ ba đó là ai?” Phương Hữu Lợi nén cười, cố gắng làm cho mình trông nghiêm túc một chút.

“Ừm, rất giống Đỗ Hiếu Mị...” Bình An ngập ngừng trả lời, từ từ tỉnh táo lại.

Phương Hữu Lợi nhin không được mà lắc đầu cười, “Chỉ là giấc mơ mà thôi, lúc con ngã bệnh chẳng phải còn chưa biết Đỗ Hiếu Mị đó sao? Bởi con tự nghĩ ra một kẻ địch, cho nên sau này mới cảm thấy ghét Đỗ Hiếu Mị vì cô ấy đi theo bên cạnh Thiên Thần chứ gì?”

“Có đôi khi giấc mơ là phản ánh thực tế đó ba, ai biết về sau này Lê Thiên Thần có thể thật sự làm ra những chuyện như vậy hay không?” Biết ngay là ba sẽ không tin mà, cho dù ba là người thân nhất của cô nhưng cũng sẽ không tin con gái ông là một linh hồn được trọng sinh.

“Nhưng như vậy cũng không thể chỉ bởi vì một giấc mộng mà ghét bỏ Thiên Thần được. Ba thấy cậu ấy rất để ý đến con.” Phương Hữu Lợi nói.

“Vậy nếu điều đó là sự thật thì sao?” Bình An chu môi kêu lên.

“Con đó, về sau không nên xem ba cái tiểu thuyết bá láp bá xàm đó nữa, nếu như người đã chết mà thật sự có thể trọng sinh, chẳng phải thế giới này đã rối loạn rồi sao?” Phương Hữu Lợi cốc đầu Bình An một cái.

Bình An mím môi, trong lòng cảm thấy bất lực quá chừng. Cô còn tưởng rằng khi cô nói ra, ít nhất ba sẽ có chút cảnh giác với Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, bây giờ lại thành ra cô đang suy nghĩ lung tung.

“Con cũng đừng vì mơ thấy như vậy mà cảm thấy tương lai Thiên Thần sẽ có lỗi với con, như vậy là không công bằng với cậu ấy.” Phương Hữu Lợi vỗ vỗ đầu Bình An, đứng lên, “Được rồi, cũng trễ rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai con còn muốn đi đón bà ngoại mà phải không?”

Bình An thở dài trong lòng một tiếng. Thôi thì, ít nhất cô cũng đã nói ra, dù sao thì cô vốn dĩ cũng không trông mong rằng ba có thể tin cô, vẫn cần phải tự mình cố gắng để trở thành một người mạnh mẽ theo đúng kế hoạch đặt ra vậy.

“Ba, con không phải vì giấc mơ này mà xa lánh Lê Thiên Thần.” Cô không muốn ba hiểu lầm rằng bởi vì cô có cơn ác mộng đó mới không thích Lê Thiên Thần nữa, nếu như vậy lỡ đâu ba lại nhất định nghĩ biện pháp để tác hợp bọn họ lần nữa thì toi.

“Con còn trẻ, chuyện tình cảm không vội. Huống chi bây giờ tâm tư của con chắc hẳn là đang suy nghĩ xem làm thế nào để kiếm tiền sinh lợi nhuận để chi trả các sinh hoạt phí rồi.” Phương Hữu Lợi cười nói, bây giờ ông đã không còn cái tư tưởng muốn thay Bình An mà tìm một người đàn ông có thể chăm sóc và thay cô thừa kế Tập đoàn Phương thị nữa rồi.

“Dạ, con biết rồi. Chúc ba ngủ ngon.” Bình An nở nụ cười.

Dù sao đi chăng nữa, ít nhiều gì thì ba cũng đã bị ảnh hưởng bởi giấc mơ đó của cô, tất nhiên sẽ không giống như kiếp trước mà tin tưởng Lê Thiên Thần đến thế, gần như đối xử với anh ta như là con trai mình.

Chỉ cần như vậy thôi đã đủ rồi, chỉ cần gieo vào lòng ba mầm mống nghi ngờ là có thể thay đổi được rất nhiều thứ rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đón Người

Đại thúc lại xuất hiện, sau mình thấy mỗi lần anh xuất hiện đều mờ ám thế nhở?

Hôm sau, tám giờ hơn một chút, Hồng Dịch Vũ đến đón Phương Hữu Lợi xuất hành đi chúc Tết các cấp lãnh đạo của thành phố, người làm kinh doanh không thể sơ sót trong quan hệ với các quan chức được.

Bình An vừa ăn bữa ăn sáng mà Hồng Dịch Vũ tiện đường mua mang tới cho hai cha con, vừa chờ Nghiêm Túc tới đón đi.

Chín giờ, điện thoại di động của Bình An vang lên, là Nghiêm Túc gọi, anh đã đến ngoài cửa chờ cô. Cô đơn giản sửa soạn một chút rồi xách túi ra cửa.

Hôm nay khí trời rất tốt, ánh nắng tươi sáng, mây trắng tạo thành những sợi tơ trên bầu trời.

Nghiêm Túc đang nghiêng người dựa vào xe, hôm nay anh mặc một bộ đồ tây thoải mái sậm màu, quần màu xám tro bó sát ôm lấy thân hình cao ráo như người mẫu của anh, dưới chân mang một đôi giày đen tiếp màu với quần áo, vẻ đẹp trai tao nhã giống như một bức tranh phong cảnh sáng ngời thu hút tầm mắt của người khác. Người đàn ông này bất kể đi đâu cũng đều làm cho người khác chú ý.

Khóe miệng anh mang theo nụ cười nghiền ngẫm quen thuộc, ánh mắt sáng khoáy đạt nhìn Bình An đang từ từ đi về phía anh. Hôm nay Bình An mặc một cái áo cashmere màu trắng gạo, bên ngoài khoác một cái áo khoác

liền nón màu tím hồng xen trắng là mode mới đang thịnh hành trong giới trẻ, khiến cho cô thoát nhìn rất thanh thoát hoạt bát.

“Xin mời.” Anh mở cửa xe, cười nói với Bình An.

May mắn đây không phải là chiếc Spyker kia, cô còn lo lắng anh sẽ lái chiếc xe chiếc đó đến, may mà hôm nay anh lái chiếc xe Porsche phong cách mạnh mẽ, ừm, còn tương đối có thể chấp nhận được.

Viên lão phu nhân và Nghiêm lão phu nhân cùng với một số đồng nghiệp già tụ tập lại với nhau tại một biệt thự sân vườn ở ngoại ô sát thành phố, đi từ Thành phố G thì mất khoảng nửa giờ.

“Gọi điện cho Viên lão phu nhân chưa?” Nghiêm Túc đặt hai tay trên tay lái, tư thái nhàn nhã, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Bình An một cái.

“Mới vừa gọi điện thoại cho bà, vẫn còn đang đánh mặt chược đấy.” Bình An nghĩ rằng Tết này Viên lão phu nhân đón xuân còn thông dong vui vẻ hơn cô nhiều, trong lòng cũng cảm thấy vui dùm bà.

“Lúc trước anh có đánh mặt chược với hai vị lão phu nhân rồi nha, thắng thì tính cho các cụ, thua thì tính cho anh.” Thắng hay thua anh đều thua thiệt tiền.

“Ai kêu anh là đại BOSS làm chi, phải chấp nhận thôi.” Bình An không chút thông cảm mà dứt khoát đứng về phía hai vị lão phu nhân, “Biết sớm thì đã góp tiền với hai lão phu nhân để thắng anh một khoản thật to.”

“Muốn thắng tiền của anh đến vậy à?” Nghiêm Túc khóe mắt khẽ cong lên, mỉm cười liếc nhìn cô.

“Ai mà không muốn tiền hả.” Bình An kêu lên.

“Ừm, của anh có thể sẽ là của em, cần gì rắc rối vậy.” Nghiêm Túc nói không nhanh không chậm.

Hai má Bình An phiểm hồng, háy anh một cái, “Nói cứ như thật vậy. Hay là ngày mai anh lập tức đưa cho tôi chức Tổng Tài của Nghiêm thị đi, dù sao của anh cũng chính là của tôi mà.”

Đèn đỏ sáng lên ở ngã tư trước mặt, Nghiêm Túc từ từ dừng xe, ánh mắt hàm chứa ý cười, “Em chắc chắn là muốn thế chứ?”

Giống như chỉ cần Bình An gật đầu, anh sẽ làm y theo lời cô nói vậy. Ngược lại, Bình An tiếp không nổi chiêu này, quay đầu hừ một tiếng, “Ai mà thèm.”

Nghiêm Túc nhìn gương mặt nghiêng có các đường cong tinh tế của cô, khóe miệng nhếch lên thật cao.

Tiếp theo đó hai người không nói thêm một lời nào nữa, bên trong xe lan tỏa những khúc nhạc piano mềm nhẹ du dương, Bình An im lặng lắng nghe đến suýt nữa thì lặn ra ngủ mất.

Nửa giờ sau, xe của họ chậm rãi tiến vào trong một tiểu khu sân vườn, liếc mắt nhìn xung quanh chỉ thấy một loạt các biệt thự cao ba tầng gần nhau, cách đó không xa vẫn còn những thửa ruộng mênh mông bát ngát. Đây là dạng tiểu khu được xây theo kiến trúc nông thôn, đất không quá đắt, lại thích hợp cho người lớn tuổi ở, cho nên có rất nhiều những người về hưu của Thành phố G về ở tại đây.

Nghiêm Túc có mua một biệt thự ở chỗ này để cho Nghiêm lão phu nhân thỉnh thoảng có thể cùng các đồng nghiệp già đến đây nghỉ dưỡng.

Bình An vẫn còn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng sắp ngủ nên Nghiêm Túc đánh thức cô, trêu ghẹo nói, “Bộ tối qua hưng phấn quá không ngủ được à?”

Tối hôm qua sau khi cô nói chuyện với ba, tâm tình vẫn không thể bình phục nổi kích động, nên đúng là gần sáng mới miễn cưỡng ngủ được, đến sáng thì chưa bảy giờ đã rời giường, quả thật đang mệt muốn chết.

Xuống xe, cô đi theo sau Nghiêm Túc qua một cánh cửa bằng đồng uốn hoa. Lúc bước qua ngưỡng cửa, dưới chân vô tình không chú ý nên bị vấp một chút, may mà Nghiêm Túc lanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô, khẽ cau mày lo lắng nhìn cô, “Không sao chứ?”

Bình An lắc lắc đầu, “Tôi không sao.”

Nghiêm Túc nắm bàn tay của cô trong tay mình, “Anh thấy em còn chưa tỉnh ngủ, đáng ra lúc này trên xe cũng không nên cố gắng cưỡng lại, bộ lo là anh sẽ ăn em mất à?”

“Buông ra, tự tôi có thể đi được.” Bị nhìn thấu tâm tư, mặt Bình An hiện rõ vẻ , đúng là cô lo lắng anh sẽ làm cái gì quấy rối nên mới cố gắng cưỡng lại không dám ngủ thiếp đi.

OK, cứ xem cách làm người và khí chất kiêu ngạo của Nghiêm Túc, có thể khẳng định là anh khinh thường làm những hành vi chỉ những kẻ tiểu nhân mới làm này, chỉ tại cô suy nghĩ linh tinh...

Nghiêm Túc làm sao mà chịu buông tay cô ra, nên càng gắt gao túm chặt bàn tay đang ở trong tay anh, dặt vào bên trong cửa gỗ đào không khóa.

“Đừng nhúc nhích, đừng.”

“Tại sao lại đừng, chị Loan, chị không làm vậy được nha, cố ý nhường đó hả.”

“Ngại quá, ù rồi.”

“Con năm này không có cách nào đẩy đi được.”

Mới vừa đi tới trước cửa đã nghe thấy tiếng la lớn của Viên lão phu nhân, còn hai giọng nói lạ khác thì lại đang oán trách Nghiêm lão phu nhân.

Bình An liếc mắt nhìn sang Nghiêm Túc, không nhịn được mà nở nụ cười, thậm chí cũng quên luôn chuyện phải rút tay cô ra khỏi tay anh.

“Bà nội, Viên lão phu nhân, Lâm lão phu nhân, Quan lão phu nhân.” Nghiêm Túc dắt Bình An đi vào phòng khách, miệng nở một nụ cười phải nói là rục rỡ hết cỡ, nhìn về phía các lão phu nhân đang quây quanh bàn tiệc chực mà thân thiết chào hỏi luôn mồm.

“Ồ, Nghiêm Túc mang theo bạn gái tới đây à.” Không đợi Bình An chào hỏi mọi người, Lâm lão phu nhân ngồi bên tay phải của Viên lão phu nhân đã sáng khoái hướng về phía Nghiêm Túc nói câu này.

Bên kia Quan lão phu nhân thấy vậy, có chút không vui mà nói, “Tôi nói rồi đó thôi, trước đây muốn giới thiệu bạn gái cho Nghiêm Túc mà cậu ấy cũng không muốn, thì ra là đã có bạn gái rồi, tuổi nhìn còn rất nhỏ nữa.” Ánh mắt hơi khinh thường quan sát đánh giá Bình An mấy lượt.

Lâm lão phu nhân cười nhạo bà một tiếng, “Chẳng qua là bà muốn giới thiệu cháu ngoại của mình cho Nghiêm Túc chứ gì? Cũng phải nhìn xem Nghiêm Túc có thích hay không đã chứ, tôi thấy cô bé này cũng không tệ.”

“Hoàn hảo thật.” Quan lão phu nhân bĩu môi nói.

“Cháu gái, cháu tên là gì vậy?” Lâm lão phu nhân không hơi đâu mà để ý tới Quan lão phu nhân bởi từ lâu đã quá quen với cái tính hay bắt bẻ của bà ấy.

“Cô ấy tên Bình An, họ Phương.” Viên lão phu nhân sờ bài, thản nhiên nói.

Lâm lão phu nhân ồ lên một tiếng, “Làm sao bà biết?”

Khóe miệng Bình An giật giật, móng tay bấm một cái lên lòng bàn tay của Nghiêm Túc rồi rút tay ra khỏi tay anh, sau đó nhìn về phía Viên lão phu nhân, cười khở kêu một tiếng “Bà ngoại.”

Viên lão phu nhân xẹt ánh mắt qua người Quan lão phu nhân, nhìn Bình An cười nói, “Ngồi trước chờ một lát, vòng này đánh sắp xong rồi.” Sau đó chỉ vào hai người Lâm Quan lão phu nhân, “Bà nội Lâm và bà nội Quan đều là đồng nghiệp trước đây của bà ngoại.”

“Bà nội Quan, bà nội Lâm.” Bình An nhẹ nhàng chào hỏi, lúc nhìn về phía Nghiêm lão phu nhân thì ánh mắt híp lại, nụ cười ngọt ngào, “Bà nội Xinh đẹp.”

Lâm lão phu nhân kêu lên, “Ái chà, thì ra cháu chính là Bình An hả. Bà ngoại cháu và chị Loan nhắc tới cháu hoài. Tôi còn nói hai người các bà sao lại ăn ý như vậy chứ, thì ra là cũng sắp trở thành thân thích với nhau rồi.” Thanh âm vang dội đầy vẻ oán trách Nghiêm lão phu nhân và Viên lão phu nhân luôn hợp tác để thắng tiền đánh bài.

Vẻ mặt Quan lão phu nhân có chút xấu hổ, chỉ cười gượng mấy tiếng mà không hề nói chuyện.

“Bà ngoại, con và Nghiêm Túc không có gì đâu.” Bình An vội vàng giải thích, “Chỉ tại vừa rồi con thiếu chút nữa thì té, nên anh ấy đỡ con một chút ấy mà.”

“Ừ, đỡ vào tới trong nhà còn không buông tay ra?” Nghiêm lão phu nhân mập mờ nhìn Nghiêm Túc, “Sấn sóc ghê cơ đấy.”

Nghiêm Túc sờ sờ cái trán, một câu giải thích cũng không có.

“A, tự rồi.” Viên lão phu nhân đặt toàn bộ tâm tư vào chuyện sờ bài, hôm nay vận may của bà rất tốt nên đã thắng liền ba trận.

“Không chơi nữa, con tôi sẽ tới đón tôi về.” Quan lão phu nhân đứng lên, chẳng còn tâm tình đâu mà chơi bài tiếp.

Lâm lão phu nhân và Quan lão phu nhân ở cùng một tiểu khu, cách nơi này cũng không xa nên hai người muốn cùng nhau rời đi. Vốn lần này cũng còn nhiều đồng nghiệp già cùng tụ tập, nhưng tối hôm qua hầu hết đã được người nhà đón về rồi. Bọn họ đã nhiều năm qua không họp mặt chung một chỗ, mấy ngày nay ngoài việc ôn lại những tháng năm cùng cộng sự trước kia thì phần lớn thời gian còn lại là nói về thành tựu của con cháu từng người.

Chỉ có con gái của Viên lão phu nhân là bất hạnh bị bệnh qua đời, nhưng cũng may con rể chung tình, đến giờ vẫn không tái giá, cứ nhắc đến Phương Hữu Lợi thì các bà đều có nỗi thốn thức riêng nha.

Sau một lần nhìn thấy Nghiêm Túc, Quan lão phu nhân đặc biệt có hảo cảm với anh, mấy ngày nay một mực lấy lòng Nghiêm lão phu nhân, kể tốt nói đẹp không ít về cháu gái của mình, nhưng Nghiêm lão phu nhân lại lộ một ít thái độ rất kỳ quái, không mặn không nhạt, kiểu như dầu không trộn chung với muối được ấy. Bây giờ thì cuối cùng bà đã hiểu, hóa ra là đã có người nhanh chân đến trước.

Bà nhìn Bình An một cái, hừ, cháu gái của bà xinh đẹp hơn cô bé này, chả hiểu Nghiêm Túc coi trọng cô bé này ở điểm nào.

Viên lão phu nhân ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, cười hỏi tình hình chuyến đi của Bình An về Thành phố J.

Bởi vì có người ngoài ở đây nên Bình An cũng không tiện nói xấu bác trai mình, chỉ lấy dáng vẻ trẻ con nhõng nhẽo với Viên lão phu nhân, “Thành phố J cũng vậy thôi mà, còn không bằng ở cùng với bà ngoại đấy.”

Viên lão phu nhân làm xui gia với Phương gia cũng đã hai mươi năm, làm sao có thể không biết ít nhiều về đức hạnh của đám người Phương Hữu

Kiệt cơ chứ, nên lập tức hiểu rõ thời gian Bình An ở Thành phố J nhất định không được vui vẻ gì cho cam, yêu thương sờ sờ đầu cô, “Quê hương của mình, phải trở về thăm nhiều một chút.”

Hăng hái của Nghiêm lão phu nhân lại đặt ở việc tại sao Nghiêm Túc đi cùng Bình An tới đây, “Lần trước ăn cơm, hai người các con chối đây đây là không thân với nhau đó sao? Mới bao lâu mà đã giống như cũng sắp... Ừm...” Đem ánh mắt đầy đặc mậ mờ ném về phía Bình An.

Lần trước ở đây ý là bữa cơm ở nhà Viên lão phu nhân lần đó, Bình An biểu hiện thái độ rất kháng cự và bất đắc dĩ đối với việc Nghiêm Túc xuất hiện tại nhà bà ngoại của cô.

“Bà nội Nghiêm, chúng con không có gì thật mà.” Bình An giải thích một cách bất lực, Nghiêm Túc nhất định là đang cố ý.

Nhưng mà giờ đây giải thích kiểu gì cũng đều vô dụng, bốn lão phu nhân đã cắm đầu cắm cổ hàn huyên, Lâm lão phu nhân còn nhắc về sau nhất định phải được mời đến uống rượu mừng của Nghiêm Túc với Bình An.

Bình An bị 囧 đến không được tự nhiên, ánh mắt sắc như dao quét về phía Nghiêm Túc đang cười giống hệt một hồ ly tinh ngàn năm.

Không tới nửa tiếng sau, con trai của Quan lão phu nhân đã tới đón các bà.

Tiền xong hai vị phu nhân Quan, Lâm, Bình An và mọi người cũng chuẩn bị trở về Thành phố G. Sau khi lên xe, Viên lão phu nhân nhìn đồng hồ, “Còn sớm quá, hay là sau khi trở về nhà, tôi tự mình làm sủi cảo, tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Nghiêm lão phu nhân liền lập tức tán thành, “Được đó, kêu Bình An và Nghiêm Túc đi mua bột mì, hai lão phu nhân chúng tôi sẽ phụ trách làm hoành thánh.”

“Bà nội, bà sẽ làm hoành thánh sao?” Nghiêm Túc cười hỏi, nếu anh nhớ không lầm, hình như Bà nội chưa bao giờ vào bếp.

“Nhóc con chết tiệt, mà cứ phải phá bà như vậy mới vui à...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Làm Hoàn Thánh

Tối nay Phương Hữu Lợi sẽ cùng ăn cơm với Thị Trưởng của Thành phố G, trễ một chút mới đến nhà Viên lão phu nhân được.

Cầm danh sách Viên lão phu nhân viết, Bình An và Nghiêm Túc đi tới siêu thị gần nhà, cô đi đằng trước, Nghiêm Túc đẩy xe đẩy đi phía sau, trong mắt người khác, họ trông như một đôi vợ chồng trẻ được trời đất tác thành một cặp.

Dĩ nhiên, Bình An lo chuyên chú vào danh sách cầm trên tay nên cũng không ý thức được rằng mình đang trở thành bức tranh cho người khác ngắm.

Ánh đèn sáng ngời trong siêu thị chiếu ánh sáng nghiêng vào mắt Nghiêm Túc, phản xạ ra tia sáng dịu dàng như suối nước đồng thời lóe ra vẻ đura tình, cộng thêm vào đó là một gương mặt đẹp trai mạnh mẽ và một dáng người có thể sánh ngang với các người mẫu, nên chỉ trong nháy mắt đã làm cho không ít phái nữ trong siêu thị quăng vào anh những ánh mắt đầy luyến ái hâm mộ.

Tiếc rằng, anh chỉ chăm chú nhìn cô gái đang đi ở trước mặt anh, không hề để người khác vào trong mắt.

“Bột mì, cải trắng, thịt nạc... Còn có nấm hương nữa, nơi này có vài loại nấm hương, mua loại nào mới tốt đây?” Bình An cúi đầu nhìn danh sách, nhỏ giọng nói thầm, quay đầu hỏi Nghiêm Túc.

“Loại này đầy đặn nhiều thịt, hình dáng tương đối no đủ, chọn cái này đi.” Nghiêm Túc đứng ở bên cạnh cô, cầm một nắm hương đặt trong tay, nhỏ giọng nói với Bình An.

Bình An sững sốt một chút, “Anh cũng hiểu cái này nữa à? Đừng nói là anh còn có thể xuống bếp đấy chứ?”

Nghiêm Túc cười nói, “Thế nào? Muốn thử tay nghề nấu nướng của anh sao?”

Đang loè nhau thì có. Một người đàn ông như vậy làm sao có thể đứng ở trong bếp xào rau nấu canh, làm sao có thể bị mùi dầu mỡ ám vào người được...

Thấy Bình An trưng ra vẻ mặt kinh hãi như đang nhìn thấy quỷ hiện hình, Nghiêm Túc không nhịn được đưa tay nhéo nhéo chóp mũi của cô, “Cầm muốn rút tới nơi rồi kìa. Trước kia lúc đi du học nước ngoài, anh có làm phụ bếp nhà hàng để kiếm tiền, đương nhiên là học được vài chiêu nấu nướng chứ.”

Người đàn ông này quả thật là không thể tưởng tượng nổi, có cái gì mà anh không làm được không? (*)

(Để ý kỹ câu này nhé, sau này chị có hỏi 1 lần nữa và câu trả lời của anh là.... Ui chu choa.... Mê chết đi được á.:”>

“Nếu như em không tin, anh có thể tự mình xuống bếp chứng minh cho em xem.” Nghiêm Túc hạ mí mắt, tròng đen của mắt phát sáng lấp lánh như đá thủy tinh núi lửa nhìn thẳng vào cô.

“Tôi có nói là không tin đâu.” Bình An cong môi nói, tiếp tục chọn lựa đồ theo như danh sách.

Sau khi chọn thêm cải trắng và rau hẹ thì hầu như đã lấy đủ đồ cần thiết, Bình An đi về khu trái cây. Mấy hôm nay bà ngoại không có ở nhà, chắc trong nhà cũng không có trái cây gì, nên cô muốn mua vài thứ để trong tủ lạnh cho bà ăn dần.

Bởi vì trong siêu thị người đi qua đi lại đông nườm nượp, Nghiêm Túc vừa giúp đẩy xe, một tay che ở sau lưng Bình An để phòng ngừa cô bị người khác đụng vào.

Mặc dù tay của anh không có dán sát vào lưng của cô, nhưng cô lại có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, Bình An cúi đầu chọn quýt, bỏ qua việc sao trái tim mình đột nhiên kích động đến thế.

“Phương Bình An?” Bên cạnh có người kêu cô một tiếng.

Bình An ngẩng đầu lên, cái trán hiện ra ba đường vạch đen, là 36E Trịnh Yến Đình.

“Đúng là cậu à, còn tưởng tớ nhận lầm người, cậu mà cũng đi siêu thị à, ly kỳ thật nha.” Trịnh Yến Đình cao ngạo nâng cao đầu, một đôi mắt tô vẽ thật hấp dẫn phát ra tia nhìn quyến rũ thẳng vào Nghiêm Túc.

‘Chưa gì nước miếng đã chảy ròng ròng rồi’, Bình An liếc mắt khinh thường, “Đúng vậy nha, ly kỳ thật, đúng là ở đây mà còn có thể gặp được cậu.”

Trịnh Yến Đình đến sát bên cạnh Bình An, giơ tay lên nhiệt tình chào hỏi cùng Nghiêm Túc, “HI.”

Nghiêm Túc nhàn nhạt gật đầu một cái.

“Phương Bình An, đây là người đàn ông của cậu đó hả? Cậu coi vậy mà tinh mắt thật.” Giọng nói tràn đầy ý ghen tỵ và ghen tuông.

‘Liên quan gì đến cậu’, Bình An chỉ cười hì hì, không trả lời.

“Coi kìa, đừng keo kiệt vậy chứ. Tôi cũng chả thèm tranh đàn ông với cậu, còn giấu diếm làm gì.” Ý của câu này là nếu như cô ta muốn cướp thì chắc chắn Nghiêm Túc sẽ là của cô ta, đúng không?

Bình An nhú mày, sự phản cảm đối với Trịnh Yến Đình nâng lên thêm ba bậc.

“Đúng vậy nha, cậu muốn người đàn ông nào mà chẳng được, lớp trưởng cũng đã thành bề tôi dưới váy của cậu rồi đó thôi?” Bình An hơi châm chọc nhìn cô ta một cái, chuyện giữa Trịnh Yến Đình và lớp trưởng vẫn chưa công khai, nghe nói cô ta còn có một bạn trai nữa tại hệ khác ở đại học.

Sắc mặt Trịnh Yến Đình khê biến đổi, “Đùa à, tớ và lớp trưởng là bạn bè thuần khiết.” Lại ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc một cái, “Sao tớ cảm giác người đàn ông của cậu nhìn quen mắt quá vậy?”

Nghiêm Túc lên báo và TV hoài, không quen mắt mới là lạ.

Không biết tại sao, Bình An tự nhiên lại không muốn để Trịnh Yến Đình tiếp cận nhiều với Nghiêm Túc, “Chúng tôi mua đồ xong rồi, đi trước nhé. Hẹn gặp lại.” Nói xong, kéo Nghiêm Túc đi lại quầy tính tiền.

Nghiêm Túc nhú mày nhìn bàn tay nhỏ bé đang lôi kéo cánh tay anh, khóe miệng vẽ ra chút ý cười, “Đó là bạn học của em à?”

“Đúng vậy, cô ấy vừa nhìn thấy cặp mắt ti hí của anh là nhiệt tình đã muốn phun hỏa tận trời rồi.” Bình An xếp hàng tính tiền, không nhìn thấy nụ cười nghiền ngẫm trên mặt Nghiêm Túc.

“Ừ, thoát nhìn thật nhiệt tình, lại còn nóng bỏng nữa chứ.” Mặc dù đã sang xuân, nhưng nhiệt độ bên ngoài tuyệt đối không thể coi thường, thế

mà cô gái kia còn mặc áo lông mỏng manh như thế, nửa ngực lộ hết ra ngoài.

“Thế nào? Chẳng lẽ anh thích?” Bình An nhìn anh chăm chăm, “Tôi cho anh biết nha, anh đừng có mà trêu chọc cô ấy, hậu quả anh chịu không nổi đâu.”

Nghiêm Túc cúi đầu trầm giọng hỏi bên tai cô, “Em đau lòng dùm anh à?”

“Xì xì xì.” Bình An quay đầu, “Anh tự mình tìm chết, ai thèm quan tâm.”

Nghiêm Túc lại cười y như một hồ ly, vui vẻ không thôi.

Trên đường trở về, Bình An một câu cũng không thèm mở miệng với Nghiêm Túc, mặt mày xì xuống không biết đang giận cái gì. Nghiêm Túc cũng chẳng vội, chậm chậm đi bên cạnh cô, cô đi mau thì anh đi theo mau, cô đi chậm lại thì liền chậm lại, không nhanh không chậm giữ vững khoảng cách không tới một mét với cô.

Đến chỗ ở của Viên lão phu nhân, hai vị lão phu nhân đã ngồi chờ bọn họ, thấy bọn họ một trước một sau đi vào, nụ cười của Bình An thì như giăng đầy mây đen, còn Nghiêm Túc thì lại tươi cười rạng rỡ, hai bà liếc mắt nhìn nhau, đồng lòng chọn cách bỏ qua coi như không thấy.

“Lá mì cán xong rồi.” Viên lão phu nhân nhận đồ từ trong tay Nghiêm Túc, cười nói cùng Nghiêm lão phu nhân.

Đuổi Nghiêm Túc và Bình An vào trong phòng bếp rửa rau xắt thức ăn.

Nghiêm Túc cởi áo khoác ngoài thoải mái ra, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, xắn ống tay áo tới cùi chỏ, dáng vẻ vô cùng thanh thản, cho dù là đang trong phòng bếp, người đàn ông này vẫn toát ra khí thế của bậc đế vương, giống như không có gì có thể làm khó được anh.

Nhìn anh thuần thực dùng nước nóng ngâm nấm hương, rửa rau, cắt thịt... Động tác lưu loát liền mạch giống như đang tiến hành một cuộc biểu diễn trực tiếp vậy.

Bình An đột nhiên thấy chênh vênh làm sao, cô trầy da tróc vẩy đi học nấu ăn, nhưng vẫn không đạt được trình độ thuần thực giống anh bây giờ, thật là không công bằng chút nào.

Viên lão phu nhân cầm trong tay đồ vật gì đó đi vào trong bếp, thấy Bình An cứ đứng đực ra như khúc gỗ ở một bên, liền cầu nhàu, “Sao không qua giúp một tay, con đó, chỉ biết có ăn thôi.”

Không phải là cô không muốn giúp một tay, mà là có cô thò tay vào thì giống như quẩn chân người ta vậy, Bình An rơi lệ nghĩ thế.

Thấy ánh mắt cảnh cáo của Viên lão phu nhân, Bình An đi đến bên cạnh Nghiêm Túc, mè nheo, “Tôi giúp rửa rau nhé.”

Nghiêm Túc cười nhìn cô một cái, nhường chỗ, qua bên kia cắt thịt.

Viên lão phu nhân hài lòng nhìn bóng dáng của bọn họ, rồi cười cười đi ra ngoài.

Bình An ai oán dùng sức bùm bùm rửa cải trắng, Nghiêm Túc đi tới đè tay của cô lại, “Em mạnh tay như vậy, cải trắng chắc sắp thành lá vụn rồi.”

“Anh ngon thì rửa đi.” Bình An ném mớ cải trắng cho anh, xoay người đi lấy trái cây trong giỏ lớn ra.

“Tốt thôi, lát nữa em rửa chén.” Nghiêm Túc cũng không biết cô nhóc này khi không lại quậy cái gì, lựa lời chọc cô.

“Anh là người toàn năng mà, sao không rửa chén luôn đi?” Bình An tức giận trợn mắt nhìn anh.

“Nếu em tình nguyện giúp anh, anh còn cảm ơn.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An tức đến bật cười, “Xì.”

Nghiêm Túc thấy cuối cùng thì cô cũng bật cười, ai oán nói, “Anh chả có hứng thú chút nào với cô bạn học kia của em, em về sau cũng đừng có ghen bóng ghen gió.”

“Ai nói tôi ghen, anh ghen thì có.” Gương mặt Bình An bùm một phát đỏ ửng lên, hung tợn trừng mắt nhìn anh.

“Được rồi, anh ghen.” Nghiêm Túc cầm một lọ dấm chua, cười nói.

Bình An nhin không được lại bật cười.

Một giờ sau, sủi cảo đã nấu xong, Nghiêm Túc bưng một tô bánh lớn từ bếp ra.

“Oa, sủi cảo mập tròn ghê.” Bình An bình thường thích ăn sủi cảo nhất, nhìn tô sủi cảo này thèm không nhin được nên tay bắt đầu động đậy, nuốt nước miếng ừng ực.

“Nhìn cái dáng tham ăn của con kìa, không sợ bà nội Nghiêm và Nghiêm Túc cười sao.” Viên lão phu nhân đánh mu bàn tay đang lục đục không yên của Bình An, buồn cười mắng.

Bình An nghịch ngợm làm nũng, “Bà nội Nghiêm làm gì có cười nhạo con.”

“Anh cũng không dám cười em luôn.” Nghiêm Túc lập tức nói hòa.

Bình An không thèm quan tâm đến lý lẽ của anh, nhưng thật ra thì hai vị lão phu nhân đều nở nụ cười.

“Cẩn thận kéo nóng.” Nghiêm Túc múc sủi cảo đưa cho hai vị lão phu nhân, lại đưa cho Bình An một chén, không quên dịu dàng dặn dò cô từ từ ăn.

“Biết rồi.” Bình An cười cười với anh, vui vẻ múc sủi cảo lên miệng ăn.

Viên lão phu nhân và Nghiêm lão phu nhân vẫn chưa động đũa, mà trước tiên đem bao lì xì mừng tuổi đưa cho Bình An, “Đây, lì xì cho con, chúc con cả năm bình an.”

“Cám ơn bà ngoại, cám ơn bà nội Nghiêm.” Bình An cười ngọt ngào cảm tạ.

Nghiêm Túc nhìn cô cười nói, “Anh cũng nên đưa cho em một bao lì xì mới đúng chứ nhỉ.”

“Không sao, cho anh nợ.” Bình An làm mặt quỷ với anh, cười tùm tùm nói.

Đến khi mọi người ăn no thì cũng đã gần tám giờ tối, Bình An xoa xoa cái bụng tròn vo ngã lên ghế sa lon, thỏa mãn kêu lên, “No quá, bữa nay là bữa ngon nhất trong mấy ngày gần đây của con.”

“Con đó, con chính là đồ tham ăn.” Viên lão phu nhân nhìn bóng dáng Nghiêm Túc đang rửa chén ở trong bếp, chỉ tiếc là đã không còn uốn nắn được con bé này, thậm hận mệnh số của cháu ngoại thật sự quá tốt, nếu quả thật mai này mà ở chung với Nghiêm Túc thì nhất định sẽ được chiều đến hư luôn.

“Úi chà, bà ngoại à, tham ăn là cái phúc mà.” Bình An ghét nhất là rửa chén, cho nên vô cùng vô liêm sỉ mà quên mất tiêu chuyện cô và Nghiêm Túc mới vừa phân công công việc lúc này.

“Đâu có sao, Nghiêm Túc nhà bà cái gì cũng có thể làm, tuyệt đối mai này có thể nuôi Bình An béo mập.” Nghiêm lão phu nhân hát đệm một bên.

Bình An suýt nữa thì bị sặc, sao tự nhiên cô có cảm giác mình giống như thú cưng vậy trời?

” data-mce-mark="1"]Lúc này, chuông cửa vang lên.

“Nhất định là ba tới.” Bình An vui sướng nhảy lên, vội vàng đi ra mở cửa.

Quả nhiên là Phương Hữu Lợi đến, thấy Bình An ra mở cửa, cười vuốt vuốt đầu cô, “Ăn cơm chưa?”

“Ăn sủi cảo đến no căng bụng rồi ba. Bà ngoại còn để phần, mai con nấu cho ba ăn.” Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi đi vào.

Thấy Nghiêm Túc và Nghiêm lão phu nhân cũng ở đây, Phương Hữu Lợi cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc nào.

Nghiêm Túc từ phòng bếp đi ra, khách sáo gật đầu chào Phương Hữu Lợi, “Chủ Tịch Phương.”

“Nghiêm Tổng Tài.” Phương Hữu Lợi gật đầu một cái.

Trò chuyện vài câu với Phương Hữu Lợi xong, Nghiêm Túc và Nghiêm lão phu nhân liền cáo từ đi về.

Phương Hữu Lợi muốn mời Viên lão phu nhân về nhà mình ở mấy ngày, Bình An nghe vậy vui vẻ như chim sẻ ôm lấy Viên lão phu nhân, “Bà ngoại, ở một mình chỗ này buồn lắm, qua nhà ở với con đi cho vui.”

Viên lão phu nhân bị Bình An ngon ngọt dụ dỗ đến không có biện pháp chối từ, đành phải đáp ứng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Bạn Mới

Ở biệt thự Phương gia cũng có phòng dành riêng cho Viên lão phu nhân. Vốn dĩ trước đây Phương Hữu Lợi tính mời Viên lão phu nhân ở chung với họ, nhưng mà Viên lão phu nhân lưu luyến không muốn xa căn biệt thự tại Bạch Vân Sơn, vả lại bà cũng thích ở một mình cho thanh tĩnh, nên không có tới ở chung với hai cha con Bình An.

Bình An ôm đống gối của mình chui vào trong phòng của Viên lão phu nhân, nằng nặc đòi phải ngủ cùng bà.

“... Bác trai và cô con lúc nào cũng tính kế với công ty, còn muốn cho Phương Húc tới Thành phố G để đi theo ba, nói là tương lai ảnh có thể làm người thừa kế. Hừ, ba còn chưa mở miệng nói lời nào mà bọn họ đã tính khoa chiêm giống trống rỗng rồi.” Bình An nằm bên cạnh Viên lão phu nhân, kể hết đầu đuôi gốc ngọn chuyến đi đến Thành phố J.

Viên lão phu nhân từ ái vỗ lưng Bình An. Khi còn bé, mỗi lúc Bình An không ngủ được, bà cũng làm thế này để dỗ cô ngủ, “Ba con lăn lộn nhiều năm trên thương trường như vậy, sao dễ dàng để bị tính kế như vậy được.”

“Ba cho con tự kiếm tiền sinh hoạt phí từ học kỳ sau đây.” Bình An nhỏ giọng nói.

“Đúng ý con quá còn gì? Cửa hàng nhỏ của con chuẩn bị đến đâu rồi?” Viên lão phu nhân cười hỏi.

“Hắc hắc, hai ngày nữa sẽ bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị, giờ còn đang gặp rắc rối ở chỗ chưa tìm được người giúp.” Bình An quyết định, hai ngày nữa

trước tiên là đi tìm Trình Vận để hoàn tất việc đầu tiên là ký kết đại lý độc quyền cái đã, sau đó sẽ lắp đặt thiết bị cho cửa hàng, còn phải tuyển một cửa hàng trưởng nữa.

“Dù sao thì bà đã góp tiền cùng đánh trận với con rồi, cứ xem như đó là bà mua cổ phần đi, về sau phải chia lợi nhuận cho bà đó.” Viên lão phu nhân nói.

“Bà ngoại, bà cứ yên tâm, con sẽ không để cho bà thất vọng.” Bình An nũng nịu dụi đầu vào gối, giọng đầy cam đoan.

Viên lão phu nhân giúp cô tén góc chăn, “Tốt lắm, bà tin cháu. Thôi mau ngủ đi, mắt díp cả lại rồi kìa.”

Ngày hôm sau, Phương Hữu Lợi có được một ngày thanh nhàn hiếm có, cuối cùng cũng có thể ở nhà nghỉ ngơi một chút.

Cơn nghiện đánh mạt chược của Viên lão phu nhân chưa hết, nên gọi điện thoại cho Nghiêm lão phu nhân, hẹn bà đến cùng chơi mạt chược. Nghiêm lão phu nhân nhận được cú điện thoại này lập tức trở nên vô cùng cao hứng, cơn nghiện mạt chược của bà cũng còn ám ách trong lòng mà.

Nhưng mà hôm nay không phải Nghiêm Túc đưa Nghiêm lão phu nhân tới đây, bởi hôm nay Nghiêm Túc có cuộc hẹn xã giao.

Viên lão phu nhân bảo Phương Hữu Lợi cùng chơi mạt chược với hai bà, vẫn thiếu một tay, nhưng với cái tốc độ đánh bài của Bình An thì hai lão phu nhân Viên và Nghiêm chướng mắt lắm. Phương Hữu Lợi đành phải gọi điện thoại cho Hồng Dịch Vũ, biết anh hôm nay cũng không có chuyện gì làm nên kêu anh mang theo em gái tới đây một thể. Hồng Dịch Vũ là người địa phương của Thành phố G, cha mẹ anh mất khi anh còn bé, trong nhà chỉ có một em gái, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, vì vậy ngày Lễ ngày Tết cũng hết sức đơn điệu.

Em gái Hồng Dịch Vũ tên là Hồng Mẫn Nhi, lớn hơn Bình An hai tuổi, là sinh viên năm thứ tư chuyên khoa thanh nhạc Học viện Âm nhạc Tinh Hải, vóc dáng ngọt ngào đáng yêu, rất hoạt bát nhiệt tình.

Bình An đang khó chịu vì bị mọi người gạt sang một bên, cứ quẩn lấy Viên lão phu nhân và Phương Hữu Lợi mà âm ỹ đòi quyền lợi, “Con cũng muốn đánh mặt chược, con cũng muốn đánh mặt chược, các ngài không được phân biệt đối xử người ta như vậy.”

“Sờ cái bài cũng phải nghĩ hơn nửa ngày, thua còn quyết nợ, con chỉ đáng làm kẻ bưng trà rót nước thôi.” Viên lão phu nhân nói không khách sáo.

Bình An gừ một tiếng, lôi lôi kéo kéo cánh tay Phương Hữu Lợi, “Ba, con bị ngoại xem thường kìa.”

“Ngoan đi, nghe lời bà ngoại.” Phương Hữu Lợi nén cười trấn an Bình An.

“Bà nội Nghiêm.” Bình An đáng thương thống thiết nhìn sang Nghiêm lão phu nhân xin xỏ.

Nghiêm lão phu nhân đang muốn khuyên cô mấy câu thì nghe tiếng chuông cửa. Bình An bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn ra cả tắc, đi mở cửa. Hồng Dịch Vũ và Hồng Mẫn Nhi tới.

Đây là lần đầu tiên Bình An nhìn thấy Hồng Mẫn Nhi. Bởi vì đang cố ý muốn ràng buộc Hồng Dịch Vũ, cho nên cô đối xử với Hồng Mẫn Nhi rất thân thiết, quăng luôn chuyện mình muốn được chơi mặt chược ra sau đầu.

Hồng Mẫn Nhi mặc dù lớn hơn hai tuổi so với Bình An, nhưng tính tình đơn thuần, lúc đầu cũng có vẻ khách sáo bởi cô chưa từng đến một biệt thự lớn như của Phương gia bao giờ, chỉ sợ không cẩn thận làm hành động gì khiến người ta chê cười.

Bình An lôi kéo tay cô ngồi xuống trên ghế sofa, “Tôi gọi cô là Mẫn Nhi luôn nhé, không gọi bằng chị đâu vì như thế già lắm.”

“Được, gọi tôi là chị cũng thấy kỳ quá.” Bởi vì thấy Bình An thân thiết nhiệt tình, Hồng Mẫn Nhi mới dần dần thả lỏng.

“Mẫn Nhi chấp sấp tốt nghiệp rồi, có định sau này làm ca sỹ không?” Bình An đến tủ lạnh lấy một đồng hồ ăn vặt, vừa ăn vừa tán gẫu với Hồng Mẫn Nhi.

Hồng Mẫn Nhi quay đầu liếc mắt nhìn Hồng Dịch Vũ một cái, ánh mắt tối đi, “Chắc là sẽ làm cô giáo dạy nhạc thôi, anh tôi sẽ không đồng ý cho tôi bước chân vào làng giải trí.”

Bình An nhìn thái độ của Hồng Mẫn Nhi là biết ngay cô gái này hiển nhiên rất thích ca hát và muốn làm ca sỹ, cô cười nói, “Tôi thấy có hình như có cuộc thi giọng ca nữ gì đó phải không? Cô sấp tới cũng đi dự thi thì tốt quá. Nếu đoạt được chức vô địch thì dễ dàng tiến quân vào Làng giải trí quá rồi. Chẳng qua, Làng giải trí rất phức tạp, loại người gì cũng có.”

“Tôi biết. Ở trường tôi cũng có người đi tham gia tuyển chọn giọng ca nữ rồi, cũng được giải thưởng đấy.” Ánh mắt của Hồng Mẫn Nhi tràn đầy mong ước, “Tôi cũng biết rõ Làng giải trí phức tạp, nhưng chỉ cần tôi giữ mình trong sạch thì sẽ không bị ảnh hưởng nha. Nhưng mà nói mấy cái này cũng vô dụng thôi, anh tôi lúc nào cũng khăng khăng không cho tôi vào Làng giải trí.” Mặc dù giọng nói có chút thất vọng, nhưng không hề có ý oán giận Hồng Dịch Vũ.

Bình An cảm thấy Hồng Mẫn Nhi là một cô gái không tệ, rất dễ thân thiết, “Thật ra thì làm cô giáo cũng tốt vô cùng.”

Hồng Mẫn Nhi nhỏ giọng thì thầm bên tai Bình An, “Thật ra thì trường học của chúng tôi sẽ chọn ra hai ba sinh viên tiềm lực tương đối khá để đi đào tạo chuyên sâu tại Hongkong, khả năng là tôi cũng có cơ hội đó.”

“Cô không sợ anh cô biết à?” Bình An nhìn thấy dáng vẻ dương dương đắc ý mà không dám để lộ ra của cô ấy trông thật đáng yêu.

Thật ra, với dung mạo xuất sắc và giọng nói ngọt ngào của Hồng Mẫn Nhi thì tương lai tươi sáng đến cũng không khó chút nào.

“Chờ tôi thành công sẽ chứng minh cho anh tôi thấy, anh ấy chắc sẽ không phản đối nữa.” Hồng Mẫn Nhi ngây thơ nói.

Bình An khó mà phát biểu thêm cái gì nên chuyển sang đề tài khác lý thú hơn. Hồng Dịch Vũ này giờ vẫn lo lắng sợ em gái mình nói sai gì đó hoặc không thể hòa hợp cùng Bình An, nên khi thấy hai cô gái trẻ tuổi trò chuyện vui vẻ thì trong lòng anh yên tâm hẳn lên.

Ngày trôi qua rất nhanh, Bình An và Hồng Mẫn Nhi phụ trách làm cơm trưa, mãi cho đến hơn bảy giờ tối mọi người mới dần tản đi.

Chỉ sau một ngày chung đụng, Bình An và Hồng Mẫn Nhi đã trở thành bạn bè, trao đổi số điện thoại và QQ với nhau để thỉnh thoảng lên mạng chat chuyện phiếm.

Đảo mắt thì đã qua hai ngày, ngày sáu tháng giêng rất nhiều công ty cũng đã bắt đầu chính thức quay lại làm việc.

Cửa hàng nhỏ của Bình An ở khuôn viên trường Đại Học cũng bắt đầu trang hoàng theo tư liệu được Trình Vận cung cấp, hình thức bài trí giống những quầy trưng bày sản phẩm phong cách Hàn Quốc, toàn bộ mặt tiền cửa hàng thể hiện một hình tượng tươi mát.

Ngày mùng tám, Bình An sẽ đi gặp Trình Vận.

Mặc dù cửa hàng của Bình An không lớn, nghiêm khắc mà nói thì hoàn toàn không có tư cách làm đại diện độc quyền cho các sản phẩm cao cấp của Công ty AOMI, nhưng cũng may là có Trình Vận ở đây, cộng thêm

việc LENKA là một sản phẩm mới, đồng thời cũng là sản phẩm của phân khúc thị trường trung cấp mà Công ty AOMI lần đầu tiên quân vào, cho nên yêu cầu của AO-MI cũng không có cao như bình thường.

“Mặt tiền cửa hàng trang hoàng xong rồi chứ?” Trình Vận mấy ngày nay đặc biệt vội vàng, phải họp hành không ít, lại phải tung toàn lực vào chiến dịch tuyên truyền LENKA tại thị trường trong nước, còn phải xem xét tuyển chọn người đại diện phát ngôn cho sản phẩm LENKA, nên phải tranh thủ thời gian vội vàng giữa những việc này mới có thể có chút thời gian ăn cơm với Bình An tại nhà ăn dưới lầu.

“Thật ra thì cũng gần xong rồi, chỉ còn vách học tử còn chưa xong thôi.” Bình An phát hiện mới vài ngày không gặp Trình Vận mà nét mặt chị ấy dường như toả sáng hơn rất nhiều.

Phụ nữ đang tắm mình trong cuộc sống đầy tình yêu ngọt ngào mỗi ngày nên tâm tình tốt, tự nhiên sẽ làm cho người ta đẹp ra không ít chứ đúng không?

“Chị Vận, mấy ngày hôm trước chị cũng đi chơi nơi nào hả? Định gọi điện chúc Tết chị, mà điện hoài không thông.” Bình An liếc ánh mắt mập mờ nhìn Trình Vận, cười hì hì nhỏ giọng hỏi.

Mặt Trình Vận ửng đỏ, có vẻ mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, “Ừm, mấy ngày sau giao thừa chị không có ở Thành phố G.”

“Hả? Đi đâu vậy? Hongkong à?” Bình An nhú mày, giọng nói cũng mập mờ.

“Được rồi, con nít biết nhiều như vậy để làm gì.” Trình Vận bị ánh mắt chăm chú của Bình An làm trong lòng sợ hãi, ánh mắt kia rất không thuần khiết đó nha.

“Eo ơi, chị Vận, đừng có thẹn mà, chị với Lương Đại Tài Tử là người yêu, ở chung một chỗ đón năm mới thì có gì kỳ đâu.” Bình An uống một hớp nước chanh, cười híp mắt nói.

Trình Vận than một tiếng, “Em nhỏ giọng chút coi, tình cảm của chị và anh ấy vẫn không thể công khai đâu.”

Bình An nhăn lại mi tâm, buồn bực hỏi, “Tại sao vậy? Sợ người Trình gia phản đối sao?”

“Anh ấy là người của Làng giải trí, không thể để cho người khác biết anh ấy có bạn gái được.” Trình Vận hạ giọng, cô hoàn toàn không thèm quan tâm tới cách nhìn của Trình gia, tình yêu là của cô, không tới phiên người khác lên mặt khoa tay múa chân, nhưng bởi chính Lương Phàm cũng không muốn công khai quan hệ của bọn họ nên cô cũng không có cách nào.

“Có ý gì chứ? Anh ấy cũng đâu phải là người đứng trên sân khấu biểu diễn, chẳng qua chỉ là người sáng tác sau hậu trường thôi, sợ cái gì mà không cho người khác biết chuyện có bạn gái. Hơn nữa, anh ấy có người bạn gái như chị chẳng phải là chuyện rất đáng để kiêu ngạo hay sao?” Bình An hừ lạnh một tiếng, tăng thêm vài phần phản cảm đối với Lương Phàm.

Cô cảm thấy, chỉ cần cái người tên Lương Phàm kia đầu óc không có vấn đề thì nhất định sẽ chớp lấy một cô gái tốt như Trình Vận mà giữ cho thật chặt, nếu không cẩn thận để cho đàn ông khác theo đuổi, lúc đó anh ta có muốn khóc cũng không kịp.

Trình Vận cười thản nhiên, “Không sao cả, anh ấy tình nguyện ở chung một chỗ với chị là tốt rồi.” Cô đã nhiều năm thầm mến Lương Phàm như vậy mà anh lại chưa bao giờ chịu tiếp nhận cô, thật vất vả đến bây giờ mới cởi bỏ được những khúc mắc với cô, cô làm sao còn có thể yêu cầu anh quá nhiều.

“Chị Vận, chị cũng quá...” Trong lòng Bình An buồn bực vì đã nổi lên một cổ tức giận, Trình Vận yêu như vậy rất hèn mọn, gần như đánh mất chính bản thân mình.

Cô thật sự không thể mở miệng chúc phúc cho một tình yêu như vậy của Trình Vận, bởi chính cô cũng đã từng yêu hèn mọn như thế, đã biết một tình yêu như vậy sẽ không bền lâu, nhưng cô làm sao có thể nói thẳng ra miệng để khuyên Trình Vận dứt bỏ đây?

“Đừng lo lắng cho chị, chị tự biết chừng mực.” Trình Vận cười nói, cô tin tưởng chỉ cần dụng tâm phát triển phần cảm tình này thì chắc chắn sẽ có một ngày thu hoạch về tay.

Bình An nhớ tới bộ dạng lúc nào cũng lãnh đạm an tĩnh của Lương Phàm kia. Tuy cô cũng biết là đại tài tử nào cũng đều có một chút cổ quái không giải thích được, đặc biệt là không thích tiếp xúc với người khác, nhưng dù gì thì cô vẫn cảm nhận được Lương Phàm xem ra là một kẻ không tim không phổi, trên căn bản là sẽ không đặt ai trọn vẹn trong lòng, một người đàn ông tài hoa quá mức thì chỉ yêu nhất chính mình.

Nếu đem so sánh với một người như vậy, Nghiêm Túc có vẻ đáng yêu hơn nhiều. Tuy cũng là một người đàn ông kiêu ngạo, nhưng Nghiêm Túc làm cho người ta có cảm giác an toàn hơn nhiều so với Lương Phàm.

Sao tự nhiên lại nghĩ đến Nghiêm Túc vậy trời? Bình An vội vàng lắc lắc đầu, muốn lắc văng nét cười nhẹ câu hồn của anh ra khỏi đầu.

Trình Vận thấy phản ứng kỳ quái này của Bình An, buồn cười hỏi, “Sao vậy?”

“Không có sao, không có sao.” Bình An xua tay cười nói, “Ăn cơm thôi, lát nữa chị còn phải đi họp mà?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ngày Lễ Nguyên Tiêu

Cuối cùng cửa hàng của Bình An đã được sửa sang xong trước lễ Nguyên tiêu, nhưng là còn thiếu một tiệm trường thay cô quản lí cửa hàng. Bình An vừa muốn chọn một người có phẩm hạnh đoan chánh lại vừa muốn chọn một người hiểu biết được một chút kiến thức về việc dưỡng da, nhưng mà hiện giờ chỉ trong thời gian ngắn muốn tìm một người như thế thật không phải dễ, Trình Vận biết cô khó khăn trong chuyện chọn người, nên là theo những nhân viên tư vấn bảo dưỡng da giỏi giang trong công ty chọn ra một cô gái đang hoàng chững chạc giúp cô.

Nếu là Trình Vận chọn lựa, Bình An dĩ nhiên tin tưởng, chỉ gặp mặt một lần sau đó liền cứ như vậy quyết định xuống.

Cô gái giúp Bình An trong coi cửa hàng này gọi là Chiêm Mộng Ny, là người Hà Nam, bộ dáng cũng thanh tú nhưng mà chọn trúng cô chủ yếu cũng là bởi vì cô mềm miệng lạnh lợi, tài ăn nói cũng tốt, nhưng là bởi vì bàn tay khi còn bé đã làm việc nặng nên có chút thô ráp, không thích hợp làm tư vấn bảo dưỡng da. Vốn là phải về nhà, nhưng lại được Trình Vận giới thiệu cho Bình An, thiếu chút nữa liền đối với Trình Vận cùng Bình An cảm động đến rơi nước mắt rồi.

Ngày 15 tháng giêng, là một trong năm ngày trăng tròn nhất, cũng là ngày lễ đầu năm, xuân về trên đất nước ban đêm, là ngày lễ rất quan trọng, mà vào ngày này thì nên là cả nhà đoàn tụ, cùng nhau đón ngày lễ, những người công tác ở bên ngoài thì cũng chỉ có thể thông qua điện thoại mà cùng người nhà tán gẫu một chút, thật không có cách nào khác để đoàn tụ cùng một chỗ.

Nhưng mà vào ngày này, Bình An cũng không có giống năm trước đến nhà Viên lão phu nhân qua ngày lễ, mà là cùng Chiêm Mộng Ny ở cửa hàng đem các sản phẩm LENKA đến bày trí trên ngăn tủ, tối ngày hôm qua Công ty AOMI đã đem sản phẩm đưa tới, nhưng là các cô còn chưa kiểm lại

Bình An đầu đầy mồ hôi, cao hứng vỗ vỗ bả vai Chiêm Mộng Ny "Hôm nay cảm ơn em, đi, chúng ta đi ăn thôi."

Chiêm Mộng Ny vội vàng nói, "Phương tiểu thư, đây vốn chính là công việc bổn phận của tôi, chị nói như vậy, ngược lại tôi sẽ ngại đấy."

"Năm nay em bao nhiêu tuổi?" Bình An đi vào lấy túi xách của mình, cùng Chiêm Mộng Ny đem cửa kéo lại, chờ đến khai giảng là có thể khai trương.

"19 ạ." Chiêm Mộng Ny nói.

"Ừ, vậy sau này gọi chị Bình An đi, không cần gọi là Phương tiểu thư đâu, chị chỉ lớn hơn em một tuổi thôi." Bình An cười nói, "A, đúng rồi, em không phải thuê phòng trọ ở gần đây sao? Mọi thứ đều dời qua hết chưa em?"

Trước kia Chiêm Mộng Ny làm trong công ty tư vấn bảo dưỡng da lại ở luôn trong ký túc xá của công ty, hiện tại đến nơi này giúp Bình An trông cửa hàng dĩ nhiên là muốn dời đến tiểu khu lân cận Đại Học Thành ở, cũng thật may là phòng ốc nơi này không mắc, đặc biệt là phòng trọ nhỏ cho học sinh thuê, một tháng chỉ tốn mấy trăm đồng, Bình An liền mượn một gian cho cô.

"Cũng đã dời hết qua rồi, tối nay là có thể vào ở ạ." Chiêm Mộng Ny cảm kích trả lời, cô vẫn chưa thích nghi được với nơi này, cũng may có bà chủ bao cô ở, tiền lương cũng được một ngàn tám mà lại không phải là lương trích khấu phần trăm, so với trước kia lúc cô ở thẩm mỹ viện tốt hơn

nhiều, lúc trước là bởi vì ngón tay quá thô ráp nên là hoàn toàn không có khách hàng muốn tìm cô, cô vì vậy mà không có phần trăm lương nào

Đã là sắp khai giảng, nhiều cửa hàng lớn nhỏ cũng lục tục khai trương, Bình An lái xe ăn cơm ở gần đó, sau khi ăn xong liền chở Chiêm Mộng Ny về.

Buổi tối, Bình An đến nhà Viên lão phu nhân để ăn bánh trôi nước, Phương Hữu Lợi cần phải xã giao vốn không có đến.

Hơn tám giờ, Khâu Thiếu Triết gọi điện thoại cho Bình An, hẹn cô cùng đi xem lễ hội bắn pháo hoa. Thành phố G cấm người dân tự bắn pháo hoa, nhưng Tết Nguyên Tiêu hàng năm, chính phủ cũng sẽ cử hành việc bắn pháo hoa long trọng ở bờ sông.

Bình An vốn chính là không thích nơi náo nhiệt, huống chi lúc này bờ sông nhất định là người ta tấp nập, cô một chút hứng thú cũng không có, chỉ là Khâu Thiếu Triết lại ăn vạ, nói đã hẹn cô đi xem từ năm trước, bây giờ lại nói là phải về nhà, lại nói phải bận rộn, phải hay không đã không xem anh ta là bạn BLABLA.....

Bị nói đến không còn cách từ chối, Bình An không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, hẹn ở Tân Giang Lộ quảng trường Trung Sơn gặp mặt.

Xe chạy tới Tân Giang Lộ, xa xa liền gặp được cảnh pháo hoa rực rỡ nở rộ giữa không trung, bờ sông gần đó đã có không ít người vây quanh. Quảng trường Trung Sơn còn cách bờ sông một đoạn, cho nên dòng người vẫn không xem là quá nhiều, Bình An tìm nơi dừng xe, gọi điện thoại cho Khâu Thiếu Triết, trong chốc lát, liền gặp được Khâu Thiếu Triết đang đi đến.

Nếu như lúc này, số tuổi trong lòng Bình An cũng chỉ có hai mươi tuổi, có lẽ cô sẽ mang theo ánh mắt thương thức nhìn Khâu Thiếu Triết, người

này thật ra thì cũng rất đẹp trai, nhưng là bây giờ nhìn ở trong mắt Bình An liền có vẻ có chút non nớt.

"Anh nói Bình An em chỉ mới hai mươi tuổi, sao lại giống như bà bà bốn mươi, năm mươi đã mãn kinh vậy, cả ngày nằm lì ở nhà, bây giờ là lúc nào? Ngày hội tốt đẹp như thế này mà không ra khỏi nhà thả lỏng một chút! Đó là đáng vẻ mà người trẻ tuổi nên có đó sao?" Khâu Thiếu Triết vừa thấy được Bình An, liền rằng rắc dạy dỗ.

Bình An bị nói đến đầu đầy vạch đen, người đi đường chung quanh đều đem ánh mắt quét tới.

"Câm miệng!" Cô hét lên để chặn lại miệng Thiếu Triết, "Anh tưởng người nào cũng giống như anh sao? Cả ngày đều ở bên ngoài chơi bời, anh cho rằng thời gian của tôi cũng dư như anh chắc?." Mấy ngày nay cô đều mệt mỏi chẳng khác nào con chó nhỏ.

Khâu Thiếu Triết bị chinh đến sừng sốt một chút, tức giận nói thầm, 'Em còn có thể có chuyện gì?'

"Không phải muốn đi xem pháo hoa sao? Nhiều người như vậy làm sao xem đây?" Bình An mới lười nói với anh ta về chuyện của mình, chỉ là thấy bờ sông này thật quá nhiều người, cô đến dứng khì đi qua cũng không có.

"Ở đài chủ trì hội nghị còn có chỗ, anh đã bảo cha anh giữ lại hai chỗ." Khâu Thiếu Triết đặc ý nói, đài chủ trì hội nghị là cho lãnh đạo thành phố cùng người thân thương thức pháo hoa, ba Khâu Thiếu Triết lại là Bộ trưởng Bộ Giáo Dục, muốn giữ lại hai vị trí là chuyện dễ dàng.

Thiếu chút nữa quên anh là con của một cán bộ cao cấp rồi, hình như hôm nay ba cũng có nhận lời mời ở chỗ này đây.

Bọn họ cùng nhau đi về phía bờ sông, người ở đây rất nhiều, Bình An bị người đi đường đụng bả vai nhiều lần, Khâu Thiếu Triết đưa tay ra ở sau

lưng cô che chở, "Người tương đối nhiều, kẻ trộm cũng nhiều."

Bình An cười cười, đặt tay ở trên túi xách.

Lối đi đến đài chủ trì có cảnh sát ở coi chừng, Khâu Thiếu Triết cho bọn họ xem giấy mời, liền kéo tay Bình An đi vào.

"Khâu Thiếu Triết" Bình An nhìn chăm chăm bàn tay anh ta đang nắm tay cô, nhú mày kêu một câu.

"Nơi này có bậc thang, để anh dắt em, em mới sẽ không té." Khâu Thiếu Triết không hề đem không vui của Bình An nhìn ở trong mắt, vẫn như cũ cười hì hì nắm tay của cô.

Bình An giãy dụa cách mấy vẫn không thể lấy tay ra, cũng đành cho phép anh ta dắt đi, mắt thấy nơi này có nhiều người cho nên không có cùng anh cãi cọ, ở trên bậc thang sau đài chủ tịch, cô liền kéo kéo ống tay áo của anh, "Nơi này đèn sáng trưng, tôi có thể nhìn thấy, anh có thể buông tay tôi ra rồi?"

Khâu Thiếu Triết thở dài một tiếng, lôi kéo cô đến vị trí phía trước chủ tịch đài.

Cái người này,

Bình An thiếu chút nữa trợn trắng mắt, quay đầu nhìn một chút vị trí trung tâm đài, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vài lãnh đạo tỉnh cùng lãnh đạo thành phố thường thấy ở trên TV, còn có ba ba... Bên cạnh Nghiêm Túc

Cô vội vàng quay đầu lại, giả vờ như không nhìn thấy cái người mang đôi mắt hoa đào sắc bén nhìn về phía cô.

Mà ngồi cạnh vị trí lãnh đạo thành phố Phương Hữu Lợi cũng tinh mắt nhìn thấy Bình An, chỉ sợ mình nhìn lầm rồi, nhỏ giọng hỏi Nghiêm Túc

bên cạnh “Đó có phải Bình An hay không?”

Ánh mắt Nghiêm Túc như hai dòng suối trầm tĩnh, u ám thâm thúy, nhìn bóng lưng Bình An cười khẽ, "Thoạt nhìn thật có chút giống."

Phương Hữu Lợi nhú mày, "Vậy bên cạnh nó là ai thế?"

"Không nhìn thấy rõ." Ngón tay Nghiêm Túc nhẹ nhàng gõ tay vịn, trình ra bộ dáng lười biếng.

Pháo hoa rực rỡ nở rộ ở giữa không trung, Phương Hữu Lợi không hỏi nhiều nữa, mà là nói chuyện cùng thị trưởng bên cạnh.

Nghiêm Túc từ trong túi lấy ra điện thoại di động, ngón tay thon dài thật nhanh đánh một tin nhắn gửi đi.

Vô tâm nhìn pháo hoa, cảm giác sau lưng có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chăm chăm vào cô. Bình An cảm thấy túi truyền đến điện thoại di động chấn động, cô lấy điện thoại ra nhìn, là Nghiêm Túc gửi tin nhắn cho cô.

"Đang làm gì?"

Bình An do dự một chút, trong lòng rất xác định anh đã thấy cô cùng Khâu Thiếu Triết ở chỗ này, mấu chốt là, trong lòng cô rốt cuộc đang sợ cái gì? Coi như bị anh thấy Khâu Thiếu Triết dắt cổ tay của cô, cũng không liên quan đến anh ta chứ?

Vì vậy, quả quyết trả lời tin nhắn, "Xem pháo hoa a."

Nhịp tim lại không nhịn được đập nhanh mấy nhịp, không bao lâu sau, cô cảm thấy tầm mắt sau ót càng thêm nóng rực rồi.

Tin nhắn Nghiêm Túc đã được gửi đến rất nhanh, "Đông người, cẩn thận đừng để bị đụng vào."

Bình An nhìn không khỏi sửng sốt, hồi lâu mới trả lời lại một chữ “A!”.

"Ai nhắn tin đến vậy?" Khâu Thiếu Triết thò đầu tới, thấy Bình An vẫn đang nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, tò mò hỏi nói.

"Mắc mớ gì tới anh." Bình An trừng mắt liếc anh một cái, nhìn giữa không trung nở rộ các loại pháo hoa hình dáng rực rỡ, đột nhiên cảm thấy có chút nhàm chán.

Chung quanh rất ồn ào, Khâu Thiếu Triết tựa vào bên cạnh Bình An, "Khi nào thì em trở về trường học?"

"Ngày mai." Ngày kia là khai giảng, ngày mai cũng nên trở về chuẩn bị một chút.

Khâu Thiếu Triết thần bí nở nụ cười.

Bình An đứng lên, "Tôi muốn đi về."

"Nhanh như vậy?" Khâu Thiếu Triết đi theo đứng lên, kinh ngạc nhìn cô.

"Ở chỗ này không có ý nghĩa." Bình An đã bắt đầu đi trở về, đầu cũng không hề ngẩng lên một chút, chính là không muốn nhìn thấy mặt của Nghiêm Túc.

"Nếu không, chúng ta đi chỗ khác, kêu bạn của anh đến, cùng đi hát Karaoke được không?" Khâu Thiếu Triết vội vàng đi theo, anh ta thật vất vả mới hẹn được cô ra ngoài, tại sao có thể dễ dàng để cho cô trở như vậy về, anh ta còn muốn tối nay sẽ làm cho cô biết anh ta tốt thế nào.

"Anh đi đi, tôi không có hứng thú." Bình An cũng không quay đầu lại trong đám người đi ra, đi về hướng quảng trường.

"Bình An." Khâu Thiếu Triết đưa tay lại muốn kéo cô.

Bình An tránh tay của anh ta ra, cau mày nói, "Anh đi về đi, không cần đưa tôi, tự tôi có thể về."

Khâu Thiếu Triết ảo não thờ dài nói, "Bình An, em thật là đặc biệt." Không giống con một cán bộ cao cấp cũng không giống con người có tiền.

"Khâu Thiếu Triết, chúng ta chỉ có thể là bạn, về sau không cần làm quá nhiều chuyện vô vị nữa." Bình An nhìn anh ta một cái, lạnh nhạt nói.

Khâu Thiếu Triết ngây ngẩn cả người, rất nhanh liền hiểu rõ ý Bình An, vừa cảm thấy quẫn bách lại cảm thấy ảo não, cho tới bây giờ anh chưa từng bị cô gái nào cự tuyệt qua, cho tới bây giờ toàn bị chủ động dính sát, theo đuổi con gái anh cũng chưa từng làm qua.

Bình An đi thẳng đến nơi để xe, đang muốn mở cửa xe thì tay của cô đột nhiên bị đè lại, cả người bị kéo vào một lồng ngực ấm áp.

“A!” Cô làm sợ tới mức kinh hô một tiếng.

"Là anh "

Thanh âm trầm thấp khàn khàn mờ ám ở sau lưng cô vang lên, mùi nước hoa Oriental quen thuộc đặc thù cũng chui vào hơi thở của cô

Đột nhiên trong lòng thấy vô cùng an tâm, "Nghiêm Túc!"

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Khai Giảng

Lòng ngực cuộn cuộn cứng rắn dán phía sau lưng cô truyền đến nhiệt độ ấm áp, Bình An cắn cắn môi, “Anh còn muốn ôm đến lúc nào?”

Sau lưng truyền đến tiếng thở dài khe khẽ, cánh tay sắt vòng ở trên eo cô buông lỏng ra, đỡ bả vai của cô quay cô lại. Cô liếc mắt lên nhìn liền thấy gương mặt cương nghị của Nghiêm Túc đang đầy bất đắc dĩ nhìn cô.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Bình An cau mày nhìn anh, vừa rồi hình như đâu có thấy anh đi ở phía sau cô đâu.

“Em cũng không ngẩng đầu nhìn quanh thì làm sao biết anh ở nơi nào?” Nghiêm Túc bắt hai tay lại với nhau, cúi mắt nhìn cô, những ngọn đèn mang theo màu của ánh chiều tà ven đường quảng trường chiếu lên trên người bọn họ, ánh lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Bình An ngẩng đầu liếc xéo anh một cái, “Cứ vậy mà bỏ chạy đến đây, bộ không sợ người khác bàn tán sao?”

Khóe miệng của Nghiêm Túc khẽ cong lên, cúi đầu ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào cô, “Đang lo lắng cho anh đấy à?”

“Đừng tưởng bở.” Bình An hừ một tiếng, xoay người muốn mở cửa xe.

“Sao lại cùng Khâu Thiếu Triết đến đây?” Nghiêm Túc dè dặt cửa xe của cô, trầm giọng hỏi.

“Mắc mớ gì đến anh chứ?” Bình An tức giận kêu lên.

Nghiêm Túc khẽ cười một tiếng, “Về sau buổi tối không nên ra ngoài cùng cậu ta, biết không?” Lúc trước Khâu Thiếu Triết cảm thay Bình An một lần axit sunfuric, anh liền đặc biệt điều tra qua bối cảnh của oắt con kia, cảm thấy rằng mục đích của Khâu Thiếu Triết khi tiếp cận Bình An là không thuần khiết.

Bình An không nghe theo hừ hừ, dùng sức đẩy tay Nghiêm Túc ra.

“Có nghe hay không, về sau buổi tối không được ra ngoài với cậu ta.” Sắc mặt Nghiêm Túc trở nên nghiêm nghị, thanh âm trầm xuống.

Biết anh là quan tâm mình, Bình An bĩu môi, “Biết rồi, tôi phải đi về.”

“Để anh đưa em về.” Nghiêm Túc nói.

“Không cần.” Bình An lập tức cự tuyệt, “Nơi này còn có nhiều lãnh đạo lớn như vậy, anh rời đi trước là không tốt, tự tôi đi về được rồi.”

“Anh không yên lòng em về một mình.” Nghiêm Túc nói với một giọng không cho phép chống cự.

Bình An ấm áp trong lòng, biết nói gì cũng không thay đổi được quyết định của anh, liền mở cửa xe ngồi xuống. Nghiêm Túc lái xe của mình đi theo phía sau cô, mãi đến khi đưa cô về đến trước cửa Phương gia mới lái xe trở lại Tân Giang Lộ bên này.

Đến lúc anh trở lại thì lễ hội pháo hoa cũng đã sắp kết thúc. Đường Sâm đang đi tìm anh khắp nơi, mới vừa nãy lãnh đạo tỉnh còn hỏi sao không thấy bóng dáng Nghiêm Túc đâu.

Phương Hữu Lợi đang cùng lãnh đạo tỉnh hàn huyên, thấy Nghiêm Túc cách đó không xa đi tới liền đi về phía anh, “Nghiêm Tổng tài, mới vừa rồi Bí thư Hoàng tìm cậu, cậu đi đâu thế?” Giọng nói đầy quan tâm.

Nghiêm Túc cũng không nói là đưa Bình An về mà chỉ cười nhẹ nói, “Mới vừa có việc gấp phải rời đi một chút, giờ tôi sẽ đi tìm Bí thư Hoàng nói chuyện ngay.” Bí thư Hoàng là Bí thư Tỉnh ủy.

Ở đầu kia, Bình An sau khi về nhà liền đến phòng tắm tắm rửa, hong khô tóc, sau đó là leo lên giường chuẩn bị ngủ.

Rõ ràng cảm thấy rất mệt mỏi nhưng sao cô chẳng cảm thấy buồn ngủ chút nào, cứ có cảm giác như có chuyện gì đó vẫn chưa làm, nên trong lòng cứ thấp thỏm.

Điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường rung lên, mắt cô sáng lên, vội vàng lấy tới mở ra xem.

Khâu Thiếu Triết gửi tin nhắn cho cô, hỏi có phải cô đã về nhà hay không.

Nhớ rằng Khâu Thiếu Triết rốt cuộc cũng chẳng có làm chuyện gì xấu đối với mình, cô liền trả lời tin nhắn của anh ta, nói cho anh ta biết cô đã về nhà.

Tin nhắn của Khâu Thiếu Triết rất nhanh liền trả lời, “Anh thích em, mặc kệ em cự tuyệt anh thế nào cũng không thể ngăn cản anh theo đuổi em được. Một ngày nào đó, anh sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện trở thành bạn gái của anh.”

Bình An nhìn tin nhắn này, nhịn không được trợn trắng mắt, dứt khoát không trả lời tin nhắn của anh ta.

Coi bộ gần đây cô quá đào hoa rồi thì phải, đầu tiên là Nghiêm Túc muốn cô làm bạn gái anh, hiện tại Khâu Thiếu Triết lại nói huých tẹt rằng muốn theo đuổi cô, ai mà ngờ mình còn chưa thay đổi vận mệnh được bao nhiêu mà ngược lại đã sửa thành không ít nợ đào hoa nha.

Nhưng mà nghĩ đến Nghiêm Túc... thì tự nhiên trong lòng Bình An như nhũn ra, người đàn ông này hiện tại là đang đeo đuổi cô đó sao? Nhưng sao cảm giác lại không giống nhỉ, giống như lại trở về quan hệ ngày trước.

Thôi, không nghĩ nữa, bất kể Nghiêm Túc có phải là đang theo đuổi cô hay không, đáp án của cô đều không thay đổi.

Cô không muốn bởi vì tình yêu mà lại tự đánh mất mình lần nữa.

Tắt máy, cô kéo chăn trùm qua đầu, nhắm hai mắt lại.

Lúc Phương Hữu Lợi về đến nhà đã là mười một giờ đêm. Ông nhẹ nhàng mở cửa phòng Bình An ra, thấy con gái đang ngủ say mới yên tâm đóng cửa lại.

Hôm sau, Bình An ngủ thẳng căng đến khi tự nhiên tỉnh mới mở mắt. Nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường, cô cười cười, tưởng rằng tối hôm qua sẽ không ngủ được, ai ngờ do gần đây phải động chân động tay sửa sang lại cửa hàng nên quá mệt mỏi, nhắm mắt lại chưa bao lâu đã ngủ tít thò lò.

Cô khởi động điện thoại di động, sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt.

Chưa được mấy phút, điện thoại di động đã reng liên hồi.

Cô vừa cầm khăn lông lau mặt, vừa ra ngoài nghe điện thoại.

“Con bé kia, có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Bên kia truyền đến thanh âm của Kỷ Túy Ý.

“Mười giờ rưỡi chứ mấy, Tiểu Ý, cậu về trường rồi à?” Trường học thật sự rất biến thái, khai giảng ngay vào ngày 17 tháng giêng, những sinh viên ở ngoài tỉnh dĩ nhiên là không thể ở nhà quá tết Nguyên tiêu được, bởi vậy

Kỷ Túy Ý vừa dự xong Tết Nguyên tiêu liền vội vã đáp máy bay đến thành phố G.

Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm kêu gào của Kỷ Túy Ý, “Tớ biết ngay là không thể trông cậy vào cậu mà, tớ biết ngay mà.”

Bình An , giờ mới sực nhớ mình đã quên mất chuyện gì, “Cậu vẫn còn ở sân bay chứ? Tớ qua đón liền.” Sáng hôm qua Kỷ Túy Ý gọi điện thoại cho cô, bảo cô sáng nay 9g30 đi đón mình, thế mà cô ngủ quên mất.

“Thôi để tớ tự mình đón xe về trường học, hai giờ chiều cùng nhau đến đón Tiểu Tiểu.” Kỷ Túy Ý bất lực nói, cô thật sự chả nên trông mong gì nơi Bình An.

“Được, giờ tớ cũng đến trường đây, buổi trưa chúng ta ăn cơm chung nhé.” Bình An vui vui vẻ vẻ cười nói nhưng trong lòng thật ra cũng hơi sợ.

Kỷ Túy Ý hừ một tiếng, “Về đây phải lột da cậu ra.”

“Đừng mà... tớ thề sẽ không thế nữa.” Bình An ai oán cầu xin tha thứ, “Buổi trưa tớ mời cậu ăn bữa tiệc lớn, một bữa thật to.”

“Thôi đi cô nương, cậu tưởng rằng bây giờ cậu vẫn giống như trước đây sao, vẫn dám tiêu tiền như nước à.” Kỷ Túy Ý cắt ngang, cô đã biết chuyện học kỳ này Bình An không có tiền tiêu vặt như trước.

Bình An cười hắc hắc nói, “Không phải, tớ vẫn còn có tiền mừng tuổi nè. Thôi, tớ đi thu dọn đồ đạc, gặp ở trường nhé.”

“Bye bye!”

Ngắt điện thoại, Bình An thu nhặt quần áo và đồ dùng hằng ngày xếp vào trong một vali da nhỏ, nhìn đồng hồ thấy đã mười một giờ liền vội vã xách hành lý chạy xuống lầu.

Dì Liên đã trở lại làm việc, thấy Bình An xuống lầu liền cười nói, “Tiểu thư, tôi đi hâm lại bữa ăn sáng cho cô nhé?”

“Dì Liên, con không ăn, con đến trường học đây.” Bình An cầm một mảnh bánh bao trên bàn, vừa ngậm vào miệng vừa mang giày.

“Chỉ ăn một cái bánh bao làm sao có thể no bụng, uống miếng sữa đậu nành đi này...” Dì Liên còn chưa nói xong, Bình An đã biến mất ngoài cửa rồi.

Bình An trở lại ký túc xá liền lấy khăn lau lau sạch bụi trong tủ quần áo, cũng định lau giùm tủ của những người khác, nhưng mà tủ nào cũng bị khóa, mà cô thì không có chìa khóa.

Sau khi xếp đồ đạc của mình vào tủ quần áo xong, cô bắt tay vào lau sạch bụi bậm trên bàn, trên gạch men sứ màu trắng có chút vết bẩn cô cũng lau, cửa lớn cửa sổ cũng lau luôn, ký túc xá lập tức sạch sẽ lên rất nhiều, cảm giác cũng sáng sủa lên hẳn.

Bụng lúc này cũng réo vang rồi.

Bình An đói quá nên hơi choáng váng ngồi xuống, gọi điện thoại cho Kỷ Túy Ý, vừa đổ chuông thì đã nghe ngoài cửa vang lên chuông điện thoại di động.

Kỷ Túy Ý một cước đá văng cửa, tay xách theo hai túi đồ to thở hổn hển thẳng bước đi vào, “Mệt chết bà rồi.”

“Woa, Tiểu Ý.” Bình An vui vẻ nhào tới, “Có mang thức ăn cho tớ hay không, có mang thức ăn cho tớ hay không?”

Thật cũng muốn đá một cước cho Bình An văng ra, Kỷ Túy Ý thả phịch hai túi hành lý trong tay, thấy Bình An đang bày ra một đôi mắt long lanh

ngập nước đáng thương như chú cún con nên đành nhịn xuống tức giận trong lòng.

“Cậu làm như thế nhịn đói mấy ngày vậy, nhìn không khác gì dân chạy nạn hết á.” Kỳ Túy Ý rút trong giỏ ra một túi cá khô ném tới cho Bình An.

“Cả buổi sáng nay tớ có ăn gì đâu, còn dọn dẹp cả nửa ngày, cậu xem, không thấy ký túc xá tỏa sáng lấp lánh khắp nơi sao? Công lao của tớ cả đấy.” Bình An vừa gặm cá khô vừa tranh công.

“Coi như lấy công chuộc tội đi.” Kỳ Túy Ý nhìn lướt qua ký túc xá một lượt, cực kỳ hài lòng gật đầu, năng lực làm việc nhà của thiên kim tiểu thư này càng ngày càng tốt.

“Ai da, nói gì khó nghe thế, cái gì công cái gì tội, tớ chỉ không cẩn thận nên ngủ quên thôi mà.” Bình An cười vui vẻ.

Kỳ Túy Ý hừ một tiếng, vừa bắt đầu mang đồ của mình thu xếp, vừa nói, “Chờ tớ thu xếp xong liền cùng đi ăn cơm, mười phút.”

Bình An lại xề tới đưa ngón tay chọc chọc vào bộ ngực của Kỳ Túy Ý, “Mẹ nó, sao lại lớn thêm nữa.”

“Phương Bình An, cậu ngứa da cần gãi đấy à.” Qua một kỳ nghỉ đông, thể trọng đi lên không ít khiến cho Kỳ Túy Ý đang có kích động muốn chém người.

“Tớ đang hâm mộ ghen ghét không thấy à. Tớ nghỉ đông gầy mất mấy cân lận đó. Cậu cũng biết mà, lúc ở Thành phố J, tớ ăn không ngon ngủ không yên, ngày nào cũng đáng thương thôi rồi, tuyệt đối chẳng giống như nữ chính chút nào mà hoàn toàn trở thành nữ phụ rồi đó.” Bình An lăm lăm oán trách.

Kỷ Túy Ý nhào tới nhéo mặt của cô, “Cậu dám phách lối, cậu dám đắc ý, phát phì giống con nít bộ sung sướng lắm sao, tớ làm cho cậu thành trẻ con phì luôn nè.”

Bình An là người gầy nhanh nhất ký túc xá, so với trước kia đẹp lên rất nhiều. Kỷ Túy Ý các cô nhìn thấy đâm ra hâm mộ ghen ghét, rõ ràng cô ấy ăn cũng không ít, sao lại có thể gầy xuống như vậy?

“Cậu mà được làm nữ chính à, xuất thân con nhà danh giá làm sao có thể làm nữ chính, làm vậy người ta thất vọng đau khổ làm sao. Nữ chính phải là Cô bé lọ lem, đóa hoa trắng nhỏ, gia thế bình thường diện mạo hạng nhất giống như tớ nè, mới có thể là nữ chính.” Kỷ Túy Ý hùng hực tuyên bố bằng một khí thế của một vị nữ vương.

“Biết rồi, thưa chủ nhân.” Bình An ôm lấy mặt của mình, lập tức nhảy ra cách Kỷ Túy Ý ba bước cho an toàn.

Chơi đùa đủ rồi, Kỷ Túy Ý mới cau mày nhìn Bình An một cái, “Thật đúng là gầy đi rồi, có phải do thời gian nghỉ đông thật sự không vui hay không?”

“Nói chung cũng tốt, chỉ có lúc ở Thành phố J thì tương đối chán, gần đây lại vội vội vàng vàng lo chuyện cửa hàng, quên chuyện ăn cơm.” Bình An nhún vai một cái, cũng không biết sao đột nhiên lại gầy xuống, cô cũng không muốn chút nào.

Kỷ Túy Ý nhanh chóng lau sạch sẽ tủ quần áo, cầm quần áo bỏ vào, đặc sản mang tới đều vứt ở trên bàn, “Đi, đi ăn cơm đi. lát nữa đến xem cửa hàng của cậu, sau đó đi đón Tiểu Tiểu, tối nay còn phải theo tớ đi gặp một người bạn trên mạng một lần.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Bạn Trên Mạng Không Thể Tùy Tiện Gặp

Hai người ăn mì thập cẩm ở phố ẩm thực nhỏ, Bình An vẫn không quên nhiều chuyện moi thông tin về người bạn trên mạng kia của Kỷ Túy Ý.

Bạn bạn trên mạng của Kỷ Túy Ý là sư huynh thuộc khoa ĐH Công nghệ Thông tin năm 3, biết nhau qua diễn đàn của trường học, cùng nhau trao đổi qua QQ, nói chuyện cũng đã được nửa tháng, cảm giác đối với nhau cũng không tệ nên quyết định sau khi khai giảng gặp mặt một lần, hẹn tối nay bảy giờ gặp mặt ở nhà hàng Tây lầu 1.

“Có gặp qua người ta lần nào chưa?” Bình An hỏi.

“Cố giữ cảm giác thần bí.” Kỷ Túy Ý cười thật ngọt ngào.

“Chặc chặc, xem cái bộ dạng tràn ngập ý xuân của cậu kìa, cẩn thận kéo đến khi gặp lại là sư huynh mập ú như heo đó...” Bình An chả có chút hy vọng nào đối với chuyện yêu qua mạng.

“Tớ nhõ vào cái miệng đen như quạ của cậu.” Kỷ Túy Ý trợn mắt nhìn Bình An một cái, “Anh ấy nói năng rất tuyệt, tuyệt đối là một người dịu dàng như ngọc, cái gì thì là sư huynh heo chứ, nín đi.”

Bình An không muốn kích thích Kỷ Túy Ý nữa, “Vậ... Các cậu hiện tại có thể gọi là đang yêu qua mạng hay không vậy?”

Mặt Kỷ Túy Ý đỏ lên, “Nhóc con hỏi nhiều làm gì, ăn đi.”

“Gặp mặt rồi thì các cậu tính tiếp theo là chuyện gì?” Bình An ngạc nhiên nhìn Kỷ Túy Ý mặt đỏ như gấc, đang nghĩ có nên lấy điện thoại chụp lại dáng vẻ này của cô ấy hay không...

Nhưng rồi đột nhiên cô lại nhớ tới, đúng là Kỷ Túy Ý từng có yêu qua mạng, nhưng rồi hình như là bị trọng thương một lần. Cô thầm oán sao kiếp trước chỉ biết lo cho mình mà không quan tâm đến bạn bè chung quanh, giờ có muốn giúp các cô ấy cũng không biết giúp thế nào.

“Gặp mặt rồi hãy nói, còn chưa biết có cảm giác hay không mà.” Kỷ Túy Ý trái lại chẳng có chút lo lắng nào, dáng vẻ rất nhẹ nhàng tự tin.

Bình An gật gật đầu, âm thầm tự hứa phải bảo vệ Tiểu Ý, tối nay phải mở to mắt ra mà xem cho kỹ rốt cuộc người kia là dạng người nào, tuyệt đối không để cho Tiểu Ý lại bị tổn thương lần nữa.

Sau khi ăn xong, Bình An liền kéo Kỷ Túy Ý đến tầng hai tòa nhà thương mại cạnh trường, các cửa hàng xung quanh nơi này đã lục tục khai trương, có không ít các sinh viên tụm năm tụm ba tới dạo phố. Các cô vừa lên cầu thang là đã nhìn thấy ngay bảng hiệu LENKA bắt mắt khiến người ta cảm thấy trước mắt như bừng sáng, chỉ mới nhìn mặt tiền cửa hàng được trang hoàng thật đẹp mắt đã làm cho người ta muốn vào xem một vòng.

“Tiểu Mộng, hôm nay buôn bán thế nào?” Bình An đi vào, cười hỏi Chiêm Mộng Ny ở phía sau quầy hàng.

“Đã bán được ba bộ, mở đầu rất tốt.” Chiêm Mộng Ny cười đến híp cả mắt lại, có thể đem sản phẩm tiêu thụ ra ngoài, cô còn cảm thấy hưng phấn hơn cả Bình An.

Bình An hài lòng gật đầu, nhỏ giọng hỏi, “Tốt quá. Đúng rồi, bên Công ty AOMI đã đem áp phích quảng cáo đến chưa?”

“Buổi chiều mới có thể đưa tới đây.” Chiêm Mộng Ny trả lời.

Kỷ Túy Ý cầm một chai sữa dưỡng bằng thủy tinh màu xanh biếc, quay đầu lại nói với Bình An, “Chỉ với bao bì bắt mắt thế này tuyệt đối đã có thể thu phục được phần lớn các nữ sinh của ký túc xá.”

Bình An nghe vậy, lập tức liền nở nụ cười, “Cậu cũng cảm thấy không tệ đúng không, chờ sau khi chính thức khai giảng, tớ sẽ bắt đầu tuyên truyền trong trường, chắc chắn buôn bán sẽ rất tốt.”

“Cho tớ một bộ đi, tớ cũng muốn dùng thử chút, vừa hay còn có thể tuyên truyền giúp cậu.” Kỷ Túy Ý nói.

“Vậy thì gói bốn bộ đi, mỗi người ký túc xá chúng ta một bộ.” Da của bốn người các cô ai cũng trắng nõn trơn mềm, nếu đều dùng sản phẩm này thì sau này có thể coi là một hình thức quảng cáo cũng không chừng.

Kỷ Túy Ý liếc cô một cái, “Ý cậu là muốn tặng cho bọn tớ?”

“Đúng vậy. Yên tâm, mặc dù ba tớ không cho tiền tiêu vặt nữa nhưng chẳng lẽ cậu nghĩ tớ không có lời sao, chẳng lẽ cậu cho là tớ nhất định sẽ lỗ vốn đấy à?” Ban đầu họ giúp cô tìm mặt bằng, lại cùng với cô đi thành phố Meibo tìm sản phẩm, cô không biết phải biểu đạt lời cảm ơn như thế nào nên đã sớm quyết định tặng mỗi người bọn họ một bộ mỹ phẩm dưỡng da rồi, giá nhập và giá bán hàng căn bản không giống nhau, với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Bình An đã nói đến vậy rồi mà còn không chịu nhận quà thì thật quá làm kiêu rồi.

“Được rồi, về sau tớ sẽ thay cậu tuyên truyền thật nhiều, tìm thêm thật nhiều khách hàng nha.” Kỷ Túy Ý là người tương đối phóng khoáng.

Chiêm Mộng Ny gói lại bốn bộ sản phẩm, ghi chú một chút trong máy tính, sau đó để vào túi giao cho Bình An.

Đã sắp đến giờ, các cô nhìn vài vòng trong cửa hàng xong liền chuẩn bị đến sân bay đón Tổng Tiểu Tiểu, Vi Úy Úy phải đến sáng sớm ngày mai mới có thể về trường học.

Bình An lái xe chở Kỳ Túy Ý rời khỏi trường học, Kỳ Túy Ý nhớ ra cái gì đó, nghi hoặc hỏi, “Bình An, cậu không phải là cán bộ hội sinh viên à? Sao lại có thể rảnh rỗi như vậy?”

Lúc cô vừa bước vào trường đã thấy không ít cán bộ hội sinh viên mang theo hội viên trên dưới vội vội vàng vàng làm việc nọ việc kia, sao Bình An còn có thể đến ký túc xá quét dọn vệ sinh chứ?

Bình thường khi vừa khai giảng, hội sinh viên quả thật có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng bây giờ rõ ràng là Bình An đang bị bài xích đẩy ra ngoài hội, “Năm nay Ôn học trưởng xin phép thực tập ngoài trường.” Bình An nhẹ giọng nói, cô gọi điện thoại cho Ôn Triệu Dung, anh bây giờ còn bề bộn trăm công ngàn việc, hoàn toàn không có thời gian để tới trường đi học.

Kỳ Túy Ý cũng nhớ lại chuyện ở KTV học kỳ trước, “Năm nay phải tranh cử chức Chủ tịch hội sinh viên đi, dạy cho Đàm Tuyên kia một bài học, đừng để anh ta nghĩ rằng làm được Hội trưởng hội sinh viên là có thể lớn lối như vậy.”

Bình An cười nhạt, “Chẳng phải tháng sau có một hội thao thể dục đó sao, để xem anh ta có được bao nhiêu năng lực.”

Hiện tại cô chẳng thấy sao cả, Đàm Tuyên cứ việc coi thường cô đi, muốn đá cô ra khỏi Hội sinh viên chứ gì? Cô đang chờ đấy.

Kỳ Túy Ý cũng không biết Bình An đang có chủ ý gì, bởi thật ra thì cô cũng không cảm thấy hội sinh viên rốt cuộc có cái gì tốt, muốn khuyên Bình An dứt khoát thôi lui khỏi hội sinh viên nhưng lại cảm thấy không

cam lòng, còn chưa giết chết được cái tên Đàm Tuyền kiều ngạo như công đực kia thì chưa thể dập tắt được lửa giận hừng hực trong lòng các cô.

Hai người đến sân bay, đã là 14g40 rồi, đợi chưa đầy nửa tiếng thì cuối cùng cũng nhìn thấy Tống Tiểu Tiểu đang nhẹ nhàng đi ra.

Hai người nhìn thấy Tống Tiểu Tiểu đẩy một rương lớn hành lý, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của cô ấy, lo lắng hỏi, “Cậu say máy bay à?”

Kỷ Túy Ý giúp Tiểu Tiểu kéo rương hành lý, nhéo hai má không còn một chút máu, “Còn gầy hơn cả Bình An, mấy ngày nghỉ làm gì đó?”

Tống Tiểu Tiểu nắm cánh tay Bình An, ai oán than thở, “Tớ không phải say máy bay, mà là bị tiểu thuyết hành hạ. Suốt cả kỳ nghỉ đông không có ngày nào đi ngủ trước hai giờ sáng, người khác ăn Tết nhẹ nhõm sung sướng, bà đây lại ngày ngày khổ sở ngồi trước máy vi tính gõ chữ.”

Bình An dờ khóc dờ cười, “Cậu muốn chết đấy à? Kiếm ít tiền đi một chút có sao? Bây giờ cậu mảnh mai không khác gì Lâm Đại Ngọc rồi, làm gì có tư cách học thức đêm với người ta?”

“Đây không phải là vấn đề tiền bạc.” Thần kinh Tống Tiểu Tiểu run lên, “Đã lỡ hứa với độc giả nghỉ đông sẽ tặng thêm chương, đã vậy còn ký kết xuất bản, tháng sau thì phải giao bản thảo rồi.”

“Cái truyện trọng sinh cậu viết ấy hả?” Mắt Bình An sáng lên, suốt cả kỳ nghỉ đông cô không có thời gian xem tiểu thuyết, cho nên cũng không có theo dõi tình hình quyển sách kia của Tiểu Tiểu xem thế nào, trong đó có không ít tình tiết là do cô cung cấp đấy.

Tống Tiểu Tiểu nghĩ đến số tiền nhuận bút khá khấm mà mình nhận được hai tháng trước, cảm giác sức lực trên người lại trở nên dư thừa bùng bùng rồi, “Chưa có ai viết về đề tài này cả, cũng coi như ý tưởng mới, cộng thêm đề cử của độc giả cũng không tệ, cũng coi như phát sáng một phen.”

Bình An nắm cả bả vai của cô, “Đừng khách sáo, chắc chắn sẽ thắng tiến rất nhanh đến vị trí đại thần cho xem.”

Kỷ Túy Ý cũng ôm cánh tay Tống Tiểu Tiểu, “Tối nay nhất định phải mời khách, không được, tối mai, chờ Ủy Ủy tới rồi hãy nói.”

“Tối nay sẽ đi gặp bạn trên mạng của Tiểu Ý.” Bình An nháy mắt ra dấu với Tống Tiểu Tiểu, “Cậu hiểu mà.”

Tống Tiểu Tiểu lập tức cười gật đầu liên tu ti bất tận, “Tớ hiểu, tớ hiểu.”

Trở lại trường học, Tống Tiểu Tiểu và Kỷ Túy Ý đều lấy đặc sản của quê mình ra, Bình An hô to có lộc ăn.

Sau khi lừa Tống Tiểu Tiểu tinh thần còn chưa đầy đủ lên giường đi ngủ xong, Bình An và Kỷ Túy Ý sắp lại đồ đạc lộn xộn cất vào trong ngăn kéo ny lon phía sau cửa, đó là chỗ họ ngụ trang để làm nơi để đồ ăn vặt, rồi lại lôi món cỗ vẹt cay ra.

“Một lát mua Coca cola đi, tối nay ăn khuya.” Bình An nuốt nước miếng, cô là kẻ tuy rất thích ăn cay nhưng không ăn được cay nhiều.

Kỷ Túy Ý ăn cá cay, “Cậu chỉ nên uống sữa thôi.”

Bình An hừ một tiếng, rửa sạch tay, cũng bò đến trên giường nằm nghỉ.

Ba người ở ký túc xá ngủ liền hai giờ, khi tỉnh lại cũng đã sắp sáu giờ rưỡi rồi.

“Hẹn bảy giờ, giờ chúng ta có thể ra cửa rồi.” Bình An khoác vào cái áo gió tạp sắc, hướng về phía Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đang thay quần áo nói.

Đáy mắt của Tống Tiểu Tiểu ẩn hiện ý cười mập mờ, “Tiểu Ý, có hộp không?” Ngủ bù hơn hai giờ, tinh thần cô bây giờ cô lại sáng láng trở

lại.

Kỷ Túy Ý cắt ngang, “Nên hồi hộp là tở sao?”

Bình An mắt lấp lánh nhìn cô, “Woa, Ngự Tỷ nha.”

“Đi thôi.” Kỷ Túy Ý mở cửa ký túc xá, giấu Bình An các cô mà nhẹ thở ra một hơi, thật ra thì vẫn có chút hồi hộp chứ chả chơi.

Các cô cười cười nói nói suốt đường đi, mang chuyện của mình trong kỳ nghỉ đông ra mà kể, bất tri bất giác cũng đã đi tới cửa nhà hàng Tây. Phong cảnh nơi này rất tốt, ánh đèn ấm áp, trang trí thanh nhã, tuyệt đối thích hợp hẹn hò, nhưng... các cô là ba nữ tới gặp một nam, dường như có chút không thích hợp.

Đặc biệt trong đó còn có hai người thật thật giả giả làm kỳ đà cản mũi.

“Nghe nói anh ấy cũng đến cùng bạn.” Kỷ Túy Ý quay đầu tìm kiếm người cô muốn gặp.

Trong lúc các cô đang nhìn ngó xung quanh thì một anh con trai mặc áo sơ mi sọc hồng lam đứng lên ngoắc các cô.

Mặt Kỷ Túy Ý liền biến sắc, ánh mắt liền tự động liếc về phía chỗ khác.

Bình An và Tống Tiểu Tiểu nén cười, nhỏ giọng nói, “Đừng nói là cái người mập như heo đó nha? Thật đáng sợ.”

Chàng trai áo sọc ca rô thể trọng không bình thường thì thôi đi, còn mang theo mắt kính khung đen mà tròng kính dày y như dít chai thủy tinh, khuy áo cài chỉnh tề không sót một nút, tóm lại là một con mọt sách không hơn không kém, thật là không thể chịu đựng được bộ dạng ấy, có ai đó đã từng nói qua, đa phần những nam nhân mọt sách đều là biến thái?

“Chuồn thôi.” Kỷ Túy Ý nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng vị sư huynh mập như heo kia đã đi tới, hồi hộp xoa xoa đôi tay, “Ai trong các cậu... có nickname trên mạng là ‘Say thất ý’?”

“Là cậu ấy.” Kỳ Túy Ý đẩy Bình An ra, không khách sáo cười khan nói, “Cậu ấy chính là ‘Say thất ý’.”

Bình An kinh ngạc trợn tròn mắt, Shit, như vậy mà lại sợ chết, chơi bán đứng chị em.

Kỳ Túy Ý nhìn cô bằng ánh mắt khẩn cầu, người thế này dễ từ chối mà.

Bình An hít sâu một hơi, nhìn vị sư huynh mập kia cười ngọt ngào, “Đúng, tôi chính là Tiểu Ý, cậu kêu tôi Tiểu Ý, hoặc là Ý Ý đều được, nếu thích cũng có thể gọi tôi Túy Túy.”

“Ý Ý.” Sư huynh mập quả nhiên không khách sáo kêu một tiếng, si ngốc nhìn Bình An.

Kỳ Túy Ý thiếu chút nữa là nôn ra thật sự, về sau nếu có người nào kêu cô là Ý Ý, cô nhất định không tha.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thì Ra Là Có Người Khác

Vị sư huynh mập kia học năm thứ 3, tên là Chu Hán Khôn, dáng vẻ thực sự ái quốc yêu đảng, tuyệt đối an toàn, rất nhiệt tình với bọn Bình An, không để ý đến cái nhìn chăm chú của những người khác trong phòng ăn, dẫn bọn họ đến vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Kỷ Túy Ý đi sau lưng Bình An, dùng sức bấm vào eo Bình An một cái.

Bình An rưng rưng lườm cô ấy một cái, còn chưa có tìm cô nương tính số đó nha, dám lôi tớ ra làm bia đỡ đạn.

Đến gần vị trí cạnh cửa sổ mới phát hiện Chu Hán Khôn cũng đi cùng bạn, tên họ Chu này hình như đầu óc bị nước vào rồi hay sao mà ra đây gặp bạn trên mạng lại dẫn theo một soái ca như thế? Ngồi kế nhau thế này chẳng phải là sẽ tạo ra một sự đối lập rất lớn hay sao?

Nam sinh này đang nghiêm chỉnh ngồi bàn gần cửa sổ, mặc áo ngoài màu đen khuy cài song song chỉnh tề, đầu tóc đơn giản chải gọn, da thịt màu lúa mạch khỏe mạnh, ngũ quan chính trực thuộc loại tương đối dễ nhìn. Thấy bọn Bình An đi tới, anh ta đứng lên khẽ mỉm cười chào các cô.

Chu Hán Khôn cười hắc hắc nói với Bình An, “Ý Ý, đây chính là người bạn trên mạng của cô Lạc Diệp Tri Thu.”

Bình An ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía Kỷ Túy Ý, vẻ mặt Kỷ Túy Ý cũng đầy khiếp sợ.

“Thật ra, thật ra... thì tớ cũng hẹn bạn trên mạng ra gặp, chẳng qua là vào đêm mai. Tại tớ muốn biết đi gặp bạn trên mạng nên làm như thế nào nên mới kêu La Bùi dẫn tớ tới. A, đúng rồi, Lạc Diệp Tri Thu chính là La Bùi.” Chu Hán Khôn ngượng ngùng cúi đầu, lúc này vừa thấy ba người bọn họ đi tới, lại nghe La Bùi nói chính là họ, anh liền xung phong nhận việc đi đến tiếp đón.

“Xin chào, Tiểu Ý.” Người được gọi là La Bùi đưa mắt nhìn Kỷ Túy Ý ngồi giữa Bình An và Tiểu Tiểu, vươn tay sang để bắt tay.

Chu Hán Khôn vội vàng chỉ vào Bình An giải thích, “Cô này mới là Ý Ý.”

La Bùi mỉm cười nhìn Kỷ Túy Ý, “Cô ấy mới là Tiểu Ý.”

Kỷ Túy Ý lúng túng cười gượng mấy tiếng, đưa tay ra cầm tay La Bùi, “Xin chào.”

Đây tóm lại là sao vậy cà? Mắt của cả Bình An và Tống Tiểu Tiểu đều đồng loạt lóe lên ánh xanh như sói đói, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Kỷ Túy Ý, chẳng lẽ thật ra thì bọn họ đã đưa hình qua từ trước?

Tuyệt đối không có, Kỷ Túy Ý nhìn các cô ra sức lắc đầu.

“Các cô muốn ăn cái gì đây? Tôi chọn giúp các cô.” La Bùi không hiểu ba người các cô đang trao đổi qua sắc mặt cái gì, cầm thực đơn từ tay nhân viên phục vụ rồi nhẹ giọng hỏi, thanh âm ôn nhu như ngọc.

Người tên La Bùi này... mới đúng với tưởng tượng của cô về cái tên kia Lạc Diệp Tri Thu nha, tâm tình đang buồn bực của Kỷ Túy Ý cuối cùng chuyển biến tốt một chút, vì thế cái nhìn dành cho vị sư huynh béo kia cũng cảm thấy thuận mắt hơn.

Bình An đè xuống tò mò trong lòng, tán gẫu hai người bên La Bùi, mới biết cái người La Bùi đây chính là nhân tài của khoa công nghệ thông tin, hơn nữa rất được nữ sinh hoan nghênh nhưng chưa bao giờ có bất kỳ tin đồn với nữ sinh nào, biết Kỳ Túy Ý là do tình cờ, lúc ấy chỉ đang dạo một vòng trên diễn đàn của trường, vô tình nhìn thấy bài viết của Kỳ Túy Ý, cảm thấy rất thú vị nên thêm cô vào danh sách bạn bè.

Sau đó tại sao lại tiến tới chuyện trao đổi QQ với đối phương cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Dù sao lần gặp mặt này coi như là vui vẻ, cử chỉ nói năng của La Bùi đều rất khoáng đạt, Bình An đánh giá anh ta rất cao.

Tan cuộc, La Bùi và Chu Hán Khôn đưa các cô đến cửa ký túc xá nữ, dọc theo đường đi, Chu Hán Khôn vẫn theo sát Bình An hỏi chuyện, nào là nếu như cô là bạn trên mạng của anh thì khi nhìn thấy anh thế nào có thể sẽ thất vọng hay không vân vân, lại hạ giọng hỏi thêm có phải vừa nãy Kỳ Túy Ý đẩy cô ra ngoài vì cho rằng anh chính là Lạc Diệp Tri Thu hay không...

Đây thật là một đứa trẻ đáng thương, Bình An không nhẫn tâm đả kích anh, anh tỏ vẻ mất tự tin như vậy, thật ra cũng không nên đi gặp bạn trên mạng.

“Cậu... có thể đổi kiểu tóc khác một chút.” Tống Tiểu Tiểu ở bên cạnh lấy lương tâm mà nhắc nhở.

“Mắt kính cũng nên đổi đi.” Bình An nhìn hai thân ảnh đi trước mặt, thật ra thì Tiểu Ý cùng La Bùi cũng rất xứng đôi đó nha.

Tống Tiểu Tiểu trầm mặc một chút, “Tốt nhất cũng nên giảm béo đi.”

“Ừ, y phục cũng đổi bộ khác...” Bình An gật đầu đồng ý đề nghị của Tống Tiểu Tiểu.

Chu Hán Khôn đã bị xoay đến chóng cả mặt rồi.

Trở lại ký túc xá, Kỳ Túy Ý lập tức bị ép đến góc tường nhận thẩm vấn, “Nói, cậu yêu qua mạng với vị La Bù đã phát triển đến mức độ nào rồi?”

Kỳ Túy Ý tức giận trợn trắng mắt, “Ai nói chúng tớ yêu qua mạng? Nhìn tớ giống người có thể yêu qua mạng sao? Mới chỉ tán gẫu mấy câu mà thôi.”

Dường như cho tới bây giờ Tiểu Ý vẫn không chấp nhận cô ấy yêu qua mạng, chỉ vì các cô thấy cô ấy hiếm khi chú ý đến một nam sinh nào, nên đều đồng lòng nhất trí cho là việc này rất không bình thường rồi suy thẳng sang là yêu qua mạng, nhưng mà La Bù cũng đúng là một đối tượng tốt đáng để phát triển tình yêu đây.

“Được rồi, vậy cậu cảm thấy La Bù này như thế nào?” Bình An mập mờ trừng mắt rồi lại cười híp mắt nhìn Kỳ Túy Ý.

Kỳ Túy Ý đẩy các cô ra, ngồi xuống ghế sofa, lát sau mới nói, “Ít nhất không ghét.”

“Vậy thì quan sát tiếp vậy.” Tống Tiểu Tiểu cũng trở về vị trí của mình, mở máy vi tính.

“Tình yêu chính là bắt đầu từ tình bạn đó nha, nhưng mà...” Bình An nhớ tới chuyện kiếp trước, như có điều suy nghĩ, “Dù sao qua mạng không đáng tin lắm đâu, hay là tìm hiểu một thời gian cái đã rồi hãy quyết định.”

“Hai người các cậu nghĩ nhiều rồi thì phải?” Kỳ Túy Ý buồn cười trợn mắt nhìn họ một cái, “Anh ta còn chưa có dấu hiệu theo đuổi tớ nha, các cậu lo lắng cái gì chứ?”

“Thật không có sao?” Bình An và Tống Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn nhau, rõ ràng La Bù đối xử với Tiểu Ý quá đặc thù rồi mà.

“Mặc kệ các cậu.” Kỳ Túy Ý hừ một tiếng, đứng dậy lôi áo ngủ từ trong tủ quần áo ra, đi rửa mặt.

Bình An mở Laptop, thấy cốc vịt cay trên bàn, “Ai dzui, quên đi siêu thị mua coca cola rồi, còn ăn khuya cốc vịt cay nè.”

“Tớ đi mua với cậu.” Tống Tiểu Tiểu đứng lên.

“Không cần, tớ tự đi được rồi. A, tặng cho cậu cái này.” Bình An lấy từ trong túi ra một bộ mỹ phẩm LENKA đưa cho cô ấy.

“Cái lọ đáng yêu quá đi.” Mắt Tống Tiểu Tiểu sáng lên, “Đây là sản phẩm bán trong cửa hàng tiệm của cậu hả?”

“Đúng vậy, lọ này mới ra đợt này, rất thích hợp với cậu, thử một chút đi.” Bình An cười nói.

“Cám ơn.” Tống Tiểu Tiểu định hỏi giá tiền, nhưng nghĩ tới tính cách của Bình An nên không hỏi nữa, có một số chuyện không nên dùng giá tiền để cân nhắc.

“Vậy tớ đi mua Coca đây, còn muốn mua gì khác không?” Bình An hỏi.

“Khăn giấy, mua khăn giấy nữa.” Kỳ Túy Ý trong phòng tắm nói vọng ra.

“Biết rồi.” Bình An cười, mở cửa ký túc xá. Lúc đi tới đầu cầu thang, Trịnh Yến Đình cao cao ngạo ngạo đi tới trước mặt, trên tay cũng xách theo túi hành lý, chắc cũng mới vừa quay lại trường học.

Bình An có muốn cúi đầu giả vờ không nhìn thấy mà đi qua luôn cũng không kịp rồi.

“Phương Bình An.” Trịnh Yến Đình nhìn thấy cô, lập tức đưa tay ngăn cản đường.

“Chuyện gì?” Bình An nhìn cô ta nhàn nhạt hỏi.

“Sớm như vậy mà đã trở về trường học rồi á, không ở lâu thêm một chút cùng bạn trai cậu sao?” Giọng của Trịnh Yến Đình có chút chanh chua hỏi.

Đôi mày thanh tú của Bình An nhẹ nhàng nhướn lên, sự nhớ lần trước gặp nhau ở siêu thị, 36E ngõ nhận Nghiêm Túc là bạn trai của cô, cô cũng lờ đi giải thích cho rõ, nhưng chuyện này thì mắc mớ gì tới Trịnh Yến Đình?

“Bạn trai kia của cậu chính là Nghiêm Túc, Thái Tử của Nghiêm thị đúng không. Cậu coi vậy mà cũng ghê thật, một người đàn ông lợi hại như vậy mà cũng bị cậu chộp vào trong tay.” Không chờ Bình An trả lời, Trịnh Yến Đình lại đầy ghen tỵ nói tiếp, “Cậu tốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì vậy, chỉ cho tớ vài chiêu được không.”

Nói xong chữ cuối cùng thì giọng của Trịnh Yến Đình cũng âm áp hẳn lên, rõ ràng trong đó đã thêm vài phần lấy lòng với Bình An.

Bình An cười cười, “Nói đến thủ đoạn đối phó đàn ông, sợ rằng cả lớp chúng ta không ai bằng cậu đâu.”

Sắc mặt Trịnh Yến Đình hơi đổi, “Nói vậy không à, tớ vẫn còn rất đơn thuần đó.”

Hai chữ “đơn thuần” thốt từ miệng cô ta ra ngoài liền trở nên không đơn thuần chút nào, Bình An cười nhạt, “Bạn học đơn thuần à, tớ đang vội đi mua đồ, tán gẫu sau nha.”

Trịnh Yến Đình còn muốn nói cái gì đó, nhưng mới không chú ý một chút đã để cho Bình An chạy thoát xuống lầu.

“Hừ, làm cao thấy ghét.” Cô ta hừ một tiếng, kéo hành lý trở về ký túc xá.

Phòng ký túc xá của Bình An là 505, của Trịnh Yến Đình là 508, chỉ cách có hai phòng mà thôi.

Ký túc xá nữ sinh cách siêu thị trường một đoạn đường, ban đêm gió mát như nước, Bình An kéo chặt cổ áo khoác, chậm rãi đi dưới những ngọn đèn đường sáng ngời, thẳng tiến đến siêu thị nằm dưới tòa nhà ăn.

Cảnh đêm bên ngoài rất đẹp, bên cạnh cổng trường có một tòa hải đăng thật cao, tòa tháp được thiết kế thành hình tròn, xa xa nhìn lại giống như một quả cầu lam, mãi đến nay cô còn không biết nó được dùng làm gì. Đèn đường dọc trường một dãy thật dài a, các lớp học trải qua một kỳ nghỉ đông yên lặng giờ cũng sinh động hẳn lên, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền ra từ các phòng trọ trong ký túc xá.

Bình An tâm tình vui sướng như nắng, cảm giác kinh ngạc giống như là người lớn tuổi nhìn lại thế hệ trẻ hơn, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại còn có thể cảm nhận được cuộc sống thanh xuân tốt đẹp này lần nữa. Lúc này, cô cảm thấy dù con đường phía trước có bao nhiêu gian khổ, cô cũng có thể có dũng khí mà đi tiếp.

Cô mỉm cười, hưởng thụ làn gió mát thổi lất phất trên mặt, không chú ý rằng đối diện đang có một đám sinh viên đi tới.

Một tràng giọng nói quen thuộc xen lẫn tiếng cười chui vào trong tai cô, Bình An nghiêng mắt nhìn sang, thì ra là đám người Liễu Mi và Trịnh Yến Phân, đều là cán bộ chủ chốt của hội sinh viên, còn có mấy cán sự tương đối lạ mặt.

Xem ra tối nay hội sinh viên cử hành hội nghị gì đó, mà cô cũng là cán bộ nhưng bị bài xích ra ngoài mà không hề hay biết.

Bên kia dường như nhận thấy được tầm mắt của Bình An, quay đầu nhìn sang, tiếng cười và tiếng nói chuyện lập tức đều dừng lại hết, Liễu Mi lúng túng nhìn Bình An, vẻ mặt cứng ngắc gật đầu một cái.

Trịnh Yến Phân mặc áo da ngắn cùng quần ngắn, mặt hả hê nhìn Bình An, giống như đang chờ xem Bình An bị làm khó chịu. Những người khác tuy không hiểu sự việc nhưng có cán sự biết Bình An, ngoắc tay cười nói, “Phương Bình An, sao cậu không đến tham gia hội nghị vậy?”

Cho tới bây giờ đều là người khác kính cô ba phần, cô kính người khác một trượng.

Bình An lạnh lùng liếc xẹt qua khuôn mặt Trịnh Yến Phân, cười gật đầu với vị cán sự kia, “Tớ có việc.”

Liễu Mi đi tới, đứng trước mặt Bình An, áy náy nhìn cô, “Phương Bình An, rất xin lỗi, chị...” Khi nhìn thấy ánh mắt tinh khiết của Bình An, đột nhiên cô ta không nói tiếp được nữa.

Bình An mỉm cười nhìn cô ta, Liễu Mi là thư ký trưởng, bình thường hội sinh viên họp hành gì đều qua tay cô ấy sắp xếp và thông báo, giờ có thể giải thích cái gì đây?

Đợi cả phút mà Liễu Mi vẫn không nói tiếp, Bình An cười hỏi, “Liễu học tử, không biết chị còn muốn nói cái gì đây?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Khiêu Khích

Làm thư ký trưởng không những phải chịu trách nhiệm lập danh sách các hạng mục công việc, ghi chép biên bản hội nghị, mà còn phải thực hiện các công việc được Hội trưởng và Phó Hội trưởng phân công. Xưa nay Liễu Mi không hề có ác cảm với Phương Bình An, chỉ cảm thấy Bình An không giống thiên kim tiểu thư, tính cách không kiêu căng, cũng không có khoe khoang cuộc sống ưu đãi, cảm giác như cô cũng chẳng khác gì với những sinh viên bình thường khác. Nếu như ban đầu không có người địa phương nhận ra cô chính là thiên kim tiểu thư độc nhất của Tập đoàn Phương thị ở Thành phố G, sau đó công bố trên diễn đàn trường, thì đại khái sẽ không có người nào biết đến thân phận của Phương Bình An.

Cô không phải là người có lòng ganh ghét đối với người giàu có, cho nên không cố ý đi lấy lòng, cũng không muốn cố ý gây sự với Phương Bình An, dù sao mọi người đều là bạn học, sau bốn năm sau thì có thể cả đời cũng không gặp mặt nhau nữa, không cần thiết phải đi đắc tội.

Cô không ngờ có một ngày mình sẽ có cảm giác áy náy đối với Phương Bình An.

Thật ra thì cô rất có thể yên tâm thoải mái mà cho qua, bởi dù sao ra ngoài tụ hội vui chơi lần trước, hay là cuộc họp bố trí nhiệm vụ lần này đều do Đàm Tuyền cố ý căn dặn không cần thông báo cho Phương Bình An, chứ có phải là ý của cô đâu. Nhưng đứng ở vị trí thư ký trưởng, đúng ra cô không nên giống với Đàm Tuyền, bài xích cán bộ hội một cách vô lý.

“Không có thông báo cho em đi họp là do chị sơ sót, thật xin lỗi.” Đàm Tuyên rất có thể lực ở Hội Sinh viên, Liễu Mi thật không muốn trở thành đối tượng thứ hai mà anh ta nhắm vào.

“Chị cũng chỉ làm việc theo sự phân phó của người khác, sao lại phải xin lỗi em?” Bình An cười khẽ, cô không muốn nói tới nữa, cô hoàn toàn không quan tâm có được thông báo đi họp hay không, cô cũng không biết tại sao Đàm Tuyên cứ suốt ngày nhắm vào cô, chẳng lẽ muốn giấu võ giương oai cho mọi người thấy uy nghiêm và quyền lực của một hội trưởng sao?

Dù là nguyên nhân gì thì hiện tại Bình An cũng cảm thấy anh ta rất ngây thơ buồn cười.

“Thật ra thì... Em cần gì ở lại Hội Sinh viên để bị khinh bỉ chứ, dứt khoát tự rút lui là được mà.” Liễu Mi nhỏ giọng khuyên nhủ, cô làm vậy cũng là vì tốt bụng, càng không muốn sau này mình khó xử.

Tự rút lui? Như vậy chẳng phải là rất uất ức sao? Bình An cười cười, “Cám ơn đề nghị của chị, à, mà em còn phải đi mua đồ, thật ngại quá.”

Liễu Mi nhìn Bình An, muốn nói lại thôi, thở dài một tiếng, nhường đường cho Bình An.

Bình An cũng không quay đầu lại mà chỉ đi lướt qua cô ta.

Trịnh Yến Phân chạy đến bên cạnh Liễu Mi, cau mày nói, “Cậu nói với cô ta cái gì thế? Thứ người như thế có cái gì tốt để nói chứ, chẳng lẽ muốn kết bạn với cô ta à?”

Liễu Mi che giấu ý chán ghét trong đáy mắt, đối với người cả ngày cứ Đàm Tuyên nói gì thì nghe nấy như Trịnh Yến Phân, cô mới càng không có cái gì tốt để nói.

“Hứ, làm như đặc biệt hơn người.” Trịnh Yến Phân nho nhỏ nói thầm một tiếng, trở lại bên cạnh những người khác.

Có người lại hỏi, “Phương Bình An làm sao vậy? Rõ ràng là đang ở trường học mà sao lại không đi họp?”

“Đúng vậy đó, tớ mới chào hỏi với cô ta, cô ta giống như chẳng thèm để ý tới.”

Ai cũng mồm năm miệng mười thảo luận về Bình An, Trịnh Yến Phân nghe được, trong lòng thấy phiền chán, liền quát lên, “Trong mắt Phương Bình An các cậu có là cái đing gì đâu, người ta là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng, các cậu cười nói khách sáo với cô ta thì cô ta càng tưởng là các cậu muốn lấy lòng nịnh bợ cô ta thôi, không nhìn các cậu như trong suốt mới lạ”.

Có cán sự liền nghi ngờ nói, “Phương Bình An không đến nổi như vậy đâu, trước kia làm việc cùng với cô ta cảm thấy cô ta thực tâm thiết mà, cả có chút kiêu ngạo nào, nếu không biết cô ta là Phương Bình An thì chắc cũng không biết cô ta là tiểu thư nhà danh giá đâu đấy.”

“Đúng vậy, tớ cũng thấy Phương Bình An không phải loại người xem thường người khác.” Có người phụ lời.

Trịnh Yến Phân không ngờ rằng Phương Bình An lại tốt số như vậy, gần như ai ở đây cũng đều nói giúp cho cô, trong lòng càng cảm thấy ghen tỵ và ghen ghét Phương Bình An, giọng nói cũng trở nên bèn nhọn, “Các cậu thì biết cái gì, đừng vì được cô ta ban cho một chút ân huệ thì liền nghĩ cô ta là người tốt. Nếu cô ta thật sự hòa đồng như vậy thì tại sao lại đối nghịch với Đàm học trưởng trong tất cả mọi chuyện chứ? Khai giảng bận rộn như vậy cũng không tới giúp một tay, cả ngày chỉ biết tiêu tiền hưởng lạc, ngay cả đi họp cũng không tới, có xem Hội Sinh viên chúng ta ra gì đâu? Hừ, cô ta chẳng qua chỉ đang mua chuộc lòng người, lợi dụng các cậu mà thôi.”

Liễu Mi này giờ đi ở phía sau trầm mặc không nói, giờ nghe Trịnh Yến Phân nói như vậy thì rất cuộc không nhịn được mà mở miệng, “Phương Bình An không đi họp là bởi vì tờ quên thông báo, những người ở đây chưa ai từng nhận qua ân huệ nào của cô ấy, cậu thì ngược lại đó, học kỳ trước không phải cậu đã nhận một cái kim cài áo hiệu Chanel từ cô ấy đó sao? Tại sao cậu lại không cảm thấy cô ấy là người tốt vậy nhỉ?”

Mặt Trịnh Yến Phân lúc trắng lúc xanh nhìn trừng mắt nhìn Liễu Mi, giờ cô ta mới rất cuộc sức nhớ thời điểm khai giảng học kỳ trước, cô ta nhìn thấy Bình An cài trước ngực một cái kim cài áo rất đặc biệt, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nói rất đẹp mắt, Phương Bình An liền lấy xuống đưa cho cô ta.

Đó là do Phương Bình An tự mình cho cô ta chứ bộ, có phải là cô ta muốn vậy đâu, sao cô ta phải cảm thấy ngượng ngùng chứ?

Không khí vốn đã nặng nề giờ lại trở nên có chút giương cung bạt kiếm, mấy cán sự nhìn nhau, hoàn toàn không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Liễu Mi cũng mặc kệ Trịnh Yến Phân còn đang tức giận, “Các cậu đi ăn khuya đi, tớ còn có việc ở ký túc xá, tớ về trước.”

Trịnh Yến Phân nhìn chăm chăm bóng lưng Liễu Mi, tức giận đến nỗi muốn nghiền nát răng lợi, à kia dám nói giúp Phương Bình An làm mất thể diện của cô ta, thật là quá đáng.

Bình An đến siêu thị mua Coca, đương nhiên không biết chuyện Liễu Mi và Trịnh Yến Phân cũng bởi vì cô mà phát sinh mâu thuẫn.

Siêu thị trường cũng không lớn, chỉ có một tầng, tối nay người tới mua đồ dường như đặc biệt nhiều, Bình An thật vất vả lắm mới cầm được một chai Coca lớn rồi sang khu đồ dùng lấy khăn giấy. Lúc đến quầy thu ngân, không hiểu thế nào lại ngoài ý muốn gặp phải Đàm Tuyên cùng Ông Hiền Bân.

Bình An liền xếp hàng phía sau bọn họ một chút chờ tính tiền.

Đàm Tuyên nhìn thấy cô nhưng làm vẻ mặt lạnh như băng, quay đầu như thể không thấy.

Ông Hiền Bân gật đầu chào Bình An, “Phương Bình An, mới vừa về trường à?”

“Ông học trưởng, buổi trưa tôi đã trở lại rồi.” Bình An cười trả lời.

“Hôm nay Hội Sinh viên có một hội nghị toàn thể, thảo luận về Tổ ngoại giao các cậu. Học kỳ này Ôn Triệu Dung không đến trường học, giờ lại chưa tới nhiệm kỳ mới, chỉ có thể bỏ phiếu quyết định ai sẽ kiêm chức tổ trưởng Tổ ngoại giao.” Ông Hiền Bân tóm tắt lại nội dung cuộc họp cho Bình An nghe, “... Em là cán bộ của Tổ ngoại giao, đáng lẽ phải tham gia hội nghị lần này, nhưng điện thoại thế nào cũng không gọi được, không có cách nào đành phải họp hội nghị mà vắng mặt em.”

“Ông học trưởng gọi điện thoại cho tôi à?” Bình An nhíu mày, điện thoại di động của cô cả ngày đều nhận tín hiệu bình thường, sao lại không gọi được?

“Đàm Tuyên và Liễu Mi gọi cho cô.” Ông Hiền Bân nói, “Điện thoại di động của tôi bị trộm lúc nghỉ đông rồi, chưa đi mua cái khác.”

“À!” Đáy mắt Bình An cất chứa ý cười lạnh, hội nghị là để bàn về chuyện của Tổ ngoại giao cô, mà cô là cán bộ duy nhất của Tổ ngoại giao lại bị gạt ra rìa, ý đồ của Đàm Tuyên thật sự đã quá rõ.

Nghe nhắc đến tên mình, Đàm Tuyên đành phải quay đầu lại, nhìn Bình An lạnh lùng thốt lời, “Lần này cô không tới họp thì bỏ qua, nhưng lần sau thì không thể vắng mặt, mặc dù cô cũng không làm được việc gì trong Hội Sinh viên, nhưng vẫn phải tới dự họp.”

Bình An đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đàm Tuyên, trong lòng tràn ngập tức giận. Chưa bao giờ cô muốn nhét đầu một người vào bồn cầu như bây giờ, bởi cô chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như vậy, rõ ràng là anh cố ý không muốn cho cô đi tham gia hội nghị, giờ lại biến chuyện đó thành lỗi của cô.

Thật là “người không biết xấu hổ... thiên hạ vô địch” nha.

“Đàm học trưởng có chắc rằng đã gọi điện thoại cho tôi chứ?” Bình An lạnh giọng hỏi, cái gì gọi là ần nhẫn, cái gì gọi là “lùi một bước trời cao biển rộng”... đã bị cô quăng bég ra sau đầu.

“Ý cô là gì? Chẳng lẽ cô cho rằng tôi cố ý không thông báo cho cô biết để đi họp?” Đàm Tuyên lên giọng, mặt nghiêm chỉnh nhìn Bình An.

Bình An khẽ cười ra tiếng, “Có phải như vậy hay không, trong lòng Đàm học trưởng chẳng phải đã rất rõ ràng hay sao?”

Ông Hiền Bân cau mày nhìn bọn họ, lại nghĩ tới chuyện học kỳ trước ở KTV, hoài nghi nhìn về phía Đàm Tuyên, “Đàm Tuyên, rốt cuộc là đã có chuyện gì?”

“Hừ, cố ý lười biếng thì cũng được đi, giờ còn già mồm cãi cố, Phương Bình An, cô cho rằng Hội Sinh viên là do nhà cô đầu tư sao?” Đàm Tuyên không thèm quan tâm đến câu hỏi của Ông Hiền Bân, lên tiếng mỉa mai Bình An.

Bình An nở nụ cười, “Ông học trưởng, xin hỏi ai là Tổ trưởng Tổ ngoại giao?”

“Là Đàm Tuyên.” Ông Hiền Bân cau mày nói.

“A, Đàm học trưởng bảo Liễu Mi cố ý không cho tôi biết việc đi họp, thì ra là vì muốn lấy vị trí Tổ trưởng Tổ ngoại giao. Sao vậy? Sợ không tranh

nổi với tôi à? Thật ra thì cần gì phải làm vậy, chỉ cần Đàm học trưởng nói một tiếng, tôi chỉ là một cán bộ nho nhỏ thì làm sao mà dám tranh giành với ngài Hội trưởng kia chứ. Tuy rằng ‘ngài’ không có thay Hội Sinh viên đi tìm nhà tài trợ lần nào, nhưng càng vất vả công lao càng lớn, tôi chắc chắn sẽ nhường học trưởng một lần.” Bình An hếch cằm, đáy mắt lóe lên tia miệt thị.

Sắc mặt Đàm Tuyền đại biến, “Phương Bình An, cô đừng có nói hươu nói vượn.”

“Nếu không thì giờ đi tìm Liễu Mi đối chứng đi, hoặc là học trưởng đã dùng số điện thoại nào để gọi cho tôi, chúng ta đi điều tra thử một lần xem. Tôi cũng không ngại kiểm tra với công ty điện thoại để xác nhận xem tóm lại là Đàm học trưởng có điện thoại cho tôi hay không, sao điện thoại của tôi lúc nào cũng có tín hiệu thế mà lại không nhận được cuộc gọi của học trưởng.” Bình An châm chọc nói.

Bạn học đến siêu thị mua đồ rất nhiều, bởi Đàm Tuyền và Bình An đều được xem là nhân vật có tiếng trong trường, bây giờ lại đang giằng co với nhau ở nơi công cộng, nên làm cho vô số người vây quanh để xem thế nào, ngay cả những bạn học đã xếp hàng tính tiền trước bọn họ cũng tò mò quay lại nhìn đến quên cả tính tiền.

Trước giờ Đàm Tuyền vẫn giữ hình tượng hòa nhã lễ độ, rất có khí thế lãnh đạo của một Hội trưởng Hội Sinh viên, giờ lại đứng chỗ này giống y như một chú nghé con không hiểu chuyện mà bị Phương Bình An mỉa mai, nên tức giận đến đỏ mặt.

Nhưng anh ta lại không dám đáp ứng thách thức của cô, bởi anh ta biết, cô quả thật có năng lực lấy được danh sách các cuộc gọi.

Không phải cô không muốn để lại mặt mũi cho Đàm Tuyền, ở trước mặt công chúng mà giằng co cùng anh ta thì cũng ảnh hưởng không tốt đối với

Hội Sinh viên. Nhưng mà thế thì sao chứ? Người mất thể diện cũng đâu phải là cô.

Ông Hiền Bân nhìn thấy tình thế không thích hợp bèn nhanh chóng cầm đồ đạc bọn họ mua đến quầy thu ngân, sau khi tính tiền xong liền kéo bọn họ ra khỏi siêu thị. “Các cậu đang làm cái gì vậy? Muốn để cho toàn trường biết các cậu đang cãi nhau sao?”

Đàm Tuyên hất tay Ông Hiền Bân ra, chỉ thẳng vào Bình An lạnh lùng nói, “Cô chẳng hề có ý thức đem lại vinh dự cho tập thể gì cả, đúng là con sâu làm sàu nồi canh của Hội Sinh viên.”

Bình An giận quá hóa cười, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, giống như một nữ vương cao cao tại thượng nhìn Đàm Tuyên, thanh âm không cao không thấp nhưng cũng đủ để cho những người đi qua đều nghe rõ, “Đàm Tuyên, đừng tưởng rằng anh là Hội trưởng Hội Sinh viên thì tự cho là bản thân mình rất giỏi, anh phải cẩn thận ngồi cho thật vững đó, đừng để mình bị ném xuống đến không còn mặt mũi còn đỡ... một khi tan xương nát thịt thì...”

Trước giờ, trong mắt mọi người, Bình An là một cô gái ngây thơ, ôn hòa, chưa bao giờ làm cho người ta cảm thấy vẻ cao ngạo ỷ mạnh hiếp yếu như giờ phút này, như trên người cô có một khí thế tiềm ẩn mạnh mẽ đang tỏa ra bên ngoài.

Trong lòng Đàm Tuyên bỗng thoáng qua một chút sợ hãi, “Chẳng lẽ cô cho là cô có thể thay thế tôi sao?”

“Chúng ta cứ chờ xem.” Bình An khẽ nhếch môi, nhận lấy chai cola với khăn giấy từ trong tay Ông Hiền Bân, trả tiền cho anh xong liền bước đi không quay đầu lại.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tựa Đền Rất Bất Mắt, Rất Kích Thích

Trùng mắt nhìn chăm chăm bóng dáng Bình An đang thong dong rời đi, sắc mặt Đàm Tuyên nhăn nhó như đang bị táo bón, “Cô ta nói gì thế? Cô ta dám đồng dục tuyên bố muốn làm Hội trưởng Hội Sinh viên đấy à? Ha ha ha ha.” Cười to vài tiếng tỏ vẻ khinh thường.

Ông Hiền Bân thấy Đàm Tuyên chẳng có một chút phong độ nào, lắc đầu, “Được rồi, trở về thôi.”

Không biết tại sao nhưng Ông Hiền Bân lại có cảm giác: nếu Phương Bình An thật sự muốn tranh chức Hội trưởng Hội Sinh viên thì chưa chắc Đàm Tuyên đã có thể thắng cô được.

Đàm Tuyên làm sao mà biết được suy nghĩ này trong đầu của Ông Hiền Bân. Hiện tại, anh ta chỉ đang nghĩ xem làm cách nào để có thể hoàn toàn đá Phương Bình An ra khỏi Hội Sinh viên, quan hệ của anh ta ở trong trường chắc chắn tốt hơn nhiều so với người chỉ biết dựa vào quyền thế gia đình như cô, cho dù có phải tranh cử lần nữa cũng nhất định sẽ không thua cô.

Cứ chờ mà xem, nếu không đuổi được Phương Bình An ra khỏi Hội Sinh viên, anh ta, Đàm Tuyên, sẽ tự nhận mình là cháu chắt.

Bình An rời khỏi siêu thị không bao lâu thì điện thoại di động liền vang lên, Lâm Tĩnh điện tới.

“Chị Bình An, chị có nghe tin gì chưa? Đàm Tuyên kia sẽ kiêm luôn chức Tổ trưởng Tổ ngoại giao đấy.” Giọng Lâm Tĩnh lo lắng vang lên.

“Ừ, có nghe rồi, mà các em cũng có đi họp sao?” Ngoài Lâm Tĩnh, còn có Diệp Hiểu Vân và Tạ Mộc Trụ là ba người mà cô nhờ Ôn Triệu Dung đưa vào làm thành viên Tổ ngoại giao khi học kỳ trước sắp kết thúc, vốn là muốn cùng bọn họ chung tay phát triển thật tốt Tổ ngoại giao để những người từng nói đây là tổ vô dụng nhất tỉnh lại...

“Không có.” Lâm Tĩnh thở phì phì kêu lên, “Em với bọn Tiểu Vân đều không nhận được thông báo, cũng mới vừa biết việc chị cũng không đi họp, tóm lại bọn họ có ý gì đây, khinh thường chúng ta đấy à?”

Ánh mắt Bình An lạnh mấy phần, “Chị hiểu rồi, ngày mai chị sẽ đến tìm các em, em đi nói với bọn tiểu Vân là đừng thèm để ý tới công tác bên phía Hội Sinh viên nữa.”

“Được.” Lâm Tĩnh đồng ý, lại nói, “Chị, hay là chúng ta đừng có ngu mà ở trong Hội Sinh viên nữa, thật chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Muốn đi thì cũng phải đi một cách hiên ngang.” Thanh âm của Bình An điềm tĩnh thong dong, “Còn hai tháng nữa sẽ đến ngày tranh cử chức Hội trưởng, cứ chờ qua ngày đó rồi hãy tính tiếp.”

“Vâng, tất cả đều nghe theo chị.” Lâm Tĩnh hình như đã hết giận, cười trả lời.

Tắt điện thoại, tinh thần Bình An sáng khoái như muốn bay vọt trời cao, khóe miệng gợn nét cười nhàn nhạt. Muốn làm cho người ta nhìn cô bằng con mắt khác... thì cứ bắt đầu từ đây đi.

Trở lại ký túc xá, Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý đều đã thay đồ ngủ đang ngồi ở trước máy vi tính chơi trò chơi.

Thấy vẻ mặt Bình An không bình thường thì liền hỏi đã xảy ra chuyện gì, Bình An đơn giản thuật lại mọi chuyện xảy ra ở siêu thị.

“Đàm Tuyên là người thích làm ra vẻ thanh tao, lại tự cho mình là trên hết. Cậu chấp nhận cùng anh ta chẳng khác nào tự hạ mình xuống, mà không tranh cãi thì anh ta lại cho rằng mình là thiên hạ vô địch. Biện pháp tốt nhất là làm cho anh ta thua dưới tay cậu, chiêu này tuyệt đối đủ để cho anh ta bị nội thương nặng đến chết.” Tống Tiểu Tiểu sau khi nghe xong liền nói.

Kỷ Túy Ý một tay cầm Coca, một tay cổ vịt cay, “Cái loại đàn ông kiêu ngạo như công đực này tương lai mà ai theo anh ta sẽ rất xui xẻo. Tớ mà vừa gặp mặt anh ta thì ngay sau đó sẽ đập liền. Thứ đàn ông gì đâu mà tính tình giống đàn bà, nghĩ sao mà lại đi so đo với nữ sinh, thật không biết xấu hổ.”

Bình An cười nói, “Đối với thứ người như thế không cần thiết phải phân rõ phải trái, cứ trực tiếp dùng tay tát một phát cho anh ta chết luôn tốt hơn.”

Ánh mắt Tống Tiểu Tiểu và Kỷ Túy Ý cùng sáng trưng như đèn pha, “Cậu định làm gì?”

“Ừm, còn chưa biết.” Bình An nhún vai, cô vẫn còn đang ngẫm xem phải làm thế nào, nên không biết phải nói với bọn Tiểu Tiểu và Túy Ý sao cho phải.

“Theo tớ thấy, chỉ cần kéo anh ta xuống khỏi vị trí Hội trưởng Hội Sinh viên thì đủ rồi.” Một người đàn ông mà lại thích so đo danh tiếng nhiều như vậy thì việc mất đi cái thứ vẫn làm cho anh ta kiêu ngạo khẳng định sẽ là một đòn giáng nghiêm trọng.

Tống Tiểu Tiểu nói, “Cho tới bây giờ cũng chưa từng có Hội trưởng Hội Sinh viên nào chưa hết tốt nghiệp lại bị rút chức.”

“Việc gì cũng sẽ có lần đầu tiên.” Bình An nở nụ cười.

“Tốt lắm, không nói tới anh ta nữa, chúng ta nói về cửa hàng của Bình An đi. Đã vào học rồi, cậu định làm gì tiếp theo đây?” Kỳ Túy Ý nói.

Bình An a một tiếng, “Cậu nhắc mới nhớ, tớ định lên diễn đàn trường thông báo tuyển mấy bạn sinh viên muốn làm thêm, chứ chỉ một mình tớ thì không thể nào phát hết đồng tờ rơi này.”

“Cũng phải tuyên truyền ở trường khác nữa, để tớ hỏi dùm cậu mấy người bạn của tớ ở các trường đại học công khác, nhờ họ tìm giúp cậu vài người phát tờ rơi ở trường họ.” Tống Tiểu Tiểu nói.

“Cám ơn.” Bình An tặng cô một nụ hôn gió, cũng đã mở xong trang web diễn đàn trường ra, sững sờ phát hiện tên mình đã bị treo đầu diễn đàn rồi, “Shit, ai rảnh hơi vậy, đã đưa hình chụp tớ xung đột với Đàm Tuyên ở siêu thị lên diễn đàn trường rồi nè.”

Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý vừa nghe vậy liền lập tức chạy đến phòng tắm rửa tay cho sạch, rồi chạy ra hưng phấn mở diễn đàn ra xem.

Hội Sinh viên nội chiến, Hội trưởng cùng Phó Tổ trưởng khiêu khích lẫn nhau ngay trước mặt mọi người.

Tựa đề rất bắt mắt, rất kích thích.

Nội dung ghi chép lại toàn bộ đoạn đối thoại của bọn họ, ngoại trừ những lời họ nói lúc ở ngoài siêu thị.

Không ngờ chưa đầy một tiếng đã nhận được vô số câu bình luận.

—— chẳng lẽ lại là chuyện cổ tích giữa thiên kim danh giá cùng chàng trai thường dân?

—— không phải đã nói rằng đây là cố ý không thông báo cho bạn học Phương đi họp sao? Chẳng lẽ là muốn khiến cho nữ thái tử chú ý đến mình

hơn chăng?

— đường đường là một người đàn ông mà lại đi tranh cãi với nữ sinh ở nơi đông người, nhân phẩm xuống dốc quá rồi.

... Dù các loại bình luận đều có, trong đó cũng có người nói giúp cho Đàm Tuyên, công kích Bình An, nói Bình An chưa bao giờ làm được việc gì cho Hội Sinh viên nhưng vẫn cố giữ lấy vị trí, cái đồ không coi ai ra gì, cái đồ ỷ thế hiếp người...

Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý vừa xem còn vừa đọc to lên, sung sướng đến không nhịn được.

“Bình An, cậu nên lấy tiền đập chết Đàm Tuyên đi, cho anh ta biết thế nào là có tiền thì chuyện gì cũng dễ.” Kỳ Túy Ý ha ha cười nói.

Tống Tiểu Tiểu cũng gật đầu lia lịa, “Tớ cũng đồng ý như vậy.”

“Thật đúng là ‘Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh’, cái chính là bây giờ tớ không có tiền tiêu vặt, nếu không thì tớ đã đập anh ta đến kêu cha gọi mẹ.” Mặc dù trở thành nhân vật chính cho người ta bàn luận nhưng Bình An vẫn thấy rất sung sướng.

“Cậu vận dụng thành ngữ rất sinh động, hahahaha.” Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý cùng cười lớn.

Đóng cửa sổ bình luận đang nóng sốt lại, Bình An đăng một thông báo tuyển người lên, không có để lại số điện thoại mà để cho những người thật sự muốn làm thêm nhắn tin cho cô thông qua tin nhắn diễn đàn.

“Xem ra Hội Sinh viên sẽ có một phen ‘nổi lửa lên em’ rồi.” Tống Tiểu Tiểu vẫn còn đang xem tin tức.

“Ồ, còn mở khung bỏ phiếu này.” Kỳ Túy Ý hưng phấn dựng lên, “Bình An, cậu và Đàm Tuyên hiện tại bất phân thắng bại nha, tớ bỏ phiếu cho cậu thắng.”

“Tớ cũng bỏ.” Tống Tiểu Tiểu muốn Kỳ Túy Ý cho cô bỏ phiếu.

Điện thoại của Bình An để trên bàn vang lên, vừa nhìn thấy tên người gọi đến trên màn hình, đôi mày thanh tú của cô cau lại, do dự không muốn nghe.

Chuông điện thoại reo thật lâu cho đến lúc tắt, rồi lại reo lên lần nữa.

Đủ để hấp dẫn hai kẻ đang vô cùng hưng phấn về chuyện khác xoay lại hỏi, “Ai gọi điện cho cậu thế?”

Bình An bĩu môi, “Lê Thiên Thần.”

Cầm điện thoại lên, cô ra ngoài ban công nghe máy.

“Bình An, anh đây.” Thanh âm của Lê Thiên Thần thoạt nghe có chút cô đơn.

“Anh Thiên Thần, có chuyện gì sao?” Bình An nhàn nhạt hỏi, cũng không giải thích tại sao vừa rồi không nhận điện thoại của anh.

“Ngày kia anh sẽ đi Thành phố S rồi, ngày mai chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?” Lê Thiên Thần nói, có chút khẩn cầu.

“Tôi...” Bình An muốn cự tuyệt.

Lê Thiên Thần chắc cũng biết trước đáp án của cô là gì, lập tức liền thấp giọng khẩn cầu nói, “Có thể hai năm tới sẽ không thể gặp mặt nhau, coi như ăn cơm tiễn anh đi, có được không?”

“VẬY TÔI MAI GẶP.” NGHĨ ĐẾN HAI NĂM TỚI SẼ KHÔNG PHẢI NHÌN THẤY ANH TA,
TÂM TÌNH BÌNH AN ĐỘT NHIÊN TỐT HẸN LÊN.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đối Lập

Hôm sau, họ phải đến phòng học 3312 để mở lớp, ngày đầu tiên khai giảng nói chung cũng không có sắp xếp chương trình học gì, chỉ là mở lớp, lấy sách giáo khoa của học kỳ mới là được.

Vi Úy Úy về tới trường học lúc sáu giờ, bộ dạng mệt mỏi giống như chú chó con, nắm lấy tay Tiểu Tiểu và Túy Ý kêu rên thảm thương, hận sao không mua vé máy bay để bay tới giống họ cho khỏe.

Kỷ Túy Ý nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, quần áo trên người nhăn nhúm giống như dưa muối, đặc ý cười to ba tiếng, đưa tay lên đầu cô vò vò mấy cái, “Ngoan, đi tắm nhanh đi, một lát chị sẽ cho em ăn thịt.”

Vi Úy Úy ‘woa’ một tiếng, nước mắt rơi lã chã cầm khăn lông bước vào phòng tắm.

Bảy giờ rưỡi, họ cùng nhau đến lớp học, người cùng lớp cũng đã đến gần đủ, vừa thấy Bình An xuất hiện, mắt ai cũng đột nhiên sáng lên. Một truyền mười, mười truyền trăm, mọi người đều đã biết chuyện cô và Đàm Tuyên gây gỗ được đăng trên diễn đàn hết rồi.

Bình An vừa mới ngồi xuống thì trước mặt đã có một bạn học quay đầu lại hỏi cô, “Bình An, cậu thật sự gây gỗ với Đàm Hội trường đấy à?”

Bởi vì bình thường Bình An cũng hòa đồng với các bạn trong lớp cho nên bọn họ cũng không có ghen ghét gì cô, mọi người xúm lại thân mật tra hỏi.

“Các bạn à, đừng có nhiều chuyện như vậy được không?” Bình An dờ khóc dờ cười, tự nhiên mình lại biến thành danh nhân.

“Sợ cái gì mà không dám cãi lại chứ, Đàm Tuyền cũng không phải là người giỏi giang gì cho lắm, Bình An của chúng ta nên vùng lên, không thể bị anh ta ức hiếp hoài vậy.” Có bạn học lòng đầy căm phẫn kêu lên, sau đó cười hì hì nói với Bình An, “Bình An, cậu nhất định phải thắng anh ta, tớ bỏ phiếu cậu thắng.”

Đột nhiên Bình An muốn biết đến tột cùng là ai đã đem hình ảnh lúc cô tranh cãi với Đàm Tuyền ở siêu thị đăng lên mạng, muốn đăng cho vui hay là còn có mục đích khác?

Hiện tại Đàm Tuyền và cô đã bị đặt vào tình thế bắt buộc, mâu thuẫn giữa bọn họ đã đến nông nổi này, hai tháng sau là đến ngày tranh cử, nếu không phải là Đàm Tuyền bị ngã khỏi vị trí Hội trưởng, thì sẽ phải là cô trở thành trò cười cho thiên hạ.

Người đăng bài này hẳn là cũng nghĩ như vậy chứ gì?

“Các cậu lo vớ lo vẩn làm chi, nếu Phương Bình An cảm thấy không vui, không phải còn có ba cậu ta sao? Chỉ cần ba cậu ta bỏ ra mấy triệu, Đàm Tuyền chắc chắn sẽ ngoan ngoãn thoái vị rồi, bằng không thì tìm bạn trai cậu ta vậy. Các cậu không biết đâu, bạn trai Phương Bình An rất lợi hại nha, đường đường là Tổng tài tập đoàn Nghiêm thị đó... Ai mà dám đắc tội với cậu ta chứ?” Trịnh Yến Đình ngồi trước họ hai hàng ghế thấy mọi người chỉ vây quanh Bình An mà nói chuyện, trong lòng nổi lên một trận đố kỵ, cất cao giọng đầy ghen ghét.

Phòng học đột nhiên yên tĩnh lại, ai cũng đưa mắt nhìn sang Trịnh Yến Đình, làm như không biết rõ ý nghĩa của câu nói kia.

Kỷ Túy Ý lạnh lùng liếc cô ta một cái, từ từ nói, “Cho dù không có mấy triệu, chắc chắn Bình An cũng có thể làm cho Đàm Tuyền thoái vị.”

Có bạn học liền phụ lời, “Đúng vậy, đúng vậy, tớ rất có lòng tin đối với Bình An.”

Trịnh Yến Đình nói, “Cậu cần gì phải tranh chức Hội trưởng Hội Sinh Viên với người ta chứ, vị trí này đối với cậu mà nói cũng chẳng quan trọng gì, nhưng đối với tương lai Đàm Tuyên về phương diện đi làm sẽ rất quan trọng, cậu cũng nên có chút nhân tính mà buông tha cho người ta đi.”

“Thì ra ai muốn giữ vị trí lãnh đạo Hội Sinh viên cũng cần phải xét xem kinh tế nhà người ấy ra sao nữa à? Nếu nói được làm Hội trưởng Hội Sinh viên sẽ không cần lo lắng về vấn đề việc làm, vậy những người khác phải làm sao? Chẳng lẽ không phải là thành viên của Hội Sinh viên thì sẽ không kiếm việc được ư?” Tống Tiểu Tiểu cười châm chọc, không khách sáo hỏi ngược lại Trịnh Yến Đình.

“Tôi không có ý này.” Trịnh Yến Đình kêu lên.

“Vậy thì ý gì?” Vi Úy Úy dùng đuôi mắt liếc cô, “Bạn học Trịnh, cậu nói vậy sẽ làm chúng tôi hiểu lầm đó nha.”

Trịnh Yến Đình ngẩn ra, “Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm cậu ghen tỵ với Bình An chứ gì.” Kỷ Túy Ý và Vi Úy Úy nhìn nhau cùng cười.

“Tôi ghen tỵ với cậu ta sao? Cậu ta có cái gì đáng để cho tôi ghen tỵ?” Trịnh Yến Đình thẹn quá thành giận, thanh âm bén nhọn.

Nói vậy mà cũng nói được, Bình An thật sự có rất nhiều thứ có thể khiến người ta đố kỵ, nếu như Trịnh Yến Đình nói mình không có ghen tỵ thì tại sao vừa mới gặp liền nhắm vào Bình An gây chuyện.

Lúc này, tiếng chuông vào lớp vang lên, giáo viên trợ giảng cũng đã vào lớp.

Những bạn học vây quanh Bình An cũng đều trở về vị trí của mình.

Giáo viên trợ giảng lớp Bình An họ Trần, là một nghiên cứu sinh tại trường, dáng dấp và khuôn mặt đoan chính, không phải loại đặc biệt đẹp trai, nhưng tính cách hài hước bình dị gần gũi, có rất nhiều nữ sinh trong lớp thích tìm anh ta nhờ giúp đỡ.

Riêng các cô trong ký túc xá của Bình An rất ít giao tiếp với các giáo viên trợ giảng trong trường.

Kết thúc buổi học, lớp trưởng dẫn các nam sinh trong lớp đi lấy sách giáo khoa của học kỳ mới, giáo viên trợ giảng gọi Bình An đi theo anh ta đến văn phòng nói chuyện.

Kỳ Túy Ý các cô thì về ký túc xá trước.

Trong văn phòng của giáo viên trợ giảng Trần, Thầy Tiểu phụ trách Hội Sinh viên đã ngồi chờ sẵn, xem ra Thầy ấy cũng đã biết hết chuyện ở diễn đàn trường rồi.

“Sinh viên Phương, chuyện đăng trên diễn đàn trường chúng tôi đều đọc cả rồi, không biết em có ý kiến gì không?” Thầy Tiểu bảo Bình An ngồi xuống, rót cho cô một ly nước.

Bình An đứng dậy nhận lấy ly nước, “Cảm ơn Thầy.” Đặt cái ly trên bàn thủy tinh xong mới nhỏ giọng nói, “Thầy Tiểu, đúng ra em không nên cãi nhau với Đàm học trưởng tại nơi đông người, ảnh hưởng hình tượng Hội Sinh viên, là em không đúng.”

Thầy Tiểu không ngờ Bình An lại chủ động nhận mình sai trước, không khỏi nhớ tới vừa rồi ông tìm Đàm Tuyền nói chuyện, câu đầu tiên của Đàm Tuyền chính là tố cáo Phương Bình An không coi ai ra gì, ở tại nơi đông người cũng không coi trọng anh ta là Hội trưởng Hội Sinh viên, cố ý gây gổ

với anh ta ở siêu thị, phá hư hình tượng của anh ta, yêu cầu Thầy Tiểu khai trừ Bình An khỏi Hội Sinh viên.

Làm một người đàn ông thì nên có khí độ cùng tấm lòng rộng rãi, không phải ông ghét bỏ gì Đàm Tuyền, nhưng hôm nay so sánh giữa anh ta với một nữ sinh thì... thật sự cũng có chút thất vọng.

“Một cây làm chẳng nên non.” Thầy Tiểu nói, “Tôi cũng có hỏi qua một số cán sự khác, bọn họ nói em ngày hôm qua không có tham gia công tác ở Hội Sinh viên, cũng không có đến tham dự hội nghị.”

“Em không nhận được thông báo nào cả, cũng có lẽ là em quên kiểm tra điện thoại.” Bình An cúi đầu, thái độ thành tâm nhận sai.

Tóm lại là cô không nhận được điện thoại, hay là căn bản không có thông báo bằng điện thoại đến cho cô, trong lòng Thầy Tiểu cũng đã có nghĩ đến, “Làm một thành viên của Hội Sinh viên, quan trọng nhất là đoàn kết, chỉ cần mình có thái độ chính trực thì dù bên ngoài nghị luận thế nào cũng không quan trọng. Tôi cũng không phản đối việc em muốn giành vị trí cao nhất, chỉ muốn nhắc nhở em phải chú ý ảnh hưởng.”

Bình An mới đầu còn tưởng rằng Thầy Tiểu tới là để khuyên cô không nên đối nghịch với Đàm Tuyền chứ, Bình An hơi nở nụ cười, “Thầy Tiểu, em biết nên làm như thế nào ạ.”

Thật ra thì ngay từ đầu Thầy Tiểu đúng là không muốn Bình An đối nghịch cùng Đàm Tuyền, dù sao thì chắc Bình An cũng chỉ đang tức giận dẫn đến cãi cọ chút thôi, nhưng mà nhìn lại tư cách của hai người, ông đột nhiên liền nghiêng về Bình An.

Giáo viên trợ giảng Trần này giờ vẫn giữ im lặng giờ bỗng cười nói, “Thầy Tiểu, đừng nhìn sinh viên này bình thường chẳng quan tâm chuyện gì mà lầm nhé, thật sự là rất kiên cường đó, tuyệt đối là một nhân tài.”

Thầy Tiểu nở nụ cười, nhưng không nói gì thêm. Thật ra thì ông không định nhúng tay quá nhiều vào công việc của Hội Sinh viên, nhìn chung Hội Sinh viên làm việc tương đối độc lập, đều là các sinh viên trong hội tự mình triển khai công tác, chỉ khi nào thấy bọn họ gặp khó khăn lớn thì giúp đỡ họ giải quyết một chút.

“Sinh viên Phương, Tổ ngoại giao sau này vẫn phải dựa vào em.” Thầy Tiểu nhớ tới Hội Sinh viên hiện tại đang gặp phải vấn đề khó khăn, đặc biệt là Tổ ngoại giao, bởi sắp tới sẽ có hội thao thể dục, vấn đề tiền tài trợ rất quan trọng, nếu như không có công ty lớn tài trợ trong việc tổ chức, sợ rằng kết quả báo cáo cũng không tốt.

Bình An khách sáo nói, “Thầy Tiểu, hiện tại Đàm học trưởng là Tổ trưởng Tổ ngoại giao, dĩ nhiên phải lấy ý kiến của anh ta là chính, anh ta nói cái gì thì sẽ làm theo cái đó.”

Tính cách Đàm Tuyên như vậy có thể ra ngoài mà kéo được tài trợ gì sao? “Dù sao phương diện công tác này em vẫn có vẻ quen thuộc hơn so với Đàm Tuyên.”

“Xin Thầy Tiểu yên tâm, em sẽ đặt công việc của Hội Sinh viên lên trước, sẽ không để cho tình cảm riêng tư ảnh hưởng đến công việc.” Bình An bảo đảm nói.

Lúc này Thầy Tiểu mới yên tâm, “Vậy thì tốt. Được rồi, đừng để ý chuyện trên diễn đàn nữa, một lát tôi sẽ tìm quản lý mạng, xóa bài viết này đi.”

Bình An đứng lên, “Thầy Tiểu, Thầy Trần Phụ giảng, vậy em xin phép về trước.”

Ra khỏi khu lớp học, Bình An không về ký túc xá mà đến cửa hàng độc quyền LENKA của cô một chút để xem việc bán hàng, tòa nhà thương mại này mở cửa lúc mười giờ hằng ngày, bây giờ đã sắp mười một giờ.

Chiêm Mộng Ny đang thử hiệu quả sản phẩm trên mu bàn tay hai nữ sinh, thấy Bình An đi vào, gật đầu cười, “Chị Bình An.”

Hai nữ sinh kia vừa nghe Chiêm Mộng Ny gọi vậy liền lập tức quay đầu, ánh mắt nhìn Bình An liền sáng rực mừng rỡ, “Chị chính là Phương Bình An, người mở cửa hàng ngoài trường học đó hả?”

Bình An cười gật đầu, “Các em là?”

“Chúng em là sinh viên khoa công nghệ thông tin, Chị Phương, chúng em ủng hộ chị nha, chị nhất định sẽ trở thành nữ Hội trưởng Hội Sinh viên thứ hai của trường.” Hai nữ sinh rất hưng phấn kêu lên.

“Cám ơn.” Bình An có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ chỉ mới một buổi tối thôi mà mọi người đều biết hết rồi sao? Tốc độ truyền bá của Internet quả thật đáng sợ.

“Học tử, cửa hàng độc quyền này là của chị mở sao?” Một cô tò mò hỏi.

Bình An gật đầu, “Đúng vậy, phiên hai em tuyên truyền dùm một chút nha.”

“Oa, học tử, chị lợi hại ghê.” Một cô khác hâm mộ nhìn Bình An, “Nhưng nghe nói chị là thiên kim tập đoàn Phương thị mà, sao lại muốn mở cửa tiệm riêng vậy?”

Bình An cười nói, “Chị muốn tự lực cánh sinh.”

Nói chuyện một lát, hai nữ sinh liền mua hai chai sữa dưỡng da đi về, còn nhấn mạnh nhất định sẽ thay Bình An tuyên truyền tiệm này.

Nhìn nụ cười ngây thơ sáng lạn của họ, Bình An mới phát giác được rằng mặc dù mình cười đến vui vẻ, nhưng chưa đủ thật lòng, cô cũng từng có nụ cười không buồn không lo này, chỉ là đã đánh mất ở trong ký ức.

Chiêm Mộng Ny đem sổ sách buôn bán hai ngày nay cho Bình An xem, doanh số cũng không được tốt lắm, mặc dù mặt tiền cửa hàng hấp dẫn người ta, nhưng dù sao đây là sản phẩm mới, rất nhiều người còn chưa có lòng tin để mua dùng.

Dù sao thì cũng chỉ còn thiếu một chút sự nổi tiếng mà thôi, phải nửa tháng nữa Công ty AOMI mới có thể tung quảng cáo, đến lúc đó việc kinh doanh cũng sẽ tốt lên rất nhiều.

Ừ, không biết có ai nhận lời mời làm thêm hay không, cô dùng máy tính trong cửa hàng mở diễn đàn của trường học ra, không thấy bài đăng giật gân kia nữa, nhưng chẳng qua lại xuất hiện không ít bài đánh cược, Bình An cười một tiếng, không có chút hứng thú mở ra xem.

Hộp thư cá nhân có mấy chục tin nhắn, Bình An vừa nhìn vào nội dung thì đầu liền xuất hiện đầy vạch đen, chả biết nghĩ sao mà nhiều người ấy vậy mà còn hỏi cô có phải muốn tìm người làm thêm để đối phó với Đàm Tuyên từ trong chỗ tối hay không.

Cô xóa mấy tin nhắn ba vợ này, đang định gọi điện thoại cho mấy sinh viên có vẻ có thành ý để hẹn gặp mặt thì điện thoại di động của cô vang lên.

Tống Tiểu Tiểu gọi điện thoại tới, “Bình An, mau tới Khu căn tin số 2, có trò hay để xem nè.”

“Trò gì?” Bình An nghi ngờ hỏi.

“Đàm Tuyên bị đánh hội đồng rồi.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Chính Thức Tuyên Chiến

Mặc dù Đàm Tuyên không phải xuất thân từ gia đình đại phú đại quý gì, nhưng ở cương vị lãnh đạo của Hội Sinh viên thì coi như là cũng có mặt mũi trong trường, là sinh viên bình thường sẽ không dễ có ai đi mà đả tộ với anh ta.

Trừ cô là người bị ép đến không có cách nào mà phải đối nghịch với anh ta, làm gì còn có ai dám trực diện xung đột cùng Đàm Tuyên? Làm vậy chẳng khác gì đối nghịch với cả Hội Sinh viên...

Bình An nhận được điện thoại của Tổng Tiểu Tiểu liền vội vàng đi đến Khu căn tin số 2.

Mới vừa vào cửa chính nhà ăn đã thấy một đám nam sinh quần áo tinh tươm vây quanh một cái bàn, trên bàn hình như có hai người đang ngồi, một người trong đó là Đàm Tuyên, một người khác cô nhìn không rõ lắm.

“Ở đây.” Đám Kỷ Túy Ý ngồi cách đó không xa, cũng đang ngồi vừa ăn vừa vây xem bên này.

Bình An cười đi tới, Tổng Tiểu Tiểu đã thay cô gọi cơm, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Đàm Tuyên lại đả tộ với ai thế?”

“Mới vừa rồi, chúng tớ thấy trên diễn đàn có mấy người là fan hâm mộ của Đàm Tuyên đang hòa nhau công kích cậu, nên cũng cãi nhau rùm beng một trận với bọn họ. Nhưng đối phương người đông thế mạnh, lúc đó khí thế mấy người chúng tớ so ra thì thật yếu kém, đột nhiên không biết ở đâu lại xuất hiện một nhóm người gọi là Khâu Thiểu gì đó, mắng đám fan hâm

mộ của Đàm Tuyền xối xả không kịp vuốt mặt. Chặc chặc, con gái mà, đời nào lại chịu nghe những lời mắng khó nghe như vậy nên chắc là đi tìm Đàm Tuyền để kể khổ. Không bao lâu thì Đàm Tuyền xuất hiện, chỉ trích những người đó không nên vô lễ đến thế với nữ sinh, yêu cầu bọn họ xin lỗi. Một người trong đó có tên Khâu Thiệu đốp lại chẳng phải Đàm Tuyền cũng làm khó nữ sinh ở trước mặt mọi người đó sao, muốn xin lỗi cũng được, cứ đến gặp mặt tại nhà ăn, chúng tôi sẽ đáp ứng.” Tổng Tiểu Tiểu tóm tắt chuyện đã xảy ra nửa giờ trước cho Bình An nghe.

“Đúng vậy, đến ngay cả chúng tớ cũng đều bị đem ra mắng.” Vi Ủy Ủy thở phì phì kêu lên, đưa điện thoại di động cho Bình An xem.

Bình An đọc xong thì cơn tức lập tức phùng lên, cô mặc kệ fan hâm mộ Đàm Tuyền công kích cô thế nào, nhưng nếu ngay cả bạn cùng phòng ký túc xá của cô cũng bị mang ra chửi, nổi tức giận này cô không thể nào nuốt cho trôi, đáng giận nhất là bọn họ còn dám nói ba cô không biết dạy dỗ con gái.

Sức chịu đựng của mỗi người đều có giới hạn, tính nhẫn nại của mỗi người đều có điểm dừng, bạn cô bởi vì che chở cô mà bị công kích, ngay cả ba cô cũng dám kéo vào, cô làm sao còn có thể lặng im xem như không có chuyện gì xảy ra.

Cô đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn những người vây quanh Đàm Tuyền, “Tiểu Tiểu, cậu mới vừa nói gì, nhóm Khâu Thiệu à?”

“Đúng vậy, giống như tên đại ca bọn họ là Khâu Thiệu gì đó.” Tổng Tiểu Tiểu nói.

Kỷ Túy Ý vừa ăn món mì thập cẩm mà cô thích nhất vừa cười cười nhìn những người bên kia, gằm gừ, “Nói chuyện nhỏ tiếng quá, khí thế cũng yếu, chẳng kích thích chút nào.”

☞... Tống Tiểu Tiểu ngọng, “Chị hai Kỳ à, chị cho rằng đây là Xã Hội Đen đấu súng đó sao?”

“Bình An, cậu định đi đâu?” Vi Úy Úy kéo tay Bình An đang ra khỏi chỗ, kinh ngạc hỏi.

“Đi tính số.” Bình An cười lạnh nói.

Khi đến gần cái bàn bị bao vây mới phát hiện một bàn khác cũng ngồi đầy mấy nữ sinh đang cảm hận trừng mắt nhìn cô, chắc cũng là người ủng hộ Đàm Tuyên chứ gì...

“Làm ơn cho qua.” Bình An chẳng thèm để ý bọn họ, vỗ lưng một nam sinh đang đứng phía trước.

“Xem náo nhiệt cái gì, rút ngay.” Nam sinh quay đầu lại, vừa thấy một nữ sinh thì liền cho là fan hâm mộ của Đàm Tuyên, lập tức hung ác quát một tiếng.

Bình An lạnh lùng nhếch môi, “Gọi Khâu Thiếu Triết bước ra đây cho tôi.”

“Cô muốn làm gì?” Có hai tên nam sinh sừng sộ.

“Bình An?” Thanh âm quen thuộc quả nhiên truyền ra từ bên trong, Bình An thật muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài.

Khâu Thiếu Triết mặc quần jean màu đen áo sơ mi màu lam vạch đám người đang vây quanh ra, mặt mày hờn hờ nhìn Bình An, “Đúng là em rồi. Em tới đúng lúc thật, anh đang thay em dạy dỗ tên vô liêm sỉ này nè.”

Bình An đưa mắt thoáng nhìn, thấy ánh mắt Đàm Tuyên nhìn cô khinh miệt cùng châm chọc, cố ý cất cao giọng, “Phương Bình An, cô có năng lực

thật, dám tìm người tới đe dọa tôi, cô cho rằng tôi sẽ sợ cô sao? Thật là hèn hạ vô sỉ.”

“Đúng vậy, thật là đáng xấu hổ.” Bàn nữ sinh kể bên lập tức phụ lời.

“Cậu nói cái gì.” Khâu Thiếu Triết đập mạnh mặt bàn, hung hăng trừng mắt nhìn Đàm Tuyên.

“Đàm Tuyên, người nào hèn hạ vô sỉ tự lòng anh rất rõ ràng. Về sau tốt nhất đừng để tôi thấy trên diễn đàn có câu nào nhục mạ Phương Bình An tôi, nếu không tôi sẽ không khách sáo nữa đâu. A, đúng rồi, các người nói tôi ỷ thế hiếp người chứ gì? Bây giờ tôi sẽ ỷ thế hiếp người cho các người xem. Tôi đi ngay ngồi thẳng, người nào có ý kiến gì với tôi thì cứ thẳng mặt tôi mà nói, chứ mà để cho tôi thấy được người nào công kích bạn tôi, thậm chí dám công kích ngay cả người nhà tôi...” Nụ cười luôn luôn ôn hòa của Bình An giờ trở nên lạnh lẽo vô cùng, làm cho người ta cảm giác đang đặt mình trong băng động ngàn năm, “Vậy cũng chớ trách tôi thật sự ỷ thế hiếp người nha. A, bình thường tôi cũng thích liên lụy cả nhà.”

“Cô dám uy hiếp bạn học.” Đàm Tuyên đứng phắt dậy, nghiêm nghị như chính nghĩa thuộc về ta mà nhìn chăm chăm Bình An.

Bình An cười lạnh, “So với những người nào đó nhân phẩm tuột dốc đến vô hạn công kích người khác trên diễn đàn, tôi đây cũng được coi là quang minh chính đại rồi.”

“Quang minh chính đại? Vậy bọn họ là cái gì? Cô không thấy bọn họ nhục mạ bạn học sao? Quả thật là không bằng cầm thú.” Đàm Tuyên rít răng, ra vẻ ta đây là đang duy trì quang minh chính nghĩa.

“Xì, đừng lấy bản thiếu gia so với cậu, cậu so hơn được không?” Khâu Thiếu Triết liếc mắt xem thường Đàm Tuyên một cái, “Người đàn ông thật sự sẽ không so đo với phụ nữ, trước mặt mọi người khi để nữ sinh thì ra thể thống gì?”

“Mới nãy trên diễn đàn, các người cũng liên hợp khi để mấy nữ sinh đó thôi.” Đàm Tuyên xanh mặt nhìn Khâu Thiếu Triết, anh ta không có một chút ấn tượng nào đối với nam sinh đột nhiên xuất hiện này, trước nay chưa từng thấy người này đi cùng với Phương Bình An, nếu như anh ta có gặp qua thì nhất định đã nhớ rồi.

Mấy nữ sinh khác cũng nghĩ giống như Đàm Tuyên, họ hoàn toàn không biết Khâu Thiếu Triết từ đâu xuất hiện, từ trước đến nay chưa từng thấy qua, nếu đã từng gặp một nam sinh anh tuấn như vậy nhất định là phải nhớ rõ chứ.

“Ai biết những người mồm miệng ác độc hùa nhau mắng một nữ sinh nhỏ bé đó cũng là nữ sinh đâu, tôi còn tưởng rằng là thứ cặn bã gì chứ, nếu biết cũng là nữ sinh, chúng tôi khẳng định sẽ dụ dỗ một chút rồi.” Một nam sinh đứng bên cạnh Khâu Thiếu Triết cười xấu xa trả lời.

Những người khác cười âm lên, “Đúng vậy, trên mạng thì làm sao biết ai là heo ai là khủng long, ai biết có phải là một tên biến thái thích công kích nữ sinh vừa xuất hiện hay không?”

Đàm Tuyên và đám nữ sinh tức giận đến nổi mặt mày tái mét cả...

Bình An tức giận trợn mắt nhìn Khâu Thiếu Triết một cái.

Khâu Thiếu Triết sờ sờ chóp mũi, hướng về phía những nam sinh khác nói, “Được rồi, các cậu nên làm gì thì đi làm đi, chớ phiền anh đây nữa.”

“Trọng sắc khinh bạn nha.” Những nam sinh kia phá lên cười.

“Được rồi, đừng quấy rầy thời khắc gặp mặt tốt đẹp của Khâu Thiếu nữa.” Rốt cuộc họ lập tức giải tán, không ai xem Đàm Tuyên ra gì.

Khu căn tin số 2 hiếm khi nào ngồi đầy người như vậy, không cần nhìn cũng biết tầm mắt của bọn họ là đang nhắm về phía này.

Bình An nhìn Đàm Tuyền, trên người tỏa ra khí thế lạnh lùng giống như một nữ chiến sỹ đang tuyên chiến, “Đàm Tuyền, chúng ta tranh đi cãi lại mãi thì cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng chúng ta đánh cuộc đi, xem xem cuối cùng ai trong chúng ta có thể trở thành tân Hội trưởng Hội Sinh viên.”

“Cô dám cam đoan sẽ không dùng những thủ đoạn hèn hạ không?” Cô là thiên kim Tập đoàn Phương thị, muốn có được vị trí Hội trưởng Hội Sinh viên thì quá dễ.

“Anh không đáng để tôi phải giở thủ đoạn gì, vì công bằng liêm chính, đến lúc đó sẽ để cho tập thể toàn trường bỏ phiếu.” Bình An miệt thị nhìn Đàm Tuyền một cái, kẻ có lòng dạ tiểu nhân sẽ luôn hoài nghi người khác cũng hèn hạ giống anh ta.

Hạ chiến thư ngay trước bạn học cả nhà ăn, bởi vô luận thế nào cô cũng muốn cố gắng một lần. Có đôi khi làm người là vậy đấy, cho dù không thèm để ý đến cái danh lợi con con kia nhưng cũng sẽ phải tranh một lần.

“Được.” Đàm Tuyền đáp ứng ngay, anh ta không tin là Phương Bình An có thể dùng tiền mà mua chuộc được toàn bộ người trong trường, với quan hệ của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ không thua một thiên kim chỉ được cái nhà giàu.

Đàm Tuyền tự tin sáng khoái đáp ứng như vậy cũng không lạ, anh ta hết lòng tin tưởng rằng đa số người cũng như anh ta, đều có lòng thù dạ hận với người nhà giàu.

Nghe Đàm Tuyền đồng ý, Bình An cười nhạt không nói thêm nửa lời, kéo Khâu Thiếu Triết trở về chỗ ngồi của mình, ấn anh ngồi xuống, đưa mắt lạnh nhìn chăm chăm anh, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Ba người đám Kỷ Túy Ý nhìn nhau, đồng lòng giữ im lặng, hăng hái dạt dào nhìn Bình An và Khâu Thiếu Triết.

Khâu Thiểu Triết vừa thấy ba mỹ nữ ngồi đối diện, lập tức giơ tay lên, “Xin chào ba vị mỹ nữ.”

“Xin chào mỹ nam.” Ba người đồng loạt gật đầu.

Bình An tức giận đá bấp chân Khâu Thiểu Triết một cái, “Khâu Thiểu Triết.”

Khâu Thiểu Triết lập tức ngồi thẳng người, cười híp mắt nói, “Anh chuyển trường đến đây học, về sau chúng ta là bạn học, anh học Đại Học năm 3 rồi, em mới đại học năm thứ hai thôi, về sau phải gọi anh là Khâu học trưởng, biết không?”

“Anh chuyển trường...” Bình An lại phải nhức đầu rồi, ba anh ta Giám đốc Sở Giáo dục, muốn chuyển trường quả thật không khó, “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì, tại sao lại cùng Đàm Tuyên cãi vã chi vậy?”

“Hắn ta đang khi dễ em, rất nhiều tin nhắn trên diễn đàn BBS đều từ một IP, hơn nữa đều là IP của hắn, nếu như không phải hắn ẩn mình để cố động người khác công kích em, anh đem đầu của anh chặt xuống.” Khâu Thiểu Triết kêu lên.

Bình An yếu ớt nói, “Tôi biết rõ anh ta là tiểu nhân, nhưng anh không nhất thiết phải so đo với anh ta làm gì, tôi tự có biện pháp đối phó, hơn nữa trên diễn đàn nói gì cũng được, đó đều là chuyện của tôi.”

Dừng một chút, Bình An lại nói, “Anh đã có bản lĩnh chuyển tới trường học của chúng tôi, chắc cũng có bản lĩnh xóa mấy bài đăng xóa đó chứ?”

Vậy mà cũng cần bản lĩnh sao? Khâu Thiểu Triết sững sốt một chút, nhưng vẫn nói, “Xóa bài đăng chắc chắn không thành vấn đề, lúc về sẽ kêu người xóa bỏ.”

“Anh vừa chuyển trường tới đây thôi mà, sao chưa gì đã biết nhiều người như thế?” Nghe kiểu anh ta nói thì biết ngay anh ta là một đại ca.

“Đều là người quen lúc trước, có mấy người là con trai cấp dưới của ba anh, dù giao tình không sâu, nhưng cũng coi như là biết nhau.” Khâu Thiếu Triết nhún vai nói, anh đương nhiên sẽ không nói cho Bình An hay có mấy người là quen biết ở quán bar.

Bình An thở ra một tiếng, cô cũng nhìn ra những người đó đều là người địa phương Thành phố G, không nhắc tới bọn họ nữa, “Khi không rồi hơi anh lại chuyển tới trường học của chúng tôi làm gì?”

“Chơi rất vui.” Khâu Thiếu Triết nhìn cô một cái, cười nói, “Lát nữa em dẫn anh đi tham quan xung quanh một chút, xem trường học này như thế nào?”

“Không rảnh.” Bình An không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, giống như Khâu Thiếu Triết là người mắt bệnh phong, cô nhất định tránh thật xa mới được.

“Uống công anh vì em mà đắc tội với nhiều người như vậy, em vẫn không coi anh là bạn.” Khâu Thiếu Triết ăn vạ.

“Vậy tôi sẽ tìm người đi cùng anh nhé?” Bình An đột nhiên nở nụ cười, đáy mắt lóe một tia狡 hoạt.

Khâu Thiếu Triết nhìn cô một cái, đứng lên, “Thôi miễn đi, các vị mỹ nữ ăn từ từ nhé, tôi đi trước đây, gặp lại sau.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Không Đề

Sau khi Khâu Thiếu Triết rời đi, Kỷ Túy Ý lập tức cầm chiếc đĩa chỉ thẳng vào Bình An, “Nói, quyển rũ được một ‘mặt hàng’ như vậy từ lúc nào?”

Bình An còn chưa nói cho các cô biết chuyện thiếu chút nữa bị tạt axit sunfuric lúc nghỉ đông, sợ các cô sẽ lo lắng, bây giờ việc Khâu Thiếu Triết xuất hiện tại học viện đại học kinh tế ngoại ngữ lại nhắc nhở cô một chuyện khác.

Anh ta vì cô nên mới xuất hiện ở chỗ này? Hay là nếu như không có cô anh cũng vẫn sẽ chuyển đến đây? Cô rất chắc chắn kiếp trước chưa bao giờ nhìn thấy Khâu Thiếu Triết ở trường học, nhưng mà trường học lớn như vậy không gặp qua anh ta cũng là chuyện rất bình thường.

Nếu như kiếp trước anh chuyển trường tới đây, vậy rất có thể anh đã quen biết Đỗ Hiểu Mị ở khoảng thời gian này, vậy cuối cùng trong việc hãm hại cô là do anh bị Đỗ Hiểu Mị lợi dụng hay là anh cùng Đỗ Hiểu Mị hợp tác?

Cô thật sự không hy vọng là vế sau, nhưng nếu quả thật là vế sau, cô nhất định sẽ không để cho Khâu Thiếu Triết và Đỗ Hiểu Mị có cơ hội cùng nhau hãm hại cô lần nữa.

“Sao lại ngây người ra vậy, hay là đang nghĩ đến vị Khâu thiếu gia kia?” Kỷ Túy Ý thấy Bình An chỉ lo ngăn người mà không có chú ý câu hỏi của các cô.

Bình An lấy lại tinh thần, nhìn họ cười ha ha, “Thật ra thì tớ và Khâu Thiếu Triết cũng chỉ mới bắt đầu quen lúc nghỉ đông thôi. Lúc đó tớ đang đến Công ty AO-MI học, lúc chuẩn bị về nhà, có một kẻ điên nhảy ra tạt axit sunfuric vào tớ, Khâu Thiếu Triết đã thay tớ lãnh cú đó.”

Cô cố gắng nói giảm đến hết mức có thể bởi không muốn hù dọa ba người chị em tốt của mình.

“Cái gì?” Kỳ Túy Ý kinh ngạc kêu một tiếng, lại khiến những ánh mắt vốn lúc nãy đã vô cùng vất vả để dời đi giờ lại hứng thú quay sang nhìn các cô tiếp, cô trợn mắt nhìn những người đó một cái, mới hạ thấp giọng hỏi, “Người nào lại dám tạt axit vào cậu? Sao cậu không nói sớm, tóm lại là việc gì thế?”

Vẻ mặt Tống Tiểu Tiểu và Vi Úy Úy cũng khẩn trương hẳn lên, “Sao cậu không nói chuyện này với bọn tớ lúc nghỉ đông? Cậu đã đắc tội người nào hả?”

“Các cậu không cần lo lắng như vậy, không phải tớ vẫn đang tốt lành đây sao? Thật ra thì tớ cũng không quen biết người đó, đại khái là một tên điên thôi.” Cô không muốn nói là vì Hà Tư Lâm mới thiếu chút nữa bị tạt axit, mặc dù cô rất thất vọng đối với Hà Tư Lâm, nhưng cũng không muốn cho nhiều người biết rằng anh đã từng vì một người đàn bà mà thiếu chút nữa phá hủy chính mình.

“Bắt được người không?” Kỳ Túy Ý nghi hoặc.

Vi Úy Úy lại nói, “Có thể là tới trả thù giống như trên tivi không? Bình An, ba cậu là một người phong lưu, hay là vì ba cậu nên muốn tổn thương cậu?”

Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý đồng thời lườm cô một cái, “Xùy, cái miệng quạ đen nhà cậu, làm gì có nhiều chuyện nhảm nhí đến vậy?”

Bình An nở nụ cười, “Nếu như là vì ba tở, vậy thì phải bắt cóc tở, chứ không phải tạt axit tở.”

“Bậy.” Ba người đồng loạt trừng mắt với cô.

“Được rồi được rồi, không đùa nữa, thật ra bây giờ tở rất an toàn, đã không sao nữa rồi. Tở không nói cũng bởi vì sợ các cậu lo lắng, hơn nữa mới qua năm mới, nói đến những việc này không phải xui xẻo sao?” Bình An lập tức cười ha hả giải thích.

“Chẳng qua là nhìn Khâu Thiếu Triết lại không giống như loại người thấy việc bất bình ra tay giúp đỡ nha.” Kỷ Túy Ý sờ lên cằm, nghi ngờ liếc xéo Bình An, “Cậu thật sự không quen anh ta trước chứ?”

“Chỉ gặp qua mấy lần chứ không tính là quen biết. A, anh ta là con trai của Giám đốc Sở Giáo Dục đấy.” Bình An thản nhiên, tính ra thì Khâu Thiếu Triết không phải là người có bản tính xấu, chỉ là chưa đủ chín chắn nên sẽ rất dễ bị lợi dụng.

“Thì ra là kẻ có lai lịch lớn.” Tống Tiểu Tiểu gật đầu một cái, “Hay là anh ta muốn theo đuổi cậu chứ gì, nếu không sao có thể tự hy sinh mình như vậy.”

“Tiểu Tiểu, cậu nói đúng chóc.” Vi Úy Úy cười to.

Bình An bĩu môi, “Khâu Thiếu Triết nếu như làm bạn thì có thể, chứ nói đến làm tình nhân thì miễn bàn đi.”

Kỷ Túy Ý đồng ý phụ lời, “Loại người thuộc dạng cán bộ cao cấp này làm sao có thể chỉ chung thủy với một người phụ nữ duy nhất được. Bây giờ anh ta thấy mới mẻ thì theo đuổi cật lực, cái gì cũng nguyện ý làm vì cậu, đến khi cảm thấy hết mới mẻ hứng thú nữa, chắc chắn anh ta vừa quay đầu đi liền quên cậu mất tiêu rồi.”

“Tiểu Ý phân tích sâu sắc lắm.” Tống Tiểu Tiểu gật đầu, cảnh cáo Bình An, “Cậu cũng đừng có mà tùy tiện động lòng với Khâu Thiếu Triết đấy, tớ thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu cũng không phải là loại đăm đõi đưa tình gì đó đâu.”

“Các cậu đừng có lo lắng chuyện không đâu, chẳng phải Bình An còn có Tống tài tập đoàn Nghiêm thị gì đó sao? Đây thì gọi là tình yêu kiểu gì?” Vi Úy Úy chợt nhớ tới lúc trước Trịnh Yến Đình có đề cập tới chuyện bạn trai của Bình An.

Được Vi Úy Úy nhắc nhở một lời như vậy, hai người khác cũng liền nhớ tới, “Trịnh Yến Đình nói vậy là có ý gì?”

Bình An thở ra một tiếng, “Lần trước tớ với Nghiêm Túc mua đồ ở siêu thị, vừa đúng lúc gặp phải cô ta. Chắc, các cậu không thấy biểu hiện của cô ta lúc đó thôi, giống như con sói đang đói lại gặp được dê con vậy đó, tớ thấy rét lạnh dùm Nghiêm Túc vậy đó.”

“Được rồi, đó không phải là trọng điểm.” Kỷ Túy Ý gõ vào đầu cô một cái, “Tình cảm giữa cậu và Nghiêm Túc đã tốt đến mức có thể cùng đi dạo siêu thị rồi hả?”

“Không phải, bà nội Nghiêm Túc và bà ngoại tớ là đồng nghiệp cũ, bữa đó họ tiện thể ở lại nhà bà ngoại tớ ăn cơm, tớ bị sai đi mua này nọ, anh ta chỉ là đi theo giúp tớ xách đồ mà thôi.” Bình An nín khe không nhắc đến chuyện Nghiêm Túc muốn cô làm bạn gái anh, cũng không biết tại sao mà chỉ là không muốn nói ra, trong tiềm thức cô vẫn cảm thấy lời nói kia không giống thật.

“Người đàn ông như Nghiêm Túc... chính là đại thần trong truyền thuyết đó nha. Bình An, lúc nào thì mời anh ta ra cho người phàm như chúng tớ được gặp một lần với?” Vi Úy Úy cười híp mắt nói.

Bình An để đĩa xuống, “Đại thần đều là cao không với tới, tốt nhất là về nhà nằm mơ còn dễ hơn.”

Họ bưng khay ăn để vào chỗ thu khay, sóng vai đi trở về ký túc xá, Tống Tiểu Tiểu kéo cánh tay Bình An, cười hỏi, “Mặc dù Nghiêm Túc xì căng đan không ít, nhưng thử tổng hợp lại tố chất thì lại tuyệt đối là người đàn ông tuyệt đỉnh độc nhất vô nhị, cậu không cảm thấy động lòng sao?”

“Nhiều xì căng đan không khác gì mấy tên lãng nhăng bay bướm như vậy, tớ còn có thể động lòng sao?” Bình An buồn cười hỏi.

“Cái này rất khó nói nha, những xì căng đan đó có trời mới biết là thật hay giả, huống chi một người đàn ông ưu tú như anh ta nếu bên cạnh một người phụ nữ cũng không có thì mới khiến người ta lo lắng chứ? Thật ra thì người đàn ông trước hôn nhân như thế nào cũng được, chỉ cần sau khi kết hôn thì toàn tâm toàn ý với vợ thì có cái gì không được đâu chứ?” Kỷ Túy Ý nói.

“Lời Tiểu Ý rất có lý nha, có xì căng đan với Nghiêm Túc toàn là minh tinh ca sĩ, nói không chừng đều là muốn mượn danh của anh ta để nổi tiếng, chưa chắc những xì căng đan đó là thật nha.” Tống Tiểu Tiểu là một người viết tiểu thuyết, cũng đã đem vai nam chính không có ai đảm nhận trở thành Nghiêm Túc, cũng chỉ có anh mới phù hợp yêu cầu của vai nam chính trong tiểu thuyết thôi.

Trong lòng Bình An khẽ rục rịch, nhưng vẫn cứ lắc đầu nguây nguậy, “Mà xì căng đan của anh ta là thật hay giả cũng đâu có liên quan gì đến tớ.”

Đề tài Nghiêm Túc không được bàn luận thêm nhiều, họ chuyển sang chuyện Đàm Tuyên muốn nhất quyết phân cao thấp cùng Bình An.

Sau khi về lại ký túc xá, Bình An lên diễn đàn trường liền phát hiện các bài viết trước về cô quả thật đã không còn, ngược lại chuyện đánh cược của

cô và Đàm Tuyên lại được đăng lên, mấy lời bình luận đều tương đối ôn hòa, không giống những bài trước toàn những bình luận công kích.

Nhìn một chút cô không có hứng thú gì lại tắt đi. Gọi điện thoại cho những bạn học muốn làm thêm, hẹn bốn giờ chiều ở cửa siêu thị gặp mặt. Cô nhìn kỹ tư liệu họ để lại trong trang cá nhân của mình, tổng cộng có tám người phù hợp yêu cầu của cô, nhưng cô lại không cần nhiều người như vậy, không thể làm gì khác hơn là cùng hẹn gặp mặt ở cửa siêu thị lúc 4g chiều, đến lúc đó sẽ xác định luôn sẽ tuyển người nào.

Ngủ trưa xong, Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý bàn nhau đi dạo phố, nên tìm Vi Úy Úy và Bình An cùng đi.

“Buổi chiều Chi đoàn Trường có việc, tớ không đi được.” Vi Úy Úy là cán sự trong Chi đoàn trường, bình thường cũng rất là bận rộn.

“Còn cậu, Bình An?” Tống Tiểu Tiểu nhìn về phía Bình An.

Bình An nói, “Các cậu đi đi, tớ muốn đi gặp một lượt những bạn học đã nhận lời làm thêm.”

“Sao cậu không tìm chúng tớ làm thêm cho cậu?” Vi Úy Úy cười hỏi.

“Thôi đi đừng xạo, cậu mỗi ngày so với tớ còn muốn bận hơn, ở đó mà có thời gian làm thêm, Tiểu Tiểu còn phải gõ chữ, Tiểu Ý thì tương đối rảnh rỗi, nhưng trường học lớn như vậy chỉ có hai ba người tuyên truyền thì không hiệu quả đâu.” Bình An cười nói.

Kỳ Túy Ý vừa mặc áo khoác vào vừa nói, “Tớ hẹn đám bạn bên các trường đại học công khác tối mai ăn cơm rồi, đến lúc đó chúng ta cùng đi đi, tớ có nói qua với họ chuyện đó, hình như họ cũng rất có hứng thú.”

“Được.” Bình An đồng ý.

Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý đi ra cửa, Bình An nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa mới tới bốn giờ, liền muốn lên mạng một chút.

Cô mở Laptop ra, mới vừa đăng nhập QQ thì có vài người gửi tin nhắn đến.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân nhắn đến, bởi họ thấy bài đăng trên diễn đàn nên nhắn tin hỏi thăm cô. Còn có vài người trong Hội Sinh viên, có người trách cô sao lại đối nghịch cùng Đàm Tuyền, cũng có người đối với cô bày tỏ ủng hộ và quan tâm.

Thật ra thì quan hệ của Đàm Tuyền ở trong Hội Sinh viên cũng không phải đặc biệt tốt cho lắm, là một người quá độc đoán quá tranh quyền nên anh ta dễ làm cho người khác bất mãn, còn Bình An mặc dù không đặc biệt xuất sắc, nhưng do cô luôn bình tĩnh ôn hòa nên cũng làm nhiều người thích làm việc với cô.

Thấy những tin nhắn này mới nhớ hai ngày nay cô cũng không có lên QQ, cô trả lời lại mỗi người bọn họ một khuôn mặt tươi cười, thấy Trịnh Yến Phân và Phùng Ngọc Đình gửi lời trách cứ, Bình An cười một tiếng cho qua, cũng trả lời bằng khuôn mặt tươi cười giống những người kia.

Không tới một phút, Trịnh Yến Phân đã trả lời tin nhắn của cô, “Phương Bình An, làm người không thể không biết xấu hổ như vậy, có tiền thì giỏi lắm sao? Có tiền là có thể tùy tiện khi dễ người khác sao? Tôi cho cô biết, nếu là cô làm Hội trưởng, tôi chắc chắn rút lui khỏi Hội Sinh viên.”

Bình An bật cười, Đàm Tuyền có một fan hâm mộ trung thành như vậy thật không tệ nha.

Phùng Ngọc Đình cũng trả lời qua, “Phương Bình An, cô khiêu chiến bản thân bằng một đỉnh cao mà cô không thể với tới, không phải là có dũng khí, mà là không tự lượng sức mình.”

Biểu tượng forum của Hội Sinh viên đang nhấp nháy, thì ra Trịnh Yến Phân vào đây lập lại lần nữa những lời mà vừa nãy cô ta chat riêng bên ngoài.

Có mấy người bình thường quan hệ khá tốt với Trịnh Yến Phân đều có lời đồng ý với lời nói của cô.

“Hội Sinh viên căn bản là một đoàn thể tự do, mỗi người đều có quyền tự do, bạn học Phương đã có năng lực này, tôi hoan nghênh khiêu chiến của cô.” Đàm Tuyền cũng ra mặt nói chuyện.

“Nếu Đàm Tuyền cũng đã nói vậy, mọi người cũng không cần trách cứ ai nữa, chuyện này ai đúng ai sai chẳng quan hệ gì.” Ông Hiền Bân nhắn một tin ngay sau tin của Đàm Tuyền.

“Tài trợ của Hội Sinh viên trước giờ vẫn do chị Bình An tìm được, chị tuyệt đối có tư cách làm Hội trưởng.” Lâm Tĩnh cũng nói ra.

Bình An mở cửa sổ QQ của Lâm Tĩnh đang nhấp nháy ra, “Chị, những người đó xấu tính thật, cứ làm như Đàm Tuyền trời sinh là Hội trưởng Hội Sinh viên vậy đó, ai khác cũng không có tư cách.”

“Đừng để ý họ làm gì, quan trọng nhất là kết quả sau này.” Bình An trả lời tin nhắn của cô, “Bây giờ em có rảnh không? Tới ký túc xá của chị một chút đi.”

“Lập tức tới ngay.”

Chương sau Nghiêm đại thúc xuất hiện, ỡm ờ hết biết luôn ná.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Giai Nhân Ước Hẹn

Ký túc xá Lâm Tĩnh cách tòa nhà của Bình An cũng không xa, không đến mười phút đã có tiếng gõ cửa.

“Học tử.” Ngoài cửa trừ dáng người hoạt bát đáng yêu của Lâm Tĩnh còn có dáng người cao gầy của Diệp Hiểu Vân.

“Sao các em lại cùng đến đây vậy?” Bình An mở cửa cho các cô đi vào, lấy đặc sản từ quê Ký Túy Ý mang ra tiếp đãi họ.

“Hiểu Vân biết em muốn đến chỗ chị, cho nên đi cùng.” Lâm Tĩnh cười nói, đây là lần đầu tiên cô tới ký túc xá của Bình An, “Học tử, ký túc xá của mấy chị thật xinh đẹp.”

“Ký túc xá của trường không phải đều giống y như nhau sao?” Bình An cười hỏi.

“Ký túc xá của các chị tốn rất nhiều tâm tư nha, cảm giác đặc biệt ấm áp.” Mặc dù các ký túc xá đều giống nhau về bố cục, nhưng bởi vì cách trang trí tỉ mỉ nên cảm giác cũng không giống nhau.

Bình An cười nói, “Đây đều là ý tưởng của ba vị mỹ nữ kia, chị lười lắm, nhưng đã là một cô gái thì nhất định phải đối xử tử tế với chính mình, bất kể là chỗ ở hay là quần áo trên người, không cần tốt nhất nhưng phải thoải mái nhất.”

Diệp Hiểu Vân nhìn như gương mặt của Bình An vẫn tươi như hoa hai má lúm đồng tiền, chần chờ một chút mới hỏi, “Học tử, hiện tại rất nhiều

người trong Hội Sinh viên đều tin tưởng lời nói Đàm Tuyên, cho là chị cư xử không phải với anh ta, có nên giải thích với họ một chút không?”

“Hừ, lê lết theo bọn họ mà giải thích thì có hữu dụng không?” Lâm Tĩnh còn tức giận việc mình bị gạt ra rìa, không thông báo cho bọn họ đi họp, đã vậy còn tự tiện để Đàm Tuyên kiêm nhiệm vị trí Tổ trưởng Tổ ngoại giao.

“Chuyện ở Hội Sinh viên không cần để ý làm gì, hôm nay chị tìm các em tới là vì muốn cùng nhau bàn bạc một chuyện khác. Chuyện này là chuyện riêng của chị, không liên quan gì đến chuyện của Hội Sinh viên.” Bình An nói, hiện giờ cô không có thừa tâm tư đâu mà đi để ý người ta nghĩ về cô như thế nào, chỉ cần đem cửa hàng độc quyền LENKA của mình phát triển thành công, sau đó cô mới có thể chuyên tâm đối phó Đàm Tuyên.

“Ý chị là chuyện làm thêm nói trên diễn đàn đó hả?” Lâm Tĩnh hỏi.

Bình An nhẹ nhàng gật đầu, “Đúng vậy, chị có mở cửa hàng độc quyền bán hàng LENKA ngoài trường, hiện tại cần người tuyên truyền dùm chị, nên muốn hỏi các em có muốn làm thêm hay không.”

“Chị tự mình mở cửa hàng?” Lâm Tĩnh kinh ngạc hỏi, “Em còn tưởng là chị muốn tìm người làm thêm cho công ty gì đó chứ, thì ra là tìm cho cửa hàng của chị.”

Bình An cười nói, “Đúng vậy, chị muốn thử việc gây dựng sự nghiệp của riêng mình.” Không nói rõ lý do mở tiệm, bởi dưới cái nhìn của người khác, việc cô muốn thông qua cố gắng của chính mình để có bầu trời riêng là chuyện rất buồn cười.

Cô không trông mong việc người khác hiểu được lý do tại sao một thiên kim danh giá lại muốn tự mình vất vả mở cửa hàng, quyết tâm này tự cô biết là được rồi.

“Nhãn hiệu LENKA này hình như em chưa từng nghe nói qua.” Diệp Hiếu Vân nghi hoặc hỏi, “Chị, đây là sản phẩm của quốc gia nào vậy, cửa hàng độc quyền của chị mở ở trung tâm thương mại nào vậy?”

“Thật ra thì cũng không phải là nhãn hiệu lớn, mà là sản phẩm chăm sóc da mới của Hàn Quốc, bởi chị biết Công ty AO-MI sẽ làm đại diện nên mới mở cửa hàng này, nữ sinh trường chúng ta nhất định sẽ rất thích.” Bình An giải thích.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiếu Vân cùng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Chị, chị mở ở trung tâm thương mại? Cái trung tâm thương mại ở ngoài trường Đại học chúng ta ấy hả?”

Bình An cười hỏi, “Sao vậy? Chứ nghĩ là chị mở ở đâu? Đây là chị tự mình vay tiền đầu tư đó, chỉ được thành công không thể thất bại đâu nha.”

“A? Chị, chị nói đùa sao, chị mà cần vay tiền người khác à?” Diệp Hiếu Vân hỏi một cách không thể tưởng tượng nổi.

“Thật, qui định của Phương gia chính là như vậy, nếu như không thể tự mình khai mở một phen sự nghiệp thì không có tư cách bước vào Tập đoàn Phương thị.” Bình An nửa thật nửa giả tìm lý do để giải thích.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiếu Vân cùng bừng hiểu ra, “Chị, thì ra chị cũng không an nhàn nha.”

Bình An cười gật đầu ngay, “Nếu chương trình học của các em học kỳ này không nhiều thì có thể đến tiệm của chị làm thêm đó.”

“Không có nhiều, chị, chúng em giúp chị.” Lâm Tĩnh lập tức xung phong.

“Đây không phải là công việc của Hội Sinh viên, cho nên chị sẽ tính tiền lương cho các em. Không cho phép nói không cần, buôn bán là buôn bán,

cho dù chúng ta giao tình khá hơn nữa cũng không thể làm như vậy, sau này nếu muốn lừa các em đến làm việc miễn phí tại Phương thị thì chị mới có thể miễn cưỡng suy tính một chút.” Bình An nói đùa.

Lâm Tĩnh thu hồi câu nói muốn cự tuyệt tiền lương, cười nói, “Vậy chúng ta có thể kiếm thêm chút tiền tiêu vặt rồi.”

“Đừng ảnh hưởng học tập mới tốt.” Bình An nói, cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, đã là... 45" rồi, “Chị còn hẹn mấy người bạn học muốn làm thêm đến cửa siêu thị gặp mặt nữa, các em có muốn cùng đi không?”

“Đi.” Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân cũng hăng hái dạt dào, “Chị, chị có phương án tuyên truyền chưa?”

Vừa nói vừa ra khỏi ký túc xá.

Lúc tới cửa siêu thị là vừa đúng bốn giờ, quả nhiên đã có mấy nữ sinh ở ngồi ở một chỗ chờ Bình An.

Bình An chào hỏi các cô, đề nghị chi bằng đến nhà ăn tìm cái bàn ngồi xuống nói chuyện tiếp. Trong tám nữ sinh này có năm người là sinh viên năm nhất, ba người là sinh viên năm hai, lúc đi đến nhà ăn, Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân nói chuyện với bọn họ, cô cũng âm thầm quan sát họ.

Từ hành động cử chỉ của một người có lúc có thể nhìn thấu rất nhiều thứ.

Sau khi tìm được cái bàn trong góc khuất của nhà ăn ngồi xuống, Bình An hỏi thăm mấy vấn đề chung chung, rồi cũng không nói chuyện nhiều liền để cho họ đi về.

“Học tử, sao em cảm giác có mấy người không phải đến để đi làm thêm, mà là giống như bắt các cô làm chuyện khổ sai gì á.” Đợi sau khi những người đó rời đi, Lâm Tĩnh mới nhỏ giọng nói.

Diệp Hiểu Vân cười nói, “Họ đều là những sinh viên nghèo, muốn làm thêm để kiếm tiền tiêu vặt là chuyện đương nhiên. Chẳng qua là mọi người đều là bạn học, giờ biết là đến làm thêm cho chị... Họ cảm thấy dường như thật mất mặt, cho nên có thái độ tự ái đó mà.”

“Bất kể là làm cho ai, tính tự ái quá cao đều không được.” Bình An nhàn nhạt nói, cô không phải tổ chức từ thiện, không thể bởi vì các cô là sinh viên nghèo mà cho các cô công việc, nếu cô bỏ ra đương nhiên cô cũng muốn thu được hiệu quả.

“Chính là vậy đó, họ sợ đi tuyên truyền từ ký túc xá này đến ký túc xá khác sẽ mất hết mặt mũi.” Lúc trước họ đi phát truyền đơn cho công ty tài trợ Hội Sinh viên nên cũng hiểu là sẽ có chút mắc cỡ.

“Nhưng mà cái cô tên Bạch Hàm không tệ.” Diệp Hiểu Vân nói.

Bình An nhớ tới cô bé cười tít mắt đến không thấy cả tổ quốc kia, nụ cười ngọt ngào, cực kỳ thân thiết, khi biết là cô muốn tìm người làm thêm cho cửa hàng kinh doanh độc quyền của mình thì cũng không có vẻ mặt đặc biệt kinh ngạc hay là khinh thường gì, bởi vậy ấn tượng của cô đối với cô bé không tệ.

“Em có nghe nói về Bạch Hàm, là sinh viên học viện nghệ thuật, học ngành thiết kế, hình như mỗi cuối tuần đều đi làm, nghe nói tiền học phí cùng tiền tiêu vặt của cô ta là do tự bản thân đi làm kiếm được, cũng không biết gia cảnh như thế nào, mà cô ta cũng không có xin trợ cấp học sinh nghèo.” Lâm Tĩnh nói.

“Vậy sao? Thật sự nhìn không ra!” Nhìn Bạch Hàm khí chất tươi mát, cử chỉ hào phóng, xuất thân hẳn không phải là quá thấp.

“Chị, chị cảm thấy thế nào?” Lâm Tĩnh nhìn Bình An, không biết cuối cùng cô quyết định chọn những người nào.

“Chọn Bạch Hàm đi, những người khác để sau hãy nói.” Có Lâm Tĩnh cùng Diệp Hiếu Vân rồi nên cô cũng không cần nhiều người lắm, “Trước tiên chị dẫn các em đến cửa hàng của chị dạo một vòng.”

Sau khi đến cửa hàng, Lâm Tĩnh và Diệp Hiếu Vân đi theo Chiêm Mộng Ny học kiến thức chăm sóc da, Bình An nhớ tới cuộc hẹn với Lê Thiên Thần nên chào tạm biệt bọn họ.

Mới vừa đi tới bên cạnh xe của mình, điện thoại di động trong túi liền vang lên.

“Bình An, em đang ở đâu?” Giọng nói của Lê Thiên Thần.

“Vẫn còn ở trường, tôi sẽ đến ngay bây giờ.” Bình An nhàn nhạt nói, Lê Thiên Thần hẹn gặp cô ở cửa hàng sushi Thiên Anh Hoa, là nơi lần trước cô cùng Nghiêm Túc đi ăn gặp phải anh ta và Đỗ Hiếu Mị.

“Anh đến đón em.” Lê Thiên Thần nói.

“Không cần, tôi tự đi được.” Mở cửa xe, Bình An nổ máy, cúp điện thoại của Lê Thiên Thần.

Xe mới vừa lái lên đường lớn không bao lâu, điện thoại di động lại vang lên, Bình An nổi giận, nhét tai nghe vào tai, “Tôi sẽ đến ngay, không cần anh phải đón.”

Tiếng cười trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp xuyên thấu qua làn sóng điện thoại truyền vào trong tai cô thẳng đến trái tim cô, Bình An ngẩn ra.

“Sao biết là anh muốn hẹn em?” Giọng nói trầm thấp của Nghiêm Túc chậm rãi vang lên.

Bình An hơi bối rối, “Hóa ra là anh, có chuyện gì à?”

Nghiêm Túc thất vọng than nhẹ, “Sao nghe giống như đang thất vọng vậy, chẳng lẽ còn có người đàn ông khác tìm em sao?”

“Đúng vậy, nhưng hiện giờ tôi thật không muốn đến nơi đó.” Bình An cười nói, nghe được âm điệu thất vọng kia, tâm tình của cô không hiểu sao nhẹ nhàng hẳn lên.

“Vậy anh có nên đến chặn em lại, không để cho em hẹn hò với người đàn ông khác không?” Thanh âm của Nghiêm Túc có chút bất đắc dĩ.

Bình An không muốn càng nói càng mập mờ với anh, “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Có chuyện mới có thể tìm em sao? Nhớ em.” Giọng nói trầm ấm quyến rũ nồng đậm giống như rượu ủ lâu năm, làm say lòng người, tim Bình An lỡ một nhịp đập, giống như thật sự có thể cảm nhận được nhớ nhung của anh lúc này.

“Lời này anh đã nói với bao nhiêu phụ nữ rồi?” Nhớ tới xì căng đan của anh, rung động rất nhỏ trong lòng Bình An lập tức bình tĩnh lại.

“Chưa từng nói. Bình An, hai ngày nay ở trường học thế nào?” Nghiêm Túc nhẹ giọng hỏi.

“Không tệ.” Bình An thản nhiên nói.

Giống như có thể nghe được tiếng thở dài mỏng manh của anh, “Được rồi, em lái xe đi, anh không thèm nghe em nói nữa, chuyên tâm lái xe, cuối tuần anh sẽ tìm em.”

Bình An nhẹ nhàng ừ một tiếng, chần chờ một chút mới cúp máy bỏ tai nghe ra.

Từ đầu đến cuối, Bình An không hề phát hiện khoảng mười mét sau xe cô là một chiếc xe màu Porsche đen vẫn theo sát, người đàn ông trên xe mặc áo sơ mi trắng, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm về phía trước, một tay cầm tay lái, một tay cầm điện thoại di động, thật lâu sau, khóe miệng mới cong lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Hai tròng mắt sâu thẳm kín đáo, cất giấu vẻ yêu chiều mà ngay cả anh cũng không phát giác được.

Hai ngày không có gặp cô nhóc này rồi nên tối nay muốn đến tìm cô ăn cơm, không gọi điện thoại cho cô trước chỉ vì muốn xem khi cô nhìn thấy mình thì sẽ có biểu hiện gì, là vui mừng hay là chán ghét? Anh chưa bao giờ thử qua cái cảm giác không thể nắm trong tay này.

Vừa tới cửa trường học thì gặp xe của cô đi ra, cho nên mới nhịn không được mà gọi điện thoại cho cô.

Không ngờ là cô lại đã có hẹn trước rồi, rốt cuộc ai hẹn cô thế?

Anh không phải là kẻ cuồng rình rập, hoàn toàn không có ý muốn theo dõi cô, nhưng vẫn bất tri bất giác đi theo cô tới ngoài cửa Thiên Anh Hoa, xe của anh dừng ở chỗ cách cô 50m.

Khi thấy cô xuống xe đi về phía người đàn ông đang đứng chờ ở cạnh cửa thì đôi mắt sắc bén của Nghiêm Túc lại càng thêm thâm trầm.

Là Lê Thiên Thần...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bài Tỏ Chân Tình

Từ trên xe bước xuống, Bình An liếc mắt một cái liền thấy Lê Thiên Thần mặc âu phục màu đậm đứng ở ngoài cửa Thiên Anh Hoa chờ cô, những ánh đèn sắc sỡ lóa mắt chiếu trên người anh ta càng làm rõ dáng người cao to đẹp trai, dáng vẻ đứng chờ yên lặng hấp dẫn không ít sự chú ý của những phụ nữ đi ngang qua.

“Bình An!” Gương mặt đẹp trai lạnh lùng đột nhiên thay đổi như băng tan trên mặt hồ tĩnh lặng tràn ra tầng tầng nụ cười dịu dàng, cất bước đi về hướng Bình An.

“Chờ lâu chưa?” Bình An gật đầu chào anh ta, tránh cánh tay anh ta đưa tới muốn dắt tay của cô.

“Anh cũng vừa tới, mới tựu trường bận không?” Lê Thiên Thần hạ mắt lưu luyến nhìn cô. Anh ta trở về Thành phố G đã mười ngày nhưng vì vội vàng muốn soạn sửa để đi Thành phố S nhậm chức nên căn bản là không có thời gian tìm cô. Giờ nhìn thấy gương mặt trắng nõn mềm mại của cô mới biết mình nhớ cô bao nhiêu.

“Cũng tốt, cũng không bận lắm.” Bình An đã tới nơi này một lần, biết nhà hàng sushi này được thiết kế bởi một kiến trúc sư nổi tiếng cổ quái, cố ý khiến lối đi tối mờ giống như vào động quỷ, nhất định là thiết kế dành cho những đôi tình nhân rồi.

Cô cố ý cách xa Lê Thiên Thần ba bước, nhìn rõ ràng khu vực sau cánh cửa gỗ rồi mới đi vào.

Vào phòng riêng, Lê Thiên Thần rót cho cô ly trà nóng, “Em gầy đi rất nhiều.”

Bình An cười nói, “Vậy sao? Anh còn chú ý đến cái này à?”

Lê Thiên Thần nhìn cô chăm chú thật sâu, “Anh quan tâm đến tất cả những điều về em.”

“Cám ơn, anh thật là nhân viên tốt của ba tôi, ngay cả con gái ông cũng quan tâm như vậy.” Bình An cố ý vụn vẹo ý tứ của anh ta.

“Không phải vì em là con gái Chủ Tịch.” Lê Thiên Thần thấp giọng giải thích, đôi tay nắm chặt thành nắm đấm đặt trên hai chân, “Anh rất hối hận... Đến bây giờ mới hiểu được tâm ý của mình. Lúc em yêu thích anh, anh lại vì tự ti mà không dám tiếp nhận em. Hiện tại anh không dám cầu mong xa vời là em lại tin tưởng anh lần nữa, anh chỉ hy vọng em hiểu một điều, cho dù em không phải là con gái Chủ Tịch, anh vẫn... thích em như xưa. Đêm nay anh tìm em cũng không phải là muốn em đáp ứng anh cái gì...”

Mặt Bình An không chút thay đổi, chỉ nghe mà không tiếp lời.

Lê Thiên Thần đưa ánh mắt dịu dàng mà thâm tình nhìn cô, “Anh phải xa Thành phố G hai năm, cái mà anh luyện tiếc nhất chỉ có em. Bình An, hai năm sau, nếu như lúc anh trở lại mà bên cạnh em không có người khác, có thể cho anh một cơ hội hay không?”

Nghe anh ta thổ lộ thâm tình, khóe miệng Bình An hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Kiếp trước, cô tin tưởng rằng hễ mình cố gắng thì nhất định sẽ làm cho Lê Thiên Thần yêu cô. Sau khi kết hôn với anh ta, cô chưa bao giờ hoài nghi tình cảm của anh ta cả, bởi anh ta vẫn rất tốt với cô, rất săn sóc cô. Mà sau khi trọng sinh, cô sẽ không bao giờ tin anh ta nữa, nếu như anh ta đã từng yêu cô, cho dù chỉ là một chút, một chút xíu cũng được, thì dù thế nào cũng không thể làm ra những chuyện tổn thương cô như vậy.

Đã từng yêu bao nhiêu, thì giờ cô hận anh ta bấy nhiêu.

Nỗi hận của cô không cách nào giải thoát nên mới luôn ôm lòng hoài nghi đối với tất cả những người có thể tổn thương cô. Cô biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ rất mệt mỏi, nhưng cô lại không có cách nào thoát ra được. Cô không có cảm giác an toàn, chỉ có thể chính mình tự đi tìm phương pháp có thể làm cho bản thân cảm thấy an toàn, để cho cuộc sống của mình được thoải mái hơn một chút.

Mà giờ Lê Thiên Thần đang nói gì vậy? Nói lời yêu cô chân tình thật lòng đến thế, nếu như trước đây thì thế nào cũng làm cho người ta cảm động, nếu như cô chưa từng trải qua những nỗi thống khổ đến cắt ruột đứt gan kia, có lẽ cô sẽ thật sự bị anh ta làm cho cảm động.

“Bình An, nếu như bởi vì những chuyện lúc trước mà em oán trách anh hay hận anh, vậy thời gian hai năm tới này... em có thể từ từ quên đi, chờ anh trở lại đền bù cho em gấp đôi được không? Anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc.” Lê Thiên Thần lại một lần nữa dịu dàng cầu xin.

Bình An đưa mắt hờ hững nhìn anh ta. Đối với người đàn ông mà cô đã từng dốc hết tất cả tâm tư để yêu này, muốn cô không còn chút cảm giác nào với anh ta thật sự không hề dễ dàng, bởi nỗi oán hận đối với anh ta đã vượt qua tất cả. Nhưng cho dù trong lòng khinh thường, Bình An vẫn bình thản mở miệng hỏi, thanh âm cực kỳ bình tĩnh, “Lê Thiên Thần, sao anh đối trá quá vậy? Nếu như tôi không phải là con gái Chủ tịch Tập đoàn Phương thị, anh có ăn nói khép nép với tôi như vậy không? Nếu như anh thật sự yêu tôi, nên biết cái gì đối với tôi là hạnh phúc nhất mới phải.”

“Cho dù em chỉ là một người con gái vô cùng bình thường, anh cũng yêu em, đối với anh mà nói, cõi đời này chỉ có một Phương Bình An.” Lê Thiên Thần vội vàng cầm tay của cô, hy vọng cô có thể hiểu tâm ý của anh ta.

“Tôi đã không còn thương anh nữa.” Bình An lạnh lùng rút tay mình ra, “Tôi nghĩ, chúng ta không cần thiết nói thêm gì nữa.”

“Rốt cuộc em muốn như thế nào mới tin tưởng anh?” Lê Thiên Thần lớn tiếng hỏi, anh ta thật sự cảm thấy sợ hãi, chưa bao giờ sợ sẽ mất cô như lúc này. Anh ta phải rời khỏi nơi này hai năm, hai năm này cô rất có khả năng sẽ gặp được người đàn ông trẻ tuổi giống cô, cũng có thể gặp được người đàn ông tốt hơn so với anh ta... Nếu như cô yêu người khác, vậy anh ta sẽ hoàn toàn mất cô rồi.

Trước khi đi, anh ta phải làm cho cô tin tưởng mình, để cho cô có ý chờ mong anh ta trở về một chút.

Nhưng anh ta thật sự không thể tưởng tượng được rằng cô thật sự không còn một chút xiu tình cảm nào đối với anh ta.

“Anh rời khỏi Tập đoàn Phương thị thì tôi lập tức tin rằng anh yêu tôi thật.” Bình An đứng lên, cúi đầu nhìn anh ta lạnh lùng cười, đúng vậy, anh ta rời khỏi Tập đoàn Phương thị thì sẽ không có cơ hội tổn thương ba.

“Chỉ cần em nguyện ý gả cho người hai bàn tay trắng như anh, anh rời đi ngay!” Lê Thiên Thần cũng đứng lên, đối mặt nhìn thẳng vào cô.

Bình An nhìn anh mỉa mai, “Chẳng lẽ thành công của anh chỉ có Phương thị mới có thể đem lại cho anh sao? Chẳng lẽ trừ Phương thị ra thì anh chẳng có gì cả, nhất định cũng không thể dựa vào bản thân mình mà có được cái gì đó hay sao?”

“Nếu bây giờ anh rời khỏi công ty thì thật không phải đối với chú Phương, hai năm sau, anh đưa chi nhánh công ty Thành phố S kinh doanh thành công rồi, anh sẽ chứng minh với em.” Lê Thiên Thần như đặt lời thề, nói năng thật có khí phách.

“Vậy anh cần phải nhớ thật kỹ lời nói hôm nay.” Không ai hiểu rõ bản lĩnh nói một đằng làm một nẻo của Lê Thiên Thần hơn cô, lúc trước anh ta ngoại tình mà giấu diếm cô lâu đến như vậy, cô một chút cũng không nhìn ra cơ mà.

Lời thề của anh ta thúi y như cứt ấy, đều là đồ bỏ đi.

Chỉ cần để cho cô ở nơi này hai năm có thể nhớ đến anh ta, kêu anh ta nói gì mà chẳng được, “Bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống ăn cơm như bạn bè không? Coi như là ăn cơm tiễn anh đi.”

Bình An suy tính một lát, ngồi xuống lại.

Hai năm sau cho dù Lê Thiên Thần không có rời khỏi công ty, tương lai cô vẫn sẽ làm cho anh ta cút đi.

“Ngày mai đi cùng Đỗ Hiếu Mị à?” Sau khi Bình An ngồi xuống, Lê Thiên Thần liền gọi dọn thức ăn lên, đều là những món sushi Bình An thích ăn.

Nhắc tới Đỗ Hiếu Mị, ánh mắt Lê Thiên Thần chợt lóe một cái rồi ngay sau đó mặt lộ vẻ cười, “Đúng vậy, cô ấy là trợ lý của anh, đương nhiên là cùng đi. Bình An, dường như em rất có thành kiến đối với cô ấy thì phải.”

“A, ai bảo cô ấy đáng dập xinh đẹp như vậy làm chi, phụ nữ nào cũng có trái tim ghen tỵ mà.” Bình An nói giống như giỡn.

Trong nội tâm Lê Thiên Thần vô cùng vui vẻ, chắc Bình An không chỉ ghen tỵ vẻ xinh đẹp của Đỗ Hiếu Mị đâu nhỉ, có phải có một chút là vì anh ta không đây? “Em không cần phải ghen tỵ với bất luận kẻ nào đâu, em là tốt nhất.”

Bình An cười cười, cầm lên ly trà, “Chúc anh ở Thành phố S thuận buồm xuôi gió.”

Không có người nào rõ ràng hơn cô việc Lê Thiên Thần sẽ gặp phải bao nhiêu khó khăn ở Thành phố S, nếu như không có sự trợ giúp và che giấu của cô, anh ta hoàn toàn không có khả năng trở lại Tổng Công Ty.

Nhân tiện nhìn xem Đỗ Hiếu Mị có bao nhiêu năng lực để có thể giúp anh ta thoát khỏi những vấn đề khó khăn phía trước.

Bữa cơm này cuối cùng cũng ăn xong, Bình An ra khỏi Thiên Anh Hoa, phất phất tay chào anh ta, “Tôi tự về được rồi, hẹn gặp lại.”

Lê Thiên Thần lại luyến tiếc khi phải cùng cô tách ra như vậy, “Cô gái trẻ như em mà một mình về trễ như thế, anh không yên tâm.”

“Ngày mai anh còn phải đi Thành phố S đấy, tự tôi về một mình được mà, không cần lo lắng.” Bình An cười nhẹ, đã mở cửa xe ngồi lên ghế lái.

Nổ máy xe, nhẹ nhàng đem xe trượt ra đường, biến mất trong tầm mắt Lê Thiên Thần.

Lê Thiên Thần nhìn xe cô từ từ đi xa, thần sắc dịu dàng trên mặt cũng đã bị thay thế bằng vẻ lãnh đạm, xoay người đi tới mở cửa xe của mình, không hề nhìn thấy một chiếc Porsche từ sau lưng anh ta lái qua, đuổi theo xe Bình An.

Ngồi ở trong xe, anh ta hồi tưởng lại cuộc đối thoại với Bình An mới rồi, cười khổ một tiếng, cô ấy vậy mà lại muốn anh ta rời khỏi Tập đoàn Phương thị à? Cô nghĩ là ai có thể thay cô quản lý công ty nếu không có anh ta đây?

Bất kể như thế nào, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tay đối với cô.

Bình An lái xe đi dưới ánh đèn sáng tỏ trên đường, trong đầu lại ong ong nghĩ đến lần lượt rất nhiều rất nhiều chuyện, không theo một thứ tự có tính logic nào, cô thật sự biết quá ít về những việc xảy ra trong công ty kiếp

trước, trừ khi có liên quan đến Lê Thiên Thần, cô xưa nay đều không để ý những chuyện khác.

Nhưng mà cũng không cần cố gắng nhớ lại kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì làm chi, tất cả cứ tùy cơ mà ứng biến thôi, mặc dù không được chuẩn bị hoàn hảo, nhưng cô tin tưởng mình vẫn có đủ sức đối phó.

Mắt liếc kính chiếu hậu một cái, đột nhiên cảm thấy dường như có cái gì đó không đúng thì phải, chiếc xe phía sau kia thoạt nhìn dường như rất quen mắt, cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như từ lúc cô chạy từ trường học ra, xe này vẫn đi theo phía sau cô.

Phía trước có một ngã tư đường, cô quặt tay lái rẽ vào, dừng xe ở ven đường, cũng không có tắt đèn mà cứ lặng lẽ ngồi như vậy mà nhìn kính chiếu hậu.

Chiếc Porsche kia cũng ngừng lại ở cự ly ngoài ba mươi thước, tắt đèn, không nhìn ra người trong xe là ai.

Để xem tính nhẫn nại của ai tốt hơn!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau 20 phút, Nghiêm Túc cũng đã nhấp nhồm ngồi không yên rồi.

Cô làm sao vậy? Đột nhiên dừng xe, có phải có chuyện gì hay không? Càng nghĩ càng thấy không đúng, anh lập tức mở cửa xe, bước nhanh về phía xe của cô.

“Bình An!” Gõ cửa sổ xe, Nghiêm Túc lo lắng gấp gáp kêu một tiếng. Cửa kính xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt mắt ngọc mày ngài tươi cười rực rỡ đập vào trong mắt.

Anh sửng sốt một chút, ngay sau đó bật cười, thì ra là đã phát hiện sự hiện hữu của anh rồi, “Trêu anh đấy à?”

“Ai cho anh theo dõi tôi?” Bình An tắt máy từ trong xe bước ra, cười tủm tỉm nhìn anh.

Nghiêm Túc đưa tay vuốt vuốt tóc trên trán cô, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, “Vốn muốn đi ăn cơm với em, ai mà biết em đã có hẹn rồi.”

“Anh thật sự đến trường tìm tôi hả?” Bình An kinh ngạc nhìn anh, “Nói vậy đến giờ anh còn chưa ăn cơm tối à?”

“Đúng vậy, đói bụng quá.” Nghiêm Túc cố ra vẻ uất ức nhìn cô.

“Đi vào trong đó ăn đi.” Bình An chỉ vào quán ăn Vương Ký phố đối diện đang bán mì thịt bò, cười nói.

“Tốt, em theo giúp anh!” Nghiêm Túc giữ chặt tay của cô, đi sang phố đối diện.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Gián Tiếp

Nhìn từ bên ngoài thì quán ăn có vẻ đơn sơ, bên trong bày bầy tám cái bàn, không còn chỗ ngồi nào còn trống, xem ra kinh doanh rất tốt. Khi Nghiêm Túc và Bình An đi tới, có không ít người quăng cho bọn họ ánh mắt ngạc nhiên.

Đặc biệt một người toàn thân là hàng hiệu giống như Nghiêm Túc, khí chất tao nhã cao quý, trông chẳng hợp với hoàn cảnh nơi này chút nào. Nhìn cách nào cũng thấy đôi trai thanh gái lịch này hẳn là nên ngồi ở một nhà hàng Tây không khí tốt đẹp mà uống rượu đỏ ăn thịt bò bít tết mới phải, sao có thể mồm miệng nhồm nhoàm mà ăn giống bọn họ được chứ?

Nghiêm Túc lại giống như không hề nhận thấy được ánh mắt khác thường của người khác, dắt tay Bình An đi tới ngồi xuống ở một cái bàn mới vừa có người rời đi, “Nơi này kinh doanh rất tốt, xem ra đồ ăn chắc là không tồi.”

Bình An nhìn anh một cái, thái độ này cũng quá nhẹ nhõm tự tại rồi, giống như anh không hề cảm thấy người có địa vị cao không thể với tới như anh xuất hiện ở một quán ăn nhỏ nhỏ như thế này có thể làm cho người ta kinh ngạc đến méo miệng vậy.

Cô chỉ tùy tiện nói một câu mà thôi, anh lại thật sự lôi kéo cô vào cho bằng được.

“Muốn ăn cái gì?” Cầm thực đơn, Nghiêm Túc nhỏ giọng hỏi Bình An, thái độ bình tĩnh thong dong tao nhã giống như đang ở nhà hàng Tây cao cấp vậy.

Mọi người chung quanh dường như bởi vì sự xuất hiện của anh mà im lặng đi một chút, giống như ở trước mặt một người cao quý tao nhã như anh họ cũng cần phải chú ý hình tượng một chút vậy, đặc biệt là những cô gái bên kia vốn đang lớn tiếng cười nói đột nhiên trở nên rụt rè ngồi thẳng lại.

“Tôi chẳng muốn ăn cái gì cả.” Tuy rằng đã ăn vài miếng sushi ở nhà hàng Thiên Anh Hoa với Lê Thiên Thần, nhưng kỳ thật cô căn bản chưa ăn bao nhiêu thì đã bụng đói, đối diện với Lê Thiên Thần thì làm sao mà cô còn khẩu vị được.

Bà chủ mặc áo khoác ngoài vải thô đi tới viết thực đơn, đôi mắt hẹp dài lên xuống không ngừng trên người Nghiêm Túc, ánh mắt này bộ không sợ chồng bà ấy ghen sao? Bình An cảm thấy buồn cười nghĩ vậy.

Trong ánh mắt nóng rực của nhiều người, Nghiêm Túc vẫn thong dong tự tại gọi thức ăn như thường, cũng không cần hỏi xem Bình An có muốn hay không liền gọi mì thịt bò cho cô, sau đó cười với bà chủ trọng tuổi, nói, “Trước hết như vậy đã, cảm ơn.”

Bà chủ vẫn mở to mắt ra mà nhìn giống như còn chưa phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn xuống cặp mắt hoa đào sáng lung linh của Nghiêm Túc, nét mặt già nua nhất thời đỏ lên, “Ôi chao, lập tức tới ngay.”

Thật chết người, rốt cuộc làm thế nào mà nuôi dưỡng ra được một thanh niên đẹp mắt hoàn toàn giống như hình tượng bạch mã hoàng tử thời thiếu nữ bà hay ảo tưởng như vậy chứ.

Bình An nhịn không được lắc đầu, “Anh chính là tai họa nha.”

Nghiêm Túc cười thấp giọng nói bên tai cô, “Có thể làm cho em bị họa không?”

“Trông tôi giống như hám trai đẹp lắm à?” Bình An kéo ghế xích sang bên cạnh, không muốn dựa vào gần anh quá.

“Sợ anh ăn em? Hả?” Một tiếng “hả” cuối cùng kia như miễn cưỡng phát ra, kéo theo vẻ khêu gợi lười biếng nồng đậm, khóe mắt khẽ hếch lên, nụ cười vui vẻ tràn ra.

“Sợ chết đi được.” Bình An tức giận nói.

Nghiêm Túc nhìn cô, môi dày mỏng vừa phải rướn thành một đường cong đẹp mắt, một tay nhẹ nhàng chống lên trán, cúi chỏ để lên bàn, nghiêng đầu nhìn cô không nói lời nào.

Bị ánh mắt sâu thăm thẳm trầm như vậy nhìn chăm chú, trong một thoáng, Bình An như có một chút hoảng hốt.

Bà chủ bưng hai tô mì thịt bò lên, trên mặt tô bày thịt bò nạm hầm cách thủy, mùi thơm bốc ra bốn phía. Bình An không nhìn được mà chảy nước miếng, chẳng trách chỗ này buôn bán tốt như vậy, chỉ với mùi thơm mà đã làm ngón trở người ta động đậy rồi.

“Ăn đi, dù ăn no rồi cũng giúp anh uống chút canh nóng.” Nghiêm Túc ngồi thẳng người lại, lấy cho cô một đôi đũa, dịu dàng nói.

Bình An nhận lấy đôi đũa, cảm kích cười cười với anh, “Cám ơn.”

Thịt mềm nước dùng ngon, sợi mì thật mềm dẻo, trơn nhẵn ngon miệng, ánh mắt Bình An khẽ sáng lên, “Rất ngon, bây giờ khó ăn được mì thịt bò chính tông như vậy lắm.”

“Đúng là không tệ, ăn nhiều chút đi.” Nghiêm Túc hợp một ngụm nước dùng, hài lòng gật đầu một cái.

Bình An nhìn tướng ăn của anh, âm thầm cảm thán, người đàn ông này ngay cả ăn mì thịt bò cũng có thể tao nhã giống như ăn thịt bò bít tết vậy.

Tướng ăn phóng khoáng dũng cảm kiểu... “mồm miệng nhồm nhoàm” chắc chắn vĩnh viễn cũng không có khả năng xuất hiện trên người của anh rồi, cô thì lại rất muốn thưởng thức một lần xem thế nào.

Bình An ăn gần nửa tô là đã no, Nghiêm Túc không chỉ ăn phần của mình, còn ăn luôn nửa tô dư của cô, Bình An thấy vậy trợn mắt hốc mồm.

Có nước miếng mà... vậy không phải gián tiếp là cái kia đó sao?

“Tốt rồi, dạ dày thoải mái hơn rồi. Đi thôi, đưa em về trường.” Nghiêm Túc gọi bà chủ tới tính tiền, sau đó rất tự nhiên dắt Bình An đi ra ngoài.

Gương mặt trắng nõn như ngọc của Bình An nhuộm đỏ ửng, cũng may nơi này ánh đèn tương đối tối nên không dễ nhìn ra, “Tự tôi về được rồi.”

“Vấn đề này chúng ta cần thảo luận sao?” Nghiêm Túc nhíu mày nhìn cô.

Được rồi, không cần thảo luận, anh là người hào hoa phong nhã, tuyệt đối sẽ không để cho cô trở về trường học một mình.

Vì vậy, anh lái xe ở phía sau cô, mãi cho đến bãi đậu xe của trường học, anh mới nói lời từ biệt với cô rồi rời đi, từ đầu đến cuối cũng không hỏi cô đi Thiên Anh Hoa gặp người nào. Cô đoán là anh biết, nhưng anh không hỏi bất cứ cái gì, cũng không có hỏi cô là có chuyện gì, chắc là anh sống ở nước ngoài mấy năm nên hiểu phải tôn trọng riêng tư của người khác.

Không thể phủ nhận, bởi vì được anh tôn trọng như vậy, Bình An tự cho phép mình có chút cảm động trong lòng.

Trên đường đi trở về ký túc xá, Kỳ Túy Ý gọi điện thoại cho cô, kêu cô đến nhà ăn mua chè ăn khuya, tầng cuối nhà ăn Nhất Hòa có cửa hàng bán chè khá ngon, giá tiền vừa phải, mùi vị cũng rất không tệ, ký túc xá các cô rất ưa thích.

“Cho hai chén dừa sữa hai lớp, một chén chè đậu đỏ.” Bình An nói với dì bán chè.

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc, cô quay đầu nhìn vào bên trong cửa hàng, đáy mắt hiện lên hàn ý. Đỗ Hiếu Mị và Đàm Tuyền đang ngồi dựa tường bàn bên phải nói chuyện.

Ngày mai sẽ phải rời khỏi Thành phố G rồi, tối nay còn tới nơi này tìm Đàm Tuyền nói chuyện... Hai người kia tình cảm thật là thâm hậu quá à nha.

Đàm Tuyền ngồi quay mặt ra ngoài nên cũng phát hiện ra Bình An, vẻ mặt tươi cười dịu dàng như nước lập tức trầm xuống giống như trông thấy kẻ thù giết cha không bằng, nhìn Bình An bằng cặp mắt trừng trừng.

Bình An hơi nheo mắt lại, trưng ra một nụ cười rục rờ như ánh nắng mặt trời, sau khi thấy sắc mặt Đàm Tuyền càng trở nên khó coi thì ngay lập tức thu hồi nụ cười, chằm chọc khinh miệt nhìn hẩn một cái.

Đỗ Hiếu Mị không biết đang nói cái gì cùng Đàm Tuyền, thấy sắc mặt anh ta không đúng, mắt không chớp lạnh lùng nhìn bên ngoài, bèn tò mò quay đầu lại thì nhìn thấy Bình An đã cầm chè chuẩn bị rời đi.

“Bình An.” Con mắt sắc của cô ta chột lóe, do dự một chút, đuổi theo.

Đường đi bị ngăn trở nên Bình An không thể làm gì khác hơn là dừng bước, lạnh lùng nhìn Đỗ Hiếu Mị đang chắn trước mặt. Hơn một tháng không thấy, người phụ nữ này dường như càng trở nên ý nhị thành thực. Mặc dù cô hận người phụ nữ này, nhưng không thể không thừa nhận, Đỗ

Hiếu Mị thật sự là một báu vật trời sinh, bất cứ ở nơi nào cũng đều dễ dàng hấp dẫn ánh mắt phái nam.

Đỗ Hiếu Mị thấy Bình An nhìn mình mà vẫn giữ một vẻ mặt lạnh mắt cũng lạnh nên tức không thể tả. Cô thật sự không hiểu liệu có phải kiếp trước mình giết người nhà Phương Bình An hay không mà sao từ lần gặp mặt đầu tiên bọn họ đã bắt đầu đối xử với nhau giống như kẻ thù, người này đều không thể nào chịu nổi người kia, cô sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày vượt qua và thống trị Phương Bình An, nhìn cô ta mất đi tất cả.

“Đã lâu không gặp.” Cho dù trong lòng vô cùng hận không xé được cái bộ mặt giả dối này, nhưng vì từ nhỏ được nuôi dạy như một thiên kim tiểu thư nhà quyền thế nên Đỗ Hiếu Mị vẫn bày ra một nụ cười thân thiết.

Giọng điệu cứ y như họ là bạn thân nhiều năm không gặp, chẳng lẽ giữa các cô đã từng có giao tình kiểu này sao? Bình An buồn cười nhìn cô ta, chờ cô ta nói tiếp.

“Ngày mai chị sẽ đi Thành phố S với Thiên Thần cho nên tới đây chào từ giã với các học đệ học muội cùng khoa một chút, định tìm em cùng ra ngoài dùng cơm nhưng gọi điện thoại đến ký túc xá của em thì bạn cùng phòng nói em đi ra ngoài.” Đỗ Hiếu Mị nhắc tới Lê Thiên Thần một cách vô cùng thân thiết, mắt dò xét cẩn thận xem vẻ mặt Bình An có biểu hiện biến hóa gì không.

Bất kể hiện tại cô biểu hiện lạnh lùng với Lê Thiên Thần đến thế nào, nhưng vì trước khi cô trọng sinh thì tình cảm lưu luyến si mê của cô đối với Lê Thiên Thần ai ai cũng biết, cho nên không ai tin bây giờ trong lòng cô chẳng còn chút tình cảm gì đối với anh ta.

Đỗ Hiếu Mị muốn nhìn xem cô ghen thì trông thế nào đây à?

“Vậy sao? Chúc cô thuận buồm xuôi gió, hy vọng có thể làm ra thành tích tốt ở Thành phố S.” Bình An cười tủm tỉm, “Chân ướt chân ráo khai

hoang không dễ, nhưng cô xinh đẹp hấp dẫn thế này chắc cũng không làm khó được cô đâu nhỉ.”

Ngụ ý châm chọc Đỗ Hiếu Mị chỉ có thể dựa vào sắc đẹp mới có thể thành công.

“Có Thiên Thần ở đó nữa mà, chúng tôi hợp tác rất ăn ý.” Đỗ Hiếu Mị mỉm cười gật đầu, làm như không nghe rõ ý châm chọc của Bình An.

“A, tôi mới vừa ăn bữa cơm chia tay với anh ấy xong, hai người thật sự hợp tác rất tốt.” Bình An thản nhiên cười một tiếng, thật đúng là một đôi nam nữ chó má mà trời đất tạo nên.

Nghe Bình An vừa mới cùng với Lê Thiên Thần, vẻ mặt Đỗ Hiếu Mị hơi đổi. Chả trách, cô hẹn Lê Thiên Thần nhưng anh nói có việc bận, thì ra là vội vàng hẹn gặp Phương Bình An. Đến bây giờ mà anh còn chưa hết hy vọng đối với Phương Bình An.

Cố gắng giữ nụ cười không đổi, Đỗ Hiếu Mị gật đầu một cái với Bình An, “Cám ơn. A, nghe nói em với Đàm Tuyên cãi nhau không vui, khiến cho toàn bộ mọi người trong trường có ý kiến với em. Hay là chị đứng trung gian giảng hòa cho các em nhé?”

Đàm Tuyên thấy Đỗ Hiếu Mị và Bình An nói chuyện lâu mà không trở lại liền từ quán chè đi ra, vừa đúng lúc nghe được câu nói cuối cùng của Đỗ Hiếu Mị, lập tức nói bằng một giọng khinh thường, “Học tử, chị không phải cần phải nói thay cô ta, chính cô ta không biết tự lượng sức mình muốn tranh vị trí Hội trưởng Hội Sinh viên, cho dù tương lai mất mặt cũng chẳng quan hệ tới ai.”

Đỗ Hiếu Mị quả trách, “Sao lại đi so đo với học muội như vậy.”

“Học tử, không phải ai cũng thiện lương hiểu lòng người như chị đâu.” Đàm Tuyên nói.

Bình An cười liếc mắt nhìn Đàm Tuyền một cái, “Không cần anh thủ hạ lưu tình đâu, cứ phóng ngựa tới đây, chưa tới một khắc cuối cùng thì ai mà biết được rốt cuộc là người nào sẽ khóc?”

“Học tử, chị xem, cô ta cứ như vậy thì làm sao có thể hòa hảo cho được?” Đàm Tuyền chỉ tay vào Bình An, thở phì phì tức giận hỏi Đỗ Hiếu Mị.

Đỗ Hiếu Mị tươi cười vẻ vô cùng bất đắc dĩ, “Aiz, coi hai em kìa, chị cũng chẳng biết nói thế nào nữa.”

Đàm Tuyền là do một tay cô ta nâng đỡ lên làm Hội trưởng Hội Sinh viên, ban đầu cũng có người không phục hẵn, nhưng chỉ có Đàm Tuyền này là vô cùng trung thành tận tâm và ôm một khối tình si với cô ta, nếu như không cho hẵn chỗ tốt thì làm sao tương lai có thể tiếp tục sử dụng được, bây giờ suy nghĩ lại thì càng cảm thấy quyết định ban đầu là đúng.

Cô mong đợi Đàm Tuyền sẽ làm cho Bình An nếm thử một chút cảm giác bị giẫm nát dưới chân người khác, nghĩ đến điểm này, trong lòng cô ta cảm thấy khoái chí vô cùng vì được hả giận.

Bình An lười tiếp tục đứng đây mà nói chuyện vô bổ với bọn họ, cũng không có hứng thú thăm dò xem rốt cuộc Đỗ Hiếu Mị cố ý tìm Đàm Tuyền là vì chuyện gì, xoay người đi xuống cầu thang.

Sau lưng truyền đến thanh âm hỗn hển vì cực kỳ tức giận của Đàm Tuyền, “Học tử, chị xem cô ta kìa, một chút lễ phép cũng không có, chỉ biết ỷ trong nhà có vài đồng tiền...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Bận Rộn

Mấy ngày kể tiếp, Bình An vẫn không đặt tinh lực và tâm tư vào Hội Sinh viên, toàn trường ai cũng chờ mong xem cô sẽ có hành động gì để tranh đấu tới cùng với Đàm Tuyền, nhưng cô vẫn làm theo ý mình như cũ, chỉ lo làm chuyện của mình.

Hôm qua cô đã gọi điện thoại cho học muội tên Bạch Hàm kia để thảo luận tỉ mỉ.

Hiện tại mỗi buổi tối Bạch Hàm đều làm thêm ở quán cà phê trong trường, nếu làm luôn công việc của Bình An thì sợ là hơi quá sức. Ở phương diện dùng người, Bình An tin tưởng vào tiêu chuẩn nhìn người của mình, cô vô cùng thích học muội Bạch Hàm này, không chỉ bởi vì Bạch Hàm có một loại thân thiết khó có được.

Giữa người và người đều có một loại duyên phận không thể lý giải được, có vài người rõ ràng là bạn không hề quen biết, nhưng ở lần gặp mặt đầu tiên bạn đã có thể kết thành bạn tốt với người đó.

Nhưng vì Bình An đã từng tin lầm người khác nên bây giờ cô ít nhiều gì cũng có tính phòng bị cảnh giác đối với người không quen biết.

Cô hy vọng Bạch Hàm có thể toàn tâm toàn ý thay cô làm tốt việc phát triển sản phẩm, nhưng Bạch Hàm cũng không có lập tức đáp ứng mà là muốn làm thử mấy ngày rồi mới quyết định sau.

Bình An đánh giá cao thái độ nghiêm túc này của cô nên đồng ý, hôm nay sẽ dẫn Bạch Hàm đến cửa hàng độc quyền tại trung tâm thương mại để

thứ sản phẩm.

Đi tới hàng rào lưới sắt trước ký túc xá nữ sinh thì nhìn thấy một nữ sinh mặc quần jean bạc màu, bên trên mặc áo len khoác bên ngoài áo dạ màu đỏ, tóc được túm gọn cột thành một cái đuôi ngựa sau đầu, trông đặc biệt trẻ trung năng động.

“Bạch Hàm.” Bình An đi tới, vỗ nhẹ lên bả vai của cô.

Bạch Hàm quay đầu lại, nhìn Bình An nở một nụ cười tíu cả mắt, “Phương Học tỳ.”

Hàm răng thật trắng lại đều tăm tắp... Đối mặt với một nụ cười sạch sẽ thuần túy như vậy, Bình An cảm giác trong lòng mình cũng trở nên rục rờ sáng lạn, “Chờ lâu chưa? Ngượng quá.”

“Không có, em cũng vừa tới thôi.” Bạch Hàm cười nói, “Học tỳ, giờ chúng ta đi tới cửa hàng chứ?”

Bình An cười gật đầu, cô không biết Bạch Hàm có biết thân phận của cô hay không, nhưng cô ấy là người duy nhất không hề hỏi tại sao cô muốn mở một cửa hàng mỹ phẩm tầm thường mà không phải là hàng hiệu cao cấp ở tòa nhà.

“Bình thường chương trình học không căng thẳng à?” Bình An vừa đi vừa tán gẫu với cô ấy.

“Cũng được chị à, dù sao bài tập làm xong cũng không có chuyện gì làm.” Bạch Hàm cười nói.

“Sao không đi dạo phố với bạn bè, Thành phố G nổi tiếng là trung tâm mua bán của Trung Quốc mà.” Là một đô thị hạng nhất, Thành phố G có rất nhiều điểm hấp dẫn đối với những người ở địa phương khác.

“Bình thường sau lúc làm ngoài giờ em cũng có đi quanh một chút.”
Bạch Hàm gãi gãi cái trán, cười ha ha nói.

Lúc đi tới cửa hàng đã thấy Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân đang hỗ trợ trong tiệm, hôm nay vừa lúc là thứ bảy nên dòng người ra vào nơi đây đặc biệt nhiều, mà từ sau khi Bình An chính thức tuyên chiến với Đàm Tuyền, các cán sự có quan hệ tương đối tốt với Bình An trước đây, kể cả Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân, đều bị gạt ra rìa trong các hoạt động của Hội Sinh viên.

Hồi đầu Lâm Tĩnh còn cảm thấy không phục, sau vì đã hiểu rõ nên chẳng thèm để ý nữa, dù sao làm người thanh nhân chẳng phải tốt hơn sao, vì vậy hai người cứ hể không có gì làm thì liền tới đây học kiến thức bảo dưỡng da với Chiêm Mộ Ngộ Ny.

Tuần sau sẽ bắt đầu chính thức tuyên truyền sản phẩm LENKA trong trường học.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân đã biết Bạch Hàm rồi nên cũng không cần giới thiệu nhiều, trong cửa hàng khách rất nhiều nên Bình An liền tự mình giới thiệu sản phẩm của LENKA cho Bạch Hàm.

“... Em cảm thấy thế nào?” Bình An nhìn Bạch Hàm đang đọc sách giới thiệu sản phẩm, cười hỏi cô.

Bạch Hàm đang cầm cúi đọc sách ngẩng đầu lên, đáy mắt thoáng qua một chút trầm tư, “Học tử, quảng cáo của LENKA còn chưa đưa ra phải không?”

“Chắc có lẽ trong vòng hai tuần nữa.” Nghe nói đang trong quá trình quay phim chụp ảnh rồi.

“Hiện tại không có quảng cáo nên không có nhiều người biết đến nhãn hiệu LENKA này, chúng ta tuyên truyền trong trường chưa chắc hiệu quả đã tốt, nhưng sau khi quảng cáo tung ra rồi thì có thể tình hình sẽ khác.”

Bạch Hàm nói, cô cũng cảm thấy rất hứng thú đối với sản phẩm của LENKA, tin rằng đây tuyệt đối sẽ là sản phẩm tiêu thụ mạnh ở Trung Quốc.

“Cái này chị biết, trước tiên chúng ta cứ khởi động tuyên truyền trong trường học, sau này quảng cáo tung ra rồi, số lượng sinh viên trong cả Đại Học nhiều như vậy lẽ nào lại sợ kinh doanh không tốt hay sao?” Kế hoạch lúc trước của cô cũng chỉ muốn giữ cho cửa hàng độc quyền này không bị lỗ vốn mà thôi, chờ thu hồi tiền vốn lại rồi, trả tiền cho bà ngoại, cô mới có thể phóng tay phát triển theo một con đường khác.

Bàn bạc một lát, bởi vì trong cửa hàng lúc này thật sự có quá nhiều khách hàng ra vào nên họ không thể làm gì khác hơn là chào đón khách trước cái đã.

Lâm Tĩnh hoạt bát đáng yêu, có thể dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ khách hàng mua sản phẩm, Diệp Hiểu Vân bởi vì có vẻ đẹp ngọt ngào cộng thêm làn da trắng nõn trơn mềm nên đều nói với mỗi khách hàng là mình dùng LENKA, Bạch Hàm nụ cười ngọt ngào, lực thu hút mười phần, đã vậy lúc giới thiệu sản phẩm lại rất am hiểu việc nắm bắt tâm lý khách hàng, nên chỉ trong một ngày này mà tổng sản lượng bán ra bằng cả hai tuần lễ của cửa hàng.

Buổi trưa bọn họ cũng loay hoay đến nỗi không có thời gian đi ăn cơm, đến gần hai giờ mới có thời gian gọi đồ ăn bên ngoài, mấy nữ sinh liền vui trong cửa hàng mà giải quyết vấn đề cái bụng.

Bạch Hàm cầm hộp thức ăn nhanh mà ăn cơm, mắt thỉnh thoảng liếc về phía Chiêm Mộng Ny và Bình An cũng đang cầm hộp cơm giống mình vừa ăn vừa đối chiếu sổ sách. Cô biết Tập đoàn Phương thị, một công ty đại chúng nổi danh trên cả nước, Phương Hữu Lợi cho dù không thể xưng là người đứng đầu Thành phố G nhưng tuyệt đối có thể nằm trong Top 5.

Cho dù bình thường Phương Hữu Lợi làm việc khiêm tốn, rất ít khi xuất hiện trên TV hoặc báo chí, nhưng như vậy không có nghĩa là người khác không biết.

Mặc dù cô là sinh viên của học viện nghệ thuật nhưng lại rất quan tâm tin tức kinh tế Trung Quốc, đặc biệt thời điểm Phương Bình An tuyển mộ người làm thêm lại đúng lúc xảy ra mâu thuẫn với Đàm Tuyên, để bảo đảm mình không bị lợi dụng làm vũ khí gì đó nên cô đã tìm hiểu về Phương Bình An một chút.

Mà càng tìm hiểu cô lại càng không rõ, tại sao một nữ sinh được ưu đãi đến thế mà lại muốn tự mình mở một cửa hàng tầm thường, đã vậy còn phải đổ ra nhiều công sức như vậy?

Thiếu tiền ư? Nói đùa đấy à, ai thiếu tiền chứ không tới phiên Phương Bình An thiếu tiền.

Chơi cho vui? Vậy thì càng nhảm, cô hoàn toàn không thấy làm cái này thì có gì là chơi cho vui cả.

Bởi vì tò mò nên cô tới đây nhận việc làm thêm này, mới phát hiện Phương Bình An hoàn toàn không giống như cô tưởng tượng, không, phải nói là cô ấy không hề cao cao tại thượng giống như một thiên kim con nhà quyền thế. Cô ấy không kiêu căng cũng không cao ngạo mà giống y như một nữ sinh rất bình thường, có thể hòa mình cùng mọi người; cô ấy có sức cuốn hút của riêng mình, có thể dễ dàng làm cho người khác tin tưởng; biểu hiện của cô ấy không tự phụ ngạo mạn, lại có một khí chất độc đáo, nếu không lớn lên trong hoàn cảnh ưu việt thì không phải cô gái trẻ nào cũng có thể dễ dàng có được sự tự tin lạnh nhạt như cô ấy.

Tuy điều kiện giống nhau... nhưng chính cô cũng không cách nào có thái độ tự nhiên đối với cuộc sống như vậy.

“Hôm nay buôn bán không tệ.” Bình An nhìn giấy tờ, cực kỳ hài lòng mà cười nói, “Cám ơn mọi người, tiếp tục cố gắng nha.”

Bạch Hàm nhìn thấy dáng vẻ phấn khởi của cô liền dập tắt tia chần chờ cuối cùng, không bằng cứ đi chung với cô ấy đi, xem xem vị đại tiểu thư này rốt cuộc muốn tạo nên kỳ tích gì đây.

Đến thứ hai, Lâm Tĩnh đi cùng Diệp Hiểu Vân, Bình An cùng Bạch Hàm, Kỷ Túy Ý lôi kéo Tống Tiểu Tiểu đã bế quan hai ngày trong ký túc xá, bắt đầu chiến dịch phân phát tờ rơi tuyên truyền ở ký túc xá nữ sinh. Chắc là học kỳ trước mọi người đã thấy Bình An ra mặt bán một số đồ trang sức nên lần này chẳng còn nhiều người cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy Bình An.

Bình An bận rộn, Đàm Tuyên đương nhiên cũng bề bộn nhiều việc trong tay, vì tháng sau đã là đại hội thể thao nên các ngành học đều rất bận, Hội Sinh viên lại chịu trách nhiệm tổng phụ trách các ngành. Đàm Tuyên muốn kéo quan hệ với các đoàn thể sinh viên trong trường nên vốn trước đây biểu hiện của anh ta hơi cao vờ một chút, không biết có phải vì muốn đối phó với Bình An hay không mà đột nhiên trở nên vô cùng thân thiết với mọi người, đối với người nào cũng bằng vẻ mặt ôn hòa, chỉ thiếu nước chưa giơ lên cái bảng trên đề “lúc đó hãy bầu cho tôi” thôi.

Thành viên Hội Sinh viên ai cũng rất bận, chỉ trừ Bình An và Lâm Tĩnh các cô.

Tổ chức Đại hội thể thao đương nhiên cần không ít tiền tài trợ, trách nhiệm này dĩ nhiên là rơi trên vai Tổ ngoại giao, nhưng bởi vì Đàm Tuyên kiêm nhiệm chức Tổ trưởng Tổ ngoại giao nên trách nhiệm kéo tài trợ nặng nề hiển nhiên là do anh phụ trách.

Thôi cứ nói về cửa hàng kinh doanh độc quyền sản phẩm LENKA của Bình An đi.

Dù sao mỹ phẩm dưỡng da giá một hai trăm tệ khác hoàn toàn với các món đồ trang sức giá chỉ hơn mười tệ, hiệu quả tuyên truyền đương nhiên là có, ít nhất đã có không ít người đang bàn luận việc Phương Bình An mở cửa hàng kinh doanh độc quyền mỹ phẩm dưỡng da. Phương Bình An mở đó nha, mà không biết là nhãn hiệu cao cấp của nước nào nữa. Vì vậy ai cũng cảm thấy rất hứng thú đi tìm hiểu xem, thế nhưng hóa ra chỉ là một nhãn hiệu không tên tuổi mà ngay cả TV cũng không có quảng cáo, vì vậy người ta lại có chút thất vọng.

Dĩ nhiên cũng có người đặc biệt tìm hiểu về sản phẩm LENKA trên mạng Baidu, sau một tuần lễ tuyên truyền, doanh số tăng lên rõ ràng nhưng vẫn chưa đạt tới mục tiêu Bình An muốn.

Đặc biệt trong số đó có phân nửa doanh số là do Khâu Thiệu Triết buộc một vài bạn bè của anh ta mua đưa cho bạn gái. Vì biết Bình An mở cửa hàng kinh doanh độc quyền mỹ phẩm dưỡng da nên Khâu Thiệu Triết cũng thật sự kêu gọi bạn bè của anh ta giúp đỡ kinh doanh không ít.

Lúc này, BBS của trường lại náo nhiệt tiếp.

Có nhiều bài post châm chọc Bình An, cười nhạo rằng chẳng lẽ cứ hễ mở được một cái cửa hàng nhỏ bé bán loại hàng tầm thường thì liền cho rằng có thể tranh được vị trí Hội trưởng Hội Sinh viên sao? Vậy còn không bằng đi bày hàng bán vỉa hè đấy.

Người ủng hộ Đàm Tuyên càng ngày càng nhiều.

Bình An nhìn thấy chỉ cười lạnh, không phải cô không tranh, chỉ vì chưa đến lúc mà thôi.

Chớp mắt mà chỉ còn cách đại hội thể thao hai tuần lễ, vận động viên của mỗi khoa mỗi lớp đều đang luyện tập trong khí thế hừng hực. Đại hội thể thao của đại học kinh tế ngoại thương bắt đầu được tổ chức từ năm năm

trước, phần thưởng vô cùng hậu đãi bởi đây cũng là biện pháp mà nhà trường khích lệ sinh viên vận động và thi thố.

Nhưng thật ra thì tài chính mà nhà trường cấp xuống không đủ để tổ chức một đại hội thể thao lớn như vậy, chủ yếu vẫn cần tài trợ từ bên ngoài. Trước kia có Ôn Triệu Dung ở đây, nhà trường chưa bao giờ phải lo lắng đến chuyện không kéo được tài trợ. Sau khi Bình An vào Hội Sinh viên thì việc này vẫn do chính cô phụ trách, bây giờ cô bị gạt ra ngoài thì dĩ nhiên không có khả năng kéo được tài trợ gì.

Đàm Tuyền liền cùng với Thầy Tiểu chạy đôn chạy đáo tới các công ty lớn ở Thành phố G, nhưng từ ngày tựu trường đến giờ cũng không xin được bao nhiêu tài trợ. Lãnh đạo nhà trường đã bắt đầu gây áp lực, cho rằng Thầy Tiểu không có biết dùng người. Thầy Tiểu khổ mà không nói được lời nào, bởi ông đã nhiều lần yêu cầu Đàm Tuyền giao nhiệm vụ xin tài trợ cho Phương Bình An, nhưng anh ta cố tình tự cho mình là đúng, cảm thấy chính anh ta nhất định có thể làm được. Tuần trước ông cũng có đi tìm Phương Bình An, nhưng cô lại nói nếu Tổ trưởng Tổ ngoại giao là Đàm Tuyền, vậy thì nên do anh ta chịu trách nhiệm, chẳng quan hệ gì với cô cả.

Mặc dù ông là thầy giáo nhưng cũng không thể cưỡng ép sinh viên làm việc, nên chỉ có thể tìm Đàm Tuyền nói chuyện một lần nữa, để cho anh ta hiểu rõ anh ta không phải là Ôn Triệu Dung cũng không phải là Phương Bình An, ở trong một xã hội dựa vào lợi thế quan hệ để làm việc, không thể chỉ dựa vào năng lực và thanh cao là có thể đạt tới mục tiêu.

Cuối cùng, sắp tới thời điểm khai mạc đại hội thể thao thì Bình An nhận được điện thoại của Liễu Mi, năm giờ chiều đến văn phòng Hội Sinh viên họp.

Cùng lúc đó, quảng cáo LENKA rầm rộ xuất hiện trên các Đài Truyền Hình, không chỉ quảng cáo trên TV mà còn có bảng hiệu bên ngoài mỗi trung tâm thương mại, áp phích tại các nhà ga công cộng...

Người phát ngôn LENKA là một đôi song sinh Đài Loan mới xuất hiện không bao lâu đã nổi tiếng, trẻ tuổi năng động đáng yêu, bề ngoài thanh thuần động lòng người, vô cùng phù hợp với hình tượng của LENKA.

Công tác tuyên truyền quảng cáo trước đây của Bình An lúc này rất cuộc chiếm được sự hưởng ứng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đi Họp

Bình An nhận được điện thoại liền hỏi một câu, “Họp toàn thể thành viên Hội Sinh viên, hay chỉ có cán bộ?”

Liễu Mi trả lời, “Chỉ có Tổ Ngoại giao.”

“Vậy ngày nào họp toàn thể Hội Sinh viên thì tôi lại đến tham gia, còn chỉ là Tổ Ngoại giao thì dù sao đã có vị hội trưởng vạn năng Đàm Tuyền ở đó rồi nên cũng không cần sự có mặt của tôi đâu. Cứ vậy đi.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Đùa đấy à, tẩy chay cô lâu như vậy tưởng chỉ cần một cú điện thoại là dễ dàng thoát được ư? Sao cô lại để Đàm Tuyền qua trót lọt vậy được? Không phải xem thường cô đó sao, vậy thì đừng có mà vác mặt đến cầu xin cô nhé.

Không tới một tiếng sau Liễu Mi lại gọi điện thoại đến, “... Tôi vừa mới báo nhầm, thật ra là họp toàn thể thành viên.”

Bình An nở nụ cười, cầm di động nhìn lên bầu trời xanh thăm thăm, “Tôi nhất định sẽ đến.”

Rồi ngắt điện thoại, đi trở về ký túc xá. Kỳ Túy Ý đang cùng Bạch Hàm nghiên cứu xem nên làm thế nào để tiếp tục hoàn thiện hơn phương thức kinh doanh của cửa hàng độc quyền, Tống Tiểu Tiểu đang đánh máy cho kịp bản thảo, mấy ngày nay vì giúp Bình An nên cô đã nợ độc giả không ít chương truyện mới.

“Hội Sinh viên thông báo cho tớ đi họp đấy.” Bình An tựa vào ban công cạnh cửa, cười nhàn nhạt nói.

Kỷ Túy Ý ngẩng đầu lên, đôi lông mày nhíu lại, “Rốt cuộc Đàm Tuyền không chống đỡ nổi nữa rồi à.”

“Nô lệ vùng lên ca khúc khải hoàn.” Tống Tiểu Tiểu vừa gõ chữ vừa chậm rãi thả từng từ khỏi miệng như đọc bài.

“Bình An là nô lệ ấy à?” Vi Úy Úy mang tai nghe, mắt nhìn chăm chăm truyện tranh Anime trên màn hình.

“Tuyệt đối là đại địa chủ.” Bạch Hàm cười híp mắt tiếp lời.

Kỷ Túy Ý không khách sáo vươn tay bộp cô một phát, “Đừng cười giống thằng khờ thế, chỉ có kẻ ngu ngơ mới cười giống em vậy.”

Bạch Hàm không phục chút nào, “Bộ kẻ ngu ngơ có thể cười rạng rỡ như nắng mặt trời, trẻ tuổi xinh đẹp giống em sao?”

“Chẳng lẽ em cười không đủ rực rỡ như nắng mặt trời, trẻ tuổi xinh đẹp à?” Kỷ Túy Ý miễn cưỡng hỏi.

“Em đương nhiên...” Khựng lại một chút, Bạch Hàm a một tiếng nhào tới, “Chị này, đừng có xỏ xiên người ta như vậy.”

Bình An cười lắc đầu, “Bạch Hàm, em không phải là đối thủ của chị ấy đâu.”

Đùa giỡn một hồi, Kỷ Túy Ý mới nghiêm túc nhìn Bình An, “Giờ cậu định làm gì? Ân oán với Đàm Tuyền đâu dễ mà cho qua như vậy được, toàn trường đều đang nhìn vào đấy, ai xuống ngựa đều thành mục tiêu cho người ta cười hết.”

“Giờ anh ta là Tổ trưởng Tổ Ngoại giao, không kéo được tài trợ thì anh ta bị cười chứ ai. Kêu tố đến họp chẳng qua là vì chuyện tài trợ thôi. Giờ mà tố ngu xuẩn không kèn không trống đi xin tài trợ về thì công lao gì cũng đều được ghi cho anh ta hết. Nhìn tố có giống kẻ thiếu năng vậy không?” Bình An thưởng thức chiếc điện thoại di động trong tay, khước miệng câu lên nụ cười châm chọc.

Bạch Hàm hỏi, “Vậy vứt luôn không để ý tới nữa hả?”

“Nếu thật sự không để ý tới thì đến lúc bầu cử đừng nói là vị trí Hội trưởng mà ngay cả chức cán sự nhỏ nhoi chị cũng không có được.” Bình An cười nói.

“Hội Sinh viên có cái đích gì hay.” Kỳ Túy Ý xì một tiếng.

“Nhảm, đã tranh nghĩa là phải giành đến cùng.” Bình An nhàn nhạt nói.

Người ta không phải sống vì những thứ này đó sao? Nếu như không vì muốn tranh đấu đến cùng thì cần gì phải theo đuổi nhiều nguyên tắc như vậy. Ngay từ đầu Đàm Tuyên đã rất ghét cô vì cô được Ôn Triệu Dung trực tiếp đưa vào Hội Sinh viên mà không thông qua phỏng vấn chính thức. Điều này có lẽ cũng đã làm cho những người khác cảm thấy không công bằng, nhưng cô không cho là năng lực của mình kém hơn bất cứ người nào trong số họ.

Không bao lâu sau, Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân cũng thở hắt hà hắt hển chạy tới. Hôm nay vì là thứ bảy nên không phải lên lớp, Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân tiếp tục ở trong cửa hàng giúp Chiêm Mộng Ny, lúc nhận được điện thoại bèn lập tức chạy từ cửa hàng về đây, “Chị, chị có nhận được điện thoại không? Năm giờ đi họp đó.”

Bình An nhìn dáng vẻ kinh ngạc của họ mà bật cười, “Đã nhận, xế chiều đi họp.”

Bây giờ mới gọi... làm gì gấp vậy?

“Chắc chẳng có chuyện gì hay đâu.” Lâm Tĩnh lập tức kêu lên, “Em nghe nói Đàm Tuyên và Thầy Tiểu chạy xuôi chạy ngược mà cũng không kéo được tài trợ về.”

“Nói nghe nè Bình An, chuyện Đàm Tuyên không xin được tài trợ không phải do cậu giờ trò đầy chứ?” Kỷ Túy Ý đi tới dựa dựa vào vai Bình An, duỗi ngón tay thon dài trắng nõn ra chọc chọc vào ót cô.

Bình An liếc xéo, “Tớ khinh thường những chuyện thấp kém như vậy, kè như Đàm Tuyên không cần tớ phải giờ trò quý, tớ nhìn là đã biết anh ta không làm được trò trống gì từ lâu rồi.”

“Ừ, giờ cửa hàng độc quyền của cậu cũng đã đi vào quỹ đạo rồi, không cần phải tiếp tục đến từng ký túc xá để tuyên truyền nữa bởi các bảng quảng cáo đầy đường đã tuyên truyền thay cậu rồi. Cậu nên dồn tinh lực vào chuyện đối phó Đàm Tuyên đi. Dù vị trí hội trưởng này vừa phí công lại chẳng có ích lợi gì, nhưng nếu cậu có thể kéo tuột cái tên công đực kiêu ngạo đó xuống thì cũng làm cho chị đây thoải mái đôi chút.” Kỷ Túy Ý vỗ vai Bình An nói.

Đôi mắt hạnh tròn tròn của Bình An như chứa đựng một thứ ánh sáng rực rỡ khác thường. Cô đột nhiên cảm thấy hình như mình xử sự rất quang minh chính trực đến gần như ngu xuẩn thì phải? Đương nhiên làm người lương thiện là tốt, nhưng nếu luôn đứng ở vị trí bị đánh mà còn làm Thánh Mẫu tha thứ mọi điều thì đó đơn thuần không phải là thiện lương mà là ngu xuẩn.

Hồi tưởng lại kiếp trước cô đã nhận được hồi báo gì cho sự thiện lương của mình, Bình An đột nhiên tỉnh ngộ như người say rượu bị tạt nước lạnh vậy.

Mặc kệ là đối phó với Đàm Tuyền hay là Đỗ Hiểu Mị và Lê Thiên Thần, cô cũng không thể ngây thơ như kiếp trước được, thủ đoạn bình thường thì không thể đối phó với bọn người này, thế thì sao không lợi dụng điều kiện của bản thân một chút, biết đâu sẽ có hiệu quả khiến người ta kinh ngạc.

Dù sao người khác cũng đã cho rằng cô ỷ thế hiếp người rồi, tội gì cô phải cư xử cao thượng?

“Nhất định sẽ làm cho cậu khoái chí tử.” Bình An đã ra quyết định, nụ cười trên mặt có chút thần bí khó lường, “Giờ chúng ta cần ngẫm lại xem làm thế nào để củng cố và phát triển lượng khách hàng, đến lúc có sản phẩm mới hoặc có hoạt động ưu đãi gì thì có thể thông báo cho họ trước tiên.”

Mặc dù Bình An mời Bạch Hàm và Lâm Tĩnh, Diệp Hiểu Vân làm ngoài giờ, nhưng vẫn sẽ dựa theo cách trích phần trăm trên doanh số bán được cho các cô, nên nếu cửa hàng buôn bán tốt thì các cô sẽ có được tiền phần trăm nhiều hơn, điều này cũng cho các cô thêm kích thích và khiêu chiến trong quá trình làm việc.

“Hay là xây dựng quy chế hội viên? Em thấy rất nhiều nhãn hiệu cao cấp đều làm vậy cả.” Bạch Hàm đề nghị.

Bình An lắc đầu, “Chúng ta chỉ là một chi nhánh nhỏ nên không thể dùng quy chế hội viên được, phải đợi công ty bên trên đưa ra hoạt động này thì mới có thể áp dụng.”

“Cậu đề xuất ý kiến này với Chị Trình là được chứ gì!” Kỷ Túy Ý nói.

“Tớ có ý kiến này.” Bình An gật đầu, chậm rãi nói, “Chúng ta không giống với các cửa hàng kinh doanh độc quyền khác, khách hàng của họ đều đến từ rất nhiều khu vực khác nhau, còn của chúng ta đa số đều từ trong trường, xa nhất cũng chỉ từ làng đại học. Hay là về sau hễ khách hàng nào tới cửa hàng mua hàng thì đều được tặng một món trang sức nhỏ, sau đó

ghi lại số QQ của họ. Chúng ta sẽ lập một diễn đàn, thêm họ làm thành viên, sau này có thể dễ dàng trao đổi qua lại, qua đó cũng biết được phản hồi của họ sau khi mua sản phẩm, khi có sản phẩm hoặc hoạt động gì mới cũng dễ quảng cáo hơn, các cậu thấy thế nào?”

“Bây giờ trong làng Đại Học trừ người sống trong động núi mới không có QQ, dùng QQ lưu truyền là tốt nhất.” Bạch Hàm lập tức đồng ý.

“VẬY cũng phải có mấy vi tính, không ít người không có nổi một máy vi tính riêng đấy.” Vi Úy Úy nói.

Kỷ Túy Ý ngồi giữa Tiểu Tiểu và Úy Úy nên vươn tay ký đầu Úy Úy một cái, “Người không có nổi một máy vi tính riêng sẽ có tiền mua một bộ mỹ phẩm một hai trăm tệ à?”

Vi Úy Úy ngọng. Tống Tiểu Tiểu rời mắt khỏi màn hình, “Tớ thấy ý kiến này của Bình An hay đó, làm vậy còn có thể đồng thời tuyên truyền cho cửa hàng của cậu luôn. Trước đây chẳng phải Tiểu Ý đã thay cậu đưa tờ bướm cho các bạn bên các đại học khác trong làng đại học rồi đó thôi, hình như cũng đưa tới không ít người mua phải không. Giờ cứ để cô bạn bên kia giúp ghi lại mấy số QQ nữa là được.”

“VẬY sau này trên tờ bướm quảng cáo chúng ta cũng nên in thêm dòng địa chỉ diễn đàn chứ nhỉ? Bạn học nào nhận được tờ bướm cũng có thể vào diễn đàn, việc tuyên truyền của chúng ta cũng sẽ dễ dàng hơn.” Lâm Tĩnh hưng phấn vỗ tay, càng nghĩ càng cảm thấy ý kiến này hay vô cùng.

Bình An cười nói, “Tớ bắt đầu xin số QQ đây.”

Nói là làm ngay, bắt đầu xin số QQ, thêm hội viên, mở diễn đàn, thời gian bất giác trôi qua nhanh chóng.

“Đến giờ các cậu đi họp rồi đó, tớ với Bạch Hàm ra cửa hàng nói với Tiểu Mộng chuyện QQ đây, rồi lấy thêm vài xấp tờ bướm đưa qua cho cô

bạn bên đại học khác tiếp.” Kỳ Túy Ý ghi xuống địa chỉ diễn đàn, nói với Bình An.

Bình An nhìn lại, ừm, đã bốn giờ rưỡi rồi, “OK, chờ bọn tớ họp xong sẽ ra đó tìm các cậu, tối nay thế nào cũng phải ăn mừng một phen, chúng ta cuối cùng cũng đã thành công bước đầu rồi.”

Các cô gái trong phòng liền lập tức giơ tay ủng hộ, “Đi hát Karaoke nữa.”

Tống Tiểu Tiểu kêu lên, “Tớ hôm nay không cần đăng hai chương.”

Khi Bình An và các bạn tới thì phòng họp của Hội Sinh viên gần như đã không còn chỗ ngồi, chỉ giữ lại một vị trí trên bàn hội nghị, dĩ nhiên là chừa cho Bình An.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân liếc mắt nhìn nhau rồi tìm hai cái ghế ngồi xuống phía sau. Bình An gật đầu chào Thầy Tiểu đang ngồi ở vị trí chủ tọa, “Chào Thầy Tiểu.”

“Bình An, đến đây, ngồi xuống trước đã.” Thầy Tiểu thấy Bình An xuất hiện ở cửa liền thở phào nhẹ nhõm, tới là tốt rồi, chỉ vào chỗ cách ông không xa kêu Bình An ngồi xuống.

Người có thể ngồi trên bàn hội nghị đều là cán bộ chủ chốt của Hội Sinh viên.

Đàm Tuyên ngồi cạnh Thầy Tiểu, mắt cũng không thèm liếc Bình An một cái, sắc mặt rất khó coi. Những người khác thì có chút lúng túng gật đầu chào Bình An. Trong Hội Sinh viên, trừ Trịnh Yến Phân và Phùng Ngọc Đình là có quan hệ không tốt lắm với Bình An ra, thì những người khác bình thường cũng coi như là giao thiệp tạm được, nhưng vì cô và Đàm Tuyên xảy ra mâu thuẫn nên mọi người dường như cũng có ý tránh lui tới với cô.

Đại khái chắc là sợ bị Đàm Tuyên hiểu lầm, cho nên bây giờ nhìn thấy thái độ thoải mái của Bình An thì họ đột nhiên cảm thấy hơi ngượng.

Liễu Mi điểm danh, mắt dừng lại trên mặt Bình An hai giây rồi mới nói với Thầy Tiểu, “Thầy Tiểu, mọi người đã tới đủ.”

Thầy Tiểu hăng giọng vài cái rồi nói, “Nếu đã đến đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu nội dung hội nghị. Chắc mọi người cũng biết, trường chúng ta hàng năm đều tổ chức đại hội thể thao một lần, Hội Sinh Viên chịu trách nhiệm lớn nhất trong đại hội hàng năm này, từ sắp xếp trận đấu giữa các vận động viên đến những chuyện hậu cần khác đều do Hội Sinh viên chúng ta làm là chủ yếu, những đoàn thể khác chỉ là phụ trợ.”

Dừng một chút, Thầy Tiểu nhìn về phía Bình An, “Công tác của chúng ta thì chúng ta nhất định phải làm tốt, Hội Sinh Viên xưa nay đều phụ trách việc hợp tác với các công ty bên ngoài để xin tài trợ tiến hành đại hội thể thao trường, năm nay dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Bình An, việc liên hệ với các công ty xí nghiệp trước giờ do em phụ trách, em có đề nghị gì không?”

Lời này rõ ràng là muốn thay Đàm Tuyên tìm một đường xuống hợp lý, nếu Bình An là người yếu lòng thì nhất định sẽ thuận theo mà ném sang cho một cái thang, tiếc là...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Muốn Anh Phải Xin Lỗi

Rõ ràng tự Đàm Tuyền không thể đàm phán việc hợp tác với các công ty nên do đó cũng không xin được tài trợ, giờ nói kiểu này lại giống như bữa giờ cô là người liên hệ với các công ty. Cô hiểu Thầy Tiểu không thể không giữ thể diện cho Đàm Tuyền, nhưng cho dù đây là vì Hội Sinh viên mà suy nghĩ, cô cũng sẽ không để cho Đàm Tuyền trốn tránh trách nhiệm một cách thuận lợi vậy được.

“Thầy Tiểu à, em làm sao có bản lĩnh cao như vậy được, trước kia tiền tài trợ đều do Tổ trưởng chúng em... A không, Tổ trưởng tiền nhiệm tìm về, em chỉ là chân lon ton đứng cạnh hộ trợ thôi chứ thật ra có tác dụng bao nhiêu đâu. Em cũng đã nói với Thầy rồi, có thể được bầu chọn là Tổ trưởng Tổ Ngoại giao thì nhất định bản lĩnh không thấp, chắc chắn học trưởng Đàm sẽ có đề nghị thích hợp mà.” Bình An cười tùm tùm đánh trái banh ngược trở về.

Đàm Tuyền nghe vậy thì sắc mặt hơi đổi, anh nhớ lại hai tuần qua khó khăn thế nào khi đến các công ty lớn để xin tài trợ. Đừng nói là không gặp được cấp quản lý, mà ngay cả vài người gác cổng cũng nhìn anh bằng cặp mắt xem thường. Sau khi có Thầy Tiểu cùng đi, mặc dù có thể gặp được người phụ trách nhưng vừa nghe nói họ từ Đại học Kinh tế Ngoại thương đến thì ai cũng hỏi sao trước kia đều là Phương Bình An đến gặp họ xin tài trợ mà? Mỗi lần nghe được câu trả lời là bây giờ do anh phụ trách hạng mục xin tài trợ, những quản lý đó đều tìm đủ mọi lý do để từ chối bọn họ.

Đúng là lũ ếch ngồi đáy giếng.

Thầy Tiểu cười ha ha vài tiếng, nói với Bình An, “Đàm Tuyên dù sao cũng chỉ là kiêm nhiệm nên không quen thuộc lắm với các sự tình của Tổ Ngoại giao, cụ thể nên làm thế nào vẫn do em quyết định.”

“Thưa thầy, học trưởng Đàm dù là kiêm nhiệm nhưng tuyệt đối sẽ có biện pháp tự một mình mình làm xong tất cả mọi chuyện.” Bình An vẫn cười tủm tỉm như trước, cố ý nhấn mạnh mấy chữ “tự một mình mình”.

Tất cả mọi người ngồi đây nhớ lại mấy lần trước đi họp đều chưa từng thấy Bình An xuất hiện, chỉ có Đàm Tuyên và hai cán sự năm hai khác.

Cứ hễ người nào thuộc Tổ Ngoại giao mà có quan hệ tương đối tốt với Bình An đều không hề tham dự bất cứ hội nghị nào trong học kỳ này.

“Chẳng lẽ cô tự cho rằng cô rất lợi hại?” Đàm Tuyên không nhịn được đốp lại một cách mỉa mai.

Bình An che miệng cười khẽ, mắt đầy châm chọc, “Thật không rõ sao anh lại hỏi được câu này.”

Phía dưới có người phát ra tiếng cười khẽ. Bình An không cần quá lợi hại, đặc biệt trong chuyện xin tài trợ này, với cô mà nói cũng chỉ là vấn đề nói ra một câu mà thôi.

Mặt Đàm Tuyên trở thành màu gan heo đỏ bầm.

“Khụ, bạn học Phương à, chúng ta cứ giải quyết việc khẩn cấp trước đã, những chuyện khác nói sau được không?” Ông Hiền Bân thấy không khí càng lúc càng căng thẳng thì nhịn không được cất lời khuyên.

“Đây chả phải chuyện khẩn cấp của tôi, tôi cần gì phải gấp? Đã có người cho rằng Tổ Ngoại giao chỉ cần biểu hiện của một người là đủ thì cần gì phải kêu tôi tới họp, dù sao tôi cũng chỉ là người đứng qua đường, có giúp được gì đâu.” Bình An hoàn toàn không cảm kích chút nào, hôm nay ai tới

giảng hòa đều vô dụng, cô muốn hôm nay phải nói rõ ràng mọi chuyện với Đàm Tuyền trước mặt mọi người.

“Cho tới giờ Hội Sinh viên vốn chưa từng có chủ nghĩa cá nhân, nếu lúc trước không phải do cô chỉ vội vàng lo việc riêng của mình thì sao vắng mặt nhiều hội nghị như vậy. Hôm nay kêu cô tới là để giải quyết vấn đề, không phải tới để gây gổ.” Đàm Tuyền cố gắng đè nén cơn tức trong lòng, vẻ mặt ta đây đoan chính nhìn Bình An.

“Những người đang có mặt tại đây ai không có chuyện riêng?” Bình An lập tức phản bác, “Xin hỏi Hội trưởng vĩ đại, có phải hể thành viên nào có việc riêng thì sẽ không được thông báo đi họp hay không? Nếu là vậy, giờ tôi cũng có chuyện riêng, có phải tôi có thể đi về hay không?”

Thầy Tiểu vội vàng trấn an Bình An, “Bình An, ý Đàm Tuyền không phải vậy.”

“Vậy thì ý gì? Được rồi, hay là giờ Hội trưởng giải thích cho mọi người ở đây biết đi, tại sao mỗi lần họp thì chỉ có tôi, Diệp Hiểu Vân và Lâm Tĩnh là không nhận được thông báo? Chúng tôi có xin nghỉ à? Hay là trong mắt Hội trưởng chúng tôi hoàn toàn không có tư cách tham gia bất kỳ hội nghị nào?” Bình An hung hăng nhìn Đàm Tuyền, nhất định buộc anh ta phải đưa ra lời giải thích.

Lúc này Thầy Tiểu nghe vậy thì mới hiểu được lý do vì sao hôm nay Bình An không chịu dàn xếp trong hòa bình, ông vẫn cho rằng cô không tham gia hội nghị là vì bận rộn với cửa hàng của mình, lại sẵn có mâu thuẫn với Đàm Tuyền nên mới xin vắng.

Xem ra chuyện này không giống như ông nghĩ.

“Liễu Mi, cô không thông báo cho Phương Bình An sao?” Đàm Tuyền lạnh lùng nhìn về phía Liễu Mi, lập tức quăng trách nhiệm sang cho cô.

Liễu Mi kinh ngạc nhìn anh ta, “Tôi...”

Bình An cười khẩy, “Thôi đi, đừng đẩy bừa trách nhiệm cho người khác. Chị Liễu trước giờ làm việc luôn cẩn thận, dù khó tránh khỏi có lúc sơ ý quên cho tôi biết nhưng không thể lần nào cũng quên. Hội trưởng, đàn ông mà trốn tránh trách nhiệm... thật hèn.”

Sắc mặt Đàm Tuyền lúc trắng lúc xanh.

Các bạn học trước đây cũng hiểu lầm giống Thầy Tiểu giờ đều cau mày nhìn Đàm Tuyền. Lập tức, hình tượng Hội trưởng chói lọi rớt bịch xuống đáy cốc.

“Cô cả ngày đều bận rộn lo cho cửa hàng của mình thì làm sao chú ý đến thông báo đi họp của Hội Sinh viên? Cô là cán bộ Hội Sinh viên mà công khai tuyên truyền sản phẩm của mình trong trường học, chuyện này cô còn chưa có làm kiểm điểm đó.” Đàm Tuyền đâu phải là kẻ dễ dàng nhận sai, nói hai ba câu đã muốn vặn vẹo vấn đề để chữa mũi dùi về phía Bình An.

“Hội trưởng Đàm, nghe nói quán chè trong trường anh cũng có tham gia cổ phần, ngay chính Hội trưởng cũng có thể mở tiệm, tại sao chúng tôi không thể gây dựng sự nghiệp cho chính mình?” Bình An lạnh lùng hỏi.

Sự thất vọng của Thầy Tiểu với Đàm Tuyền đã không thể dùng từ ngữ để diễn đạt nữa, nghiêm khắc mở miệng, “Đàm Tuyền, nếu em không giải thích hợp lý vì sao không thông báo cho Bình An đi họp, vậy nhất định phải công khai xin lỗi.”

Đàm Tuyền trợn mắt, không thể tin nhìn chăm chăm vào Phương Bình An. Muốn anh xin lỗi cô ta? Tuyệt đối không thể!

“Việc thông báo là bên văn phòng sơ sẩy, sao lại bắt Hội trưởng xin lỗi bạn Phương?” Trịnh Yến Phân mở miệng bênh vực Đàm Tuyền.

Liễu Mi hơi nhếch môi, không nói được một lời.

Phùng Ngọc Đình hòa theo, “Hội trưởng vốn nhiều việc, làm sao nhớ rõ được là họp thì phải gọi ai? Chỉ là chuyện nhỏ thôi đâu cần phải thảo luận.”

“Tôi còn tưởng rằng Hội Sinh viên là một tổ chức mang hình tượng chính trực, hóa ra là tôi lầm. Chỉ cần là cấp trên thì có thể đối xử với thành viên dựa theo yêu ghét của mình, làm việc gì sai cũng có thể quang minh chính đại trốn tránh trách nhiệm rồi đùn đẩy cho cấp dưới. Phương châm của Hội Sinh viên được Hội trưởng lý giải thật triệt để, tự mình quản lý, tự mình chỉ dẫn, tự mình phục vụ bạn học, tự mình rèn luyện, cái tôi của Hội trưởng quả thật rất lớn. Xin lỗi, tôi không nên ở lại Hội Sinh viên nữa. Thầy Tiểu, sau hôm nay em sẽ nộp đơn từ chức chính thức cho thầy.” Đàm Tuyên càng muốn trốn tránh trách nhiệm, Bình An càng không muốn bỏ qua cho anh ta.

Cô không phải muốn giúp Liễu Mi mà đơn giản chỉ vì nhìn nhân phẩm của Đàm Tuyên không vừa mắt.

Nghe Bình An muốn nộp đơn từ chức, Đàm Tuyên mừng rỡ trong lòng, nhưng lại vì những lời này của cô mà thấy tức giận. Nét mặt vừa vui vừa giận trông hơi dữ tợn.

Thầy Tiểu vừa nghe Bình An muốn đưa đơn từ chức khỏi Hội Sinh viên thì cũng hoảng hốt, “Hội Sinh viên không hề thay đổi nguyên tắc, chúng ta là một đoàn thể, dù gặp chuyện gì cũng phải đoàn kết. Tất cả phải ưu tiên cho mục tiêu cuối cùng, tuyệt đối không tồn tại chủ nghĩa cá nhân. Việc em không nhận được thông báo đúng là Đàm Tuyên làm không đúng, phải xin lỗi các em.”

Đang trong lúc đầu sôi lửa bỏng này tuyệt đối không thể để Phùng Bình An rời khỏi Hội Sinh viên được. Không nên khinh thường sức ảnh hưởng của Tập đoàn Phùng Thị bởi lúc nào họ cũng có thể làm cho nhà trường

về sau không chỉ không kiếm được tài trợ mà thậm chí ngay cả tài chính cho các ngành học cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Để cho Phương Bình An rút khỏi Hội Sinh viên dưới tình huống này, Phương Bình An chắc chắn sẽ không để yên, đến khi mọi người đều biết chuyện thì ông với tư cách là thầy hướng dẫn Hội Sinh viên cũng sẽ gánh không nổi trách nhiệm.

“Kìa Thầy Tiểu?” Đàm Tuyên kêu lên, buộc anh đường đường là một Hội trưởng mà phải xin lỗi cấp dưới trước mặt mọi người, anh còn mặt mũi nào mà tồn tại?

“Đàn ông phải đáng mặt đàn ông, phải chịu trách nhiệm việc mình làm sai.” Thầy Tiểu nghiêm nghị nói, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo nhìn Đàm Tuyên.

Mắt Đàm Tuyên lộ vẻ hoảng sợ, tâm tư trăm xoay ngàn chuyển, cảm thấy bản thân chưa từng chịu nhục như vậy nên nỗi oán hận Bình An càng sâu hơn gấp mấy lần. Nhưng anh cũng rất rõ ràng một điều: nếu anh không xuống nước mà nhận lỗi, anh sẽ không cách nào gánh nổi hậu quả.

Hội nghị hôm nay đến đây căn bản không thể gọi là hội nghị, mà là một vở tuồng phản kích đặc sắc và đầy kịch tính. Không phải ai ngồi đây cũng rõ ràng về ân oán giữa Đàm Tuyên và Phương Bình An, qua sự việc hôm nay, đáp án trong đầu họ dĩ nhiên là thế này: vì Đàm Tuyên muốn tranh chức Tổ trưởng Tổ Ngoại giao nên cố ý không thông báo cho Phương Bình An đi họp, vì vậy đại biểu thư Phương Bình An nuốt không trôi cục tức này liền muốn giành vị trí Hội trưởng. Mà Đàm Tuyên lại lạm dụng quyền hạn gạt Phương Bình An ra ngoài, giờ lên làm Tổ trưởng Tổ Ngoại giao rồi nhưng Đàm Tuyên lại không xin được tài trợ nên đành phải kêu Phương Bình An về, nào ngờ lại bị đối phương phản kích một cú mạnh đến nỗi không có nổi một chút năng lực đánh trả...

Chuyện xưa bản cũ hoàn chỉnh, vì thế những người trước kia cho rằng Phương Bình An ỷ thế hiếp người, chỉ muốn tranh cái vị trí Hội trưởng cho vui thôi liền tự giác thay đổi cách nhìn về cô. Dĩ nhiên cũng chỉ là thay đổi cách nhìn mà thôi, chứ không vì vậy mà cảm thấy cô chính là thí sinh thích hợp cho vị trí Hội trưởng.

Nhưng một điều vô cùng khẳng định là, một kẻ lòng dạ hẹp hòi không có nhân phẩm, dùng việc công để trả thù cá nhân như Đàm Tuyền tuyệt đối không thích hợp làm cán bộ lãnh đạo sinh viên.

Bình An im lặng đứng đó, mắt trong như nước nhìn Đàm Tuyền. Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn qua nhìn lại hai người, không ai dám nói thêm câu nào nữa.

Lúc này nhìn Phương Bình An, nhìn dáng vẻ lẫm liệt lạnh lùng của cô, trong lòng mỗi người bất giác nảy sinh nỗi kính sợ...

Đàm Tuyền sau khi trải qua một loạt đấu tranh tư tưởng thì tự an ủi mình, đại trượng phu có được dân được, hôm nay anh chịu nhục bao nhiêu thì sau này nhất định sẽ trả lại cho Phương Bình An đầy đủ.

Anh từ từ đứng lên, cúi đầu, giọng vô cùng miễn cưỡng, “Vì sơ sót không thông báo cho bạn học Phương và các bạn khác đi họp, đúng là tôi không đúng. Giờ tôi thành tâm xin lỗi các bạn, vô cùng xin lỗi.”

Vì sơ sót? Lý do tốt ghê! Bình An cười lạnh trong lòng nhưng vẫn cực kỳ rộng lượng mà tỏ vẻ tha thứ.

Thầy Tiểu thở phào nhẹ nhõm, lần nữa kêu Bình An ngồi xuống để thảo luận vấn đề tiền tài trợ cho đại hội thể thao.

Hai cô nhóc Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân nhìn được vở tuồng kịch tính như vậy nên kích động đến đỏ cả mặt lên, trên tay nhắn tin không ngừng để tường thuật trực tiếp cho các cô Kỷ Túy Ý biết.

Đồng thời, trên diễn đàn của trường cũng xuất hiện hàng loạt bài post về chuyện Đàm Tuyên công khai xin lỗi Bình An trong buổi họp hôm nay, trong đó có mấy bài châm chọc Đàm Tuyên năng lực làm việc không đủ, không thay mặt Hội Sinh viên xin được tài trợ nên không thể không quay sang nhờ Bình An giúp đỡ, v.v.

Nỗ lực bấy lâu nay của Đàm Tuyên nhằm xây dựng thành công hình tượng con người khiêm tốn chỉ trong một ngày này đã thành dã tràng xe cát.

Cuối cùng thì Bình An cũng phát tiết được hết cục nghẹn trong lòng mấy tuần lễ qua, dĩ nhiên, đây mới chỉ là bước khởi đầu.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Chỉ Là Học Xong Thì Trưởng Thành

Đàm Tuyên tuyệt đối không thể ngờ rằng những việc phát sinh trong phòng họp đều được truyền lên BBS không thiếu một chữ nào. Ý nghĩ đầu tiên của anh ta là Phương Bình An cố tình hãm hại anh ta, nhưng nhìn thời gian đăng bài thì Phương Bình An hoàn toàn không thể làm được, gần như là tường thuật trực tiếp tại hiện trường, những gì bọn họ nói trong phòng hội nghị đều được đăng trên BBS chỉ trong vòng 1-2 phút sau.

Lúc ấy di động của Bình An để trên mặt bàn, cô ta hoàn toàn không có khả năng truyền tin tức đi, nhất định là do hai cấp dưới của cô ta, nhất định chính họ truyền nội dung hội nghị lên.

Tuy rằng hoài nghi các cô nhưng anh ta cũng không có chứng cứ, mà cho dù là có chứng cứ thì anh ta có thể làm được cái gì đây? Lần này anh ta thật sự bị Phương Bình An gài bẫy hãm hại.

Thật ra thì không chỉ Đàm Tuyên hoài nghi Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân mà ngay cả bên Kỷ Túy Ý cũng cảm thấy chuyện này vô cùng có khả năng là do chính các cô làm.

Tối hôm đó lúc cùng ăn cơm bên ngoài, Kỷ Túy Ý nhỏ giọng hỏi các cô, “Hai học muội, nói thật cho chị nghe, bài viết trên BBS là do hai em truyền phải không?”

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân cười khổ lắc đầu, “Học tử, chúng em không biết thật mà.”

“Không phải các em thì còn ai vào đây? Hội Sinh viên có ai anh hùng hảo hán thấy việc nghĩa liền không chùn tay đến bực này à?” Tổng Tiểu Tiểu nho nhã hếch cằm hỏi.

Việc buộc Đàm Tuyền công khai nói xin lỗi trong phòng họp chẳng qua chỉ là đàn áp khí thế của anh ta, nhưng khi bài viết xuất hiện trên BBS thì đồng nghĩa với việc đánh anh ta hai bạt tai ngay trước mặt sinh viên toàn trường, hơn nữa lại vừa vang vừa nặng, hình tượng anh ta lúc này xuống dốc không phanh.

“Bất kể là ai, Đàm Tuyền còn rất ít cơ hội để liên tục giữ chức rồi.” Hội Sinh viên trường họ mỗi năm bầu cử một lần, trước nay chưa từng có Hội trưởng Hội Sinh viên nào bị kéo xuống ngựa trước khi tốt nghiệp cả, nói không chừng Đàm Tuyền muốn phá vỡ kỷ lục này để làm một Hội trưởng duy nhất chỉ mới làm một năm đã bị thay.

Bình An mỉm cười nghe bọn họ nói qua nói lại, cô chỉ im lặng ăn cơm.

Bạch Hàm cười hắc hắc nói, “Tuyệt nhất là sau này học tỷ buộc Đàm Tuyền phải tự động từ bỏ việc kiêm nhiệm Tổ trưởng Tổ ngoại giao, rồi học tỷ giữ anh ta lại để cho anh ta làm Tổ trưởng tạm thời, đó mới là nhục nhã anh ta thêm lần nữa.”

“Bình An vẫn đáp ứng giúp Hội Sinh viên xin tài trợ kìa. Theo tớ ấy hả, nên ném hoàn toàn trách nhiệm cho Đàm Tuyền, để cho anh ta cuối cùng phải mất thể diện trước mặt thầy trò toàn trường.” Vi Úy Úy cầm cánh gà gặm, miệng toàn dầu.

“Làm việc nên có chừng có mực, đối phó thứ người cặn bã như anh ta hôm nay chỉ là khởi điểm để cho hả giận thôi.” Bình An lắc đầu, uống một hớp canh, học cách nói nho nhã của Tổng Tiểu Tiểu.

Ánh mắt Kỷ Túy Ý hơi rạng lên, nhìn thẳng vào Bình An, “Không đúng, rất không đúng.”

Bình An nhú mày nhìn cô, “Không đúng cái gì?”

“Người đăng bài viết lần này và người lần trước công kích đám fans của Đàm Tuyên là cùng một hội, chính là đồng đảng của Khâu Thiếu Triết kia, chuyện này có liên quan với cậu đúng không?” Kỳ Túy Ý nhỏ giọng hỏi, giọng vô cùng chắc chắn.

Bình An mở to một đôi mắt trong suốt sáng ngời, vẻ mặt vô cùng vô tội, “Sao lại liên quan tới tớ? Tớ là bé con thuần khiết thiện lương cỡ nào không thấy à.”

“Không đoán, khẳng định chính là Bình An.” Kỳ Túy Ý chỉ vào Bình An, nói như đinh đóng cột.

“Tớ cũng khẳng định chính là cô nhỏ này.” Tống Tiểu Tiểu vỗ vỗ đầu Bình An, “Nhìn thì thuần khiết thiện lương, nhưng thật ra thì một bụng đầy ý nghĩ xấu.”

“Các cậu không thể chụp mũ như vậy được, tớ đã có nói gì đâu.” Bình An uất ức cong môi, cô thật sự không hề làm cái gì hết mà.

Kỳ Túy Ý gắp cho cô một cái chân gà cô thích ăn nhất, “Nói đi, tóm lại là chuyện gì xảy ra?”

Bình An cầm chiếc đũa chọc chọc vào cái chân gà trong chén mấy cái, khẽ mỉm cười, “Đàm Tuyên là người hà khắc, không phải chỉ có tớ ghét anh ta mà không chừng còn có người khác nữa, thật sự không liên quan tới tớ.”

Cô chỉ gọi một cú điện thoại cho Khâu Thiếu Triết, nói Đàm Tuyên đi khắp nơi mà không kéo được tiền tài trợ, giờ rốt cuộc mới nhớ tới cô, tin rằng nội dung hội nghị sẽ rất đặc sắc, nhất định là rất nhiều bạn học muốn biết rõ.

Chỉ đơn giản như vậy mà thôi, cô cũng chưa hề xúi Khâu Thiếu Triết truyền nội dung hội nghị lên BBS à nha, cô càng không biết hóa ra trong Hội Sinh viên cũng có anh em của Khâu Thiếu Triết, việc này hoàn toàn là ngoài ý muốn nhé, chẳng qua là cô chó ngáp phải ruồi ấy mà.

“Thật sự không liên quan đến cậu à?” Kỳ Túy Ý nghi ngờ nhìn Bình An, sao cô cứ có cảm giác là chuyện như vậy thoát không được quan hệ với Bình An nhỉ? Nhưng nghĩ kỹ lại cũng cảm thấy Bình An tâm tư đơn thuần, không thể nào biết sử dụng ám chiêu như vậy.

Quả thực, trong nhận thức của các cô, mặc dù Bình An xuất thân từ nhà giàu nhưng lại là một cô gái vô cùng đơn thuần thiện lương. Tuy rằng cảm giác gần đây cô có chút thay đổi, nhưng mỗi lần nhìn thấy nụ cười tươi sáng ngây thơ của cô thì lại cảm thấy thật ra cô chẳng thay đổi gì. Cô vẫn là Bình An của bọn họ, cho dù thỉnh thoảng cũng bắt được một tia đau thương không lý giải được trong mắt của cô, nhưng chắc đó chỉ là ảo giác của các cô mà thôi.

“Thật.” Bình An khép hờ mắt, giấu đi vẻ thê lương trong đáy mắt không phù hợp với độ tuổi của cô. Khi cô biết bắt đầu lợi dụng người khác để đạt tới mục đích của mình, hiểu được có một số thủ đoạn cho dù hèn hạ nhưng lắm khi không thể không làm, cô đã không còn là Phương Bình An lúc trước.

Nhưng như thế thì sao chứ? Từ giây phút cô được giải thoát khỏi cái bệnh viện tâm thần kia, cô cũng đã không còn là chính mình.

Chẳng qua, khi đối mặt với các bạn bè đã cùng cô trải qua một đoạn thời gian thanh xuân tốt đẹp, cô không muốn để cho họ cảm thấy cô thay đổi nên đã tận lực giữ nụ cười vẫn rực rỡ tinh khiết như cũ, nếu như cô hơi lộ ra chút xíu bi thương, họ nhất định sẽ phát giác được. Đến lúc đó, đối mặt với sự quan tâm của bạn bè, cô rất khó bảo đảm là sẽ khống chế được mình để không kể ra tất cả mọi điều.

Có nỗi đau chỉ có thể lắng đọng trong lòng mình mà không thể nói ra được.

“Tớ thấy nick người đăng bài nhìn quen mắt lắm, giống như cũng xuất hiện đồng thời với lúc nhóm Khâu Thiếu Triết xuất hiện lần trước, có khi chính Khâu Thiếu Triết ra tay không chừng. Nhưng Khâu Thiếu Triết vừa mới chuyển trường mà, sao lại có nhiều tai mắt vậy? Ngay cả trong Hội Sinh viên mà cũng có chân rết.” Kỷ Túy Ý nghiêng ngẫm.

Tống Tiểu Tiểu nói, “Hơi đâu quan tâm ai đăng tin làm khi gió gì, dù sao chúng ta cũng đâu có thua thiệt.”

“Tiểu Tiểu nói đúng, chúng ta chỉ cần biết kết quả tốt là được rồi, quá trình như thế nào ấy hả, who→ care?” Vi Úy Úy cầm ly trà, “Cạn chén vì Bình An của chúng ta trút được cục tức đi.”

“Dzô.”

“Đúng rồi, học tử, chị muốn đi công ty nào xin tài trợ chính vậy? Có phải đến lúc đó sẽ cùng đi với Đàm Tuyên không?” Lâm Tĩnh có vẻ không thích nhắc tới Đàm Tuyên chút nào.

Bình An uống một ngụm trà, hơi châm biếm, “Nếu anh ta còn ngại chưa đủ mất mặt, chị cũng không ngại đi cùng anh ta.”

“Trong lòng học tử chắc đã có chủ ý muốn đi công ty nào xin tài trợ rồi hả?” Diệp Hiểu Vân hỏi.

“Mấy ngày nữa các cậu sẽ biết.” Bình An cười thần bí, cô đã sớm dự liệu được việc Đàm Tuyên không xin được tài trợ, khí thế ép người của cô hôm nay chẳng qua là muốn cho anh ta sau này không còn lập trường để mở miệng ngăn cản chuyện cô muốn làm mà thôi.

Sau khi cơm nước xong, các cô liền tiến quân tới KTV ở tòa nhà gần đó.

Vừa đi đến cửa, điện thoại di động của Bình An vang lên, cô phất tay ra hiệu cho các bạn đi vào tìm chỗ ngồi trước, sau đó ra góc an tĩnh bên cạnh nghe điện thoại.

“Bình An...” Thanh âm dịu dàng và hơi thở tràn đầy ánh mặt trời ấm áp của Ôn Triệu Dung truyền xuyên qua làn sóng điện.

Cô đang muốn gọi điện thoại cho Ôn Triệu Dung, không ngờ anh lại gọi tới trước. Kể từ học kỳ trước đến giờ cô chưa gặp lại Ôn Triệu Dung, chỉ biết thông tin là vẫn chưa tìm được đại thiếu gia của Ôn gia, Ôn Chủ Tịch tức giận đến nỗi bệnh nặng, hiện giờ tất cả trọng trách của Ôn gia đều đặt trên vai Ôn Triệu Dung.

“Ôn học trưởng, dạo này khỏe không?” Giọng Bình An mang theo mừng rỡ.

“Ừm, còn sống.” Ôn Triệu Dung cười trả lời, “Em thì sao? Bình An, thời gian này ở trường thế nào?”

“Đương nhiên là như cá gặp nước, vô cùng thành thoi.” Bình An đùa bỡn trả lời.

Ôn Triệu Dung cười khe khẽ, tia uất ức buồn phiền trong giọng nói cũng theo tiếng cười mà tan đi, “Mặc dù anh không có mặt ở trường nhưng không có nghĩa là anh mù tịt không biết chuyện gì xảy ra đâu nhé. Nhóc con kia, trước đây em không giống như vậy.”

Bình An đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn qua khung cửa kính ra cảnh trời đêm đen như vẩy mực bên ngoài, thanh âm xa xôi mà trầm thấp, “Học trưởng, người nào mà chẳng thay đổi? Không phải anh đã từng nói, người được sinh trưởng trong những gia đình như chúng ta không thể nào có một cuộc sống theo ý mình như người bình thường, không thể nào ngây thơ đơn thuần cả đời. Chúng ta cần phải trưởng thành sớm hơn nhiều so với những

người khác. Bây giờ thật ra em cũng chỉ mới vừa học được bài học để lớn lên mà thôi.”

Đầu điện thoại bên kia rơi vào một mảnh trầm mặc, thật lâu sau, Ôn Triệu Dung mới nhẹ nhàng hỏi, “Bình An, có phải đã phát sinh chuyện gì phải không?”

“Làm gì có, tại em chỉ đột nhiên cảm thấy mình không còn nhỏ nữa ấy mà.” Trong chớp mắt, ngữ điệu của Bình An lại trở nên vui tươi, cười khanh khách.

Ôn Triệu Dung bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bởi vì chuyện trong nhà mà anh cũng dần dần thu lại cá tính bốc đồng của mình, gặp chuyện không may cũng đã làm anh thay đổi, trở nên khéo đưa đẩy và chừng chặc hẳn lên, không còn vẻ thoải mái tự tại giống như trước kia, “Bình An, em cứ là chính mình thì tốt rồi, anh... thật ra rất muốn...” Bảo vệ em cả đời.

Câu nói kế tiếp anh không nói nên lời. Lúc đó thấy cô rơi lệ trước mặt anh, anh thật sự nghĩ phải bảo vệ cô cả đời, để cho cô vĩnh viễn không buồn không lo, nhưng anh bây giờ đối với tương lai cũng rất mờ mịt, hoàn toàn không thể cho cô một lời hứa hẹn nào.

“Thật ra anh muốn nói với em, đối phó với kẻ như Đàm Tuyền hoàn toàn không cần phải băn khoăn quá nhiều, đối phó với nguy quân tử chỉ có thể dùng thủ đoạn của tiểu nhân.” Ôn Triệu Dung cao giọng, giống như muốn giấu giếm cái gì.

Bình An cười ha ha, “Cám ơn học trưởng đã nhắc nhở, em biết làm thế nào.”

“Cứ như thế đi, nếu không đối phó được thì nói với anh, để anh ra tay cho.” Ôn Triệu Dung dụi dụi nói.

“Ừ, học trưởng, anh chú ý nghỉ ngơi, em tin chắc rằng anh nhất định sẽ trở thành tinh anh ưu tú của công ty.” Bình An nhẹ giọng nói, cô nhớ rất rõ, anh... sau này sẽ lấy con gái Bí thư Thành Ủy, sẽ trở thành thanh niên kiệt xuất của Thành phố G, một Ôn thị gần như sắp đóng cửa phá sản sẽ được anh vực dậy và phát triển.

Đây là những điều cô có thể nhớ được, còn về phần Ôn Triệu Dung làm thế nào để thành công, phải trải qua bao nhiêu gian nan gì, cô hoàn toàn không biết. Cô rất muốn giúp anh, nhưng hiện tại hoàn toàn không biết phải giúp anh thế nào.

“Cám ơn, vậy... cứ như vậy đi.” Bên đầu điện thoại kia, Ôn Triệu Dung khép điện thoại di động lại, cả người như vô lực ngã trên ghế làm việc bằng da thật ở phía sau, đôi mắt vốn tràn đầy nhiệt huyết bây giờ lại tràn ngập lo lắng cho tương lai không được xác định.

Vốn muốn nói cùng cô... nhưng một câu cũng không thể thốt ra được, anh làm sao có thể biến quan hệ giữa hai người trở thành quan hệ vì lợi ích đây?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thiên Trường Địa Cửu

Điện thoại di động truyền đến âm thanh tắt máy tút tút, Bình An cười khổ một tiếng, cô có cảm giác hình như Ôn Triệu Dung còn có lời gì đó chưa nói ra. Ý niệm này cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu, cô đã thả lại điện thoại di động vào trong túi, đẩy cửa kiếng vào KTV. Đang muốn đi tới tiếp tân hỏi xem các bạn cô vào phòng số mấy thì cửa kiếng lại một lần nữa bị đẩy ra, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Người này mặc áo jean xanh bạc màu, bên trong là áo len cao cổ màu đen thoải mái, quần da màu đen, thoát nhìn vừa đẹp trai vừa lãng tử, hết sức phù hợp với mode thời thượng của giới trẻ. Người này nếu không phải là Khâu Thiếu Triết đang đặc chí làm mưa làm gió trong trường học thì còn ai vào đây?

“Bình An.” Khâu Thiếu Triết đẩy cửa vào liền gặp được gương mặt xinh đẹp trong sáng thì mắt sáng rực lên.

“Sao anh lại ở đây?” Bình An nhú mày nhìn anh một cái, rồi xoay người đặt câu hỏi với tiếp tân.

Khâu Thiếu Triết đi tới cạnh Bình An, cười hì hì nói, “Hôm nay thấy tâm tình tốt nên tới đây, đương nhiên là để hát Karaoke uống rượu vui đùa rồi. Em đi cùng ai? Muốn đi với anh không?”

Bình An nhìn anh cười nhẹ, “Tôi đi với bạn, anh cứ chơi vui đi.”

“Aiz, em thiệt là, tóm lại có coi anh là bạn bè không mà sao cứ mỗi lần gặp anh đều có ý không vui vậy. Anh có làm gì chọc em mất hứng hả?”

Khâu Thiều Triết nhìn không được mở miệng oán trách, rõ ràng anh đối với cô rất tốt, không để người khác khi dễ cô, hôm nay còn thay cô trút giận, sao cô lúc nào cũng có vẻ đề phòng anh vậy?

Ánh mắt Bình An nhìn anh có chút phức tạp, đúng vậy, với hiểu biết hiện nay của cô về Khâu Thiều Triết, mặc dù anh có tính ngông nghênh một chút nhưng bản chất không xấu, lại là người đầy nghĩa khí với bạn bè, kiểu gì cũng không thể tin được anh sẽ là người hãm hại cô trong tương lai...

“Anh làm cách nào vậy? Anh có bạn trong Hội Sinh viên hả?” Bình An không thể trả lời thẳng câu hỏi của anh, có lẽ phải chờ thêm một thời gian nữa thì cô mới có thể hoàn toàn yên tâm về anh.

“Có một anh em đang quậy chơi cho vui trong đó ấy mà.” Khâu Thiều Triết cũng không để ý xem Bình An có trả lời câu hỏi của anh hay không, nhắc tới chuyện hôm nay làm tâm tình anh càng sáng khoái, vẻ mặt cười càng thêm đắc ý.

Bình An thật là dở khóc dở cười, “Người khác vào Hội Sinh viên là để rèn luyện bản thân, trong mắt anh lại thành quậy chơi cho vui à?”

“Không phải sao?” Khâu Thiều Triết bổ sung, “Có một Hội trưởng như Đàm Tuyên, mấy người vào Hội Sinh viên chẳng lẽ còn có thể dốc lòng vì sự nghiệp chung hay sao?”

Bình An bị nghẹn một chút, “Thôi được rồi, không thèm nghe anh nói nữa, chuyện hôm nay cảm ơn anh, bạn tôi chờ tôi này giờ rồi, anh chơi vui vẻ nhé.”

Hôm nay là thứ bảy, tương đối nhiều người tới hát Karaoke mà phần lớn đều là sinh viên trong trường, Bình An cứ đứng ngay cửa nói chuyện với Khâu Thiều Triết như vậy đã thu hút không ít người dòm ngó, cô đã đủ náo động quá rồi nên giờ không muốn thêm tin tức gì nữa.

“Ngày mai anh mời em ăn cơm nhé?” Khâu Thiếu Triết còn không chịu buông tha cô ngay.

Bình An nhíu nhíu mày, “Ngày mai tôi có việc, hôm khác đi.” Dừng một chút rồi nghiêm túc nói, “Khâu Thiếu Triết, chúng ta là bạn.”

Lần trước lúc ở bờ sông, cô cũng đã nói rõ ràng với anh rồi, cô tuyệt đối không có khả năng cùng một chỗ với anh, hy vọng anh còn nhớ rõ lời cô đã nói.

“Anh có nói chúng ta không phải là bạn đâu, chẳng lẽ em muốn có quan hệ khác à?” Khâu Thiếu Triết cười toe toét đến có chút vô lại.

Bình An nở nụ cười, chân mày đang nhíu chặt chậm rãi giãn ra, “Chúng ta có quan hệ khác rồi đấy thôi, bạn học nhỉ.”

Nhìn cô mềm nhẹ cười khẽ, ánh mắt không tương xứng với số tuổi kia của cô dường như bình tĩnh và kiên định hơn nhiều so với các cô gái đồng trang lứa, Khâu Thiếu Triết cảm thấy một sự rung động khác thường trong lòng nhưng rồi lại bị bỏ qua rất nhanh, thất vọng ngửa mặt lên trời thở dài, “Xưa nay chưa bao giờ thật lòng theo đuổi một cô gái đến như vậy, thế mà lại bị cự tuyệt mới đau chứ.”

“Giờn hoài, mấy bữa nữa rảnh sẽ mời anh ăn cơm. Đi nha.” Bình An đẩy anh ra, nếu cứ tiếp tục dằng dai với anh thì chắc chắn sẽ không còn thời gian đâu mà chơi.

Cho đến khi bóng dáng yếu điệu của cô biến mất khỏi tầm mắt, Khâu Thiếu Triết mới phục hồi tinh thần lại, sờ sờ lồng ngực mình một cách ngạc nhiên, thật là một cảm giác khó hiểu.

Ngày hôm sau, Bình An ăn sáng xong liền lái xe ra khỏi trường học, hôm nay cô có hẹn gặp Trình Vận.

Lúc đi trên đường vành đai thành phố G ngang qua một hành lang triển lãm tranh nghệ thuật, vừa đúng lúc cô ngừng lại chờ đèn đỏ thì vô tình phát hiện một bóng dáng quen thuộc, Lương Phàm đang sóng vai cùng một cô gái mặc áo khoác đỏ đi vào hành lang có vẽ tranh, thái độ hai người vô cùng thân mật, má kề má không biết đang nói cái gì.

Bình An khẽ cau mày, cô gái áo đỏ một tay kéo cánh tay Lương Phàm, thân hình có lồi có lõm như dựa hẳn vào người anh ta, nghiêng mặt nhìn Lương Phàm đầy quyến rũ ẩn tình. Thấy một cảnh như vậy, nếu nói giữa Lương Phàm và cô gái này là trong sạch liệu ai sẽ tin?

Vẻ mặt dịu dàng như nước của Lương Phàm khiến Bình An cảm thấy buồn nôn, người đàn ông này hoàn toàn không phải là chồng tốt của Trình Vận.

Đèn xanh sáng lên, xe sau bóp kèn nhắc nhở Bình An.

Bình An thu hồi tầm mắt, đạp chân ga, bỏ lại bóng dáng của Lương Phàm và cô gái áo đỏ phía sau.

Nếu Trình Vận biết Lương Phàm có tình cảm mập mờ với người phụ nữ khác thì chắc sẽ rất thương tâm. Không biết chị ấy có biết về sự tồn tại của cô gái áo đỏ này không nhỉ? Bình An ngẫm nghĩ đây khó xử, lát nữa gặp Trình Vận, có nên nói với chị ấy tình cảnh mình nhìn thấy hay không?

Trình Vận là một phụ nữ đoan trang kín đáo, thế mà tình cảm của chị ấy đối với Lương Phàm lại được biểu hiện rõ ràng nồng đậm trong mắt đến như vậy, thật đúng là tình yêu sẽ làm cho một người phụ nữ trở nên mù quáng hèn mọn. Một tình cảm mãnh liệt đến thế mà bị phản bội, liệu có thể sẽ thiêu đốt bản thân chị ấy thành tro tàn luôn không? Bình An thật sự không xác định được, chỉ sợ Trình Vận sẽ không chịu nổi một kích thích lớn như vậy.

Bởi chìm vào trong những trần trở này mà bất tri bất giác đã đến nhà Trình Vận, cô đưa xe vào bãi đậu, đi lên nhà Trình Vận.

“Chị Vận.” Sau khi nhấn chuông, thấy Trình Vận mặc đồ bộ ở nhà thoải mái ra mở cửa, Bình An ngọt ngào cười chào hỏi.

“Tuồng cuối tuần nên em sẽ ngủ dậy trễ, không ngờ em còn nhớ giờ mà rời giường.” Trình Vận mở cửa, mặt mang theo nụ cười cứng chiều.

Bình An đổi dép, thấy trong tủ giày còn có một đôi dép dành cho nam, ánh mắt khẽ trầm xuống, thanh âm vẫn nhẹ nhàng như trước, “Giờ sao giống hồi trước được chị, em làm gì còn thời gian mà ngủ nướng nữa.”

“Cửa hàng độc quyền thế nào rồi?” Trình Vận xuống bếp bưng hai ly nước chanh ra rồi ngồi xuống sofa.

“Cũng không tệ lắm. Chị Vận, chuyện hôm qua em nói với chị, chị cảm thấy được không?” Bình An ngồi xuống sofa đối diện, ánh mắt mong chờ nhìn Trình Vận. Hôm qua sau khi họp xong, cô lập tức gọi điện thoại Trình Vận, lần này tiền tài trợ cho Hội Sinh viên cô cũng không muốn đi tìm công ty nào chi cho xa, cô định là cô sẽ lấy danh nghĩa LENKA tài trợ cho Hội Sinh viên, sau đó làm một chiến dịch quảng cáo công khai trước toàn trường, đối với cửa hàng độc quyền LENKA của cô mà nói, đây là cơ hội rất tốt.

Trình Vận mỉm cười liếc cô một cái, “Em nha, thật đúng là hiểu được việc nắm bắt cơ hội, sau này ai làm đối thủ của em phải cẩn thận vô cùng.” Dừng một chút rồi mới tiếp tục nói, “Hoạt động em nói chị đã cân nhắc rồi, đây đúng là một cơ hội tốt đấy. LENKA chủ yếu nhắm vào thị trường phụ nữ trẻ, học sinh sinh viên lại là nhóm khách hàng chi tiêu mạnh tay. Đâu, em trình bày một chút xem sẽ quảng cáo trong trường thế nào?”

Trường học là nơi có mạng lưới quan hệ rất rộng, đặc biệt là giữa nữ sinh với nhau thì có cái gì tốt cũng thích chia sẻ, không thể khinh thường kiểu

truyền miệng một truyền mười này. Hôm qua Trình Vận nghe sơ lược kế hoạch của Bình An thì cũng đã cảm thấy hết sức đúng đắn, hôm nay kêu cô tới đây là muốn hỏi rõ thêm cho rõ ràng một số chi tiết.

Bình An nói, “Con gái đi mua đồ đều có tâm lý thích được tặng thêm cái này cái nọ, hơn nữa lại đặc biệt nâng niu mấy món đồ được tặng này, chúng ta có thể tặng một số cái nhỏ nhỏ gì đó, sau này phối hợp với các hoạt động ưu đãi của công ty thì nhất định có thể khiến nhiều người biết đến LENKA hơn.”

“Em hy vọng công ty cung cấp cái gì để hỗ trợ? Nếu tài trợ về tiền thì sợ không xin được đâu, bởi đối với việc tuyên truyền LENKA công ty xem như đã làm hết mức rồi, vả lại bây giờ còn chưa thấy được lợi ích cụ thể, cho nên... chắc em hiểu.” Trình Vận nói.

Điều này cô đương nhiên hiểu, dù sao chương trình tuyên truyền cũng chỉ nằm trong phạm vi trường học của cô, xung quanh lại chỉ có một cửa hàng độc quyền duy nhất do cô mở, nếu Trình Vận thật sự tranh thủ xin tiền tài trợ dùm cô thì nhất định sẽ bị nói là làm việc thiên vị. Tuy nhiên, mấy chục ngàn tệ thì chính cô có thể bỏ tiền túi ra được, “Tiền tài trợ em sẽ tự nghĩ biện pháp, cái mà em hy vọng là công ty có thể cung cấp mẫu thử, để lúc em tiến hành hoạt động có cái để phân phát.”

Trình Vận gật đầu, “Cái này thì không thành vấn đề, công ty vốn có chuẩn bị sản phẩm thử, chừng nào thì em tiến hành?”

“Hai tuần lễ nữa ạ.” Còn có hai tuần lễ nữa là đến đại hội thể thao, đến lúc đó nhất định là sinh viên toàn trường sẽ tập trung tại sân vận động để quan sát các loại tranh tài, lợi dụng lúc này làm hoạt động là tốt nhất.

“Ừ, chị sẽ sắp xếp cho em.” Trình Vận cười nói.

Nói xong chuyện công, Bình An lại nghĩ tới hình ảnh chợt thấy trên đường kia, do dự liếc mắt nhìn Trình Vận một cái rồi chỉ dám nói vài

chuyện linh tinh với chị ấy.

Thoáng cái mà đã đến giờ cơm trưa, Trình Vận định tự mình xuống bếp, “Hôm qua chị mua không ít đồ ăn, hôm nay làm đồ ăn Trung Quốc nhé.”

Có thể thấy được Trình Vận là người rất yêu không khí gia đình, chỉ có cô gái yêu gia đình mới trang trí được gian nhà của mình đầy vẻ ấm áp thân mật như vậy, hơn nữa chị ấy là người sáng mặt phòng khách giỏi giang phòng bếp, cô gái như vậy trên thế gian này thật sự hiếm có.

Thật sự không cam lòng khi thấy một Trình Vận như vậy mà lại bị Lương Phàm phụ lòng.

“Chị Vận, Lương Phàm chưa quay về đây với chị à?” Bình An nhin không được mở miệng thắc mắc, đứng dựa cửa phòng bếp nhìn Trình Vận đang xào rau.

“Anh ấy về rồi nhưng đang đi với một người bạn, hình như là muốn mở triển lãm tranh, trễ một chút mới có thể đến gặp chị.” Trình Vận cười nói, ý cười ngọt ngào vì sắp gặp được tình nhân trên mặt chị không cách nào mà che dấu được.

“Vậy à? Bạn bè dạng gì, chị gặp lần nào chưa?” Bình An hỏi băng quơ.

Trình Vận hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó cười nói, “Chị cũng không quen bạn bè anh ấy nhiều lắm, tại không ở chung một chỗ nên nhiều mối giao tế cũng không có giống nhau.”

“Chị Vận, làng giải trí phức tạp như thế, chị không sợ Lương Phàm làm chuyện gì có lỗi với chị sao?” Bình An nghe thấy trong giọng chị ấy có nỗi cô đơn nhẹ nhàng, trong lòng tuy có chút khổ sở nhưng vẫn phải dùng giọng bẽn lẽn mà gợi ý.

“Anh ấy...” Trình Vận đem đĩa rau cải đã xào xong bày lên mâm, trong mắt có một thoáng thất thần, “Chị chưa bao giờ dám yêu cầu anh ấy suốt đời suốt kiếp, hiện tại có thể ở bên cạnh anh ấy là chị đã thỏa mãn lắm rồi.”

Bình An nuốt xuống lời nói đã ra tới cửa miệng, cô biết tình cảm mà Trình Vận dành cho Lương Phàm, nhưng khi nghe chị ấy nói vậy vẫn cảm thấy vô cùng đau lòng và cảm phục.

Phải yêu một người nhiều đến thế nào... mới trở thành nhát gan đến mức không dám cầu xin suốt đời suốt kiếp đây?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chuyện Xấu Giữa Ban Ngày Ban Mặt

Ăn xong cơm trưa với Trình Vận không bao lâu thì Lương Phàm quay lại.

Nhìn Trình Vận bởi vì anh ta đến mà nhảy nhót mừng rỡ như thiếu nữ đang yêu, gương mặt tươi cười ngọt ngào đơn thuần, nhìn chị ấy vì Lương Phàm mà cả người như rực sáng lên, trong lòng Bình An ngoài sự đau lòng không nói nên lời còn có nỗi bất mãn vì những lời khuyên của cô đã không nói ra được một câu.

Lương Phàm vào cửa, nhìn thấy Bình An ngồi trên sofa phòng khách thì hơi ngẩn ra, nhìn cô gật đầu một cái.

Bình An lãnh đạm nhìn anh ta, nhếch nhếch khóe miệng coi là có chào hỏi.

“Về rồi à? Không cần đi cùng bạn anh sao?” Trình Vận đi tới, dịu dàng chăm chú nhìn anh.

“Tiền cô ấy về khách sạn rồi.” Lương Phàm hôn nhẹ gò má Trình Vận, nhỏ giọng nói.

Ánh mắt Bình An có chút bén nhọn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của Lương Phàm, cô muốn biết lúc Lương Phàm nhìn Trình Vận thì liệu có lộ ra chút gì gọi là chột dạ hay không, nhưng ánh mắt của anh ta vẫn bình tĩnh lãnh đạm, cho dù giọng nói đã trở nên dịu dàng trầm nhẹ khi nói chuyện với chị ấy. Nếu như cô không tận mắt thấy được anh ta và cô gái kia có động tác mập mờ thì cô thật sự đã cho rằng thật ra thì Lương Phàm cũng có

tình cảm với Trình Vận, cho dù tình cảm của anh ta có thể không sâu sắc như Trình Vận.

Trình Vận đỏ bừng cả mặt, nhỏ giọng kêu lên, “Có Bình An ở đây.”

Cảm thấy mình trở thành bóng đèn Philips siêu sáng, Bình An xấu hổ đứng lên, “Chị Vận, em còn có chuyện nên về trước đây, nếu hoạt động có chuyện gì thì em lại gọi điện thoại cho chị nhé.”

“Được, vậy em đi đường cẩn thận.” Trình Vận cũng muốn ở riêng với Lương Phàm nên cũng không giữ Bình An lại.

Lúc đi ngang qua Lương Phàm, Bình An liếc anh ta một cái, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lạnh đầy khinh bỉ. Lương Phàm thấy được thì hơi sửng sốt tưởng mình nhìn lầm, định thần nhìn lại thì Bình An đã khom người mang ủng da, chào tạm biệt Trình Vận rồi rời đi.

Từ nhà Trình Vận ra, Bình An sức nhớ từ sau khai giảng mình vẫn chưa về nhà, gần cả tháng không gặp ba rồi, nên gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi.

Người nghe điện thoại là Hồng Dịch Vũ, Phương Hữu Lợi bây giờ đang họp ở Tập đoàn Nghiêm thị, không thể trực tiếp nghe điện thoại của Bình An được.

“Ở Tập đoàn Nghiêm thị?” Bình An ngờ ngẩn, lập tức nghĩ đến kế hoạch Phương Hoàng Thành, “Phương Hoàng Thành sắp khởi công rồi à?”

Tính Hồng Dịch Vũ xưa nay cẩn mật, cho dù là với Bình An anh cũng không tùy tiện tiết lộ kế hoạch của công ty, “Phương tiểu thư, cụ thể thì tôi không tiện nói.”

Bình An rất rõ cách làm người của anh, không hề hỏi tới, “Vậy cứ thế đi, anh làm việc đi.”

Quay đầu xe lại chạy về phía làng Đại Học.

Vừa dừng xe trong bãi đậu, điện thoại di động liền vang lên, Bình An vừa nhìn hiển thị trên màn hình thì nhú mày, là điện thoại của Liễu Mi, chẳng lẽ lại muốn đi họp? “Chào chị.”

Đầu bên kia trầm mặc một lúc như đang do dự gì đó.

Bình An cũng không vội, cầm túi xách xuống xe, chậm rãi đi trở về ký túc xá. Lúc này trên đường chỉ có lưa thưa người đi lại, ánh mặt trời giữa trưa tháng ba ấm áp, bầu trời xanh thẳm như vừa được gột rửa, mây trắng như được kéo thành từng sợi tơ dệt trên bầu trời, gió xuân thổi lất phất qua tán lá xanh biếc phát ra tiếng vang xào xạc.

Thật là một khoảng thời gian yên tĩnh tươi đẹp như mật ngọt.

“Phương Bình An, chuyện hôm qua cảm ơn em.” Rốt cuộc đầu kia của điện thoại cũng truyền đến giọng nói trầm khàn khó hiểu của Liễu Mi, nghe giống như vừa khóc xong.

“Dường như tôi cũng có giúp gì chị đâu, không cần phải cảm ơn tôi.” Bình An nhú mày, cũng không hiểu lắm lời cảm ơn này của Liễu Mi từ đâu mà có.

Liễu Mi cười khan một tiếng, “Trước giờ tôi vẫn cảm thấy em rất vô dụng, sau ngày hôm qua mới thấy thì ra người vô dụng là chính mình. Phương Bình An, em thật sự làm cho người ta nhìn em bằng cặp mắt khác xưa.”

Khóe miệng Bình An khẽ cong lên, “Liễu Mi, vì chị thích Đàm Tuyên nên mới cam tâm tình nguyện thay anh ta gánh chịu trách nhiệm sao?”

Xem tình huống hôm qua, Liễu Mi tình nguyện bị hiểu lầm là không làm tròn trách nhiệm nên không có điện thoại thông báo cho Bình An chứ

không nguyện nói ra là Đàm Tuyền sai cô ấy làm vậy, thậm chí khi thấy Đàm Tuyền trách cứ cô ấy cũng không nói một câu nào, nếu như không có tình cảm với Đàm Tuyền thì với tính cách của cô ấy làm sao có thể cắn răng im lặng chịu xỉ nhục như vậy chứ.

Khó mà nghe thấy tiếng nước nở vô cùng mỏng manh của Liễu Mi.

Bình An dừng ở bên hồ nhìn mặt hồ gợn sóng, vẻ mặt trầm tĩnh lãnh đạm, “Nếu thật sự thích một người, nghĩa là không nỡ để cho cô ấy chịu một chút xú uất ức nào.”

“Tôi hiểu, dù gì đi nữa vẫn cảm ơn em.” Giọng Liễu Mi nhỏ xuống, hôm qua nếu không nhờ Bình An thì tất cả mũi dùi trách nhiệm đều trút vào người cô, mà người làm cho cô phải đối mặt với nhiều nỗi khó khăn như vậy lại chính là Đàm Tuyền, người mà cô tin tưởng nhất.

Anh nói anh là Hội trưởng Hội Sinh viên, cô là tổng thư ký, nếu như công khai tình yêu thì sẽ ảnh hưởng không tốt. Cô nghe lời anh, trước mặt mọi người bọn họ cư xử với nhau giống như bạn học bình thường, gần như rất ít khi hẹn hò, lần nào cũng phải đi tới một khu vực nào đó thật xa trường học không ai nhận biết được họ thì mới có thể nắm tay nhau giống người yêu bình thường...

Cô cho là, cho dù gặp bất kỳ chuyện gì, anh cũng có thể trở thành một mảnh trời của riêng cô, có thể đứng trước mặt cô mà ngăn cản hết thảy cho cô, ai ngờ, khi phải đối diện với trách nhiệm, anh đẩy cô ra gánh chịu sai lầm thay cho anh.

Cô cảm tạ Phương Bình An, không chỉ bởi vì hôm qua cô ấy đã thay mình nói một câu, mà còn rất cảm tạ cô ấy vì đã cho mình thấy rõ bộ mặt thật của Đàm Tuyền.

Ngắt điện thoại xong, Bình An tiếp tục chậm rãi dạo bước trên con đường yên tĩnh.

Ngang qua rừng cây nhỏ nơi các cặp tình nhân trong trường thích đến hẹn hò thì mắt cô chợt sáng lên, khóe miệng nhếch lên thật cao, nơi tán lá lòa xòa che khuất kia có bóng dáng quen thuộc của một đôi nam nữ đang ôm hôn nhau đầy thâm tình.

Chậc, ban ngày ban mặt mà...

Không đợi Bình An cảm thán xong, đôi nam nữ kia đã tách môi ra, Bình An càng thấy rõ diện mạo của bọn họ, á à, quả nhiên là Đàm Tuyên và Trịnh Yến Phân nha.

“Làm bạn gái của anh đi, được không?” Đàm Tuyên cầm tay Trịnh Yến Phân nói đầy thâm tình.

Trịnh Yến Phân gật mạnh đầu.

... Đàm Tuyên nói thầm bên tai Trịnh Yến Phân thêm cái gì nữa không biết.

Bình An nhìn họ, nụ cười càng thêm ý mỉa mai rõ ràng, xoay người rời đi, trong lòng càng ngày càng xem thường Đàm Tuyên là loại đàn ông chỉ biết lợi dụng tình cảm của các cô gái.

Thứ hai số tiết tương đối nhiều, hội nghị Hội sinh viên tám giờ tối mới bắt đầu, lần này không phải họp toàn thể thành viên mà chỉ các cán bộ họp với nhau.

Việc thảo luận vẫn xoay quanh vấn đề tài trợ tài chính, bởi vì Thầy Tiểu hôm nay có việc không tham gia được nên hội nghị do Đàm Tuyên chủ trì.

“Phương Bình An, về mặt tài trợ tài chính, cô làm được gì rồi?” Đàm Tuyên đưa mắt lạnh lùng nhìn Bình An, nghiêm nhiên đem toàn bộ trách nhiệm xin tài trợ đặt lên vai Bình An.

Bình An nhàn nhạt nói, “Tiền tài trợ cho đại hội thể thao không giống như cho một buổi dạ tiệc nhỏ bình thường, lần này cần một số tiền lớn nên nếu chỉ xin từ một công ty sợ là không thể được, nên phân công tới nhiều nơi để xin tài trợ sẽ tương đối dễ dàng hơn.”

“Như vậy, cô xin được bao nhiêu?” Đàm Tuyên cất cao giọng hỏi.

Ông Hiền Bân và Liễu Mi ngồi bên cạnh cùng nhìn anh ta một cái, trong mắt có chút bất bình bởi giọng Đàm Tuyên quá chua ngoa.

Bình An nhẹ nhàng cười, “Đàm Hội trưởng, anh không biết hôm qua là Chủ nhật sao? Người ta sẽ nói chuyện công việc với anh vào Chủ nhật à?”

Sắc mặt Đàm Tuyên trầm xuống, “Vậy thì phải tranh thủ thời gian đi.”

“Đàm Hội trưởng, chắc anh quên mất rằng anh cũng kiêm Tổ trưởng Tổ ngoại giao, có một số việc anh còn phải đi đầu làm gương đấy.” Bình An cố ý đâm anh ta một câu, thích bá quyền như vậy thì cũng đừng mong là ngồi mát ăn bát vàng nhé.

Đàm Tuyên bị ghen một chút, “Cô...”

“Bình An nói đúng, việc kéo tài trợ lần này là việc chung của cả Hội Sinh viên, mặc dù Tổ ngoại giao chịu trách nhiệm chủ yếu, nhưng những người khác cũng không thể đặt mình ra ngoài được.” Ông Hiền Bân nói.

Những người khác chỉ gật gật đầu chứ không mở miệng nói gì thêm. Bây giờ mỗi lần họp đều cảm thấy không khí lúc nào cũng giống như súng đang lên đạn chờ bắn vậy.

“Chuyện tài trợ phải làm xong trong tuần này, bây giờ chúng ta thảo luận về việc sắp xếp công tác trong đại hội...” Đàm Tuyên trừng mắt nhìn Ông Hiền Bân một cái, chuyển đề tài đến chương trình nghị luận tiếp theo.

Nhìn dáng vẻ cao ngạo của Đàm Tuyên, Bình An âm thầm lắc đầu trong lòng, Ôn Triệu Dung nói rất đúng, đối phó với nguy quân tử chỉ có thể dùng thủ đoạn của tiểu nhân, nếu cứ nói năng khách sáo với Đàm Tuyên thì ngược lại cô sẽ bị cho là sợ anh ta.

Sau khi tan họp, Ông Hiền Bân đuổi theo Bình An sóng vai đi cùng cô, “Phương Bình An, nếu có cần hỗ trợ gì thì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ hết sức giúp em.”

“Cám ơn học trưởng, sau này có cần hỗ trợ gì thì nhất định sẽ mời anh ra tay.” Bình An cười ngọt ngào nói.

Ông Hiền Bân nhìn gương mặt trông nghiêng của cô, rất khó tưởng tượng cô gái này học kỳ trước chỉ lẻo đẻo nhàn tản đi theo sau lưng Ôn Triệu Dung, cả ngày cười hì hì giống một cô bé chưa lớn không buồn không lo, học kỳ này lại có thể làm cho người ta kinh ngạc đến thế, cô tựa như con sâu nhộng lột xác thành bướm, vươn cánh phát ra thứ ánh sáng rực rỡ của riêng mình.

Mấy ngày kế tiếp, Bình An giao công việc của cửa hàng độc quyền cho Bạch Hàm, đi cùng Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân đến các công ty tìm tài trợ. Đàm Tuyên yêu cầu lần này cô phải xin được 100 ngàn tệ tiền tài trợ, thật ra thì nhà trường đã cấp xuống không ít nhưng chủ yếu là dùng để trao phần thưởng cho vận động viên. Nghi thức khai mạc và nghi lễ bế mạc, các cuộc tranh tài đủ mọi hạng mục thể thao kéo dài đến một tháng v.v. đều cần công ty tài trợ, nhưng Đàm Tuyên đặt ra mục tiêu cần đạt được cho Bình An vẫn hơi cao một chút, không thể nghi ngờ đây là cố ý làm khó dễ cô.

Nếu là lúc trước, cùng lắm thì Bình An tự lấy tiền túi cho vào, nhưng bây giờ tiền của cô phải dùng vào chuyện khác, nên cô vẫn nghiêm túc đi gặp các công ty để thương lượng.

Cũng may, lúc trước Bình An đã từng theo Ôn Triệu Dung đi tới mấy công ty nói chuyện tài trợ, bọn họ ai cũng biết cô là con gái Phương Hữu Lợi nên việc đàm phán không gặp nhiều khó khăn, nói chuyện với ba công ty gia đình đã lấy được tổng cộng 80 ngàn tệ tài trợ.

Các công ty lớn thường không thích việc tuyên truyền ở trường học, nếu cô đi xin tài trợ ở những nơi này thì nhất định có thể xin được, nhưng những người này chắc chắn là nể mặt ba cô nên mới đồng ý, nếu thật sự làm vậy thì ba cô lại phải nợ bọn họ ân tình thay cô, thà rằng không có còn hơn. Cho nên thường thường cô chỉ tìm đến những công ty vừa và nhỏ có vẻ nhắm tới thị trường thanh niên để ra tay, có một số nơi còn không biết quan hệ của cô với Phương thị. Có thể kéo được tiền tài trợ bằng chính năng lực chứ không phải là nhờ vào thân phận của mình đã làm cho cô có một cảm giác rất thỏa mãn.

Hôm nay, chỉ cách ngày khai mạc đại hội thể thao năm ngày, Hội Sinh viên triệu tập hội nghị toàn thể, một lần nữa phân công công việc chi tiết đến từng cá nhân, trong đó quan trọng nhất vẫn là phần tài chính. Bình An đem chi phiếu hôm qua mới lấy được đưa cho Thầy Tiểu đang chủ trì hội nghị.

Đàm Tuyên ngồi bên cạnh Thầy Tiểu, thấy chi phiếu kia liền cau mày, vô cùng không hài lòng hỏi, “Sao chỉ có 80 ngàn tệ? Phương Bình An, cô làm việc kiểu gì vậy?”

“Có 80 ngàn tệ là quá tốt rồi, ban đầu Đàm Hội trưởng chạy xất bắt xang bang một tháng cũng có lấy được tới 800 tệ đâu?” Một nam sinh ngồi ở góc mở miệng châm biếm.

Mặt Đàm Tuyên liền biến sắc, đứng phắt lên trừng trừng nhìn cán sự đó.

Thầy Tiểu không muốn Hội Sinh viên tiếp tục trở thành đề tài bàn tán trên BBS, về mặt bình tĩnh nói, “Tám mươi ngàn tệ tính ra cũng đủ rồi,

Bình An, em làm rất khá.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Tin Tức Kinh Hoàng

Dưới ánh mắt cảnh cáo của Thầy Tiểu, Đàm Tuyền đành phải ngồi xuống, ghi nhớ thật kỹ trong đầu mặt mũi của tên cán sự kia. Nếu anh ta đoán không lầm, người đăng nội dung kỳ họp lần trước trên BBS cũng chính là tên nam sinh kia, anh ta đã từng thấy nam sinh này ăn cơm cùng Khâu Thiếu Triết.

Nghĩ đến Khâu Thiếu Triết, Đàm Tuyền rất tự nhiên mà cho rằng hẳn nhất định là tay chân của Bình An, nên ánh mắt nhìn về phía Bình An càng thêm phần hận.

Bình An lười chẳng thèm nói nhảm với Đàm Tuyền chi cho mệt.

“Thầy Tiểu, chắc vì mới tựu trường không bao lâu nên đa số trường học đều đồng loạt cử hành hoạt động, nếu như chúng ta gặp họ mà thỏa thuận sớm thì có lẽ...” Liếc mắt nhìn Đàm Tuyền một cái, Bình An nhỏ giọng nói, “Số tiền 20 ngàn tệ còn thiếu sẽ do cửa hàng độc quyền LENKA bỏ ra.”

Nếu như Đàm Tuyền hiểu được nguyên tắc thông thường của các công ty là những Trưởng phòng PR trong các công ty lớn không ai dễ dàng chịu gặp những người đến mà không hẹn trước, còn các công ty cỡ trung thì lại không thể xuất ra 10 ngàn tệ kinh phí quảng cáo ngay lập tức được, thì chắc bọn họ đã không để lâu như vậy mà không thỏa thuận được tiền tài trợ.

Mặc dù bản thân Đàm Tuyền cũng biết là mình dùng sai phương pháp, nhưng chắc chắn sẽ không thừa nhận. Anh ta vẫn cho là tại vì anh ta không có thân thế như Bình An và Ôn Triệu Dung nên mới bị người ta xem thường khắp nơi.

“Cửa hàng độc quyền LENKA ư? Đó chẳng phải là của cô mở sao? Cô cũng thật biết cách quảng cáo cho mình ghê.” Trịnh Yến Phân lên tiếng đầy châm chọc.

Bình An nhíu mày, “Trường có quy định sinh viên không thể tài trợ cho hoạt động của trường sao?”

“Trường không có quy định, nhưng Hội Sinh viên tuyệt đối không cho phép phát sinh loại việc công tư không phân biệt này.” Đàm Tuyên nghiêm khắc nói.

“Cái gì gọi là công tư không phân biệt? Có phải là làm không công đâu, người cho tiền tài trợ có thể công khai quảng cáo trong trường học, sao gọi là công tư không phân biệt được?” Lâm Tĩnh không phục kêu lên.

“Nếu ai cũng giống cô, vậy nhà trường còn gì quy củ để nói nữa?” Trịnh Yến Phân đốp lại.

“Quy củ cũng là do con người định ra, nếu ai không phục, ngon thì cứ tự mình bỏ tiền tài trợ đi.” Lâm Tĩnh trừng mắt nhìn Trịnh Yến Phân, cô buồn nôn nhất là loại nữ sinh làm bộ làm tịch này.

Có cán sự khác nhỏ giọng nói, “Thật ra thì nếu ai cấp nổi tiền tài trợ thì có cái gì khác nhau đâu? Giúp người khác tuyên truyền còn không bằng giúp chính người nhà mình.”

Có mấy người cũng phụ lời nói đúng đấy.

Mặt Đàm Tuyên không chút thay đổi nhìn Bình An, “Bất kể thế nào, tôi đều kiên trì giữ nguyên tắc, không đồng ý chuyện này.”

Bình An cười như có như không, “Thì ra nguyên tắc của Hội Sinh viên là do Đàm Hội trưởng quy định.”

“Cô đừng cãi lý với tôi, người làm việc công phải coi trọng chuyện công tư rõ ràng, ân oán giữa tôi và cô không thể kéo dây sang công việc được. Cô muốn quảng cáo cho cửa hàng của cô nên mới cố ý chỉ xin về 80 ngàn tệ thôi chứ gì?”

“Bất kể tôi có cố ý hay không thì tôi cũng đã lấy đủ tiền tài trợ về tay rồi, không phải sao? Ít nhất là giỏi hơn người đến một bậc cũng không lấy được.” Bình An khinh miệt nhìn Đàm Tuyền đang cố bày ra thái độ hiên ngang lắm liệt, “Nếu tôi nhớ không lầm, hai khóa trước Hội Sinh viên có cán bộ tự mình mở văn phòng, bất kỳ hoạt động nào của trường bọn họ cũng bỏ tiền ra tài trợ để tuyên truyền cho văn phòng của mình. Sao đến phiên chúng tôi thì Hội Sinh viên liền thay đổi nguyên tắc như vậy, hả?”

Sắc mặt Đàm Tuyền hơi đổi, cán bộ mà Bình An nhắc tới có một người là người người giỏi nhất khóa, một người khác là thủ khoa, cả hai hiện tại cũng đã thành công trong sự nghiệp, văn phòng ban đầu mở trong trường giờ đã phát triển thành công ty nhỏ rồi. Mỗi lần đến lễ tốt nghiệp, nhà trường đều mời bọn họ về diễn thuyết, trong đó có một người từng công tác trong Hội Sinh viên. Cũng chính vì vậy mà có rất nhiều sinh viên tha thiết ước mơ muốn gia nhập Hội Sinh viên, bởi vì tất cả sinh viên đều nhìn nhận, Hội Sinh viên là đoàn thể tự do nhất, là nơi có thể tự rèn luyện nhất.

“Đúng vậy, nếu ngay cả Hội Sinh viên mà cũng không thể ủng hộ sinh viên tự mình gây dựng sự nghiệp, vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa? Nhà trường cũng khích lệ sinh viên gây dựng sự nghiệp để rèn luyện chính mình mà.” Không biết người nào ngồi bên dưới lớn tiếng hô.

Đàm Tuyền quét tầm mắt sang, phát hiện lại là tên nam sinh đã từng đi chung với Khâu Thiếu Triết.

Thầy Tiểu này giờ vẫn trầm mặc không nói, ho nhẹ một tiếng, “Hội Sinh viên vẫn là đoàn thể của sinh viên và độc lập với trường học, dưới tình huống bình thường chắc nhà trường sẽ không can thiệp vào bất kỳ quyết

sách gì của Hội Sinh viên. Bạn học Bình An có thể tự mình gây dựng sự nghiệp là việc cực kỳ đáng khích lệ. Nếu bạn ấy tình nguyện bỏ tiền tới tài trợ hoạt động trong trường, chúng ta nên hoan nghênh mới đúng.”

“Thầy Tiểu!” Đàm Tuyên kinh ngạc nhìn Thầy Tiểu, không ngờ rằng ông lại tán thành hành động ích kỷ này của Phương Bình An.

“Mọi người có ý kiến gì khác không?” Thầy Tiểu không nhìn Đàm Tuyên nữa, quay xuống hỏi các cán sự đang ngồi bên dưới.

Ngay cả Thầy Tiểu cũng đã công khai tán thành, làm sao bọn họ có thể phản đối?

“VẬY cứ như thế đi. Bây giờ, Hội Phó phân công nhiệm vụ cụ thể cho mỗi tổ, đại hội thể thao sắp khai mạc, chúng ta cần làm cái gì, chuẩn bị cái gì. Về sau chỉ cần liên lạc với người phụ trách, nếu cán sự gặp khó khăn gì cũng trực tiếp tìm người phụ trách; nếu người phụ trách không giải quyết được, có thể tìm Đàm Tuyên hoặc Ông Hiền Bân.” Thầy Tiểu dặn dò vắn tắt đơn giản.

Khóe miệng Bình An tràn ra một nụ cười nhàn nhạt như hoa, lần giao tranh thứ hai, cô vẫn thắng Đàm Tuyên.

Tuy rằng nhìn bề ngoài thì không thấy gì, nhưng Đàm Tuyên đã dần dần mất đi uy tín trong Hội Sinh viên. Uy tín, đối với mỗi người đang giữ vị trí cao mà nói, là vô cùng quan trọng.

Vài ngày sau, đại hội thể thao rất cuộc đã được khai mạc trong khí thế hừng hực, toàn trường đều bị cuốn hút vào sự kiện thể thao này.

Về phương diện tuyên truyền, vì không muốn để cho người khác nói cô không biết phân biệt giữa công và tư, Bình An đẩy phần tuyên truyền cho sản phẩm LENKA vào cuối cùng, đầu tiên thực hiện việc tuyên truyền toàn trường cho các công ty theo thứ tự tiền tài trợ nhiều ít. Từ dán áp phích đến

phát tờ bướm, các hoạt động đều thực hiện công khai trên mỗi góc đường để người ta nhìn thì có thể thấy được bất cứ lúc nào, cũng làm cho đám người Đàm Tuyên không thể nói được lời nào.

Thật ra thì việc kinh doanh của cửa hàng độc quyền bây giờ đã rất tốt, cho dù không có đợt tuyên truyền từ lần tài trợ này cũng đã có thể đạt được tiền lời không tệ. Cô làm như vậy, tuy rằng phần lớn là vì muốn mở rộng hơn nữa cửa hàng của mình, đương nhiên cũng có nguyên nhân khác.

Bởi vì một lần nữa Bình An lại khiến cho hấn bị mọi người chế nhạo, trong lòng Đàm Tuyên phẫn nộ và nổi hận trong lòng không cách nào phát tiết được, giờ lại thấy cô sắp xếp công việc kín kẽ không thể bắt bẻ được gì, lửa giận trong lòng càng ngày càng bốc cao.

“Liễu Mi, em phân công xuống, kêu người của Tổ ngoại giao hỗ trợ hậu cần trong trận so tài điền kinh, người giúp nơi đó không đủ.” Đàm Tuyên vừa đi vào văn phòng Hội Sinh viên vừa nói với Liễu Mi đang ngồi đối diện máy vi tính.

Liễu Mi cầm bảng công tác lên nhìn một chút, điềm tĩnh nói, “Công tác hậu cần cho khu vực thi điền kinh đã có Chi đoàn hỗ trợ, không cần phải để cho Tổ ngoại giao đến đó.”

Trong văn phòng lúc này chỉ có mình Liễu Mi, Đàm Tuyên đóng cửa lại, vẻ mặt không có nghiêm túc như mới vừa rồi, ngồi xuống cái ghế bên cạnh Liễu Mi, một tay khoác qua vai cô, thanh âm mềm hần xuống, “Dạo này em sao vậy? Gọi điện thoại em cũng không nghe, bận quá à?”

“Em bận hay không chẳng lẽ anh không biết sao?” Liễu Mi đẩy tay anh ta ra, giọng nhàn nhạt.

Đàm Tuyên cau mày nhìn cô, “Em cáu kỉnh cái gì thế, trước giờ em có thế đâu, mấy ngày nay có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói gần đây anh với Trịnh Yến Phân đi lại rất thân thiết.” Mặt Liễu Mi không chút thay đổi nhìn màn hình.

“Có phải em nghe lời ra tiếng vào gì đó không? Em cũng biết anh mà, sao có thể tùy tiện qua lại với một cô gái nào được. Anh và cô ấy gặp gỡ hoàn toàn là để bàn công tác, em đừng suy nghĩ lung tung.” Đàm Tuyền trấn an cô.

Liễu Mi từ chối cho ý kiến, chỉ nhẹ nhàng gật đầu mà không nói gì nữa.

Đàm Tuyền nghi ngờ nhìn sang khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, cho tới nay Liễu Mi luôn ngoan ngoãn, anh ta nói gì thì nghe nấy, mấy ngày nay lại không giống như lúc trước lắm, chẳng lẽ có sai lầm chỗ nào sao? Đột nhiên trong đầu như có ánh chớp lóe lên, anh ta nhớ đến chuyện hội nghị lần đó anh ta đã đẩy cô ra làm bia đỡ đạn, sắc mặt trở nên hơi khó coi, nhưng lại không thể hạ mình mà nói xin lỗi. Anh ta cho rằng cô là bạn gái của anh ta, thay anh ta gánh chút sai lầm thì có sao đâu, có cần phải trưng vẻ mặt lãnh đạm như thế với anh ta không?

Càng cảm thấy Trịnh Yến Phân khéo léo nghe lời biết bao nhiêu.

“Lời ra tiếng vào à, em có nghe, sẽ tin tưởng anh.” Liễu Mi gật gật đầu, tươi cười dịu dàng như trong quá khứ.

“Em nên tin tưởng anh.” Đột nhiên cảm thấy nụ cười của cô hơi chói mắt, Đàm Tuyền đứng lên, thanh âm lại lạnh xuống, “Tốt lắm, anh cũng phải đi làm việc đây. Em nhớ lời anh dặn, kêu Tổ ngoại giao đến hỗ trợ công tác hậu cần ở khu vực thi điền kinh.”

“Vậy còn công tác tuyên truyền và tiếp đãi thì sao?” Liễu Mi hỏi.

Đàm Tuyền nói, “Đâu phải mỗi phút mỗi giây đều phải tuyên truyền, áp phích dán rồi, tờ bướm cũng phát nhiều rồi, chỉ cần để một hai thành viên lại để phát tờ bướm là được, những người khác đi hỗ trợ hậu cần.”

Liễu Mi cười cười, “Đây là sắp xếp của anh, chưa chắc các bạn Tổ ngoại giao đã nghe lời anh.”

“Liễu Mi, hình như bây giờ em rất quan tâm đến Tổ ngoại giao thì phải.”
Đàm Tuyên hỏi thăm dò.

“Tổ nào em cũng rất quan tâm, có vấn đề gì sao?” Liễu Mi cũng không thèm quay sang nhìn anh ta một cái.

Đàm Tuyên nhìn cô thật sâu, thiếu chút nữa thì lửa giận trong lòng bốc ra ngoài, đá cánh cửa đi ra, phụ nữ thật là một sinh vật không thể hiểu được.

Không bao lâu sau, Bình An tiến vào, “Liễu Mi, chị cho tôi thêm mấy cái lịch phân công được không? Chúng tôi phải xem để chuẩn bị hoạt động tuyên truyền cho phù hợp.”

Liễu Mi rút từ cặp văn kiện ra bốn bản, “Đây, nếu chỗ này không đủ, tôi in thêm cho em.”

“À, đủ rồi, cảm ơn nhé.” Bình An cầm lịch trình xong muốn đi ra.

“Phương Bình An.” Liễu Mi gọi cô lại, đứng lên, ánh mắt bình thản nhìn Bình An, “Đàm Tuyên mới vừa kêu tôi nói với em, muốn bạn học Tổ ngoại giao đến hỗ trợ hậu cần khu vực thi điền kinh, cuối tuần này có tranh tài điền kinh đấy...”

“Tổ ngoại giao chưa bao giờ làm công việc hậu cần cả, chính anh ta vừa là Hội trưởng vừa là Tổ trưởng Tổ ngoại giao, chẳng lẽ anh ta không biết chuyện này sao?” Bình An cười lạnh một tiếng, Đàm Tuyên ngày nào không tìm cô gây rắc rối thì không sống nổi à?

Liễu Mi cười nhẹ nhàng, “Cho dù anh ta biết thì sao chứ?”

Bình An gật đầu, “Đúng, cho dù anh ta biết thì cũng sẽ kiểm chuyện thôi. Coi như tôi đã nhận thông báo của chị, nhưng nghe hay không là chuyện của tôi, chị cứ nói với Đàm Tuyên là tôi đã biết chuyện này.”

Sau khi ra khỏi văn phòng, đương nhiên Bình An quăng luôn sắp xếp của Đàm Tuyên ra sau đầu, cứ theo đúng sắp xếp trước đây mà phân công công việc cho thành viên Tổ ngoại giao, bận đến hơn bảy giờ tối mới rớt cuộc có thể về ký túc xá thở lấy hơi.

Bọn Kỷ Túy Ý đang vây trước máy tính không biết đang xem tin đồn nhảm gì, Bình An rón rén đi tới, khi tới đủ gần để đọc được màn hình thì lập tức tròn tròn mắt, “Ba?”

Ba người đang chăm chú xem đến quên hết sự đời bị cô dọa cho sợ hết hồn hết vía, “Muốn chết à, đi vào sao không lên tiếng.”

Bình An chỉ mãi lo nhìn tin tức và hình ảnh trong máy vi tính, tiêu đề bài viết làm cho cô cảm thấy vô cùng kinh hãi —— Chủ tịch Tập đoàn Phương thị sắp tái hôn.

Ba sắp cưới? Sao cô không biết?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tái Hôn

Trong hình, Phương Hữu Lợi đang cùng ngồi ăn với một phụ nữ ước chừng trên dưới ba mươi lăm tuổi, ăn mặc đoan trang tao nhã, nhìn nghiêng người phụ nữ kia cũng có thể thấy được đây là một người rất xinh đẹp duyên dáng, nụ cười dịu dàng có chừng có mực, ngay cả lúc mập mờ như vậy mà vẫn có chừng mực khiến cho người ta nhìn vào thì càng thêm cảm tình, mặt Phương Hữu Lợi cũng lộ vẻ cười ôn hòa, đang cụng ly cùng cô.

Hình ảnh như vậy làm người ta có thể mơ màng tưởng tượng đủ thứ, hơn nữa tiêu đề bài viết cũng vô cùng hấp dẫn, ai nhìn vào cũng tin rằng chuyện vui của Phương Hữu Lợi sẽ đến nhanh thôi.

Bình An cau mày nhìn người phụ nữ kia, cô vô cùng xác định mình chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của người này, chắc là bạn gái mà ba mới lui tới gần đây chăng? Hình như kiếp trước chưa từng xuất hiện một nhân vật như vậy.

Cô dời mắt khỏi ảnh chụp, chú ý vào nội dung trước mặt.

Người phụ nữ này tên Lý Tĩnh Dĩnh, là Trưởng phòng Quan hệ Xã hội của tập đoàn Nghiêm Thị, từng kết hôn một lần, đã ly dị, không có con. Bởi Phương Thị và Nghiêm Thị hợp tác trong việc xây dựng Phượng Hoàng Thành, Lý Tĩnh Dĩnh thường xuyên gặp mặt Phương Hữu Lợi, hai người chỉ tiếc là đã không gặp nhau sớm hơn, dần dần bắt đầu tiến tới hẹn hò.

Lý Tĩnh Dĩnh tuyên bố với truyền thông, cô và Phương Hữu Lợi đã bàn đến vấn đề hôn nhân, làm cho mọi người cảm thấy tình cảm giữa bọn họ hẳn là rất sâu đậm nồng nàn.

Phượng Hữu Lợi tái hôn, vấn đề quan trọng nhất chính là con gái...

Lý Tĩnh Dĩnh công khai với truyền thông rằng cô sẽ coi Bình An như con gái ruột thịt, về phần mình có thể có con hay không thì phải trông vào duyên phận thôi.

Thấy báo đăng như vậy, trong lòng Bình An thấy rất khó chịu.

Không phải cô phản đối việc ba tái hôn, nhưng cái cảm giác mình là người cuối cùng biết tin thật sự không tốt chút nào. Mặc dù cô khích lệ ba tái hôn, nhưng chỉ vừa nghĩ đến việc từ nay về sau ba sẽ thuộc về người khác, cô đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc, giống như vật trân quý nhất trong cuộc đời bị người khác cướp đoạt vậy.

Trưởng phòng Quan hệ Xã hội của tập đoàn Nghiêm Thị... Nếu như ba không có hợp tác với Nghiêm Túc trong kế hoạch Phượng Hoàng Thành, chắc chắn sẽ không quen biết Lý Tĩnh Dĩnh rồi. Thì ra một khi quỹ đạo của vận mệnh thay đổi, có người kiếp trước không hề xuất hiện cũng sẽ theo hiệu ứng dây chuyền mà hiện tại xuất hiện trong cuộc sống của cô và ba, khiến cô vô cùng luống cuống đối với những người và những sự việc bỗng dưng xuất hiện này.

“Bình An, truyền thông lúc nào cũng thích khuyếch đại chuyện mới lạ, có lẽ đây chỉ là chuyện bị thổi phồng cho có thôi, chắc ba cậu với cái cô Lý Tĩnh Dĩnh kia căn bản không đến nỗi vậy đâu. Chỉ ăn chung bữa cơm thôi mà, có động tác mập mờ nào đâu.” Kỷ Tùy Ý thấy sắc mặt Bình An dường như không được tốt lắm, liếc Tống Tiểu Tiểu một cái, nhỏ giọng an ủi.

“Đúng vậy đó, hơn nữa ba cái chuyện được truyền thông tung hô nhiều khi đâu phải là sự thật.” Tống Tiểu Tiểu cũng góp lời.

“Người phụ nữ kia chắc là muốn nhanh chóng tóm ba cậu lại nên mới nói hươu nói vượn với truyền thông chứ gì, cậu cứ mặc kệ cô ta.” Vi Úy Úy nói, lời mới khỏi miệng là đã bị Kỷ Túy Ý trừng mắt liếc một cái cảnh cáo.

Bình An quay đầu nhìn bọn họ cười, nói, “Tớ biết, không cần lo lắng cho tớ, nếu ba tớ mà thật sự tính tái hôn, nhất định ông sẽ nói với tớ, mà bây giờ ngay cả điện thoại ông cũng không gọi cho tớ, nói cách khác, căn bản ông không có gì với Lý Tĩnh Đình.”

Nếu quả thật Lý Tĩnh Đình tuyên bố với truyền thông là quan hệ với ba đã tới mức có thể bàn luận đến chuyện kết hôn, như vậy cũng có thể đoán cô ta là loại người gì. Ba trước giờ không thích rùm beng trước mặt người khác, cho dù là muốn tái hôn thì cô tin rằng ba cũng sẽ không công khai như vậy. Lý Tĩnh Đình chắc hẳn chưa đủ hiểu biết rõ ràng ba là người thế nào.

“Vậy cậu có muốn về nhà một chuyến không? Tin tức này vừa truyền ra, có thể là ba cậu còn chưa biết đâu.” Kỷ Túy Ý nói.

Cô cũng rất muốn tìm ba hỏi một chút, Bình An đứng lên, “Vậy tớ về nhà đây, tối nay sẽ không quay lại trường nữa.”

Ra khỏi ký túc xá, Bình An gọi điện thoại về nhà trước, sau khi xác định là ba có ở nhà, cô mới tăng tốc đi vào bãi đậu xe, lái xe về nhà.

Lúc về đến nhà, dì Liên vội vàng ra mở cửa cho Bình An, bởi vì trước đó đã nhận điện thoại biết Bình An sẽ về nên dì Liên rất vui vẻ, “Tiểu thư, cô đã hơn nửa tháng không có về nhà rồi nhe, ăn cơm chưa?”

Giờ cô mới sực nhớ là mình bận rộn cả ngày, định dọn dẹp xong rồi trở về ký túc xá ăn cơm, nhưng vừa nhìn thấy tin tức đó nên quên hết mọi thứ, giờ mới phát hiện bụng trống không đang biểu tình nên cười vui vẻ nhìn dì Liên, “Dạ đói rồi, dì Liên làm đại cái gì cho con ăn với.”

“Con gầy quá rồi đó, chắc ở trường học không ăn được món ngon rồi. Thôi cuối tuần này về nhà đi, dì Liên hầm canh gà cho con uống.” Dì Liên thao thao bất tuyệt rồi vội vàng đi vào bếp làm cơm tối cho Bình An.

Bình An cúi đầu xác nhận, “Đúng, đúng, cuối tuần này con nhất định sẽ về ăn đại tiệc dì Liên nấu, giờ con đi tìm ba trước đã.”

Dì Liên quay đầu lại thì đã thấy Bình An nhẹ nhàng chạy lên lầu hai.

Nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng của Phương Hữu Lợi, bên trong truyền ra một âm thanh trầm ấm, “Vào đi.”

Bình An đẩy cửa, lộ cái đầu nhỏ vào trước, cười híp mắt với người đang ngồi sau bàn sách, “Ba.”

Phương Hữu Lợi không ngờ người gõ cửa là cô con gái đã nhiều ngày không gặp, mày chau lập tức giãn ra, cười ôn hòa, “Bình An, sao trẻ thế này lại trở về?”

“Tại con nhớ ba chứ sao.” Bình An đi vào thư phòng, tới bên cạnh Phương Hữu Lợi ôm lấy cánh tay của ông, “ Chẳng lẽ ba không nhớ con sao?”

“Không phải con nói ở trường rất bận sao?” Phương Hữu Lợi xoa xoa đầu cô, đứng lên, dắt cô đến sofa ngồi xuống.

“Đúng vậy, tại con đột nhiên muốn ăn món ăn của dì Liên nên vội vàng quay về.” Bình An ngồi trên ghế sofa, ánh mắt vẫn dõi theo quan sát từng nét biến hóa trên mặt Phương Hữu Lợi mà chẳng thấy một chút manh mối nào. Chẳng lẽ việc này thật sự là do truyền thông tung tin bịa đặt nên ba mới không quan tâm?

“Con bé này đúng là con mèo ham ăn.” Phương Hữu Lợi cười ha ha, ngay sau đó lại đau lòng nhìn con gái, “Sao dạo này con gầy vậy? Thật sự bận rộn như vậy sao, hay là không đủ tiền tiêu?”

Vì muốn rèn luyện con gái nên ông không cho cô tiền tiêu vặt, giờ thấy cô gầy đi như vậy thì cảm thấy đau lòng không thôi, không muốn tiếp tục

hành hạ con gái vậy nữa.

“Dạ tại gần đây nhà trường có tổ chức đại hội thể thao nên bận quá, tiền đủ tiêu, ba đừng coi thường con như vậy.” Bình An cười kể rõ, trong lòng càng ngày càng hoài nghi, có thật ba không hề có quan hệ gì với Lý Tĩnh Dĩnh kia à?

“Nếu cực quá thì nói với ba.” Phương Hữu Lợi kể thở dài một tiếng, dịu dàng nói. Ông thật sự không muốn thấy con gái chịu khổ, nhưng vì muốn tốt cho cô, ông lại không thể không làm như vậy.

Bình An gật mạnh đầu, “Con biết, Ba.” Khẽ thấp mí mắt xuống, không nhìn được hỏi ra miệng, “Ba, ba không có chuyện gì muốn nói với con sao?”

Phương Hữu Lợi nhìn vẻ mặt căng thẳng của con gái, hơi nhú mày, nghĩ thầm Bình An đêm khuya đột nhiên chạy về nhà tuyệt đối không phải chỉ có lý do tham ăn đơn giản như vậy, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra? “Sao lại hỏi ba như thế?”

“À, con chỉ muốn hỏi một chút, ba gần đây có bạn gái mới đúng không?” Bình An ngược đôi mắt trong suốt lên nhìn, nụ cười nơi khóe miệng cũng ngây thơ sáng lạn.

“A, thì ra là quan tâm chuyện này. Sao thế? Ai nói với con ba có bạn gái?” Phương Hữu Lợi bật cười, hóa ra là lo lắng cái này.

“Chẳng lẽ không có ạ?” Bình An thận trọng hỏi.

“Nếu ba có bạn gái, con thấy sao?” Phương Hữu Lợi không đáp mà hỏi ngược lại, ông cũng chẳng coi trọng lắm tình cảm nam nữ, nhưng gần đây cũng có cảm giác không tề với một phụ nữ, nếu Bình An thích, ông sẽ không ngại phát triển thêm một bước.

“Quan trọng nhất là ba thích, chỉ cần ba thích, con cũng sẽ thích.” Bình An vừa nghe giọng điệu này của Phương Hữu Lợi thì trong lòng nổi lên chút vị chan chát, nhưng vẫn cười trả lời.

Cô không thể ích kỷ khiến ba vĩnh viễn chỉ sống một mình như vậy, mẹ đã qua đời lâu vậy rồi, ba nên có cuộc sống tình cảm riêng của mình.

“Tốt.” Phương Hữu Lợi chỉ cười gật đầu, “Đi, đi xuống dưới đi, con vừa nói muốn ăn cơm Dì Liên làm mà.”

Bình An gật đầu, hơi phiền muộn trong lòng, chẳng lẽ Lý Tĩnh Đình nói việc muốn tái hôn với ba là thật? Không đúng, nếu như là thật thì ba chắc hẳn không có phản ứng như thế, à, chả phải Tiểu Ý nói tin tức này mới tung ra đó sao? Nói không chừng ba còn chưa biết.

“Ba, lúc này ba có xem tin tức không ạ? Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi xuống lầu, làm như hỏi ngẫu nhiên.

“Không có, sao vậy, có đại sự gì xảy ra à?” Phương Hữu Lợi cười hỏi.

Quả nhiên ba hoàn toàn chẳng biết gì hết!

Hai cha con đi tới phòng khách, Phương Hữu Lợi không đợi Bình An trả lời đã cầm điều khiển ti vi trên bàn thủy tinh, mở TV lên.

Tin trên màn hình toàn là đang tuyên truyền âm ỹ việc ông và Lý Tĩnh Đình sắp sửa tái hôn, Phương Hữu Lợi đứng cách chiếc TV LCD năm mươi tấc, ánh mắt âm u nhìn bài báo, sắc mặt càng lúc càng trầm xuống.

Nghe người dẫn chương trình còn mở miệng suy đoán liệu có thể vì tái hôn mà ông sẽ bỏ quên con gái ruột thịt hay không, lại còn suy đoán lung tung xem tương lai Bình An có thể kế thừa bao nhiêu cổ phần của tập đoàn Phương Thị, trong lòng Phương Hữu Lợi nổi lên lửa giận bùng bùng.

Nhìn sắc mặt ba càng lúc càng khó coi, Bình An càng thêm xác định suy đoán trong lòng, ba thật sự hoàn toàn không cảm kích tin tức này chút nào.

Phụp.

Phương Hữu Lợi tắt ti vi, ngồi xuống ghế sofa, sắc mặt âm u thâm trầm, trong mắt hiện lên lửa giận căng thẳng đến nguy hiểm.

Dì Liên bưng thức ăn đang bốc khói đứng bên cạnh bàn ăn, bà cũng đã nghe được thanh âm trong TV, nên ngay cả bước đi cũng rất thận trọng.

Bình An ngồi xuống bên cạnh Phương Hữu Lợi, cười hì hì hỏi, “Ba, ghét ba ghê, có bạn gái mà cũng không giới thiệu cho con biết.”

Phương Hữu Lợi cau mày nhìn Bình An, trầm giọng hỏi, “Con thấy tin tức nên mới chạy gấp về đúng không?”

Giờ ông mới hiểu lý do tại sao sau khi vào cửa Bình An lại cẩn thận nhìn vẻ mặt của ông như vậy, ông có thể tưởng tượng được tâm tình của cô khi nhìn thấy tin tức này, chắc chắn là rất rúng động và thương tâm. Con gái mình che chở cẩn thận từ nhỏ đến lớn, chẳng ai không muốn làm cho cô thương tâm bằng ông, thế mà bây giờ cô lại phải thận trọng từng chữ để hỏi han thế này, thậm chí còn không dám hỏi thẳng, ông nên cảm thấy thế nào đây?

Con cảm thấy con sẽ trở thành chương ngại của mình sao?

“Dạ đúng, bởi con cảm thấy nếu ba muốn kết hôn, con dù gì không thể là người cuối cùng biết tin được.” Bình An áy náy cúi đầu khi nghĩ mình đã dùng ánh mắt không tin tưởng dò xét ba.

Phương Hữu Lợi vỗ vỗ bả vai cô, “Được rồi, đi ăn cơm cái đã.”

Bình An nhìn ông một cái, gật đầu, “Vâng ạ.”

Mới vừa đi tới bàn ăn ngồi xuống, chuông cửa liền vang lên. Dì Liên ra mở cửa, Bình An ngẩng đầu nhìn ra, hóa ra là Lý Tĩnh Dĩnh toàn thân ăn mặc đoan trang đến.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Khéo Quá Hóa Vụng

Thấy Lý Tĩnh Dĩnh đi vào, Bình An muốn làm như không thấy cũng đã không kịp.

“Bình An về nhà rồi đấy à?” Lý Tĩnh Dĩnh vừa thấy Bình An liền cười đầy dịu dàng, đoan trang nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Phương Hữu Lợi.

Bình An cười nhạt với cô ta.

Phương Hữu Lợi bình tĩnh nhìn cô ta, “Đến trẻ thế này có chuyện gì không?” Không hề có ý muốn giới thiệu Lý Tĩnh Dĩnh với Bình An.

Lý Tĩnh Dĩnh nhìn ông, nhẹ thở dài, “Em vừa mới thấy tin tức, truyền thông đã quá phóng đại mối quan hệ giữa chúng ta, nên muốn tới bàn với anh xem cần đứng ra giải thích gì không?”

“Truyền thông thích bịa đặt, cứ mặc kệ họ.” Phương Hữu Lợi thản nhiên trả lời.

“A, cũng phải, truyền thông lúc nào cũng thích nói ngoa. Đều là lỗi của em, lúc nói chuyện phiếm với bạn bè vô ý nói ra quan hệ của chúng ta. Không ngờ cô ấy lại vì lợi ích mà bán đứng em như vậy. Hữu Lợi, thật sự rất xin lỗi.” Lý Tĩnh Dĩnh nghe giọng Phương Hữu Lợi lạnh lùng như vậy nên lo lắng vội vàng giải thích.

“Cô Lý là Trưởng phòng PR, cái gì nên nói hay không nên nói chẳng lẽ không rõ sao?” Phương Hữu Lợi vẫn bình tĩnh, ra vẻ không tin cách giải thích của Lý Tĩnh Dĩnh.

Lý Tĩnh Dĩnh sững sờ nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của Phương Hữu Lợi, sự nghĩ không biết mình đã hiểu lầm chỗ nào hay không? Sau khi quen biết Phương Hữu Lợi, phát triển giữa hai người vẫn rất tốt. Cô chưa bao giờ thấy ông tỏ vẻ săn sóc đến thế đối với những phụ nữ khác nên nghĩ là tình cảm của ông dành cho cô không giống những người kia, chắc chỉ vì vướng con gái nên ông không có vẻ gì là sẽ tiến thêm một bước với cô. Chính vì nghĩ vậy nên cô mới lợi dụng truyền thông để thử ông một chút, có lẽ ông sẽ thuận gió dong thuyền mà công khai thừa nhận mối quan hệ với cô, dù chưa đi đến kết hôn nhưng việc thừa nhận cô là bạn gái của ông cũng đã tốt chán. Chẳng lẽ mình khéo quá hóa vụng rồi sao?

Một người khôn khéo như Phương Hữu Lợi đã nhìn thấu kỹ xảo của cô rồi sao?

“Cô ấy là bạn tốt của em, em thật sự không ngờ...” Lý Tĩnh Dĩnh tạo vẻ mặt thua thiệt, mắt hơi ướm át, ánh mắt ẩn đầy tình ý nhìn Phương Hữu Lợi.

Bình An vừa ăn cơm vừa dỏng lỗ tai lên dùng khóe mắt liếc nhìn tình huống trong phòng khách, trong lòng không khỏi cảm thán một câu, Lý Tĩnh Dĩnh này không đơn giản, tuyệt đối không đơn giản chút nào!

Phương Hữu Lợi chuyển mắt sang nhìn Bình An, im lặng không biết đang nghĩ gì.

Bình An nhanh chóng cúi đầu, làm bộ vội vàng ăn cơm.

“Em vô cùng xin lỗi đã liên lụy tới Bình An, em sẽ xử lý chuyện này.” Lý Tĩnh Dĩnh nhìn theo tầm mắt Phương Hữu Lợi, một lần nữa khẳng định tầm quan trọng của Phương Bình An đối với Phương Hữu Lợi, thậm chí cầu nguyện mình thật sự đừng khéo quá hóa vụng. Cô hối hận, lý ra không nên dùng Phương Bình An để thử Phương Hữu Lợi.

“Cô Lý, giờ cô về đi đã, chuyện này tự tôi sẽ xử lý.” Phương Hữu Lợi đứng lên, vốn có chút dao động khi thấy Lý Tĩnh Dĩnh nhu nhược uất ức,

nhưng đột nhiên giờ ông lại cứng rắn nguội lạnh hẳn.

Tim Lý Tĩnh Dĩnh chợt lạnh toát, ý tứ của Phương Hữu Lợi rất rõ ràng, ông không chỉ không muốn công khai ra ngoài mà còn muốn phủi sạch quan hệ với cô. Giữa bọn họ ngoại trừ lên giường thì cũng giống như tình nhân bình thường, cô cho là rốt cuộc đã có thể tìm được bến đỗ an toàn, không ngờ chỉ vì tin lời bạn bè, nghĩ thử kiểm tra một chút mức độ để ý của ông đối với mình, ai ngờ lại có kết quả như vậy?

“Hữu Lợi...” Cô để rơi hai giọt nước mắt, hy vọng ông có thể mềm lòng với mình.

Đáng tiếc, Lý Tĩnh Dĩnh chưa đủ hiểu Phương Hữu Lợi, nếu chuyện này không nhắc đến Bình An thì có lẽ ông sẽ biết thời biết thế mà thừa nhận quan hệ giữa bọn họ, nhưng đã nhắc đến thì ông sẽ bảo vệ con gái, cho dù Lý Tĩnh Dĩnh có tỏ vẻ đáng thương đến thế nào cũng không đủ khiến cho Phương Hữu Lợi hơi chút mềm lòng.

“Dì Liên, tiễn khách.” Phương Hữu Lợi lãnh đạm kêu Dì Liên, muốn Dì tiễn Lý Tĩnh Dĩnh ra cửa.

Lý Tĩnh Dĩnh cắn cắn môi, liếc mắt nhìn Bình An thật sâu, cúi đầu rời Phương gia.

Bình An nhìn bóng dáng cô đơn của Lý Tĩnh Dĩnh mà bất giác lắc đầu. Yêu ba cũng khổ quá chừng.

Mặt Phương Hữu Lợi không chút thay đổi cảm điện thoại lên, “Dịch Vũ, thấy tin tức chưa? Ừ, đi xử lý đi, đừng để bất kỳ tòa soạn nào xuất hiện đoạn tin tức này. Vậy nhé.”

Cúp điện thoại, Phương Hữu Lợi đứng trước cửa sổ sát đất, ánh mắt âm ư nhìn bầu trời đêm tối đen ngoài cửa sổ, môi mím chặt, nếp nhăn do năm tháng lưu lại nơi khóe mắt lúc này càng thêm rõ ràng.

Vội vàng nuốt miếng cơm cuối cùng, Bình An rón rén đi tới bên cạnh Phương Hữu Lợi, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Ba.”

“Ăn no rồi chứ?” Phương Hữu Lợi cúi đầu, khóe môi cong lên tạo thành nếp nhăn nhàn nhạt trên mặt khi cười.

Bình An xoa xoa bụng, ợ một cái, cười hì hì nói, “Dạ no rồi, ngay cả canh cũng uống hết sạch.”

Phương Hữu Lợi từ ái sờ đầu cô, “Hôm nay đi ngủ sớm đi.”

Thấy ba như không muốn nói với mình về sự việc với Lý Tĩnh Đình, Bình An đành phải chủ động hỏi thăm, “Ba, mỹ nữ mới tới kia là bạn gái của ba hả?”

“Chẳng qua gặp mặt vài lần, cảm giác cũng tốt, bất quá...” Trong mắt Phương Hữu Lợi thoáng hiện chút sắc lạnh, “Về sau cũng sẽ chỉ liên hệ vì công việc.”

“Vì con nên ba cự tuyệt Cô Lý sao?” Bình An hỏi đầy áy náy, “Nếu ba thật sự thích cô ấy, con cũng sẽ thích mà.”

“Cô ta là một phụ nữ thông minh, nhưng không nên dùng con để thử ba.” Phương Hữu Lợi ôm lấy vai Bình An, đẩy cửa sổ sát đất ra, đi ra vườn hoa nhỏ, “Ba không ngại có bạn gái, nhưng không cho phép họ có ý niệm động đến con trong đầu, nhất là khi còn chưa chính thức xác định quan hệ mà đã vậy, sau này nếu thật sự đến với nhau thì nghĩ cũng biết cô ta sẽ đối xử với con thế nào.”

Bình An thầm thở dài trong lòng, “Ba, ba như vậy... làm con cũng khó xử quá. Con không muốn trở thành gánh nặng của ba. Cô gái nào cũng đều hy vọng người mình yêu có thể đối với mình bằng cả trái tim, ngay cả Cô Lý hôm nay cũng vậy thôi. Cũng bởi cô ấy thiếu cảm giác an toàn, rất sợ

không chiếm được vị trí gì trong lòng ba nên mới lợi dụng con để dò xét ba đó thôi.”

“Ba có thể hiểu, nhưng cô ta đã chọn phương pháp ngu xuẩn nhất.” Phương Hữu Lợi nói, một khi đã khiến Bình An trở thành đối tượng để truyền thông suy đoán và công kích thì ông không thể tha thứ.

Bình An chính là ranh giới cuối cùng của ông.

“Tình cảm của ba với cô Lý không đủ để ba tha thứ cho bất cẩn lần này của cô ấy sao?” Bình An hỏi, cô cũng không thích Lý Tĩnh Đình lắm bởi nhìn là đã biết người này rất giỏi về tâm kế, nhưng người có thể làm cho ba có ý định muốn lui tới thì thật cũng khó mà có được. Cảm giác của cô không quan trọng, quan trọng là ba nghĩ thế nào.

Phương Hữu Lợi cười, “Nếu quả thật là cô ấy bất cẩn thì cần gì phải lo lắng đến tận cửa để giải thích, ba già đi thật rồi nên cũng có lúc nhìn không thấu phụ nữ.”

Lời này có hơi hướm bất đắc dĩ của anh hùng về chiều, Bình An nghe mà lòng khó chịu, “Phong thái của ba vẫn như trước, sao gọi là già được? Không thể làm cho ba toàn tâm toàn ý yêu thích nhất định là do cô ấy kém mẹ nhiều. Sau này nhất định sẽ có một phụ nữ khiến ba có ý tưởng muốn chung sống cả đời mà.”

“Ha ha, có thể có bao nhiêu phụ nữ so được với mẹ con?” Phương Hữu Lợi cười thờ dài, tuy rằng vẫn vẫn tưởng niệm người vợ đã qua đời như trước nhưng ấn tượng cũng đang dần dần trở nên mơ hồ.

“Dù thế nào, con vẫn hy vọng ba nên lấy tâm ý của ba làm chính, đừng lúc nào cũng băn khoăn cho con. Ba à, con không còn nhỏ nữa, đã có thể tự bảo vệ mình, ba cũng nên sống cho mình đi thôi.” Bình An nhỏ giọng dụ dằng khuyên nhủ, cô nói lời này là hoàn toàn thật lòng, chỉ cần người đó không phải là Đỗ Hiểu Mị thì cô thấy cô đều tiếp nhận được.

Phương Hữu Lợi vui mừng nhìn Bình An, “Ba biết rõ mà.”

Hai cha con chậm rãi tản bộ trong hoa viên, tâm sự rất nhiều điều, đến thật khuya mới về phòng nghỉ ngơi.

Về phòng rồi, Bình An mở vi tính ra, không ngờ mới chưa tới hai tiếng đồng hồ mà các bài báo trên mạng về việc tái hôn của ba đã biến mất hơn phân nửa, hầu hết các tờ báo lớn đã cắt bỏ tin chính, chỉ còn một ít tin tức không đáng kể.

Cô tắt vi tính, chui vào giữa chiếc giường lớn mềm mại. Lý Tĩnh Dĩnh thật không nên dùng cô làm thuốc thử, nếu không, rất có thể cô ta sẽ phát triển thêm nữa với ba.

Nhưng như vậy cũng tốt, cô không cần phải cố gắng chấp nhận Lý Tĩnh Dĩnh.

Hôm sau, Bình An ăn sáng cùng Phương Hữu Lợi, chẳng bao lâu thì Hồng Dịch Vũ đã tới.

“Chủ Tịch, cô Phương.” Anh khách sáo gật đầu chào Bình An, nói khẽ với Phương Hữu Lợi, “Chủ Tịch, đã làm cho các tòa soạn lớn rút sự kiện hôm qua khỏi trang đầu rồi.”

Phương Hữu Lợi hài lòng gật đầu, “Rất tốt. Ăn sáng chưa, tới cùng ăn đi?”

“Cám ơn Chủ Tịch, tôi ăn rồi.” Hồng Dịch Vũ nói.

Bình An vẫn rất thích Hồng Dịch Vũ, hiếm khi gặp được anh nên liền hàn huyên vài câu, “Trợ lý Hồng, Mẫn Nhi dạo này thế nào? Lần trước cùng chơi mạt chược xong thì không gặp lại cô ấy.”

Nhớ tới cô em gái Hồng Mẫn Nhi của anh, Bình An nở nụ cười vui vẻ. Mẫn Nhi đã từng nói muốn đi đào tạo chuyên sâu ở Hongkong mà, không biết việc này thế nào rồi.

“Cám ơn cô Phương quan tâm, Mẫn Nhi đang chuẩn bị đến trường làm giáo viên thực tập đấy.” Nhắc đến em gái mình, mặt Hồng Dịch Vũ tràn đầy nụ cười kiêu hãnh.

Hình như Mẫn Nhi không thích làm giáo viên mà? Bình An thắc mắc trong lòng, định sau khi về trường phải nhắn tin hỏi thăm cô ấy một chút mới được.

Sau khi tiễn Hồng Dịch Vũ và ba đi làm, Bình An cũng cầm giỏ trái cây Dì Liên chuẩn bị cho cô lái xe quay về trường.

Hôm nay là thứ năm, buổi sáng không có lớp, cô không cần phải chạy gấp về trường. Vừa mới lái xe ra được đường lớn, điện thoại liền vang lên, Liễu Mi gọi, “Bạn học Phương, phiền bạn tới văn phòng một chuyến, Hội trường Đạm tìm bạn.”

Lại là Đạm Tuyên ư? Bình An bực mình cau mày, “Tôi đang trên đường, 40 phút sau sẽ đến.”

Tên công đực chết tiệt này, một ngày không tìm cô gây sự thì không sống vui vẻ được hay sao vậy.

Sau khi trở lại trường học, Bình An đi tới văn phòng Hội Sinh viên, đẩy cửa vào thì thấy không chỉ có Đạm Tuyên và Liễu Mi ở đây mà còn có Ông Hiền Bân, Lâm Tĩnh và Diệp Hiếu Vân.

“Chuyện gì thế?” Bình An nhíu mày nhìn Đạm Tuyên, lại kiểm chuyện gì nữa đây?

“Phương Bình An, tôi đã phân công cô phụ trách hậu cần khu vực thi điền kinh rồi mà, sao hôm qua với sáng nay không ai đến phụ trách hậu cần vậy? Cô có biết vì Tổ Ngoại giao các cô không có mặt nên nhân lực không đủ, làm cho vận động viên bị thương không được chăm sóc suýt thì gây ra hậu quả nghiêm trọng không? Cô phải giải thích chuyện này với tôi.” Đàm Tuyên vừa thấy Bình An đến liền quang quác la lên.

Bình An lạnh lùng liếc anh ta một cái, quay sang hỏi Lâm Tĩnh, “Sao lại thế này?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Rất Tức Giận

Lâm Tĩnh thì thầm giải thích vào tai cô, “Lúc 9 giờ có cuộc tranh tài chạy 8000m, có một vận động viên té xuống giữa đường. Vì nhân lực không đủ nên không thể cấp báo với y tế, sau đó bạn cùng lớp của bạn đó đã công anh ta đến phòng y tế.”

Đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì, rất nhiều vận động viên bị thương đều do bạn cùng lớp chăm sóc.

“Phương Bình An, cô phải chịu trách nhiệm sự cố này.” Đàm Tuyên cố nén sự kích động trên mặt, vất vả lắm mới bắt được lỗi của Phương Bình An, nếu anh ta không sửa trị cô ra môn ra khoai, anh ta không phải họ Đàm.

“Tổ Ngoại giao chưa bao giờ tham dự công tác hậu cần, anh vừa là Hội trưởng Hội Sinh viên vừa là Tổ trưởng Tổ Ngoại giao chẳng lẽ lại không biết? Sao còn xếp công việc hậu cần cho chúng tôi?” Bình An lạnh lùng nhìn anh ta, lớn tiếng hỏi.

Đàm Tuyên sững sốt, không ngờ Phương Bình An đã không nhận lỗi mà còn dùng cái giọng bén nhọn này chất vấn anh, không che giấu được vẻ tức giận trên mặt nên trông hơi dữ tợn, “Công tác nào cũng là công tác, tất cả đều phải phục tùng việc được giao. Cho dù cô không tuân theo kỷ luật thì cũng đừng kiểm soát chối tội. Phương Bình An, đây là thái độ làm việc của cô đó sao?”

“Tổ Ngoại giao phụ trách việc tuyên truyền và tiếp đãi, việc hậu cần đã có tổ khác phụ trách, chuyện này tôi đã thông báo cho học trưởng Ông rồi.

Tổ chúng tôi căn bản không moi ra được nhân lực để đi phụ trách hậu cần.” Bình An không muốn cãi cọ vô bổ với Đàm Tuyền nữa, nhìn sang Ông Hiền Bân.

Ông Hiền Bân nói, “Hôm qua bạn Phương đã nói với tôi, tôi đã kêu Trịnh Yến Phân ở tổ giải trí rút nhân lực đến hỗ trợ khu vực thi đấu điền kinh. Đúng là bạn Phương không có làm sai.”

Trịnh Yến Phân không có mặt ở đây, Đàm Tuyền tức giận kêu lên, “Sao chẳng ai nói chuyện này với tôi, các người lúc nào cũng tự quyết định vậy sao?”

“Tôi qua điện thoại của anh hoàn toàn không gọi được.” Liễu Mi thản nhiên mở miệng, cô còn cố ý đi xung quanh tìm anh. Tìm thì tìm được, nhưng cô tuyệt đối không nghĩ đến việc tiến lên gọi anh.

“Muốn truy cứu chuyện này thì dễ thôi, cứ gọi Trịnh Yến Phân tới hỏi là rõ ngay ấy mà.” Lâm Tĩnh thở phì phì. Tên Đàm Tuyền này cũng thật là, chả phải chuyện lớn gì cũng muốn gây sự với Tổ Ngoại giao cho bằng được, nếu truy cứu tới nơi tới chốn, anh ta là Tổ trưởng trên danh nghĩa không phải càng gánh trách nhiệm lớn hơn sao?

Mặt Đàm Tuyền hoang mang. Liễu Mi thấy rõ sự do dự của anh ta, khóe miệng cong lên cười lạnh.

“Tôi sẽ điều tra rõ nguyên nhân vụ này, giờ mọi người cứ ai làm việc nấy đi.” Đàm Tuyền nghiến răng, liếc mắt nhìn Bình An.

Bình An cười cười, kéo Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân ra khỏi văn phòng.

“Chị An, tiết 3 & 4 tụi em còn có lớp, đi trước nhé.” Ra khỏi tòa nhà, hai cô vội vàng chạy về lớp học.

“Đi đi.” Bình An chào tạm biệt các cô, xách túi trái cây Dì Liên chuẩn bị, chậm rãi đi về khu ký túc xá.

Trước cửa hàng rào sắt của ký túc xá có một bóng dáng đoan trang xinh đẹp đang bồn chồn đi qua đi lại. Bình An nhú mày nhìn người phụ nữ mặc váy công sở màu vàng nhạt, mặt thoáng qua một nụ cười thú vị. Cuối cùng cô ta cũng đã tìm tới tận đây rồi.

Muốn vờ như không nhìn thấy cũng không kịp, người phụ nữ kia quay đầu lại, nhìn một cái đã thấy ngay Bình An nên lập tức tao nhã bước về phía cô, khẽ gật đầu cười, “Cô Phương, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

Giờ thì không thể giả bộ như không biết được. Dù tối qua ba không chính thức giới thiệu họ với nhau, nhưng tin tức rầm rộ như vậy nếu cô làm như không biết giống cố ý quá. Bình An cười đáp, “Cô Lý, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?”

Người đứng ngoài cửa ký túc xá kia chính là Lý Tĩnh Đình. Cô ta nhìn thẳng vào mắt Bình An một cái rồi mới cười hỏi, “Không biết ở đây liệu có nơi nào có thể ngồi xuống nói chuyện không?”

Trong trường có một quán cà phê có thể gọi là khá, Bình An dẫn cô ta đi đến đó.

Hai người vừa ngồi xuống, Lý Tĩnh Đình đã mở miệng nói ngay, “Cô Phương, bởi tôi không cẩn thận nên tạo ra phiền nhiễu cho cô, tôi cảm thấy thật có lỗi, hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi.”

“Không sao, mọi việc đã được dàn xếp ổn thỏa rồi mà.” Bình An ngồi thẳng, thái độ điềm tĩnh.

Lý Tĩnh Đình âm thầm đánh giá cô gái ngồi trước mặt. Cô chỉ biết qua lời người khác một hai việc về cô thiên kim tiểu thư được Phương Hữu Lợi

cứng như trứng mông này, nghe nói cô ta là một kẻ ngây thơ không nỡ. Hôm qua chỉ gặp thoáng qua nên không biết được, hôm nay chỉ mới hàn huyên mấy câu là đã biết ngay tin đồn quá sai sự thật.

Phương Bình An này tuyệt đối không phải là một mỹ nhân không nỡ.

“Tôi và ba cô có lui tới với nhau một thời gian.” Lý Tĩnh Dĩnh không định vòng vo với Bình An làm gì, trước mặt người thông minh mà giở trò tính toán thì chỉ tổ bị người ta cười, “Chúng tôi đều có cảm giác rất tốt về nhau. Ba cô là người đàn ông phong độ nhất mà tôi từng gặp.”

Đây là lời khen dành cho ba, Bình An thật hưởng thụ gặt đầu. Cô cũng cảm thấy ba là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này.

“Anh ấy thường nhắc tới cô, cô là cô con gái quý giá của anh ấy, bất kể chuyện gì anh ấy cũng nghĩ đến cô trước nhất. Cô Phương, cô thật sự có người cha tốt nhất thế giới.” Lý Tĩnh Dĩnh nhìn Bình An, ánh mắt bất giác lộ ra chút đố kỵ.

“Ba tôi đúng là người cha tốt nhất.” Nghĩ đến Phương Hữu Lợi, khoe mắt tràn đầy ý cười ngọt ngào.

Lý Tĩnh Dĩnh nhìn khuôn mặt tươi cười của Bình An, giọng chuyển sang sắc như dao, “Ba cô vì cô mà đã độc thân mười mấy năm, có thể nói là đã hy sinh những năm tháng đẹp đẽ nhất của đời người. Chẳng lẽ cô là con mà không muốn ba cô tìm được hạnh phúc cho riêng mình sao?”

Nụ cười trên mặt Bình An không hề giảm, “Làm con, tôi vẫn hy vọng cuộc sống của ba tôi được vui vẻ.”

“Cho dù ba cô có tái giá?” Lý Tĩnh Dĩnh hoài nghi hỏi.

“Cũng không phải bất kỳ phụ nữ nào đều thích hợp với ba tôi. Dĩ nhiên, khi ba tôi thích thì tôi cũng sẽ tiếp nhận.” Bây giờ trừ Đỗ Hiếu Mị ra, cô

cũng sẽ liều chết không để cho người phụ nữ này tiếp cận ba.

Lý Tĩnh Dĩnh thất vọng nhìn Bình An, “Cô Phương, cô không thể ích kỷ như vậy được. Chẳng lẽ ba cô sống chung với ai cũng phải được sự đồng ý của cô hay sao?”

“Tôi chỉ thấy thế này, người phụ nữ mà ba tôi cần phải là một người tâm tư đoan chính ngoan hiền lương thiện chứ không phải là người có sẵn mục đích muốn giở thủ đoạn để thử ông. Nhà chúng tôi không phải là gia đình bình thường, có rất nhiều phụ nữ muốn tiếp cận ba tôi, ai thật lòng ai giả dối thật ra cũng dễ xác định thôi mà. Cô Lý, hôm nay cô đến tìm tôi chắc là vì cô cho rằng ba tôi chia tay cô là do tôi phản đối chứ gì.” Bình An cười khê một tiếng. “Cô đã biết ba tôi coi trọng tôi, sao lại còn làm chuyện khiến ông thất vọng như vậy? Cô tìm đến tôi cũng không tác dụng gì đâu, tôi sẽ không nói bất kỳ câu gì giúp cô trước mặt ba tôi đâu.”

Bị vạch trần ý đồ đến đây, gương mặt trang điểm tinh xảo của Lý Tĩnh Dĩnh thoáng hiện một tia chật vật, “Cô cứ không cho phép phụ nữ nào tiếp cận ba cô như vậy à? Sợ sau này tài sản bị chia mỏng sao?”

Nếu hôm nay Lý Tĩnh Dĩnh không đến tìm cô thì có lẽ cô còn có thể đánh giá cô ta cao một chút, nhưng giờ thì... Bình An cười cười lắc đầu, “Cô Lý, cô cho là kết hôn với ba tôi thì cô sẽ được chia bao nhiêu phần trăm cổ phần của Phương Thị? Vậy là cô chẳng hiểu gì về ba tôi rồi! Cho dù cô không lợi dụng tôi để ép ba tôi công khai quan hệ của hai người, ba tôi cũng không có khả năng quan hệ lâu dài với cô.”

“Phương Bình An.” Lý Tĩnh Dĩnh tức đỏ mặt, “Cô thật là kẻ tham lam ích kỷ.”

“Cô nói đúng đấy, tôi rất ích kỷ, nên không thể nhìn ba tôi lấy bừa một phụ nữ nào. Cho nên cô đừng ôm hy vọng nữa, cô vĩnh viễn sẽ không thành

mẹ kế của tôi được đâu.” Bình An đứng lên, cười lạnh nhìn Lý Tĩnh Đình, “Tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được cô.”

Nói xong, ném xuống tờ 100 tệ, xách giỏ trái cây ngạo mạn đi qua trước mặt Lý Tĩnh Đình.

Lý Tĩnh Đình trừng trừng nhìn cô, tức đến suýt cắn nát răng. Phương Bình An này đúng là rất khó đối phó, vốn đang trông cậy vào việc khơi dậy lòng áy náy của con bé để lợi dụng nó tiếp cận Phương Hữu Lợi một lần nữa, xem ra kế hoạch này đã hỏng bét.

Sau một lúc lâu ngậy người giận dữ, Lý Tĩnh Đình mới cầm lên ví da cầm giận rời đi.

Không ai thấy được cái bàn cách vách còn có người đang ngồi, nghe rành rọt đầy đủ cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Bình An về tới ký túc xá, Kỷ Túy Ý vẫn còn nằm ỳ trên giường chưa chịu nhấc thân ngồi dậy, Tống Tiểu Tiểu đang gõ chữ, Vi Úy Úy thuộc Chi đoàn trường nên sáng sớm đã vội vã ra ngoài.

“Tiểu Ý, ngủ nướng vừa vừa thôi, trưa trở trưa trật rồi mà vẫn còn chết dí ở đó vậy.” Bình An rửa hai quả táo, đưa một quả cho Tống Tiểu Tiểu, vừa cười vừa gõ lộp cộp trên ván giường của Kỷ Túy Ý.

“Ê, vừa phải thôi nha, tại cậu về nhà chứ không thì cũng ngủ giống heo chứ bộ.” Kỷ Túy Ý thò đầu ra nhìn Bình An la ãm lên. Nếu muốn nói ai ngủ nhiều nhất ký túc xá bọn họ, Bình An đứng thứ hai chắc không ai dám đứng thứ nhất đâu à.

“Mau dậy đi, sắp tới giờ ăn trưa rồi.” Bình An cười hắc hắc, mở laptop ra, lên QQ.

Mới vừa đăng nhập, Khâu Thiếu Triết liền PM cho cô, còn đính kèm một file hình rất kinh điển.

Mắt Bình An sáng lên, lập tức hỏi lại, “Sao có được hình này vậy?”

Khâu Thiếu Triết gửi một icon cười đắc ý, “Em đừng hỏi, trả lời một câu thôi, muốn đăng lên BBS không?”

Bình An nhìn chăm chăm tấm hình kia trong chốc lát, “Thôi kệ đi.”

“Vậy chờ ngày nào nhìn thẳng oắt này lại không vừa mắt thì anh đây đăng lên nhá.” Khâu Thiếu Triết PM lại, còn kèm thêm một icon cười điên loạn.

Đến tối, BBS của trường lại ồn ào lên, lần này nhân vật chính vẫn là Bình An, tiêu đề là: Thiên kim tiểu thư điêu ngoa ích kỷ vô liêm sỉ, vì lợi ích của mình không cho ba tái hôn. Nội dung là Bình An vì muốn nắm trọn quyền thừa kế Phương Thị nên vẫn phản đối việc Phương Hữu Lợi tái hôn, thậm chí sau lưng còn giở thủ đoạn bí ối để đuổi đi bạn gái của Phương Hữu Lợi. Phương Hữu Lợi dù biết rõ con gái mình tính cách phẩm chất không tốt nhưng vẫn không nỡ mắng một câu. Sau đó là đủ các thể loại phê phán, mỉa mai, khinh thường Bình An, còn đính kèm một ảnh chụp lúc Bình An và Lý Tĩnh Dĩnh ngồi ở quán cà phê sáng nay nên khiến nội dung càng có tính thuyết phục.

Bình An đọc xong nội dung nóng hổi vừa thổi vừa xem này, mặt thì cực kỳ bình tĩnh nhưng trong lòng thì đã lửa giận ngập trời. Cô không ngại người ta nói cô thế này thế nọ, nhưng chỉ cần liên lụy tới ba thì cô tuyệt đối sẽ không để yên.

Điện thoại di động đặt trên bàn đồ chuông, cô bình tĩnh cầm lấy bấm nút nghe, bên kia truyền đến giọng của Khâu Thiếu Triết, “Bình An, anh nhất định sẽ tra ra chủ nhân topic là ai.”

“Cám ơn.” Bình An cười nhẹ, mắt nhìn chăm chăm vào phần trao đổi trong topic nóng sốt này.

A, đã có người suy đoán cô mở cửa hàng độc quyền LKA là vì muốn cắt đứt quan hệ cha con với ba nữa kìa.

Ừm, cũng đã đến lúc nên làm cho tên công đực kia phải lòi đuôi ra rồi...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Các Loại Giận

Không đợi Khâu Thiều Triết tra ra ai nặc danh viết bài chửi bới Bình An, bên Phương Hữu Lợi đã nhận được tin tức. BBS của Đại học Kinh tế Ngoại thương đột nhiên có tin cực nóng thì dĩ nhiên tin này dễ dàng được truyền ra ngoài. Vì vậy, cánh truyền thông đánh hơi được mùi ngon liền lập tức chạy tới phỏng vấn Phương Hữu Lợi. Biết được bài đăng nóng này từ miệng truyền thông, Phương Hữu Lợi trừ kinh ngạc ra còn có tức giận nữa.

Để con gái rèn luyện bản lĩnh là một chuyện, nhưng nghe cô bị vu khống thì lại là một chuyện khác.

Phương Hữu Lợi thường không biểu lộ hi nộ trên mặt, nên khi ông kêu Hồng Dịch Vũ điều tra rõ ràng tất cả các sự kiện liên quan đến Bình An xảy ra tại trường trong khoảng thời gian này rồi đưa báo cáo cho ông, Hồng Dịch Vũ cũng hơi thấp thỏm, không biết ông chủ lớn đang nghĩ gì trong đầu.

“Cô Phương tự mở một cửa hàng độc quyền, buôn bán rất tốt.” Hồng Dịch Vũ thấp giọng báo cáo, “Đều do chính cô ấy cố gắng quảng cáo từng chút một...”

“Con nhóc này.” Nét khắc trên mặt Phương Hữu Lợi mềm xuống, “Thì ra nó đã định tự mở tiệm từ lâu, hèn gì mới nhanh chóng đồng ý không nhận tiền tiêu vặt với tôi.”

“Chủ Tịch, ngài thấy chuyện này thế nào?” Hồng Dịch Vũ thăm dò.

“Bình An có thể tự giải quyết mâu thuẫn với bạn học, nhưng về chuyện vụ khống con bé... không thể ngồi yên không ngó ngang được.” Phương Hữu Lợi nhàn nhạt nói.

Hồng Dịch Vũ cẩn thận, “Nghe nói Đại học Kinh tế Ngoại thương đang tìm công ty tài trợ để xây dựng phòng thí nghiệm.”

Phương Hữu Lợi đứng lên, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, “Gọi sang bên đó hẹn thời gian gặp Hiệu trưởng đi.”

Bình An không biết chuyện xảy ra ở trường đã truyền đến tai Phương Hữu Lợi, hàng ngày cô vẫn vừa ung dung xử lý công tác Hội sinh viên như trước vừa âm thầm điều tra xem ai viết bài vu khống cô. Nhưng vì người nọ ẩn danh, vả lại dùng máy tính của cửa hàng internet cạnh trường để đăng bài, nên hoàn toàn tìm không ra địa chỉ IP của ai.

Trừ phần nộ ra, cô cũng có chút nôn nóng.

Trọng sinh lâu vậy rồi, trừ những lúc đối mặt với Đỗ Hiểu Mị và Lê Thiên Thần, đây vẫn là lần đầu tiên cô mới tức giận đến thế. Cô không biết người viết bài này có rắp tâm gì, nhưng bài này một khi bị truyền thông công bố rộng rãi trên mặt báo sẽ gây hại trăm bề cho ba và Tập đoàn Phương Thị.

Đối với người đứng đầu một tập đoàn, hình tượng gia đình là cực kì quan trọng. Điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tiến vào Tập đoàn Phương Thị của cô.

Đại hội thể thao vẫn diễn ra trong khí thế từng bừng, tranh đấu gay gắt trong Hội Sinh Viên cũng chưa từng dừng lại. Sau khi đại hội thể thao kết thúc chính là thời điểm tranh cử hàng năm của Hội Sinh Viên, vì hot topic này mà người ủng hộ Bình An đột nhiên giảm hơn phân nửa. Chính vì vậy mà Đàm Tuyên thăm đặc ý rất lâu.

Ngay tại thời khắc khấn trương này, trong trường lại xảy ra một chuyện đủ để khiến cho sinh viên toàn trường giận dữ.

Nhà tắm ký túc xá trong trường đều dùng bình nước nóng đun điện, dù an toàn hơn nhưng lại rất tốn điện, mỗi tháng phải chi một khoản tiền điện không nhỏ. Nhưng vì ở học kỳ trước, Phòng Quản lý Tài sản ký túc xá quyết định khoan thu tiền điện một kỳ, nên tiền điện phải đóng bị cộng dồn vào học kỳ này. Khi phiếu đóng tiền điện được gửi đến từng ký túc xá thì tất cả sinh viên nhìn thấy đều kinh hãi.

Lượng điện tiêu thụ hàng tháng bao nhiêu mà bắt mỗi người phải đóng hơn 200 tệ tiền điện mỗi tháng? Điện này chẳng lẽ từ trên trời truyền xuống hay sao mà đắt vậy?

Đủ các loại chất vấn tuôn ào ào về Phòng Quản lý Tài sản nhà trường, nhưng vì Công ty Quản lý Tài sản lại hoạt động độc lập với Ban Giám Hiệu nên sinh viên cũng chỉ có thể xin trường cử giáo viên đến thương lượng. Chuyện này náo loạn cả tuần lễ mà vẫn không đạt được kết quả nào, tiền điện vẫn không được giảm một xu.

Vì thế, có người nghĩ tới Hội Sinh Viên, hy vọng Hội Sinh Viên có thể thay mặt sinh viên toàn trường đòi quyền lợi, yêu cầu Công ty Quản lý Tài sản công khai danh sách tiền điện được nhà máy thủy điện gửi xuống.

Đại diện cho Hội Sinh Viên đi đàm phán đương nhiên là Đàm Tuyên.

Vì không để ảnh hưởng đến lễ bế mạc của đại hội thể thao nên chuyện này bị ém nhẹm, không làm rùm beng khiến cho truyền thông chú ý.

Các cô trong ký túc xá của Bình An cũng xù lông nhím vì vấn đề tiền điện này.

“Thế rốt cuộc chúng ta xài điện gì vậy? Đừng nói là từ tia sét dùng cho các đạo sĩ độ kiếp nha, nếu vậy thì đúng là quý hiếm nên mới mắc thế chứ.

Sao không độ kiếp cho tớ luôn đi! Mỗi người 200 chứ không phải mỗi ký túc xá 200 đâu đó, cộng lại chúng ta phải đóng 800 tiền điện mỗi tháng lận. Sao Phòng Quản lý Tài sản không trực tiếp đi cướp ngân hàng luôn đi có hơn không.” Kỳ Túy Ý vung vẩy hóa đơn tiền điện trong tay, hỗn hển tức giận kêu lên.

“Cướp ngân hàng phải ngồi tù, còn cướp của chúng ta giúp bọn họ ngồi quán rượu cao cấp, ôm ấp mỹ nhân hạng sang mà chẳng mất mũi tên nào. Lợi quá còn gì...” Tống Tiểu Tiểu giải đáp thay Kỳ Túy Ý.

“Dưới lầu có đồng hồ điện mà phải không? Sao không cử người đi xem thì biết ngay.” Vi Úy Úy nói.

“Đừng ngây thơ vậy, đồng hồ điện cũng có thể làm giả.” Kỳ Túy Ý hầm hừ.

Tống Tiểu Tiểu nhìn sang Bình An, “Đàm Tuyên đi đàm phán với Phòng Quản lý Tài sản thế nào rồi? Đã ba ngày sao chẳng có tin tức gì hết vậy. Nghe nói Trưởng Phòng Quản lý Tài sản ra thông báo nếu không đóng tiền điện thì sẽ cúp điện đấy.”

“Yên tâm đi, phía công ty không dám cúp điện bừa đâu, chuyện này mà vỡ lở ra thì trường cũng không ngồi yên mặc kệ đâu.” Bình An cười nói. Tuy hơn một ngàn tệ chẳng đáng gì với cô, nhưng đúng là số tiền điện này cao một cách quá đáng, cô cũng cảm thấy có vấn đề.

“Cứ cãi cọ qua lại hoài cũng chẳng phải là biện pháp tốt, hơn nữa để Đàm Tuyên đi đàm phán với bên Phòng Quản lý Tài sản thì tớ cũng không trông mong gì đâu.” Đàm Tuyên không đủ quyết đoán, chắc chắn sẽ không tạo được khí thế áp lực với những người bên Phòng Quản lý Tài sản, nói không chừng còn bị xô mũi dặt theo. Tống Tiểu Tiểu cũng không phải đau lòng vì số tiền này mà là cảm thấy hành vi lường gạt sinh viên như vậy của Phòng Quản lý Tài sản thật đáng xấu hổ.

Kỷ Túy Ý đồng tình, “Đúng vậy. Bình An, tớ cũng thấy Đàm Tuyên không đáng tin. Nếu thật muốn làm ấy hả, chả cần ba ngày, chỉ ba giờ là đã xong xuôi rồi. Hay cậu đi nói chuyện với Phòng Quản lý Tài sản đi, đảm bảo họ không dám lừa cậu.”

Bình An vừa định nói gì thì bên ngoài đã vang lên tiếng kêu gào của các nữ sinh ký túc xá khác, “Học trưởng năm 3 cũng đi tìm Phòng Quản lý Tài sản rồi, chúng ta cũng đi xem đi.”

Sau đó là tiếng bước chân rầm rập hỗn loạn.

“Mình cũng đi xem đi.” Kỷ Túy Ý đứng lên, vẻ mặt đích thị là muốn đi xem trò hay.

Tống Tiểu Tiểu cũng rất hứng thú, “Đi, đi xem một chút đi.”

Văn phòng của Phòng Quản lý Tài sản ngay tại tầng trệt ký túc xá số 10, cách ký túc xá của Bình An không xa. Đi qua vài tòa nhà ký túc xá tới đó, lúc này tầng trệt của ký túc xá số 10 đã đứng đầy người, ban công của các ký túc xá chung quanh cũng có rất nhiều sinh viên cầm chai nhựa ra sức gõ bùm bùm lên lan can, lớn tiếng mắng Phòng Quản lý Tài sản lừa gạt tiền của sinh viên.

Tình hình này... chỉ cần sơ ý một chút là có thể châm ngòi cho sinh viên bạo động bất cứ lúc nào.

Kỷ Túy Ý lôi Bình An và Tống Tiểu Tiểu đến đứng ở một vị trí an toàn, tránh bị liên lụy khi xô xát.

“Học trưởng, chuyện gì xảy ra vậy?” Ba cô còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao nên đành phải hỏi thăm một đàn anh đứng gần xem tình hình thế nào.

Đàn anh đeo kính gọng đen, đầu tóc rối bời, mấy nốt mụn dậy thì trên mặt vì kích động mà càng đỏ lên, “Các bạn không biết à? Hội Sinh Viên mới vừa ra thông báo rằng đồng hồ điện của Phòng Quản lý Tài sản không có vấn đề, tiền điện nằm trong phạm vi bình thường, phải thanh toán tiền điện đúng hạn. Tôi nhớ vào, chả biết Hội Sinh Viên làm ăn kiểu gì, người có đầu óc đều thấy được tiền điện này có vấn đề thế mà còn nói dối không chớp mắt. Không biết tại Đàm Tuyền kia không dám đắc tội với nhà trường hay là vì nhận phong bì phong biếu gì của Phòng Quản lý Tài sản rồi không chừng.”

“Tớ nói rồi thấy chưa, Đàm Tuyền không đáng tin mà. Bình An, vẫn phải nhờ cậu ra tay thôi.” Kỷ Túy Ý vỗ vỗ bả vai Bình An, nói bằng giọng rất thận trọng.

Đàn anh mặt mụn kia vừa nghe Kỷ Túy Ý gọi vậy thì mắt lập tức sáng trưng như đèn pha, “Cô là Phương Bình An đó hả?”

Giọng rất lớn, hấp dẫn mọi người đang đứng xem xung quanh quay sang phía này, “Phương Bình An đấy à? Hay là để Phương Bình An đại diện chúng ta đến nói chuyện với Phòng Quản lý Tài sản đi.”

Không biết ai lớn tiếng đề nghị mà lập tức được đông đảo quần chúng ủng hộ.

Vì vậy, Bình An bị đẩy lên phía trước đám người, sau lưng hiển nhiên là Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đi theo xem náo nhiệt.

Đứng trước cửa văn phòng Phòng Quản lý Tài sản ngoài Trường phòng ra còn có Đàm Tuyền, mặt anh ta lúc này uy nghiêm như một lãnh đạo cấp cao đứng trên chúng dân, cau mày nhìn đám bạn học đang âm ỹ đòi kiểm tra đồng hồ điện, hoàn toàn coi thường Bình An bị mọi người đẩy ra để can thiệp, “Đồng hồ điện không có bất cứ vấn đề gì, dù mọi người không tin

Phòng Quản lý Tài sản thì cũng nên tin Hội Sinh Viên. Hội Sinh Viên chúng tôi luôn tuyệt đối suy nghĩ cho sinh viên, sẽ không...”

“Nếu vậy cứ để bạn Phương Bình An đi cùng chuyên viên kiểm tra đồng hồ điện đi. Nếu thật sự không có vấn đề gì thì mới cho qua chuyện này, không thể một mình bạn nói là được.” Có người đã sớm nghi ngờ Đàm Tuyền đã bị Phòng Quản lý Tài sản mua chuộc.

Bình An cũng cảm thấy lời nói của Đàm Tuyền hoàn toàn không đáng tin, cười cười lên tiếng, “Thật ra cũng chẳng cần kiểm tra đồng hồ điện, chúng ta có thể kiểm tra với nhà máy thủy điện mà.”

“Cô cho cô là ai mà muốn kiểm tra nhà máy thủy điện là kiểm tra được sao?” Trưởng phòng Lưu của Phòng Quản lý Tài sản không biết Bình An là nhân vật nào mà dám đồng dục như vậy, châm chọc liếc xéo cô một cái.

Bình An vẫn cười như xuân ấm hoa nở, “A, chỉ bằng tôi là Phương Bình An thôi.”

Đàm Tuyền giận tái mặt, trừng mắt căm tức nhìn Bình An rít từng tiếng qua kẽ răng, “Phương Bình An, cô lại muốn giở trò gì đó?”

“Sinh viên chúng tôi có quyền bảo vệ quyền lợi bản thân, tiền điện cao một cách thái quá chẳng lẽ không cần giải thích cho chúng tôi sao?” Bình An cười nhìn Đàm Tuyền, thấy chắc phải điều tra xem có phải Đàm Tuyền đã nhận lợi ích gì đó từ Công ty Quản lý Tài sản không.

Trưởng phòng Lưu đã được cấp dưới nhắc nhở về thân phận của Bình An nên nói chuyện dịu giọng rất nhiều, “Cũng có đại bộ phận sinh viên chỉ phải đóng mấy chục tệ tiền điện một kỳ, đó là vì ký túc xá các bạn ấy không có máy tính hay đồ điện khác. Số tiền điện thế này tuyệt đối nằm trong phạm vi thu phí bình thường.”

“Vậy ông sợ cái gì mà không cho chúng tôi kiểm tra đồng hồ điện?”
Bình An lập tức hỏi tiếp.

“Phương Bình An, cô đừng tưởng cô còn có thể ỷ thế mà hiếp đáp người khác như trước kia được nữa. Cô đúng là loại người chỉ biết tư lợi bản thân, bị đuổi khỏi nhà là đáng. Cô dựa vào đâu mà còn dám nói thánh nói tướng chỗ này?” Đàm Tuyên cao giọng, nhắc nhở mọi người ở đây rằng Phương Bình An bây giờ đã không phải là Phương Bình An trước kia.

Tên Đàm Tuyên này... Bình An khẽ nheo mắt nhìn hẩn, cô chắc chắn cái hot topic kia là do anh ta đăng lên. Rất tốt, cô đang không biết nên làm cách nào để đỡ tổn công, sao không nhân cơ hội này mà đập tên công đực kia một cái để sau này đỡ phải lãng phí tinh thần tranh chức hội trưởng với hẩn.

Khóe mắt đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc, Bình An lập tức quyết định.

“Các bạn học về trước đi, tôi đảm bảo trong vòng ba ngày mọi người sẽ biết rõ sự thật.” Cô đứng trên bậc thang, mặt nghiêm túc cam đoan với tất cả mọi người.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Lối Thoát Chật Vật

Mọi người nghe được lời này của Bình An thì yên tĩnh trở lại, trong một khoảng thời gian ngắn, mọi người chỉ quay sang nhìn lẫn nhau mà không nói lời nào, không khí im ắng một cách quỷ dị.

Đàm Tuyên cực kỳ tức giận chỉ tay vào Bình An, “Cô nói linh tinh gì đó, cái gì sự thật, cô đừng có nói chuyện giật gân.” Kiếp trước nhất định anh ta và Phương Bình An là kẻ thù một mất một còn, chứ không thôi tại sao mỗi lần anh ta vất vả lắm mới có thể cứu vãn được hình tượng thì cô đều tới phá hư?

“Hả? Vậy anh vội lấp liếm gì thế?” Bình An cười lạnh liếc anh ta một cái, quay đầu lại nói với các bạn học đang yên lặng, “Mọi người cứ về trước đi.”

“Nhưng mà... Cô thật sự có biện pháp hả?” Có người nhỏ giọng hỏi đầy nghi ngờ, cái hot topic đó tóm lại vẫn làm tổn hại đến hình ảnh của Bình An, làm lòng tin của mọi người đối với cô giảm nhiều.

“Nếu tiêu thư nhà chúng tôi cũng không có biện pháp thì còn ai có đây?” Đột nhiên, một giọng nói trầm ổn vang lên trong đám người, một người đàn ông mặc âu phục đen, vóc người cao ráo đi tới bên cạnh Bình An, nhìn cô khẽ mỉm cười.

“Trợ lý Hồng, không ngờ anh cũng thích xem náo nhiệt nha.” Bình An nhìn anh, đuôi mắt khẽ cong lên, nở nụ cười.

Trưởng phòng Lưu có biết Hồng Dịch Vũ, khi nhìn thấy anh xuất hiện thì sắc mặt lập tức biến đổi, “Hồng tiên sinh, sao ngài lại ở chỗ này?”

Hồng Dịch Vũ chỉ thản nhiên quét mắt nhìn Trưởng phòng Lưu một cái, cung kính nói với Bình An, “Tiểu thư, Chủ Tịch đang ở văn phòng Hiệu trưởng, kêu tôi tới đây mời cô cùng đi qua đó.”

“Ba cũng đang ở trường à?” Bình An sửng sốt một chút, trong lòng có một tia bất an, hay là ba biết chuyện trên BBS rồi? Cô không muốn làm cho ba lo lắng.

Kỷ Túy Ý lập tức nói lớn, “Bình An, vậy cậu đi tìm bác trai trước đi, chúng tớ chờ tin tốt của cậu.”

Những người còn tụ tập ở đây bắt đầu phát ra từng đợt bàn luận sôi nổi, chẳng qua lực chú ý đã không còn về vấn đề tiền điện nữa, mà là về cái hot topic mà mọi người đều biết đến kia. Bởi vì có sự xuất hiện của Hồng Dịch Vũ nên khiến cho bọn họ bắt đầu hoài nghi tính chân thật của nội dung bài viết.

Bình An nhíu mày liếc mắt nhìn Hồng Dịch Vũ một cái, chỉ thấy anh cười cười nhìn đám bạn học kia, không khỏi cảm thấy hơi nghi ngờ, sao Hồng Dịch Vũ có thể xuất hiện đúng lúc ở đây khéo vậy? Tới để tìm cô chẳng? Bình thường ba đâu có tới trường học, sao lại trùng hợp mà tìm đến Hiệu trưởng vào lúc này?

Các giáo viên trợ giảng lúc này rất cuộc cũng đã chạy đến, khuyên bảo những sinh viên trong ban mình quay về.

Đàm Tuyên và Trưởng phòng Lưu liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hai người đều có chút khó coi.

“Bình An, đi thôi, Chủ Tịch đang chờ cô đấy.” Hồng Dịch Vũ nhỏ giọng nói với Bình An. Lúc nói chuyện riêng, Bình An muốn anh gọi thẳng tên

cô, không cần luôn miệng Phương tiểu thư này Phương tiểu thư nọ nghe lạnh nhạt quá.

Bình An nhìn về phía bọn Kỳ Túy Ý, “VẬY các cậu về ký túc xá trước đi, tớ đi tìm ba đã.”

Kỳ Túy Ý đặc ý trừng mắt nhìn Đàm Tuyên, cười vô cùng rục rĩ, “Đi đi, đi đi, lát nữa nói bác trai mời chúng tớ ăn đại tiệc nhé.”

“VẬY cậu gọi điện thoại cho Úy Úy, với bọn Lâm Tĩnh nữa, chúng ta cùng đi ăn cơm.” Bình An cười nói.

“Tốt, chúng tớ chờ cậu nha.” Kỳ Túy Ý lập tức gật đầu, sống chung ký túc xá với Bình An lâu như vậy rồi mà họ chỉ thấy xa xa Phương Hữu Lợi được một lần, giờ có thể đến gần nhân vật nổi tiếng được sùng bái như truyền thuyết này, cảm giác rất khoái trá đó nha.

Bình An sóng vai cùng Hồng Dịch Vũ đi ra khu ký túc xá.

“Sao Ba tự nhiên lại tới trường vậy? Còn nữa, sao anh tới tìm em vừa khéo thế, có phải đã biết được điều gì rồi không?” Bình An nghiêng đầu khó hiểu nhìn Hồng Dịch Vũ, muốn tìm ra chút manh mối trên mặt anh.

“Chủ tịch cần phải biết cái gì à?” Hồng Dịch Vũ nhú mày hỏi ngược lại.

Nghĩ lại cũng đúng, nếu ba biết chuyện trên BBS chắc sẽ không im phăng phắc như vậy, ông nhất định không thể để người khác tổn thương cô.

Nhưng mà... Chỉ cần sự xuất hiện của Hồng Dịch Vũ dường như cũng đã chứng minh cho người khác biết là nội dung hot topic đơn thuần là hư cấu, mặc dù anh không có biểu hiện ra rõ ràng, nhưng mỗi lời nói cử chỉ của anh hình như đang nói rõ điểm này.

Là vô tình hay cố ý? Bình An có chút buồn bực, chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy cũng không sao, chỉ cần làm cho cái hot topic đó mất đi lực chú ý thì cần gì phải biết anh là hữu tâm hay là vô tình.

Sau khi đến văn phòng Hiệu trưởng, Bình An mới biết Phương Hữu Lợi đầu tư cho trường học một tòa nhà nghiên cứu, mặc dù không phải trên danh nghĩa của con gái nhưng cũng chính thức giới thiệu Bình An cho hiệu trưởng biết, điều này ý là gì không cần nói cũng đủ biết.

Buổi tối, Phương Hữu Lợi mời mấy cô bạn chung ký túc xá và bọn Lâm Tĩnh cùng đến nhà hàng quốc tế Á châu ăn buffet. Lần đầu tiếp xúc gần gũi với nhân vật nổi tiếng, các cô gái nhỏ cũng hơi hoảng, lúc mới bắt đầu thì cách nói chuyện cũng dịu dàng lịch sự hẳn, Bình An khó khi nào mà thấy được dáng vẻ giả bộ hiền thực của bọn Tiểu Ý, cười đến nghẹn, răng cắn lưỡi mấy phát. (Py: Bà An cũng giỏi nhin quá))

“Ba, ba thấy mấy cô bạn nhỏ cùng phòng này đáng yêu thì đừng tưởng bỏ nhé, bình thường lúc ăn cơm tụi con tranh nhau dùng chung muỗng đũa, giờ ăn với ba thì nhìn cứ như là tiểu thư cổ đại vậy.” Bình An cũng không muốn các bạn cùng phòng ăn cơm với ba mà phải tỏ ra nghiêm túc như vậy, cho nên tìm lời để buông lỏng không khí.

Phương Hữu Lợi bật cười, tay giơ ly thủy tinh chứa nước chanh lên, “Cám ơn các cháu hàng ngày chăm sóc Bình An, đừng gò bó thế, các cháu cứ nghiêm túc như thế lại làm cho bác cảm thấy rất không thoải mái.”

“Chủ tịch Phương à, bác nói quá lời rồi, bé con Bình An này thật ra rất ngoan, bình thường cũng không cần chăm sóc lắm đâu, an ủi hai ba câu liền nghe lời ngay.” Vi Úy Úy đôi tay đang cầm cái ly, cười hi hi nói.

Kỷ Túy Ý ho nhẹ một tiếng, cầm cái ly lên cụng ly Phương Hữu Lợi một cái, “Bác trai à, tụi cháu bị bác làm cho kinh ngạc đó nha, không ngờ bác còn trẻ thế, nhìn không giống là ba của Bình An đó.”

Bình An bĩu môi, “Tiểu Ý, ý của cậu là trông tớ già phải không?”

“Tớ đây là đang khen khách sáo bác trai đấy.” Kỳ Túy Ý liếc Bình An một cái, dưới chân lại giật giật.

Phương Hữu Lợi bật cười ha ha, nói với Hồng Dịch Vũ, “Mấy cô nhóc này thật biết điều.”

Hồng Dịch Vũ mỉm cười gật đầu.

Không khí dần dần sống động lên, trừ Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân vẫn không dám thể hiện quá thoải mái, Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đã có thể vừa nói vừa cười với Phương Hữu Lợi rồi.

Ngày hôm sau, hot topic trên BBS đã bị đẩy tuột xuống dưới, tất cả các lời đồn về Bình An đều biến mất.

Sinh viên toàn trường đều trông đợi Bình An tìm ra nguyên nhân tiền điện quá cao. Đàm Tuyền nhấp nhồm hai ngày mà vẫn không thấy Bình An có động tác gì thì liền cho rằng cô chỉ muốn lợi dụng chuyện này để phô trương thanh thế, nên hoàn toàn không xem cô ra gì.

Đến ngày cuối cùng, lúc Đàm Tuyền đang định triệu tập hội nghị toàn thể Hội Sinh viên để buộc Bình An công khai xin lỗi với sinh viên toàn trường, thì hệ thống nghe nhìn trong các ký túc xá đột nhiên được phát lên một đoạn ghi âm.

Đó là đoạn đối thoại giữa Đàm Tuyền và Trưởng phòng Lưu của Phòng Quản lý Tài sản.

“... Trưởng phòng Lưu, đồng hồ điện này rõ ràng là có vấn đề, giống như đã bị cạy sửa.” Hiệu quả ghi âm có thể nói là rất tốt, có thể nghe ra đây là giọng nói của Đàm Tuyền.

“Bạn học Đàm, cậu chắc chứ? Thật sự có vấn đề à?” Là giọng nói của Trưởng phòng Lưu.

“Trưởng phòng Lưu, người đi với tôi là chuyên viên, người ta liếc mắt một cái thì phát hiện là có vấn đề ngay. Như vậy không được, sinh viên chúng tôi chưa tự kiếm được tiền, đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ, ông làm như vậy là không có phúc đức.”

“Chuyên viên của cậu có lớn hơn lãnh đạo trường cậu không? Chuyện như vậy tại sao đến giờ vẫn chưa thấy lãnh đạo nào đứng ra giải quyết, cậu không nghĩ ra ẩn ý là gì sao? Tội gì phải nháy ra đứng mũi chịu sào.” Trưởng phòng Lưu giọng nói chứa sự uy hiếp.

“Có ẩn ý gì?” Đàm Tuyên chần chừ hỏi.

“Bạn học Đàm, nghe anh đây khuyên nè, cầm phong bì đi rồi biết điều mà ngoan ngoãn câm miệng lại, có một số việc không phải Hội Sinh Viên các cậu là có thể nhúng tay vào được.”

“Vậy phải nói sao với sinh viên? Các ông nghĩ chuyện này có thể trót lọt dễ vậy sao?”

“Kéo dài thêm mấy ngày nữa đương nhiên cũng không giải quyết được gì, sinh viên làm gì được tiếp đây? Nếu cậu không cẩn thận đi đắc tội với người không nên đắc tội, hậu quả tương lai cậu chịu không nổi đâu.”

Tiếp theo là một đoạn trao đổi rất nhỏ giọng, nghe không rõ đang nói cái gì.

“... Để tôi tính một chút đã.” Cuối cùng, chỉ nghe được Đàm Tuyên nói một câu như thế.

Đoạn ghi âm này phát ra không bao lâu, lại xuất hiện một đoạn video.

Cảnh Đàm Tuyên và Trưởng phòng Lưu gặp nhau ở một lô riêng, hình ảnh rất rõ ràng, hơn nữa có thể nghe được tiếng đối thoại của bọn họ.

“Trưởng phòng Lưu, ông đã nói là trường học sẽ không quan tâm nhiều đến chuyện này đúng không? Sao gần đây tôi nghe loáng thoáng hình như nhà trường đang muốn tiến hành điều tra kỹ?” Sắc mặt Đàm Tuyên tái nhợt như tờ giấy, thanh âm cũng lộ ra vẻ hết hoảng.

“Sao tôi biết được.” Trưởng phòng Lưu nghiêng răng trèo trẹo, “Chuyện này vốn giấu kỹ lắm, nhưng cứ tiếp tục âm ỹ như thế, nếu Tổng Công Ty bên kia biết được, tôi cũng Game Over.”

“Hóa ra đây chỉ là chủ ý của riêng ông. Không phải ông từng nói ông có người chống lưng phía trên sao?” Đàm Tuyên lạc cả giọng.

Trưởng phòng Lưu hả hợng uống một ngụm bia to, thở hắt ra một hơi, “Cậu ngu vừa chứ... nếu không dính dáng đến Phương Bình An kia, cấp trên sẽ gây áp lực cho tôi sao?”

“VẬY... VẬY làm sao bây giờ? Trả tiền lại cho ông nè, tôi không dính dáng với ông nữa đâu.” Đàm Tuyên lấy từ trong túi quần ra một xấp tiền ném lên trên bàn, hết hoảng kêu lên.

“Hừ, oắt con kia, bây giờ chúng ta ngồi chung thuyền, tao mà bị lật thuyền thì mày cũng không thoát được đâu.”

Video cuộc nói chuyện đến đây chấm dứt, đính kèm sau video là số lượng điện năng tiêu thụ của mỗi ký túc xá do nhà máy thủy điện cung cấp. Chẳng bao lâu sau, đoạn ghi âm và video truyền khắp trường đại học.

Đây chính là sự thật mà Bình An muốn thông báo cho bọn họ sao? Cả trường học đều bùng bùng sôi trào, ngay cả lễ bế mạc đại hội thể thao cũng không làm cho người ta hứng thú bằng tin tức này.

Công ty Quản lý Tài sản cuối cùng phái Tổng Giám đốc đích thân đến tận nơi điều tra chuyện này, kiểm tra đồng hồ điện ngay trước sự chứng kiến của sinh viên, phát hiện đồng hồ điện đúng là đã bị động tay động chân, nên vì vậy quyết định lại đến nhà máy điện để đối chiếu lượng điện tiêu thụ, danh sách tiền điện một lần nữa lại được phát ra.

Trưởng phòng Lưu cũng bị cách chức, Công ty Quản lý cho rằng chuyện này xảy ra là do lòng tham của một mình Trưởng phòng Lưu, cũng không có tiếp tục truy cứu trách nhiệm của những người khác. Nhưng thật ra rất nhiều sinh viên cũng hiểu rõ trong lòng, chỉ với một mình Trưởng phòng Lưu thì làm sao mà dám táy máy tay chân đến đồng hồ điện ở trường học? Tóm lại kẻ đứng sau giật giây là người nào thì cũng không biết được, dù sao chuyện tiền điện đã được giải quyết, cũng chẳng ai để ý đến cái vấn đề này.

Bởi vì Đàm Tuyên hạnh kiểm không thích hợp nên bị Thầy Tiểu khai trừ khỏi Hội Sinh Viên, nhà trường cũng đổ hết trách nhiệm lần này lên đầu anh ta, cho rằng anh ta cấu kết với Trưởng phòng Lưu âm thầm cạy sửa đồng hồ điện để trục lợi từ sinh viên toàn trường, giao cho Phòng Giáo vụ xử phạt.

Một khi bị nhà trường đuổi học, tiền đồ của anh ta coi như là bị hủy hoại sạch sẽ.

Lần đầu tiên, anh ta cảm thấy cùng đường tuyệt vọng, lúc này mới nhớ tới ước nguyện ban đầu khi cố gắng thi đậu đại học là gì. Thất thế đi ra từ Phòng Giáo vụ, Đàm Tuyên đi trên đường trường nhận nhip người qua kẻ lại, ai cũng nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh bỉ. Anh ta rất cuộc không nhận được bèn trốn đến một góc không người, thất thanh khóc rống lên...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Quả Nhiên Vẫn Là Cô Ta

Cái gì mà nam nhi không rơi lệ, chẳng qua chỉ là chưa tới đúng mức thương tâm mà thôi.

Anh ta từ nhỏ sống trong gia cảnh túng quẫn, cha mẹ đều là nông dân trong núi, mẹ anh ta qua đời khi anh ta học cấp 2, nhờ ba anh ta nuôi hơn mười con heo, cày cấy vài mẫu đất mới kiếm đủ tiền cho anh ta đi học, học lên đến đại học.

Thi đậu đại học tại thành phố lớn, cha là người hưng phấn nhất, anh ta cũng tràn đầy lòng tin, thề nhất định phải phấn đấu thật tốt để tương lai có thể báo đáp công ơn sinh thành dưỡng dục của cha, muốn cha có được những ngày tháng sống thật an vui.

Thế nhưng bắt đầu từ lúc nào, anh ta đã lạc bước mà quên mất ước nguyện ban đầu, chỉ muốn tài trí hơn người, không muốn bị người khác khinh thường, không muốn bị người khác biết anh ta xuất thân từ một gia đình bần cùng như vậy, không muốn bị phủ nhận... Anh ta cũng muốn hưởng thụ cảm giác hư vinh ăn trên ngồi trước kia.

Học đại học mấy năm, anh ta rốt cuộc đã làm cái gì? Nếu để cho cha biết thì ông sẽ đau lòng thế nào?

Đàm Tuyên vừa nghĩ tới việc mình bị đuổi học, tim quặn đau một lúc, anh ta sẽ phải ăn nói thế nào với cha đây?

Anh ta loạng choạng đứng lên, mắt hơi sưng đỏ, đưa tay lau nước mắt trên mặt, thần thờ đi trong trường giống như một du hồn mất đi sinh mệnh.

Trên đường đi gặp không ít bạn học toàn nhìn anh ta bằng cặp mắt xem thường.

Anh ta làm như không thấy, bởi chẳng còn tâm tình đâu mà đi so đo những điều này. Nếu như có hối hận, anh ta ước gì đã không nảy sinh lòng tham mà nhận số tiền kia của Trưởng phòng Lưu.... Thì anh ta cũng sẽ không có kết cục thế này.

Cùng lúc đó, trong ký túc xá, Bình An đang cau mày nghe đoạn ghi âm đối thoại giữa Đàm Tuyên và Trưởng phòng Lưu, mắt lộ vẻ nghi ngờ.

Trong ký túc xá lúc này chỉ có Tống Tiểu Tiểu đang ngồi gõ chữ, đoạn ghi âm cứ lặp đi lặp lại, giọng của Đàm Tuyên như một loại thanh âm ma quái dần dần làm trong đầu cô nảy sinh ý nghĩ giết người, cuối cùng cô nhịn không được nữa bèn quay đầu lại trừng mắt nhìn Bình An, “Phương Bình An, đừng nói với tớ đột nhiên hôm nay cậu mới phát hiện mình yêu Đàm Tuyên, nên mới lưu luyến mãi không thôi với giọng của anh ta đến thế nhé.”

Bình An ấn nút PAUSE, đuôi lông mày hếch lên, buồn bực nói, “Tớ chỉ đang cảm thấy hơi kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì?” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

“Trừ tớ ra, có phải còn có ai đó muốn chinh chết Đàm Tuyên không?” Bình An hỏi.

Tống Tiểu Tiểu tức giận hỏi, “Cậu hỏi vợ vẫn đấy à. Bây giờ toàn trường ai mà không muốn bóp chết anh ta đâu.”

Bình An lắc lắc đầu, “Tớ đang nói đoạn ghi âm này nè.”

“Ý của cậu là đoạn ghi âm này không phải do cậu tung ra?” Tống Tiểu Tiểu giờ mới hiểu Bình An đang thấy cái gì kỳ quái, ngay cả cô giờ cũng

cảm thấy kinh ngạc rồi. Cô vẫn tưởng đoạn ghi âm và video đều là do Bình An cho người tung lên BBS, không, phải nói là toàn trường cũng đều nghĩ như thế.

Chẳng lẽ không đúng?

Bình An xoa trán, cô cũng biết rằng ai trong trường cũng cho là cô là kẻ chủ mưu đứng sau việc tung lên đoạn ghi âm và video. Thật ra thì cô cũng có phải người theo dõi Đàm Tuyền mới ghi được đoạn video kia, lợi dụng quan hệ để gặp được Cục trưởng Cục Điện lực nhằm tra cứu số lượng điện thật sự, còn về phần xuất hiện của đoạn ghi âm kia là hoàn toàn nằm ngoài định liệu của cô, “Trước đây tớ cũng không biết có đoạn ghi âm này.”

“Vậy là ai nhỉ?” Tống Tiểu Tiểu sững sốt, nếu thật sự không phải là Bình An, vậy thì còn có ai? “Có phải Khâu Thiếu Triết không?”

“Tớ cũng đã hỏi anh ấy, không phải.” Bình An nói.

“Tin tốt đây.” Ngoài cửa truyền đến giọng của Kỷ Túy Ý và Vi Úy Úy, hai người này đi siêu thị mua đồ ăn vặt vừa về tới.

“Tin gì tốt?” Trao đổi bị cắt ngang, hai người đồng loạt nhìn về hai cô bạn cùng phòng đang đi từ cửa vào, nụ cười trên mặt Kỷ Túy Ý đặc biệt khoái trá.

“Đàm Tuyền bị đuổi rồi.” Kỷ Túy Ý cười ha hả nói.

Bình An cười nói, “Thì chẳng phải anh ta đã bị đuổi ra khỏi Hội Sinh Viên hôm kia rồi sao?” Ngay ngày kế tiếp sau hôm đoạn ghi âm và video được tung ra ngoài, Thầy Tiểu liền tuyên bố khai trừ Đàm Tuyền khỏi Hội Sinh Viên. Tin này thì có gì mới đâu.

“Đuổi khỏi Hội Sinh Viên thì nói làm gì, bây giờ nhà trường muốn đuổi học anh ta luôn kìa.” Hội Sinh Viên cũng chỉ là một đoàn thể, có ở đó hay

không cũng không quan trọng, đối với Đàm Tuyên mà nói thì chỉ coi như mất đi một phần vinh quang mà thôi, sao gọi là trừng phạt được.

Thường thì Phòng Giáo vụ Đại Học ít khi nào đuổi học sinh viên, mặc dù lần này Đàm Tuyên có lỗi, nhưng phần nhiều là vì cấu kết với Trưởng phòng Lưu làm bậy làm cho lãnh đạo nhà trường bị mang tiếng xấu mà thôi. Một khi bị đuổi học, tương lai của Đàm Tuyên nhất định sẽ bị hủy tất cả.

“Thông báo còn chưa đưa ra, tớ nghe Bí thư Chi đoàn nói.” Vi Úy Úy nói.

Bình An khẽ chau mày lại, đáy mắt chợt lóe lên chút ánh sáng khác thường, cô đứng lên, “Tớ ra ngoài một chút.” Nói xong liền vội vàng rời khỏi phòng.

Kỳ Túy Ý hỏi Tống Tiểu Tiểu, “Bình An làm gì mà gấp vậy?”

“Đoạn ghi âm kia của Đàm Tuyên không phải do cậu ấy phát tán, cậu ấy rất buồn bực, không biết là ai âm thầm giúp cậu ấy.” Tống Tiểu Tiểu nói.

“Không phải Bình An sao?” Vi Úy Úy cũng kinh ngạc, “Tớ còn tưởng rằng tất cả đều do cậu ấy làm đấy.”

Kỳ Túy Ý nói, “Mặc kệ là ai, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu.”

Bình An ra khỏi ký túc xá liền lập tức gọi điện thoại cho Hồng Dịch Vũ, hẹn gặp anh ở quán café dưới lầu Tập đoàn Phương Thị, cô có điều muốn hỏi anh.

Lúc này cũng vừa vặn gần giữa trưa, là thời gian nghỉ ngơi.

Trên đường đi lấy xe, đột nhiên nhìn thấy một hình dáng quen thuộc đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ đi không mục đích, Bình An nhíu mày, dường như

nghe đến cái gì liền chuyển hướng đi về phía bóng người kia.

“Đàm Tuyên.” Khi còn cách 10 bước, Bình An khẽ mở miệng gọi.

Người nọ quay đầu lại, đó đúng là Đàm Tuyên đang chìm trong nỗi tuyệt vọng. Vừa thấy Bình An, miệng anh ta chỉ giật giật mà không còn sự tức giận vốn có, anh ta bây giờ đã mất đi khí lực để đấu tiếp với Bình An rồi.

“Cô muốn gì đây? Đến để chê cười tôi sao?” Anh ta cười lạnh nhìn Bình An, anh ta đã đến nước vậy rồi, cô còn chưa xả hận đủ ư?

Bình An nhìn đến bộ dạng sa sút tinh thần này của anh ta, nhẹ nhàng nhếch môi cười, “Không hận tôi tung video lên BBS sao?”

Ánh mắt Đàm Tuyên khẽ động, nhưng chỉ thoáng lóe rồi biến mất, cười tự giễu, “Hận thì làm gì được? Tôi bây giờ sao còn đấu với cô được? Phương Bình An, cô thật ác độc.”

“Chuyện lừa gạt bạn học mà anh cũng dám làm, còn cảm râm là người khác ác độc à? Cho dù không phải tôi thì sớm muộn gì cũng có ngày anh sẽ bị đẩy ra làm bung xung chịu tiếng xấu thay người khác.” Ngày nào vấn đề tiền điện còn chưa được điều tra rõ thì sinh viên cũng sẽ không từ bỏ ý định, sớm muộn gì cũng sẽ quậy tung lên, đến lúc đó nhà trường muốn tránh ảnh hưởng thế nào cũng sẽ đẩy một kẻ chết thay ra ngoài.

Cô chỉ đi trước một bước, trước khi nhà trường làm vậy mà thôi.

Đàm Tuyên cũng tự biết là mình bị lợi dụng, nhưng anh ta có thể làm gì được đây? Chỉ có thể đổ thừa tại anh ta sinh ra ở nông thôn, không hiểu biết được hết về xã hội quyền thế, chuyện này đối với anh ta là một bài học đắt giá.

Nếu như ngay từ đầu anh ta giống như Ông Hiền Bân hay những người khác, có thái độ bình thường đối với Phương Bình An chứ không ôm tâm lý

ghen ty về gia thế của cô, thì có lẽ mọi việc không đến nỗi không cứu vãn được như bây giờ.

Hiện tại anh ta thật sự chẳng còn cảm thấy bất công hay oán hận gì, anh ta không còn hơi sức đâu mà đi suy nghĩ về những thứ này.

Trong anh ta giờ chỉ còn lại sự tuyệt vọng, tất cả những cảm tính vốn có như nhìn Bình An thấy gai mắt hay không cam lòng gì gì cũng đã trở nên không quan trọng.

“Phương Bình An, cô rốt cuộc còn muốn thế nào nữa? Vẫn không chịu buông tha cho tôi sao? Có phải muốn tôi chết trước mặt cô, cô mới cảm thấy thoải mái trong lòng?” Nếu như không phải sợ cha già rồi không có ai chăm sóc, anh ta thật sự muốn chết ngay.

Bình An mĩa mai nhìn anh ta, “Anh chỉ có thể nghĩ đến cái chết thôi sao?”

Đàm Tuyên không kiên nhẫn xoay người muốn đi tránh ra chỗ khác, cái anh ta không muốn thấy bây giờ nhất chính là sự chế nhạo.

“Nếu như anh còn muốn ở lại trường đi học, tôi có thể giúp anh.” Khi anh ta xoay người đi được mấy bước, Bình An đột nhiên mở miệng nói.

“Cô nói cái gì?” Đàm Tuyên quay phắt đầu lại, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Bình An, anh ta nghe lầm hay cô nói sai?

Bình An cúi đầu nhìn móng tay mình, giọng có vẻ chẳng quan tâm, “Tôi có thể giúp anh năn nỉ trường học, anh cũng đừng băn khoăn liệu tôi có thể làm được hay không, nếu tôi đã nói ra những lời này dĩ nhiên đã chắc chắn.”

“Tại sao?” Đàm Tuyên há miệng thở dốc, thử vài lần mới hỏi ra lời, giọng khàn đặc.

“Dĩ nhiên không cái gì mà không có nguyên nhân của nó.” Bình An cười nhạt, nhưng ý cười không có trong mắt, “Hot topic đó là do anh tung lên, đúng không?”

Đàm Tuyền cắn chặt răng lại. Đúng vậy, hôm đó anh ta hẹn gặp Trịnh Yến Phân ở quán café, vừa hay nhìn thấy Bình An và vị Lý tiểu thư kia đang nói chuyện, anh ta ngồi ngay sát vách, thân mình được cây cối trang trí cao nửa người trong quán che chắn nên bọn họ không phát hiện ra anh ta.

Chuyện anh ta chính là người đăng bài, anh ta tin Phương Bình An cũng đã biết, chẳng qua chỉ hỏi cho có vậy thôi. Anh ta cũng không phải đầu đất, lập tức hỏi lại, “Cô cũng đã biết rồi còn hỏi làm chi?”

Nụ cười Bình An hơi lạnh, “Tôi chỉ muốn biết, thời gian vừa qua anh làm đủ mọi cách để hủy hoại hình ảnh của tôi, là ai sai anh làm?”

Những thủ đoạn này làm cho cô có cảm giác quen thuộc bởi chúng cực kỳ giống thủ đoạn của Đỗ Hiếu Mị, sẽ không ra tay trực tiếp ngay mặt mà chỉ đứng sau lưng giật giây người khác hủy hoại cô, không phải là thói quen và kỹ xảo của Đỗ Hiếu Mị sao?

Đàm Tuyền nghe vậy, thần sắc trên mặt hơi đổi, ánh mắt hơi lóe lên, “Tôi không biết cô đang nói gì.”

Bình An nhìn thấy phản ứng này của anh ta thì càng khẳng định ngờ vực trong lòng mình là đúng. Cô đã nói rồi đấy thôi, Đỗ Hiếu Mị chỉ ước vọng cao sang không nhìn thấp hèn, chỉ thích khoe khoang sắc đẹp bản thân đối với những kẻ có quyền có thế, làm sao có thể thân thiết với một oắt con nghèo như Đàm Tuyền được, nhất định là vì muốn lợi dụng anh ta làm việc cho ả nên mới có thể thân cận với anh ta như thế. (Py: Thật tội nghiệp anh – vừa bị gái lợi dụng – lại còn suýt mất tiền đồ ây ây)

“Có thật là không hiểu tôi đang nói gì không, hay là cảm thấy nếu anh cứ tiếp tục giấu diếm dùm cô ta, cô ta sẽ nhìn thẳng ngốc như anh với một cặp mắt khác xưa. Cứ đặt tay lên ngực tự hỏi đi, anh có gì để được cô ta chú ý? Chỉ vì một chút si tâm vọng tưởng mà phá hủy tiền đồ của mình, có đáng giá không?” Bình An cười lạnh, khinh miệt nhìn Đàm Tuyền, đối với loại người không biết tự lượng sức mình như anh ta chỉ cảm thấy vô cùng thương hại.

Sắc mặt Đàm Tuyền tái dại hẳn đi, nếu so sánh tiền đồ cùng tình cảm trong lòng, bên nào nặng bên nào nhẹ lập tức có kết quả ngay.

“Cô muốn tôi phải làm sao?” Anh ta khàn giọng hỏi.

“Đỗ Hiếu Mị hứa hẹn với anh điều gì?” Khóe miệng Bình An cong lên, tuy rằng Đàm Tuyền thiếu giáo dục, nhưng nếu có thể lợi dụng anh ta để phản đòn Đỗ Hiếu Mị, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Đỗ Hiếu Mị đúng thật là còn chưa từ bỏ ý định nhĩ, đã đến Thành phố S rồi mà vẫn không quên phải phá hủy hình tượng của cô.

“Cô ấy... hứa sau này sẽ cho tôi cùng làm việc với cô ấy.” Đàm Tuyền cúi đầu, mình rốt cuộc bị ma làm hay sao vậy, sao hoàn toàn không nghĩ tới việc Đỗ Hiếu Mị cũng đang làm việc ở Phương Thị, anh ta giúp cô ta đối phó Phương Bình An thì làm sao có cơ hội bước chân vào Phương Thị?

Bình An cười cười, “Chuyện anh bị đuổi học cô ta biết chưa?”

Đàm Tuyền lắc nhẹ đầu, “Chuyện xảy ra gần đây nhất cô ấy còn chưa biết.”

“Rất tốt, vậy cũng không cần nói với cô ta cái gì.” Bình An nở nụ cười, mặc dù bây giờ cô chưa nghĩ ra phải đối phó với Đỗ Hiếu Mị thế nào, bất quá người như Đàm Tuyền cũng không phải không có chỗ nào để lợi dụng.

Cô có điều tra sơ qua anh ta, biết gia cảnh nhà anh ta, biết sự hiếu thắng và trái tim thích hư vinh của anh ta đã làm cho anh ta có tâm niệm “không thể không thành công” rất cao, chỉ cần cho anh ta lợi lộc gì đó là anh ta có thể tùy ý để người ta sử dụng. Có thể lợi dụng, nhưng không thể quá tin.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Không Cần Làm Thánh Mẫu Thiện Lương

Kêu Đàm Tuyền trước tiên nên bình tĩnh chờ nóng vội, cứ về ký túc xá chờ tin tức của cô xong, Bình An liền lái xe tới quán café đã hẹn với Hồng Dịch Vũ. Vừa vào cửa đã thấy anh đang thẳng người ngồi ngay ngắn ở vị trí gần cửa sổ.

“Đại ca.” Bình An đi tới, cười với anh một nụ cười sáng lạn.

Hồng Dịch Vũ đứng lên, kéo ghế ra cho Bình An, “Chắc chưa ăn cơm phải không? Muốn gọi đồ ăn trước không?”

Bình An cười nói, “Dạ, cũng đói rồi.”

Quán café có bán phần ăn trưa, Bình An gọi một phần sandwich cho bữa trưa, Hồng Dịch Vũ cũng gọi giống vậy.

“Anh dường như chẳng hề kinh ngạc khi em tìm anh hôm nay nhỉ.” Thấy Hồng Dịch Vũ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh ung dung như cũ, Bình An nghi là anh đã đoán được mục đích cô đến đây.

“Tại sao phải kinh ngạc?” Hồng Dịch Vũ nghiêm túc hỏi, anh làm việc bên cạnh Phương Hữu Lợi, Bình An tìm anh bất cứ lúc nào đều là chuyện rất bình thường.

Bình An nhìn anh chăm chăm một lúc, quyết định không nói lòng vòng, “Hồng đại ca, ba em đã biết chuyện xảy ra ở trường của em rồi hả?”

“Tỷ như?” Hồng Dịch Vũ nhẹ nhàng nghiêng đầu, mỉm cười hỏi.

“Tỷ như... bữa đó sao anh và ba lại xuất hiện tại trường học của em, vì sao ba em lại đột nhiên cấp tiền tài trợ cho việc xây dựng tòa nhà nghiên cứu. Còn nữa, Hồng đại ca, anh biết Đàm Tuyên chứ?” Bình An chăm chú nhìn anh không chớp mắt, không bỏ qua bất kỳ vẻ biến hóa nhỏ nào trên mặt anh.

Hồng Dịch Vũ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh trong như gương như trước, trả lời bằng một giọng thật nhẹ nhàng, “Chủ Tịch quan tâm đến các hoạt động công ích, chẳng lẽ điều này cũng có vấn đề?”

Bình An ha ha cười khan hai tiếng, “Hồng đại ca, đoạn ghi âm kia rốt cuộc có phải là anh thuê người thu lại hay không?”

“Cái này có quan trọng không?” Hồng Dịch Vũ nhíu mày hỏi.

Có quan trọng không ư? Thật ra thì cũng không quan trọng lắm, cô cũng chỉ muốn xác nhận một chút mà thôi. Kỳ thật cô đã hiểu rõ đáp án trong lòng rồi, cái “hot topic” đó hầu như đã truyền đến cả làng đại học đều biết, những người muốn lấy lòng ba đương nhiên sẽ tiết lộ cho ông biết, sẵn tiện thăm dò tin tức luôn. Ba í khi nào để cho cô chịu uất ức, chắc chắn sẽ không thờ ơ bỏ qua.

Nếu biết Đàm Tuyên bôi nhọ hình tượng của cô sao ba lại không làm gì chứ? Nhưng không biết có tra ra được là Đàm Tuyên cũng bị người ta lợi dụng không.

“Em cũng chỉ hỏi chút vậy thôi.” Bình An cúi đầu ăn bữa trưa, rồi như thuận miệng hỏi, “Hồng đại ca, trong lúc người ta đi ghi âm có phát hiện chỗ nào khác thường hay không?”

“Khác thường chỗ nào?” Hồng Dịch Vũ ngẩn ra, lập tức ngồi thẳng lên hỏi.

Bình An cười túm tùm liếc anh một cái, quả nhiên là do Hồng Dịch Vũ làm.

Hồng Dịch Vũ bật cười nhìn cô, “Em dai như đĩa ấy, nhất định phải dò xét cho ra mới hài lòng à.”

“Thật ra là em tò mò.” Bình An cười nói, “Bài viết đó thật sự là do Đàm Tuyên đăng, nhưng liệu có ai đó sai khiến không?”

“Còn có ai có thể sai khiến? Anh điều tra rồi, cậu ta cũng không liên hệ mật thiết với người nào cả.” Hồng Dịch Vũ hơi kinh ngạc, không rõ tại sao Bình An lại hỏi như vậy. Đàm Tuyên chỉ là một sinh viên, xuất thân cũng phi thường đơn giản, ban đầu anh cũng có nghĩ đến việc có thể là người nào đó đối địch với Phương Hữu Lợi trên thương trường lợi dụng cậu ta cố ý bôi nhọ quan hệ giữa hai cha con họ. Nhưng sau khi điều tra thì phát hiện cũng không có cái gì dị thường, cho nên cũng không đa nghi nữa.

Đỗ Hiếu Mị là học tử của Đàm Tuyên, cho dù hai người qua lại thân thiết cũng là chuyện thường, cho nên dĩ nhiên là Hồng Dịch Vũ sẽ không sinh nghi.

Bây giờ còn chưa phải là thời điểm dồn toàn lực để đối phó với Đỗ Hiếu Mị. Nếu muốn lợi dụng sức mạnh của ba để đối phó với cô ta thật ra thì rất dễ dàng, nhưng lý do không đủ thuyết phục. Hiện tại, việc quan trọng nhất của cô chính là xây dựng hình tượng bên ngoài. Nếu cô muốn bước chân vào Hội Đồng Quản Trị của Tập đoàn Phương thị, cô nhất định phải khiến cho tất cả thành viên hội đồng phải nhìn nhận cô. Bởi cô là con gái của Phương Hữu Lợi, nhất cử nhất động đều cực kỳ quan trọng, cô không muốn bị người khác cho rằng mình cố tình gây sự, bởi vì ghen tỵ Đỗ Hiếu Mị nên mới chèn ép cô ta.

“Vậy à? Vậy cũng có thể là do em đa tâm.” Bình An cười cười, ngừng một chút lại nói, “Đúng rồi, Hồng đại ca, em muốn xin anh giúp một

chuyện.”

“Chuyện gì?” Hồng Dịch Vũ hỏi.

“Chuyện Đàm Tuyền bị đuổi học, anh có thể giúp em nói với nhà trường một tiếng không. Thật ra cho một biên bản phạt cảnh cáo là được rồi.” Tuy rằng bỏ qua cho Đàm Tuyền, nhưng không có nghĩa cô là thánh mẫu để có thể hoàn toàn tha thứ tất cả những việc mà anh ta đã từng làm. Chỉ cần anh ta bị nhà trường cho một biên bản cảnh cáo, sau này sẽ có rất nhiều chuyện anh ta nhất định phải cố kỵ, ít nhất không dám đối nghịch với cô nữa.

Hồng Dịch Vũ cười khẽ lắc đầu, “Em thật là một đứa bé thiện lương.”

Bình An nghịch ngợm cười, “Đúng vậy, đúng vậy, em vốn là dịu dàng thiện lương, người gặp người thích.”

“Thiện lương có đôi khi là con dao hai lưỡi, đôi lúc thiện lương là tốt, nhưng thiện lương đối với kẻ địch không chỉ tàn nhẫn với chính mình, mà có lúc còn liên lụy người thân.”

Nghe lời này, trái tim của Bình An co rút đau đớn kịch liệt, cô đương nhiên biết thánh mẫu thiện lương cũng như ngu ngốc sẽ giống như một lưỡi dao sắc bén đến thế nào, chẳng những thương tổn chính mình mà còn thương tổn người quan trọng nhất.

Cô là người đã từng chết một lần, sao có thể tiếp tục ngây thơ thiện lương một cách buồn cười như vậy? Sự thiện lương của cô bây giờ đều có mục đích.

“Em biết, em biết, cho nên, Hồng đại ca cứ nói với nhà trường dùm em một tiếng đi.” Bình An chấp tay lại, cười híp mắt thỉnh cầu.

Dường như Phương Hữu Lợi cũng chỉ muốn cho Đàm Tuyền một bài học nhỏ, chứ không nghĩ sẽ đuổi cùng giết tận đối với một sinh viên.

Chuyện đuổi học Đàm Tuyên chẳng qua cũng chỉ là thái độ của nhà trường muốn công bằng cho Phương Hữu Lợi xem mà thôi. Hồng Dịch Vũ đồng ý.

“Vậy em về trước đây.” Bình An đứng lên. Hôm nay cô muốn đến chỉ để xác định về đoạn ghi âm kia của Đàm Tuyên, giờ đã biết đúng là do Hồng Dịch Vũ kêu người ta làm, trong lòng cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm. Không phải người xa lạ nào đó nấp sau lưng giật dây làm chuyện này là tốt rồi, lúc đó ai mà biết đối phương sẽ có mục đích gì đâu.

“Cũng đã đến dưới lầu công ty rồi, không đi lên chào Chủ Tịch sao?” Hồng Dịch Vũ cười hỏi.

Bởi không muốn gặp phải Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, trước kia Bình An cũng có chút kháng cự việc đến công ty. Lâu ngày thành thói quen, nếu không có gì chuyện gì đặc biệt gấp thì cũng không thích đi lên lắm, “Ba có biết em tới đây không?”

“Lúc em gọi điện thoại cho anh đúng lúc chúng ta đang họp, Chủ Tịch biết là em tìm anh mới để cho anh xuống gặp em.” Vì ông lo lắng liệu có phải Bình An có chuyện gì cần anh hỗ trợ hay không nên mới để cho anh rời khỏi một hội nghị quan trọng như vậy.

“Vậy đi thôi. Buổi chiều em không có lớp, thuận tiện buổi tối ăn cơm cùng ba.” Bình An cười nói.

Sóng vai cùng Hồng Dịch Vũ đi vào Cao ốc Phương thị lập tức thu hút không ít tầm mắt.

Việc Bình An theo đuổi Lê Thiên Thần toàn bộ nhân viên cả Tập đoàn Phương thị đều quá rõ ràng. Mặc dù mấy tháng gần đây không hề thấy cô đến đây tìm Lê Thiên Thần, thế nhưng vài người không biết vẫn cho rằng cô đã chọn Lê Thiên Thần làm Phò mã từ sớm. Nay thấy cô cùng Hồng Dịch Vũ sóng vai xuất hiện, trai tài gái sắc như thế, đã đi chung mà còn

cười cười nói nói rất thân mật, người ta sao có thể không sinh lòng nghi ngờ đây?

Chẳng lẽ Lê Thiên Thần mới đi Thành phố S không bao lâu thì Hồng Dịch Vũ đã thừa cơ chen vào thành công, vui vẻ bắt được trái tim công chúa làm tù binh, trở thành ứng cử viên thứ hai cho chức phò mã?

Không tới năm phút đồng hồ, từ quầy tiếp tân ở đại sảnh lan đến phòng văn thư lầu hai rồi chạy đến phòng thư ký lầu 15... tất cả trên dưới đều bàn tán xôn xao.

Dĩ nhiên, thường thì hiệp hội bà tám của nhân viên tiến hành nội dung thảo luận cái gì, người trong cuộc đều không hề hay biết, cho nên Bình An rất ung dung tự tại đi cùng Hồng Dịch Vũ tới văn phòng Phương Hữu Lợi.

Hồng Dịch Vũ đi đến phòng thư ký trong chốc lát, khi trở lại nói với Bình An, “Chủ tịch họp xong ra ngoài ăn cơm rồi, em ngồi đây chờ một chút.”

Bình An nói, “Anh đi làm việc đi, tự em ở đây chờ ba em được rồi.”

“Vậy em ngồi chờ một lát.” Hồng Dịch Vũ gật gật đầu, anh còn phải sửa sang lại nội dung hội nghị, buổi chiều có thể còn phải tiếp tục họp.

Bình An đã quá quen thuộc văn phòng của Phương Hữu Lợi, bên trong ngoại trừ phòng nghỉ ngơi ra còn có phòng họp nhỏ. Cô đi tới phòng nghỉ, mở tủ lạnh lấy thạch hoa quả ăn vặt đặc biệt chuẩn bị vì cô, ngồi trên ghế salon vừa xem tạp chí vừa ăn.

Ăn xong thạch hoa quả, lật mấy cuốn tạp chí, cảm thấy hơi mệt mỏi nên cô tính cứ dựa vào ghế salon ngủ một lúc, ai ngờ nhắm mắt lại liền ngủ say.

Hồng Dịch Vũ gõ cửa thật lâu cũng không thấy đáp lại nên tưởng rằng Bình An không có ở bên trong, lúc mở cửa đi vào thì đã thấy cô gập hai đầu

gối lại, hai tay ôm tạp chí nằm trên ghế sa lon, ngủ trông vô cùng ngọt ngào như thiên sứ. Đầu quả tim như có cái gì mềm mại phất qua một chút nhưng rất nhanh liền bị xem nhẹ bỏ qua, anh vừa định quay đầu lại nói với Phương Hữu Lợi một tiếng nhưng đã không kịp.

Phương Hữu Lợi và một người vóc cao lớn tuấn tú mặc âu phục xám bạc đang cùng nhau tiến vào. Người đàn ông mày kiếm mắt sáng, thông minh đẹp trai lãng tử này không phải ai khác mà chính là Nghiêm Túc, sáng nay tới họp với Phương Hữu Lợi.

Hai người cùng đồng thời nhìn thấy Bình An đang ngủ say trên ghế salon, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc. Hồng Dịch Vũ lại chú ý tới một việc, người đàn ông kia vốn đang có ánh mắt lạnh lùng sắc bén, mày kiếm nhíu lại lạnh lùng, nhưng chỉ trong nháy mắt khi thấy Bình An thì ánh mắt lập tức nhu hòa đi rất nhiều, trên gương mặt tuấn mỹ dường như có một nụ cười dịu dàng.

Người đàn ông này đối với Bình An... Lông mày Hồng Dịch Vũ cau chặt lại.

Phương Hữu Lợi đi tới, khom lưng muốn ôm lấy Bình An.

Bình An cảm thấy có người chạm vào cô liền lập tức bừng tỉnh, đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ vừa mở ra thì gặp ngay gương mặt ôn hòa của Phương Hữu Lợi, buông lỏng cảm giác cảnh giác trong lòng, cười ngọt ngào, “Ba.”

“Sao mệt mà không vào trong ngủ?” Phương Hữu Lợi cười hỏi.

Lúc này Bình An mới phát hiện bên cạnh cửa còn có Nghiêm Túc, khuôn mặt lập tức phùng đỏ lên, đầu óc cũng thanh tỉnh rất nhiều, đứng lên đầy bối rối, “Con không biết ba có khách.”

Phương Hữu Lợi cười xoa xoa đầu cô, khẽ nói, “Đi vào phòng nghỉ ngủ chút đi, ba với Nghiêm tổng tài còn có việc cần bàn.”

“Chủ tịch Phương, tôi sang phòng họp chờ ngài.” Nghiêm Túc khách khí mỉm cười đầy ẩn ý, đuôi mắt xếch lên không chút nào che giấu ý cười của anh.

“Trợ lý Hồng, đưa Nghiêm Tổng tài sang phòng họp trước đi.” Phương Hữu Lợi nói với Hồng Dịch Vũ.

Nghiêm Túc nhìn thoáng qua Bình An một cái rồi đi sang phòng họp nhỏ, nháy mắt lúc nhìn thấy cô, cảm giác nôn nóng nhiều ngày trong lòng liền lập tức bình tĩnh lại.

Anh chưa từng trải qua cảm giác nhớ nhung một cô gái như vậy... Hóa ra cảm giác này là thế đó.

Chờ sau khi Nghiêm Túc đã vào phòng họp, Bình An mới nhỏ giọng nũng nịu, “Ba còn chưa họp xong à?” Sao lại quay về cùng với Nghiêm Túc, không phải đã họp xong rồi sao?

“Thảo luận xong rồi, nhưng sau khi cơm nước xong, phát hiện có chút chi tiết chưa nói rõ ràng nên mới cùng Nghiêm Túc quay lại thảo luận.” Phương Hữu Lợi cười nói.

“Vậy ba nhanh đi họp đi.” Bình An vỗ vỗ gò má của mình, “Con đến phòng nghỉ chờ ba, tối nay ăn cơm với ba nhé.”

Phương Hữu Lợi nở nụ cười, “Tốt.”...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Anh Không Vui

Đi đến được phòng nghỉ thì Bình An chẳng còn buồn ngủ nữa, nhìn đồng hồ thấy mới hai giờ rưỡi, còn tới mấy tiếng nữa mới tới giờ cơm tối, nghĩ nghĩ một chút, hay là ra ngoài dạo dạo thì tốt hơn nhỉ.

Đến toilet rửa mặt một chút, trong gương phản chiếu một nụ cười rục rờ như trời tháng sáu, thần thái có vẻ rất phấn khởi.

Ra khỏi phòng nghỉ, cô đi tới cái bàn làm việc to đùng để tìm xem có giấy ghi chú hay không, ánh mắt vô tình lại bị mô hình Phượng Hoàng Thành trên mặt bàn hấp dẫn.

Đây chính là khu Phượng Hoàng Thành mà kiếp trước cô từng ở, căn nhà tân hôn của cô và Lê Thiên Thần ở chỗ này. Cô vươn đầu ngón tay khẽ run ra như muốn sờ nó, trong lòng đột nhiên có cảm xúc thật sâu sắc. Thật ra, không cần nghĩ lại cuộc sống trước đây giữa cô và Lê Thiên Thần làm gì, cơn ác mộng đã qua, cô sẽ không đi vào vết xe đổ lần nữa, sẽ không có khả năng chung sống với Lê Thiên Thần tại nơi này.

Bỏ qua một bên cảm xúc oán hận của mình, khách quan mà nói, cô cũng cảm thấy rất hứng thú đối với Phượng Hoàng Thành. Nơi đó trong tương lai nhất định sẽ là khu dân cư năm sao cao cấp và phần hoa nhất Thành phố G, các khu đất xung quanh sẽ ăn theo Phượng Hoàng Thành mà giá trị tăng gấp mấy lần. Nếu như cô muốn chân chính thay đổi bản thân, không thể nào chỉ dựa vào một cửa hàng độc quyền mà thôi.

Trước khi chưa thể xác định được mình có thể trở thành thành viên HĐQT của Tập đoàn Phương thị hay không, cô cũng nên tự chuẩn bị nhiều

một chút mới phải.

Nhưng tóm lại là phải làm sao đây? Thật sự nên suy nghĩ kỹ càng một chút chứ nhỉ, chắc nên lợi dụng trí nhớ kiếp trước mà giành một tương lai chắc chắn cho mình đúng không.

Cô ngơ ngẩn suy nghĩ đến thất thần, ngay cả cửa phòng họp được mở ra mà cũng không hề phát hiện.

“Bình An, đang nhìn gì đó?” Hồng Dịch Vũ mở cửa đầu tiên, thấy Bình An đang ngẩn người thì buồn cười mở miệng hỏi.

Phương Hữu Lợi và Nghiêm Túc người trước người sau đi ra, nghe được câu hỏi của Hồng Dịch Vũ bèn ngẩng đầu nhìn sang.

Bình An đã lấy lại tinh thần, nhe răng cười với Hồng Dịch Vũ, “Mô hình này rất đẹp mắt.”

Nghiêm Túc nhìn sóng mắt ngập nước, nụ cười sáng ngời của cô, đôi mắt anh tối xuống mấy phần, khóe miệng mím nhẹ một đường mỏng.

“Chúng ta đang muốn đến công trường xem một chút, muốn cùng đi không?” Phương Hữu Lợi cười hỏi, dường như con gái rất hứng thú với kế hoạch Phượng Hoàng Thành thì phải. Ông cũng không thấy có điều gì không đúng, sở dĩ ông tham gia vào công trình này phần lớn cũng là vì cô.

Mặc dù tuổi con gái không lớn lắm, nhưng có đôi khi có một số phân tích thị trường rất có lý.

“Đi công trường Phượng Hoàng Thành ạ?” Mắt Bình An sáng lên, háo hức.

Phương Hữu Lợi cười gật đầu, “Nhưng mà nơi đó là công trường, vật liệu xây dựng nhiều, đường cũng không dễ đi lắm đâu.”

“Con là Chiến Binh Bất khả chiến bại, chẳng lẽ lại sợ một con đường công trường hay sao?” Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi, cười hì hì nói.

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô, giọng có ý cười chậm rãi như trước giờ vẫn thế, “Không thích đi dạo phố mà lại thích đi công trường, em thật chẳng giống ai.”

Bình An liếc anh một cái, cúi đầu mà không nói lời nào.

Hồng Dịch Vũ biết Nghiêm Túc và Bình An có biết nhau từ trước, nhưng không biết họ quen nhau tới mức độ nào, bây giờ nhìn bọn họ tương tác qua lại không tiếng động với nhau thì trông như tình cảm mập mờ tràn ngập.

Hình như bọn họ... quen thân?

Đến công trường, xe vừa ngừng hẳn thì đã thấy Trợ lý Đường Sâm của Nghiêm Túc và hai ba người đàn ông trung niên đội nón an toàn đang đi tới. Bình An biết mấy người này là những kiến trúc sư cực kỳ nổi tiếng trong nước.

Cô im lặng đi theo sau lưng Phương Hữu Lợi, những người khác còn tưởng rằng cô là thư ký, mặc dù tuổi có hơi non.

Các khu vực thuộc về công trình kiến trúc Phượng Hoàng Thành đã được hàng rào tôn vây lại, xung quanh được bao bọc bởi một khoảnh lớn đất ruộng, trên đồng có mấy người nông dân đi chân không đang trồng trọt, cách đó không xa là một thôn xóm nông thôn.

“Có chuyện gì vậy?” Nghiêm Túc thấy vẻ mặt các kiến trúc sư có chút không thích hợp, nhỏ giọng hỏi Đường Sâm.

Đường Sâm thấp giọng trả lời, “Mới vừa rồi chủ nhiệm thôn tới tìm chúng ta, nói chúng ta xây công trình nơi này ảnh hưởng đến ruộng đất bọn họ trồng trọt, sợ bùn đất bên chúng ta sẽ đổ qua bên họ. Đã khuyên họ về trước đã, lát nữa tôi sẽ đến gặp chủ nhiệm thôn bọn họ nói chuyện.”

Nghiêm Túc nhìn tình hình xung quanh một cái, “Có một vài thôn dân tư tưởng có vẻ ngoan cố, khó mà nói cho họ hiểu được. Nói Quản lý La bên Tổ hạng mục đi gặp họ đi, anh ta tương đối có kinh nghiệm.”

“Có vấn đề gì phải không?” Phương Hữu Lợi nhỏ giọng hỏi.

Nghiêm Túc cười nhẹ, “Chỉ là vấn đề nhỏ, Chủ Tịch Phương, chúng ta vào xem bên trong một chút đi.”

Ánh mắt Bình An vẫn đặt trên khu đất ngoài Phụng Hoàng Thành. Cô nhớ rõ, chỗ này tương lai sẽ có một trung tâm thương mại cực lớn, khu đất này nếu có thể mua chắc chắn sẽ không bị lỗ vốn, nhưng phải sau khi Phụng Hoàng Thành được bán ra rộng rãi thì các khu đất xung quanh mới “nước lên thì thuyền lên”...

Có lẽ, cô có thể nhân cơ hội này mà tính toán.

“Đang nghĩ gì đó?” Hồng Dịch Vũ đứng bên cạnh cô, thấy vẻ mặt cô cố quái thì tò mò hỏi một tiếng.

Bình An quay đầu lại, cười lắc đầu, “Không có gì.”

Nghiêm Túc nhíu mày nhìn bọn họ một cái rồi sóng vai cùng Phương Hữu Lợi đi vào công trường.

Khu công trình đầu tiên đã bắt đầu đổ móng, những nơi khác vẫn còn đầy cỏ. Nghiêm Túc và Phương Hữu Lợi đang cùng mấy kiến trúc sư thảo luận một số vấn đề chi tiết, Hồng Dịch Vũ cũng đang cùng Đường Sâm nhìn bản vẽ thiết kế, khoa tay múa chân không biết đang nói gì.

Bình An ngấm nhìn chung quanh, chân từ từ bước đi, trong đầu cố gắng hồi tưởng xung quanh đây sẽ là tòa nhà nào, cũng sẵn đó ngấm nghĩ xem cái gì có thể làm cho cô thu lợi.

Nhưng cho dù nhìn thế nào vẫn thấy mảnh đất mới thấy ngoài kia là đáng giá để mua lại nhất. Hiện tại chỗ này vẫn được xem là địa phương hẻo lánh vùng ngoại ô, nếu như thật sự muốn mua đất, cô có thể lấy tiền hoa hồng được chia từ cổ phần Phương thị mà mẹ để lại cho cô là đủ tiền mua ngay. Nhưng khoản tiền đó... trước hai mươi hai tuổi cô không được quyền tự mình sử dụng nếu không có bà ngoại và ba đồng ký tên.

Nếu như cô nói với ba cô muốn mua đất... Hai người sẽ đồng ý chứ?

Cho dù thế nào cũng phải thử một chút.

Bình An vừa đi vừa suy nghĩ, nhất thời không chú ý dưới chân nên dẫm lên một khối đất phủ cỏ hơi nhô cao, cả người lao về phía trước. Cô kêu khẽ một tiếng, vội vàng đưa tay che mặt, cùng lúc bên hông đột nhiên kéo căng, cả người cô bị lôi trở về, rơi vào trong một lồng ngực dày rộng cường tráng.

Bên tai truyền tới một tiếng cười trầm thấp vui vẻ giống như là rượu ủ lâu năm nồng nồng đậm, chậm rãi thấm vào lòng cô, “Đi đường cũng không cần thận vậy à? Lỡ ngã một cái hủy mất khuôn mặt xinh đẹp này thì làm sao đây?”

Nghiêm Túc? Bình An vội vàng mở hai tay đang bịt mắt ra, trợn tròn đôi mắt to đen nhánh, “Sao anh lại ở đây?”

“Ba em đi với kiến trúc sư ra phía sau xem tình hình nền móng thế nào, anh cũng đi quan sát xung quanh.” Đáng lý ra anh nên đi cùng với Phương Hữu Lợi, theo anh, giai đoạn đầu của công trình rất quan trọng, từ lúc Phương Hoàng Thành chính thức khởi công tới nay, hầu như cứ cách hai ngày là anh lại tới xem xét tiến độ công trình một lần.

Phượng Hữu Lợi cũng muốn xem hiệu quả của công trình giai đoạn đầu rồi mới có lòng tin tiếp tục hợp tác với anh trong các hạng mục sau.

Bình An vẫn chưa biết rõ cuộc Phượng Hữu Lợi và Nghiêm Túc hợp tác trong những hạng mục nào, không khỏi hơi tò mò, “Ba tôi hợp tác với anh hết toàn bộ công trình Phượng Hoàng Thành hả?”

“Phượng Hoàng Thành tổng cộng có ba giai đoạn, Nghiêm thị bên anh độc lập đầu tư hai giai đoạn, Chủ Tịch Phượng hợp tác với bên anh giai đoạn đầu tiên. Với lại việc đầu tư lắp đặt thiết bị cho công trình trong hai giai đoạn sau đều là hạng mục độc lập của Phượng thị.” Đây có thể nói là thông tin tương đối cơ mật, nhưng anh cũng không dấu cô.

Xem ra Nghiêm thị vẫn chiếm đa phần, nói chung ba chưa yên tâm xuất toàn lực đầu tư vào đây, nhưng như thế cũng đủ rồi. Phượng Hoàng Thành nhất định nâng Phượng thị lên một tầm cao mới.

Đột nhiên cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng thì phải, cúi đầu xem xét, mặt tức thì ửng đỏ lên, “Ôm đủ chưa, sao còn không buông tôi ra?”

Nghiêm Túc hạ mắt xuống mỉm cười nhìn cô, đuôi mắt xếch lên, trong mắt như được che phủ bởi một tầng men say mê ly, vừa hấp dẫn vừa gợi cảm, thanh âm trầm ấm chậm rãi, “Em còn chưa cảm ơn anh kìa, nếu anh không nhanh tay lẹ mắt ôm lấy em thì em đã té xuống rồi.”

“Anh nói vậy mà không biết xấu hổ, anh đi theo phía sau tôi bao lâu rồi mà không đánh tiếng thì sao.” Bình An đấm nhẹ anh vài cái, cự lại.

“Anh cũng định lên tiếng gọi em, nhưng thấy em suy nghĩ cái gì nhập tâm quá, sợ hù dọa em nên mới không mở miệng. Nhưng đúng là không nghĩ tới em chưa bị anh dọa thì đã tự té ngã rồi.” Nghiêm Túc xiết chặt tay lại, càng không muốn buông cô ra, thân thể của cô mềm mại tinh tế hơn so

với anh tưởng tượng, giống như chỉ cần anh nhẹ nhàng dùng sức một chút là có thể bẻ gãy hông cô vậy.

“Giờ tôi rất tốt rồi, anh cũng nên buông tôi ra chứ?” Mùi gỗ đàn hương thoang thoảng đặc trưng trên người anh quanh quẩn trong hơi thở của cô, bởi vì cảm nhận được nhiệt độ trên người anh mà đầu quả tim khẽ run rẩy, cô thầm nghĩ phải tránh anh xa xa một chút.

Nghiêm Túc nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng nõn mềm mại của cô, bỗng nhiên thở dài, đưa tay nâng cằm của cô lên, “Bình An, thấy em cười rạng rỡ với đàn ông khác như vậy, anh rất mất hứng.”

Bình An tươi cười một tiếng, “Anh mất hứng thì lên quan gì tới tôi? Trước kia anh trái ôm phải ấp thì có lo lắng người phụ nữ của mình mất hứng không?”

“Đó là trước kia...” Nghiêm Túc nhẹ nhàng thở dài, nếu biết trước được rằng anh sẽ gặp phải Phương Bình An, thì trước kia cho dù có đặt một cô gái nghiêng nước nghiêng thành ở trước mặt, anh cũng sẽ không có hứng thú, “Bình An, chúng ta đừng nhắc chuyện trước kia nữa, được không?”

“Anh buông tôi ra đã.” Giọng của anh mang theo thỉnh cầu, tim Bình An cũng mềm nhũn ra.

Nghiêm Túc nghe lời buông cô ra, vừa bất đắc dĩ vừa yêu chiều nói, “Bình An, em thật sự ghét anh như vậy à?”

Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ mình sẽ vì một cô gái mà ghen tuông đến thốt ra lời như thế, nói ra người nào sẽ tin đây?

Bình An mấp máy môi, lui về phía sau hai bước, “Bây giờ tôi căn bản không muốn nói chuyện tình cảm, đây không phải là vấn đề ghét hay không ghét.”

“Anh biết rồi.” Nghiêm Túc khẽ mỉm cười, bây giờ không muốn nói vấn đề tình cảm sao? Vậy nghĩa là với Hồng Dịch Vũ và Lê Thiên Thần cũng không có cảm giác động lòng rồi.

Bất kể như thế nào, anh đối với cô đã dung túng đến độ này rồi, sẽ không lại buông tay nữa đâu.

Lúc này, Hồng Dịch Vũ ra ngoài tìm Bình An, thấy cô và Nghiêm Túc đứng chung một chỗ thì ngẩn ra, giọng hơi nâng cao lên, “Bình An, Chủ Tịch đang tìm em.”

Ánh mắt khách khí phòng bị quét sang Nghiêm Túc một cái đánh giá.

Nghiêm Túc thoải mái cười một tiếng, cúi sát lại gần bên tai Bình An, “Bình An, từ ngày đó trở đi, anh không hề chạm qua phụ nữ nào khác. Anh chưa nói em biết nhỉ, trước kia chấp nhận là bởi vì chưa gặp được em.”

Hai người đều hiểu, “ngày đó” trong lời của anh chính là ngày mà anh muốn cô trở thành bạn gái của mình.

Mắt Bình An hơi đổi, quả tim trong nháy mắt căng phồng đến hơi phát đau.

“Được rồi, cần về thôi.” Nghiêm Túc thẳng người dậy, cười dịu dàng tuấn lãng.

Hồng Dịch Vũ không nghe rõ anh ta và Bình An nói gì, trong bụng cảm thấy có chút không hài lòng, nhưng anh có lập trường gì để mà cảm thấy mất hứng đây? Đột nhiên hiểu ra mình là lạ ở chỗ nào, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống.

Bình An trợn mắt liếc Nghiêm Túc một cái, sải mạnh chân đi về phía đám người Phương Hữu Lợi vừa xuất hiện bên kia...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Nhẹ Cả Người

Buổi tối, Phương Hữu Lợi làm chủ, mời Nghiêm Túc cùng ăn cơm. Bình An vốn đang định tự mình xuống bếp nấu cơm cho Phương Hữu Lợi ăn, không thể làm gì khác hơn là để lần sau. Cả nhóm đi tới Đào Nhiên Cư tương đối nổi danh ở Thành phố G về các món ăn Quảng Đông đặc sắc.

Vài ngày sau chính là lúc tranh cử Hội Sinh viên nhiệm kỳ mới, không hề ngoài ý muốn, Bình An trở thành Hội trưởng Hội Sinh viên.

Nhìn Phương Bình An đứng trên đài phát biểu với tư cách Hội trưởng, Đàm Tuyên đứng ở một góc không ai chú ý cười khổ một mình, hình ảnh này đáng lẽ nên thuộc về anh ta.

Nhưng anh ta bây giờ có thể không bị đuổi học mà chỉ bị phạt cảnh cáo là cũng đã cảm thấy may mắn lắm rồi, những thứ hư danh này, anh ta không có tư cách quan tâm.

Nói cho cùng, anh ta còn muốn cảm tạ Phương Bình An, mặc dù câu cảm ơn kia nói không nên lời, nhưng anh ta rất rõ ràng, từ nay về sau, anh không còn nguồn lực nào mà đối nghịch với cô nữa.

Bình An nói đơn giản về ý nghĩa tồn tại của của Hội Sinh viên, nói xong, toàn bộ sinh viên trong lòng đều mênh mông rộng mở, tất cả đều cho rằng Hội Sinh viên nên hoạt động vì sinh viên, suy tính cho sinh viên, là đoàn thể đảm bảo cho quyền lợi sinh viên, mà người có thể chân chính làm được điều này chỉ có cô, Phương Bình An. "... Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi. Nhưng tôi cảm thấy, có người thích hợp với vị trí Hội trưởng này hơn tôi. Tôi có vẻ thích hợp làm người nhàn tản hơn."

Bởi vì một câu nói sau cùng này của cô mà sinh viên toàn trường ồ lên một tiếng kêu kinh ngạc, tiếp đến là tiếng thảo luận lớn lớn nhỏ nhỏ.

“Phương Bình An, cô chính là thí sinh thích hợp nhất, còn có ai thích hợp hơn cô?” Có người lớn tiếng hỏi.

“Cho tới nay, những điều tôi làm vì sinh viên vì mọi người thật ra rất ít, người thực sự làm việc vì mọi người chỉ có bạn học Ông Hiền Bân, bất kể là năng lực lãnh đạo hay là những mặt khác, anh ấy thích hợp hơn tôi nhiều trong cương vị Hội trưởng Hội Sinh viên.” Phương Bình An mỉm cười lạnh nhạt, cô đứng trên đài đối mặt với sinh viên toàn trường nhưng biểu hiện giống như đang đi lưng chừng núi, có cảm giác như mây bay nước chảy thong dong tự tại.

Ông Hiền Bân đứng dưới đài, trên mặt không có gì khác ngoài nỗi kinh ngạc tột độ. Phương Bình An và Đàm Tuyên tranh đấu lợi hại đến thế, không phải vì để có được ngày hôm nay sao? Sao có thể dễ dàng chấp tay nhường vinh dự đã đạt được vào tay cho người khác?

Đứng phía sau Bình An, Thầy Tiểu nhăn mày lại, hạ thấp giọng, “Phương Bình An, em muốn làm gì thế?”

Bình An khẽ cong đuôi mắt, gương mặt tràn ngập một nụ cười rực rỡ, cất tiếng nói, “Em tin rằng Ông Hội trưởng... nhất định sẽ dẫn dắt Hội Sinh viên đi trên con đường mới, vì sinh viên toàn trường mà cung cấp những trợ giúp lớn nhất và hữu hiệu nhất.”

“Vậy... Vậy còn cô? Vẫn tiếp tục làm Tổ trưởng Tổ ngoại giao chứ?” Có người hỏi.

Bình An nhún nhẹ chân mày, cô vốn dĩ không tự nguyện gia nhập vào Hội Sinh viên, tranh đấu với Đàm Tuyên đều chỉ là nhất thời. Bản thân cô có rất nhiều việc muốn hoàn thành, không có khả năng vùi mình trong Hội Sinh viên lãng phí thời gian. Nói rèn luyện năng lực bản thân gì gì đó cũng

chỉ là nói cho những thiếu niên thiếu nữ ngây thơ mới bước chân vào đại học kia nghe thôi, cô... làm gì còn có lòng nhiệt huyết như thế nữa?

“Tổ trưởng Tổ ngoại giao đã chọn bạn Tạ Mộc Trụ rồi đó thôi.” Bình An trợn mắt lên, tân Tổ trưởng đã chọn được rồi, chính là Tạ Mộc Trụ, sau khi cô từ chức Hội trưởng đúng là nhẹ cả người.

“A.” Rất nhiều người thất vọng sợ hãi than dài, đây là muốn thối lui khỏi Hội Sinh viên đó mà.

Thầy Tiểu bất đắc dĩ nhìn bóng dáng Bình An, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời. Thật ra thì ông cũng rõ ràng, nếu như Phương Bình An làm Hội trưởng Hội Sinh viên, rất nhiều chuyện cũng không xử lý được tốt như vậy, dù sao thân phận cô như vậy, nhà trường có muốn chèn ép cô cũng không có khả năng, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện điện phí vừa rồi...

Nếu cô có thể rút lui khỏi Hội Sinh viên, lãnh đạo nhà trường chắc sẽ thờ phào nhẹ nhõm rồi.

Có lẽ bản thân Phương Bình An cũng hiểu rõ đạo lý này.

Trong góc, ánh mắt Đàm Tuyên vô cùng phức tạp. Lúc này, anh ta mới hiểu rõ, Phương Bình An chưa bao giờ muốn tranh cùng anh ta cái gì, chính anh ta buộc cô phải đối nghịch với mình, chính anh ta đánh mất tất cả vinh dự thuộc về mình. Anh ta thật là ngu như heo.

Cứ như vậy, trong cùng ngày, Bình An mới vừa tranh cử thành công liền rút lui khỏi Hội Sinh viên, cuối cùng cô có thể đặt toàn bộ tâm tư vào chuyện riêng của mình rồi.

Vừa trở về túc xá phút trước thì phút sau Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu cũng đã từ buổi đại hội tranh cử trở về. Hai cô vừa thấy Bình An đang thoải mái nhàn nhã rửa táo liền lập tức nhào tới.

Kỳ Túy Ý lắc lắc lỗ tai Bình An, “Nói, tùm cái váy lại là nghĩ gì? Coi toàn trường là khi để đùa bỡn à?”

Bình An vội vàng cầu xin tha thứ, “Tớ nào dám coi các cậu là khi để đùa bỡn đâu, thật ra nha, tớ vốn không muốn làm cái gì hội trường, ai mà thèm. Tại thuần túy không ưa bộ dạng đặc ý của Đàm Tuyên nên mới không thể không hạ chiến thư thôi. Giờ hẳn đã rời khỏi Hội Sinh viên rồi, dĩ nhiên tớ điên sao mà tự mệ chết mình.”

Tống Tiểu Tiểu nhìn cô chăm chăm, “Vậy cậu còn xin xỏ nhà trường dùm Đàm Tuyên làm quái gì, cứ trực tiếp để cho hẳn bị đuổi học có hơn không?”

Đó là bởi vì... cô còn muốn lợi dụng Đàm Tuyên để đối phó Đỗ Hiếu Mị, cho nên mới tình nguyện xin tha dùm anh ta. Thế nhưng nguyên nhân này cô cũng không có ý định nói rõ với các bạn. Chuyện cô oán hận Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần chỉ là chuyện của cá nhân cô, chỉ có thể do mình cô báo thù, những người khác không thể thay cô cời ra những thù hận tích lũy hai kiếp trong lòng.

Nhìn sắc mặt Bình An đột nhiên tối xảm xuống, Tống Tiểu Tiểu sững sốt một chút, nhưng khi chăm chú nhìn lại thì vẫn là một gương mặt tươi cười rục rịch. Cô không hề nhìn lầm, trong nháy mắt mới vừa rồi, cô hình như nhìn thấy đáy mắt Bình An thoáng qua một tia thâm trầm thù hận cùng bi thương.

“Ai nha, loại người như Đàm Tuyên ấy hả, chẳng qua chủ yếu là vì sinh trường ở nông thôn chất phác nên không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế ở thành phố lớn thôi, chỉ cần cho anh ta nhận rõ sự thật thì khẳng định chẳng tiếp tục giả vờ thanh cao nữa đâu.” Hiện tại cô đập đổ cái hư vinh giả dối của anh ta rồi, Đàm Tuyên bây giờ ngoại trừ tự ti ra thì chỉ còn tràn ngập sự sợ hãi đối với tương lai. Anh ta chỉ có thể nắm thật chặt người có thể cung cấp một tia hi vọng cho tương lai mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Vậy thì bây giờ cô liền cho anh ta một tia hy vọng này, để cho anh ta không thể nào tiếp tục ra vẻ thanh cao và kiêu ngạo, chỉ có thể tự ti mà nghe cô phân phó.

“Cậu nha, sao tâm địa hiền lành quá vậy. Đàm Tuyền là kẻ địch, mà hễ là kẻ địch thì không thể nhân nhượng, thiện lương quá cũng không tốt đâu.” Kỳ Túy Ý tức giận nói, mặc dù cô cảm thấy đuối học Đàm Tuyền cũng có hơi ác, nhưng bây giờ hãn chẳng bị trừng phạt gì cả làm lòng cô cũng thấy bất bình.

Cô thiện lương ư? Bình An cup mắt, che giấu tính toán trong lòng, cười híp mắt nói, “Để cho anh ta nhìn người khác thành tựu chính là trừng phạt tàn nhẫn nhất đối với anh ta.”

“Thôi bỏ, thôi bỏ, đàng nào ván cũng đóng thuyền rồi. Vậy tiếp theo cậu định làm gì?” Kỳ Túy Ý hỏi.

Mấy ngày nay cô đều vội vàng chuyện trường học nên không có thời gian bận tâm tình huống kinh doanh của cửa hàng độc quyền, tiếp theo đương nhiên là khai triển chi tiết kế hoạch của cô rồi.

“Tớ cũng nên tập trung làm tốt việc của tớ, tỷ như mở thêm mấy cái cửa hàng độc quyền nữa, hoặc là mở ra cửa hàng bán linh tinh gì khác chẳng hạn...” Bình An nói bằng giọng đùa đùa cợt cợt, nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc.

Kỳ Túy Ý buồn bực nói, “Này, tóm lại cậu nghĩ gì đấy hả, tính tự tay gây dựng sự nghiệp thật đấy à?” Cô vẫn cho là Bình An mở cửa hàng độc quyền chẳng qua chỉ là muốn rèn luyện mình một chút nên rất nghiêm túc làm cho thật tốt. Nhưng mà nhìn tư thế hiện tại của cô ấy bèn kinh sợ nghĩ thầm: sợ là không chỉ đơn giản muốn mở cửa hàng độc quyền như vậy mà thôi.

Bình An cười cười, “Tớ chỉ muốn biết, đến tột cùng thì tớ có thể đi tới đâu.”

Không muốn bởi vì mình là công chúa của Tập đoàn Phương thị, không muốn chỉ dựa vào ba... Tự bản thân cô có thể làm được đến đâu? Cô vĩnh viễn sẽ không quên được, trong một năm ở trong bệnh viện tâm thần kiếp trước, hầu như mỗi ngày Đỗ Hiểu Mị đều đến chằm chọc khiêu khích cô, nói cô nếu không phải là con gái của Phương Hữu Lợi thì đã không còn tồn tại trên cõi đời này từ khuya rồi, nói cô trừ thân thể bên ngoài ra thì hoàn toàn không có gì, nói cô chỉ là một con sâu gạo vô dụng đáng xấu hổ, nói cô không chết cũng là đồ vô dụng, cho dù thả cô ra ngoài cô cũng không cách nào tự sinh tồn trong xã hội này, nói cô ngoại trừ phụ thuộc vào Phương Hữu Lợi và Lê Thiên Thần thì cái gì cũng không biết...

Những lời như vậy tra tấn cô suốt một năm, cho tới hiện tại, cô nửa đêm tỉnh lại từ trong mộng đều là vì những lời mắng ác độc này của Đỗ Hiểu Mị. Ác mộng kiếp trước cho tới bây giờ chưa từng biến mất.

“Cậu còn muốn đi xa thế nào nữa, tương lai của cậu rộng mở hơn bất kỳ người nào khác rồi mà.” Tống Tiểu Tiểu cầm một quả táo rửa sạch sẽ cắn một cái, “Thôi kệ đi, đây cũng coi như chấm dứt cho một giai đoạn, tối nay nhất định phải đi ra ngoài ăn mừng.”

“Tốt, ngày mai thứ bảy không cần lên lớp, chi bằng tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm hát Karaoke đi?” Kỷ Túy Ý đề nghị.

“Vậy gọi tất cả mọi người đi cùng đi, đông vui hao.” Tống Tiểu Tiểu gật đầu đồng ý, bởi vì dính dáng tới cửa hàng độc quyền của Bình An nên bọn các cô và mấy nhóc con Lâm Tĩnh cũng đã thân quen.

Bình An cười hờ hớ tỏ vẻ đồng ý, cô cũng muốn thoải mái một chút, rồi sẽ lại tập trung tinh thần vào công việc.

Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, Bình An đi một chuyến đến cửa hàng trước, trong cửa hàng hiện chỉ có Bạch Hàm và Chiêm Mộng Ny.

“Không phải lên lớp sao?” Bình An hỏi Bạch Hàm, học muội này đã xin nghỉ các việc làm thêm khác, bây giờ đặt toàn bộ tâm tư ở trên LENKA.

“Buổi chiều em không có lớp.” Bạch Hàm cười nói, vẻ mặt có chút thần thờ.

Bình An ngồi xuống cạnh người cô, nhìn cô đang gấp tờ quảng cáo, “Sao thế?”

Bạch Hàm cười cười, nói, “Không có gì ạ, chả là ba mẹ em tới thăm em, em đang rất đau đầu.”

“Gặp được ba mẹ phải rất vui chứ?” Bình An bật cười, nhà gia đình Bạch Hàm ở Hồ Bắc, không dễ lúc nào mà về nhà một chuyến được.

“Vui gì được, các ngài xuống đây chẳng qua chỉ để bắt em đi xem mắt.” Nghĩ đến hành vi của cha mẹ mình, Bạch Hàm thật muốn ngửa mặt lên trời than dài.

Bình An phốc một tiếng bật cười, “Em mới tí tuổi mà đã bắt xem mắt á?”

Bạch Hàm đen mặt, “Em còn chưa tròn hai mươi tuổi nữa, không biết các ngài ấy nghĩ cái gì, làm như nếu em không xem mắt thì cả đời không ai thèm lấy không bằng.”

“Cha mẹ em làm cái gì?” Bình An thuận miệng hỏi, cô còn chưa biết gia đình Bạch Hàm làm cái gì.

“Buôn bán nhỏ thôi.” Bạch Hàm không thích nói chuyện trong nhà mình lắm.

Bình An cũng không hỏi nhiều, “Tối nay mọi người cùng nhau đi chơi, em có rảnh không?”

“Tối nay em phải theo cha mẹ đi ăn cơm.” Bạch Hàm cắn răng thốt ra, cô thật rất muốn ra ngoài vui vẻ với mọi người, chẳng muốn đi gặp cha mẹ cô chút nào.

“Ừ, vậy được rồi, đi ăn cơm với cha mẹ quan trọng hơn.” Bình An cười nói, vừa đứng lên đi tới máy tính bên cạnh, xuất file xem tình hình lợi nhuận trong thời gian vừa qua.

Thấy con số thống kê, Bình An mặt mày hớn hở, xem ra không bao lâu nữa thì cô đã có thể thu hồi vốn đầu tư được rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Vô Tình Gặp Gỡ Tại Maison Branche

Buổi tối, lúc sáu cô gái chuẩn bị lên đường đi ăn đại tiệc thì trên đường gặp được Khâu Thiếu Triết và một người bạn của anh, chính là nam sinh lần trước lần vào chơi đùa trong Hội Sinh viên, hình như tên là Thiệu Đạt Văn.

Biết các cô muốn đi ăn cơm, Khâu Thiếu Triết đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nói Bình An còn chưa có cảm tạ anh, năng nặc đòi cô mời luôn anh nữa.

Kỷ Túy Ý nói anh là đồ đàn ông lớn già đầu rồi mà còn không biết xấu hổ bắt con gái mời ăn cơm, cho dù muốn đi thì cũng phải do anh mời.

Khâu Thiếu Triết đáp ứng ngay tấp lự.

Các cô liền chọn một nhà hàng Tây nổi danh nhất Thành phố G, tính chặt đẹp Khâu Thiếu Triết một phen. Khâu Thiếu Triết đã sớm có thói quen xài tiền như nước, dĩ nhiên chẳng để ý các cô chọn ăn cơm chỗ nào.

Maison Branche là nhà hàng nổi danh về phong cảnh tuyệt đẹp, còn có hương vị và tiêu chuẩn tuyệt đối chính thống, dĩ nhiên, giá tiền cũng cao tương đương, chỉ một bữa ăn thôi mà có khi sinh hoạt phí cả tháng của một sinh viên bình thường cũng không thể trả nổi.

Xe Bình An không chở được nhiều người như vậy, Diệp Hiểu Vân và Lâm Tĩnh đi chung xe Khâu Thiếu Triết, suốt đoạn đường đi cũng xem như là làm quen với nhau, đặc biệt khi biết Khâu Thiếu Triết đã từng giúp Bình

An xả giận bằng cách tung bài lên BBS gây khó dễ cho Đàm Tuyền, Lâm Tĩnh càng xem Khâu Thiếu Triết như người nhà.

Ngừng xe, bọn họ đi vào nhà hàng, nhân viên phục vụ cạnh cửa thay bọn họ mở ra cửa kính thật dày, dù là ngọn đèn hay vách tường, tất cả đều có vẻ xa hoa lãng mạn, đi ở nơi này cảm giác như mình lập tức cũng cao quý lên vài phần.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân chưa bao giờ tới nhà hàng Tây cao cấp như vậy, bước chân cũng trở nên thận trọng.

“Bữa nay Khâu Thiếu Triết chắc chắn sẽ mất máu nhiều nha.” Tống Tiểu Tiểu kè tai Kỳ Túy Ý nói nhỏ, thanh âm được ép tới mức thấp nhất.

Kỳ Túy Ý nói, “Tớ thấy giới thiệu về nhà hàng này ở trên tạp chí, cũng không ngờ sẽ... hào nhoáng đến thế.” Phải chi biết trước rằng nơi này trang hoàng giống cung đình thế, cô sẽ không chọn đến đây ăn cơm.

Cũng chỉ có Bình An và Khâu Thiếu Triết là không phải tới Maison Branche lần đầu tiên, cho nên không kinh ngạc lắm đối với sự xa hoa của nơi này. Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, bọn họ chọn một chỗ gần cửa sổ có thể thưởng thức cảnh sắc đường phố bên ngoài, ngồi xuống.

Vi Úy Úy nói thầm bên tai Bình An, “Bình An, nơi này thịt mắc không? Trọng lượng có lớn không? Tớ sợ không đủ ăn...”

Bình An nhin cười, cố ý khoa trương nói, “Một khối thịt bò bít tết T-born cũng phải mấy trăm tệ, cậu cảm thấy thế nào?”

Vi Úy Úy thở hốt vì kinh ngạc, sờ sờ cánh tay của mình, “Má ơi, còn đắt hơn thịt tớ.”

“Cứ an tâm mà ăn, không lấy thịt của cậu ra trả tiền đâu.” Bình An sờ sờ đầu cậu ấy, dịu dàng an ủi.

Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý nhin không được bật cười lên, nhưng rồi nhanh chóng che miệng lại. Ở nơi cao cấp thế này phải vô cùng bận tâm về hình tượng đó nha, đặc biệt mấy người ngồi đây toàn kẻ không giàu cũng quý, các cô không muốn bị xem thường.

Vi Úy Úy trầm mặc cúi đầu uống nước.

Bọn họ tám người ngồi xung quanh một cái bàn chữ nhật lớn, Bình An ngồi đối diện Khâu Thiểu Triết, anh nhìn thấy Bình An và các bạn nhỏ giọng nói chuyện, không nhin được tò mò, “Các cô nói chuyện gì buồn cười thế, nói cho bọn anh nghe với?”

Bình An nói, “Anh nghĩ sao vậy, chuyện con gái chỉ có con gái mới có thể nghe.”

“Học tử các em đối xử với anh ác độc ghê thấy chưa.” Khâu Thiểu Triết quay đầu sang oán trách cùng bọn Lâm Tĩnh. Khi ở trên xe, anh đã mua chuộc xong các cô, hy vọng các cô có thể giúp anh theo đuổi Bình An.

Lâm Tĩnh cười nói, “Học trưởng, anh phải ra sức chứ.” Khâu Thiểu Triết chuyển tới học Đại học năm 3 cho nên là anh là học trưởng của các cô.

Bình An biết Khâu Thiểu Triết vẫn chưa hết hy vọng đối với mình, cô thật ra cũng có chút bất đắc dĩ. Oắt con này thật ra chẳng phải là động lòng gì với cô đâu, chẳng qua chỉ vì lòng hiếu thắng quá cao, cứ nghĩ cái gì không lấy được vĩnh viễn đều là thứ tốt nhất, chắc là chưa từng bị cô gái nào cự tuyệt thôi.

Đối với theo đuổi của Khâu Thiểu Triết, thật ra mà nói cô cảm thấy buồn cười nhiều hơn nên cũng không có để ở trong lòng.

“Được rồi, nhanh gọi đồ ăn đi.” Cô cười nói, nhấn chuông gọi phục vụ tới. Nơi này bếp trưởng là người Pháp rất nổi tiếng, rất nhiều người đến đây là vì ông.

Trên bàn bày salad ức vịt xông khói, salad cá hồi xông khói. Bình An thích salad cá hồi, vị xông khói nồng đậm rất hợp với nước sốt chanh bơ, quả thật là cực phẩm.

Lúc này những bàn khác cũng có người dùng cơm, tương ăn lịch sự, động tác tao nhã, cũng chỉ có bàn của bọn Bình An là muốn thoải mái bao nhiêu thì cứ thoải mái bấy nhiêu, mặc dù không có lớn tiếng cười nói, nhưng dù có nhỏ giọng vẫn liên tiếp gặp phải những cái liếc mắt của những người xung quanh.

Thật ra lúc ăn cơm nên buông lỏng tâm tình, những người cau mày ghé mắt kia cũng chỉ là do nhìn thấy các cô cậu thanh niên bên này mặc toàn quần jean áo thun bình thường đến không thể bình thường hơn, cho rằng bọn họ là thứ không có tiền mà bày đặt làm sang, ánh mắt có tia xem thường. Nếu đổi lại, toàn thân bọn họ mà mặc hàng hiệu nổi tiếng thì có cười cười nói nói kiểu này chắc chắn cũng sẽ không bị cho là thô lỗ, mà chỉ là tùy hứng mà thôi.

Đây chính là mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, Bình An biết rõ lòng người vô chừng nên cũng mặc kệ.

Cuối cùng lúc món tráng miệng được dọn lên thì bọn họ cũng đã ăn đến no không thở nổi.

Qua bữa cơm này, Khâu Thiếu Triệt triệt để hiểu được rằng hễ con gái mềm mép lợi hại thì hẳn tuyệt đối không nên khiêu chiến, suốt một tiếng qua, anh bị cái cô tên là Kỷ Túy Ý kia nói cho một câu cũng không phản bác được, đang bị nội thương rất nặng.

Tống Tiểu Tiểu ngồi ở ngoài cùng lại đột nhiên phát hiện ra cái gì, quay đầu nói với Bình An, “Tớ không nhìn lầm chứ, đó là Ôn học trưởng đúng không?”

Cách bọn họ không xa, ngồi tại cái bàn sát vách tường đúng là Ôn Triệu Dung mặc âu phục đen, dưới ánh đèn mờ mờ, Ôn Triệu Dung nhìn thật cao lớn đẹp trai, dường như càng chín chắn chừng chạc hơn so với lần trước gặp mặt, mặt mày cũng thâm trầm hơn. Nghĩ đến hoàn cảnh khó khăn mà Ôn Triệu Dung đang phải đối mặt, Bình An khổ sở một lúc trong lòng.

“Có nên qua chào anh ấy không?” Kỳ Túy Ý hỏi Bình An.

Từ góc độ bọn họ nhìn sang cũng chỉ có thể thấy Ôn Triệu Dung, không nhìn thấy được bên cạnh anh còn có ai, nếu cứ tùy tiện đi qua chào hỏi hình như cũng không phải phép.

“Đi đi, chỉ là vô tình gặp chứ có cố ý đi tìm anh ấy đâu, trước đây chẳng phải cậu còn than phiền sao lâu rồi không thấy Ôn học trưởng sao?” Vi Úy Úy đẩy Bình An một chút, các cô đều cảm thấy Bình An cùng Ôn Triệu Dung rất thích hợp ở chung một chỗ cho nên có chút ý tứ muốn tác hợp hai người.

Vậy thì đi chào hỏi đi, Bình An nghĩ thầm.

Khâu Thiệu Triết đã phát giác tầm mắt của các cô bèn quay đầu nhìn sang, khi thấy gương mặt anh tuấn của Ôn Triệu Dung liền bĩu môi, “Nhị thiếu gia của Ôn gia đây mà.”

Kỳ Túy Ý nhìn về phía anh, “Anh cũng biết Ôn học trưởng à?”

“Có nghe nói qua, lúc trước cũng có gặp mặt một hai lần trong tiệc rượu, cũng không quen lắm.” Khâu Thiệu Triết nói.

Ôn Triệu Dung trước kia cũng có tham gia ba cái tiệc tùng vũ hội của giới thượng lưu, làm Nhị thiếu gia của Ôn gia thì có một số giao tế là bắt buộc, chẳng hạn anh cần phải đi dự tiệc rượu để làm quen với một vài con cháu phú gia hoặc chính trị gia. Xã hội này vốn cần đến các loại quan hệ ngầm như vậy.

Nhưng anh không ăn chơi trác táng nên đương nhiên không quá thân thiết với bọn Khâu Thiếu Triết.

“Tớ sang chào học trưởng đây.” Bình An cười đứng lên, đi về hướng Ôn Triệu Dung.

Trong lòng Khâu Thiếu Triết hơi không vui, Kỷ Túy Ý nhìn trong mắt chỉ cảm thấy buồn cười, “Khâu học trưởng, vẻ mặt anh y như đang ghen vậy, nhanh chóng thu lại đi, chẳng thích hợp với anh chút nào.”

“Xàm, chỉ được cái đẹp trai chứ có gì tốt đâu. Ôn gia gần đây rối loạn ì xèo rồi.” Khâu Thiếu Triết hằm hừ nói.

Thiệu Đạt Văn bên cạnh cũng góp lời, “Đúng vậy đó, nghe nói sau khi đại thiếu gia Ôn gia mất tích, công ty Ôn gia không người trấn giữ, gần như sắp phá sản rồi.”

“Không phải chứ?” Kỷ Túy Ý nhú mày nhìn sang bên kia, Bình An đã tới trước mặt Ôn Triệu Dung. Về tình huống trong nhà Ôn Triệu Dung, các cô cũng không biết, Bình An cũng chưa từng nói cho các cô nghe.

Mặt Ôn Triệu Dung không chút thay đổi nhìn cô gái ngồi đối diện này giờ không nói được một lời nào, trong lòng cảm giác vô cùng bất lực, tiếng mẹ anh đang khen ngợi cô bé kia đang truyền đến bên tai, anh dường như sắp hết tất cả kiên nhẫn mà đứng lên rời đi.

Lơ đãng đưa mắt nhìn quanh lại thấy một bóng dáng quen thuộc, đang cười tủm tỉm đi về phía anh.

“Bình An?” Anh kinh ngạc kêu ra tiếng, mặt chậm rãi triển khai các nếp nhăn khi cười, hoàn toàn chẳng giống chút nào với bộ mặt lãnh đạm vừa trước đó. Cô gái đối diện anh vừa nhìn thấy nụ cười trong sáng này của anh thì ánh mắt có chút hoảng hốt.

“Học trưởng, đã lâu không gặp, mới vừa ở bên kia nhìn thấy anh nên tới đây chào hỏi.” Bình An cười đến gần, thời điểm thấy rõ anh đang ăn cơm cùng ai, trên mặt cô lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Bạch Hàm?” Ngồi ở đối diện Ôn Triệu Dung đúng là Bạch Hàm.

Bạch Hàm không ngờ là sẽ gặp phải Bình An, cười vô cùng miễn cưỡng, đứng lên, “Học tử.”

Bình An rất nhanh thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về phía vị phu nhân ngồi cạnh cô ấy. Đó là một phụ nữ trên dưới bốn mươi lăm tuổi, làn da trắng nõn, vóc người được bảo dưỡng rất tốt, khí chất đoan trang thoải mái, nét mặt Bạch Hàm vó vài phần tương tự với bà.

“Đây là mẹ em. Mẹ, đây là học tử của con.” Bạch Hàm vội vàng giới thiệu.

“Cháu chào bác.” Bình An cười gật đầu chào, xem ra cái gọi là buôn bán nhỏ của cha mẹ Bạch Hàm thật chả nhỏ chút nào.

Bạch phu nhân rất khách khí gật đầu với Bình An một cái, “Xin chào, nhờ cháu chiếu cố tiểu Hàm của chúng tôi ở trường.”

“Bác khách sáo rồi.” Bình An cười nói, đè xuống tò mò trong lòng nhìn Ôn Triệu Dung, ngượng ngùng nói, “Xin lỗi, học trưởng, đã quấy rầy các người.”

Ôn Triệu Dung ngồi bên cạnh một vị phu nhân mặc bộ váy âu phục vàng nhạt, bà cũng không nhận ra Bình An là ai, chỉ biết cô ngồi cùng với đám thanh niên không có quy củ đằng kia, trong lòng chẳng hảo cảm là bao, thái độ cũng rất lạnh lùng.

“Có phiền gì đâu. Em đi cùng ai? Ăn cơm chưa?” Ôn Triệu Dung lại rất vui khi thấy Bình An, thanh âm có một nốt dịu dàng không giải thích được,

nỗi khó chịu cả buổi tối cũng tiêu tan mất.

Ôn phu nhân trầm mặt nhỏ giọng quát, “Triệu Dung, mau ngồi xuống, không thấy bác Bạch và tiểu Hàm đều ngồi ở đây sao?”

Ôn Triệu Dung hiểu rất rõ mẹ mình. Bà thích khinh thường người khác, lại không hiểu là phải tôn trọng con mình. Việc Anh Hai rời nhà trốn đi liên quan rất lớn tới cách nói chuyện lạnh nhạt thường xuyên của mẹ.

Anh đứng lên, nói với Bạch Hàm, “Thật xin lỗi, trước mắt tôi không định đính hôn hoặc qua lại cùng ai cả.”

Bạch Hàm cùng Bạch phu nhân đều ngạc nhiên nhìn anh.

Ôn Triệu Dung gật đầu chào Bình An. Anh thật sự không muốn để cô nhìn thấy anh như vậy, một người mà phải cần đến kết hôn mới có thể cứu vãn sự nghiệp nhà mình... ngay cả anh cũng khinh thường, huống chi là người khác.

“Học trưởng...” Bình An còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng của Ôn Triệu Dung đã biến mất ngoài cửa phòng ăn.

Sắc mặt Ôn phu nhân lúc xanh lúc trắng, “Bạch phu nhân, tiểu Hàm, nó... nó nói đùa đấy thôi, các người đừng để ý.”

Thần sắc trên mặt Bạch phu nhân cũng không tốt lắm, nói với Bạch Hàm, “Chúng ta đi về trước đi.”

“Dạ.” Bạch Hàm liếc nhìn Bình An một cái, cúi đầu rời đi cùng Bạch phu nhân.

Bình An nhìn theo Ôn phu nhân đang thịnh nộ rời đi, sau đó mới trở về bàn của mình.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Đây Chính Là Đãi Ngộ Bạch Kim

Bình An chau nhẹ đôi mày thanh tú lại. Lúc nhìn thấy Ôn Triệu Dung cô vui mừng thật sự. Người đàn ông này, cho dù kiếp trước hay kiếp này, đều giúp đỡ cô rất nhiều. Cô xem anh là tri kỷ có thể toàn tâm tín nhiệm bởi biết anh lòng ngay dạ thẳng. Khi thấy anh bị cuốn vào vòng xoáy khó khăn của gia tộc, không thể không đám cưới vì lợi ích, kỳ thực thì trong lòng cô cũng khổ sở một chút.

Cô lại càng không ngờ, người mà Ôn gia chọn đầu tiên... lại là Bạch Hàm.

Chẳng qua cô nhớ rõ, Ôn Triệu Dung cuối cùng không phải cưới Bạch Hàm, mà là con gái Bí thư Thị ủy Thành phố G.

Vừa mới trở lại chỗ ngồi của mình, Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đã dồn dập hỏi, “Sao lại thế này? Mới vừa rồi phải là Bạch Hàm không, cô ấy làm sao có thể cùng ăn cơm với Ôn Triệu Dung vậy? A, còn có cha mẹ bọn họ nữa, nhìn giống xem mắt lắm nha.”

Tống Tiểu Tiểu vừa thốt ra lời này, những người khác cũng đều sững sốt, căn bản chính là xem mắt rồi còn gì. Kỷ Túy Ý cười nhạo một tiếng, “Thời buổi này mà còn lưu hành xem mắt, chẳng qua, Bạch Hàm có thể cùng Ôn học trưởng bị đẩy vào chung một chỗ cũng thật là ngạc nhiên.”

“Nhà Bạch Hàm rốt cuộc làm gì vậy?” Vi Úy Úy hỏi.

Lâm Tĩnh bình thường thân thiết nhất với Bạch Hàm nên mọi người đều quăng tầm mắt lên cô, cô lắc lắc đầu, “Em cũng không biết à nha, cậu ấy

chưa bao giờ nói chuyện nhà cậu ấy với em.”

Kỷ Túy Ý cau mày, “Bạch Hàm làm cho mình thần bí như vậy để làm gì?” Trong quan niệm của cô, đối đãi với bạn bè nhất định phải chân thành, cô xem Bạch Hàm là bạn, nhưng bây giờ biết Bạch Hàm giấu giếm gì đó với các cô, trong lòng có chút khó chịu.

Khâu Thiệu Triết lơ đãng, “Có thể đàm hỏi với Ôn gia nhất định gia thế không tệ, nói không chừng là không muốn các cô ‘bắt quàng làm họ’ với cô ấy đấy.”

Bình An trừng mắt liếc anh một cái, “Nói nhăng nói cuội gì đó, Bạch Hàm không phải là người như vậy.”

“Cô ấy dù thân kiều thịt quý đến mấy cũng không lợi hại bằng thân thế của Bình An, chúng ta có muốn ‘bắt quàng làm họ’ cũng không cần bắt quàng cô ấy.” Kỷ Túy Ý tức giận nói.

“Được rồi, được rồi, đợi ngày mai khi gặp Bạch Hàm chúng ta hỏi lại cô ấy cho rõ ràng, giờ có đoán thế nào cũng vô ích.” Giọng Bình An có chút nặng nề, cô vẫn đang lo lắng cho Ôn Triệu Dung.

Khâu Thiệu Triết gọi phục vụ tới tính tiền. Bình An vốn đã muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn sự giúp đỡ của anh, sao lại chịu để anh trả tiền cho được, nên lúc phục vụ vừa tới cô đã đẩy thẻ tín dụng của mình ra.

“Đã nói là anh mời khách mà.” Khâu Thiệu Triết muốn bắt cô thu hồi thẻ tín dụng lại, anh chưa bao giờ để nữ sinh trả tiền cả.

Bình An giữ chặt tay anh, “Thôi mà, lần này tôi mời anh, lần sau anh lại mời chúng tôi, anh giúp tôi, không phải vẫn nói muốn tôi mời anh một bữa sao?”

Khâu Thiều Triết nghe cô nói vậy lập tức nở nụ cười, “Nghe lời em vậy.” Tinh mắt nhìn thấy trong ví Bình An có một tấm card màu bạc rất đặc biệt, anh kinh ngạc hỏi, “Thẻ VIP bạc kim ở Forest à?”

Forest thì không ai không biết. Khâu Thiều Triết kinh hô như vậy hấp dẫn ánh mắt của mọi người đổ sang bên này, ánh mắt nhìn Bình An khác trước nhiều.

Bình An rút tấm thẻ kia ra, cô cũng quên là Nghiêm Túc đã cho cô thẻ bạc kim, “Sao vậy?”

“Tiết mục tiếp theo là đi Forest chứ sao.” Khâu Thiều Triết hưng phấn nói, đáy mắt tràn đầy chờ mong. Anh rất muốn đi ngó xem quán bar cao cấp nhất xã hội thượng lưu tóm lại là cái dạng gì, nhưng bởi vì Forest theo quy chế hội viên, người không có thẻ hội viên không cho vào, bất kể là thân phận gì.

“Cái Forest truyền thuyết kia đó hả?” Kỷ Túy Ý đã quăng thắc mắc về Bạch Hàm ra sau ót cái một. Lời đồn đại về Forest rất nhiều, các cô cũng chỉ nghe nói nọ kia nhưng chưa từng thấy tận mắt, trong lòng dĩ nhiên thật tò mò.

Tống Tiểu Tiểu nói, “Nghe nói nơi này khác với những quán bar nơi khác, cũng không biết là khác thế nào...”

“Khác gì được chứ, đi quán bar chính là để thả lỏng mình, tìm em út, chơi vài viên thuốc, high một chút, chẳng lẽ Forest là thiên đường nên không có những thứ này sao?” Thiệu Đạt Văn xem thường, anh là người thường xuyên ngâm mình trong những quán bar, đối với anh mà nói, chỗ nào mà chả giống nhau.

“Trong quán bar bình thường cậu có thể quang minh chính đại hả? Forest thì khác đó, chưa bao giờ bị cảnh sát kiểm tra cả.” Khâu Thiều Triết gõ đầu Thiệu Đạt Văn, “Tóc cụt kiến thức nông mà cũng đòi khoác lác.”

Thiệu Đạt Văn gãi gãi cái trán, không tiếp tục phát biểu ý kiến nữa.

Thật ra Bình An chẳng muốn đi Forest tí nào, nếu quán bar này giống như Thiệu Đạt Văn mô tả... Phức tạp thô tục như vậy, cô không muốn tận mắt nhìn thấy, Nghiêm Túc không phải là người sẽ mở loại quán bar thế này.

Có lẽ là tiềm thức không muốn nhìn thấy tình cảnh Nghiêm Túc đang ôm một người phụ nữ khác chẳng.

Nhưng khi nhìn đến ánh mắt mong đợi của Khâu Thiếu Triết và các bạn, cô lại vô phương cự tuyệt, trong lòng đành âm thầm thở dài, “VẬY ĐI THÔI.” Nếu cô thật sự thấy Nghiêm Túc như vậy... sẽ lập tức hoàn toàn hết hy vọng, sẽ không còn ý niệm gì trong đầu nữa.

Sau khi rời khỏi Maison Branche, Bình An gọi điện thoại cho Ôn Triệu Dung, đáng tiếc lại không cách nào liên lạc được, lại gọi cho Bạch Hàm, điện thoại rất nhanh được bắt máy.

“Học tử, em...” Bạch Hàm do do dự dự mở miệng, rồi lại không biết nên nói cái gì.

Giọng Bình An mềm nhẹ, cũng không có tức giận, “Bạch Hàm, sau khi em rời đi còn gặp Ôn Triệu Dung không?”

Bạch Hàm nhẹ giọng trả lời, “Không có, học tử, trước đó em không biết là sẽ ăn cơm cùng Ôn học trưởng.” Cô biết quan hệ giữa Ôn Triệu Dung và Bình An khá tốt, chỉ không ngờ là Ôn Triệu Dung thích Bình An.

Suốt tối nay, lúc Ôn Triệu Dung đối mặt với cô thì mặt vẫn không có một chút thay đổi nào, đáy mắt hiện vẻ nhẫn nại, chỉ có lúc anh nhìn thấy Bình An thì trong nháy mắt thay bằng một nụ cười dịu dàng, lập tức làm cô thất thần.

Bình An nghe được Bạch Hàm gấp gáp giải thích, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Chị biết, được rồi, chúng ta về trường rồi hãy nói.”

Bạch Hàm dạ một tiếng, ngắt điện thoại.

Ôn Triệu Dung rốt cuộc đi nơi nào thế? Bình An vừa lái xe vừa lo lắng nghĩ. Ngồi vị trí kế bên người lái, Kỷ Túy Ý thấy cô như vậy, nói, “Nếu lo lắng cho Ôn học trưởng, hay là giờ đi tìm anh ấy thì tốt hơn.”

“Căn bản chẳng biết anh ấy đang ở đâu, làm sao tìm được?” Bình An lắc đầu, chắc lúc này Ôn Triệu Dung không muốn nhìn thấy cô.

“Vậy Bạch Hàm nói thế nào?” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

Bình An quẹo xe qua khúc quanh, đi theo phía sau xe Khâu Thiếu Triết vẫn đang đi phía trước, ngoài miệng đáp trả, “Cô ấy cũng không biết là hôm nay cùng Ôn Triệu Dung ăn cơm, có lẽ đây là ý tứ của cha mẹ hai bên. Nhưng điều này chẳng liên quan gì đến chúng ta, mỗi người đều có riêng tư của mình không muốn cho người khác biết. Bạch Hàm không muốn nói tình huống gia đình cho chúng ta có lẽ là có nỗi khổ tâm riêng.”

“Đúng vậy, vả lại chúng ta cũng chưa từng hỏi tình huống gia đình cô ấy.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Vi Úy Úy nói, “Ôn học trưởng đột nhiên bỏ đi, có phải là không thích Bạch Hàm không?”

Kỷ Túy Ý liếc Bình An một cái, “Chắc tại trong lòng Ôn học trưởng đã có đối tượng rồi.”

“Đến rồi.” Bình An không chú ý tới ánh mắt mang hàm ý đặc biệt của Kỷ Túy Ý, dừng xe cạnh đường.

Tạm thời để vấn đề về Ôn Triệu Dung ra sau đầu, Bình An lại gọi tiếp mấy cuộc điện thoại nhưng vẫn không cách nào liên lạc được, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Tớ mới vừa thấy Ca Vương Đài Loan đi vào thang máy Forest kìa, chắc chắn, quả nhiên là không giống nơi bình thường nha.” Giọng Khâu Thiệu Triết có chút hưng phấn không đè nén được.

“Chúng ta cũng đi vào đi.” Thiệu Đạt Văn, Vi Úy Úy lôi kéo ống tay áo Bình An, bọn họ ai cũng rất tò mò.

Bình An cười nhìn các bạn, lấy ra thẻ VIP đi tới thang máy chuyên dụng của Forest. Trước thang máy có hai thanh niên mặc áo sơ mi trắng vest đen, dáng vẻ hết sức sạch sẽ oai vệ đang kiểm tra người đến có thẻ hội viên Forest hay không.

“Tiểu thư, nơi này của chúng tôi không tiếp đãi khách không phải là hội viên.” Một người trong đó rất khách sáo ngăn cản bọn Bình An.

Nhìn mấy cô cậu thanh niên này mặt lạ hoắc, chắc là nghe nói Forest nổi danh nên tính đục nước béo cò đi vào chứ gì, sao không hỏi thăm một chút, Forest bộ dễ đi vào lắm đấy à. Bọn họ đứng đây chỉ là cửa thứ nhất, coi như có trà trộn vào được cũng không nhất thiết là có thể đi vào tận bên trong.

Bình An đem thẻ hội viên đưa cho hai người đàn ông này kiểm tra.

Thẻ VIP bạch kim số lượng có hạn? Lúc này hai thanh niên kinh ngạc nhìn Bình An, “Tiểu thư, thẻ này của cô... nhật ở đâu hay sao?”

“Cái gì nhật, ông chủ của các người đưa chứ ai.” Kỷ Túy Ý cầm thẻ trở lại, “Tóm lại có cho chúng tôi vào hay không?”

“Mời.” Bọn họ chỉ nhận thẻ chứ không cần biết người, cho dù trong lòng hồ nghi thế nào cũng đành phải để cho bọn họ đi vào.

Forest tổng cộng có ba tầng, bắt đầu từ lầu ba là quầy rượu, lầu bốn là ghế lô riêng, lầu năm là gồm những gian phòng chuyên phục vụ khách uống say nghỉ ngơi.

Đi quán bar chơi thật ra là chính để tìm kích thích, nhưng lúc tiến vào quán bar thì lại thấy không phải đèn mờ, không có âm nhạc gợi tình, hơn nữa cũng không nhìn thấy có những cô gái đang ngả ngớn cùng khách khắp nơi... Nơi này không giống lắm với quán bar trong truyền thống rồi.

Thoạt nhìn, quán bar rộng rãi sáng ngời, phong cách trang hoàng cũng thật độc đáo, có một loại tính chất đặc biệt, đường hoàng, tự do, tràn ngập cá tính, đậm chất quý tộc hoa lệ, giống như có thể từ mỗi một góc một chỗ của nơi này nhìn thấy bóng dáng của Nghiêm Túc tồn tại.

Forest được thiết kế dựa theo ý tưởng của Nghiêm Túc, không hề thấy một hình ảnh xa hoa lãng phí thô tục. Tâm Bình An nhẹ nhàng phấn chấn bay cao, khoe miệng cũng nhếch cao lên.

Có một trưởng phục vụ mày ngài mắt phượng bước tới xin Bình An đưa thẻ hội viên.

Bình An đưa thẻ cho anh ta, anh ta quẹt vào khe thẻ phát ánh sáng xanh của một thiết bị cầm tay, rồi cung kính đưa lại cho Bình An, “Phượng tiểu thư, mời theo tôi bên này.”

Như vậy cũng biết cô là ai à? Bình An có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn đi theo sau lưng người phục vụ kia đến khu ghế salon hình tròn. Không khí nơi này thật rất tốt, bình thường mà có tới nơi này nói chuyện phiếm cũng tốt, vừa không ồn ào lại không phức tạp.

“Các cậu nhìn kìa, cô gái sát vách chẳng phải là Lâm Tuệ Hiền mới đoạt danh hiệu ảnh hậu ở Liên hoan phim Venice sao?” Vi Úy Úy giống như vừa khám phá ra cái bí mật gì to lớn lắm, hưng phấn nói khẽ với bọn họ.

“Còn nữa, các cậu nhìn bên kia kia, đó có phải là người mẫu thường thấy trên tạp chí không?” Diệp Hiểu Vân và Lâm Tĩnh đã bị những gương mặt quen mắt xung quanh làm cho kinh hãi.

Kỷ Túy Ý cho mỗi cô một cái gõ đầu, “Kinh ngạc cái gì, nhìn thấy những người này ở Forest thì có gì mà kỳ quái, em nhìn bên kia, ngay cả những nhân vật chỉ có thể thấy trên tin tức TV cũng có mặt ở đây, mình tinh anh hậu cái gì, muối.”

“Đúng, chúng ta phải bình tĩnh.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Khâu Thiếu Triết cảm thán, “Thì ra người tới nơi này thật không phải người bình thường đâu. Chẳng trách muốn trở thành hội viên Forest không dễ dàng. Bình An, Nghiêm Túc thật sự cho em thẻ bạch kim luôn hả? Đối xử với em thật là tốt.” Giọng nói hơi chua chát, thẻ bạch kim không giống với thẻ hội viên bình thường, có thẻ bạch kim thì dùng cái gì ở đây đều miễn phí đó.

“Tớ muốn gặp vị đại BOSS này một lần quá.” Kỷ Túy Ý nhìn Bình An nói, chẳng cần nói cũng biết vị Nghiêm đại thiếu gia này có ý tứ với Bình An, không biết so với Ôn Triệu Dung thì ai hơn hén?

Lúc trước gặp Nghiêm Túc ở trường học chỉ là vội vã thoáng nhìn, nếu như thật sự có cơ hội gặp được thì nhất định nhất định phải tìm hiểu rõ mới được.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Anh Em Bà Con

Bình An không biết nhiều về các quán bar, dù cô đã sống hai kiếp nhưng số lần cô đến quán bar đếm không hơn một bàn tay, huống chi... Cô nhìn màu sắc tươi đẹp của ly cocktail trong tay, mắt thoáng qua một tia tối sầm.

Quán bar là nơi cô đặt bước chân đầu tiên vào địa ngục nên sau khi trọng sinh cô vẫn có cảm giác bái xích chúng. Hôm nay lấy dũng khí vào đây chỉ vì đơn giản muốn biết cuối cùng cô đã vượt qua được bao nhiêu nỗi sợ hãi trong lòng rồi. Chỉ khi nào dẹp hết tất cả những sợ hãi của bản thân, cô mới càng trở nên dũng cảm hơn.

Nhưng chắc vì... quán bar này khác hẳn với ấn tượng của cô về quán bar trong kiếp trước nên cảm giác mới không đến nỗi mãnh liệt như vậy?

Dù vậy, trong lòng cô vẫn còn hơi mâu thuẫn, bởi tuy cô không thích uống rượu nhưng cũng không đến nỗi tẩy chay hoàn toàn, nhưng khi ngồi trong quán bar rồi cô hoàn toàn không cách nào nuốt xuống dù chỉ một ngụm. Nhìn ly rượu trong tay, trong đầu cô chỉ nghĩ tới khuôn mặt tươi cười đối trá như rắn độc của Đỗ Hiểu Mị, nhớ tới sau khi uống rượu vào thì đầu óc không còn tỉnh táo và nhìn thấy các khuôn mặt với đủ kiểu cười điên cuồng xoay quanh cô, còn giống như có thể cảm giác được ánh đèn flash nổ chói lòa khắp xung quanh...

Càng nghĩ đến một màn hoảng loạn ở quán bar kiếp trước, lòng cô càng run rẩy, mặt cũng trở nên trắng bệch. Kỳ Túy Ý ngồi cạnh Bình An thấy được liền nghi hoặc vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Bình An, sao vậy?”

Đột nhiên bị đụng như thế, Bình An giật thót, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Khi thấy được ánh mắt ân cần quan tâm của Kỷ Túy Ý và các bạn, cô mới cố gắng buộc mình trấn định lại, khõe miệng miễn cưỡng hé ra một tia cười nhẹ, “Đang nghĩ chuyện khác đến nhập thần luôn.”

Kỷ Túy Ý hớp một ngụm màu lam đầy ma mị, huých vai Bình An, “Vị cocktail này thật đặc biệt, cậu thử xem.”

“Tửu lượng tớ rất kém.” Bình An đặt lại ly cocktail màu lam lên bàn. Dù bên cạnh cô lúc này đều là những người bạn mà cô tin tưởng nhất, cô cũng không cách nào nuốt nổi một ngụm rượu khi đang ở quán bar.

Cô nhìn Khâu Thiệu Triết mặt đầy hưng phấn ngồi đối diện, người này cũng từng xuất hiện trong cơn ác mộng của cô, kiếp này, anh sẽ không làm những chuyện như vậy với cô nữa chứ? Nhưng dù thế nào, cô cũng muốn biết rõ liệu anh và Đỗ Hiểu Mị có thể có mối quan hệ gì đó không.

“Bình An, Bình An, cậu nhìn kia.” Vi Úy Úy đột nhiên kích động kéo tay áo Bình An, ý bảo cô nhìn về vị trí ngay phía trước mặt.

Bình An nhìn theo hướng cô ấy chỉ, hơi ngẩn ra. Người đó mặc áo sơ mi xám tro, tay áo xắn lên đến cùi chỏ, mái tóc vốn được chải cẩn thận giờ rơi tán loạn trên trán, dáng vẻ trông vô cùng sa sút tinh thần, rót hết ly rượu này đến ly rượu khác vào miệng chả khác gì đang uống nước.

“Có cần qua xem một chút không, hình như tâm trạng đang rất xấu.” Kỷ Túy Ý nhìn Ôn Triệu Dung một lát rồi quay sang nhìn Bình An, nhỏ giọng hỏi.

Bình An cau mày, liệu Ôn Triệu Dung có muốn cô nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của anh không?

Đang trong lúc do dự, lòng cô như có cảm ứng gì đó liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa vào quán bar. Nghiêm Túc mặc áo sơ mi rộng màu xám bạc

chậm rãi bước vào, từng ánh mắt từng cử động vẻ như rất vô tình nhưng lại hấp dẫn ánh mắt mọi người phải dán chặt vào. Anh chính là bậc đế vương trời sinh, dù đứng chỗ nào cũng có thể tản mát ra một loại khí phách thông dong bẩm sinh.

“Ai đó?” Thanh âm nhẹ nhàng của Vi Úy Úy vang lên bên tai Bình An.

Khâu Thiếu Triết bĩu môi, giọng chua loét đầy ganh tỵ, “Đại BOSS đưa thẻ bạch kim cho Bình An chứ ai.”

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đã từng gặp qua Nghiêm Túc ở trường học nhưng lúc đó là ban đêm nên không nhìn được rõ lắm, chỉ có thể dựa vào những bức ảnh trên báo chí mà suy đoán đại khái là anh môi hồng răng trắng thôi. Hôm nay lần nữa nhìn thấy mới phát hiện Nghiêm Túc là người có khí phách mạnh mẽ của một nhân vật lớn.

“Thấy chưa, đây đích thị mới là khí thế vương giả đấy.” Kỷ Túy Ý vỗ vỗ đầu Tống Tiểu Tiểu, “Nam chính trong mấy quyển truyện nhà cậu có khí thế đến vậy không?”

“Tớ tưởng nam chính nhà tớ là hoàn mỹ nhất rồi, giờ mới phát hiện nam chính của người khác còn hoàn mỹ hơn nhiều.” Tống Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Nghiêm Túc mắt không chớp lấy một cái, định là sẽ nhớ kỹ từng động tác giơ tay nhắc chân hay biểu hiện của anh để đem về đặt vào trên người nam chính nhà cô.

“Bình An, sao Nghiêm Túc lại tốt với cậu vậy, có phải muốn theo đuổi cậu không?” Ánh mắt của Kỷ Túy Ý vẫn còn đặt trên người Nghiêm Túc, thuận miệng hỏi vậy.

Gương mặt Bình An phỉm hồng vẻ hơi mất tự nhiên, “Các cậu có cần vừa nhìn thấy là nước miếng đã chảy ròng ròng vậy không?”

Mặt Vi Úy Úy có chút hoảng hốt, hai gò má đỏ ửng, “Anh ấy là người đàn ông đẹp trai nhất mà tớ từng thấy nha.”

Kỷ Túy Ý véo gò má của Vi Úy Úy, “Chắc chắc, chưa gì đã đỏ mặt rồi. Úy Úy, cậu động lòng xuân đấy hả.”

“Bà cô này chắc muốn chơi trò ‘vừa gặp đã yêu’ đây.” Tống Tiểu Tiểu néo cánh tay Vi Úy Úy cười nói.

“Nói bậy, tớ làm gì có.” Vi Úy Úy đẩy các bạn ra, cúi đầu uống cocktail.

Thấy bạn tốt có phản ứng này với Nghiêm Túc, mắt Bình An hiện chút phức tạp nhưng lại không biết nên nói gì.

“Vi Úy Úy, mau mau thu hồi ý xuân rộn ràng trong lòng ngay đi, đàn ông như Nghiêm đại BOSS không phải là loại mà cậu có thể mơ tưởng đâu. Cậu xem, bên cạnh anh ta nếu không là người mẫu thì cũng là ảnh hậu, thay phụ nữ như thay quần áo, cậu cứ yêu nam chính trong tiểu thuyết thì tốt hơn đó.” Tống Tiểu Tiểu nhìn ra tâm tư nhộn nhạo của Vi Úy Úy vì vậy lựa lời nửa đùa nửa thật cảnh cáo cô.

Bình An hướng nhìn sang Nghiêm Túc lần nữa, thấy anh và phục vụ bưng rượu nói mấy câu sau đó bước về phía Ôn Triệu Dung đang ngồi, ngồi xuống ở vị trí đối diện.

Nghiêm Túc và Ôn Triệu Dung quen biết nhau? Bình An tròn mắt, nhìn hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau một cách khó tin, trong đầu cố gắng nghĩ xem quan hệ giữa bọn họ có thể là kiểu gì.

Đáng tiếc, ở kiếp trước, hiểu biết của cô về Nghiêm Túc giới hạn trong hai từ “nghe nói”, dù cô là bạn của Ôn Triệu Dung nhưng cũng không thân thiết cho lắm nên rất nhiều chuyện hoàn toàn không rõ.

“Cái quái gì thế này?” Kỳ Túy Ý cũng há hốc miệng kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc ngồi cùng Ôn Triệu Dung.

Bình An lắc đầu, “Tớ cũng không biết, học trưởng chưa bao giờ nhắc tới Nghiêm Túc...” Nghiêm Túc cũng chưa bao giờ đề cập tới Ôn Triệu Dung trước mặt cô. Nếu họ biết nhau thì sao gần đây Ôn Triệu Dung gặp khó khăn mà Nghiêm Túc lại không ra tay giúp đỡ?

Tống Tiểu Tiểu hỏi, “Vậy cậu còn muốn sang gặp học trưởng nữa không?”

Khâu Thiệu Triết xì một tiếng, “Đi qua làm chi, làm kỳ đà cản mũi người ta à.”

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân gần như điên cuồng mê luyện tiểu thuyết đam mỹ nên vừa nghe Khâu Thiệu Triết nói ra lời “chân lý tuyệt đối” kia thì bốn mắt lập tức sáng lên, “Học trưởng, anh nói đúng hòng tâm nha.”

“Nghiêm đại BOSS tuyệt đối là công.” Lâm Tĩnh hưng phấn kề tai Diệp Hiểu Vân nói nhỏ.

Khâu Thiệu Triết đặc ý nở nụ cười, cảm thấy một người có khí chất mạnh mẽ như Nghiêm Túc mà cũng có ngày bị người ta dị nghị thành đồng tính luyện ái thì trong lòng anh lập tức đặc biệt thoải mái.

Kỳ Túy Ý bốp cho Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân mỗi người một cái vào đầu, “Công gì thụ gì? Vừa nhìn một cái là biết ngay người ta thẳng như thước rồi. Nói cũng phải biết giữ mồm giữ miệng chứ, chỗ này là địa bàn của ai hả, chút nữa mà bị gô cổ thì ai cứu nhóc con các người?”

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân lập tức làm động tác kéo khóa miệng.

“Bình An, cậu không định sang chào hỏi thật à?” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

Bình An cúi đầu, phân vân xem có cần qua đó hay không.

“A, đại BOSS nhìn sang rồi.” Vi Úy Úy đột nhiên hưng phấn khẩn trương kéo cánh tay Bình An, “Đang nhìn chúng ta, đang nhìn chúng ta kìa.”

Bình An nghe vậy thì ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn sang bên kia. Người phục vụ lúc nãy quẹt thẻ VIP của cô đang nói gì đó bên tai Nghiêm Túc. Nghiêm Túc nghe xong thì cặp mắt đào hoa kia lập tức phát ra ánh sáng lung linh rạng rỡ nhìn sang phía cô, ánh mắt hàm chứa ý cười đẹp đến câu hồn người.

Ôn Triệu Dung cũng nhìn qua đây, khi thấy bọn họ thì nét mặt hơi hơi biến đổi.

Bây giờ mà không qua đó thì không phải phép chút nào, Bình An than thầm, nói với bọn Kỳ Túy Ý, “Tớ sang đó chào hỏi đây.”

Vi Úy Úy cắn nhẹ môi, cô không nghe được Bình An đang nói gì. Khi cô nhìn thấy cặp mắt chuyên chú dịu dàng của Nghiêm Túc thì tất cả mọi thứ xung quanh đều như biến mất, cô như cảm thấy được trong lòng mình có một hạt giống đang động đậy nảy mầm, gạt đất chui lên, từ từ đơm chồi nở hoa.

Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu thấy vẻ mặt hồn mất vía của cô thì đáy mắt cùng hiện lên tia lo lắng.

Bình An chậm rãi bước tới bàn Nghiêm Túc và Ôn Triệu Dung đang ngồi, người phục vụ đang nói chuyện với Nghiêm Túc nhìn thấy cô liền lễ phép gạt đầu chào rồi cầm khay tránh đi.

Nghiêm Túc đưa tay cầm tay cô, cũng không hỏi tại sao cô ở chỗ này, thanh âm trầm thấp dịu dàng, “Lại đây, ngồi xuống đi.”

Ôn Triệu Dung đột nhiên thấy gai mắt, cồn rượu như xộc thẳng lên mũi, trong đầu chỉ còn lại một câu hỏi duy nhất, sao Bình An lại quen Nghiêm Túc? Hai người trông như đã rất thân thuộc...

“Học trưởng, anh không sao chứ?” Bình An ngồi xuống, giãy thoát được bàn tay của Nghiêm Túc, thấy vẻ mặt thống khổ của Ôn Triệu Dung nên vội vàng lo lắng hỏi.

Nghiêm Túc nhú mày, mắt hoa đảo hơi hơi híp lại, “Thì ra em cũng biết nhóc con này.”

Ôn Triệu Dung từ từ mở mắt ra, nở một nụ cười đẹp trai lãng tử tươi sáng như ánh mặt trời với Bình An, “Anh không sao. Bình An, sao em lại tới đây? Trước kia em đâu có thích đến quán bar.”

Bình An nhẹ nhàng cười, “Mấy bạn nói muốn tới để xem, vừa may em có thẻ VIP.” Nói xong liếc mắt sang Nghiêm Túc, lúc ấy thẻ này là do anh cứng rắn nhét cho cô.

Nghiêm Túc cúi đầu nhấp một ngụm rượu, mắt đổi sang sắc màu thâm trầm sâu thẳm, thẳng oắt Ôn Triệu Dung này... cũng có tâm tư với Bình An.

“Thì ra em cũng biết biểu ca.” Ôn Triệu Dung cười như không cười nhìn Nghiêm Túc, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “biểu ca”.

“Biểu ca?” Bình An kinh ngạc kêu lên, “Hai người là anh em họ?”

Nghiêm Túc khoác tay rất tùy ý lên lưng ghế sofa Bình An đang ngồi, vẻ mặt nhàn tản khôn tả, nụ cười trên mặt đẹp đến gợi cảm, “A, mẹ kế của anh là cô của cậu ấy, nên chúng tôi hữu duyên vô tình mà trở thành anh em họ.”

Nghe không ra tình cảm gì trong câu nói này của Nghiêm Túc, thần sắc trong mắt Ôn Triệu Dung lại tối thêm mấy lần.

Anh không phải là Bình An mà “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”. Anh là người đứng ngoài xem nên thấy rất rõ Nghiêm Túc đối xử với Bình An tuyệt đối không như với bất kỳ phụ nữ nào khác. Tuy tình cảm giữa anh và vị biểu ca không quan hệ máu mủ này không được bao sâu, nhưng anh tuyệt đối hiểu anh ta hơn người khác một chút. Nhìn ánh mắt anh ta ngắm nhìn Bình An thì cũng biết anh ta đang trong tình thế nào.

Phiền não trong lòng như nặng thêm mấy phần, Ôn Triệu Dung cầm ly Whisky đã thêm đá uống ực một phát hết sạch.

“Học trưởng.” Bình An dè cánh tay đang muốn rót rượu thêm của anh, “Anh đã uống không ít rồi, uống nữa sẽ hại thân đó.”

Nghiêm Túc âm thầm kéo tay Bình An về, liếc xéo Ôn Triệu Dung, “Cậu ấy cũng chỉ có thể uống rượu giải buồn chứ còn làm gì được đâu? Thích vác toàn bộ trách nhiệm vào thân như vậy thì phải có năng lực để gánh chịu hậu quả chứ.”

Ôn Triệu Dung nghe vậy trán đột nhiên nổi gân xanh, ngực phập phồng kịch liệt, “Anh không cần phải khích tướng tôi, tôi tự biết mình đang làm gì.”

Nói xong liền đặt mạnh ly rượu xuống, ánh mắt khôi phục chút mình mẫn nhìn Bình An, “Bình An, tối nay hỗn loạn quá nên thất thố, ngày mai anh sẽ tìm em, giờ đi trước nhé.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Anh Vẫn Luôn Nguy Hiểm Như Thế

Nghe Ôn Triệu Dung nói thế, Bình An muốn giữ anh lại bởi cô còn rất nhiều điều chưa hỏi cho rõ ràng, nhưng đến khi cô phản ứng kịp thì chỉ còn nhìn thấy bóng lưng anh vội vàng biến mất bên cạnh cửa.

Bình An nhỏ giọng thở dài, trừ khi tự Ôn Triệu Dung muốn nói với cô, nếu không thì dù cô có tìm anh mỗi ngày anh cũng sẽ không để lộ vẻ yếu ớt cho cô thấy.

Đang bất đắc dĩ thì đột nhiên cảm thấy cổ tay bị siết đau đau, cô không vui quay đầu lại, nhìn thẳng vào một đôi mắt đen thẳm đang chăm chăm nhìn cô không chớp.

“Sao... Sao vậy?” Cô bị trừng như đóng đinh đến không được tự nhiên, cổ tay uốn éo gãy giụa muốn thoát khỏi kiềm chế của Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc đã không buông cô ra mà ngược lại càng kề lại gần cô hơn, khuôn mặt tuấn tú gần như muốn dán vào mặt cô, hô hấp ấm áp phà vào cổ cô, giọng nghe lười biếng vô tình nhưng cũng đầy hấp dẫn lọt vào tai làm toàn thân cô khẽ run run, “Bình An, xem ra em rất quan tâm cậu em họ không máu mủ này của anh nhỉ, nhìn thấy cậu ấy... thì như quên mất luôn là anh đang tồn tại bên cạnh, hả?”

Hơi thở đặc hữu chỉ thuộc riêng anh bao lấy tất cả các giác quan của cô, mặt Bình An ửng đỏ, “Anh ấy là học trưởng của tôi.” Quan tâm anh ấy là chuyện đương nhiên mà.

“Ừm, học trường và học muội thường cảm tình tốt đến vậy à?” Nghiêm Túc chuyển bàn tay đang nắm cổ tay mảnh mai của Bình An sang eo của cô, không quan tâm chút nào đến phản kháng của cô.

Cho dù đã sống hai kiếp nhưng trừ lúc yêu Lê Thiên Thần ra thì Bình An chưa hề tiếp xúc thân mật với bất kỳ người đàn ông nào khác, thế giới tình cảm của cô thật ra rất đơn thuần, nên giờ đối mặt với một cao thủ tình trường như Nghiêm Túc thì cô chỉ là một kẻ học việc non nớt, “Anh đừng có ôm tôi, tình cảm giữa tôi và học trường tốt thì mắc mớ gì tới anh?”

Bàn tay đang đặt trên eo cô tăng thêm lực, môi anh gần như dán vào vành tai cô, giọng càng thêm trầm thấp, “Em thật sự cho là anh sẽ thấy chuyện này không liên quan gì đến anh à?”

Giọng anh tuy vẫn có vẻ bất cần đời nhưng lại làm cho Bình An có cảm giác bị áp bách, cô kinh ngạc nhìn vào đôi mắt nheo lại nhàn nhạt ý cười của anh, Nghiêm Túc lúc này... dường như không giống mọi khi lắm, cô đột nhiên cảm thấy anh rất nguy hiểm.

Không, anh vẫn luôn nguy hiểm như thế, chỉ không biểu hiện ra thôi. Từ trước đến giờ anh vẫn dung túng cô, cho dù có nói là muốn theo đuổi cô nhưng không hề áp dụng thủ đoạn nào khiến cô phản cảm. Hôm nay xem ra, dáng vẻ tao nhã ung dung của Nghiêm Túc chỉ là nguy trang. Đết tội cùng anh là dạng đàn ông gì cô cũng nhìn không thấu.

Bình An buột trái tim đang run rẩy bất an của mình bình tĩnh lại, trấn định mở miệng nói nhưng thanh âm vẫn còn có chút thảng thốt, “Trước giờ vốn chẳng liên quan gì đến anh mà. Nghiêm Túc, buông ra.”

Nghiêm Túc im lặng nhìn đôi má ửng hồng của cô. Anh chưa từng muốn buông bỏ cô gái trước mắt này, cũng vẫn rất tự tin rằng một ngày nào đó sẽ làm cho cô yêu mình. Cho dù thấy cô cùng ăn cơm với Khâu Thiếu Triết hoặc Hồng Dịch Vũ anh cũng không tin là cô sẽ chạy khỏi lòng bàn tay

mình. Nhưng hôm nay thấy cô đối đãi với Ôn Triệu Dung không giống với bất kỳ người nào khác, trong lòng anh không còn cảm giác yên tâm như trước nữa, đột nhiên muốn bắt buộc cô phải đối mặt với tình cảm của anh.

Từ khi nào mà Nghiêm Túc này lại phải hao hết tâm tư với một cô gái? Nhưng chả hiểu làm sao anh lại xem trọng cô gái này hơn những người khác. Aiz, thật sự không nỡ dọa cô thế này, khí thế trên người đột nhiên dịu đi, giọng mềm hẳn xuống, “Bình An, em và Ôn Triệu Dung quen biết thế nào?”

Cảm giác được anh đột nhiên thay đổi, không còn cái cảm giác nguy hiểm mới vừa rồi, Bình An thầm thở phào một hơi, không khí mập mờ giữa hai người cũng nhạt đi rất nhiều. Nhưng mặc dù mặt anh không còn dán vào vành tai cô nữa, bàn tay anh đặt ở eo cô vẫn như lửa nóng đốt bỏng da thịt cô.

Bình An buộc mình dần dần bình tĩnh lại. Cô không còn là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi chưa vào đời nữa, tốt xấu gì cô cũng đã trải qua một cuộc hôn nhân, không nên hồi hộp như một cô gái nhỏ lần đầu bước chân vào tình yêu như vậy. Hơn nữa, cô đã nói chuyện yêu đương gì với anh đâu, sao cứ thấy anh là chân tay lại luống cuống vậy. Càng nghĩ càng cảm thấy biểu hiện của mình trước mặt anh thật sự quá lép vế, Bình An đột nhiên dùng sức ngắt mu bàn tay anh, giọng cũng trở nên ngang ngược, “Đương nhiên là quen ở trường, sao còn chưa chịu thả móng vuốt của anh ra.”

Nghiêm Túc lại cảm thấy vẻ ngang ngược này của cô thật đáng yêu, lưu luyến rút tay về, “Sao chưa bao giờ nghe em nói vậy?”

Bình An dịch ra bên ngoài một chút, “Anh cũng đâu có nói anh có một người em họ mang họ Ôn.”

“Nếu em muốn biết, anh khai hết một lượt tổ tông ba đời Nghiêm gia cho em nghe nhé?” Nghiêm Túc nhếch môi cười, mắt rạng rỡ phát sáng.

“Cám ơn, đừng khách sáo.” Bình An liếc xéo anh một cái, do dự một chút rồi vẫn mở miệng hỏi, “Hình như bây giờ Ôn gia rất khó khăn, sao anh không giúp Ôn Triệu Dung một chút?”

“Cá tính của Ôn Triệu Dung như vậy, nếu cậu ấy thật sự hy vọng được người khác vươn tay giúp đỡ thì nói không chừng đã tìm em hỗ trợ rồi.” Nghiêm Túc chẳng hứng thú khi nhắc tới chủ đề Ôn gia cho lắm.

Bình An thắc mắc, “Nhưng Ôn gia gặp phải khó khăn gì vậy?”

Nghiêm Túc hừ khê, “Em thật sự rất quan tâm cậu ấy.”

“Cái giọng ghen tuông làm nũng thế này thật chả thích hợp với anh chút nào.” Bình An nhìn khuôn mặt tuấn tú của Nghiêm Túc, đột nhiên cảm thấy đáng vẻ lúc này của anh đặc biệt đáng yêu nên nhin không được mà cười lên.

“Cười đã rồi chứ?” Thân hình cao lớn dày rộng của Nghiêm Túc lại tiến tới gần, mắt hơi hơi nheo lại mỉm cười nhìn Bình An.

Bình An vội vàng nói, “Không cười nữa, chúng ta nói chuyện đứng đắn đi. Ôn học trưởng là bạn tôi, thấy anh ấy như vậy tôi cũng thấy khổ sở, có phải anh biết Ôn gia đang xảy ra chuyện gì phải không?”

Nghiêm Túc nhấp một ngụm Whisky, thu lại nụ cười tản mạn, giọng trầm xuống, “Sau khi Ôn Triệu Mẫn biến mất, Tập đoàn Ôn thị là công ty gia tộc nên nội bộ đột nhiên mất đi cân bằng. Ôn Quốc Quang lại bị tức đến ngã bệnh, những kẻ có dã tâm bưng bưng khác dĩ nhiên là không ngồi yên rồi. Ôn Triệu Dung còn quá trẻ nên hiện thời áp chế không nổi.”

Đây là chuyện xáo trộn nội bộ của Ôn thị, người bên ngoài cơ bản không biết. Ôn Quốc Quang cha của Ôn Triệu Dung hiện cầm quyền Ôn thị, nhưng anh ruột của Ôn Quốc Quang vẫn không phục ông, liên hiệp với hai anh em cùng cha khác mẹ khác đối phó với người vừa tiếp nhận chức Tổng Giám Đốc là Ôn Triệu Dung, mục đích cũng chỉ là muốn ép Ôn Quốc Quang giao cái chức lớn đó cho bọn họ.

Kiếp trước Bình An có mơ hồ nghe nói về nội loạn tại Ôn thị, nhưng quá trình thế nào thì cô không rõ ràng, chỉ nhớ rõ kết quả là Ôn Triệu Dung thắng nhưng Ôn thị lại vì vậy mà bị trọng thương.

Cô không thể sống vô tình như vậy nữa, kiếp này được trọng sinh, sao lại còn quá nhiều việc mà cô không cách nào đưa tay cứu vãn được vậy. Cô muốn giúp Ôn Triệu Dung, nhưng giúp thế nào đây? Bằng năng lực hiện thời của cô, chỉ sợ có muốn giúp cũng giúp không được...

Có lẽ cô nên cố gắng suy nghĩ một chút để có thể nhớ lại càng nhiều chuyện trong kiếp trước, nói không chừng có thể giúp được gì đó cho Ôn Triệu Dung.

Cô nhìn sang Nghiêm Túc, người đàn ông này gần như có thể làm mưa làm gió một tay che trời ở Thành phố G. Những kẻ trong Ôn gia muốn đối phó với Ôn Triệu Dung chẳng lẽ cũng không kiêng kỵ anh sao? Nói gì đi chẳng nữa, anh và Ôn Triệu Dung còn là anh em họ gì gì đó dù không có liên hệ máu mủ thật sự, “Anh cứ trơ mắt nhìn những kẻ đó khi để Ôn Triệu Dung à?”

Nghiêm Túc khẽ cười một tiếng, hứng thú nhìn Bình An, “Em nha, thật chả hiểu đàn ông gì cả.”

Bình An càng thêm hoang mang nhìn anh, “Ý gì đó?” Cô bỗng lại nhớ tới một vấn đề, “Nghiêm Túc, quan hệ giữa anh và mẹ kế có tốt không vậy?”

“Sao tự nhiên lại hỏi vậy?” Ánh mắt Nghiêm Túc không một gợn bất thường, hơi lãnh đạm hỏi.

Hắn là quan hệ không được tốt rồi. “Hèn gì mấy kẻ kia ở Ôn gia mới xuống tay với Ôn Triệu Dung không chút kiêng kỵ nào như vậy, chắc cũng vì thái độ của anh đúng không? Nếu như anh và bác của Ôn Triệu Dung quan hệ tốt, những kẻ kia thế nào vượt mặt cũng nể mũi, còn dám tranh giành chức cao quyền trọng với Ôn Triệu Dung sao?” Bình An nói.

Nghiêm Túc cười nhạt, “Tư duy của em thật sâu sắc. Nhưng chuyện này còn phức tạp hơn em tưởng nhiều, chỉ trong chốc lát thì nói không hết đâu. Bạn em vẫn còn đang chờ em kìa.”

Quan hệ mâu thuẫn giữa công ty và công ty có đôi khi không đơn giản như nhìn bề ngoài, anh cũng có ý muốn giải thích với Bình An nhưng thời gian và địa điểm không cho phép, có rất nhiều việc không phải vài ba lời là có thể nói xong, nếu nói mà không rõ ràng có khi lại khiến phát sinh ra hiểu lầm.

Nơi này quả thật không phải là chỗ để nói chuyện, Bình An cũng hiểu nên không hỏi nhiều nữa, dù sao rồi cũng sẽ hiểu rõ thôi, cô đứng lên, “Vậy tôi không quấy rầy anh nữa. Hẹn gặp lại.”

Nghiêm Túc lập tức kéo tay cô, “Em quăng anh ở đây một mình hả?”

Bình An chớp chớp đôi mắt sáng ngời, “Nghiêm đại Tổng Tài sao có thể ‘một mình’ cho được, nơi này là địa bàn của ngài mà, hô đại một tiếng thì sẽ có cả đồng người bu tới hầu ngài.”

“Câu này nghe sao có mùi chua thế nhỉ. Chỗ này của anh không có em út gì đâu.” Nghiêm Túc đứng lên, cúi đầu mỉm cười nhìn cô.

“Ai thèm lo anh không tìm được em út, kệ anh chứ.” Bình An liếc anh một cái, hất tay muốn đi ra.

Nghiêm Túc vội kéo cô lại, hạ giọng nói, “Thật ra anh chưa xong việc, nhưng vì nghe bảo vệ nói Ôn Triệu Dung đang ở đây uống rượu giải sầu nên anh mới tới xem. Oắt con kia chưa bao giờ đến đây uống rượu, không nghĩ là em cũng sẽ tới nơi này.”

Bình An hơi ngần ra, chỉ vì nghe Ôn Triệu Dung đang uống rượu ở đây nên bỏ công bỏ việc chạy tới? Nói vậy quan hệ giữa anh và Ôn Triệu Dung cũng không kém mới phải, thật là càng lúc càng nghĩ không ra, “Anh đã có chuyện vội thì đi nhanh lên đi.”

“Không vội lắm, không định giới thiệu bạn em với anh sao?” Nghiêm Túc nhàn nhã nhìn cô, cảm thấy dường như cô không muốn cho anh tiếp xúc với bạn cô lắm.

Quan hệ giữa cô và anh dường như còn chưa tới mức phải giới thiệu bạn lẫn nhau chứ nhỉ? Nhưng mà không đợi cô từ chối, anh đã dắt tay cô đi tới đám bạn này giờ vẫn trợn to mắt nhìn sang họ.

Tổng Tiểu Tiểu quan sát Nghiêm Túc từ đầu đến chân một lượt rồi trao đổi ánh mắt với Kỳ Túy Ý, trong lòng cả hai đồng thời hiện lên một ý nghĩ: học trưởng Ôn không phải là đối thủ của vị đại BOSS này rồi...

Vi Úy Úy khi thấy Nghiêm Túc đi tới thì thẳng người lên, mắt cũng trở nên sáng trong long lanh, nhưng khi ánh mắt rơi vào bàn tay Nghiêm Túc đang nắm chặt tay Bình An thì lại tối sầm xuống.

“Chào mọi người.” Đi tới trước mặt họ, Nghiêm Túc rất tự nhiên buông tay Bình An ra, giữ nụ cười tiêu chuẩn chào hỏi với các cô, khi mắt quét qua vẻ mặt khó chịu của Khâu Thiệu Triết thì khóe mắt khẽ nhếch lên.

“Chào sếp lớn.” Tổng Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý cười hi hi chào hỏi Nghiêm Túc, “Hôm nay mang Bình An đến quấy rầy ngài, hy vọng ngài không phiền.”

“Quấy rầy cái gì, mở quán là để làm ăn chứ phiền gì.” Khâu Thiếu Triết xì một tiếng.

Mắt Kỷ Túy Ý như dao quét tới, “Không có thẻ VIP của Bình An cậu vào được chỗ này hả? Không có sếp lớn chúng ta có thể có thẻ VIP à?”

Khâu Thiếu Triết nheo.

Nghiêm Túc lại cười đến rạn rỡ, thì thầm vào tai Bình An, “Sếp lớn? Thì ra em gọi lên anh như vậy à?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Tình Cảm

Có lẽ là đã luyện thành thói quen, Bình An đã có thể giữ vững thái độ bình tĩnh ung dung trước cái kiểu thân thân mật mật mặc kệ người khác đang nhìn này của Nghiêm Túc, hơn nữa cô cũng đã nghĩ thông suốt và nghiệm ra được một điều: cô là người đã sống hai kiếp, lại đã trải qua kinh nghiệm hôn nhân, trên phương diện tình cảm mà nói thì ắt hẳn phải bình tĩnh thành thực xử lý mới đúng, chứ cứ trốn tránh mãi cũng chẳng phải là biện pháp tốt.

Cô nhìn vẻ tươi cười đặc ý của Nghiêm Túc, khẽ mỉm cười, “Đại Tổng Tài Nghiêm, đây là bạn cùng phòng đồng thời cũng là bạn tốt của tôi, Tiểu Ý, Tiểu Tiểu, Úy Úy. Ngài là thương nhân tài trợ lớn nhất cho trường chúng tôi, chúng tôi không gọi ngài là Sếp thì phải gọi thế nào đây?”

Bọn Kỷ Túy Ý vừa nghe Bình An giới thiệu về mình thì nụ cười trên mặt cũng trở nên đoan trang hơn hẳn.

Bình An lại chỉ vào Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân giới thiệu, “Hai cô này là học muội của tôi, Lâm Tĩnh và Hiểu Vân, còn Khâu Thiệu Triết thì chắc anh đã biết rồi, không cần giới thiệu đâu hen.”

Nghiêm Túc nhíu mày nhìn Bình An, cô nhóc này hình như lại có chút gì đó không giống trước nữa rồi, nhưng mặc kệ cô trưng ra dáng vẻ gì thì anh đều thích cả, “Các bạn đều là bạn tốt của Bình An nên là người một nhà rồi, không cần khách sáo đâu nhé, muốn gì thì cứ việc kêu.”

Người một nhà? Mấy ánh mắt sắc sảo âm âm bắn về phía Bình An, mới đi qua nói chuyện có một lát mà quay về đã thành người một nhà rồi?

Khóe mắt Bình An giần giật, tên này thật đúng là không lúc nào bỏ qua cho cơ hội chế tạo hình ảnh mập mờ ái muội giữa hai người. “Anh nói còn có việc gấp mà, vậy đi nhanh đi, chúng tôi có thể tự tìm vui cho mình được.”

Chưa gì đã muốn đuổi anh đi đấy à? Đuôi lông mày Nghiêm Túc nhướn nhẹ, như cười như không nhìn Bình An, trầm ấm dịu dàng nói, “Vậy anh đi công việc đây, em cũng nên về sớm một chút chứ đừng ở ngoài muộn quá nhé. Còn nữa, một ngụm rượu cũng không cho uống, biết chưa?”

A a a, công lực của cô vẫn không bằng hẳn, a a a, “Biết rồi, hẹn gặp lại.”

Nghiêm Túc vẫy vẫy tay với đám Kỳ Túy Ý, “Vậy tôi đi trước nhé, các bạn cứ chơi thoải mái đây.”

Trừ Khâu Thiếu Triết, tất cả mấy người khác đều đứng lên, cười hớ hớ nói hẹn gặp lại với Nghiêm Túc, “Sếp lớn đi thông thả, có rảnh thì uống trà nhé. Hẹn gặp lại.”

Ánh mắt lấp lánh của Nghiêm Túc liếc sang nhìn Bình An, môi nở nụ cười ấm áp rạng rỡ óng ánh như những sợi tơ vàng dưới ánh mặt trời. Cho dù thời gian tiếp xúc với anh cũng không ít, nhưng khi nhìn đến nụ cười sáng ngời đến chói mắt này của anh, cô vẫn cảm thấy trái tim khe khẽ nhảy nhót.

Cho đến khi bóng lưng hiên ngang dày rộng của anh biến mất khỏi tầm mắt, Bình An mới thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn đám Tống Tiểu Tiểu một cách xem thường, sau khi ngồi xuống chỗ mới túm lấy ống tay áo các cô ra ý bảo bọn họ cũng ngồi xuống đi, “Các cậu làm gì thế? Cứ như gặp lãnh đạo quốc gia không bằng, chỉ còn thiếu nước cúi đầu khom lưng quỳ gối nữa thôi. Vẻ ngông nghênh của các cậu quăng đâu rồi mà chả thấy thể hiện ở đây chút nào vậy.”

“Thiếu kiến thức. Truyền thông hàng ngày ra rả thế nào về các vị lãnh đạo quốc gia hả? Là những người phục vụ quần chúng nhân dân, vì nhân dân mà ra sức làm việc. Hơn nữa, bổng lộc của các vị ấy là từ tiền mà dân chúng chúng ta nộp thuế mà có đó nha, dân chúng chúng ta chẳng lẽ cần phải cúi đầu khom lưng với bọn họ?” Kỳ Túy Ý ngoắc phục vụ tới kêu anh ta đưa nước ép hoa quả cho các cô, bởi dù sao các cô đều là con gái, từu lượng có hạn nên dĩ nhiên là không dám uống nhiều rồi.

“Vậy Nghiêm Túc đã làm gì phục vụ cho dân chúng chúng ta đâu mà các cậu lễ phép vậy?” Bình An lằm bằm lằm bằm cự lại.

“Không được à. Nghiêm đại BOSS có cầm một cắc tiền thuế nào của chúng ta đâu mà còn khách sáo với chúng ta như vậy, ngay cả lên mặt một chút cũng không có. Để đáp lễ, chúng tớ lễ phép với anh ấy không đúng hay sao?” Kỳ Túy Ý cười ha ha. Không chỉ tính ở Thành phố G thôi mà trên cả nước mà nói, Nghiêm Túc tuyệt đối có thể được xưng tụng là một nhân vật oai phong một cõi. Một vương giả cao xa như vậy lại hòa ái dễ gần với mình dù gì cũng làm cho mình có cảm giác hư vinh ghê người, được sủng ái mà khiếp sợ đó nha.

“Đúng đó Bình An, bọn tớ cũng đâu phải là những kẻ chuyên a dua nịnh hót người khác, mấu chốt ở đây là khí chất của Nghiêm đại BOSS quá mạnh mẽ, một khi anh ấy khách sáo với chúng tớ, chúng tớ cũng không nhận được mà muốn khách sáo lại với anh ấy hơn.” Tống Tiểu Tiểu gật đầu phụ lời.

Đầu Bình An chấy đầy vạch đen, bộ họ không nhìn ra Nghiêm Túc chỉ đang giả vờ thân thiết hòa đồng với họ thôi sao?

Lúc này Lâm Tĩnh cũng chõ miệng vào, “Người ta còn nói là người một nhà rồi đó thôi.”

Kỷ Túy Ý hài lòng xoa xoa đầu Lâm Tĩnh, sau đó quét ánh mắt Đây-chính-là-chân-tướng sang Bình An, “Người một nhà nha. E hèm, Bình An, vậy mà bọn tớ còn không biết cậu cũng có thể trở thành ‘người một nhà’ với Nghiêm đại BOSS đó, thật là vinh quang cao ngất trời xanh nha.”

“Ha ha, tớ với anh ấy tuyệt đối trong sạch, chả có bất kỳ quan hệ gì, tuyệt đối không thể xếp vào hàng ngũ người một nhà được đâu. Các cậu tin tớ đi.” Bình An giơ lên ba ngón tay, nghiêm trang thề thốt.

Tống Tiểu Tiểu cười ha ha vài tiếng, một tay nâng cằm Bình An lên lật qua lật lại ngó nghiêng, “Hình như bọn này đã nói gì đến việc cậu và Nghiêm Túc không trong sạch đâu nhì. Ủm, mà cái từ ‘trong sạch’ này cũng rất khó giải thích à nha, tỷ như các loại mờ ám gì gì đó cũng đã xảy ra giữa một đôi tình nhân rồi, chỉ thiếu một bước cuối cùng nữa thôi, cũng gọi là ‘trong sạch’ được vậy. Nếu Nghiêm Túc đã quy cho cậu cái danh ‘người một nhà’ rồi, như vậy...”

“Xì xì xì.” Bình An nhéo chặt hai gò má của Tống Tiểu Tiểu, “Tớ với anh ấy đến cả tay còn chưa cầm, mờ mờ ám ám cái gì.”

“Thì ra là có kẻ trinh nữ đang oán than, hiện trạng bất mãn kìa.” Kỷ Túy Ý ra vẻ hiểu biết gật gật đầu.

Bình An thật muốn la làng mà, mấy đứa con gái chết tiết này, không nhét cô vào chung một chỗ với Nghiêm Túc thì không chịu bỏ qua hay sao vậy, “Nè, tớ nói các cậu nha, muốn tớ tổn thọ đến vậy à?”

“Hừ, đúng là đàn bà con gái thích đứng núi này trông núi nọ. Vừa nãy mở miệng là học trưởng Ôn khép miệng cũng học trưởng Ôn, Nghiêm Túc vừa xuất hiện là lập tức miệng đầy Nghiêm đại BOSS.” Khâu Thiểu Triết này giờ cứ nghe các cô luôn miệng “Nghiêm Túc” thì trong bụng ngầm ngắng, trước giờ anh vẫn sáng như trăng được vây quanh bởi những vì sao,

anh ở chỗ nào thì chỗ đó đều được vây quanh bởi những cô gái tìm cách bắt chuyện, có khi nào bị quăng một bên ngáp ruồi như vậy đâu?

“Có tương tư cũng chả tương tư đến anh. Anh yên tâm, bọn này đều xem anh là chị em mà.” Kỳ Túy Ý sắc bén đáp trả.

Công phu khua môi múa mép đấu khẩu của Khâu Thiếu Triết làm sao có thể là đối thủ của Kỳ Túy Ý cho được, trả treo qua lại được mấy câu là nhụt chí ngay, dứt khoát ngồi yên một bên uống rượu giải sầu với Thiệu Đạt Văn.

Đám Tổng Tiểu Tiểu còn chưa chịu bỏ qua cho Bình An, nhất định bắt cô phải khai ra cho bằng được xem rốt cuộc làm sao mà lại phát triển quan hệ với Nghiêm Túc đến như hôm nay, bởi lúc trước ở trường thì Bình An vẫn chưa biết Nghiêm Túc, sao mới đó mà đã có thể đưa thẻ bạch kim Forest có tiền cũng không mua được kia cho Bình An rồi.

Bình An giải thích, “Bà ngoại tớ với bà nội anh ấy là đồng nghiệp cũ, trước đây tớ cũng có gặp qua anh ấy rồi, chẳng qua tớ không để ý đó thôi. Lần trước tớ tới nhà bà ngoại, gặp anh ấy thì mới nhớ tới chuyện đó.”

“Chắc Nghiêm đại BOSS đang theo đuổi cậu chứ gì?” Kỳ Túy Ý bưng ly nước trái cây hớp một ngụm, tuy là câu nghi vấn nhưng ngữ điệu lại là khẳng định trăm phần trăm.

“Được một người đàn ông như thế theo đuổi có cảm giác thế nào nhỉ?” Hai mắt Diệp Hiểu Vân sáng lên nhìn Bình An.

Cảm giác thế nào ư? Cảm giác bất lực chứ thế nào nữa! Bình An khổ sở nghĩ thế. Hễ đã là phụ nữ thì ai mà chẳng hướng tới tình yêu, cho dù kiếp trước bị tổn thương nặng nhưng cô vẫn cảm thấy tình yêu là một điều tốt đẹp, vẫn tin tưởng vào tình yêu.

Thứ mà cô không tin, chỉ là đàn ông mà thôi.

Không phải là cô hoàn toàn không có cảm giác gì với Nghiêm Túc, nhưng cảm giác này chưa đủ mạnh để cô quăng đi tất cả, cũng không đủ để khiến cô quên chuyện kiếp trước, không đủ để cô không chùn bước mà yêu anh.

Nỗi oán hận trong lòng cô quá sâu, với tương lai lại không thể nắm chắc, nếu chưa hủy diệt được Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần thì có khi đời này cô sẽ không có một phút nào có được cảm giác an bình, đừng nói chi đến việc lại tiếp nhận một tình yêu mới.

Bình An giấu nỗi chua xót trong mắt đi, cười hi hi nói, “Cảm giác gì chứ, anh ấy duyệt qua vô số người, làm gì để ý đến loại nữ sinh bé con như tớ.”

“Ăn thịt ăn cá mãi cũng ngán, thỉnh thoảng gắp miếng rau xanh cũng không tồi.” Tống Tiểu Tiểu nói.

“Các cậu cứ ở đó suy đoán lung tung thì được ích gì, coi như Nghiêm Túc thật sự muốn theo đuổi Bình An đi thì Bình An cũng phải thích mới được chứ. Chẳng phải Bình An đã có học trưởng Ôn rồi đó sao?” Vi Úy Úy này giờ không mở miệng giờ đột nhiên cao giọng nói ra, thanh âm không giấu nổi vẻ bén nhọn.

Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cô, “Chúng tớ chỉ nói đùa thôi, cậu làm gì ghê vậy. Hơn nữa, học trưởng Ôn đã chính thức theo đuổi Bình An đâu, Bình An cũng có nói là thích học trưởng đâu, cậu nói thế chả đúng tí nào.”

“Mặc dù học trưởng Ôn không tỏ rõ là theo đuổi Bình An nhưng ai mà chẳng nhìn ra là anh ấy thích Bình An chứ.” Vi Úy Úy cắn cắn môi, đôi tay xoắn chặt lại với nhau, các khớp ngón tay cũng trắng bệch.

Thật chẳng hiểu sao hôm nay cô lại đột nhiên nhìn ai cũng không vừa mắt hết.

“VẬY CŨNG ĐÂU CÓ NGHĨA LÀ BÌNH AN KHÔNG THỂ SÓNG VAI CÙNG NGHIÊM TÚC.” TỐNG TIỂU TIỂU NÓI.

MÔI VI ÚY ÚY KHẼ BỮU RỒI HÉ RA MỘT NỤ CƯỜI MIỄN CƯỜNG, “Ồ, CŨNG ĐÚNG.”

KỶ TÚY Ý VÀ TỐNG TIỂU TIỂU ĐỀU LÀ NGƯỜI TINH Ý, THẤY VI ÚY ÚY BIỂU HIỆN BẤT THƯỜNG, LẠI NGHĨ ĐẾN VIỆC VỪA RỒI CÔ NHÌN NGHIÊM TÚC BẰNG ÁNH MẮT THẾ NÀO, THÌ HAI CÔ LIỀN HIỂU NGAY NGUYÊN NHÂN LÀ GÌ RỒI. HAI NGƯỜI LIẾC MẮT NHÌN NHAU, ĐỀU THẤY NỖI LO LẮNG BẤT AN TRONG MẮT LẤN NHAU.

BÌNH AN DĨ NHIÊN CŨNG THẤY ĐƯỢC THÁI ĐỘ KHÁC THƯỜNG CỦA VI ÚY ÚY, NHƯNG VÌ HIỆN TẠI CÔ LẠI ĐANG Ở MỘT VỊ TRÍ KHÁ LÚNG TÚNG, E LÀ CÓ VÀI LỜI NẾU CÔ NÓI RA THÌ HIỆU QUẢ SẼ KHÔNG TỐT BẰNG CÁC BẠN KHÁC NÓI, NÊN ĐÀNH IM LẶNG ĐỂ TIỂU TIỂU HOẶC TIỂU Ý NÓI VỚI ÚY ÚY MÀ THÔI. THẬT MAY ĐÂY MỚI CHỈ LÀ CHỚM CHỚM NÊN SẼ DỄ KHỔNG CHẾ TÌNH CẢM CỦA MÌNH.

CÁC CÔ ĐỀU HIỂU CHUYỆN NÊN KHÔNG TIẾP TỤC CHỦ ĐỀ VỀ NGHIÊM TÚC NỮA, KỶ TÚY Ý QUAY SANG HỎI BÌNH AN, “HỌC TRƯỞNG ÔN COI BỘ KHÔNG ĐƯỢC ỒN LẮM, CẬU CÓ HỎI LÀ ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ CHƯA?”

“Anh ấy không nói, có gì mai tớ sẽ hỏi nữa.” BÌNH AN TRẢ LỜI.

“TRẺ RỒI, NẾU GIỜ KHÔNG VỀ THÌ PHẢI THÔNG QUẢ QUẢN LÝ KÝ TÚC XÁ ĐÓ.” CUỐI CÙNG, KHÂU THIẾU TRIẾT CŨNG HẾT CHỊU NỖI CÁC CÔ CỨ HẾT THẢO LUẬN NGHIÊM TÚC LẠI ĐẾN THẢO LUẬN HỌC TRƯỞNG ÔN, CHẴNG THÈM ĐỂ MẮT ĐẾN MỘT HOT BOY NHƯ ANH MÀ CỨ MƠ TƯỞNG ĐẾN NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC, THẬT KHÔNG Ý TƯ GÌ CẢ.

LÂM TỈNH NHÌN ĐỒNG HỒ, HỐT HOẢNG KÊU LÊN, “ĐÃ TRẺ THẾ NÀY RỒI À, QUAY VỀ CÓ KỊP VÀO KHÔNG?”

“YÊN TÂM, NHẤT ĐỊNH VÀO ĐƯỢC, GIỜ NÀY KHÔNG BỊ KẸT XE.” KỶ TÚY Ý AN ỦI, “CHO DÙ QUẢN LÝ KÝ TÚC XÁ KHÔNG CHO VÀO THÌ CHÚNG TA VẪN CÓ BIỆN PHÁP

khác.”

Trước kia các cô đã thử về rất trễ, khi muốn qua cổng thì thấy bà dì quản lý đã ngủ say như chết rồi, gọi kiểu gì cũng không mở cửa, các cô đã trèo tường rào để vào đó thôi.

“Còn anh ta thì làm sao đây?” Diệp Hiếu Vân hỏi, chỉ vào Thiệu Đạt Văn đang say không biết trời trăng mây đất gì lăn quay trên sa lon.

“Choáng thiệt, tên này uống đến say khướt vậy từ hồi này thế? Khâu Thiệu Triết, anh... anh cũng uống rượu, anh uống rượu thì làm sao lái xe đưa tụi này về được?” Kỷ Túy Ý tức giận hung dữ vỗ mạnh xuống vai anh ta.

Bình An im lặng nhìn Khâu Thiệu Triết một lát, “Được rồi được rồi, tụi mình kêu taxi về đi. Khâu Thiệu Triết, anh lo kêu xe đưa Thiệu Đạt Văn về nhà, trăm ngàn lần đừng tự lái xe đấy.”

“Biết rồi.” Khâu Thiệu Triết đá một cước vào hông Thiệu Đạt Văn, tức giận mắng bừa, “Đã không biết uống rượu còn dám uống lắm thế.”

Nếu Thiệu Đạt Văn đang say chết lên chết xuống kia mà nghe được lời này thì nhất định sẽ hô to “Oan uống nha, đại gia, tại cậu ép người ta uống cùng cậu chứ bộ...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Bình Tĩnh

Cuối cùng, các cô vẫn về đến ký túc xá trong thời gian quy định, Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân ở khác tòa nhà với bọn Bình An nên vừa vào cổng ký túc xá liền tách ra đi hướng khác.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đi đằng trước, Bình An và Vi Úy Úy trầm mặc đi phía sau, suốt dọc đường đến ký túc xá chẳng ai trong bốn người mở miệng nói một câu nào.

Nhưng sau khi về lại ký túc xá, Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu hi hi ha ha bàn tán về sự việc xảy ra hôm nay, Bình An cũng cùng cười đùa thoải mái với các cô, riêng Vi Úy Úy nhìn không khí sinh động của nhóm bạn thân thì cũng biết tối nay cảm xúc của mình có vấn đề, vì không muốn làm cho các bạn nghi ngờ nên cũng cười cười nói nói cùng mọi người.

Cô chưa bao giờ tin vào việc “vừa gặp đã yêu”. Trước giờ cô thật sự là người rất lý tính, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ái mộ bất cứ một cậu con trai nào. Tình yêu trong hoạch định của cuộc đời cô cũng chỉ là tìm được một người đàn ông thành thật có thể tin tưởng, đơn giản chỉ cần thương yêu lẫn nhau không nồng nhiệt cũng chả nhạt nhẽo rồi sau đó kết hôn, cô sẽ giúp chồng dạy con, anh cố gắng làm việc nuôi gia đình, bọn họ cứ sống với nhau như vậy qua năm dài tháng rộng.

Cuộc sống phải nên bình bình thản thản như vậy mới đúng. Cho nên, khi chỉ cần một cái liếc mắt kia mà trái tim trở nên rung động mênh mênh, còn đánh thẳng vào một góc chôn sâu trong lòng, chẳng lẽ cô còn không nhận

ra sao? Tình cảm Nghiêm Túc dành cho Bình An là thế nào thì nhìn cũng biết, cô không nên mơ mộng viễn vông mình sẽ trở thành một Cô bé lọ lem.

Chuyện cổ tích về Cô bé Lọ lem và Hoàng tử rất tốt đẹp, nhưng không ai biết liệu họ có thể sống với nhau đến già hay không, cho dù là có mơ mộng thì cũng không nên để một hình ảnh hảo huyền thế này tiếp tục mạnh mẽ lớn dần lên trong đầu mình được.

Bình An thấy cuối cùng Vi Úy Úy cũng bật cười thì trong bụng cũng thở hắt ra một hơi, chỉ cần cô ấy đừng khăng khăng một mực là được rồi, những chuyện khác về sau còn có thể từ từ khuyên tiếp, “Thôi thôi, tắm một cái rồi đi ngủ đi, trễ lắm rồi.”

Kỷ Túy Ý vỗ vỗ vai Bình An, “Ngày mai tớ với Tiểu Tiểu định đi trung tâm mua sắm, cậu muốn đi cùng không?”

“Còn Úy Úy thì sao?” Bình An đưa mắt nhìn Vi Úy Úy.

“Tớ đi Beijing Lu dạo phố với đồng hương, đã hẹn trước rồi.” Vi Úy Úy cười cười nói, đặc biệt nhấn mạnh câu sau.

Bình An nghĩ một chút, “Mai tớ định về nhà một chuyến, không đi với các cậu đâu.”

Kỷ Túy Ý ngáp một cái, “Tốt, giờ tắm rửa rồi ngủ thôi.”

Hôm sau là thứ bảy, các cô đương nhiên sẽ ngủ nướng cho đến lúc nào muốn tỉnh thì tỉnh. Riêng Bình An vì muốn về nhà nên rời giường sớm hơn những người khác, sau khi đánh răng rửa mặt thì điện thoại đang đặt trên bàn chợt vang lên. Sợ đánh thức bạn bè cùng phòng nên cô vội vàng cầm di động ra ban công để nghe.

“Bình An à, anh đây.” Thanh âm khàn khàn do dự xuyên qua làn sóng điện truyền tới tai cô, bàn tay đang đặt trên lan can của Bình An chợt căng

thẳng, đôi lông mày mảnh mai xinh đẹp cau lại, trong mắt lập tức chứa đầy nỗi chán ghét.

“Anh Thiên Thần.” Đây là lần thứ hai Lê Thiên Thần gọi về cho cô sau khi đi Thành phố S, lần đầu tiên là khi vừa tới nơi, gọi để báo cho cô một tiếng, bây giờ sau hơn hai tháng anh ta lại gọi đến.

Cô đã mau quên mất rằng mình ghét cay ghét đắng thanh âm của anh ta đến thế nào rồi.

“Ở nhà hay đang ở trường vậy?” Lê Thiên Thần cười thật nhẹ, dịu dàng hỏi.

“Đang ở trường, chuẩn bị về nhà.” Bình An nhàn nhạt trả lời.

Lê Thiên Thần giật mình chợt nhớ ra, “Anh quên hôm nay là thứ bảy, không có tiết học, có bị anh đánh thức không vậy?”

“Không có, tôi dậy rồi. Có chuyện gì không mà anh Thiên Thần tìm tôi sớm vậy?” Khóe môi Bình An hiện một nụ cười lạnh, ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Đã sắp sang tháng Năm, mùa hè đang tới gần, nếu tính theo thời gian thì những ngày tháng khó khăn của Lê Thiên Thần ở Thành phố S cũng đã bắt đầu rồi.

Không có Phương Hữu Lợi chỉ dẫn mọi lúc mọi nơi, không có cô hỗ trợ về quan hệ giao tế, chỉ với một mình Lê Thiên Thần thì làm sao có thể thu phục được mọi người? Nhân viên ở Thành phố S không giống như nhân viên ở Thành phố G, nhân viên Thành phố G đa số đều biết Bình An “say mê” Lê Thiên Thần, hơn nữa cũng biết Phương Hữu Lợi đang thật tâm bồi dưỡng anh ta, nên cho dù họ không phục Lê Thiên Thần nhưng cũng không dám điều ra tiếng vào cái gì. Còn nhân viên Thành phố S thì sao có chuyện nể nang thế được, chắc chắn sẽ không ngừng ngáng chân Lê Thiên Thần rồi.

“Gần đây tâm trạng không được tốt lắm nên muốn nghe giọng em một chút. Bình An, anh rất nhớ em.” Lê Thiên Thần thì thầm, giọng khàn khàn dịu dàng như thật sự chứa đầy nhung nhớ.

Câu này... Giọng điệu này... nghe thật quen thuộc. Kiếp trước, cũng bởi vì cô nghe được những lời ní non triền miên này của anh ta, nghe nỗi nhớ mong này của anh ta, mà liều lĩnh bỏ hết tất cả để đi Thành phố S, đưa anh ta đi tìm Đoàn Quan Quân, Bí thư Thành Ủy của Thành phố S, xin ông ta chiếu cố Lê Thiên Thần nhiều hơn.

Đoàn Quan Quân là bạn học cũ của Phương Hữu Lợi, mặc dù không thân thiết lắm nhưng đường làm quan của ông ta còn cần sự trợ giúp của Phương Hữu Lợi, nên đương nhiên ông ta không từ chối khi Bình An xin ông ta hỗ trợ chiếu cố Lê Thiên Thần.

Cũng bởi vì mối quan hệ với cô mà các quản lý và nhân viên tại chi nhánh công ty Thành phố S hết sức kính cẩn nghe theo Lê Thiên Thần.

“Anh Thiên Thần đều gặp thuận lợi ở chi nhánh chứ hả?” Giọng Bình An nhu hòa nhưng trong đầu lại tính toán, tiếp theo cô có nên làm chút gì đó để Lê Thiên Thần hiểu rõ một điều rằng anh ta chả là cái đĩnh gì gì cả nếu không có cô và ba hay không?

“Thay đổi chỗ luôn khó thích ứng một chút, đối thủ cũng không ít...” Lê Thiên Thần than một tiếng, “Anh lại không muốn đi tìm Chú Phương, bởi không thể để cho chú thất vọng được.”

Cho nên mới tìm cô chứ gì? Bình An lạnh lùng cười mỉa. Nếu cô nhớ không lầm, phiên muện hiện nay của Lê Thiên Thần là vì Tòa Thị Chính Thành phố S chuẩn bị tung ra đấu giá một khu đất rộng 100 hecta. Việc khai thác bất động sản thương mại tại Thành phố S không phải chỉ có mỗi Tập đoàn Phương Thị mà còn có các công ty địa ốc khác, mà họ đều là lão làng tại chính địa bàn mình nên bất kể về phương diện nào cũng sẽ mạnh

hơn một kẻ vừa chân ướt chân ráo đặt chân tới Thành phố S như Lê Thiên Thần. Cộng thêm việc nhân viên trong công ty chi nhánh còn ôm thái độ hồ nghi với anh ta nên tất nhiên công việc của Lê Thiên Thần không thể xuôi chèo mát mái như ý được.

Nếu như có thể giành được quyền khai phá mảnh đất này, năm nay chắc chắn Lê Thiên Thần có thể nộp được một bản báo cáo đạt điểm cao.

“Từ từ rồi cũng sẽ thích ứng, chỉ tại anh còn chưa quen thuộc đó thôi.” Anh ta hẳn vẫn còn quen thói được đối xử ưu đãi, chưa quen với việc mất đi cái hào quang con rể tiêu chuẩn, rồi giờ lại bị người ta chèn ép khắp nơi đó mà.

E là nhân viên Thành phố S dường như vẫn còn có chút cố kỵ nể nang với anh ta thì phải.

Nghe Bình An nói thế, Lê Thiên Thần im lặng một lúc như hơi thất vọng, “Hy vọng có thể thích ứng nhanh một chút, đạt được thành tích rồi quay về Thành phố G, không gặp được em... thật khó chịu.”

“Ừ, cố hết sức lên.” Bình An chọn cách xem lời ngon tiếng ngọt của anh ta như gió thoảng qua tai, ngữ điệu cũng nhạt đi rất nhiều.

Thật ra, để gọi cuộc điện thoại này, Lê Thiên Thần đã phải do dự mất mấy ngày. Anh tốt nghiệp đại học thì vào Phương Thị công tác ngay, vì có mối quan hệ giữa cha anh và Phương Hữu Lợi nên anh không cần phải trải qua nhiều vòng phỏng vấn gắt gao, cũng chả bao lâu sau thì quen biết với Bình An nên sau đó một bước lên mây, tuổi còn trẻ mà đã giữ chức trợ lý Chủ tịch nên biết bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ với anh ta.

Anh vẫn cho rằng, có thể được Phương Hữu Lợi trọng dụng như vậy là do anh tài hoa và năng lực hơn người. Nhưng giờ cẩn thận ngẫm lại, một người cho dù có tài hoa đến đâu mà không có cơ hội và không có nền tảng để thi triển thì cũng sẽ vô dụng, sẽ không ai vô duyên vô cơ mà đến nâng

đờ cả. Anh có rất nhiều cơ hội hơn những người khác chứ nếu không thì hôm nay anh hoàn toàn có thể giống như hàng triệu những trí thức nhỏ nhoi kia, vẫn cần phải cân trọng từng câu từng chữ cạo bàn giấy.

Hiện tại anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ rằng anh sẽ mất đi cơ hội này.

“Bình An...” Anh vội vàng mở miệng, muốn nói gì đó để trấn an nỗi khủng hoảng càng ngày càng sâu trong lòng mình.

“Nếu không có chuyện gì thì tôi có việc phải đi. Anh Thiên Thần, lần sau chúng ta tán gẫu tiếp.” Bình An không cho anh ta cơ hội nói thêm gì nữa, không đợi anh ta đáp lời đã ngắt ngay điện thoại.

Cầm di động trong tay, mắt Bình An vô cự nhìn ra nơi xa xăm, cô hẳn nên nghĩ biện pháp gì đó để làm cho Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị không còn cơ hội trở lại Tổng Công Ty tại Thành phố G.

Đứng ở ban công hồi lâu, mãi đến khi sau lưng truyền đến giọng của Tống Tiểu Tiểu cắt đứt suy nghĩ của cô, “Bình An, cậu đứng đực ra đó làm gì thế, không phải muốn về nhà à? Sao còn ở đây?”

Bình An quay đầu lại cười tươi roi rói, “Đi về liền đây.”

Lúc cô lái xe về đến nhà thì lại không gặp được Phương Hữu Lợi. Dì Liên mới từ siêu thị về nói với Bình An, “Mấy ngày nay ông Phương không về nhà ăn cơm tối, nghe nói đều làm thêm giờ ở công ty.”

“Dạo này ba bận vậy à?” Bình An cau mày, lo lắng sức khỏe của ba sẽ không chịu nổi cường độ căng thẳng như vậy.

“Hay là Dì nấu canh rồi chút nữa con đưa đến cho ba con đi. Con tận tay mang canh đến thì ông Phương dù có vội cũng sẽ ăn đấy.” Dì Liên cười nói.

“Không biết ba có ở công ty không nữa. Dì Liên cứ nấu canh trước đi, con gọi điện thoại cho ba.” Bình An nói.

Bình An gọi cho Hồng Dịch Vũ, anh là trợ lý của Phương Hữu Lợi nên nhất định là đang ở cạnh ông. Điện thoại reng không lâu thì đã truyền đến thanh âm của Hồng Dịch Vũ, “Bình An à, có chuyện gì không?”

“Đại ca Hồng, dạo này ba em bận lắm hả? Ông có ở công ty không?” Bình An hỏi.

“Chúng tôi đến quảng trường Trung Hoa rồi, hôm nay cắt băng khánh thành, chắc phải tối mới về được.” Hồng Dịch Vũ nhỏ giọng đáp lại.

“Có bề bộn công việc thì cũng không nên tăng ca hoài nhé. Đại ca Hồng, anh cũng nên khuyên ba em phải chú ý nhiều đến việc nghỉ ngơi nha.” Bình An nói một cách bất đắc dĩ. Từ giờ trở đi cô sẽ thường xuyên theo dõi tình huống sức khỏe của ba thông qua Hồng Dịch Vũ, cô biết nếu hỏi thẳng ba thì đáp án vĩnh viễn đều là “Tốt”.

“Em yên tâm, Chủ Tịch rất chú ý đến việc nghỉ ngơi, ngay cả khi đi xã giao cũng không có uống rượu.” Hồng Dịch Vũ cười nói.

Nghe ba không uống rượu, Bình An nở nụ cười, còn chưa kịp nói tiếp thì đã nghe giọng của ba vọng từ bên ngoài, “Có phải Bình An không? Con nhóc này lại gọi điện tra hỏi rồi hả?”

Hồng Dịch Vũ đưa điện thoại cho Phương Hữu Lợi, “Chủ Tịch, điện thoại của cô Phương.”

Phương Hữu Lợi nhận điện thoại, cười nhẹ trêu, “Bình An, sao thế, lo cho ba à?”

“Ba.” Bình An reo lên, rồi lập tức hạ giọng, “Tại con nghe nói mấy đêm rồi ba không về ăn cơm nhà, không biết có phải do ba lo xã giao nhiều quá

hay không nên mới gọi điện hỏi thăm chút vậy thôi. À mà cũng đã lâu rồi con không ăn cơm với ba đó nha, con nhớ ba quá.”

Phương Hữu Lợi cười ha ha, “Tối nay ba về ăn cơm với con.”

“Vậy con sẽ tự tay xuống bếp làm đại tiệc chờ ba về đó.” Bình An cười hì hì, cô luôn quan tâm sức khỏe của Phương Hữu Lợi từng giây từng phút.

Sau khi ngắt điện thoại, Bình An lập tức xuống bếp bàn với Dì Liên xem tối nay nên làm món gì hầm canh gì... Đang trò chuyện cao hứng, điện thoại đặt trên bàn trong phòng khách vang lên.

Ôn Triệu Dung gọi tới, hẹn Bình An trưa nay gặp nhau ở Trà quán Cửu Phúc Lộ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Phía Sau Chuyện Xưa

Trà quán Cửu Phúc Lộ trang hoàng theo phong cách cổ kính thấp thoáng ẩn hiện dưới một tàng cây, ngoài cửa trưng bày một ấm trà bằng đồng, lúc nào đi ngang qua đây cũng có thể mơ hồ ngửi được hương trà bay thoang thoang.

Ôn Triệu Dung đã ngồi trong lô riêng chờ Bình An, hương trà tràn ngập bên trong khu ghế riêng này, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuyên qua khung cửa sổ bằng trúc, chậm rãi hắt bóng trên bàn ghế gỗ, tạo không khí hết sức yên tĩnh tốt đẹp.

“Bình An, lại đây.” Ôn Triệu Dung ngồi sau bàn trà, mặt mày mang ý cười sáng khoái, ánh mắt lấp lánh nhìn Bình An. Thật giống như lần đầu tiên khi cô biết anh, tia sáng mặt trời lúc này rơi vào trên mặt anh, cô nhìn thấy một thanh niên đẹp trai cương trực chói lọi như ánh mặt trời.

“Coi bộ hôm nay học trưởng đã khôi phục lại như xưa nha.” Bình An ngồi xuống đối diện anh, rất vui vẻ khi một lần nữa nhìn thấy dáng vẻ sáng khoái của Ôn Triệu Dung.

Ôn Triệu Dung châm hai chén trà theo phong cách nghệ thuật thưởng trà, áy náy cười nhìn Bình An, “Hôm qua anh thất thố quá, để em cười anh.”

Bình An cầm chén sứ trắng nõn như ngọc lên, cả chén và đĩa đều mỏng manh, nhìn màu sắc xanh nhạt của nước trà trong chén, hương cao vị thuần, là loại trà xanh thượng đẳng, cô uống một hớp, “Không ngờ học trưởng cũng thích Bích Loa Xuân.”

“Lấy trà tan uất ức, lấy trà bù cảm giác... Anh cũng chỉ mới vừa học được cách thưởng trà thôi.” Ôn Triệu Dung cười nói.

“Trong cảm nhận của em, anh vẫn luôn là người lạc quan hào sảng, có thấy anh uất ức gì đâu.” Bình An thở dài, chỉ mới nửa năm ngăn ngủi thôi mà Ôn Triệu Dung đã chứng chạc lên không ít. Tuy nói một người đàn ông thì phải trầm tĩnh, nhưng bị bắt buộc phải trở nên thành thực và việc từ từ rèn luyện tính cách ổn trọng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ôn Triệu Dung chậm rãi đặt ly trà xuống, mắt nhìn vào mặt Bình An, chân mày khóe mắt đều không giấu được tình cảm dịu dàng trong lòng, giọng cũng không giấu được mà càng thêm mềm mại, “Bình An, chúng ta quen biết cũng đã lâu rồi nhỉ.”

Bình An nhớ tới lần đầu tiên bọn họ quen nhau, cười khẽ một tiếng, “Ừ, rất lâu rồi.” Lâu đến hai đời cơ mà...

“Nửa năm qua, em đã thay đổi rất nhiều, có thể nói là so với nhóc con trước kia thì gần như là hai người khác nhau.” Ôn Triệu Dung thấp giọng, “Nhưng mà anh cũng không biết em khác ở chỗ nào, thật sự rất kỳ lạ.”

Cô từng ngày lớn lên, từng ngày biểu hiện ra sức cuốn hút của riêng mình, phá kén thành một con bướm xinh đẹp chói mắt hấp dẫn người ta đến vậy, cô đã không còn là Phương Bình An ngốc nghếch hồ đồ trước kia nữa. Phương Bình An trước kia cho người ta cảm giác như một loại cây tầm gửi, phải dựa vào đại thụ mới có thể sinh tồn được. Anh đã từng rất muốn trở thành này gốc cây đại thụ kia để cô có thể dựa vào mà sinh tồn, anh chỉ muốn đợi cô lớn hơn một chút...

Nhưng có ai ngờ, trong khi anh muốn chờ thì cô đã thật sự trưởng thành, hơn nữa không cần phụ thuộc vào bất kỳ ai cũng có thể sống một cuộc sống đặc sắc hơn người khác. Cô hoàn toàn không cần anh... Không, cho tới bây

giờ cô chưa hề cần anh, chỉ do anh đơn phương tình nguyện muốn trở thành nơi cho cô dựa vào.

Bây giờ ngay bản thân anh mà anh còn khó bảo toàn, làm sao có tư cách nhắc lại lời hứa bảo vệ cô? Nhưng Nghiêm Túc thì ngược lại. Không thể không thừa nhận, Nghiêm Túc mới là người thích hợp nhất để bảo vệ và cung cấp tất cả những gì Bình An cần.

Nghe được câu này của Ôn Triệu Dung, Bình An chỉ ngượng ngập cười, “Làm người sao có thể vĩnh viễn dậm chân tại chỗ được, học trường cũng thay đổi rất nhiều đấy thôi.” Nhắc tới thay đổi của anh, Bình An muốn nói lại thôi, “Học trường, anh... gặp phải khó khăn gì à?”

“Thật ra thì anh không thay đổi.” Ôn Triệu Dung cúi đầu nhìn lá trà đang từ từ giãn nở thành nguyên hình lá trong chén, “Từ sau khi Anh Hai anh mất tích, anh phải thay vào vị trí của anh ấy mà trở thành Tổng Giám Đốc của Ôn thị. Nhưng mà bác cả anh xưa nay vẫn không phục ba anh, luôn tìm cơ hội moi móc sai lầm của anh để buộc anh giao chức Tổng Giám Đốc cho anh họ con bác. Anh họ của anh... là Ôn Triệu Tân, chắc em đã nghe nói qua.”

Ôn Triệu Tân? Cái tên công tử quần là áo lượt nổi danh toàn thành phố kia đó à? Hình như năm ngoái hắn cưỡng hiếp không thành một trẻ vị thành niên bị nhà người ta tố cáo lên Tòa án, sau đó không biết thế nào mà lại được phán là vô tội và thả tự do. Kẻ biến thái đến vậy mà có thể làm Tổng Giám Đốc ư?

“Trước khi Anh Hai anh mất tích, anh ít khi nào tiếp xúc đến nghiệp vụ công ty, nên thật ra đến giờ vẫn hơi mệt.” Ôn Triệu Dung cười lắc lắc đầu, trên mặt chợt lóe lên vẻ mệt mỏi.

“Anh Hai anh vẫn chưa về à? Anh biết anh ấy ở đâu không?” Bình An hỏi.

Ôn Triệu Dung cup mắt xuống, “Biết thì được gì, lòng anh ấy đã không còn đặt ở đây nữa rồi, có bắt anh ấy trở lại... chi bằng thả cho anh ấy bay tự do.”

Bình An thẳng lưng lên, hơi giận cau mày nhìn anh, “Quả nhiên anh biết Ôn Triệu Mẫn đang ở đâu! Vậy sao anh không kêu anh ấy về, người của Ôn thị chẳng phải rất phục tùng anh ấy đó sao? Chỉ cần anh ấy trở lại là có thể ổn định nội loạn của các anh, anh cũng không cần phải đối mặt nhiều khó khăn như vậy. Anh ấy là đích tôn của họ Ôn, phải có trách nhiệm gánh vác sự nghiệp của Ôn gia chứ, sao có thể chỉ vì một minh tinh thì liền ích kỷ rời nhà trốn đi?”

“Sao em biết Ôn thị có nội loạn? Nghiêm Túc nói cho em hả?” Ôn Triệu Dung kinh ngạc nhìn Bình An. Nội loạn tại Ôn thị vẫn bị anh ém nhẹm, người bên ngoài hoàn toàn không biết, nhưng ngay khi nghĩ đến việc tối qua gặp được Nghiêm Túc thì biết ngay chỉ có thể là anh ấy nói với Bình An.

“Sao em biết được không quan trọng, vấn đề là tóm lại anh nghĩ gì, sao không lôi anh Hai anh về đây?” Bình An trừng mắt hỏi anh.

Ôn Triệu Dung cười khổ, “Em thấy anh bây giờ không phải đang tốt đó sao? Nếu anh Hai anh trở lại, tình cảnh của anh ấy có thể sẽ khá hơn một chút, nhưng có khi anh ấy còn bị áp lực lớn hơn cả anh. Anh ấy sống quá mệt mỏi rồi, nếu không để anh ấy nghỉ ngơi thật tốt, anh thật sự không biết Anh Hai anh sẽ bị dồn đến độ nào nữa.”

“Anh đau lòng cho anh Hai của anh, vậy ai đau lòng cho anh đây?” Bình An thở dài, mỗi gia đình đều có một khó khăn riêng, Ôn Triệu Dung tình nguyện thay anh Hai mình gánh vác khó khăn mà gia tộc mang lại, nhưng ngay cả anh Hai anh mà còn bị ép đến như vậy thì chẳng lẽ anh có thể tốt được hơn so với Ôn Triệu Mẫn hay sao?

Không phải cô không cảm thông với Ôn Triệu Mẫn, chẳng qua là cô thấy anh ta quá ích kỷ. Đã là người thừa kế công ty gia tộc thì phải chuẩn bị tâm lý để chịu đựng đủ mọi loại áp lực, bất kỳ người thừa kế nào cũng đều được rèn luyện từ nhỏ cả. Ôn Triệu Dung chưa hề được rèn luyện cái gì mà đã phải vội vàng đón lấy gánh nặng, có thể suy ra được tình cảnh hiện tại của anh là thế nào.

Ôn Triệu Dung bật cười, vui vẻ nhìn Bình An, “Sao, em đau lòng dùm anh à?”

Bình An háy anh một cái, “Giờ mà anh còn tâm tình để nói giỡn hả, Nghiêm Túc không phải là biểu ca của anh sao, sao anh ấy lại không giúp anh?” Cho dù chẳng cần Nghiêm Túc làm bất cứ cái gì, chỉ cần tỏ vẻ ủng hộ Ôn Triệu Dung thôi thì đã coi như là tiêm liều thuốc cực mạnh rồi, những kẻ muốn đối phó với Ôn Triệu Dung sẽ phải suy tính kỹ trước khi xuống tay.

“Em đó, tưởng mọi chuyện đều đơn giản như một cộng một bằng hai đấy à, cứ nghĩ mẹ kế của Nghiêm Túc là cô anh thì anh ấy nhất định sẽ giúp anh sao. Cô anh... mới là anh em cùng mẹ với bác cả của anh đấy.” Ôn Triệu Dung nhún vai, cười như rất vô tư.

Bụng Bình An phát rét, cô thật sự chưa nghĩ cẩn thận điểm này, đây là nội loạn của Ôn gia, bất kể là ai Nghiêm Túc đều không thể nhúng tay vào giúp được.

“Chắc không phải... Cô anh buộc Nghiêm Túc ủng hộ bác cả Ôn Quốc Hoa của anh đấy chứ?” Bình An khẩn trương hỏi.

Ôn Triệu Dung lắc đầu, “Cô anh muốn ủng hộ bác cả anh, nhưng Nghiêm Túc đâu phải là người mà bà bảo thế nào thì làm theo thế đó, quan hệ giữa cô anh với Nghiêm Túc ở Nghiêm gia... cũng rất bình thường.”

“Là sao?” Bình An tò mò hỏi.

Ôn Triệu Dung nhìn cô, cười hỏi, “Sao em không đi mà hỏi trực tiếp Nghiêm Túc ấy?”

“Làm gì có chuyện anh ấy nói cho em biết mấy việc như vậy. Học trường, đừng nói là anh cũng nghĩ là em có cái loại quan hệ kia với Nghiêm Túc đấy nhé? Đừng có suy nghĩ lung tung à nha, chúng tôi cũng chỉ quen biết hơi hợt vậy thôi, đâu có quan hệ sâu cỡ đó.” Bình An uống một ngụm trà, bĩu môi nói.

Quen biết hơi hợt á? Chỉ sợ Nghiêm Túc không chỉ muốn “quen biết hơi hợt” mà thôi đâu, trong đầu Ôn Triệu Dung nghĩ thế nên ánh mắt nhìn Bình An trở nên thâm thúy, “Quan hệ giữa cô anh với Nghiêm Túc cũng không hòa hợp đâu. Ban đầu anh ấy đi du học bên Mỹ, vì Nghiêm Lô Hải muốn ly hôn để lấy cô anh mà anh ấy suýt đoạt tuyệt quan hệ cha con với Nghiêm Lô Hải luôn. Sau đó anh ấy du học xong quay về, dựa vào số cổ phần Nghiêm Thị mà anh ấy và ông ngoại nắm trong tay, rồi lôi kéo thêm các cự thần khác trong Nghiêm Thị, nên anh ấy trở thành người đứng đầu mới của Nghiêm Thị. Phe phái của cô anh vì trận đấu đó mà tổn thương nặng đến tận bây giờ, hoàn toàn không vực dậy được tác dụng gì ở Nghiêm Thị hết.”

Nếu lúc trước Nghiêm Túc mà không thể cường lực mạnh trở về đoạt lại Tập đoàn Nghiêm Thị vào tay, chắc người giữ chức vụ cao nhất ở Nghiêm Thị bây giờ... rất có thể là Ôn Nguyệt Nga.

Bình An nghe vậy mà chắc lưỡi hít hà. Cô biết bất cứ một tập đoàn lớn nào cũng tồn tại đấu tranh nội bộ gay gắt, nhưng trước đây cô không thật sự tìm hiểu kỹ về bối cảnh của Nghiêm Túc nên đúng là không biết anh có được ngày hôm nay cũng chẳng phải dễ dàng gì.

“Vậy... mẹ của Nghiêm Túc bây giờ đang ở đâu?” Bình An hỏi.

“Hình như ở nước ngoài thì phải. Mặc dù Ôn Nguyệt Nga là cô của anh nhưng anh cũng không thể không nói, Nghiêm Lô Hải bỏ Vu Tố Hà thật sự rất đáng tiếc.” Ôn Triệu Dung đã từng gặp qua Vu Tố Hà một lần và có ấn tượng rất sâu sắc về vẻ đoan trang cao quý của bà, trong lòng anh cũng rất bội phục các thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của Nghiêm Túc.

Bất kỳ người nào muốn làm kẻ địch với Nghiêm Túc phải có dũng khí rất lớn.

“Nói vậy, nếu như cô anh ủng hộ bác cả anh, nói không chừng Nghiêm Túc sẽ đứng về phía anh đó nha, anh ấy chắc chắn sẽ không giúp cô anh rồi.” Bình An không thèm nghĩ đến bối cảnh phức tạp của Nghiêm Túc nữa bởi dù sao cũng chả liên quan gì đến cô, cái cô quan tâm là Ôn Triệu Dung có thể dựa vào đám cưới mà vượt qua tình hình khó khăn lần này hay không.

Ôn Triệu Dung cười nhạt, “Anh không muốn dựa vào bất cứ người nào hết. Nếu anh Hai anh có thể làm cho bác cả tâm phục khẩu phục bằng chính năng lực của anh ấy, anh cũng có thể làm vậy.”

Nghiêm Túc đã từng nói muốn giúp anh, nhưng nếu để cho Nghiêm Túc nhúng tay thì không chừng mối quan hệ vốn đã phức tạp sẽ càng trở nên phức tạp hơn, có lẽ Nghiêm Túc muốn lợi dụng Ôn thị để đối phó với cô chẳng?

Bình An lại tức giận trừng mắt Ôn Triệu Dung, “Anh có chí khí thì tốt, em biết rõ anh có khả năng trở thành một người ghê gớm mà. Nhưng bây giờ người ta bắt tay muốn cùng nhau đối phó anh, một mình anh phải chống đỡ thế nào đây? Nếu như anh không muốn Nghiêm Túc giúp anh, vậy thì em giúp anh.”

Ôn Triệu Dung cười nói, “Anh có biện pháp rồi.”

“Biện pháp gì? Đám cưới à?” Bình An hằm hừ hỏi vậy.

“Em quen Bạch Hàm à?” Ôn Triệu Dung ngẩn ra, nhớ tới tình huống ở nhà hàng Pháp hôm qua.

“Ừ, biết chứ, cô ấy đang làm thêm ở chỗ em.” Sau sự việc tối qua cô cũng chưa gặp lại Bạch Hàm, đến giờ cũng không biết thân thế thực sự của cô ấy là thế nào.

Giọng Ôn Triệu Dung nhạt đi, “Cô ấy là con gái của Bạch Đại Vũ, Chủ Tịch Tập đoàn chuỗi siêu thị Hồng Giai, trước bữa cơm tối qua anh cũng không biết gì về chuyện này, mà đó là ý riêng của mẹ anh. Nhưng anh nghĩ Bạch phu nhân dường như cũng không hài lòng về anh lắm, chuyện này chắc cũng không giải quyết được gì đâu.”

Bình An hơi ngẩn ra, “Em thật không ngờ Bạch Hàm lại có... gia thế tốt như vậy, cô ấy mỗi ngày còn ra ngoài làm thêm kiếm tiền nữa đó, cá tính thật kỳ lạ quá.”

“Hôm nay hẹn em ra đây cũng chỉ muốn giải thích cho em những việc này. Đừng lo cho anh, anh sẽ không dễ buông xuôi như vậy đâu.” Ôn Triệu Dung cười vang, như vẫn là thanh niên đẹp trai lạc quan sáng chói như ánh mặt trời thuở nào...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Chính Tôi Mới Trèo Cao

Bình An còn muốn hỏi thêm chuyện liên quan đến Bạch Hàm nhưng vì Ôn Triệu Dung cũng biết không nhiều, hơn nữa cũng chả hăng hái gì với đề tài này bởi đến tột cùng Bạch Hàm là ai anh cũng không có hứng thú để biết. Theo ý anh, anh và Bạch Hàm cũng chỉ là người qua đường mà thôi.

“Học trường, vậy rốt cuộc anh định làm gì? Tính đám cưới thật à?” Bình An quan tâm.

Ôn Triệu Dung buồn cười hỏi, “Sao, em hy vọng anh đám cưới đến vậy à?”

“Cũng không phải là hy vọng, chủ yếu là dù có đám cưới thì em cũng muốn anh cảm thấy trong lòng tình nguyện, chứ kết hôn với người mà mình không thích cũng khó chịu lắm.” Bình An nói chân thành.

“Người anh thích...” Ôn Triệu Dung nhìn cô, nửa đùa nửa thật, “Nếu thật sự muốn đám cưới, anh cũng chỉ muốn đám cưới với em.”

Bình An liếc trắng mắt, “Lửa cháy đến đít rồi mà anh còn nói giỡn.”

Nói giỡn hay không tự lòng anh rõ nhất. Thật ra, nếu như không thể sống chung với người mình thích thì với bất kỳ ai khác cũng như nhau cả thôi. Từ đầu, anh thật sự muốn như vậy, nhưng hiện tại ý tưởng của anh dường như đã thay đổi rồi, anh vẫn muốn cố gắng thêm chút nữa, cố gắng làm được người đủ năng lực đứng bên cạnh cô che gió che mưa.

“Bình An, anh nói thật lòng nhé, tình huống gia tộc nhà anh rất phức tạp, em không nên bị cuốn vào.” Ôn Triệu Dung nói, “Tình huống bên Nghiêm gia em cũng biết rồi đấy, có một số việc nếu có thể tránh được thì liền tránh ngay, đừng để đến lúc đó phải chịu uất ức. Nhưng mà anh nghĩ Nghiêm Túc sẽ không để em phải chịu uất ức gì đâu.”

Đến giờ anh cũng không biết Nghiêm Túc thật sự mạnh mẽ đến mức nào, nhưng chắc chắn có thể bảo vệ tốt người mà anh ấy muốn bảo vệ.

“Chuyện Nghiêm gia mắc mớ gì tới em, em có phải người nhà họ đâu.” Bình An vô tâm phất phất tay, “Nếu học trưởng đã định liệu trước được rồi, vậy thì em an tâm. Bất kể anh làm cái gì, em đều sẽ ủng hộ anh.”

Ôn Triệu Dung cảm kích nhìn Bình An, “Bình An, cảm ơn em.”

Bình An cười rục rờ, “Chúng ta là bạn, quan tâm lẫn nhau mới phải mà.”

“Được rồi. Anh phải về nhà đây, từ tối qua đến giờ cũng chưa về đấy.” Ôn Triệu Dung đứng lên, vì trốn tránh chất vấn của mẹ, tối hôm qua anh ngủ lại nhà trọ của mình.

Nhìn đồng hồ, chắc cũng sắp đến giờ ba về nhà rồi, Bình An cũng đứng lên, “Học trưởng, nếu thật sự có gì cần em giúp đỡ thì đừng ngại nhé.” Cô thật sự rất muốn giúp đỡ Ôn Triệu Dung.

Ôn Triệu Dung cười sáng ngời, “Được.”

Sau khi tạm biệt Bình An, Ôn Triệu Dung lên xe của mình, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, ánh mặt trời phóng khoáng trong mắt bị thay thế bởi sự thâm trầm. Anh nổ máy xe, chạy về hướng nhà mình.

Về đến nhà, phòng khách to thế mà lại yên tĩnh không tiếng động, anh lắc đầu, đi về phía phòng của Ôn Quốc Quang cha anh. Từ sau khi Ôn

Triệu Mẫn mất tích, Ôn Quốc Quang liền bệnh nặng không dậy nổi, đến giờ vẫn chưa thấy khởi sắc lên được chút nào.

“Ba, hôm nay có khá hơn chút nào không?” Anh gõ cửa rồi đi vào, thấy Ôn Quốc Quang đứng bên cửa sổ sát đất liền nhỏ giọng quan tâm hỏi một câu.

Ôn Quốc Quang xoay người lại, nhìn thấy con trai thứ, khuôn mặt tái nhợt vàng như nền lộ ra nụ cười nhẹ, “Về rồi đấy hả? Gặp mẹ con chưa?”

“Không biết mẹ đã bớt giận chưa?” Ôn Triệu Dung đi tới, đỡ tay Ôn Quốc Quang ngồi xuống sofa bên cạnh.

“Tức hết cả một buổi tối, chắc giờ đã nguôi nguôi rồi. Hôm nay con có đến công ty không? Phía bác cả con còn cố ý gây khó khăn cho con à?” Ôn Quốc Quang ho khan vài tiếng, khàn giọng hỏi.

Ôn Triệu Dung vỗ nhẹ lên lưng ông, “Ba, ba phải dưỡng thân thể cho khỏe lên đi đã, chuyện công ty không cần phải lo lắng, con sẽ giải quyết.”

“Giải quyết? Con nghĩ phải giải quyết thế nào? Bác cả con và Triệu Tân đã lôi kéo được Nguyệt Nga, đến lúc đó bọn họ cùng nhau đối phó con thì công ty này còn có chỗ cho chúng ta ngồi sao?” Thanh âm đầy lửa giận hừng hực của Ôn phu nhân từ ngoài cửa truyền vào, khuôn mặt không hóa trang nhìn như mất hết tinh thần.

Ôn Triệu Dung cảm giác não mình lại có gì đó đập thành thạch đầu đón, vô lực vuốt vuốt giữa mày, “Mẹ, về nhà thì đừng nói chuyện công ty nữa. Con sẽ có biện pháp, mẹ với ba không cần lo lắng.”

“Biện pháp? Con có biện pháp gì, nói mẹ nghe thử xem. Sắp xếp chu đáo để con nói chuyện với cô Bạch nhà người ta sao con không làm, lại đi chào hỏi con bé không đứng đắn kia. Nó giúp được gì cho con? Nếu giờ Anh Hai

con đang ở đây, đám người bên Ôn Quốc Hoa có dám đối xử với chúng ta như vậy không?” Ôn phu nhân nói xong hốc mắt liền đỏ lên, bà hao tâm tổn sức là vì cái nhà này thế mà cả hai đứa con trai đều không cảm kích, ai biết được lòng bà khổ sở đâu cơ chứ.

“Mẹ, tụi con còn chưa đến mức phải dựa vào bán đứng hôn nhân mới có thể tự cứu.” Ôn Triệu Dung nhấn mạnh, anh thật sự không muốn nghe mẹ lao thẳng vào việc so sánh giữa anh và Anh Hai.

“Cái gì mà bán đứng!” Ôn phu nhân cao giọng, “Mẹ muốn tốt cho con, chẳng lẽ con cho rằng con bé không đứng đắn kia mới có lợi cho con ấ à?”

“Bình An không phải là cô gái không đứng đắn.” Ôn Triệu Dung đứng lên, hít sâu rồi thở ra một hơi dài để mình không bị kích động mà phiền não, “Mẹ, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa. Sức khỏe ba không tốt, để ba an tâm dưỡng bệnh đi.”

Ôn Quốc Quang nghe đối thoại giữa vợ và con trai thì cũng hiểu được tình huống công ty còn bết bát hơn ông tưởng tượng, sắc mặt càng thêm khó nhìn hơn lúc nãy, cứ trắng bệch như chết.

“Nếu con thật sự suy nghĩ cho ba thì lập tức đến xin lỗi cô Bạch đi. Tội qua con thật vô phép.” Ôn phu nhân liếc chồng một cái, giọng nhỏ xuống.

“Con sẽ không đi.” Giọng Ôn Triệu Dung rất kiên quyết.

“Con...”

“Đủ rồi.” Ôn Quốc Quang nặng nề quát một tiếng, rồi lại vì quá kích động mà ho khù khụ, “Khụ khụ, tôi vô dụng chứ có liên quan gì đến Triệu Dung đâu, không thể lấy hôn nhân của Triệu Dung ra mà buôn bán. Cô đã mất đứa con lớn rồi, giờ còn muốn mất một đứa nữa sao?”

Lời này của ông lại đâm vào chỗ đau trong lòng Ôn phu nhân, lập tức làm bà rơi nước mắt.

Bà tự nhận là bà đã tận tâm tận lực, toàn tâm toàn ý vì muốn tốt cho cái nhà này, cho chồng và hai con. Ngăn cản con lớn ở cùng một mình tinh tai tiếng cũng là vì suy nghĩ cho tương lai sự nghiệp của nó. Nó không cảm kích thì thôi, đã vậy còn trốn đi. Con thứ thì còn tệ hơn, vì giúp nó đứng vững trong công ty nên bà muốn tìm cho nó một cô vợ môn đăng hộ đối, thế mà ngay cả mặt bà nó cũng không nể mà đứng dậy bỏ đi ngay. Bà làm mẹ kiểu này thật cũng quá khổ đi mà.

Ôn Quốc Quang không cảm thông với nước mắt của vợ chút nào, ông nhìn Ôn Triệu Dung, “Nếu con thích cô gái kia, vậy mang về cho ba mẹ xem mặt một chút.”

“Tôi không cho phép.” Ôn phu nhân nghe vậy lập tức hét lên, “Con bé kia chẳng có chút tố chất nào, làm sao làm nổi bật được Triệu Dung của chúng ta.”

“Mẹ.” Ôn Triệu Dung rất cuộc không thể nhịn được nữa, cao giọng, “Không phải Bình An không xứng với con, mà là con không với cao tới cô ấy nổi.”

“Con bé đó có là gì đâu...” Ôn phu nhân lúc nào cũng xem những đứa con trai của mình tốt đẹp mọi mặt, cô gái nào cũng không xứng với các anh.

“Mẹ, cô ấy là Phương Bình An.” Ôn Triệu Dung nghiêm mặt nói.

Ôn phu nhân hừ một tiếng, “Mẹ mặc kệ con bé là cái gì An.”

“Phương Bình An? Con gái Phương Hữu Lợi?” Mặc dù Ôn Quốc Quang đang bệnh nhưng đầu óc vẫn còn nhanh nhẹn, lập tức liền nhớ lại đã từng

gặp cô bé này tại tiệc rượu. Đó là một cô gái khí chất tươi mát thanh tú nhã nhặn, tính tình tu dưỡng tốt, không hề giống với lời chê bai của vợ mình.

Ôn Triệu Dung gật đầu, “Đúng là cô ấy.”

“Con bé đó là Phương Bình An?” Sắc mặt Ôn phu nhân lúc đỏ lúc trắng. Lúc bà chọn thí sinh có thể làm vợ Ôn Triệu Dung, Phương Bình An là lựa chọn đầu tiên của bà, nhưng vì nghĩ cô là cành vàng lá ngọc, sợ Phương gia sẽ xem thường Ôn gia nên mới không tính tiếp, thậm chí ngay cả tìm tư liệu để xem một chút về cô cũng không làm. Nếu biết trước con trai quen biết với con bé, bà sẽ trực tiếp tới cửa cầu hôn...

“Mẹ, mẹ cũng đừng nghĩ là Bình An sẽ đồng ý đám cưới với Ôn gia, Phương Hữu Lợi sẽ không đồng ý.” Ai hiểu mẹ bằng con, Ôn Triệu Dung lập tức biết Ôn phu nhân đang nghĩ gì.

Ôn Quốc Quang cũng than một tiếng, “Hôn nhân của con nó là chuyện trọng đại cả đời, cô cứ để cho nó tự thân vận động thôi.”

“Tôi làm vậy là vì ai hả, các người không cảm kích thì tôi mặc kệ, sau này có bị mấy kẻ kia đuổi khỏi công ty thì cùng mất mặt vậy.” Ôn phu nhân tức giận phất tay rời khỏi phòng.

“Mẹ.” Ôn Triệu Dung cảm thấy bất lực vô cùng.

“Đừng để ý đến bà ấy, giận một chút rồi thôi ấy mà. Con ngồi xuống, nói ba nghe một chút về chuyện công ty...” Ôn Quốc Quang cầm gối dựa đặt sau lưng, kêu Ôn Triệu Dung ngồi đối diện nói chuyện với ông.

Ổng kính quay lại bên Bình An.

Sau khi từ quán trà ra, Bình An đi thẳng về nhà. Phương Hữu Lợi còn chưa về, cô và Dì Liên tíu tít trong bếp chuẩn bị cơm tối, ba món ăn một món canh.

“Canh cá trích nấu sắn dây này ông Phương thích ăn nhất, không ngờ Bình An cũng biết nấu, mà nấu cũng không tệ nha.” Dì Liên kinh ngạc nhìn động tác thành thạo của Bình An, sao mới chưa bao lâu mà tài nấu nướng của con bé giống như tiến bộ không ít vậy.

“Dạ, vì để chăm sóc ba, con cố ý đi học lớp nấu ăn đấy.” Bình An cười nói. Tài nấu nướng này của cô chỉ được học sau khi gả cho Lê Thiên Thần, nhưng nếu không tìm một lý do hợp lý thì chắc chắn Dì Liên sẽ cảm thấy kỳ quái.

“Nếu ông chủ biết được tấm lòng của con nhất định sẽ rất vui.” Nghi ngờ trong lòng Dì Liên được xóa tan, càng cảm thấy thiên kim tiểu thư trước mắt này thật đáng quý.

Bình An cười ngọt ngào, chiên sơ cá trích trong dầu rồi thả vào nồi nấu canh.

Bên ngoài truyền đến tiếng cửa mở, Dì Liên lập tức cười nói, “Ông chủ về.”

“Được rồi, chút nữa con xào rau.” Nấu canh cần hơn một giờ, nghỉ tay một chút rồi quay lại làm đồ ăn khác sau.

Bước từ phòng bếp ra nhà ngoài cũng vừa nhìn thấy Phương Hữu Lợi đi vào phòng khách, Bình An vui sướng hô một tiếng, “Ba.”

Rồi chạy tới ôm cổ Phương Hữu Lợi nũng nịu, “Ba, hôm nay con nấu cho ba nồi canh cá trích đó nha, ba nhất định phải ăn hết đó.”

Phương Hữu Lợi cười ha ha, “Được được, có khó ăn ba cũng ráng nuốt bằng hết.”

Bình An nhăn mũi, “Ba, ba phải có lòng tin với con gái một chút chứ, con cũng đi học lớp nấu ăn rồi chứ bộ.”

Hồng Dịch Vũ từ cửa vào, trên tay còn kéo theo một cặp da nhỏ mà Phương Hữu Lợi thường dùng khi đi công tác, “Chủ Tịch từ chối dự xã giao chỉ để về nhà ăn cơm với cô thôi đấy.”

“Đương nhiên rồi, con gái quan trọng hơn mọi thứ, đúng không ba?”
Bình An cười hì hì hỏi, vừa đón lấy cặp da từ tay Hồng Dịch Vũ.

Phương Hữu Lợi gật đầu, “Chính xác.”

Bình An càng cười vui vẻ hơn, “Con đi mở nước tắm cho ba nhé. Ba nè, lên ngâm bồn chút cho dần gân dần cốt, xuống tới là có thể ăn được ngay.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Đây Là Lần Đầu Tiên Cô Đánh Cuộc

Cất cặp da vào thư phòng cho Phương Hữu Lợi, rồi mở nước tắm, nhỏ vào nước vài giọt tinh dầu nhân sâm có thể giúp giảm bớt mệt nhọc, tăng cường thể lực, thử xem nước đủ ấm chưa rồi Bình An mới hài lòng đi xuống lầu. Phương Hữu Lợi vẫn còn dằn dò gì đó với Hồng Dịch Vũ.

Bình An đi tới, nói, “Về nhà rồi thôi ba đừng bàn chuyện công việc gì nữa.”

Phương Hữu Lợi và Hồng Dịch Vũ dừng nói, nhìn cô mỉm cười, “Được rồi, không nói nữa. Ba đi lên trước, hai người nói chuyện với nhau đi.”

“Đại ca Hồng ở lại ăn cơm với nhà em chứ?” Phương Hữu Lợi lên lầu rồi, Bình An mới ngồi xuống ghế sa lon, nhìn Hồng Dịch Vũ đang ngồi ghế đối diện uống trà, mời.

Hồng Dịch Vũ cười, “Không, tối nay có hẹn ăn cơm cùng Mẫn Nhi.”

“A, Mẫn Nhi dạo này thế nào?” Bình An hỏi.

“Mới bước chân ra ngoài xã hội nên chắc còn chưa quen. Giờ đang thực tập làm cô giáo ở trường, sau khi tốt nghiệp sẽ chính thức được phân công công việc.” Nhắc tới cô em gái mình thương yêu nhất, cả khuôn mặt Hồng Dịch Vũ như sáng hẳn lên.

Tâm Hồng Mẫn Nhi không đặt ở việc dạy học thì làm sao có thể quen được đây? Bình An có thể hiểu được tấm lòng yêu thương em gái của Hồng

Dịch Vũ nhưng vẫn thử dò xét, “Mẫn Nhi rất xinh đẹp, lại đa tài đa nghệ, thừa sức làm ngôi sao nha.”

“Giới giải trí quá phức tạp, nửa bước cũng không thể bước vào.” Hồng Dịch Vũ trả lời ngay tắp lự, anh làm việc ở Phương Thị đã tiếp xúc với bao nhiêu ngôi sao Giới giải trí rồi nên vô cùng phản cảm với cái vòng luẩn quẩn vinh quang và bóng tối sau lưng đó.

“Chỉ cần giữ mình trong sạch thì sẽ không có vấn đề gì.” Phải nói câu này của Bình An chưa đủ sức thuyết phục, ngay chính cô cũng biết hoàn cảnh Giới giải trí là dạng gì.

Hồng Dịch Vũ chỉ cười cười, cũng không phản bác cô.

Không bao lâu sau, Hồng Dịch Vũ nhận được điện thoại của Hồng Mẫn Nhi liền nói đôi câu từ biệt Bình An rồi rời đi.

Bình An vào bếp làm thêm mấy món ăn. Lúc này đã năm rưỡi chiều, vừa đến thời gian cơm tối, mùi thơm thanh khiết của canh cá đã nhẹ nhàng tỏa ra. Dì Liên cười nói, “Tương lai ai cưới được con nhất định là có phúc lắm đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, ai không lấy được con thật là vô phúc.” Bình An vừa cười vừa tuyên bố đồng dạng.

Dì Liên cười, mắt nhìn Bình An đầy yêu thương, trong lòng cũng đang cảm khái: phu nhân dưới cửa tuyền mà biết được con gái trưởng thành thông minh hiền tuệ lại trong sáng như một quả cầu thủy tinh như vậy thì nhất định sẽ hết sức vui mừng.

Nửa giờ sau, Bình An đã chuẩn bị cơm tối xong. Phương Hữu Lợi mặc quần áo trong nhà từ trên lầu xuống, ngửi được mùi thơm của cơm chín và thức ăn thì không nhịn được vui vẻ cười to, “Coi bộ con thật sự nói được

làm được ha, tối nay ba được ăn thức ăn do chính tay con gái mình làm rồi.”

“Bình An sáng sớm đã xắn tay áo chuẩn bị rồi, ngay cả xắt nguyên liệu cũng muốn tự mình kiểm tra, hôm nay ông chủ phải ăn no kênh bụng một bữa rồi đó.” Dì Liên vừa bưng thức ăn ra ngoài vừa cười nói với Phương Hữu Lợi.

Bình An vẫn còn đang xem canh cá, quay đầu lại nói, “Ba, ba chờ chút, canh xong ngay đây.”

Phương Hữu Lợi ngồi xuống bàn cơm, “Được, hôm nay phải nếm thử tay nghề nấu ăn của Bình An xem thế nào.”

Dì Liên dọn xong chén đũa liền ra khu người giúp việc phía sau ăn cơm. Tài xế, người làm vườn và người giúp việc Phương gia cùng ở tại nhà lâu sau biệt thự.

Mùi thơm đậm đà của canh cá nhẹ nhàng bay ra, Bình An tắt bếp, múc hai chén canh, “Ba, ăn canh trước đi.”

Phương Hữu Lợi nhìn nước canh màu trắng sữa được đựng trong chén kiểu trắng như ngọc, hương vị trong lành ngọt ngào quanh quẩn trong hơi thở thì mắt sáng lên, nếm thử một miếng, tán thưởng nói, “Vị rất ngon.”

Ông chưa bao giờ yêu cầu quá nhiều với con gái. Con gái người khác từ nhỏ đã bị đưa đi học đủ các loại tài nghệ, tài nấu nướng, tài pha trà, tài đàn ca gì cũng phải học, còn ông lại cho rằng tất cả phải do Bình An lựa chọn theo sở thích của mình, chỉ cần học các kiến thức cơ bản để có thể sinh tồn và thích ứng với xã hội thôi, sống mà trái tim đầu óc vui vẻ là tốt rồi.

Những phương diện tài nghệ khác của Bình An cũng chỉ để làm đẹp.

“VẬY ba phải ăn nhiều chút nghe.” ĐƯỢC Phương Hữu Lợi khen ngợi, Bình An càng thêm vui sướng.

“Con học nấu nướng từ khi nào vậy, trước đây vẫn nói chỉ biết nấu nồi cháo thôi mà, giờ có khi nấu nguyên một tiệc ‘Mãn Hán toàn tịch’* cũng có thể làm được không chừng.” Phương Hữu Lợi trêu ghẹo hỏi.

(*) Mãn Hán toàn tịch: Bữa đại tiệc bao gồm 6 buổi tiệc trong 3 ngày với hơn 300 món, trong đó có 196 món chính và 124 món ăn nhẹ, tổng cộng có 320 món. Tùy theo cách đếm số món, ít nhất tuyệt đối cũng có 108 món.

Bình An cười, “Tại con thấy cũng hay, con lên mạng xem người ta làm thế nào rồi học thêm ở lớp nấu ăn. Ba, con cũng có tiềm chất làm hiền thê lương mẫu đó nha.”

Phương Hữu Lợi cười ha ha, “Ừ, không tệ, rất hiền lành, gả ra ngoài được rồi.”

“Ba, chẳng lẽ con không học nấu ăn thì không ai thèm lấy hả?” Bình An hờn dỗi.

“VẬY cũng khó nói, nhưng mà không sao, ba có thể nuôi con cả đời được mà.” Phương Hữu Lợi tiếp tục nói đùa cùng con gái.

Bình An cau mũi, “Con thèm ba nuôi cả đời chắc, về sau con chăm sóc ba.”

Phương Hữu Lợi mỉm cười nhìn cô, trong mắt đầy vẻ cưng chiều, “Còn muốn chăm sóc ba cơ đấy.”

“ĐÓ là chuyện đương nhiên.” Bình An gấp cho Phương Hữu Lợi một miếng gà chặt, thuận miệng hỏi, “Ba, mấy ngày nay ba bận gì vậy? Chẳng phải bên Phượng Hoàng Thành đã đi vào quỹ đạo rồi sao?”

“Phượng Hoàng Thành thì không có vấn đề gì, thôn dân phụ cận vốn có chút ý kiến nhưng đã khai thông với Chủ Tịch thôn rồi nên chắc cũng không còn vấn đề gì lớn. Cái chính là gần đây công ty đang muốn nhanh chóng trả giá để mua một khu khác nên mới bận rộn một chút.” Phượng Hữu Lợi luôn luôn kiên nhẫn giải thích chuyện công ty với Bình An.

Bình An nghĩ đến chuyện mà gần đây cô đã suy đi tính lại, do dự một lát mới mở miệng hỏi, “Ba, kể bên Phượng Hoàng Thành hình như vẫn còn một khu đất trống trọt đúng không? Mảnh đất kia Chính phủ có cho khai thác không?”

“Mảnh đất kia là sở hữu riêng của tập thể thôn Đông An, nếu muốn mua lại sẽ phải thảo luận với Chủ Tịch thôn của họ. Sao vậy? Con thấy mảnh đó có thể mua được à?”

“Con cũng chỉ muốn đánh cuộc một keo mà thôi. Hiện tại đất trong trung tâm thành phố đã bị nâng giá tận trời rồi, trong khi ngoài ngoài ô lại không ai để ý. Mặc dù từ giờ đến lúc Phượng Hoàng Thành hoàn tất còn khá lâu nhưng con thấy nơi đó rất có tiềm năng, nếu mua lại được thì tương lai chắc chắn sẽ không bị thiệt đâu.” Dĩ nhiên Bình An sẽ không nói với Phượng Hữu Lợi rằng tương lai vì sự có mặt của Phượng Hoàng Thành mà các khu đất xung quanh đó sẽ nức lên thuyền lên, nên thay một lý do khác để thuyết phục ba ủng hộ ý tưởng của cô.

“Mảnh đất kia cũng khá đấy, nhưng vì công ty đã có tới mấy công trình đang tiến hành đồng thời nên tạm thời chằng dư dả để đi thương lượng.” Phượng Hữu Lợi tán thưởng nhìn Bình An, để làm một người lãnh đạo và ra quyết sách cho công ty thì Bình An tạm thời còn chưa có được sự quyết đoán cần có, nhưng sự nhạy cảm và năng lực phán đoán thị trường đã không thua gì những nhân tài trong công ty.

Bình An cắn đũa cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói bằng giọng rất nghiêm túc, “Ba, con có chuyện này muốn thương lượng với ba được không?”

“Chuyện gì?” Phương Hữu Lợi hỏi.

“Con muốn dùng trước khối tài sản mẹ để lại cho con.” Bình An nhỏ giọng nói, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi ngẩn ra, nhìn sâu vào mắt Bình An rồi mới hỏi, “Muốn mua luôn mảnh đất kia?”

“Con tin tưởng vào phán đoán của mình, tương lai mảnh đất kia nhất định sẽ rất thịnh vượng.”

Cái tốt của trọng sinh là có thể biết trước hướng đi của tương lai hơn người khác, có một số việc cô không có khả năng thay đổi, nhưng chỉ cần có thể xoay chuyển được quỹ đạo vận mệnh của cô, dù chỉ là một tia hy vọng, cô cũng sẽ không bỏ qua.

“Bình An, giờ con đã xác định tương lai con sẽ đi con đường nào chưa? Thương trường là chiến trường, cá lớn nuốt cá bé, không phải dễ đâu.” Phương Hữu Lợi cũng không phản đối, ông để chén đũa trong tay xuống chăm chú nhìn Bình An, hỏi bằng giọng nghiêm túc.

“Con rất xác định. Ba, không ai có thể thay đổi quyết tâm bước vào Phương Thị của con. Con không muốn làm một bình hoa, cũng không muốn làm một kẻ không có lý tưởng. Cuộc đời của con, con phải tự đi.” Trong cái tích tắc cô mở mắt ra sau khi được trọng sinh, cô đã lập tức không hoài nghi gì về con đường mà cô nên đi.

Nếu con gái đã hạ quyết tâm lớn như vậy, ông còn gì mà do dự nữa? Dù có yêu thương con đến đâu thì cũng không thể chăm sóc cô cả đời. Để Bình An có được năng lực có thể tự bảo hộ mình thì mặc kệ chịu khổ kiểu gì đều đáng giá hết. Tuy ông cũng thấy mảnh đất kia rất có triển vọng, nhưng ai có thể bảo đảm được tương lai? Ông có thể ngăn cản Bình An nhưng ông không muốn làm vậy, nếu Bình An có thể đầu tư thành công lần này, đây có

thể nói là một khích lệ rất tốt đối với con, còn nếu như thất bại thì cứ coi như là đóng học phí vào đời đi.

Nhưng muốn mua được mảnh đất này sợ là cũng không phải chuyện dễ đâu.

“Tư tưởng của dân thôn Đông An có vẻ còn rất truyền thống, không dễ đồng ý bán đất trống trọt cho con đâu. Tốt nhất con nên đàm phán mua đất với tập thể dân nơi đó, nếu chỉ một hai hộ không chịu bán thì chắc chắn sẽ rất phiền toái.” Phương Hữu Lợi nhắc nhở Bình An.

“Ba yên tâm, con nhất định sẽ thuyết phục những thôn dân nơi đó. Con cũng không mong là việc này có thể đàm phán xong trong ngày một ngày hai, trước tiên con sẽ tìm hiểu rõ ràng đã rồi mới ra tay.” Cô cũng không biểu hiện vẻ tự tin tràn đầy mà chỉ có quyết tâm trong lòng.

“Vậy con tìm thời gian nói chuyện này với bà ngoại đi, chỉ cần bà đồng ý, con có thể dùng khoản tiền kia.” Phương Hữu Lợi gật đầu đáp ứng.

Mắt Bình An sáng rực, vui vẻ kêu lên, “Nói vậy là ba đồng ý?”

“Ba đồng ý, nhưng chuyện con mua đất ba sẽ không nhúng tay, thành công hay không phải dựa vào chính con. Nếu có gì không hiểu thì có thể hỏi Hồng Dịch Vũ hoặc các quản lý khác của công ty, không nên tự mình ẩu tả mà làm xằng làm bậy đó.” Phương Hữu Lợi nói.

“Dạ, có cái gì không hiểu con nhất định sẽ khiêm tốn học hỏi. Nói tóm lại, con sẽ không để cho ba thất vọng.” Bình An mặt mày hớn hờ, nghĩ bụng sẽ đi tìm bà ngoại nói chuyện này ngay ngày mai.

Phương Hữu Lợi cười nhìn cô, “Đúng rồi, hai ngày nữa Bác Hai và cô cô của con sẽ tới Thành phố G, đến lúc đó đi ăn bữa cơm với họ.”

Nghe hai nhà Phương Hữu Kiệt và Phương Khiết Hoa sẽ tới đây, vui vẻ trong lòng Bình An lập tức xìu hết một nửa, “A, bác trai và cô cô tới dự họp ạ?”

“Ừ.” Rõ ràng Phương Hữu Lợi cũng không thích nhắc tới ông anh trai và cô em gái này, “Đến lúc đó họ sẽ ở tại khách sạn do công ty sắp xếp.”

Bình An cũng không muốn nhắc nhiều tới những “cực phẩm” thân thích này nên chuyển sang nói các chuyện lý thú khác với Phương Hữu Lợi.

Ngày hôm sau, Phương Hữu Lợi có được một ngày thanh nhàn hiếm có nên cùng Bình An đến nhà Viên lão phu nhân. Viên lão phu nhân vốn đang càu nhàu con rể và cháu gái đã rất lâu không có đến thăm bà rồi, ai ngờ miệng còn chưa “niệm” xong thì họ đã tới cửa, bà liền cười toe như một đóa hoa.

“Tôi còn định gọi điện thoại đấy chứ, ai dè các người đã tới rồi.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Nhắc Lại Chuyện Cũ

Phương Hữu Lợi và Bình An vừa đi vào phòng khách vừa giải thích, “Dạo này công ty bận quá nên con không có thời gian lại đây. Hôm nay rất cuộc cũng có một ngày rảnh rang nên đến thăm mẹ ngay.”

Bình An vô cùng thân thiết kéo cánh tay Viên lão phu nhân, “Bà ngoại, gần đây con cũng bận. Mà bà cũng biết mà, dù con không tới nhưng lòng con lúc nào cũng nhớ bà hết đó.”

“Ba hoa vừa vừa thôi. Ba con bận chuyện công ty thì còn chấp nhận được, con thì bận cái gì, ghét bỏ bà ngoại là bà già lụm cùm rồi phải không?” Viên lão phu nhân bẹo hai má gầy đi không ít của Bình An, phì phì ra vẻ tức giận hỏi.

“Ai da ai da, đau nha, bà ngoại. Con nào dám ghét bỏ bà, ‘Ánh trăng nói hộ lòng con’* nha, con kính yêu bà giống như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không dứt...” Bình An hôn chụt một cái lên mặt Viên lão phu nhân, nịnh nọt làm nũng vô cùng hăng hái.

Viên lão phu nhân nhin không được bật cười, tức giận ký một cái lên trán Bình An, “Coi như con tiêu rồi, ánh trăng làm gì nói hộ lòng con được.”

Bình An cười hì hì mời Viên lão phu nhân ngồi xuống, vô cùng thật lòng, “Bà ngoại, đúng là con không ngoan, về sau nhất định sẽ thường xuyên đến thăm bà.”

“Tuổi trẻ có thể giới của tuổi trẻ, nếu con ở với bà suốt thì đến phiên bà không chịu nổi đấy.” Viên lão phu nhân chỉ muốn đùa với Bình An thôi chứ

sao nữ để cô ngày ngày lãng phí thời gian tuổi trẻ mà ở với một bà già như bà được chứ.

“Hóa ra là bà ngoại ghét con.” Bình An mếu máo, ấm ức ôm gối ôm.

Thật ra thì cô hiểu, người già thường dễ cảm thấy cô đơn, huống chi bà ngoại lại mất cả chồng và con gái, tuy nhìn bề ngoài thì thân thể cường tráng đấy nhưng trong lòng nhất định là vô cùng cô độc. Kiếp trước cô chỉ lo nghĩ cho mình mà không nghĩ đến cảm xúc của bà ngoại, đời này cô không thể coi thường người thân bên mình như thế nữa, nhất định phải dành nhiều thời gian cho họ.

“Mẹ, hay là mẹ về ở với chúng con đi, có thể chăm sóc lẫn nhau cũng tốt lắm.” Phương Hữu Lợi vẫn muốn thay người vợ quá cố chăm sóc mẹ vợ, cứ nghĩ đến cảnh mẹ vợ thui thủi một mình trong cái biệt thự lớn thế này ông cũng không an tâm chút nào.

“Mẹ ở một mình mới thanh tĩnh, hơn nữa bạn già của mẹ đều ở gần đây nên mẹ mới luyến tiếc không muốn chuyển đi đấy chứ.” Viên lão phu nhân cười nói.

“Bà ngoại, bà về ở với con thì cũng có thể thường xuyên lại đây tìm bạn già của bà được mà.” Bình An khuyên nhủ.

Viên lão phu nhân vỗ vỗ đầu cô, “Bà ở đây thật sự rất tốt, đừng lo lắng cho bà, tuần sau còn đi du lịch Quế Lâm với vài bạn già nữa kia.”

“Đi Quế Lâm? Bà ngoại muốn đi với ai vậy?” Bình An hỏi, cô không yên tâm lắm mỗi khi bà lão đi xa nhà.

“Nghiêm lão phu nhân cũng sẽ đi, thật ra thì mấy đồng nghiệp cũ của bà tham gia vào một đoàn du lịch ấy mà. Con yên tâm, bà cũng thường đi du lịch nên biết rõ phải tự chăm sóc mình thế nào chứ.” Viên lão phu nhân liếc một cái thì biết ngay là Bình An đang lo lắng cái gì, cười trấn an cô.

Bình An nói, “Toàn là người cao tuổi cả, hay con đi cùng với bà nhé?”

Viên lão phu nhân giận dỗi háy cô, “Sao vậy, bộ già cả thì không đi du lịch được à? Chính vì bọn bà nhân lúc hiện tại vẫn còn đi lại được mới đi ngắm cảnh du lịch khắp nơi chứ, chứ ở đây với một con nhóc lừa đảo như cô thì có gì vui đâu.”

“Ba.” Bình An nhìn về phía Phương Hữu Lợi, hy vọng ông cũng khuyên Viên lão phu nhân vài lời.

Phương Hữu Lợi làm con rể Viên lão phu nhân hơn hai mươi năm nên đương nhiên hiểu rất rõ tính tình mẹ vợ. Viên lão phu nhân chưa bao giờ ý y vào sức khỏe, nếu không nắm chắc trăm phần trăm thì chắc chắn bà sẽ không đi du lịch. Hơn nữa, ông cũng cảm thấy người già mà suốt ngày ru rú trong nhà cũng không tốt chút nào, có thể đi ra ngoài chơi cũng giúp ích cho thân thể khỏe mạnh, “Mẹ, vậy mẹ phải chú ý an toàn, có chuyện gì thì gọi điện cho con.”

Ngay cả ba cũng đồng ý? Bình An chu môi, “Sao ba không giúp khuyên bà ngoại vậy.”

Viên lão phu nhân cười, “Ai giống con đâu hả, mới tí tuổi đầu mà cứ buồn lo vô cớ. Đây có phải lần đầu tiên bà đi du lịch cùng đoàn đâu, huống chi lần này còn có Nghiêm lão phu nhân mà.”

“Vậy bà mỗi ngày đều phải gọi điện cho con đó.” Bình An thỏa hiệp, hình như đúng là cô lo bò trắng răng rồi, tuy biết rằng trong vòng hai năm tới bà ngoại vẫn luôn khỏe mạnh nhưng cô vẫn rất quan tâm.

“Được rồi.” Viên lão phu nhân cười ha ha gật đầu.

Hàn huyên một lát thì cũng đã đến giờ cơm trưa, Phương Hữu Lợi đề nghị ra tiệm ăn món Triều Châu, Viên lão phu nhân nghĩ dù sao hôm nay bà cũng không có chuẩn bị sẵn món gì nên lập tức đồng ý ăn cơm bên ngoài.

Lúc ăn cơm, Phương Hữu Lợi nói chuyện cùng Viên lão phu nhân còn Bình An thì chẳng có lòng dạ nào mà nghe xem hai người nói gì. Cô vẫn còn đang nghĩ xem phải làm thế nào để đề cập với Viên lão phu nhân việc cô muốn dùng trước số tài sản mà mẹ để lại cho cô.

“Chuyện công ty tất nhiên quan trọng, nhưng con cũng phải chú ý sức khỏe.” Viên lão phu nhân hạ giọng nói với Phương Hữu Lợi, mắt nhìn về phía Bình An, “Mẹ cũng nên nhắc lại chuyện cũ một chút. Bình An đã 20 rồi, cũng không còn là đứa con nít nữa nên không cần con lúc nào cũng coi chừng, con hẳn phải nghĩ cho mình mới đúng.”

Phương Hữu Lợi mỉm cười nhìn Bình An, “Dù bất cứ lúc nào con vẫn coi con bé như đứa trẻ.”

“Không nghĩ tới việc tái hôn à?” Viên lão phu nhân cau mày trờng ông.

“Dạ có nghĩ chứ, nhưng mà chưa tìm được người thích hợp.” Phương Hữu Lợi nói, thật ra ông cũng chả ham thích gì ba cái chuyện tái hôn này lắm.

“Cô Lý lần trước truyền ra xì căng đan kia, con có mấy phần nghiêm túc?” Viên lão phu nhân hỏi.

Nghĩ đến Lý Tĩnh Dĩnh, mắt Phương Hữu Lợi thoáng hiện một tia chán ghét, giọng vẫn rất bình tĩnh, “Cô ta không thích hợp.”

Viên lão phu nhân gật đầu, hiểu được ý của con rể. Cái cô Lý Tĩnh Dĩnh kia vốn nhìn cũng khá, chỉ tiếc là chẳng thông minh chút nào. Mặc dù bà hy vọng con rể có thể tái hôn nhưng không tán thành việc tìm đại một phụ nữ bất kỳ nào đó để kết hôn, đặc biệt là khi cái cô Lý Tĩnh Dĩnh này còn dám lợi dụng Bình An. Quan hệ còn chưa thật sự xác định mà còn làm vậy, sau này xác định rồi thì sẽ chẳng đối xử khá hơn chút nào với Bình An đâu. Bà vốn đang lo lắng không biết có phải Phương Hữu Lợi đã có tình cảm với

Lý Tĩnh Dĩnh rồi nhưng chỉ vì nghĩ cho Bình An nên mới nhịn đau bỏ thứ mình yêu thích hay chẳng, nhưng hiện tại xem ra bà lo thừa rồi.

“Mẹ, con tạm thời không tính đến việc tái hôn, qua nhiều năm vậy rồi nên cũng đã thành thói quen.” Phương Hữu Lợi không muốn Viên lão phu nhân khuyên bảo nữa nên mở miệng nói giọng kiên quyết.

“Chẳng lẽ sau này con muốn sống một mình à? Sớm muộn gì rồi Bình An cũng phải lập gia đình.” Viên lão phu nhân lời trọng tình sâu khuyên bảo.

Phương Hữu Lợi cười sảng khoái, “VẬY chờ Bình An kết hôn, sau đó trở thành người ra quyết sách cho Phương Thị rồi thì chúng ta lại bàn tới vấn đề này.”

Viên lão phu nhân nhìn về phía Bình An, con nhóc này còn đắm chìm trong suy nghĩ của nó, “Thật sự muốn cho Bình An thừa kế Phương Thị à?”

“Đây là lựa chọn của chính con bé.” Phương Hữu Lợi trả lời.

“Con đồng ý?” Viên lão phu nhân nhỏ giọng hỏi.

Phương Hữu Lợi trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng dạ một tiếng.

Viên lão phu nhân không nói thêm về đề tài này nữa, đưa tay gõ một cái lên đầu Bình An, “Sắp ăn cơm bằng lỗ mũi rồi kìa, đang nghĩ gì đấy.”

Bình An hồi thần, vẻ mặt còn có chút hoảng hốt, “A, cái gì?”

Phương Hữu Lợi và Viên lão phu nhân cùng cười khẽ ra tiếng, “Nghĩ gì mà mất hồn mất vía cả buổi thế.”

Bình An liếc mắt nhìn Phương Hữu Lợi, sắp xếp câu chữ rồi mới mở miệng nói, “Bà ngoại, thật ra con có sự kiện muốn thương lượng với bà một chút.”

“Hả? Chuyện gì?” Viên lão phu nhân để đũa xuống nhìn Bình An.

“Bà ngoại, trước con vay bà tiền để mở cửa hàng độc quyền, con làm cũng không tệ đúng không?” Đôi mắt Bình An lúng liếng, cười hỏi.

“Ừ, rất khá, có đầu óc kinh doanh, nhưng đó chỉ là một cửa hàng nhỏ nên cũng không đáng để kiêu ngạo đâu.” Viên lão phu nhân cố ý nhàn nhạt nói.

“Thì cũng phải chứng minh là con đã trưởng thành, có thể tự làm chủ việc mình muốn làm chứ, đúng không ạ?” Bình An biết tông tông tong Viên lão phu nhân miệng một đằng mà bụng một nẻo cho nên vẫn cười hì hì hỏi tiếp.

“Con có gì thì cứ nói thẳng ra đi.” Viên lão phu nhân nén cười nói.

Mặt Bình An lấy lòng lại khéo léo, “Bà ngoại, con muốn mượn sử dụng trước tài sản mà mẹ để lại cho con.”

Viên lão phu nhân kinh ngạc nhìn Phương Hữu Lợi, thấy sắc mặt ông vẫn bình tĩnh như đã biết trước chuyện này thì cau mày hỏi, “Hữu Lợi, con đồng ý?”

Phương Hữu Lợi gật đầu, “Bình An đã có năng lực tự quyết định việc con bé muốn làm rồi ạ.”

“Vậy được rồi, mai bà sẽ đến phòng luật sư bên kia ký tên.” Viên lão phu nhân cũng không hỏi xem tại sao Bình An lại muốn mượn sử dụng trước khoản tài sản này, bởi bà nghĩ nếu Phương Hữu Lợi đã gật đầu rồi thì bà cũng không có lý do gì mà phản đối. Đối với Bình An, bà vẫn rất vui mừng khi thấy cô trưởng thành.

Bình An không ngờ Viên lão phu nhân sẽ dễ dàng đồng ý như vậy nên thiếu chút nữa thì đã nhào qua hôn chùn chụt bà hai cái, “Cám ơn bà ngoại.”

Viên lão phu nhân mỉm cười liếc cô một cái.

Ăn xong cơm trưa về nhà, Phương Hữu Lợi cùng Viên lão phu nhân và hai vị bà lão khác trong tiểu khu chơi mạt chược, xong hết nửa ngày rồi mới rời đi cùng Bình An.

Bình An ngồi vị trí cạnh ghế lái, nghiêng đầu quan sát gương mặt tuấn tú được năm tháng đầy tang thương trui rèn mà trở nên đầy cơ trí sắc sảo của Phương Hữu Lợi mà nghĩ trong lòng: chắc chắn sẽ có rất nhiều phụ nữ muốn lấy một người đàn ông tài sản bạc tỷ, chín chắn chững chạc, thật sự đẹp trai không ai cãi như ba. Nếu so với các anh chàng trẻ tuổi chỉ lăm lăm đi theo lối mòn đầy rẫy ngoài kia thì một người phụ nữ bình thường đương nhiên sẽ lựa chọn ba rồi.

Một phụ nữ có thể song hành với ba suốt cuộc đời còn lại sau này sẽ là ai đây? Nghĩ đến những bi kịch phát sinh lúc cô hai mươi lăm tuổi kiếp trước, tim Bình An run nhẹ. Đời này dù thế nào, cô nhất định phải làm cho ba khỏe mạnh tráng kiện mà sống đến già mới được.

“Nhìn gì vậy? Đầu óc lại lên mây rồi à.” Phương Hữu Lợi thấy Bình An im lặng dị thường nên quay đầu nhìn cô cười.

Bình An cười, “Nhìn ba chứ ai, phát hiện là ba thật sự là càng ngày càng đẹp trai nha.”

Phương Hữu Lợi cười ha ha, “Quý con.”

Hôm sau, Bình An trở lại trường đi học, Bạch Hàm nhắn tin hẹn gặp cô ở quán cà phê sau khi tan lớp sáng. Kỷ Túy Ý biết chuyện liền bĩu môi, “Nếu không giải thích hợp tình hợp lý thì cứ để cho con bé chờ đến táo bón đi.”

Tống Tiểu Tiểu hỏi, “Mà nói nghe nè, sau hôm đó Ôn Triệu Dung có còn hẹn tiếp với Bạch Hàm không vậy?”

“Không có đâu, Ôn Triệu Dung và Bạch Hàm trước đó đều không biết là sẽ ăn cơm với người kia, đó là ý hai bên cha mẹ mà.” Bình An giải thích, “Thật ra thì hôn nhân vì lợi ích rất phổ biến, hai bên cùng có lợi, cũng rất nhiều người không xem hôn nhân là một việc quan trọng.”

“Cho nên ba cái chuyện um xùm để người đời gièm pha đều từ những kẻ có tiền.” Kỳ Túy Ý khinh thường hừ một tiếng, cầm quyển tạp chí giải trí mới mua lúc sáng trong siêu thị, “Thật biến thái hết sức, mặt mũi nào mà lại làm chuyện đó ngay ven đường quốc lộ với trẻ vị thành niên mới học trung học vậy không biết.”

Bình An cầm tạp chí lên, vừa liếc mắt thì thấy ngay một hình ảnh bí ối được phóng đại trên trang bìa tạp chí, bên cạnh còn có một hàng chữ đỏ được tô đậm “Nam nữ đều xơi, Ôn thị sĩ nhục”.

Ảnh trang đầu ấy là Ôn Triệu Tân, kẻ lần trước cường hiếp không thành nhưng sau không biết dùng phương pháp gì mà lại được tòa án tuyên bố vô tội thả ra, đang làm “dã chiến” với một học sinh trung học ở ven đường lớn bị chụp hình đăng lên báo...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tai Tiếng

Tiếng chuông tan học vang lên, Tống Tiểu Tiểu và Vi Úy Úy giật lấy cuốn tạp chí để xem, chặc chặc cảm thán, “Tên này bị ối biến thái, nhân phẩm tuột xuống vô hạn rồi, ‘cúc hoa’ băng thanh ngọc khiết thế kia của tổ quốc mà đã bị hấn làm bấn ha.”

“Hấn tên là Ôn Triệu Tân, anh em chú bác với Ôn Triệu Dung đúng không?” Kỷ Túy Ý hỏi Bình An.

“Đúng, đúng là anh con bác trai của học trưởng Ôn.” Bình An nói.

“Hừ, đúng là khác nhau một trời một vực, ai ngờ học trưởng Ôn lại có ông anh họ cận bã đến thế.” Vi Úy Úy khinh bỉ nhìn tên đàn ông trên trang bìa, “Toàn thân chẳng chịt sọc lồi thế kia mà còn dám cời quần ngay trên đường lớn. Thật ghê tởm, nói không chừng thằng học sinh trung học nhìn tốt tướng này thật ra cũng chỉ là kẻ đứng đường bán thôi.”

“Vậy cũng còn may, bán là cái mông, cây tăm ít ra cũng còn sạch sẽ.” Kỷ Túy Ý lạnh lạnh nói.

“Tiểu Ý, ngài lại có tư tưởng ghê gớm gì đó...” Ba cô gái đồng loạt té ngửa nhìn cô.

Kỷ Túy Ý cười cười, “Tớ nói sự thật thôi mà.”

Tống Tiểu Tiểu nói, “Người có tiền thường chú trọng nhất việc giữ gìn hình tượng, sao tên Ôn Triệu Tân này lại gây ra xì căng đan lớn thế không biết.”

“Nghe nói vì vụ tai tiếng này của hần mà cổ phiếu Ôn thị rơi thẳng xuống dưới.” Vi Úy Úy đã nhìn qua nội dung.

Bình An cau mày suy nghĩ về vụ tai tiếng lần này của Ôn Triệu Tân, cứ có cảm giác xì căng đan lần này được đưa ra ánh sáng thật quá đúng thời điểm! Vì Ôn Triệu Tân đang chuẩn bị tranh chiếc ghế cao nhất của Tập đoàn Ôn thị với Ôn Triệu Dung nên hình tượng trước mắt công chúng là quan trọng nhất, hần ta thật vất vả lắm mới rửa sạch được cái mác nghi phạm trong vụ án cưỡng hiếp không thành trước đây, giờ lại gây ra một vụ tai tiếng lớn như vậy thì trên cơ bản đã không còn tư cách để tranh quyền cùng Ôn Triệu Dung nữa rồi.

Ai mà còn dám giao công ty nhà mình vào tay một tên công tử ăn chơi đàng điếm như vậy nữa, làm vậy chẳng khác nào tự diệt vong sao?

Sợ rằng tai tiếng lần này được tung ra ánh sáng không phải là vô tình mà là có người cố ý muốn cho Ôn Triệu Tân bị hủy diệt hoàn toàn đó thôi.

Dĩ nhiên cô không hề cảm thông với một kẻ cặn bã như Ôn Triệu Tân, hần ra chuyện tai tiếng đối với Ôn Triệu Dung mà nói là chuyện tốt, những kẻ kia tại Ôn thị chắc chắn sẽ không còn lý do gì để trưng cầu cổ đông bầu cho Ôn Triệu Tân thành người ra quyết sách công ty thay Ôn Triệu Dung được nữa.

Do Ôn Triệu Dung làm ư? Cô không tin là do anh.

“Xì, thế mà lại dám so Ôn Triệu Tân với Nghiêm Túc, phóng viên này chắc là thiếu não rồi, đúng là bệnh thần kinh.” Vi Úy Úy đột nhiên kích động kêu lên khiến không ít bạn học ngồi phía trước quay đầu lại nhìn cô.

Kỳ Túy Ý kéo cô, “Làm gì mà kích động thế.”

“Phóng viên của tuần san lá cải này nói Ôn Triệu Tân giống Nghiêm Túc ở chỗ đều không ngừng tạo ra xì căng đan, chẳng qua không có năng lực

như Nghiêm Túc thôi. Tên này ăn cứt đấy à, loại người hạ lưu như Ôn Triệu Tân sao có thể sánh cùng Nghiêm Túc được. Lâu nay có thấy xì căng đan nào giữa Nghiêm Túc với mấy minh tinh kia nữa đâu, đều là tự họ quần lấy anh ấy chứ có phải anh ấy muốn vậy đâu...” Vi Úy Úy giật đến quên lựa lời mà nói, quên mất là mình đang ngồi trong lớp học.

Bình An kinh ngạc nhìn cô. Xưa giờ phóng viên báo giải trí đều thích đưa ba cái tin giật gân để câu khách, nội dung đáng tin cậy cũng không tới 10%, hầu như chả ai tin đó là những chuyện thật, chẳng qua chỉ để chê cười giới giải trí một cái là coi như xong. Phản ứng của Vi Úy Úy như vậy là quá kịch liệt rồi.

Đôi mày thanh tú của Kỳ Túy Ý chau nhẹ, thật sâu nhìn Vi Úy Úy, đáy mắt thoáng hiện vẻ hiểu ra.

Tống Tiểu Tiểu cầm lại quyển tạp chí kia, “Mau lên lớp đi, đừng có thảo luận mấy vấn đề chả liên quan gì đến bọn mình nữa.”

Vi Úy Úy như giờ mới nhận ra phản ứng của mình không được bình thường, cô liếc mắt nhìn Bình An một cái, hơi nhếch môi cúi đầu.

“Ôn Triệu Tân dĩ nhiên không thể nào so được với Nghiêm Túc rồi. Đồ rác rưởi như Ôn Triệu Tân thì cũng chỉ tìm đến thứ đàn bà nhân phẩm hạ lưu mà thôi. Còn về Nghiêm Túc, người ta là bác ái phong lưu đó thôi. Nhưng hình như cũng đã rất lâu rồi không thấy có xì căng đan gì của Nghiêm Túc nữa. Bình An, có phải anh ấy đang giữ mình trong sạch vì cậu đó không?” Ánh mắt như hiểu rõ tất cả của Kỳ Túy Ý dừng trên người Vi Úy Úy, nhưng lời nói là nói với Bình An.

“Chuyện này mắc mớ gì tở.” Bình An nho nhỏ trả lời một câu, trong lòng bỗng thấy vô cùng bất đắc dĩ, cảm xúc chột xuống thấp. Cô thật sự không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của Vi Úy Úy.

“Có người đàn ông ưu tú như Nghiêm Túc cam nguyện thủ thân vì mình đúng là thu hoạch lớn nhất trong đời của một phụ nữ đó. Cậu muốn cười trộm thì cứ cười đi, còn làm bộ làm tịch cái gì.” Kỳ Túy Ý cười hì hì nheo hai má Bình An.

Tống Tiểu Tiểu cố gắng nháy mắt với Kỳ Túy Ý, ý bảo cô đừng tiếp tục nói đến Nghiêm Túc nữa, sắc mặt Vi Úy Úy chẳng đẹp mắt chút nào.

Kỳ Túy Ý làm như không thấy nét mặt Vi Úy Úy thay đổi, nhất định phải cột Nghiêm Túc và Bình An cùng một chỗ mới chịu.

“Làm gì có chuyện Nghiêm Túc sẽ thay đổi bản thân vì một phụ nữ.” Cuối cùng Vi Úy Úy không nhịn được mà mở miệng, giọng khá bén nhọn.

“Cậu là gì của Nghiêm Túc mà biết là anh ấy sẽ không làm thế?” Kỳ Túy Ý phóng ánh mắt lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Vi Úy Úy, từ lâu cô đã nhận ra con nhóc này mặc dù ngoài mặt nhìn thì không có gì nhưng thật ra trong lòng vẫn không nghĩ thoáng được. Thật chẳng hiểu làm sao mà con bé lại có thể “vừa gặp đã yêu” Nghiêm Túc nghiêm trọng đến thế chứ, không gõ cho nó tỉnh ra thì không được.

“Tớ chỉ đoán vậy thôi.” Vi Úy Úy liền biến sắc, quay đầu nhìn sang nơi khác.

Lúc này, chuông vào học vang lên, giáo sư đã đứng trên bục giảng, họ thôi không nói thêm gì nữa.

Bình An nhắn tin cho Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu, nhờ họ khuyên Úy Úy đừng nên đặt nhiều tâm tư vào Nghiêm Túc bởi sẽ làm bản thân rất mệt mỏi. Một cô gái bình thường hoàn toàn không thể khống chế nổi một người đàn ông như Nghiêm Túc đâu.

Tống Tiểu Tiểu nhắn trả icon xị mặt. Úy Úy là cô gái quật cường nhưng lại hay nghĩ lẩn quẩn, một khi đã nhận định chuyện gì thì ai cũng không

thay đổi được, chỉ hy vọng cô ấy có thể tự mình nghĩ thoáng mà thôi.

Tin nhắn của Kỳ Túy Ý, “Yên tâm, cứ giao Úy Úy cho bọn tớ, nhất định không để cho các cậu trở thành tình địch chém giết lẫn nhau.”

Bình An gửi trả cho cô ba icon 🏠 to đùng.

Sau khi tan lớp, Vi Úy Úy lấy cớ phải đi họp Chi đoàn nên không cùng về ký túc xá với đám Bình An. Cô nghĩ, cô phải yên tĩnh ngồi riêng một lát, phản ứng kịch liệt hôm nay chính cô cũng không ngờ tới. Rõ ràng cô đã nghĩ thông suốt, hiểu được khoảng cách giữa Cô bé lọ lem và Hoàng tử, đã hiểu rõ thực tế chính là thực tế, vĩnh viễn sẽ không trở thành chuyện cổ tích được, thế mà cô vẫn không nhận được muốn biết nhiều điều về anh hơn.

Hôm qua, cô lên mạng nhìn hồi lâu các tin tức về anh, từ hồi anh về nước mấy năm trước, tất cả những tin tức lớn nhỏ đều không bỏ sót cái nào, càng biết nhiều thì càng thấy người đàn ông này quả thật giống như một vị thần sống, trái tim cô cũng bởi vậy mà càng bị cuốn hút sâu hơn.

Cô thích Nghiêm Túc, cũng biết Nghiêm Túc có hứng thú với Bình An, cô không nghĩ mình ghen tỵ Bình An mà thật ra chỉ có chút hâm mộ cô ấy thôi.

Cô chỉ muốn ngưỡng mộ anh trong im lặng là được rồi.

Bình An cũng không biết hiện giờ Vi Úy Úy đang có ý tưởng gì. Cô vẫn kiên quyết cho rằng mình không hề có cảm giác gì với Nghiêm Túc, nhưng khi đối mặt với Vi Úy Úy cô cũng cảm thấy lúng túng. Cô tuyệt đối không muốn khi không hai cô lại trở thành tình địch của nhau, tình tiết như vậy thật cũng đặc biệt quá nhảm rồi.

Khi tới dưới lầu nhà ăn, cô tách khỏi bọn Kỳ Túy Ý bởi đã sắp đến giờ hẹn gặp Bạch Hàm ở quán cà phê rồi.

Bạch Hàm đã ngồi chờ cô tại quán cà phê, nhìn thấy bóng Bình An xuất hiện cạnh cửa thì lập tức đứng dậy ngoắc, “Chị An, ở đây nè.”

Bình An khẽ mỉm cười, đi tới ngồi xuống đối diện cô, nhìn Bạch Hàm tóc cột đuôi ngựa trông vô cùng thanh tú, “Chờ lâu rồi hả?”

“Không ạ, em cũng mới vừa tan học. Chị muốn uống gì? Hay ăn trưa ở đây luôn nhé.” Thái độ Bạch Hàm hơi câu nệ, không được tự nhiên thanh thản như trước kia.

“Ừ, chị uống nước ép hoa quả.” Bình An mỉm cười nhìn cô, hóa ra khi nhìn người khác tỏ vẻ thân trọng cũng rất thú vị à nha.

Sau khi gọi thức uống và cơm trưa, Bạch Hàm nhìn Bình An cười gượng, “Chị An, chị có gì muốn hỏi em không?”

“Em thấy chị có gì cần hỏi em à?” Bình An khoát tay, buồn cười hỏi ngược lại.

Bạch Hàm cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Chị à, thật ra em thật sự không biết bữa đó sẽ ăn cơm với học trưởng Ôn, nếu em mà biết thì chắc chắn đã không đi rồi. Chị yên tâm, không có lần sau đâu, chị đừng giận nha.”

Bình An sững sốt, cười khẽ một tiếng, “Em ăn cơm với học trưởng thì sao chị lại phải giận?”

“VẬY CHỊ KHÔNG BIẾT À? MẸ EM MUỐN EM KẾT THÂN VỚI ANH ẤY MỚI ĐI ĂN CƠM ĐÓ.” Bạch Hàm còn thật tình giải thích.

“Ừ, điều đó chị biết.” Bình An gật gật đầu.

“VẬY SAO CHỊ KHÔNG TỨC GIẬN? BÀN VỀ BỐI CẢNH GIA THỂ, CHỊ TỐT HƠN EM RẤT NHIỀU, LẠI LÀ BẠN GÁI CỦA HỌC TRƯỞNG, VẬY MÀ ANH ẤY CÒN ĐI XEM MẮT CÔ GÁI KHÁC. AI THẤY VẬY CŨNG PHẢI TỨC GIẬN QUÁ ĐI CHỨ.” Bạch Hàm cắn cắn ống

hút, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh hôm đó khi Ôn Triệu Dung nhìn thấy Bình An. Trong nháy mắt lúc mặt anh hiện lên một nụ cười thì đầu quả tim cô giống như bị cái gì đó nhẹ nhàng phất qua một chút.

Bình An cười, “Anh ấy không phải là bạn trai của chị, bọn chị chỉ là bạn tốt mà thôi, em hiểu lầm rồi.”

Bạch Hàm giật mình, đột nhiên có chút chờ mong, “Chị nói Ôn Triệu Dung không phải là bạn trai của chị hả?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi. Nếu anh ấy là bạn trai chị, hôm đó liệu chị còn có thể tỉnh táo đến vậy được sao? Em mới là người làm cho chị kinh ngạc đó.” Bình An nói.

“Chắc chị biết hết cả rồi hả?” Bạch Hàm chột dạ liếc nhìn Bình An, nhỏ giọng giải thích, “Không phải em cố ý gạt các chị. Cha mẹ em không cho em đến Thành phố G học, em kiên quyết muốn tới, còn đánh cược với họ rằng nhất định có thể kiếm tiền tự nuôi sống mình. Em không muốn người khác biết em cãi nhau với người nhà nên mới không nói gì nhiều. Thật ra thì cũng không thể trách em nha, các chị cũng đâu có hỏi tình huống trong nhà em thế nào đâu...”

Cái này thật ra có thể hiểu được, nếu người khác biết được Bạch Hàm chính là thiên kim của chuỗi siêu thị Hồng Giai mà còn phải đi làm để đóng học phí thì nhất định sẽ suy đoán lung tung về Hệ thống Hồng Giai và đưa đến ảnh hưởng không tốt.

“Lần này vì xem mắt nên mẹ em mới đến Thành phố G gặp em.” Bạch Hàm nói tiếp, “Chị, có phải nhà học trưởng Ôn đã xảy ra chuyện gì không, tại sao lại cần kết thân đến vậy?”

Cô nghe nói Ôn phu nhân kia mắt luôn quá đầu, thiên kim tiểu thư bình thường còn chướng mắt bà nữa là, nhưng gần đây chẳng hiểu tại sao lại vô

cùng với cả xem xét chọn thí sinh làm vợ Ôn Triệu Dung mà những người được chọn đều là con gái của một công ty gia tộc, dụng ý thật ra rất rõ ràng.

“Chị cũng không rõ lắm, có thể là đến tuổi kết hôn rồi chẳng.” Bình An khó mà nói gì về chuyện nhà Ôn Triệu Dung, chỉ có thể trả lời qua loa như vậy.

“Mà thôi, anh ấy sẽ chẳng để ý đến em đâu.” Bạch Hàm nhún vai, cô và Ôn Triệu Dung chắc cũng không có duyên phận gì, còn chưa đến mức phải cưỡng cầu. Đột nhiên, cô lại nhớ tới một vấn đề quan trọng khác, “A, đúng rồi, chị An, những người khác có giận em không vậy?”

Bình An cười, “Cũng khó nói, nhưng tóm lại là em phải chân chân thành thành mời bọn họ ăn một bữa cơm no kênh chắc mới qua được đó.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Ở Thành phố G, Bạch Hàm cũng chỉ có những người này là có thể xem như bạn thân, cô rất quý trọng điều này nên không hề muốn họ giận cô.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Bình An và Bạch Hàm cùng nhau quay lại ký túc xá. Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu dĩ nhiên không chịu buông tha cho con bé nên giáo dục chà đạp một phen rồi sau đó mới bằng lòng tha thứ cho cô.

Buổi chiều muộn, Bình An nhận được điện thoại của luật sư, thông báo rằng tài sản mà mẹ cô để lại cho cô đã được Phương Hữu Lợi và Viên lão phu nhân ký tên, cô có thể tự do sử dụng...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Người Phụ Nữ Thường Thức

Nhận được thông báo của luật sư, đầu tiên Bình An gọi điện thoại đến ngân hàng kiểm tra xem mấy năm nay cô tổng cộng được chia bao nhiêu hoa hồng, bởi cho đến giờ cô còn không biết mình rốt cuộc có bao nhiêu tài sản. Kết quả nhận được hóa ra lại quá lớn ngoài dự đoán của cô. Cô biết mẹ để tài sản lại cho cô hết, nhưng cô không ngờ sẽ nhiều đến thế...

Toàn bộ số tiền 150 triệu này ở kiếp trước cô chẳng thèm để ý, số tiền đó là do Lê Thiên Thần đầu tư quản lý, hẳn nói với cô chỉ có ba bốn chục triệu gì đó thôi, làm sao mà cô có thể nghĩ là sẽ có nhiều như vậy.

Trừ tài sản cố định ở ngân hàng kể trên, cổ phần Tập đoàn Phương thị mẹ để lại cho cô hàng năm cũng sẽ có cổ tức, còn có những khoản đầu tư khác nữa chỉ khi nào cô 22 tuổi mới được nhận, vậy tất cả cộng lại là một khoản tiền lớn biết bao nhiêu? Kiếp trước cô rốt cuộc bị nhũn não hay sao mà nhất nhất tin tưởng bất cứ lời nói nào của Lê Thiên Thần vậy?

Nếu cô mời người thay cô quản lý tài sản thì cũng không đến nỗi chỉ còn lại ba bốn chục triệu như thế kia, tiên sư nhà anh Lê Thiên Thần, anh đi chết đi.

Bình An thật sự càng nghĩ càng giận, càng cảm thấy kiếp trước mình là một kẻ ngu xuẩn cùng cực đến thế nào, cô đến chết cũng không biết được Lê Thiên Thần tóm lại là cầm bao nhiêu đó tiền của cô đi làm cái gì.

Hít một hơi thật sâu, Bình An buộc mình từ từ bình phục tâm tình. Chuyện giống vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa, đời này, Lê Thiên Thần đừng mơ tưởng lấy được một phân tiền nào của cô. Hiện tại, cô nên suy

ngữ thật kỹ xem nên sử dụng số tiền kia thế nào để cho mình càng tăng thêm sức mạnh.

Cô còn chưa biết việc mua bán đất nông nghiệp làm thế nào, có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, trước hết cô phải hiểu cho rõ ràng rồi mới có thể tiến hành hành động kế tiếp. Đúng rồi, đầu tiên là xem xét lại toàn bộ những tài sản này để quen thuộc có những khoản đầu tư nào, khoản nào có thể lấy ra đầu tư và chi tiêu, khoản nào là không thể động đến, v.v. cô nhất định phải tự mình hiểu rõ, sau đó sẽ tìm người ký thác có thể tin cậy để thay mặt cô đầu tư kinh doanh quản lý.

Trong đầu lập tức xuất hiện một người có thể tuyển dụng được, thật ra thì kiếp trước vẫn có người để cô tin tưởng. Vốn dĩ phải mấy năm nữa cô mới biết đến anh, nhưng hiện tại có thể đi tìm anh trước được rồi, lúc này bản thân anh chắc chắn là còn chưa trở thành người đại diện “bàn tay vàng” đâu nhỉ.

Bình An nhìn điện thoại di động, còn có nửa giờ, 5g cô có hẹn với Lý luật sư, người quản lý di sản của mẹ cô. Lý luật sư sẽ giao tất cả tài liệu cho cô.

Từ khu Đại Học đến nội thành đi mất gần 40 phút, sau khi Bình An đến phòng luật sư lấy tài liệu thì đến nhà Viên lão phu nhân ăn cơm tối, tiện đó sẽ thương lượng với lão phu nhân một chút ý tưởng của cô.

Viên Lệ Hoa để lại cho Bình An thừa kế 5% cổ phần Phương thị; các cửa hàng nằm trên đường vành đai đang thịnh vượng được ghi tên Bình An trên sổ danh bạ, tiền cho thuê hàng năm cũng đạt được một con số rất khả quan; một quỹ đầu tư cổ phiếu cố định; còn có ba tòa nhà trọ rộng trên 150m². Mười một năm, những thứ tài sản này đã tăng giá trị gấp mấy lần.

“Những năm qua Lý luật sư thay con quản lý những tài sản này rất khá.” Xem xong tất cả tài liệu, Viên lão phu nhân nhàn nhạt thở dài.

“Chú Lý là vì mẹ chứ có phải là vì con đâu.” Bình An cười nói, Lý Hoảng Sinh là bạn học của mẹ, mẹ là mối tình thăm thiết của chú ấy. Trước khi lâm chung, mẹ phó thác ông thay cô quản lý di sản, cũng hết sức tin tưởng ông.

“Không biết cậu ấy tìm người ký thác nào thay con quản lý những tài sản này trước giờ nhỉ? Hay là con cũng tìm người ký thác để đại diện xử lý thay con đi, một mình con xử lý không nổi đâu.” Viên lão phu nhân nói.

“Con cũng có ý này. Nhưng người ký thác kia đã gần về hưu, chắc không cách nào tiếp tục xử lý thay con được. Ý của Chú Lý là nên nhờ ba giới thiệu công ty đầu tư khác cho con.” Lý Hoảng Sinh vì nể tình mẹ nên đã giúp cô nhiều năm như vậy, giờ cô đã trưởng thành thì không nên phiền toái người ta nữa.

Viên lão phu nhân gật đầu, “Cũng tốt, Lý Hoảng Sinh đã làm cho mẹ con nhiều rồi.”

“Mẹ con tin tưởng ông ấy, con cũng tin tưởng Chú Lý.” Bình An khẽ mỉm cười, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, cha con Lý Hoảng Sinh đều là luật sư cố vấn của Tập đoàn Phương thị. Cô thì còn chưa quen biết gì lắm với Lý Kiến Gia bởi chỉ mới gặp qua hai ba lần, chỉ biết anh ta và Lê Thiên Thần là bạn tốt...

Cho dù thế nào, cô cũng nên tự tìm cho mình luật sư riêng đáng tin mới được.

“Bà ngoại, con thấy bây giờ con cũng không tiện làm phiền Chú Lý nữa, hay là bà giới thiệu cho con một luật sư nào ở Đoàn Luật Sư đi, về sau nếu con có vấn đề gì hoặc là muốn ký hợp đồng gì cũng có thể gọi cho người đó cố vấn.” Viên lão phu nhân trước kia là Kiểm sát trưởng, rất quen thuộc với những luật sư hành nghề, nhờ bà giới thiệu dùm cô nhất định rất tốt.

“Đúng là con phải có luật sư riêng của mình.” Viên lão phu nhân suy nghĩ một chút, cảm thấy Lý Hoảng Sinh đã là luật sư cố vấn cho Phương thị, giờ lại kiêm thêm luật sư riêng cho Bình An cũng không thích hợp chút nào.

“Đúng vậy đúng vậy, bà ngoại, bà có thí sinh tốt nào giới thiệu cho con không?” Bình An chớp đôi mắt sáng trong nhìn Viên lão phu nhân.

“Ngày mai bà sẽ hẹn người ta ra gặp con. Trước khi bà đi du lịch sẽ làm xong chuyện của con trước.” Viên lão phu nhân cười nói.

Bình An vui mừng gật đầu như gà mổ thóc, “Cám ơn bà ngoại.”

Ngày hôm sau, sau khi tan lớp, Bình An đến địa điểm đã hẹn trước. Người được Viên lão phu nhân giới thiệu cho cô chính là Đại Luật Sư của Công ty Luật Đông Phương, tên Quý Thanh, một phụ nữ mạnh mẽ hơn 30 tuổi, đã từng là cấp dưới của Viên lão phu nhân, sau này mở riêng cho mình một Công ty Luật, luôn luôn kính trọng và xem Viên lão phu nhân như ân sư của mình.

Quý Thanh gặp mặt Bình An một lần, đáp ứng làm luật sư riêng cho Bình An.

Bình An cũng có hảo cảm với vị nữ cường nhân nổi danh trong nghiệp giới này. Quý Thanh dáng dấp không đặc biệt xinh đẹp, nhưng có một loại gợi cảm dễ nhìn, hơn nữa trên mặt có một khí chất chính trực, ngôn ngữ nói chuyện cũng rất gọn gàng linh hoạt. Nghe bà ngoại nói, Quý Thanh có tới mấy phần phong cách của Viên Lệ Hoa năm xưa, chỉ riêng điểm này đã làm cho cô có thể tin tưởng chị Quý Thanh này.

Quý Thanh cũng không có nhiều hảo cảm với thiên kim nhà giàu cho lắm, hồi đầu còn tưởng Bình An cũng là cái loại tiểu thư ngang ngược bốc đồng đó, nhưng sau khi gặp mặt mới đổi cách nhìn, cũng bởi vì cô ấy là

cháu gái của trường bồi mình tôn kính nhất nên cô đối đãi thân tình với Bình An như em gái.

“Về sau nếu có chuyện gì cần cố vấn liên quan đến vấn đề luật pháp, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi. Về phần mảnh đất nông nghiệp thuộc sở hữu tập thể đó, phần lớn quyền quyết định chắc ở trong tay Ủy ban thôn, chỉ cần chủ nhiệm thôn và thư ký thôn đáp ứng, họ sẽ tự triệu tập đại hội thôn dân để trưng cầu ý kiến, căn bản sẽ không có vấn đề gì lớn nữa. Nhưng phải đề phòng trường hợp thôn dân phản đối khiêu nại, đến lúc đó có thể trở nên vô cùng phiền phức.” Quý Thanh có chút kinh ngạc khi nghe Bình An có ý tưởng muốn tự mình đầu tư mua đất nông nghiệp, nhưng vẫn cung cấp ý kiến chuyên môn của mình.

Bình An gật đầu, “Dạ, em sẽ tìm chủ nhiệm thôn để thảo luận chi tiết.”

Trong chuyện mua đất này, Viên lão phu nhân cũng không phản đối, nhưng vẫn dặn dò, “Con phải làm việc cẩn thận, không thể quá nóng vội đấy.”

“Dạ, bà ngoại, con hiểu mà.” Bình An cười nói.

Sau khi chia tay Quý Thanh tại quán trà rồi chờ Viên lão phu nhân về nhà, Bình An mới lái xe trở về trường học.

Lúc trở lại ký túc xá, chỉ có Vi Úy Úy đang lên mạng, Tống Tiểu Tiểu và Kỷ Túy Ý ra cửa hàng đọc quyền LENKA. Sau khi bọn họ biết nỗi khổ tâm của Bạch Hàm, tuy là trong lòng không hề trách cứ cô nhưng ngoài miệng thì dễ gì mà chịu buông tha, chắc lúc này đại khái là đi ra đó ngược đãi Bạch Hàm rồi.

“Ừa, chỉ có cậu ở đây thôi à, ăn rồi hả?” Hè đang dần đến gần, lúc này mặc dù đã gần bảy giờ tối nhưng màn đêm vẫn còn chưa buông xuống, Bình An sau khi vào cửa thì ngồi xuống ghế, cười hỏi Vi Úy Úy.

Vi Úy Úy cười cười nhàn nhạt với cô, “Ăn rồi.”

Kể từ sau buổi sáng hôm đó, thái độ Vi Úy Úy với cô có vẻ không giống như trước nữa. Hai ngày nay Bình An xoay như chong chóng vì chuyện của mình nên cũng không để ý, hôm nay thấy cô ấy cố ý xa cách như thế thì trong lòng khó chịu đôi chút.

“Úy Úy, hay là tội mình cùng ra ngoài đi dạo chút đi, sẵn cũng tìm bọn Tiểu Ý luôn.” Bình An cất giỏ của mình xong thì nói với Vi Úy Úy như vậy.

“Tớ...” Vi Úy Úy muốn cự tuyệt.

“Tội mình đã lâu không có ra ngoài đi dạo rồi, hôm nay khí trời tốt lắm.” Bình An không để cho cô từ chối.

Vi Úy Úy tắt máy vi tính, “Được rồi, vậy đi ra ngoài dạo một chuyến.”

Bình An âm thầm thở một hơi trong lòng, cùng cô ấy sóng vai đi ra khỏi ký túc xá, cùng lúc nhắn tin cho Kỷ Túy Ý hỏi các cô đang ở đâu.

Kỷ Túy Ý nhắn trả lại rất nhanh, các cô vẫn còn đang ở cửa hàng độc quyền LENKA, một lát Bạch Hàm muốn mời mọi người đi hát karaoke, kêu Bình An cũng mau mau chạy tới đây.

“Chúng ta đi hát Karaoke đi, bọn Tiểu Ý đang đợi chúng ta đấy.” Bình An cười, nói với Vi Úy Úy.

Vi Úy Úy vẫn đi tới, những bước chân từ từ chậm lại, vẻ mặt khổ sở nhìn Bình An, muốn nói gì đó lại thôi.

Bình An quay đầu lại, mỉm cười nhìn cô, “Sao vậy?”

“Bình An, cậu không cảm thấy tớ rất buồn cười, rất đáng ghét à?” Mắt Vi Úy Úy hơi đỏ lên, cô nghĩ kiểu gì cũng không thông, sao Bình An còn có

thể đối xử với cô y như lúc ban đầu, không phải Nghiêm Túc đang theo đuổi cô ấy sao? Mình yêu mến hâm mộ Nghiêm Túc rõ ràng như vậy, cô ấy không cảm thấy ghen sao?

“Cậu đáng ghét chỗ nào?” Bình An cười hỏi.

“Tớ biết rõ Nghiêm Túc đang theo đuổi cậu, vậy mà không thể khống chế yêu thích của tớ đối với anh ấy, không phải sẽ làm cậu tức giận sao?” Vi Úy Úy hỏi.

Bình An nở nụ cười, đi tới khoác tay Vi Úy Úy cùng nhau chậm chậm bước về phía trước, “Tớ từng xem qua một đoạn văn, điều có thể phản ánh rõ nhất về trình độ thưởng thức của một phụ nữ không phải là quần áo của cô ấy, không phải sở thích riêng, cũng không phải là chiếc xe cô đang lái, loại sách mà cô ấy đọc, trang trí trong nhà, mà là cô yêu một người đàn ông như thế nào. Cho dù sự thưởng thức của cô ấy trên các phương diện khác đều ưu nhã, nhưng nếu yêu một người đàn ông kém cỏi thì xem như mọi công sức đều đổ sông đổ biển. Nghiêm Túc là một người đàn ông rất ưu tú, muốn yêu thương anh ấy thật sự là quá dễ dàng. Úy Úy, cậu còn trẻ, nên chuyện có ảo tưởng về tình yêu là bình thường, cũng bởi vì trẻ tuổi nên mới có thể dễ dàng động lòng. Thích Nghiêm Túc chẳng có gì là không tốt cả, tương lai khi cậu chín chắn rồi sẽ phát hiện đây là một kỷ niệm đẹp vô cùng đáng để nhớ lại.”

“Bình An, đừng có dùng cái giọng người trên nói chuyện với tớ, tớ trẻ, chẳng lẽ cậu không trẻ sao?” Vi Úy Úy nói, thanh âm có chút ghen ngào.

“Đúng vậy, tớ cũng trẻ tuổi như cậu, nhưng tớ đã từng yêu.” Bình An nói vô cùng坦然 nhiên, “Úy Úy, tớ sẽ không vì cậu thích Nghiêm Túc mà đưa ra lời bảo đảm với cậu là trong tương lai tớ sẽ không có xảy ra quan hệ gì đó với anh ấy, nhưng tớ thật sự không thích chỉ bởi vì vậy mà trở nên xa cách với cậu.”

Nói xong, cô nhìn thẳng vào mắt Vi Úy Úy, đúng vậy, cô sẽ không đảm bảo với Úy Úy bất cứ cái gì, Nghiêm Túc là một người cô không cách nào nhìn thấu ngay được, cho dù cô có muốn tránh xa anh, chưa chắc anh sẽ buông tay với cô.

Vi Úy Úy sững sờ nhìn Bình An, cô trước giờ vẫn cảm thấy Bình An là một đứa bé chưa trưởng thành... Hôm nay nghe những lời nói này thật không giống những lời mà cô nghĩ cô ấy sẽ nói ra.

“Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi, được không?” Bình An chân thành nhìn Vi Úy Úy, mỗi tình đầu luôn luôn tốt đẹp, hy vọng Vi Úy Úy chỉ là mê luyến nhất thời đối với Nghiêm Túc, sẽ có một ngày thanh tỉnh.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Không Nhúng Tay Vào Chuyện Nhà Của Người Ngoài

Bình An cũng không biết những lời cô nói Vi Úy Úy nghe lọt vào lỗ tai được mấy phần trăm, nhưng thấy nét u buồn trong mắt cô ấy tiêu tán đi không ít nên trong lòng vẫn cảm thấy vui mừng.

Bọn Kỷ Túy Ý đã chờ tại KTV, lúc hai cô sóng vai đi vào phòng riêng, Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu cùng liếc mắt nhìn nhau kinh ngạc.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân không biết về không khí đầy áp lực trong ký túc xá của họ gần đây nên khi vừa thấy Bình An liền lôi cô ngồi xuống cùng ca hát.

Bạch Hàm gọi bia Budweiser cho Vi Úy Úy, “Bộ bữa giờ chị Vi bận lắm hả? Không thường thấy chị.”

Vi Úy Úy cười, “Đã xong rồi.”

Kỷ Túy Ý nhú mày, cầm ly nước trái cây chậm rãi hút vào.

Bình An và Lâm Tĩnh song ca bài “Xinh đẹp suốt đời”* của Trịnh Tú Văn, nhưng giọng hát đáng sợ của hai người khiến mọi người trong phòng cười bò lăn bò càng, Tống Tiểu Tiểu chẳng nể nang gì giấu cợt Bình An tới bên, “Cái giọng này của cậu sau này làm sao hát ru cho con được đây, bộ không sợ con trai cậu gặp ác mộng à?”

“Các cậu chả có chút tế bào âm nhạc nào hết, dốt không biết cách thưởng thức thì có.” Bình An ném micro, ấm ức ngồi vào cạnh Tống Tiểu Tiểu, đưa tay nhéo cánh tay cô ấy, “Tối nay sẽ cho cậu gặp ác mộng.”

Tống Tiểu Tiểu lo đùa giỡn với Bình An, không để tâm nghe Vi Úy Úy đờn ca.

Bọn họ ai cũng biết giọng ca của Vi Úy Úy rất êm tai.

Kỷ Túy Ý kéo Bình An vào sát mình, thì thầm vào tai cô, “Cậu nói gì với Úy Úy rồi hả?”

“Ừ, có nói mấy câu.” Bình An liếc Vi Úy Úy, “Chỉ hy vọng cậu ấy đừng lẫn cấn trong lòng.”

Tống Tiểu Tiểu bu lại, “Cậu ấy có lọt tai không? Trưa nay tớ với Tiểu Ý cũng đã nói với cậu ấy rất nhiều nhưng hình như cậu ấy chả chịu nghe lời nào vào cả.”

“Có nghe được hay không tớ cũng không biết, nhưng chắc sẽ không nghĩ lẫn quẩn nữa.” Giọng Bình An cũng không chắc lắm.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu cùng nhún vai, giờ chỉ có thể đứng nhìn để Úy Úy tự suy nghĩ mà thôi.

Mấy ngày sau, Bình An lo tập trung nghiên cứu quy định pháp luật về đất nông nghiệp, tạm thời giao hết công việc của cửa hàng độc quyền LKA cho Bạch Hàm và Lâm Tĩnh xử lý. Dạo này kinh doanh của cửa hàng đã đi vào quỹ đạo, đã có thể bắt đầu thu hồi vốn rồi, giờ cái chính là phải nghĩ xem nên mở rộng thế nào nhưng cô còn chưa có thời gian.

Cũng trong thời gian này, tin nội loạn tại Ôn thị cũng bị lộ ra ngoài nhưng mũi dùi dư luận lại chĩa thẳng vào Ôn Quốc Hoa, nên ngược lại có lợi cho phe Ôn Triệu Dung.

Khi thấy được tin này, Bình An nhiều lần gọi điện cho Ôn Triệu Dung nhưng anh không bắt máy. Hai ngày sau, anh mới gọi điện thoại lại cho cô.

“Học trưởng, anh khỏe không?” Thấy tên hiển thị trên màn hình, Bình An lập tức nhận điện thoại.

“Cũng may còn sống.” Tiếng cười sang sảng nhưng vẫn mang âm hưởng mệt mỏi của Ôn Triệu Dung truyền đến.

Còn nói giỡn được, xem ra chưa quá mức nghiêm trọng, “Em xem tin tức, hình như là cô anh đứng ra chỉ trích anh hả, không biết liệu Ôn thị có bị ảnh hưởng hay không...”

Ôn Nguyệt Nga, mẹ kế của Nghiêm Túc, hôm qua đứng ra chỉ trích Ôn Triệu Dung trước giới truyền thông là không mang lại lợi nhuận cho Ôn thị mà lại khiến cho nội bộ hỗn loạn, hoàn toàn không có tư cách trở thành người đứng đầu Ôn thị, thế nhưng lại không đề cập một chữ nào tới tai tiếng của Ôn Triệu Tân.

“Cô anh muốn giúp bác cả anh đồng thời cũng muốn ép Anh Hai anh trở lại ấy mà.” Ôn Triệu Dung thản nhiên, cảm xúc càng ngày càng xuống thấp khi bị người thân bức bách thế này, “Cô cho là anh cố ý tìm người thiết kế bẫy rập cho Ôn Triệu Tân.”

“Cho là Ôn Triệu Tân bị hãm hại đi thì đó cũng là vì phẩm chất anh ta có vấn đề, vốn là kẻ không biết kiềm chế nên dù không có ai gài bẫy thì rồi cũng sẽ để lộ mấy chuyện xấu xa thôi.” Bình An không cảm thông Ôn Triệu Tân chút nào, thậm chí còn không cảm thấy ai đó tìm phóng viên chụp mấy tấm hình kia là làm sai. Không cần người khác cố ý gài bẫy, chuyện xấu xa của Ôn Triệu Tân sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

“Không phải ai cũng nghĩ vậy.” Ôn Triệu Dung cười khê, “Chuyện sẽ qua rất nhanh thôi, không cần lo thay anh đâu.”

Bình An ừ một tiếng, “Học trưởng, thật ra thì... có đôi lúc sử dụng một chút thủ đoạn thích hợp thì cũng không sao đâu.”

Ôn Triệu Dung trầm mặc chốc lát mới mở miệng với giọng thật thấp, “Anh biết, vậy nhé, anh đang bận chút.”

Sau khi dừng máy, Bình An một lần nữa lại tập trung sự chú ý vào màn hình vi tính, cô đang xem các tin tức được đăng tải về nội loạn tại Ôn thị, ngoại trừ các loại suy đoán về trường hợp nội loạn lần này có phóng viên còn liệt kê các quan hệ của Ôn gia ra, trong đó đương nhiên dính dáng tới Tập đoàn Nghiêm Thị.

Ôn Nguyệt Nga đứng ra giúp Ôn Quốc Hoa, người bên ngoài đang đoán xem có phải Nghiêm Thị sẽ ra mặt hỗ trợ Ôn thị vượt qua cửa ải khó khăn lần này, một lần nữa phân bổ lại chức vị cao nhất tại Ôn thị hay không.

Cũng có báo viết về quan hệ giữa Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Túc, người đứng đầu Nghiêm Thị hiện nay, và cho rằng Nghiêm Thị sẽ không nhúng tay và chuyện của Ôn gia.

Tóm lại, tin tức về nội loạn tại Ôn gia bị đưa ra ánh sáng cũng đã kéo luôn Nghiêm Túc vào. Có phóng viên tới phỏng vấn anh nhưng thái độ của anh rất lấp lửng, chỉ nói một câu: Nghiêm Thị sẽ không nhúng tay vào chuyện nhà của người ngoài.

Là người đứng đầu Nghiêm Thị, lời nói của Nghiêm Túc có thể đại diện cho cả tập đoàn, thế nên khi những lời này của anh được đăng thành tiêu đề trên trang bìa các tờ báo lớn nhỏ thì thật sự đã làm cho Ôn Nguyệt Nga khó khăn.

Ý của Nghiêm Túc là Nghiêm gia và Ôn gia không phải là người một nhà, nói cách khác, Ôn Nguyệt Nga cho đến giờ vẫn không được anh thừa nhận, cũng chỉ là một người ngoài mà thôi.

Bình An đột nhiên tò mò về ân oán trước kia của nhà họ Nghiêm, định tìm hiểu một chút tin tức về mối quan hệ giữa mẹ ruột Nghiêm Túc và Ôn Nguyệt Nga nhưng lại phát hiện chẳng thể sưu tra được một tin tức cón con

nào. Thật sự là kỳ lạ, người ngoài luôn vô cùng tò mò với các loại tin đồn về những nhà giàu có, chuyện bà chủ Nghiêm gia bị vớt bỏ động trời như vậy mà tìm khắp cũng không thấy một chút tư liệu nào.

Càng không cách nào dò thám để biết được chuyện thì trong lòng lại càng sinh ra tò mò, nhưng nên tìm ai để hỏi thăm đây? Trừ người trong nhà bọn họ ra thì còn có ai có thể hiểu rõ chuyện năm xưa đây?

Cô hỏi thăm vài người bạn trong giới thượng lưu nhưng cũng không ai biết rõ chuyện quá khứ, mà dù có nghe nói thì còn không biết nhiều bằng cô. Xem ra trước đây chuyện ly hôn của Nghiêm gia được giấu giếm rất tốt. Cô cũng định hỏi thăm Hồng Dịch Vũ, nhưng mười năm trước anh còn là một sinh viên đại học, làm sao mà biết mấy chuyện bà tám trên thương trường cho được, cái gì cũng không biết thì đúng hơn. Bình An không thể không thu lại lòng hiếu kỳ mà chuyên tâm suy nghĩ chuyện của mình.

Ngoài việc muốn đầu tư mua đất, Bình An còn muốn mở rộng hơn nữa cửa hàng độc quyền của mình. Nhưng vì các cửa hàng độc quyền LKA đã mở không ít chi nhánh trên cả nước nên cô có mở thêm mấy chỗ nữa cũng sẽ thế thôi, sẽ không được thêm bao nhiêu lợi nhuận.

Cô nghĩ tới chuyện kinh doanh qua mạng, mạng www.taobao.com giờ đã bắt đầu phát triển, không tới một hai năm nữa việc mua hàng qua mạng sẽ càng thêm phổ biến, cô không muốn bỏ lỡ điểm mấu chốt trong kinh doanh này. Nhưng nếu chỉ có sản phẩm của LKA thôi thì lại quá sức đơn điệu, các sản phẩm tương tự khác cũng đã có không ít người bán ở taobao nên giá tiền bị ép xuống rất thấp, cô cần phải có một sản phẩm được đại chúng khen ngợi mà lại tương đối ít người bán nó trên internet...

Về mặt này cô vẫn phải thỉnh giáo chị Trình Vận rồi. Nói thì làm ngay, cô lập tức gọi điện cho Trình Vận định hẹn gặp chị ấy tối nay, nhưng điện thoại không kết nối. Ngày mai Trình Vận lại muốn đi Hongkong, mặc dù

hai chị em không tâm sự gì nhiều nhưng trong lòng Bình An cũng rõ ràng, nhất định chị ấy muốn đi thăm người yêu.

Đối với Lương Phàm, chị Trình Vận thật sự đã thỏa hiệp đến độ gần như hèn mọn.

Thứ năm, Phương Hữu Kiệt và Phương Khiết Hoa đến Thành phố G, ngoài ra còn có Phương Húc và Lâm Miên Băng cùng đi. Ông anh họ và bà chị họ này ngoài miệng thì nói là tháp tùng ba mẹ mình tới đây nhưng thật ra thì chỉ muốn đến Thành phố G để chơi bời thôi.

Phương Hữu Lợi sai tài xế công ty ra đón rồi chở họ về khách sạn mà không đưa về nhà, tình cảm xa cách thể hiện rất rõ ràng.

Buổi tối, Phương Hữu Lợi dẫn theo Bình An đi một bữa tiệc xem như là chào đón nhóm Phương Hữu Kiệt.

Phương Hữu Kiệt vẫn ra vẻ một Trưởng Họ như xưa nay, đối xử với Bình An rất lãnh đạm. Ông ta vốn có tư tưởng trọng nam khinh nữ, trước kia giữ vẻ mặt ôn hòa với Bình An chỉ vì nghĩ cô là con gái Phương Hữu Lợi, giờ biết Phương Hữu Lợi cố ý để lại công ty cho cô nên mỗi lần nhìn về phía cô thì mặt mày đều tỏ ra khó chịu.

Còn Phương Khiết Hoa thì ngược lại càng cố lấy lòng Bình An hơn trước, vừa gặp đã kéo tay cô khen không ngừng khiến Lâm Miên Băng đứng cạnh đổ kị đến đỏ cả mắt.

Bình An cũng chẳng quan tâm họ lãnh đạm hay nhiệt tình, im lặng ngồi cạnh Phương Hữu Lợi, chỉ mong thời gian qua nhanh để mấy “cực phẩm” này nhanh nhanh quay về Thành phố J.

“Cần gì phải lãng phí tiền công ty vậy, trong nhà đâu phải là không có chỗ cho bọn anh ở, anh nhớ nhà chú là biệt thự lớn lắm mà, sao phải ở khách sạn. Người ngoài thấy vậy nghĩ bọn anh tiêu xài hoang phí thì sao.”

Phương Hữu Kiệt hàn huyên chưa được đôi ba câu đã sừng mặt lên giáo huấn Phương Hữu Lợi.

Mắt Bình An thoáng nét mỉa mai, nếu để họ về ở trong nhà mới thật sự là phiền đó. Cô trả lời thay Phương Hữu Lợi, “Bác à, nhà con thường không có người ngoài vào ở, phòng cho khách cũng không kịp dọn dẹp, nên ở khách sạn tương đối dễ hơn.”

Phương Hữu Kiệt lườm cô, “Bác và cha con nói chuyện, con nít chen miệng cái gì?”

Bị Phương Hữu Kiệt không nể mặt nạt một câu, Bình An cười cười không nói nữa, khoe mắt thấy được vẻ mặt đặc ý của Lâm Miên Băng. Cô nhìn về phía Phương Húc, ông anh họ này từ đầu đến giờ vẫn chưa nói với cô câu nào mà vẫn giữ một bộ mặt sa sầm, chả biết là trưng sắc mặt như thế cho ai nhìn.

“Bình An nói đúng, vả lại lần nào lên đây họp các lãnh đạo chi nhánh đều ở tại khách sạn này.” Phương Hữu Lợi thản nhiên nói.

“Ở khách sạn là tốt rồi, thoải mái hơn chứ sao.” Phương Khiết Hoa cười. Bà không phải đến Thành phố G để dự họp mà có mục đích khác nên mới không muốn chọc cho Phương Hữu Lợi tức giận.

“Hừ.” Phương Hữu Kiệt hừ một tiếng, chột nhìn về phía nhân viên phục vụ đứng ngoài cửa giận dữ hỏi, “Sao còn chưa dọn đồ ăn lên.”

Phương Húc cau mày kéo nhẹ ông ta, “Ba, còn chưa gọi thức ăn mà.”

“Bác, bác gọi thức ăn đi.” Bình An đưa thực đơn cho ông ta, mặt vẫn giữ nụ cười rục rỡ.

Phương Hữu Kiệt bị nụ cười rục rỡ như ánh mặt trời này đâm cho đau mắt.

Lâm Miên Bằng hưng phấn nói với Phương Hữu Lợi nói, “Bác Ba, lần này cháu tới Thành phố G là đặc biệt đến tìm bác đó. Lần trước bác đã đồng ý sẽ tìm cho cháu một cửa hàng ở khu trung tâm thương mại lớn để làm ăn mà, đúng không? Cháu tới lần này cũng đã quyết tâm rồi, nếu không trở nên thật nổi danh cháu sẽ không chịu thua quay về.”

“Anh Ba, anh đừng nghe con bé nói bậy, con nít ranh biết kinh doanh cái gì.” Phương Khiết Hoa trừng mắt con gái một cái, cười giả lả với Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cười cười thản nhiên, “Có mục tiêu là tốt.”

“Nói vậy Bác Ba thật sự sẽ tìm cho cháu một cửa hàng mặt tiền hả?” Lâm Miên Bằng thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, thanh âm rất vui vẻ hưng phấn.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Cho Làm Con Thừa Tự

Có câu “Kẻ không biết xấu hổ là vô địch thiên hạ”, Bình An im lặng liếc Lâm Miên Băng, tư duy bà chị này quả nhiên là không ai có thể địch nổi. Dù là trước kia ở Thành phố J hay là hiện tại, ba chưa từng đáp ứng việc tìm cho cô ta một cửa hàng, không biết bà chị này giải nghĩa ý tứ trong lời nói của người khác theo kiểu gì vậy?

Cửa hàng tại trung tâm thương mại lớn bộ muốn là dễ tìm đấy à? Hơn nữa, dựa theo phương thức tư duy của Lâm Miên Băng thì nhất định sẽ cho là dễ tìm cửa hàng thì đương nhiên đồng nghĩa với việc tặng không cửa hàng đó cho cô ta. Trong các trung tâm thương mại lớn ở Thành phố G, giá một cửa hàng bình thường dễ có tới cả triệu đồng, cho dù nhà cô có là mỏ bạc Kim Sơn đi nữa cũng không chịu nổi một ép buộc như thế.

Phương Hữu Lợi uống một ngụm trà, cười nhạt, “Công ty bác ở Thành phố G tạm thời còn chưa đầu tư trung tâm thương mại mới, còn những chỗ đang cho thuê kia thì kỳ hạn hợp đồng chưa kết thúc. Hay là vậy đi, nếu cháu nhìn trúng một cửa hàng nào thì bác có thể tìm người đại diện thay cháu đàm phán tiền thuê mặt bằng.”

Lâm Miên Băng vừa nghe lập tức nhụt chí, bĩu môi nói, “Sao lại còn phải trả tiền thuê chứ, nếu không có lời thì sao?”

Đầu Bình An chảy đầy vạch đen, bà chị này chẳng lẽ còn muốn tay không bắt giặc đấy à? Hay vẫn thấy là ba phải trả thay tiền thuê cửa hàng cho cô ta mở tiệm là chuyện đương nhiên? “Việc kinh doanh lúc nào cũng

có tính mạo hiểm, chẳng lẽ chị muốn không cần bỏ vốn mà đã phát tài sao?”

“Nếu Bác Ba có thể cho cháu một cửa hàng vậy thì cháu cũng không cần trả tiền thuê nha.” Lâm Miên Băng không thèm nhìn Bình An một cái, đôi mắt nhỏ lóe ra ánh sáng mong đợi nhìn Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi chỉ cười ha ha mà không trả lời cô ta.

“Nói mớ đấy à, chẳng lẽ cửa hàng của Bác Ba con không cần thu tiền sao?” Phương Khiết Hoa thật sắp bị cô con gái này làm cho tức chết, thì ra nó còn chưa hết hy vọng vào việc đến Thành phố G làm ăn, còn lừa bà là chỉ định tới đây để dạo phố và mua sắm. Bà nào có ngờ mới vừa gặp mặt Anh Ba thì nó liền đòi hỏi nọ kia. Thật mất mặt quá mà.

“Bác Ba nhiều tiền thế, cho con một cửa hàng thì có đáng gì.” Lâm Miên Băng kêu lên.

“Chú Ba có tiền thì mắc mớ gì tới mày? Đừng nghĩ đó là chuyện đương nhiên.” Phương Húc khinh thường nhìn Lâm Miên Băng, thật hết chịu nổi cô em họ dù nói chuyện hay làm việc đều không dùng đến não này.

“Mình là người một nhà mà, cần gì so đo nhiều vậy. Bác Ba có giống anh đâu, chẳng niệm tình thân chút nào.” Lâm Miên Băng gân cổ cãi lại.

“Mày họ Lâm, còn đây họ Phương, vậy không phải là mày muốn chiếm đồ người khác xài hả.” Phương Húc cười lạnh, “Muốn mở tiệm làm ăn thì tự tìm cách đi.”

Lâm Miên Băng tức méo mặt, “Có phải tôi nhờ anh giúp đâu, anh quang quác cái gì.”

“Cháu nói chuyện với anh họ bằng cái giọng đó đó hả?” Phương Hữu Lợi dĩ nhiên không cho phép người khác cười trên đầu con trai ông ta rồi.

“Bác Ba, bác đã đồng ý với cháu rồi đấy, tìm cho cháu cửa hàng để làm ăn nha.” Lâm Miên Băng rất sợ Phương Hữu Kiệt, dứt khoát chuyển chú ý sang Phương Hữu Lợi.

Vẻ mặt Phương Hữu Lợi bình thản, nếu không cẩn thận quan sát thì không nhìn ra sâu trong mắt ông ẩn chứa vẻ bất đắc dĩ và thất vọng, “Bác sẽ nhờ người đại diện đi tìm.”

Mặt Phương Khiết Hoa hết xanh lại trắng, giơ tay đánh mạnh xuống cánh tay Lâm Miên Băng, “Câm miệng, không được đòi chuyện này nữa. Con có tin là mẹ lập tức đuổi con về Thành phố J hay không.”

Lâm Miên Băng ức đến đỏ mắt, cắn chặt môi không nói lời nào.

Phương Hữu Kiệt ghét bỏ nhìn Lâm Miên Băng, kêu nhân viên phục vụ ngoài cửa tiến vào, chỉ mấy món ăn có giá cả xa xỉ kêu các cô phải nhanh chóng mang lên, sau đó nói với Phương Hữu Lợi, “Con nít vẫn là con nít ấy mà, chú đừng để ý.”

Bình An đột nhiên cảm thấy một nỗi khó chịu khôn tả trong lòng. Cô đã thất vọng với những kẻ thân thích này từ lâu, cũng đã luyện thành thói quen mặc kệ họ làm cái gì hay nói điều chi, nhưng cô khổ sở dùm ba. Chẳng lẽ khi họ còn ở chung dưới một mái nhà cũng chưa từng bao giờ có quan hệ ấm áp tốt đẹp hay sao? Chẳng lẽ giữa người thân cũng tồn tại việc tính toán lợi ích sao?

Ăn một bữa cơm thế này thật sự không tốt cho việc tiêu hóa. Lâm Miên Băng vốn còn âm ỹ đòi đi ngắm cảnh đêm Thành phố G, nhưng tối nay Phương Khiết Hoa cảm thấy đã đủ xấu hổ rồi nên chẳng còn tâm tình đâu mà đi dạo phố nữa, kéo con gái về khách sạn nghỉ ngơi cho nhanh nhanh.

Phương Hữu Kiệt có chuyện muốn bàn với Phương Hữu Lợi nên bảo phải về nhà mà bàn bạc. Phương Hữu Lợi không tiện từ chối nên đành kêu Chú Đình tới đón bọn họ cùng về nhà lớn.

Biệt thự của cha con Bình An nằm ở khu đất lưng chừng núi đất tiền nhất Thành phố G, những người sống nơi đây nếu không phải giàu thì cũng có địa vị, hoàn cảnh xung quanh dĩ nhiên là không thể so sánh với những nơi khác. Cha con Phương Hữu Kiệt khi thấy chỗ này thì trong mắt lập tức có những tia sáng chói mắt như pháo hoa phát tán loạn xạ.

“Nơi này chắc toàn là người có tiền ở hả, cảnh đêm mà cũng thật đẹp.” Phương Húc hỏi một cách ghen tỵ.

Bình An lười chảnh muốn trả lời anh ta vấn đề này, xe đã lái vào ga-ra trong biệt thự Phương gia. Cô xuống xe, đi theo sau Phương Hữu Lợi vào cửa chính.

“Chúng ta vào thư phòng đi. Tiểu Húc, con đi tham quan xung quanh với Bình An đi, anh em tụi con cũng nên bồi dưỡng tình cảm một chút.” Phương Hữu Kiệt vừa vào cửa liền nói giọng ra lệnh.

Phương Hữu Lợi nhú mày nhưng vẫn cùng ông ta đi vào thư phòng.

“Anh Hai, anh có chuyện gì muốn bàn với tôi vậy?” Phương Hữu Lợi hỏi, ngồi xuống ghế salon nhìn Phương Hữu Kiệt đang ra vẻ người trên kẻ trước hạ cố đến thăm thư phòng của ông vậy.

Phương Hữu Kiệt ngồi xuống đối diện Phương Hữu Lợi trên ghế salon bằng da thật của Ý, “Anh có lời muốn hỏi chú. Lúc ở Thành phố J chúng ta không bình tĩnh nên không nói rõ ràng một số chuyện, có phải chú đã lập di chúc muốn về sau sẽ giao hết công ty cho Bình An không?”

Đạo này việc hợp tác Phương Hoàng Thành khá bận khiến ông trút hết tâm trí vào đó nên giờ nghe Phương Hữu Kiệt nhắc tới thì Phương Hữu Lợi mới nhớ trước đây mình có nói về việc muốn lập di chúc, “Đúng vậy, quyết định của tôi là thế.”

“Hữu Lợi, không phải anh nghĩ là Bình An không có tư cách thừa kế công ty, nhưng xưa nay chả có đạo lý nào là giao hết tài sản cho con gái cả. Dù chú có thương yêu con gái đến thế nào thì cũng nên nghĩ một chút đến tổ tông Phương gia chứ. Sau này chú trăm tuổi, chú còn mặt mũi nào mà đi gặp họ? Dem một gia sản lớn như vậy cho người ngoài chẳng phải là hành vi khi tôn diệt tổ đó sao?” Phương Hữu Kiệt nói những câu lời hay ý đẹp tình thâm, giọng đầy ý phiến não chỉ tiếc sao rèn sắt không thành thép.

Mặt Phương Hữu Lợi không chút thay đổi, “Anh Hai, chuyện quyền thừa kế này tôi không nghĩ là cần phải thảo luận gì thêm nữa.”

“Như vậy đi, anh đưa Tiểu Húc cho chú làm con thừa tự để sau này chú cũng có con trai lo việc nhang khói. Hai anh em ta cũng không cần tính toán chi li làm gì, anh đây làm Anh Hai đâu thể trơ mắt nhìn chú đứt rễ đời sau.” Phương Hữu Kiệt tha thiết, ra vẻ ta đây toàn đang suy nghĩ cho Phương Hữu Lợi đó thôi.

“Tiểu Húc là con trai anh thương yêu nhất mà anh lại nguyện ý đem con thừa tự của anh cho tôi à?” Phương Hữu Lợi thấy buồn cười, vì muốn ngăn cản không cho ông để lại công ty cho Bình An, ông anh của ông thật cái gì cũng nghĩ ra được.

“Ai bảo chú là em trai anh chứ, anh không nghĩ cho chú thì còn ai nghĩ cho chú đây. Người ta nói sinh con gái như hắt bát nước ra ngoài, tương lai Bình An cũng là con nhà người khác, chẳng lẽ lòng còn hướng về chú sao?” Phương Hữu Kiệt nói.

Phương Hữu Lợi nhú mày, “Ý tốt của Anh Hai tôi nhận trong lòng, tôi có Bình An vậy là đủ rồi.”

“Chú đừng vội từ chối, tối nay chú cứ nghĩ thật kỹ đi, dù gì có con trai thì tương đối vững tâm hơn.” Phương Hữu Kiệt cho là Phương Hữu Lợi

đang khách sáo đó thôi, ông ta cũng đã tình nguyện cho chú ấy con trai mình để làm con thừa tự rồi, chẳng lẽ chú ấy còn không muốn sao?

Chẳng qua nếu đồng ý ngay thì ngưng đó mà.

Lúc hai anh em Phương Hữu Lợi đang nói chuyện trong thư phòng thì Bình An cũng dẫn Phương Húc đi một vòng ngoài vườn hoa. Cô biết ông anh họ này không thích cô, còn cô cũng lười phải tiếp đón long trọng, nhưng vì ai vào cửa cũng đều là khách nên lễ phép buộc cô phải tiếp đón anh ta đấy thôi.

“Vườn hoa khá lớn, hồ bơi cũng khá đầy, ừ, ở đây tốt thật.” Phương Húc đi xem một vòng rồi gật đầu nói, xem ra rất hài lòng với nơi này.

Thái độ này của anh ta làm Bình An thấy khá kỳ, giống như anh ta sẽ vào đây ở vậy. Nhà cô có lớn hay không, có xinh đẹp hay không mắc gì tới anh ta đâu.

“Bình An, đưa tao đi tham quan các phòng đi, sau này tao vào đây ở, không biết có nên sửa chữa vài thứ hay không.” Giọng điệu của Phương Húc cực giống Phương Hữu Kiệt, kiểu quen ra lệnh sai khiến người khác làm việc.

“Vào đây ở?” Bình An nhìn Phương Húc khó hiểu, anh ta nói vậy là có ý gì?

Phương Húc cầm hai tay trong túi quần, nghiêng đầu nhếch miệng cười một tiếng, “A, chắc mày còn chưa biết ba tao đang nói chuyện gì với Chú Ba trong thư phòng rồi. Tao nói cho mày biết nhé, về sau tao sẽ là anh ruột của mày, ba mày chính là ba tao, chủ nhân biệt thự này nói không chừng sẽ là tao đấy.”

Ánh mắt Bình An tối xuống, thanh âm chột lạnh, “Ý là sao?”

“Ba tao muốn cho tao làm con thừa tự của Chú Ba. Chú Ba có con trai rồi thì liệu còn đối xử với mày như trâu bảo không?” Phương Húc đặc ý nhìn Bình An.

Tên này đã gần ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn còn dám “ngây thơ” vậy sao? Bình An buồn cười lắc lắc đầu, “Bóp chết hy vọng đi, ba tôi sẽ không đồng ý đâu.”

“Mày đừng có chắc chắn thế, ai mà không muốn có một đứa con trai để sau này lo chuyện hương khói chứ. Con gái là bát nước hắt ra, dùng được cái đing gì.” Dường như Phương Húc rất tự tin rằng Phương Hữu Lợi sẽ đồng ý.

“Ờ, không dùng được gì, chẳng qua tiếc là tôi là con ruột ba tôi, còn anh thì không.” Bình An cũng không muốn mang mặt nạ khách sáo lễ phép nữa, miệt thị nhìn Phương Húc, “Sao hai cha con các người suốt ngày toàn nhớ thương tài sản của ba tôi vậy? Chớ xem chúng tôi là kẻ ngu để lừa bôn. Nếu sau này tất cả đều trong tay các người, với năng lực như thế của anh thì biết ngay công ty sẽ ra sao. Chưa nói tới chuyện anh chỉ học trường hạng ba, hai năm qua ở chi nhánh công ty anh đã làm được thành tích gì chưa? Thật chẳng hiểu nổi, anh như thế mà sao lại có tư cách xem thường người khác được nhỉ.”

“Mày... mày ngang ngược quá rồi, dám nói chuyện kiểu đó với tao, tao là Anh Hai của mày đó.” Phương Húc thẹn quá hóa giận, đúng là trước giờ hẳn ở chi nhánh công ty không lý tưởng không thành tích gì, nhưng như vậy đâu phải là hẳn không có năng lực, chẳng qua vì hẳn thấy chi nhánh công ty không có chỗ cho hẳn thi thố tài năng đó thôi, nếu cho hẳn đến làm việc tại Tổng Công Ty thì nhất định là sẽ làm nên chuyện lớn.

“Thôi cho xin đi, đừng lôi ba cái quan hệ thân nhân buồn cười này ra mà nói chuyện. Các người có khi nào xem ba tôi là người thân đâu, tôi thấy

mấy người xem chúng tôi là máy rút tiền thì đúng hơn.” Bình An cười lạnh lạnh nói.

“Hừ, chẳng qua là mày sợ sau này tao sẽ thừa kế công ty mà mày không được gì hết nên cố ý chặn đánh tao chứ gì.” Phương Húc giận quá mà cười, “Tao cho mày biết, ngày nào đó tao thành Chủ Tịch công ty, tao nhất định sẽ để phần cơm cho mày ăn.”

Bình An cười ngọt ngào, “Thật là từ tâm ghê đi, tôi thì lại khác anh à nha, ngày nào tôi thành người đứng đầu công ty thì nhất định sẽ đá loại sâu mọt như anh ra khỏi công ty.”

Phương Húc bị chọc tức đến mặt mày trở nên dữ tợn, muốn đánh một đấm ra ngoài.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Người Nào Gài Bẫy Người Nào

Thấy bộ dạng dữ tợn không khống chế nổi của Phương Húc lúc này, Bình An cũng chẳng dại gì mà tiếp tục kích thích hấn nữa, chỉ khinh miệt liếc mắt rồi xoay người đi vào phòng khách.

Phương Húc đứng bên ngoài hung hăng đánh một quyền vào không khí rồi mới mang vẻ mặt âm trầm đi vào trong, nhìn chăm chăm vào Bình An đang ngồi ghế salon uống trà, nói, “Kẻ chỉ lo tư lợi như mày thật đúng là lần đầu tiên tao mới thấy. Chú Ba đổ công đổ sức sáng lập công ty cho mày thừa kế thế mà mày không thấy áy náy, cũng không biết là mày không xứng đáng hả?”

“Câu này tôi phải hỏi anh mới đúng.” Bình An lãnh đạm vạch lại.

“Tao là đàn ông, thừa kế sản nghiệp trong nhà là chuyện tất nhiên.” Phương Húc nói.

Bình An cười lạnh, “Đáng tiếc, anh không phải là con trai ba tôi, cũng không phải là anh em ruột của tôi, không tới phiên anh làm ‘chuyện tất nhiên’ đó đâu.”

“Mày chống mắt mà xem, chờ tao được nhận là con thừa tự trên danh nghĩa của Chú Ba rồi sẽ nhất định dạy dỗ mày thật tốt.” Phương Húc uy hiếp.

Kiếp trước, bác trai cũng có đề cập tới việc muốn ghi tên Phương Húc là con thừa tự trên danh nghĩa nhưng ba không đồng ý, Bình An cũng coi mấy

lời dọa nạt này của hắn chẳng có kilogram nào, “Tôi thật mong chờ được anh dạy dỗ đó nha.”

Phương Húc bị thái độ bình tĩnh không gợn sóng này của Bình An chọc cho tức giận đến nội thương, hắn vẫn không tin là mình sẽ không sửa trị được một con nhóc mồm mép ghê gớm nhưng thua mình rất nhiều tuổi này.

“Mày đừng mạnh miệng thế, cũng đừng khẳng định là Chú Ba sẽ từ chối thế, chẳng lẽ mày không chế được tư tưởng của Chú Ba hay sao?” Phương Húc gầm gừ.

Bình An nhìn hắn, trong lòng suy nghĩ, những chuyện kiếp trước thì hiện tại cô đã xoay chuyển không ít, liệu chuyện cho làm con thừa tự lần này có vì cô thay đổi mà xảy ra hiệu ứng dây chuyền hay không? Không, tuyệt đối không thể để Phương Húc làm con thừa tự ghi trong sổ bộ được. Không phải cô sợ mất quyền thừa kế, mà là Phương Húc này hoàn toàn chẳng phải thứ tốt đẹp gì, tương lai hắn cũng sẽ chỉ phá tan sản nghiệp chứ không làm nên được công trạng gì, làm sao cô có thể để mảnh trời mà ba đã gian lao khổ nhọc tạo dựng nên lại bị hủy diệt trong tay một kẻ thế này?

Bởi cô quay mặt về hướng cầu thang lên lầu hai nên Bình An liếc thấy ngay cửa thư phòng Phương Hữu Lợi đang từ từ mở ra. Bánh răng trong đầu cô nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên biểu lộ vẻ mặt khiếp sợ nhìn Phương Húc, “Tôi không thể khống chế tư tưởng của ba tôi, nhưng ba tôi sẽ không để anh ăn hiếp tôi đâu.”

“Tương lai công ty về tay tao, Chú Ba còn bảo vệ mày được sao? Tao nhất định sẽ không để cho mày sống mạnh khỏe thoải mái đâu.” Thật ra Phương Húc quát tháo như thế chỉ là để hù dọa Bình An chứ chưa chắc trong lòng đã nghĩ vậy.

Phương Hữu Lợi và Phương Hữu Kiệt đứng ở cầu thang, nghe vào tai câu nói này của Phương Húc rõ ràng không sót chữ nào.

Mắt Bình An thoáng qua một ý cười nhàn nhạt nhưng nước mắt lại chảy xuống, đứng lên bỏ chạy về phía Phương Hữu Lợi, “Ba, anh họ nói sau này anh ấy sẽ là Chủ tịch công ty, muốn đá con ra khỏi công ty, còn nói anh ấy sẽ là anh ruột của con. Ba, có chuyện gì vậy ba?”

Nhìn con gái rơi nước mắt, Phương Hữu Lợi giận đến trán nổi gân xanh cuồn cuộn. Con gái lớn vậy rồi nhưng cho tới giờ vẫn được ông nâng niu che chở trong lòng bàn tay, số lần con bé rơi nước mắt chưa đếm trọn mười ngón tay, hôm nay lại bị chính anh họ của nó bắt nạt đến nước mắt ngấn nước mắt dài như vậy, cũng làm cho con bé sợ tới mức toàn thân phát run.

Mặt Phương Húc trắng bệch ra, hết nhìn Phương Hữu Lợi lại liếc sang nhìn sắc mặt tái xanh vì tức giận của Phương Hữu Kiệt đang trợn trừng mắt nhìn hẳn.

Tình huống sao lại ra thế này? Hẳn đời tầm mắt sang Bình An, con nhóc thối tha này, sao mới bị dọa đùa mấy câu mà đã khóc bù lu bù loa rồi vậy, hơn nữa, chính nó nói nó muốn đá hẳn ra mà...

Mẹ nó, con nhóc thối tha này còn xảo quyệt hơn nhiều so hẳn nghĩ, hẳn còn tưởng nó là một bình hoa ngu ngốc, ai ngờ lại bị nó gài bẫy mà không giải thích được.

“Mày thúi lắm, rõ ràng lời này là mày nói.” Phương Húc càng nghĩ càng giận, lý trí đã bị lửa giận đốt sạch không còn gì, cũng không thèm để mắt tới Phương Hữu Kiệt đang ra sức nháy mắt ra hiệu mà lớn tiếng rống lên giận dữ với Bình An.

“Ba.” Bình An hoảng sợ đến co rúm vai lại, ôm chặt lấy cánh tay Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Kiệt bước nhanh xuống cầu thang, nhắc chân đá một phát vào người Phương Húc, “Cái thằng trời đánh thánh đâm này, bảo mày vun

đắp tình cảm với em gái mà mày phùng mang trợn mắt dọa con bé thế kia. Mày giỏi quá ha.”

“Ba, con không hề nói thế, nó ngậm máu phun người đó.” Phương Húc bị tổng cho một đạp liền lu loa kêu lên, vừa tránh né vừa kêu oan.

“Vậy mày nói xem sao mày lại dọa cho Bình An khóc?” Phương Hữu Kiệt tức giận hỏi.

Phương Húc trợn trắng mắt, “Ba, ba đừng bị nó lừa, nó ma lanh lắm đó. Con mới nói với nó là sau này có thể con sẽ vào đây ở thì nó làm như con sắp cướp đoạt cái gì của nó vậy, còn kêu con là sâu mọt. Nếu các ngài không ra ngoài, không biết nó còn muốn nhục nhã con đến thế nào.”

Phương Hữu Kiệt đương nhiên là tin con trai mình, còn Bình An thì ông ta nhìn sao cũng không vừa mắt, “Bình An, sao cháu lại nói Anh Hai mình là sâu mọt?”

“Cháu không có nói. Anh họ nói sẽ được ghi vào sổ hộ khẩu, cháu chỉ nói là không thể nào mà thôi, anh ấy liền nổi giận với cháu.” Bình An lau khô nước mắt, bình tĩnh nói.

Giả vờ uất ức trước mặt ba một lần thì không sao, nhưng tuyệt đối không thể mềm yếu, nước mắt chỉ có thể là vũ khí.

“Con bé thối tha kia, mày nói mà không nhận phải không?” Phương Húc hét lớn.

Bình An lạnh lùng nhìn hấn, giọng không cao không thấp không nhanh không chậm, “Anh họ à, lời tôi nói tôi đương nhiên sẽ nhận, nhưng lời anh nói anh có nhận không? Bây giờ đang đứng ngay trước mặt ba tôi mà anh còn dám lấn lướt mắng mỏ tôi, nếu để anh làm Anh Hai của tôi thật thì có phải còn muốn ra tay đánh tôi luôn không hả?”

“Bình An, tính anh cháu nóng nảy chút thôi chứ thật ra không có gì, hai anh em cũng khó tránh khỏi có lúc cãi nhau ầm ĩ.” Phương Hữu Kiệt cười gượng khuyên nhủ.

“Không có anh trai em gái nào gây gổ với nhau lại nói ra là sẽ đuổi em gái đi. Bình An trước giờ hiền lành, ai cũng thân thiết, nếu Phương Húc không nói chuyện quá đáng thì con bé tuyệt đối sẽ không gây sự trước.” Phương Hữu Lợi nghiêm mặt, giọng nói vẫn bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Phương Húc lại rất lạnh lùng.

Con gái ông mà lại bị cháu ông chỉ thẳng vào mặt uy hiếp như thế? Đó là còn chưa nhận nó làm con thừa tự đó, nếu thật sự đã nhận nó làm con trai rồi cho nó làm con thừa tự của mình thì nói không chừng ngay chính ông cũng không còn chỗ mà đứng nữa.

“Chú Ba, cháu thật sự không có...” Phương Húc hấp tấp giải thích, “Tại Bình An không tin cháu sẽ là Anh Hai của em ấy nên cháu muốn bồi dưỡng tình cảm với em ấy mà.”

“Anh Hai, chuyện cho làm con thừa tự này về sau đừng bao giờ nhắc lại nữa, chẳng có gì cần thiết cả.” Phương Hữu Lợi dắt Bình An đi xuống, lãnh đạm nói với Phương Hữu Kiệt.

“Hữu Lợi.” Phương Hữu Kiệt cau mày.

“Thời gian không còn sớm, tôi kêu Chú Đình tiễn anh và cháu về khách sạn.” Giọng Phương Hữu Lợi nhạt nhẽo.

Phương Hữu Kiệt hừ một tiếng, hét lên với Phương Húc, “Sao còn không mau đi, ở đây để bêu xấu thêm sao?”

Phương Húc oán hận trừng mắt Bình An một cái rồi mới theo sau Phương Hữu Kiệt rời đi.

“Ba...” Bình An đưa ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phương Hữu Lợi.

“Được rồi, đi ngủ sớm đi thôi.” Phương Hữu Lợi xoa xoa đầu cô, “Sau này bọn họ nói gì con cứ mặc kệ, ba chắc chắn sẽ không đồng ý.”

“Nếu con là con trai thì tốt biết bao.” Bình An nghẹn ngào nói.

“Vậy ba sẽ không có một cô con gái khéo léo đáng yêu thế này à? Vậy thì không được, Bình An của ba không ai có thể thay thế.” Phương Hữu Lợi dịu dàng cười cười, “Đừng suy nghĩ lung tung, ba hoàn toàn không thấy tiếc nuôi đâu.”

Bình An gật gật đầu, có một người cha yêu thương mình đến thế này, cô thật sự rất hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Bình An trở về trường học. Mặc dù Phương Khiết Hoa gọi điện rủ cô đi dạo phố cùng hai mẹ con bà nhưng Bình An lấy cớ phải lên lớp để uyển chuyển từ chối.

Cô không muốn đi cùng với Lâm Miên Băng, sợ mình sẽ nhịn không được mà không ngừng ngược đãi cô ta đến chết.

Nháy mắt đã tới thứ bảy, hơn mười giờ, Bình An lái xe đưa Viên lão phu nhân đến công ty du lịch. Mặc dù đây không phải là lần đầu Viên lão phu nhân đi du lịch nhưng Bình An vẫn không yên lòng, suốt dọc đường đều luôn miệng niệm niệm tụng tụng, nào là dặn dò lão phu nhân phải chú ý an toàn, nào là lo lắng bà có mang đủ lượng thuốc thường dùng hay không, làm cho Viên lão phu nhân nghe mà dở khóc dở cười.

“Bà nói Bình An nè, con mới hai mươi tuổi đầu thôi mà sao giống bà già tám mươi tuổi vậy, còn dài dòng hơn cả bà nữa. Được rồi, mấy chuyện con nói bà nhớ hết rồi, đừng tụng nữa, tụng hoài đầu bà muốn hôn mê luôn rồi nè.” Viên lão phu nhân ngăn không cho Bình An nói tiếp.

“Bà choáng váng hả? Có nặng lắm không?” Bình An vội vàng hỏi.

Viên lão phu nhân phì cười, “Bà không sao, con đừng tiếp tục lái nhái nữa là được.”

Bình An mếu máo, “Tại con quan tâm bà mà.”

“Biết con quan tâm bà rồi. Được rồi, đến rồi đó, sang bên chỗ xe đậu bên kia thôi.” Viên lão phu nhân cười nói, bà đã thấy Nghiêm lão phu nhân bên kia rồi.

Bình An ngừng xe một bên, cũng đã nhìn thấy Nghiêm lão phu nhân, còn có Nghiêm Túc đang đứng cạnh bà.

Nhìn thấy Nghiêm Túc, cô liền bất giác nhớ tới tin tức nóng hổi được truyền đi gần đây, nghe nói Nghiêm Túc muốn lợi dụng Ôn thị nội loạn lần này mà nhổ sạch hoàn toàn tận gốc rễ thế lực còn sót lại của Ôn Nguyệt Nga ở Nghiêm Thị, không biết là thật hay giả nhĩ.

“Bình An cũng tới đây à. Đã lâu thật lâu rồi không gặp con đó nhé, cũng không biết đến thăm bà già này nữa.” Nghiêm lão phu nhân vừa nhìn thấy Bình An thì mặt mày lập tức tươi roi rói, hết sức mừng rỡ thân thiết ôm cánh tay Bình An.

Viên lão phu nhân giận dỗi liếc Bình An một cái, “Đừng nói tới chị, con bé này ngay cả tôi là bà ngoại cũng muốn quên mất luôn rồi.”

Bình An quẫn bách, “Bà ngoại...”

Nghiêm lão phu nhân lập tức hỏi, “Bình An, chắc không phải con có bạn trai ở trường nên mới không thường đến thăm bà ngoại như vậy chứ hả?” Nói xong, khóe mắt lại liếc sang cháu trai mình, thấy đôi mắt hoa đào bắt sáng lung linh của Nghiêm Túc đang mang ý cười nhìn Bình An, Nghiêm lão phu nhân thật sự lo lắng Bình An có bạn trai nha.

“Các cụ ông cụ bà, có thể lên xe rồi.” Một cô gái trẻ cầm lá cờ nhỏ màu đỏ đứng cạnh xe buýt kêu tất cả lữ khách lên xe, chuẩn bị lên đường ra sân bay.

“Ai cha, kêu lên xe rồi kìa.” Nghiêm lão phu nhân nghe hướng dẫn viên du lịch kêu gọi mọi người lên xe thì lập tức ném vấn đề đến tận sau óc, kéo cánh tay Viên lão phu nhân, “Đi, chúng ta lên xe.”

Nghiêm Túc cười nhắc hành lý của hai bà lão lên, “Bà nội, Viên lão phu nhân, con cầm lên xe dùm hai bà.”

Bình An đi theo phía sau hai bà, khi cô đến cửa xe, thấy ngồi trên xe đều là các bà lão trạc tuổi Viên lão phu nhân, ai nấy đều tinh thần phấn chấn, Viên lão phu nhân rất nhanh hòa mình cùng họ, Bình An thấy vậy trong lòng cũng yên tâm một chút.

Cho đến khi xe buýt của công ty du lịch biến mất trong tầm mắt, Bình An mới tính quay về, vừa quay đầu đã thấy đôi mắt sáng lấp lánh của Nghiêm Túc đang nhìn thẳng vào cô, trong mắt tràn đầy hứng thú.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Bình An trừng mắt liếc anh một cái, lướt qua anh đi tới xe mình đang đậu bên cạnh.

Nghiêm Túc đi theo, dùng một tay đè lại cửa xe, cúi đầu nhìn Bình An, “Ở trường có bạn trai à?”

“Mắc mớ gì tới anh?” Bình An hừ nhẹ một tiếng, dùng sức kéo tay anh ra.

“Chờ anh một đoạn đi.” Nghiêm Túc nhìn cô không chớp mắt, giọng ấm áp.

“Xe anh đâu?” Bình An hỏi.

“Hôm nay tài xế đưa anh với bà tới, giờ tài xế đã đi rồi.” Nghiêm Túc cười nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Đau Lòng

Có đôi khi Bình An cảm thấy thật sự vô cùng bất đắc dĩ trước các biểu hiện ngả ngớn của Nghiêm Túc, đường đường là người đứng đầu cả Nghiêm Thị thế mà cứ quấn quít bám chặt lấy cô như dây leo, lại còn trưng vẻ mặt làm nũng rất đáng nghi đòi cô chở anh một đoạn đường. Được rồi, mặc dù bộ dạng đẹp trai chai mặt này nhìn rất quyến rũ nhưng với cô mà nói thì lại đáng sợ đến nỗi da gà da vịt, mà cũng bởi vì quá khiếp sợ nên đầu óc đâm ra mờ mịt, chìa khóa xe đã bị Nghiêm Túc cướp đi, cô chỉ có thể ngồi vào ghế cạnh tài xế, phòng má trợn mắt không vui.

“Sao vậy? Ai làm em mất hứng hả?” Hai tay Nghiêm Túc thoải mái đặt trên tay lái, áo sơ mi màu cỏ úa anh mặc trên người làm anh có vẻ quý phái tao nhã, ống tay được xắn một cách tùy tiện đến cùi chỏ càng tôn lên tính cách tùy hứng thông dong nhất quán của anh.

“Trừ đại thiếu gia anh ra thì còn ai vào đây?” Bình An hung hăng trừng mắt nhìn anh, thế mà vẫn không biết xấu hổ lại hỏi ai làm cô mất hứng.

Nghiêm Túc nhếch môi cười, “Hóa ra anh là độc nhất vô nhị à, ừm, hay thật.”

“Sao anh không biết xấu hổ gì hết vậy?” Bình An tức giận hỏi.

“Theo đuổi em nhất định phải trang bị da mặt thật dày mới được.” Nghiêm Túc hứng thú nhìn cô, mỉm cười trả lời.

Bình An đã miễn dịch với kiểu nói này của anh, “Thôi đi, anh giữ câu này lại mà theo đuổi mấy cô nàng khác. Suốt ngày trêu hoa gheo nguyệt, ai

thèm anh theo đuổi.” Hễ cô nhìn thấy Nghiêm Túc là nghĩ ngay đến phản ứng dị thường của Vi Úy Úy hôm đó, lòng Bình An khó tránh khỏi có mấy phần giận dỗi.

“Em đừng nói oan cho anh vậy chứ, giờ anh giữ mình vô cùng trong sạch, vì em mà... thủ thân như ngọc đó.” Câu cuối cùng được nói nhẹ mà chậm, thắm đẫm mập mờ.

“Tôi có cần biểu hiện ‘cảm động đến rơi nước mắt’ không?” Bình An xoay mặt, tỏ thái độ ‘ai còn lạ gì’.

“Lấy thân báo đáp là được rồi, yêu cầu của anh không cao đâu.” Nghiêm Túc cười thật nhẹ, thanh âm dễ nghe như đàn violon đầy những âm điệu huyền diệu quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp.

Bình An quay đầu lại nghiêm nghị nhìn anh, “Nghiêm Túc, có phải anh thấy mỗi lần gặp có thể trêu ghẹo tôi như vậy thì vui lắm phải không?”

Nghiêm Túc cau mày, “Bình An, anh vẫn rất thật lòng.”

“Tôi cũng đã trả lời rất nghiêm túc rồi. Tôi không muốn bàn về vấn đề tình cảm, anh sẽ làm mọi sự thêm phức tạp cho tôi.” Nếu anh là một người bình thường thì cô sẽ chẳng quan tâm làm chi, thậm chí con mắt cũng chẳng thèm liếc lấy một cái, nhưng anh lại là Nghiêm Túc... Dù cô đã từng bị tổn thương nặng nề, vẫn còn cảm thấy vô cùng khiếp đảm và sợ hãi với tình yêu, nhưng trong lòng vẫn có một chút ham muốn hư vinh.

Vờ như không thấy Nghiêm Túc, cô không làm được.

“Anh cũng đã nói rồi đó thôi, sẽ cho em thời gian.” Nghiêm Túc nhỏ giọng nói.

Bình An im lặng, không nói thêm gì nữa.

Nghiêm Túc cũng không nói nữa, sau khi đi được một đoạn đường, anh mới mở miệng hỏi, “Cửa hàng độc quyền của em dạo này kinh doanh thế nào?”

“Đã vào quỹ đạo, có thể tiếp tục được.” Nếu không bàn về chuyện tình cảm, Bình An cư xử rất hòa khí với Nghiêm Túc.

“Không muốn tiếp tục mở rộng à?” Nghiêm Túc hỏi.

Bình An cup mắt suy nghĩ trong chốc lát, nhỏ giọng nói, “Nghĩ thì cũng có nghĩ đó, nhưng mà còn chưa tìm được phương pháp.”

“Có ý tưởng gì không?” Nghiêm Túc nghiêng đầu nhìn cô, chân tình hỏi.

Cô quay đầu nhìn anh. Lúc này, người đàn ông vương giả trên thương trường này không hề thể hiện khí thế bén nhọn của anh mà coi cô như một người bạn để nói chuyện phiếm, nếu như anh có thể cho cô chút ý kiến thì với cô mà nói là sự trợ giúp rất lớn, kiến thức kinh doanh của cô tuyệt đối thấp hơn anh nhiều, điểm này cô rất rõ ràng.

“Đã nghĩ tới chuyện mở thêm hai cửa hàng tại trung tâm thương mại lớn, nhưng cửa hàng độc quyền bán LKA ở Thành phố G cũng không ít, còn có các sản phẩm tầm trung khác cũng đang lục tục được đẩy ra thị trường. Thời điểm thịnh vượng nhất đã qua rồi, giờ có mở thêm bao nhiêu cửa hàng độc quyền nữa thì cũng vậy thôi.” Bình An ngừng nói trong chốc lát, hỏi Nghiêm Túc, “Anh thấy tiêu thụ trên internet thì thế nào?”

Xe mới vừa ngừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Nghiêm Túc lặng lẽ nhìn Bình An, mày kiếm nhướn lên, “Bình An, cái quyết tâm ‘không thành công thì không bỏ cuộc’ này của em từ đâu mà có vậy?”

Bình An quay đầu cười nhẹ, “Lúc trước anh rời nhà đi Mỹ, sau đó quay lại Nghiêm Thị kéo Ôn Nguyệt Nga cao ngạo kia xuống, thời điểm đó cảm

xúc trong lòng anh là thế nào? Anh không cho phép Nghiêm Thị rơi vào tay người khác, tôi tất nhiên cũng sẽ không giao Phương Thị cho người ngoài.”

“Ba em sẽ sắp xếp mọi việc cho em, cần gì phải bắt mình sống cuộc sống mệt mỏi như vậy?” Khi Nghiêm Túc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toát ra ánh sáng kiên nghị thì không biết tại sao đầu quả tim anh như bị ai đó mạnh tay quất một roi. Cô đang phải buộc mình giả bộ kiên cường đấy thôi.

“Sắp xếp thế nào? Chọn cho tôi một người chồng ở rể ư?” Bình An hỏi mỉa mai.

“Chủ Tịch Phương đang vun trồng Lê Thiên Thần như con rể, phải vậy không?” Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của Nghiêm Túc sâu hơn.

Bình An lạnh lùng cười cười, “Lê Thiên Thần? Nếu như có thể dẫm bẹp anh ta trên đất thì dù phải khổ cực đến đâu, dù phải trả giá bằng bao nhiêu cố gắng, tôi cũng sẽ không tiếc.”

Mắt Nghiêm Túc khẽ lóe, từ lời nói và vẻ mặt của cô có thể nhìn ra được Bình An hận Lê Thiên Thần, một nỗi oán hận rất sâu. Tại sao? Chỉ nghe nói cô từng yêu người đàn ông kia nhưng cho tới giờ chưa từng nghe ai nói giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì đáng để oán hận.

Nhưng mặc kệ vì lý do gì, chỉ cần trong lòng cô không có yêu Lê Thiên Thần là được.

“Muốn đối phó với Lê Thiên Thần cũng không khó, nói ba em đuổi việc anh ta là được mà.” Hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Nghiêm Túc giãn ra, khóe miệng vẽ ra một nét cười nhè nhẹ.

Bình An bĩu môi, trước mặt Nghiêm Túc, cô luôn rất tự nhiên nói thẳng ra toàn bộ những suy nghĩ trong lòng, đây là lần đầu tiên cô tỏ rõ thái độ oán hận Lê Thiên Thần trước mặt người khác, “Đừng nói ba tôi mà nói anh

đi, giờ tôi muốn anh đuổi việc trợ lý nhiều năm mà anh vô cùng tin tưởng, anh có đồng ý không?”

“Lý do đâu?” Nghiêm Túc cười hỏi.

“Không lý do.” Bình An tức giận, “Anh là lãnh đạo công ty, chẳng lẽ anh không biết là hình tượng có bao nhiêu quan trọng sao? Tôi kêu ba tôi tụt tiền đuổi việc một trợ lý cao cấp không phạm lỗi gì, năng lực làm việc được mọi người công nhận, người khác sẽ nghĩ sao về tôi, sẽ nghĩ sao về ba tôi?”

“Cho nên, em muốn làm cho mình thành công trước để người khác phải rửa mắt nhìn em, thì sau này khi tiến vào Phương Thị sẽ không bị người khác cho là đến làm bình hoa hả?” Nghiêm Túc lập tức hiểu được ý tưởng của cô.

Bình An nhẹ nhàng ừ một tiếng coi như trả lời.

Nghiêm Túc cười gật đầu, trong lòng thật vui vì những lời này của cô. Anh tin, cô chưa từng nói những lời này với bất kỳ ai khác. Việc cô tình nguyện nói với anh có phải biểu thị cho việc cô tin tưởng anh, cũng sẽ mở lòng nhận hỗ trợ của anh không?

“Em có nghĩ tới việc đăng ký mở công ty riêng chưa?” Anh không hỏi tới để rõ nguyên nhân, vì cho dù cô xuất phát từ mục đích gì, nếu anh có thể giúp thì nhất định sẽ giúp vô điều kiện. Đương nhiên, việc anh có thể làm cũng chỉ là cho cô biết ý kiến và kinh nghiệm của anh, những việc khác chắc hẳn cô cũng chẳng cảm kích gì đâu.

Nghe câu hỏi của Nghiêm Túc, Bình An ngẩn ra, “Mở công ty riêng?”

“Đúng, mở công ty riêng rồi làm đại diện cho mấy nhãn hiệu mỹ phẩm nước ngoài, sau đó còn có thể mở cửa hàng độc quyền trên Internet. Tuy như vậy thì các nhãn hiệu phải có sức thuyết phục tương đối cao bởi hiện

tại đa số người mua qua Internet đều là thành phần trí thức, giá tiền chỉ đứng thứ hai, mà quan trọng nhất phải là uy tín và bảo đảm chất lượng.”

Bình An trầm tư, cô đúng là chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ mở công ty riêng.

“Muốn thành công thì cần phải lựa chọn được một con ngựa tốt, ngồi trên lưng ngựa, nó chạy thì đồng thời cũng sẽ đưa em đến điểm cuối, so với những người còn lại đang phải tự mình cuốc bộ thì nhanh chóng dễ dàng hơn rất nhiều. Hệ thống Internet ZIBEN chính là một con ngựa tốt lại nhanh, xem mọi người lợi dụng ưu thế này thế nào đi, mua bán qua Internet là xu thế tất yếu trong tương lai đó.” Nghiêm Túc nói tiếp.

Cô suy nghĩ thật nhanh trong đầu. Nếu như có công ty của riêng mình, cô nhất định sẽ tiến thêm một bước dài đến gần thành công hơn.

“Đây chỉ là đề nghị của riêng anh, khi về em có thể tự tìm tài liệu đọc thêm rồi tính toán một chút.” Nghiêm Túc thấy cặp mắt của cô sáng lên như sao thì biết ngay cô đã bắt đầu hứng thú với đề nghị này của anh.

Bình An cố nén nổi kích động trong lòng, định sau khi về phải tra ngay tư liệu về đăng ký công ty, “Hồi trước anh cũng tự mở công ty hả?”

Nghiêm Túc cười gật đầu, “Nếu không thì nào có thực lực để đoạt lại đồ đạc của mình?”

“Đúng.” Bình An gật gật đầu, trong đầu đã cân nhắc xem nếu sau này đăng ký công ty thì cô nên tiến hành mặt nào trước.

“Việc đăng ký công ty không cần phải gấp, nếu có cái gì không hiểu cứ gọi điện cho anh bất cứ lúc nào.” Nghiêm Túc cười nói, xe đã lái vào bãi đỗ xe ngầm.

Bình An còn đang muốn mở miệng cảm ơn anh thì phát hiện xe đã ngừng lại, nghi hoặc nhìn anh, “Đây là chỗ nào?”

Nghiêm Túc cười, “Đã tới giờ cơm trưa rồi, em không đói bụng à?”

Hình như có đói thật. Bình An xuống xe, đi theo Nghiêm Túc vào thang máy, bước ra ở lầu ba. Thì ra là đến ăn món Quảng Đông. Quán ăn Quảng Đông này được trang hoàng rất xa hoa, hành lang được phủ thảm mềm mại màu vàng, ánh đèn nhu hòa, trên vách tường là bức tranh phong cảnh Lĩnh Nam. Chỗ này Bình An mới tới ăn lần đầu.

Cô rất thích món Quảng Đông, nhưng sao trước kia lại không phát hiện nhà hàng Quảng Đông này nhỉ?

“Chỗ này mới khai trương gần đây, hương vị cũng khá ngon.” Cũng không biết có phải Nghiêm Túc thật sự đọc được suy nghĩ của cô không mà ngay lúc cô đang nghi hoặc thì đã mở miệng trả lời cô.

“Coi bộ đúng là không tệ.” Bình An cười nói.

Nghiêm Túc tươi cười, vừa muốn mở miệng nói gì với Bình An thì tầm mắt lại lạc vào bóng người mới từ phòng riêng trước mặt đi ra, vẻ tươi cười trên mặt từ từ mất đi, thay vào đó là biểu hiện lạnh lùng khốc liệt.

Bình An nhìn theo tầm mắt của anh thì thấy phía trước có ba người đang chậm rãi bước tới, đều là những gương mặt thường xuyên xuất hiện trên báo chí gần đây: Ôn Nguyệt Nga, Ôn Quốc Hoa, và Ôn Triệu Tân.

Ôn Nguyệt Nga năm nay 45 tuổi nhưng vì chăm sóc dưỡng da thật chu đáo nên trông không khác phụ nữ ngoài 30 là mấy, dáng dấp xinh đẹp dịu dàng, cặp mắt trang điểm rất tinh xảo lại mơ hồ lộ ra vẻ sắc bén chẳng tương xứng chút nào với nụ cười ôn hòa mà bà đang bày ra trên mặt.

Đây là một phụ nữ rất có tâm kế đây, Bình An đánh giá bà như vậy.

Trong lúc hai bên đang đánh giá lẫn nhau thì bọn họ đã đi đến trước mặt, trực tiếp đối diện nhau.

Ôn Nguyệt Nga cũng phát hiện ra Nghiêm Túc, ánh mắt của bà đầu tiên là hồ hững quét qua trên mặt Bình An sau đó mới quay về mặt không vui về gò sang nhìn Nghiêm Túc, “Anh cũng tới ăn cơm à.”

“A em họ, đã lâu không gặp.” Ôn Triệu Tân nở nụ cười lấy lòng với Nghiêm Túc, ra vẻ thân thiết đi tới muốn bắt tay cùng Nghiêm Túc.

Chân mày của Nghiêm Túc nhướn cao lên, lạnh lùng sắc bén quét mắt liếc Ôn Triệu Tân một cái khiến cho đôi tay nhiệt tình của Ôn Triệu Tân cứng đờ giữa không trung.

Sắc mặt của Ôn Nguyệt Nga lúc trắng lúc xanh.

“Thật không lễ phép, sao có thể đối xử như thế với mẹ mình.” Vẻ mặt già nua của Ôn Quốc Hoa trầm xuống, lên giọng khiển trách Nghiêm Túc.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Em Tin Ai Hơn

Bình An đưa mắt nhìn Ôn Quốc Hoa. Ông ta tuy là con trai đầu ở Ôn gia nhưng không được sủng ái do được sinh ra bởi tình nhân của Ôn Lão thái gia. Theo các tin lá cải đăng tải khi xưa mà cô tìm thấy được, Ôn lão thái gia trước khi kết hôn với vợ thì rất thân cận với một phụ nữ làm nghề ca múa ở vũ trường, sau khi gia đình buộc ông kết hôn, ông mới cắt đứt không lui tới với người đàn bà kia nữa.

Sau khi kết hôn, Ôn lão thái gia và vợ trở nên nghĩa trọng tình thâm, không còn tiếp tục lưu luyến ca vũ trường gì nữa mà chỉ ở nhà làm ông ba phải. Sau vài năm, mẹ của Ôn Quốc Hoa là Lưu Thiến Liên mang ông ta tìm tới Ôn gia, Ôn lão phu nhân mặc dù đón nhận bọn họ nhưng khó mà còn ân ái với Ôn lão thái gia như lúc ban đầu. Ôn lão thái gia cho Lưu Thiến Liên vào làm tiểu thiếp nhưng chưa từng đối xử hòa nhã. Khi đó, Ôn Quốc Hoa năm tuổi, mà Ôn Quốc Quang vừa mới chào đời.

Lưu Thiến Liên thừa dịp Ôn lão phu nhân ở cũ, chuốc say Ôn lão thái gia, mang thai con của ông thêm lần nữa. Ôn lão phu nhân thương tâm quá độ khiến lúc ấy sức khỏe của bà bị tổn thương rất lớn. Nhưng không thể không nói, Ôn lão phu nhân tuyệt đối nên được xưng tụng là một phụ nữ cực giỏi bởi tuy bà đau lòng mất một thời gian nhưng lại không để những thương tâm này luẩn quẩn trong lòng, sau khi biết Lưu Thiến Liên là hạng đàn bà gì thì bà lập tức tỉnh trí lại.

Các tin tức sau này cho thấy, bà và chồng khôi phục tình cảm thâm sâu trong quá khứ, Lưu Thiến Liên sống ở Ôn gia cũng giống như không khí, bị lơ là hoàn toàn. Ngay cả Ôn Quốc Hoa và Ôn Nguyệt Nga ra đời sau đó

đều bị Ôn lão thái gia mặc kệ, hoàn toàn không cho bọn họ một chút tình thương của cha nào. Lưu Thiến Liên bị Ôn lão phu nhân áp chế hai mươi năm, sau khi Ôn lão phu nhân qua đời, bà ta cho rằng rốt cuộc mình đã có thể thành người có chút mặt mũi trong Ôn gia. Nhưng Ôn lão thái gia làm như hoàn toàn quên mất bà ta, chưa từng nghĩ tới việc đưa bà ta lên làm chánh thất, thậm chí cũng không để cho bà ta tham dự bất kỳ cuộc hội họp gia đình nào.

Mãi cho đến khi Ôn lão thái gia qua đời năm năm trước, Lưu Thiến Liên cũng không hề được Ôn gia thực sự thừa nhận. Điều này khiến trong lòng Ôn Quốc Hoa và Ôn Nguyệt Nga tích một nỗi oán hận không hề nhỏ.

“Hình như Ôn tiên sinh nhận làm họ hàng thì phải?” Nghiêm Túc hỏi mỉa, lấy một thái độ cao ngạo nhìn Ôn Quốc Hoa.

Bởi Ôn Quốc Hoa bị xem nhẹ từ bé nên tính tình đâm ra khá hiếu thắng và đặc biệt chú trọng đến thể diện, thấy Nghiêm Túc dùng ánh mắt khinh bỉ như thế để nhìn mình thì trong tiềm thức ông ta liền nảy sinh cảm xúc tự ti phức tạp, khiến ông ta càng thêm tức giận, “Tôi làm sao có thể nhận làm người, còn anh thì ngược lại chẳng coi ai ra gì.”

“Ha ha, em họ nói đùa đấy thôi.” Ôn Triệu Tân hiện đang cần một người có tiếng nói trọng lượng trong thương giới giống Nghiêm Túc để lên tiếng ủng hộ hẳn ít nhiều, nên khi thấy Ôn Quốc Hoa bắt đầu biểu hiện nóng nảy thì liền nháy mắt ra hiệu, khi quay sang Nghiêm Túc thì mỉm cười lấy lòng.

Ôn Quốc Hoa nhớ đến tình cảnh hiện tại của bọn họ nên cố dằn nỗi tức giận trong lòng. Khia nào ông ta có thể đứng ở vị trí trưởng chủ gia đình tại Ôn thị rồi thì ông ta sẽ xuống tay xả giận thay em gái cho thật thống khoái.

“Trông tôi giống đang nói đùa à?” Nghiêm Túc miễn cưỡng liếc sang Ôn Triệu Tân, giọng lạnh lẽo đến gai người.

“Nghiêm Túc,” Ôn Nguyệt Nga cau mày nhìn Nghiêm Túc, “Lâu rồi anh không về nhà ăn cơm, ba anh rất nhớ anh đấy. Lúc nào rảnh thì về nhà một chuyến đi.”

Ôn Triệu Tân nhìn nhìn Bình An, vẻ mặt đầy bi ối, “Có mỹ nhân trong lòng thì còn nhớ gì đến chuyện về nhà.” Rồi xán lại gần Nghiêm Túc, “Em họ nè, tôi sẽ giới thiệu cho cậu mấy chỗ thư giãn hay lắm, đảm bảo ngon lành hơn bé con cạnh cậu nhiều, sao hả?”

Mắt Nghiêm Túc sắc lạnh như băng, toàn thân tản mát ra một cỗ lạnh lẽo bức người.

“Hừ, không biết tiến thủ, suốt ngày chỉ lo cắm đầu vào ba chuyện ong bướm.” Thấy con trai nói vậy, Ôn Quốc Hoa lập tức nhớ tới vụ tai tiếng kia nên mặt mũi tối sầm lại, giọng nói vang vang giận dữ.

“Cô em, em tên gì vậy?” Ôn Triệu Tân cười hì hì hỏi Bình An, cho là Nghiêm Túc cũng thường xuyên đến hộp đêm tìm gái gú như hẳn nên nghĩ Bình An là em út chỗ nào đó.

Bình An lạnh lùng liếc hẳn một cái, hoàn toàn khinh thường không thèm mở miệng trả lời.

Ôn Nguyệt Nga nhíu mắt quan sát Bình An, đột nhiên giận tái mặt nói với Ôn Triệu Tân, “Triệu Tân, xin lỗi cô Phương ngay, cô ấy là con gái của Chủ tịch Phương Tập đoàn Phương Thị.”

Ôn Triệu Tân ngẩn ra, cô em này hóa ra lại là Phương Bình An mà rất nhiều đàn ông muốn kết hôn đấy à? Khi hẳn giao du với mấy kẻ thượng lưu, ai cũng phát biểu cô gái mà họ muốn cưới nhất chính là cô, bởi ai cưới được Phương Bình An cũng có nghĩa là cưới cả Tập đoàn Phương Thị. Hẳn đương nhiên cũng nghĩ tới... nhưng chẳng qua hẳn không dám hành động mà thôi.

“Cô Phương, vô tình xúc phạm cô, thật sự rất xin lỗi.” Ôn Nguyệt Nga cười lễ phép dịu dàng vươn tay về phía Bình An, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc. Nghiêm Túc đi cùng với Phương Bình An, chẳng lẽ bọn nó đang qua lại với nhau?

Nếu như Nghiêm Túc và Phương Bình gắn vào một chỗ, vậy thì mong ước lật đổ anh ta của bà... càng không còn khả năng nào nữa.

Bình An đưa tay ra bắt tay cùng Ôn Nguyệt Nga, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

“Chúng ta đi thôi.” Nghiêm Túc dắt tay Bình An, lướt tránh khỏi bọn họ.

“Nghiêm Túc.” Ôn Nguyệt Nga nhẹ giọng gọi anh, “Ba anh đã lâu chưa ăn cơm với anh rồi, chùng nào anh có rảnh thì về nhà chứ?”

“Chỉ là bữa cơm thôi mà, cần gì phải đến đó?” Mặt Nghiêm Túc không hề thay đổi khi nói câu này, mắt lộ tia rét lạnh. Bình An nghiêng mặt nhìn anh, trong lòng vô cùng kinh ngạc bởi đây là lần đầu tiên cô thấy một Nghiêm Túc như vậy.

Nghiêm Túc mà cô biết có uy thế của bậc quân vương không ai bằng, dù anh vô tình khiến người ta cảm thấy anh khó tiếp cận nhưng tuyệt đối chưa bao giờ giống như lúc này, toàn thân như được khoác lên một tầng băng dày ngàn năm.

Hành lang này là nơi nhân viên phục vụ thường xuyên tới lui, hoàn toàn không phải là nơi để nói chuyện, dù Ôn Nguyệt Nga có rất nhiều điều muốn hỏi Nghiêm Túc nhưng cũng biết là bà ta không thể mở miệng ở những chỗ thế này.

Nghiêm Túc không đợi Ôn Nguyệt Nga nói gì đã dắt Bình An tránh qua một bên rồi đi thẳng.

Ôn Nguyệt Nga hậm hực nhìn bóng lưng anh, nhưng vì đang ở nơi hành lang người đến kẻ đi liên tục thế này nên bà ta không thể không trưng ra một nụ cười đoan trang tao nhã, “Anh Hai, Triệu Tân, chúng ta về thôi.”

“Thằng oắt này đến giờ vẫn không chịu chấp nhận cô, chỗ nào cũng ra mặt chống đối.” Ôn Quốc Hoa tức giận thấp giọng nói thế.

“Đây là chỗ đông người, không nên nói chuyện lung tung.” Ôn Nguyệt Nga nhẹ giọng cảnh cáo.

“Cô à, Phương Bình An coi cũng được chứ hả, hay là...” Đầu óc Ôn Triệu Tân vận động, đáy mắt lóe ra tia sáng tham lam.

Ôn Nguyệt Nga quét ánh mắt lãnh đạm nhìn hẳn, “Con cho rằng Phương Hữu Lợi có thể chấp nhận được loại con rể như con đấy à?”

“Mày đừng gây rối thêm cho tao là tốt rồi.” Ôn Quốc Hoa đã hoàn toàn mất hy vọng vào thằng con này.

Ôn Triệu Tân tự biết mình phạm sai lầm, hậm hực đi lấy xe.

“Hiện tại chúng ta ở thế yếu, những kẻ khác trong công ty còn tưởng rằng Nghiêm Túc đang đứng về phía bên kia, như thế với chúng ta mà nói là rất bất lợi. Nếu có thể, cô khuyên Nghiêm Túc đừng nói lung tung nữa thì chúng ta mới dễ làm việc hơn.” Sau khi ngồi lên xe, Ôn Quốc Hoa nhỏ giọng thảo luận với Ôn Nguyệt Nga.

Mặc dù Ôn Quốc Hoa vô cùng hiếu thắng và sĩ diện nhưng khi đầu óc giữ được tỉnh táo thì không nên khinh thường năng lực của ông ta, một kẻ có bụng dạ thâm sâu.

“Nó hận em nhiều năm như vậy, sao lại không thêm dầu vào lửa cho được.” Nụ cười dịu dàng trên mặt Ôn Nguyệt Nga đã biến mất, mặt mày tối tăm mang vẻ tàn nhẫn nhưng khôn khéo.

“Kêu Nghiêm Lô Hải ra mặt.” Ôn Quốc Hoa nói.

Ôn Nguyệt Nga lạnh lùng khẽ hừ, “Sau khi má chồng em từ nước ngoài về thì ngày nào cũng nhắc đến con đàn bà kia ngay trước mặt tụi em, Nghiêm Lô Hải cũng có áy náy với ả, em không thể cư xử giống trước kia được.”

Cái bà ta sợ nhất không phải là chuyện Nghiêm Lô Hải còn tình cảm với Vu Tố Hà, mà là sợ ông cảm thấy áy náy.

“Vu Tố Hà ở nước ngoài, cô cô còn phải sợ bà ta sao.” Ôn Triệu Tân chen vào một câu.

Ôn Nguyệt Nga nhú mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Bình An và Nghiêm Túc vào phòng ăn riêng. Cô cẩn thận quan sát anh, mặc dù anh không biểu hiện ra mặt nhưng cô vẫn cảm giác được bây giờ tâm trạng của anh không được tốt.

Quan hệ giữa Nghiêm Túc và Ôn Nguyệt Nga đúng như báo chí đã đăng: mặt ngoài bình tĩnh như nước, nhưng thật ra bên trong thì như nước với lửa.

Nếu lúc nào cũng hận không thể kéo đối phương xuống bùn mà giờ lại có cơ hội tốt thế này thì sao lại có thể khoanh tay đứng nhìn mà không làm bất cứ điều gì? Ánh mắt Bình An nhìn anh dần dần nổi lên chút hoài nghi.

Thấy Bình An đang quan sát đánh giá mình, Nghiêm Túc dời mắt khỏi thực đơn, như cười như không liếc nhìn cô, “Sao thế? Nhìn anh thâm tình như vậy sẽ làm anh hiểu lầm là em đã yêu anh đó.”

Bình An phóng cho anh một ánh mắt sắc như dao, “Các người mỗi lần gặp mặt đều đối chọi nhau gay gắt vậy à?”

“Có đối chọi gay gắt sao? Anh tưởng anh đã rất khách sáo rồi đó chứ.”
Nghiêm Túc thản nhiên.

“Vậy chắc định nghĩa chữ ‘khách sáo’ của anh không giống người khác rồi.” Bình An nói, “Bất quá, tên Ôn Triệu Tân kia, anh cứ ngược đãi hẳn cho mạnh vào.”

“Tại sao?” Nghiêm Túc mỉm cười hỏi, tâm trạng ửng dợt vì gặp phải Ôn Nguyệt Nga dần dần trở nên nhẹ nhõm.

“Tôi nhìn hẳn không vừa mắt.” Khoét mù mắt chó của hẳn đi, dám nhìn cô thành em út, bị ánh mắt bỉ ổi của hẳn nhìn như vậy, toàn thân cô da gà gai ốc gì đều nổi lên hết ráo.

Nghiêm Túc còn nghiêm trang gật đầu, “Em muốn ngược hẳn thế nào?”

Bình An cười tủm tỉm nhìn anh, “Nghiêm Túc, anh nói thật cho tôi biết đi, xì căng đan kia của Ôn Triệu Tân có phải do anh sai người làm không vậy?”

“Nhìn anh tiểu nhân đến vậy à?” Nghiêm Túc nhíu mày hỏi đầy hứng thú.

“Đây không phải là vấn đề có tiểu nhân hay không, mà là vấn đề thời cơ hành động. Một kẻ rác rưởi như Ôn Triệu Tân thì sớm muộn gì mấy chuyện xấu xa ghê tởm của hẳn cũng sẽ bị đưa ra ánh sáng. Khác biệt ở đây chỉ là có đúng thời cơ hay không thôi.” Bình An nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Túc, muốn tìm dấu vết nhỏ nhoi gì đó từ trong mắt anh, “Chuyện này không phải là Ôn Triệu Dung làm, nếu không phải là anh thì còn ai vào đây nữa?”

Nghiêm Túc cười nhẹ, “Em tin Ôn Triệu Dung vậy mà chẳng tin anh chút nào sao?”

“Không phải anh thật à?” Cảm thấy hơi thở của Nghiêm Túc đột nhiên ép xuống tới mức độ tỏa ra nguy hiểm, Bình An không xác định nổi, chẳng lẽ thật sự không phải do Nghiêm Túc...

“Sao? Trong lòng em Ôn Triệu Dung mới là quân tử hả?” Sự chú ý của Nghiêm Túc cơ bản không đặt trên cùng một trọng điểm với Bình An, anh chính là không muốn thấy cô tin tưởng một người đàn ông khác hơn anh, đặc biệt là Ôn Triệu Dung.

“Trong lòng tôi, anh còn quân tử hơn cả quân tử.” Bình An đẩy lui ghế về sau một chút, cười nói.

“VẬY... Anh và Ôn Triệu Dung, em tin tưởng ai hơn?” Nghiêm Túc hỏi.

“Đều tin như nhau.” Bình An nói.

“Ai quan trọng hơn?” Nghiêm Túc hoàn toàn không hài lòng với đáp án của cô.

Bình An mím môi, quay đầu gọi nhân viên phục vụ bên ngoài vào, giục Nghiêm Túc, “Gọi đồ ăn nhanh đi, đói bụng quá rồi.”

Chân mày Nghiêm Túc chau lại thành một đường nhưng ngay sau đó liền giãn ra, nhìn vẻ giả bộ chuyên chú xem thực đơn của cô mà nở một nụ cười đến ngay cả anh cũng không nhận thấy được là đây vẻ yêu chiều đưa tình dịu dàng đến thế nào.

Không dám đối mặt với anh về vấn đề này kìa! Hay nói cách khác, cô cũng không phải thật sự không có cảm giác gì với anh.

Đợi một thời gian nữa vậy. Anh sẽ đợi cô cởi bỏ những gút mắc trong tim xong thì rồi lòng cô chắc chắn sẽ có anh, mặc dù anh không biết đến bây giờ trong lòng cô còn để ý cái gì.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Chúng Ta Là Người Một Nhà

Cụm từ “Món ăn Quảng Đông” chính là để chỉ những thức ăn đặc biệt mỹ vị nổi tiếng nhất cả nước chỉ ở Quảng Đông mới có. Bình An vô cùng thích khẩu vị trong danh sách các món ăn Quảng Đông, còn có canh bổ dưỡng cơ thể nữa chứ.

Nghiêm Túc hơi híp mắt nhìn Bình An ăn canh.

“Nhìn cái gì?” Cảm thấy ánh nhìn chăm chú của anh, Bình An nghiêng đầu hỏi.

“Nói anh nghe chút xem, sao em lại cho là xì căng đan của Ôn Triệu Tân là do anh sai người sắp xếp?” Nghiêm Túc cười hỏi, không phải là anh ầm ỨC vì Bình An không tin cách cư xử của anh mà chẳng qua vì tò mò xem ý tưởng của cô nhóc này chạy kiểu gì.

Bình An nhìn anh, xác định không phải anh hỏi câu này là do vấn đề cạnh tranh trong lòng mà chỉ vì tò mò, nên mở miệng trả lời, “Thật ra thì người có khả năng làm chuyện này nhất là Ôn Triệu Dung, nhưng học trưởng nói anh ấy không có làm, vậy thì nhất định không phải là anh ấy. Xì căng đan của Ôn Triệu Tân bị đưa ra ánh sáng, người trực tiếp có lợi nhất là Ôn Triệu Dung. Tôi cho là anh muốn âm thầm giúp anh ấy, đồng thời cũng muốn lợi dụng Ôn Triệu Tân để chèn ép Ôn Nguyệt Nga...”

Nghiêm Túc cười nhẹ gật đầu, “Tư duy logic của em vận động đúng là mau thật, nhưng ngoại trừ anh và Ôn Triệu Dung ra, em cảm thấy còn có ai sẽ làm vậy không?”

Chuyện này còn có lợi cho ai nữa nhỉ? Bình An cau mày suy nghĩ trong chốc lát rồi lắc đầu, “Thật ra tôi cũng không rõ lắm ân oán của Ôn gia và của Nghiêm gia, chỉ đọc được qua các tin tức lá cải hành lang nên phân tích không được chuẩn đâu.”

Nghiêm Túc nhíu lại mày kiếm, đôi mắt đen lẳng lặng nhìn Bình An một lát mới thấp giọng nói, “Trước kia quy mô của Nghiêm Thị cũng không lớn như bây giờ.”

Cảm thấy cảm xúc của anh đột ngột xuống thấp, Bình An đùa, “Nghiêm Đại thiếu gia, bởi ngài tự tay đánh dẹp một thiên hạ rộng lớn nên Nghiêm Thị mới có quy mô hiện nay chứ gì.”

Anh cười khẽ một tiếng, trong mắt lại mang theo nét mỉa mai, “Quy mô Nghiêm Thị vốn không phải rất lớn, nhưng vì hợp nhất với Tập đoàn Vu Nguyên mới có được vị trí đầu đàn tại Thành phố G như hiện giờ.”

“Với Tập đoàn Vu Nguyên?” Bình An ngắt ra, nghe quen tai lắm.

“Mẹ anh là con gái một của Vu Chính Sâm Tập đoàn Vu Nguyên, lúc gả cho ba anh thì Tập đoàn Vu Nguyên hợp nhất với Nghiêm Thị.” Nghiêm Túc thản nhiên nói, giọng lạnh lùng như đang nói đến việc chẳng liên quan gì đến mình, “Mẹ anh và ông ngoại anh chiếm 40% cổ phần, ba anh có 20%, ông nội anh có 30%, công ty vẫn để ba anh quản lý. Lúc ông ngoại qua đời, ông đem 25% cổ phần để lại cho anh. Khi đó, Ôn Nguyệt Nga đã rất thân mật với ba anh rồi.”

“Vậy Ôn Nguyệt Nga... cố ý tiếp cận ba anh hả?” Bình An cẩn thận lựa lời hỏi.

“Sau khi mẹ anh gả cho ba anh, bà vẫn làm rất tốt, ông bà nội anh đều vô cùng thích bà. Chỉ tiếc, có người không biết quý trọng. Còn chuyện tại sao Ôn Nguyệt Nga lại tiếp cận ba anh, anh nghĩ, chỉ có bà ấy là rõ ràng nhất.”

Anh vốn có một gia đình thật tốt đẹp nhưng đã bị Ôn Nguyệt Nga phá hỏng.

“Cha mẹ anh đã ly thân từ lúc anh mười lăm tuổi, năm anh mười tám tuổi mới chính thức ly hôn. Sau khi ba anh tái giá, anh lập tức đi Mỹ. Lúc anh quay về, ông ngoại anh chuyển toàn bộ cổ phần trong tay ông cho anh...” Nghiêm Túc nhỏ giọng nói tiếp, cũng nhờ vậy mà anh mới có thể nhổ tận gốc các thế lực đã bám rễ sâu của Ôn Nguyệt Nga.

Nếu không vì vẫn còn dựa được vào thế lực của Nghiêm Lô Hải còn tồn tại ở Nghiêm Thị thì Ôn Nguyệt Nga làm gì có cửa để tiếp tục đối kháng với anh.

Bình An không ngờ Nghiêm Túc sẽ kể hết với cô về những chuyện ân oán đã được bưng bít nghiêm mật trước đây, mặc dù cô cảm thấy chuyện xưa về bà Vu Tố Hà mẹ anh không phải chỉ có thế.

Vu Tố Hà hẳn phải là một phụ nữ rất giỏi.

“Lúc trước anh phải đi Mỹ là do bị Ôn Nguyệt Nga ép sao?” Bình An nhẹ giọng hỏi, cô thấy sử dĩ quan hệ giữa Nghiêm Túc và Ôn Nguyệt Nga ác liệt như vậy phần lớn là vì bà ta phá hủy gia đình của anh, nhưng một phần là vì ban đầu bọn họ nhất định đã xảy ra mâu thuẫn gì đó.

“Đi Mỹ là để giấu tài.” Nghiêm Túc cười nói. Năm đó anh mới tròn mười tám tuổi, dù trên danh nghĩa thì đã nắm trong tay số cổ phần do ông ngoại anh để lại nhưng năng lực vẫn chưa đủ để đối kháng với một Ôn Nguyệt Nga xảo quyệt có chỗ dựa là Nghiêm Lô Hải. Đi Mỹ, một là để ở với mẹ giúp bà vui buồn, hai là vì muốn rèn luyện bản thân.

Sau đó, anh về nước với hành trang là Công ty Khoa học Kỹ thuật do chính anh sáng lập, đủ để cho rất nhiều công thần nguyên lão trong Nghiêm Thị nhìn anh với cặp mắt khác. Các ông bà từng theo ông ngoại và ông nội gây dựng sự nghiệp trước kia cũng đồng loạt ủng hộ anh, ngay cả Nghiêm

Lôi Hải cũng bị anh kéo xuống khỏi vị trí Tổng Tài và hiện chỉ giữ một vị trí Giám đốc trên danh nghĩa.

Năm đó anh trở về Nghiêm Thị liền tiến hành một lần tổng thay máu công ty từ trên xuống dưới, tình cảm cha con với Nghiêm Lôi Hải cũng trở nên như nước với lửa. Gần hai năm qua, bởi nể mặt ông bà nội cộng thêm sự khuyên can của Vu Tố Hà nên quan hệ giữa hai cha con mới chuyển biến tốt hơn được tí chút.

Còn để cho Ôn Nguyệt Nga tiếp tục ở lại Nghiêm Thị là anh đã nhường Nghiêm Lôi Hải lắm rồi.

“Ông bà ta nói không sai, sau lưng mỗi người đàn ông thành công đều có một đoạn đời đầy thăng trầm.” Nỗi hiếu kỳ hừng hực bữa giờ như lửa lò luyện kim của Bình An về Nghiêm gia cuối cùng cũng được thỏa mãn một phần, hiện tại cái làm cho cô càng hiếu kỳ chính là ban đầu Ôn Nguyệt Nga đã làm cách nào để tiếp cận Nghiêm Lôi Hải, còn cướp được cả chồng từ tay Vu Tố Hà.

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô, “VẬY sau lưng em có chuyện xưa thăng trầm không?”

Chuyện xưa của cô đâu chỉ dùng từ “thăng trầm” là diễn tả được? Bình An hạ thấp mí mắt rồi rất nhanh sau đó lại cười rục rờ như ánh mặt trời, “Sao anh dám kể mấy chuyện bí ẩn đến thế cho tôi vậy? Chuyện ly hôn trước đây của cha mẹ anh hầu như không có báo đài nào đào ra được nguyên nhân.”

“Thay vì để em hỏi thăm rồi biết được mấy chuyện đồn bậy không đúng sự thật từ miệng người khác, chi bằng chính miệng anh nói cho em, không thôi em lại cho là anh không xem em như người một nhà.” Thanh âm của Nghiêm Túc trở nên chậm rãi như nhả từng chữ, cách nói cũng trở nên mập mờ.

Bình An lập tức có cảm giác xấu hổ như sắp hóa đá tới nơi [1], thì ra anh biết cô đang hỏi thăm chuyện nhà anh... “Tôi chỉ hiếu kỳ muốn biết có phải Nghiêm gia và Ôn gia có thù oán cũ hay không thôi.”

Nghiêm Túc nhướn nhẹ đuôi mày, mắt đào hoa bắt sáng lung linh, “Chỉ vậy thôi à? Chứ không phải đang quan tâm anh, có hứng thú với anh, nên mới hỏi thăm mọi nơi à?”

“Ai thèm quan tâm anh.” Mặt Bình An đã hồng thấu, đó là [1] đang biểu hiện ra ngoài.

“Thì ra không phải đang quan tâm anh à, haiz, vậy mà anh còn hớn hờ xem em như người một nhà có uống không.” Nghiêm Túc thất vọng thở dài.

Bình An nguýt anh một cái dài sọc, “Tôi ăn no rồi, giờ phải về.”

Nghiêm Túc vội vàng kéo tay cô lại, dịu dàng nói, “Đừng giận, anh đùa đấy mà.”

Tay anh thật dày rộng, lòng bàn tay còn có vết chai nhẹ. Tay cô được bàn tay anh bao trọn bên ngoài, lớn nhỏ thật vừa vặn, nhưng Bình An lúc này lại giống như đang cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay, hất mạnh tay anh ra, “Biết là anh đùa rồi. Anh muốn đi đâu, tôi đưa anh đi.”

Nghiêm Túc cười cười nhìn xuống bàn tay mình, một lúc sau mới nói, “Chiều nay có hẹn với ba em ở Golden Bay, có muốn đi cùng không?”

Hiện giờ ba cô và Nghiêm Túc đang hợp tác dự án Phượng Hoàng Thành, họ có gặp nhau thì chắc cũng để bàn về Phượng Hoàng Thành, cô đang muốn mua đất quanh nơi đó nên giờ có cơ hội để hiểu hơn một chút về tình hình thì dĩ nhiên rất tốt.

“Vậy đi thôi.” Cô mở cửa đi trước, giữ một chút khoảng cách với anh.

Khóe môi Nghiêm Túc nhếch cao lên, mắt như thắp sáng nhìn bóng hình mảnh khảnh của cô. Cô nhóc này đúng là càng ngày càng thú vị.

Sau khi lấy xe khỏi hầm đậu xe mới phát hiện lúc này trời còn xanh mây còn trắng thì giờ đã bị mây đen giăng kín không biết từ lúc nào, chớp đánh nhè nhắng giữa không trung. Bình An chột giật thót trong lòng, mơ hồ cảm thấy như có điềm báo chẳng lành.

Cô lắc lắc đầu, cố gắng trấn áp bất an tự đáy lòng, quay đầu hỏi Nghiêm Túc, “Trước đây hình như thôn dân khu phụ cận có ý kiến gì đó với việc xây dựng Phượng Hoàng Thành đúng không? Đã xử lý tốt rồi chứ?”

Nghiêm Túc nói, “Không có vấn đề gì lớn, chẳng qua có vài thôn dân muốn kiếm thêm chút lợi ích mà thôi.”

“Anh thấy mảnh đất cạnh đó thế nào?” Bình An trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi.

“Em muốn nói khu đất nông nghiệp phía nam Phượng Hoàng Thành ấy à?” Nghiêm Túc nghi hoặc nhìn cô, không hiểu sao cô lại tự nhiên nhắc tới nơi đó.

Bình An gật gật đầu, “Đúng, khu đất đó đó, hình như có hai ba trăm hecta đó thì phải.”

“Sao? Em quan tâm, hay là ba em quan tâm?” Nghiêm Túc cười hỏi.

“Tôi thấy chỗ đó rất tốt, sau này Phượng Hoàng Thành của anh xây dựng xong thì sớm muộn gì khu vực quanh đó cũng sẽ mở ra các khu thương mại, mua trước nơi đó hẳn là một sự đầu tư rất tốt.” Bình An thật lòng giải bày.

Mắt Nghiêm Túc vẫn chăm chú nhìn giao thông trên đường, nghe cô nói vậy thì đôi mắt sắc sảo lại thoáng hiện lên một tia sáng ngời, “Em... có lòng

tin vào Phượng Hoàng Thành của anh tới vậy à?”

“Đúng, vô cùng tin tưởng, nhất định nơi đó sẽ là một đột phá hoàn toàn mới trên cả nước về xây dựng khu nhà ở sang trọng.” Lòng tin của Bình An về Phượng Hoàng Thành có một phần là từ ký ức trước khi trọng sinh, cũng có một phần đến từ sự tự tin của chính bản thân Nghiêm Túc. Cô cảm thấy nếu như không chắc chắn trăm phần trăm thì Nghiêm Túc đã không tung ra toàn bộ tinh lực và tiền vốn để đầu tư vào Phượng Hoàng Thành.

Nghiêm Túc nở nụ cười, “Nếu em thấy thích khu đất kia thì nên tìm hiểu suy nghĩ của thôn dân sống ở đó trước đã, biết rõ bọn họ nghĩ gì và muốn gì thì em mới dễ mua được từ họ cái mà em muốn.”

“Tôi sẽ đi Đông An thôn một chuyến.” Tay Bình An nắm chặt thành năm đấm, tự động viên chính mình.

“Ngày mai chủ nhật, anh đưa em đi.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An sửng sốt, “Anh có thời gian không?”

“Có.” Anh đơn giản trả lời, đi với cô đương nhiên là có thời gian rồi.

Bình An cười cười, “Cám ơn...”

Mới nói xong, di động trong túi liền vang lên, cô lấy điện thoại ra nhìn thì thấy số không quen, do dự một lát mới ấn phím trả lời. Khi vừa nghe đến thanh âm của người bên kia, cô lập tức tiếc phải chi mình cụt tay để không phải nghe cú điện thoại này.

“Nè, Bình An đó phải không.” Giọng ngang ngược của Lâm Miên Băng truyền tới.

“Tôi đây, xin hỏi ai đầu dây đấy ạ?” Bình An đơn giản giả bộ mình nghe không ra giọng nói của ai.

“Tôi Miên Băng đây, mai cô có rảnh không, đi dạo phố với tôi đi. Mẹ tôi chả biết chỗ nào ở đây hết, cô lớn lên ở đây nên chắc sẽ biết mấy chỗ có thể chơi thật vui...” Lâm Miên Băng lập tức liền ồn ào oán than hai ngày nay không được chơi cho thoải mái.

“Alo, alo, ai đấy ạ? Thật xin lỗi, tín hiệu chỗ tôi không tốt, lát sau gọi lại đi.” Bình An để điện thoại ra xa xa, cố ý làm như không nghe được đầu kia nói gì rồi ngay sau đó cúp điện thoại.

Nghiêm Túc cười to lên, “Đừng nói là em sẽ dùng chiêu này đối phó với anh đó.”

Bình An nhìn anh bữu môi, chưa kịp trả lời thì điện thoại lại vang lên, cô đang thấy mất kiên nhẫn thì cũng vừa nhìn thấy đó là số của Hồng Dịch Vũ.

Cô vội vã ấn phím nghe, bên kia điện thoại còn chưa nói xong thì mặt cô đã trắng xanh.

Tim Nghiêm Túc đột nhiên phát rét, lo lắng hỏi, “Sao vậy?”

Tay đang cầm điện thoại của Bình An buông xuống xụi lơ, hai tay run rẩy bắt lấy cánh tay Nghiêm Túc, “Ba... Ba tôi té xiù, mau chạy đến bệnh viện.”

“Chúng ta lập tức đi ngay, em đừng lo lắng, không có việc gì đâu.” Nghiêm Túc vươn một tay ra nắm lấy tay cô, dịu dàng an ủi, xe lập tức quẹo khúc quanh chạy về hướng Bệnh viện Maria.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Tương Kế Tựu Kế

Tim Bình An như bị treo trên đầu mũi dao, giờ cô giống như một người chết đuối, khủng hoảng lấp đầy trong lòng, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể gặt gao nắm thật chặt tay Nghiêm Túc, tựa như người đang chết đuối bắt được một cây lục bình cố gắng giữ mình đừng chìm xuống.

Nghiêm Túc chưa bao giờ thấy Bình An sợ hãi đến vậy, mặt hoàn toàn không còn một chút huyết sắc nào, các ngón tay đang nắm tay anh run lẩy bẩy, trong mắt cô toát ra vẻ sợ hãi rõ rệt như một người sắp mất đi cột trụ chống đỡ sinh mạng mình.

Phương Hữu Lợi... là toàn bộ thế giới của cô, nếu như Phương Hữu Lợi gặp chuyện không may, Bình An cũng sẽ tuyệt vọng đến phát điên. Nghĩ đến điểm này, trong lòng Nghiêm Túc như có ai đang xát muối, mạnh mẽ nắm lấy bàn tay của cô, dịu dàng an ủi, “Chỉ là té xỉu thôi, không có việc gì đâu, đừng lo lắng, nếu như ba em thấy em như vậy ngược lại càng lo lắng hơn cho em đó.”

Thanh âm của anh trầm thấp mà kiên định, lọt được vào tai Bình An thì trái tim đang đập điên cuồng của cô như tìm được chút xúu an ủi, cô cố gắng nuốt vào tiếng nước nở nghẹn ngào, “Sao lại té xỉu vào lúc này...”

Tại sao lúc này ba lại xảy ra chuyện? Do cô quên mất chuyện gì đó trong kiếp trước, hay là vì có chỗ nào thay đổi mà cô không biết?

Cô còn chưa làm cho mình thành công, cô còn chưa để cho ba thấy dáng vẻ mà cô cố gắng lột xác để trưởng thành, cô còn chưa làm được việc gì để

ba có thể hãnh diện vì cô... Cô còn có rất nhiều, rất nhiều việc chưa làm được cho ba, tại sao có thể để cho ba gặp chuyện không may...

Không, ba sẽ không có việc gì đâu, nếu bước ngoặt vận mệnh của hai cha con cô là ở thời điểm sau năm năm nữa, vậy thì bây giờ nhất định là ba sẽ không gặp vấn đề gì lớn đâu.

Nhưng mà ở kiếp trước, vì ba tức giận về chuyện của cô đến nỗi phát bệnh tim, liệu có thể là lần này cũng do tim ba có vấn đề hay không? Mấy tháng trước, cha con cô đi kiểm tra toàn thân, ba ngoại trừ huyết áp có cao thì tim không có một chút khuyết tật gì cơ mà.

Bình An càng nghĩ càng cảm thấy nôn nóng, chỉ tiếc sao không thể chấp cánh bay đến bên cạnh Phương Hữu Lợi ngay lúc này.

“Bình thường cơ thể ba em có vấn đề gì không?” Ngón cái của Nghiêm Túc vuốt nhẹ nhẹ trên mu bàn tay của cô, hy vọng giảm bớt sầu lo và áp lực trong lòng cô lúc này.

“Có bị cao huyết áp... nhưng không có khiếm khuyết gì khác. Ba tôi trước giờ vẫn rất chú ý đến việc tập thể dục.” Thanh âm của Bình An khan khan nghèn nghẹn, ánh mắt đỏ lên.

“Có lẽ gần đây quá bận rộn nên mới có thể đột nhiên té xỉu như vậy, chắc không có vấn đề gì to tát đâu.” Nghiêm Túc an ủi.

Huyết áp lúc cao lúc thấp nên cô vẫn luôn dặn dò ba phải chú ý.

“Sắp đến chưa?” Bình An lo lắng thúc giục, nếu không nhìn thấy ba thì lời an ủi nào cũng chẳng có hiệu quả đối với cô.

Nghiêm Túc gật đầu, “Sắp đến rồi.”

Chưa đến mười phút sau thì xe đã đến Bệnh viện tư nhân cao cấp Maria Thành phố G. Bình An vừa bước xuống xe thì lập tức vọt vào đại sảnh. Nghiêm Túc ngừng xe xong thì vội vàng đi theo phía sau cô.

Phương Hữu Lợi nằm ở phòng trị liệu dành cho VIP tại tầng 10. Lúc Bình An và Nghiêm Túc đi tới lầu 10 thì đã thấy Hồng Dịch Vũ và hai cha con Phương Hữu Kiệt đang đứng trên hành lang dài, Đồng Tư Tiệp cũng có mặt ở đây.

“Bình An, cô tới rồi à.” Hồng Dịch Vũ là người đầu tiên nhìn thấy Bình An, nét mặt căng thẳng của anh lộ ra ý cười.

“Ba tôi sao rồi?” Bình An gấp gấp hỏi.

“Đã tỉnh rồi, đang nghỉ ngơi ở bên trong.” Hồng Dịch Vũ kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc đang đứng sau lưng Bình An một cái, nhỏ giọng nói vào tai Bình An, “Ba em đang chờ em đấy.”

“Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì?” Bình An vừa đi về phía phòng bệnh, vừa hỏi Hồng Dịch Vũ.

Hồng Dịch Vũ còn chưa trả lời, Phương Hữu Kiệt đã trầm mặt đi tới, “Bình An, cháu đã đến là tốt rồi, nhanh nhanh đi xem ba cháu có việc gì hay không?”

Bình An nghi hoặc nhìn Hồng Dịch Vũ, chẳng lẽ cha con Phương Hữu Kiệt còn chưa vào ngó xem ba thế nào sao?

“Chủ Tịch chỉ muốn gặp cô.” Mặt Hồng Dịch Vũ không hề đổi sắc nhìn Phương Hữu Kiệt một cái, rồi mới nói khẽ với Bình An.

Lòng Bình An càng thêm trầm xuống, chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì?

Cô vội vàng đẩy cửa phòng bệnh ra, cha con Phương Hữu Kiệt cũng muốn theo vào nhưng lại bị Hồng Dịch Vũ chặn lại.

“Trợ lý Hồng, ý cậu là sao đây?” Phương Hữu Kiệt phần nộ nhìn chăm chăm vào Hồng Dịch Vũ, tên trợ lý tay sai này này giờ vẫn ngăn cản không cho bọn họ đi vào, bây giờ Bình An cũng đã đến đây rồi, nói không chừng là đến để nghe di ngôn của Hữu Lợi, thế mà hắn vẫn không cho bọn họ đi vào là sao.

“Chủ Tịch chỉ muốn gặp Phương tiểu thư.” Sắc mặt Hồng Dịch Vũ vô cùng bình tĩnh, căn bản là chả xem giận dữ của Phương Hữu Kiệt ra gì hết.

“Tôi là Anh Hai ruột của Phương Hữu Lợi, sao tôi không thể vào?” Phương Hữu Kiệt lớn tiếng hỏi.

Phương Húc cũng không vừa, “Cậu là cái giống gì mà dám ngăn chúng tôi.”

Hồng Dịch Vũ khinh miệt liếc nhìn bọn họ, “Tôi là ai tôi rất rõ ràng, nhưng mà hai vị là hạng người gì không biết các vị có tự biết hay không. Tại sao Chủ Tịch chúng tôi lại té xiu, chẳng phải các người nên rõ ràng nhất đó ư? Chẳng lẽ tới giờ còn cho là Chủ Tịch của chúng tôi muốn gặp các người.”

Đổng Tư Tiệp cũng thản nhiên nhìn bọn họ, “Hai vị Phương tiên sinh, hay giờ các người đi về trước đi, các người ở đây có thể không tiện lắm đâu.” Sự mạnh khỏe của Phương Hữu Lợi rất quan trọng, nếu không cẩn thận mà để phóng viên biết được chuyện hôm nay, ngày mai cổ phiếu Phương thị sẽ xuất hiện sự rung chuyển, đây chẳng phải là chuyện có thể đùa được.

“Chú Ba tôi sống chết chưa biết, sao chúng tôi có thể đi được.” Phương Húc nói.

Nghiêm Túc trầm mặc đứng một bên nhìn Hồng Dịch Vũ và cha con Phương Húc giằng co qua lại, trong nội tâm cũng hiểu ra được bảy phần.

Phương Hữu Kiệt chuyển sự chú ý đến Nghiêm Túc, tuy đứng đó không nói lời nào nhưng không thể nào bỏ qua được sự hiện diện của anh, “Cậu là bạn trai của Bình An à? Nhà làm cái gì? Lui tới bao lâu rồi? Có phải chỉ muốn nhắm vào Phương thị của chúng tôi hay không?”

“Phương tiên sinh, ngài lo xa quá rồi.” Nghiêm Túc nhàn nhạt nói.

Hồng Dịch Vũ gật đầu với anh, “Nghiêm tiên sinh, cảm ơn anh đã đưa Bình An tới đây, cuộc họp định vào chiều nay với Chủ tịch chúng tôi sợ là phải đổi sang ngày khác.” Cách nói mang ý mời Nghiêm Túc bây giờ nên rời đi.

Nghiêm Túc nhún vai, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa phòng, nếu chưa thấy cô ra, anh không yên tâm rời đi vào lúc này.

Thời điểm mà bên ngoài đang giằng co, thì Bình An ở trong phòng bệnh cũng đang trừng mắt hờn dỗi.

Phương Hữu Lợi, người đáng lẽ phải đang nằm trị liệu trên giường, đang cười xòa ngồi bên cạnh Bình An, chả có chỗ nào là giống với một bệnh nhân mà giống y như một người đang có tinh thần vô cùng phấn chấn, nhìn dáng vẻ của ông hiện giờ không chừng có thể đăng ký tham gia tranh tài trong cuộc đua Marathon cũng không có vấn đề.

“Còn tức giận đấy à? Ba không cố ý, Bình An, đừng giận nữa mà.” Ông vuốt đầu Bình An, giọng cũng rất bất đắc dĩ.

“Ba, ba có biết là ba làm con sợ muốn chết không, con còn nghĩ là ba thật sự...” Bình An nói chưa xong câu mà đã nghẹn ngào ngừng giữa chừng.

“Được rồi, được rồi, không sao, không sao đâu mà, sẽ không có lần sau nữa.” Phương Hữu Lợi vội vàng dỗ ngọt.

Nhìn tinh thần sáng láng vui vẻ của ba, cơn tức mười phần đã lui hết chín, Bình An nhăn mày hỏi, “Ba, chuyện gì xảy ra vậy? Ngay cả bác trai với anh họ cũng chạy tới, hình như bọn họ rất sợ ba xảy ra chuyện gì đó.”

Phương Hữu Lợi hừ lạnh một tiếng, “Dĩ nhiên là bọn họ phải sợ rồi, hôm nay Bác Hai con thật là quá đáng lắm rồi...”

Thì ra, sáng nay Phương Hữu Lợi có cuộc họp với Tổng Giám Đốc các chi nhánh mà thành tích năm ngoái tương đối không khả quan. Công ty dự định trong vòng nửa năm nữa sẽ mở rộng phòng đầu tư địa ốc tại Thành phố J, cho nên một lần nữa điều một đội nhân viên cấp quản lý đến chi nhánh tại thành phố J để tiến hành phân tích hạng mục, cũng cho phép đội quản lý này nếu có chuyện gì thì có thể trực tiếp báo cáo lên Tổng Công Ty, không cần phải thông qua Tổng Giám Đốc vô dụng Phương Hữu Kiệt.

Đội này do một tay Phương Hữu Lợi chọn lựa trong số các nhân viên quản lý, trong đó có Phó Tổng Giám Đốc cũ của Chi nhánh ở Thành phố J trước đây.

Đương nhiên Phương Hữu Kiệt không hài lòng việc mình sẽ bị qua mặt, ngay trước mặt mọi người trong hội nghị chỉ trích Phương Hữu Lợi an bài không thỏa đáng, cho rằng lãnh đạo chi nhánh là ông ta có năng lực tự mình hoàn thành các loại hạng mục, không cần thiết phải điều thêm nhân viên nào xuống nữa.

Trong công việc, Phương Hữu Lợi luôn luôn công-tư rõ ràng, cho nên ông trực tiếp thầy bảng báo cáo thành tích của chi nhánh tại thành phố J tới trước mặt Phương Hữu Kiệt, yêu cầu ông ta đưa ra lời giải thích hợp lý. Phương Hữu Kiệt thẹn quá thành giận, mắng to rằng Phương Hữu Lợi

không hề xem ông ta là một huynh trưởng, Phương Hữu Lợi chỉ có thể tuyên bố tan họp, nhưng cũng không thay đổi những sắp xếp đã định trước.

Phương Hữu Kiệt nổi điên đến mức nói rằng muốn từ chức, Phương Hữu Lợi cũng không ngăn cản ông ta mà bảo ông ta nên nhanh chóng nộp đơn từ chức lên đi.

Sự dễ dàng tha thứ của mỗi người đều có một giới hạn nhất định, Phương Hữu Lợi cho rằng đối với ông anh này ông đã làm hết mức mà không thẹn với lương tâm, cái gì một người em nên làm thì ông cũng đã làm, nhưng không có nghĩa là sẽ chấp nhận bị đòi hỏi mãi mãi mà không có giới hạn.

Phương Hữu Kiệt tức giận sập cửa đi ra.

Buổi trưa, lúc Phương Hữu Lợi đang nghỉ trong văn phòng thì cha con Phương Hữu Kiệt lại tới. Đầu tiên, Phương Húc thay Phương Hữu Kiệt xin lỗi Phương Hữu Lợi, nói là tính khí cha mình quá nóng nảy, nhưng thật ra cũng là vì suy nghĩ cho công ty, muốn tiết kiệm tiền vốn cho công ty. Chỉ vì cách nói không thích hợp mới làm cho Phương Hữu Lợi tức giận, rồi cũng bởi kích động mà muốn từ chức, nhưng thật ra thì ba anh ta toàn tâm toàn ý cống hiến cho công ty, làm sao có thể rời khỏi công ty lúc này được, hy vọng Phương Hữu Lợi đừng xem lời nói của ông ta là thật.

Tiếp theo, Phương Hữu Kiệt tỏ vẻ mình lúc nào cũng cố gắng vì lợi ích của chi nhánh, còn tràn đầy tin tưởng vào tương lai rộng mở, đặc biệt là đối với chú em này của ông, ông thật sự đối đãi bằng tình cảm chân thành đến có thể móc gan lôi ruột ra, ngay cả con trai cả của mình mà cũng đã tình nguyện cho chú em làm con thừa tự rồi đó thôi, chẳng lẽ anh em còn phân chia lẫn nhau sao?

Thế là lại nói đến vấn đề cho con thừa tự, hết Phương Hữu Kiệt nói một câu, lại đến Phương Húc chêm vào một câu bảo đảm, hai cha con cứ thế mà

thay nhau ba hoa chích chòe, Phương Hữu Lợi nghe mà lão đảo muốn xỉu.

Hai ngày nay Phương Hữu Lợi bận tối mắt để trả giá mảnh đất mà công ty đang muốn mua đến nỗi chân không bén đất, buổi tối còn thường xuyên thức khuya, định sẽ nhân giờ cơm trưa mà đặt lưng nghỉ ngơi một chút, không ngờ cha con Phương Hữu Kiệt lại tới trước mặt ông giống y như ruồi muỗi mà vo ve nói chuyện không ngừng.

Ông thật sự đã quá mệt mỏi.

Đang lúc Phương Hữu Kiệt lên giọng người trên kẻ trước rao giảng với ông về việc có con trai là không phụ lòng tổ tông, Phương Hữu Lợi dứt khoát tựa vào ghế salon ngủ ngay tắp lự, mà giấc ngủ này đại khái là quá sâu vì mệt nhọc, nên khiến cho cha con Phương Hữu Kiệt bị một phen kinh hoàng bởi kêu to gọi nhỏ mà cũng không thể đánh thức được ông, Phương Húc càng hoảng hốt nên vội vàng gọi 120.

Lúc Hồng Dịch Vũ nghe huyền não tiến vào, nhìn thấy tình trạng Phương Hữu Lợi nằm im lìm trên ghế sa lon thì anh cũng hoảng hồn, cho là Phương Hữu Lợi bị hành động lời nói gì đó của cha con Phương Hữu Kiệt làm cho té xỉu, nên lập tức vội vàng đưa ông lên xe cấp cứu.

Trên đường tới bệnh viện, Phương Hữu Lợi đã tỉnh lại. Khi phát hiện mình đang nằm trên xe cứu thương, rồi lại nghe Hồng Dịch Vũ đang gọi điện thoại báo cho Bình An, mới biết ông đã khiến cho bọn họ hiểu lầm nghiêm trọng.

Thật là một vở hài kịch dở khóc dở cười.

Hồng Dịch Vũ nói chuyện với Bình An xong quay lại thì đã thấy Phương Hữu Lợi tỉnh lại, mới đầu anh cũng sững sốt, nhưng sau khi hỏi rõ nguyên do thì cười lăn cười lộn đến thắt cả ruột mới dừng lại được. Kết quả, Phương Hữu Lợi muốn tương kế tựu kế, cứ để cho Phương Hữu Kiệt nghĩ rằng bọn họ đã làm cho mình tức đến nỗi té xỉu cũng tốt, ông thật sự cũng

muốn biết những kẻ xưng là “người thân” của mình kia khi biết ông ngã bệnh thì sẽ có biểu hiện thế nào.

Cha con Phương Hữu Kiệt lái xe theo sát phía sau xe cấp cứu hoàn toàn không biết gì về chuyện Phương Hữu Lợi đã tỉnh lại, sau khi thẳng tiến tới bệnh viện cũng không có cơ hội nhìn thấy ông...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Tranh Cãi Âm Ỉ Tại Bệnh Viện

Bình An nghe xong câu chuyện của Phương Hữu Lợi thì cũng dở khóc dở cười. Đây quả là một vở hài kịch không hơn không kém, cô lẳng lẳng lắc đầu, “Ba, chẳng lẽ ba còn mong là bên bác trai sẽ sinh lòng áy náy vì đã gây ra tình trạng này hay sao?”

“Ba cũng chẳng mong đợi họ sẽ biết tự cảnh tỉnh.” Phương Hữu Lợi cười khổ, ông cũng chỉ muốn cho bọn họ thêm một cơ hội nữa mà thôi.

“Ba, thay vì để bác trai và anh họ ở lại công ty mà suốt ngày cứ chống đối ba thì chi bằng tìm một việc kinh doanh khác cho họ làm. Như vậy, ba cũng sẽ nhẹ lòng hơn.” Bình An thở dài, nhớ lại tâm trạng khủng hoảng của mình khi vừa nghe được tin ba té xỉu mà trong lòng vẫn còn dư âm của nỗi sợ hãi đến thắt cả ruột gan đó.

Lần này là do ba làm cho mọi người hiểu lầm, còn lần sau thì sao đây? Nếu cha con nhà Phương Hữu Kiệt biết được rằng họ đã hoàn toàn chẳng còn hy vọng gì thì họ chắc chắn sẽ không còn tí hăng hái nào trong việc cho làm con thừa tự. Nếu muốn cho họ tuyệt vọng để khỏi kiếm thêm cái cớ vớ vẩn nào nữa thì phải làm sao cho họ hoàn toàn không có mong đợi và hy vọng gì nữa.

Phương Hữu Lợi gật đầu, “Ba cũng nghĩ thế, nhưng không dễ thuyết phục được bác trai con đâu.”

Bình An nói, “Muốn thuyết phục bác trai nghe theo sự sắp xếp của công ty thì hầu như là không thể.”

Cha và con gái đang nói chuyện, bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh âm ỹ, trong đó giọng của Phương Hữu Kiệt đặc biệt lớn, nhưng bởi hiệu quả cách âm phòng bệnh khá tốt nên không thể nghe rõ bên ngoài đang nói gì.

“Ba, ba năm xuống nghỉ trước đi, con ra ngoài xem thế nào.” Đã diễn thì phải diễn cho tròn, Bình An buộc Phương Hữu Lợi một lần nữa năm xuống giường bệnh, sau đó xoa mạnh hai mắt của mình, vẽ mặt thương tâm tiến ra mở cửa.

Cửa phòng bệnh vừa mới mở ra, Bình An liền nghe được tiếng đèn flash chớp xoành xoạch, mắt cũng bị ánh sáng chớp lóe đến không mở ra nổi. Nghiêm Túc đang đứng trước cửa vội vàng nói với cô, “Mau vào trong đi, nhiều phóng viên lắm.”

“Cô Phương, xin hỏi có phải bệnh tình Chủ Tịch Phương nguy kịch không? Chủ Tịch Phương có phải đã lập di chúc rồi không?”

“Cô Phương, xin phát biểu vài câu, Chủ Tịch Phương bây giờ bệnh tình thế nào?”

“Nghe nói Chủ Tịch Phương muốn cháu trai làm con thừa tự, chuyện này có thật không, cô Phương có thể mất quyền thừa kế không?”

“Tình cảm giữa cô Phương và Anh Hai được nhận làm con thừa tự thế nào?”

“...”

Bình An không ngờ ngoài cửa có nhiều phóng viên đến vậy, cũng không ngờ mỗi câu hỏi họ đặt ra lại xảo quyệt sắc bén đến vậy, vẽ thương tâm mà cô giả bộ trước khi đi ra giờ đã được thay thế bằng vẻ băng giá lạnh lẽo, đưa mắt nhìn về phía hai cha con Phương Hữu Kiệt đang đứng bên kia trả lời phỏng vấn của phóng viên.

“Về bệnh tình của chú em tôi, chúng tôi cũng rất lo lắng. Nhưng xin mọi người đừng lo, cho dù công ty có xảy ra chuyện lớn chuyện nhỏ gì thì cũng sẽ không phát sinh bất kỳ mâu thuẫn hay xáo trộn nội bộ nào.” Phương Hữu Kiệt cao giọng phát biểu trước các phóng viên.

Phương Húc đứng cạnh ông ta cũng bày ra vẻ mặt thương tâm y như cha chết.

Bình An hít sâu một hơi, tự nhủ mình nhất định phải tỉnh táo, phải làm rõ xem đang xảy ra chuyện gì mới nói sau.

“Sức khỏe ba tôi không có việc gì, mọi người không cần suy đoán lung tung.” Nét mặt cô không hề thay đổi, hướng về phía những phóng viên vẫn đang chĩa micro về cô để nói câu này, nếu không có Nghiêm Túc và Hồng Dịch Vũ ngăn cản thì có khi bây giờ bọn họ cũng đã xông lên bao vây cô rồi không chừng.

“Tổng tài Nghiêm, xin hỏi ngài và cô Phương quan hệ thế nào?”

“Chẳng lẽ hai người đang qua lại với nhau? Tương lai liệu có đi đến kết hôn hay không?”

“Nghiêm Thị và Phương Thị có khả năng hợp nhất hay không?”

“Tổng tài Nghiêm có phát biểu gì về lần ngã bệnh nặng này của Chủ tịch Phương không?”

Khi các phóng viên đang nhao nhao đặt câu hỏi bên này thì bên kia Phương Hữu Kiệt cũng đã nghe được, ánh mắt ông ta lập tức trở nên cảnh giác nhìn về phía Nghiêm Túc. Lúc các phóng viên tới đây thì ông ta đã biết được chàng thanh niên này hóa ra lại là Tổng Tài của Nghiêm Thị, chẳng lẽ Phương Hữu Lợi thật sự có ý định đem Phương Thị cho không người khác đấy à? Trong lòng ông ta càng dâng lên nỗi bất bình.

Nghiêm Túc phóng cho những phóng viên đặt ra các câu hỏi kia một ánh mắt lạnh lẽo, khiến cho người nào gặp phải thì trong lòng chột phát rét, không dám tùy tiện hỏi thêm những vấn đề thái quá.

“Nơi này là bệnh viện tư nhân cao cấp, tại sao bệnh viện lại cho phép phóng viên vào đây? Viện trưởng các người đâu?” Nghiêm Túc nhìn về phía những y tá đang đứng bên cạnh xem máy đo nhiệt, giọng không tức giận nhưng vô cùng uy nghiêm.

Những y tá kia dường như lúc này mới ý thức được rằng họ không thể đứng chỗ này mà tiếp tục xem ồn ào, liền vội vàng đi tìm bác sỹ tới.

“Cô Phương, xin phát biểu vài câu.”

“Cô Phương, với Anh Hai được nhận làm con thừa tự của cô, cô nghĩ thế nào?”

Bình An cười nhạt, “Ai nói với các người là tôi có anh trai? Sở bộ Phương gia chúng tôi ghi rõ như vậy à, hay là các vị đã tra xét tình huống hộ khẩu của Phương gia chúng tôi trên đồn công an rồi? Nếu như cả hai đều không phải, tốt nhất các quý vị phóng viên đừng nên đưa tin lung tung.”

Trong lúc nói những lời này, Bình An đưa mắt quan sát một lượt đám phóng viên trước mặt, tất cả đều không phải là phóng viên của bất kỳ tòa soạn lớn nào mà toàn là của mấy tờ báo lá cải chuyên ăn không nói có. Bởi có ký ức của kiếp trước nên trong tiềm thức cô rất ghét loại phóng viên này nên giờ khó mà có sắc mặt hòa nhã với bọn họ được.

Rất nhanh sau đó, bác sỹ đã dẫn bảo vệ tới đây để đuổi những phóng viên kia đi.

Lúc này, Hồng Dịch Vũ mới có cơ hội nói với Bình An, “Phóng viên đều do Phương Húc kêu tới, Trưởng phòng Đồng đã đi xử lý rồi, sẽ không có

tin tức nào được tung ra trên báo.”

“Chủ Tịch Phương không sao chứ?” Nghiêm Túc nhỏ giọng hỏi.

Bình An phóng ánh mắt lạnh lạnh nhìn hai cha con Phương Hữu Kiệt, lắc đầu với Nghiêm Túc, “Ba tôi không sao.”

Phương Hữu Kiệt đi tới, cau mày nhìn Bình An, “Ba cháu thế nào rồi? Có cần phải kêu luật sư tới không?”

“Kêu luật sư đến làm gì?” Bình An nhàn nhạt hỏi, nhìn trong mắt Phương Hữu Kiệt thì hoàn toàn không thấy ông ta có nỗi lo lắng nào dành cho ba cô, ông ta chỉ quan tâm có phải công ty sẽ thật sự rơi vào tay cô hay không mà thôi.

“Chẳng lẽ ba mày không có gì muốn trời trăn lại sao?” Phương Húc hỏi.

Mười mấy phóng viên mặc kệ bảo vệ bệnh viện đang ngăn trở mà muốn nhào qua đây để nghe đối thoại giữa Bình An và bọn họ.

“Trợ lý Hồng, nếu những người này chưa được sự cho phép của chúng tôi mà đã đến đây quấy rầy ba tôi, giờ lại còn không chịu đi, thì lập tức báo cảnh sát để họ đến xử lý.” Bình An dặn Hồng Dịch Vũ.

“Bình An, giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính, nếu ba cháu thật sự xảy ra chuyện gì, để tránh cho người ngoài suy đoán lung tung thì cứ để cho các quý vị phóng viên đưa tin chân thật là tốt nhất.” Phương Hữu Kiệt nói.

“Như vậy, bác trai cho là bây giờ chúng tôi nên làm gì?” Bình An nhạt nhẽo hỏi.

Cửa phòng bệnh không đóng kín, từng chữ từng câu bọn họ nói có thể truyền vào bên trong.

“Ba cháu giờ đã ngã bệnh, có câu ‘nước không thể một ngày không vua’, bác có thể tạm thời trấn thủ công ty, trong tương lai... giao lại cho Phương Húc.” Phương Hữu Kiệt ra vẻ đã suy nghĩ vấn đề này thận trọng lắm rồi, giọng rất trầm trọng.

Hồng Dịch Vũ cười khẽ một tiếng, “Ông Phương ngay cả chi nhánh công ty còn không quản lý được mà đã muốn nắm cả Tổng Công Ty à?”

Phương Húc đẩy bả vai Hồng Dịch Vũ một cái, “Cậu nói cái gì đó, chỗ này đến phiên cậu nói sao?”

“Anh ấy là trợ lý của ba tôi, xét về chức vị thì còn cao hơn cả bác trai, người không có tư cách nói chuyện nhất ở đây là ai?” Bình An lạnh lùng liếc nhìn Phương Húc.

“Mày...”

“Tôi cái gì?” Bình An lớn tiếng hỏi, “Nếu không phải do các người, tại sao ba tôi lại phải nằm đây? Máy người chẳng những không hề có một câu nào quan tâm đến sức khỏe của ba tôi cho phải phép mà còn lăm lăm nghĩ phải làm thế nào để chiếm đoạt công ty của chúng tôi, những kẻ chỉ vì lợi ích cá nhân như các người mà còn lên giọng giảng dạy tôi về tư cách hả.”

“Mày không biết tôn trọng người lớn, dám nói vậy với bác à. Hôm nay ba mày không thể dạy dỗ được mày thì bác thay nó giáo dục thứ con gái bất hiếu như mày.” Phương Hữu Kiệt vươn tay muốn đánh Bình An.

Nghiêm Túc một tay kéo Bình An ra phía sau, một tay bắt được cánh tay đang vung xuống của Phương Hữu Kiệt, “Ông dám ra tay thử xem.”

Cửa phòng bệnh cũng được mở ra, Phương Hữu Lợi mặt tối sầm xuất hiện sau cửa.

Phương Hữu Kiệt và Phương Húc hoảng sợ, “Hữu Lợi, chú... chú không sao chứ?”

“Chú Ba, chú vẫn khỏe chứ?” Mặt Phương Húc là vẻ chột dạ. Hắn thấy bác sỹ ra ra vào vào phòng bệnh liên tục nên tưởng rằng bệnh tình Phương Hữu Lợi rất nghiêm trọng, lại thấy Bình An khóc đến đỏ mắt như vậy nên nghĩ hắn là không cứu được rồi, bởi vậy mới vội vàng thông báo cho giới truyền thông tới đây để có thể tiên hạ thủ vi cường*, để cho mọi người đều nghĩ rằng hắn đã được Phương Hữu Lợi nhận làm con trai thừa tự, đến lúc chia gia sản thì cũng có thể nhận phần nhiều hơn. Không ngờ ông chú mình lại nhanh chóng tỉnh lại thế này.

(*) Tiên hạ thủ vi cường = ai ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

“Tôi rất tốt, phải làm các người thất vọng rồi.” Mặt Phương Hữu Lợi không gợn sóng khi nói câu này, nhìn Bình An đang được Nghiêm Túc bảo vệ sau lưng rồi quay đầu nhìn sang Phương Hữu Kiệt, đáy mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn.

Bình An đi tới nắm cánh tay Phương Hữu Lợi, “Ba...”

Lúc này, chắc ba... thất vọng lắm, nhất định rất thất vọng về cha con bác trai. Ngay cả Anh Hai ruột thịt mà còn đối xử với ông như vậy, chỉ nghĩ làm sao lấy được công ty của ông, nghĩ làm thế nào để lấy được tài sản của ông, chứ hoàn toàn không quan tâm tí gì đến tình thân hết.

“Anh Hai, hai người nên về trước đi, con gái tôi để tự tôi dạy, không cần phiền đến anh.” Phương Hữu Lợi vỗ vỗ mu bàn tay Bình An, hờ hững nói với Phương Hữu Kiệt.

“Hữu Lợi, chú thật sự không sao à?” Phương Hữu Kiệt không muốn để giọng mình nghe quá thất vọng, chỉ hồ nghi nhìn vẻ mặt hồng hào vẻ rất tốt của Phương Hữu Lợi, nghĩ thầm trong bụng chẳng lẽ đây là hồi quang phản chiếu** sao?

(**) Hồi quang phản chiếu: trong thuyết nhà Phật, nghĩa là ngẫm nghĩ / xét lại mình; còn trong y học, đây là hiện tượng người đang hấp hối sẽ đột nhiên có một thời điểm tốt lên khỏe lên như người bình thường, thường thì thời điểm này kéo dài không lâu, sau đó người bệnh sẽ tiếp tục mệt dần và chết. Tuy nhiên cũng có rất ít trường hợp đặc biệt người bệnh sẽ khỏe hẳn lại và sống thọ.

Phương Hữu Lợi nhìn Nghiêm Túc, “Cậu Nghiêm, hôm nay cảm ơn cậu.”

“Chuyện nhỏ thôi, nếu Chủ Tịch Phương không có vấn đề gì rồi thì tôi xin cáo từ trước, hôm nào lại đến xin gặp ngài.” Nghiêm Túc biết kế tiếp sẽ là lúc Phương gia xử lý chuyện trong nhà, anh không tiện ở lại chỗ này nữa.

“Không tiện.” Phương Hữu Lợi gật đầu.

Nghiêm Túc nhìn Bình An cười một cái rồi mới xoay người rời đi.

Bình An đỡ Phương Hữu Lợi đi vào phòng bệnh, Hồng Dịch Vũ đi theo sau hai người, “Chủ Tịch có muốn mời phóng viên họp báo hay không?”

“Tạm thời không cần, tôi muốn để đó xem xem những tin tức kia sẽ được viết thế nào.” Phương Hữu Lợi ngồi xuống ghế sa lon, tự rót cho mình và Bình An, Hồng Dịch Vũ mỗi người một ly trà.

“Hữu Lợi à, anh cũng chỉ cho là chú sắp sửa... nên mới nói vài lời với phóng viên, chú đừng để bụng.” Phương Hữu Kiệt và Phương Húc cũng đi vào. Lúc này bọn họ càng nghĩ càng không hiểu tại sao trông Phương Hữu Lợi lại chẳng giống bệnh nhân chút nào vậy, tinh thần có khi còn hoàn hảo hơn cả bọn họ.

“Các người về trước đi.” Phương Hữu Lợi thản nhiên nói, giờ trong lòng ông đã biết nên làm thế nào với Anh Hai và cháu ruột của mình rồi, chẳng qua lúc này tạm thời chưa muốn vạch thẳng mặt chỉ thẳng tay mà thôi.

“Chú Ba...” Phương Húc còn muốn nói.

Phương Hữu Kiệt kéo tay hắn, “VẬY BỌN ANH VỀ TRƯỚC.” Rồi kéo Phương Húc ra khỏi phòng bệnh.

Hồng Dịch Vũ nhú nhú mày, nhìn Phương Hữu Lợi mà không hiểu gì lắm, “Chủ Tịch?”

Phương Hữu Lợi lạnh lùng nói, “Đi đi, tìm hết tất cả những chứng cứ tham ô của hai cha con bọn họ tại chi nhánh công ty những năm qua rồi đem đến đây.”

“Dạ.” Hiểu Phương Hữu Lợi muốn làm gì, chân mày Hồng Dịch Vũ giãn ra.

“Ba...” Bình An nhăn mày, lo lắng nhìn Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cười cười, “Yên tâm, ba tự biết có chừng có mực.”

Bình An suy nghĩ một lúc, đúng là không thể vẫn cứ tiếp tục mềm lòng với nhà Phương Hữu Kiệt như thế mãi, cho dù ba có làm gì thì cũng là vì tương lai tốt đẹp của công ty, cũng là vì nghĩ cho cuộc sống an tĩnh của hai cha con cô.

“Ba, sẵn đang ở bệnh viện, hay là làm một lần tổng kiểm tra sức khỏe luôn đi ba.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Đau Lòng Thất Vọng

Sau khi Hồng Dịch Vũ được Phương Hữu Lợi dặn dò rồi đi ra ngoài làm việc, Bình An thừa dịp hôm nay rảnh rỗi liền buộc Phương Hữu Lợi làm một lần tổng kiểm tra chi tiết toàn thân. Bây giờ cô cương quyết muốn Phương Hữu Lợi mỗi nửa năm phải làm kiểm tra toàn diện một lần.

Không bao lâu sau, Phương Khiết Hoa và Lâm Miên Băng cũng đã tới, chắc là sau khi Phương Hữu Kiệt về khách sạn thì liền kể sự việc của Phương Hữu Lợi ở bệnh viện cho bà nghe, cho nên bà lập tức chạy lại đây.

“Anh Ba, anh không sao chứ? Em nghe Anh Hai nói anh nhập viện rồi nên lập tức chạy tới đây. Sao đang yên đang lành lại phải vào nằm viện vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Bà và con gái đang muốn hện Bình An ra ngoài dạo phố nhưng không hện được, về đến khách sạn thì vừa lúc nhìn thấy cha con Phương Hữu Kiệt mang sắc mặt khó coi quay lại, nghe giọng của họ thì hình như đã xảy ra xung đột gì đó không vui với Phương Hữu Lợi rồi thì phải.

Phương Hữu Lợi không thật sự cảm thấy ghét cô em gái này, hơn nữa ông thấy sự lo lắng trong mắt bà hình như rất chân thành, giọng nói cũng trở nên ôn hòa hơn nhiều, “Không có việc gì, chỉ là sợ bóng sợ gió một phen thôi ấy mà.”

“Trước đó gọi điện thoại cho Bình An, Bình An cũng có nói gì đâu, phải biết anh nhập viện thì nhất định em đã tới từ sáng sớm rồi.” Phương Khiết Hoa nói.

Bình An rót trà cho mẹ con Phương Khiết Hoa, “Khi đó cháu cũng không biết.”

“Cô gặp Anh Hai rồi hả?” Phương Hữu Lợi hỏi.

Phương Khiết Hoa gật đầu, “Gặp rồi, hình như... tâm trạng không được tốt lắm.” Ánh mắt của bà hồ nghi đánh giá vẻ mặt Phương Hữu Lợi, muốn nhìn ra có manh mối gì không.

“Ừ.” Phương Hữu Lợi chỉ thản nhiên gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Lâm Miên Băng ngồi bên cạnh Phương Khiết Hoa, cười nói với Phương Hữu Lợi, “Bác Ba à, bác không có việc gì là tốt rồi, nghe bác năm viện lòng cháu cũng đau làm sao ấy.”

Phương Hữu Lợi cười cười, “Hai ngày nay chơi vui không?”

“Chẳng có gì vui cả, cháu không quen Thành phố G, cũng có tìm chị họ cùng đi dạo phố với cháu, nhưng chị họ không chịu.” Lâm Miên Băng ầm ức nhìn Bình An một cái.

Bình An im lặng, đến tổ cáo mà cũng không có trình độ.

Phương Khiết Hoa trừng mắt nhìn con gái một cái, cười nói với Phương Hữu Lợi, “Chuyện này cũng không liên quan gì đến Bình An, Bình An còn phải đi học mà, làm sao có thời gian để giúp hai người rồi rảnh chúng em đi dạo phố được. Anh đừng trách cháu nhé.”

Ông đương nhiên sẽ không trách Bình An, ông biết tính tình cháu gái như vậy làm sao mà hợp với Bình An cho được, hơn nữa đến cả ngày Chủ nhật mà con bé cũng muốn đưa mẹ vợ ông ra xe, đương nhiên là không có thời gian theo hầu các người kia rồi.

“Khiết Hoa, cô quản lý bộ phận nhân sự, chi nhánh công ty có bao nhiêu người chắc cô biết rõ, đúng không?” Phương Hữu Lợi đột nhiên hỏi.

Lập tức nói đến việc công làm Phương Khiết Hoa hơi không phản ứng kịp, “A, vâng, đúng vậy ạ.”

“Chi nhánh tại J có bao nhiêu nhân viên, hàng năm đại khái cần chi bao nhiêu tiền lương, chắc cô cũng rõ ràng.” Phương Hữu Lợi hỏi.

Phương Khiết Hoa như đoán được ý của Phương Hữu Lợi, tim giật thót, “Đúng...”

“Tôi nghe nói số nhân viên thực tế khác với số nhân viên nhận lương, cô đưa cho tôi copy tài liệu nhân sự của chi nhánh công ty đi, tôi muốn xem một chút. À, đúng rồi, tài liệu về việc thu mua nguyên vật liệu xây dựng của công ty những năm qua cũng đưa lên cho tôi xem.” Phương Hữu Lợi nói tiếp.

“Anh Ba.” Phương Khiết Hoa đứng phắt lên, mặt lúc xanh lúc đỏ, “Có phải anh nghe người ta nói ra nói vào cái gì đó không?”

Bình An và Lâm Miên Băng cũng bị động tác đột ngột này của bà làm sợ hết hồn.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy.” Lâm Miên Băng ôm ngực, tức giận kêu lên.

“Câm miệng.” Phương Khiết Hoa rống Lâm Miên Băng một câu, ánh mắt hung ác, dọa cho Lâm Miên Băng chết khiếp.

Bình An khẽ nhú mày, mắt nhìn vào mặt Phương Khiết Hoa.

Sắc mặt Phương Hữu Lợi chẳng gợn sóng, “Cô nghĩ rằng tôi có thể nghe được cái gì về cô?”

“Anh Hai... Anh Hai nói?” Phương Khiết Hoa hỏi bằng một giọng khô khốc.

“Các người là anh em ruột của tôi, có một số việc... tôi cũng không muốn hỏi nhiều làm gì. Nhưng nếu đã có người nói thẳng ra rồi, tôi mà không làm gì thì trong công ty khó tránh khỏi có người chỉ trích.” Phương Hữu Lợi nhẹ thở dài, “Thật là người khôn của khó, thấy được vấn đề lợi ích, người ta dễ gì bỏ qua.”

Sắc mặt Phương Khiết Hoa tỏ rõ vẻ lưỡng lự, bà không hiểu tại sao Phương Hữu Lợi lại đột nhiên nói đến vấn đề này, nhưng khi nhớ đến việc bà bắt tay với Anh Hai trục lợi sau lưng Anh Ba, bà liền cảm thấy thấp thỏm bất an. Chẳng lẽ Anh Hai đã nói thẳng với Anh Ba rồi sao? Nếu như Anh Ba đã biết hết mọi điều rồi, vậy còn hỏi bà làm gì?

Cho dù bọn họ là anh em ruột của Phương Hữu Lợi đi chăng nữa, một khi Tổng Công Ty đã phát hiện là bọn họ... thì cũng phải ngồi tù thôi. Anh Ba chắc chắn rất hiểu điều này nên lâu nay không có nói gì ra, nhưng giờ rớt cuộc thì cũng đã có người tố cáo thẳng với anh ấy, anh ấy tất nhiên là không cách nào tiếp tục bao che cho bọn họ nữa, có phải đúng thế không?

Bà và Anh Hai... cuối cùng thì cũng phải có một người ra nhận tội.

Hôm nay Anh Ba đã hỏi khéo bà thế này, ý là muốn giữ bà lại? Đúng không?

“Anh Ba...” Sắc mặt Phương Khiết Hoa trắng bệch nhìn Phương Hữu Lợi, chỉ cần bà thẳng thắn, có phải anh có thể tha thứ bà hay không, coi như chưa có chuyện gì xảy ra hay không?

“Bình An, con với Miên Băng đi dạo một chút đi, ba và cô cô con có chuyện muốn nói riêng với nhau.” Ánh mắt sắc bén của Phương Hữu Lợi nhoáng lên, rồi quay qua cười và nói với Bình An.

Mặc dù rất tò mò không biết ba sẽ nói gì với cô cô, nhưng cũng biết là nếu hai cô còn ở trong này thì không tiện, đặc biệt là còn có Lâm Miên Băng siêu cấp quái thú này nữa, không lôi đi là không được.

So với ngồi như phỗng chỗ này nghe Bác Ba và mẹ bàn chuyện công ty, Lâm Miên Băng đương nhiên là muốn đi dạo phố hơn, vì vậy mặt mày lập tức hớn hở, kéo cánh tay Bình An như từ xưa đến giờ thân thiết lắm vậy, “Chúng ta đi thôi.”

Đợi hai cô gái trẻ rời đi rồi, Phương Khiết Hoa mới ngã ngồi trên ghế sofa, “Anh Ba, em sai rồi...”

Hồi mới bắt đầu sáng lập chi nhánh công ty, cũng là thời điểm mà sự nghiệp của Phương Hữu Lợi đang ở giai đoạn tiến lên như vũ bão, hoàn toàn không có thời gian để chú ý vào từng chi tiết tại chi nhánh, tất cả đều do hai anh em bà xử lý. Ngoại trừ khoản chi cho việc vẽ các bản thiết kế kiến trúc mà bà và Anh Hai đã hợp tác làm giả báo giá, sau này còn lạm sang việc làm giả sổ sách tiền lương. Hai anh em bà hợp tác cùng làm thần không biết quỷ không hay, không người nào có thể nhìn thấy bất kỳ dấu vết gì. Sau khi Phương Hữu Lợi phái Phó Tổng Giám Đốc xuống, bọn họ mới phải thu tay lại.

Nhưng vì đã học được thói quen tiêu tiền như nước, sao có thể cam tâm bị hạn chế như thế được. Phương Hữu Kiệt quyết định xoay sang tính toán trên công trình, nhưng Phương Khiết Hoa dù sao cũng là phái nữ, không có dã tâm lớn như Phương Hữu Kiệt nên muốn thu tay lại không làm nữa. Nhưng rồi bà lại bị Anh Hai uy hiếp, nên vài năm nay mới không thể không động tay động chân lên công trình.

Chi nhánh công ty trừ Phó Tổng Giám Đốc là người ở trên phái xuống, gần như tất cả đều là người của bọn họ, giấy tờ dĩ nhiên là không chê vào đâu được, nếu như không phải là có người nói với Phương Hữu Lợi, làm sao có thể nhìn ra?

Có phải Anh Hai vì muốn tự bảo vệ mình nên mới bán đứng bà không?

Phương Hữu Lợi nghe xong những lời mà cô em gái ruột của mình kể ra, trong lòng ông chẳng còn cảm thấy gì khác ngoài cảm giác vô cùng thất vọng, thất vọng bởi chính anh em ruột thịt của ông mà lại đối xử với ông như thế... Chỉ vì tiền tài là có thể không cần để ý đến tình thân gì nữa, mỗi chi nhánh công ty đều chỉ là cơ sở, tham ô trong chi nhánh sẽ chỉ làm cơ sở bị xấu đi, cho nên ông mới mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho bọn họ, không thể ngờ rằng chính bởi vậy mà ông đã dung túng bọn họ tha hóa đến nông nỗi này.

Họ thế mà lại dám động đến công trình xây dựng, nếu như công trình xuất hiện vấn đề gì, công ty phải chịu bao nhiêu tổn thất? Tập đoàn Phương Thị sẽ không bao giờ có công trình kém chất lượng cả, đây là lời thề mà ông đặt ra với chính mình từ lúc mới bắt đầu thành lập công ty.

“Anh Ba, anh tha thứ cho em đi, em bị ma quỷ ám ảnh, em tham lam ngu ngốc, em không dám thế nữa đâu.” Sắc mặt của Phương Khiết Hoa trắng bệch, lo lắng nhìn Phương Hữu Lợi.

“Cô có biết nghĩ hay không hả, nếu như công trình Thành phố J phát sinh cái gì ngoài ý muốn, ảnh hưởng sẽ lớn biết bao nhiêu không? Đầu tư của chúng ta trên cả nước đều sẽ bị ảnh hưởng, công ty sẽ tổn thất bao nhiêu cô có nghĩ tới hay không?” Phương Hữu Lợi đau lòng hỏi.

Môi Phương Khiết Hoa giật giật, cúi đầu không nói, người đã bị ma quỷ ám ảnh thì làm sao mà còn biết nghĩ đến hậu quả sâu xa như vậy.

Phương Hữu Lợi lắc đầu, ông biết bọn họ tham ô, nhưng không nghĩ tới bọn họ sẽ áp chủ ý đó lên ngay trên vật liệu xây dựng cho công trình, ngoài sự thất vọng đến khôn cùng, ông cũng cực kỳ đau lòng, “Cô về khách sạn trước đi đã.”

“Anh Ba...” Phương Khiết Hoa kinh ngạc nhìn ông.

“Về đi.” Phương Hữu Lợi thở dài, “Tạm thời đừng nói gì với Anh Hai hết.”

Lần này Phương Khiết Hoa tới Thành phố G cũng đã hạ quyết tâm không muốn dựa vào Anh Hai nữa, bà nhất định phải đứng về phía Anh Ba và Bình An, “VẬY em đi về trước.”

Bà không ngu xuẩn giống Phương Hữu Kiệt chỉ muốn tính toán đoạt tài sản của Phương Hữu Lợi. Có đôi khi chỉ cần xem đúng hướng gió, đứng đúng bên, thì có lợi hơn nhiều so với tự mình đi tranh đoạt đến đâu rơi máu chảy mà cũng chưa chắc đã được gì.

Sau khi Phương Khiết Hoa rời đi, Phương Hữu Lợi ngồi yên một hồi lâu, cho đến khi màn đêm buông xuống, Hồng Dịch Vũ ra ngoài làm việc đã trở lại, ông mới tỉnh lại từ trong trầm tư.

“Chủ Tịch.” Hồng Dịch Vũ thật cẩn thận kêu ông một tiếng, bởi có thể thấy rõ là tâm trạng Phương Hữu Lợi đang rất không tốt.

“Chuyện thế nào rồi?” Phương Hữu Lợi đứng lên, mặc vào áo khoác âu phục.

Hồng Dịch Vũ mở miệng muốn nói rồi lại thôi. Thật ra, chứng cứ tham ô của Phương Hữu Kiệt đã có người chuẩn bị xong từ lâu, nhưng bởi vì ông ta có thân phận đặc biệt nên không ai dám đưa ra. Bây giờ Hồng Dịch Vũ tự mình đến hỏi, những người đó đều biết Hồng Dịch Vũ chính là đại diện cho Phương Hữu Lợi nên bao nhiêu chứng cứ đều lấy ra hết.

Thật đúng là không xem thì không biết, vừa xem được thì anh thật sự hoảng hồn đến nhảy dựng lên, bởi lòng tham của Phương Hữu Kiệt còn lớn hơn nhiều so với anh tưởng tượng. Anh thật sự lo lắng, nếu đưa chứng cứ ra thì liệu Chủ Tịch có chịu đựng nổi hay không.

Phương Hữu Lợi đã mặc lại quần áo chỉnh tề, đứng nhìn ra khoảng không sáng sủa ngoài cửa sổ, “Còn có cái gì mà tôi không thể biết đâu? Sợ tôi thương tâm hay là sợ tôi không chịu nổi cú sốc? Chẳng lẽ đến giờ mà tôi còn không biết rõ bọn họ là hạng người gì sao?”

Hồng Dịch Vũ nhẹ thở ra trong lòng, đúng là Phương Hữu Kiệt có phúc mà không biết hưởng, có một người em trai che chở mình đến độ này mà ông ta còn không biết quý mến trân trọng, không nên ép em mình đến mức cuối cùng tự ông ta lại chui đầu vào rọ thế này.

“Chủ Tịch, chúng cứ đều ở trong này.” Hồng Dịch Vũ đưa cho Phương Hữu Lợi một túi giấy dai thật dày.

Phương Hữu Lợi chần chờ một chút nhưng rồi vẫn mở túi giấy lôi tài liệu ra, liếc sơ qua giấy tờ, sắc mặt dù có khó coi nhưng xem như vẫn bình tĩnh.

Hồng Dịch Vũ không biết là trước đó Phương Hữu Lợi đã biết được phần lớn sự thật từ Phương Khiết Hoa rồi.

“Chủ Tịch, kế tiếp nên làm thế nào đây?” Hồng Dịch Vũ nhỏ giọng hỏi.

Phương Hữu Lợi nhắm mắt lại, trầm giọng nói, “Lập tức thông báo cho phía Thành phố J... Dừng tất cả công trình lại, điều chuyên gia đi kiểm tra, tất cả vật liệu xây dựng đã nhận vào đều phải kiểm tra cẩn kẽ, nếu có thứ phẩm đều không cho phép dùng vào công trình; nếu xác định không có vấn đề mới được tiếp tục công trình.”

Hồng Dịch Vũ nói, “Chủ Tịch, như vậy tổn thất sẽ rất lớn.”

“Chờ đến lúc xảy ra chuyện thì không chỉ dừng lại ở việc tổn thất tài sản đâu.” Phương Hữu Lợi trầm giọng nói.

“Dạ, tôi hiểu, tôi lập tức đi gọi điện thoại.” Hồng Dịch Vũ nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Sự Khác Biệt

Bình An cùng Lâm Miên Băng đi xuống lầu, xe của cô đậu ngay lề đường ngoài cửa bệnh viện, bởi Nghiêm Túc lo lắng cho cô, vì muốn theo sát cô nên không kịp lái xe đến bãi đậu xe.

Lâm Miên Băng nhìn thấy chiếc MI-NI Cooper màu trắng của Bình An thì trong mắt lóe lên một tia khinh bỉ, bĩu môi nói, “Cô mà lại đi loại này xe à?”

“Loại xe nào?” Bình An lên xe, ra vẻ không thấy ánh mắt khinh thường của Lâm Miên Băng.

“Chả phù hợp với thân phận cô chút nào, dù gì cô cũng là con gái Bác Ba, với thân phận địa vị của Bác Ba, cô không đi Bentley hay Rolls-Royce thì cũng phải lái BMW mà chạy băng băng trên đường chứ.” Lâm Miên Băng ngồi vào ghế lái phụ, hết sờ cái này lại bóc cái kia, nhìn kiểu gì cũng không hài lòng.

“Nếu cô cảm thấy xe tôi không xứng với cô, cô có thể tự xuống ngồi taxi.” Bình An lạnh lạnh nói.

Lâm Miên Băng liếc Bình An một cái, “Cô cho là tôi hiếm lạ xe cô đấy à, nếu không phải là tôi hôm nay không tự lái xe tới đây, tôi cũng chả thèm ngồi xe này, mau lái xe đi.”

Cái quái gì thế, dám coi cô là tài xế mà lên giọng sai bảo đấy à.

Bình An tức giận nhìn cô ta, “Nếu cô không hiểm lạ, vậy xuống xe, đừng cho là tôi muốn đi chung với cô.”

“Tôi mới chỉ nói có một hai câu mà làm gì dữ vậy. Thật nhỏ mọn.” Lâm Miên Băng hầm hừ, “Chính Bác Ba kêu cô đưa tôi đi dạo phố, nếu cô không mang tôi đi, tôi sẽ nói với Bác Ba là cô ghét bỏ tôi.”

Hiện giờ nhất định là ba đang có chuyện rất quan trọng muốn nói cùng cô cô, tuyệt đối không thể để Lâm Miên Băng quấy rầy bọn họ, nhưng thật sự thì cô chẳng muốn chung đụng với “cực phẩm” này một chút xíu nào.

“Đi mau đi, chúng ta đi dạo phố, tôi có rất nhiều thứ muốn mua đó. À đúng rồi, cô có mang thẻ vàng gì đó không.” Lâm Miên Băng căn bản không nhận thấy được Bình An chán ghét cô ta, còn không khách sáo đưa ra yêu cầu trên.

“Tôi không mua đồ, mang thẻ vàng làm gì.” Bình An tâm không cam tình không nguyện nổ máy xe, hỏi giọng thản nhiên.

“Thì tôi mua, chẳng lẽ cô không trả tiền cho tôi sao?” Lâm Miên Băng kinh ngạc nhìn cô, giống như Bình An vừa hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn.

Giọng điệu này quá làm cha người ta rồi, cứ như là chuyện đương nhiên vậy, Bình An buồn cười hỏi, “Tại sao cô mua đồ mà tôi phải trả tiền? Tôi nợ cô hả?”

“Cô là chị họ tôi, lại là chủ nhân nơi này, chẳng lẽ cô không tận lực tiếp đón như chủ nhà sao? Bác Ba bảo cô đi dạo phố với tôi cũng ý là bảo cô mua đồ cho tôi đó chứ gì? Nhà các người cũng có thiếu tiền đâu, làm gì mà tính toán chi ly vậy.” Lâm Miên Băng nói nghe vô cùng đúng lý hợp tình, cứ y như là lời cô là chân lý vậy.

Đúng là Tư Tưởng người Sao Hỏa không thể tưởng tượng nổi.

Nếu để cho Lâm Miên Băng thật sự ở lại làm ăn tại Thành phố G, nói không chừng ngày nào cũng lê lết ở nhà cô, đến lúc đó ăn của bọn họ, sử dụng của bọn họ, ở nhà bọn họ cũng đều cho rằng đó là chuyện đương nhiên. Không phải vì Bình An tiếc tiền, nhưng Lâm Miên Băng này căn bản là cái động tham không đáy, hôm nay cho là như vậy, ngày mai sẽ phải như thế kia, không bao giờ dứt...

Không được, không thể để cho cái động tham không đáy này ở lại Thành phố G được, phải nghĩ biện pháp để cô ta tự quyết định quay về mới được.

Nhưng mà phải dùng biện pháp gì đây?

“Đúng rồi, trợ lý trước kia của Bác Ba đâu rồi?” Ánh mắt Lâm Miên Băng nhìn những ngôi nhà cao tầng loang loáng ngoài cửa xe, trong lòng cảm thán: đúng là Thành phố J không thể sánh bằng nơi này nha.

“Người nào?” Bình An đang nhấp nhồm không yên, chỉ muốn nghĩ xem làm cách nào để khiến cho cô em họ này đừng ở lại Thành phố G nữa.

“Lê Thiên Thần chứ ai, sao lần này không thấy anh ấy vậy, anh ấy nhìn tốt hơn Hồng Dịch Vũ nhiều, sao Bác Ba lại đổi trợ lý?” Lâm Miên Băng nói.

Bình An quay đầu nhìn cô một cái, thật khó mà thấy được vẻ thẹn thùng trên mặt cô ta như lúc này.

Một ý nghĩ chợt lóe ra trong đầu, Bình An nhớ tới chuyện kiếp trước Lâm Miên Băng cũng thầm mến Lê Thiên Thần, cô cũng không biết, cô ta bởi vì không chiếm được Lê Thiên Thần cho nên mới có thái độ muốn lấy cho bằng được, hay là vì cô ta thật sự có tình cảm sâu sắc, nhưng cho dù thế nào, chuyện Lâm Miên Băng thích Lê Thiên Thần chắc sẽ không thay đổi trong kiếp này.

Nếu để cho Lâm Miên Băng đi Thành phố S... Cô ta nhất định sẽ ghen tỵ với chuyện Đỗ Hiếu Mị ngày ngày được đi theo cạnh Lê Thiên Thần, đến lúc đó cũng không biết là cô ta sẽ gây ra những xì căng đan gì gì nữa, hơn nữa Thành phố S cũng không phát triển bằng Thành phố G, chưa chắc cô ta sẽ đi đến đó.

Vừa nhanh chóng tự hỏi trong đầu, ngoài miệng Bình An vẫn trả lời, “Lê Thiên Thần đi làm Tổng Giám Đốc chi nhánh công ty ở Thành phố S, cô có chuyện gì cần tìm anh ấy à?”

“Thành phố S?” Lâm Miên Băng kinh ngạc kêu lên, “Anh ấy làm sai chuyện gì sao mà bị đày đến chỗ xa như vậy?”

“Đi Thành phố S đâu có nghĩa là anh ấy đã làm gì sai, mà đó là cơ hội phát triển rất tốt.” Bình An nhàn nhạt nói.

“Vậy lúc nào anh ấy mới trở lại?” Lâm Miên Băng hỏi.

Bình An cười cười, “Sao quan tâm đến anh ấy thế? Đừng nói là đã yêu Lê Thiên Thần rồi đó nha.”

Trên mặt Lâm Miên Băng lộ ra vẻ ngượng ngùng, nhưng vẫn còn là một con vịt mỏ rộng, mạnh miệng không thừa nhận, “Nói bậy, tôi làm gì có, chỉ là sức nhớ nên quan tâm hỏi một câu mà thôi.”

“Tuy là hiện giờ thoát nhìn Lê Thiên Thần rất có tiền đồ, nhưng dù gì vẫn là đi làm công cho người khác...” Bình An nhẹ nhàng nhả ra một câu như vậy.

“Ý gì đó?” Lâm Miên Băng hơi sững sờ, quay đầu hỏi Bình An.

“A, không có gì.” Bình An cười nói.

Lâm Miên Băng lườm cô một cái, tức giận nói, “Tôi biết, anh Lê Thiên Thần thích cô, từ lúc còn ở Thành phố J tôi đã nhìn ra, trong mắt anh ấy chỉ thấy có cô, hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu chứ.”

Bình An cảm thấy buồn cười, lúc ấy đại tỷ này trang điểm giống y như quốc bảo*, quanh mắt một vòng đen ngòm, mặt lại trát phấn trắng dày cộp, ai nhìn cô ta mà còn dám nhìn thêm vài lần nữa chứ.

(*) quốc bảo = bảo vật quốc gia: Chỗ này ý chỉ gấu panda – gấu trúc.

“Tôi đúng là không có gì đặc biệt hơn người thật. Nhưng tôi là ai? Tôi là Phương Bình An nha, cô cho là tôi sẽ gả cho Lê Thiên Thần à?” Bình An cười cười nói.

Lâm Miên Băng lòng đầy căm phẫn, “Cô quá ghê tởm, sao có thể chê nghèo yêu giàu đến thế?”

Bình An càng cười càng vui vẻ, “Tôi vốn đã có rất nhiều tiền rồi, ai không yêu thích giàu sang cơ chứ, nếu không thì cô gả cho anh ấy đi.”

“Anh... Anh ấy sẽ lấy tôi chứ?” Trong lòng Lâm Miên Băng rung động, gả cho Lê Thiên Thần đó...

Nhìn biểu hiện động lòng này của Lâm Miên Băng, đuôi lông mày của Bình An nhướn nhẹ. Cả kiếp này cô đương nhiên là không thể nào gả cho Lê Thiên Thần rồi, nhưng cô cũng không muốn Lâm Miên Băng cùng với hẳn ta. Không phải vì làm thế thì trong lòng cô không cảm thấy thoải mái, mà cô muốn giảm bớt những phiền toái không cần thiết. Lâm Miên Băng dù gì cũng là em họ của cô, cô cô lại đang làm ở chi nhánh công ty, nếu như sau này Lê Thiên Thần thật sự thành vợ thành chồng với Lâm Miên Băng, vậy cũng sẽ biến thành thân thích... Đồng nghĩa với việc hẳn ta vẫn có thể ở lại làm việc trong công ty, nếu cô muốn đá hẳn ta ra khỏi công ty sẽ khó hơn rất nhiều.

Tính Lâm Miên Băng tham lam lại thích hư vinh, nếu làm cho cô ta hiểu được là còn có nhiều người đàn ông tốt hơn Lê Thiên Thần nhiều, nhất định sẽ lập tức thấy trắng quên đen, nhưng ai có thể tốt hơn Lê Thiên Thần đây?

Ôn Triệu Dung? Không được, không thể hại người ta. Nghiêm Túc? Càng không được...

Rất nhanh, họ đã đến bãi đậu xe của Trung Hoa Thịnh Thế. Trung Hoa Thịnh Thế là trung tâm thương mại quốc tế, thiết kế và trang hoàng theo kiểu Trung-Tây kết hợp, bên ngoài hoa lệ đàng hoàng, bên trong thanh lịch sáng sủa, ánh mặt trời chiếu xuyên qua mái che có khung bằng hợp kim nhôm hình thoi lõng kính, chiếu rọi vào khắp các tầng lầu, tạo vẻ thông suốt sáng ngời, tầm nhìn thoáng, cảnh đẹp ý vui.

Trung Hoa Thịnh thế là nơi tập hợp tất cả các nhãn hiệu quốc tế cao cấp, những người tới nơi này đi dạo không giàu thì cũng có địa vị sang quý, bởi người bình thường không trả nổi giá tiền ở đây.

Mang Lâm Miên Băng tới nơi này đương nhiên là có mục đích.

“Nơi này... chính là Trung Hoa Thịnh Thế nổi danh toàn thế giới đấy à?” Lâm Miên Băng nhìn đại sảnh tráng lệ, lại một lần nữa cảm nhận được thế nào là sự phồn hoa của thành phố lớn, cô càng ngày càng thích nơi này.

“Đi thôi.” Bình An kéo thẳng áo, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi mà tao nhã đi trước mặt Lâm Miên Băng.

Mặc dù hoàn cảnh gia đình của Lâm Miên Băng cũng không tệ, cha mẹ cô mỗi tháng cũng cho cô không ít tiền tiêu vặt, nhưng so với dạng tiểu thư nhà giàu có thể tùy tiện tiêu xài muốn gì mua nấy ở mấy chỗ như Trung Hoa Thịnh thế này thì ít tiền tiêu vặt kia của cô cũng không đáng cho bọn họ liếc mắt, sợ rằng còn chưa đủ để mua được một chiếc giày chứ đừng nói là mua cả một đôi.

Người đến người đi trong trung tâm thương mại này đa số mặc những bộ quần áo mang nhãn hiệu quốc tế kia, tư thế thái độ tao nhã, mắt cũng sẽ không nhìn ngang liếc dọc xem có thiên kim nhà giàu hoặc là người mẫu minh tinh nào xung quanh không. Trái tim vô cùng tự cao của Lâm Miên Băng vào chỗ đầy hào quang lấp lánh muôn sắc muôn màu này rốt cuộc lại nảy sinh ra sự tự ti.

Khí chất thế này thế nọ không phải bạn muốn có thì sẽ có, có vài người trời sinh đã có loại khí chất ung dung tự tin tao nhã, bất kể đi nơi nào cũng có thể biểu hiện thái độ cao quý một cách lưu loát tự nhiên sinh động; cũng có người sau nhiều năm cố gắng bồi dưỡng cũng trở nên cao quý tao nhã hơn, ít nhiều gì cũng sẽ tạo ra vẻ tự nhiên hào phóng cho người đó.

Khí chất của Bình An và Lâm Miên Băng hiển nhiên là không nằm cùng một cấp rồi, khí chất tao nhã quý phái của Bình An hoàn toàn bất đồng với kiểu nhà giàu mới nổi của người khác, cô làm cho người ta cảm thấy thoải mái, thân thiết, tự nhiên hiền hòa, không cần trưng ra tư thế “tôi chính là Phương Bình An” người khác cũng sẽ cảm thấy nhất định xuất thân của cô không thấp, sẽ không dám tùy tiện mà mạo phạm.

Lâm Miên Băng đứng ở sau lưng Bình An, cho dù cố gắng trưng ra dáng vẻ ngẩng đầu ưỡn ngực giống như Bình An nhưng vẫn cảm thấy khiếm khuyết chỗ nào đó, chỉ có thể dựa vào y phục hoa lệ và tư thái cao ngạo để biểu hiện mình không giống với thường dân, nhưng đó chỉ là biểu hiện của người ít học.

Các cô cùng nhau đi vào cửa hàng độc quyền Chanel, Bình An cười quay đầu nói với Lâm Miên Băng, “Lúc trước cô nói thích khăn lụa Chanel đúng không, vậy đi chọn đi.”

Nhân viên cửa hàng độc quyền khách sáo tiến lên chào đón, “Cô Phương, hoan nghênh tới cửa hàng chúng tôi.”

Mặc dù Bình An không thường xuyên đến mua quần áo hàng hiệu, nhưng nhân viên sắc mắt đương nhiên vẫn nhận ra được cô.

Lâm Miên Băng cảm thấy thái độ nhân viên cửa hàng đối đãi với hai chị em họ rất khác biệt nên trong lòng chẳng thoải mái gì cho lắm, đi sang bên cạnh chọn khăn lụa, mà chẳng có nhân viên cửa hàng nào đi theo bên cạnh.

“Sao hôm nay cô Phương rảnh rỗi ra ngoài đi dạo thế ạ? Lý tiểu thư vừa mới rời khỏi đây, cô ấy dẫn theo tới hai nữ giúp việc đến đây để giúp một tay cầm đồ, ngài chỉ dẫn theo một thôi à.” Nhân viên cửa hàng đang muốn kéo gần quan hệ với Bình An, xem Lâm Miên Băng thành nữ giúp việc của Bình An.

Thiên kim nhà giàu nào lại không có tới mấy nữ giúp việc đi theo bên cạnh.

Bình An cười nhẹ, “Cô ấy là em họ tôi, không phải là nữ giúp việc đâu.”

Nhân viên cửa hàng có chút xấu hổ, nghĩ thầm sao khác nhau một trời một vực vậy nhỉ, “Xin lỗi, cô Phương.”

Lâm Miên Băng hung hăng quăng khăn lụa trong tay về chỗ cũ, con mẹ nó, nếu muốn nói xin lỗi thì phải xin lỗi bà đây nè, xin lỗi Phương Bình An làm quái gì, dám nói bà đây là nữ giúp việc, mắt chó của mày mù à.

Cô ta có chỗ nào giống kẻ giúp việc chứ.

Bình An nhìn bóng lưng giận dữ đến thở không nổi của Lâm Miên Băng, khóe miệng nhếch lên, gật đầu chào nhân viên cửa hàng một cái rồi mới chậm rãi bước ra ngoài.

Sau khi dạo hết trọn các tầng lầu, Bình An cùng cô em họ ngồi trong quán cà phê tại tầng trệt trung tâm thương mại để nghỉ chân, nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất sang bên cửa hàng độc quyền nhãn hiệu NINEWEST đối

diện. Trong cửa hàng có một cô gái trẻ vóc người cao gầy, cử chỉ ngạo mạn, đang tùy tiện thử túi xách thử giày, sau lưng còn có hai nữ giúp việc đi theo cầm bao lớn bao nhỏ.

Lâm Miên Băng nhìn đến đôi mắt đỏ lên vì ghen tỵ.

Bình An thản nhiên cười nhẹ, “Muốn cuộc sống sau này giống vậy không?”...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Có Muốn Gả Vào Nhà Giàu Không

Lâm Miên Băng lơ mơ không hiểu Bình An hỏi lời này có ý gì, chẳng lẽ bà chị lúc nào cũng tỏ ra ghét bỏ cô ta này sẽ phân chia gia sản của mình cho cô ta chẳng, hay là thật sự sẽ thanh toán mọi chi phí cho cô? Không thể nào! Cô làm gì mà tin vào chuyện trên thiên hạ lại có bữa cơm trưa nào miễn phí mà tốt tới vậy, nhưng khi nhìn nét mặt bà chị thì hình như là không giống đang nói đùa.

“Cô nói lời này là có ý gì?” Lâm Miên Băng hỏi.

“Cô cảm thấy ý tôi là gì?” Bình An cười hỏi ngược lại.

Lâm Miên Băng hừ hừ, “Dĩ nhiên sẽ không tốt đến độ đưa tiền cho tôi xài rồi.”

“Cô vừa thấy vị tiểu thư chảnh chọe như khổng tước kia chứ, trước kia cô ta chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, gia cảnh cũng chỉ tầm tầm, còn không bằng cô nữa đó. Nhưng giờ cô ta là con dâu nhà giàu đó nghe, cô không thấy hâm mộ sao?” Bình An cầm chiếc thìa bằng bạc từ từ quấy cà phê, thanh âm nhàn nhã tự tại khôn tả.

“Cô ta làm thế nào để được như vậy?” Lâm Miên Băng trợn tròn mắt, thoạt nhìn cái cô tiểu thư hào nhoáng kia thì còn tưởng là người xuất thân tôn quý nữa kìa.

“Cô tính mở tiệm ở Thành phố G à?” Bình An hỏi.

“Đúng, tôi cũng không trông mong là có thể tìm được cửa hàng ở những chỗ giống thế này, trung tâm thương mại bình dân phổ thông cũng được rồi.” Lâm Miên Băng cau mày, sao chuyển đề tài nhanh quá vậy.

Bình An cười khê, ánh mắt mang theo khinh miệt, “Cô chỉ nghĩ được đến đó thôi à. Cô cảm thấy nếu cô có một cửa hàng nhỏ thì cơ hội được gả vào nhà giàu được bao nhiêu phần trăm? Cô cảm thấy Lê Thiên Thần có thể cho cô một cuộc sống sung sướng như vậy sao?”

Lâm Miên Băng cau mày nhìn Bình An, “Chẳng lẽ tôi không mở cửa hàng thì có thể gả được vào nhà giàu sao?”

“Cơ hội chỉ đến với người nào có sự chuẩn bị. Cô cho rằng cứ như cô bây giờ thì những thiếu gia nhà giàu sẽ coi trọng cô ư? Bây giờ trên người cô có điểm nào có khả năng hấp dẫn người khác? Đừng nói là thiếu gia nhà giàu, ngay cả một người đàn ông trung bình khá ngoài xã hội mà gặp cô cũng chưa chắc là đã có hứng thú gì.” Bình An không khách sáo chút nào nói trúng tim đen cô ta.

“Cô có cần cái gì cũng bơi nhọ thế không, tôi cũng có người theo đuổi đấy!” Lâm Miên Băng không phục chút nào kêu lên.

“Ai theo đuổi cô? Có thể so với chồng của cô ta không?” Bình An cười lạnh. Những người theo đuổi Lâm Miên Băng kia nếu không phải là coi trọng tiền tài nhà cô ấy, thì cũng chính là những kẻ chỉ muốn chơi đùa với cô ta, có ai là thật lòng, có ai là có thể mang ra công khai giới thiệu với mọi người đâu?

Lâm Miên Băng hậm hực liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, hơi nhếch môi.

Bình An thấy thế cười một tiếng, “Chắc chắn là thua rồi. Muốn biết người nào có tiền thì nhất định phải hội nhập vào giới của bọn họ. Nhưng trước khi vào được những nhóm thượng lưu khép kín đó, cô phải làm cho

mình trở thành một người thuộc xã hội thượng lưu trước cái đã, phải đặt mục tiêu cho mình. Cô xem cô bây giờ, ngoài việc muốn mở cửa hàng thì còn có lý tưởng gì khác? Cô có từng thấy ai đó mở cửa hàng nhỏ mà bước chân vào được nhà giàu hay sao?”

Lâm Miên Băng cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là vậy, không sai chút nào. Cô thực sự là ngược to không có chí lớn rồi!

“Dĩ nhiên, ‘gả vào nhà giàu’ là một ý nghĩ không được thanh cao cho lắm. Có thể cô cảm thấy tình yêu quý giá hơn tiền bạc, chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường nhưng đầy ắp tình yêu. Nếu cô nghĩ như vậy thật, vậy thì tôi có thể giúp cô đến thành phố S tìm Lê Thiên Thần, có lẽ hai người các người có thể bồi dưỡng tình cảm đấy.” Bình An nói một cách vô cùng chân thành.

“Tôi... Tôi nên làm thế nào mới có thể được gả vào nhà giàu?” Nếu so sánh giữa một cuộc sống xa hoa lộng lẫy của nhà giàu, cô ta tuyệt đối xem tình yêu là thứ râu ria. Cô thực sự động tâm với Lê Thiên Thần, nhưng cũng biết là anh ấy không thích cô. Hơn nữa, dù anh có ngon lành đến thế nào thì cũng chỉ đi làm công cho người khác, làm sao có thể mang lại cho cô một cuộc sống có thể tiêu xài như nước trong Trung Hoa Thịnh thế được?

“Cái đầu tiên cô cần không phải là làm thế nào để gả được vào nhà giàu, mà là làm thế nào để biến mình thành thí sinh tốt nhất có thể được chọn làm cô dâu gả vào nhà giàu. Trình độ học vấn, tài hoa, khí chất, bề ngoài, cô có điểm nào phù hợp không? Không có! Em họ à, cô cô có năng lực cho cô đi học trường dành cho con gái nhà quý tộc, chú tâm mà học tập đi, tương lai nhất định sẽ thành công.” Bình An cười tùm tùm nói, cô hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt mới nói như vậy với Lâm Miên Băng.

“Trường dành cho con gái nhà quý tộc?” Lâm Miên Băng Tâm tập trung suy nghĩ. Đúng là cô ta có nghe nói là rất nhiều con gái nhà giàu hay nhà

nổi tiếng đều tốt nghiệp từ những trường học loại này. Nhưng vì trước giờ cô ta vẫn nghĩ là mình không có cái phúc được gả vào nhà giàu, bây giờ ngẫm lại thì đúng là tại vì mình không chú tâm mà đi tranh thủ, chứ không phải là không có phúc được hưởng.

“Ba năm trước đây ở thành phố cảng đã thành lập một trường nữ quý tộc rất nổi danh, cô nên đến đó xem thử đi...” Bình An cười nói, cô biết, chỉ cần mang Lâm Miên Băng tới nơi này đi dạo một vòng là có thể thuyết phục cô ta rất dễ dàng. Còn về phần cô tiểu thư khổng tước vừa nãy, ha, ai biết cô ta có phải là thành phần công nhân bình thường hay là người không bình thường đâu, chỉ cần khiến Lâm Miên Băng tin là tốt rồi.

Đôi mắt Lâm Miên Băng Nhân sáng rực lên, nhưng ngay sau đó lại tối xuống, “Trường học kia chắc đòi hỏi rất cao, người bình thường làm sao mà vào được.”

“Không có việc gì khó, chỉ sợ không có lòng. Cô nên về tìm hiểu cẩn thận, dù sao việc học hành rèn luyện các kỹ năng trong trường nữ quý tộc rất vất vả, cô phải kiên trì quyết tâm lâu dài mới thành tựu.” Đừng có mới đi hai ba ngày mà đã cúp đuôi chạy về đó nha, lãng phí tâm ý của cô lắm à.

“Mấy ngày nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, cô có thể giúp tôi đúng không?” Lâm Miên Băng thấy mình phải về bàn bạc với mẹ một chút, tim của cô giờ đã bị những lời nói của Bình An kích thích nên nảy sinh ý chí chiến đấu rồi, đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ cô mới có cảm giác hưng phấn đến độ này. Cô muốn “trở thành một người có thể ưỡn ngực ngẩng cao đầu” trong những chỗ như thế này, chứ không muốn bị người ta nhìn khinh thường như một người giúp việc.

“Được.” Bình An mỉm cười gật đầu, có thể khiến cho Lâm Miên Băng tự giác không muốn ở lại Thành phố G nữa, để cho cô ta đi học tại cái trường nữ quý tộc kia hai ba năm đi, đến lúc đó mình đã có thể một mình đảm

đương và có năng lực bảo vệ trong nhà và công ty rồi, cô cũng sẽ không còn sợ những cực phẩm thân thích này tính kế trên người cô nữa.

Còn về phần Lâm Miên Băng có thể gả được vào nhà giàu hay không, hắc hắc, có mắc mớ gì đến cô đâu.

“Vậy giờ chúng ta về đi.” Lâm Miên Băng tiếc không thể lập tức gặp Phương Khiết Hoa để thương lượng chuyện này.

Thuyết phục được cho Lâm Miên Băng thâm tâm ngứa ngáy, Bình An cực kỳ hài lòng, hôm nay hầu cô ta đi dạo một vòng như vậy, xì ra không ít tiền coi như trả giá đi. Cô tuyệt đối tin chắc, cô cô sẽ đáp ứng cái yêu cầu này của Lâm Miên Băng.

Bình An gọi điện thoại, biết Phương Khiết Hoa đã trở về khách sạn thì liền đưa Lâm Miên Băng về đó. Ở cửa vào thấy cha con Phương Hữu Kiệt đang lên tắc xi. Lâm Miên Băng vội vàng xuống xe, một câu chào cũng không bỏ lại.

Taxi trước mặt đã lái đi, không phải theo hướng đến bệnh viện, Bình An nghĩ nghĩ rồi vẫn nỗ lực lái xe đi theo.

Không tới nửa giờ, tắc xi kia đã dừng lại. Bình An nhìn nhìn xung quanh, hóa ra chỗ này là con đường lớn nổi danh về hộp đêm ở Thành phố G, từ đầu đến cuối đường đều là ngành dịch vụ, là nơi “tốt” đến nỗi có thể làm cho một người đàn ông lưu luyến đến quên về.

Phương Hữu Kiệt và Phương Húc đi vào một căn có tên gọi là Trung tâm Mát xa Kim Hoàng Đình.

Ánh mắt Bình An mang ánh lạnh lẽo, khóe môi nhếch lên một nụ cười mỉa mai, đến nước này rồi mà bọn họ vẫn có thể đến nơi này hưởng thụ.

Đến bệnh viện, Hồng Dịch Vũ đã thay Phương Hữu Lợi làm xong tất cả các giấy tờ xuất viện. Hôm nay chỉ là một màn hài kịch tương bưng, tuy rằng chưa lấy được kết quả kiểm tra toàn thân, nhưng bác sĩ cũng đã nói rằng thân thể không có vấn đề gì hết, vô cùng khỏe mạnh.

Bác sĩ đã nói như vậy, Bình An dĩ nhiên tin tưởng, nhưng vì nhìn thấy tâm trạng của ba dường như rất trầm trọng nên cô hơi bận tâm, chắc cô cô đã nói với ba tin gì đó rất xấu.

Nhưng Phương Hữu Lợi không định nói nhiều với Bình An lúc này. Sau khi ăn cơm tối, họ trở về nhà, ông và Hồng Dịch Vũ vào thư phòng tiếp tục bàn bạc.

Bình An cũng trở về phòng mình, sực nhớ hôm nay chưa nói lời cảm ơn với Nghiêm Túc nên lập tức gọi điện thoại cho anh.

Số điện thoại Nghiêm Túc cho cô chính là số riêng của anh, trừ Đường Sâm và người nhà của anh ra thì cũng chỉ có Bình An biết. Dĩ nhiên, Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Lô Hải không nằm trong danh sách người nhà của anh.

Điện thoại vừa reng thì được trả lời ngay. Thanh âm trầm ấm vui mừng của Nghiêm Túc chậm rãi truyền vào trong tai cô, “Bình An, đây là lần đầu tiên em gọi điện thoại cho anh đó.”

“Chẳng lẽ không thể gọi à? Vậy về sau tôi không gọi nữa.” Bình An ngồi trên ghế sofa bọc gấm hoa, ánh mắt nhìn ra khoảng không lộng lẫy ngoài cửa sổ.

“Ngày nào em cũng gọi thì anh càng vui.” Nghiêm Túc cười thật trầm nhẹ, tiếng cười tựa như rượu được ủ lâu năm trong lòng đất, rất dễ làm say lòng người.

Khóe miệng Bình An nhẹ nhàng nâng lên, “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Người một nhà không nên khách sáo.” Nghiêm Túc chậm rãi cười thấp, giọng điệu mập mờ như trước giờ vẫn thế.

Người này thật là, không lúc nào mà không tìm cơ hội để chọc ghẹo cô! Bình An trợn mắt nhìn lên trời, mặc dù không thể làm gì nhưng ngay chính cô cũng không phát giác ra được, đối với hành động vô lại này của Nghiêm Túc cô lại không thấy phản cảm chút nào.

“Ngày mai anh có rảnh không?” Bình An hỏi.

“Có, muốn đi ngoại ô xem chỗ thôn dân đấy à?” Nghiêm Túc hỏi.

Bình An nói, “Đúng vậy, đi trước tìm hiểu tình huống.”

“Ba em không có việc gì chứ.” Còn có tâm tình mà đi lo việc riêng, như vậy có nghĩa là Phương Hữu Lợi chẳng có bất cứ chuyện gì? Nghiêm Túc trong lòng hoang mang, vậy hôm nay chuyện gì xảy ra ở bệnh viện vậy?

“Ah, ba tôi không sao, chỉ là sợ bóng sợ gió một phen thôi.” Bình An cười gượng hai tiếng nhưng cuối cùng vẫn không thể nói thật.

Nghiêm Túc không phải là người thích hỏi thăm chuyện nhà của người khác, nghe cách nói của Bình An dường như không muốn nói thêm về chuyện ngày hôm nay, nên anh cũng chẳng hỏi tới, “Vậy ngày mai anh tới đón em nhé.”

Sau khi hẹn thời gian với Nghiêm Túc, Bình An cúp điện thoại rồi đi đến thư phòng nhìn thử. Phương Hữu Lợi vẫn còn đang thảo luận cùng Hồng Dịch Vũ, lúc này đã là mười giờ tối.

Nghĩ chuyện hôm nay xảy ra chính bởi vì Phương Hữu Lợi quá mệt mỏi nên mới tạo thành hiểu lầm như thế, Bình An không chút do dự gõ cửa thư phòng.

Phương Hữu Lợi và Hồng Dịch Vũ dừng lại không nói chuyện nữa, nét mặt hai người đều có biểu hiện vô cùng nghiêm trọng.

“Ba, giờ cũng trễ rồi, ba vẫn nên đi nghỉ ngơi trước đã, có chuyện gì thì ngày mai rồi hãy bàn tiếp.” Bình An thấy mặt Phương Hữu Lợi xạm đi vì buồn ngủ thì cảm thấy hết sức đau lòng.

Hồng Dịch Vũ liếc Bình An một cái, “Chủ Tịch, hay là ngày mai rồi hãy nói.”

Sắc mặt Phương Hữu Lợi đầy vẻ nặng nề nghiêm trọng, nhưng sau khi suy nghĩ chốc lát thì vẫn gật đầu, “Vậy cậu về trước đi.”

Bình An đưa Hồng Dịch Vũ đến dưới lầu, nhỏ giọng hỏi anh, “Đang bàn với ba em về chuyện của bác trai và cô em phải không?”

Hồng Dịch Vũ cười nói, “Đang thảo luận công việc ở chi nhánh công ty, nhưng cụ thể thế nào thì em phải tự đi hỏi Chủ Tịch mới được.”

Chuyện xảy ra hôm nay không có trong ký ức kiếp trước của Bình An, cô cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế. Sau khi đưa Hồng Dịch Vũ đi, Bình An trở lại thư phòng, thấy Phương Hữu Lợi tựa vào trên ghế sa lon, một tay đang xoa ở giữa hai hàng lông mày của mình.

“Ba mệt chết rồi đó.” Bình An đi tới, vốn đang định hỏi cho rõ xem hôm nay ba nói cái gì với cô cô, nhưng nhìn thấy ông mệt mỏi đến vậy, thôi để ngày mai hỏi thì tốt hơn.

“Sắp tới có khi còn mệt mỏi hơn.” Phương Hữu Lợi đứng lên nhìn túi giấy trên mặt bàn lắc lắc đầu.

“Chuyện về bác trai và cô cô hả ba?” Bình An hỏi.

“Nhiều năm qua, ngoại trừ tham ô tiền mà Tổng Công Ty rút xuống để nuôi Chi nhánh, bây giờ ngay cả vật liệu xây dựng cho các công trình được Chi nhánh công ty đầu tư họ cũng lấy thứ phẩm để thay cho chính phẩm. Ba vốn tưởng bọn họ chỉ đột ngột nảy sinh lòng tham nhất thời thôi, chứ không đến mức tán tận lương tâm như vậy...” Trong thanh âm có nỗi thất vọng không diễn tả được.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Có Muốn Gả Vào Nhà Giàu Không

Lâm Miên Băng lơ mơ không hiểu Bình An hỏi lời này có ý gì, chẳng lẽ bà chị lúc nào cũng tỏ ra ghét bỏ cô ta này sẽ phân chia gia sản của mình cho cô ta chẳng, hay là thật sự sẽ thanh toán mọi chi phí cho cô? Không thể nào! Cô làm gì mà tin vào chuyện trên thiên hạ lại có bữa cơm trưa nào miễn phí mà tốt tới vậy, nhưng khi nhìn nét mặt bà chị thì hình như là không giống đang nói đùa.

“Cô nói lời này là có ý gì?” Lâm Miên Băng hỏi.

“Cô cảm thấy ý tôi là gì?” Bình An cười hỏi ngược lại.

Lâm Miên Băng hừ hừ, “Dĩ nhiên sẽ không tốt đến độ đưa tiền cho tôi xài rồi.”

“Cô vừa thấy vị tiểu thư chảnh chọe như khổng tước kia chứ, trước kia cô ta chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, gia cảnh cũng chỉ tầm tầm, còn không bằng cô nữa đó. Nhưng giờ cô ta là con dâu nhà giàu đó nghe, cô không thấy hâm mộ sao?” Bình An cầm chiếc thìa bằng bạc từ từ khuấy cà phê, thanh âm nhàn nhã tự tại khôn tả.

“Cô ta làm thế nào để được như vậy?” Lâm Miên Băng tròn mắt, thoạt nhìn cái cô tiểu thư hào nhoáng kia thì còn tưởng là người xuất thân tôn quý nữa kìa.

“Cô tính mở tiệm ở Thành phố G à?” Bình An hỏi.

“Đúng, tôi cũng không trông mong là có thể tìm được cửa hàng ở những chỗ giống thế này, trung tâm thương mại bình dân phổ thông cũng được rồi.” Lâm Miên Băng cau mày, sao chuyển đề tài nhanh quá vậy.

Bình An cười khê, ánh mắt mang theo khinh miệt, “Cô chỉ nghĩ được đến đó thôi à. Cô cảm thấy nếu cô có một cửa hàng nhỏ thì cơ hội được gả vào nhà giàu được bao nhiêu phần trăm? Cô cảm thấy Lê Thiên Thần có thể cho cô một cuộc sống sung sướng như vậy sao?”

Lâm Miên Băng cau mày nhìn Bình An, “Chẳng lẽ tôi không mở cửa hàng thì có thể gả được vào nhà giàu sao?”

“Cơ hội chỉ đến với người nào có sự chuẩn bị. Cô cho rằng cứ như cô bây giờ thì những thiếu gia nhà giàu sẽ coi trọng cô ư? Bây giờ trên người cô có điểm nào có khả năng hấp dẫn người khác? Đừng nói là thiếu gia nhà giàu, ngay cả một người đàn ông trung bình khá ngoài xã hội mà gặp cô cũng chưa chắc là đã có hứng thú gì.” Bình An không khách sáo chút nào nói trúng tim đen cô ta.

“Cô có cần cái gì cũng bơi nhọ thế không, tôi cũng có người theo đuổi đấy!” Lâm Miên Băng không phục chút nào kêu lên.

“Ai theo đuổi cô? Có thể so với chồng của cô ta không?” Bình An cười lạnh. Những người theo đuổi Lâm Miên Băng kia nếu không phải là coi trọng tiền tài nhà cô ấy, thì cũng chính là những kẻ chỉ muốn chơi đùa với cô ta, có ai là thật lòng, có ai là có thể mang ra công khai giới thiệu với mọi người đâu?

Lâm Miên Băng hậm hực liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, hơi nhếch môi.

Bình An thấy thế cười một tiếng, “Chắc chắn là thua rồi. Muốn biết người nào có tiền thì nhất định phải hội nhập vào giới của bọn họ. Nhưng trước khi vào được những nhóm thượng lưu khép kín đó, cô phải làm cho

mình trở thành một người thuộc xã hội thượng lưu trước cái đã, phải đặt mục tiêu cho mình. Cô xem cô bây giờ, ngoài việc muốn mở cửa hàng thì còn có lý tưởng gì khác? Cô có từng thấy ai đó mở cửa hàng nhỏ mà bước chân vào được nhà giàu hay sao?”

Lâm Miên Băng cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là vậy, không sai chút nào. Cô thực sự là ngược to không có chí lớn rồi!

“Dĩ nhiên, ‘gả vào nhà giàu’ là một ý nghĩ không được thanh cao cho lắm. Có thể cô cảm thấy tình yêu quý giá hơn tiền bạc, chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường nhưng đầy ắp tình yêu. Nếu cô nghĩ như vậy thật, vậy thì tôi có thể giúp cô đến Thành phố S tìm Lê Thiên Thần, có lẽ hai người các người có thể bồi dưỡng tình cảm đấy.” Bình An nói một cách vô cùng chân thành.

“Tôi... Tôi nên làm thế nào mới có thể được gả vào nhà giàu?” Nếu so sánh giữa một cuộc sống xa hoa lộng lẫy của nhà giàu, cô ta tuyệt đối xem tình yêu là thứ râu ria. Cô thực sự động tâm với Lê Thiên Thần, nhưng cũng biết là anh ấy không thích cô. Hơn nữa, dù anh có ngon lành đến thế nào thì cũng chỉ đi làm công cho người khác, làm sao có thể mang lại cho cô một cuộc sống có thể tiêu xài như nước trong Trung Hoa Thịnh thế được?

“Cái đầu tiên cô cần không phải là làm thế nào để gả được vào nhà giàu, mà là làm thế nào để biến mình thành thí sinh tốt nhất có thể được chọn làm cô dâu gả vào nhà giàu. Trình độ học vấn, tài hoa, khí chất, bề ngoài, cô có điểm nào phù hợp không? Không có! Em họ à, cô cô có năng lực cho cô đi học trường dành cho con gái nhà quý tộc, chú tâm mà học tập đi, tương lai nhất định sẽ thành công.” Bình An cười tùm tùm nói, cô hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt mới nói như vậy với Lâm Miên Băng.

“Trường dành cho con gái nhà quý tộc?” Lâm Miên Băng Tâm tập trung suy nghĩ. Đúng là cô ta có nghe nói là rất nhiều con gái nhà giàu hay nhà

nổi tiếng đều tốt nghiệp từ những trường học loại này. Nhưng vì trước giờ cô ta vẫn nghĩ là mình không có cái phúc được gả vào nhà giàu, bây giờ ngẫm lại thì đúng là tại vì mình không chú tâm mà đi tranh thủ, chứ không phải là không có phúc được hưởng.

“Ba năm trước đây ở thành phố cảng đã thành lập một trường nữ quý tộc rất nổi danh, cô nên đến đó xem thử đi...” Bình An cười nói, cô biết, chỉ cần mang Lâm Miên Băng tới nơi này đi dạo một vòng là có thể thuyết phục cô ta rất dễ dàng. Còn về phần cô tiểu thư khổng tước vừa nãy, ha, ai biết cô ta có phải là thành phần công nhân bình thường hay là người không bình thường đâu, chỉ cần khiến Lâm Miên Băng tin là tốt rồi.

Đôi mắt Lâm Miên Băng Nhân sáng rực lên, nhưng ngay sau đó lại tối xuống, “Trường học kia chắc đòi hỏi rất cao, người bình thường làm sao mà vào được.”

“Không có việc gì khó, chỉ sợ không có lòng. Cô nên về tìm hiểu cẩn thận, dù sao việc học hành rèn luyện các kỹ năng trong trường nữ quý tộc rất vất vả, cô phải kiên trì quyết tâm lâu dài mới thành tựu.” Đừng có mới đi hai ba ngày mà đã cúp đuôi chạy về đó nha, lãng phí tâm ý của cô lắm à.

“Mấy ngày nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, cô có thể giúp tôi đúng không?” Lâm Miên Băng thấy mình phải về bàn bạc với mẹ một chút, tim của cô giờ đã bị những lời nói của Bình An kích thích nên nảy sinh ý chí chiến đấu rồi, đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ cô mới có cảm giác hưng phấn đến độ này. Cô muốn “trở thành một người có thể ưỡn ngực ngẩng cao đầu” trong những chỗ như thế này, chứ không muốn bị người ta nhìn khinh thường như một người giúp việc.

“Được.” Bình An mỉm cười gật đầu, có thể khiến cho Lâm Miên Băng tự giác không muốn ở lại Thành phố G nữa, để cho cô ta đi học tại cái trường nữ quý tộc kia hai ba năm đi, đến lúc đó mình đã có thể một mình đảm

đương và có năng lực bảo vệ trong nhà và công ty rồi, cô cũng sẽ không còn sợ những cực phẩm thân thích này tính kế trên người cô nữa.

Còn về phần Lâm Miên Băng có thể gả được vào nhà giàu hay không, hắc hắc, có mắc mớ gì đến cô đâu.

“Vậy giờ chúng ta về đi.” Lâm Miên Băng tiếc không thể lập tức gặp Phương Khiết Hoa để thương lượng chuyện này.

Thuyết phục được cho Lâm Miên Băng thâm tâm ngứa ngáy, Bình An cực kỳ hài lòng, hôm nay hầu cô ta đi dạo một vòng như vậy, xì ra không ít tiền coi như trả giá đi. Cô tuyệt đối tin chắc, cô cô sẽ đáp ứng cái yêu cầu này của Lâm Miên Băng.

Bình An gọi điện thoại, biết Phương Khiết Hoa đã trở về khách sạn thì liền đưa Lâm Miên Băng về đó. Ở cửa vào thấy cha con Phương Hữu Kiệt đang lên taxi. Lâm Miên Băng vội vàng xuống xe, một câu chào cũng không bỏ lại.

Taxi trước mặt đã lái đi, không phải theo hướng đến bệnh viện, Bình An nghĩ nghĩ rồi vẫn nỗ lực lái xe đi theo.

Không tới nửa giờ, taxi kia đã dừng lại. Bình An nhìn nhìn xung quanh, hóa ra chỗ này là con đường lớn nổi danh về hộp đêm ở Thành phố G, từ đầu đến cuối đường đều là ngành dịch vụ, là nơi “tốt” đến nỗi có thể làm cho một người đàn ông lưu luyến đến quên về.

Phương Hữu Kiệt và Phương Húc đi vào một căn có tên gọi là Trung tâm Mát xa Kim Hoàng Đình.

Ánh mắt Bình An mang ánh lạnh lẽo, khóe môi nhếch lên một nụ cười mỉa mai, đến nước này rồi mà bọn họ vẫn có thể đến nơi này hưởng thụ.

Đến bệnh viện, Hồng Dịch Vũ đã thay Phương Hữu Lợi làm xong tất cả các giấy tờ xuất viện. Hôm nay chỉ là một màn hài kịch tương bưng, tuy rằng chưa lấy được kết quả kiểm tra toàn thân, nhưng bác sỹ cũng đã nói rằng thân thể không có vấn đề gì hết, vô cùng khỏe mạnh.

Bác sỹ đã nói như vậy, Bình An dĩ nhiên tin tưởng, nhưng vì nhìn thấy tâm trạng của ba dường như rất trầm trọng nên cô hơi bận tâm, chắc cô cô đã nói với ba tin gì đó rất xấu.

Nhưng Phương Hữu Lợi không định nói nhiều với Bình An lúc này. Sau khi ăn cơm tối, họ trở về nhà, ông và Hồng Dịch Vũ vào thư phòng tiếp tục bàn bạc.

Bình An cũng trở về phòng mình, sực nhớ hôm nay chưa nói lời cảm ơn với Nghiêm Túc nên lập tức gọi điện thoại cho anh.

Số điện thoại Nghiêm Túc cho cô chính là số riêng của anh, trừ Đường Sâm và người nhà của anh ra thì cũng chỉ có Bình An biết. Dĩ nhiên, Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Lô Hải không nằm trong danh sách người nhà của anh.

Điện thoại vừa reng thì được trả lời ngay. Thanh âm trầm ấm vui mừng của Nghiêm Túc chậm rãi truyền vào trong tai cô, “Bình An, đây là lần đầu tiên em gọi điện thoại cho anh đó.”

“Chẳng lẽ không thể gọi à? Vậy về sau tôi không gọi nữa.” Bình An ngồi trên ghế sofa bọc gấm hoa, ánh mắt nhìn ra khoảng không lộng lẫy ngoài cửa sổ.

“Ngày nào em cũng gọi thì anh càng vui.” Nghiêm Túc cười thật trầm nhẹ, tiếng cười tựa như rượu được ủ lâu năm trong lòng đất, rất dễ làm say lòng người.

Khóe miệng Bình An nhẹ nhàng nâng lên, “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Người một nhà không nên khách sáo.” Nghiêm Túc chậm rãi cười thấp, giọng điệu mập mờ như trước giờ vẫn thế.

Người này thật là, không lúc nào mà không tìm cơ hội để chọc ghẹo cô! Bình An trợn mắt nhìn lên trời, mặc dù không thể làm gì nhưng ngay chính cô cũng không phát giác ra được, đối với hành động vô lại này của Nghiêm Túc cô lại không thấy phản cảm chút nào.

“Ngày mai anh có rảnh không?” Bình An hỏi.

“Có, muốn đi ngoại ô xem chỗ thôn dân đấy à?” Nghiêm Túc hỏi.

Bình An nói, “Đúng vậy, đi trước tìm hiểu tình huống.”

“Ba em không có việc gì chứ.” Còn có tâm tình mà đi lo việc riêng, như vậy có nghĩa là Phương Hữu Lợi chẳng có bất cứ chuyện gì? Nghiêm Túc trong lòng hoang mang, vậy hôm nay chuyện gì xảy ra ở bệnh viện vậy?

“Ah, ba tôi không sao, chỉ là sợ bóng sợ gió một phen thôi.” Bình An cười gượng hai tiếng nhưng cuối cùng vẫn không thể nói thật.

Nghiêm Túc không phải là người thích hỏi thăm chuyện nhà của người khác, nghe cách nói của Bình An dường như không muốn nói thêm về chuyện ngày hôm nay, nên anh cũng chẳng hỏi tới, “Vậy ngày mai anh tới đón em nhé.”

Sau khi hẹn thời gian với Nghiêm Túc, Bình An cúp điện thoại rồi đi đến thư phòng nhìn thử. Phương Hữu Lợi vẫn còn đang thảo luận cùng Hồng Dịch Vũ, lúc này đã là mười giờ tối.

Nghĩ chuyện hôm nay xảy ra chính bởi vì Phương Hữu Lợi quá mệt mỏi nên mới tạo thành hiểu lầm như thế, Bình An không chút do dự gõ cửa thư phòng.

Phương Hữu Lợi và Hồng Dịch Vũ dừng lại không nói chuyện nữa, nét mặt hai người đều có biểu hiện vô cùng nghiêm trọng.

“Ba, giờ trễ rồi, ba nên đi nghỉ trước cái đã, có chuyện gì thì ngày mai rồi hãy bàn tiếp.” Bình An thấy mặt Phương Hữu Lợi xạm đi vì buồn ngủ thì cảm thấy hết sức đau lòng.

Hồng Dịch Vũ liếc Bình An một cái, “Chủ Tịch, hay là ngày mai rồi hãy nói.”

Sắc mặt Phương Hữu Lợi đầy vẻ nặng nề nghiêm trọng, nhưng sau khi suy nghĩ chốc lát thì vẫn gật đầu, “VẬY CẬU VỀ TRƯỚC ĐI.”

Bình An đưa Hồng Dịch Vũ đến dưới lầu, nhỏ giọng hỏi anh, “Đang bàn với ba em về chuyện của bác trai và cô em phải không?”

Hồng Dịch Vũ cười nói, “Đang thảo luận công việc ở chi nhánh công ty, nhưng cụ thể thế nào thì em phải tự đi hỏi Chủ Tịch mới được.”

Chuyện xảy ra hôm nay không có trong ký ức kiếp trước của Bình An, cô cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế. Sau khi đưa Hồng Dịch Vũ đi, Bình An trở lại thư phòng, thấy Phương Hữu Lợi tựa vào trên ghế sa lon, một tay đang xoa ở giữa hai hàng lông mày của mình.

“Ba mệt chết rồi đó.” Bình An đi tới, vốn đang định hỏi cho rõ xem hôm nay ba nói cái gì với cô cô, nhưng nhìn thấy ông mệt mỏi đến vậy, thôi để ngày mai hỏi thì tốt hơn.

“Sắp tới có khi còn mệt mỏi hơn.” Phương Hữu Lợi đứng lên nhìn túi giấy trên mặt bàn lắc lắc đầu.

“Chuyện về bác trai và cô cô hả ba?” Bình An hỏi.

“Nhiều năm qua, ngoại trừ tham ô tiền mà Tổng Công Ty rút xuống để nuôi Chi nhánh, bây giờ ngay cả vật liệu xây dựng cho các công trình được Chi nhánh công ty đầu tư họ cũng lấy thứ phẩm để thay cho chính phẩm. Ba vốn tưởng bọn họ chỉ đột ngột nảy sinh lòng tham nhất thời thôi, chứ không đến mức tán tận lương tâm như vậy...” Trong thanh âm có nỗi thất vọng không diễn tả được.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Quán Quít Chặt Lấy

Phương Hữu Lợi chỉ cách chức Phương Hữu Kiệt chứ không muốn đưa việc này ra cho mọi người biết là đã nể tình ông ta lắm rồi, chứ nếu không, với những hành động tự tung tự tác của ông ta mấy năm nay, nhất định là phải ngồi tù.

Phương Hữu Kiệt không dám làm âm ỹ ở công ty sợ làm cho người ta chú ý, lỡ đâu những người khác sẽ biết được bởi vì ông ta tham ô mới bị lột chức, mất thể diện là chuyện nhỏ, ngộ nhờ những người khác trong công ty sẽ tiếp tục đi tố cáo ông ta, đến lúc đó ngay cả Phương Hữu Lợi cũng không cứu được, ông ta sẽ thật sự tiêu đời. Vì vậy, sau khi bỏ lại một tiếng “hừ”, ông ta và Phương Húc ảo não rời khỏi công ty.

Bình An biết mấy ngày nay tâm tình Phương Hữu Lợi không tốt nên chiều nào sau khi tan học đều về nhà ăn cơm với ông, vừa khéo lại gặp được hai cha con Phương Hữu Kiệt.

Bọn họ mới vừa ăn xong cơm tối, Phương Hữu Kiệt mang theo Phương Húc đã tới cửa. Phương Hữu Lợi tiếp đãi bọn họ tại phòng khách, ông không muốn ông và Anh hai ruột thịt của mình cuối cùng lại trở mặt thành kẻ thù, nhưng giờ phút này ông cũng khó mà có khuôn mặt tươi cười chào đón được.

“Mới vừa cơm nước xong à, ha ha, có thể quấy rầy chú một chút không?” Hiếm khi thấy được vẻ mặt không cao ngạo của Phương Hữu Kiệt như lúc này, ha hả nói cười với Phương Hữu Lợi và Bình An.

“Có chuyện gì không?” Phương Hữu Lợi nhàn nhạt hỏi, vẻ mặt rất lạnh lùng.

“Chúng ta đã lâu rồi không cùng nhau uống rượu, hay là ngày mai chúng ta ra ngoài uống một chén?” Phương Hữu Kiệt sang sảng nói cười.

Sắc mặt Phương Hữu Lợi lãnh đạm như nước, “Tôi đã kiêng rượu....”

“Vậy à.” Phương Hữu Kiệt xoa xoa đôi bàn tay, cảm giác hiên ngang thường có trước mặt Phương Hữu Lợi giờ không biết đã biến đi đâu mất, ấp úng nói mãi một câu cũng không xong. Ông ta đến đây là muốn Phương Hữu Lợi cho ông ta trở lại công ty một lần nữa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chẳng để lộ bất cứ biểu hiện nào như thế của chú em thì lại không biết nên nói gì cho phải.

Nếu Phương Hữu Lợi có thể hỏi ông ta mấy câu, ông ta còn có thể giải thích biện minh cho mình, như bây giờ là có ý gì đây!

“Chú Ba, thật ra thì ba cháu cũng biết lấy tiền của công ty là sai, chú có thể... bỏ qua hay không?” Phương Húc thấy Phương Hữu Kiệt lắp bắp mãi mà cũng không xong, cũng không nghĩ mình là vai cháu mà dám nói chuyện vượt khuôn khổ đến thế với Phương Hữu Lợi.

Đúng lúc Bình An đang nâng khay trà đi tới, nghe được lời Phương Húc, chân mày khẽ chau.

Phương Hữu Lợi hờ hững nhìn Phương Húc một cái.

Phương Húc xấu hổ cười cười, nhìn Phương Hữu Kiệt nháy mắt ra hiệu.

“Ha ha, Hữu Lợi à, thật ra thì chú có thể nói riêng với anh, chắc chắn về sau anh sẽ không làm mấy cái chuyện như vậy nữa, cần gì phải cách chức anh chứ. Anh làm ở chi nhánh công ty lâu như vậy mà lại rơi vào kết quả này, thật mất mặt quá chừng.” Phương Hữu Kiệt nói.

Nghe được những lời này của Phương Hữu Kiệt, não bộ Phương Hữu Lợi giần giật đau đớn, ông phát hiện cứ mỗi lần nói chuyện với ông Anh Hai này thì ông đều bị chọc tức đến tính khí cũng trở nên nóng nảy, “Nếu anh sĩ diện như vậy thì đã không làm những việc này. Nếu anh bòn rút hưởng chút lợi ích của công ty thì coi như không có gì, đằng này anh lại tính kế trên cả vật liệu xây dựng các công trình, anh còn muốn là tôi phải nói riêng với anh mà thôi? Trước đây tôi đã nhắc nhở cảnh cáo anh bao nhiêu lần, anh có chịu nghe vào tai đâu?”

Phương Hữu Kiệt nhận nhận lỗ mũi, có chút hậm hực. Trước đây đúng là Phương Hữu Lợi có nhắc nhở ông ta rằng công trình không thể qua loa, công trình kém chất lượng sẽ phá hủy công ty. Nhưng sau khi ông ta hưởng được ngon ngọt một lần mà không thấy phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn thì đã cảm thấy chẳng qua là Phương Hữu Lợi nói phóng đại lên vậy thôi, rồi lại cảm thấy Trời cao Hoàng Đế xa, nên dần dần càng không biết thu tay lại, ai mà biết đột nhiên ở đâu lại lòi ra chứng cứ như vậy.

Không đúng! Trước hôm qua không hề nghe Phương Hữu Lợi đề cập gì tới chuyện công trình, sao tự nhiên mới đi bệnh viện một chuyến lại bất ngờ cách chức ông ta cơ chứ? Hơn nữa, những chứng cứ kia ở đâu mà chỉ trong vòng một ngày thì đã trưng ngay ra được, rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước.

Chẳng lẽ đã tính toán sẵn để đuổi ông ta ra khỏi công ty?

Phương Hữu Kiệt càng nghĩ càng cảm giác mình bị người ta sắp đặt hãm hại, ánh mắt nhìn Phương Hữu Lợi cũng có chứa tức giận, “Là mày, chính mày đã tính toán từ đầu để đẩy tao vào chỗ chết, đã muốn lột chức của tao từ trước rồi. Mày vẫn dấu dấu điểm điểm thu tập chứng cứ sau lưng tao. Ha ha, tao hiểu rồi, Phương Hữu Lợi, mày muốn đuổi tao ra khỏi công ty thì cần gì tốn công dữ vậy, cứ trực tiếp đuổi thẳng tao cho rồi.”

Phương Hữu Lợi lạnh lùng nhìn ông ta, “Nếu như anh không tham ô thì người khác làm thế nào tìm được chứng cứ?”

“Mày thừa nhận là mày làm đúng không? Hương thân phụ lão trong họ nếu biết mày vô tình vô nghĩa như vậy nhất định sẽ mắng mày là thằng ngụy quân tử!” Phương Hữu Kiệt giận đến nổi mắng to bằng những từ ngữ ác độc.

Ánh mắt lạnh lẽo bén nhọn của Bình An quét tới, Phương Hữu Lợi đưa tay đè vai của cô để kìm cô lại.

“Nếu mà tôi vô tình vô nghĩa thì đã không cho anh vào công ty làm việc. Anh đặt tay lên ngực mà tự vấn lương tâm mình đi, những năm gần đây anh đã làm được gì cho công ty? Anh biết làm những gì anh kể ra xem? Tôi dễ dàng tha thứ cho anh bởi vì anh là Anh Hai của tôi. Nhưng anh phải hiểu rõ một điều, tôi không có nghĩa vụ phải nuôi anh cả đời, cũng sẽ không dâng công ty cho anh tiêu xài tham ô một cách đương nhiên.” Phương Hữu Lợi không tức không giận, thanh âm bình thản sóng nước chẳng xao.

“Công ty là của nhà mình, tao lấy tiền nhà mình thì có quan hệ gì?” Phương Hữu Kiệt lớn tiếng quát.

“Chúng ta đã chia nhà ra riêng từ lâu. Ban đầu ba mẹ lấy tiền cho tôi làm ăn, anh hết sức phản đối. Nếu anh quên thì tôi có thể nhắc cho anh nhớ, từ giây phút tôi thành lập công ty đã không có bất cứ quan hệ gì với anh, mà đó là tôi và Lệ Hoa đánh liều mà mở ra.” Phương Hữu Lợi nói rành rọt từng chữ từng câu, thanh âm bén nhọn gõ vào lòng Phương Hữu Kiệt.

Mặt Phương Hữu Kiệt hết xanh lại đỏ, ông ta đương nhiên chưa từng quên ban đầu ông ta đã làm mình làm mấy phản đối mạnh mẽ cha mẹ đem tiền đưa cho Phương Hữu Lợi đi mở công ty, nhưng mà anh em ruột nào lại phân chia rõ ràng như vậy chứ, của Phương Hữu Lợi chính là của ông ta!

“Hôm nay tôi không có lấy chứng cứ trưng ra là đã nể tình tôi và anh là anh em cùng cha cùng mẹ rồi đó. Chính anh tự giải quyết cho tốt đi!” Phương Hữu Lợi lạnh giọng, “Những năm qua anh cũng đã cầm không ít tiền, nên trở về Thành phố J chuyên tâm tự kinh doanh cho tốt đi, đừng có phí tâm tư tính toán trên đầu người khác nữa.”

“Mày dám đối xử với tao như vậy hả?” Phương Hữu Kiệt trợn tròn mắt, giận đến méo xệch cả miệng.

“Tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ anh rồi!” Phương Hữu Lợi nói.

Phương Húc đứng lên, “Chú Ba, chú không thể làm vậy, phạm sai lầm là chuyện của ba cháu, chú không thể cũng cách chức luôn cả cháu được.”

“Thằng oắt chết tiệt kia, mày nói cái gì!” Phương Hữu Kiệt tát một cái, giận dữ đến độ hai má cũng run lên bần bật.

Phương Húc la oai oái, “Đau quá, ba, đừng đánh.”

Phương Hữu Lợi lắc lắc đầu, nói với Bình An, “Ba hơi mệt, về phòng nghỉ trước đây, con đưa bọn họ ra công.”

Bình An nhẹ nhàng gật đầu, ba là người luôn đặt thân tình lên hàng đầu. Kiếp trước, bất kể bác trai và cô cô có làm cái gì thì ba đều tận lực tha thứ hết lần này đến lần khác, lúc nào cũng mở một mắt nhắm một mắt với bọn họ. Kiếp này, nếu không phải là đã hạ quyết tâm thật lớn, hẳn là ba cũng đã không muốn vạch mặt bọn họ, trong ký ức của cô, những chứng cứ kia... hình như chưa bao giờ xuất hiện cả.

Phương Hữu Kiệt thấy Phương Hữu Lợi muốn đi, lập tức buông Phương Húc ra, “Phương Hữu Lợi, mày nói rõ cho tao biết, có phải mày không bức tao ra khỏi công ty thì không chịu được phải không?”

“Không phải là tôi ép buộc anh, mà là anh tự mình gieo gió gặt bão!” Phương Hữu Lợi lạnh lùng thốt lời, “Mấy ngày nữa kết quả kiểm nghiệm các công trình ở Thành phố J sẽ được trình lên, có hay không có vấn đề gì thì anh đều muốn tự mình đưa lưng gánh vác phải không? Nếu là như vậy, anh cứ tiếp tục giữ cái chức Tổng Giám Đốc của anh.”

Phương Hữu Kiệt nghe vậy, biểu hiện do dự lộ rõ trên mặt.

Phương Hữu Lợi thấy vậy, lắc đầu một cái, xoay người đi lên lầu.

“Bác trai, anh họ, còn muốn uống trà không? Trà cũng lạnh rồi.” Bình An đưa mắt nhìn Phương Hữu Lợi lên lầu xong mới ngọt nhạt hỏi cha con Phương Hữu Kiệt.

“Ba mà đối đãi với anh ruột của nó như vậy, rồi sẽ bị báo ứng cho xem!” Phương Hữu Kiệt không cam lòng, vẫn hùng hùng hổ hổ quát mắng như cũ.

Bình An cười khẽ, ngữ điệu rất nhẹ rất chậm, “Bác trai, chính bác tự hỏi xem bác vừa mới cư xử thế nào với ba cháu vậy? Trừ việc tính toán lấy tài sản nhà cháu, các người có bao giờ xem chúng tôi như người thân đâu? Bác trai, ba cháu đối với bác như vậy là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ bác rồi, bác đừng tiếp tục níu kéo không buông nữa. Bác khẳng khẳng không chịu rời công ty cũng chỉ là vì không bỏ được những quyền lợi tốt đẹp do chức vị mang lại mà thôi. Nhưng bác có suy nghĩ qua chưa, bác ăn to nói lớn hách dịch như vậy, có bao nhiêu người ghen ghét nhìn chằm chằm vào bác. Hôm nay ba có thể ém nhẹm chứng cứ cho bác, còn về sau này thì sao? Làm sao thuận lợi được như vậy nữa... Một khi ngòi tù, thì có trời mới cứu được bác.”

Phương Hữu Kiệt nghe Bình An phân tích xong thì tim đập dồn dập một lúc vì quá sợ hãi. Những năm qua ông ta làm vậy mà không chút kiêng kỵ chính vì biết Phương Hữu Lợi sẽ không thật sự mạnh tay đối với ông ta, dù

sao thì bọn họ vẫn là anh em ruột cơ mà. Nhưng những người khác có thái độ thế nào với ông ta, ông ta biết rất rõ. Nếu như ông ta không phải là Anh Hai của Phương Hữu Lợi, có thể khẳng định một điều là ông ta không thể nào trụ được ở công ty, bao nhiêu người ghen ghét ông ta đến đỏ mắt, tức tối vì không tìm được lỗi của ông ta để treo cổ ông ta lên nữa kia.

Ông ta vẫn cho là Phương Hữu Lợi sẽ che chở ông ta, không ngờ lần này lại cách chức ông ta, nhưng dù thế nào, ông ta đều không thể chấp nhận được.

“Vậy còn tao thì sao? Sao cũng đuổi tao ra khỏi công ty chứ.” Phương Húc kêu lên, ở chi nhánh công ty bây giờ, một chức quản lý còn con hăn còn không có, nếu như muốn cách chức ba hăn, thì phải cho hăn một cái chức vị gì đó chứ.

Vậy sao không thể suy nghĩ một chút xem bản thân mình nên tự gây dựng sự nghiệp như thế nào, cứ nhất định phải bám vào công ty mới sống được à? Phương Húc có thể làm cái gì? Trừ ăn chơi đàn đúm, mang khách đi chôn ca hát hộp đêm tìm gái gú ra, anh ta có thể làm được điều gì cho công ty?

“Hiện tại tình huống như thế này chắc là phải đợi công ty quyết định thôi, hai người tìm ba cháu cũng không làm được gì đâu.” Bình An lạnh lùng nói, “Mặc dù ba cháu là Chủ tịch, nhưng công ty cũng có những cổ đông khác. Huống chi trong trường hợp này, hai người có nghĩ đến việc những người đã đem chứng cứ thế này đưa cho ba cháu, chẳng lẽ không đồng thời đưa cho những cổ đông khác ư? Nếu ba cháu xí xoá cho các người, những cổ đông khác sẽ cho phép đấy à?” Bình An biết là những chứng cứ kia chưa bị những người khác biết, nhưng cảm thấy nếu không dọa những kẻ mặt dày thiên hạ vô địch này một chút thì trong lòng cô cũng không bằng lòng nha.

Sắc mặt Phương Hữu Kiệt càng lúc càng trở nên khó coi, “Công ty của mình, sợ gì người khác nói chứ!”

Bình An trong lòng cười lạnh, Phương Hữu Kiệt ít học, chỉ làm việc theo ý thích của mình, dĩ nhiên là không thể thông cảm hoàn cảnh khó xử của ba, “Bác trai, công ty chúng tôi đã lên thị trường chứng khoán rồi, hoàn toàn không giống với các công ty nhỏ khác!”

Phương Hữu Kiệt còn muốn nói tiếp, Bình An đã lập tức chặn lời, “Nếu như bác trai còn không chịu hiểu, vậy thì cứ tiếp tục làm âm ỉ đi, làm lớn chuyện ra thì toàn thế giới đều biết tại bác tham ô nên mới bị cách chức, đến lúc đó thì không chỉ mất thể diện không thôi đâu.”

“Thời gian không còn sớm, bác trai và anh họ về nghỉ sớm đi thôi.” Trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Lòng ngực Phương Hữu Kiệt đập phập phồng kịch liệt, trợn mắt hung hăng nhìn Bình An, “Nói với Phương Hữu Lợi, tao sẽ không để yên đâu!”

Bình An khẽ mỉm cười, “Bác trai, anh họ, mời đi thông thả, không tiễn.”

Mấy ngày sau, cha con Phương Hữu Kiệt ban ngày thì đi bia bọt rồi mát xa mát gân, đến thời gian cơm tối thì lại tới đóng đô ở nhà Bình An, trong đầu có cái kiểu ý niệm ưỡn ẹo “không đạt được mục đích thì không bỏ qua”.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Sơ Sốt Máu Chốt

Đối với hành vi xấu xa và lưu manh này của cha con Phương Hữu Kiệt, Phương Hữu Lợi cảm thấy phiền chết đi được, vừa phải bận rộn xử lý vấn đề vật liệu xây dựng ở các công trình tại Thành phố J, lại vừa phải điều động nhân sự chi nhánh công ty một lần nữa, tan việc về nhà lại còn phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm của Phương Hữu Kiệt. Mỗi lần nhận thêm tư liệu báo cáo kiểm tra chất lượng công trình được nhân viên gửi về, ông càng cảm thấy việc cách chức Phương Hữu Kiệt là quá đúng.

Phương Hữu Kiệt tới đây dựa mấy ngày, biết không thể nào thay đổi ý định của Phương Hữu Lợi được nữa thì đành phải vừa lui vừa cầu xin dần, yêu cầu đưa Phương Húc đến Tổng Công Ty làm việc.

Phương Húc là hạng người gì thì Phương Hữu Lợi hiểu rõ trong lòng từ lâu nên dĩ nhiên là không đáp ứng, chỉ đồng ý cho giữ một chức vụ râu ria gì đó mà thôi, tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm để Phương Húc nắm một chức vụ trọng yếu nào như trường hợp Phương Hữu Kiệt khi xưa.

Mặc dù Phương Hữu Lợi còn chưa tiến hành việc điều động chức vụ đối với Phương Khiết Hoa, bà đã tự mình đệ đơn từ chức trước với lý do là sức khỏe có vấn đề, không thể thích ứng với công việc tại phòng nhân sự chi nhánh công ty nữa, yêu cầu nội bộ cho về hưu non.

Phương Hữu Lợi đương nhiên là không nói lời nào mà phê chuẩn ngay tức thì, chuyện này nhìn qua mắt Phương Hữu Kiệt lại có nghĩa là Phương Khiết Hoa tham sống sợ chết, thấy ông ta xảy ra chuyện liền lập tức rút lui, muốn phủ sạch mọi dính dáng với ông ta.

Trong lòng Phương Khiết Hoa, oán hận đối với sự lộng quyền của Phương Hữu Kiệt không hề ít nên chẳng thềm giải thích cái gì mà lập tức mang Lâm Miên Băng trở về Thành phố J. Mấy năm nay bà cũng để dành không ít tiền, thay vì tiếp tục ở lại trong công ty mà ngày ngày phải lo lắng sợ hãi, chi bằng tự mình bung ra làm ăn. Hơn nữa, con gái bà đột nhiên đổi tính, nói muốn đi học trường nữ quý tộc, bà cũng có ý định dành nhiều tâm tư chú ý đến con gái, nói không chừng con bé thật sự có thể gả cho kẻ có tiền trong tương lai.

Bình An thấy các chiêu uế tạp thà chết không bỏ mục đích của cha con Phương Hữu Kiệt thì trong lòng cũng hết nhịn nổi, sau khi suy nghĩ thật lâu thì trong đầu mới tìm được phương pháp tế sống bọn họ, nhưng tóm lại là có được hay không thì cô cũng cảm thấy rất mạo hiểm.

Cô gọi điện thoại cho Quách Cầm, thật ra thì Bình An cũng không có cảm tình tốt với bác dậu “tóc dài kiến thức ngắn” này cho lắm. Điện thoại được kết nối, mới vừa nói mình là ai thì Quách Cầm đã quang quác mắng xa xả, còn vừa mắng vừa khóc nữa chứ, bởi bà ta cảm thấy chồng mình bị oan uổng cực kỳ, còn lớn tiếng kêu rằng rất nhiều năm qua, một phen tiền bọn họ cũng không lấy của công ty, muốn Bình An nói với Phương Hữu Lợi không thể đối đãi như vậy với những người thân trong nhà như bọn họ được, vân vân và vân vân...

Bình An đè nén nổi kích động muốn cúp điện thoại, kiên nhẫn nghe Quách Cầm vừa khóc vừa nói xong, giọng mang ý cười hỏi ngược lại, “Bác dậu, bác trai có tham ô hay không chắc trong lòng bác dậu cũng biết rõ mà. Lương một tháng của bác trai là bao nhiêu, liệu có đủ để mua được căn hộ trong tiểu khu cao cấp chỉ trong vài năm ngắn ngủi không? Chuyện này nói ra thì ai mà tin? Không phải ba cháu không muốn giúp bác trai, nếu ba cháu thật sự muốn cách chức bác trai thì đã làm từ mấy năm trước rồi chứ sao lại chờ tới bây giờ mới làm?”

“Bởi chính bác trai không chịu thu tay, cứ nghĩ rằng lấy tiền công ty là chuyện đương nhiên, còn có ý định tính toán lên công trình, vì thế người khác mới cảm thấy chướng tai gai mắt. Nếu như lần này mà không được ba cháu ém nhem, những người khác trong Hội đồng quản trị đã đưa những chứng cứ này lên Viện Kiểm Sát rồi. Bác nói xem, đến nước đó rồi liệu bác trai chỉ đơn giản là bị cách chức thôi sao? Ba cháu làm vậy chính vì ba cháu cũng đâu muốn nhìn Anh Hai mình ngồi tù.” Bình An hàm ý sâu xa rồi thở dài, vẻ như vô cùng bất đắc dĩ.

Quách Cầm hoảng sợ đến sắc mặt trở nên trắng bệch, “Đây là tiền của chính Phương gia chúng ta mà? Sao còn phải ngồi tù?”

“Cũng như nhau mà thôi. Tội của bác trai là tham ô một số tiền khổng lồ định là không nhỏ trên sổ sách, chuyện này không cần nói ra thì ai trong chúng ta cũng biết. Tội này phải xử ít nhất là năm năm tù có thời hạn trở lên, còn tịch thu tất cả tài sản hiện có. Bác dâu, bác nguyện ý để chỗ ở hiện tại cũng bị tịch thu sao?” Bình An nhấn mạnh, minh họa sinh động, đủ để dọa Quách Cầm sợ tới mức một câu cũng không nói ra được.

“Còn nữa, những năm qua chẳng lẽ bác trai không hề đắc tội với người nào à? Cho dù ba cháu miễn cưỡng giữ bác ấy ở lại công ty, những người khác cũng sẽ tiếp tục moi móc tìm sai lầm của bác ấy, ngay cả anh họ cũng sẽ không bỏ qua. Nếu như hai cha con họ có thể an phận thủ thường không tái phạm lỗi thì còn dễ nói, nhưng chẳng lẽ bác dâu còn không biết cách làm người của bác trai hay sao? Bác dâu là người hiền lành hiểu chuyện, nhất định có thể suy nghĩ cẩn thận những đạo lý này.” Bình An tăng bốc Quách Cầm.

“Bác trai và anh họ cháu bây giờ đang ở đâu?” Quách Cầm chỉ là một phụ nữ nông dân ái mộ hư vinh, bà giờ đã rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, tuy rằng cũng có nghĩ đến chuyện sau này chuyển đến sống tại một thành phố lớn, nhưng nếu như giá phải trả là chồng và con vào ngồi tù, vậy thì có thể khẳng định là bà không muốn chút nào.

“A, chắc vẫn đang ở Kim Hoàng Đình, có thể một lát nữa mới đến nhà cháu.” Bình An cúi đầu ngắm nghía móng tay mình, khoe miệng khê cong lên.

Giọng Quách Cầm càng run rẩy rõ ràng hơn, “Kim Hoàng Đình là chỗ nào?”

“Cháu cũng không rõ lắm, chỗ đó cháu rất ngại tới, hình như có giúp người ta mát xa gì đó. Có thể do gần đây bác trai tâm tình không được tốt nên mỗi ngày đều đi đến đó để thả lỏng.” Bình An nói xong, ánh mắt lấp lánh ý cười.

Pằng! Quách Cầm cúp điện thoại không chút do dự, Bình An đợi một chút lại gọi lại nhưng đường dây bị bận.

Sau khi ánh tịch dương vừa khuất, quả nhiên hai cha con Phương Hữu Kiệt lại xuất hiện, chỉ là lần này rõ ràng Phương Hữu Kiệt không còn lộ vẻ kiêu ngạo phách lối như những ngày trước, chỉ yêu cầu Phương Hữu Lợi sắp xếp một vị trí cho Phương Húc rồi thì ông ta sẽ lập tức quay trở về Thành phố J.

Phương Hữu Lợi chỉ nhàn nhạt trả lời, “Sắp xếp nhân sự của công ty thì có Phòng Nhân sự, anh đã không còn là người của công ty nữa, không có quyền can thiệp quá sâu.”

Phương Hữu Kiệt cực kỳ tức giận mắng to lên, bất cứ câu gì khó nghe cũng lôi ra mắng cho bằng hết. Phương Hữu Lợi dứt khoát trở về thư phòng, lập tức đóng cửa ngăn cách ông ta ở bên ngoài.

Hôm sau, Quách Cầm một thân trang phục đỏ tươi như hoa lửa xuất hiện trước cửa phòng khách sạn mà Phương Hữu Kiệt đang ở tạm. Phương Hữu Kiệt không biết là bà đến mà tưởng là nhân viên phục vụ của khách sạn, mắt nhắm mắt mở đi ra mở cửa. Lúc ấy, trên người ông ta chỉ được quần

bằng một cái khăn tắm phía dưới, trên lồng ngực trắng còn có dấu son môi đỏ tươi, cổ cũng có vết cào xước.

Quách Cầm mắt long lên sòng sọc, thét chói tai nhào tới, thấy có một cô gái trẻ tuổi, vóc người như miêu nữ, dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ hơn bà đang nằm trên chiếc giường lớn thì mất hết lý trí, mặc dù bà vốn cũng chẳng có tí lý trí gì.

Vì vậy một ngày này, toàn bộ mọi người trong khách sạn đều biết chuyện Phương Hữu Kiệt, người vừa bị Tập đoàn Phương thị cách chức, bị vợ bắt gian tại giường, còn trình diễn một màn đánh hồ ly tinh náo nhiệt hay ho tại khách sạn, ngay cả Phương Húc muốn khuyên mẹ mình cũng bị hung hăng tát hai bạt tai, bởi vì hắn là con mà khi thấy cha ra ngoài ăn chơi đàng điếm tìm gái giải sầu mà một câu cũng không nói không can ngăn, tổn thương nghiêm trọng trái tim của Quách Cầm.

Phương Hữu Kiệt mặc dù không có tình cảm sâu đậm gì với Quách Cầm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ly hôn với bà, càng không nghĩ tới việc phá hủy gia đình mình, nên khi bị vợ náo loạn như vậy thì ông ta cũng không còn tâm tư đâu mà tiếp tục dây dưa với Phương Hữu Lợi nữa, ngay đêm đó liền cùng vợ con ảo não trở về Thành phố J.

Vì Quách Cầm nghe những lời đó của Bình An, sợ chồng và con trai sẽ thật sự phải ngồi tù, lại càng sợ chồng giấu bà tìm phụ nữ khác bên ngoài, nên nhất quyết không cho phép ông ta quay lại Thành phố G nữa, dứt khoát đem tiền bạc tích góp được lâu nay đưa cho Phương Húc tự mình đi gây dựng sự nghiệp.

Phương Hữu Lợi và Bình An cuối cùng rồi cũng có được những ngày yên tĩnh.

Giải quyết xong được những thân thích “thượng thừa” này, Bình An cuối cùng mới có thể toàn tâm toàn ý đi lo chuyện của mình. Nhưng mà trước

hết thì cô còn phải đến lấy kết quả kiểm tra toàn thân Phương Hữu Lợi trước đó, bởi vì vừa phải đi học vừa phải nghĩ biện pháp để giải quyết cha con Phương Hữu Kiệt, đến bây giờ cô vẫn còn chưa đi đến bệnh viện để lấy báo cáo.

Hôm nay đã là thứ năm rồi, cô kiểm đường lái xe tới bệnh viện Maria, hẹn với bác sĩ sẽ gặp mặt vào lúc chín giờ rưỡi.

“Bác sỹ Trần, kết quả kiểm tra của ba tôi thế nào?” Kể từ ngày xảy ra sự kiện tạt axit sulfuric, bác sỹ của cô và Phương Hữu Lợi liền đổi thành Bác sỹ Trần, một học trò của Hà Nhất Giang. Bác sỹ Trần cầm bản báo cáo từ trên bàn lên đưa cho Bình An, cười nói, “Phương tiểu thư, xin yên tâm, trạng thái sức khỏe của Chủ Tịch Phương vô cùng tốt, huyết áp cũng ở trong phạm vi khống chế được, cô không cần lo lắng quá như vậy.”

Mấy ngày nay, Bình An đã nhiều lần gọi điện thoại cho anh chỉ để hỏi về kết quả này, anh cũng đã nói là không có vấn đề, nhưng cô vẫn không yên lòng nên muốn chính mình sang đây xem một chút mới được.

“Các cơ quan trong cơ thể ba tôi cũng không có vấn đề gì sao?” Bình An lại hỏi lần nữa. Cô cảm thấy rất kỳ quái, cô nhớ kiếp trước thân thể ba cũng không có vấn đề gì, vậy sao lúc cô bị hãm hại thì ba lại bị những tin tức bôi nhọ báo chí tung ra làm cho tức giận đến nổi phát bệnh tim thế nhỉ? Bác sỹ Trần nở nụ cười, “Các bộ máy chức năng trong cơ thể Phương Chủ Tịch còn rất cường tráng.”

“Nói như vậy, trái tim ba tôi cũng rất tốt, chẳng có một chút vấn đề gì?” Mặt Bình An sáng rực lên, trên mặt đều là vẻ thở phào nhẹ nhõm đến mừng rỡ.

“Đúng vậy, ít nhất trong vòng vài năm nữa, thân thể Phương Chủ Tịch chắc là sẽ không có vấn đề gì lớn, trừ khi đột nhiên say rượu hoặc là tự hành hạ mình mà thôi.” Bác sỹ Trần đùa.

Một bàn tay của Bình An nắm chặt thành nắm đấm, móng tay bấm sâu vào trong thịt mà cũng chẳng cảm thấy đau đớn, “Tôi hiểu rõ rồi, cảm ơn Bác sỹ Trần.”

“Đừng khách sáo.” Rất ít khi anh nhìn thấy một cô con gái quan tâm đến sức khỏe của cha mẹ đến vậy, ấn tượng của anh về Bình An tương đối tốt.

Từ bệnh viện ra, bả vai Bình An run nhẹ, cô phải dùng hết sức mới có thể đi đến nơi đậu xe. Sau khi lên xe, cuối cùng cô nhịn không được mà hét lớn ra tiếng.

Nếu như tim ba vẫn không có vấn đề gì, vậy làm sao có thể chết vì bệnh tim được? Bởi trước giờ cô quá mức thương tâm, bởi cô không dám hồi tưởng lại việc ba vì cô mà chết ở kiếp trước, nên cô đã bỏ qua rất nhiều điểm mấu chốt!

Vừa nghĩ tới việc ba gặp chuyện không may là bởi vì cô, cô liền tự động nhảy qua không nhớ lại đoạn này, bởi việc nhớ lại này đầy sợ hãi và đau đớn thấu tận tâm can, nên cô không muốn nghĩ tới nó dù chỉ một giây một phút.

Cũng bởi vì như vậy, cô mới chưa thật sự ngồi phân tích, với mức độ tin tưởng và thương yêu mà ba dành cho cô, làm sao có thể tin tưởng mấy lời xằng bậy đăng tải trên báo chí, làm sao có thể không giúp cô tìm những tên phóng viên dám phỉ báng cô kia mà tính sổ, ba làm sao có thể bị cô làm cho tức giận mà chết được! Với tính tình của ba, đáng ra phải thay cô hả giận mới đúng.

Bình An ôm đầu đang đau đớn như bị ai đấm vào, trí nhớ bỗng chốc bị tàn nhẫn kéo ngược về thời điểm ấy ở kiếp trước.

Cô tỉnh lại ở bệnh viện, chỉ có Đỗ Hiểu Mị ở bên cạnh cô. Tiếp theo, cô biết thì ra người chồng mà mình yêu thương và người bạn mà mình tin nhiệm nhất lại thông dâm với nhau. Thật ra thì chuyện này không đủ để

làm cho cô tức giận điên cuồng, mà chính là tin mà Đỗ Hiếu Mị nói ra rằng bởi vì những bài báo này mà ba bị phát bệnh tim chết, cô mới nổi điên muốn cầm ống kim đâm chết Đỗ Hiếu Mị. Sau đó, Đỗ Hiếu Mị mua chuộc bác sĩ bệnh viện, nói rằng tinh thần cô thất thường cần đưa vào bệnh viện tâm thần, vào cửa là ở luôn một năm.

Ngay cả nhìn mặt ba lần cuối cùng cô cũng không nhìn được!

Bình An che miệng khóc oà lên, bây giờ nghĩ lại, ba tuyệt đối không phải chết vì bệnh tim.

Sự thật chỉ có một!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Phũ Sạch

Đến tột cùng, con người ta có thể hận bao nhiêu sâu? Bình An không biết. Cô đã từng yêu sâu sắc một người đàn ông, nhưng lại bị thương tổn đến thương tích đầy mình, cái câu “yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu” không còn thích hợp để dùng cho cô nữa, tình yêu và hận thù của cô đối với Lê Thiên Thần đã không còn cách nào mà để ngang hàng.

Có thể trọng sinh và thay đổi số mạng, cô đã vô cùng cảm kích trời cao. Mặc dù cô oán hận ngập trời đối với Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần, nhưng vẫn chưa hề muốn trả thù bọn họ đến cùng đường. Hóa ra cô vẫn còn thiện lương quá.

Hôm nay, tuy rằng cô không dám khẳng định về nguyên nhân khiến cho ba chết ở kiếp trước, nhưng rất khẳng định là không thể không liên quan tới Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần. Nỗi hận của cô đối với bọn họ đã không thể dùng ngôn ngữ mà diễn đạt được nữa rồi.

Bình An lau nước mắt trên mặt, hít thở một hơi thật sâu, đem kết quả cất vào trong túi, yên lặng tỉnh táo thề độc trong lòng: nếu như cô không hủy diệt được đôi nam nữ chó chết Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần kia, cả đời này cô cũng không có tư cách được hưởng hạnh phúc.

Cô không còn ý tưởng ngây thơ là chỉ muốn đuổi bọn họ ra khỏi công ty đơn giản như vậy nữa.

Sau khi tỉnh táo lại, Bình An mới nổ máy xe đi về hướng công ty Phương thị.

Trên đường đi, cô nhận được hai cú điện thoại, một cái là Nghiêm Túc gọi cho cô, hẹn cô tối nay cùng đi giúp anh tham dự dạ tiệc từ thiện.

“Đêm nay tôi không muốn đi.” Thanh âm Bình An hơi trầm xuống, hiện tại tâm tình của cô quá phức tạp, vừa vui vẻ vì trái tim của ba không có vấn đề, vừa phẫn hận các hành động tàn nhẫn của Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần kiếp trước.

Cô thật sự chưa bao giờ nghĩ tới việc bọn họ sẽ xuống tay hạ độc ba, nếu như khi đó cô không phải vừa vận xuất hiện tại quán bar, nếu Đỗ Hiếu Mị không thành công trong việc hãm hại cô, có phải bọn họ sẽ hại chết luôn cả cô chẳng?

Thật ra thì suy đoán này của Bình An cũng không xa sự thật là bao nhiêu. Ban đầu, cô từ trong nhà ra ngoài, Đỗ Hiếu Mị đúng lúc đang ở dưới lầu, thấy cô lái xe ra thì liền theo phía sau cô. Sau khi Bình An vào quán bar, ả lập tức gọi điện thoại cho những phóng viên đã được ả mua chuộc, rồi tự mình cầm ly cocktail có bỏ sẵn một viên thuốc nhỏ đi vào quầy rượu, sau đó là những chuyện đã xảy ra. Mà nếu như lúc đó Bình An không đi ra ngoài thì Đỗ Hiếu Mị cũng sẽ chọn một phương thức khác để đối phó với cô và Phương Hữu Lợi. Đưa Bình An uống xong ly rượu bị bỏ thuốc, sau đó mở động cơ xe ra động tay động chân, làm cho Bình An tử vong ngoài ý muốn, Phương Hữu Lợi sẽ không chịu nổi cú sốc mà phát bệnh tim.

Bất kể dùng phương thức nào, kết quả đều giống nhau.

Nói cho cùng, đều bởi vì Bình An không biết nhìn người, Phương Hữu Lợi cũng quá tin tưởng người bên cạnh ông, cho là người thân của mình chắc sẽ không phản bội mình. Có lẽ tình cảm của ông đối với Đỗ Hiếu Mị không sâu sắc lắm, nhưng vì Bình An nên ông tin tưởng hoàn toàn mà không nghi ngờ gì đối với Lê Thiên Thần, nên mới có thể bị họ thừa nước đục thả câu mà không hề phòng bị, càng không ngờ rằng con rể do ông tự tay chọn lựa bồi dưỡng lại xuống tay ngoan độc đến thế với ông.

Dĩ nhiên, tất cả những chuyện này đều là chuyện của kiếp trước. Kiếp này, dưới ảnh hưởng của Bình An, Phương Hữu Lợi sẽ không dung túng thân nhân của mình thế nữa, nếu không thì đã không cách chức cha con Phương Hữu Kiệt.

Nghe được giọng nói như mất hết hơi sức của Bình An, chân mày Nghiêm Túc cau lại, thanh âm trầm ấm tràn đầy lo lắng xuyên qua làn sóng điện truyền đến, “Sao vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Bình An lấy lại tinh thần, xoa xoa giữa mày. Bây giờ mà ngồi đây hối hận sự ngu dốt của kiếp trước thì cũng không làm được gì, quan trọng nhất là hiện tại và tương lai. Cô cố gắng hết sức để không cho cảm xúc của mình lộ ra qua giọng nói, khẽ khàng nói với Nghiêm Túc, “Tôi không sao đâu. Rất xin lỗi, hôm nay thật sự không có cách nào làm bạn gái của anh được.”

Một người khôn khéo như Nghiêm Túc sao lại không nghe ra thanh âm khác thường của cô được chứ, nhưng nếu cô không muốn nói, anh cũng không tiện hỏi nhiều, “Được rồi, vậy để lần sau.”

Bình An hàm hồ đáp một tiếng, liền cúp điện thoại.

Nghiêm Túc cau mày nhìn chăm chăm thật lâu vào điện thoại di động, sau đó mới thở một hơi bất đắc dĩ, cũng không rõ rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì mà nghe giọng như không được vui vẻ. Anh chỉ thích nhìn thấy cô nghịch ngợm linh động hoạt bát, làm cho người ta cảm giác được năng lượng cuộc sống trên con người cô.

Đột nhiên rất nhớ nhung nụ cười sáng ngời như ánh mặt trời của cô, nhưng đối mặt với hành động trốn tránh khắp nơi của cô, trái tim của Nghiêm Túc lần đầu tiên nảy sinh cảm giác thất bại, Bình An này... thật sự đã khiến cho anh không thể bỏ được rồi. Bây giờ thì anh còn có thể chịu đựng nỗi sự kích động muốn đưa cô vào mà ấp ủ nâng niu trong vòng tay của mình, nhưng anh không biết anh còn có thể nhẫn nhịn được bao lâu

nữa. Đối xử kiên nhẫn cẩn thận từng li từng tí với một phụ nữ đến như vậy, thật sự là lần đầu tiên anh làm.

Không triển khai hành động chính vì không muốn hù dọa cô. Aiz, không thể sử dụng thủ đoạn mà theo đuổi cô nhóc kia được, anh vẫn phải cố gắng hết sức mà xuất hiện bên cạnh cô cho thật nhiều vào, từ từ chậm rãi để cho lòng cô có anh, có thể thì anh mới có thể tiến hành bước kế tiếp được.

Bình An lái xe đến công ty, cầm báo cáo đi vào tới khu tiếp tân trong đại sảnh thì đột nhiên cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn cô hình như có chút quý dị. Cô cười cười gật gật đầu chào các cô, đi thang đến đứng trước thang máy dành riêng. Có vài nhân viên bước ra từ thang máy bên cạnh, khi thấy Bình An cũng đều cười đến vô cùng mập mờ.

Đã xảy ra chuyện gì à? Bình An buồn bực nghĩ, bất quá hiện tại tâm tình của cô không được tốt lắm, nên không cần thận suy nghĩ nhiều như vậy.

Cửa thang máy đình một tiếng rồi mở ra. Bình An bước ra, mấy cô thư ký trong phòng thư ký nhìn thấy cô cũng cười phát phát tay, “Phương tiểu thư, hôm nay chắc tâm tình tốt lắm nhỉ, tiểu biệt thẳng tân hôn mà.”

Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, vài thư ký cao cấp ngày thường tương đối nghiêm chỉnh đang gom lại cùng nhau, chuẩn bị đi xuống nhà ăn ăn cơm, thấy Bình An thì tất cả ánh mắt đều sáng lên, lửa bà tám nhiều chuyện đều đang thiêu đốt hừng hực trong mắt các cô.

Riêng Bình An nghe được lời các cô thì cau mày nghi ngờ, nói thế là ý gì? Bộ thoát nhìn cô bây giờ giống như đang tốt tính lắm sao?

“Thư ký Cao à, các chị đừng nhìn tôi cười đến nổi da gà như vậy chứ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Bình An không lập tức đi đến phòng làm việc của Phương Hữu Lợi mà đi vào phòng thư ký, nói chuyện cùng mấy cô thư ký cấp cao này.

“Cô sẽ biết ngay ấy mà.” Thư ký Cao cười thần bí, cũng không chịu tiết lộ ý tứ gì.

Bình An càng cảm thấy hoang mang, câu nói lấp lửng kiểu này, lại thần bí như thế, thật sự cô chả nghĩ ra là chuyện gì hết.

Dứt khoát không thềm suy nghĩ nữa, Bình An hỏi bọn họ, “Tại sao không thấy Hồng đại ca vậy? Đang ở trong văn phòng của ba tôi à?”

Thư ký tên Chanh của Bộ phận Nhân sự dưới lầu vừa nghe Bình An hỏi đến Hồng Dịch Vũ thì lập tức nói, “Phương tiểu thư quan tâm Hồng trợ lý như vậy bộ không sợ người yêu ghen sao?”

Bình An cười yếu ớt hỏi, “Tôi ở đâu mà có tới hai người trong lòng lận vậy?”

“Chẳng lẽ Phương tiểu thư không nhớ nhưng trợ lý Lê một chút nào à. A, không đúng, hiện tại phải gọi là Tổng Giám Đốc Lê rồi.” Chanh cười nói.

Ánh mắt Bình An trầm xuống, sức nhớ rằng còn rất nhiều người cho đến bây giờ vẫn nghĩ là cô chết mê chết mệt Lê Thiên Thần, rất nhiều người trong công ty còn không dám ngang nhiên đắc tội với hắ, bởi sợ rằng cô sẽ ra mặt thay cho hắ. Chẳng qua những người bên chi nhánh công ty tại Thành phố S không rõ lắm về tình yêu cuồng nhiệt trước kia của cô đối với Lê Thiên Thần nên mới dám gây khó khăn cho hắ, nhưng mà họ vẫn sẽ tới Tổng Công Ty bên này để hỏi thăm thái độ của cô.

Xem ra, đã đến lúc phải tỏ rõ thái độ rồi.

“Ngàn vạn lần xin đừng hiểu lầm. Tôi đến nay còn độc thân, nếu người khác mà cho là trong lòng tôi đã có đối tượng rồi không dám theo đuổi tôi nữa, tôi không bỏ qua cho các chị đâu đó nha.” Bình An nửa thật nửa đùa nói vậy.

Mấy thư ký nghe thế đều ngẩn người ra. Các cô có thể leo lên đến chức thư ký cấp cao, hơn nữa đều hòa đồng thuận buồm xuôi gió với nhau, rõ ràng ngoại trừ năng lực của bản thân ra thì điểm quan trọng nhất chính là hiểu được việc “nhìn mặt đoán ý”; nếu thật sự không hiểu ý tứ trong câu này của Bình An, các cô chắc chắn cũng không có khả năng ngồi vào vị trí hôm nay.

Thật ra thì chuyện Bình An theo đuổi Lê Thiên Thần, là những thư ký bên người của các cấp lãnh đạo, thường ra vào phòng thư ký trên tầng thượng của Phương Hữu Lợi, các cô rõ ràng nhất. Hơn nữa năm gần đây, các cô cũng nhận thấy được sự lãnh đạm mà Bình An dành cho Lê Thiên Thần, nhưng chỉ vì trước đây tình cảm của Bình An thật sự quá nồng nhiệt mãnh liệt, thế nên các cô ấy không tin lắm rằng cô có thể lập tức chết tâm với Lê Thiên Thần, cho nên mới tìm cơ hội thử dò xét.

Hôm nay xem ra thì Lê Thiên Thần quả thật đã thuộc về quá khứ rồi, vậy có phải đó là đại biểu cho việc các cô rốt cuộc có thể ra tay đối với vị Tổng Giám Đốc chi nhánh công ty tuổi trẻ tài cao này hay không?

Nhưng mà, không có vòng hào quang của Phương Bình An, liệu Lê Thiên Thần vẫn còn có thể thuận buồm xuôi gió sao? Đột nhiên, vị trí thí sinh làm chồng tốt nhất của Lê Thiên Thần trong suy nghĩ của các cô thư ký tại đây liền giảm xuống rất nhiều. Các cô làm thư ký cần phải tai nghe tám hướng, đương nhiên là có nghe nói đến chuyện Lê Thiên Thần vấp phải trắc trở khắp nơi tại Thành phố S, xem ra người đang giữ vị trí thứ bảy trong danh sách Vương Lão Ngũ Kim Cương của công ty sắp sửa được thăng hạng rồi.

“Chúng tôi hiểu lầm cũng không sao, chỉ cần người trong lòng của Phương tiểu thư không hiểu lầm là được rồi.” Các loại ý tưởng thiên biến vạn hóa ở trong đầu cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, Thư ký Cao từ trong cơn khiếp sợ khôi phục lại như cũ rất nhanh, cười tủm tỉm nói vậy với

Bình An, trong lời nói đã để lộ ý sau này sẽ không gán ghép Bình An và Lê Thiên Thần vào một chỗ nữa.

“Vậy nếu có người nào khác hiểu lầm, chắc phải phiền các chị giải thích dùm tôi quá, đặc biệt là bên phía Thành phố S, tôi cũng không muốn phá hư tình cảm của người khác đâu.” Bình An trợn trợn mắt, vẻ mặt vô cùng dí dỏm đáng yêu, ngữ điệu có vẻ thật lòng vô cùng.

“Không thành vấn đề, chúng tôi nhất định sẽ thay Phương tiểu thư làm sáng tỏ chuyện này.” Thư ký Cao gật đầu bảo đảm, nghĩ thầm, thì ra là Lê Thiên Thần có mối nối cũ rồi, chẳng trách cái ả Đỗ Hiểu Mị kia mới vào công ty không bao lâu mà đã leo lên tới bộ phận PR, tiếp đó lại đi cùng tới Thành phố S. Từ đó suy ra, việc Lê Thiên Thần đi Thành phố S chưa chắc là đi sơn son thếp vàng, mà là bị Chủ tịch lưu đày, muốn trừng phạt anh ta đó thôi.

Có phải nên thông báo cho người phía dưới để họ làm theo ý ông chủ không nhỉ, khiến cho Lê Thiên Thần phải chịu nhiều nhiều hành hạ một chút?

Bình An nhìn các cô trong nháy mắt đổi thành đủ loại vẻ mặt, trong lòng cực kỳ hài lòng về hiệu quả này. Đừng nhìn mấy cô nàng trợ lý cao cấp này bày ra dáng vẻ cao quý đoan trang băng thanh ngọc khiết mà lầm nha, thật ra các cô nàng này đều thích tám chuyện bí mật mà các cô moi được với các nhân viên hành chính đồng nghiệp dưới lầu, tán dóc bốc đồng đủ mọi loại tin tức trong công ty. Chuyện cô không hề thích Lê Thiên Thần nữa chỉ cần thông qua các cô nàng này nhắn dùm xuống dưới, không đến hai ngày, mọi người trong công ty sẽ rõ ràng.

Thời cơ thật sự là thích hợp, ngay từ đầu cô vốn dĩ đã định phải sạch quan hệ với Lê Thiên Thần, nhưng lúc đó sẽ làm cho người ta cảm thấy quá đột ngột. Người khác chắc chắn sẽ không tin tưởng mà ngược lại còn có thể cho là cô đang cố ý hấp dẫn chú ý của Lê Thiên Thần. Bây giờ đã hơn nửa

năm, cô lãnh đạm với Lê Thiên Thần lâu như vậy, lại từng để cho các cô hiểu lầm là cô có mối nói cũ mà thích Hồng Dịch Vũ, Lê Thiên Thần lại cùng Đỗ Hiểu Mị song song sánh vai đi đến Thành phố S, tin chắc rằng sẽ không còn người nào hoài nghi sự thật rằng cô đã không còn thương yêu gì Lê Thiên Thần nữa.

Tâm trạng Bình An cuối cùng cũng khá hơn một chút, sau khi nói thêm vài câu với các cô, chào tạm biệt xong liền đi về phía văn phòng của Phương Hữu Lợi.

Thư ký Cao thấy cô gõ rồi mở cửa ra mới sực nhớ là đã quên nói cho Bình An một chuyện rất quan trọng, nhưng giờ thì không kịp nữa rồi.

Khi Bình An nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi nhưng tuấn tú ngồi trên ghế salon da của Ý thì cuối cùng cũng hiểu tại sao những nhân viên kia khi thấy cô thì ánh mắt lại tràn ngập ý cười mập mờ như vậy.

Lê Thiên Thần ••••••

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Khác Biệt

Tại sao Lê Thiên Thần lại ở chỗ này? Bình An kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi ở ghế sa lon đối diện bàn làm việc đang nghiêng tai lắng nghe Phương Hữu Lợi nói chuyện. Hôm nay cô mới hiểu rõ được về các sự thật kiếp trước đã bị cô bỏ qua, đột nhiên nhìn thấy Lê Thiên Thần, tâm tình lập tức bị đả kích không nhỏ, nếu như không phải còn có một tia lý trí, cô cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Phương Hữu Lợi thấy con gái tới, đang nói cười nói vui vẻ cùng Lê Thiên Thần liền dừng lại, cười kéo Bình An ngồi vào bên cạnh ông.

“Bình An.” Lê Thiên Thần có chút kích động đứng lên, đáy mắt tràn đầy vui sướng.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Bình An ngồi xuống bên cạnh Phương Hữu Lợi, thái độ hoàn toàn trái ngược với sự thiết tha của Lê Thiên Thần, đưa mắt lãnh đạm nhìn anh ta.

“Nghe nói Chú Phương vào bệnh viện, anh lo quá nên muốn tự mình tới xem một chút, thật may là chỉ là sợ bóng sợ gió thôi.” Lê Thiên Thần dường như không hề nhận thấy được sự lạnh lùng của Bình An, nụ cười vẫn dịu dàng như nước.

“Chi nhánh công ty rảnh rồi vậy à, một Tổng Giám Đốc như anh mà còn có thời gian đi khắp nơi?” Bình An nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái, hỏi có chút châm chọc.

Lê Thiên Thần ngẩn ra, anh ta không ngờ Bình An sẽ nói chuyện một cách chua ngoa như vậy, “Anh cũng có chút công chuyện phải làm ở đây.”

Bình An cười cười, tại sao Lê Thiên Thần lại đột nhiên đến Thành phố G cô là người rõ ràng nhất, nhất định là ở Thành phố S đã gặp phải vấn đề khó khăn gì đó không cách nào giải quyết được nên mới muốn đến tìm cô giúp một tay, chẳng qua là lấy cớ tới thăm ba mà thôi.

Đã từng, sự ngây thơ ngu ngốc của cô đã tạo nên thành công cho Lê Thiên Thần, con người ta chỉ có thể ngu xuẩn một lần, cô sẽ không để cho Lê Thiên Thần có cơ hội lợi dụng cô lần thứ hai.

“Ba à, sáng nay con đến lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe. Bác sỹ Trần nói thân thể của ba rất tốt, nhưng mà ba phải chú ý vận động nhiều, không thể uống rượu, hút thuốc lá ít một chút.” Bình An không muốn nói thêm gì với Lê Thiên Thần, trực tiếp coi anh ta như vật trong suốt, quay sang nói với Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cười nói, “Ba đã nói với con rồi, thân thể của ba rất khỏe mạnh, mà con còn chưa tin.”

Bình An le lưỡi, tựa đầu vào vai Phương Hữu Lợi, “Con quan tâm ba mà.”

“Thiên Thần, con cũng thấy đó, thân thể của chú rất tốt, không cần phải lo lắng.” Phương Hữu Lợi nhìn về phía Lê Thiên Thần, ôn hòa nói.

“Tại con quá khẩn trương, không gọi điện thoại hỏi rõ ràng trước mà đã chạy về. Chủ Tịch, con lập tức trở về Thành phố S ngay.” Lê Thiên Thần cúi đầu, ra vẻ nghiêm túc nhận sai.

Phương Hữu Lợi nói, “Con tự mình về một chuyến cũng tốt, bản kế hoạch con đưa cho chú lần trước, chú đang định tìm thời gian để bàn cặn kẽ với con đây.”

“Vâng.” Lê Thiên Thần mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như nước.

Bình An xì mũi coi thường thái độ này của hắn, thành công nhất của Lê Thiên Thần ở Thành phố S cũng chỉ có hai công trình lớn, một trong đó còn phải thông qua giúp đỡ của cô mới thuận lợi hoàn thành, hiện tại cô không đến Thành phố S giúp hắn khơi thông các quan hệ, cô không tin hắn còn có thể một bước lên mây giống như kiếp trước.

“Ba, anh Hồng đâu ạ?” Bình An còn muốn tìm Hồng Dịch Vũ hỏi một chuyện.

“Ba để cậu ấy xử lý chuyện Thành phố J bên kia rồi, con tìm cậu ấy có chuyện gì sao?” Phương Hữu Lợi hỏi.

Bình An nói, “Dạ, có chút việc muốn hỏi anh ấy.”

“Lát nữa cậu ấy sẽ về.” Phương Hữu Lợi nói. “Đúng rồi, tối nay nếu rảnh, con theo ba đi tham gia dạ tiệc từ thiện đi. Dạ tiệc này do bác Hứa tổ chức, đa số người trong giới doanh nghiệp sẽ tham gia, con đi làm quen thêm nhiều bạn mới cũng tốt.”

“Dạ, tối nay con sẽ chuẩn bị một chút.” Rốt cuộc ba đã để cho cô từ từ dung nhập vào vòng quay của giới thương nghiệp rồi sao? Bình An mừng rỡ nghĩ, nhất thời quên mất hồi sáng Nghiêm Túc cũng đã mời cô đi tham gia dạ tiệc từ thiện, hoàn toàn không nghĩ rằng có thể là cùng một buổi dạ hội.

Lê Thiên Thần nghe được lời này của Phương Hữu Lợi thì trong lòng âm thầm lấy làm kinh hãi. Anh ta đi theo bên cạnh Phương Hữu Lợi nhiều năm như vậy nên rất rõ ràng mức độ bảo vệ của Phương Hữu Lợi đối với Bình An. Bình An gần như là lớn lên trong Tháp ngà, Phương Hữu Lợi chưa bao giờ hy vọng con gái của mình tiếp xúc với hắc ám trên phương diện làm ăn, chớ nói chi là sẽ giới thiệu nhân sĩ giới thương nghiệp cho Bình An biết.

Anh ta mới rời khỏi Thành phố G nửa năm, sao Phương Hữu Lợi lại thay đổi lớn như vậy, mà ngay cả Bình An vốn trước đây chẳng hề quan tâm hứng thú gì tới chuyện công ty giờ hình như cũng bắt đầu thay đổi, dường như đang bắt đầu tiếp xúc với chuyện kinh doanh rồi.

Trong lòng Lê Thiên Thần cảm thấy giật mình kinh hoàng, tóm lại anh ta đã bỏ sót cái gì?

Nhưng cũng không ai chú ý đến thần sắc biến hóa của Lê Thiên Thần bởi Hồng Dịch Vũ đã trở lại với sắc mặt nặng nề. Vừa vào cửa thấy Lê Thiên Thần cũng ở đây, đáy mắt thoáng qua một kinh ngạc, ánh mắt nhanh chóng rơi vào trên mặt Bình An, thấy vẻ mặt cô tự nhiên không khác gì thường ngày thì trong lòng mới buông lỏng một cách lạ thường.

Vẻ biến hóa nhỏ bé trên mặt Hồng Dịch Vũ trừ Lê Thiên Thần đặc biệt chăm chú quan sát anh thì cũng không có ai nhận thấy được.

Phương Hữu Lợi thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Hồng Dịch Vũ thì chân mày cũng nhíu lại, “Có phải có vấn đề gì không?”

“Nền móng công trình khu biệt thự mới đầu tư bên kia đã xảy ra vấn đề, có mấy công nhân bị thương vào bệnh viện, tình huống cụ thể vẫn chưa rõ ràng lắm, đã kinh động lãnh đạo Thành phố J.” Hồng Dịch Vũ nhỏ giọng nói.

Phương Hữu Lợi đứng lên, “Ở thôn Hoa Mỹ Tân?” Đó là công trình chính yếu của Phương Thị ở Thành phố J năm nay, tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề gì.

Hồng Dịch Vũ gật đầu một cái.

“Đi, lập tức đi đến Thành phố J ngay.” Phương Hữu Lợi lập tức đứng lên.

“Ba, con cũng đi.” Bình An vội vàng nói. Phòng địa ốc của chi nhánh Thành phố J mới vừa khai trương, vốn dĩ Phương Thị sẽ trở thành công ty khai thác địa ốc lớn nhất tại Thành phố J, nhưng chỉ vì ngay trong giai đoạn đầu thì công trình thôn Hoa Mỹ Tân xuất hiện vấn đề về chất lượng mà không thể đạt được ý nguyện. Kiếp trước, nguyên nhân cụ thể của chuyện này bị ém nhẹm, không cần suy nghĩ cũng biết nhất định là vấn đề này liên quan tới Phương Hữu Kiệt, thật may là đời này không có Phương Hữu Kiệt giữ trò quý, nói không chừng có thể thay đổi kết cục không vui của kiếp trước.

Phương Hữu Lợi vừa mặc áo khoác vừa nói với Bình An, “Dạ tiệc từ thiện tối nay không thể vắng mặt, con cùng Thiên Thần đi tham gia thay ba, Thành phố J bên kia con không cần lo lắng.”

Hồng Dịch Vũ đã nhanh chóng chuẩn bị tư liệu cần dùng, cũng đã thông báo với dàn kỹ sư nhiều kinh nghiệm và Đồng Tư Tiếp bộ phận PR cùng đến Thành phố J.

Lê Thiên Thần thật ra cũng đã biết động tĩnh gần đây của Tổng Công Ty từ trước, nhưng vẫn làm ra vẻ không biết chuyện gì, mặt lộ vẻ lo lắng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Công trình bên Thành phố J xảy ra chút vấn đề, tối nay con đi cùng Bình An đến tham gia dạ tiệc từ thiện nhé.” Phương Hữu Lợi dặn dò.

“Dạ, Chú Phương.” Lê Thiên Thần gật đầu đáp ứng, đáy mắt thoáng qua nụ cười. Lần này anh ta tới Thành phố G trong thời gian cấp bách, đang sợ không có thời gian thân cận với Bình An, có cơ hội này, anh ta cầu cũng không được.

Ông Hứa là nhân sĩ nổi tiếng trong nước, là giáo sư tiến sĩ của thành phố B, có rất nhiều các nhân tài tinh anh xuất sắc của các công ty trong nước đều là học sinh của ông. Sau khi Ông Hứa về hưu, tất cả tinh lực đều dồn

vào việc làm từ thiện, lần này đến Thành phố G tổ chức dạ tiệc từ thiện thì đa số các ông chủ nổi tiếng trong giới thương nghiệp cũng sẽ ủng hộ mãnh liệt.

Bình An biết tầm quan trọng của buổi dạ tiệc này, nhưng cô chẳng muốn xuất hiện trước mặt mọi người cùng Lê Thiên Thần một chút nào.

“Ba...” Cô muốn làm cho Phương Hữu Lợi thay đổi chủ ý, coi như cô không thể đến Thành phố J thì cũng đừng để cho cô đi cùng Lê Thiên Thần chứ.

“Cứ quyết định thế nhé, ngoan.” Phương Hữu Lợi cười sờ sờ đầu Bình An, cùng Hồng Dịch Vũ xoay người đi ra ngoài.

Bình An dậm chân, trong lòng vô cùng buồn bực.

Lê Thiên Thần cho là vì cô không thể đi Thành phố J nên không vui, cười khuyên cô, “Chú Phương không để cho em đi theo cũng vì không muốn em bôn ba cực khổ. Hơn nữa, đi Thành phố J không phải đi chơi mà là công trình có vấn đề. Chi bằng em ở lại đây tham gia dạ tiệc còn hay hơn là lặn lội công trường đó.”

“Tôi biết rõ là không phải đi chơi.” Bình An ngồi trở lại ghế sa lon, tức tối uống một ngụm nước ấm.

“Vậy sao em còn không vui?” Lê Thiên Thần ngồi vào bên cạnh cô, đưa tay muốn sờ tóc của cô.

Bình An đứng dậy né sang bên cạnh tránh tay anh ta, ngồi vào ghế sa lon đối diện, “Tôi mất hứng không phải bởi vì tôi không thể đi Thành phố J.”

Lê Thiên Thần có chút xấu hổ thu tay lại, khẽ nheo cặp mắt lại nghi hoặc nhìn Bình An. “Bình An, hiện giờ hình như em rất quan tâm đến chuyện của công ty thì phải.”

“Có vấn đề gì sao?” Bình An nhàn nhạt hỏi.

“Trước giờ em đâu có hỏi đến chuyện công ty, sao giờ lại để ý như vậy? Không phải em đã nói là ghét nhất giao thiệp với người làm ăn kinh doanh sao?” Lê Thiên Thần thử thăm dò, lòng riêng thì anh ta không hề hy vọng Bình An tiếp xúc chuyện công ty chút nào, tốt nhất vẫn cứ lệ thuộc vào anh ta giống như trước đây.

Lần này đến Thành phố S anh ta mới thật sự cảm nhận được một điều, nếu như không có Phương Hữu Lợi và hào quang của Bình An thì thật ra anh ta cũng không còn gì...

“Trước kia là trước kia, chẳng ai lớn lên mà không thay đổi cả, huống chi đây là công ty của ba tôi, nếu cái gì tôi cũng không hỏi đến thì coi sao được?” Bình An như cười như không nhìn anh ta, cô muốn xem xem lúc nào thì anh ta mới tiến vào vấn đề chính.

Mắt Lê Thiên Thần chột lóe, nói giống như đùa, “Chẳng lẽ về sau em định sẽ thừa kế Phương Thị, trở thành nữ doanh nhân thành đạt à?”

Bình An cười nhẹ, “Nữ doanh nhân thành đạt thì tôi không dám nghĩ, nhưng chắc chắn sẽ không làm sâu gạo cơm đến há mồm.”

“Đây chẳng phải là chí hướng trước kia của em đó sao?” Lê Thiên Thần cười nói thế nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng. Anh ta phát hiện mình thật sự càng ngày càng không hiểu Bình An, bắt đầu từ khi nào cô đã thay đổi và trở nên xa lạ như vậy, không những không lệ thuộc vào anh ta nữa mà thậm chí còn kháng cự mỗi khi anh ta đến gần. Nếu như Bình An không cần anh ta, cũng không thích anh ta nữa, Phương Hữu Lợi còn có thể coi anh ta như con rể tương lai để chỉ dẫn dắt hay sao?

Trong lòng Lê Thiên Thần đâm ra hốt hoảng, anh ta không muốn đột nhiên lại trở về hai bàn tay trắng. Bình An là của anh ta, chỉ có thể là của anh ta.

Bình An hờ hững quét mắt nhìn anh ta một cái, “Anh thật sự rất không hiểu tôi rồi.”

Lê Thiên Thần ngẩn ra, mở miệng còn muốn nói điều gì.

Bình An đã để ly thủy tinh xuống đứng lên, “Hình như anh còn có việc phải làm đúng không? Đi làm việc của anh đi, công việc quan trọng hơn, tối nay tự tôi đi tham gia dạ tiệc từ thiện được rồi.”

“Chuyện của anh phải đợi chú Phương trở lại mới có thể bàn được, chắc sợ là phải đợi lần sau rồi. Hay là để anh đưa em đến trung tâm thẩm mỹ chuẩn bị một chút nhé.” Lê Thiên Thần cũng đứng lên theo. Anh ta chỉ có thể ở đây hai ngày, hiện tại anh ta nghĩ phải làm sao thừa dịp hai ngày này mà xóa đi cảm giác xa lạ giữa Bình An và anh ta.

Nhất định là bởi vì anh ta không có ở bên cạnh cô quá lâu cho nên cô mới lãnh đạm với anh ta đấy thôi.

Vì Phương Hữu Lợi đã dặn nên Bình An không tiện cự tuyệt anh ta quá mức, “Tự tôi lái xe đi là được rồi.”

Lê Thiên Thần nhìn cô khẽ mỉm cười, “Vậy tối nay anh đến đón em cùng đi đến Đại Hoa Viên nhé?”

Dạ tiệc từ thiện tối nay được cử hành ở đại sảnh VIP của Đại Hoa Viên.

“Tùy anh.” Bình An nói mà cũng không quay đầu lại, đi ra.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Lãnh Đạm

Đã lâu rồi Bình An không gặp Trình Vận, định nhân lúc đến làm Spa ở dưới lầu của AOMI thì có thể gặp chị ấy một chút, nào ngờ Trình Vận vừa mới đi công tác nên vẫn không thể gặp mặt được.

Mặc dù hơi thất vọng nhưng Bình An vẫn chuẩn bị kỹ càng cho buổi tiệc tối nay, bởi đây là lần đầu tiên cô đại diện cho ba và Phương Thị tham gia trường hợp quan trọng, đối với cô mà nói thật sự có ý nghĩa rất to lớn.

Nhân viên trang điểm quần tóc của Bình An theo kiểu đơn giản, lộ ra chiếc cổ tinh tế trắng nõn của cô, kiểu tóc vừa gọn gàng vừa thoáng mà cũng không làm cho cô có vẻ người lớn, trên người mặc một bộ lễ phục Chanel màu đen hở lưng mới nhất, thân áo được thiết kế giản lược, gấu váy so le rất đặc sắc, nhìn tao nhã nhưng không kém phần quyến rũ, thích hợp với các cô gái trẻ tham yến hội.

Lê Thiên Thần đến đón Bình An lúc hơn 6 giờ một chút, nhìn thấy nét tao nhã lại không kém phần khêu gợi này của Bình An thì đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Bình thường Bình An chỉ xinh xắn như trẻ con, hiếm khi ăn mặc có gu quyến rũ như thế này, Lê Thiên Thần thấy sao không động lòng cho được?

“Bình An, đêm nay em thật xinh đẹp.” Anh ta si ngốc nhìn Bình An rồi đột nhiên tiến lên phía trước muốn cúi đầu hôn môi cô.

Bình An lùi mạnh về phía sau tránh nụ hôn của anh ta, sắc mặt lập tức lạnh xuống, thái độ kháng cự rất rõ ràng, “Cám ơn, chúng ta có thể đi được chưa?”

Lê Thiên Thần ngạc nhiên lẫn phần nộ nhìn cô, không âu yếm được nên trong mắt anh ta khó nén được nổi thất vọng, nhưng vì nhìn sắc mặt của Bình An như vậy nên anh ta không muốn làm gì thêm để chọc cho cô mất hứng, mở cửa xe trước ra, “Mời em.”

Bình An cũng không thèm nhìn anh ta, mở cửa xe sau ra ngồi vào ghế, xem Lê Thiên Thần là tài xế để sai khiến, “Lái xe đi.”

(Beta-er: chỗ này giải thích một chút, theo phép lịch sự, nếu đi 2 người, thường khi người đang lái xe là người lớn, người ngang hàng hoặc bạn bè hoặc muốn tôn trọng người ta thì người ngồi chung xe phải ngồi bên ghế phụ lái; còn nếu ngồi vào ghế sau thì ra về người chủ, người trên kẻ trước, nói chung là xem người đang lái xe là kẻ thấp kém hơn.)

Từ trước tới nay cô chưa từng tỏ ra lãnh đạm đến thế với anh ta, tay Lê Thiên Thần đang đặt ở cửa xe cứng lại, ánh mắt không thể tin nổi nhìn mặt của Bình An bên trong xe, chẳng lẽ cô thật sự không còn một chút cảm giác nào với hắn hay sao? Không lẽ cô đã quên hắn nhanh như vậy sao?

“Sao không lái xe đi?” Ánh mắt Bình An thản nhiên, trong mắt không hề có vẻ lưu luyến cùng ái mộ mà Lê Thiên Thần đã quen thấy.

Trong lòng Lê Thiên Thần giận dữ, tức giận vì Bình An thế mà lại dùng cái giọng đó để nói với anh ta, thật sự xem anh ta là tài xế để sai bảo đấy à? Nhưng giận thì giận, anh ta vẫn không nói gì, mặt giữ nụ cười ngồi vào ghế tài xế, khởi động xe, nhẹ nhàng chạy ra đường, lướt dưới những ngọn đèn mờ ảo trên đường phố.

“Cảnh đêm ở thành phố G thật sự rất đẹp, trước kia anh không biết, sau khi đến thành phố S mới cảm thấy nhớ vô cùng tất cả những thứ nơi đây.” Lê Thiên Thần không quay đầu nhìn Bình An, chỉ nhẹ nhàng ầm áp, ngữ điệu ái muội nói thế.

Bình An làm lơ những lời này, căn bản chẳng muốn quan tâm đến anh ta.

Lê Thiên Thần dường như cũng không thèm để ý đến vẻ lãnh đạm của Bình An chút nào, cứ tiếp tục nhẹ nhàng nói, “Bình An, nửa năm qua... em sống có vui không? Ha ha, nói đến cũng thật buồn cười, trước kia anh không hiểu là em quan trọng đến dường nào với anh. Sau khi đến thành phố S không có em ở bên cạnh mới thấy chuyện đó khó chịu đến bực nào. Bình An, em đã từng hứa với anh, chờ anh làm xong công ty chi nhánh thì sẽ cho anh thêm một cơ hội, em còn nhớ không?”

“Bình An, anh... trước kia anh không biết quý trọng em, là bởi anh ngu xuẩn, anh tự cho mình là đúng, anh yêu em, thật sự rất yêu.”

Lê Thiên Thần tiếp tục nói, “Anh biết, em đã rất thất vọng đối với anh, nhưng em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa để cho anh chứng minh tấm lòng của anh đối với em được không. Anh tuyệt đối sẽ không để cho em thương tâm nữa.”

Nghe phong cách tỏ tình ủy mị kiểu Quỳnh Dao này, trong lòng Bình An ớn lạnh từng cơn, chẳng lẽ người này nghĩ rằng chỉ bằng mấy câu nói nổi da gà đó của anh ta thì cô sẽ cảm động rồi quay lại yêu thương nhưng nhớ anh ta một lần nữa đấy à?

Lê Thiên Thần đợi thật lâu cũng không thấy Bình An phản ứng, nhin không được quay đầu nhìn cô, ai ngờ trên mặt cô không hề có vẻ vui sướng và cảm động như anh ta dự kiến mà chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hằm, “Nghiêm túc lái xe đi.”

Một người đàn ông tại thời điểm thất ý mà nói ra ba chữ anh yêu em thì có phải là thật sự yêu bạn đâu, mà chẳng qua là vì mất đi cảm giác an toàn nên mới vội vã muốn dùng đến ba chữ này để níu kéo lại. Anh ta chỉ yêu nhất là anh ta thôi.

Bình An hoàn toàn không cần câu nói này của Lê Thiên Thần. Kiếp trước, cho đến khi cô chết anh ta cũng chưa từng nói câu này lần nào với

cô, giờ mới thốt được câu này thì đáng tiếc, cô đã không còn tình yêu đối với Lê Thiên Thần nữa rồi, cho nên mặc kệ hẳn nói gì, rơi vào tai cô cũng chỉ là lời vô nghĩa mà thôi.

“Bình An...” Lê Thiên Thần chưa từ bỏ ý định, “Rốt cuộc em muốn anh phải làm gì? Em nói đi, chỉ cần em nói ra, anh sẽ đáp ứng em.”

“Tôi muốn anh đi chết, anh cũng đi sao?” Bình An cười ngọt ngào, nhìn không ra là nói thật hay đang nói đùa.

Lê Thiên Thần bị dọa đến hoảng sợ, xe lệch sang một bên đụng phải chiếc xe bên cạnh, may mắn đánh thẳng tay lái và thẳng gấp đúng lúc nên mới không gây ra đại họa, tài xế ở phía sau cũng vì thiếu chút nữa phát sinh tai nạn xe cô mà chửi ầm lên.

Bình An cũng bị phản ứng kịch liệt này của anh ta làm nhảy dựng, “Anh làm gì vậy, thật sự muốn tìm chết à.”

“Bình An, em nói đùa đúng không?” Lê Thiên Thần quay đầu lại nhìn Bình An, sắc mặt hơi trắng bệch.

“Anh thấy sao?” Bình An hừ nhẹ, khóe miệng cười nhẹ, mắt tràn ngập mỉa mai.

Lê Thiên Thần cười gượng vài tiếng, “Em thật sự là càng ngày càng thích nói đùa.”

Bình An cười cười, chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng Lê Thiên Thần không cách nào bình tĩnh lại được, không đúng, không đúng, anh ta nhìn sai rồi, ánh mắt mới vừa rồi của Bình An... là thật sự, không phải là nói đùa, cô thật sự muốn anh ta chết.

Nhưng cô từng yêu anh ta đến vậy, làm gì có chuyện cô muốn anh ta chết được chứ. Nhất định là cô đang nói đùa, trong lòng cô thật ra vẫn còn có anh ta.

Tự an ủi mình như vậy, Lê Thiên Thần lái xe đưa Bình An tới Đại Hoa Viên.

Đại sảnh khách quý của Đại Hoa Viên tràn đầy ánh sáng đủ màu sắc, ánh đèn rực rỡ, hào quang vàng sáng ngời làm toàn bộ đại sảnh phát ra thứ ánh sáng xa hoa lộng lẫy, đứng ở bên ngoài đại sảnh là những tiếp tân đáng người hoàn hảo, hướng dẫn từng vị khách đến vị trí đã được sắp đặt trước.

Bình An chìa thiệp mời cầm trong tay, cô nhân viên cười ngọt ngào, “Phương tiểu thư, mời sang bên này.”

Bên trong đại sảnh tổng cộng có mười lăm bàn, tuy nói là vị trí ngồi không có sắp xếp dựa theo thân phận, nhưng có thể ngồi ở hai bàn chính trên cùng đều là những người hết sức quan trọng của thành phố G.

Đi vào đại sảnh, Bình An cảm thấy không ít ánh mắt dừng trên người cô. Đêm nay cô vừa có vẻ cao nhã sang trọng, lại là cô gái trẻ tuổi nhất nơi này, bên cạnh là Lê Thiên Thần cũng tuấn tú cao to, trong mắt người khác đương nhiên là trai tài gái sắc. Lê Thiên Thần lại là trợ thủ đắc lực của Phương Hữu Lợi trước đây, người khác cho dù không biết thân phận của Bình An nhưng bởi có Lê Thiên Thần xuất hiện cùng với cô thì đương nhiên cũng đoán được.

Buổi tiệc từ thiện tối nay, trong mắt một số người, xem ra không chỉ là từ thiện.

Phương Hữu Lợi để cho con gái thay ông tham dự một trường hợp quan trọng như vậy, khác hẳn với thái độ bảo hộ con gái như đóa hoa trong nhà kính trước đây, mà cô con gái lại một mình đến dự cùng với một trợ lý,

xem ra Phương Bình An này cũng đáng để đến làm thân lắm, nói không chừng còn có thể moi được một chút tin tức bất ngờ nào đó.

Đây là ý tưởng cùng lúc xuất hiện ở trong lòng không ít người.

Bình An không biết ý tưởng trong lòng những người khác lúc này là gì, nhưng cô cũng không ngu, đây là lần đầu tiên cô một mình tham dự trường hợp quan trọng, không chỉ đại diện cho ba mà còn cho cả Phương Thị nữa. Tuy rằng trong lòng cô có hơi hồi hộp nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, vẫn thoải mái như trước, bước chân cũng không nhanh không chậm đi theo cô tiếp tân về phía bàn trên cùng.

Cho đến lúc này, trong lòng Lê Thiên Thần vô cùng sung sướng. Anh ta quang minh chính đại đi cùng Bình An tham dự một lễ tiệc long trọng như vậy, tất nhiên sẽ có rất nhiều người càng tin tưởng vào mối quan hệ giữa anh ta và Bình An. Như vậy rất tốt. Anh ta có thể lợi dụng sự hiểu lầm của người khác mà chậm rãi làm cho Bình An quen với sự tồn tại của anh ta một lần nữa.

Khi cô tiếp tân đưa hai người Bình An đến bàn tiệc bên trái, sự bình tĩnh của Bình An thiếu chút nữa thì tan rã.

Ông trời ạ, Nghiêm Túc cũng ở chỗ này?

Sấm chớp ùng ùng nổi lên, Bình An mới chợt nhớ tới lời mời của Nghiêm Túc trước đó.

Cô đã quên bég chuyện Nghiêm Túc mời cô làm bạn gái tham dự dạ tiệc từ thiện, cô chỉ lo buồn bực về việc mình phải tham gia cùng Lê Thiên Thần mà quên mất lời mời của Nghiêm Túc.

“Phương tiểu thư, xin mời.” Cô tiếp tân kéo ra chiếc ghế dựa bên cạnh Nghiêm Túc, ý bảo Bình An ngồi xuống.

Hãy biến cô thành đá đi, Bình An thầm nghĩ, còn đỡ hơn là phải giải thích cùng Nghiêm Túc nha.

Cô khẽ cắn môi dưới, chột dạ nhìn về phía Nghiêm Túc, chỉ thấy đôi mắt hoa đào của anh hơi híp lại, khóe miệng như ẩn như hiện ý cười, đáy mắt lại lộ ra một tia lãnh ý lạnh lạnh, ngón tay tao nhã thon dài nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, thanh âm rất nhỏ, nhưng nghe vào trong tai Bình An lại tựa như sấm sét.

Bình An chưa từng thấy một Nghiêm Túc có thể khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi như vậy, cô gần như muốn lập tức xoay người né ra.

“Bình An, sao không ngồi xuống?” Lê Thiên Thần nhìn thấy ánh mắt của Nghiêm Túc nhìn Bình An, trong lòng khó chịu một trận, lập tức liền tiến sát vào bên người Bình An, cúi đầu hỏi bên tai cô vô cùng thân thiết.

Đáy mắt của Nghiêm Túc hiện lên một chút tàn khốc, dùng ánh mắt sắc bén lạnh như băng nhìn về phía Lê Thiên Thần.

Rất nhanh, anh cong môi cười, khuôn mặt đẹp trai vì nụ cười này càng làm cho người ta động lòng không thôi, “Chắc không phải Phương tiểu thư không thích tôi ngồi chỗ này cho nên mới không muốn ngồi cùng chứ?”

Bình An thấy ánh mắt đặc ý của anh đang ra vẻ như cô sợ anh, trong lòng buồn bực, ngẩng cao cằm, tao nhã ngồi xuống vị trí bên cạnh Nghiêm Túc, “Nào dám ghét bỏ Nghiêm tổng tài chứ.” Khóe mắt lại nhin không được ngăm nhìn cô gái tóc vàng mắt xanh, dáng người nóng bỏng đang ngồi bên cạnh anh, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng bực bội.

Nghiêm Túc cười khẽ, thấp giọng lạnh lùng nói, “Không chê là được.”

Quen biết Nghiêm Túc lâu như vậy, anh trước giờ vẫn dịu dàng săn sóc cô, chưa bao giờ lãnh đạm lạnh lùng như thế, trong lòng Bình An hơi uất

ức, cô có phải cố ý cho anh leo cây đâu, hơn nữa anh cũng đâu có thiếu bạn gái, còn dám giận cô à?

Nghiêm Túc lạnh lùng nói một câu như thế xong liền quay đầu nói chuyện với cô gái bên cạnh, thái độ thân thiết ôn hòa, xem Bình An cứ như là không khí vậy.

Bình An khinh thường gầm gừ trong lòng, đúng là dê già đánh chết cái nết không chừa, còn nói thủ thân vì cô, xạo tới trời luôn. Cười, cười, cười gì chứ, nghĩ rằng có bộ mặt đẹp trai là có thể tùy tiện phóng điện sao? Không thấy xung quanh ai cũng đều bị anh câu hồn, ước gì lập tức nhảy phốc lên nuốt anh sao?

Trùng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú như ngọc kia của Nghiêm Túc, Bình An càng lúc càng bốc hỏa, đồ xấu xa, sẽ không bao giờ tin mấy câu hứa hẹn ma quỷ của anh nữa đâu.

Cô hoàn toàn quên luôn sự chột dạ ban đầu vì mình đã cho người ta leo cây trước.

Lúc này, tiệc tối đã sắp bắt đầu, Hứa lão đức cao vọng trọng đang đứng trên bục phát biểu.

“Các vị khách quý, đêm nay, chúng tôi tổ chức dạ tiệc từ thiện “Tình Yêu vĩnh cửu” để tuyên truyền giúp đỡ người nghèo, phát huy truyền thống đạo đức tốt đẹp sẻ chia với những người gặp khó khăn, phát huy mạnh mẽ sự nghiệp từ thiện của những người bạn, anh em sống chung cùng một xã hội... Nhờ vào tấm lòng của mọi người, nên mới có buổi tiệc hôm nay, mong mọi người ủng hộ và tham dự...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Ghen

Lúc thanh âm của Hứa lão vang lên, tất cả mọi người có mặt đều an tĩnh lại, Nghiêm Túc cũng thu lại nụ cười, sắc mặt lạnh lùng nhìn về hướng bực.

Mặc dù Bình An trong lòng không thoải mái, nhưng rất rõ ràng mục đích tối nay cô tới đây là gì, lại càng không tình nguyện thừa nhận là mình có để ý Nghiêm Túc nên quyết định coi anh như trong suốt, tập trung lực chú ý quan sát xem tối nay có những nhân vật nào tham gia buổi dạ hội này, người nào cô nên đến chào hỏi, ngó lơ những ánh mắt mà Nghiêm Túc thỉnh thoảng lại quăng về hướng cô.

Nghiêm Túc thấy thần sắc trên mặt cô như thường, chẳng quan tâm chút nào chuyện anh và người phụ nữ khác trò chuyện thân mật, trong lòng cô hoàn toàn không có anh nhiều như anh tưởng. Nghĩ đến điểm này, Nghiêm Túc càng cảm thấy Lê Thiên Thần đang ngồi bên cạnh cô đặc biệt chướng mắt, gương mặt tuấn tú lại âm trầm thêm vài phần.

Cũng là đàn ông, cũng đều động lòng với cô gái bên cạnh mình, Lê Thiên Thần sao lại không nhìn ra sự chú ý quá mức của Nghiêm Túc đối với Bình An cơ chứ. Từ lần đầu tiên thấy Nghiêm Túc và Bình An đứng chung với nhau là anh ta đã nhìn ra, người đàn ông cao cao tại thượng như chỉ tồn tại trong truyền thuyết này sẽ là uy hiếp lớn nhất của anh ta.

Sự tự tin vững chắc trước kia rằng Bình An trừ anh ta ra thì sẽ không động lòng với bất kỳ ai vào lúc này bất tri bất giác đã biến mất, anh ta bắt đầu cảm thấy nguy cơ đến gần, đặc biệt là không khí lẫn thái độ tối nay giữa Bình An và Nghiêm Túc, mặc dù hai người không nói chuyện với

nhau nhiều nhưng anh ta có thể cảm thấy giữa bọn họ có không khí mập mờ đang âm thầm chuyển động.

Không thể để cho Bình An quá gần gũi với Nghiêm Túc được! Lê Thiên Thần nghĩ thầm, Nghiêm Túc quá mạnh mẽ, mình không phải là đối thủ của anh ta.

Lê Thiên Thần bình thường cũng rất tự phụ, tạo cho người khác có cảm giác là anh ta rất thoải mái tự tin, nhưng khi đứng chung một chỗ cùng Nghiêm Túc thì sự khác biệt lập tức hiện ra rất rõ ràng. Khí chất tự tin của Lê Thiên Thần chỉ sau khi đã được Phương Hữu Lợi dìu dắt bồi dưỡng đủ kiểu mới có được, còn sự bình tĩnh thông dong của Nghiêm Túc là khí thế thật sự của người đứng đầu, là bẩm sinh. Lê Thiên Thần tựa như loại ngọc thạch thứ phẩm trải qua gia công, tuy được gọt giữa bóng bẩy đầy nhưng không thật tinh khiết, còn Nghiêm Túc lại là mỹ ngọc thượng đẳng, tự nhiên mà phát ra ánh sáng rực rỡ cao quý.

Cũng bởi vì chênh lệch giữa hai người quá rõ ràng, Lê Thiên Thần mới gấp gáp muốn ổn định quan hệ giữa anh ta và Bình An.

“Bình An, em có nhìn trúng cái gì hay không?” Lê Thiên Thần nghiêng đến gần Bình An, đuôi mắt quan sát thấy sắc mặt của Nghiêm Túc càng thêm âm trầm, nụ cười trên mặt anh ta càng thêm dẹt dẹt.

Trên sàn diễn đang có người mẫu trình diễn vật phẩm đấu giá từ thiện: một chén gốm màu thời Hậu Thanh, kêu giá đến hai triệu.

Bình An lắc đầu một cái, dạ hội vừa mới bắt đầu, cô chỉ cần im lặng ngắm nhìn là được rồi.

Lê Thiên Thần ân cần đưa nước trái cây cho cô, “Vây ăn một chút gì trước đi, vừa ăn vừa xem biểu diễn.”

Tối nay có không ít minh tinh ca sĩ trợ giúp việc tạo không khí, khán giả có thể vừa thưởng thức món ăn ngon, vừa xem tiết mục biểu diễn.

“Ừ.” Bình An lơ đãng đáp lời, sự chú ý bị bóng dáng ngồi cách hai ba bàn hấp dẫn.

Ôn Triệu Dung đó đúng không? Anh cũng là thanh niên tuổi trẻ tài cao của một công ty danh tiếng của Thành phố G nên việc xuất hiện tại nơi này không có gì là kỳ quái cả, nhưng không biết vì sao mà khi Bình An nhìn đến nụ cười công thức hóa trên mặt anh thì trong lòng có chút sầu não.

Đang nói chuyện với người bên cạnh, Ôn Triệu Dung dường như nhận thấy được tầm mắt của Bình An nên đưa mắt nhìn về hướng này, mặt hơi ngấn ra một lúc rồi mới nhìn Bình An gật đầu cười cười.

Bình An toét miệng cười với anh, giơ ly nước trái cây trong tay lên có ý chào.

Thấy cô chủ động chào hỏi cùng Ôn Triệu Dung, Nghiêm Túc nghiêng răng, đáy mắt khoác lên một tầng hàn băng.

Bình An quay đầu lại vừa đúng lúc nhìn thẳng vào đôi mắt đào hoa tối tăm đang nóng rực nhìn chằm chằm như muốn ăn sống nuốt tươi cô, cho dù cô có ngu ngơ đến mức nào cũng biết lúc này Nghiêm Túc đang tức giận, thật sự không nên chọc vào anh.

Anh đang giận cô đấy à? Bình An cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ép người quá mức đó của Nghiêm Túc.

Vừa đúng lúc này Lê Thiên Thần gấp thức ăn giúp cô, vì muốn che giấu tâm tình trong lòng nên cô cười nói cảm ơn anh ta.

Đây là lần đầu tiên trong hôm nay cô có vẻ mặt ôn hòa với Lê Thiên Thần nên khiến anh ta cao hứng như mở cờ trong bụng.

Bình An cúi đầu ăn đại hai ba miếng, mãi cho đến khi ánh mắt của Nghiêm Túc một lần nữa quay lại nhìn Thiên hậu đang biểu diễn trên sân khấu thì cô mới thở phào, ngồi thẳng người lên, chuẩn bị xem vòng bán đấu giá kế tiếp.

“Ngọc Như Ý này không tệ, Chú Phương thích sưu tập bạch ngọc, chắc sẽ thích cái Bạch Ngọc Như Ý này.” Trên sân khấu, khi nữ ca sĩ đang nổi tiếng hiện nay cầm viên ngọc to đi qua đi lại trình diễn cho mọi người xem, Lê Thiên Thần cúi đầu khẽ nói bên tai Bình An.

Phương Hữu Lợi thích sưu tập bạch ngọc là bởi vì khi Viên Lệ Hoa còn sống thích đồ trang sức bạch ngọc nhất.

Bình An lấy giá năm triệu mua được khối Ngọc Như Ý kia.

Hứa lão cố ý tới tận bàn để cảm tạ Bình An đã nhiệt tâm hỗ trợ cho việc từ thiện, làm tướng Lê Thiên Thần là bạn trai của Bình An nên cười ha hả nói, “Phương tiểu thư và Lê tiên sinh thật sự là một đôi trai tài gái sắc, đều là người có phúc khí, tương lai sự nghiệp rộng mở không giới hạn, thật là mừng thay cho Phương Chủ Tịch.”

Bình An nhú mày, đang muốn giải thích cô và Lê Thiên Thần không phải là dạng quan hệ nam nữ kiểu đó, thì Nghiêm Túc này giờ vẫn im lặng ngồi cạnh bên đã lạnh lùng mở miệng, “Hứa lão học được thuật xem tướng lúc nào thế, hay là cũng giúp tôi xem thử xem khi nào thì mới có thể kết hôn sinh con đây?”

“Nghiêm tổng tài trên lão già như tôi rồi, cậu muốn cưới vợ sinh con lúc nào mà chẳng được, còn sợ không có cơ hội sao?” Hứa lão cười ha ha nói vậy.

Lập tức, tiêu điểm đang đặt vào Bình An liền bị Nghiêm Túc làm mờ nhạt đi.

Đi theo Hứa lão, người phụ trách buổi đấu giá từ thiện hôm nay cũng hỏi Bình An vì sao đêm nay Phương Hữu Lợi không đến tham gia, Bình An thoải mái trả lời, “Chi nhánh công ty vừa lúc có một hội nghị khẩn cấp cần có mặt nên ba tôi không thể tới tham gia ở đây, ba tôi cũng cảm thấy thật đáng tiếc.”

“Phương tiểu thư có thể tham dự dạ tiệc từ thiện của chúng tôi, chúng tôi cũng cảm thấy hết sức vinh dự, sau này Phương tiểu thư cũng sẽ phát triển vào mảng thương nghiệp sao?” Ai cũng có lòng hóng chuyện bên lề cả, tối nay có rất nhiều người muốn hỏi về vấn đề này, người thừa kế tương lai của Phương thị vĩnh viễn là một đề tài nóng bỏng.

Bình An mỉm cười, “Tôi đương nhiên hy vọng có thể giống như ba tôi, cũng có một sự nghiệp riêng.” Đáp án mặc dù không rõ ràng nhưng đã tiết lộ đủ thông tin.

Người hỏi dường như thấy đáp án như vậy chưa đủ còn muốn tiếp tục hỏi nữa, đáng tiếc Hứa lão đã muốn đi cảm tạ vị khách kế tiếp, anh ta không thể làm gì khác hơn là nén nhịn gật đầu chào Bình An, theo Hứa lão rời khỏi bàn này.

Sắc mặt Lê Thiên Thần trở nên hơi khó coi, anh ta đột nhiên cảm thấy thứ mà anh ta vốn nghĩ là lấy được dễ như trở bàn tay đang dần dần mất đi.

Bình An hơi đầu mà đi để ý xem sắc mặt của anh ta thế nào, ngồi xuống, mới vừa chỉnh xong làn váy muốn để tay lên trên thì tay phải đã bị một bàn tay lớn nắm lấy.

Cảm giác thô ráp và nóng rực truyền từ bàn tay cô lan tràn đến tận đầu trái tim cô, cô cố giãy tay một chút, bàn tay kia lại càng cầm tay cô chặt hơn.

Khốn kiếp! Cô trừng mắt nhìn Nghiêm Túc đang chuyện trò vui vẻ với khách ngồi cùng bàn, mũi chân không nhịn được đá vào bắp chân anh một

cái.

Khóe miệng của Nghiêm Túc khẽ cong, mím cười liếc cô một cái, trong mắt hoàn toàn mang ý cảnh cáo.

Bàn của họ tổng cộng có tám người, trừ cô và Lê Thiên Thần, Nghiêm Túc và bạn gái anh, còn có bốn vị lãnh đạo trong thành phố. Lúc này, Nghiêm Túc đang cùng bàn luận với họ về việc xây dựng một xã hội hài hòa, các lý tưởng của cuộc sống.

Không ai biết động tác dưới gầm bàn của anh.

Không giãy thoát được tay của anh, lại thấy anh vừa nắm tay cô không buông vừa dùng tiếng Pháp nói đùa cùng bạn gái, một tâm chia đôi ba chỗ, Bình An tức đỏ mặt.

Nghiêm Túc thấy dáng vẻ này của cô thì lòng mềm nhũn, nhưng cơn tức vì bị cho leo cây chiều nay vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, nên chỉ dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô.

Bình An thật sự muốn kéo tay anh qua hung hăng cắn một cái, nhưng trong trường hợp như thế này, cô làm sao có thể làm một cử chỉ thiếu lễ độ vậy được, nghĩ nghĩ một chút liền quyết định kiểm soát thoát khỏi bàn tay ma quái này, “Xin lỗi, tôi muốn...”

Lời còn chưa nói hết, toàn bộ đèn trong đại sảnh đã tối xuống, chỉ còn sân khấu được chiếu sáng bằng ánh sáng xanh.

Dạ tiệc đã đến hồi cuối, cũng là đến tiết mục đỉnh cuối cùng, Bình An đành phải lần nữa ngồi xuống, mặc cho Nghiêm Túc tiếp tục nắm tay cô.

Khi nhà thiết kế trang sức cấp quốc tế nâng trong tay món trang sức do tự anh ta thiết kế xuất hiện trên sân khấu thì toàn trường yên lặng như tờ.

Người chủ trì giới thiệu, đó là vòng cổ kim cương màu xanh da trời, được thiết kế theo dáng hoa bồ công anh tượng trưng cho “Tình yêu vĩnh cửu”, qua hơn ngàn giờ thủ công tỉ mỉ cắt gọt, trên trăm viên kim cương thiên nhiên tuyệt đẹp được khảm vào sợi dây bạch kim uốn lượn uyển chuyển, tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ như đám mây bông bồng bênh trên bầu trời xanh thẳm.

Không ai mà không thích kim cương, trong dạ tiệc này, không có bất kỳ người nào có thể chống đỡ được lực hấp dẫn của chiếc vòng cổ kim cương độc nhất vô nhị trên toàn thế giới này.

Bình An đương nhiên cũng bị hấp dẫn, mặc dù cô cũng không quá mê muội những thứ xa xỉ phẩm này.

Giờ phút này, dạ tiệc từ thiện đã đến lúc sôi động nhất, điều này cũng tượng trưng cho việc chiếc vòng cổ kim cương “Tình yêu vĩnh cửu” được đẩy giá đến tận trời.

“Năm triệu.”

“Tám triệu.”

“Hai mươi triệu.”

Khi có người thét lên con số 20 triệu thì toàn sảnh yên lặng như tờ, không ai còn dám đẩy thêm giá nữa rồi.

“Ba mươi triệu.” Nghiêm Túc vẫn không buông tay Bình An ra, vẻ mặt tự nhiên hô lên một cái giá trên trời, toàn đại sảnh ồ lên xôn xao.

Bình An cũng trợn tròn mắt nhìn anh, người đàn ông này có tiền nhưng không có chỗ tiêu à?

Hứa lão tự mình tới đây đa tạ Nghiêm Túc, tiệc từ thiện tối nay vô cùng thành công và viên mãn.

Nghiêm Túc cúi đầu nói gì đó với cô bạn gái hấp dẫn nóng bỏng khiến cô ấy che miệng cười không ngừng, ánh mắt còn thậm thụt liếc nhìn mặt Bình An.

Ngực Bình An nghẹn lại, càng dùng sức muốn giãy thoát khỏi tay Nghiêm Túc.

Có người ngồi cùng bàn cười hỏi Nghiêm Túc, “Nghiêm tổng tài bỏ ra số tiền lớn đến thế mua vòng cổ kim cương chắc là vì muốn chiếm được một tiếng cười của mỹ nhân phải không?” Ánh mắt mập mờ nhìn cô gái hấp dẫn bên cạnh anh.

Nghiêm Túc cười ha hả, “Dĩ nhiên là muốn tặng cho bạn gái.” Nói xong, rất tự nhiên buông lỏng tay Bình An ra.

Độ ẩm nơi tay biến mất, trái tim Bình An dội lên một nỗi mất mát, trong lòng có cảm giác chua chát, đột nhiên cảm thấy phải đi ra ngoài để hít thở khí trời.

“Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút.” Cô cười nói một tiếng cùng tân khách ngồi chung bàn, đứng lên.

“Anh đi với em.” Lê Thiên Thần lập tức nói.

“Tôi muốn một mình ra ngoài hóng mát một chút.” Bình An nhỏ giọng cự tuyệt anh ta đi cùng.

Bình An ra khỏi đại sảnh, đi tới vườn hoa lộ thiên để hít thở khí trời, những vì sao lấp lánh giăng đầy trời, đáng tiếc, cô lại chẳng có một chút tâm tình nào để thưởng thức chúng cả.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Được Đền Bù Mong Muốn

Như đã hứa nhé.

Cô không phải là một cô gái mới lớn mới nếm thử tình yêu lần đầu, nhưng hôm nay khi phải hứng chịu thái độ lãnh đạm của Nghiêm Túc đối với mình thì trong lòng cô khó chịu, nhìn thấy anh nói cười với cô gái khác thì bụng lại rất ghen tuông, bởi thế, cô rất rõ ràng rằng mình đã động tâm với Nghiêm Túc.

Cô còn chưa đuổi được Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị ra khỏi Phương Thị, còn chưa trở nên mạnh mẽ, vẫn chưa có năng lực bảo hộ ba và Phương Thị, cũng vẫn chưa làm được thành tích gì để cho ban giám đốc tán thành và cảm thấy tương lai cô có đủ năng lực để quản lý công ty... Cô còn rất nhiều việc vẫn chưa làm được, sao có thể lại bị cuốn vào vòng xoáy tình yêu một lần nữa chứ?

Đầu óc cô lúc này không thể dùng để yêu đương, mà là muốn học để mình trở nên càng mạnh mẽ hơn, cô không muốn giống như kiếp trước, chỉ có thể làm một con sâu gạo dựa vào người khác để sinh tồn.

Nhưng khi nhìn thấy Nghiêm Túc đi cùng người khác, cô lại rất khó chịu, khó chịu vô cùng.

Bình An thở phì phì tung một nắm đấm lên không trung, tưởng tượng là đang đánh vào gương mặt đẹp trai quyến rũ bất phàm kia của Nghiêm Túc. Đồ xấu xa phong lưu thành tánh!

Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng cười khẽ trầm thấp, thanh âm ấm áp khêu gợi vang lên ở bên tai cô, “Ngay cả không khí cũng đặc tội với em sao? Hay muốn luyện võ vậy?”

Lời này vừa mới nói xong, Bình An đã bị kéo vào trong một lồng ngực dày rộng rắn chắc, cô vội vàng quay đầu trông người mới tới, “Mắc mớ gì đến anh, buông!”

Người mới tới đương nhiên là Nghiêm Túc cũng đang mang tâm tình vô cùng khó chịu, khuôn mặt tuấn tú của anh tuy rằng còn mang theo ý cười, nhưng đôi mắt lại tối tăm lạnh lẽo, từ trong đôi mắt tối đen toát ra hai luồng lửa giận.

“Em nghĩ rằng anh còn có thể buông em ra sao?” Giọng Nghiêm Túc lạnh lẽo, càng dùng sức ôm cô chặt hơn, ánh mắt kia giống như muốn nuốt chửng cô.

Tim Bình An đập dồn dập, thế này mới thấy Nghiêm Túc không giống như ngày thường, anh chính là một con báo chuyên săn mồi đã bị chọc giận, đang chuẩn bị bộc phát sức mạnh ẩn chứa đã lâu để xuống tay với con mồi của mình, cô lại bất hạnh chính là con mồi không chống cự nổi anh.

“Anh muốn gì đây?” Cô cảnh giác quan sát anh, cố nén nỗi hồi hộp sợ hãi trong lòng.

Nghiêm Túc cười khẽ, một tay vòng thắt lưng của cô, một tay dịu dàng nâng cằm của cô lên, thanh âm khàn đặc mang theo một hơi thở nguy hiểm, “Bình An, cái mà em gọi là có việc không thể giúp anh tham dự tiệc từ thiện tối nay là vì Lê Thiên Thần, hừm?”

Lê Thiên Thần cái đầu ấy, cô có thể vì hấn ta mà cho Nghiêm Túc leo cây ư, nghĩ là nghĩ vậy nhưng nhớ đến cái tên đang đứng bên cạnh cũng có bạn gái đi cùng đấy thôi, cô ghen tức hừ hừ, “Anh không phải cũng rất hưởng thụ sao?”

“Em còn quan tâm à?” Nghiêm Túc cười lạnh hỏi.

“Lý do là gì cũng không liên quan đến anh.” Bình An quát cường kêu lên.

Ánh mắt Nghiêm Túc lạnh lùng, ngón tay đang nâng cằm cô bắt đầu dùng sức bóp lại, nhanh chóng cúi đầu hôn đè lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, nụ hôn mang theo ý định trừng phạt ngang ngược mút lấy cánh môi của cô, không cho cô một chút không gian nào để có thể giãy dụa hay thở dốc.

Khi đôi môi nóng rực ẩm ướt mềm mại của Nghiêm Túc áp lên môi cô, đầu Bình An nháy mắt trống rỗng, chẳng còn cảm giác gì đối với tất cả mọi chuyện chung quanh, như chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của cô và của anh, chỉ ngửi thấy hương vị nam tính tràn ngập trên người anh, chỉ cảm nhận được phần nộ của anh...

Đôi môi nóng rực của anh ấn dẫu sự cuồng bạo tức giận gắt gao ép hôn cô, hôn đến khi môi cô phát đau, đầu lưỡi ướt của anh thô bạo liếm mút cánh môi của cô, càng hôn càng sâu...

Bình An hầu như không thở nổi, rõ ràng cô không phải là cô gái ngây thơ chẳng biết gì, thế mà khi nhận nụ hôn của anh thì tim lại đập thành thịch và hoảng hốt như vậy.

Vì này giờ vẫn nhón chân nên cô dần dần đứng không vững, tránh không khỏi nụ hôn tinh tế bức người của anh. Vì không thở nổi, cô chỉ có thể đem hai tay để ở bờ vai của anh, lắc lắc đầu muốn né tránh.

Nghiêm Túc nâng tay đè lại cái gáy của cô, không cho cô lộn xộn. Anh vốn chỉ muốn nho nhỏ trừng phạt cô một chút, nhưng vừa đụng tới đôi môi mềm mại của cô, anh liền khắc chế không được dục vọng trong lòng, anh muốn cô càng nhiều hơn.

Hương vị cảm giác của cô tuyệt như thế, lại ngọt ngào đến như thế...

“Nghiêm Túc...” Bình An cuối cùng cũng bình tĩnh lại được, cô thừa lúc động tác của anh dần dần nhẹ nhàng xuống, tìm được một cơ hội để thờ dõc. Nơi này là hoa viên của khách sạn, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi qua đi lại, bọn họ cứ như vậy ở trong này... nhất định sẽ bị nhìn thấy. Cô không muốn mình trở thành đối tượng xì căng đan tiếp theo của anh.

Nghiêm Túc sao mà chịu buông cô ra cho được, thừa dịp cô mở ra hàm răng, đầu lưỡi linh hoạt liền tiến quân thần tốc, quấn lấy phần lưỡi của cô cùng triền miên, hô hấp dần dần trở nên hỗn hển.

Bình An bị hôn đến môi lưỡi đều đau, lại cảm giác được hạ thân nóng bỏng của Nghiêm Túc dán sát vào bụng nóng rực, trong lòng hết hoảng, giãy dụa càng mạnh.

“Đừng nhúc nhích.” Thanh âm của Nghiêm Túc khàn khàn gợi cảm, hơi thở hỗn hển nóng rực phun ở trên mặt cô.

“Nơi này là chỗ công cộng.” Bình An ửng hồng hai má, đôi môi vừa đỏ vừa sưng, mềm mại ướt át.

Nghiêm Túc đè lại thắt lưng của cô, kéo cô vào vật sưng căng phồng của anh, cọ cọ, “Em nghĩ rằng anh còn để ý đây là đâu sao?”

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Bình An cắn cắn môi, vừa thẹn vừa giận kêu lên.

“Có thật em vì Lê Thiên Thần nên mới cự tuyệt anh không?” Nghiêm Túc thấy cô cũng không phải thực sự kháng cự thì trong lòng có chút vui sướng, nhưng vẫn rất để bụng chuyện tối nay cô đến dự tiệc cùng Lê Thiên Thần.

Tâm tình Bình An lúc này thật phức tạp, cô kháng cự không được nên đã động lòng với Nghiêm Túc, nhưng vì oán hận của kiếp trước nên hiện tại cô không có cách nào thản nhiên đón nhận đoạn tình cảm mới này. Thật ra cô cũng rõ ràng, nếu cô tiếp nhận Nghiêm Túc thì chuyện đối phó với Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị sẽ dễ dàng rất nhiều, nhưng nếu làm thế thì dường như hơi không công bằng đối với Nghiêm Túc...

“Trả lời anh.” Nghiêm Túc nhìn thấy dáng vẻ do dự của cô, sắc mặt lại trầm xuống.

Bình An thôi không giãy dụa nữa, để mặc anh ôm cô vào ngực, thấp giọng nói, “Lúc anh gọi điện thoại cho em, em còn không biết Lê Thiên Thần đã trở về tổng công ty...”

“Vậy sao lại cùng hẳn tới tham gia tiệc tối?” Cảm giác được cô đã thuận theo và đón nhận, lại nghe giọng cô hờn dỗi giống như đang làm nũng, cơn tức trong lòng của Nghiêm Túc mất hơn phân nửa.

Ôm ấp của anh thật sự rất ấm áp, hoàn toàn không giống như của Lê Thiên Thần. Tuy rằng cảm giác của cô khi sống chung với Lê Thiên Thần kiếp trước đã trở nên mơ hồ, nhưng cô biết, Nghiêm Túc và Lê Thiên Thần không giống nhau.

Có lẽ, cô thật sự không cần phải một mình đối mặt, cứ để cho Nghiêm Túc giúp cô cũng có sao, chỉ cần có thể báo thù là được.

“Khi đó tâm tình thật sự không tốt nên không muốn tham gia tiệc tối, nhưng chi nhánh công ty có chút chuyện, ba em không thể không đến đó, đành phải để em tham gia thay ông. Khéo làm sao Lê Thiên Thần cũng đang ở đó, ba em mới bảo em đi cùng anh ta.” Bình An tìm trong ngực anh một vị trí thoải mái, ấm ức oán giận, “Em cũng đâu có muốn đi với anh ta, anh thì ngược lại á, bên người rõ ràng đã có bạn gái gọi cảm như nữ thần,

còn dám làm mặt lạnh với người ta...” Giọng nói đầy mùi dấm, ngón tay nhịn không được dùng sức đâm đâm vào ngực Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nghe được lời này của cô, cảm xúc lập tức trở nên tốt vô cùng, cầm lấy tay cô hôn một cái, hỏi bằng giọng ái muội, “Cho nên, em ghen?”

“Ghen thì sao? Anh cũng không phải thế sao, cũng tức chết kìa, nhìn thấy em đến cùng với Lê Thiên Thần, ngay cả nói chuyện với em cũng không thèm.” Bình An trừng mắt liếc nhìn hằm, không khác gì nữ vương kiêu ngạo hất cao cằm.

Nghiêm Túc ngượng ngùng thừa nhận lúc ấy trong lòng anh cũng ghen muốn chết, nghĩ rằng cô thích Lê Thiên Thần mới cự tuyệt lời mời của anh, cúi đầu hôn lên môi cô mấy cái, “Giữa trưa vì sao không vui vậy?”

Ánh mắt Bình An chợt lóe, cúi đầu, cảm xúc lập tức lại hạ xuống. Thật ra cô còn hơi do dự, bây giờ cô đã thừa nhận mình động lòng với Nghiêm Túc, nhưng mà muốn ở bên cạnh anh hay không là hai việc khác nhau.

Không ở bên nhau, vậy tất cả ân oán trước kia của cô sẽ không liên quan gì đến anh. Nhưng nếu lựa chọn ở bên anh, vậy kế hoạch trả thù Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị của cô sẽ không thể gạt được anh, anh rất khôn khéo và quá lợi hại, với tính cách của Nghiêm Túc, nếu biết việc cô hận Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, cho dù không có nguyên nhân, anh cũng sẽ giúp cô đối phó bọn họ. Nhưng hận thù của cô, cô muốn tự mình kết thúc.

A đúng rồi, nếu cô chọn ở bên anh, vậy thì Lê Thiên Thần sẽ không ngây thơ cho rằng hằm còn có cơ hội trở thành con rể của Phương gia, ba cũng sẽ không lại tiếp tục âm thầm tạo cơ hội cho bọn họ, người khác cũng sẽ không tiếp tục nghĩ lầm Phương Bình An cô không có Lê Thiên Thần thì sống không nổi.

Quan trọng nhất là thái độ của những người bên thành phố S hiện đang quan sát dè chừng và có chút kiêng kỵ đối với Lê Thiên Thần... sẽ không tiếp tục nương tay mà bị Lê Thiên Thần kiểm chế khắp nơi.

Tìm đại một người đàn ông nào đó làm người yêu của mình, người khác chắc chắn sẽ không tin, nhưng nếu đối tượng là Nghiêm Túc... Ai sẽ hoài nghi? Ai dám hoài nghi?

Đợi hoài không thấy Bình An trả lời, trái tim Nghiêm Túc căng thẳng, anh nâng mặt cô lên nghiêm túc nhìn cô, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy em?”

Đáy lòng của Bình An có một dòng nước ấm chảy xuôi qua, thật sự từ trong tim mà nhận định, Nghiêm Túc đối với cô vô cùng tốt, từ sau khi anh nói muốn theo đuổi cô thì thật sự không hề có bất kỳ tin đồn gì với ai, đối với cô cũng thực sự bao dung chiều chuộng, một người đàn ông như vậy... nếu bỏ qua, có lẽ sẽ không tìm được người thứ hai.

“Chỉ là đột nhiên em hiểu rõ được một sự thật, trong lòng rất khó chịu, hận mình quá ngu dốt mới có thể bị người khác lừa.” Cô nói chỉ phân nửa sự thật, nhưng cảm xúc lại biểu lộ chân thật.

Cô hận Lê Thiên Thần và Đỗ Hiểu Mị kiếp trước đã hại chết ba, mà nếu không phải do cô ngu xuẩn thì bọn họ làm gì có cơ hội nào để tiếp cận ba đâu? Nói đến cùng đều là tại cô vô dụng...

Nghiêm Túc lập tức nghĩ đến trước kia có lời đồn đại rằng cô mê luyện Lê Thiên Thần, nên nghĩ là Lê Thiên Thần trước đây đã làm chuyện gì đó thật có lỗi với cô, “Đừng buồn, về sau có anh ở bên cạnh em, còn ai dám khi dễ em?”

Lê Thiên Thần không biết quý trọng cô là hãn ngu xuẩn, nhưng may nhờ hãn ngu xuẩn nên mới khiến cho Bình An không hề còn mê luyện hãn nữa, anh mới có cơ hội có được cô.

“Người khác không dám khi dễ em, nhưng không phải anh đang khi dễ em sao?” Có một số việc chỉ nên nhắc lướt qua thôi là đủ, không thể nói hết ra, Nghiêm Túc là một người rất khôn khéo và sâu sắc, nói nhiều quá ngược lại sẽ làm cho anh hoài nghi.

“Anh cũng chỉ khi dễ em thôi.” Nghiêm Túc cúi đầu khẽ cười, hôn trên mặt cô một cái.

Bình An còn muốn kháng nghị nhưng cảm thấy cổ chợt lạnh, cúi đầu thì thấy Nghiêm Túc đang đeo một chuỗi vòng cổ kim cương màu lam vào trên cổ cô.

Đây là vòng cổ kim cương “Tình yêu vĩnh cửu” anh mới mua đây mà?

“Vòng cổ này không phải là anh muốn tặng cho người yêu sao?” Bình An nhớ tới câu tuyên ngôn ái muội mập mờ kia của anh, chu môi rầu rĩ không vui hỏi.

Nghiêm Túc nhìn vẻ mặt đáng yêu sinh động của cô, lòng trở nên mềm mại hẳn, “Không phải là tặng cho em sao?”

“Ai muốn làm người yêu anh chứ.” Khóe miệng Bình An cong lên, khóe mắt tràn ra ý cười ngọt ngào.

“Nếu em muốn làm vợ của anh, anh cũng vô cùng nguyện ý.” Thanh âm của Nghiêm Túc ngậm nga nói nhỏ ở bên tai cô.

Bình An liếc xéo anh một cái, “Đi vào thôi.”

Cũng không có tháo vòng cổ xuống trả lại cho Nghiêm Túc.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Không Biết Tự Lượng Sức Mình

Nhìn bóng dáng yếu điệu của cô đi phía trước, Nghiêm Túc sờ sờ đôi môi vì hôn mà căng mọng của mình, vẫn còn khát cầu không dứt đối với xúc cảm mềm mại đó của cô, nếu sớm biết rằng hương vị của cô ngon ngọt như vậy chắc anh đã không nhẫn nại lâu đến thế.

Nhưng hôm nay có thể làm cho cô nhóc này biểu lộ trái tim mình, thừa nhận cô đang ghen vì anh, thì những nỗi phiền muộn và lửa giận vốn bị đè nén trước giờ của anh thật sự đã biến mất chẳng còn chút nào.

Nghĩ đến việc từ nay về sau không cần đè nén tình cảm mình và có thể cùng cô chính thức ở bên nhau, Nghiêm Túc càng nghĩ càng hài lòng, nụ cười trong mắt cũng tràn đầy, nếp nhăn trên khóe miệng khi cười càng lúc càng rộng, đâu còn dáng vẻ tàn nhẫn độc ác khi đối phó trên thương trường mà ai ai cũng đều kiêng kỵ? Nếu đối thủ mà nhìn thấy vẻ mặt cười ngây ngô của anh lúc này có thể bị hù dọa đến phát bệnh tim cũng không chừng, có khi còn tưởng rằng anh lại đang muốn ra tay ngoạn độc để đối phó đối thủ của mình.

Bình An không nhìn thấy vẻ mặt cười ngây ngô hiếm có này của Nghiêm đại BOSS, đến lúc cô quay đầu lại thì Nghiêm Túc đã khôi phục bình thường, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, không nhanh không chậm đi đến.

Người này dù đang mặt lạnh hay mang theo nụ cười nhẹ nhàng cũng khó giấu được khí thế vương giả tỏa ra từ người anh, mà ông Trời càng không công bình một điều, người đàn ông này ngoại trừ năng lực cường thế ra,

ngay cả tướng tá dáng vóc cũng đẹp như thế. Cô không phủ nhận mình động lòng với anh một phần cũng bởi vì anh đẹp trai...

Thấy ánh mắt mờ sương của cô đang nhìn mình, mặt mày Nghiêm Túc hớn hở, không nhịn được ôm cô vào trong ngực, cúi đầu trên cổ cô hít một hơi, ngửi được hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng khoan khoái của cô, trong lòng cảm thấy một nỗi thỏa mãn chưa từng có, còn cao hứng hơn cả khi anh vừa bàn được một hợp đồng lớn, “Sau này cách xa Lê Thiên Thần một chút, anh ta không có ý tốt đối với em đâu.”

Giọng điệu này thật chua, Bình An nghe mà trong lòng cũng rất hưởng thụ, “Anh cũng đâu có ý tốt với em, có phải em cũng nên tránh xa anh ra một chút không?”

Nghiêm Túc ngắt chóp mũi của cô, cứng chiều nói, “Anh ta sao so với anh được, em là người yêu của anh.”

Bình An cắn ngón tay của anh một cái, “Ai đồng ý làm người yêu của anh hồi nào?”

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác tê tê đau đau, Nghiêm Túc nhớ tới nụ hôn vừa rồi vẫn chưa làm anh thỏa mãn, cả người đều nóng lên, đang muốn kéo cô đến một góc để thân mật tình tự thật lâu.

“Bình An.” Bóng Lê Thiên Thần xuất hiện ở khúc quanh trước mặt, cắt đứt suy nghĩ không chính đáng trong đầu Nghiêm Túc.

Bình An còn đang bị Nghiêm Túc ôm vào ngực, nghe thấy giọng của Lê Thiên Thần thì liền theo phản xạ muốn đẩy Nghiêm Túc ra, nhưng như thế càng làm cho cô bị ôm chặt hơn. Cô cau mày ngẩng đầu, Nghiêm Túc cúi đầu nhìn cô chăm chăm, rõ ràng có vẻ không vui.

Cô cảm thấy buồn cười, Nghiêm Túc này, tham muốn chiếm hữu quá lớn rồi nha, cô chỉ mới hơi biểu lộ tâm ý chút thôi là anh đã coi cô hoàn toàn là

người của anh rồi, đem Lê Thiên Thần trở thành kẻ địch.

Lê Thiên Thần nhìn thấy Bình An bị Nghiêm Túc mạnh mẽ ôm vào trong ngực thì trong lòng bốc lên một chuỗi lửa giận, tăng nhanh bước chân đi tới trước mặt bọn họ, sẵn giọng kêu lên, “Nghiêm Túc, buông cô ấy ra.”

Nghiêm Túc càng ôm Bình An chặt hơn, mắt nghênh liếc Lê Thiên Thần, vẻ mặt lộ rõ ý “liên quan gì đến anh?”, giọng lạnh lạnh nói, “Tôi với người yêu tôi thân thiết, anh xen vào làm gì?”

Người yêu? Lê Thiên Thần ngạc nhiên sửng sờ, mới một thoáng không chú ý mà Bình An đã trở thành người yêu của Nghiêm Túc rồi sao? “Nghiêm Túc, anh đừng có nói hươu nói vượn, Bình An là người yêu của anh hồi nào.”

“Nhìn tôi giống như đang nói hươu nói vượn sao?” Nghiêm Túc cười lạnh, không phải anh kênh kiệu xem thường người khác, cho dù không phải là vì Bình An thì anh cũng không thương thức nổi Lê Thiên Thần, người này chính là một kẻ nguy quân tử điển hình.

Mặt Lê Thiên Thần liền biến sắc, mắt nhìn về phía Bình An.

Dáng vẻ cô hiện giờ chẳng có một chút ý định phản bác nào mà đẩy về tín nhiệm khi được Nghiêm Túc ôm vào trong lòng, mặc dù đang bấu môi ra vẻ rất mất hứng, nhưng đáy mắt đầy ngọt ngào của cô như muốn đắm bị thương ánh mắt của Lê Thiên Thần. Anh ta đột nhiên cảm thấy trái tim của mình giống như bị dao cùn hung hăng cắt mấy cái làm máu tươi chảy ròng ròng, đau đến mức anh ta nói không ra lời.

“Bình An.” Anh ta khàn giọng cầu xin, trong tiềm thức không thể nào chấp nhận nổi việc Bình An sẽ rời khỏi anh ta, thành người yêu của người khác.

Sở dĩ Bình An nguyện ý tiếp nhận Nghiêm Túc vào lúc này một phần rất lớn là vì muốn cho Lê Thiên Thần tuyệt vọng. Cô đã không còn một chút cảm giác nào với anh ta, thậm chí khinh thường, không muốn có thêm bất kỳ một lời đồn đại nào dính với anh ta nữa, đừng nói chi đến việc trở về bên cạnh anh ta! Cô nhẹ nhàng đẩy Nghiêm Túc ra, nhưng cũng không có đi về phía Lê Thiên Thần mà là đứng bên cạnh Nghiêm Túc, đưa tay khoác cánh tay anh, cố làm vẻ ngây thơ, “Anh Thiên Thần, em đã có người em yêu, chẳng lẽ anh không vui sao? Trước kia chẳng phải anh lúc nào cũng bảo em nên tìm một người đàn ông khác để kết bạn sao?”

Trước kia, đối với sự quẩn quýt si mê của cô, Lê Thiên Thần không thể kiên nhẫn nổi nên đã bảo cô nên đi giao lưu với những chàng trai khác, nói rằng cô chưa hiểu gì về tình yêu, anh ta muốn cô đi tìm người khác để làm vật thí nghiệm mà học hỏi, chứ anh ta không muốn dạy dỗ cô. Đến cuối cùng, khi anh ta chấp nhận cô, bài học mà anh ta dạy cô lại là sự giáo dục tàn nhẫn nhất để cô trưởng thành trong địa ngục.

“Anh không phải nói thật, đó chẳng qua là nói đùa thôi.” Lê Thiên Thần giải thích bằng một giọng thô ráp. Anh ta chỉ muốn chứng minh ở trong cảm nhận của cô anh ta là độc nhất nên mới có thể nói ra những lời đó, chứ thật ra là anh ta muốn nghe thấy cô khẩn trương cam đoan cô chỉ thương một mình anh ta.

Cô gái một năm trước rõ ràng còn tò tò đi theo sau lưng anh ta, nói thương anh ta, giờ đã thay lòng đi yêu người khác? Anh ta không tin, đây không phải là sự thật, nhất định là cô đang cố ý chọc giận anh ta nên mới làm như vậy.

Bình An bật cười, “Không phải chuyện gì cũng có thể đùa giỡn.”

Lê Thiên Thần lắc lắc đầu, cố chấp cho rằng Bình An không phải cam tâm tình nguyện làm người yêu của Nghiêm Túc, “Anh ta cưỡng ép em

đúng không? Bình An, anh ta không thích hợp với em đâu, chú Phương cũng sẽ không cho phép hai người qua lại với nhau đâu.”

Cặp mắt lạnh lẽo của Nghiêm Túc nhìn thẳng vào Lê Thiên Thần, dặt tay Bình An, “Không cần nói nhảm với anh ta.”

Dám lôi cả Phương Hữu Lợi ra mà hù dọa, năng lực của Lê Thiên Thần cũng chỉ có thể thôi đấy à, thế thì ngay cả làm đối thủ của anh cũng không xứng.

“Bình An...” Lê Thiên Thần đưa tay muốn kéo Bình An qua.

“Quan hệ giữa chúng ta dường như cũng không đến mức có thể can thiệp vào chuyện giao thiệp của người kia thì phải. Cho dù ba tôi có phản đối, đó cũng là chuyện của chúng tôi. Trước kia anh là trợ lý của ba tôi, hiện tại cũng chỉ là quản lý của chi nhánh công ty, anh chỉ cần xử lý các vấn đề liên quan đến công việc với ba tôi là được rồi, chuyện riêng của nhà chúng tôi đâu tới phiên anh nhúng tay vào.” Bọn họ hiện đang đứng cách đại sảnh buổi dạ hội cũng không xa, lúc này lại đang là thời gian hoạt động tự do, không ít người đã ra ngoài đi qua đi lại, khóe mắt Bình An liếc thấy có mấy quý phu nhân quen mặt đang đi ra từ khúc quanh gần đó nên liền lên giọng, kiêu căng nói với Lê Thiên Thần.

Sắc mặt của Lê Thiên Thần lúc đỏ lúc trắng, tuy rằng anh ta là trợ lý, nhưng ở Tập đoàn Phương thị chưa từng có ai dám xem nhẹ anh ta, thế mà vào giờ khắc này, anh ta cảm thấy tất cả kiêu ngạo của mình đã bị mấy câu nói nhẹ nhàng của Bình An đánh nát.

Vài người đang đi qua bên cạnh họ che miệng cười trộm, mắt lại nhìn Nghiêm Túc, những ánh mắt đó thật trần trụi khêu gợi và mời gọi một cách trắng trợn.

Các bà ấy đang cười anh ta... Cười anh ta không biết tự lượng sức mình mà lại dám tranh giành cùng với Nghiêm Túc, Lê Thiên Thần tức giận

ngữ, trong lòng đột nhiên hận Bình An vì đã đối xử với anh ta như vậy, một chút tình cảm và thể diện cũng không cho anh ta giữ lại.

Mục đích của Bình An đã đạt được nên chẳng thèm dây dưa cùng Lê Thiên Thần nữa, không hề quay đầu lại mà đi thẳng về phía đại sảnh. Cô còn muốn đi làm quen càng nhiều càng tốt những người trong giới doanh nhân, việc này sẽ giúp ích rất lớn cho việc cô sắp đăng ký mở công ty.

Tâm tình của Nghiêm Túc lúc này thật tốt, anh vốn xem Lê Thiên Thần là một kẻ địch đáng gờm, giờ lại thấy kẻ địch mạnh này thật ra cũng chả khác gì bã đậu, hoàn toàn không đáng phí sức lực để đối phó, coi anh ta là đối thủ có khi còn quá hạ thấp mình.

Anh cũng không thèm liếc mắt nhìn Lê Thiên Thần một cái, nhắc chân đuổi kịp Bình An.

Lê Thiên Thần chỉ cảm thấy thế giới mà trước giờ vẫn ủng hộ củng cố anh ta đang âm ỉ sụp đổ, một Bình An mà anh ta tin tưởng vững chắc rằng sẽ không rời khỏi anh ta bây giờ lại rời đi không chút lưu tình, anh ta rốt cuộc nên làm gì đây?

Bình An bước vào đại sảnh được chiếu đèn sáng rực, chính giữa đại sảnh đã được dọn thành sàn nhảy, góc nào cũng có người túm năm tụm ba đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ, buổi tiệc này vốn dĩ là một cuộc xã giao kiếm tiền, có một số người tham gia không nhất định là vì từ thiện mà còn muốn tìm được cơ hội kinh doanh ở chỗ này.

“Phương tiểu thư, tối nay cô thật xinh đẹp.” Một cô gái mặc lễ phục ngắn màu xanh dương đậm đến chào hỏi cùng Bình An. Bình An nhận ra cô, cô là ký giả nổi danh của một đài truyền hình, tên là Chân Miêu Miêu.

Dạ tiệc từ thiện lần này cũng có mời các tòa soạn báo và tạp chí nổi danh trong nước tới tham dự, cho nên trong hội trường cũng có ký giả, nhưng tất cả đều có tư cách tương đối cao chứ không giống như đám chó săn vừa

đánh hơi được gì liền viết bậy bạ, càng sẽ không vây đuổi theo người ta mà liều mạng dây dưa ép hỏi.

“Cám ơn, Chân tiểu thư tối nay cũng thật mê người.” Bình An mỉm cười đáp lại, cố gắng tỏ vẻ cởi mở thông dong.

Mắt của Chân Miêu Miêu rơi vào trên cổ của Bình An, nở nụ cười, “Vòng cổ này thật hợp với Phương tiểu thư.”

Bình An ngẩn ra, gương mặt hơi ửng hồng lên, đưa tay sờ sờ vòng cổ hình hoa bồ công anh cách điệu. Có một số người cũng chú ý thấy rằng Bình An đang đứng cùng Chân Miêu Miêu nên đi về hướng hai cô, vốn chỉ muốn xã giao làm quen với Bình An một chút, không ngờ lại thấy được vòng cổ mới vừa được bán đấu giá đang đeo trên cổ cô.

“Phương tiểu thư, đã lâu không gặp. Ủa? Đây là vòng cổ Nghiêm tổng tài vừa mới đấu giá được đây mà?” Có người nghi ngờ hỏi.

“Sao lại được Phương tiểu thư đeo?” Giọng nói của cô gái vừa hâm mộ vừa ghen ghét, mắt cứ mãi nhìn chằm chằm Bình An.

“Chắc chỉ là tương tự thôi. Nghiêm Túc đâu rồi, sao không thấy anh ấy vậy?” Vốn chỉ là muốn đến chào hỏi cùng Bình An, không ngờ lại biến thành đại hội nghiên cứu vòng cổ.

Bình An lúng túng nhìn về phía Chân Miêu Miêu đã bị chen dạt sang một bên, những người đang riu ra riu rít vây quanh cô đều là những cô gái có danh tiếng trong giới thượng lưu, hứng thú lớn nhất của cuộc đời chính là có thể tìm được một đại gia đủ tiền để cung cấp cho họ tiêu xài, mà Nghiêm Túc chính là thí sinh đáng mơ ước nhất. Giờ lại nhìn thấy Bình An đang đeo vòng cổ mà Nghiêm Túc vừa mới đấu giá được, các cô có thể không ghen tỵ hâm mộ sao?

Nhưng vì... bình thường thì cô cũng chẳng thân quen gì lắm với các cô ấy, quá lắm cũng chỉ là gặp mặt thì chào hỏi thông thường trong các bữa tiệc, thế mà bây giờ cứ lôi kéo cô để hỏi chuyện riêng tư, cô khó mà có thể tiếp tục giữ thái độ tươi cười với bọn họ được.

Cô hơi ngại, muốn ở bên cạnh Nghiêm Túc thật ra cũng không phải là dễ dàng nha. À, đúng rồi, Nghiêm Túc đâu? Không phải đi cùng cô à?

Bình An lúc này mới nhớ không biết Nghiêm Túc đã chạy đi đâu, quay đầu nhìn lại thì thấy anh đang cầm ly rượu trái cây, vô cùng hứng thú nhìn cô bị tấn công tứ phía, vẻ mặt kia nhìn rất đáng đánh đòn.

Sao còn chưa tới giải cứu em? Bình An trừng mắt liếc anh một cái.

Nghiêm Túc khẽ cong khóe miệng, thong thả đi tới, “Xin lỗi các vị, tôi còn muốn dẫn bạn gái của tôi đi giới thiệu, xin phép đi trước.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Bạn Cũ

Bạn gái? Những thiên kim tiểu thư kia thiếu chút nữa thì không giữ nổi hình tượng mà thét lên một tiếng sợ hãi, thần sắc không dám tin tràn đầy trong mắt. Hơn nửa năm nay, Nghiêm Túc không hề có bất kỳ xì căng đan nào với bất cứ ai nữa, điều này làm cho tất cả mọi người đều nghĩ là, như vậy chắc chắn là anh đang hồi tâm, khả năng rất cao là không bao lâu nữa sẽ tìm một nửa kia để kết hôn. Rất nhiều công tử phong lưu trước khi kết hôn đều thu lại tính phóng đãng, tạo ra một hình tượng thật tốt, nên các cô đều cho là Nghiêm Túc cũng giống như vậy. Cho nên, chỉ cần một buổi tiệc nào mà có tin Nghiêm Túc sẽ xuất hiện là các cô đều chuẩn bị vũ trang đầy đủ, trang điểm ăn diện thật lộng lẫy để hấp dẫn ánh mắt của Nghiêm Túc, nói không chừng mình sẽ may mắn trở thành người may mắn kia.

Nhưng mà mộng đẹp của các cô còn chưa bắt đầu đã bị đánh nát rồi.

Phương Bình An sẽ là bạn gái của Nghiêm Túc? Chẳng lẽ Phương thị và Nghiêm thị muốn kết thân giao, vì muốn chiếm được đánh giá tốt của Phương Chủ Tịch nên Nghiêm Túc mới không hề qua lại với người khác nữa? Nhưng hai nhà đều là tập đoàn lớn nổi danh quốc tế, tuy nói là môn đăng hộ đối, nhưng nhìn như cũng không giống sẽ kết thân giao.

Hay là... Nghiêm Túc muốn thôn tính Phương thị, nên mới cố ý thân mật với Phương Bình An? Có khi đúng là vậy không chừng, chứ Phương Bình An này trừ gia thế ra thì cũng không có gì để hấp dẫn người khác.

Nhất định là như vậy! Những bình hoa ông ọ kia cuối cùng cũng tìm được lý do để cân bằng trái tim mình, tưởng tượng trong tương lai Bình An

sẽ là kẻ đáng thương bị lạnh nhạt vứt bỏ, lúc đang muốn mở miệng kích thích cô đôi câu thì đã không thấy hai vị nam nữ chính nữa rồi.

Vào thời điểm mà sắc mặt các cô nàng đang biến đổi không chừng thì Nghiêm Túc đã dắt Bình An đi tới nơi khác, hơi đâu mà đợi các cô ấy suy nghĩ tìm lý do để biện minh.

Chân Miêu Miêu trước giờ không thích giao thiệp với những bình hoa mắt cao hơn đầu này, thấy Bình An và Nghiêm Túc đã đi xã giao với người khác nên cô cũng yên lặng lui ra. Cô vốn muốn hẹn Phương Bình An để phỏng vấn, bởi gần đây dư luận về thể hệ thứ hai của giới thượng lưu tương đối nhiều, Phương Bình An là hình tượng chuẩn mực khéo léo ngoan hiền hiếm có của thể hệ thứ hai này, nếu có thể mời được cô ấy để phỏng vấn thì hiệu quả khẳng định sẽ rất tốt.

Đành phải tìm cơ hội khác để hẹn cô ấy thôi. Nhưng quả thật cô không ngờ rằng Nghiêm Túc thế mà lại thích loại thiếu nữ khéo léo thanh tú như Phương Bình An, cứ tưởng anh thích loại phụ nữ tương đối hấp dẫn quyến rũ ấy chứ.

Bình An bị Nghiêm Túc khoác eo đi về phía mấy người nam nữ đứng bên cửa sổ, cô nhận ra một trong số đó chính là cô gái ngồi bên cạnh Nghiêm Túc tối nay, rõ ràng là bạn gái của anh chứ còn gì.

“Anh cùng em thân mật như vậy, còn đem vòng cổ tặng em, không sợ bạn gái anh tức giận sao?” Bình An nhéo nhéo cánh tay Nghiêm Túc, nhỏ giọng hỏi.

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn vẻ mặt rõ ràng rất để ý mà lại vờ như không thèm quan tâm của cô, sinh động lung linh như thế làm anh hận không thể cúi đầu hôn cô một cái thật mạnh, đáng tiếc địa điểm không cho phép, không thể làm gì khác hơn là nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô cọ cọ

mấy cái, cười khẽ nói, “Vòng cổ vẫn thích hợp với em hơn, chẳng lẽ em không thích sao?”

Cô vừa nhìn đã lập tức thích vòng cổ được thiết kế theo kiểu dáng hoa bồ công anh này, vốn cũng muốn mua, nhưng vì giá tiền bị đẩy lên quá cao nên cô lại mất đi hứng thú.

“Em rất thích.” Bình An nói thầm, nhưng càng thích hơn bởi vì cái cầu sẽ tặng cho người yêu kia của anh...

Nghiêm Túc nhẹ nhàng véo nhẹ mũi cô, “Đừng ghen, hôm nay anh đâu có dẫn theo bạn gái. Ngồi cạnh anh chính là Delise, Tổng Giám Đốc khu vực Châu Á Tập đoàn Quốc tế Nhã Hòa, định tối nay giới thiệu cho em làm quen. Tiếc là em nói không thể đến nên anh định mấy ngày nữa sẽ hẹn cô ấy ăn cơm, giới thiệu cho em, không ngờ là... Em lại cùng Lê Thiên Thần xuất hiện ở đây.”

Bình An sừng sốt một chút, đầu quả tim giống như có gì đó nhẹ nhàng phất qua, ấm áp, mềm mại, “Vì chuyện em muốn mở công ty ư?”

Tập đoàn Quốc tế Nhã Hòa thì hầu như phái nữ trên toàn thế giới đều biết tiếng, sản phẩm mang nhãn hiệu Nhã Hòa gần như là sản phẩm bán chạy nhất. Khác với những nhãn hiệu khác, mỹ phẩm dưỡng da của Nhã Hòa không phải được sản xuất ở trong nước mà tuyệt đối là nhập khẩu trăm phần trăm, ở trong nước chỉ có bao bì, nhãn mác. Mà bởi vì là sản phẩm dưỡng da cao cấp quốc tế nên muốn làm đại diện cho Nhã Hòa cũng không dễ, nếu như bản thân không có sẵn sự nổi tiếng nhất định ở trong nước, hoặc có tài chính hùng hậu làm hậu thuẫn, thì không đạt được những điều kiện cơ bản mà công ty Nhã Hòa yêu cầu.

Bình An hoàn toàn không nghĩ rằng công ty mà cô mở lúc này lại có thể làm đại diện cho một dạng sản phẩm chất lượng cao thế này, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ tới. Công ty của cô thậm chí còn chưa được

đăng ký, tư liệu hoạt động cũng chưa chuẩn bị tốt, thế mà Nghiêm Túc đã lót đường sẵn cho cô rồi, làm sao mà nói là không cảm động cho được?

“Cho dù có mở công ty hay không, quen biết nhiều người một chút cũng tốt, sẽ có ích cho em sau này.” Nghiêm Túc cười nói, tuy rằng anh tự nhận là mình có năng lực để đem đến cho Bình An một cuộc sống không buồn không lo, nhưng anh cũng hiểu cô sẽ không đồng ý để anh nuôi cô.

Cô muốn chứng minh năng lực, anh giúp cô, cố gắng hết sức để cho con đường cô đi bằng phẳng hơn những người khác, cô muốn mở công ty cũng được, đi làm cũng được, anh sẽ không nhúng tay ngăn cản, cũng sẽ không ý mình có kinh nghiệm phong phú hơn mà tùy tiện lên lớp cô.

Anh không hy vọng hào quang của cô bị che lấp, Bình An của anh chắc chắn nên có cuộc sống đặc sắc của riêng cô.

“Sao anh không nói với em sớm một chút?” Bình An giận, liếc xéo anh một cái, hại cô ngồi bên cạnh mà buồn bực trong lòng này giờ.

Nghiêm Túc mỉm cười nói thầm bên tai cô, “Anh có biết em để ý đâu chứ.”

Bình An hừ một tiếng, “Em làm gì thêm để ý.”

“Delise đã kết hôn rồi, đứa bé cũng đã ba tuổi, em nên có nhiều lòng tin với anh hơn một chút.” Nghiêm Túc nắm chặt tay của cô nói.

“Được.” Bình An cắn cắn môi, nhỏ giọng nói.

Hai người đã đi đến gần cửa sổ. Delise nhìn thấy họ thì liền xin lỗi những người bên cạnh rồi đi về hướng hai người, mở to hai mắt chớp chớp nhìn Nghiêm Túc, dùng tiếng Pháp hỏi, “Người yêu của anh hết giận anh rồi à?”

Ánh mắt Nghiêm Túc rạng rỡ nhìn Bình An, trả lời, “Hết giận rồi, dùng phương pháp của cô, cô ấy mới tha thứ cho tôi.”

Delise che miệng nở nụ cười lớn, ánh mắt nhìn Bình An càng thêm mập mờ, “Con gái đều cần dụ dỗ bằng lời ngon tiếng ngọt, đặc biệt là một cô bé đang ghen. Anh đó, đây thật là lần đầu tiên mới nhìn thấy anh kiên nhẫn đối với một cô gái như thế, đã xác định chính là cô ấy rồi ư?”

“Ừ, nếu không có gì bất trắc.” Nghiêm Túc nghiêm chỉnh gật đầu.

Bình An nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ cảm thấy ánh mắt Nghiêm Túc khi nhìn cô nóng rực sáng ngời, mà Delise cười hiền hòa, ánh mắt cũng rất mập mờ, không cần suy nghĩ cũng biết họ đang nói về cô.

“Xin chào, Phương, rất hân hạnh được biết em, cứ gọi chị là Delise được rồi. Chị và Nghiêm là bạn thân, với em sau này cũng sẽ thế, đúng không.” Delise dùng tiếng Anh chào hỏi cùng Bình An. Nghe được câu nói giống như lời tuyên thệ của Nghiêm Túc, cô cảm thấy rất kinh ngạc. Cô biết Nghiêm Túc đã rất nhiều năm, trước kia cũng có ảo tưởng đối với anh, nhưng anh chỉ xem cô như bạn, vẫn giữ liên hệ đến tận bây giờ, cô mới dần quên anh trong lòng. Hôm nay nghe anh đã tìm được một nửa kia của mình, tuy cô có chút cảm giác mất mát, nhưng thật lòng chúc phúc anh.

“Chào chị, Delise, gọi em là An được rồi.” Bình An cười gật đầu, đưa mắt liếc Nghiêm Túc một cái, “Thật vui khi có thể trở thành bạn của chị.”

Delise nói, “Nghe nói Phương cảm thấy rất hứng thú đối với sản phẩm dưỡng da, chẳng lẽ Phương thị định tiến quân vào thị trường mỹ phẩm sao? Nếu như là vậy, Nhã Hòa chúng tôi thật hy vọng có thể hợp tác cùng Phương thị.”

Cô vốn là muốn hợp tác cùng Nghiêm thị, đáng tiếc Nghiêm Túc tạm thời còn chưa nghĩ đến việc đầu tư vào mỹ phẩm, cho nên chỉ có thể hợp tác cùng AOMI.

Bình An hôm nay đại diện cho Phương Hữu Lợi nên cô lựa lời rất cẩn thận, “Phương thị vẫn chưa có kế hoạch về phương diện này, vả lại em cũng không phải là nhân viên công ty nên không rõ lắm kế hoạch của họ. Nhưng đúng là em có hứng thú khá lớn đối với thị trường mỹ phẩm.”

Delise kinh ngạc nhìn sang Nghiêm Túc. Anh giới thiệu cô cho Phương Bình An biết, chẳng lẽ không phải là muốn mai mối dùm Nhã Hòa đến Phương thị, mà là muốn cô trợ giúp cô gái này?

Nghiêm Túc cười cười với cô, tựa hồ như đã hiểu cô đang nghĩ gì, cam chịu im lặng nhận tội.

“Lúc nào cũng hoan nghênh em gia nhập thị trường lớn này.” Delise nhúu mày, nhưng vẫn cười nói với Bình An, trong lòng lại nghĩ, Nghiêm Túc làm như vậy là muốn trợ giúp cô gái nhỏ của anh đấy mà, nếu cô không nhân cơ hội này để tìm cho mình một ít lợi thế nào đó thì quá có lỗi với bản thân rồi. Dù sao Nghiêm Túc cũng sẽ phải vui vẻ chịu đựng thôi.

Có những lời này của Delise, Bình An giống như được chích một liều thuốc kích thích mạnh mẽ, càng thêm gia tăng lòng tin đối với quyết định mở công ty. Nếu như có thể đại diện sản phẩm Nhã Hòa, vậy cô đã thành công một nửa.

“Cám ơn.” Cô cười rục rờ, khuôn mặt tươi tắn như hoa nở rộ dưới mặt trời tháng sáu, đầy lung linh huyền ảo trong mắt Nghiêm Túc vẫn đang chăm chú nhìn cô.

Dường như đã lâu rồi không thấy cô cười sáng rỡ vui vẻ như vậy, tựa như bảo thạch trong bóng tối đột nhiên phát ra ánh sáng sắc sỡ lóa mắt, lập tức thu hút tầm mắt người khác không thể dời.

Bình An bị anh nhìn đến ngượng ngùng, hung hăng liếc xéo anh một cái.

Dáng vẻ kia xinh đẹp đáng yêu đến biết bao, trong lòng Nghiêm Túc ngửa ngáy, hận không thể kéo cô vào trong lòng mạnh tay nựng nịu vài cái.

Anh vừa mới được đền bù như mong muốn, giờ muốn khống chế không thềm nghĩ nữa quả thật cũng hơi khó khăn.

Delise thấy ánh mắt chuyên chú này của Nghiêm Túc thì trong lòng âm thầm thở dài, người đàn ông này chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy để nhìn bất cứ người nào, xem ra đã thật sự yêu thầm cô gái tên Bình An này rồi.

Nhưng mà, Bình An là con gái của Phương Hữu Lợi... Con đường tình ái của Nghiêm Túc liệu có dễ dàng để đi không? Delise đột nhiên thấy tội nghiệp thay cho anh, cũng đã tới lúc người đàn ông này phải chịu đựng chút đau khổ rồi.

“Nghiêm Tổng tài.” Hứa lão dặt phu nhân của ông đến, cắt đứt các loại ý nghĩ không đúng đắn trong đầu Nghiêm Túc.

“Hứa lão, dạ tiệc tối nay thật thành công, chúc mừng ngài.” Chỉ trong nháy mắt, Nghiêm Túc lại trở thành Nghiêm đại BOSS cao cao tại thượng trên thương trường, trong mắt chỉ còn sự lạnh nhạt và khách sáo, chả còn bóng dáng nào của thâm tình chuyên chú như mới vừa rồi.

“Cũng nhờ mọi người ủng hộ thôi.” Hứa lão cười ha hả, khi nhìn thấy dây chuyền trên cổ Bình An, ánh mắt tinh anh lóe lên một tia sáng hiểu ra, “Nghiêm tổng tài tối nay cũng thắng lợi trở về nhỉ.”

Nghiêm Túc cười khẽ, giả bộ nghe không hiểu ý ông, “Có thể ra chút hơi sức vì sự nghiệp từ thiện cũng là việc nên làm.”

Bình An đang cùng Delise hàn huyên, tinh mắt nhìn thấy Ôn Triệu Dung đang đứng một mình ở góc đối diện, ngoảnh sang lại thấy Nghiêm Túc

đang nói chuyện với Hứa lão rất vui vẻ, liền nhỏ giọng nói với Delise một câu, “Thật xin lỗi, em đi đây một chút.”

Nói xong, liền đi về phía Ôn Triệu Dung.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Anh Ta Không Hợp Với Em

“Học trưởng.” Bình An đi tới, nhỏ giọng gọi Ôn Triệu Dung đang đứng quay lưng lại phía cô.

Ôn Triệu Dung quay đầu lại, thấy Bình An, hơi hơi mỉm cười, nụ cười vẫn dịu dàng như trước, “Bình An, lâu rồi không gặp.”

Tầm mắt chợt dừng trên cổ Bình An, thấy vòng cổ cô đang đeo thì ánh mắt hơi ảm đạm xuống.

“Học trưởng gần đây vạn sự như ý nha. Nghe nói phiền phức của anh đã được giải quyết, thật mừng cho anh.” Tối nay gặp lại Ôn Triệu Dung, lại nhớ tới khi xưa mới quen, anh cũng tự tin sáng khoái như vậy, giờ lại thêm vẻ trưởng thành chững chạc, hăng hái trò chuyện vui vẻ với mọi người, các loại giao tiếp xã giao đưa đẩy trong kinh doanh đã vô cùng thuần thục, nhìn một Ôn Triệu Dung như vậy Bình An cũng cảm thấy vui mừng.

Lúc trước, bởi vì nội bộ Ôn thị mâu thuẫn và tranh quyền, Ôn Triệu Dung thiếu chút nữa đã mất trắng những quyền lợi lẫn quyền lực trong công ty, hoạt động của công ty cũng bị bọn họ làm cho loạn tùng phèo, khoảng thời gian đó quả thực là đầu bù tai rối. Thấy anh khổ cực như vậy Bình An còn sợ anh sẽ không thể kiên trì mà buông tay phó mặc, không ngờ anh chẳng những một mực tiếp tục kiên trì mà còn thành công trong việc ổn định lại nội bộ công ty.

Còn Ôn Triệu Tân, bởi xảy ra xì căng đan lần đó, nên hình tượng vốn đã không tốt đẹp gì cho lắm đã bị hủy sạch sẽ. Trong khi ba hấn là Ôn Quốc Hoa cố gắng giúp hấn cứu vãn hình tượng, thì hấn lại bỏ đi Macau giải sầu,

cái gọi là giải sầu của hăn dĩ nhiên là đi đánh bạc, thiếu chút nữa là thua chỉ còn cái quần lót, đã vậy còn mắc nợ đầy người.

Ôn Quốc Hoa vì thay con trả nợ, lại sợ hình tượng của hăn bị hủy không còn cách nào cứu vãn, nên đành phải mang một lượng lớn cổ phiếu đang giữ trong tay ra bán thế chấp, tính là đổi lấy tiền để vượt qua ải khó khăn này trước, sau đó sẽ mua lại cổ phiếu. Ai mà ngờ người nhận cổ phiếu của ông lại bán đứng ông, đem toàn bộ cổ phiếu đó bán trao tay cho người khác.

Sau một thời gian cố gắng, Ôn Triệu Dung đã dần dần lấy được lòng tin của những người trong công ty. Cho nên sau này, khi anh tuyên bố muốn cải cách hệ thống công ty đã nhận được sự ủng hộ của nhiều người. Cho dù phía sau Ôn Quốc Hoa có Ôn Nguyệt Nga chống lưng cũng không cách nào vãn hồi được cục diện. Đã vậy, đội ngũ quản lý trong nội bộ Ôn thị cũng bị Ôn Triệu Dung cho điều tra toàn bộ, khiến cho bọn họ không còn cách nào để tiếp tục giữ trò quý, Ôn Triệu Dung cuối cùng mới có thể bắt tay vào xử lý một số nhân tố không chịu an phận trong công ty.

“Cám ơn.” Ôn Triệu Dung cười cười, đưa tay lên day day giữa mày, “Gần đây cuộc sống, công việc của em thế nào? Hôm nay cùng đến với Lê Thiên Thần à?” Nếu anh nhớ không nhầm thì Bình An có vẻ rất ghét Lê Thiên Thần.

Trước mặt Ôn Triệu Dung, Bình An chưa bao giờ có ý muốn che giấu điều gì, nghe anh nói như vậy thì lập tức liền mếu máo oán than, “Em cũng không muốn, chẳng qua phải nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, không thể không đi cùng với anh ta.”

“Vậy sẽ đi cùng với Nghiêm Túc à... xem ra hai người tiến triển rất nhanh nhỉ?” Ôn Triệu Dung cố gắng để giọng nói không khác thường. Thấy Bình An và Lê Thiên Thần cùng nhau xuất hiện, anh không hề cảm thấy ghen tỵ, bởi vì anh biết rõ Bình An không thích Lê Thiên Thần. Nhưng khi

nhìn thấy Bình An đeo vòng cổ Nghiêm Túc vừa mới thắng đấu giá thì trái tim anh liền trầm xuống, cô đã không còn khả năng là của anh nữa rồi.

“Tại anh ấy một hai muốn vậy.” Bình An khẽ đỏ mặt, hơi hồi hận sao lúc này không tháo vòng cổ trước khi vào đại sảnh, bây giờ đeo nó nặng giống như đeo đá vậy.

Ôn Triệu Dung nhẹ nhàng thở dài, giơ tay lên xoa xoa đầu Bình An, cương chiều nhìn cô giống như một người anh trai thân thiết, nhưng đáy mắt đầy lo lắng, “Bình An, Nghiêm Túc không hợp với em.”

Bình An nhẹ nhàng cau mày, Ôn Triệu Dung sẽ không vô duyên vô cớ mà nói những lời này, nên cô nhẹ giọng hỏi, “Tại sao?”

“Thế em nghĩ... bằng cách nào mà anh có thể giải quyết hết đám người Ôn Triệu Tân kia nhanh như vậy? Nếu như không có người đứng sau lưng trợ giúp, anh không thể nào cải cách công ty một cách nhanh chóng thuận lợi như vậy.” Ôn Triệu Dung ra dấu kêu Bình An đi ra ngoài ban công cùng anh, tiếp tục nhỏ giọng nói, “Nếu anh đoán không lầm, người đó chính là...”

“Là Nghiêm Túc? Chuyện xì căng đan lần đó thật sự là do anh ấy làm sao? Em cũng đã hỏi anh ấy giống hỏi anh, anh ấy nói không có.” Bình An nói.

Anh ta nói không có thì em tin ngay là anh ta không có... Thì ra Bình An đã tín nhiệm anh ta đến như thế. Ôn Triệu Dung cười khỗ, “Xì căng đan của Ôn Triệu Tân quả thật không có liên quan đến anh ta, mà là do mẹ anh làm. Sau đó chuyện Ôn Triệu Tân qua Macau thua sạch cả gia sản là có người cố ý gài bẫy. Còn việc sau đó Ôn Quốc Hoa đem cổ phiếu bán thế chấp ra ngoài cũng có người cố ý mua ép giá, bán qua tay lại cho anh.”

“Anh nghi ngờ người này chính là Nghiêm Túc sao?” Bình An cau mày, trong lòng không muốn tin, vì lý do gì mà Nghiêm Túc lại làm như vậy?

“Nếu không phải anh ta thì còn có thể là ai? Chỉ có anh ta mới có năng lực đó, cũng khéo sao mà vừa đúng lúc đó anh ta lại gây khó khăn với bác anh, điều bác anh qua thị trường nước ngoài, để cho bà không có khả năng phân thân, không thể nào tiếp tục giúp bọn Ôn Triệu Tân.” Ôn Triệu Dung nói.

“Cho là người đó là Nghiêm Túc đi thì anh ấy cũng giúp anh mà, không phải rất tốt sao?” Bình An nhỏ giọng hỏi.

“Sao anh ta phải giúp anh chứ? Anh ta hận bác anh như vậy, Ôn gia gặp chuyện phiền phức thì đáng ra anh ta sẽ mừng rỡ khoanh tay đứng nhìn chứ, không lý nào lại nhúng tay vào giúp đỡ. Người này lòng dạ thâm sâu, Bình An, em lại rất đơn thuần, anh ta không thích hợp với em đâu. Ở cùng với anh ta em sẽ rất mệt mỏi đấy.” Ôn Triệu Dung không hy vọng trong tương lai Bình An sẽ bị Nghiêm Túc xỏ mũi dắt đi, anh khuyên cô những lời này không phải vì bản thân, cũng không phải vì ghen tỵ với Nghiêm Túc nên mới cố ý nói vậy.

Cô rất rõ ràng Nghiêm Túc là người thế nào. Nếu như lòng dạ anh không sâu thì làm sao trẻ tuổi như vậy mà có khả năng ngồi vững ở vị trí cao nhất của Nghiêm thị cho được? Nhưng việc lòng dạ anh thâm sâu và việc cô động lòng với anh lại là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

“Giúp anh đồng thời là đối phó với Ôn Nguyệt Nga, lý do này cũng hay đấy chứ.” Bình An đoán Ôn Triệu Dung nghĩ thế này, sở dĩ cha con Ôn Quốc Hoa thất bại thảm hại nhanh như vậy khẳng định phải có liên quan đến Nghiêm Túc. Cô cũng nghĩ y như vậy, những động tác này là do Nghiêm Túc muốn đối phó với Ôn Nguyệt Nga, muốn làm cho Ôn Nguyệt Nga mất đi đồng minh là Ôn Quốc Hoa, nên mới ra tay với hai cha con ông ta.

Ôn Triệu Dung cười khẽ một tiếng, “Cho dù Ôn Quốc Hoa với bác gái anh liên thủ cũng không phải là đối thủ của Nghiêm Túc, anh ta cần gì làm

chuyện thừa như vậy?”

“Cũng đâu có chứng cứ nhất định là anh ấy làm đâu.” Bình An cười nói.

“Em đó, bênh anh ta chăm chặp à.” Ôn Triệu Dung cũng muốn dè nén không ghen, nhưng thấy cô một hai bảo vệ Nghiêm Túc như vậy thì trong lòng vẫn rất khó chịu.

Không phải Bình An không nhìn ra tâm ý của Ôn Triệu Dung, cô chỉ giả bộ là không nhìn ra thôi. Không biết tâm ý của anh, cô mới có thể thoải mái tự tại trong mối quan hệ với anh, mới có thể đối xử với anh như một người anh trai.

Cô tránh ánh mắt ẩn dấu tình ý của anh, cười nói, “Em ăn ngay nói thật thôi, có thiên vị gì anh ấy đâu.”

Ôn Triệu Dung cười cười, “Anh cũng chỉ muốn nhắc nhở em chút thôi, Nghiêm Túc không đơn giản như em nghĩ đâu.”

“Tôi có phức tạp hơn đi nữa thì có cần Ôn thiếu tỏ ra lo lắng cho bạn gái tôi như vậy không?” Giọng nói của Nghiêm Túc đột nhiên vang phía sau cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ.

Bình An và Ôn Triệu Dung đồng thời xoay người, nhìn thấy Nghiêm Túc đang nhìn hai người với vẻ mặt và ánh mắt mãnh liệt lạnh lùng.

Ôn Triệu Dung cười nhẹ, “Anh phức tạp thế nào thì trong lòng anh tự biết, Bình An là cô gái đơn thuần, hy vọng anh đừng làm cho cô ấy phải thương tâm.”

Sắc mặt Nghiêm Túc càng lạnh hơn, “Không phiền đến anh phải lo lắng!”

Ôn Triệu Dung nhìn Bình An gật đầu một cái, hờ hững quét mắt qua Nghiêm Túc, sau đó đi thẳng một mạch vào trong.

“Anh giận hả?” Bình An vừa cười vừa đi tới bên cạnh Nghiêm Túc, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của anh, nghiêng đầu tới trước mặt anh cười dí dỏm.

“Cũng trễ rồi, anh đưa em về.” Sắc mặt Nghiêm Túc vẫn tối thui, anh quên mất là ngoài Lê Thiên Thần thì còn một người cần phải đề phòng nữa là Ôn Triệu Dung.

Ôn Triệu Dung lại không dễ đối phó như Lê Thiên Thần.

Lúc Bình An quay lại đại sảnh thì thấy có không ít người đã ra về, không thấy bóng dáng Lê Thiên Thần đâu, cô cũng lười đi tìm. Mà lúc này nhìn vẻ mặt xì ra đích xác là đang ghen của Nghiêm Túc, cô thấy thú vị vô cùng, “Anh đang giận thật đó hả? Thật ra thì học trưởng cũng có nói gì đâu.”

“Chưa nói?” Nói trắng ra đến thế rồi mà còn nói là không có?

Bình An kéo tay Nghiêm Túc đi ra đại sảnh, cười híp mắt, “Anh ấy cũng có nói gì khác sự thật đâu, anh đúng là một người không đơn giản mà, thấy em đây giống một cô bé quàng khăn đỏ ngây thơ, sói xám siêu bự như anh gặp được thì đương nhiên là muốn ăn rồi.”

“Sói xám siêu bự?” Nghiêm Túc nhú mày, sắc mặt hơi dần ra.

“Là đại BOSS, là Nghiêm đại BOSS quá mức đẹp trai làm người ta rối tinh rối mù lên á.” Bình An vội vàng nâng anh lên chín tầng mây.

Nghiêm Túc liếc cô một cái, khóe miệng khẽ nhích biểu hiện ý cười.

Mãi cho đến khi Nghiêm Túc lấy xe đưa Bình An về nhà cũng không thấy Lê Thiên Thần đâu. Bình An nghĩ chắc hẳn đã thực sự hết hy vọng,

không còn quẩn luyến cô nữa thì trong lòng cảm thấy thật tốt, trên đường về không ngừng lú lo khời chuyện với Nghiêm Túc, còn nói ra luôn cả việc Ôn Triệu Dung hoài nghi anh là kẻ chủ mưu đứng sau màn, dĩ nhiên cô không nói là do Ôn Triệu Dung suy đoán mà nói là do cô suy đoán.

“Này, thật sự không phải là anh làm chứ?” Cuối cùng, cô vẫn không nhận được mà hỏi, nếu những chuyện lùm xùm vừa qua không phải do Nghiêm Túc làm, vậy thì ai chứ? Mặc dù trước mặt Ôn Triệu Dung cô thay Nghiêm Túc giải thích, nhưng trong lòng cũng có chút hoài nghi.

Nghiêm Túc hừ hừ, lập tức biết ngay những điều này là do Ôn Triệu Dung nói chứ không phải cô đoán, tức tối kéo tay cô đưa lên miệng cắn một cái, “Em vẫn tin những lời của Ôn Triệu Dung là thật hửm.”

“Nghe thì nghe, nhưng vẫn muốn nghe chính anh nói mà.” Bình An hậm hực rút tay về, chu môi nói. Sợ toát mồ hôi hột rồi nha, đúng là không thể gạt được anh cái gì.

Cô vuốt vuốt mu bàn tay còn in dấu răng mờ mờ, không đau nhưng lại có cảm giác tê dại lan tràn trong tim.

“Anh nói em sẽ tin?” Nghiêm Túc hỏi.

“Dạ.” Đàn ông nào cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt và được tin tưởng tuyệt đối, Bình An sẽ không dại mà nói ra những lời Nghiêm Túc không muốn nghe vào lúc này.

Dầu gì cô cũng đã lăn lộn qua hai kiếp, mặc dù chẳng làm nên công cán gì nhưng về phương diện nắm bắt tâm lý người khác thì cô am hiểu không ít.

Cảm xúc của Nghiêm Túc thật tốt, ánh sáng trong đôi mắt hoa đào hoa lung linh, nụ cười cũng hiện ra nơi khóe mắt, “Thật ra thì Ôn Triệu Dung cũng không sai, đúng là anh cho người mua cổ phiếu của Ôn Quốc Hoa.”

“Thật sự là anh.” Bình An nở nụ cười, cũng chẳng ngạc nhiên lắm, “Anh làm vậy vì đối phó với Ôn Nguyệt Nga ư?”

“Ừ.” Nghiêm Túc đáp nhanh cho qua, “Được rồi, mấy chuyện này đừng nhắc tới nữa.”

Bình An nghi hoặc nhìn anh, mặc dù cô thấy cách giải thích này là hợp tình hợp lý, nhưng cô cũng nghiêng theo khả năng mà Ôn Triệu Dung nêu ra, Nghiêm Túc muốn đối phó với Ôn Nguyệt Nga là chuyện dễ dàng, cần gì phí nhiều sức lực như vậy để đối phó với Ôn Triệu Tân? Cảm giác không giống như anh muốn đối phó Ôn Nguyệt Nga mà ngược lại là cố ý nhằm vào Ôn Triệu Tân mới đúng.

Thật ra, Nghiêm Túc nhắm vào Ôn Triệu Tân cũng không hẳn là vì Ôn Nguyệt Nga, mà là vì Ôn Triệu Tân đã từng nói năng lỗ mãng với Bình An, cho dù là hiểu lầm nhưng Nghiêm Túc cũng muốn dạy dỗ hẳn ta một chút.

Nghiêm đại BOSS thù rất dai.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Thủ Đoạn Cực Kỳ

Lúc đưa Bình An về đến cửa Phương gia, một tia không vui trong lòng Nghiêm Túc cũng đã biến mất. Nhìn ánh mắt sáng ngời linh động, còn có nụ cười dí dỏm đáng yêu của Bình An, nghĩ đến việc cô sẽ là của anh, anh chỉ cảm thấy thỏa mãn không cách gì diễn tả, làm gì còn có chuyện tâm tình không vui?

“Đến nhà em rồi, hẹn gặp lại.” Thấy cửa nhà mình, Bình An tháo dây an toàn, cười nói tạm biệt với Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc xuống xe giúp cô mở cửa xe, ôm cô vào lòng không để cho cô đi, “Mai có đến trường đi học không?”

“Có chứ, mới thứ sáu mà.” Bình An mềm mại dựa vào khuôn ngực rắn chắc ấm áp, ngửi mùi nước hoa Oriental đặc biệt của anh.

“Chiều anh đến đón em, buổi tối ăn cơm với nhau nhé?” Thanh âm của Nghiêm Túc trầm thấp hấp dẫn, nghe thôi cũng đủ để cảm thấy trái tim tê dại rồi.

“Dạ.” Bình An nhỏ giọng đáp, cảm thấy nhiệt độ trên người anh dường như càng ngày càng nóng bỏng, “Vâng, em vào nhé.”

Nghiêm Túc đưa một tay kéo lấy cô, đôi tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, cúi đầu hôn lên môi cô, dịu dàng liếm hôn, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua môi cô, chẳng có chút ý vội vã đòi hỏi nhiều hơn nào, giống như đang thưởng thức mỹ vị của thế gian.

Tay anh chậm rãi chuyển qua trên eo nhỏ của cô, nhiệt độ bàn tay nóng bỏng dán sát vào da thịt cô.

“Ừm...” Bình An quay đầu đi, dồn dập thở khê, sắc mặt đỏ ửng như ráng mây chiều.

Nghiêm Túc đè cái ót của cô lại, áp thân thể mềm mại quyến rũ của cô sát vào người anh hơn, đầu lưỡi đẩy nhẹ môi cô ra, linh hoạt chui vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi của cô dùng sức mút.

Môi của cô thật mềm... Mùi vị rất ngọt... Anh hoàn toàn luyến tiếc không muốn buông cô ra.

Bình An bị hôn đến môi tê dại, này giờ vẫn giữ tư thế ngược đầu cũng mệt chết được nên đành phải vươn tay gắt gao ôm cổ của anh để không phải đứng quá mệt.

“Bình An, Bình An...” Nghiêm Túc thở hỗn hển nặng nề rời khỏi môi cô, dờn những nụ hôn ướt át mỏng mịn lên gương mặt cô, lưu lại mấy dấu ấn màu đỏ trên chiếc cổ trắng nõn mềm mại của cô, bàn tay trên eo cô dường như cũng tự có ý thức của riêng nó mà tìm lòng không được nắm lấy phần mềm mại trẻ trung trước ngực cô, dùng sức xoa nhẹ mấy cái.

“Đau.” Bình An cau mày, vỗ vào bờ vai anh.

Hơi thở của Nghiêm Túc nặng nề dồn dập, cổ họng phát ra một tiếng lẩm bẩm chưa đủ rất nhỏ, máu toàn thân anh đều tập trung vào một điểm phía dưới thân, vừa sưng vừa căng, gần như sắp cầm giữ không nổi. Anh dùng sức ôm cô thật chặt, hạ thân cọ xát vào bụng của cô, “Làm đau em phải không?”

Có thể dễ dàng khiến cho một người đàn ông nảy sinh dục vọng đối với mình, đặc biệt một người ưu tú như Nghiêm Túc, ai mà chẳng cảm thấy rất hãnh diện tự hào. Nhưng hiện tại, Bình An cảm nhận được phần cương

cứng nóng bỏng đó của anh thì chẳng dám cảm thấy kiêu ngạo một chút nào, ngộ nhờ anh không nhìn được, chẳng phải là cô sẽ phải trả giá đắt sao?

“Em muốn vào nhà.” Bình An vùi mặt ở trước ngực anh, cô là người đã từng trải qua hôn nhân nên rất rõ ràng phản ứng của thân thể, thật sự nếu bây giờ mà không dừng lại thì một tia lý trí cuối cùng của cô có thể cũng sẽ mất đi.

Cô không muốn quan hệ của cô với Nghiêm Túc phát triển quá nhanh, từ từ đi từng bước mới có thể hiểu biết đối phương tốt hơn.

Nghiêm Túc hít sâu một hơi, buông thân thể của cô ra, thanh âm khàn khàn trầm đục nói, “Vào đi, đêm nay nghỉ ngơi cho thật tốt nhé.”

Bình An gật đầu một cái, giọng anh mặc dù bình tĩnh nhưng đôi mắt sâu thăm tối tăm, như còn chưa bình ổn lại như thường.

“Dạ, hẹn gặp lại.” Cô vội vàng nói lời tạm biệt, xoay người chạy vào cửa chính.

Nghiêm Túc nhìn theo bóng lưng của cô cười khổ than một tiếng, cúi đầu thấy thân dưới phồng lên càng cảm thấy không thể tin được. Trước kia, anh muốn gì mà không có, chưa bao giờ phải uất ức cố nén dục vọng như vậy, cũng chưa bao giờ dễ dàng lập tức có phản ứng với người nào như vậy. Cô đã phá vỡ vài kỷ lục trong lòng anh.

Nhưng cho dù là vậy, anh cũng cảm thấy vui vẻ chịu đựng, ước gì được nuông chiều cô nhiều hơn một chút nữa.

Trước kia không nghĩ là mình sẽ yêu bất cứ người nào, nhưng lần này lại ngã thật mạnh.

Thấy cửa sổ lầu hai phía nam sáng lên, anh mới lái xe rời đi. Lúc này ánh mắt anh đã khôi phục trấn tĩnh, khóe miệng mang theo nụ cười thỏa mãn,

đáy mắt có sự dịu dàng mà ngay cả anh cũng không hề phát giác.

Bình An mặt đỏ ửng chạy vào nhà, chào hỏi Dì Liên đang lau dọn ở phòng khách rồi liền vội vã lên lầu. Nhìn cô gái trong gương ánh mắt sáng lấp lánh, hai gò má ửng hồng không khác gì cô mèo con vừa biết yêu, cô che mặt ah lên một tiếng. Thật quá mất mặt, thật không có tiền đồ mà, sao có thể bị dụ dỗ dễ dàng như vậy chứ.

Nhưng mà, nụ hôn của anh... cảm giác thật sự tốt vô cùng.

Cô thả lỏng thân thể nằm vào bồn tắm. Cô không muốn vì thù hận mà đánh mất chính mình, đánh mất một hạnh phúc có thể chạm tay đến. Hủy diệt Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị tất nhiên là chuyện chính yếu, nhưng cuộc sống vui vẻ hạnh phúc của cô và ba còn quan trọng hơn. Cô không dám khẳng định Nghiêm Túc sẽ là hạnh phúc của cô, nhưng ít ra được ở cạnh bên anh như hiện tại, cô cảm thấy rất vui vẻ.

Còn có thể dựa hơi Nghiêm Túc mà đối phó với Lê Thiên Thần nữa chứ, đừng để cho hắn ta luôn cho là cô không thể không có hắn, đồng thời còn có thể phủ sạch tất cả những lời đồn trước kia, điểm này mới là quan trọng nhất.

Cô sẽ không để cho Lê Thiên Thần lợi dụng danh nghĩa của cô mà chiếm được các tiện nghi và được đối xử tốt.

Từ phòng tắm ra ngoài, Bình An gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi, hôm nay bọn họ đi vội vàng, không biết tình hình bây giờ thế nào rồi?

“Ba, ba còn chưa nghỉ ngơi hả?” Điện thoại được tiếp, Phương Hữu Lợi nghe máy, giọng Bình An mềm mại hẳn đi.

Giọng nói âm trầm nhưng uể oải của Phương Hữu Lợi truyền đến, “Vẫn còn ở chi nhánh công ty. Dạ tiệc kết thúc rồi hả con? Về nhà chưa? Tối nay vui không?”

“Kết thúc rồi ạ, tối nay quả thật rất vui, con đang ở nhà.” Bình An nhất nhất trả lời từng ý, “Ba à, chuyện khó giải quyết lắm sao? Ba phải chú ý nghỉ ngơi đó.”

“Cũng không phải là quá khó, chỉ là sự cố ngoài ý muốn, đầu tiên trấn an những người bị thương bên này xong rồi nói sau. Sẽ không có vấn đề gì đâu.” Phương Hữu Lợi nói.

“Người thân của người bị thương thì sao ạ? Có làm âm ỉ gì không?” Bồi thường tiền bạc không phải là vấn đề, chỉ sợ người thân quậy lớn chuyện mà thôi.

“Đã đáp ứng bồi thường hợp lý cho bọn họ.” Phương Hữu Lợi nói, “Được rồi, con đi ngủ sớm một chút đi, mai còn phải đi học đấy.”

Bình An cảm giác dường như ba có chuyện gì đó chưa nói hết, nhưng không hỏi thêm nữa, “Ba, ba cũng về khách sạn sớm rồi nghỉ ngơi đi, chuyện xử lý mai hẵng tính.”

“Ba biết rồi, ngủ ngon.” Phương Hữu Lợi dịu dàng nói.

Bình An cúp máy, sau đó lập tức gọi cho Hồng Dịch Vũ để tìm hiểu rõ tình huống. Hồng Dịch Vũ đang ở bệnh viện thảo luận vấn đề bồi thường với người thân của người bị thương, nhận được điện thoại của Bình An thì lập tức ra chỗ vắng để nghe máy.

“... Thương thế đều không phải là quá nghiêm trọng, tổng cộng có sáu người bị thương ở bệnh viện, người thân của họ đa số cũng tương đối có lý trí. Chỉ có hai người tương đối không tốt nhưng đã bồi thường rất hợp lý rồi. Anh và Chủ Tịch cũng hoài nghi mấy người đang cố ý làm khó này là bị người ta xúi giục. Đã cho bọn họ tùy ý ra điều kiện rồi thế mà họ còn lớn tiếng muốn đi kiện công ty... Bên phía Chính phủ cũng có người đang giữ trò quý, chúng ta còn phải tiếp tục đi đàm phán, hy vọng có thể tận lực để chuyện lớn hóa nhỏ, công trình không bị đình trệ mới tốt. Nếu tất cả công

trình của chúng ta bị ngưng lại chờ điều tra thì tổn thất sẽ rất nặng.” Hồng Dịch Vũ không hề giấu diếm mà kể tất cả mọi chuyện với Bình An.

“Trước đây không phải đã ngừng tất cả các công trình để kiểm nghiệm vật liệu xây dựng sao?” Bình An hỏi.

Hồng Dịch Vũ nói, “Vật liệu xây dựng không đủ tiêu chuẩn chất lượng đã được đổi, công trình lần này gặp chuyện không may là nơi đã được ra lệnh dừng lại để kiểm tra, những công nhân này là những người đi kiểm tra nền công trình đó.”

“Có phải ai đó đang giở trò quỷ đúng không?” Bình An hỏi thì hỏi thế, chứ thật ra thì trong lòng cô đã đoán được là ai.

“Rất có khả năng đó.” Hồng Dịch Vũ ậm ừ nói.

“Tóm lại là vì tiền mà thôi. Chỉ cần các công trình khác không tìm thấy có vi phạm gì thì Chính phủ cũng không làm gì được. Nhưng có lẽ ba em sẽ lại cả nể người thân...”

Giọng Bình An thấp xuống, trong trẻo nhưng vẫn lộ ra hàn ý, “Anh không cần phải kiêng nể làm gì, việc gì nên làm thì cứ làm, có một số người có muốn giảng đạo lý với họ cũng không được đâu, không bằng cứ dùng chút thủ đoạn khiến bọn họ sợ hãi thì sẽ lược bớt được nhiều phiền toái đó.”

Hồng Dịch Vũ ngẩn ra, ngay sau đó hiểu ý của Bình An, “Anh hiểu.”

“Có một số việc cũng không cần phải cho ba em biết.” Bình An nhàn nhạt nói.

“Hiểu rồi.” Hồng Dịch Vũ cười nhẹ, Bình An này... có đôi khi thật làm cho anh phải nhìn bằng một cặp mắt khác xưa. Rõ ràng là một cô bé lớn lên trong lồng son, nhưng tuyệt đối không giống như những thiên kim nũng nịu

ý lại, cô thà tình nguyện vất vả mở cửa hàng chứ không nguyện ý làm tiểu thư. Khi Phương Hữu Lợi muốn bồi dưỡng cô làm người thừa kế, anh còn có chút lo lắng, bây giờ xem ra lo lắng của anh là thừa rồi.

Cái mà Bình An thiếu chỉ là kinh nghiệm, chỉ cần rèn luyện thì tương lai cô hẳn sẽ không là người đơn giản đâu.

Sáng sớm hôm sau, lúc Bình An xuống lầu chuẩn bị ăn điểm tâm thì thấy trong phòng khách là Lê Thiên Thần mà cả đêm qua không thấy tăm hơi, tâm tình vốn sáng rỡ như nắng mai hơi trầm xuống, hẳn còn chưa hết hy vọng ư?

“Bình An, chào buổi sáng.” Thấy Bình An, Lê Thiên Thần vội vàng đứng lên, dịu dàng chào hỏi.

Bình An liếc anh ta một cái, tròng mắt vương đầy tơ máu, cầm râu ria cũng không cạo sạch sẽ, xem ra tối qua ngủ không được ngon lắm nhỉ, mà hôm nay thoát nhìn cũng không thấy tác phong nhanh nhẹn khí chất tao nhã lịch sự như bình thường.

Dì Liên đang chuẩn bị bữa ăn sáng, thấy Bình An xuống lầu liền cười nói, “Cậu Lê sáng sớm đã đến, đợi rất lâu rồi đó.”

“Có chuyện gì sao?” Bình An đi tới bàn ăn ngồi xuống, thái độ vô cùng lãnh đạm.

“Tối hôm qua... Nghiêm Túc đưa em về à?” Lê Thiên Thần đi theo Bình An, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mặt Bình An.

“Ừ.” Bình An cố ý lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Đương nhiên là anh ấy đưa về rồi, sao hỏi thế?”

Lê Thiên Thần hận nụ cười ngọt ngào của cô, “Anh ta là một gã bay bướm, không thật lòng với em đâu, em ở cùng với anh ta sẽ không hạnh

phúc.”

“Chẳng lẽ ở bên cạnh anh tôi mới hạnh phúc sao?” Bình An lạnh lùng hỏi, “Tôi ở chung với ai, tương lai có hạnh phúc hay không, cũng đâu có liên quan gì đến anh.”

“Em sẽ phải hối hận.” Lê Thiên Thần căm hận kêu lên, “Hôm nay anh trở về chi nhánh công ty, từ nay về sau chuyện của em anh sẽ không hỏi tới nữa. Sau này em đừng có mà hối hận đó.”

Hắn làm cứ như là cô nhất định sẽ hối hận vì hôm nay lựa chọn Nghiêm Túc, nhất định sẽ khóc lóc trở lại bên cạnh hắn ta.

“Vậy thì không tiễn.” Bình An nhàn nhạt nói, mắt chỉ nhìn vào tờ báo mới ra hôm nay. Dạ tiệc từ thiện hôm qua đã được đưa tin, việc Nghiêm Túc bỏ ra một số tiền lớn để mua vòng cổ đã trở thành tiêu điểm đăng trên trang nhất.

Chẳng qua, việc chiếc vòng cổ kia cuối cùng lại xuất hiện trên người cô mới là sự kiện nổi bật nhất của buổi tiệc.

🏠, cuộc sống khiêm tốn của cô sắp tiêu rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Chúng Tôi Vẫn Rất Trong Sạch

Lê Thiên Thần ùng ùng rời đi, Bình An một câu giữ lại cũng không có, khiến Lê Thiên Thần vốn chỉ là hờn dỗi trở nên tức giận đến nội thương, bay về thành phố S ngay trong ngày.

Tạm thời không đề cập tới chuyện sau khi Lê Thiên Thần trở về Thành phố S đã xảy ra chuyện gì.

Bình An ăn sáng xong mới trở về trường học, Tống Tiểu Tiểu và Kỷ Túy Ý nhìn cô cười đến vô cùng mập mờ, quan sát toàn thân cô từ trên xuống dưới từ trước ra sau một lượt, thừa dịp cô không chú ý còn thiếu chút nữa muốn lột sạch cô ra luôn. Bình An thét chói tai bảo vệ sự trong sạch của mình, dùng tay che ngực hét to: “Nếu các cậu đói khát đến thế thì đến quán bar Tinh Kỳ Ngũ tìm đàn ông đi, tấm thân trong sạch của bốn cô nương gìn giữ nhiều năm không muốn hy sinh đâu, cũng tuyệt đối không muốn xảy ra bất kỳ hành động siêu thân mật gì ngoài tình bạn bè với các cậu.”

Kỷ Túy Ý hứ một tiếng, “Ai mà thèm cậu chứ, còn dám to mồm kêu trong sạch à, vậy trên cổ là gì đó? Muối cắn á, lấy đâu ra con muối lớn như vậy.”

“Con muối này chắc họ Nghiêm quá.” Tống Tiểu Tiểu hòa theo trêu chọc.

Mặt Bình An đỏ lên, “Gì, gì chứ, nói bậy gì đó. Đúng là đầu óc không trong sáng mà.”

“Đây là gì? Còn chỗ này nữa! Gian tình giữa cậu và Nghiêm đại BOSS ai người ta cũng biết hết rồi, còn bày đặt muốn giấu giếm chúng tớ, dám giả bộ xa lạ trước mặt chúng tớ đấy à. Thành thật khai báo mau, các cậu âm thầm tư tình bao lâu rồi hả?” Kỷ Túy Ý ấn Bình An ngồi phịch trên ghế, hàm hừ chất vấn.

Tống Tiểu Tiểu không biết moi từ đâu ra cái roi màu đen, “Thằng thản được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị.”

“Tiểu Tiểu, cậu thích SM* à?” Bình An tò mò sờ sờ cái roi kia.

(* SM: Tình thú, biến thái trong tình dục)

Kỷ Túy Ý quát mạnh lên mu bàn tay cô, “Đừng vờ đánh lạc hướng, nói mau, gian tình của cậu và Nghiêm đại BOSS đã bao lâu?”

Bình An uất ức rút tay về, vuốt vuốt mu bàn tay đỏ lên, “Gian tình gì, nói sao khó nghe quá à, mới bắt đầu tối qua thôi mà...”

“Mấy lần?” Mắt Tống Tiểu Tiểu sáng lên như sao, lập tức dán sát vào hỏi tới.

“Nửa lần cũng không có, chúng tôi rất trong sạch đó nha.” Bình An kêu lên.

Kỷ Túy Ý nhìn cô khinh thường, “Nghiêm đại BOSS vừa nhìn là đã biết ngay không phải là người thuần khiết rồi, cậu đừng có nói dối không chớp mắt như thế, trong sạch mà trên cổ cậu đầy dấu ‘dâu tây’ thế à?”

“Bình An, nếu Nghiêm Túc thuần khiết, cậu nên khóc đấy.” Tống Tiểu Tiểu sờ sờ đầu cô, “Khôn hồn thì khai ngay, tớ cần tư liệu sống.”

Bình An dờ khóc dờ cười, đành phải kể sơ chuyện tối qua cho các cô nghe, “... Sau đó anh ấy đưa tớ về nhà, chỉ vậy thôi, tính bà tám của các cậu

có thể dừng được rồi.”

“Đồ ngu muội.” Kỳ Túy Ý ngắt nhéo hai má của cô, “Lần sau lúc Nghiêm đại BOSS tấn công cậu, cậu phải phản công, đừng để bị thua thiệt, có hiểu không hả.”

Bình An hóa đá, “Tiểu Ý, cậu có cần mạnh mẽ quá thế không...”

“Mặc dù Lê Thiên Thần trông cũng được, tác phong nhanh nhẹn, dáng dấp cũng to cao đẹp trai, nhưng nếu đặt anh ta cạnh Nghiêm Túc ấy à, mình thấy còn thua kém một chút.” Tổng Tiểu Tiểu cầm tờ báo, bên trên có hình Nghiêm Túc và Lê Thiên Thần, giữa hai người là hình Bình An đeo vòng cổ kim cương đang nói chuyện cùng người khác.

“Đây là cái gọi là khí thế đấy. Hai người này căn bản không cùng một cấp bậc, sao có thể so sánh được. Nói Nghiêm Túc cướp đoạt người yêu không khỏi quá mức áp đặt đi, sao không nói là ai kia thay lòng nhỉ.” Kỳ Túy Ý cười hì hì nói.

Bình An liếc xéo cô ấy, “Cho tới giờ tớ cũng không thay lòng đâu nhé.”

Tổng Tiểu Tiểu cùng Kỳ Túy Ý lập tức trừng cô, “Cậu còn thích Lê Thiên Thần?”

“Ai nói tớ thích Lê Thiên Thần?” Bình An khinh khỉnh, “Tớ không có thích anh ta, đó chỉ là lời đồn.”

“Không nói về Lê Thiên Thần nữa.” Kỳ Túy Ý chẳng có hảo cảm gì đối với người đàn ông này, cô cảm thấy hứng thú với Nghiêm Túc hơn, “Bình An, nói với chị đi cưng, Nghiêm Túc thật sự chưa nuốt cứng sao?”

Bình An cười đẩy cô ấy ra, “Đã nói là chúng tớ chưa xảy ra chuyện gì mà, mới vừa qua lại, sao có thể tiến triển nhanh thế được chứ.”

“Lạc hậu, bảo thủ, ngoan cố.” Kỳ Túy Ý khi dễ không hề khách khí, “Có yêu thì có dục, Nghiêm Túc là đàn ông bình thường, chẳng lẽ còn phải chờ tới khi cậu tốt nghiệp, kết hôn xong mới ăn cậu được à, nhờ anh ấy nhìn đến hồng thì sao?”

Bình An cười gượng mấy tiếng, cô còn chưa cân nhắc qua những vấn đề này, “Các cậu lo xa quá rồi thì phải? Các cô nương, đã trễ rồi, chúng ta phải tranh thủ chạy đi học thôi.”

“Không cho đổi chủ đề...” Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đồng thanh kêu lên.

Lúc này, cửa ký túc xá bị mở ra, Vi Úy Úy tay cầm tờ báo đi vào, thấy Bình An mặt đỏ như gấc, nụ cười sáng ngời, Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu mỗi người một bên đang véo vào mặt cô ấy, ba người đang đùa rất vui vẻ.

Họ nhìn thấy cô, cũng hơi ngây ngấn cả người.

Vi Úy Úy đột nhiên cảm thấy cô giống như đang xâm nhập vào một không gian không thuộc về mình, có chút xấu hổ.

“Úy Úy về rồi, vậy chúng ta cùng đi học thôi.” Tống Tiểu Tiểu phản ứng đầu tiên, cười nói với Úy Úy.

Bình An thấy trong tay Úy Úy cầm tờ báo, đột nhiên không biết nên nói gì, cô quên mất chuyện Úy Úy thăm mển Nghiêm Túc rồi.

Vi Úy Úy cười cười với Bình An, mặc dù ánh mắt khó nén cô đơn, “Bình An, trễ rồi, chúng ta đến lớp học thôi.”

Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn nhau, “Đi thôi.”

Họ ăn ý không nhắc đến Nghiêm Túc nữa.

Buổi trưa, Bình An cùng các cô đi đến LENKA. Hiện tại cô rất ít quản lý nghiệp vụ bán hàng mà giao hết cho bọn Lâm Tĩnh và Bạch Hàm. Cha mẹ của Bạch Hàm mặc dù không còn tiết chế tiền chi tiêu của cô, nhưng vì cô đã quen đi làm thêm, cũng đã quen hòa mình với nhóm Bình An, nên vẫn tiếp tục ở lại phụ trách nghiệp vụ bán hàng. Lâm Tĩnh cùng Diệp Hiểu Vân đang cần kinh nghiệm thực tiễn, dứt khoát xin ra khỏi Hội Sinh viên đến giúp Bình An xử lý mọi chuyện trong cửa hàng.

Mỗi tháng Bình An chỉ cần nhìn sổ sách kiểm tra là được rồi.

Về chuyện đăng ký mở công ty, Bình An cũng không có nói với bọn họ. Còn chưa chắc liệu có thể thành công hay không, nếu cô nói ra, họ nhất định sẽ giúp cô. Nhưng mọi người đều là sinh viên nên việc học quan trọng hơn. Cô không muốn các cô ấy bị phân tâm, bởi một công ty mới thành lập luôn có rất nhiều việc cần làm.

Từ cửa hàng về, bọn Kỷ Túy Ý đều lên giường ngủ trưa, còn Bình An thì lên mạng tra tìm tài liệu. Đăng ký mở công ty ngoại trừ vấn đề tài chính còn có rất nhiều thủ tục lặt vặt phải hoàn thành, nhưng nếu chỉ có một mình cô thì căn bản lo không xuể.

Mà việc quan trọng hơn là sau khi thành lập công ty, cô còn phải thông báo tuyển nhân viên để làm việc, đây đúng là chuyện nhức đầu.

Đang cảm thấy phiền não thì nhận được tin nhắn, của Trình Vận, chị ấy hẹn Bình An buổi trưa gặp mặt. Bình An nhận được tin nhắn của chị thì tâm tình lập tức khá hơn rất nhiều. Cô muốn thành lập công ty nên rất cần ý kiến chuyên nghiệp của Trình Vận, cuối cùng thì chị ấy cũng đã có thời gian rảnh. Bình An dĩ nhiên cảm thấy rất cao hứng, lập tức nhắn tin lại cho Trình Vận, hẹn gặp tại nhà hàng Tây.

Vừa mới hẹn xong với Trình Vận không lâu thì điện thoại lại vang lên, Viên lão phu nhân gọi về báo cho cháu ngoại là bà bình an, còn đang định

tiếp tục đi cùng với nhóm Nghiêm lão phu nhân đến những địa điểm khác một chút.

Trung Quốc lớn như vậy, đời này nếu như không thể đi một vòng thì thật không cam lòng.

Bình An biết Viên lão phu nhân sau khi mất đi con gái thì rất cô đơn, khi ông ngoại còn sống cũng có nguyện vọng đi khắp Đại Giang Nam Bắc của Trung Quốc, bà ngoại hiện đang thay ông ngoại hoàn thành tâm nguyện đấy mà.

Sau khi dặn dò Viên lão phu nhân nhất định phải chú ý bảo trọng thân thể xong, Bình An mới lưu luyến cúp máy. Thật ra thì cô rất muốn có thể đi du lịch cùng với bà ngoại, nhưng mà hiện giờ... cô không thể.

Vẫn nên nhanh chóng hoàn thành mọi việc đi rồi cô mới có thể đi cùng bà ngoại được.

“Bình An, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi.” Không biết Vi Úy Úy đã rời giường từ khi nào, ăn mặc chỉnh tề đứng sau lưng mỉm cười nhìn Bình An.

Bình An ngẩn ra, “Được.”

Hai người sóng vai đi tới vườn hoa dưới lầu ký túc xá. Bình An không biết Vi Úy Úy muốn nói chuyện gì với cô, suốt dọc đường đi vẫn giữ im lặng, chờ cô ấy mở miệng.

“Bình An, trên báo đưa tin là thật hả? Cậu thật sự đang qua lại với Nghiêm Túc à?” Vi Úy Úy nhỏ giọng hỏi.

“Úy Úy, cậu sẽ để ý à?” Bình An hỏi.

“Tớ có tư cách gì để để ý chứ? Cậu và Nghiêm Túc mới là một cặp môn đăng hộ đối, còn tớ chỉ là si tâm vọng tưởng thôi. Cậu yên tâm, tớ đã nghĩ thông rồi, sẽ không tiếp tục cố chấp nữa đâu, cậu cũng không cần vì tớ mà cảm thấy trong lòng không thoải mái.” Vi Úy Úy nhún vai, thoải mái cười nói.

Bất kể biểu hiện sáng sủa của Vi Úy Úy lúc này là thật hay giả, Bình An vẫn cảm thấy vui mừng, “Tớ hiểu rồi, Úy Úy, về sau cậu sẽ gặp được người thật sự yêu thương cậu, cậu nhất định sẽ hạnh phúc.”

Vi Úy Úy nở nụ cười, “Được rồi, đừng có nói với tớ mấy câu cải lương thế nữa, tớ có phải là thỏ non đâu.” Cả đời này cô cũng không thể ở chung một chỗ với Nghiêm Túc được, nếu đã biết vậy thì cần gì phải bởi vì anh mà mất đi người bạn tốt như Bình An? Có thể xa xa nhìn anh, cô hẳn đã thỏa mãn rồi.

Bình An là bạn gái của Nghiêm Túc, cô lại là bạn tốt của Bình An, cơ hội để cô nhìn thấy Nghiêm Túc có lẽ sẽ nhiều hơn một chút...

Hết giờ học, Nghiêm Túc sẽ tới đón Bình An.

Biết Bình An có hẹn với Nghiêm Túc tối nay, Kỷ Túy Ý vỗ vỗ bả vai Bình An, “Vốn là phải kêu em rủ mọi người ở đây ra ngoài ăn cơm, nhưng nể tình hai người các cậu vừa mới bắt đầu, cần bồi dưỡng tình cảm cho thêm phần sâu sắc, nên bữa cơm này tạm thời cho nợ đấy, tương lai nhất định phải trả cả vốn lẫn lời nghe chưa. Được rồi, yên tâm đi đi.”

“Nói với em rõ là chúng tớ kỳ vọng rất cao đấy nhé.” Tống Tiểu Tiểu mập mờ nháy mắt với Bình An, ý tứ trong đó, chỉ có bọn họ hiểu.

Bình An bị các cô giễu cợt đến phải dờ khóc dờ cười, chộp lấy túi xách liền vội vội vàng vàng chạy ra khỏi ký túc xá.

Nghiêm Túc đã đứng dưới lầu chờ cô, nhìn thấy cô ăn mặc không giống tối hôm qua, đã khôi phục dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái bình thường, tóc cột đuôi ngựa, trông tràn đầy sức sống trẻ trung, mặt mang nụ cười ngọt ngào, da dẻ trắng nõn như ngọc xinh đẹp như một đứa bé.

“Cẩn thận, chạy nhanh như vậy làm gì, anh sẽ không bị người khác cướp mất đầu mà lo.” Anh đón được thân thể cô đang phóng tới, cứng chiều xoa xoa gò má mềm mại của cô, nói đùa.

Bình An đưa tay chọc chọc gương mặt đẹp trai của anh, “Em mà thèm sợ anh bị cướp đi á.”

“Thế này là em có lòng tin đối với anh, hay là tự tin vào chính bản thân mình đây?” Nghiêm Túc cúi đầu hôn cô một cái, cười hỏi.

Chung quanh có không ít nữ sinh qua lại quay đầu nhìn chăm chăm Nghiêm Túc, Bình An không muốn trở thành tiêu điểm, lôi kéo ống tay áo Nghiêm Túc: “Lên xe đã rồi nói tiếp.”

Nghiêm Túc cười ha ha, anh mới không ngại người khác nhìn bọn họ, tốt nhất tất cả mọi người đều biết Bình An là người yêu của anh đi, để cho bọn oắt con đang đánh nhau để kêu gọi sự chú ý của cô đều tắt hy vọng hết.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Tôi Cũng Có Thể Giúp Anh

Lê Thiên Thần trong lòng tràn đầy hy vọng đến thăm Phương Hữu Lợi, cho rằng có thể thừa cơ hội này gặp Bình An một lần. Hơn nửa năm không gặp, hẳn thật sự rất nhớ cô, bởi hóa ra khi không có cô bên cạnh mình, hẳn gặp chuyện gì cũng không được như ý.

Không có Bình An, hẳn sẽ mất đi tất cả hình tượng cùng sự kiêu ngạo trước giờ. Hẳn muốn cấp bách chứng minh Bình An vẫn còn thương hẳn, muốn chứng minh Bình An vẫn không thể rời xa hẳn. Chưa bao giờ hẳn lại có cảm giác muốn gặp Bình An bức thiết đến như vậy, bức thiết muốn có cô như vậy. Đối với hẳn mà nói, cô thực sự rất quan trọng. Nếu tất cả các thái độ lãnh đạm trước đây của cô là vì muốn làm cho hẳn yêu cô nên cô cố ý đối đãi như vậy, vậy thì cô thắng, hẳn chịu thua rồi.

Cho dù hẳn xuống nước lấy lòng cô, cũng đã bày tỏ tình cảm với cô rồi, nhưng cô vẫn lạnh lùng với hẳn như cũ. Trong mắt của cô bây giờ không còn nhìn thấy bóng dáng của lòng luyến mộ đối với hẳn nữa, mà tràn đầy một sự thù hận hẳn không thể nào giải thích được.

Trước kia hẳn nghĩ là do hẳn không đáp lại tình cảm của cô nên cô oán hận, giờ cần thậm ngẫm lại thì có vẻ như không phải vậy.

Rốt cuộc hẳn đã làm gì khiến cho Bình An hận hẳn như vậy? Bởi vì hẳn không đáp lại tình cảm của cô sao? Bây giờ hẳn đã ăn nói khép nép như thế rồi mà cô còn chưa hết giận hay sao? Hẳn nghĩ rằng cho dù cô vẫn bất mãn đối với hẳn, chỉ cần hẳn kiên nhẫn đợi cô nguôi giận, khi hết giận rồi thì cô

sẽ trở lại bên cạnh hắn như trước. Ai mà ngờ ở đâu lại xuất hiện thêm một Nghiêm Túc.

Nhìn thấy Bình An mềm mại dựa vào cạnh Nghiêm Túc, hắn cảm thấy như máu trong thân đông cứng lại, tim đau đến không hít thở được, nụ cười ngọt ngào dịu dàng này vốn phải thuộc về hắn, nay sao lại thuộc về Nghiêm Túc?

Hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Nghiêm Túc. Cho dù biết rõ tình cảm không thể nào như trời cao đất dày, hắn cũng không thể nào nhịn được mà không hận Bình An có trăng quên đèn, hận cô nhẫn tâm tuyệt tình với mình, hận cô không cho anh giữ lại một chút tình cảm nào. Một khi Bình An và Nghiêm Túc công khai chuyện tình cảm, thì Lê Thiên Thần hắn sẽ trở thành trò cười ở Phương Thị...

Mang cảm xúc tuyệt vọng trở về thành phố S, Lê Thiên Thần cũng không vội trở về chi nhánh công ty mà trở về căn hộ do công ty phân cho. Hắn uống một trận say lúy túy vì không muốn nhớ tới dáng vẻ của Bình An khi cô rúc vào ngực của Nghiêm Túc, say thì sẽ không nghĩ tới nữa.

Whisky rót vào miệng hết ly này đến ly khác, nhưng ngoại trừ cảm nhận vị cay độc và chua xót của rượu ra, hắn vẫn không cách nào quên đi gương mặt nói cười tự nhiên kia.

Tiếng chuông cửa vang lên hết lần này đến lần khác, hắn hoàn toàn lười để ý.

“Lê Thiên Thần, anh mở cửa cho tôi.” Giọng nói hỗn hển tức giận của Đỗ Hiếu Mị từ ngoài cửa truyền vào.

Lê Thiên Thần chỉ lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục uống rượu, hắn không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dạng sa sút của hắn lúc này.

Tiếng đập cửa lại tiếp tục vang lên thêm một lúc, rồi có tiếng mở khóa, bóng dáng mỹ lệ của Đỗ Hiếu Mị xuất hiện trước mặt hắn với bộ mặt tức giận, “Bây giờ anh muốn gì? Vì sao không đến công ty, không nhớ gần đây anh rất bận à?”

“Tôi sẽ đến công ty.” Lê Thiên Thần nhàn nhạt nhìn ả một cái, phiến não kêu lên.

Khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp của Đỗ Hiếu Mị thoáng hiện vẻ thấu hiểu, mìa mai cười rộ lên, “Sao rồi? Chẳng phải đi anh tìm người yêu để nghĩ biện pháp sao? Chẳng lẽ cô ta không giúp được cho anh à, vậy cha vợ tương lai của anh đâu? Đừng nói là đạp phải đinh nhé. Chậc chậc, gấp gáp thăm viếng như vậy mà nường nường cũng không cảm kích à, chắc là bây giờ trong lòng không thoải mái lắm nhỉ.”

“Cút ra ngoài.” Lê Thiên Thần lạnh lùng thốt.

“Anh kêu tôi cút cũng được, nhưng anh đừng quên, nếu lần này đấu giá không thành công thì chúng ta không có khả năng quay lại Tổng công ty đâu, nói không chừng còn sẽ bị giáng chức. Anh có thể thất bại, nhưng tôi không thể nhận thua đâu.” Đỗ Hiếu Mị mừng thầm trong bụng, lần này Lê Thiên Thần bị con oắt hạ tiện kia tổn thương, chắc hẳn sẽ không còn muốn cô ta nữa.

Phương Bình An quá ngu xuẩn, căn bản không hiểu một điều rằng đàn ông dù không yêu hắn cũng có thể lợi dụng hắn.

Đỗ Hiếu Mị nhìn Lê Thiên Thần dù trong dáng vẻ sa sút vẫn giữ được vẻ đẹp trai anh tuấn, ả yêu người đàn ông này... Nhưng ả không cho phép trong lòng hắn có bất kỳ ai khác, hiện tại việc ả phải làm chính là tẩy sạch hoàn toàn hình bóng của Phương Bình An trong lòng hắn.

“Cô cho rằng tôi không muốn thành công sao? Nhưng đối thủ đã sớm đã mua chuộc họ Đoàn kia, ta còn cách nào nữa?” Đoàn Quan Quần ở thành

phố S một tay che trời, ai có thể hầu hạ ông ta thư thái khoái trá là người đó có thể có được giá thù thấp nhất. Hãn cũng đã mấy lần muốn lấy lòng ông ta, hối lộ ông ta, nhưng lần nào cũng bị gạt ra. Hãn nghe nói Đoàn Quan Quần và Phương Hữu Lợi là bạn học cũ, vốn muốn cậy tiếng quen biết để làm thân, nhưng không tiện lấy danh nghĩa của Phương Hữu Lợi, sợ sau này Phương Hữu Lợi cho là hãn không có năng lực xử lý các mối quan hệ giao tế.

Bởi thế hãn mới nghĩ tới Bình An, nếu như Bình An đồng ý đi cùng hãn đến gặp Đoàn Quan Quần thì mọi việc sẽ được suông sẻ...

“Anh cho rằng chỉ có Phương Bình An mới có thể giúp được anh?” Đỗ Hiếu Mị buông túi xách trong tay, đến bên cạnh Lê Thiên Thần, khom lưng hướng về phía hãn, môi với môi cách nhau không tới một cm, bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện bày ra trước mặt hãn.

Lê Thiên Thần nhắm mắt lại, muốn ngăn chặn vẻ dụ dỗ của Đỗ Hiếu Mị, nhưng trong hơi thở của hãn chỉ toàn là mùi nước hoa trên người ả tỏa ra, “Chẳng lẽ anh vẫn còn muốn Bình An như cũ?”

Đỗ Hiếu Mị nhẹ nhàng liếm môi của hãn, “Thiên Thần, ở chỗ này...Chỉ có tôi và anh mới là hai người tâm ý tương thông sống nương tựa lẫn nhau, anh chỉ có tôi, tôi cũng chỉ có anh. Tôi, tôi nhất định sẽ làm cho anh thành công.”

Nếu ả không có cách nào tiếp cận được Phương Hữu Lợi để tiến vào xã hội thượng lưu, ả sẽ làm cho người đàn ông ả yêu trở nên nổi bật, trong tương lai người khác sẽ phải hâm mộ sự thành công của hai người bọn họ.

“Cô có cách?” Lê Thiên Thần nhẹ nhàng mở mắt, chăm chăm nhìn thẳng vào Đỗ Hiếu Mị.

Đỗ Hiếu Mị quyến rũ cười một tiếng, bàn tay mềm như không xương chui vào trong áo Lê Thiên Thần, vuốt ve da thịt trắng mịn của hãn, “Chi

bằng anh liền chờ xem, xem em có hay không có biện pháp... để đưa anh đến thành công, để đưa anh một bước lên mây.”

Trong lòng Lê Thiên Thần lay động, ánh mắt trở nên âm u, hẳn là một người đàn ông bình thường, hẳn không phải là Thần Thánh, bị quyến rũ đến thế này, hẳn không thể không có cảm giác...

Cảm thấy được dự vọng của Lê Thiên Thần, Đỗ Hiếu Mị cười hài lòng, dâng tặng đôi môi cắn mọng hấp dẫn cho hẳn ta.

Tiếp theo, trẻ con không nên... tụ tập!

Về phía Bình An bên này, Nghiêm Túc đến trường đón cô ra ngoài, ngày mùa hè đặc biệt dài, đã sáu giờ rưỡi rồi mà mặt trời vẫn chưa lặn.

“Hôm nay vui không?” Nghiêm Túc vừa lái xe vừa hỏi, anh mới từ công ty chạy thẳng tới, áo khoác ngoài đặt trên ghế sau, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng bình thường, cổ áo cởi hai nút, có thể mơ hồ nhìn thấy bờ ngực chắc khỏe của anh, ống tay áo tùy tiện xắn đến khuỷu tay, phản phát vẻ đẹp trai phóng khoáng.

“Cũng ổn.” Bình An rất thích nhìn dáng vẻ anh khi mặc áo sơ mi trắng, cảm giác rất sạch sẽ thoải mái, lại gợi cảm đến chết người, cô nhìn mà lòng mê trai đẹp lại động dử dội nha.

Nghiêm Túc cười thấp, tiếng cười chậm rãi trầm ấm trong không gian chật hẹp của chiếc xe mang vẻ gợi cảm mị hoặc vô cùng, “Cũng ổn là như thế nào? Có nhớ anh không?”

Bình An nguýt anh một cái, “Chả nhớ chút nào.”

“A, đau lòng quá!” Nghiêm Túc lộ vẻ mặt thất vọng.

“Hứ!” Bình An cười khinh bộ dạng giả bộ đáng thương của anh, “Anh cả ngày chạy long tóc gáy, làm gì nhớ tới em mà giả bộ.”

Ánh mắt sáng rực của Nghiêm Túc nhìn sang Bình An, “Thật sự nhớ, anh chưa từng nhớ một người nhiều như vậy, cứ muốn mau mau gặp được em.”

Bình An nhẹ nhàng mỉm cười, khóe mắt tràn ra nụ cười ngọt ngào.

“Mai em có rảnh không?” Thấy cô cười đến hai mắt cong lên như vầng trăng khuyết, ánh mắt sáng long lanh như vì sao, càng nhìn càng xem, đầu trái tim của Nghiêm Túc như hơi co thắt lại, trong lòng có nỗi xúc động muốn ôm Bình An vào lòng mà hôn một cái thật lâu.

“Em có hẹn ăn cơm cùng Chị Vận.” Bình An nói.

“Em hẹn chị ấy mấy giờ?” Nghiêm Túc nhíu mày hỏi. Gần đây đường sự nghiệp của Lương Phạm hình như cũng không được như ý, nên có lẽ vì vậy mà tâm tình của Trình Vận cũng không được thoải mái lắm, có thể chị ấy muốn tìm Bình An để tâm sự đôi chút. Nghiêm Túc ngượng ngùng oán giận Trình Vận cướp đi cô gái nhỏ quý giá từ tay anh.

“Dạ buổi trưa, em muốn hỏi chị Vận một chút ý kiến chuyên môn.” Bình An nói.

“Khi nào xong thì anh sẽ đến đón em.” Nghiêm Túc nói.

Bình An cười nói, “Anh cứ ngày nào cũng muốn gặp em à?”

Nghiêm Túc mỉm cười liếc cô một cái, thoải mái thừa nhận, “Đúng, tốt nhất là từng giờ từng phút đều có thể thấy em.”

“Vậy cũng không được, khoảng cách mới có thể sinh ra tình yêu, chúng ta phải giữ khoảng cách nhất định thì khi gặp nhau tình cảm mới tốt hơn.”

Bình An ngênh cằm lên nói tỉnh bơ.

“Khoảng cách?” Nghiêm Túc nhíu mày, trong giọng nói trầm thấp có ý ái muội không nói nên lời, “Anh cho là giữa chúng ta... đã rất có khoảng cách rồi.”

Bình An vừa nghe liền giật mình, bất giác trong đầu nghĩ đến cái ý tứ gì đó không được thuần khiết cho lắm, “Dù sao cũng không nhất thiết phải mỗi ngày dính xà nẹo một chỗ.”

“Em mơ đấy à.” Nghiêm Túc cười cự tuyệt, “Ai nói với em mấy lời ngụ ý biện là khoảng cách sinh ra tình yêu thế, nếu lúc ban đầu mà anh luôn giữ một khoảng cách với em thì em có thích anh không?”

“Em đâu có nói là em thích anh.” Bình An nhỏ giọng phản bác. Không phải cô không muốn gần anh, nhưng vì càng gần anh nhiều thì cô sẽ càng thích anh, sẽ càng không thể rời xa anh, cô không muốn trở thành như vậy.

“Không sao, hiện tại anh thích em là được.” Đồ nhóc con mạnh miệng, Nghiêm Túc vừa cười vừa thở dài trong lòng.

Trái tim Bình An đột nhiên có cảm giác ngọt ngào đến bủn rủn.

Nghiêm Túc đề cập đến vấn đề chính, “Em muốn đăng ký thành lập công ty, vậy tài liệu em đã chuẩn bị xong chưa?”

Nói đến vấn đề này, Bình An lại nhức đầu, “Tài liệu vẫn còn đang chuẩn bị, có rất nhiều thủ tục lặt vặt phải làm, làm hết ba cái thứ linh tinh ấy thì mới đăng ký công ty được, còn phải đăng thông báo tuyển nhân viên nữa chứ.”

Nghiêm Túc cười, “Em đâu cần phải tự thân làm hết tất cả những chi tiết vụn vặt đó, em có thể tìm công ty dịch vụ hành chính để giúp em đăng ký công ty, em chỉ cần cung cấp văn kiện tài liệu và trả phí thôi, họ sẽ thay em

đi làm tất cả các thủ tục đó. Về phần thông báo tuyển nhân viên, em cũng có thể tìm đến các công ty săn đầu người (head hunter: cung cấp dịch vụ tìm nhân viên phù hợp), họ có thể tìm nhân viên theo yêu cầu của em.”

Mắt Bình An sáng lên, “Em không nghĩ tới chuyện có thể tìm công ty dịch vụ hành chính giúp em đăng ký công ty, tối nay em sẽ tìm trên mạng, nếu không sẽ nhờ đại ca Hồng giới thiệu cho em, anh ấy nhất định sẽ biết công ty nào tốt.”

“Anh đang ở ngay trước mặt em, tại sao em không hỏi anh mà lại đi hỏi Hồng Dịch Vũ hả?” Nghiêm Túc tức giận hỏi.

Bình An ha ha cười gượng, “Em quên mất, có người đàn ông tốt này ở đây đúng là đâu cần phiền đến người khác nữa.”

Nghiêm Túc buồn cười bắt tay cô qua căn một cái, “Tối mai anh sẽ đưa em đến gặp một người, anh ta có thể giúp được em.”

“Dạ.” Bình An sẽ không đại diện đến nỗi vào lúc này mà còn nói với anh ba cái chuyện “giữ khoảng cách thì tình cảm mới tốt” linh tinh lằng nhằng gì đó.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Thật May Là Chưa Từng Bỏ Qua Em

Nghiêm Túc đưa Bình An đến nhà hàng “Bán đảo Italy” ăn tối. Nhà hàng này mặc dù không phải là một kiến trúc lộ thiên, nhưng trừ nóc nhà ra thì bốn phía đều là thủy tinh trong suốt, có thể thưởng thức rõ ràng cảnh đêm bên bờ sông, ánh đèn sáng ngời đủ màu sắc chiếu lấp lánh trên mặt sông, tạo nên những cơn sóng sắc màu lăn tăn quyến rũ, một cảnh đẹp huyền bí mờ ảo.

Bình An thích cảnh yên tĩnh mát mẻ nơi đây, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt ngào.

“Hôm trước đã muốn dẫn em tới đây, nhưng vì vừa lúc đó thì đầu bếp về nước thăm bà xã, hôm qua mới trở lại, nên hôm nay mới mang em đến thử tay nghề của anh ấy.” Nghiêm Túc rất yêu nụ cười của cô, nó làm tâm tình của anh cũng sáng rỡ theo.

“Nơi này rất đẹp.” Bình An nhìn anh nói, đôi mắt đen như mực sáng lấp lánh như ánh sao trên bầu trời.

Nghiêm Túc vui vẻ bật cười, đuôi lông mày cong cong, trong đôi mắt sóng gợn lấp lánh, “Thích là tốt rồi.”

Sau khi thưởng thức tài nghệ của vị đầu bếp Italia nổi tiếng, Nghiêm Túc đề nghị xuống bờ sông đi dạo, Bình An đang có chút mệt mỏi, vừa lúc muốn đi hóng mát.

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đi chậm chậm dọc theo con đê, ánh đèn ven đường rơi trên người bọn họ, kéo ra cái bóng thật dài trên mặt đất, gẫn

bó quần quít cùng nhau.

Bình An cúi đầu nhìn hai bàn tay của họ hòa cùng một chỗ, tay của anh thật lớn, thật dày rộng, lòng bàn tay cùng đầu ngón tay có vết chai nhẹ, bao trọn bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, làm cho cô có cảm giác được che chở an toàn.

Dường như cô... chưa từng có được loại cảm giác an toàn thân thiết ấm áp này, Lê Thiên Thần chưa từng làm cho cô cảm thấy an tâm.

Anh vẫn còn đang nói những chi tiết cần thiết trong bước đầu tạo dựng công ty, tất cả những chuyện nhỏ bé vụn vặt mà cô không nghĩ tới, anh cũng đã suy nghĩ thay cô, hơn nữa còn dặn dò cô nhất định phải chú ý. Mặc dù anh không nói ra mấy câu dễ dàng làm cho người ta ngọt ngào cảm động đại loại như “Em không cần làm gì hết, tất cả đã có anh, anh sẽ nuôi em bảo vệ em” linh tinh gì đó, nhưng những chuyện anh làm còn khiến cho cô cảm động hơn.

Người đàn ông này rất hiểu cô, hơn nữa còn tôn trọng cô, cho dù anh có thể cung cấp cho cô bất kỳ cuộc sống nào mà cô muốn, cô cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận, cho nên anh chỉ lặng lẽ giúp cô hoàn thành nguyện vọng mà cô muốn hoàn thành.

Làm sao có thể không động lòng với anh được chứ? Bình An nhìn gương mặt đẹp trai bất phàm của anh, nghe thanh âm trầm thấp khêu gợi của anh, không nhịn được liền nhón chân lên hôn trên mặt anh một cái.

Nghiêm Túc hơi ngẩn ra, bước chân ngừng lại, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trở nên nóng bỏng thâm trầm, mặc dù không cắt đứt đề tài đang nói, nhưng thanh âm đã trầm khàn xuống không ít, “... Công ty vừa mới thành lập, trọng điểm không phải là tiền lãi mà là sự tín nhiệm, anh nói, em nghe hiểu không?”

Anh nâng cằm của cô lên, đôi môi khêu gợi treo ở trên mặt cô, hơi thở ấm áp phả vào trên mặt cô.

Mặt Bình An đỏ lên, nhịp tim lập tức gia tốc, “Nghe... Hiếu.” Mở miệng nói, môi của cô nhẹ nhàng phớt qua môi anh.

“Rất tốt.” Nghiêm Túc nhếch môi cười, ở trong bóng đêm u ám này lại có cảm giác quyến rũ lạ thường, cánh tay anh xiết lại, kéo Bình An vào trong ngực, cúi đầu chiếm lấy cánh môi anh mong nhớ thật lâu.

Lần này, Bình An chủ động đáp lại anh, hé cánh môi nhỏ nhắn, cùng anh môi lưỡi triền miên.

Cảm giác được cô chủ động, Nghiêm Túc không có cách nào ức chế được nổi hưng phấn, dùng sức ôm chặt cô, như muốn đem cô hòa tan vào trong thân thể, hạ thân kích động đặt ở bụng của cô, anh khắc chế không được, đè sát thân thể của cô vào cạp sát mấy cái.

Thân thể của anh căng chặt nóng bỏng, hô hấp nặng nề dồn dập, Bình An dần dần hơi không chịu nổi sự kịch liệt của anh.

“Bình An...” Nghiêm Túc nóng bỏng tỉ mỉ hôn dọc theo cổ cô rồi dần tới xương quai xanh, chiếc áo thun màu vàng nhạt bị kéo đến trước ngực.

“Nghiêm Túc, nơi này... Không được...” Bình An thở nhuyển gấp, trong lòng không nhịn được mà nghĩ, nam nhân này quả nhiên không thể cưỡng chiều được mà, cô mới hơi chủ động một chút thì anh liền bắt kể chỗ này là chỗ nào rồi.

Nghiêm Túc chôn mặt ở trước ngực cô, tay dừng lại động tác, hít thở sâu mấy cái để bình phục hưng phấn trong lòng, rồi mới ngẩng đầu lên cắn vành tai cô nhỏ giọng oán trách, “Lần nào địa điểm cũng đều có vấn đề.” Đã thật lâu rồi anh không chạm qua ai, trước đây còn không biết cảm giác

cấm dục là thế nào, tối hôm qua sau khi thưởng thức đến ngọt ngào của cô, đến giờ anh vẫn còn có chút cảm giác bất mãn.

Bình An có vẻ hả hê, “Đáng đời anh, ai bảo trước đây anh phong lưu như vậy.”

“Đúng, cho nên ông trời mới trừng phạt để anh gặp em.” Nghiêm Túc yêu chiều ngắt chóp mũi của cô, cười nói.

“A, vậy bây giờ là anh cảm thấy uất ức, hay là đang cao hứng vậy?” Bình An ôm cánh tay anh đi trở về.

“Hai năm trước anh gặp em nhưng lại không yêu em, nếu anh biết sẽ có ngày hôm nay thì lúc đó đã không bỏ qua em.” Nghiêm Túc nói một cách chân thành. Hai năm trước anh gặp Bình An lúc cô còn chưa từng trải qua tình yêu, nếu như khi đó anh nghiêm túc đối diện với hứng thú từ tận đáy lòng mình đối với cô thì đã không cần đợi đến hôm nay rồi, trong hai năm qua... Cô thật sự có yêu Lê Thiên Thần, hơn nữa còn từng bị tổn thương, tuy điểm này cô không nói nhưng anh cũng có thể đoán được.

Anh hối hận đã từng bỏ qua cô, khiến cho cô chịu những tổn thương này.

Nếu như kiếp trước cô gặp được Nghiêm Túc, vận mệnh của cô có phải sẽ không bi đát như thế hay không? Bình An cười khổ trong lòng, trên đời này không có “nếu như”, “Hiện tại cũng không muộn mà, em bây giờ mới đáng để cho anh gặp.”

Bình An có điều ngụ ý, so với trước kia, cô bây giờ càng hiểu được thế nào là yêu một người, cũng càng hiểu được nên quý trọng như thế nào.

Nghiêm Túc hôn lên trán cô một cái, “Anh rất may mắn, không có bỏ qua em lần nữa.”

Em cũng vậy, Nghiêm Túc, nếu như kiếp trước người em yêu là anh thì chắc hẳn đã không sống khổ cực như vậy. Khóe mắt Bình An hơi ẩm ướt, mỉm cười nhìn anh, trong lòng lặng lẽ nghĩ.

“Anh đưa em về nhà thôi.” Nghiêm Túc trong lòng rung động, sợ nếu cứ tiếp tục như thế này, anh thật sự sẽ không khắc chế được.

Giữa trưa ngày hôm sau, Bình An và Trình Vận hẹn gặp nhau ở nhà hàng Tây đường Cửu Phúc. Tính đến nay cô đã có hai ba tháng không gặp được Trình Vận rồi, chỉ nghe được chị ấy nếu không đi công tác thì cũng là đi Hongkong thăm Lương Phàm. Mỗi lần nghe thấy chị ấy cứ phải bay qua bay lại hai nước vì cái gã Lương Phàm đó, Bình An liền không nhận được mà đau lòng dùm chị.

Bình An đến nhà hàng sớm hơn Trình Vận một chút, chọn một góc tương đối an tĩnh ngồi đợi chị ấy.

Sắp mười hai giờ, Trình Vận vẻ mặt vội vàng mới xuất hiện tại cửa nhà hàng, trễ hơn nửa tiếng so với giờ hẹn.

“Thật xin lỗi, chị tới trễ.” Trình Vận áy náy cười với Bình An, ngồi xuống đối diện.

Bình An cười nói, “Không sao.”

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Bình An vẫn cảm thấy chua xót, không phải vì Trình Vận đến trễ, mà vì chị ấy tiêu tụy rất nhiều, mặt mày khó giấu sự mệt mỏi chứ không còn thần thái trước kia, nụ cười cũng có vẻ hơi miễn cưỡng.

“Chị Vận, gần đây chị mệt lắm phải không?” Sau khi hai người gọi thức ăn, Bình An mới cau mày nhìn Trình Vận, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Trình Vận lắc đầu, “Cũng không đến nỗi mệt chết.”

“Nhưng em thấy chị có vẻ không được khỏe, nghe nói gần đây chị lúc nào cũng đi công tác, chắc vì vậy mà quá mệt mỏi?” Bình An hỏi.

“Công việc cũng không có gì, cũng đâu có thực sự mệt đâu.” Trình Vận cười, gần đây quả thật cô cũng cảm giác là thể xác và tinh thần mệt mỏi, nhưng đó không phải hoàn toàn bởi vì công việc.

Bình An muốn nhin không nhắc đến chuyện giữa Trình Vận và Lương Phàm, nhưng khi nhìn đến dáng vẻ của chị lúc này, cô ngoại trừ đau lòng còn có tức giận. Cô giống như nhìn thấy bóng dáng của mình khi chạy theo gã Lê Thiên Thần trên người Trình Vận. “Chị vẫn còn bay tới bay lui hai nơi à? Vì Lương Phàm đáng giá sao? Anh ta không đến đây thăm chị, toàn bắt chị phải bay đến với anh ta.”

Khóe miệng của Trình Vận miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Anh ấy bận hơn chị...”

Lời giải thích không có chút sức thuyết phục nào, Bình An tức giận nói, “Anh ấy bận chẳng lẽ chị không bận sao? Anh ấy không thấy dạo này chị phải đi công tác thường xuyên sao? Chị Vận, cứ chịu đựng không than không hối hận mãi như vậy, có đáng giá không?”

Tình yêu mà quá mức nhấn nhọc chẳng những đánh mất chính mình, mà cuối cùng ngay cả tình yêu đó cũng sẽ hoàn toàn thay đổi, cô thật sự không đành lòng nhìn Trình Vận lại đi theo lối mòn của mình.

Trình Vận cười khổ, “Gần đây anh ấy không có linh cảm sáng tác, tâm tình không được tốt, chị cũng phải thông cảm cho anh ấy. Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa mà nói về em đi. Chị vừa đọc được cái tin mừng đến kinh ngạc của em, cũng không ngờ là em sẽ là bạn gái của Nghiêm Túc. Nghiêm Túc đối với em có tốt không? “

Nghiêm Túc và Trình Vận còn có liên hệ là chị em họ nên Bình An có chút ngượng ngùng, lại cố lên gân giả bộ thoải mái, dí dỏm nói, “Anh ấy

dám không tốt với em à?”

“Chị thấy nó thua chắc trong tay em rồi, chắc chắn không dám đối xử không tốt với em đâu.” Trình Vận cười nói.

Bình An cúi đầu cười cười, đổi đề tài, “Chị Vận, thật ra thì em còn có một số việc muốn xin học hỏi chị.”

“Chuyện gì thế em? Nói chị nghe đi.” Trình Vận cười nói.

“Em muốn đầu tư lập một công ty...” Bình An nói sơ qua kế hoạch của mình, “Em muốn bắt đầu từ mỹ phẩm dưỡng da, đầu tiên là làm đại lý, sau này nếu thành công rồi thì mới sáng lập nhãn hiệu riêng, chị cảm thấy thế nào?”

“Con nhóc này, mới chân ướt chân ráo làm xong cửa hàng kinh doanh độc quyền, giờ đã muốn mở công ty rồi à?” Trình Vận cười liếc Bình An một cái, “Nghiêm Túc thì sao?”

“A, em chỉ muốn gây dựng sự nghiệp thôi.” Bình An nói, “Muốn xem mình có thể đi xa hơn nữa được không, cho nên cũng muốn thử một chút.”

“Vậy cứ bắt đầu từ đại diện sản phẩm trước đi. Chị nghĩ về tài chính chắc em cũng có đủ, vậy thì không cần thiết phải đại diện cho những nhãn hiệu không có tên tuổi, như vậy cũng sẽ giảm bớt rủi ro. Nhưng chuyện đầu tiên em phải làm là tìm chỗ đặt văn phòng công ty. Sau khi công ty thành lập, làm đại lý thì phải quảng cáo để người ta biết mình đại diện cho hãng nào, sau đó phải thuê quầy chuyên doanh ở trung tâm thương mại, khả năng là sẽ gặp khó khăn tương đối đấy.” Trình Vận vẫn luôn nghĩ Bình An là một cô gái có lòng cầu tiến, cho nên cũng không hỏi nhiều mà lập tức đưa ra các ý kiến chuyên nghiệp.

Ý kiến của Trình Vận cũng không khác lắm với những dự định trước đó của Bình An, Bình An vui vẻ nói, “Em cũng nghĩ vậy, em sẽ đi tìm công ty

dịch vụ hành chính để thảo luận chuyện đăng ký công ty, sau đó sẽ đi tìm văn phòng.”

“Công việc mặc dù khá nhiều, nhưng chỉ cần từ từ hoàn tất từng việc một thì thật ra cũng không phải là quá khó đâu.” Trình Vận nói.

“Dạ, nhưng em còn phải tìm hiểu thêm một chút xem làm đại diện thì cần phải chuẩn bị cái gì.” Bình An cảm thấy giống như được uống thuốc tăng lực, tràn đầy nhiệt huyết đối với những chuyện cần làm tiếp theo.

“Lát chị về sẽ gửi tài liệu cho em.” Trình Vận cười nói, cô cũng rất muốn giúp cô gái này một chút, “Cơm nước xong chúng ta đến khu Thương mại đi, trước kia em chỉ đến đó dạo xem mua đồ, bây giờ em sẽ dùng ánh mắt khác để quan sát, nói không chừng sẽ có suy nghĩ khác đó.”

Bình An liên tục gật đầu không ngừng, “Dạ.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Giọng Hát Đặc Biệt

Thành phố G tập trung không ít khu thương mại lớn nhỏ, dĩ nhiên hai cô không thể mỗi nơi đều ghé lại, chỉ tập trung vào khu thương mại cao cấp thôi. Dọc đường đi, Bình An cũng đã hiểu được chuyện phiền não của Trình Vận và Lương Phàm gần đây là vì sao.

Thì ra Lương Phàm gần đây đang bị bão hòa, cảm hứng sáng tác cạn kiệt, không thể sáng tác được một ca khúc nào làm động lòng người nghe. Anh ta tìm kiếm khắp nơi một giọng hát có thể tạo cho anh ta linh cảm sáng tác nhưng đến giờ vẫn thất vọng, khiến cho tâm trạng tệ vô cùng. Trình Vận vì muốn ở bên cạnh để bầu bạn an ủi anh nên không ngại vất vả bay tới bay lui hai nơi, chỉ hy vọng có thể giúp người yêu vực dậy tinh thần và niềm tin.

Tình yêu xuất phát từ tâm hồn có thể nhờ bài hát để thể hiện, cho nên tình yêu cũng chính là nguồn cảm hứng dồi dào để khơi dậy linh cảm âm nhạc. Nhưng Trình Vận không thể mang lại cảm hứng sáng tác cho anh ta, cho nên liệu có thể giải nghĩa là, tình yêu của anh ta đối với Trình Vận đã... thay đổi chăng?

Từ xưa thơ sinh đã lắm kẻ bạc tình, như Lương Phàm lại sinh hoạt trong Làng Giải Trí chẳng thiếu người đẹp vây quanh, rốt cuộc thì tình cảm có được bao nhiêu phần là chân thật?

Càng nghĩ càng đau lòng, đáng lẽ cô gái như vậy phải được yêu thương trân trọng, liệu Lương Phàm có xứng đáng với tình cảm chân thành tha thiết của Trình Vận hay không?

“Muốn thuê gian hàng để kinh doanh ở những khu thương mại sầm uất như khu Trung Hoa Thịnh Thế này không phải chuyện dễ dàng bởi cạnh tranh quá kịch liệt. Nhưng nếu có thể thuê được hai ba quầy chuyên doanh cùng lúc thì không những thu hút được sự chú ý của khách hàng mà còn có thể chứng tỏ được thực lực của mình.” Trình Vận không biết đến những tâm tư của Bình An, vừa đi vừa chỉ vào các quầy chuyên kinh doanh mỹ phẩm cho Bình An xem.

Bình An thở dài trong lòng, tạm thời không thèm nghĩ đến vấn đề giữa Trình Vận và Lương Phàm nữa.

Trong khi hai người đang đi dạo ở tầng trệt chuyên bán mỹ phẩm và mỹ phẩm dưỡng da của khu Trung Hoa Thịnh Thế thì có gặp vài người quen biết trong nghề của Trình Vận, dừng lại trò chuyện mấy câu rồi lại đi tiếp.

“Xem ra, ở những chỗ này, nhân viên bán hàng cũng phải gạn đục khơi trong thật kỹ. Nếu nhân viên không có kiến thức chuyên nghiệp thì khách hàng sẽ khó có lòng tin để lựa chọn và sử dụng sản phẩm.” Bình An nhìn mấy quầy trưng bày sản phẩm, lúc trước không hề chú ý tới trình độ của các nhân viên bán hàng, bây giờ cảm thấy việc có bán được hàng hay không chủ yếu là do nhân viên bán hàng có khả năng thuyết phục được khách mua hàng hay không?

“Đó là điều đương nhiên, công ty có lợi nhuận hay không phụ thuộc vào những nhân viên bán hàng này.” Trình Vận nói, “Cho nên về phương diện tuyển chọn nhân viên bán hàng, em phải đặt hết tâm tư vào.”

Bình An gật đầu một cái, “Dạ.”

Trình Vận nói tiếp, “Thật ra riêng em thì không cần lo lắng sẽ không thuê được gian hàng ở đây, có Chủ Tịch Phương và Nghiêm Túc em còn sợ không tìm được chỗ sao? Chị biết là em không muốn dựa dẫm, chẳng qua,

thông minh không chỉ có nghĩa là tự lực cánh sinh, mà cũng phải biết cách tận dụng bất kỳ thời cơ và điều kiện nào có thể tận dụng được.”

Dĩ nhiên Bình An không phải là người cậy mình mạnh muốn tự làm tất cả, cô chỉ muốn đích thân trả thù Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị mà thôi. Nhưng tạm thời cô vẫn còn chưa có cách để một bước tới trời được, cô phải trở nên mạnh mẽ hơn, mà trong quá trình này, cô cần mượn sức mạnh của người khác.

“Tạm thời quầy chuyên doanh khu thương mại em cũng chưa có gấp.” Bình An nói.

“Trước hết em hãy suy nghĩ kỹ một cái tên để đặt cho công ty, khi Cục Công Thương kiểm tra thấy không trùng tên thì lúc đó mới bắt đầu tìm nơi thuê văn phòng. Em muốn làm người đại diện pháp luật của công ty luôn phải không?” Trình Vận cũng không nắm rõ chi tiết đối với việc đăng ký xin giấy phép kinh doanh lắm, nên chỉ có thể đưa ra một số ý kiến cơ bản.

Bình An gật đầu, “Dạ, tên công ty em đã suy nghĩ xong rồi, gọi là Duy An.”

Trình Vận cười cười, “Chỉ có tên vậy thôi sao.” Rồi choàng tay qua vai Bình An, “Chúng ta đi hơn nửa ngày cũng mệt rồi, hay là qua bên kia uống ly nước ngồi nghỉ một chút.”

“Chị không nói thì em cũng không nghĩ tới mệt.” Bình An cười hì hì nói.

Họ ngồi nghỉ chân ở gian cà phê ngoài trời, phải nói dạo phố là cách giải khuây tốt nhất, xem ra lúc này tinh thần của Trình Vận đã khôi phục gần như trước.

Hai người mãi mê trò chuyện trên trời dưới đất, mặc dù chên nhau mười mấy tuổi nhưng xem ra họ rất hợp nhau. Trình Vận luôn hiểu rõ ý mà Bình An muốn biểu đạt, mà Bình An cũng có thể hiểu được những gì Trình

Vận đang nói... Càng tiếp xúc lâu với Trình Vận, cô lại càng đau lòng cho cô gái vì yêu mà mù quáng này.

“Bình An?” Họ đang vui vẻ nói chuyện, bỗng một giọng nói trong trẻo cất lên cắt ngang.

“Mẫn Nhi?” Bình An ngẩng đầu nhìn, thì ra là Hồng Mẫn Nhi, cô vui vẻ nở nụ cười, “Đã lâu không gặp, gần đây thế nào?”

Hồng Mẫn Nhi mặc một cái áo đầm ngắn cổ chữ V màu tím, nhìn rất cool, nhìn rất khác hình tượng dịu dàng thanh tú lần trước, cô liếc nhìn Trình Vận một cái, “Vẫn khoẻ, hai người cùng đi dạo phố đấy à?”

“Đúng vậy. Chị này là Trình Vận; Chị Vận, đây là Mẫn Nhi.” Bình An đứng ra giới thiệu họ với nhau.

Trình Vận cười gật đầu với Hồng Mẫn Nhi, “Xin chào, có muốn ngồi uống cà phê cùng chúng tôi không?”

“Không cần đâu, em còn phải đến tòa nhà kế bên thi hát, bởi chưa đến lượt em nên mới đi dạo một chút, giờ chắc cũng sắp đến em rồi.” Hồng Mẫn Nhi nói.

“Bạn tham gia thi hát?” Bình An kinh ngạc nhìn cô, “Đại ca Hồng đồng ý cho bạn tham gia vào Làng Giải Trí rồi à?”

Hồng Mẫn Nhi trợn mắt, “Đừng cho anh ấy biết là được, hôm nay thi vòng bán kết, nếu có thể đậu vào TOP 10 là có thể thi tiếp vòng chung kết rồi.”

“Bạn làm thế là tiền trăm hậu tấu đó nha, không sợ đại ca Hồng biết được sẽ tức giận à?” Bình An hỏi.

“Anh Hai thương mình như vậy chắc cũng không giận quá lâu đâu.” Hồng Mẫn Nhi cười híp mắt nói, “Cũng sắp tới em rồi, hai người có muốn đi xem em thi không?”

Bình An nhìn về phía Trình Vận, cô rất muốn đi ủng hộ Hồng Mẫn Nhi, nhưng bây giờ đang đi cùng Trình Vận, không thể bỏ lại chị ấy được.

Trình Vận cười nói, “Vậy chúng ta cùng đi ủng hộ cho em.”

Cuộc thi ca hát mà Hồng Mẫn Nhi tham gia là do Đài truyền hình nổi tiếng tổ chức, cuộc thi này rất nổi tiếng và sức cạnh tranh cũng lớn. Nếu có thể trở hết tài năng và tỏa sáng tại đây thì nhất định sẽ được các công ty thu âm mời về hợp tác, tương lai nhất định sẽ rất nổi tiếng, thế nên cũng khó trách tại sao Hồng Mẫn Nhi lại giấu anh trai cô để tham gia cuộc thi.

Trình Vận vì có quan hệ với Lương Phàm nên đối với Làng Giải Trí cũng khá quan tâm, cô cũng muốn xem thử xem trong cuộc thi này có thể tìm được người có giọng hát đặc biệt nào không, có lẽ sẽ giúp được Lương Phàm cũng không chừng.

Họ đến chỗ cuộc thi, thấy quy mô của nó còn long trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ. Có rất nhiều fan hâm mộ giơ bảng cổ động, còn chuyện liệu đó có phải là fan hâm mộ thật không thì cũng chẳng ai biết, dù sao đây mới chỉ là vòng đấu loại, những thí sinh này còn chưa nổi tiếng mà đã có nhiều người hâm mộ đến vậy sao?

“Các thí sinh ở đây xem ra đều rất trẻ.” Nhìn cô gái đang thi trên sân khấu ước chừng cũng mới mười bảy mười tám tuổi, Trình Vận khẽ nhíu mày, sức hấp dẫn của Làng Giải Trí thật sự mãnh liệt đến vậy sao? Còn nhỏ tuổi vậy sao không lo đi học mà đến đây tham gia thi ca hát làm gì.

“Ai cũng thích được vừa nổi tiếng vừa có tiền mà.” Bình An thở dài nói.

Cuộc thi được tổ chức ở một quảng trường sát bên khu thương mại Trung Hoa Thịnh Thế, Bình An và Trình Vận vì đến đây ủng hộ Hồng Mẫn Nhi nên chọn đứng ở vị trí gần sân khấu, nghe các thí sinh khác thi hát. Sau vài người thì cũng đến phiên Hồng Mẫn Nhi lên thi.

Trình Vận đã hơi thất vọng. Những cô bé này nhìn thì trẻ tuổi nhưng giọng hát không được trong trẻo, đã vậy còn bắt chước quá nhiều các ca sĩ khác, nên chẳng có một tí đặc sắc nào. Đi theo Lương Phàm đã lâu nên cô cũng biết ít nhiều về cách thưởng thức giọng hát.

Bài hát Hồng Mẫn Nhi tham gia là “Tịch dương chi ca” (Ca Khúc Tịch Dương) của Mai Diễm Phương, giọng hát vừa cất lên, Trình Vận liền giật mình. (nghe bài hát Ca khúc Tịch dương – Mai Diễm Phương:)

“Ánh tà dương tưởng như vô hạn nhưng chỉ rục rở trong chốc lát, rồi dần dần tan biến theo mây hồng cuối trời. Năm tháng biển ảo dần trôi giữa cuộc đời gian truân. Giống như mây ngàn lúc hợp lúc tan, hằn trên nét mặt dấu tích mỗi mệt. Đờng dài thăm thẳm bỗng phát hiện ra ánh sáng đang sẫm màu...” Giọng hát độc đáo, tinh tế sống động, có thể so với giọng ca kinh điển của Mai Diễm Phương lúc sinh thời.

Giọng hát của cô... là xuất phát từ con tim, lập tức dẫn dắt thính giả tiến vào thế giới của riêng cô.

Thật không thể tưởng tượng được giọng hát của Hồng Mẫn Nhi lại rung động lòng người đến thế, hoàn toàn có thể so sánh được với các ca sĩ đang nổi tiếng.

“Mẫn Nhi hát thật hay, nhất định có thể vào vòng chung kết, nói không chừng còn đạt được giải cao nhất.” Bình An tán thưởng nói, cô không biết cách đánh giá giọng hát nhưng thực sự đã bị giọng hát của Mẫn Nhi làm cho cảm động.

Trình Vận chăm chú nhìn Hồng Mẫn Nhi, “Giọng hát quả thật rất đặc biệt.”

“Dĩ nhiên rồi, sở trường của Mẫn Nhi là âm nhạc, cô ấy còn muốn tới Hongkong để phát triển sự nghiệp, chỉ là anh cô ấy không cho phép.” Bình An nói.

“Vậy sao?” Ánh mắt Trình Vận sáng lên, “Đợi Mẫn Nhi thi xong chúng ta đi tìm cô ấy.”

Bài hát chỉ có mấy phút, Hồng Mẫn Nhi nhận được tiếng vỗ tay như sấm của thính giả, cả ban giám khảo cũng khen không dứt và nhất trí cho qua vòng loại.

Hồng Mẫn Nhi nhất định sẽ nhờ “Ca khúc Tịch dương” này mà dần dần nổi tiếng.

Trình Vận kéo Hồng Mẫn Nhi một mạch chạy ra hậu trường tìm Hồng Mẫn Nhi. Gặp được Mẫn Nhi, câu đầu tiên của Trình Vận là hỏi cô có muốn đến Hong kong phát triển sự nghiệp hay không? (KL: may cho chị Vận, nhờ hành động này mà trước khổ sau sướng.)

“Hongkong? Ý của chị là gì?” Hồng Mẫn Nhi còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng có thể tiến vào vòng chung kết, nghe được câu hỏi không đầu không đuôi của Trình Vận liền ngậy ngấn cả người.

“Em có biết Lương Phàm không?” Trình Vận hỏi.

Hồng Mẫn Nhi vội vàng gật đầu, “Dĩ nhiên em biết, anh ấy là tài tử Hongkong, rất nhiều ca khúc kinh điển là do anh ấy sáng tác.”

“Hongkong đang có một cuộc thi ca hát mang tên Tân Tú (Ngôi sao mới), do Lương Phàm tổ chức, em muốn tham gia không?” Trình Vận

muốn giới thiệu Hồng Mẫn Nhi cho Lương Phàm, nhất định anh sẽ rất ngạc nhiên và vui mừng với giọng hát của cô.

Hiện tại trong đầu Trình Vận chỉ nghĩ tới việc giúp cho Lương Phàm lấy lại niềm tin một lần nữa.

Hồng Mẫn Nhi mở to mắt lên, “Em có thể được sao chị?”

“Chị Vận là bạn gái của Lương Phàm, em còn không tin chị ấy sao, được đi Hongkong không phải là ước mơ của em sao?” Bình An cười hỏi. Lúc này, nếu như có thể đoán trước được chuyện tương lai thì dù thế nào cô cũng không để cho Trình Vận đưa Hồng Mẫn Nhi đến trước mặt Lương Phàm.

“Được được, nhưng cuộc thi bên này ...” Hồng Mẫn Nhi chần chờ, nếu đi Hongkong thì phải rút lui khỏi cuộc thi.

“Em tới Hongkong xem kỹ rồi hãy tính tiếp.” Trình Vận cười nói.

“Khi nào có thể đi?” Hồng Mẫn Nhi khó nén nổi hưng phấn, đôi mắt sáng long lanh tràn đầy mong đợi.

Trình Vận nhìn Bình An một cái, nở nụ cười, “Chị với em đi một chuyến.”

“Tốt quá!” Hồng Mẫn Nhi vui vẻ nhảy cẫng lên cũng không biểu đạt được hết nổi vui mừng trong lòng. Cô cảm thấy dường như đã gặp được quý nhân, cũng cảm thấy may mắn đã mỉm cười với mình, cảm kích nhìn Bình An và Trình Vận.

“Cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm đi.” Trình Vận đề nghị.

“A, chút nữa thì em quên mất, Nghiêm Túc nói sẽ đến đón em.” Bình An vội vàng lôi điện thoại từ trong túi xách ra, có tới năm cuộc gọi nhờ đều là

từ Nghiêm Túc.

Bình An vội vàng gọi lại cho anh, anh vẫn còn đợi ở bên ngoài Trung Hoa Thịnh Thế, sau đó áy náy nhìn Trình Vận và Hồng Mẫn Nhi cười, “Em có hẹn với người khác mất rồi, sợ rằng...”

“Em mau đi tìm Nghiêm Túc đi, nếu không nó sẽ oán chị cướp đi bạn gái của nó đó.” Trình Vận cười khẽ một tiếng.

“Vậy em đi trước.” Bình An ngượng ngùng chào tạm biệt.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Hoàn Đao Đoạt Ái

Bình An tạm biệt Trình Vận, sau đó chạy tới Trung Hoa Thịnh Thế. Đang trên đường tới thì Nghiêm Túc lại gọi điện thoại đến, giọng rất nóng vội hỏi cô đang ở đâu bởi không tìm thấy cô ở trong khu thương mại. Bình An không giải thích nhiều, chỉ bảo anh chờ ở cửa.

Lúc chạy tới cửa chính của Trung Hoa Thịnh Thế thì vừa vặn nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Nghiêm Túc từ bên trong đi ra.

“Nghiêm đại BOSS, em ở đây.” Bình An mặt tươi roi rói cười chạy về phía anh, ôm lấy cánh tay của anh, “Thật xin lỗi, đã để tiên sinh đợi lâu.”

Nghiêm Túc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình An đỏ bừng, trán rịn mồ hôi lấm tấm, thì nôn nóng tận đáy lòng vì không tìm được cô từ từ bình phục lại, đưa tay lau mồ hôi giúp cô, “Chạy đi đâu thế, em nói em ở Trung Hoa Thịnh Thế mà?”

Trưa nay anh nhận được tin nhắn của cô bảo là muốn đến đây đi dạo phố, nhưng lúc tới đón cô thì gọi điện thoại mấy lần cũng không có người nghe máy, tìm một vòng trong khu thương mại cũng không tìm được cô, cứ tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì nên trái tim giống như chạy tọt lên tận cổ họng, vừa nôn nóng lại vừa lo lắng.

“Em với chị Vận tháp tùng một người đi thi hát, cô ấy hát rất hay.” Bình An cười nói, rút khăn tay từ trong túi xách ra lau mồ hôi.

“Vậ giờ Trình Vận đâu?” Nghiêm Túc ôm vai cô đi về chỗ đậu xe.

Bình An kể cho Nghiêm Túc nghe chuyện Trình Vận muốn mang Hồng Mẫn Nhi đến Hongkong, “... Chị Vận sẽ đi cùng cô ấy đến Hongkong, chắc là muốn đến tìm Lương Phàm. Nghe nói gần đây sự nghiệp của Lương Phàm hơi bị sóng gió, không có linh cảm sáng tác, tâm tình không tốt, cũng vô tâm vô tình với Chị Vận luôn. Hừ, cái gã Lương Phàm đó đáng ghét ghê, lúc nào cũng để cho chị Vận phải lo lắng suy nghĩ giùm cho anh ta, còn anh ta thì ngồi không hưởng phúc. Đúng là hoa lài cắm bãi cứt trâu.”

Nghiêm Túc phì cười không dứt, “Trình Vận còn chưa ấm ức mà em đã thấy bất bình giùm chị ấy rồi à.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Lương Phàm là bạn anh nên anh không thấy đó thôi, chứ em càng nhìn càng thấy anh ta không xứng với Trình Vận.” Bình An trợn mắt nhìn Nghiêm Túc một cái, đem bất mãn đối với Lương Phàm phát tiết lên trên người anh.

“Anh không phải ý này.” Nghiêm Túc buồn cười ngắt chóp mũi của cô, cười nói, “Trình Vận và Lương Phàm sau này cũng sẽ khó đến được với nhau. Trình gia sẽ không đồng ý gả chị ấy cho Lương Phàm, tất cả những gì Trình Vận làm bây giờ đều là vì chị ấy cam tâm tình nguyện.”

Bình An cau mày, “Chẳng lẽ cũng bởi vì sẽ không có kết quả, cho nên chị ấy mới không oán không than phục vụ anh ta sao?”

“Cách mỗi người biểu đạt tình yêu đều không giống nhau.” Nghiêm Túc nhẹ nhàng thở dài, cô bé con này đang bất bình dùm cho những tổn thương của Trình Vận đây mà. Nhưng chuyện tình cảm, ai có thể phân biệt được đúng sai đây?

“Nếu mà là em ấy hả...” Giọng Bình An trầm xuống, có chút mỉa mai, “Em sẽ không tiếp tục ngu như vậy nữa.”

Nghiêm Túc dừng bước, nghe được ý trong lời của cô, liền kéo cô vào lòng, “Anh không đành lòng để em như vậy đâu, em chỉ cần làm chính em

là được rồi.”

Bình An ở trong lòng anh buồn buồn đáp một tiếng.

Thật ra thì cô cũng không ngờ mình lại khẩn trương lo lắng trong chuyện của Trình Vận như vậy, nhưng vì thấy Trình Vận đối xử nghĩa trọng tình thâm với Lương Phàm mà không hề đòi đền đáp như vậy, giống như muốn trút hết tất cả những gì mình có cho hắn, cô như thấy được hình ảnh của mình trước kia, nên sao có thể nhẫn tâm nhìn Trình Vận đi lên con đường không lối thoát đó chứ?

Nghiêm Túc sờ sờ đầu cô, dẫn cô vào trong xe, hôn nhẹ lên mặt cô, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, Trình Vận là người trưởng thành, chuyện của chị ấy, chị ấy biết làm chủ, ai cũng chỉ là người ngoài, khuyên trái khuyên phải cũng chưa chắc chị ấy nghe đâu.”

“Anh không thể bắt gã Lương Phàm đó quý trọng chị ấy một chút được à?” Bình An hăm hừ.

“Anh ấy cũng muốn quý trọng mà.” Nghiêm Túc cười nói.

Có một số người không phải là không muốn chung thủy, không phải là không muốn dốc hết tấm lòng, chỉ là không làm được mà thôi.

Bình An bất mãn cảm rằm mấy câu, nhưng rồi bị Nghiêm Túc dẫn sang ra đề tài khác nên cũng không nói tiếp nữa, mà là nói đến những tâm đắc thu hoạch được trong khi đi dạo khu thương mại hôm nay.

“... Không đi tìm hiểu thật đúng là không biết có nhiều chuyện cần làm như vậy, vừa phải tìm văn phòng vừa phải thuê quầy chuyên doanh ở khu thương mại, rất nhiều khu thương mại ở trong đều có không ít các cửa hàng chuyên kinh doanh sản phẩm có uy tín, thật là một vấn đề nhức đầu.” Về mặt công việc, Bình An vô cùng tín nhiệm Nghiêm Túc, bởi cô cảm thấy

anh có thể đưa ra các gợi ý cho cô, cũng sẽ không vì thấy anh bây giờ là người yêu của mình mà cảm thấy cần phải giấu giếm chuyện công việc.

Nghiêm Túc nói, “Thật ra ở nước ngoài còn có rất nhiều mỹ phẩm dưỡng da vẫn chưa thâm nhập vào thị trường tiêu dùng trong nước, em có thể tìm hiểu các sản phẩm hải ngoại đi, ăn cỗ phải đi trước, đừng học theo người khác.”

Mắt Bình An sáng lên, cô chỉ mới nghĩ tới các nhãn hiệu nổi tiếng trong nước, chứ không nghĩ tới những nhãn hiệu danh tiếng nhưng vẫn chưa thực sự được mở rộng tiêu thụ ở đây, cô có thể bắt tay từ chỗ này à nha.

“Em mới vừa tiếp xúc với ngành công nghiệp này nên nhất định là có rất nhiều chỗ không hiểu, để anh kê người ta soạn cho em một phần tài liệu rồi đưa qua cho em.” Nghiêm Túc cười nói.

“Cám ơn anh.” Bình An ấm áp trong lòng, không hề cự tuyệt ý tốt của anh.

“Chuyện mà anh có thể giúp em không nhiều, nhưng vì con đường anh đã đi dài hơn em, những chuyện em sắp trải qua anh cũng đã trải qua, những việc giúp em bây giờ cũng chỉ là để bớt đi cho em một chút đường vòng không cần thiết.” Đường chính lúc này khá đông xe, Nghiêm Túc vừa chuyên chú lái xe, vừa nói với Bình An.

Thật ra những gì anh giúp cô đâu chỉ có như vậy mà thôi. Cô cho là cô đã mất đi năng lực tin tưởng người khác, nhưng hiện tại cô cảm thấy cô thật sự có thể hoàn toàn tin tưởng người đàn ông trước mắt này, mặc dù cô không dám khẳng định cô yêu anh nhiều bao nhiêu, nhưng địa vị của anh ở trong cảm nhận của cô tuyệt đối không thấp chút nào.

Bình An nén xuống rung động trong lòng, cười hỏi anh, “Giờ chúng ta đi đâu ăn cơm đây?”

“Hẹn gặp mặt ở quán ăn Quảng Đông lần trước.” Nghiêm Túc nói.

Cái quán đã từng gặp mặt Ôn Nguyệt Nga lần trước? Bình An nhú mày, lần này chắc sẽ không gặp nữa đâu.

Nửa tiếng sau, hai người bước vào quán ăn Quảng Đông. Bạn của Nghiêm Túc đã đến, đang ngồi trong phòng thuê riêng chờ họ. Bên ngoài đại sảnh vô cùng náo nhiệt, có một số khách đến ăn mà không còn chỗ, chỉ có thể lấy số rồi ngồi chờ ở sảnh.

Quen biết Nghiêm Túc lâu như vậy, nhưng trừ Lương Phàm, Bình An vẫn chưa có gặp những người bạn khác của anh.

Phục vụ mở cửa phòng riêng, tay Bình An bị Nghiêm Túc nắm, nhìn xuyên qua vai người phục vụ thấy bên trong có hai chàng trai ăn mặc nhẹ nhàng, một người trong đó Bình An đã gặp là trợ lý Đường Sâm của Nghiêm Túc đang phóng đôi mắt đầy ái muội nhìn Nghiêm Túc và cô, vẻ mặt thật buồn cười đáng yêu; một người khác dáng dấp cao ráo, vừa nhìn đã biết là một người ôn hòa nhã nhặn.

“Tổng tài, chào ngài, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, cuối cùng hôm nay đã gặp được, thật là vô cùng vinh hạnh.” Hôm nay ăn cơm không phải vì công việc nên Đường Sâm chỉ xem Nghiêm Túc như người bạn thân thiết kiêm bạn học cũ của mình, chứ không xem anh như ông chủ lớn, cho nên thái độ cũng không còn trang nghiêm cẩn trọng như thường thấy.

“Trợ lý Đường, hình như chúng ta đã gặp mặt rồi mà.” Bình An buồn cười nói, anh ta cứ mãi nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của Nghiêm Túc và cô khiến cô cảm thấy hơi ngượng.

“Làm sao giống chứ, đây là lần đầu tiên em xuất hiện với thân phận tổng tài mà. Vào đi, mau mời ngồi.” Đường Sâm trợn mắt, anh đã sớm nhìn ra thái độ khác thường của Nghiêm Túc đối với Phương Bình An, còn tưởng rằng anh ấy sẽ nhanh chóng tóm được người ta vào tay, ai ngờ giằng co mãi

chưa xong, đã vậy còn chẳng có bất kỳ hứng thú với người nào khác. Đường Sâm dám cạo đầu thề, đại BOSS kính yêu kiêm bạn học cũ của anh sẽ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của cô gái này.

Cho nên anh phải ngoan ngoãn lấy lòng vị phu nhân tương lai này.

Người đàn ông kia cũng đứng lên, gật đầu cười cười với Bình An.

Nghiêm Túc đưa tay đẩy Đường Sâm ra, dìu Bình An ngồi xuống, giới thiệu với cô, “Đây là Nhâm Tần Phi, Tổng Giám Đốc Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Nghiệp vụ Hành Chính Thư Ký HongKong.”

“Xin chào, Phương tiểu thư.” Nhâm Tần Phi đưa tay ra bắt tay chào hỏi Bình An.

Bình An không hề lấy làm kỳ khi thấy Nhâm Tần Phi biết cô, nhất định Đường Sâm đã nói không ít về cô với anh ta.

“Chào anh.” Bình An khẽ mỉm cười với anh ta, Nghiêm Túc mang cô tới nơi này trừ việc muốn giúp cô xử lý chuyện công ty còn là muốn giới thiệu cô là của anh đấy mà.

Đường Sâm ngồi xuống đối diện Nghiêm Túc, bất mãn lầm bầm, “Tớ nói nè, Nghiêm BOSS, cậu cũng đừng có quá mức phân biệt như vậy chứ. Trước kia tớ với Bình An gặp nhau cũng chưa nói được gì nhiều, hôm nay thân phận đã khác, cậu phải giới thiệu đàng hoàng để chúng tôi còn làm quen lần nữa mới đúng chứ.”

Nghiêm Túc khẽ nhướn mày, “Chẳng phải xưa nay cậu hề thấy là xà vào làm thân liền sao?”

“Tớ đang khách khí lễ phép đấy.” Đường Sâm kêu lên.

Nhâm Tần Phi cười nhẹ, “Cậu đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, chưa thấy qua chiêu trả thù à.”

Nghiêm Túc nhàn nhạt liếc anh ta một cái, khóe miệng tuy mỉm cười nhưng lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Mặt Đường Sâm khẽ biến sắc, nghĩ đến tính thù dai hẹp hòi của Nghiêm Túc, anh ta lập tức thu lại ý định, không dám trêu chọc anh thêm nữa.

“Gọi món ăn đi, ai cũng đói lắm rồi.” Nhâm Tần Phi nói, lúc nói, ánh mắt anh ta khẽ lướt qua mặt Bình An. Lúc trước anh ta có nghe Đường Sâm nói qua, Nghiêm Túc thua trong tay một cô gái, anh ta thật tò mò không biết rốt cuộc là cô gái nào lại có thể làm cho một Nghiêm Túc nhìn như đa tình nhưng kỳ thực rất chung tình này cam tâm tình nguyện bị bắt. Hai ngày trước, Nghiêm Túc hẹn anh ta gặp mặt, nói có chuyện muốn nhờ anh ta giúp một tay, lúc ấy anh ta đã nghĩ hẳn là có liên quan đến cô gái này. Bây giờ nhìn thấy Phương Bình An cùng xuất hiện với anh đã chứng minh suy đoán của anh ta là sự thật.

“Muốn ăn gì?” Nghiêm Túc cúi đầu dịu dàng hỏi Bình An.

Bình An cười nói, “Sao cũng được, em không kén ăn.”

Nghiêm Túc cùng cô ăn cơm mấy lần rồi, miệng cô thì nói là không kén ăn, nhưng thật ra thì có rất nhiều món đều không thích ăn, nên giờ thay cô chọn mấy món ăn tương đối nhẹ mà ngon miệng.

Đường Sâm chưa bao giờ thấy Nghiêm Túc săn sóc người khác như vậy, ngửa miệng chặc chặc kêu lên, “Thật là dịu dàng săn sóc quá ta ơi, nếu để mấy cô gái trong công ty mình nhìn thấy, không biết bao nhiêu con tim sẽ vỡ nát đây.”

“Cậu hy vọng tôi cũng dịu dàng săn sóc như vậy đối với cậu hả?” Khóe miệng Nghiêm Túc khẽ nâng lên, cười như không cười liếc nhìn Đường

Sâm.

“Cậu đừng chèn ép tớ là tớ đã cảm ơn Trời Phật rồi, tớ nào dám yêu cầu quá nhiều.” Nhớ tới lượng công việc dành cho siêu nhân của anh, Đường Sâm thiếu chút nữa rơi hai hàng nước mắt dài như sợi mì, nhìn Bình An, “Bình An, sau này em phải bảo vệ anh đó.”

Bình An trợn mắt ngây ngô nói, “Nếu như anh không để ý chuyện em hoành đao đoạt ái (*)... Em sẽ bảo vệ cho anh, trợ lý Đường.”

(Vung đao đoạt tình yêu)

Gương mặt tuấn tú của Đường Sâm hơi vắn vẹo, “Hoành đao đoạt ái?”

“Tớ cũng vẫn cảm thấy hình như cậu thâm mến tớ, cho nên mới luôn soi mói để ý tớ như vậy.” Nghiêm Túc cười vỗ vỗ bả vai Đường Sâm.

Cô bé quàng khăn đỏ ngây thơ ở chung lâu ngày với sói xám nham hiểm quả nhiên sẽ trở thành xấu xa. Đường Sâm lặng lẽ cúi đầu uống trà.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Đối Với Anh Hứng Thú Khá Lớn

Buồn bực của Đường Sâm không kéo dài quá lâu, lúc bắt đầu ăn cơm, anh ta lại tiếp tục múa mép, đặc biệt khi nghe nói Bình An muốn mua khu đất ở Đông An thôn thì lập tức xung phong nhận việc, muốn giúp cô hen gặp trưởng thôn và bí thư.

“Trưởng thôn Đông An không phải tay vừa đâu. Vì anh với ông ta đã có gặp nhau mấy lần, chứ nếu người không quen mà hen ông ta là ông ta cũng không gặp. Cái khó là quan hệ giữa trưởng thôn và bí thư không được tốt lắm, nếu một trong hai người không đồng ý thì hết cách đấy.” Trước đây lúc Phượng Hoàng bắt đầu khởi công, Đường Sâm đã gặp qua mấy lần bí thư và trưởng thôn Đông An nên rất hiểu rõ tình hình nội bộ của họ, “Bất quá bọn họ cũng có chút nể tình đối với anh, nếu em rảnh, anh sẽ giúp em hen bọn họ.”

Bình An đang định giao chuyện đăng ký công ty cho công ty dịch vụ làm, cô có thể đặt hết tâm trí vào chuyện thu mua đất, nghe được Đường Sâm muốn giúp cô hen trưởng thôn và bí thư Đông An thôn, cô đương nhiên cao hứng, “VẬY phải làm phiền anh rồi.”

Đường Sâm cười y như ghé, “Không phiền, có thể giúp được Bình An là vinh hạnh của anh.”

Nghiêm Túc và Nhâm Tần Phi không biết đang nhỏ giọng nói gì, nghe Đường Sâm nói thế liền cười như không cười giương mắt quét qua, người này gọi Bình An, Bình An đến nghiệm rồi thì phải.

Bình An mặt mày vui vẻ, trước kia đã từng gặp Đường Sâm mà không biết là anh ta đáng yêu hài hước đến thế. Chắc là đang lúc làm việc thì anh ta nghiêm túc cẩn thận, còn bây giờ ra mặt với cương vị là bạn học cũ của Nghiêm Túc nên mới bộc lộ ra cá tính vốn có của mình, “Hai ngày nay em cũng định hẹn với trưởng thôn, nhưng gọi điện thoại mấy lần cũng không ai nghe máy.”

“Ông ta thường không nhận mấy số điện thoại lạ đâu. Lúc trước anh cũng phải xông vào tận nhà mới gặp mặt được đó.” Đường Sâm làm lơ ánh nhìn đầy sát khí của Nghiêm Túc, tò mò hỏi, “Bình An, chẳng lẽ em đến làm ở Phương thị rồi à? Mấy chuyện mua đất lớn như thế sao lại để cho cô bé xinh đẹp như em đi làm chứ.”

“Em muốn mua, em cũng không làm ở Phương thị.” Bình An liếc Nghiêm Túc một cái, cũng không giải thích nhiều với Đường Sâm.

Đường Sâm sững sốt một chút, anh tưởng Bình An đi làm ở Phương thị, lại đúng lúc phụ trách hạng mục là mảnh đất kia, không nghĩ tới chuyện cô muốn mua riêng.

Ngón tay thon dài của Nghiêm Túc gõ nhẹ trên mặt bàn, “Đường Sâm, bỗng nhiên tớ thấy trợ lý như cậu hình như quá rảnh rồi.”

“Rảnh?” Đường Sâm thiếu điều nhảy dựng lên kháng nghị, “Tớ làm trâu làm ngựa cho cậu hết ngày này qua ngày khác, tớ sắp biến thành siêu nhân mà cậu còn dám nói tớ rảnh sao. Cậu mau mau bồi thường tuổi xuân cho tớ, một lão già mười tuổi như tớ đến giờ vẫn chưa có người yêu, nếu không phải là cậu nghiền ép, tớ đã có vợ từ đời tám kiếp nào rồi.”

Nói xong, vừa hâm mộ vừa ghen ghét nhìn về phía Bình An, “Cậu ôm được mỹ nhân về thì cũng nên để cho tớ sống được những ngày vui vẻ với chứ.”

Bình An che miệng cười, thật sự có chút thông cảm với Đường Sâm. Nghiêm Túc là BOSS của Nghiêm thị, làm trợ lý của anh chắc chắn không thể rảnh rỗi nổi rồi.

“Vậy thì thử đổi chức vụ nhé?” Nghiêm Túc dễ dãi thương lượng.

“Chức vụ mới?” Mắt Đường Sâm sáng lên, cười hì hì hỏi.

“Công ty muốn phát triển sang Châu Phi... đang rất thiếu hụt nhân tài.” Nghiêm Túc thản nhiên cười nói.

“Tớ vẫn thích ở lại bên cạnh cậu hơn.” Đường Sâm lập tức trả lời. Thật ra thì anh ta cũng không phải đang thật sự oán trách gì, anh ta và Nghiêm Túc là bạn học thời trung học, gia đình cũng có công ty. Nhưng anh ta không có hứng thú tranh quyền đoạt lợi ở công ty gia tộc, dứt khoát đi theo Nghiêm Túc cố gắng đoạt lại quyền lớn ở Nghiêm thị. Mặc dù công việc khá áp lực, nhưng anh cảm thấy rất kích thích, ít nhất tốt hơn rất nhiều so với công ty nhà mình.

Nhâm Tần Phi nhin không được bật cười, “Cậu nói kiểu này thật sự làm cho người ta hiểu lầm đó.”

Nghiêm Túc cong cong khóe miệng, nói với Nhâm Tần Phi, “Gần đây bận không? Có chuyện muốn nhờ cậu.”

“Cậu mà cũng cần tớ giúp á?” Nhâm Tần Phi kinh ngạc hỏi.

“Bộ tớ không thể có chuyện gì nhờ cậu được à.” Nghiêm Túc uống một ngụm trà, giọng bình thản hỏi.

“Chuyện gì?” Nhâm Tần Phi hỏi, Nghiêm Túc mở miệng nhờ thì chắc hẳn không phải là chuyện nhỏ rồi.

Nghiêm Túc nói sơ qua chuyện Bình An muốn đăng ký công ty, “... Đến lúc đó tư liệu sẽ đưa đến công ty cậu, nhờ cậu tự tay đi làm thủ tục, tớ tin tưởng cậu hơn.”

Nhâm Tần Phi kinh ngạc, chỉ đơn giản là đăng ký công ty, cần tới anh tự tay đi làm sao? Bất cứ nhân viên công ty dịch vụ nào cũng có thể làm được mà.

Đường Sâm trợn tròn mắt, “Bình An, em muốn làm nữ doanh nhân thành đạt đấy à? Vừa mua đất vừa mở công ty, chẳng lẽ muốn mở công ty địa ốc sao? Anh thấy chỉ cần em nói với Nghiêm Túc là muốn công ty của cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ chẳng thêm suy nghĩ gì mà bê cả công ty tặng cho em luôn, cần gì phiền toái vậy. À, hay là em sợ tương lai người nào đó thay lòng đổi dạ nên mới lập nghiệp để cho bảo đảm? Điểm này tốt, anh trai ủng hộ em.”

Nghe lời này của Đường Sâm, Bình An thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, Đường Sâm đang nói giỡn, đồng thời cũng đang tìm ngược đãi mà.

Vốn dĩ cô còn khá câu nệ khi gặp mặt hai người bạn của Nghiêm Túc, dù sao đây cũng coi như là lần chính thức công khai quan hệ của bọn họ, nhưng nhờ những câu đùa giỡn của Đường Sâm mà cảm giác câu nệ và xa lạ của cô dần dần biến mất, lại sinh ra một loại cảm giác thân thiết đối với bọn họ.

“Nếu công ty của anh ấy có thể cho em, vậy có phải cũng đồng nghĩa... là sẽ đem anh cho em luôn? Trợ lý Đường, em đối với anh cũng khá hứng thú đấy.” Bình An hí mắt cười nhìn Đường Sâm, ánh mắt tràn đầy hăng hái.

Đường Sâm như bị sét phang trúng, hoảng sợ nhìn chằm chằm Bình An, cảm giác được mình đang bị hăm hại, “Bình An, đừng, đừng nói đùa, anh

có tài đức gì chứ.”

Đùa đấy à? Cái gã Nghiêm Túc hẹp hòi này quan tâm Bình An đến mức độ nào, anh ta thân là trợ lý của gã đương nhiên nhìn ra được, nếu gã vô duyên vô cố mà ăn dấm với anh ta, anh ta không bị điều đến cái xó xỉnh Châu Phi chó ăn đá gà ăn sỏi đó mới là lạ.

“Anh là trợ lý siêu nhân, khắp thành phố G cũng không tìm đâu ra trợ lý vừa đẹp trai vừa lợi hại như anh đâu.” Bình An cười nói.

“BOSS, bà xã cậu chòng ghẹo tởm ngay trước mặt cậu kìa.” Đường Sâm lập tức chuyển mắt tới trên người Nghiêm Túc, sẵn đó dùng ánh mắt trong sáng nói cho gã đàn ông nham hiểm này biết rằng tâm tư của anh đối với vị tổng tài tương lai này tuyệt đối ngay thẳng.

Nghiêm Túc dùng động tác tao nhã, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi nhấp một ngụm trà, khước mắt khẽ nhếch, lãnh đạm quét Đường Sâm một cái, thanh âm trầm trầm, “Bà xã tởm quá thật đang thiếu một trợ lý làm trâu làm ngựa.”

Bình An lập tức cảm thấy quẫn bách vì tự khiêng đá nện vào chân, bà xã... Nghe thôi đã cảm thấy rất mất tự nhiên.

Nhâm Tần Phi cười to lên, thương cảm vỗ vỗ bả vai Đường Sâm, “Cậu không thẳng nỗi cậu ấy đâu, chịu thua đi.”

“Trở lại chuyện chính thôi.” Nghiêm Túc hơi mỉm cười nói, “Bình An định mở công ty đại diện mỹ phẩm, chủ yếu là nhập khẩu, thủ tục có thể có chút phiền toái...”

“Cần tài liệu gì thì gửi mail cho tớ, tớ gửi lại thông tin bằng đường bưu điện, chuẩn bị xong thì gọi tớ, tớ chắc chắn sẽ dùng hết khả năng để hoàn thành.” Nhâm Tần Phi cũng không nhịn được bắt đầu nói đùa.

Gương mặt Bình An đỏ hồng, vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh thoải mái, “Vậy cảm ơn anh trước, anh Nhâm.”

Nhâm Tần Phi vội nói đừng khách sáo.

Nghiêm Túc cười nhẹ không nói. Dụng ý hôm nay mang Bình An giới thiệu cho bạn học của anh không phải chỉ là muốn cho Nhâm Tần Phi giúp cô xử lý các thủ tục đăng ký công ty không thôi, mà vì trong xã hội hiện nay, bất cứ chuyện gì cũng dính dáng đến thế lực hậu thuẫn sau lưng. Mặc dù Bình An là con gái của Phương Hữu Lợi, nhưng dù sao cô cũng còn trẻ, lại là lần đầu bước chân ra xã hội, chưa chắc đã muốn mượn danh nghĩa của Phương Hữu Lợi trên thương trường để thiếu nợ nhân tình. Trong khi đó, quan hệ nhân tế của Nhâm Tần Phi với Cục Công Thương và các cơ quan chính phủ khá tốt, có anh ta tự tay giúp thì trong tương lai người khác cũng sẽ có mấy phần cả nể và tình cảm đối với công ty của Bình An.

Mãi cho đến tám giờ rưỡi, bọn họ mới ra khỏi quán ăn Quảng Đông. Đường Sâm vốn tưởng Bình An vì vẫn còn là sinh viên nên chắc chắn tâm tư đơn thuần, ai ngờ giao đấu mấy hiệp mới vỡ lẽ thì ra là tính tình ghê gớm mưu lược cũng lây được, nên hết dám tùy tiện trêu chọc cô.

Nghiêm Túc đưa Bình An về nhà. Nếu không phải thấy mặt mày cô đã thể hiện vẻ ủ rũ, hôm nay cô đi bộ khá nhiều nên chắc chắn đã mệt lắm rồi, thì anh cũng không nỡ đưa cô về sớm thế.

“Muốn đặt văn phòng ở đâu? Trong nội thành chứ?” Lúc dính đèn đỏ, anh dừng xe, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy gò má mềm mại của cô.

Vết chai ở ngón tay và lòng bàn anh truyền cảm giác tê dại đến đầu quá tim cô, cô mở to mắt nhìn anh, “Chắc phải tìm trong nội thành rồi, lúc nào rảnh phải đi tìm một chút.”

“Vừa hay Nghiêm thị có một cao ốc văn phòng đang cho thuê, hay là anh dẫn em đến đó xem thử?” Nghiêm Túc dịu dàng hỏi, cao ốc văn phòng này

cách công ty anh rất gần, nhìn thấy cô cũng dễ một chút.

“Tốt quá.” Mắt Bình An sáng rực lên, như vậy cô khỏi mất công tìm thông qua đại lý. Nhưng mà chuyện cô đăng ký công ty hình như đã làm phiền Nghiêm Túc quá nhiều, cô ngượng ngùng, “Công ty này là của em, thế mà hình như anh còn bận hơn cả em.”

Nghiêm Túc cười nói, “Anh cũng chỉ tiện tay làm thôi, sau này đều phải dựa vào em.”

Đèn xanh sáng lên, Nghiêm Túc lưu luyến thu tay lại, nổ máy xe tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Điện thoại của Bình An lúc này cũng vang lên, Trình Vận gọi.

Sau khi Bình An rời đi, Trình Vận và Hồng Mẫn Nhi cùng đi ăn cơm. Khi biết Hồng Mẫn Nhi rất hứng thú gia nhập Làng giải trí, lại muốn đến Hongkong để lập nghiệp, Trình Vận nghe mà cảm thấy đây quả thực là duyên phận, liền quyết định nhân chủ nhật này mà mang Hồng Mẫn Nhi cùng đi đến Hongkong, muốn cho Lương Phàm nghe thử giọng của cô ấy.

Nghe xong lời Trình Vận, Bình An cảm thấy công sức khuyên răn của mình quá thất bại, nhưng lại không thể nói gì hơn được nữa. Cô không phải là Trình Vận, làm sao biết Trình Vận không hạnh phúc?

Có lúc, cho đi cũng là một loại hạnh phúc, cho dù không hề được hồi báo.

Trình Vận vì Lương Phàm mà giúp mang đến linh cảm cho anh ta, để cho sự nghiệp của anh ta lại một lần nữa đạt tới đỉnh cao. Cô toàn tâm toàn ý dâng tặng bằng tất cả hạnh phúc cùng mong đợi của mình, bằng tất cả những kỷ niệm của mình, nhưng không ai có thể ngờ sau cùng cô lại nhận được một sự hồi đáp tàn nhẫn.

Thật lâu về sau, mỗi lần Bình An nhớ đến hình ảnh chị ấy núp ở góc cầu thang khóc bi thương và tội phạm thì cô luôn hận không thể xoay ngược được thời gian, nếu được như vậy thì bằng bất cứ giá nào cô cũng sẽ ngăn cản việc Trình Vận tự tay mang Hồng Mẫn Nhi tới trước mặt Lương Phàm. Nhưng có đôi khi, vận mệnh chính là như vậy, con người không thể làm chủ được.

Dừng máy, Bình An mới thở dài một tiếng.

Nghiêm Túc nhíu mày liếc nhìn cô một cái, “Sao thế?”

“Chị Vận muốn đi Hongkong.” Bình An rầu rĩ nói nhỏ.

“Lương Phàm sẽ cảm động.” Nghiêm Túc cũng không biết nên nói gì, bởi anh cảm thấy Bình An rất miễn cảm và chấp nhất đối với chuyện của Trình Vận và Lương Phàm, tựa như cô đã tự mình trải qua giống vậy.

Bình An cười cười. Cảm động đâu phải là yêu, cảm động chính là thứ mà tình yêu không cần nhất, bởi một tình yêu chỉ vì cảm động mới ở chung thì chưa bao giờ lâu dài cả.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Không Phải Xi Căng Đan

Sau khi về đến nhà, Bình An liền đến phòng tắm để tắm rửa. Hôm nay đi suốt cả ngày thật mệt muốn chết, ngâm mình vào bồn nước ấm thì cảm giác nhẹ nhõm đi không ít. Sau khi sấy khô tóc, Bình An liền nằm ẹp trên chiếc giường mềm mại chuẩn bị ngủ.

Trước khi ngủ, chợt nhớ còn chưa có tin tức từ bên Thành phố J, cô bèn gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi.

“Bình An.” Thanh âm trầm ấm đôn hậu của Phương Hữu Lợi xuyên thấu qua dòng điện truyền tới tai Bình An, “Con chưa ngủ à? Vẫn đang lướt web hả?”

Nghe được giọng nói của Phương Hữu Lợi, Bình An cũng cảm thấy trong lòng đặc biệt mềm mại, vừa có cảm giác an toàn, “Mới vừa ra ngoài ăn cơm với bạn ạ, ba, chuyện thế nào rồi? Khi nào ba về?”

“Đã tạm ổn hết rồi, thứ hai sẽ về.” Phương Hữu Lợi cười nói.

Không nghe tin gì về công trình của Tập đoàn Phương thị trên phương tiện truyền thông, nghĩ rằng có lẽ phía Thành phố J đã xử lý thỏa đáng nên Bình An yên tâm, “Vậy tối thứ hai con và ba cùng ăn cơm.”

Phương Hữu Lợi nở nụ cười, “Được, có phải con tự mình xuống bếp hay không?”

“Đương nhiên rồi.” Bình An làm nũng trả lời.

Hai cha con hàn huyên nửa giờ mới ngắt điện thoại, Bình An mới đột nhiên nhớ tới, dường như ba không hề đề cập gì đến Nghiêm Túc... Thật kỳ lạ, mấy hôm nay tin tức về buổi dạ tiệc từ thiện đó được đăng đầy mặt báo, chẳng lẽ ba không thấy sao? Hay là nói, ba ôm thái độ cam chịu đối với quan hệ giữa cô và Nghiêm Túc?

Không biết tại sao, cô có cảm giác ba sẽ không đồng ý cô và Nghiêm Túc. Trong lòng Bình An hơi thấp thỏm, thứ hai ba về chắc chắn sẽ biết cô đang qua lại với Nghiêm Túc, đến lúc đó không biết sẽ có phản ứng gì nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc Bình An đang muốn chớp mắt tiến vào mộng đẹp thì điện thoại di động lại vang lên, cơn buồn ngủ của cô biến mất, cầm điện thoại di động từ tủ đầu giường lên nhấn nút nghe.

“Bình An, anh đây.” Thanh âm trầm tĩnh của Hồng Dịch Vũ truyền đến.

Bình An ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi, “Anh Hồng, sao rồi?”

“Đúng là bọn họ đang giở trò quỷ, mua được một vài nhân vật nhỏ phía chính phủ. Chẳng qua đó là chuyện nhỏ, chú Phương đã khơi thông quan hệ phía bên này rồi. Về phần những kẻ kia... Đại khái về sau cũng không tạo nên được sóng gió gì được đâu.” Hồng Dịch Vũ trầm giọng nói, “Người nhà cố ý gây chuyện của người bị thương cũng đã được trấn an, có vài người tầm mắt thiển cận, chỉ nhìn tiền mà làm việc.”

Bình An hừ lạnh, “Nếu không nể tình là người thân, thật sự cũng nên dạy dỗ bọn họ một trận.”

Hồng Dịch Vũ cười, “Hiện tại tất cả cơ quan chính quyền ở thành phố J ai cũng biết Phương Hữu Kiệt không có quan hệ tốt với Chủ Tịch, em nói bọn họ còn ủng hộ ông ta nữa không?”

Muốn nói kẻ nào biết cách gió chiều nào che chiều ấy nhất thì đương nhiên là đám người lăn lộn trên chốn quan trường kia rồi. Giữa Phương

Hữu Lợi và Phương Hữu Kiệt, bọn họ sẽ đứng ở bên nào, hoàn toàn chẳng cần nghĩ cũng biết, nói không chừng vì muốn lấy lòng Phương Hữu Lợi, họ còn có thể cố ý gây khó khăn cho Phương Hữu Kiệt nữa kia.

Bình An không biết mấy ngày nay rốt cuộc thành phố J đã xảy ra chuyện gì, bất quá chắc hẳn là không để cho cha con Phương Hữu Kiệt được thoải mái rồi. Chỉ nghĩ đến điểm này mà trong lòng cô đã cảm thấy rất sung sướng.

“A, đúng rồi.” Lúc Hồng Dịch Vũ nói chúc cô ngủ ngon, Bình An mới nhớ còn có vài chuyện chưa hỏi Hồng Dịch Vũ, “Anh Hồng, gần đây ba em rất bận hả? Bận đến mức không xem báo luôn à?”

Hồng Dịch Vũ trầm mặc một hồi mới nhỏ giọng nói, “Ý em muốn nói đến xì căng đan của em cùng Nghiêm Túc sao?”

Bình An ngây ngẩn cả người, Hồng Dịch Vũ đọc được báo, không lý gì mà ba không thấy, “Ha ha, anh Hồng, ba em không nói gì sao?”

“Chủ Tịch không đọc được, anh giấu hết mấy thứ đó rồi.” Hồng Dịch Vũ dừng một chút, “Anh sợ Chủ Tịch xem xong sẽ tức giận, còn không bằng để lúc về tự em giải thích, miễn cho bị đám nhà báo viết lung tung.”

Thật ra thì những gì trên báo đưa tin không giống như tin giải trí bình thường, không nói quá sự thật lắm mà chỉ có sao nói vậy, nếu như ba nhìn thấy mà tức giận thì cô có giải thích hay không cũng vậy.

Hồng Dịch Vũ tiếp tục nói, “Bình An, sao em lại để có xì căng đan với Nghiêm Túc vậy, trước khi Chủ Tịch về nên tranh thủ thời gian mà phủi sạch quan hệ đi. Em vẫn còn là sinh viên, có xì căng đan không tốt.”

Nói những lời này với Bình An, Hồng Dịch Vũ không có một chút lòng riêng nào. Mặc dù anh có chút tình cảm khác thường đối với Bình An, nhưng anh đương nhiên tự hiểu, Bình An tựa như ngôi sao trên bầu trời, chỉ

có thể thường thức xa xa chứ không thể mơ mộng viễn vông đưa tay hái xuống. Anh hy vọng cô gái đáng yêu hiền lành này cả đời sẽ sống trong yên bình vui vẻ, có thể tìm được một người thật lòng yêu thương cô. Nhưng người đó không phải là Nghiêm Túc hoặc Lê Thiên Thần, bọn họ đều không xứng với cô.

Nghiêm Túc khí thế quá mạnh mẽ, trước đây liên tục có xì căng đan không ngừng, ai biết liệu tương lai có bao dưỡng tình nhân bên ngoài hay không; còn Lê Thiên Thần thì hoàn toàn không xứng với Bình An.

Bình An nghe lời nói của Hồng Dịch Vũ, trong lòng thầm than, bây giờ cô làm sao phải sạch quan hệ cùng Nghiêm Túc đây? Chỉ sợ càng phải càng đen ấy chứ. Nếu thật sự sẽ chọc cho ba không vui, đành phải để anh uất ức làm nhân tình bí mật một thời gian vậy.

“Anh Hồng...” Bình An do dự mở miệng, “Ba em thật sự sẽ phản đối tình cảm giữa em và Nghiêm Túc sao?”

Hồng Dịch Vũ nghe xong, thanh âm càng thêm trầm xuống, “Bình An, em với Nghiêm Túc... không phải là xì căng đan, mà thật sự đến với nhau à?”

“Dạ.” Bình An nhỏ giọng trả lời.

“Vậy...” Hồng Dịch Vũ tức thời cũng không biết nên nói cái gì, “Không bằng chờ Chủ Tịch về rồi nói với ông ấy thôi.”

Cũng chỉ có thể như thế, Bình An âm thầm thở dài, chúc Hồng Dịch Vũ ngủ ngon.

Ngày hôm sau, sáng sớm Nghiêm Túc đã tới đón Bình An. Dì Liên cảm thấy Nghiêm Túc thập phần vĩ đại, quả thực là trời sinh một đôi với tiểu thư bảo bối của bà, sau khi mời anh vào trong nhà, bà liền đi siêu thị mua thức ăn, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Nghiêm Túc được Dì Liên chỉ điểm liền lên lầu đến phòng Bình An, cửa phòng không có khóa, anh gõ mấy cái không thấy ai phản ứng mới đẩy cửa đi vào.

Sáng sớm, ánh mặt trời rục rờ ấm áp từ cửa sổ thủy tinh lớn chiếu xiên vào, rèm cửa sổ điểm hoa phất phơ lay động theo ngọn gió lạnh, bàn con cạnh ghế salon còn dính vài hạt sương trong suốt. Tất cả ấm áp nhàn nhã như vậy, anh đột nhiên mong ngôi nhà rộng rãi vắng lạnh của mình một ngày nào đó cũng được rót vào sự ấm áp như vậy...

Anh đi tới chiếc giường lớn mềm mại màu trắng, ngồi xuống bên mép giường, đôi mắt chứa chan tình cảm dịu dàng, nhìn cô công chúa nhỏ mỹ lệ đáng yêu của anh vẫn đang ngọt ngào ngủ say.

Nếu mỗi sáng sớm trước khi rời giường, điều đầu tiên mà anh nhìn thấy chính là gương mặt say ngủ ngọt ngào của cô thì tốt biết bao.

Nghiêm Túc cúi đầu mút cánh môi mềm mại của cô, nửa nằm trên người cô, ngón tay say mê lưu luyến dạo lướt trên gương mặt mịn màng của cô.

Đang say giấc nồng, Bình An cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, đôi mày thanh tú nhăn lại, đưa tay phẩy phẩy, rồi lại vùi mặt trong chăn tiếp tục ngủ, hoàn toàn không phát hiện bên cạnh đã có thêm một người.

Thật giống trẻ con mà, Nghiêm Túc cười khẽ một tiếng, nắm chiếc mũi thanh tú khéo léo của cô, cúi đầu hôn lên môi của cô.

Vốn chỉ định hôn nhẹ thôi, ai ngờ vừa chạm đến cô thì anh giống như bị nghiện, thế nào cũng không buông cô ra được.

Bình An đang mơ thấy mình cầm kiếm chém đôi nam nữ chó má Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, trong lúc đang khoái chí thì đột nhiên liền hô hấp không thông, cô dùng sức giãy giụa, mắt thấy sắp báo được thù...

Tỉnh mộng, cô mở đôi mắt buồn ngủ mơ màng ra, nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú phóng đại ở trước mặt cô.

“Chào buổi sáng.” Nghiêm Túc nhìn đôi môi trơn bóng sừng đỏ của cô, trong lòng thỏa mãn không nói nên lời.

Bình An vốn xấu tính khó chịu khi rời giường, đã vậy còn đang mộng đẹp báo được thù, giờ đột nhiên lại bị buộc thức dậy, sao cô có thể trưng một khuôn mặt tươi cười đón tiếp được cơ chứ, “Sao anh ở trong này?”

Nghiêm Túc cười thật khê, “Tối đón em, còn muốn tiếp tục ngủ nữa không?”

“Anh cứ ngay khỏi người em, em sẽ tiếp tục ngủ.” Bình An tức giận nói.

“Anh muốn ngủ cùng với em.” Nghiêm Túc hôn trên mặt cô một cái, ngồi dậy một cách luyến tiếc.

Cô muốn một cước đá văng anh, Bình An hừ hừ, “Nghĩ hay quá nhỉ.”

Nghiêm Túc chôn mặt ở trước ngực cô, giọng trầm thấp, “Muốn mang em đi xem văn phòng một chút, buổi trưa anh tự mình xuống bếp nấu cơm cho em, được không?”

Bình An vò tóc anh đến rối tung mới thỏa tính xấu khi rời giường, “Anh còn biết nấu cơm à? Nghiêm đại BOSS, có cái gì mà anh không làm được không?”

“Có.” Nghiêm Túc lập tức đáp lại không chút nghĩ ngợi.

“Cái gì?” Bình An tò mò hỏi.

Nghiêm Túc ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyên chú mà dịu dàng, “Sẽ không buông em ra nữa.”

Bình An bật cười, đấm một quyền vào lồng ngực anh, gương mặt ửng đỏ, mắt mang theo ngượng ngùng, “Em muốn đứng dậy.”

“Lúc nào Ba em trở lại?” Nghiêm Túc buông tay ra, ôm cô xuống giường.

Áo ngủ của Bình An là áo hai dây mát mẻ màu trắng cùng quần short, lúc ngủ cô có thói quen không mặc áo lót, hai cánh tay trơn bóng vòng quanh vai Nghiêm Túc, bộ ngực mềm mại đang dán sát vào lồng ngực của anh như có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh đang dần dần tăng lên.

Đặt cô đứng xuống trên đất, ánh mắt của anh rơi vào mềm mại trước ngực của cô, con mắt dần dần tối xuống.

“Em đi thay quần áo.” Nhìn thấy dự vọng trần trụi không chút kiêng dè của anh, Bình An vốn còn định đùa giỡn liền lập tức giống trống thu binh, nhanh như chớp chạy vào phòng tắm.

Nghiêm Túc dõi theo bóng lưng cô cứng chiều bật cười, “Anh xuống lâu chờ em.”

Bình An rửa mặt thay quần áo xong rồi mới xuống lầu. Thấy bóng dáng cao lớn anh khí bức người của anh đang đứng ở cửa sổ sát đất thưởng thức cảnh sắc vườn hoa bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ rơi vào khuôn mặt tuấn mỹ của anh càng làm mặt anh thêm lấp lánh như ngọc, cao quý tao nhã, trái tim của cô liền nháy thành thạch mấy cái. Thật không thể tìm được một người đàn ông nào có thể sánh ngang cùng Nghiêm Túc.

Nghe được tiếng bước chân, Nghiêm Túc quay đầu lại nhìn Bình An, lông mày giãn ra mỉm cười, “Ăn điểm tâm nhanh một chút, sắp mười giờ rồi.”

“Dạ.” Bình An ngoan ngoãn đáp một tiếng, vẫn đắm chìm trong nỗi kinh ngạc vui mừng khi nhìn anh.

Nghiêm Túc hỏi vấn đề vừa rồi một lần nữa, “Ba em lúc nào thì trở lại?”

“Thứ hai, anh có chuyện tìm ba em à?” Bình An bất an hỏi.

“Dù sao cũng phải đến nhà chào hỏi một tiếng.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An ngớ ngẩn một lúc mới phản ứng hiểu được anh có ý gì, lập tức liền nói, “Chuyện của em và anh tạm thời đừng cho ba em biết.”

“Tại sao?” Nghiêm Túc cau mày nhìn cô, “Sợ ba em phản đối?”

“Dù sao cái gì anh cũng đừng nói, để cho em nói với ba.” Bình An nói.

“Ý em là muốn anh làm nhân tình bí mật không thể công khai?” Nghiêm Túc xéch một bên mày lên, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng.

Bình An cười gượng mấy tiếng, “Anh ấm ức một chút trước đi.”

Nghiêm Túc cười cười, không nói.

Chuyện giữa hai người còn có thể là một bí mật sao? Phương Hữu Lợi không có ở thành phố G là một chuyện, chờ khi ông trở về rồi thì cho dù anh không nói, người khác cũng sẽ nói. Đến lúc đó nhóc con này muốn giấu làm sao đây?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Một Ngày Vui Vẻ

Về phần có nên nói rõ quan hệ giữa bọn họ cho Phương Hữu Lợi hay không, hai người đều không nhắc lại nữa, rất ăn ý mà cho qua phần ý kiến chỏi nhau về đề tài này.

Ăn bữa sáng xong, Bình An đi cùng Nghiêm Túc đến cao ốc mà Nghiêm thị chuẩn bị tung ra cho thuê. Cao ốc này có 22 tầng, là một khu chung cư cũ được Nghiêm thị mua lại, sau đó cải tạo lại thành khu kinh doanh văn phòng cao cấp, mãi đến hai tháng trước mới làm xong, rất nhiều tầng đã được người ta ký hợp đồng thuê.

Cao ốc này có tên là Tòa nhà Thiên Tuấn, nằm trên đường Đông ngay trung tâm thành phố, giao thông tiện lợi, đương nhiên tiền thuê mỗi tháng không rẻ. Đã có vài tầng lầu đang được trang hoàng, cũng có một số đã được chuyển bàn ghế vào để chuẩn bị hoạt động, xem ra nơi này tương lai sẽ làm cho khu vực nội thành này càng thêm phần phần hoa.

“Vị trí lầu mười tám vừa đẹp, có thể thưởng thức được cảnh quan của Thành phố G, ánh mặt trời cũng đầy đủ.” Nghiêm Túc trực tiếp dẫn Bình An tới văn phòng của lầu mười tám, có ba hơn trăm mét vuông, không lớn không nhỏ, vừa vặn phù hợp với yêu cầu của Bình An.

Cao ốc văn phòng này rất phù hợp với sở thích của Bình An, cô cũng thích đứng ở chỗ cao thưởng thức phong cảnh bên ngoài, chẳng qua... Đứng ở cửa sổ sát đất nhìn xéo sang tòa nhà đối diện, cô nghi hoặc nhìn Nghiêm Túc, “Đối diện hình như là công ty của anh nhỉ.”

Nghiêm Túc ôm eo cô từ phía sau, dựa cằm trên vai cô, thanh âm trầm ấm quyến rũ nói, “Bảo người ta trang hoàng lại cho phù hợp, chỗ này làm văn phòng của em, anh đứng bên công ty là có thể nhìn thấy em.”

Bình An chỉ xéo vào một văn phòng rất lớn có thể mơ hồ nhìn thấy ở đối diện, “Đó là chỗ của anh đúng không?”

“Ừ.” Nghiêm Túc thấp giọng đáp lời, biết cô muốn tìm văn phòng, anh lập tức nghĩ tới chỗ này. Vốn đã cho người khác thuê, nhưng anh tình nguyện bồi thường tiền vi phạm hợp đồng để giữ chỗ này lại cho cô.

“Nơi này vị trí tốt như vậy, sao vẫn còn chưa có người thuê nhỉ?” Bình An quay đầu lại chọc chọc bờ vai của anh, cười híp mắt hỏi.

Nghiêm Túc cười nói, “Đương nhiên là tại muốn để lại cho em rồi.”

“Vậy anh nghĩ em phải báo đáp anh thế nào đây?” Bình An hôn trên mặt anh một cái. Cô không muốn làm bộ làm tịch trước mặt anh, văn phòng này quả thật cô rất thích, nếu như chính cô đi tìm, vừa lãng phí thời gian và tinh lực, vừa chưa chắc có thể tìm được như ý thích.

“Lấy thân báo đáp.” Nghiêm Túc hôn lên đôi môi của cô, giọng trầm thấp chậm rãi nói qua.

Bình An tránh nụ hôn của anh, vùi trong ngực anh cười hắc hắc, “Anh nằm mơ đi.”

Nghiêm Túc ôm cô xoa nhẹ mấy cái, “Được rồi, nếu như em đã hài lòng chỗ này, ngày mai anh liền cho người làm thủ tục với em. Cần thiết bị gì thì cứ lên danh sách, gọi điện thoại cho nhân viên công ty văn phòng phẩm kêu họ mang đến đây.”

“Vâng.” Bình An gật đầu, “Vậy lúc muốn ký hợp đồng, anh gọi điện thoại cho em nhé, a, đúng rồi, thời hạn thuê là bao lâu thế?”

“Em muốn thuê bao lâu thì là bấy lâu.” Nghiêm Túc nói.

“VẬY chẳng khác nào anh cho không em.” Bình An cười nói, “Em muốn tự mình mở công ty chứ không phải để anh nuôi, nếu cái gì anh cũng lo hết vậy em còn cái gì để cố gắng.”

Biết ngay cô sẽ nói như vậy mà, nếu như cô thật sự nguyện ý để cho anh nuôi, vậy đó không phải là Bình An của anh rồi.

“Mai anh kêu người phụ trách nơi này liên lạc với em, giải quyết trên tinh thần dân chủ.” Nghiêm Túc hôn cô đầy yêu chiều. Anh có năng lực đem toàn thế giới đặt trước mặt cô, nhưng đáng tiếc, cô không cần người khác cho mình thế giới kiểu đó, vậy anh chỉ có thể giúp cô tạo dựng vương quốc thuộc về chính cô.

“Giải quyết trên tinh thần dân chủ là đúng, nhưng mà cũng phải giảm giá đấy nhé.” Bình An mặt mày hơi hờ, mặc dù cô mở công ty đã dự toán tài chính đầy đủ, nhưng có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm chứ.

Nghiêm Túc nhin không được bật cười, “Học cách tính toán tỉ mỉ nhanh thế.”

“Tất nhiên, phải luyện tập trước mà.” Bình An cười nói.

“Trưa rồi, chúng ta đến siêu thị mua đồ rồi về anh nấu cơm cho em ăn, được không?” Nghiêm Túc nhìn đồng hồ, phát hiện thì ra đã sắp giữa trưa.

Bình An giương cao cằm, ra vẻ đầy tự phụ, “VẬY em đành phải bắt đăt dĩ thử tài nấu nướng của anh một chút thôi.”

Nghiêm Túc cười khẽ, hôn lên cánh môi cô một cái, ánh mắt nhìn cô tràn ngập cưng chiều. Anh thích nhìn thấy vẻ kiêu căng đáng yêu thế này của cô, đây mới là dáng vẻ cô nên có, mà anh cũng muốn để cô trở thành chính mình.

Lúc mới quen cô, cô luôn mang vẻ tĩnh lặng ngoan ngoãn y như đeo mặt nạ, làm cho người ta không nhìn thấy diện mạo vốn có của cô. Cô tĩnh lặng, cô ngoan ngoãn, cô lạnh lùng, cô xa cách... đều làm cho anh có nỗi kích động muốn lột bỏ lớp mặt nạ đó của cô bởi cảm thấy cô vốn không là như thế. Cá tính của cô thật ra hơi tùy hứng, có chút trẻ con, nụ cười tinh quái, khiến người ta cảm thấy cô không buồn không lo. Chứ không phải như anh đã nhìn thấy, toàn thân như tràn đầy mệt mỏi tang thương, cặp mắt trong sáng tinh khiết kia không hề có bóng dáng của vui vẻ.

Có lẽ bởi anh không thích nhìn thấy lớp mặt nạ đó, nên mỗi lần gặp đều khó nhịn mà cố ý muốn trêu chọc cô, để được nhìn mặt cô đỏ hồng xấu hổ. Nhưng rồi không ngờ, cuối cùng mình lại yêu thương tính tình quái trẻ con của cô.

Nếu như không đi sâu tìm hiểu, anh cũng không thể phát hiện cô còn một mặt tính cách khác là trẻ con và bốc đồng, chỉ khi nào ở trước mặt người tin tưởng thì cô mới không cố kỵ mà bày tỏ suy nghĩ chân thật nhất của lòng mình. Anh thật cao hứng có thể nhìn thấy được vẻ chân thật của cô.

Hai người nắm tay nhau đến siêu thị mua thức ăn, sau đó quay lại nhà Nghiêm Túc, một khu biệt thự cao cấp gần công ty Nghiêm thị. Đây là lần đầu tiên Bình An đến chỗ ở của anh.

Căn biệt thự 160m² thiết kế theo phong cách châu Âu, tường vàng nhạt, rèm cửa sổ màu trắng, vật dụng màu sắc ấm áp. Toàn căn nhà toát lên vẻ gần gũi, nhưng lại có chút vắng vẻ, lạnh lẽo.

“Ngồi xuống trước đi, anh rót cho em ly nước.” Nghiêm Túc mang mọi thứ trong tay vào gian bếp hiện đại, rót cho Bình An một ly nước chanh, sau đó về phòng thay một bộ y phục thoải mái ở nhà, vẻ nhẹ nhàng khoan khoái thanh thản làm anh thoát nhìn tựa như trẻ hơn vài tuổi.

Người đàn ông này vóc dáng như người mẫu, mặc cái gì nhìn cũng đẹp, dù chỉ khoác một cái áo sơ mi trắng bình thường, anh cũng có thể nhìn rất cao lớn đẹp trai, khiến người khác động lòng.

Tay Bình An cầm ly nước chanh, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào anh.

Nghiêm Túc định vào bếp ướp gia vị cho món thịt bò bít tết, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, không nhịn được cười nói, “Chảy nước miếng rồi kìa.”

“Ah?” Bình An vội vàng sờ sờ lên cằm mới biết là bị lừa, hung hăng trợn mắt nhìn Nghiêm Túc.

“Ha ha.” Nghiêm Túc cười to lên.

Bình An chạy vào bếp, bàn ăn và bếp thiết kế kiểu mở, cô dựa vào bàn ăn bằng đá cẩm thạch trắng, nhìn Nghiêm Túc cúi đầu chăm chú ướp gia vị vào thịt bò bít tết.

Hóa ra dáng vẻ đàn ông khi chuyên chú nấu ăn trong bếp cũng rất mê người, ai nói đàn ông có khí chất thì không vào bếp chứ? Nếu muốn làm cho một phụ nữ động lòng với mình, tốt nhất hãy tự vào bếp làm một bữa cơm cho cô ấy, tuyệt đối dễ dàng cửa đổ cô ấy hơn hoa tươi hoặc nhẫn kim cương đấy.

“Tài nấu nướng là anh học được lúc đi du học nước ngoài hả?” Cô chống cằm nhìn khuôn mặt trông nghiêng đẹp trai của anh, nhỏ giọng hỏi.

“Làm phụ bếp ở nhà hàng Tây, học được mấy chiêu, nhưng anh cũng chỉ biết nấu cơm Tây, còn đồ ăn Trung Quốc anh không biết gì hết.” Nghiêm Túc không ngần ngại trả lời.

“Vậy về sau để em nấu đồ Trung Quốc cho anh ăn.” Bình An nói.

Nghiêm Túc chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn cô, cô biết nói như vậy có ý nghĩa gì không?

“Nhìn cái gì, nhanh lên đi chứ, em đói bụng rồi.” Bình An bị anh nhìn thì hơi lúng túng, mồm năm miệng mười như muốn che giấu cái gì, tròng mắt liếc anh một cái rồi xoay người đi ra ngoài, “Em đi tham quan nhà anh một chút.”

Khóe miệng của Nghiêm Túc khẽ cong.

Nửa tiếng sau, Bình An ném thử món thịt bò bít tết và súp rau củ cải tự tay Nghiêm Túc làm.

Thịt bò bít tết anh chiên óng ánh nhiều mật, mềm mại thơm nồng, có khi còn ngon hơn nhà hàng Tây.

“Thấy sao?” Nghiêm Túc hỏi.

“Ngoài cứng trong mềm, rất tuyệt, về sau người nào có phúc lắm mới được gả cho anh.” Bình An không keo kiệt khen ngợi.

Nghiêm Túc nhìn cô cười khẽ, giọng dịu dàng trầm thấp, “Em sẽ là cô gái có cái phúc đó.”

Bình An mỉm cười không nói, ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời rực rỡ, trong nhà cũng một bức tranh ấm áp ngọt ngào.

Ăn cơm trưa xong, Nghiêm Túc lấy tất cả các tư liệu anh tìm hiểu mấy ngày nay về xếp hạng các loại mỹ phẩm dưỡng da ở nước ngoài cùng giới thiệu chi tiết của các sản phẩm đó đưa cho Bình An xem. Bình An ngồi tại thư phòng của Nghiêm Túc vừa xem tài liệu vừa lướt web, cái gì không hiểu liền hỏi Nghiêm Túc đang đọc sách ở bên cạnh, một buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Cơm tối là Bình An làm, ba món mặn, một món canh, đơn giản tinh xảo, mùi vị ngon miệng. Nghiêm Túc rất kén chọn đối với đồ ăn Trung Quốc nên thường chỉ ăn đồ ăn Tây, nhưng thức ăn Bình An làm lại rất hợp với khẩu vị của anh, điều này có lẽ là do có yếu tố tình cảm xen vào. Nhưng cho dù thế nào, hôm nay hai người trải qua vô cùng ấm áp tốt đẹp.

Ngày hôm sau là thứ hai, Bình An buổi sáng đến trường học hai tiết. Cô nhận được điện thoại của Đường Sâm, nói là đã thay cô hẹn gặp với trưởng thôn Đông An ở một quán rượu tại thôn Đông An, buổi trưa lại đó ăn cơm.

Bình An cố gắng xin nghỉ, khai báo một tiếng với bọn Kỷ Túy Ý, sau đó liền thu thập đồ đạc vội vàng lái xe rời đi.

Đường Sâm có công tác của riêng anh nên chỉ có thể hẹn người dùm Bình An chứ không có cách nào cùng đi ăn cơm, kế tiếp Bình An chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thôn trưởng thôn Đông An họ Hoàng, tên Duệ Thiêm, là một người đàn ông trung niên hơi mập, cao vừa phải, lúc cười híp mắt trông chất phác, nhưng ánh mắt lại rất khôn khéo, lúc nói chuyện thích đánh Thái Cực (*), thường kéo trọng điểm đến chỗ mơ hồ khác, không phải là người dễ nói chuyện.

(Ý nói hay đảo vòng hóa giải chủ đề chính)

Mười giờ Bình An xuất phát từ trường học, đến mười một giờ rưỡi mới đi đến quán bán hàng theo chỉ dẫn của Đường Sâm. Hoàng Duệ Thiêm đang ngồi một mình trên bàn lớn giữa nhà uống bia, trên đầu quạt gió kêu ken két ken két.

Tại sao cô có thể liếc mắt liền nhận ra người đang ngồi ở đó là Hoàng Duệ Thiêm? Không phải Bình An đã từng gặp ông ta trước đây, mà tiệm bán hàng này do chính Hoàng Duệ Thiêm mở, trong tiệm hiện tại chẳng có một người khách nào trừ hai người phụ nữ trung niên đang nói chuyện

phiếm bên cạnh, căn cứ theo mô tả của Đường Sâm, chả cần nghĩ cũng biết ai là mục tiêu của cô.

“Xin chào, Hoàng chủ nhiệm phải không ạ?” Bình An dừng xe bên lề, mỉm cười bước thẳng vào. Hôm nay cô cố ý đổi một bộ y phục thành thực đoan trang bởi không muốn đối phương cảm thấy mình chỉ là một cô bé con.

Hoàng Duệ Thiêm vừa thấy chỉ là một cô gái trẻ xinh đẹp, chân mày đã nhíu lại, “Cô là Đường Sâm giới thiệu tới?”

Bình An gật đầu một cái, khách khí hỏi, “Tôi họ Phương, Hoàng chủ nhiệm, xin hỏi ngài có thời gian nói chuyện một chút không?”

“Cô muốn mua mảnh đất kia, thẳng nhóc Đường Sâm đã nói với tôi rồi. Cô bé à, không phải là tôi không giúp cô, nhưng mình tôi không làm chủ được. Cô đến tìm bí thư thôn nói thử xem, nếu anh ta gật đầu, chúng ta hãy bàn tiếp.” Hoàng Duệ Thiêm dường như không có ý định bàn bạc với Bình An, mới nói mấy câu đã có ý muốn đuổi cô đi.

Bình An nói hết lời cũng không thể làm ông ta dao động, cũng vừa khéo có khách tới quán, Hoàng Duệ Thiêm để ly trà trong tay xuống, vào bếp làm việc.

Xem ra muốn mua mảnh đất này thật sự không dễ dàng như cô nghĩ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Bị Quỷ Âm

Hoàng Duệ Thiêm không muốn bàn cùng cô, Bình An cũng không thể đeo bám mãi, không thể làm gì khác hơn là nói với ông lần sau sẽ trở lại xin gặp, khá thất vọng lái xe rời khỏi thôn Đông An.

Không bao lâu sau, Nghiêm Túc gọi điện thoại cho cô, hỏi chuyện cô và ông ấy bàn như thế nào rồi.

“Chỉ nói quanh co, xem ra là cố ý, hơn phân nửa là muốn tăng giá.” Bình An nói, nếu cô không nhìn ra được trong lòng Hoàng Duệ Thiêm đang tính toán những gì thì cô thật sự không có tư cách học đòi mở công ty giống người ta rồi.

“Nói thế nào?” Thanh âm của Nghiêm Túc qua dòng điện truyền tới, so với bình thường thấp hơn ba phần, nghe vào trong tai có âm điệu trầm ấm dễ nghe.

“Nói phải có bí thư của bọn họ gật đầu mới có thể bàn tiếp, em đoán cho dù có tìm được bí thư của bọn họ thì cũng sẽ có đáp án y như thế.” Cô có thể nhìn ra được, Hoàng Duệ Thiêm không phải là không muốn bán đất, chẳng qua ông ta đang đánh tâm lý chiến cùng Bình An mà thôi.

Nghiêm Túc cười hỏi, “Vậy kế tiếp định làm gì?”

“Kế tiếp à, đi ăn cơm trưa cái đã rồi nói sau.” Bình An cũng không vì bị Hoàng Duệ Thiêm cự tuyệt mà ảnh hưởng đến tâm tình, ngược lại càng cảm thấy có tính khiêu chiến, càng muốn mua trọn mảnh đất đó.

“Tối đây ăn cơm với anh không?” Lúc nói lời này, Nghiêm Túc đang đứng bên cửa sổ văn phòng, ánh mắt dừng ở cao ốc đối diện. Chẳng bao lâu nữa, nơi đó sẽ trở phong cảnh đẹp đẽ thu hút tầm mắt của anh nhất.

Bình An nói, “Không được, tối nay ba em về, phải ăn cơm với ba, giờ phải về trường đi học nữa.”

“VẬY em ăn chút gì trước rồi hãy trở lại trường.” Nghiêm Túc nói.

“Dạ.” Bình An đáp một tiếng, cúp máy, tập trung lái xe.

Cô giải quyết bữa trưa ở MacDonald, sau đó lái xe về trường. Vừa đậu xe xong, xoay người đã thấy hai bóng dáng quen thuộc từ bãi đậu xe bên kia đi tới, một nam một nữ, đang nói chuyện vô cùng thân mật.

Chàng trai ăn mặc khá tốt, trẻ tuổi đẹp trai, là Khâu Thiếu Triết gần đây rất nổi danh trong trường, còn cô gái kia vóc người hấp dẫn... Bình An nhún mày cười cười, hóa ra là cô bạn Trịnh Yến Đình học cùng lớp nha.

Khâu Thiếu Triết cũng phát hiện Bình An, mặt lộ ra nụ cười lưu manh, “Bình An, đã lâu không gặp, gần đây sao rồi?”

Làm cứ như là thật sự đã có khoảng thời gian rất dài không gặp mặt vậy, cô cười nhạt bóng, “Tốt vô cùng, nhưng hình như vẫn thua số đỏ của anh.”

“Em không châm chọc anh thì sẽ chết à?” Khâu Thiếu Triết tức giận hỏi. Anh thích chơi trội, cũng thích hưởng thụ cảm giác hư vinh khi được các cô gái trẻ theo đuổi, nhưng không biết tại sao trước mặt Bình An, những hư vinh và danh tiếng gì đó sẽ trở nên rất buồn cười. Anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai, những người đó theo đuổi anh cũng chỉ bởi vì ba của anh, nếu như anh chỉ là một sinh viên bình thường thì e rằng trong mắt họ anh chẳng là cái đinh gì.

“Em nào dám châm chọc anh, rõ ràng là hâm mộ và ghen ghét mà.” Bình An cười trả lời, “Ai giống anh được chứ, ba ngày lại đổi một bạn gái?”

Khâu Thiếu Triết liếc mắt nhìn Trịnh Yến Đình bên cạnh một cái, lại nhìn nét mặt tươi cười như hoa của Bình An, đột nhiên cảm thấy lúng túng, cười gượng mấy tiếng hỏi, “Em ăn cơm chưa? Cùng ăn cơm nhé?”

Bình An nhìn Trịnh Yến Đình một cái, cười cười, “Chưa ăn, nhưng em không muốn làm kỳ đà cản mũi.”

Mặc dù trên phương diện quan hệ nam nữ thì Khâu Thiếu Triết cũng chẳng thuần khiết gì cho cam, nhưng nhìn thấy anh đi chung với Trịnh Yến Đình lại thấy có chút đáng tiếc thay cho anh. Mắt anh ta bị sao vậy, loại con gái như Trịnh Yến Đình này vừa nhìn cũng đã biết chỉ đến vì ích lợi, vóc người tuy rất quyến rũ nhưng thật lòng có hạn, để chơi đùa thì có thể, chứ nghiêm túc thì sẽ bị thua thiệt.

Dù sao cô cảm giác nên cách càng xa càng tốt loại người như Trịnh Yến Đình, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Khâu Thiếu Triết vốn có ý muốn theo đuổi Bình An, nhưng sau khi giao tiếp với cô một thời gian thì biết rằng mình sẽ không có cơ hội, dần dần cũng coi cô như bạn. Bạn của Khâu Thiếu Triết anh cũng có rất nhiều, nhưng người có thể thật sự thổ lộ tình cảm thì ngồi ngấm lại dường như chẳng có một ai. Chỉ có mỗi Bình An là làm cho anh cảm thấy có thể tin tưởng, có thể thật lòng đối đãi. Mặc dù không còn mơ mộng gì về cô nữa, nhưng trong lòng vẫn còn để ý xem cô nghĩ gì về mình, không muốn cô cho là anh phong lưu.

“Anh với bạn học Trịnh chỉ là đúng dịp gặp nhau nên cùng đi ăn cơm mà thôi, em đừng hiểu lầm.” Anh gấp gấp giải thích.

Bình An trợn mắt, cười nói, “Em hiểu mà, anh đâu cần giải thích.” Rất nhiều quan hệ không thuần khiết đều là từ đúng dịp mà bắt đầu.

Khâu Thiếu Triết nghe giọng bàng quan này của cô, trong lòng hơi buồn bực.

Trịnh Yến Đình cũng không vui gì. Từ hai tháng trước cô ta đã cố ý thường xuyên “vô tình” xuất hiện trước mặt Khâu Thiếu Triết, đơn giản là muốn hấp dẫn sự chú ý của anh. Cô biết trong đám con trai mà cô quen, chỉ có gia cảnh của Khâu Thiếu Triết là tốt nhất, vừa là con nhà có chức quyền, mà dáng dấp cũng tuấn tú, so với những chàng trai mà cô ta lui tới trước đây ưu tú hơn biết bao nhiêu. Cô ta mất bao nhiêu sức lực mới làm cho anh có hứng thú với cô ta.

Nhưng, mất hứng thì mất hứng, cô ta cũng không muốn lộ ra nửa điểm ghen tỵ nào trước mặt Khâu Thiếu Triết. Đàn ông ai chẳng giống nhau? Cái gì lấy được quá dễ dàng thì sẽ không quý trọng. Dù sao cô ta giờ đã làm cho anh chú ý tới cô ta, để tự anh mở miệng mời cô ta cùng đi ăn cơm, vậy là đủ rồi. Tiếp theo thì phải từ từ, không thể để anh cho là mình là loại con gái chỉ cần ngoắc ngoắc tay liền mắc câu, nhất định phải để anh ta chết mê chết mệt vì mình.

“Bạn Phương không nên hiểu lầm, tôi và Khâu học trưởng chỉ là bạn bình thường, chúng tôi đang định đến căn tin ăn cơm, cùng đi chứ?” Trịnh Yến Đình dịu dàng nhỏ nhẹ nói với Bình An, vẻ mặt nhu hòa thân thiết, nếu so với cô gái vẻ mặt dữ tợn hung hăng khi ghen tỵ chuyện Bình An qua lại với Nghiêm Túc thì gần như khiến người ta có ảo giác hoàn toàn không phải cùng một người.

Bình An nghi hoặc nhìn Trịnh Yến Đình một cái, cô gái này bị quỷ ám rồi sao? Đột nhiên dịu dàng như thế thật rất đáng sợ nha, “Không cần, tôi đã ăn rồi, các người đi đi.”

Khâu Thiếu Triết cũng không miễn cưỡng, “Vậy hôm nào cùng ăn một bữa nhé.”

“Được, hẹn gặp lại.” Bình An cười cười, phất tay chào bọn họ, rời khỏi bãi đậu xe.

Trở lại ký túc xá, Kỳ Túy Ý và Vi Úy Úy đều đang ngủ trưa, chỉ có Tống Tiểu Tiểu vẫn còn ngồi trước máy vi tính gõ chữ. Bình An kéo ghế đến ngồi cạnh cô ấy, “Tiểu Tiểu, cái cô Trịnh Yến Đình đó gần đây xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thấy cô ta đi chung với Khâu Thiếu Triết hả?” Tống Tiểu Tiểu cũng không ngẩng lên, hỏi.

“Cậu có thiên lý nhãn à?” Bình An sợ hãi than.

Tống Tiểu Tiểu liếc cô khinh thường, “Kể từ khi Khâu Thiếu Triết nổi danh ở trường học thì Trịnh Yến Đình liền đường ai nấy đi với tất cả bạn trai trước đây rồi. Mặc dù tớ cũng không biết cô ta có bao nhiêu bạn trai nhà, nhưng mà tớ nghĩ cũng cắt cái rụp sạch sẽ, tính tình biến chuyển 180°, ai mà không biết chắc còn tưởng cô ta như đóa hoa yếu ớt mảnh mai cần được bảo vệ đó.”

“Cô ấy chắc bị quỷ ám.” Bình An cười nói.

“Đúng vậy, con quỷ đó chỉ ám vào người cô ta khi ở trước mặt Khâu Thiếu Triết thôi.” Chẳng ai trong bọn họ có cảm tình với Trịnh Yến Đình, nên đương nhiên miệng sẽ chẳng nề nang gì.

Bình An cau mày, “Khâu Thiếu Triết mù mới coi trọng cô ta.”

Chủ đề về Trịnh Yến Đình đến đây chấm dứt, Bình An và Tống Tiểu Tiểu đều cảm thấy người này không đáng để họ chú ý quá nhiều, nhưng vì Khâu Thiếu Triết đối với Bình An mà nói là một nhân vật tương đối nhạy cảm, cô muốn mặc kệ cũng khó.

“Dạo này cậu bận gì thế? Nghe tiểu Bạch nói ngay cả cửa hàng cậu cũng không quan tâm, quăng luôn trách nhiệm quản lý, tất cả chuyện lớn nhỏ gì đều do cô ấy và Lâm Tinh xử lý.” Tống Tiểu Tiểu rớt cuộc ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn Bình An, phát hiện dường như kể từ sau khi kéo Đàm Tuyên khỏi vị trí Hội trưởng Hội Sinh viên, Bình An rất ít khi sinh hoạt cùng các cô, “Đừng nói là chỉ lo yêu mà quên mất chí lớn lập nghiệp của mình rồi đó nha?”

Bọn Tống Tiểu Tiểu vẫn chưa biết Bình An đang chuẩn bị mở công ty riêng bởi Bình An cảm thấy vẫn chưa chắc chắn lắm nên cũng không tiện nói, “Không phải, đang bận chuyện khác, mấy ngày nữa sẽ nói với các cậu.”

“Sắp thi cuối kỳ rồi, cậu đừng cúp cua nữa, bằng không lúc thi sẽ khóc thét đó.” Tống Tiểu Tiểu nhắc nhở cô.

Bình An sững sốt một chút, nhanh tới nghỉ hè vậy à? Trong đầu đột nhiên có thứ gì đó thoáng qua, nhưng chưa kịp nắm bắt đã biến mất.

“Thời gian qua mau thật.” Bình An cảm thán, có chút không yên lòng, cảm giác như có chuyện gì đó rất quan trọng đã bị cô bỏ quên.

“Năm nay nghỉ hè cũng không về nhà, ở lại chỗ này thực tập.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Bình An cười nói, “Tốt, đến lúc đó chúng ta làm cùng nhau.”

Hai người tám một lát thì đến giờ học, Kỷ Túy Ý và Vi Úy Úy cũng vừa dậy, bốn người cùng nhau lên lớp.

Bốn giờ rưỡi, Bình An nhận được tin nhắn của Hồng Dịch Vũ, bọn họ đã trở lại Thành phố G, đang họp ở công ty.

Bình An hẹn Phương Hữu Lợi tối nay cùng ăn cơm mà giờ vẫn chưa chuẩn bị gì hết, dưới sự che chở của bọn Kỷ Túy Ý trốn hai tiết học sau, lái xe đến siêu thị mua thức ăn.

Khoảng sáu giờ rưỡi, Phương Hữu Lợi mới về nhà. Hồng Dịch Vũ giúp ông mang hành lý vào nhà, vừa vào cửa đã nháy mắt ra hiệu với Bình An. Bình An ngẫm hiểu ngay, cười híp mắt tiến lên ôm lấy Phương Hữu Lợi, thân thiết khoác cánh tay ông, “Ba, ba về rồi, con nhớ ba lắm.” Nói xong hôn một cái thật mạnh trên mặt Phương Hữu Lợi.

Vẻ mặt vốn đang căng thẳng của Phương Hữu Lợi hơi giãn ra, nhìn khuôn mặt tươi trẻ trắng nõn của con gái, bóng dáng đã hơi mơ hồ của người vợ quá cố dường như lại rõ ràng thêm một chút, ông bật cười, “Con nói muốn đích thân xuống bếp nấu cho ba ăn phải không? Có món gì ngon đây?”

“Đều là mấy món ba thích.” Bình An cười nói, “Con pha nước sẵn rồi, ba lên tắm trước, xuống là ăn ngay được ạ.”

“Được.” Đôi mắt sắc sảo của Phương Hữu Lợi nhìn thoáng qua mặt Bình An, gật đầu một cái, nén lại lời nói trong lòng, thôi để tìm dịp khác nói chuyện với con bé vậy.

Đợi sau khi Phương Hữu Lợi lên lầu, Bình An lập tức kéo Hồng Dịch Vũ ra vườn hoa bên ngoài, “Chuyện gì vậy? Thấy ba em là lạ.”

Mặc dù cảm giác không khác gì ngày thường, nhưng vẫn cảm thấy có chút biến hoá gì đó.

Hồng Dịch Vũ thở dài một tiếng, “Sáng nay trên máy bay chúng tôi gặp phải Ông Hứa. Ông ấy vừa nhìn thấy Chủ Tịch thì câu đầu tiên là chúc mừng ông tìm được con rể tốt, tương lai Phương thị đã có người nối nghiệp.”

Khóe mắt Bình An giần giật một cái, “... Nói vậy, ba đã biết chuyện của em và Nghiêm Túc rồi hả?”

“Chủ Tịch không tin lời Ông Hứa nói, kiên trì cho rằng đó chẳng qua chỉ là hiểu lầm. Tự em nghĩ cách giải thích đi thôi.” Hồng Dịch Vũ nói.

“Em biết rồi.” Hiện tại có muốn giấu giếm cũng không lừa được rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Không Cho Phép Các Người Ở Chung Một Chỗ

Bình An giữ Hồng Dịch Vũ ở lại ăn cơm tối. Hồng Mẫn Nhi vẫn còn ở Hongkong, cho dù anh về nhà cũng chỉ có một mình, chi bằng ở lại ăn cơm tối với nhà cô.

Phương Hữu Lợi tắm xong, mặc quần áo ở nhà từ trên lầu đi xuống. Bình An cẩn thận từng li từng tí quan sát vẻ mặt của ông, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh không một chút khác thường của ông ngược lại làm cô cảm thấy nguy hiểm hơn.

Lúc ăn cơm, Phương Hữu Lợi chỉ hỏi Bình An chuyện trường học, còn về chuyện giữa cô và Nghiêm Túc một câu ông cũng không hỏi đến. Bình An đương nhiên sẽ không chủ động nhắc tới, tiếp tục nói nhăng nói cuội cùng Hồng Dịch Vũ, trong lòng hy vọng là ba đã ngầm đồng ý.

“Mảnh đất con muốn mua thế nào? Thương lượng sao rồi?” Phương Hữu Lợi hỏi, ông sẽ không nhúng tay vào bất kỳ quyết định gì của con gái, nhưng vẫn quan tâm hỏi han một chút.

Bình An nói, “Dạ mới vừa liên hệ được với trưởng thôn, cụ thể thế nào còn chưa bàn ạ.”

Phương Hữu Lợi gật đầu một cái, không nói gì.

Hồng Dịch Vũ liếc mắt nhìn Phương Hữu Lợi, làm trợ lý riêng của Phương Hữu Lợi, đối với mỗi tiếng nói cử động của thủ trưởng anh đều hiểu rõ ràng, dù bây giờ nhìn Phương Hữu Lợi như bình thường, nhưng nếu

quan sát cẩn thận vẫn có thể nhận thấy được ông đang không vui, chắc vẫn đang để ý chuyện giữa Bình An và Nghiêm Túc.

Mặc dù anh rất muốn nói giúp Bình An, nhưng dù sao vẫn là chuyện nhà người ta, một trợ lý như anh vẫn không có quyền xen vào. Sau khi ăn tối xong, anh thức thoir cáo từ rời đi.

Bình An còn muốn giữ anh lại ăn tráng miệng, nhưng chưa kịp mở miệng thì anh đã kiếm cớ từ chối.

Phòng khách to như thế chỉ còn lại hai cha con cô, yên lặng một cách bất thường.

“Ba, ba muốn về phòng nghỉ ngơi chút trước không?” Bình An cười giả lả, mắt quan sát thay đổi trên mặt Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi ngồi trên ghế sa lon phòng khách, trên TV đang phát tin tức, nhưng ánh mắt cùng suy nghĩ của ông không đặt trên TV. Ông chỉ vào ghế sa lon bên cạnh, nói với Bình An, “Con tới đây ngồi, ba có lời muốn hỏi con.”

Giọng nói khá nghiêm nghị khiến trái tim Bình An rét run, ngồi xuống trên ghế sa lon, “Có chuyện gì ạ?”

Nên mở miệng hỏi thế nào đây? Phương Hữu Lợi đột nhiên do dự, nghe Ông Hứa nói Nghiêm Túc có thể sẽ trở thành con rể của mình, trong lòng ông trừ kinh hãi còn có tức giận. Thời buổi này ba cái tạp chí đăng tin chẳng đáng tin tưởng chút nào, sao có thể cột con gái bảo bối của ông chung với Nghiêm Túc được, nhưng Ông Hứa cũng không phải là người dễ tin vào mấy chuyện ngồi lê đôi mách, nếu thật sự Bình An và Nghiêm Túc không có gì, ông ấy sẽ không nói như vậy.

Ông ôm tâm tình phức tạp xuống máy bay, trở lại công ty chuyện đầu tiên chính là kêu Hồng Dịch Vũ đi tìm tất cả tạp chí, bài báo đăng tin liên

quan đến Bình An và Nghiêm Túc, xem cho bằng hết. Sau khi xem xong, ông thiếu điều muốn tới Nghiêm thị tìm Nghiêm Túc cắt thành tám khúc.

Con gái rượu của ông sao có thể qua lại cùng Nghiêm Túc được? Không phải nói Nghiêm Túc không xứng với Bình An, nhưng không biết vì sao, ông không cách nào tiếp nhận cái tin Nghiêm Túc có thể sẽ trở thành con rể của mình.

“Ba?” Nhìn vẻ mặt do dự của Phương Hữu Lợi, Bình An càng cảm thấy lo lắng.

Phương Hữu Lợi cau mày nhìn cô, lựa lời, “Bình An à, con có quen biết nam sinh nào ở trường không?”

Bình An thầm nhủ mày, chẳng hiểu sao ba lại nói vấn đề này, ba chưa bao giờ hỏi cô việc kết bạn ở trường học, “Bạn học nam cũng có ạ, quan hệ cũng tạm được.”

Hỏi thăm kiểu này dường như không nói được đến trọng điểm, Phương Hữu Lợi trầm tư nghĩ. Bình thường lúc họp hành, ông có thể dễ dàng nói vào trọng tâm, một lời đủ ý chỉ đạo công tác cho cấp dưới, sao chuyện liên quan đến con gái thì ông lại ấp úng tìm không ra lời?

“Con với Thiên Thần... gần đây còn liên lạc không?” Phương Hữu Lợi lại hỏi, kể từ khi Bình An nói với ông đã không còn tình cảm với Lê Thiên Thần, ông không tác hợp hai người nữa. Thật ra thì so với Nghiêm Túc, ông cảm thấy Lê Thiên Thần thích hợp làm con rể của ông hơn.

Bình An than thầm trong lòng, ba nói vòng vo với cô đơn giản là muốn qua lời nói mà thử dò xét quan hệ giữa cô và Nghiêm Túc, thôi thì tự cô thẳng thắn nói luôn tốt hơn.

“Ba, con với Lê Thiên Thần tuyệt đối không có khả năng đến với nhau. Hiện tại người trong lòng con không phải là anh ta, mà là Nghiêm Túc.” Cô

ngồi thẳng người, lần đầu tiên thẳng thắn mà đối diện với chính mình về tình cảm với Nghiêm Túc, nói ra xong, trong lòng cô nhẹ nhõm hẳn đi, cũng càng thêm xác định là mình thích Nghiêm Túc.

Cô cho là sau khi trọng sinh sẽ mất đi năng lực yêu người khác, giờ có thể động lòng đối với Nghiêm Túc, trong lòng cô thật cao hứng và cảm động.

Mặt Phương Hữu Lợi biến đổi, đáy mắt thoáng qua một tia sắc bén, giọng nghiêm khắc hẳn, “Giờ con còn nhỏ, còn chưa định vững được tính cách, sao có thể khẳng định là thích Nghiêm Túc được.”

Bình An sợ nhất khi Phương Hữu Lợi tức giận, cô nhỏ nhẹ nói, “Ba, con không còn nhỏ, con biết mình muốn gì.”

“Nghiêm Túc là hạng người gì con có hiểu rõ không? Trước đây hẳn ta có bao nhiêu phụ nữ? Con quá ngây thơ rồi, đàn ông đẹp trai không nhất định là người tốt. Bây giờ hẳn ta tốt với con, nhưng tương lai lâu dài thì như thế nào? Bình An, con không phải là đối thủ của Nghiêm Túc.” Giọng Phương Hữu Lợi mặc dù nghiêm nghị nhưng cũng không lớn tiếng, ông cũng không thể tức giận với con gái được.

“Anh ấy đã không dính dáng gì đến phụ nữ thật lâu rồi.” Bình An nhỏ giọng giải thích, “Ba, tình cảm không có đối thủ, xin ba tin tưởng con, con sẽ không để cho mình lại bị thương tổn nữa.”

Phương Hữu Lợi không chú ý tới cách nói quái dị của Bình An, nghiêm khắc nói, “Tóm lại, ba tuyệt đối không cho phép con và hẳn ta quen nhau.”

“Tại sao? Ba, chẳng phải ba rất tán thưởng anh ấy đó sao?” Bình An nhún mày hỏi.

Ông quả thật rất tán thưởng thủ đoạn mạnh tay dứt khoát của Nghiêm Túc trên thương trường, thế hệ trẻ trong các công ty bây giờ không ai có

thể quyết đoán được như Nghiêm Túc cả. Ông đã gặp được một đối thủ trẻ tuổi nặng ký nhất từ trước đến nay. Sau vài lần đàm phán làm ăn, ông đã không còn xem Nghiêm Túc như vãn bối mà đối đãi, mà là một đối thủ vô cùng mạnh mẽ. Mà trong mắt ông Bình An vẫn còn là con nít, sao có thể ở cùng một chỗ với Nghiêm Túc cho được?

Càng nghĩ càng phản đối, giọng Phương Hữu Lợi cứng rắn hẳn lên, “Hắn lớn tuổi hơn con rất nhiều, tương lai sẽ có sự cách biệt.”

Bình An cười khê, “Ba, đây không phải là lý do.”

“Mặc kệ đó có phải là lý do hay không, bây giờ con mới hai mươi tuổi, vẫn còn đang đi học, không phải còn nói sau này muốn vào Phương thị làm việc đó sao? Vậy thì đừng phân tâm, về sau ít gặp mặt cậu ta đi.” Phương Hữu Lợi nói.

Chuyện cô muốn vào Phương thị và chuyện tình cảm với Nghiêm Túc thì có liên quan gì với nhau? Bình An làm nũng ôm cánh tay Phương Hữu Lợi, “Ba à, dù con có cùng với Nghiêm Túc thì con cũng sẽ không buông tha lý tưởng của con đâu.”

Phương Hữu Lợi đột nhiên cảm thấy chua chát, con gái mà ông toàn tâm che chở hôm nay lại đi nói giúp đàn ông khác trước mặt ông. Trước đây cho dù cô có thích Lê Thiên Thần thì cũng không nói chuyện với ông như vậy.

Ông nhớ tới Bình An khi còn bé luôn la hét sau này lớn lên sẽ gả cho ba.

“Bình An, nếu như ba phản đối mãnh liệt tình cảm giữa con và Nghiêm Túc thì sao?” Ông chăm chú nhìn vào mặt Bình An, trầm giọng hỏi.

Bình An trầm mặc một lúc, “Ba phản đối là vì người đó là Nghiêm Túc, hay là vì ba không muốn con yêu đương vào lúc này? Trước đây con nói thích Lê Thiên Thần, ba chẳng phải đã đồng ý đó sao?”

Nghiêm Túc và Lê Thiên Thần dĩ nhiên không giống nhau. Nếu như Bình An ở bên cạnh Nghiêm Túc, vậy về sau trách nhiệm bảo vệ Bình An sẽ là của Nghiêm Túc, con gái bảo bối của ông sẽ hoàn toàn thuộc về một người đàn ông khác. Còn Lê Thiên Thần thì lại khác, ông sẽ bồi dưỡng con rể của mình, biến Lê Thiên Thần thành người thừa kế như ông mong muốn. Như vậy, Bình An sẽ vĩnh viễn sống dưới cánh chim của ông.

Nghĩ đến việc ông phải giao cô con gái đáng yêu của mình cho một người đàn ông khác bảo vệ, hơn nữa người đó lại không nằm trong vòng kèm tỏa của ông, trong lòng Phương Hữu Lợi ngũ vị tạp trần, cảm giác gì cũng đều có.

Quan trọng nhất là, ông không tin Nghiêm Túc sẽ đối xử tốt với Bình An cả đời.

Ông không muốn bởi vì Nghiêm Túc mà tình cảm của ông với Bình An bị ảnh hưởng, Phương Hữu Lợi sờ sờ đỉnh đầu cô, nói, “Bởi vì người đó là Nghiêm Túc nên ba mới phản đối, ba không yên lòng về hắn ta. Bình An, chuyện tình cảm chờ con tốt nghiệp rồi hãy bàn tiếp, được không?”

Cô đã từng thề với chính bản thân mình, đời này tuyệt đối sẽ không để cho ba phải thương tâm vì cô, tức giận vì cô, Bình An đè nén đau nhói trong lòng, nuốt chua xót trong cổ họng xuống, “Dạ được, con hứa với ba.”

Phương Hữu Lợi khẽ mỉm cười, “Tốt lắm, đi nghỉ sớm đi con.”

Hongkong, dưới lầu tòa nhà cao cấp Bào Mã Địa, một chiếc tắc xi dừng lại.

Trình Vận mang theo Hồng Mẫn Nhi đến Hongkong tìm Lương Phàm. Cô muốn cho anh một niềm vui bất ngờ nên cũng không có gọi điện thoại trước cho Lương Phàm. Sau khi máy bay hạ cánh, cô sắp xếp cho Hồng

Mẫn Nhi ở khách sạn nghỉ ngơi đâu đó rồi mới tự mình đến công ty Lương Phàm.

Tắc xi còn chưa dừng hẳn thì cô đã nhìn thấy xe của Lương Phàm cũng mới vừa dừng lại. Cô vui mừng trong lòng, đang muốn quay cửa kính xe xuống để gọi anh thì thấy anh mở cửa xe, dù một cô gái mặc váy ngắn màu đen bước ra.

Mười ngón tay hai người nắm chặt, hôn nhau mà không coi ai xung quanh ra gì.

Hình ảnh này như một thanh đao đâm vào thẳng vào vết thương chưa liền sẹo trên ngực cô, máu thịt lẫn lộn, khiến không còn trông rõ miệng vết thương cũ.

Trình Vận nhắm lại đôi mắt rưng rưng, bảo tài xế dừng xe lại bên đường, đưa cho anh ta một tờ 1000 Hongkong đô la, để anh ta cứ dừng xe như vậy, không cần đi tiếp nữa.

Cô nhận ra cô gái kia, lúc trước cô ta mở triển lãm tranh ở Thành phố G, Lương Phàm mang cô tới tham quan.

Anh nói, cô ta chỉ là một người bạn bình thường.

Ai sẽ hôn môi thế kia với một người bạn bình thường?

Cô đột nhiên hơi hận Lương Phàm, hận anh phá hủy những năm tháng thanh xuân tốt đẹp nhất của cô. Nếu cô không khổ sở chờ đợi, nếu cô không cố cưỡng cầu qua lại với anh, có phải cảm tình thâm mến ban đầu sẽ vẫn tốt đẹp như cũ?

Nhưng vì sao, dù biết anh phản bội cô, cô vẫn không muốn vì chuyện đó mà rời đi, từ nay về sau ai đi đường nấy.

Có lẽ, bọn họ thật sự chỉ là hôn môi theo kiểu bạn bè đơn thuần, chứ không có ý gì khác?

Hóa ra yêu một người sẽ đáng sợ đến vậy, biết rõ anh phản bội mình mà cô vẫn còn muốn tiếp tục quan hệ tình cảm với anh ta. Cô cảm thấy mình thật vô dụng, đến vậy rồi mà vẫn không cách nào rời bỏ người đàn ông đã phản bội cô.

Thời gian từ từ trôi qua, nước mắt của Trình Vận cũng đã được gió thổi khô rồi.

Hơn hai giờ sau, cô nhìn thấy cô gái kia đi xuống lầu, đón tắc xi rời đi. Cô lại không dám nhìn về mặt của người phụ nữ kia, sợ mắt sẽ bị đâm cho tổn thương.

Cô xuống xe, cố gắng mỉm cười, đi vào thang máy...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Tạm Thời Đứng Gặp Mặt

Lương Phàm nghe tiếng chuông cửa còn tưởng rằng bạn gái quay lại, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu hồi ra mở cửa, bởi biết cô có tật hay quên, không biết lại bỏ quên thứ gì. Lời còn chưa kịp nói ra miệng lập tức nuốt xuống cổ họng.

“HI.” Trình Vận nở nụ cười dịu ngoan điềm tĩnh như hoa lan xuất hiện trước mặt Lương Phàm, đầu còn vẻ đau đớn lệ rơi đầy mặt như ở dưới lầu lúc này.

“Trình Vận?” Lương Phàm khó nén kinh ngạc, sắc mặt khẽ biến đổi, đáy mắt có tia áy náy và chợt dạt thoáng qua cực nhanh, “Đến lúc nào? Sao không gọi điện báo anh một tiếng?”

“Vừa mới đến, muốn cho anh niềm vui bất ngờ mà.” Trình Vận đi vào, giang rộng hai tay ôm lấy Lương Phàm, cơ thể anh thật ấm áp sưởi ấm thân thể cô.

Lương Phàm lén lút thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng ôm lấy cô, “Anh tưởng cuối tuần này em không rảnh tới được.”

Ngực anh thật ấm áp, cô thật luyến tiếc không muốn buông ra, “Vậy mới gọi là niềm vui bất ngờ.”

“Đúng vậy.” Ấn đường Lương Phàm giãn ra, cúi đầu hôn xuống môi cô.

Anh vừa mới hôn người phụ nữ khác, Trình Vận đột nhiên cảm thấy ghê tởm, nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, cúi đầu cười hỏi, “Hôm nay suốt

ngày ở nhà không ra ngoài à?”

Lương Phàm dặt tay cô đi tới sofa ngồi xuống, có chút ấp úng, “Đang tập trung sáng tác bài hát.”

Anh lừa gạt cô. Trình Vận trừng mắt nhìn, suýt nữa nhin không được mà rơi lệ. Anh còn tìm cách lừa gạt cô, có phải như vậy là vẫn còn quan tâm cô hay không?

Thật ra lúc ở trong thang máy, cô đã tự nhủ tốt lắm rồi. Cô không muốn phá hủy những ký ức tốt đẹp giữa hai người. Thay vì tiếp tục ở bên anh để rồi cuối cùng mất đi tất cả thì chi bằng tách ra sớm, cô còn có thể mang theo những tưởng niệm về anh suốt cuộc đời. Nhưng trong nháy mắt trông thấy anh, cô đột nhiên lại do dự.

“Vận, anh rất nhớ em.” Lương Phàm kéo cô ngồi vào ghế sa lon, tựa đầu vào trước ngực cô, thấp giọng nói.

Lòng Trình Vận mềm nhũn, lời chia tay thế nào cũng không thốt ra được.

“Em cũng thế...” Cô nhẹ nhàng thở dài, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt tuấn tú của anh.

Lương Phàm ôm lấy Trình Vận như ý lại, “Em sẽ ở đây bao lâu?”

“Anh gần đây... sáng tác thế nào?” Trình Vận không đáp, hỏi ngược lại.

Lương Phàm lộ vẻ mất kiên nhẫn, rời khỏi người Trình Vận, “Đừng nói về đề tài này.”

Xem ra vẫn không có bất kỳ tiến triển nào, linh cảm vẫn khô kiệt như cũ. Trình Vận thở dài trong lòng, kéo tay anh từ phía sau, nhỏ giọng nói, “Em có dẫn theo một người tới gặp anh, có lẽ sẽ giúp được cho anh.”

“Người nào?” Lương Phàm quay đầu lại nhìn cô, có chút nghi hoặc.

“Một cô gái sắp tốt nghiệp học viện âm nhạc, giọng hát rất hay. Em nghĩ, anh có thể viết cho cô ấy một bài hát độc quyền thật hay.” Trình Vận nói.

Vẻ mặt Lương Phàm có chút xem thường, “Người học âm nhạc không nhất định sẽ hát hay.”

Trình Vận dịu dàng cười, “Anh cứ gặp cô ấy, nghe thử giọng rồi hãy quyết định.”

Là một soạn giả tài ba và là người chế tác nổi tiếng, Lương Phàm cảm thấy anh ta thật sự không cần thiết phải hạ mình đi gặp một cô gái nhỏ vô danh, chẳng qua nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của Trình Vận, sẵn trong lòng anh ta vẫn còn áy náy với cô, nên đáp ứng, “Anh đi thay quần áo, lát nữa đi với em gặp cô ấy.”

Trình Vận lúc này mới chú ý tới anh đang mặc quần áo đơn giản ở nhà, lại nghĩ tới người phụ nữ mới rời khỏi đây không lâu, nếu như không phải là một quan hệ rất thân mật, sao anh có thể ăn mặc như vậy mà tiếp đãi cô ta được?

Đừng nghĩ, nếu không cô sẽ không giả bộ được nữa.

Lương Phàm cũng không nhận thấy thái độ khác thường của Trình Vận, anh ta vào phòng ngủ thay quần áo, lúc sau xuất hiện lại trước mặt cô thì quần áo đã chỉnh tề, trông vừa sáng sủa vừa chững chạc. Anh luôn làm cho người ta mê mẩn bởi vẻ tuấn tú của mình.

Trình Vận biết, rất nhiều nữ ca sỹ trẻ đều thích vẻ ngoài đẹp trai của anh.

Cô gọi điện thoại cho Hồng Mẫn Nhi, định hẹn gặp cô ấy ở quán cà phê dưới lầu của khách sạn. Hồng Mẫn Nhi nói cô ấy đang ở quán bar gần khách sạn, nên hẹn hai người đến đó.

Trình Vận cũng không hỏi nhiều, đi cùng Lương Phàm tới địa điểm đã hẹn.

Bên ngoài trời đã tối, cảnh đêm ở Hongkong thập phần xinh đẹp và phồn vinh, cái tên Hòn Ngọc Đông Phương cũng không phải chỉ là hư danh.

Vừa đi vào quán bar liền nghe được một giọng nữ trầm thấp đang hát một ca khúc nổi tiếng của Lương Phàm. Đây là một giọng hát nghe rồi thật khó mà quên được, cho dù sau vài chục năm, giọng ca ấy vẫn còn đọng lại mãi trong ký ức, một giọng ca Trời cho.

Trình Vận nhìn vẻ biến hóa kỳ diệu xuất hiện trên mặt Lương Phàm, ánh mắt sáng lóe lên.

Trong lòng Lương Phàm suy nghĩ, giọng hát này thật hiếm có trên đời.

“Cô ấy chính là Hồng Mẫn Nhi.” Trình Vận nhìn cô gái đang tỏa sáng trên sân khấu lập lòe ánh đèn màu, cảm thấy dường như có điểm gì đó bất bình thường.

Cô gái này thật thông minh, biết rõ làm sao để bắt được sự chú ý của Lương Phàm. Dẫn cô ấy đến gặp Lương Phàm rốt cuộc là đúng hay sai? Trình Vận có chút nghi ngờ trong lòng.

“Cô ấy nhất định sẽ thành công.” Ánh mắt Lương Phàm như thiêu đốt nhìn Hồng Mẫn Nhi.

Ở trên đài, Hồng Mẫn Nhi dường như nhận thấy được hai người Trình Vận đã đến, ánh mắt nhìn xuyên qua đám người ra ý chào hỏi cô, rồi nhìn về phía Lương Phàm, nụ cười trên khóe miệng dường như càng thêm ngọt ngào, đáy mắt có tia sáng kích động và nhiệt tình khi được nhìn thấy thần tượng.

*

Bình An trần trọc khó ngủ, ngực như bị bóng đè, nặng nề đến khó chịu.

Dù đã sớm biết là ba sẽ phản đối tình cảm giữa cô và Nghiêm Túc, nhưng không ngờ là thái độ ba lại kiên quyết như vậy. Chẳng lẽ cô thật sự sẽ không hề lui tới cùng Nghiêm Túc nữa ư? Làm sao có thể chứ, cho dù cô muốn làm vậy, Nghiêm Túc cũng sẽ không đáp ứng. Người đàn ông kia thoạt nhìn thì tưởng là dễ thương lượng lắm, nhưng thật ra lại cường ngạnh từ trong xương tủy, làm gì có chuyện vì ba phản đối thì sẽ buông tha ngay tình cảm giữa hai người.

Dù thế nào đi nữa thì cũng phải tìm ra một biện pháp trung hòa hợp lý thôi.

Cô do dự một chút rồi cầm điện thoại di động lên, gửi một tin nhắn cho Nghiêm Túc: “Đã ngủ chưa?”

Tin nhắn gửi đi không bao lâu, Nghiêm Túc đã điện thoại tới. Người đàn ông này không thích nhắn tin bởi cảm thấy làm thế là lãng phí thời gian, bất cứ chuyện gì cũng quen gọi điện thoại.

“Không ngủ được à?” Thanh âm trầm ấm hấp dẫn của anh truyền đến, trong giọng nói mang theo ý cười dịu dàng.

“Ừ.” Bình An hạ giọng đáp một tiếng.

Nghiêm Túc nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy? Hôm nay ba em về, không vui sao?”

“Rất vui.” Bình An buồn bực, làm sao nói với Nghiêm Túc ba cô phản đối chuyện của hai người đây?

“Ba em hỏi em cái gì phải không?” Nhận thấy giọng nói bạn gái buồn buồn, không giống như mọi khi, Nghiêm Túc lập tức hiểu là đã xảy ra chuyện gì.

Sao người này lại khôn khéo vậy. Cô chưa nói cái gì cả mà. “Ba em không cho phép em qua lại với anh.”

Đúng như anh đã dự đoán, Nghiêm Túc nghĩ bụng. Phương Hữu Lợi yêu thương con gái như sinh mệnh, làm sao có thể dễ dàng giao con gái cho người đàn ông khác chăm sóc được, “Anh nói chuyện với ba em nhé, được không?”

“Đừng.” Bình An vội vàng cự tuyệt, “Chúng ta trước tiên tạm thời đừng gặp nhau đi, để em thuyết phục ba.”

Đầu kia điện thoại, Nghiêm Túc nghe được lời này của tình nhân nhỏ thì chân mày nhăn cao, “không gặp nhau?” Nhóc con này lại đang có chủ ý gì thế, bộ cho rằng bọn họ không gặp nhau là có thể thay đổi quyết định của Phương Hữu Lợi hay sao?

“Được.” Anh sáng khoái đáp ứng, không muốn làm cho cô ngủ không được.

“Vậy em ngủ trước đây. Ngủ ngon.” Bình An cắn cắn môi, biết làm vậy là bạc đãi Nghiêm Túc nên trong lòng có chút áy náy. Vì không muốn để cho chút áy náy này càng to thêm, cô vội vàng ngắt điện thoại, không nghe giọng của Nghiêm Túc nữa.

Nghiêm Túc kinh ngạc nhìn điện thoại, bên trong đã truyền đến tiếng tí tí, rồi không nhin được mà cười khẽ một tiếng, haizz, anh muốn ôm được mỹ nhân về thật đúng là không dễ dàng đây.

Liên tiếp mấy ngày sau, Bình An thật đúng cũng không gặp mặt Nghiêm Túc. Mặc dù rất nhớ anh, nhưng một phần vì cô phải vội vàng chuẩn bị tài liệu đăng ký mở công ty, một phần lại muốn hẹn gặp với bí thư thôn Đông An, vì thế hoàn toàn quên Nghiêm Túc ở một bên.

Nhưng cũng may thủ tục thuê văn phòng làm xong rất nhanh, gần như không cần sửa đổi gì thêm. Có thể là bởi vì Nghiêm Túc nên người phụ trách tới ký hợp đồng cùng cô cũng rất khách sáo.

Giải quyết xong chuyện thuê văn phòng, kế tiếp là chờ Cục Công Thương xét duyệt, đại khái khoảng chừng hơn mười ngày. Bình An liền lợi dụng mười mấy ngày này bắt đầu tuyển dụng nhân viên. Cũng không biết có phải là đã được Nghiêm Túc ủy thác hay không, Nhâm Tần Phi giới thiệu cho Bình An một người chuyên tuyển dụng nhân viên, tên là Tiền Hải Quang, khoảng ba bảy ba tám tuổi, đeo mắt kính mạ vàng, xem ra là người điềm tĩnh chừng chạc.

“Người này thích im lặng là vàng, nhưng lại là một chuyên gia về quản lý nhân sự, cứ giao việc thông báo tuyển dụng cho anh ta, nhất định có thể chọn được người thích hợp nhất với công ty của cô.” Nhâm Tần Phi nói với Bình An.

Bình An nhìn tư liệu giới thiệu về Tiền Hải Quang, Bình An không quan tâm anh tốt nghiệp ở đại học danh tiếng nào, về mặt công tác có bao nhiêu thành tích vĩ đại, mà cô chỉ quan tâm người này đang công tác rất tốt ở phòng nhân sự công ty chi nhánh của Nghiêm thị, tại sao lại từ chức mà tới chỗ cô làm việc?

“Nhâm tiên sinh, với năng lực của Tiền Hải Quang thì dư sức làm quản lý nhân sự ở Tổng Công Ty Nghiêm thị luôn ấy chứ.” Cô cau mày nhìn Nhâm Tần Phi, muốn tìm manh mối từ trên mặt anh ta.

Nhâm Tần Phi khẽ mỉm cười, “Ai có chí nấy, Tiền Hải Quang thích khiêu chiến, công ty mới mở của cô có thể trở thành chiến trường mới của anh ta.”

Bình An làm gì mà tin vào chuyện hoang đường như vậy, “Tại Nghiêm Túc, đúng không? Anh ấy cách chức Tiền Hải Quang hay sao thế?”

“Phương tiểu thư, sao cô không đợi đến lúc đó rồi hỏi Tiền Hải Quang xem anh ta có phải tự nguyện đến làm việc tại công ty cô hay không?” Nhâm Tần Phi vẫn giữ thần sắc không đổi như cũ, mỉm cười.

Chẳng lẽ cô thật sự đa đoan? Bình An nghi hoặc nhìn Nhâm Tần Phi.

“VẬY... Anh Tiền Hải Quang này khi nào có thể nhậm chức?” Bình An hỏi.

“Lúc nào cũng được.” Nhâm Tần Phi trả lời.

“Có thể giúp tôi thu xếp gặp mặt anh ta được chứ?” Hiện tại cô đang cần người tài, một người có năng lực như Tiền Hải Quang chịu giúp cô, cô cầu còn không được, nhưng nghĩ vẫn nên gặp anh ta trước đã rồi mới quyết định.

Nhâm Tần Phi nhìn đồng hồ, “Đúng lúc tối nay tôi có hẹn ăn tối với anh ta, không bằng cùng đi đi.”

Bình An nhú mày nghĩ, “Cũng tốt.”

Khi bọn họ bước vào nhà hàng đã hẹn thì Bình An đại 囧, tại sao Nghiêm Túc cũng có mặt ở đây?

Nghiêm Túc nhìn thấy Bình An dường như không hề có chút kinh ngạc nào, ánh mắt sâu thẳm lóe lên, đã mấy ngày không gặp mặt rồi, thấy cô dường như vẫn tốt lắm, chẳng lẽ chỉ có mình anh mỗi ngày thương nhớ cô?

Nhâm Tần Phi không biết Bình An và Nghiêm Túc gần đây xảy ra chuyện gì, thấy mặt Bình An lộ vẻ quái dị thì hơi tò mò, “Sao vậy, Phương tiểu thư?”

Bình An cười ngơ ngẩn, “A, không sao.”

Bọn họ đến gần bàn ăn Nghiêm Túc đang ngồi. Nghiêm Túc đứng lên, kéo ghế ngồi bên cạnh ra, giúp Bình An ngồi xuống...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Khát Cầu Người Tài

Nhâm Tần Phi giới thiệu Bình An với Tiền Hải Quang, Tiền Hải Quang và Nhâm Tần Phi là bạn học thời cao trung, đồng thời cũng là hàng xóm.

“Xin chào, cô Phương.” Tiền Hải Quang khách sáo bắt tay cùng Bình An, nói đùa, “Bây giờ là phòng vấn trực tiếp tại chỗ luôn đó phải không?”

Bình An cười khẽ, “Tiền tiên sinh, sau này xin chỉ dẫn nhiều hơn.”

Sau khi Nhâm Tần Phi ngồi xuống, Bình An đã bắt đầu cùng Tiền Hải Quang hàn huyên.

Tiền Hải Quang nhìn trẻ hơn so với trong hình, mặc dù không quá thích nói chuyện nhưng cũng không ngu, chỉ thỉnh thoảng nói đôi lời mà đã thấy là rất hài hước. Ấn tượng của Bình An đối với anh rất tốt, thậm chí cảm thấy nếu công ty có anh gia nhập, rất nhiều vấn đề khó khăn cũng sẽ được giải quyết dễ dàng.

Quan tâm làm gì chuyện anh là do ai giới thiệu, hiện tại cô thật sự rất cần một nhân tài về quản lý, coi như là Nghiêm Túc đang âm thầm giúp cô đi, cô cũng nhanh chóng mà tiếp nhận.

Nghiêm Túc vẫn không nói năng gì, nhưng khóe miệng lúc nào cũng khẽ nhếch ý cười nhìn bạn gái đã lâu không gặp, đáy mắt lưu chuyển thần sắc ai thấy cũng hiểu, ánh đèn dịu nhẹ chiếu vào khiến gương mặt đẹp trai của anh càng tăng thêm vẻ dịu dàng.

Không biết Tiền Hải Quang nói câu gì mà làm Bình An cười khẽ, nét mặt tươi như hoa.

Trái tim Nghiêm Túc khẽ thót một cái, không nhịn được đưa tay cầm lấy bàn tay cô ở dưới bàn, dùng sức vuốt ve mấy cái.

Bình An ngẩn ra, quay đầu trừng mắt nhìn anh, đỏ mặt muốn giã thoát tay ra.

“Nếu không có vấn đề gì, vậy gọi thức ăn đi.” Làm gì có chuyện Nghiêm Túc buông tay cô ra, mà ngược lại cầm thật chặt, nhưng vẻ mặt vẫn rất tự nhiên trò chuyện cùng Tiền Hải Quang như không có việc gì xảy ra.

Tiền Hải Quang và Nhâm Tần Phi đều nở nụ cười, “Hóa ra còn chưa gọi thức ăn à, hèn chi càng nói càng đói bụng.”

Gọi phục vụ tới, chọn vài món ăn xong, bọn họ nói đến công ty Duy An của Bình An.

“... Hiện tại văn phòng vẫn còn đang trang trí, mấy ngày nữa vật dụng làm việc mới được đưa đến, chuyện cần làm bây giờ là tuyển dụng nhân viên.” Bình An nói với Tiền Hải Quang.

Nhâm Tần Phi nói, “Nếu có thể mời cô Cao Tinh, Quản lý Nhân hàng cao cấp của Công ty Tư Tư về làm việc, thì sẽ giúp ích rất nhiều về mặt quảng bá sản phẩm.”

“Cao Tinh ư?” Bình An nhú mày, cô tiếp xúc ngành mỹ phẩm không lâu, cũng chưa hiểu được sâu sắc, nhưng cái tên Cao Tinh này cô đã nghe nói qua. Cô ấy giống với Trình Vận, đều là nữ doanh nhân thành đạt nổi danh trong ngành mỹ phẩm, chẳng qua Trình Vận tao nhã dịu dàng, còn Cao Tinh lại là một người phụ nữ mạnh mẽ và có dã tâm.

Tiền Hải Quang cũng đồng ý, “Sẽ nói chuyện với cô ấy một chút, biết đâu có thể mời về đây.”

“Cô ta yêu cầu lương không thấp.” Nhâm Tần Phi nói.

Nghiêm Túc cười nhẹ không nói, tiền lương cao hay thấp không thành vấn đề, chỉ cần có một cái giá là tốt rồi.

“Tôi sẽ hẹn nói chuyện với cô ấy.” Tiền Hải Quang nhỏ giọng nói.

Tiền Hải Quang dường như rất có lòng tin sẽ mời được Cao Tinh về đây... Cô thật sự nên yên tâm rồi, bởi cô tin anh sẽ không để cho cô thất vọng.

Việc tuyển dụng nhân viên được giao cho Tiền Hải Quang, tạm thời Bình An không cần phiền não nữa. Cô quyết định ngày mai bắt đầu tiếp tục tìm bí thư thôn Đông An để thỏa luận chuyện mua mảnh đất kia.

Cơm nước xong, Nhâm Tần Phi và Tiền Hải Quang tự giác ra về, không ngồi đó làm kỳ đà cản mũi Nghiêm Túc và Bình An nữa, rời khỏi phòng ăn trước một bước. Bọn họ có mù đâu mà không nhìn ra cả tối nay Nghiêm Túc đều đặt tay trái trên người Bình An, mặc dù nhìn không thấy nhưng không có nghĩa là họ nhận không ra.

Hai người đó vừa đi, Bình An lập tức trợn trừng mắt nhìn Nghiêm Túc, “Tối nay sao anh lại ở chỗ này? Đã nói là tạm thời đừng gặp mặt rồi mà.”

Nghiêm Túc dặt tay cô, “Ra ngoài đi dạo chút đi, mới vừa uống rượu nên hơi choáng.”

Đi mà lừa quỷ ấy. Anh mới uống có nửa ly rượu đỏ, với tửu lượng của anh làm sao say được. Nhưng mà cô vẫn không thể nào quyết tâm ngoan độc được nên đi theo anh ra khỏi phòng ăn, chậm rãi đi dọc theo lối đi bộ được đèn chiếu sáng loang lổ.

“Tiền Hải Quang là anh sắp xếp phải không?” Bình An nhìn đường cong gò má đẹp trai của anh, ánh đèn đường rọi vào mặt làm nổi bật lên gương mặt như ngọc của anh.

Nghiêm Túc cúi đầu nhìn cô cười nhẹ, “Có phải do anh thu xếp hay không thì có liên quan gì, chỉ cần anh ta thích hợp với công ty em, mà công ty em lại có năng lực để anh ta thể hiện giá trị của mình, như vậy là đủ rồi.”

Bình An cọ mặt mấy cái trên cánh tay anh, “Anh nói hay lắm, tạm thời không gặp mặt...”

Đồ ngốc, anh đồng ý không gặp mặt chỉ vì không muốn làm khó cô đó thôi, “Hôm nay anh quả thật không biết em sẽ đến, lúc Nhâm Tần Phi hẹn anh không có nói em cũng ở đây.”

“Ừm.” Bình An buồn buồn đáp một tiếng.

Nghiêm Túc cười thấp, hạ xuống một nụ hôn trên môi cô, “Hôm nay gặp ba em.”

Bình An cả kinh, vội vã ngẩng đầu, “Các người nói gì rồi hả?”

“Nói rất nhiều thứ, thế em muốn biết cái gì?” Nghiêm Túc cười gheo.

“Nghiêm Túc, nếu anh không nói em bóp chết anh.” Bình An hung dữ kêu lên.

Nghiêm Túc cười, “Chỉ hợp mà thôi, chỉ nói chuyện công việc.”

Bình An nghi ngờ nhìn anh, “Thật chứ? Không nói gì khác sao?” Cô biết Nghiêm Túc không tránh được việc phải gặp mặt ba nên vẫn có chút lo lắng tình cảnh khi hai người bọn họ gặp nhau.

“Thật ra anh cũng muốn nói chuyện một chút với ba em, nhưng mà trừ chuyện công việc, ông không muốn nói gì khác với anh.” Nghiêm Túc dụ

dàng vuốt má cô, “Em phải tin tưởng anh, anh dù gì cũng sẽ làm cho ba em chấp nhận mối quan hệ của chúng ta.”

Bình An ôm chặt lấy eo anh, “Nghiêm Túc, những người khác nói cái gì em cũng sẽ không để ý, nhưng đó là ba em... Điều em không muốn nhất chính là làm cho ba tức giận thương tâm.”

“Anh biết.” Đáy mắt Nghiêm Túc hiện lên một tia bất đắc dĩ, “Anh đưa em về nhà trước nhé?”

“Không được, sáng mai em có tiết học, em phải về trường.” Bình An nói.

Ngày hôm sau, Bình An lại đi một chuyến đến thôn Đông An, đây đã là lần thứ năm cô tìm đến hai người Hoàng Duệ Thiêm, mấy ngày nay ngày nào cũng đến trình diện tại thôn.

Cô trực tiếp đi thẳng tới văn phòng của Hoàng Duệ Thiêm.

Hoàng Duệ Thiêm và bí thư thôn Hoàng Thiếu Võ đã ngồi ở văn phòng chờ cô, khi nhìn thấy cô cũng không trưng vẻ mặt lãnh đạm như lúc đầu mới gặp mặt mà nở nụ cười thân thiết kêu Bình An ngồi xuống uống trà.

“Cô bé đúng là không ngại mưa gió gì, nhìn trời sắp mưa to mà cô vẫn xuất hiện đúng giờ nhe.” Khác với Hoàng Duệ Thiêm nói chuyện như dùi đục chấm mắm tôm, Hoàng Thiếu Võ là một trưởng bối ôn hòa lịch sự, rất hòa ái dễ gần.

Bình An ngồi xuống ghế sa lon gỗ sồi, cười nói, “Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa.”

Hoàng Duệ Thiêm nói, “Cô đúng là nhất định muốn mua cho bằng được mảnh đất này của chúng tôi ha.”

“Cho nên xin hai ngài niệm tình mà khoan dung độ lượng với bé con như tôi đi.” Bình An tinh nghịch cười nói.

“Không phải chúng tôi không muốn dàn xếp, nhưng vì người dân trong thôn chúng tôi đa số còn dựa vào mảnh đất này để sinh tồn, nếu bán cho cô, bọn họ nên làm cái gì bây giờ? Chúng tôi không thể phân bua với họ được là vậy.” Hoàng Duệ Thiêm tỏ ra bất đắc dĩ thở dài, ra vẻ lực bất tòng tâm.

Lý do này của ông ta Bình An nghe nhiều đã đầy tai, cười nói, “Hoàng chủ nhiệm, làm người phải nhìn về phía trước đúng không? Đâu thể để cho thôn dân cả đời cày ruộng bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Tôi cũng không có ý là cày ruộng trồng rau thì không tốt, chẳng qua là nếu có cơ hội bước ra phát triển ngoài xã hội thì không phải tốt hơn sao? Hoàng bí thư và Hoàng chủ nhiệm đều là những người theo kịp thời đại, cũng nên tính toán vì thôn dân một chút, khẳng định sẽ có khả năng thôn Đông An phát triển được tốt hơn.”

Hoàng Thiếu Võ nói, “Cô bé à, thôi cứ nói thẳng với cô đi, chuyện cô muốn mua mảnh đất này chúng tôi cũng đã triệu tập đại hội đại biểu thôn dân rồi, có người tán thành nhưng cũng có người phản đối, chủ yếu là có vài người hiện thời vẫn còn đang canh tác trên mảnh đất này, họ sợ mất nhiều hơn được đấy.”

“Hoàng bí thư, tôi mua mảnh đất này cũng không nghĩ phải lập tức xây dựng ngay, dân thôn Đông An có thể tiếp tục canh tác. Tương lai nếu tôi cần dùng đến đất, nhất định sẽ nói trước mấy tháng với mọi người để tất cả mọi người có sự chuẩn bị, ngài xem như thế có được không?” Chỉ cần có sự đồng ý là tốt rồi, mọi việc khác sẽ từ từ thương lượng sau.

Hoàng Thiếu Võ trao đổi ánh mắt cùng Hoàng Duệ Thiêm.

“Cô đã nói như vậy, chúng tôi có thể triệu tập đại hội đại biểu một lần nữa, để nhóm đại biểu về hỏi ý kiến mọi người.” Hoàng Thiếu Võ nói.

“Vậy thì đa tạ Hoàng bí thư và Hoàng chủ nhiệm, đến lúc đó tôi nhất định sẽ cảm tạ hai người.” Đừng tưởng hai vị cán bộ thôn này đang suy nghĩ vì thôn dân nha, dĩ nhiên cũng không thể nói bọn họ ích kỷ, nhưng cô giao tiếp với họ lâu như vậy nên thế nào cũng nhìn ra thâm ý trong đó chứ. Tuy bọn họ cũng muốn tốt cho dân trong thôn, nhưng trên hết vẫn là vì bản thân bọn họ.

Vì để dễ dàng làm xong chuyện, cô biết mình phải hối lộ bọn họ. Không thể bởi vì không đồng tình với cách làm này mà kháng cự lại xu hướng của toàn xã hội, muốn có được một chỗ nhỏ nhoi trên thương trường thì nhất định phải hiểu được thủ đoạn giao dịch dưới gầm bàn này.

Nghe Bình An nói như vậy, Hoàng Duệ Thiêm vội vàng khiêm tốn, “Không cần nói lời cảm tạ, chúng tôi cũng vì thôn dân mà suy nghĩ làm việc thôi, nếu không thì đã không làm khó dễ một cô nương trẻ như cô.”

Cáo già thành tinh, Bình An oán thầm, “Thôn Đông An có cán bộ tốt như các ngài thật là có phúc.”

Hoàng Duệ Thiêm cười hơ hớ.

Bình An hẹn với bọn họ ba ngày sau sẽ quay lại, đến lúc đó hai bên sẽ xác định giá tiền mua mảnh đất này.

Sau khi rời đi Thôn Ủy thôn Đông An, Bình An đi một chuyến đến văn phòng đang được trang trí, Tiền Hải Quang cũng ở đây, có một bộ phận thiết kế được sửa chữa theo ý kiến của Tiền Hải Quang nên anh ở đây đốc thúc đẩy nhanh tốc độ.

Bởi là công ty mỹ phẩm nên trang hoàng hầu hết đều theo xu hướng hiện đại, không thể quá cứng nhắc, vì vậy chi phí trang trí văn phòng tương đối cao. Bình An chia tài sản mẹ để lại cho cô theo từng phần, trong đó phần lớn giao cho công ty quản lý đầu tư tài sản tiếp tục đầu tư, một phần dùng

vào việc mua đất, còn một phần dùng cho công ty, nên về mặt tài chính coi như đầy đủ.

Sau khi Phương Hữu Lợi biết Bình An tự mình đăng ký công ty thì muốn giúp đỡ cô nhưng bị Bình An từ chối. Cô không muốn làm cho mình sinh ra tâm lý ỷ lại, cảm thấy dù có thất bại thì vẫn có ba giúp cô.

Cô chỉ cho phép mình thành công, chứ không thể thất bại.

Bình An cùng Tiên Hải Quang thảo luận nửa ngày rồi mới lái xe về trường học. Còn chưa lái ra khỏi trung tâm thành phố đã nhận được điện thoại của Trình Vận. Từ khi Trình Vận đi Hongkong về, họ chưa có cơ hội gặp mặt.

Trình Vận nói tâm trạng đang không tốt, muốn tìm Bình An cùng đi ăn cơm.

Mặc dù cô không biết Trình Vận ở Hongkong đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ tâm tình suy sụp của Trình Vận mà suy ra, đại khái chắc Lương Phàm đã làm cái gì đó khiến cho chị ấy thương tâm. Nhưng Trình Vận chỉ nói với cô Lương Phàm sẽ sáng tác riêng một ca khúc theo đúng chất giọng cho Hồng Mẫn Nhi, muốn cho Hồng Mẫn Nhi chỉ một bài mà nổi tiếng ngay, trừ chuyện đó ra thì không nói thêm gì khác...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Tại Sao Có Thế Như Vậy

Bình An đi đến chỗ hẹn với Trình Vận rồi cùng đi ăn tối, cho đến khi tâm trạng của Trình Vận khá hơn một chút, Bình An mới tạm biệt chị, quay về nhà.

Từ khi biết Bình An và Nghiêm Túc qua lại với nhau, chú ý của Phương Hữu Lợi đối với con gái càng chặt chẽ hơn trước kia. Tuy rằng không trực tiếp hỏi cô có còn liên lạc với Nghiêm Túc hay không nhưng thỉnh thoảng cũng hỏi han đôi điều, hành tung mỗi ngày của cô đều vô cùng quan tâm. Bình An dở khóc dở cười, vừa cảm động ba quan tâm cô bằng cả tấm lòng, vừa cảm thấy phiền não vì không biết nên làm sao để ba tiếp nhận cô và Nghiêm Túc.

Nhưng vì hiện tại cô bận tối mắt chuyện thành lập công ty mới, vừa phải thường xuyên đến thôn Đông An để đánh vật với hai người Hoàng Duệ Thiêm, cộng thêm cuộc thi cuối kỳ đang đến gần, nên thật sự không tìm ra thời gian để hóa giải thành kiến của ba đối với Nghiêm Túc. Đàng nào thì chuyện này không phải chỉ cần vài ba lời là có thể giải quyết, chỉ có thể đợi thêm một khoảng thời gian nữa. Dù sao tình cảm giữa cô và Nghiêm Túc cũng sẽ không vì vậy mà bị ảnh hưởng.

Khi Bình An bên này bận rộn, Thành phố S bên kia cũng không nhàn rỗi.

Mới vừa tiến hành hoàn tất lễ động thổ cho Chợ Trà Quốc Tế, khu đất sắp được khai phá này trong tương lai sẽ trở thành khu vực phồn vinh nhất Thành phố S, giá các khu đất xung quanh đương nhiên cũng tăng mấy chục lần.

Lê Thiên Thần xem báo cáo trên tay, mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Ngoại trừ Chợ Trà Quốc Tế đang chuẩn bị xây dựng, Chợ Trang phục Quốc tế cũng đã được khai trương cách đó không xa. Gần khu vực nhờ hai chợ trên mà sắp trở thành một phần vinh cực thịnh này có một tiểu khu biệt thự khác, hiện tại người nào có thể nắm được việc xây dựng tiểu khu đó thì người đó liền một bước lên mây.

Ban đầu vì muốn mua được mảnh đất Chính phủ mang ra bán đấu giá đó mà hần đã chạy vạy khắp các cửa quan chức lớn nhỏ tại Thành phố S, nhưng đáp án đều là từ chối. Hần gần như sắp tuyệt vọng rồi thì không ngờ mấy ngày hôm trước hần đã đạt được mục tiêu. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi vừa qua, hai trăm mẫu đất trên tay hần đã tăng giá trị mấy chục lần, làm sao hần không vui cho được? Làm sao có thể không đắc ý được đây?

Hần sẽ rất nhanh đạt được mục tiêu đề ra khi đến Thành phố S, tin rằng không cần tới 2 năm là hần đã có thể trở lại Tổng Công Ty rồi.

Ngoài cửa văn phòng truyền đến tiếng gõ cửa, Lê Thiên Thần đặt báo cáo trong tay xuống, thu lại nụ cười trên mặt, khôi phục tư thế trầm tĩnh khiêm tốn, “Mời vào.”

Đỗ Hiếu Mị mặc bộ váy công sở trắng thướt tha mềm mại đi vào, váy ngắn tay ôm sát dáng người bốc lửa của ả, bộ ngực trắng nõn đầy đặn như ẩn như hiện, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ mang theo nụ cười quyến rũ, “Thiên Thần, tối nay có hẹn ăn cơm với Cục Trưởng Cục Xây dựng, anh đừng quên đó.”

Hần có thể thuận lợi lấy được khu đất béo bở này là ít nhiều nhờ vào công của Đỗ Hiếu Mị. Mặc dù hần không biết rốt cuộc ả đã dùng phương pháp gì, nhưng sau khi ả đi gặp Đoàn Quan Quân vài lần, Đoàn Quan Quân liền nguyện ý nhận hối lộ của hần, hơn nữa còn tiết lộ giá quy định thầu cho hần. Hần cũng nhìn ra dường như Đoàn Quan Quân cũng không tình

nguyện lắm, vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng với hắn, nhưng không hiểu tại sao lại đồng ý để cho hắn thắng thầu.

“Anh biết rồi, em đi cùng anh chứ.” Lê Thiên Thần nói.

Đỗ Hiếu Mị cười ngời vào trên đui hắn, “Đương nhiên rồi, hai chúng ta là một đôi tình nhân hoàn mỹ, em làm sao có thể để anh đi ăn cơm một mình với những người đó được.” Đến lúc đó còn không biết sẽ có bao nhiêu yêu tinh quần quýt lấy hắn, ả đã vất vả lắm mới làm cho hắn không thể rời khỏi ả đó.

Lê Thiên Thần cười nhẹ, vuốt bắp đui ả, “Em mạnh vì gạo bạo vì tiền, có em ở đó thì sẽ dễ dàng trót lọt rất nhiều chuyện.”

Đỗ Hiếu Mị cười duyên một tiếng, càng dán sát thân thể vào lồng ngực hắn, “Em nói rồi, vì anh, cái gì em cũng nguyện ý làm.”

“Thế em làm thế nào khiến Đoàn Quan Quân đột nhiên đổi ý vậy? Anh nhớ ông ta hình như không thiên về công ty chúng ta, giá và phương án chúng ta đưa ra ông ta dường như không hài lòng.” Lê Thiên Thần hỏi.

Mặc dù Đoàn Quan Quân là bạn học của Phương Hữu Lợi, nhưng từ sau khi ông ta lên làm quan lớn thì có ý tự cho là rất giỏi, sở dĩ không cho Lê Thiên Thần mặt mũi là vì cũng muốn làm cao với Phương Hữu Lợi, thật ra là muốn Phương Hữu Lợi phải tự thân tìm đến ông ta. Ông ta hoàn toàn không xem trọng Lê Thiên Thần, trong mắt của Đoàn Quan Quân, Lê Thiên Thần chính là một tên lính quèn của Phương Hữu Lợi, kêu ông ta đàm luận với một tên lính quèn thì cũng quá bôi nhọ bản thân đi.

Đỗ Hiếu Mị cười, “Vỏ quít dày có móng tay nhọn, tóm lại cứ lấy được kết quả như chúng ta mong muốn là được rồi.”

Lê Thiên Thần cười lạnh trong lòng, Đỗ Hiếu Mị liệu có thể có được biện pháp gì ngoài lên giường với Đoàn Quan Quân?

“Đúng vậy, nhưng còn cần chỉ tiêu...” Lê Anh Thiên Thần nhăn mày, “Ngày mai hẹn với mấy người bên phía nhà đất ăn cơm đi. Nhanh chóng lấy được chỉ tiêu định ra thì chúng ta mới sớm bắt đầu đầu tư xây dựng được.”

“Được, em lập tức đi gọi điện thoại hẹn trước.” Đỗ Hiếu cười nói, đôi môi đỏ mọng rướn đến gần muốn hôn Lê Thiên Thần.

Lê Thiên Thần quay đầu đi, đáy mắt chột lóe vẻ mất kiên nhẫn, “Ở công ty chúng ta vẫn nên chú ý hình tượng một chút.”

Đỗ Hiếu Mị hứ một tiếng, “Đây là văn phòng anh, ai nhìn thấy được? Hơn nữa, hiện tại ai trong công ty chẳng biết chúng ta cặp kè nhau? Cần gì làm đà điếu.”

“Chuyện này nếu truyền tới Tổng Công Ty đối với em và anh đều không tốt, về sau vẫn nên chú ý một chút.” Nghe Đỗ Hiếu Mị nói vậy, trong lòng Lê Thiên Thần dâng lên một trận phiền não.

“Anh sợ truyền tới tai Phương Bình An, sợ cô ta sẽ thất vọng với anh chứ gì?” Đỗ Hiếu Mị từ trên đùi hấn đứng lên, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống hấn cười nói, “Anh nên sớm chấm dứt hy vọng đi, cô ta đã công khai qua lại cùng Nghiêm Túc rồi, Phương gia với Nghiêm gia môn đăng hộ đối, cho dù hiện tại Phương Hữu Lợi phản đối nhưng tương lai nhất định cũng sẽ đáp ứng.”

Trong lòng Lê Thiên Thần khẽ động, hấn cũng có nghe lời đồn truyền từ Tổng Công Ty, nói Phương Hữu Lợi cực lực phản đối mối quan hệ giữa Bình An và Nghiêm Túc. Bình An rất hiếu thuận, cô nhất định sẽ nghe theo lời ba cô, hấn rồi sẽ chia tay cùng Nghiêm Túc chứ?

Nghĩ vậy, tâm trạng của Lê Thiên Thần đột nhiên khá hơn, càng hy vọng có thể trở lại Tổng Công Ty nhanh hơn một chút.

“Em đừng suy nghĩ lung tung, hiện tại tinh lực của anh đều đặt vào công việc, không rảnh suy nghĩ nhiều như vậy.” Hấn còn cần dùng đến Đỗ Hiếu Mị, cho nên không thể để cho ả ta biết hấn đang nghĩ gì.

Đỗ Hiếu Mị hồ nghi nhìn hấn một cái, nhin xuống không nói tiếp chuyện đó, “Vậy em đi gọi điện thoại hẹn lãnh đạo nhà đất đây.”

Lê Thiên Thần nhìn ả gật đầu mỉm cười, nụ cười dịu dàng như nước.

Đối với hấn, ả thật sự không hề có sức chống cự. Yêu hấn, ả biết rõ sẽ rất mệt mỏi... Nhưng nếu ả đã yêu, thì sẽ không cho phép bất kỳ người nào khác tranh với ả, lại càng không cho phép hấn sau khi đã ở cùng ả mà còn nghĩ đến phụ nữ khác.

Phương Bình An, cô đừng ép tôi phá hủy cô.

Tin tức Lê Thiên Thần thành công thắng thầu truyền tới tai Bình An khi cô vừa thi xong một môn bắt buộc cuối cùng, tâm trạng đang tươi sáng như nắng mặt trời sau khi nhận được điện thoại của Hồng Dịch Vũ thì lập tức mất hứng, sắc mặt cũng không tốt.

Làm sao có thể chứ? Lê Thiên Thần kiếp này đã không có sự hỗ trợ của cô, làm sao có thể lấy được khu đất xây dựng kia? Có phải giữa chừng đã xảy ra chuyện gì mà cô không ngờ tới hay không?

Chết tiệt, nếu cứ như vậy, Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị sẽ có cơ hội trở lại Tổng công ty Phương thị, đến lúc đó cô lại phải lo lắng hãi hùng bởi không biết hai người kia sẽ xuất ra chiêu gì để đối phó với cô và ba. Không được, nhất định phải điều tra rõ trong này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng tìm ai để có thể thay cô điều tra đây?

Hồng Dịch Vũ? Không được, anh là người của ba, xin anh giúp một tay thì không chừng ba sẽ biết cô đang âm thầm đối phó với Lê Thiên Thần,

đến lúc đó cô không biết phải giải thích thế nào.

Khâu Thiệu Triết? Cũng như không. Anh ta bận tán gái thì có.

Ôn Triệu Dung? Tim Bình An khẽ động, nhưng cần thận suy nghĩ lại thì bỏ đi ý tưởng nhờ anh hỗ trợ.

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có thể tìm Nghiêm Túc giúp cô thôi, giữa những người mà cô có thể nghĩ tới lúc này, người mà cô tin tưởng nhất cũng chỉ có anh.

Cô nhìn đồng hồ, buổi chiều cô còn phải đi gặp bí thư và chủ nhiệm thôn Đông An, không có thời gian để tìm Nghiêm Túc rồi, chỉ có thể là buổi tối. Vì thế, cô nhắn tin cho Nghiêm Túc, hẹn gặp anh tối nay ở nhà hàng “Bán đảo Italy”. Nơi đó tương đối an tĩnh, sẽ không gặp phải quá nhiều người quen.

Nghiêm Túc rất nhanh trả lời ngắn gọn: Được.

Khóe miệng Bình An hiện một nụ cười nhẹ, bỏ điện thoại di động vào trong túi, bước nhanh về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Kỳ nghỉ hè này, Vi Úy Úy muốn cùng đồng hương đi làm, đã thuê một nhà trọ nhỏ bên ngoài trường học; Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu ngày mai mới bắt đầu đi tìm vài công việc làm thêm, hai cô nàng sau khi thi xong đã thoải mái nhàn nhã đi siêu thị mua một đồng đồ ăn vặt.

Cô mới vừa về ký túc xá không bao lâu, Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đã quay lại rồi.

“Về nhà sớm vậy? Tối nay không cùng ra ngoài ăn với chúng tớ à?” Lớp tối nay có tiệc, bạn nào còn chưa về nhà đều hẹn nhau ra ngoài phố ẩm thực ăn cơm.

“Không, mình còn có chuyện phải làm.” Bình An cũng muốn tham gia, nhưng mà hôm nay cô thật sự rất bận.

“Vậy thì thôi, chả biết gần đây cậu bận cái gì dữ vậy.” Kỳ Túy Ý giận dỗi, “Chờ chúng mình tìm được việc thì sẽ hẹn cậu đi ăn cơm vậy.”

Bình An đột nhiên nảy ra sáng kiến, công ty của cô đã đăng ký xong, hiện tại đang rất thiếu nhân viên, “Hay là các cậu đến công ty tớ làm thêm đi. Nhưng mà tớ cảnh báo trước với các cậu, công ty mới thành lập nên rất nhiều chuyện phải làm, đến lúc đó tớ nhất định vặt các cậu ra bã.”

Sự chú ý của Kỳ Túy Ý cùng Tống Tiểu Tiểu không đặt tại câu cuối cùng. Các cô từ từ ép tới Bình An, mỗi người một bên đè bả vai cô, cười đến rất dịu dàng dễ thương, “A, mở công ty rồi hả, từ khi nào vậy? Sao không nói sớm để chúng tớ chuẩn bị lãng hoa chúc mừng cậu?”

Sống chung với các cô ấy lâu như vậy, nếu không biết đây là cười cợt trước bão táp, vậy cô không xứng là người lăn lộn chốn sinh viên rồi. Bình An cười hì hì, “Còn chưa khai trương mà, tính đợi đến ngày khai trương rồi nói cho các cậu biết, lúc trước cũng chưa biết có đăng ký được không, trong lòng cũng chưa chắc chắn, nên ngại nói với các cậu...”

Thuyết phục giải thích đến khô nước miếng mới lấy được lệnh miễn trừ phạt, Bình An nói sơ qua phương hướng hoạt động trong tương lai của Duy An, rồi hẹn ngày mai tới đón các cô đến công ty đi xem một chút.

Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu lúc này mới tha thứ chuyện Bình An dám giấu giếm bữa giờ.

“Cậu thiệt là, im ru bà rù không chút manh mối nào, tự mở công ty rồi vậy cửa hàng chuyên doanh kia phải làm sao?” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

“Cái này để sau rồi hãy nói, trước tiên cứ để cho bọn Bạch Hàm xử lý, nếu không thể quản hết thì đến lúc đó lại nghĩ biện pháp.” Bình An nói,

“Tớ về nhà trước đây, ngày mai quay lại đón các cậu.”

“Đi đường cẩn thận.” Kỳ Túy Ý nói.

Đầu tiên Bình An đem đồ lặt vặt lấy từ ký túc xá cùng máy tính xách tay về nhà cất, sau khi ăn trưa xong, đi ngân hàng mở hai tài khoản, làm hai cái thẻ, rồi lái xe đến thôn Đông An...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Thở Phào Nhẹ Nhõm

Mảnh đất Đông An thôn có thể bán cho Bình An tổng cộng có ba trăm mẫu, Hoàng Duệ Thiêm ra giá mười triệu. Giá tiền này so với các vùng lân cận là cực kỳ cao, nhưng Bình An cân nhắc so sánh với giá của mảnh đất này năm năm sau theo như cô nhớ được, thì mười triệu này chẳng thấm vào đâu. Dĩ nhiên, cô không biểu hiện điều này ra ngoài, mà chỉ trưng một vẻ mặt do dự, cò kè mặc cả cùng Hoàng Duệ Thiêm, cuối cùng hai bên đồng ý với giá 9,5 triệu.

Lão hồ ly Hoàng Duệ Thiêm đã chuẩn bị xong sẵn hợp đồng, để bí thư thôn điền giá tiền vào, giao cho Bình An xem qua.

Bình An cười nói để cô mang về xem một chút, ngày mai sẽ quay lại ký hợp đồng, sẵn mang chi phiếu tới đây luôn.

Cô cầm hợp đồng đi thẳng đến Công ty Luật của Quý Thanh. Quý Thanh bây giờ là luật sư cố vấn của cô, có bất kỳ nghi vấn gì về mặt luật pháp cũng có thể tìm chị ấy mà hỏi thăm.

Quý Thanh nhìn hợp đồng xong, nói với Bình An, “Người soạn hợp đồng này là bí thư của thôn bọn họ đúng không? Có rất nhiều điều khoản không được xác định rõ ràng, nếu nhìn lướt qua sẽ không thấy có vấn đề gì, nhưng thật ra rất nhiều ích lợi đều nghiêng về phía họ. Để chị sửa một chút, làm lại bản mới.”

Đại khái Hoàng Duệ Thiêm không ngờ tới việc cô sẽ tìm luật sư xem xét hợp đồng, cho là cô còn trẻ tuổi dễ lừa nên mới muốn chiếm lợi thế trên hợp đồng. Cô đã nói rõ với bọn họ là muốn mua đứt quyền sử dụng mảnh

đất đó, nhưng chiếu theo hợp đồng của ông ta, nếu tương lai mảnh đất của cô tăng giá thì còn phải chia huê hồng cho ông ta. Đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Sau khi sửa lại hợp đồng, sáng hôm sau Bình An lại đến tìm bọn họ.

Hoàng Duệ Thiêm nhìn hợp đồng sửa đổi xong thì sắc mặt trở nên khó coi, nhưng vì ông ta ý lớn hiệp nhỏ trước giờ nên lúc này không thể nói gì, đành phải gọi đủ hai ủy viên đến ký hợp đồng cùng Bình An.

Tiếp đó, bọn họ mời Bình An đến quán ăn ngon nhất thôn ăn cơm, chỉ có hai người Hoàng Thiếu Võ và Hoàng Duệ Thiêm phụ trách tiếp đãi, có ý gì, trong lòng Bình An cũng hiểu.

“Cô bé này tuổi còn quá trẻ thế mà đã một người một ngựa đến đàm phán với chúng tôi, thật là không đơn giản ha.” Qua sự việc can thiệp hợp đồng ngày hôm qua, ấn tượng của Hoàng Thiếu Võ đối với Bình An đã thăng mấy bậc.

Bình An cười nói, “Nhờ Hoàng bí thư và Hoàng chủ nhiệm ưu ái vẫn bồi, nếu không làm sao dễ dàng để cho tôi ký hợp đồng như vậy. Sau này tôi nhất định sẽ không quên sự giúp đỡ của hai vị.”

Hoàng Duệ Thiêm lắc đầu cười nói, “Do tự cô giỏi thôi, đừng nói tuổi cô không lớn, chỉ mới 20 tuổi đã biết đầu tư, biết cách bàn việc kinh doanh, con tôi năm nay đã 24 rồi mà còn phải để chúng tôi nuôi.”

Bình An tiếp tục khiêm tốn xã giao với bọn họ.

Có thể thấy được ấn tượng của Hoàng Thiếu Vũ và Hoàng Duệ Thiêm về cô cũng không tệ, hình như còn có ý coi cô là bạn bè, nói không chừng tương lai còn có cơ hội hợp tác, Bình An chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này để phát triển quan hệ tốt với bọn họ.

Trước khi đi, cô đưa hai phong thư có chứa chi phiếu và thẻ giao cho Hoàng Duệ Thiêm và Hoàng Thiếu Võ, nói là cảm ơn sự giúp đỡ của bọn họ, mỗi thẻ có 100 ngàn. Đây là quy tắc ngầm mà Đường Sâm nói với cô, cô phải học được.

Hoàng Thiếu Vũ và Hoàng Duệ Thiêm miệng thì nói không cần cảm ơn, nhưng tay đã thu phong thư vào trong túi quần.

Có một số quan hệ là thành lập trên cơ sở lợi ích.

Bình An cầm hợp đồng lái xe rời đi, định ngày mai lại đi tìm Quý Thanh bởi hợp đồng thì đã ký, nhưng quyền sử dụng đất còn chưa được chuyển nhượng, việc này phải để Quý Thanh đi làm thay cô.

Nhưng dù thế nào, bây giờ cô thật sự có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi. Mảnh đất này đã mua được, vài năm sau số tiền cô thu vào chắc chắn sẽ không nhỏ. Xã hội bây giờ hễ có tiền thì dễ làm việc, tiền của cô phải nên càng nhiều hơn càng tốt.

Cô lái xe đi đón Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu chở tới công ty Duy An. Tiền Hải Quang đã thay mặt công ty tuyển ba nhân viên có kinh nghiệm và nghiệp vụ nhất định, Bình An đã nhín ra chút thời gian gặp mặt các cô ấy. Cả ba người đều xấp xỉ ba mươi tuổi, mồm miệng lanh lợi, tính tình sáng sủa, nhưng vì chưa chung đụng nhiều nên chưa thể đánh giá gì.

Nhưng việc cô hy vọng nhất là Tiền Hải Quang có đủ năng lực mời Cao Tinh tới công ty một cách thành công. Hiện tại giới trong nghề đã có lời đồn đãi, nói Cao Tinh muốn đi ăn máng khác ở một công ty nhỏ, cũng không biết lời đồn này là ai tung ra, ngay cả Trình Vận cũng gọi hỏi cô có phải muốn mời Cao Tinh qua làm việc hay không. Thường cô không thích đi bàn luận khắp nơi những chuyện còn chưa thành, nên cũng âm ừ cho qua chuyện.

Tiền Hải Quang nói chắc là có người đang cố ý nâng cao giá trị con người, Bình An xem như lại học thêm được một bài học.

Bởi không có bằng chứng cho việc Cao Tinh tự tung tin đồn sau lưng, mà công ty của Bình An hiện tại quả thật cũng đang rất cần người tài giỏi, nên đành phải tiếp tục nâng cao thù lao nhằm hy vọng Cao Tinh sẽ chịu qua giúp cô. Hôm nay Tiền Hải Quang tiếp tục đi tìm cô ta, không biết có thể thành công hay không.

Bình An cùng bọn Kỳ Túy Ý tới công ty, tốc độ trang hoàng đã được đốc thúc thật gấp nên bây giờ mọi việc đã gần như hoàn tất, tám ngày nữa là có thể chính thức khai trương.

“Khu trung tâm, vị trí trọng điểm, văn phòng cao cấp, trang hoàng hạng nhất...” Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đều cho là Bình An mở công ty là kiểu làm ăn buôn bán nhỏ, không nghĩ tới kích thước lại không thua gì các công ty mỹ phẩm có danh tiếng khác.

“Bình An, cậu nghiêm túc thật à.” Tống Tiểu Tiểu nhỏ giọng hỏi Bình An, cửa hàng chuyên doanh kia cũng mới mở được có một học kỳ, chỉ mới hơn nửa năm, sao lại đột nhiên muốn mở công ty nữa?

Bình An đưa bọn họ đi thăm công ty, bởi vì vẫn còn đang lắp đặt thiết bị, mặt đất để bừa bãi rất nhiều dụng cụ, đi lại phải cẩn thận, “Các cậu cẩn thận một chút, coi chừng té.” Đưa bọn họ vào văn phòng của cô, đã trang hoàng hoàn chỉnh, chỉ còn thiếu bàn làm việc chưa chuyển vào, “Đương nhiên là nghiêm túc, chẳng lẽ chuyện này còn có thể đùa giỡn hay sao?”

Kỳ Túy Ý đứng ở cửa sổ sát đất nhìn ra cảnh sắc bên ngoài của Thành phố G, rồi lại nhìn sắc mặt điềm tĩnh của Bình An đứng cạnh cô, trong lòng đột nhiên có cảm giác người bạn tốt nhìn như hồn nhiên sáng sủa này đã không còn là người mà cô quen thuộc nữa. Cẩn thận ngẫm lại, học kỳ này Bình An thật sự khác xa trước kia, mặc dù cô mơ hồ cảm thấy có gì đó

khang khác, nhưng lại không biết khác chỗ nào, “Bình An, sao lại đột nhiên muốn tự mở công ty vậy? Không phải cậu nói tương lai muốn vào Phương thị giúp ba cậu sao?”

“Mình mở công ty và tương lai sẽ giúp ba mình cũng đâu có gì mâu thuẫn đâu.”

Bình An cười nói, mắt luôn không tự chủ rơi vào văn phòng đối diện, một bóng người cũng không có...

Tống Tiểu Tiểu nhú mày nhìn cô, “Cậu làm ghê nhỉ, sắp thành nữ doanh nhân thành đạt dẫn đầu rồi.”

Bình An cười nhẹ, “Làm gì có, mình chỉ đang cố thể hiện giá trị bản thân.”

“Chứ không phải cậu sợ hào quang của Nghiêm đại BOSS quá mạnh mẽ che mờ cậu sao, sợ mình không thể sóng vai cùng anh ấy cho nên mới cố gắng làm tăng giá trị bản thân chứ gì?” Kỷ Túy Ý đột nhiên nghĩ đến Nghiêm Túc, Bình An mở công ty, Nghiêm Túc không có ý kiến gì sao? Bạn gái mình ngày ngày vội vàng lo cho sự nghiệp, đàn ông chắc cũng không cảm thấy thoải mái nhỉ.

Khóe mắt Bình An giàn giụa, chuyện này liên quan gì đến Nghiêm Túc, hoàn toàn đâu phải là chuyện của anh. Chẳng qua cô lại không thể giải thích với bọn Tiểu Ý rằng đây đều là những tính toán vì tương lai của cô, thôi cứ để bọn họ nghĩ vậy cũng được.

Thấy Bình An im lặng, Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đều cho rằng đó là chấp nhận, giơ tay lên kí cô một cái, “Cậu có ngực không đó, Nghiêm Túc là loại người sẽ ghét bỏ chính bản thân cậu sao? Để cho anh ta nuôi không tốt à? Cơm bưng nước rót tận tay, cuộc sống không khác gì thần tiên, cần gì làm mình mệt đến chết.”

“Ồi dào, tớ còn trẻ mà, không thừa dịp còn trẻ mà rèn luyện nhiều, sau này biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng hoa tàn ít bướm thì có chuyện gì hối hận sao kịp.” Bình An cười hì hì, “Các cậu thấy sao, có muốn đến đây làm việc không?”

“Chắc chắn muốn rồi, chỉ là, nơi này cách trường học hơi xa.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Kỷ Túy Ý nhìn Bình An than một tiếng, “Bọn tớ mặc dù không thể giúp gì cho cậu, nhưng thưởng vàng hạ cám gì cũng không thể làm khó bọn tớ, tuy hơi xa trường học, nhưng may là có xe điện ngầm, không tới một tiếng là đến, không gọi là quá xa.”

“VẬY khi nào thì chúng tớ bắt đầu đi làm?” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

“Hai ngày nữa đi, trang trí xong là có thể đi làm rồi.” Bình An nói.

Ba người đang cười cười nói nói trong văn phòng, bàn về triển vọng của công ty trong tương lai, nên làm thế nào để phát triển, thật ra phần lớn là nói hươu nói vượn, dù sao còn chưa có chính thức đi làm, giỡn hớt một chút cũng không nhằm nhò gì.

“Tiền tiên sinh, đây chính là công ty Duy An - một ngôi sao mới trong giới mỹ phẩm như lời anh nói đó à? Nếu quý công ty sử dụng những nhân viên mới toe thế này, chỉ sợ ngôi sao còn chưa phát sáng đã rụng rồi.” Bên ngoài văn phòng đột nhiên truyền đến một giọng nữ xa lạ bén nhọn, cách nói rất mỉa mai khinh thường.

Tiếng cười của các cô tức thời dừng lại, đồng loạt nhìn ra ngoài cửa.

Một phụ nữ vóc người cao gầy, tóc ngắn màu đỏ sậm, kiểu tóc thịnh hành nhất, quần áo bắt mắt, mặt trang điểm tinh xảo không nhìn ra số tuổi cụ thể, đang nâng cằm kiêu căng nhìn bọn Bình An bằng nửa con mắt, vẻ ta đây hơn người không ai bì nổi.

Tiền Hải Quang đứng bên cạnh cô ta, trên mặt nở nụ cười khách sáo, “Cao tiểu thư, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

Bình An lập tức biết cô ấy là ai, thật là nghe danh không bằng gặp mặt, vị này chính là Cao Tinh ấy đây.

Cao Tinh nghe Tiền Hải Quang nói, chỉ nhẹ nhàng khẽ hừ một tiếng, nện bước chân tao nhã đi vào, “Nơi này trang trí coi như hợp mắt, làm nghề như chúng ta quan trọng nhất phải là mặt tiền cửa hàng, nhưng không sao, dù sao cũng là một công ty mới ra ràng, muốn trở thành đại diện cho nhãn hiệu nổi danh quốc tế sợ không phải là chuyện dễ.”

Thanh âm của cô ta không thấp, vừa vắn truyền vào tai Bình An bộn cô.

Kỳ Túy Ý nhỏ giọng hỏi Bình An, “Người phụ nữ kia là ai vậy?”

Bình An cau mày nói, “Quản lý cao cấp đang muốn dùng lương cao mời tới.”

“Loại người thế này?” Tống Tiểu Tiểu không muốn vợ dũa cả năm, nhưng tính tình như vậy mà có thể chung đụng tốt cùng đồng nghiệp có ma mới tin.

“Các cậu ở đây chờ tớ, tớ đi xem một chút.” Cô vốn rất có lòng mong đợi đối với Cao Tinh, nhưng ấn tượng đầu tiên vừa rồi làm cô cảm thấy trong tương lai mình rất khó cộng tác với người như vậy.

Bình An bước nhẹ ra khỏi văn phòng, im lặng đi theo sau lưng Cao Tinh và Tiền Hải Quang. Tiền Hải Quang phát hiện thấy cô, đang muốn mở miệng chào hỏi thì Bình An vội vàng ra hiệu chớ có lên tiếng.

Tiền Hải Quang nhíu mày, sắc mặt bình tĩnh như gương tiếp tục nghe Cao Tinh bắt bẻ.

“Tôi ở trong nghề này cũng được mười năm rồi, tôi không dám nói tôi là người giỏi nhất trong giới, nhưng ít ai so được với tôi về quản lý cao cấp.” Cao Tinh chân đạp giày cao gót mười phân, giẫm lộp cộp trên sàn nhà lộn xộn, thật lo cô ta sẽ đứng không vững, “Nhưng Tổng giám đốc của các vị lâu thế rồi mà cũng không đến gặp tôi, như vậy làm sao tôi có thể yên tâm hợp tác cộng sự với các vị được, rất không tôn trọng người rồi.”

Tiền Hải Quang quay đầu lại nhìn Bình An.

Bình An nhún vai, ý bảo tiếp tục nghe cô ta nói tiếp...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Quá Giỏi Quá Cường Đại

Mấy ngày vừa qua, Tiền Hải Quang và Cao Tinh liên lạc qua lại với nhau rất nhiều lần nên cũng đã hiểu cô ta là dạng người nào. Không thể phủ nhận được một điều là cô ta đã đạt được thành tựu nhất định trong ngành công nghiệp làm đẹp. Nhưng với tính cách thích hư vinh của cô ta thế này, muốn có nhân duyên tốt với mọi người sợ rằng sẽ rất khó. Nghe đâu trong công ty hiện tại, cô ta đã bị rất nhiều đồng nghiệp tẩy chay, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh nghĩ mình sẽ thành công mời cô ta về đây.

Ai nào ngờ cô ta còn làm cao gây khó khăn hơn là anh nghĩ...

“Cao tiểu thư, Tổng Giám Đốc chúng tôi hiện rất bận, nhưng nếu cô đã yêu cầu, tôi sẽ chuyển đạt lại lời cô đến cô ấy.” Tiền Hải Quang đáp một cách không nịnh nọt cũng không làm cao.

Cao Tinh đột nhiên xoay người lại, vừa muốn nói gì đó thì trông thấy Bình An đang đi phía sau bọn họ, lập tức chỉ tay vào cô nghiêm nghị nói: “Tại sao cô lại đứng đây? Muốn nghe lén chúng tôi hả? Cô là ai, sao không lễ phép chút nào hết vậy. Tiền tiên sinh, đây chính là phong cách của công ty của các anh đấy à. Thứ người như vậy phải đuổi sớm để tránh mất mặt cho công ty về sau. Nếu tôi là Quản lý của công ty này, làm gì có chuyện người nào bắt cần như vậy.”

Bình An cũng cảm thấy hơi ngượng định xin lỗi, nhưng khi nghe những lời của cô ta thì câu xin lỗi đã ra tới cửa miệng liền nuốt vào, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Cao Tinh.

Tiền Hải Quang đột nhiên cảm thấy việc mời Cao Tinh đến Duy An làm việc là một hành động rất không khôn ngoan, anh liếc nhìn Bình An một cái, rồi nói với Cao Tinh: “Cao tiểu thư, việc này đâu có tới mức nghiêm trọng như cô nói.”

“Tiền tiên sinh, anh khoan dung thái quá đối với cấp dưới rồi đấy. Nếu tôi là anh, tuyệt đối sẽ không cho phép cấp dưới thô lỗ như thế.” Cao Tinh nghiêm giọng lên lớp.

Bình An cười nhẹ, “Thật đáng tiếc, Cao tiểu thư sẽ không có cơ hội giáo dục nhân viên của chúng tôi.”

Tiền Hải Quang nghe được lời này của Bình An thì không hiểu tại sao trong lòng đột nhiên thở phào. Anh đương nhiên hiểu được ý tứ của Bình An, không muốn ký kết với Cao Tinh nữa. Nói thật, chính bản thân anh cũng không cách nào làm đồng nghiệp với một người như Cao Tinh.

Cao Tinh chỉ thẳng tay vào mặt Bình An, “Cô nói vậy là ý gì?”

“Cao tiểu thư.” Tiền Hải Quang vội vàng đứng chắn trước mặt Bình An, mỉm cười giải thích với Cao Tinh, “Vị này là Phương tiểu thư, cũng là người đầu tư của công ty chúng tôi.”

“Cô ta chính là Tổng Giám Đốc Công ty Duy An các anh?” Cao Tinh nghẹn họng nhìn trân trối, the thé hỏi, hình tượng tao nhã tan biến trong nháy mắt.

Sao lại là một cô gái trẻ? Cô ta đã tìm hiểu và nghe được là công ty này do Nhâm Tần Phi, Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Nghiệp vụ Hành Chính Thư Ký HongKong, đích thân đứng ra đăng ký. Mà Nhâm Tần Phi là ai chứ? Ai mà chẳng biết anh ta là Tổng Tài của HongKong, ba cái chuyện đăng ký công ty vớ vẩn thế này giao cho nhân viên nào đi làm mà chẳng được, còn nếu phải tự anh ta ra tay, vậy chứng tỏ người đứng sau lưng Duy An nhất định không đơn giản.

Cô ta thế nào cũng không ngờ rằng người đó lại là cô bé con chỉ khoảng hai mươi tuổi đang đứng trước mặt. Đùa đấy à? Cô ta không tin, “Tiền tiên sinh, anh nói đùa phải không.”

Tiền Hải Quang cười, “Tôi nào dám, cô ấy đích thực là Tổng Giám Đốc Duy An của chúng tôi, tiểu thư Phương Bình An.”

Phương Bình An? Tên này nghe quen quen, Cao Tinh nhìn kỹ Bình An, chỉ thấy mặt cô giống như đã nhìn thấy ở đâu nhưng không nhớ rõ lắm, Phương... chẳng lẽ là...? “Phương Bình An, con gái Phương Hữu Lợi?”

“Hân hạnh, Cao tiểu thư. Cảm ơn những lời tư vấn có giá trị của tiểu thư về yêu cầu chất lượng của nhân viên công ty chúng tôi, tôi nhất định sẽ học thật tốt.” Bình An nở nụ cười đáng yêu, nhưng thần sắc nơi đáy mắt hoàn toàn chứa sự thờ ơ.

Sắc mặt Cao Tinh lúc đỏ lúc trắng, nếu lúc này mà cô ta còn không nghe ra được ý tứ trong lời nói của Bình An thì cũng uổng cho hơn chục năm cô ta lăn lộn chốn thương trường, “Không dám, Phương tiểu thư vốn đã rất ưu tú rồi, cần gì mời thêm tôi tới công ty để vẽ rắn thêm chân làm chi.”

Bình An cười cười, “Ngài là tiền bối kinh nghiệm nhất nhì trong ngành mỹ phẩm, phải học tập ngài chứ ạ.”

“Phương tiểu thư khách sáo quá.” Cao Tinh nắm chặt ví da trên vai, “Ngại quá, tôi có hẹn với bạn, hẹn Phương tiểu thư dịp khác chúng ta lại tán gẫu nhé.”

“Được, vậy không tiễn.” Bình An cười nói.

Cao Tinh lắc mông đi được vài bước rồi đột nhiên quay đầu lại, “Phương tiểu thư, tôi chúc công ty của cô khai trương may mắn, thuận buồm xuôi gió, buôn bán thịnh vượng. Nói không chừng không lâu trong tương lai, chúng ta sẽ phải bắt đầu cạnh tranh rồi.”

“Rất vinh hạnh khi có cơ hội học hỏi thủ đoạn của Cao tiểu thư.” Bình An nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Tạm biệt.” Đáy mắt Cao Tinh thoáng qua một tia giận dữ, giậm mạnh gót giày cao gót rời đi.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đứng cạnh cửa văn phòng để xem tình huống, giờ một ngón cái về hướng Bình An, ý bảo ‘cậu rất, rất mạnh mẽ đó nha’.

Bình An nhìn sang Tiền Hải Quang, “Quản lý Tiền à, tôi nghĩ chúng ta sẽ không đáp ứng nổi Nữ thần Cao Tinh đâu.”

“Nồi nào úp vung nấy, như Cao Tinh thì cần một công ty có tố chất cao hơn. Phương tiểu thư, ngày mai cô có rảnh không?” Tiền Hải Quang hỏi.

“Chắc rảnh, sao vậy?” Bình An hỏi.

“Tôi muốn giới thiệu cô với một người bạn cũng trong ngành.” Tiền Hải Quang trả lời.

“Được, vậy mười giờ sáng mai chúng ta gặp nhau ở quán cà phê dưới lầu.” Bình An suy nghĩ một chút, ước định thời gian.

Bình An giới thiệu hai cô bạn thân với Tiền Hải Quang, hè này các cô sẽ đến làm thêm ở công ty, nhờ cho anh bố trí công việc cho các cô.

Tiền Hải Quang đồng ý ngay.

Thời gian rất nhanh đã gần tối, Bình An có hẹn với Nghiêm Túc, không thể đi ăn cơm với bọn Kỷ Túy Ý được. Tiền Hải Quang cười nói để anh mời khách, sau đó sẽ đưa các cô về tận trường.

Bình An với nói bọn Tống Tiểu Tiểu, “Quản lý Tiền mời khách, các cậu đừng có mà khách sáo đấy, nhớ ăn luôn phần mình nhé.”

Bọn họ chia tay ở dưới lầu, mỗi người đi một ngả. Bình An đi bộ đến cao ốc của công ty Nghiêm Túc, mới vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho anh thì nhận được điện thoại của anh gọi tới.

“Xong việc rồi à?” Thanh âm trầm ấm quyến rũ của anh truyền đến.

“Dạ, đang chờ dưới lầu công ty anh nè.” Bình An cười nói.

“Đừng đó chờ anh, đừng đi đâu, anh đến ngay.” Giọng Nghiêm Túc mang theo ý cười vui vẻ, nói xong ngắt điện thoại ngay.

Không tới năm phút sau đã nhìn thấy chiếc Porsche của Nghiêm Túc lái tới.

Bình An chạy nhanh đến, không đợi Nghiêm Túc xuống xe mở cửa giúp cô, cô đã nhanh chóng phóng lên xe, cười hì hì nói Nghiêm Túc, “Tốt rồi, chúng ta đi thôi.”

Nghiêm Túc bị hành động che che giấu giấu này của cô chọc giận đến bật cười, một tay kéo cô vào lòng, cúi đầu cho cô một nụ hôn sâu triền miên, đến khi cô sắp thở không nổi mới thả cô ra, “Em cho là làm thế thì người khác không biết em lên xe của anh sao?”

“Em không có nghĩ như vậy mà.” Gương mặt Bình An ửng hồng, cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Anh muốn em có thể quang minh chính đại, không có bất kỳ áp lực gì khi ở cùng với anh.” Nghiêm Túc nâng cằm cô lên, nhìn cánh môi bị anh hôn sưng đỏ ướm át, trong lòng vô cùng xao động, dự vọng đối với cô càng ngày càng mãnh liệt, nhưng lại phải nhịn xuống bởi sợ sẽ làm cô hoảng sợ.

Hướng chi ba cô vẫn chưa đồng ý cho bọn họ đến với nhau, nhất định áp lực trong lòng cô đang rất lớn.

Khóe mắt Bình An tràn ra nụ cười ngọt ngào, xán tới hôn mạnh một cái lên mặt Nghiêm Túc, “Nhất định sẽ có ngày đó, còn bây giờ, chúng ta đi ăn cơm trước cái đã.”

“Đến nhà hàng Bán đảo Italy nhé?” Nghiêm Túc phát hiện, đối với cô anh càng lúc càng dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần nhìn thấy nụ cười vui vẻ ngọt ngào của cô liền cảm thấy dù thế nào cũng đều đáng giá.

Cô nhóc con ma quái này.

Hai người ăn tối dưới ánh nến, bữa tối trôi qua vô cùng ấm áp ngọt ngào. Bình An không hề nhắc đến chủ đề gây mất hứng của Lê Thiên Thần và Đỗ Hiểu Mị, cô rất quý trọng khoảng thời gian được ở bên cạnh Nghiêm Túc, những ngày sắp tới cô sẽ rất bận, đã vậy cô còn chưa tìm ra được phương pháp khiến cho ba tiếp nhận việc cô và Nghiêm Túc ở bên nhau...

“Đi ra ngoài dạo chút nhé?” Nghiêm Túc vươn tay ra phía Bình An, ánh mắt đưa tình nhìn cô.

Bình An ngượng ngùng nhìn anh cười, sóng mắt lưu chuyển nhu tình mật ý, ánh mắt sáng ngời, đưa tay nhẹ nhàng đặt ở trong lòng bàn tay thật dày thật rộng của anh, giống như đang nắm lấy hy vọng của kiếp này.

Bọn họ tản bộ dọc theo bờ sông, ánh trăng sáng tỏ soi bóng xuống dòng sông, những ngọn gió từ sông thổi vào dịu dịu làm nổi lên từng gợn sóng lăn tăn, ánh sáng màu ráng chiều của ngọn đèn đường chiếu vào mắt Nghiêm Túc cũng lấp lánh như ánh sáng trên mặt sông, ẩn chứa nét dịu dàng trìu mến vô cùng.

“Hôm nay tìm anh có chuyện gì thế?” Nghiêm Túc kéo Bình An vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu của cô, hai người đứng đối mặt với mặt sông.

Bình An thả lỏng dựa vào ngực anh, rõ ràng là có chuyện muốn nhờ anh nhưng vẫn không nhin được hỏi, “Chẳng lẽ có chuyện mới có thể tìm anh

sao?”

Nghiêm Túc cười khẽ, xiết chặt vòng tay ôm eo cô, “Bất kể khi nào em tìm anh, anh đều rất vui.”

“Thật ra thì em thật sự có chuyện muốn anh giúp em.” Bình An quay người lại trong vòng tay anh, ngửa đầu nhìn anh.

“Em nói đi.” Anh không nhịn được cúi đầu, dùng môi mình vuốt ve trên gương mặt trơn mềm của cô.

Bình An nhẹ nhàng thở dài một hơi, vòng tay ôm lấy hông anh, nhỏ giọng nói, “Em muốn anh giúp em điều tra Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị một chút...”

Nghiêm Túc không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm cô.

Cô biết, anh là một người tràn đầy tự tin vương giả bẩm sinh, cho dù cô nhắc tới Lê Thiên Thần anh cũng sẽ không so đo, nhất định anh cảm thấy Lê Thiên Thần không phải là đối thủ của anh.

“... Không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì, thế mà lại có thể đấu thắng gói thầu đó. Ba em lại rất tín nhiệm Lê Thiên Thần, nên em không thể nói với ba là em hoài nghi hẳn. Em không có chứng cứ, nói cái gì lúc này cũng đều uổng công. Chỉ có anh mới có thể giúp em. Em sợ bọn họ làm chuyện gì đó tổn thương đến công ty, tổn thương ba em.” Bình An không có ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc, người yêu của cô khôn khéo đến thế, nhất định sẽ nhìn ra nỗi hận ý bất thường từ sâu tận trong tim cô đối với Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, cô không có cách nào giải thích, nên đành cố gắng không để anh phát giác.

Nghiêm Túc sờ sờ đầu cô, chỉ cần dính dáng đến Lê Thiên Thần hay Đỗ Hiếu Mị thì cô liền đặc biệt để ý, chỉ vì cô ghét bọn họ nên mới chú ý nhất cử nhất động? Hay còn vì lý do nào khác?

Đột nhiên phát hiện, cô nhóc này thật ra còn có rất nhiều chuyện giấu anh.

Nhưng cô không muốn nói, anh cũng sẽ không bắt buộc, một ngày nào đó cô sẽ nói cho anh nghe.

“Anh sẽ cho người đi điều tra rõ ràng, đừng lo.” Anh hôn một cái lên mi tâm của cô, nhẹ giọng nói.

Bình An khẽ mỉm cười, “Cám ơn anh.”

“Đồ ngốc.” Nghiêm Túc ngắt chóp mũi của cô, cứng chiều nở nụ cười.

Bọn họ đi dọc bờ sông một lát, đến chỗ ít người, Nghiêm Túc nhìn không được kéo cô vào lòng hôn thật lâu, muốn ngừng mà không được, hận sao không thể bỏ luôn cô vào trong lòng, không bao giờ buông cô ra nữa.

Anh, Nghiêm Túc, thế mà cũng có một ngày không thể thỏa mãn dục vọng, nói ra ai sẽ tin?

Bình An không dám về nhà quá muộn, lúc cảm thấy thân thể Nghiêm Túc trở nên căng thẳng nóng bỏng liền vội vàng đưa ra yêu cầu phải về, bị Nghiêm Túc hung hăng cắn một cái rồi cuối cùng mới dắt tay cô đi về bãi đậu xe.

Sự đời sao mà khéo, lúc bọn họ đi tới bãi đậu xe thì vừa vặn chạm mặt với Phương Hữu Lợi cũng đến đây ăn cơm...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Đối Thoại

Ánh đèn sáng tỏ chiếu xung quanh bãi đậu xe, khám lên mảng màu xanh ngắt của cây ngô đồng bên cạnh khiến cảnh sắc trở nên mờ ảo lạ thường. Nhưng Bình An làm gì còn tâm trí đâu để mà thưởng thức, cô ngạc nhiên nhìn Phương Hữu Lợi đang bước xuống từ chiếc Mercedes, ai xuống cạnh ông cô cũng không để ý, vội vàng rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Nghiêm Túc.

Mặt Phương Hữu Lợi sầm xuống, đưa ánh mắt sắc bén nhìn Nghiêm Túc.

“Ba.” Bình An cười tươi như hoa chạy đến bên Phương Hữu Lợi, thân thiết khoác tay vào cánh tay ông, “Sao ba lại ở chỗ này?”

“Sao các người lại ở chỗ này?” Giọng Phương Hữu Lợi lạnh lẽo cứng rắn, cau mày nhìn Bình An, tuy ánh mắt hơi dịu đi một chút nhưng vẫn có thể nhìn ra ông rất không vui.

Bình An cẩn thận quan sát sắc mặt căng thẳng của Phương Hữu Lợi, “Tối dùng cơm ạ.”

Phương Hữu Lợi cúi đầu trừng cô.

“Chủ tịch Phương.” Nghiêm Túc chậm rãi tiến tới, gương mặt tuấn tú vẫn mang theo nụ cười nhẹ ung dung tự tin, ánh mắt trầm tĩnh, “Thật là trùng hợp, ngài cũng tối dùng cơm sao?”

“Hừ.” Phương Hữu Lợi khẽ hừ một tiếng, nói với Bình An, “Con lên xe trước đi, ba có lời muốn nói với Nghiêm tiên sinh.”

“Ba?” Bình An căng thẳng trong lòng, lo lắng nhìn về phía Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nhìn cô dịu dàng cười cười, dùng khẩu hình nói với cô, “Không sao đâu, lên xe trước đi.”

Bình An không còn cách nào đành phải lên xe ngồi đợi, trong lòng lo lắng không biết ba sẽ nói gì với Nghiêm Túc, ghé mặt vào cửa sổ nhìn bọn họ đi tới dưới tầng cây nói chuyện.

Lúc này, cô mới phát hiện đi cùng với Phương Hữu Lợi ngoại trừ một cô gái ăn mặc tao nhã còn có Hồng Dịch Vũ. Cô gái kia đứng ở ngoài xe, quay đầu lại nhìn Bình An gật đầu mỉm cười, sau đó nhỏ giọng nói mấy câu với Hồng Dịch Vũ rồi đi vào nhà hàng trước.

Hồng Dịch Vũ lúc này mới mở cửa xe ngồi vào chỗ kế tài xế, quay đầu lại nhìn Bình An cười nói, “Thế nào? Lo lắng lắm à?”

Bình An liếc xéo anh một cái, “Sao mọi người lại tới đây?”

“Nữ doanh nhân vừa rồi là Tổng Giám Đốc Công ty Shiodomi Hàn Quốc, Kim Thục Lan.” Hồng Dịch Vũ nói đơn giản.

“Shiodomi?” Công ty mỹ phẩm dưỡng da nổi tiếng quốc tế Shiodomi? Bình An kinh ngạc nhìn Hồng Dịch Vũ, “Ý anh là... Ba em hôm nay muốn giúp em?”

Hồng Dịch Vũ cười cười không nhiều lời, có một số việc chỉ cần nói một câu là được rồi, “Anh vào chiêu đãi Kim tiểu thư trước.”

Cảm giác trong lòng Bình An lúc này thật phức tạp, nhìn Phương Hữu Lợi đang đứng nói chuyện cùng Nghiêm Túc, mắt đã hơi hơi ươn ướt.

...

Phương Hữu Lợi đi đến cạnh cây ngô đồng thì dừng lại, chỗ này không có người khác, ông xoay người lại lạnh lùng nhìn Nghiêm Túc, “Nghiêm tiên sinh, tôi tin cậu hẳn rất rõ ràng, tôi không đồng ý chuyện cậu lui tới với con gái tôi.”

“Chủ Tịch Phương, tôi không phải đang đùa giỡn với Bình An như ngài nghĩ.” Mặt Nghiêm Túc lạnh lùng nhưng cũng rất chân thành nhìn lại Phương Hữu Lợi.

“Tôi không cần biết cậu tiếp cận Bình An với mục đích gì, tôi chỉ mong từ nay về sau cậu đừng tìm nó nữa.” Phương Hữu Lợi vốn có thành kiến với Nghiêm Túc từ trước, trước kia ông không ít lần thấy Nghiêm Túc mang bạn gái đến tham dự tiệc rượu, ai biết lúc đó cậu ta dùng cách nào để dụ dỗ mấy cô gái đó, nói không chừng cậu ta đối với người phụ nữ nào cũng thật lòng, chỉ là không lâu dài mà thôi.

Nghiêm Túc khẽ nhú mày, tự nhiên có cảm giác thuyết phục Phương Hữu Lợi đồng ý cho anh lui tới với Bình An có khi còn khó giải quyết hơn cả việc thương lượng đàm phán với ông trên thương trường, “Tôi hiểu Chủ Tịch Phương muốn bảo vệ Bình An, nhưng cô ấy cũng có suy nghĩ riêng của cô ấy.”

“Con gái của tôi tuổi còn nhỏ, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp phải sóng gió gì, nên chuyện dễ dàng bị người ta hấp dẫn lừa gạt là bình thường.” Phương Hữu Lợi nói.

“Chẳng lẽ ngài vẫn nghĩ Bình An là đóa hoa trong nhà kính, cần ngài chăm sóc từng bước để trưởng thành?” Nghiêm Túc cười nhẹ hỏi, lúc mới quen cô, anh nghĩ cô thật sự là một cô công chúa yếu ớt ngây thơ, sau này mới biết được, cô không phải là một đóa hoa cần người khác che chở, mà là một hạt giống mạnh mẽ, có thể sinh tồn ở bất kỳ nơi nào.

Phương Hữu Lợi lạnh lùng nói, “Đó là chuyện của nhà tôi, không cần cậu phí tâm lo lắng. Tóm lại, về sau đừng quấy rầy con gái của tôi nữa.”

“Chủ tịch Phương, tương lai còn dài, ngài cần gì phải chia uyên rẽ thúy vào lúc này. Ngài thương yêu Bình An, sao lại nỡ ép buộc cô ấy nghĩ theo ngài. Nếu tự Bình An muốn chia tay với tôi, tôi không còn lời nào để nói. Nhưng tôi sẽ không buông tay một cách vô lý, huống chi hiện tại là ngài cưỡng ép cô ấy rời khỏi tôi. Ngài có yêu cầu gì đối với tôi, ngài chỉ cần nói ra, bất kể có bao nhiêu khó khăn, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để đạt tới yêu cầu của ngài.” Nghiêm Túc chân thành mở miệng, anh thật không muốn để cho Bình An cứ như thế này mà rời khỏi anh.

Nếu như Phương Hữu Lợi nguyện ý tiếp nhận anh, như vậy đương nhiên là tốt nhất. Nhưng anh có thể khẳng định, anh sẽ không buông tay với Bình An chỉ vì Phương Hữu Lợi không đồng ý, hiện tại anh đang tìm một phương pháp không để cho Bình An thương tâm khó xử.

“Cậu dám nói cậu tiếp cận Bình An thật sự không vì chút ý tưởng gì sao?” Trong mắt Phương Hữu Lợi, Nghiêm Túc là một thương nhân quá khôn khéo quá mạnh mẽ, mà thương nhân thì luôn có những mưu định riêng. Ông cũng chẳng còn trẻ nữa, sớm muộn gì cũng không thể bảo vệ Bình An mãi được, mà Nghiêm Túc lại là một người nguy hiểm, ông thật sự không muốn người này trở thành con rể của ông.

Ông sẽ không thể đề phòng được.

“Chủ tịch Phương cho là tôi sẽ có ý tưởng gì đây?” Nghiêm Túc cười hỏi ngược lại, ý tưởng duy nhất của anh chính là ăn cô sớm một chút, hoàn toàn biến cô thành người của anh.

Phương Hữu Lợi khẽ híp mắt nhìn anh, “Cái này cần phải hỏi Nghiêm tiên sinh mới rõ được.”

Nghiêm Túc khẽ cười nói, “Chủ Tịch Phương, giống như ông nói, Bình An bây giờ vẫn còn rất trẻ, tôi và cô ấy cũng chỉ mới bắt đầu. Ai mà biết chúng tôi sau này sẽ thế nào, có lẽ sẽ chia tay, có lẽ sẽ kết hôn, chuyện tình cảm chẳng ai nói chính xác được. Tôi chỉ bảo đảm với ngài, nếu tương lai chúng tôi chia tay, chúng tôi cũng sẽ chia tay trong hòa bình. Còn nếu như chúng tôi kết hôn, đương nhiên đây là điều mà tôi hy vọng nhất, thì Phương Thị của ngài vĩnh viễn sẽ chỉ thuộc về Phương gia, không có quan hệ gì với Nghiêm Thị.”

Lúc này Bình An mới hơn hai mươi, bàn chuyện kết hôn cũng quá sớm, nhưng anh thật sự không hề nghĩ đến việc một ngày nào đó sẽ chia tay với Bình An trong hòa bình. Hiện tại, anh không thể nào tưởng tượng được tình huống Bình An sẽ gả cho người khác, anh có thể thật sự khẳng định tình cảm của mình với cô, nhưng lại không dám khẳng định cảm tình của cô đối với anh có giống như của anh đối với cô hay không.

Phương Hữu Lợi cau mày nhìn chăm chăm Nghiêm Túc, người đàn ông này dường như đã yêu Bình An đến si dại rồi.

Nghiêm Túc nhìn Phương Hữu Lợi, nhỏ giọng hỏi, “Ngài cảm thấy tôi không xứng với Bình An, hay là trong lòng ngài đã có thí sinh khác xứng đáng bảo vệ Bình An hơn tôi?”

“Cậu quá ưu tú, ưu tú đến sắc sảo, Bình An ở chung với cậu sẽ rất mệt mỏi.” Phương Hữu Lợi nhàn nhạt nói, “Tôi tin cậu cũng đã nghe nói, lúc trước Bình An có thích Lê Thiên Thần, mà tôi cũng đã nhắm chọn cậu ấy làm con rể để bồi dưỡng.”

Lê Thiên Thần? Hàng mày đang khẽ cau của Nghiêm Túc nhẹ nhàng giãn ra, miệng mỉm cười, “Chủ Tịch Phương nghĩ rằng người mà ngài tự tay bồi dưỡng là có thể hoàn toàn tín nhiệm ư? Nếu như Bình An còn thích anh ta, sao lại chọn ở bên cạnh tôi chứ?”

Ngoại trừ phòng bị, Bình An còn có sự oán hận đối với Lê Thiên Thần, hoàn toàn không có ý nào thích hấn cả, chẳng lẽ Phương Hữu Lợi không nhìn ra được sao?

Phương Hữu Lợi biết Bình An đã không còn thích Lê Thiên Thần, nhưng như Nghiêm Túc vừa mới nói, chuyện tình cảm chẳng ai nói chính xác được, bây giờ Bình An còn chưa xác định được rõ ràng tính cách, biết đâu tương lai sẽ thích người khác, dù sao người kia không phải Nghiêm Túc là được rồi.

“Đối với mỗi bạn gái Nghiêm tiên sinh đều dây dưa quyết liệt như thế này sao?” Ông mở miệng châm chọc Nghiêm Túc.

“Chủ tịch Phương, những chuyện đó đã là chuyện lúc trước.” Nghiêm Túc cau mày, nếu để ý đến quá khứ rồi từ đó không đồng ý cho anh và Bình An quan hệ, như vậy rất không công bằng với bọn họ rồi.

“Cậu không cần phải nói nữa, cứ như vậy đi.” Phương Hữu Lợi giơ tay lên, những gì muốn nói ông đã nói xong rồi, không có khả năng thay đổi quyết định.

Chẳng lẽ phải chọn phương châm đi đường vòng để cứu quốc sao? Nghiêm Túc nhíu mày, thở dài bất đắc dĩ trong lòng.

Phương Hữu Lợi đi về xe, mở cửa ra ngồi vào bên cạnh Bình An, cũng không nói gì mà chỉ gọi điện thoại kêu Hồng Dịch Vũ ra ngoài.

Bình An bất an nhìn gò má căng thẳng của ông, nhỏ giọng kêu một tiếng, “Ba...”

“Về nhà trước đi, ba còn phải chiêu đãi bạn bè.” Phương Hữu Lợi sờ sờ đầu cô, nhỏ giọng nói.

“Dạ.” Bình An nhẹ nhàng thở ra, quả thật giờ không phải là lúc để nói chuyện.

Hồng Dịch Vũ ra rất nhanh, Phương Hữu Lợi nhỏ giọng giao phó mấy câu với anh rồi sải chân đi vào nhà hàng, Hồng Dịch Vũ ngồi vào ghế tài xế, “Anh đưa em về trước.”

Bình An quay kính xe xuống, phất phất tay với Nghiêm Túc đứng cách đó không xa.

Nghiêm Túc cười dịu dàng với cô, lấy di động ra nhanh chóng bấm mấy cái.

Chỉ trong chốc lát, Bình An đã nhận được tin nhắn: Đừng lo lắng, tất cả sẽ tốt.

Hồng Dịch Vũ nhìn Bình An qua kính chiếu hậu, thấy khóe miệng của cô không tự chủ hiện ra một cười ngọt ngào thì ánh mắt khẽ tối xuống.

Sau khi về nhà, Bình An lập tức vào phòng gọi điện thoại cho Nghiêm Túc, hai người hàn huyên cả tiếng đồng hồ chuyện trên trời dưới đất, cô vốn muốn hỏi Nghiêm Túc tối nay ba nói với anh cái gì, nào biết chưa kịp hỏi gì đã bị Nghiêm Túc lôi những đề tài khác ra lấp liếm mất.

Thật ra anh không nói thì cô cũng biết, ba nhất định sẽ bảo Nghiêm Túc không được đến tìm cô.

Có lẽ cô thật sự nên nói chuyện nghiêm chỉnh với ba một lần.

Nhưng đợi mãi đến lúc đi ngủ, cô cũng không thấy Phương Hữu Lợi về nhà. Ngày hôm sau thức dậy thì Phương Hữu Lợi đã ra cửa, đành phải đợi đến buổi tối trở lại rồi hăng nói vậy.

Cô ăn xong bữa ăn sáng rồi tới công ty, hôm nay đã mời công nhân vệ sinh đến rửa dọn văn phòng đã được trang hoàng xong, hai ngày nữa sẽ chuyển đồ dùng làm việc vào nên phải làm xong khâu vệ sinh trước.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đã có mặt trong công ty để hỗ trợ.

Bình An hẹn gặp Tiền Hải Quang ở tiệm cà phê dưới lầu, cô nói vài lời với bọn Kỷ Túy Ý, sau đó thấy đã gần tới giờ liền đi xuống tiệm cà phê.

Tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, không bao lâu, Tiền Hải Quang đã tới, Bình An nhìn thấy dáng người phía sau lưng anh thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hàn Á Lệ? Sao lại là chị ấy? Chị ấy hình như đang công tác ở Australia Secret mà.

“Cô Phương, thật ngại quá, tôi tới trễ.” Tiền Hải Quang cười cười nhìn Bình An, kéo ghế ra cho Hàn Á Lệ.

“Không sao, tôi cũng vừa tới.” Bình An cười nói, nhìn về phía Hàn Á Lệ, “Đã lâu không gặp, Hàn tiểu thư.”

Tiền Hải Quang sững sốt một chút, “Thì ra các cô quen nhau?”

Hàn Á Lệ vẫn ăn mặc đơn giản nhưng sắc sảo, khóe mắt mang nụ cười nhàn nhạt, “Trước đây có gặp qua vài lần, cô Phương, chào cô.”

“VẬY tôi cũng không cần giới thiệu nhiều. Cô Phương, Hàn tiểu thư là bạn học của tôi, đã công tác rất nhiều năm trong ngành mỹ phẩm.” Tiền Hải Quang cười nói.

Bình An nghi hoặc nhìn Tiền Hải Quang, “Ý của Tiền quản lý là?”

Không chờ Tiền Hải Quang mở miệng, Hàn Á Lệ đã tự nói, “Tôi đã rời khỏi Công ty Australia Secret, muốn gia nhập Duy An, không biết cô

Phương có hoan nghênh hay không.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Báo Trước

Hàn Á Lệ vốn là người phụ trách Beauty Salon của công ty Australia Secret, về mặt công trạng là không thể khinh thường. Cô là trợ thủ đắc lực, cánh tay phải của Trình Vận, cũng là nhân tài trong giới mỹ phẩm, có thể một mình đảm đương một mảng công việc, Công ty Australia Secret sao có thể đồng ý để cô rời đi?

Bình An chưa bao giờ có ý muốn khai thác nhân viên từ Australia Secret cả.

“Hàn tiểu thư, không phải chị đang nói đùa đấy chứ?” Bình An không dám tin hỏi.

Đôi mắt xếch của Hàn Á Lệ hiện lên ý cười, “Nhìn tôi giống đang nói đùa sao?”

“Nhưng tại sao vậy?” Cho dù cô rất muốn đồng ý ngay lập tức, nhưng có vài nguyên nhân nếu không hỏi rõ ràng thì trong lòng cô sẽ không thoải mái.

“Mỗi người đều muốn hiện thực hóa giá trị của mình, ở Công ty Australia Secret đã không còn không gian để tôi có thể tăng giá trị, cho nên muốn tới Duy An để thử xem thế nào. Cô nghĩ là Trình Vận để cho tôi tới đây đây à? Cô yên tâm, lúc tôi từ chức, Trình Vận còn mắng tôi một trận, tôi giải thích khô cả cổ chị ấy mới hết giận.” Hàn Á Lệ nói.

Bình An nhú mày nói, “Nhưng mà, Duy An chỉ mới vừa thành lập.”

“Cho nên mới còn không gian để phát triển.” Cô đã theo Trình Vận đi lên từng bước một, cô nể phục Trình Vận, cũng xem Trình Vận là đối thủ, nhưng nếu vẫn ở Công ty Australia Secret, cô không thể làm trái lương tâm mà đấu đá phân cao thấp với đối thủ của mình được. Cô vốn đã có ý định từ chức, vừa đúng lúc đó Tiền Hải Quang tìm cô nên cô lập tức đáp ứng.

Dù cô xem Trình Vận là đối thủ, nhưng lại không ghen ghét Trình Vận, về mặt sự nghiệp bọn họ là đối thủ, về mặt cá nhân, các cô là bạn tốt, cho nên không thể ở cùng một công ty mà cạnh tranh lẫn nhau.

Bình An vươn tay với cô, “Hoan nghênh chị, Hàn tiêu thư.”

Hàn Á Lệ cười cười, “Về sau xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Tiền Hải Quang cười nói, “Có Á Lệ gia nhập, công việc có thể triển khai rất nhanh rồi.”

“Hay là tới công ty xem qua một chút, sau đó cùng nhau ăn cơm trưa?” Bình An cười đề nghị.

Hàn Á Lệ cùng Tiền Hải Quang đều đồng ý đề nghị này, bọn họ cùng đứng dậy đi lên văn phòng, đồng thời quyết định vào ngày mai bắt đầu công việc.

Sau đó, Bình An kêu Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu, đoàn người cùng nhau đến nhà hàng gần đó để ăn cơm.

Ăn cơm xong, bọn họ lại trở về công ty. Bình An cùng Hàn Á Lệ thảo luận, Tiền Hải Quang đã thông báo tuyển dụng thêm mấy thư ký và nghiệp vụ viên sản phẩm, kết cấu nhân viên xem như hoàn thiện, còn cụ thể thiếu cái gì thì phải sau khi triển khai công việc mới biết rõ được.

“Tương lai Duy An phải theo hướng quốc tế hóa, cho nên không thể chỉ có mỗi sản phẩm dưỡng da, mà tốt nhất cũng nên làm đại lý cho hãng mỹ

phẩm nữa, đây là hai sản phẩm dùng hằng ngày mà phụ nữ không thể thiếu được nhất.” Một mảng lớn ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Bình An cùng Hàn Á Lệ tùy tiện tìm hai chiếc ghế ngồi xuống, trong tay hai người đều có laptop, vừa thảo luận vừa ghi nhớ những chỗ cần lưu ý.

“Công ty Mỹ phẩm Dưỡng da Quốc tế Nhã Hòa vừa mới tung ra thị trường một loại kem BB, phụ nữ bây giờ rất ưa chuộng trang điểm tự nhiên, kem BB chính là một loại kem lót nhẹ thích hợp với loại trang điểm theo phong cách tự nhiên. Ở Trung Quốc hiện nay chưa có nhãn hiệu quốc tế nào qua mặt được kem BB cả, nếu như chúng ta có thể lấy được quyền đại lý trong nước cho sản phẩm đó, đồng thời làm tốt khâu quảng cáo, lượng tiêu thụ khẳng định sẽ rất tốt.” Về những biến động trong giới, Hàn Á Lệ vẫn rất chú ý, đến ngay cả chuyện Nhã Hòa muốn tung ra sản phẩm kem BB vẫn còn là một bí mật, công ty còn chưa chính thức công bố mà cô đã từ đường khác biết được rồi.

Bình An nói, “Tôi vốn cũng định đi theo hướng khai thác các sản phẩm cao cấp, có thể bắt đầu từ Nhã Hòa.” Cô nhớ tới Delise, cô gái xinh đẹp gặp ở buổi dạ tiệc từ thiện, nếu như tìm chị ấy hỗ trợ, không biết có được hay không.

“Sản phẩm của Nhã Hòa luôn chiếm được sự yêu thích của những phụ nữ thành đạt, đó cũng là nguyên nhân vì sao người đại diện hình ảnh đều có vẻ chín chắn, cô quyết định Duy An sẽ đi theo hướng hình tượng chín chắn thành thực hay sao?” Hàn Á Lệ hỏi.

“Nhã Hòa cũng có sản phẩm mới dành cho giới trẻ mà. Hiện tại, chúng ta vừa mới khởi nghiệp, phải đánh một trận vang danh rồi mới có thể phát triển trên nhiều phương diện được.” Bình An cười nói.

Hàn Á Lệ tán thưởng liếc mắt nhìn Bình An một cái, không chỉ biết cái trước mắt mà có mục tiêu thật sự, một cô gái trẻ mà đã nỗ lực được như vậy cũng không nhiều. Trước kia cô cho là Bình An nhất thời ham vui nên mới

đến trung tâm thẩm mỹ Australia Secret học trang điểm, càng về sau chung đụng mới phát hiện cô ấy khác xa so với mình tưởng tượng.

Rõ ràng là một thiên kim đại tiểu thư, nhưng lại có khát vọng thành công như một cô gái bình thường, thật ra nếu chỉ muốn sống những ngày an nhàn sung sướng thì cô ấy hoàn toàn không thể phấn đấu đến trình độ này.

Mặc dù nhìn không thấu cô gái tên Bình An này, nhưng với Duy An của cô ấy, cô có thể đạt tới mục tiêu của chính mình, thế là đủ rồi. Duy An sẽ là bộ phóng rất tốt, cô tin tưởng như vậy.

“Vậy để tôi thử hẹn với Tổng Giám Đốc của Nhã Hòa xem sao, hy vọng có thể gặp mặt nói chuyện trực tiếp. Nhưng mà chúng ta dù sao cũng chỉ là một công ty mới thành lập, không có bất kỳ danh tiếng nào để làm cơ sở cả, chỉ sợ không dễ gặp được người ta.” Hàn Á Lệ nói.

Bình An suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói, “Phía Nhã Hòa để tôi nói cho, chị lưu ý sản phẩm dưỡng ẩm da bên PSD Paris mới vừa tung ra đó, xem thử có thể nắm được quyền đại lý hay không.”

Hàn Á Lệ không chút do dự gật đầu, “Được, cái này giao cho tôi.”

Buổi tối, Bình An cùng bọn Kỳ Túy Ý đi ăn cơm rồi hát Karaoke, đã thật lâu rồi cô không ngồi cùng họ tán gẫu đến quên đất trời.

“Úy Úy hình như cũng không về nhà mà, có gọi cô ấy ra đây luôn không?” Khi ăn cơm xong, đến Tiên Quý hát karaoke, Bình An sức nhớ Vi Úy Úy cũng ở lại Thành phố G nên đề nghị gọi cô ấy ra luôn.

“Bạch Hàm và Lâm Tĩnh cũng không về, hay là kêu bọn họ ra đây hết đi.” Kỳ Túy Ý nói.

“Cũng tốt, để tớ gọi điện thoại.” Bình An cười nói, lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Hàm, Kỳ Túy Ý gọi cho Lâm Tĩnh.

Điện thoại của Bạch Hàm vang lên một lúc lâu mới tiếp thông, thanh âm giống như cổ ý giảm thấp xuống, nghe Bình An mời xong, cô do dự một chút mới ập ứng nói cô có hẹn bạn, không đến hát Karaoke được rồi.

Bình An không suy nghĩ nhiều, nói mấy câu rồi cúp máy.

Kỷ Túy Ý còn đang nói cùng Lâm Tĩnh, “Được rồi, nhớ tự mình cẩn thận chút đó, tụi chị ở Tiên Quỳ phòng 418 chờ em.”

“Lâm Tĩnh ở đâu vậy? Nghe đâu mấy ngày nay hình như cô ấy đi dạo phố cùng bạn học thì phải.” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

“Vẫn còn ở trường học, nói hiện tại sẽ đến tìm Mộng Ny rồi cùng đi đến đây.” Kỷ Túy Ý nói.

Bình An cười gật đầu, lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, trong lòng không biết vì sao lại hơi nặng nề, giống như sắp có chuyện gì xảy ra.

“Thời gian thấm thoắt thoi đưa nhỉ, hai tháng nữa chúng ta đã vào năm thứ ba rồi, sau đó sẽ nhanh tới kỳ đi thực tập... A a, sao lại phải trưởng thành chứ?” Vừa đúng lúc này phát bài “Không muốn lớn lên” của SHE, Tống Tiểu Tiểu ôm gối ôm lăn lộn trên ghế sofa, thật sự không muốn lớn lên chút nào aaaaaaa.

“Thanh xuân của tôi như chú chim nhỏ một đi không trở lại...” Kỷ Túy Ý cười cầm micro hát lên.

Bình An cười khẽ một tiếng, thời gian quả thật trôi qua rất nhanh, chỉ nháy mắt đã qua hơn nửa năm rồi. Từ giai đoạn mỗi tối đều trong cơn ác mộng, sáng thức dậy đều lo lắng sợ chuyện trọng sinh chỉ là một giấc mơ của cô mà thôi, đến bây giờ trong đầu chỉ toàn nghĩ mình phải làm sao để càng trở nên kiên cường, càng có thêm năng lực. Ngoại trừ chuyện cô chưa bao giờ thay đổi mục tiêu, cô dường như cũng đã quên những gì đã trải qua trong kiếp trước.

Tình yêu say đắm đối với Lê Thiên Thần trở nên mơ hồ đến xa xôi, nhưng việc bị bọn Đỗ Hiếu Mị hãm hại phản bội vẫn khắc sâu vào ký ức như trước, cô cố gắng muốn cuộc sống của mình ngày càng tốt đẹp hơn nên đã tận lực để quên đi kiếp trước, nhưng có chút thù hận không phải cô muốn quên là có thể quên.

Chỉ khi những kẻ đã từng tổn thương cô và ba nhận sự trừng phạt xứng đáng, cô mới có thể chân chính trở thành chính mình.

Cô còn cần thời gian để tự thay đổi, còn mấy tháng nữa cô sẽ hai mươi một tuổi, là ngày đính hôn với Lê Thiên Thần kiếp trước...

Như sét đánh ngang tai, Bình An đột nhiên nhớ tới một chuyện, mặt đổi sắc, “Tiểu Ý, hôm nay là ngày mấy?”

“Ngày hai mươi, đừng nói hôm nay là ngày mấy cậu cũng quên đó nha.” Kỳ Túy Ý cười nói.

Bình An đứng phắt dậy. Ngày hai mươi? Kiếp trước, cô nhớ ngày hai mươi tháng bảy năm nay là ngày cô và Lê Thiên Thần ở khách sạn suốt một ngày, đó cũng là ngày ngọt ngào mà cô lột xác thành phụ nữ. Hôm sau, cô đọc thấy một tin chấn động đăng trên BBS của trường, nói có một nữ sinh của trường bị hai công nhân cưỡng hiếp ở khu vực gần Thư viện.

Khu đó là khu thí nghiệm mới của trường đang được xây dựng.

Nữ sinh kia là Lâm Tĩnh, bởi vì cùng ở trong Hội Sinh viên nên cô có ấn tượng khắc sâu, cũng từng thương tâm thật lâu cho cô ấy.

“Sao vậy?” Tống Tiểu Tiểu phát hiện sắc mặt Bình An không đúng, nghi ngờ hỏi.

Bình An vội vàng nói, “Bọn Lâm Tĩnh đều là con gái, tới đây không an toàn, còn phải đáp xe điện ngầm nữa, hay để tớ đi đón bọn họ.”

Nói xong đã vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Tĩnh.

“Lâm Tĩnh, em đang ở đâu?” Điện thoại vừa tiếp thông, giọng Bình An có nỗi sợ hãi nói không nên lời.

“Học tử hả, em đang trên đường, chuẩn bị đi tìm Mộng Ny.” Tiếng cười nhẹ nhàng của Lâm Tĩnh truyền tới.

“Đừng đi, trở về ký túc xá chờ chị, chị lái xe đón các em.” Bình An hét to.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu cũng cảm thấy Bình An bất thường, đứng bên cạnh nói, “Lâm Tĩnh đâu phải là đứa bé, cậu lo lắng cái gì.”

Lâm Tĩnh cười vui vẻ nói không cần lo lắng, rồi cúp máy.

Bụng Bình An nóng như lửa đốt, đời này, thời gian cô kết bạn cùng Lâm Tĩnh còn dài hơn so với kiếp trước, tình cảm càng sâu sắc hơn, cô không muốn nhìn thấy Lâm Tĩnh gặp chuyện không may. Không thể để cho Lâm Tĩnh lại một lần nữa phải chịu đựng ánh mắt quái dị của người khác đến nỗi đánh mất ý nghĩa làm người như kiếp trước được.

“Tớ... Đến trường học đây.” Bình An chụp chìa khóa xe chạy ra ngoài.

“Cậu làm gì thế, Lâm Tĩnh có phải là trẻ con đâu, cậu lo lắng cái gì?” Kỷ Túy Ý lôi kéo tay cô, cười bảo cô ở chỗ này chờ.

Bình An còn chưa kịp giải thích, điện thoại di động lại vang lên, cô nghĩ là Lâm Tĩnh gọi, tay run rẩy ấn nhận.

“Bình An, em đang ở đâu, muốn đi KTV với anh không, kêu bạn em theo luôn.” Điện thoại của Khâu Thiếu Triết, muốn mời Bình An cùng ra ngoài chơi.

“Anh đang ở đâu?” Bình An hỏi.

“Ở bãi đậu xe trường, đừng nói em cũng đang trong trường đó nhé.”
Khâu Thiếu Triết hỏi.

“Em ở Tiền Quĩ rồi, bây giờ anh đến Thư viện đón Lâm Tĩnh, rồi cùng cô ấy lại đây, em chờ.”

“Sao đi Tiền Quĩ mà không gọi anh cùng đi, bạn bè chí cốt thế đấy.”
Khâu Thiếu Triết oán trách.

Bình An quát lên, “Đừng làm nhảm nữa, đi đón Lâm Tĩnh, mau.”

Khâu Thiếu Triết bất mãn lắm bầm mấy câu, “Biết rồi, biết rồi, tăng ga rồi đây.”

Bình An nghe được tiếng anh rồ ga, dặn dò, “Đón được cô ấy lập tức điện thoại cho em nhé.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Lại Một Lần Nữa

Lâm Tĩnh đeo ba lô hai quai trên vai, mặc chiếc áo vàng nhạt, quần cao bồi ngắn, toàn thân tản ra hơi thở thanh xuân hoạt bát, từ ký túc xá đi ra dọc theo đường ra cổng. Cô vốn đã hẹn bạn đi dạo phố nữ sinh, không ngờ Kỷ học tử lại hẹn cô đi hát karaoke, đành dờ lại cuộc hẹn với các bạn, đến Tiền Quỹ tìm các học tử của cô.

Nửa đường cô lại nhận được điện thoại của học tử Bình An, nghe được giọng điệu khẩn trương lo lắng của học tử này, trong bụng cô còn cảm thấy rất uất ức, nhưng vì đang vội nên cô quyết định đi tắt từ Thư viện bên kia ra cửa trường.

Gần Thư viện đang xây một khu thí nghiệm mới, công trường đang thi công tối om om không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nương ánh đèn mờ nhạt nhìn thấy một chút hình dáng kiến trúc. Bởi đang kỳ nghỉ nên trong khu thư viện không có ai, chung quanh an tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu vang và tiếng bước chân của cô.

Chẳng biết tại sao, cô đột nhiên hơi khẩn trương, tốc độ dưới chân cũng tăng nhanh hơn.

Cô cảm giác dường như ngoài tiếng bước chân của cô, còn có tiếng bước chân của những người khác, nhưng cô không dám phát ra một tiếng kêu nào, cũng không dám quay đầu nhìn lại, cúi đầu nhanh chóng chạy ra cửa trường học.

“A ——” Tóc của cô đột nhiên bị kéo giật về phía sau, ngã ngời cả người trên đất.

Trong không khí đột nhiên có thêm mùi vị hỗn tạp, đó là mùi thuốc lá rẻ tiền hòa lẫn với mùi mồ hôi bẩn thỉu.

“Các người là ai?” Lâm Tĩnh chống hai tay trên mặt đất muốn đứng lên, cô nhìn thấy hai gã đàn ông ăn mặc áo thun lót đang nhìn cô cười bí ối, cô sợ hãi đến nỗi sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Cô em, đi chơi với bọn anh nhé.” Một người trong đó đưa lưng về phía đèn đường dùng giọng quê rặt nói một cách dâm dăng.

Lâm Tĩnh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, “Cút ngay! Các người cút ngay!” Một người đàn ông khác nhỏ giọng kêu lên, “Kéo cô ta vào bên trong đi.”

“A a...” Lâm Tĩnh thét chói tai, lúc sắp đứng lên lại bị bọn họ túm được cánh tay, “Cứu mạng, cứu mạng!”

Cô hét lớn cầu cứu.

“Đừng ồn nào.” Một tên lấy tay bịt miệng cô lại.

Lâm Tĩnh dùng hết sức để giãy dụa, há mồm cắn vào tay của tên đó, cầm ba lô hung hăng đập vào tên đang nắm cánh tay cô, rồi thừa dịp bọn họ bị đau, ôm ba lô co cẳng chạy.

Hai gã công nhân kia đời nào chịu bỏ qua cho cô, chỉ mới mấy bước là đã bắt được cô lại, vạch xé y phục của cô.

Thấy da thịt trắng nõn trơn mềm của cô gái trẻ, thú tính của hai gã công nhân đã lâu chưa chạm qua phụ nữ vọt lên cao hơn, có một tên đã lột sẵn quần lót ra.

Lâm Tĩnh chưa từng kinh hoàng như thế này, cô gần như tuyệt vọng, muốn cắn lưỡi tự sát chứ không muốn bị hai tên cầm thú này làm nhục.

“Cứu mạng...” Cô vừa khóc vừa kêu to, hai gã đàn ông kéo cô đến ven đường, đang muốn cởi quần của cô.

Tin ——

Tiếng kèn xe hơi chột vang lớn lên phá tan màn đêm đen tuyền như yên tĩnh này. Lâm Tĩnh thừa dịp một nháy mắt khi hai gã công nhân bị tiếng kèn hù dọa, giãy thoát khỏi tay của bọn họ, chạy ra giữa đường, giang hai tay vung vẩy thật mạnh, giọng cao vút run rẩy, “Cứu mạng, cứu tôi, cứu tôi với...”

Khâu Thiếu Triết đang lái xe tìm nơi mà Bình An mô tả là Lâm Tĩnh sẽ ở đó, không có chú ý tới phía trước, khi nhìn thấy cô gái quần áo xốc xếch nhảy ra giữa đường thì đầy kinh ngạc, quay đầu liền nhìn thấy hai gã công nhân bị ối đang lén lén lút lút.

Hai gã công nhân vừa nhìn thấy anh đến, liền xoay người biến mất trong màn đêm.

Khâu Thiếu Triết lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, anh lập tức xuống xe, “Bạn học, bạn không sao chứ?”

Lâm Tĩnh ngồi sụp dưới đất, sắc mặt tái nhợt như tuyết, lệ rơi đầy mặt gào lên với Khâu Thiếu Triết, “Cứu tôi với...”

Dường như trừ từ “cứu mạng”, cô đã không còn biết đến những từ khác nữa.

Lâm Tĩnh? Khâu Thiếu Triết trợn to mắt, mới vừa rồi anh ở trên xe nên không thấy rõ, giờ nhìn kỹ mới phát hiện cô gái này chính là Lâm Tĩnh mà anh đang đến đón.

“Em không sao chứ?” Anh kinh hoàng hỏi, vội vã bước đến đỡ Lâm Tĩnh lên.

Phát hiện là bạn quen, Lâm Tĩnh giống như tìm được bến cảng có thể chắn gió đỡ mưa, giống như bắt được cọng lục bình cứu mạng, liền nhào vào trong ngực Khâu Thiếu Triết cất tiếng khóc lớn.

Mặc dù Khâu Thiếu Triết là người ham chơi tính tình bất định, nhưng tinh thần trọng nghĩa vẫn sẵn có trong xương tủy, anh thấy dáng vẻ lúc này của Lâm Tĩnh thì cho là cô đã bị vũ nhục, liền quay đầu nhìn về hướng hai gã công nhân vừa biến mất, trong lòng trào sôi nổi tức giận khôn cùng, bất luận thế nào, anh cũng phải moi cho được hai người kia ra dù chúng có biến thành mảnh vụn.

“Không sao, không sao, anh đưa em đến bệnh viện.” Anh vỗ nhẹ lưng Lâm Tĩnh, bế cô lên đặt vào xe, cầm áo sơ mi của mình từ ghế sau lên khoác vào trên người cô, “Lâm Tĩnh, yên tâm, có anh ở đây, những tên khốn kiếp kia không dám tới thương tổn em đâu.” Anh thấy Lâm Tĩnh vẫn còn đang run rẩy nên mềm giọng an ủi cô.

Lâm Tĩnh vòng tay ôm chặt bản thân, run rẩy nhìn anh, “Khâu học trưởng...”

Khâu Thiếu Triết sờ sờ đầu cô, “Anh đưa em đến bệnh viện nhé?”

“Không cần! Tôi không muốn đến bệnh viện!” Lâm Tĩnh kêu lên thất thanh, cô không muốn bị người khác biết cô thiếu chút nữa bị.... Cô không muốn trở thành tiêu điểm của ánh mắt người khác.

“VẬY... VẬY anh đưa em đi tìm một chỗ nghỉ ngơi chút nhé.” Khâu Thiếu Triết không dám cưỡng bách cô vào lúc này, định đưa cô đến khách sạn nghỉ ngơi trước, rồi mới tính tiếp theo nên làm thế nào.

Lúc lái xe ra khỏi trường học, Khâu Thiếu Triết âm thầm nhắn tin cho Bình An, nói tình huống của Lâm Tĩnh cho các cô biết. Các cô đều là con gái với nhau, nhất định có thể trợ giúp cô ấy.

Bình An nhận được tin nhắn của Khâu Thiểu Triết thì trái tim đập thình thịch, quả nhiên đã xảy ra chuyện...

Cô khổ sở nện vào đùi mình mấy cái, tại sao lại không kịp thời nhớ tới chuyện này? Ban đầu lúc nhìn thấy Lâm Tĩnh, cô liền tự nhủ kiếp này nhất định phải thay đổi số mệnh của cô gái này. Nhưng rồi cô chỉ mãi mê lo chuyện của mình, quên mất chuyện này đi, bây giờ thì cái gì cũng không kịp, không kịp nữa rồi!

“Sao vậy?” Tống Tiểu Tiểu phát hiện Bình An khác thường, hồ nghi hỏi cô.

“Lâm Tĩnh đã xảy ra chuyện, Khâu Thiểu Triết mới nhắn tin tới, bảo chúng ta đến khách sạn chờ bọn họ.” Giọng Bình An nghẹn ngào, theo như Khâu Thiểu Triết miêu tả, cô cho là Lâm Tĩnh cũng đã giống như ở kiếp trước, bị hai gã công nhân làm nhục.

Kỷ Túy Ý để micro xuống, “Cậu nói cái gì?”

Bình An hít sâu một hơi, “Lúc Khâu Thiểu Triết đi đón Lâm Tĩnh, phát hiện cô ấy bị hai gã công nhân... Hiện tại cảm xúc của cô ấy không tốt, cũng không chịu đi bệnh viện, càng không muốn trở về ký túc xá, Khâu Thiểu Triết đành mang cô ấy đến khách sạn để nghỉ ngơi.”

Mãi một lúc Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu mới hiểu được rốt cuộc Lâm Tĩnh đã xảy ra chuyện gì, mặt hai người lập tức trở nên nặng nề.

“Chúng ta đến khách sạn đi rồi nói tiếp.” Đè nén trận trận bi thống trong lòng, Bình An trầm giọng nói.

Các cô vốn đang ở gần Khách sạn Hoa Viên, nên Tống Tiểu Tiểu và Kỷ Túy Ý ra ngoài cổng chính chờ hai người kia, còn Bình An đi vào đặt một gian phòng, chờ khoảng hơn nửa giờ mới thấy được xe của Khâu Thiểu Triết.

“Một lát hãy nói.” Khâu Thiệu Triết ôm Lâm Tĩnh sắc mặt trắng bệch xuống xe, gật đầu với bọn Bình An một cái, nhanh chóng đi đến gian phòng đã được đặt sẵn.

“Lâm Tĩnh...” Bình An khó nén bi thương, không biết nên nói gì.

Khâu Thiệu Triết nhẹ nhàng đặt Lâm Tĩnh lên giường, “Nghỉ ngơi trước một lát nhé.”

Lâm Tĩnh nắm chặt vạt áo của Khâu Thiệu Triết không chịu buông tay.

Kỷ Túy Ý ngồi ở mép giường, “Không sao đâu, Lâm Tĩnh, có bọn chị ở đây.”

“Lâm Tĩnh, bọn chị là học tỷ nè, bọn chị đều ở cạnh em nè.” Tống Tiểu Tiểu thấy Lâm Tĩnh vốn sáng sủa hoạt bát giờ lại giống như chim sợ cành cong, chỉ cần đụng vào cô ấy cũng có thể cảm thấy cô ấy co rúm lại run rẩy.

Bình An thấy y phục trên người cô ấy bị xé rách, bắp đùi và cánh tay dính đầy đất cát, cùi chỏ còn bị thương rách da, không biết trên người còn có vết thương nào khác hay không.

“Lâm Tĩnh, hay để chị đưa em đi tắm rửa sạch sẽ, được không? Em xem nè, chỗ này đất cát không à.” Cô dịu dàng hỏi, không dám nói lớn sợ dọa Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh lặng lẽ nhìn Bình An thật lâu mới gật đầu một cái, “Được.”

Bình An thở phào nhẹ nhõm.

“Bọn tớ đi mua cho cô ấy mấy bộ quần áo.” Kỷ Túy Ý nói khẽ với Bình An, gần đây có khu phố kinh doanh, có lẽ có quần áo phụ nữ.

Khâu Thiệu Triết nói với Bình An, “Anh đi mua thuốc mỡ về thoa cho cô ấy.”

Bình An đưa Lâm Tĩnh vào phòng tắm, giúp cô ấy cởi y phục xuống, cô bắt đầu cảm thấy hình như... có chỗ nào đó không đúng thì phải.

Cô nhìn bên trong đùi Lâm Tĩnh, hình như chẳng có chút dấu vết gì khi bị cái kia, bình thường mà nói, sẽ phải có máu ứ đọng hoặc là vết trầy xước khác.

“Học tử, để em tự làm được rồi.” Lâm Tĩnh nhỏ giọng nói.

Bình An gật đầu, cầm quần áo Lâm Tĩnh vừa mới thay, ra khỏi phòng tắm.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu rất nhanh đã mua quần áo về, đưa cho Lâm Tĩnh trong phòng tắm. Một lúc sau, Lâm Tĩnh mới cúi đầu đi ra.

Khâu Thiếu Triết vẫn chưa trở lại, trong phòng chỉ có bốn cô gái. Bình An rót cho Lâm Tĩnh một ly nước ấm, dìu cô ngồi xuống ghế sa lon. Tống Tiểu Tiểu cầm máy sấy tóc giúp cô thổi khô tóc.

“Lâm Tĩnh, em... không có bị tổn thương gì chứ?” Bình An rớt cuộc nhìn không được, cẩn thận từng chữ hỏi ra nghi vấn.

Lâm Tĩnh dường như đã bình tĩnh không ít, nghe Bình An hỏi, mắt hơi đỏ lên, nhưng lắc đầu, “Không có, thật may Khâu Thiếu Triết chạy tới đúng lúc.”

Thì ra thật sự đã chạy tới kịp thời! Trong lòng Bình An buông lỏng, đột nhiên ôm lấy Lâm Tĩnh thật chặt, “Không có việc gì là tốt rồi.”

“Thật may mà Bình An bảo Khâu Thiếu Triết đi đón em!” Kỷ Túy Ý cảm thán, phát hiện thì ra tất cả đều do bọn họ hiểu lầm, tảng đá lớn treo nặng trên trái tim rốt cuộc cũng để xuống.

“Đúng vậy đó, cứ như cô ấy biết trước vậy, sợ em đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, nếu không phải vừa lúc đó Khâu Thiếu Triết gọi điện thoại tới, lại cũng đang ở trường học, cô ấy đã muốn tự mình lái xe đi đón em rồi.”
Tống Tiểu Tiểu nói.

Lâm Tĩnh không ngờ thì ra Bình An đã gián tiếp cứu cô, nghẹn ngào nói cảm ơn, “Chị, thật cảm ơn chị.”

Bình An cười lắc đầu, “Em không bị gì là tốt rồi.”

Chờ Khâu Thiếu Triết trở lại, biết mình nói mập mờ làm mọi người hiểu lầm, bị Bình An và Kỷ Túy Ý mắng cho mấy câu, bảo là nếu không phải do cái tin vắn khiến người ta nhảy dựng kia, làm sao bọn họ lại cho là Lâm Tĩnh bị làm nhục cơ chứ.

Nhưng rốt cuộc mọi người ai cũng vui mừng vì đã không tạo thành bi kịch, hiểu lầm gì cũng là chuyện nhỏ...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Tránh Né

Chờ sau khi Lâm Tĩnh hoàn toàn tỉnh táo lại, mới kể lại chuyện gặp phải tối nay với bọn Bình An, cũng miêu tả hình dáng của hai gã công nhân đó. Khâu Thiếu Triết đứng bên cạnh nghe, hỏi cô, “Có muốn báo cảnh sát không?”

“Phải báo chứ, nếu không sau này nhỡ có bạn học nữ khác gặp phải tai ương thì sao.” Kỷ Túy Ý nói.

Lâm Tĩnh lại mím chặt môi, không nói lời nào. Cô sợ sau khi báo cảnh sát thì ánh mắt người khác nhìn cô sẽ không giống như trước nữa. Những thứ người thích xem náo nhiệt kia sẽ không quan tâm rốt cuộc bạn có bị làm nhục hay không, mà chỉ biết dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn chăm chăm bạn, cho dù bạn không có gì cũng sẽ bị nói thành đã bị.

“Chuyện này phải xem ý Lâm Tĩnh thế nào.” Bình An nhỏ giọng nói, nếu như báo cảnh sát, hai tên công nhân kia cùng lắm là bị cáo buộc cưỡng hiếp không thành, xử phạt cũng không quá nặng; nếu như không báo cảnh sát thì cô lại không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy.

“Hay là đừng báo cảnh sát.” Khâu Thiếu Triết đột nhiên mở miệng, “Giáo huấn hai tên đòi bại đó, giết gà dọa khỉ, có khi còn hữu hiệu hơn so với báo cảnh sát.”

Bình An liếc mắt nhìn Khâu Thiếu Triết một cái, hóa ra người này lại có cùng suy nghĩ với cô.

Cô thật sự không nghĩ rằng người giúp cô cứu Lâm Tĩnh sẽ là anh. Kiếp này, Khâu Thiếu Triết dường như đã giúp cô rất nhiều, sau này sẽ không có khả năng giúp Đỗ Hiểu Mị hại cô đâu. Bản tính của anh không xấu, không phải cùng một loại người với bọn Lê Thiên Thần. Cô tin tưởng cô nhất định có thể xoay chuyển được vận mệnh, không để anh làm đường lạc lối với bọn kia.

“Anh có thấy rõ mặt mũi bọn chúng không?” Kỷ Túy Ý hỏi Khâu Thiếu Triết.

Khâu Thiếu Triết nghĩ một lúc mới nói, “Mặc dù ánh đèn hơi mờ, nhưng nếu anh gặp lại bọn họ vẫn có thể nhận ra được.”

Bình An nói, “Vậy chuyện này giao cho anh.”

“Không thành vấn đề.” Khâu Thiếu Triết gật đầu, “Vậy bây giờ làm sao đây? Có muốn anh đưa các em về trường học hay không?”

Tống Tiểu Tiểu nói, “Hay tối nay để tụi em ở đây với Lâm Tĩnh, ngày mai hãy về.”

“Cũng tốt.” Nên để Lâm Tĩnh nghỉ ngơi một đêm cho cảm xúc bình ổn hơn rồi hãy tính, “Vậy ngày mai để tớ tới đón các cậu về trường học.”

“Cậu đang bận tối mắt như vậy, cứ để Khâu học trưởng đón chúng tớ được rồi.” Kỷ Túy Ý biết Bình An gần đây đang đặt hết tâm trí vào Duy An nên không muốn cô còn phải phân tâm để lo lắng cho bọn họ, dù sao Khâu Thiếu Triết là người rảnh rỗi, có chuyện gì cứ tìm anh là được.

Bình An vỗ vỗ bả vai Khâu Thiếu Triết, “Vậy chuyện này phiền anh nhé.”

Khâu Thiếu Triết nhún vai, bày ra dáng vẻ ngông cuồng, “Anh biết ngay mà, các em không có anh là không được.”

Nhìn thấy dáng vẻ khoe khoang tự cao tự đại này của anh, Lâm Tĩnh nín khóc mỉm cười, ánh mắt nhìn Khâu Thiểu Triết rõ ràng khác hẳn lúc trước, “Khâu học trưởng, thật sự cảm ơn anh.”

“Ha ha, muốn lấy thân báo đáp anh sao?” Mục đích của Khâu Thiểu Triết cũng chỉ là muốn trêu cho mọi người bật cười, nên nghe Lâm Tĩnh nói cảm ơn, anh nói đùa.

Lâm Tĩnh trừng mắt liếc anh một cái, “Anh mơ đấy à!” Hai má lại nhịn không được mà đỏ lên.

“OK, cũng đã trễ rồi, chúng tôi về trước đây. Lâm Tĩnh, tối nay nghỉ ngơi thật tốt, đừng suy nghĩ gì hết nhé.” Bình An cười nói với Lâm Tĩnh, nháy mắt với Kỷ Túy Ý, tối nay thế nào cũng phải an ủi Lâm Tĩnh, ngàn vạn lần đừng để đầu cô ấy nghĩ quẩn.

Kỷ Túy Ý hiểu được ý của Bình An, đưa tay ra dấu OK.

Bình An cùng Khâu Thiểu Triết rời khỏi khách sạn.

“Khâu Thiểu Triết, tối nay thật sự rất cảm ơn anh.” Hai người đứng trong thang máy, Bình An lại một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn đối với Khâu Thiểu Triết.

“Đừng khách sáo, nhưng mà bộ em là nhà tiên tri hay sao vậy, nếu em không bảo anh đến đón Lâm Tĩnh, cũng không biết cô ấy sẽ có kết cục thế nào.” Khâu Thiểu Triết cười hì hì hỏi.

Khóe miệng Bình An hiện lên một nụ cười khổ, “Đúng đó, em là nhà tiên tri đó nha, em còn biết về sau anh muốn hại em đấy.”

“Làm gì có chuyện đó!” Khâu Thiểu Triết không chút nghĩ ngợi hừ một tiếng, “Em muốn thật sự là nhà tiên tri hay thần thánh gì đó hả, hay là em

nói cho anh biết dãy số kỳ đua ngựa tiếp theo đi? Nếu anh trúng thưởng, chắc chắn sẽ không thiếu phần của em.”

Khâu Thiếu Triết chỉ cho là Bình An đang nói đùa, nên hòa với cô nói hươu nói vượn.

“Khâu Thiếu Triết, em thật sự xem anh là một người bạn.” Cho nên ngàn lần vạn lần anh đừng làm chuyện phản bội để em thương tâm đó nha, câu cuối cùng, Bình An nói ở trong lòng.

“Anh biết mà, hiện tại anh cũng thật sự xem em như một người bạn.” Khâu Thiếu Triết hiểu lầm ý của Bình An, cho là cô đang cự tuyệt sự theo đuổi của anh. Thật ra giao tiếp với Bình An lâu vậy rồi, tuy động cơ ban đầu của anh khi tiếp cận cô không phải là đơn thuần, nhưng bây giờ anh thật sự không muốn muốn lợi dụng cô làm cái gì hết, mà thật sự xem Bình An như một người bạn mà anh có thể tâm sự.

Loại người giống như anh, bạn chân chính có thể tâm sự liệu có được mấy người? Anh đương nhiên sẽ quý trọng.

“Đúng rồi, sao anh lại ở trường học? Đừng nói với em là anh lưu luyện sân trường nên không rời xa đây nhé?” Bình An cười hỏi.

Khâu Thiếu Triết bắn một ánh mắt khinh bỉ cho Bình An, “Em nhìn anh giống loại người thích đến trường sao?” Anh hơi không được tự nhiên nắm tóc giật giật, “Anh đến đón người bạn... A, hỏng bét rồi!”

Anh vội vàng lấy điện thoại di động từ túi quần ra, phía trên có mười mấy cuộc gọi nhờ.

“Sao vậy?” Bình An thấy dáng vẻ sốt ruột của anh, buồn bực hỏi.

“Nãy giờ anh chỉ lo chuyện của các em, quên gọi điện nói với bạn anh đừng chờ anh. Lần này thì xong rồi, khẳng định đang tức chết.” Khâu

Thiếu Triết gọi điện thoại lại, nhưng đối phương đã trong tình trạng tắt máy, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Bình An nhíu mày, “Bạn gì mà anh lại cuống quít thế, bạn gái à?”

Khâu Thiếu Triết dùng đuôi mắt liếc cô một cái, “Đừng nhiều chuyện như vậy được không?”

Hình như có điểm gì đó không đúng! Khâu Thiếu Triết này vốn cà lơ phất phơ, nhưng trước giờ chưa bao giờ mất tự nhiên như vậy, cô thuận miệng thử dò xét, “Không phải là muốn đến đón cô Trịnh Yến Đình đó chứ?”

“Mẹ nó, em là thần thật à?” Khâu Thiếu Triết nheo họng nhìn trần trối.

Bình An cau mày nhìn anh, tức giận hỏi, “Anh thật sự qua lại với cô Trịnh Yến Đình đó sao?”

“Có vẻ như em không thích cô ấy hả?” Khâu Thiếu Triết phát hiện Bình An không đồng tình với bạn gái của anh, không nhịn được muốn hỏi cho rõ ràng.

“Vậy có phải anh cũng rất thích cô ấy đúng không?” Dù thế nào cô cũng không tưởng tượng được kiếp này Khâu Thiếu Triết sẽ cùng với Trịnh Yến Đình, mặc kệ Khâu Thiếu Triết có phải là thật lòng đối với Trịnh Yến Đình hay không, cô cũng không thể nói xấu Trịnh Yến Đình ở trước mặt anh, mặc dù cô gái này quả thật rất đáng ghét, nhưng không thể do cô nói ra.

Người tình trong mắt hóa Tây Thi, ai biết khi Khâu Thiếu Triết nhìn cô ta có phải giống như nhìn tiên nữ hay không.

“Cảm giác phù hợp thì qua lại với nhau thôi.” Khâu Thiếu Triết khoát tay, nói một cách hờ hững.

Bình An cười cười, “Thật ra cũng không phải là không thích cô ấy, chẳng qua học chung với Trịnh Yến Đình lâu như vậy nhưng cũng tương đối ít tiếp xúc nên không biết cách làm người của cô ấy thế nào. Được rồi, em đi trước đây, anh cũng cẩn thận trên đường về đấy. Về phần hai tên kia, anh phải cẩn thận xử lý, đừng lưu lại dấu vết.”

Khâu Thiệu Triết cười hắc hắc, “Anh và em cứ như có thần giao cách cảm ấy nhỉ, nghĩ đến cùng một phương pháp.”

“Tìm được người rồi, nhớ dạy dỗ mạnh tay một chút, đừng khách sáo làm gì.” Đối phó với bọn cặn bã bại hoại thì nhất định phải xuống tay không lưu tình.

“Hiểu. Chờ tin tức của anh, hẹn gặp lại.”

Bình An về đến nhà, đang định tìm Phương Hữu Lợi nói chuyện giữa cô và Nghiêm Túc, ai biết sau khi về phát hiện Phương Hữu Lợi đã đi nghỉ.

“Sao sớm vậy?” Bình An kinh ngạc nhìn thư phòng đã tắt đèn, hình như ba rất ít khi đi ngủ trước mười một giờ mà.

Có lẽ do ba mệt mỏi. Cô cũng không nghĩ gì thêm, trở về phòng ngủ, định lần sau sẽ nói chuyện với ông,

Nhưng mấy ngày kế tiếp Bình An cũng không có cơ hội ngồi xuống nói chuyện cặn kẽ cùng Phương Hữu Lợi, nếu không phải cô đi sớm khi Phương Hữu Lợi chưa rời giường, thì cũng là lúc cô dậy Phương Hữu Lợi đã ra khỏi cửa, đến buổi tối thì hai cha con cũng không ở nhà cùng lúc, có đôi khi cho dù cô đặc biệt ở nhà chờ Phương Hữu Lợi về, Phương Hữu Lợi cũng thường viện cớ ở công ty có chuyện không thể về nhà.

Lúc này Bình An mới nghĩ ra, không phải cô không có cơ hội gặp mặt Phương Hữu Lợi, mà là Phương Hữu Lợi đang cố ý tránh né cô, không muốn thảo luận chuyện về Nghiêm Túc với cô.

Nếu như không phải trùng hợp Duy An cũng đang ở trong thời khắc quan trọng thì chắc hẳn Bình An đã trực tiếp đến công ty tìm Phương Hữu Lợi rồi. Nhưng hiện tại cô hoàn toàn không thể phân thân, gần như mỗi tối đều phải ở công ty, ngay cả với Nghiêm Túc cô cũng chỉ có thể liên lạc qua điện thoại.

“...Tôi đã hẹn gặp mặt với Tổng Giám Đốc Khu vực Châu Á của Tập đoàn Nhã Hòa vào ngày mai, hy vọng có thể thảo luận thành công với bọn họ.”

Công ty Duy An đã chính thức khai trương, Bình An đầu tiên định quảng cáo rầm rộ, mời tất cả giới thượng lưu đến để cổ động, hy vọng có thể tạo chút ấn tượng tên tuổi công ty. Nhưng sau khi cân thận nghĩ lại, hiện tại Duy An của cô còn chưa có danh tiếng gì, nếu phô trương ầm ĩ như vậy chỉ tổ làm cho người khác chế giễu sau lưng.

Cần biết rằng, xã hội này số người sẵn sàng ném đá thì đông, nhưng người giúp đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì cực hiếm.

Chi bằng làm ra thành tích cái đã rồi mới mở tiệc mừng công, chúc mừng công ty khai trương.

“Delise, cô nói cô hẹn được với Delise?” Hàn Á Lệ không nhịn được kêu lên, không nghĩ rằng Bình An lại có thể liên hệ được với người phụ trách khu vực Châu Á Thái Bình Dương.

Bình An cười nói, “Trước có gặp qua, cũng coi như quen biết.”

“Vậy thì quá tốt rồi, người quen dù sao cũng dễ nói chuyện hơn.” Nhân viên quảng bá sản phẩm Uông Mãn Quỳnh cao hứng nói.

Nhân sự của Duy An hiện vẫn còn đang từ từ hoàn thiện, hiện tại chỉ mới tuyển dụng một số nhân viên cần thiết, như nhân viên kinh doanh và marketing, nhân viên quảng bá sản phẩm, quan trọng nhất là nhân viên tiêu

thụ sản phẩm cần phải tuyển thêm, chỉ có thể khiến Tiền Hải Quang phải tăng thêm sức lực rồi.

Hàn Á Lệ nói, “Tôi đã đến nói chuyện với bên PSD, nhưng họ không đồng ý giao quyền đại lý sản phẩm mới cho chúng ta, nhưng... Họ đồng ý cho chúng ta đại diện nhãn hàng khác của họ, nếu như tiêu thụ tốt, sẽ cho phép chúng ta làm đại lý cho sản phẩm mới tiếp theo trong quý sau.”

“Oa, chị Á Lệ đúng là lợi hại thật nha.” Trong phòng họp hoan hô vang trời, đây đã là tin tức tốt nhất đối với bọn họ rồi.

“Thành phố G không có công ty nào khác làm đại lý cho sản phẩm PSD sao?” Bình An cười hỏi.

“Nghe nói công ty đại lý cũ đã phá hủy hình tượng vốn có của họ, nên PSD ngưng hẳn hợp đồng đại diện.” Hàn Á Lệ nói.

Bọn họ làm trong ngành này thì hình tượng là điều quan trọng nhất, mà hình tượng là được tích lũy dần theo năm tháng, nhưng có đôi khi chỉ cần nói hớ một câu mà phá hủy nhiều năm tâm huyết.

“Rất tốt.” Bình An ý bảo mọi người im lặng, “Bây giờ nhiệm vụ của từng người đã hiểu rõ hết chưa? Tuy đã lấy được quyền đại lý, nhưng quây trưng bày sản phẩm, kế hoạch quảng cáo và thông cáo truyền thông của chúng ta vẫn chưa chuẩn bị xong. Hiện tại vẫn còn là thời gian huấn luyện cho mọi người, khoan hăng lo lắng đến chuyện thành tích, cái quan trọng nhất là chuẩn bị cho chu đáo những thứ tôi vừa kể.”

“Không thành vấn đề.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Anh Rất Nhớ Em

Trừ Hàn Á Lệ là Quản lý Nhân Hiệu của Duy An, còn có một người phụ trách nhân hàng khác gọi là Dư Du Kỳ, do Tiền Hải Quang mời từ công ty mỹ phẩm khác về, đồng thời các cô còn kéo theo một số cấp dưới của mình. Như vậy rất thuận tiện cho việc vận hành của Duy An, tuy rằng vẫn có chỗ hỏng, nhưng tạm thời trong thời gian ngắn ban đầu vẫn chưa lộ ra, chờ tương lai khi công ty đi vào quỹ đạo hoạt động rồi, khi đó sẽ có sự cạnh tranh giữa các nhân hàng, lúc đó sẽ có khả năng tâm phúc của mình chưa chắc mình đã quản lý được.

Mọi việc đều có hai mặt tốt xấu, hiện tại chỉ có thể coi trọng một mặt trước.

Mặc dù PSD đồng ý giao quyền đại lý tại Thành phố G cho Duy An, nhưng quầy trưng bày sản phẩm của Duy An vẫn chưa ký hợp đồng với trung tâm thương mại, còn phải tìm người phát ngôn chính thức, mở một buổi họp báo, lễ ra mắt của một công ty là vô cùng quan trọng, cũng là bước đầu tiên để xác lập hình tượng công ty, nên tuyệt đối không thể qua loa cho có.

“Trung Hoa Thịnh Thế đã đồng ý cho chúng ta hai quầy chuyên doanh, Bách hóa Thành Phương và Trung tâm thương mại Thiên Hòa cũng đồng ý cho chúng ta ba gian hàng liên tiếp, những trung tâm thương mại khác cũng đang xem xét đơn của chúng ta. Nhưng vì bọn họ đã nghe được là Phương Thị và Nghiêm Thị đều đã cho chúng ta mở gian hàng độc quyền nên cũng sẽ nể tình mà ưu tiên, chắc sẽ không có vấn đề gì.” Sáng sớm Bình An đã

mở một cuộc họp, thảo luận xem hiện tại công ty có thể mở được bao nhiêu quầy trưng bày sản phẩm chuyên doanh ở các trung tâm thương mại khác.

Các trung tâm thương mại dưới danh nghĩa của Nghiêm Thị và Phương Thị đều đã đồng ý cho Duy An mở quầy từ một tháng trước, rõ ràng là rất thiên vị, bất quá chẳng ai dám nói gì là được rồi.

Chỉ là điều này, đối với Bình An mà nói, cũng tạo ra chút không vui. Cô vốn muốn dựa chỉ vào hai bàn tay mình mà cố gắng thành công, nhưng thân phận của cô như vậy thì biết làm sao. Nếu cô làm mười phần, mà một cô gái bình thường khác chỉ làm được tám phần, người khác cũng vẫn sẽ cho rằng cô gái bình thường kia giỏi giang hơn cô. Đây là cách nhìn của người khác, cô có để ý thế nào đi chăng nữa cũng chẳng tác dụng gì, chỉ bằng cứ thoải mái tiếp nhận sự hỗ trợ từ ba và Nghiêm Túc.

Hàn Á Lệ nói, “PSD là sản phẩm chủ lực của công ty chúng ta, cho nên quầy trưng bày sản phẩm độc quyền là không thể thiếu.”

Dư Du Kỳ phụ trách dòng sản phẩm trang điểm rất nổi danh ở Hàn Quốc, Hàn Chi Bảo, cũng là sản phẩm nằm trong top mà Duy An định sắp tới xin làm đại diện, “Danh tiếng của PSD lớn hơn Hàn Chi Bảo, đúng là nên có quầy trưng bày riêng. Phần Hàn Chi Bảo chúng tôi có thể chờ thêm một chút được, sau này công ty ổn định rồi, đến khi đó tranh thủ hơn chút là được.”

Bình An gật đầu, hỏi Hàn Á Lệ, “Sản phẩm chủ lực của PSD là cái gì?”

“Là kem dưỡng ẩm cho da này.” Hàn Á Lệ đem một chai thủy tinh tinh xảo đặt trước mặt Bình An, đáy mắt có một vẻ tự tin chắc chắn, như vô cùng có lòng tin đối với sản phẩm này.

“Đây là kỹ thuật chuyển hoá thủy phân độc đáo vừa được nghiên cứu áp dụng, có thể bổ sung màng giữ ẩm cần thiết cho da, bổ sung 17-18% lượng nước cho bên trong da, có thể dùng làm kem lót hay phấn phủ gì đều được.

Sản phẩm này vẫn chưa được tiêu thụ mạnh ở Đại lục, nhưng bên Hongkong và Đài Loan đã có doanh số bán vô cùng tốt.” Hàn Á Lệ giới thiệu.

“Nếu tốt như vậy, sao trong nước lại không nghe tuyên truyền quảng cáo gì thế?” Dư Du Kỳ hỏi.

Quản lý mở rộng thị trường trả lời, “Bởi vì lúc trước PSD không tập trung chủ yếu vào sản phẩm này, mà tập trung vào một sản phẩm làm trắng da, cho nên quảng cáo không nhiều, dẫn tới việc người tiêu thụ cũng không chú ý.”

“Good!” Bình An nở nụ cười, “Cho nên mới nói sản phẩm tốt cũng phải cần quảng cáo, liên lạc với bên công ty quảng cáo thế nào rồi?”

Vốn bộ phận Mở rộng Thị trường phụ trách luôn phần quảng cáo tuyên truyền của Duy An, nhưng bởi vì mới bắt đầu, rất nhiều đối tác vẫn còn chưa ổn định, hiện tại chỉ có thể hợp tác với công ty quảng cáo làm tuyên truyền, đến khi công ty ổn định rồi mới hoàn thiện tất cả các ngành.

“Đã thỏa thuận xong.” Trưởng phòng Mở rộng Thị trường Hoàng Đạt Thành trả lời.

“Người phát ngôn quyết định là ai chưa?” Bình An hỏi.

Hàn Á Lệ trả lời, “Tôi cảm thấy Từ Mạn vô cùng phù hợp với hình tượng của công ty chúng ta, cô ấy là ảnh hậu của năm nay, tao nhã gợi cảm, rất ít khi có xì căng đan, hình tượng rất tốt.”

Từ Mạn? Bình An nhẹ nhàng nhú mày, nữ minh tinh xuất hiện cùng Nghiêm Túc ở tiệc rượu lần trước đó sao?

Mặc dù hơi có chút áp lực về tâm lý, nhưng không thể công tư bất phân.

“Mọi người liên hệ với Từ Mạn chưa? Cô ấy nói thế nào?” Bình An hỏi.

“Ngôi sao lớn thì mặt mũi cũng lớn, hơn nữa người đại diện của Từ Mạn danh tiếng cũng không thấp, đang cố gắng thương thảo.” Hàn Á Lệ nói.

Bình An gật đầu, “Được, vậy thì ai lo việc của người nấy, tan họp!”

Cô vẫn chưa bàn thảo được gì với Nhã Hòa, mấy ngày trước có hẹn với Delise, nhưng tiếc là chị ấy có việc không thể đúng hẹn, chỉ có thể hẹn lại vào ngày mai.

Sau khi tan họp, Bình An nhìn nhìn lịch công tác của mình hôm nay, cuối buổi chiều cũng tương đối rảnh rỗi, cô với Nghiêm Túc đã gần một tháng không gặp nhau rồi, nếu mấy ngày trước mà không nghe nói Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị về Tổng Công Ty họp, cô cũng đã quên mất chuyện hôm trước nhờ Nghiêm Túc hỗ trợ.

Đầu tiên là giải quyết chuyện Lê Thiên Thần bên kia trước cái đã, sau đó mới giải quyết vấn đề ba có thành kiến với Nghiêm Túc.

Cô quay vào văn phòng, kéo màn cửa sổ ra nhìn về phía xeo xéo đối diện, vừa hay nhìn thấy người nào đó cũng đứng ở bên cửa sổ ngóng nhìn cô bên này, Bình An nhin không nổi nở nụ cười vui vẻ.

Mặc dù cự ly hơi xa, không thấy rõ ánh mắt, nhưng cô có thể cảm thấy tầm mắt nóng rực của anh, không nhìn được bèn cầm điện thoại di động nhấn nút gọi qua.

Đối diện, người nọ rất nhanh liền cầm lên điện thoại di động nhấn nghe.

“Sắp biến thành hòn vọng phu rồi!!!!” Cô cười khanh khách, hướng về bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đó phất phất tay.

“È hèm.” Nghiêm Túc thấp giọng đáp một tiếng, thanh âm vẫn trầm ấm quyến rũ hấp dẫn trước sau như một.

Bình An lại nghe ra được anh đang bắt mẫn, cười hì hì nũng nịu hỏi, “Sao thế? Không vui à?”

“Em có thể nhớ đến anh khiến anh hết sức vinh hạnh.” Nghiêm Túc nói giọng nhàn nhạt.

“Ai nha, đừng vậy mà, gần đây em bận quá nên mới không cẩn thận lơ là anh thôi, hay là, tối nay cùng nhau ăn cơm?” Bình An dỗ dành.

“Em cho rằng... như vậy là đủ rồi sao?” Thanh âm trầm thấp của Nghiêm Túc hỏi, như mang theo một tia quyến rũ.

Bình An cắn cắn môi, “Vậy bây giờ em qua đó tìm anh nhé?”

Tim Nghiêm Túc lạch nhịp, “Anh chờ em.”

Bình An cười lắc đầu, đàn ông có lúc thật rất giống một đứa bé, cần dỗ dành, gần đây cô quả thật đã lơ là Nghiêm Túc nên cũng khó trách anh tức giận, ngay cả điện thoại cũng loay hoay không có thời gian nói hai câu.

Cô báo với thư ký buổi chiều sẽ không quay lại công ty, bảo cô ấy có chuyện gì thì gọi điện thoại, sau đó mang túi xách xuống lầu.

Đi tới sảnh dưới lầu của Tập đoàn Nghiêm Thị, Bình An đang suy nghĩ nên nói thế nào với cô nhân viên tiếp tân là cô muốn tới tìm Nghiêm Túc thì liền nhìn thấy Đường Sâm vừa đứng lúc từ trong thang máy đi ra, cô mừng rỡ, “Trợ lý Đường!”

Đường Sâm nghe tiếng gọi quay đầu lại, nhìn thấy hóa ra là Bình An, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Em gái Bình An, sao em lại ở đây? A a, đến tìm Nghiêm Túc hả? Gần đây không biết có phải cậu ta bắt mẫn ai đó hay

không mà cứ y như phụ nữ mất cân đối hormone thời kỳ tiền mãn kinh vậy. Em gái tới rất đúng lúc đó nghe, mau đi dập lửa đi, nếu cậu ta cứ tiếp tục hành hạ như vậy nữa, trái tim nhỏ bé của anh không thể chịu nổi nữa rồi.”

Bình An đã sớm quen với cung cách của Đường Sâm mỗi lần nhìn thấy cô đều tố cáo Nghiêm Túc ngược đãi anh ta thế nào, lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, “Em lại tưởng anh muốn nói Cúc Hoa của anh sắp khó mà giữ được.”

“Này, anh thẳng như thước đấy!” Đường Sâm hạ thấp giọng nói vào tai Bình An, “Về phần Nghiêm Túc có phải hay không, cũng chỉ có em mới biết.”

Bình An đỏ mặt trừng anh, “Mau dẫn em đến văn phòng của Nghiêm Túc đi.”

“Em chờ một chút.” Đường Sâm bảo cô đứng ở cửa thang máy chờ anh, đi tới trước bàn tiếp tân không biết dặn dò cái gì, trong chốc lát đã trở lại, “Đi bên này, thẳng tầng cao nhất là đến văn phòng của Nghiêm Túc.”

Lúc này có nhân viên Nghiêm Thị đi ra từ một thang máy khác, nhìn thấy Đường Sâm đều gật đầu chào hỏi, mắt hướng trên người Bình An đánh giá.

Bình An phát hiện lúc Đường Sâm đối mặt với đồng nghiệp lại không hề hi hi ha ha như cô thường thấy, mà là một bộ dáng rất chững chạc tao nhã, thế này nếu theo cách nói của tiểu Ý chính là, người này đối trá thành tình rồi!

Cô nhìn mà cũng rất muốn đập cho mấy cước.

Văn phòng của Nghiêm Túc ở lầu 23, lúc thang máy mở ra, Bình An lập tức có cảm giác bị khí thế lạnh liệt lạnh lùng áp bức, cách thiết kế của tầng

lâu này làm cho người ta cảm thấy rất lạnh và kiên định, toát ra cảm giác xa cách và lạnh lùng.

“... Đây là phòng thư ký, đây là văn phòng của anh, mặc dù chúng tôi ở cùng một tầng lầu với Nghiêm BOSS, nhưng thật ra chả được tự do một chút nào. Em gái Bình An à, em có cảm thấy đi vào nơi đây chẳng khác gì đang bước vào hoàng cung không? Tất cả thiết kế trang hoàng chỗ này đều do tự Nghiêm Túc nghĩ ra đó. Em nói xem, văn phòng cần ra vẻ nghiêm trang vậy làm gì, đặt mấy bồn hoa, treo mấy bức tranh thì ấm áp biết bao nhiêu chứ.” Từ khi vào thang máy đến bây giờ, miệng Đường Sâm chưa hề dừng lại nghỉ ngơi.

“Cậu lăm ý kiến với văn phòng đến thế thì đời đến lâu ba đi.” Thanh âm của Nghiêm Túc lạnh lùng vang lên trước mặt bọn họ, không biết từ lúc nào, Nghiêm Túc đã mở cửa văn phòng, đại BOSS đang miễn cưỡng dựa nghiêng vào cửa, cười như không cười nhìn Đường Sâm.

“Tớ cực kỳ hài lòng, nơi này quả thật chính là thiên đường.” Vẻ mặt của Đường Sâm vô cùng nghiêm chỉnh.

Nghiêm Túc quét mắt nhìn anh một cái, từ từ đi về hướng Bình An, vẻ mặt chuyên chú thâm thúy.

Tim của Bình An thành thịch nhảy mấy cái, cô cảm thấy ánh mắt của Nghiêm Túc giống như mang theo một ngọn lửa, đang đốt không khí quanh cô cháy rừng rực.

“Vào đi.” Anh dắt tay cô, xem Đường Sâm như trong suốt.

“Em gái Bình An à, chúng ta cùng vào tham quan văn phòng của Nghiêm...” Đường Sâm cười hì hì muốn theo sau vào, bị Nghiêm Túc ‘Phành’ một tiếng đóng mạnh cánh cửa gỗ, thiếu chút nữa đã đập bẹp dí cái mũi, “Thật là quá trọng sắc khinh bạn.”

Cuối cùng không còn một con kỳ đà siêu bự cản mũi.

Cửa mới vừa đóng, Bình An còn chưa kịp mở miệng đã bị đặt ở trên cửa, hơi thở lập tức bị cướp đi.

Anh ôm chặt lấy eo cô, như một luồng lửa mạnh mẽ quét tới, có chút gấp rút cường ngạnh cuốn lấy môi cô, dùng sức mút mạnh vào, lồng ngực nở nang bèn chắc đè ép bầu ngực sữa căng đầy của cô.

“Nghiêm Túc...” Bình An vì vừa bị va chạm mạnh lên cánh cửa nên da đầu hơi tê dại, nụ hôn của anh quá kịch liệt làm Bình An có chút không chịu nổi.

“Hửm?..” Anh khàn khàn đáp một tiếng, một tay đã chui vào bên trong áo của cô, bao phủ lấy một bên mềm mại mà vuốt ve, hô hấp nặng nề dồn dập.

Bình An rên rỉ một tiếng, đôi tay ôm cổ anh, “Đừng... Đừng như vậy.”

“Anh rất nhớ em.” Anh ní non bên tai cô.

Cô có thể cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh phun vào trên mặt mình, bụng hoàn toàn run rẩy.

Nụ hôn của anh nóng bỏng dịu dàng, dọc theo vành tai trượt đến cổ, tỉ mỉ hôn mút, lưu luyến không rời xương quai xanh trắng nõn mềm mại của cô, một tay khác đè lại cái hông của cô, để cho cô cảm thụ dục vọng của anh.

Bình An tim đập chân run, gần như đứng không vững, sức nặng toàn thân đều dựa hết trên người Nghiêm Túc.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Ảnh Chụp Thân Mật

Bởi vì đã bắt đầu đi làm, lại là người lãnh đạo của Duy An, cô không thể mặc quần Jean áo thun thoải mái như lúc ở trường học được.

Hôm nay, cô mặc áo cổ lá sen tay lỡ, váy dài đến gối, lúc này mấy chiếc nút áo đã bị Nghiêm Túc cởi ra hết, lộ ra áo lót Victoria màu đen bên trong.

Anh đẩy cao nội y của cô, cúi đầu cắn điểm mềm mại trước ngực, một tay thăm dò vào dưới váy, dùng sức vuốt ve làn da đầy co dãn của cô.

Bình An không phải là thiếu nữ ngây thơ mười bảy mười tám tuổi, cô đã từng kết hôn, cũng đã từng lên giường, cho nên cô rất rõ nếu cứ để mặc cho Nghiêm Túc tiếp tục ôm ấp cô như vậy, bọn họ nhất định sẽ trình diễn cảnh nóng cấm trẻ em ở tại văn phòng này. Lúc ở chung với Lê Thiên Thần, mặc dù cô yêu rất nhiệt thành, nhưng sự chung đụng giữa bọn họ vẫn bình thản như nước, cảm giác không hề giống như lúc ở bên cạnh Nghiêm Túc.

“A!” Đột nhiên cô cảm thấy hai chân mình cách mặt đất, bị Nghiêm Túc bế bổng cả người lên, đi nhanh về hướng phòng nghỉ.

“Nghiêm Túc!” Bình An nắm chặt vạt áo của anh, nhỏ giọng kêu lên: “Đừng làm như vậy, thả em xuống.”

“Anh muốn em!” Nghiêm Túc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nóng rực sáng ngời.

Hai gò má của Bình An ửng hồng, đôi mắt ngậm xuân, “Nơi này là công ty, anh phải làm gương tốt, Nghiêm đại BOSS!”

Nghiêm Túc hít sâu một hơi, đặt cô trên chiếc giường lớn rộng hai mét, ngón tay thô ráp vỗ nhẹ mặt của cô, “Em không muốn?”

“Không phải.” Bình An nín tay anh ngồi dậy, ôm cánh tay anh, còn có thể cảm nhận được thăng thể căng cứng vì kích động của anh, cô nhẹ giọng nói, “Không phải em không muốn, nhưng ở chỗ này thì không được...”

“Chỗ khác thì được, đúng không?” Nghiêm Túc nâng cằm cô lên, hỏi.

Bình An liếc anh một cái giận dỗi, “Chẳng lẽ anh thật sự muốn tự tìm bất mãn?”

Nghiêm Túc cười khê một tiếng, ngắt chéo gương mặt của cô, “Em nói xem?”

Thật ra, lần đầu tiên của bọn họ đúng là không nên ở chỗ này, cô phải được đối xử một cách hoàn mỹ nhất, không thể bởi vì anh nhất thời động tình mà qua loa ở trong văn phòng được...

“Đúng là bất mãn thật nhĩ! Nghe nói anh cấm dục đã thật lâu rồi, hình như lúc lễ mừng năm mới em còn thấy anh cùng Từ Mạn tham gia bữa tiệc mà, gần đây không có liên hệ sao?” Bình An cố ý trêu ghẹo hỏi.

Nghiêm Túc nắm tay cô lên cắn một cái: “Đừng ghen bậy bạ thế, khi đó anh cũng đâu có nghĩ phát triển gì gì với cô ta đâu, chỉ vì thiếu bạn gái nên mời cùng dự tiệc thôi.”

Bình An cắn trả lại anh hai cái, “Em có ghen đâu.”

“Không ghen?” Nghiêm Túc nhú mày nhìn cô, “VẬY không biết lúc đó ai không thèm nhìn mặt anh vậy nhĩ.”

“Không thèm nghe anh nói nữa.”

Bình An không muốn thừa nhận khi đó cũng đã để ý anh tí chút, kéo tay anh ra khỏi phòng nghỉ. Ngồi trên giường lớn rất dễ nghỉ ngơi lung tung, nên cách xa bầu không khí ái muội đó vẫn tốt hơn.

Nghiêm Túc đã bình phục được kích động xuống, mặc cho cô dắt tay anh đi tới phòng ngoài, ríu ra ríu rít đánh giá văn phòng của anh rất không thân thiện, một chút cảm giác ấm áp cũng không có. Nhìn đôi mắt của cô càng lúc càng sinh động, nụ cười tươi như đóa hoa chớm nở, lòng của Nghiêm Túc từ từ trở nên mềm mại, phiền não cùng bất an hơn một tháng qua vào giờ khắc này giống như đã tan thành mây khói.

“... Lần sau em mang chậu cây xanh đến cho anh, nếu anh làm việc mệt mỏi, nhìn màu xanh dịu mát đó bảo đảm mệt mỏi sẽ toàn bộ tiêu tán.” Bình An ngồi vào trên ghế bọc da nhập khẩu từ Ý của Nghiêm Túc, cười híp mắt nói.

“Chỉ cần em mang em đến trước mắt anh, anh đảm bảo hiệu quả hơn chậu cây gì đó rất nhiều.” Nghiêm Túc ung dung nhìn cô, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Bình An lườm anh, “Thì cứ đặt hình của em trước mặt anh là được chứ gì.”

“Ý kiến hay, lập tức đi chụp hình.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An vờ đại một cái bút máy trên bàn ném qua, Nghiêm Túc chỉ cần một tay là bắt được.

“Ừa? Đây là cái gì?” Ánh mắt Bình An rơi vào một tập tài liệu đặt trên bàn làm việc, thấy được bên ngoài ghi gì cô liền cảm thấy vô cùng hứng thú với nội dung bên trong của nó. Nghiêm Túc nói, “Lê Thiên Thần đến Thành phố S lâu như vậy rồi nhưng thành quả duy nhất chỉ là thắng thầu mảnh đất mà chính phủ vừa ra giá thời gian trước. Nhưng điểm lạ là, trước

đó cho dù anh ta làm bất cứ điều gì cũng không lấy được sự quan tâm của Đoàn Quan Quần, em cảm thấy vì sao anh ta cuối cùng lại thành công?”

Bình An nhìn tài liệu trong tay ghi chú rõ sau khi Lê Thiên Thần đến Thành phố S gặp qua người nào, đã làm chuyện gì, cô cười lạnh trả lời, “Tại sao ư? Chẳng lẽ không phải lợi dụng đàn bà sao?”

“Em thật hiểu anh ta!” Nghiêm Túc cười đáp.

“Em đoán trúng sự thật rồi phải không?” Bình An ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc, rồi rút mấy xấp tài liệu phía dưới, một xấp ảnh chụp lập tức đổ ào ra. Trừ những bức ảnh Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị ôm hôn nhau ngoài phố, còn có những bức ảnh Đỗ Hiếu Mị ôm ấp thân mật Đoàn Quan Quần ra vào khách sạn...

Bình An cười khanh khách, “Em biết ngay mà, mời anh giúp một tay là rất đúng.”

“Hôm nay em tới tìm anh, đừng nói là đến chỉ vì Lê Thiên Thần nhé?” Nghiêm Túc đột nhiên ghen tị hỏi. Phương Hữu Lợi dường như hy vọng Lê Thiên Thần làm con rể của ông hơn, điều này làm anh cảm thấy rất buồn bực, một người khôn khéo như ông vậy sao lại không nhìn ra Lê Thiên Thần là loại người thế nào?

“Dĩ nhiên không phải, chủ yếu là vì anh, chuyện của Lê Thiên Thần chỉ là tiện thể.” Bình An lom lom nhìn anh trả lời.

Nghiêm Túc chồm qua bàn làm việc hôn cô một cái, “Lê Thiên Thần có thể lấy được mảnh đất này chắc chắn Đỗ Hiếu Mị cũng tốn công sức không ít. Nhưng cho dù Đỗ Hiếu Mị lên giường cùng Đoàn Quan Quần, Đoàn Quan Quần chưa chắc đã cho Lê Thiên Thần mặt mũi gì đâu. Đoàn Quan Quần là ai cơ chứ, ông ta muốn dạng phụ nữ nào mà không có? Nếu như không phải có nhược điểm...”

Mắt Bình An sáng lên. Đoàn Quan Quần là người thế nào, cô hiểu rất rõ, người này bảo thủ, mắt mọc trên đỉnh đầu, ở Thành phố S chỉ tay che trời. Nếu không phải là bạn học cũ của ba, mà ba lại từng có ân với ông ta, ông ta chưa chắc đã cho cô chút mặt mũi nào. Hiện tại, Lê Thiên Thần không có sự trợ giúp của cô mà chỉ dựa vào nhan sắc của Đỗ Hiếu Mị, Đoàn Quan Quần khẳng định sẽ không giúp Lê Thiên Thần, trừ khi ông ta có nhược điểm. Nhưng liệu Đoàn Quan Quần có thể có nhược điểm gì bị bọn họ bắt được vào tay? “Thủ đoạn của Đỗ Hiếu Mị trước giờ luôn gian trá, liệu cô ta bắt được nhược điểm gì của Đoàn Quan Quần nhỉ?”

“Làm quan sợ nhất là cái gì?” Nghiêm Túc cười hỏi, “Sợ nhất thanh danh bị hao tổn! Nếu Đoàn Quan Quần thật sự có lên giường với Đỗ Hiếu Mị, Đỗ Hiếu Mị sẽ cam tâm chỉ lên giường không thôi sao?”

“Chụp hình... Chứng cứ? Đỗ Hiếu Mị chụp hình, dùng cái này để uy hiếp Đoàn Quan Quần?” Bình An lập tức nghĩ thông suốt.

Nghiêm Túc cười gật đầu.

Bình An nhìn những bức ảnh Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị ôm hôn nhau thắm thiết ngoài phố, cười đến vô cùng rục rỡ. Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ tức giận đến đau cả phổi, nhưng Bình An bây giờ đã không phải là Bình An của trước kia nữa rồi.

“Những thứ này em sẽ mang về, cảm ơn anh.” Bình An cất những bức ảnh và tài liệu trở vào túi giấy, Lê Thiên Thần chẳng phải vẫn đang lấy lòng ba, vọng tưởng tiếp tục được ba dìu dắt ủng hộ đó sao? Hẳn cho là cô không biết mấy chuyện này của anh ta và Đỗ Hiếu Mị, ngày nào cũng đều nhắn tin cho cô, nói là rất nhớ cô linh tinh gì đó... Nói nhảm.

Nghiêm Túc lắc lắc đầu, nhẹ nhàng cau mày: “Ba em dường như rất tin tưởng Lê Thiên Thần.”

Bình An nhìn anh bĩu môi, “Mặc kệ hần, hần quá giáo hoạt, bất quá về sau ba em chắc sẽ không tin hần ta như vậy nữa đâu.” Cô phất phất những bức ảnh trong tay.

“Mấy thứ này chưa chắc đã làm gì được Lê Thiên Thần. Người làm ăn chú ý đến lợi ích, thủ đoạn của anh ta tuy không quang minh lỗi lạc thật, nhưng cũng không có gì chứng minh anh ta và Đỗ Hiếu Mị uy hiếp Đoàn Quan Quân. Bình An, không thể khinh địch nhé.” Nghiêm Túc nhắc nhở Bình An, anh cho rằng Lê Thiên Thần này chỉ được cái mã, hiện tại xem ra cũng chưa chắc là thế.

“Em biết rồi ạ.” Bình An gật đầu, cô chắc chắn sẽ không xem thường đôi nam nữ chó má này.

Nghiêm Túc kéo cô tới sofa ngồi xuống, lâu không gặp nhau vậy rồi, đề tài của họ không nên đặt hết trên người đàn ông khác như thế.

Nhưng mà lúc anh ôm hôn cô đến thiếu chút nữa lại không thể kiềm chế nổi thì tiếng gõ cửa vang lên.

Bình An khe khẽ thở gấp mềm nhũn ở trong lòng anh, ánh mắt ẩn chứa một tia mê man, vừa thẹn thùng vừa oán giận nhìn anh, dáng vẻ đó đừng nói xinh đẹp biết bao nhiêu. Trong lòng Nghiêm Túc lại thêm một trận nhộn nhạo, cúi đầu cho cô một nụ hôn sâu triền miên.

Tiếng gõ cửa chưa từ bỏ ý định tiếp tục vang lên.

Đáy mắt của Nghiêm Túc thoáng qua một tia tức giận.

Bình An kéo lý trí trở về, từ trong ngực anh giãy giụa đứng lên, ôm gò má ửng hồng nóng ran chạy vào phòng rửa tay.

“Vào đi!” Nghiêm Túc nén xuống bất mãn trong lòng, người gõ cửa tốt nhất là thật sự có chuyện gấp đấy.

Đường Sâm cẩn thận thò đầu vào dò xét, thấy vẻ mặt trầm tĩnh của Nghiêm Túc, anh cười hắc hắc mấy cái, “Tổng tài, hai giờ rưỡi rồi, hình như ngài còn có cuộc họp với quản lý các ngành đấy.”

Nghiêm Túc nhú mày, anh quên bég trưa nay có một cuộc hội nghị rất quan trọng phải dự.

“Muốn hủy không?” Mắt Đường Sâm đảo quanh, “Nhưng mà bây giờ mọi người đều đang đợi trong phòng họp rồi.”

“Bảo bọn họ chờ mấy phút nữa.” Nghiêm Túc quét mắt nhìn anh ta một cái, thấp giọng nói.

“À...” Vẻ mặt Đường Sâm thoát nhìn thật thất vọng gì đâu.

Chờ Đường Sâm rời khỏi văn phòng, Bình An mới từ phòng rửa tay ra ngoài, nét đỏ ửng trên mặt đã không còn rõ ràng như trước, “Anh phải đi họp à, vậy em đi về trước.”

“Chờ anh, tối nay cùng nhau ăn cơm nhé?” Nghiêm Túc ôm lấy eo cô, tựa cằm vào trên vai cô.

Bình An cười nói, “Không được, tối nay em phải đi cùng ba em đến nhà bà ngoại ăn cơm, đã lâu rồi em chưa ăn cơm với ba em.”

Đáy mắt của Nghiêm Túc thoáng qua một tia tối tăm: “Ba em đang né tránh em, hửm?”

“Không sao đâu, tối nay em sẽ nói chuyện chân thành với ba.” Bình An hôn mỗi bên má anh một cái, “Em về trước đây, anh nhanh đi họp đi.” Nói xong, đem túi hồ sơ cất vào trong giỏ. Tiếp theo cô phải nghĩ chu đáo xem nên làm thế nào để lợi dụng những bức ảnh đặc sắc đến thế này.

“VẬY em đi đường cẩn thận, tối mai ăn cơm với anh nhé?” Nghiêm Túc ôm hai má cô nhỏ giọng nói.

“Dạ!” Bình An cười gật đầu.

Sau khi rời khỏi Nghiêm Thị, Bình An không trực tiếp đến Phương Thị tìm Phương Hữu Lợi mà lái xe về nhà, thay quần Jean áo thun, thoải mái nhàn nhã ôm máy vi tính xách tay ngồi trên ghế sofa lướt web.

Cái mà cô đang xem chính là diễn đàn nội bộ của nhân viên Tập đoàn Phương Thị, mặc dù cô không là nhân viên Phương Thị, nhưng cô có đặc quyền nên có thể đăng bài. Diễn đàn này là do Phương Hữu Lợi mở để nắm bắt ý tưởng của nhân viên trên nhiều phương diện, có thể phát biểu nặc danh, và lại không tra được IP, là vì muốn cho nhân viên thoải mái phát biểu ý kiến.

Bất quá mở lâu như vậy rồi mà trừ chút tin tức đồn đại vu vơ trong công ty thì chẳng thấy có bất kỳ tố cáo oán trách nào xuất hiện cả.

Thời gian rất nhanh đã đến năm giờ rưỡi chiều, Bình An khép lại máy vi tính xách tay, cười gian cầm túi xách ra cửa.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Tốc Độ Của Tin Đồn

Vĩnh viễn đừng bao giờ hoài nghi tốc độ lan truyền của tin đồn, đặc biệt là ở một nơi có nhiều nữ nhân viên chuyên tụ họp với nhau trong thời gian nghỉ trưa để thảo luận đủ các loại đề tài trong Tổng Công Ty.

Bình An cảm giác lúc mình vừa bước chân đi vào Phương Thị thì không khí lập tức trở nên rất quái dị, mặc dù ai cũng đều đang làm việc của người đó, nhưng ánh mắt lại đặt hết trên người Bình An, những ánh mắt kia, tò mò có, thăm dò có, mà dường như thương hại cũng có.

Đáy mắt cô xẹt qua ý cười vui vẻ.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Bình An thong dong đi vào thang máy, lúc cửa thang máy khép lại, cô rất cuộc nhẹn không được mà cười toét miệng. Thật ra cô biết tại sao những người đó lại dùng ánh mắt quái dị như thế để nhìn cô chứ, đơn giản là vì xì căng đan giữa Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị cặp kè với nhau đã bị phát hiện. Con bé đáng thương từng đau khổ theo đuổi Lê Thiên Thần giờ rốt cuộc đã thất bại hoàn toàn, tin này chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người thâm cảm thấy dễ chịu trong lòng. Cô nàng Phương Bình An này điều kiện quá ưu việt vốn dễ khiến cho người ta đổ kị rồi, nếu như muốn gì được đó nữa chẳng phải là quá không công bằng đấy sao? Bây giờ rốt cuộc đã xuất hiện một người đàn ông cự tuyệt được những điều kiện của cô, những phụ nữ ghen tỵ với cô nhất định cảm thấy trời cao cuối cùng cũng biết công bằng một lần.

Thật ra lúc trước phía bên Thành phố S cũng đã truyền ra tin đồn về Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, chẳng qua những lúc ở nơi công cộng Lê Thiên

Thần luôn giữ khoảng cách với Đỗ Hiếu Mị và không công khai thừa nhận quan hệ của bọn họ nên rất nhiều người cũng chỉ đoán già đoán non mà thôi. Bây giờ trên diễn đàn của công ty đã xuất hiện hình ảnh thân mật giữa hắn và Đỗ Hiếu Mị, vậy còn cần giải thích gì nữa sao?

A, đúng vậy, ảnh chụp là do cô nặc danh đăng lên diễn đàn. Mặc dù làm vậy chẳng phải quang minh chính đại gì, nhưng đối phó với tiểu nhân thì cần gì dùng phương pháp của quân tử?

Lúc cửa thang máy mở ra lần nữa, Bình An đã thu lại nụ cười trên mặt, ngược mắt lên nhìn thấy Hồng Dịch Vũ đang đứng đợi.

“Anh Hồng.” Bình An hé miệng cười, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Hồng Dịch Vũ thấy cô cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, khẽ mỉm cười gật đầu chào cô, “Bình An, em đến rồi à, Chủ Tịch đang đợi em đấy.”

Nghe được giọng nói có chút xa cách của Hồng Dịch Vũ, bất đắc dĩ trong lòng Bình An càng trầm trọng hơn. Từ nửa tháng trước, từ lúc Hồng Mẫn Nhi chỉ hát một bài mà thành danh ở Hongkong, trở thành thể hệ ca sĩ thần tượng mới, nổi danh ở cả Hongkong và Đài Loan, Hồng Dịch Vũ đã không còn tỏ ra thân thiết như trước kia nữa.

Cũng khó trách anh, bởi chính cô là người đã gián tiếp đưa Hồng Mẫn Nhi đi Hongkong thế mà lại không tiết lộ bất kỳ một tin tức nào cho Hồng Dịch Vũ, cho đến khi Hồng Mẫn Nhi đột nhiên nổi tiếng khắp nơi, anh mới biết em gái mình đã dối anh để bước chân vào giới giải trí. Làm một người anh yêu thương em gái, anh làm sao có thể không tức giận cho được.

“Anh Hồng, anh còn giận em hả?” Bình An không phải là loại người cái gì cũng chôn trong lòng mà không chịu nói ra. Nếu Hồng Dịch Vũ tức giận, vậy thì cứ nói ra đi, trách cứ cô cũng được, nói kiểu gì cũng chẳng sao, cô thật không muốn tình bạn giữa bọn họ bị ảnh hưởng.

“Không có.” Hồng Dịch Vũ cười nhẹ nói thế.

Bình An than nhẹ, “Sao lại không có, chuyện Mẫn Nhi vào giới giải trí em là người biết sớm nhất, thế mà lại không nói với anh, thật không phải là một người chí cốt, đúng không?”

Hồng Dịch Vũ nhìn sâu vào mắt Bình An, cười khở, “Giới giải trí không thể tùy tiện mà bước vào, Mẫn Nhi tính tình đơn thuần, anh sợ nó sẽ bị lừa.”

“Mẫn Nhi đâu còn là một đứa trẻ. Anh xem, hình tượng sân khấu của cô ấy thật trong sáng, đâu có khoe khoang gợi cảm giống những ca sỹ khác đâu, mà phóng khoáng và chững chạc. Rất nhiều người thích cô ấy đấy. Thật ra nên nhìn giới giải trí theo một góc độ khác đấy anh ạ.” Bình An nói.

“Ngôi sao nào lúc mới ra mà không có chung một hình tượng như thế?” Hồng Dịch Vũ vẫn không thể hiểu được việc em gái gạt anh để đi Hongkong phát triển tài năng.

“Anh nên có lòng tin đối với Mẫn Nhi chứ.” Bình An nói, “Nếu như ngay cả anh là Anh Hai mà cũng không ủng hộ cô ấy, cô ấy sẽ thương tâm biết chừng nào? Đúng vậy, ngành công nghiệp giải trí rất phức tạp, nhưng nếu có người luôn thường xuyên bên cạnh để nhắc nhở hướng dẫn, thì Mẫn Nhi sẽ không lầm đường lạc lối, đúng không. Không phải ai trong ngành giải trí cũng có thể “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” vậy đâu, Anh Hồng à.”

Về mặt Hồng Dịch Vũ dụ xuống, dường như đã hơi dẫn ra, Bình An nói tiếp, “Anh cũng đã tức giận Mẫn Nhi lâu rồi, ngay cả cô ấy gọi điện thoại cũng không nhận. Giờ ván đã đóng thuyền như thế, thay vì tiếp tục phản đối, còn không bằng tiếp nhận sự thật, về sau anh còn có thể nhắc nhở cô ấy.”

“Em đúng là lưỡi không xương, cái gì cũng nói được.” Hồng Dịch Vũ lắc đầu cười khẽ, rõ ràng là đã mềm lòng.

Bình An mệt mỏi cười nhẹ, “Tại em cũng không muốn hai anh em anh kéo dài sự giận dỗi.”

“Nhanh đi tìm Chủ Tịch đi. Anh còn có chuyện phải làm.” Hồng Dịch Vũ cười.

“Bái bai!” Bình An phất phất tay chào anh.

“Đúng rồi!” Bước chân Hồng Dịch Vũ sắp đi vào thang máy dừng lại, quay đầu nhìn Bình An hơi do dự, “VẬY... Em có nghe chuyện của Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị chưa?”

Ánh mắt sáng ngời của Bình An lấp lánh rạng rỡ, “Bọn họ thật sự là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ à nha, em chúc phúc cho bọn họ.”

Hồng Dịch Vũ cười khẽ, sao anh lại quên thế nhỉ, bây giờ người trong lòng Bình An là Nghiêm Túc, Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị thành một đôi thì có quan hệ gì tới cô đâu?

“Hẹn gặp lại.” Anh đi vào thang máy, tâm trạng nhẹ nhõm hẳn đi.

Bình An gõ cánh cửa gỗ thật dày của văn phòng Phương Hữu Lợi, “Ba à.”

Phương Hữu Lợi đang ngồi trước bàn làm việc, nhíu mày nhìn không chớp mắt màn hình vi tính, ngay cả Bình An đi vào lúc nào cũng không phát giác.

“Ba à, nhìn cái gì vậy?” Bình An đi tới sau lưng Phương Hữu Lợi cười hỏi, mắt nhìn về phía màn hình vi tính. Thì ra là một bài viết trên diễn đàn

công ty, ảnh của Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị ôm hôn nhau ngoài đường phố, bên dưới đã có rất nhiều lời bình luận.

“A, Bình An tới rồi à.” Phương Hữu Lợi sực tỉnh, quay đầu nhìn hóa ra là Bình An, muốn đóng máy tính cũng không kịp nữa rồi.

Bình An ôm bả vai Phương Hữu Lợi, khom người nhìn tấm hình trong máy vi tính, “Chụp cũng không tệ nha, trai tài gái sắc, đúng là một đôi trời sinh.”

Phương Hữu Lợi cau mày nhìn cô, trầm giọng hỏi, “Con nói thật lòng đấy chứ?”

“Sao lại không ạ. Hai người yêu nhau cùng đồng lòng hợp tác, thật khiến người khác hâm mộ vô cùng nha.” Bình An cười nói.

“Con không tức giận à?” Phương Hữu Lợi đứng lên, nghiêm túc nhìn Bình An. Ông nhớ lúc trước Bình An cực kỳ thích Lê Thiên Thần, giờ nhìn thấy Lê Thiên Thần cặp kè với cô gái khác mà chẳng chút để ý sao?

Bình An buồn bực nói, “Tại sao phải quan tâm? Anh Thiên Thần tìm được người anh ấy thích, con vui còn không kịp ấy.”

Phương Hữu Lợi hừ một tiếng, “Đó là bởi vì hiện tại con chỉ nghĩ đến Nghiêm Túc!”

“Ba, Nghiêm Túc có cái gì không tốt đâu?” Bình An quyết định nhân cơ hội này mà thảo luận với ông một chút về vấn đề tình cảm của cô cùng Nghiêm Túc.

“Đã đến giờ rồi, chúng ta tới chỗ bà ngoại thôi.” Phương Hữu Lợi vẫn không chịu cùng Bình An thảo luận như cũ.

Bình An cắn răng, đêm nay còn dài mà, cô không tin sẽ không bàn luận được với ba.

Phương Hữu Lợi trước sau gì cũng không thể nào chấp nhận việc Bình An qua lại với Nghiêm Túc, cho nên hoàn toàn không muốn thảo luận đề tài này. Tự ông cũng biết, nếu như nói chuyện thẳng thắn với con gái, ông nhất định sẽ mềm lòng. Từ Bình An còn nhỏ đến giờ, ông chưa bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của cô, đến lúc đó nếu Bình An nước mắt lưng tròng nhìn ông, ông sợ cái gì mình cũng sẽ đồng ý.

Hai cha con ai cũng có tâm sự riêng, xuống đến dưới lầu, chú Đình tài xế đã đứng chờ hai người.

Sau khi lên xe, Bình An hỏi như băng quơ, “Ba, nghe nói thành tích của anh Thiên Thần ở chi nhánh công ty cũng tốt, ba định khi nào thì triệu hồi anh ấy về Tổng Công ty vậy?”

“Sau hãy nói!” Nhìn thấy ảnh chụp thân mật của Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, nói thật, không phải ông không cảm thấy thất vọng. Đỗ Hiếu Mị là một phụ nữ rất có dã tâm, hồi trước đi Hongkong đã quang minh chính đại muốn dụ hoặc ông. Không ngờ mới đi Thành phố S không bao lâu mà Lê Thiên Thần đã cặp kè với cô ta rồi. Không biết nên nói là Đỗ Hiếu Mị thật sự rất hấp dẫn với cánh đàn ông hay là nên nói định lực của Lê Thiên Thần chưa đủ.

May mà phát hiện sớm, Bình An không thích hẳn ta cũng đúng, đàn ông mà định lực không đủ thì không thể phó thác cả đời.

Bình An mừng thầm trong bụng, “Ba, ba nói thật đi, anh Thiên Thần thuận lợi đấu thầu được mảnh đất chính phủ đem bán đấu giá bên Thành phố S kia có phải là ba đã bỏ nhỏ trước với chú Đoàn không?”

Phương Hữu Lợi cười nhạt, “Đã lâu Ba không có liên lạc gì với Đoàn Quan Quân, thành tựu lần này của Lê Thiên Thần chả đáng là bao, tôi luyện

chân chính vẫn còn ở phía sau.”

Mặc dù ông ở Thành phố G nhưng không có nghĩa là ông không biết chuyện gì đang diễn ra bên Thành phố S. Tóm lại làm sao Lê Thiên Thần có thể đấu thầu thành công chỉ có bản thân ông mới biết được. Mặc dù ông là người làm ăn, kinh doanh phải có mảnh lối của kinh doanh, nhưng nói đến tác phong làm việc thì ông vẫn là thích quan minh chính đại hơn.

Khỏe miệng Bình An khẽ nâng lên, cô có thể cảm nhận rõ ràng ba thất vọng với Lê Thiên Thần, như vậy là đủ rồi. Không thể tiêm ngay một liều thuốc mạnh được, cô muốn để ba từ từ thấy rõ bộ mặt thật của hai người kia.

Đến nhà Viên lão phu nhân, Bình An vui mừng ôm lão phu nhân hôn chụt chụt vài cái.

Viên lão phu nhân vừa mới quay về hồi tuần trước. Từ sau lần xuất phát đi thăm Quế Lâm cùng Nghiêm lão phu nhân và nhóm bạn lúc trước, vài bà lão trong nhóm cảm thấy vô cùng hứng thú với non sông đất nước nên liên tiếp đi thăm rất nhiều địa phương. Nếu huyết áp của Nghiêm lão tiên sinh không đột nhiên tăng cao thì sợ là các cụ còn chưa cảm thấy thỏa mãn.

“Èo, hôn trét nước miếng đầy mặt bà rồi.” Viên lão phu nhân quở trách nhìn Bình An, “Đi rửa tay nhanh đi, chuẩn bị ăn cơm.”

“Mẹ, mấy hôm trước công việc túi bụi, hôm nay mới đến thăm mẹ được, con áy náy quá.” Phương Hữu Lợi nói với Viên lão phu nhân.

“Không sao không sao, công việc của con quan trọng hơn.” Viên lão phu nhân khoát tay nói.

Bình An đến toilet rửa tay xong, lôi kéo cánh tay Viên lão phu nhân đi về phía bàn ăn, “Con đói bụng lắm rồi, chúng ta nhanh ăn cơm thôi.”

Cô vừa ăn cơm vừa không ngừng nói với Viên lão phu nhân tình hình của công ty mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng, thần sắc rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời lung linh, tràn đầy ý chí chiến đấu cùng hy vọng đối với tương lai.

Phương Hữu Lợi cùng Viên lão phu nhân nhìn nhau, trong lòng cùng có cảm khái “con gái nhà ta lớn rồi”, không ngờ cục cưng nhỏ xíu ban đầu của mình giờ cũng đã tự mở công ty.

Vui mừng rất nhiều, nhưng cũng có chút sầu não, nếu mẹ con bé có thể thấy được, chắc hẳn cũng thật cao hứng.

“Đừng mãi nói chuyện thế, ăn cơm đi.” Viên lão phu nhân gấp cho Bình An một con tôm bự, “Lần sau nhớ mang bạn trai cháu cùng đến nhé, đã lâu bà không thấy Nghiêm Túc rồi.”

Phương Hữu Lợi đang ăn canh, nghe xong lời này của Viên lão phu nhân bỗng nhiên bị sặc một chút.

Bình An vội vàng cầm khăn đưa qua, “Ba, ba không sao chứ.”

“Không sao không sao.” Phương Hữu Lợi lắc đầu, nhìn sang Viên lão phu nhân, “Mẹ, mẹ... biết chuyện giữa Bình An và Nghiêm Túc à?”

“Biết chứ sao không, Bình An có gọi điện thoại cho mẹ. Thằng nhóc Nghiêm Túc này cũng không tệ đâu, rất xứng đôi với Bình An của chúng ta.” Viên lão phu nhân cười nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Nhượng Bộ Một Bước

Phương Hữu Lợi hiểu rõ mẹ vợ mình, bà luôn giữ hình tượng một kiểm sát trưởng chí công vô tư. Ông luôn nghĩ kiểm sát trưởng là người lúc nào cũng đặt yêu cầu về hành vi và đạo đức đối với người khác cao hơn rất nhiều so với người bình thường, bởi vậy nên khi nghe lão phu nhân nói Nghiêm Túc không tệ, ông thật sự có cảm giác mình bị nội thương trầm trọng.

“Mẹ, mẹ cũng đồng ý cho Bình An qua lại cùng Nghiêm Túc à?”
Phương Hữu Lợi cau mày hỏi.

Viên lão phu nhân đã biết con rể phản đối chuyện tình cảm giữa Bình An và Nghiêm Túc, hôm nay gọi ông đến ăn cơm cũng là vì muốn khuyên ông một chút, “Môn đăng hộ đối có gì là không tốt? Hơn nữa, bất kể nhìn từ góc độ nào, Nghiêm Túc đều là rồng trong biển người, là người có thể bảo vệ Bình An thay con, con còn so đo cái gì?”

Phương Hữu Lợi mấp máy môi, nhỏ giọng nói, “Không thể phủ nhận Nghiêm Túc là một nhân tài không thể khinh thường, nhưng... Nghiêm Túc là người đứng đầu Nghiêm Thị, hiện là đối thủ của Phương Thị, cậu ta có thật tình với Bình An hay không còn cần phải đánh giá thêm.”

“Có bắt con phải lập tức gả Bình An cho thằng bé đâu mà con lo, chúng nó chỉ đang quan hệ tình cảm thôi mà. Con có thể từ từ quan sát, bằng ánh mắt của con chẳng lẽ không nhìn ra được Nghiêm Túc thật lòng hay giả ý sao?” Viên lão phu nhân cười nói.

“Mẹ...” Phương Hữu Lợi bất đắc dĩ thở dài, chẳng lẽ chỉ có mỗi mình ông phản đối việc Bình An qua lại với Nghiêm Túc thôi sao?

Viên lão phu nhân trừng mắt liếc ông một cái, “Cho dù Nghiêm Túc là người đứng đầu Nghiêm Thị thì sao chứ? Chẳng lẽ con gái con bây giờ vẫn rất ngây thơ ngu ngốc đấy à? Sao con cứ nghĩ là Bình An sẽ bị lừa gạt nhỉ, nói không chừng sau này con gái con bắt nạt người khác thì có ấy.”

Bình An này giờ vẫn im lặng ăn cơm, nghe vậy thì khước mắt co rút mấy cái, nhỏ giọng cự nự, “Cháu gái bà đáng yêu thiện lương xinh đẹp như thế sao có thể bắt nạt người khác chứ?”

“Hữu Lợi, con không thể lúc nào cũng xem Bình An như một đứa trẻ chưa trưởng thành mà đối đãi được. Con bé có con đường nó phải tự đi, có mồ hôi và nước mắt phải tự đổ. Đứa trẻ nào cũng cần phải có một lần thất bại mới có thể trưởng thành, con có thể bảo vệ con bé cả đời ư? Tương lai con cũng sẽ già, không bằng cứ để cho con bé tự lựa chọn cuộc sống của riêng mình, lựa chọn tình yêu của mình. Làm cha mẹ, những gì có thể làm cho con cái cũng chỉ là hướng dẫn chúng lúc ban sơ, và an ủi chúng sau khi chúng té ngã.” Viên lão phu nhân ngữ trọng tình thâm khuyên nhủ.

Mặt Phương Hữu Lợi lộ vẻ do dự, dường như đã bị thuyết phục. “Nhưng trước kia Nghiêm Túc xì căng đan không ít, bạn gái cũng thay đổi liên tục, trông có vẻ rất lăng nhăng.”

“Con hư nghĩ lại quý hơn vàng*! Con bây giờ cũng có không ít bạn gái, nhưng hồi ở cùng với Lệ Hoa, con có làm chuyện gì có lỗi với nó sao?” Viên lão phu nhân cười hỏi.

(*) Nguyên văn: Lãng tử hồi đầu kim bất hoán.

“Làm sao có thể!” Phương Hữu Lợi không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Thì giờ cũng vậy thôi. Con phải tin Bình An, tin con gái mình chứ. Nếu con bé đã tin Nghiêm Túc rồi, chúng ta cũng phải tin tưởng con bé mới đúng.” Viên lão phu nhân nói.

Phương Hữu Lợi nhìn sâu vào Bình An, nhíu lông mày trầm tư. Chẳng lẽ thật sự vì ông có thành kiến nên đối xử với Nghiêm Túc quá mức hà khắc sao? Ông nhớ tới việc Lê Thiên Thần mới đi Thành phố S không lâu đã có tin đồn dính dấp với Đỗ Hiếu Mị. Cho tới nay, trước mặt ông, biểu hiện của Lê Thiên Thần đều vô cùng ôn hòa khiêm tốn, mặc dù không tỏ vẻ quá xum xoe lấy lòng với Bình An nhưng cũng không có phát sinh bất kỳ quan hệ mập mờ nào với những phụ nữ khác. Ông vẫn rất coi trọng cậu thanh niên này, cho rằng anh ta là người thích hợp nhất với Bình An. Không nghĩ rằng tới cuối cùng anh ta vẫn làm cho ông thất vọng.

Cho nên, người không có bạn gái không có nghĩa là sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ, người từng có rất nhiều bạn gái cũng không phải là thật sự lãng nhãng.

“Ba, từ khi quen biết con, Nghiêm Túc không hề truyền ra bất kỳ một tai tiếng nào nữa.” Bình An nhỏ giọng nói. Thật ra cô cũng không thể chắc chắn liệu Nghiêm Túc có thể toàn tâm toàn ý với cô hay không. Sau khi trọng sinh cô hiểu được một chuyện, trên đời này không có bất cứ cái gì là vĩnh hằng cả, không phải cô chỉ dựa vào Nghiêm Túc mới có thể sống được, cuộc sống của cô dù không có tình yêu cũng vẫn có thể rục rờ như cũ. Chẳng qua hiện tại cô rất thích Nghiêm Túc, mà Nghiêm Túc cũng yêu cô nên bọn họ mới qua lại với nhau, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến biến cạn non mòn cả.

Chuyện sau này ai mà biết được, hiện tại cứ hưởng thụ và thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất.

“Được rồi, ăn cơm đi.” Phương Hữu Lợi cầm đũa lên lần nữa, cười đầy yêu chiều với Bình An.

Đây có phải là... ngằm cho phép cô qua lại với Nghiêm Túc không? Bình An cùng Viên lão phu nhân trao đổi ánh mắt, trong lòng mừng thầm, đúng là chỉ có bà ngoại mới có thể thuyết phục được ba.

“Ăn cơm ăn cơm!” Bình An gấp cho hai vị trưởng bối hai con tôm bự.

“Hừ, mặc dù ba không phản đối, nhưng không có nghĩa là đồng ý đâu nhé.” Phương Hữu Lợi cố ý nghiêm mặt nói.

“Phải quan sát theo dõi chứ, cũng không thể để Nghiêm Túc dễ dàng mà ôm mỹ nhân về nhà như vậy được.” Viên lão phu nhân cười nói.

Trong lòng Phương Hữu Lợi vẫn còn chút bất an, nhưng không còn phản đối mãnh liệt như trước nữa.

Tối đó sau khi về nhà, Bình An nhắn tin cho Nghiêm Túc, nói ba không phản đối quan hệ của bọn họ nữa. Nghiêm Túc lập tức gọi điện thoại tới, hai người nói hơn nửa ngày mới cúp máy.

Bình An hôm nay tâm trạng thật tốt, giờ cô sẽ chờ xem sau khi Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị thấy ảnh chụp trên diễn đàn thì sẽ có phản ứng gì.

Ngày thứ hai, cô đến chi nhánh công ty Nhã Hòa Hongkong gặp mặt Delise.

Thường thì Delise hoàn toàn làm việc tại Hongkong, hiếm lắm mới đến Thành phố G. Sản phẩm của Nhã Hòa mặc dù nổi danh quốc tế, nhưng tại thị trường Thành phố G vẫn chưa được khai thác hoàn toàn. Lần này vừa may Delise tới Thành phố G họp nên Bình An có cơ hội gặp mặt.

Bởi đã có hẹn trước, cô đợi không lâu thì đã được thư ký dẫn tới văn phòng của Delise. Đây là chi nhánh công ty Nhã Hòa ở Thành phố G, được trang hoàng rất hiện đại và ấm áp khiến người ta vừa vào liền có cảm giác thân mật.

Cũng giống như văn phòng của Duy An, ở đây sử dụng cách bố trí văn phòng theo không gian mở, trong văn phòng của Delise liếc mắt là có thể thấy được tình hình làm việc bên ngoài của toàn bộ nhân viên.

“Lúc trước có nghe Nghiêm Túc nói cô chuẩn bị thành lập công ty, còn tưởng phải chuẩn bị rất lâu, không ngờ cô đã chuẩn bị tốt hết rồi. Duy An còn chưa có sản phẩm để giới thiệu ra thị trường mà đã khiến không ít người trong nghề cảm thấy có áp lực cạnh tranh rồi đó.” Bởi vì Delise có quan hệ với Nghiêm Túc nên đã xem Bình An là bạn bè.

Hôm nay Bình An mặc áo sơ mi lam nhạt, quần dài đen ôm lấy vóc người thon dài cao gầy của cô, thể hiện khí chất điềm tĩnh bình thản, cô khiêm tốn cười, “Duy An giống như một đứa bé mới chập chững bước chân ra ngoài xã hội, còn cần rất nhiều tôi luyện, càng cần hơn nữa là chỉ dẫn của những người đi trước mới có thể phát triển được.”

Delise tự nhiên đan hai tay vào nhau, nghiêng đầu nhìn Bình An, “Đừng nói Duy An

mà ngay cả cô cũng chỉ là một đứa trẻ.”

“Con người ta bất kể tuổi tác và tầng lớp cũng đều hy vọng thành công.” Bình An khẽ mỉm cười, ung dung nói.

“Rất nhiều phụ nữ đều cho rằng tìm được một người đàn ông ưu tú để kết hôn chính là thành tựu lớn nhất.” Delise cười nói.

Bình An gật đầu, “Tôi cảm thấy, tìm được một người đàn ông ưu tú để kết hôn, lại có một phần sự nghiệp tốt, mới là mục tiêu lớn nhất của người phụ nữ.”

Delise cười khẽ, “Bình An, cô biết không, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi thật sự kinh hãi đến lắp bắp không nói nên lời. Nghiêm Túc chưa từng nhờ tôi giúp chuyện gì, càng không bao giờ đặc biệt giới thiệu bất cứ cô gái trẻ

nào cho tôi biết. Mặc dù anh ấy không nói rõ nhờ tôi giúp cô, nhưng anh ấy vẫn có ý tứ đó. Tôi cho là tôi sẽ nhìn thấy một cô gái thành thực khêu gợi, không ngờ là... Có thể làm cho Nghiêm Túc hồi tâm hóa ra lại là một cô gái còn trẻ như vậy, thật sự làm cho tôi cảm thấy không thể tin được.

“Tôi cũng từng nghĩ việc cô muốn thành lập công ty mỹ phẩm chỉ là chơi cho vui mà thôi, dù sao cô đã có Phương Thị và Nghiêm Thị làm chỗ dựa, hoàn toàn không cần cố gắng bỏ công bỏ sức làm gì. Nhưng bây giờ tôi không còn nghĩ vậy nữa.” Delise chăm chú nhìn Bình An, thật sự mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy Bình An, cô cũng chẳng coi trọng cô gái có xuất thân bất phàm này mấy. Sau vì chú ý đến việc thành lập của Duy An nên cô mới phát hiện, thì ra bất kể tuyển dụng hay đàm phán hợp tác gì, Phương Hữu Lợi và Nghiêm Túc cũng không hỗ trợ gì nhiều, mà hoàn toàn chỉ dựa vào cô ấy tự thân cố gắng.

Không thể phủ nhận bởi vì có quan hệ của Phương Hữu Lợi và Nghiêm Túc nên cô có được rất nhiều thuận lợi, nhưng một cô gái được nuông chiều từ bé có thể làm được tới trình độ này đã là rất tốt.

Bình An đã sớm quen với việc người khác hiểu lầm, cười cười nói, “Dựa vào chính mình sẽ có cảm giác đạt được thành tựu.”

Delise gật đầu, nhìn thẳng vào mắt Bình An, “Nhưng, cô biết không, phụ nữ mà muốn có được thành công ngang ngửa đàn ông, thì phải trả giá và hy sinh nhiều hơn nhiều so với đàn ông đấy.”

Sao cô không biết chuyện đó được? Nhưng cô tin tưởng, có mất tất có được, “Tôi biết chứ, tôi vẫn hiểu rõ ràng mục tiêu của mình ở nơi nào.”

“Tốt!” Delise cười cười, “Cô nói chút xem, hiện tại cô muốn thảo luận với tôi cái gì?”

“Quyền đại lý sản phẩm Nhã Hòa tại Trung Quốc.” Bình An nhìn Delise, giọng nói thật bình tĩnh.

Delise nhíu mày, thời gian Nhã Hòa tiến vào thị trường Trung Quốc còn chưa lâu, hiện tại còn đang thương lượng để chọn công ty đại diện, cả hai công ty Australia Secret và Tư Tư đều đang thương nghị với cô, nhưng mà cô cảm giác vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó nên chưa đáp ứng hợp tác.

“Duy An liệu có năng lực này sao?” Delise nhẹ giọng hỏi, giọng cũng không có ý xem thường Bình An.

“Tôi sẽ làm cho Duy An có năng lực này.” Bình An tự tin trả lời.

Delise yên lặng nhìn Bình An một lát, “Ba ngày sau, tôi cho cô câu trả lời thuyết phục.”

Bình An vui mừng trong lòng, ít ra không phải là cự tuyệt ngay, hy vọng sẽ có cơ hội, “Được, cảm ơn cô.”

Ra khỏi Nhã Hòa, Bình An lập tức quay về Duy An. Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đang vội vàng sửa sang lại tư liệu, vừa thấy cô đi vào lập tức ngoắc ngoắc kêu Bình An qua.

“Đang soạn gì đó?” Bình An đi về phía bàn làm việc của họ.

“Chị Á Lệ kêu chúng tớ tìm tư liệu của các nữ minh tinh, xem có ai phù hợp với hình tượng PSD không.” Kỷ Túy Ý nói.

Bình An nghi hoặc nhìn bàn làm việc bày đầy các loại tạp chí, “Không phải đang bàn bạc với đại diện của Từ Mạn ư? Sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý vậy?”

“Nghe nói AM2 cũng đang đàm phán với Từ Mạn, chị Á Lệ cũng chỉ muốn ngừa ngộ nhỡ.” Tống Tiểu Tiểu nói.

“Ai ở AM2 đang đàm phán cùng Từ Mạn?” Bình An cầm lên một quyển tạp chí đăng bài phỏng vấn Từ Mạn.

Kỳ Túy Ý bĩu môi, “Còn ai ngoài con công kiêu ngạo Cao Tinh kia!”

A, đúng rồi, Cao Tinh đi ăn máng khác, qua làm Quản lý nhân hiệu cao cấp ở AM2. Không ngờ bọn họ bắt đầu bước vào cạnh tranh nhanh như vậy.

“Chị Á Lệ đang trong công ty chứ?” Bình An hỏi.

“Mới đi ra ngoài, tới công ty quảng cáo bàn chuyện quảng cáo rồi.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Bình An nhú mày suy nghĩ một lát, “Dem mấy thứ này vào văn phòng tớ, chúng mình cùng nhau chọn đi. Đâu cứ gì phải chọn Từ Mạn mới được.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tôi Muốn Đàm Phán Trực Tiếp Với Cô

Lê Thiên Thần nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, ánh sáng màn hình yếu ớt lúc sáng lúc tối chiếu lên khuôn mặt tuấn tú càng khiến gương mặt hần nổi bật vẻ tối tăm thâm trầm, đôi môi mím chặt cho thấy hần đang cố hết sức để đè nén nổi tức giận.

Hôm nay hần mới đến công ty đã cảm thấy ngay không khí giữa các đồng nghiệp có chút quái dị, đặc biệt là những ánh mắt nhìn về hần. Mặc dù hần là Tổng Giám Đốc Công ty chi nhánh, nhưng thật ra có rất nhiều người trong lòng không phục hần chút nào, đều nói lén sau lưng là hần dựa vào đàn bà mới có được địa vị hôm nay, cũng chẳng tỏ ra tôn trọng hần gì cho lắm. Hôm nay, tia mắt của những người đó khi nhìn hần càng có vẻ hả hê.

Nếu lúc Phó Tổng Giám Đốc tới báo cáo công tác với hần mà trong lời nói không có gai thì có khi hần còn không biết hóa ra hần đã trở thành nam nhân vật chính trong bản tin hành lang của Tổng công ty.

Tên Phó Tổng Giám Đốc này bởi vì ghen ghét Lê Thiên Thần đã đoạt vị trí Tổng Giám Đốc của anh ta nên kéo bè kết phái trong công ty, xúi giục rất nhiều người có thái độ bất mãn với Lê Thiên Thần. Lúc Lê Thiên Thần mới đến, rất nhiều công việc không thể triển khai được cũng bởi vì anh ta.

Dĩ nhiên, một phần lớn cũng bởi vì bọn họ nghe nói con gái Chủ tịch thích Lê Thiên Thần.

Phương Hữu Lợi và Bình An khẳng định cũng đã nhìn thấy tấm hình này, họ sẽ nghĩ thế nào?

Nghĩ đến việc Phương Hữu Lợi sẽ vì vậy mà đâm ra thất vọng với hẳn, Lê Thiên Thần phần nộ đập mạnh tay lên mặt bàn.

Đúng lúc này, Đỗ Hiếu Mị đẩy cửa bước vào, nhìn thấy dáng vẻ nổi giận đùng đùng của hẳn thì nhếch môi cười nhẹ, “Sao vậy, mới sáng sớm mà đã phát hỏa đến vậy rồi, ai chọc anh tức giận thế?”

Lê Thiên Thần khẽ híp mắt suy tư nhìn Đỗ Hiếu Mị, ánh mắt lộ ra một tia hoài nghi.

“Rốt cuộc có chuyện gì thế?” Đỗ Hiếu Mị đặt ly cà phê trên tay xuống trước mặt anh, chuyển mắt nhìn vào màn hình vi tính thì thấy ảnh chụp ả ta đang cùng Lê Thiên Thần ôm hôn.

Ả cười lạnh ra tiếng, “Hèn gì, em nói sao hôm nay đi làm lại có cảm giác kỳ quái thế, thì ra là vì vậy.” Từ trước đến giờ ả luôn khinh thường không thèm túm năm tùm ba tám chuyện với những nữ đồng nghiệp khác, nên hiện tại không biết ảnh chụp của ả và Lê Thiên Thần đã bị đăng trên diễn đàn công ty.

“Em cảm thấy là ai làm?” Lê Thiên Thần trầm giọng hỏi.

“Sao em biết được, nhất định là một kẻ nào đó thấy anh không vừa mắt.” Đỗ Hiếu Mị chưa bao giờ muốn giấu giếm quan hệ giữa ả và Lê Thiên Thần nên lúc này có thái độ mặc kệ.

Lê Thiên Thần nhìn thẳng vào ả, “Em có biết là rất có khả năng Phương Hữu Lợi cũng nhìn thấy những tấm hình này hay không?”

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh một tiếng, “Thấy thì sao chứ? Anh lo là lo Phương Bình An cũng sẽ thấy được chứ gì?”

“Nếu Phương Hữu Lợi cho là chúng ta làm ảnh hưởng đến công việc thì sẽ không có lợi đối với việc quay về Tổng Công ty của chúng ta trong

tương lai.” Lê Thiên Thần quay đầu, sắc mặt trầm xuống, nếu Bình An thấy được ảnh hấn và Đỗ Hiếu Mị ở chung một chỗ... thì sẽ nghĩ gì?

Cô chẳng còn lưu luyến tí nào đối với hấn thật sao?

Nhớ lại vẻ mặt cười ngọt ngào của cô đối với Nghiêm Túc, trong lòng Lê Thiên Thần đau xót.

Đỗ Hiếu Mị là người hiểu Lê Thiên Thần nhất, người đàn ông này mặc dù dây dưa với ả, cùng ả lên giường, nhưng trong đầu vẫn nhớ Phương Bình An như cũ. Hấn vừa muốn làm rõ hiềm của Phương Hữu Lợi, lại cần hỗ trợ của ả, cho nên một mặt vẫn giả bộ là kẻ quân tử ở trước mặt Phương Hữu Lợi, một mặt vẫn dụ dàng âu yếm ả, biểu hiện thì quân tử, làm thì làm chuyện tiểu nhân.

“Anh muốn về Thành phố G như vậy, rốt cuộc là vì Phương Bình An hay là vì cái gì khác, hấn trong lòng anh là rõ ràng nhất.” ả cố nén chịu nỗi thất vọng trong lòng, ả vốn cao ngạo nên không muốn thừa nhận ả thế mà không thắng được Phương Bình An để chiếm được trái tim của Lê Thiên Thần.

“Em đừng có lúc nào cũng lôi Bình An vào, cô ấy bây giờ đã cùng một chỗ với Nghiêm Túc. Anh đang vì tiền đồ mà suy nghĩ đấy.” Lê Thiên Thần khó chịu nói.

Đỗ Hiếu Mị hừ lạnh một tiếng, mắt lại nhìn màn hình lần nữa, chân mày cau lại, “Cung cách chụp hình kiểu này rất giống thám tử tư...”

Lê Thiên Thần nhìn ả, “Em cảm thấy là do ai làm?”

Đỗ Hiếu Mị quay đầu lại liếc nhìn hấn, cười lạnh hỏi: “Chẳng phải anh đang nghi là em đó sao? Cần gì phải hỏi em.”

“Anh biết không phải do em làm.” Lê Thiên Thần nhàn nhạt nói, cho dù hẳn hoài nghi ả nhưng đương nhiên sẽ không thừa nhận vào lúc này.

“Bất kể là ai giở trò sau lưng, hiện tại chúng ta cũng không có thời gian đâu mà đi thăm dò, cái bây giờ phải làm là lấy được thông số chỉ tiêu!” Đỗ Hiếu Mị nhắc nhở hẳn.

Ả cần gì phải tức giận kẻ nào đã đăng những tấm hình này lên diễn đàn, dù sao đi nữa từ lâu ả đã muốn cho Phương Bình An biết, Lê Thiên Thần là của ả!

Không đúng! Nếu như quả thật có người theo dõi bọn họ, chắc không chỉ nhằm vào quan hệ giữa hai người bọn họ đi, lần trước ả cùng Đoàn Quan Quần gặp mặt... còn có chuyện kia nữa, liệu có thể cũng bị phát hiện luôn hay không?

Xem ra nên cẩn thận một chút mới được!

.....

Ngày thứ ba sau khi những tấm ảnh thân mật giữa Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị bị đăng lên diễn đàn công ty, Bình An vẫn nhận được điện thoại của Lê Thiên Thần.

Còn tưởng rằng hẳn đã hết hy vọng, ai ngờ còn có thể mặt dày mà gọi điện thoại cho cô.

Hẳn nói, đây là hiểu lầm.

Bình An chỉ cười, nói chúc mừng hẳn và Đỗ Hiếu Mị người có tình đã thành thân thuộc, chúc bọn họ rằng long đầu bạc, sông cạn đá mòn.

Cuối cùng, Lê Thiên Thần đành thất vọng cúp điện thoại.

Hiện tại, gần như tất cả đều biết Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị là một đôi, có tạp chí còn đăng lại tấm hình trên diễn đàn của bọn họ, nội dung đại khái là thế này: đại tiểu thư Phương Bình An của tập đoàn Phương Thị có trăng quên đèn chuyển tình cảm sang Tổng tài của Nghiêm Thị, mộng đẹp làm rã hồn của Lê Thiên Thần bị vỡ tan nên quay sang yêu trợ lý hấp dẫn...

Mặc kệ nói kiểu gì cũng đều tốt cả, không người nào để ý chuyện ai đã truyền ra những tấm hình kia, cũng chẳng còn ai ghép Phương Bình An và Lê Thiên Thần thành một đôi nữa, chuyện này đối với Bình An mà nói mới là thật sự đạt được mục đích.

Hiện tại, chuyện làm cô phiền lòng chính là cuối cùng nên chọn ai làm người phát ngôn cho kem dưỡng ẩm của PSD đây.

Hàn Á Lệ còn chưa muốn buông tha ý niệm chọn Từ Mạn làm người phát ngôn, dĩ nhiên Cao Tinh cũng đang đàm phán hợp tác cùng Từ Mạn, nhưng thái độ của Từ Mạn vẫn mập mờ không rõ tóm lại cô ấy muốn làm người phát ngôn của bên nào.

“... Ngôi sao đúng là ngôi sao nhỉ, tính tình thật quái dị.” Kỷ Túy Ý bĩu môi, chẳng còn hảo cảm với Từ Mạn như lúc đầu.

Vốn dĩ cô và Tống Tiểu Tiểu đều rất ủng hộ Từ Mạn, hễ bộ phim nào có cô ấy đóng thì đều muốn xem cho bằng được.

Tống Tiểu Tiểu chống tay lên cằm, nghi hoặc nói, “Sao tớ có cảm giác Từ Mạn làm như vậy là không tầm thường đâu, cô ấy giống như cũng không hăm hở hợp tác với Tư Tư cho lắm, chứ nếu không thì đã sớm đặt ra điều kiện rồi.”

“Rốt cuộc cô ấy muốn gì nhỉ?” Kỷ Túy Ý không kiên nhẫn hỏi, Từ Mạn này cứ làm như phim truyền hình kéo dài lê thê, muốn làm thì cứ trực tiếp ra điều kiện đi, cần gì phải giả vờ thần thần bí bí như vậy.

“Cô ấy muốn gì ấy à, sẽ biết rất nhanh thôi.” Bình An chỉ chỉ ngoài cửa, Hàn Á Lệ vừa ra ngoài gặp mặt quản lý của Từ Mạn đã trở lại.

“Chị Á Lệ, thế nào rồi?” Kỳ Túy Ý đứng lên đi về phía Hàn Á Lệ.

Hàn Á Lệ vỗ vỗ vai cô, suy tư nhìn nhìn Bình An.

Bình An cười hỏi chị, “Thảo luận thế nào rồi?”

“Từ Mạn muốn tự mình đàm phán với em.” Hàn Á Lệ nhíu mày nói. Chị thật sự cảm thấy rất kỳ quái, hai bên đã bàn chuyện hợp tác lâu như vậy rồi mà tới bây giờ Từ Mạn đều không ra mặt, lần này lại đưa ra yêu cầu tự mình đàm phán trực tiếp với Bình An không biết là có toan tính gì.

“Cô ta muốn cái gì ấy nhỉ, chẳng lẽ kết quả cũng không giống đàm phán với chị sao?” Kỳ Túy Ý buồn bực nói.

“Sợ là không có ý tốt ấy chứ,” Tống Tiểu Tiểu nhìn Bình An, “Trước đây Từ Mạn cũng là người phát ngôn cho Nghiêm Thị, nghe nói lúc đó cô ấy ân cần hiển dăng với Nghiêm Túc vô cùng. Bình An, nói không chừng là muốn nhằm vào cậu đấy.”

Bình An cười cười, “Tớ cũng muốn biết tóm lại cô ấy muốn gì.” Nhìn về phía Hàn Á Lệ, “Cô ấy muốn gặp em lúc nào?”

“Gần đây cô ấy tham gia hoạt động dày đặc ở Thành phố G, tối nay mới có thể dành ra chút thời gian.” Hàn Á Lệ nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lời, thật sự đã mất hết kiên nhẫn đối với những trò đùa bỡn kiểu ngôi sao của Từ Mạn.

“Vậy thì tối nay đi, hẹn gặp ở Khách sạn Bạch Vân nhé.” Bình An nói.

“Chúng tớ đi nữa.” Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý đồng thời mở miệng, các cô cũng rất muốn gặp một chút cái cô Từ Mạn mới làm diễn viên không

bao lâu đã giở thói kiêu căng ngôi sao này, lúc cần thiết, các cô sẽ châm chọc mấy câu.

Bình An nói, “Chờ chút, sợ lúc đó lại làm cô ấy hiểu lầm chúng ta vô cùng trân trọng cô ấy thì sẽ không hay.”

Kỳ Túy Ý suy nghĩ một chút, cũng đúng, cần gì phải nhiều người đi như vậy, tránh cho cô ta nghĩ rằng bọn họ cố ý đến tiếp kiến cô ta như một nữ hoàng.

Bảy giờ tối, Bình An mặc một bộ thường phục đi cùng Hàn Á Lệ tới địa điểm đã hẹn trước, Từ Mạn và người đại diện còn chưa tới.

“Đã trễ hơn 10 phút rồi, cô ta tính ra oai phủ đầu đấy à?” Hàn Á Lệ sầm mặt, cầm điện thoại di động lên.

Bình An ung dung tự tại uống trà, “Ngôi sao lớn có vẻ khó phục vụ nhỉ.”

Hàn Á Lệ nói, “Tuy rằng hình tượng của cô ta có vẻ thích hợp, nhưng hễ đã hợp tác thì cũng nên có chút thành ý chứ. Với kiểu thái độ này của cô ta, chị cảm thấy thật sự không thích hợp với công ty chúng ta đâu.”

Từ Mạn mặc một bộ váy dài chấm gót gợi cảm, cầm kiêu căng hất cao mang khí thế của một kẻ hạc trong bầy gà. Trong nhà hàng có người nhận ra cô, bàn tán nho nhỏ với nhau.

Cũng may nơi này là khách sạn cao cấp 5 sao, có thể tới nơi đây dùng cơm đều là những người có thân phận và rèn luyện tốt, đối với sự xuất hiện của Từ Mạn cũng chỉ là nghị luận mấy câu rồi thôi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Ngạo Mạn

Bước chân Từ Mạn thong dong tao nhã như đang đi trên thảm đỏ, cảm nâng lên đón nhận ánh nhìn chăm chú của những người khác trong phòng ăn, tầm mắt phiêu đảng dừng lại trên mặt Bình An, một tia ghen tỵ xẹt qua trong đó.

“Cô Từ, chị Lucy.” Chị Lucy là người đại diện của Từ Mạn, cũng là một đại diện nổi tiếng trong giới giải trí, dưới trướng chị có rất nhiều nghệ sĩ nổi danh.

“Cô Phương, cô Hàn, xin lỗi, chúng tôi tới trễ.” Thanh âm của Từ Mạn hơi có vẻ trầm thấp mang theo một âm điệu khêu gợi, chẳng qua lúc cô ta nói lời xin lỗi này thì giọng nói lại không chứa bao nhiêu thành ý.

“Không sao, chúng tôi cũng chờ chưa lâu.” Bình An cười cười, mời hai người ngồi xuống.

Lucy giải thích nguyên nhân khiến họ đến trễ, “... Không quen đường ở Thành phố G lắm nên đi nhầm mới kéo dài thời gian như vậy.”

Từ Mạn nhàn nhạt mở miệng, “Lúc trước mỗi lần đến Thành phố G đều có Nghiêm Túc phái người tới đón chúng tôi, lần này tự chúng tôi lái xe nên lạc đường cũng phải thôi.”

Bình An nhẹ nhàng nhướn đôi mày thanh tú lên, cười nói, “Vậy lần sau hẳn cô Từ nên tìm tài xế ở Thành phố G rồi.”

Lucy nở nụ cười tươi, “Đúng là phải tìm một tài xế quen thuộc đường đi nước bước tại Thành phố G mới được. Dù sao sau này Từ Mạn sẽ phải thường xuyên lui tới nơi này để tham gia hoạt động tuyên truyền mà.”

Mặc dù Hàn Á Lệ không còn cảm tình với Từ Mạn nhưng cũng không muốn đắc tội với một người có chỗ đứng nhất định trong giới giải trí như chị Lucy, nên không thể làm gì khác hơn là đè nén nỗi khó chịu trong lòng, cười với Từ Mạn, “Hay chúng ta chọn món ăn trước nhé?”

Từ Mạn ngạo mạn gật gật đầu.

Trong lúc dùng cơm, Bình An không mở miệng nói chuyện cùng Từ Mạn nữa. Hàn Á Lệ thấy Bình An im lặng cũng bắt chước tuân theo lễ nghi bàn cơm mà cũng không mở miệng nói thêm câu nào. Lucy vốn muốn thử thay đổi không khí, bởi chị và Từ Mạn không giống nhau, Từ Mạn cố ý muốn đối địch với Bình An, còn chị lại đứng trên phương diện lợi ích mà suy nghĩ. Tư Tư và Duy An đưa ra điều kiện hợp tác tương xứng nhau, chị muốn thử xem liệu có thể kích cho Duy An nâng cao điều kiện lên một chút hay không. Bởi vì bất kể nhìn từ phương diện nào, tiền đồ phát triển của Duy An có thực lực hơn Tư Tư rất nhiều.

(Editor: Đoạn này sao lại thành Công ty Tư Tư rồi, mấy chương trước nói Cao Tinh sang AM2 mà, Tư Tư là Cty cũ. Chắc tác giả nhầm lẫn nhì, nhầm suốt tới cuối cùng luôn.)

Đáng tiếc không ai đáp lại lời chị, không khí vẫn quỳ dị như cũ.

Lucy không khỏi cảm thấy bất mãn đối với biểu hiện lần này của Từ Mạn, nghệ sĩ là người của công chúng, sao có thể cư xử tùy tiện theo cảm tính được?

Mãi đến lúc dùng cơm xong, sau khi phục vụ đã dọn hết chén bát trên bàn, họ mới bắt đầu bàn chuyện hợp tác. Nhưng rồi cũng chỉ có Hàn Á Lệ

và chị Lucy nói chuyện, Bình An chỉ mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng bày tỏ một vài ý kiến mà thôi.

Từ Mạn trưng sắc mặt nghiêm nghị suốt cả buổi tối, mang vẻ địch ý khó hiểu đối với Bình An.

“Hàn tiểu thư, cô chắc cũng hiểu rõ lực ảnh hưởng hiện tại của Từ Mạn. Nếu cô ấy làm người phát ngôn sản phẩm của quý vị, như vậy trong thời gian làm người phát ngôn, cô ấy không thể dùng mỹ phẩm nhãn hiệu khác trong các trường hợp giao tế công khai được. Việc này đối với công ty của các vị mà nói là một sự tuyên truyền rất tốt. Nói thật với các vị, hiện tại không chỉ có công ty quý vị là đang đàm phán mời Từ Mạn làm người phát ngôn, chúng tôi cũng hy vọng có thể lựa chọn một bên thật sự ưu tú.” Lucy cười nói với Hàn Á Lệ.

Hàn Á Lệ tứ lạng bạt thiên cân trả lời, “Cô Từ là ngôi sao điện ảnh và truyền hình nổi tiếng trong nước, khi trở thành người phát ngôn của một sản phẩm danh tiếng thì nhất định sẽ nâng cao sự nổi tiếng của cô ấy hơn nữa.”

Từ Mạn kiêu căng quét mắt nhìn Hàn Á Lệ, “Nếu không phải vì đánh giá cao danh tiếng của tôi, sao các cô có thể tìm tôi làm người phát ngôn chứ?”

“Như vậy, Cô Từ có ý kiến gì đối với các điều kiện hợp tác của chúng tôi chẳng?” Hàn Á Lệ khách sáo cười hỏi, ấn tượng với Từ Mạn đã rơi thẳng xuống vực.

“Điều kiện chúng ta vẫn có thể bàn lại.” Lucy liếc mắt cảnh cáo Từ Mạn một cái, trên đường đã nói với cô ta rồi, đừng nhanh miệng mà gây thù hằn với Phương Bình An làm gì, bọn họ không đắc tội nổi người đứng sau cô đâu.

“Hiện tại giá trị bản thân tôi đã trên trăm triệu, hơn nữa lại thường xuyên tham gia hoạt động khắp nơi, thời gian rất chật chẽ. Hy vọng quý công ty

có thể cho tôi tự do sắp xếp thời gian.” Từ Mạn hoàn toàn mặc kệ cảnh cáo của Lucy, ngạo mạn mà khiêu khích nhìn Bình An.

Duy An đề nghị phí phát ngôn cho Từ Mạn là ba chục triệu, đây đã là phí phát ngôn cho một nữ minh tinh tên tuổi rồi.

Về phần Từ Mạn nói giá trị cô ta giờ là mấy trăm triệu, hình như đó là giá quay cho cả một series phim truyền hình cộng lại, hơn nữa cũng không có ai chứng thực con số đó cả, chẳng qua là được truyền thông lăng xê lên mà thôi.

Bình An mỉm cười nhìn Từ Mạn, cô nàng này hoàn toàn không có thành ý hợp tác với các cô, với tính tình như vậy, cho dù có thật sự nhận lời làm người phát ngôn của PSD đi chăng nữa cũng sợ là sẽ không thể vì công ty bọn cô mà phát huy hết khả năng để có lực thu hút thật tốt.

Lucy vừa nghe Từ Mạn nói như vậy liền lập tức bổ sung, “Về phương diện phí phát ngôn chúng ta có thể thương lượng tiếp.”

Mặt Hàn Á Lệ tỏ ra lạnh lùng, “Đường như Cô Từ vô cùng tự tin với chính mình nhỉ.”

Từ Mạn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hàn Á Lệ lấy một cái, cô ta chỉ chăm chăm nhìn vào Bình An, cảm thấy vô cùng phẫn nộ đối với thái độ thản nhiên thong dong cười nhẹ của cô. Con nhỏ xấu xí này dựa vào cái gì mà dám dùng cái ánh mắt xem kịch vui này mà nhìn cô? Ý mình có ba và bạn trai làm chỗ dựa nên mới có tiền đi mở một công ty con con thôi chứ ngon lành gì, một chút bản lĩnh cũng không có, chính là loại thiên kim đại tiểu thư mà cô ghét nhất, “Đương nhiên tôi có lòng tin vào bản thân rồi, chỉ không biết cô Phương có lòng tin vào chính mình không thôi. Duy An vừa mới thành lập, nếu không có tuyên truyền và danh tiếng đầy đủ chỉ sợ cũng không duy trì được bao lâu.”

“Đa tạ Cô Từ quan tâm.” Bình An cười gật đầu, thái độ tốt nhất để cư xử với kẻ địch không phải là đối chọi gay gắt, mà là giữ vững nét tươi cười, làm cho đối phương vĩnh viễn không biết mình đang suy nghĩ gì.

Từ Mạn khẽ hừ nhẹ một tiếng, nghiêng răng nói mỉa mai, “Bất quá cô Phương chắc cũng không cần phải lo lắng chuyện công ty sẽ chống đỡ không nổi đâu nhỉ, chẳng phải cô còn có ba cô để dựa dẫm vào đó sao? A, nói không chừng cô mở công ty cũng không cần dựa vào ba cô, mà là dụ dỗ đàn ông xài tiền như rác làm đùm cho cô đấy thôi.”

Hàn Á Lệ căm tức nhìn Từ Mạn, thấp giọng cảnh cáo, “Cô Từ, xin tôn trọng người khác một chút.”

“Chẳng lẽ tôi nói sai à?” Từ Mạn cao giọng trả lời.

Thanh âm của cô ta lập tức rước lấy không ít cái nhìn chăm chú của mọi người, Lucy căng thẳng trong lòng, đá chân cô ta một cái dưới gầm bàn.

Bình An nhìn Từ Mạn, chân mày vốn hơi giãn ra giờ như nở lên một chút, vẻ mặt bình tĩnh, “Xem ra Cô Từ rất quan tâm đến Duy An, xin cô yên tâm, chúng tôi sẽ không để cô thất vọng.”

Từ Mạn nghĩ đến việc Nghiêm Túc đã từng vì con nhỏ xấu xí miệng còn hôi sữa này mà làm như không hề thấy cô ta tồn tại, ngược liền bị nổi tức giận làm cho khó chịu đến cực điểm, gương mặt xinh đẹp cũng biến thành dữ tợn, “Cô bớt đặc ý đi, cô thật sự cho là Nghiêm Túc sẽ coi trọng cái thứ xấu xí như cô đấy à?”

“Vậy chắc cô phải tự đến hỏi anh ấy, tại sao một ảnh hậu xinh đẹp động lòng người như cô mà anh ấy không cần, lại đi theo đuổi một kẻ quái dị như tôi, chẳng lẽ là...” Bình An hơi ngừng lại, hài lòng nhìn sắc mặt Từ Mạn nhanh chóng trở nên vắn vẹo, “Chẳng lẽ là anh ấy không có hứng thú đối với các bà cô, mà thích trẻ tuổi đáng yêu kiểu Lolita hơn chẳng?”

Hàn Á Lệ thiếu chút nữa thì không nhịn được mà phì cười ra tiếng, Bình An này, tài nghệ giết người không gươm đao thật là vừa độc lại vừa tuyệt luân.

Từ Mạn giận đến hai má giật bần bật, thanh âm phát run, “Cô nói tôi là bà cô?”

Bình An nhún vai, cô có nói như vậy à?

Lucy thật muốn ôm trán thở dài, chị cười gượng nói với Bình An, “Cô Phương, không bằng chúng ta quay lại nói chuyện công việc thôi.”

“Các người đừng mơ tưởng tôi làm người phát ngôn cho Duy An.” Từ Mạn cự tuyệt thẳng thừng, đứng phắt lên kêu Lucy, “Chúng ta đi, còn phải đi gặp Cao Tinh nữa đây.”

Bình An cười cười, “Lần này hợp tác không thành công cũng không cần lo đâu chị Lucy, chúng ta còn có cơ hội hợp tác lần sau.”

Không nói là sẽ có cơ hội hợp tác lần sau với Từ Mạn, mà là với Lucy. Nói cách khác, Duy An còn có khả năng sẽ hợp tác cùng ngôi sao khác dưới trướng Lucy. Điều này làm cho Lucy khá yên tâm, chị cười đưa tay ra bắt tay với Bình An, “Thật có lỗi quá, tôi cũng mong chúng ta có thể có cơ hội hợp tác sau này.”

Từ Mạn xoay người đi ngay, Lucy giận tái mặt, gật đầu chào Bình An và Hàn Á Lệ rồi mới theo sau.

Hàn Á Lệ nhìn bóng lưng ngạo mạn của Từ Mạn, lắc đầu nói với Bình An, “Giới giải trí thiên biến vạn hóa thật, có thể trong một đêm liền trở nên nổi tiếng thì rồi cũng có một ngày lập tức mất đi giá trị thôi. Từ Mạn thật quá ngạo mạn, đặc tội với không ít người có địa vị, chỉ dựa vào yêu thích của người hâm mộ thì không đủ.”

“Cô ta chỉ ở trước mặt chúng ta mới lộ ra sắc mặt này, chứ ở trước mặt người khác thì chưa chắc đâu, vẫn là một siêu sao thập phần thân thiện đấy.” Bình An cười nói.

“Hồi đầu chị cho là cô ta đang cố ý ra vẻ nhằm nâng cao giá trị bản thân nên mới không chịu ký hợp đồng cùng Duy An, không ngờ hóa ra cô ta coi em là tình địch. Nếu biết sớm thì chị đã để cho em ra tay, a, không đúng, phải mời Nghiêm Túc ra tay, nhất định là mọi sự êm xuôi.” Vẻ mặt Hàn Á Lệ ra vẻ trịnh trọng vô cùng, nhưng lời nói lại rõ ràng đang trêu ghẹo Bình An.

Bình An giận dữ liếc mắt nhìn chị, “Vậy bây giờ chị có muốn nhờ Nghiêm Túc ‘thỉnh’ Từ Mạn về đây không?”

Hàn Á Lệ nghiêm túc nói, “Vậy thì không cần, miễn cho công rảnh căn gà nhà, đến lúc đó có khi em lại trách ngược chị ấy chứ.”

“Tuyệt đối sẽ không trách chị!” Bình An khẽ cười nói.

“Cũng trễ rồi, mình về đi thôi.” Hàn Á Lệ không đùa nữa, nếu người phát ngôn đã không là Từ Mạn, vậy phải nhanh chóng tìm cho ra một người phát ngôn khác.

Hai người sóng vai ra khỏi khách sạn, nhìn trời đêm lấp lánh ngàn ánh sao, Bình An khẽ hỏi Hàn Á Lệ, “Chị thấy Hồng Mẫn Nhi thế nào?”

Hàn Á Lệ hơi ngần ra, “Hồng Mẫn Nhi, ngôi sao mới nổi gần đây ấy hả? Vừa ra mắt nên hình tượng vẫn rất tốt, tạm thời chưa có truyền ra tin tức tiêu cực nào, em muốn cô ấy làm người phát ngôn của PSD à?”

“Em chỉ cung cấp thí sinh, người quyết định vẫn là chị.” Bình An nói.

“Để chị về nghiên cứu một chút.” Hàn Á Lệ gật đầu.

Tạm biệt Hàn Á Lệ, Bình An lái xe đến nhà Nghiêm Túc. Kể từ khi Phương Hữu Lợi ngầm thừa nhận quan hệ của hai người, họ còn chưa có gặp mặt nhau.

Cô lấy chìa khóa từ trong túi ra, cái này do Nghiêm Túc đưa cho cô sau khi cô đến nơi này lần trước. Không cần nói cũng biết điều này đại biểu cho ý gì.

Phòng khách còn mở đèn sáng trưng, giai điệu dương cầm nhẹ nhàng êm ái như nước nhưng lại không có ai thưởng thức. Cô thả túi xách lên bàn, quay sang thì thấy thư phòng có ánh đèn xuyên qua khe cửa lọt ra ngoài.

Cửa không khóa, Bình An nhẹ nhàng đẩy ra, sao cũng chẳng có ai thế này? Máy điều hòa vẫn còn mở mà.

Ừ kỳ vậy? Tưởng rằng Nghiêm Túc đang đâu đó trong thư phòng, cô tò mò đi vào, “Nghiêm Túc?”

Đột nhiên trên lưng có gì đó áp vào âm ấm, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào một vòng ôm ấm áp, “Anh đây.” Thanh âm trầm thấp mang ý cười vang lên bên tai cô, nụ hôn êm ái theo thanh âm rơi vào trên má cô.

Bình An xoay người lại trong vòng tay anh, đôi tay khoác lên vai anh, tươi cười như hoa, “Tưởng tối nay anh có xã giao gì chứ, hóa ra là ở nhà à.”

Nghiêm Túc cúi đầu, môi ấm áp dán lên môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng mô phỏng hình dáng môi cô, thanh âm khàn khàn gợi cảm, “Nếu anh không có ở nhà, sao gặp được em như lúc này chứ.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Có Khả Năng Bị Cua Đồng Ăn Thịt

Mùi vị trên người anh rất đặc biệt, hơi thở ấm áp, Bình An tham luyến chui sát vào lòng anh, đôi tay ôm siết anh thật chặt.

Nghiêm Túc ôm cô lên giống như ôm một đứa bé, đi tới ghế salon góc kia của thư phòng ngồi xuống rồi đặt cô ngồi trên đùi anh, một tay tùy ý đặt trên eo cô còn một tay khác tự nhiên tiến vào bên trong quần áo của cô, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trơn mềm của cô, khoe mắt khê nâng lên hàm chứa nụ cười dịu dàng mơ hồ, ánh mắt như phát sáng cộng với mấy phần lười biếng mỉa mai hoặc, thanh âm trầm thấp mà kéo dài, “Không phải ăn cơm cùng Từ Mạn à, sao về nhanh vậy?”

Hôm nay cô có nhắn tin nói với anh sẽ gặp và thảo luận với Từ Mạn việc làm người phát ngôn, cho nên khước từ cuộc hẹn của bọn họ.

“Cơm nước xong rồi nên mới tới tìm anh.” Ngón tay Bình An đâm đâm vào bắp đùi anh, nghĩ tới việc đến giờ mà Từ Mạn vẫn còn nhìn anh như hổ đói rình mồi, như vậy rất có khả năng còn có những người phụ nữ khác luôn thèm thuồng người đàn ông này, trong lòng cô lúc này không biết là đang tự hào hay là đang ghen nữa, nhưng cứ cảm thấy tất cả đều là tại anh, ai bảo đào hoa thế làm gì.

“Xem ra buổi thảo luận không được vui vẻ ha.” Nghiêm Túc bắt được tay của cô, từ bắp đùi trở lên đến bụng dưới đều chứa những điểm mấu chốt của đàn ông, không nên khinh thường mà khiêu khích thế được.

Bình An híp mắt cười hì hì, “Cũng không hẳn là không vui, chẳng qua em cảm giác hình như Từ Mạn vẫn còn nhớ thương anh, kiểu tình cũ khó

quên ấy mà.”

Nghiêm Túc ngửi ngửi trên người cô mấy cái, “Anh ngửi thấy mùi dấm chua thì phải.”

“Người anh mới chua ấy.” Bình An nhéo nhéo hai bên má anh, “Đây mới là người đầu tiên thôi đó, về sau không biết còn phải đối phó với bao nhiêu người tình cũ của anh nữa đây. Anh đúng là trăng hoa quá chừng.”

“Nếu em để cho anh gặp được sớm một chút, anh cần gì phải chấp nhận những phụ nữ kia?” Nghiêm Túc cười nói nửa đùa nửa thật. Thật ra anh cũng không có nhiều phụ nữ như báo chí đồn thổi, phóng viên lúc nào cũng khoái đưa tin giật gân, cứ hễ anh đứng cùng với phụ nữ nào thì y như rằng họ có thể bịa ra một đồng tin đồn lâm ly bi thiết.

Có đôi khi là do nhu cầu sinh lý, có lúc chỉ là tham dự các loại lễ tiệc, chưa từng dụng tâm thì tại sao lại gọi là trăng hoa?

Bình An cắn cằm anh một cái, “Em mặc kệ anh, về sau hễ tình nhân cũ nào của anh tìm tới cửa thì em sẽ không hạ thủ lưu tình đâu đó.”

Bàn tay đặt trên eo từ từ chui vào vạt áo cô, đầu ngón tay vẽ vài vòng trên vùng bụng bằng phẳng rồi chậm rãi vuốt ve hướng lên trên...

“Đừng có lộn xộn, nam nữ thụ thụ bất thân đó nha.” Bình An đè lại bàn tay không yên phận của anh, cười lên khanh khách vì sợ nhột.

Nghiêm Túc nghe vậy, môi dán vào vành tai cô cười khẽ, “Nam nữ thụ thụ bất thân hử?”

“Đương nhiên rồi, khi còn bé mẹ đã dặn phải tránh xa người xấu.” Bình An ngã dựa trong lòng anh, tay chân luống cuống muốn kéo ma trảo chọc nhột trên người cô ra.

“Người xấu?” Nghiêm Túc giữ chặt hông cô, đè cô xuống ghế sa lon, đầu gối tách hai chân cô ra, “Bảo bối, hôm nay sẽ để em thêm kiến thức cái gì gọi là người xấu.”

Nói xong, một tay bắt lấy hai cổ tay của cô cố định trên đỉnh đầu, một tay khác gài vào vùng nhạy cảm trên eo.

Bình An thét chói tai ra tiếng, “Đồ quý! Nhột quá...”

Cô uốn éo người muốn thoát khỏi kiểm chế của Nghiêm Túc, nhưng thật bất đắc dĩ sức lực không bằng người, bị anh chọc ghẹo đến chảy cả nước mắt, quần áo trên người cũng nhăn nhúm y như cải muối.

Cho đến khi cô thở hết nỗi cầu xin tha thứ, Nghiêm Túc mới thả cô ra, nhưng anh vẫn nắm đè trên người cô như trước, liếm nước mắt vì cười mà ứa ra trên khóe mắt cô, “Còn thụ thụ bất thân nữa không?”

“Không, em ngày nào cũng cho anh thân.” Gương mặt Bình An ửng hồng, thở hỗn hển cho không khí vào phổi.

“Còn tránh xa người xấu?” Thanh âm của Nghiêm Túc khàn khàn mê người, trong mắt mang theo ý cười yêu chiều.

Bình An oa một tiếng, ôm chặt lấy cổ anh, “Anh tốt nhất, không xấu chút nào.”

Nghiêm Túc hài lòng nở nụ cười. Lúc muốn đứng dậy, vừa hạ mắt xuống nhìn thì hô hấp của anh trong nháy mắt ngừng lại, tầm mắt giao nhau ở trước ngực cô. Vì mới vịn vẹo giây giụa nên nút áo trước ngực cô bị bung ra, lộ ra áo lót lụa viền ren đen, khéo léo xinh đẹp gợi cảm đều rơi vào trong mắt anh.

Cảm thấy thân thể anh đột nhiên biến hóa, mặt Bình An càng đỏ hơn, giọng léo nhéo, “Em muốn đứng dậy, anh nặng quá.”

Ánh mắt anh từ từ tối xuống, như hồ nước sâu thăm trầm tĩnh đột nhiên nổi lên hai luồng chảy xiết, hô hấp dần dần trở trên nặng nề. Trong lòng Bình An căng thẳng, tim đập thành thịch, cảm giác được Nghiêm Túc bỗng trở nên nguy hiểm không giống thường ngày.

“Nghiêm Túc...” Cô nhỏ giọng kêu tên anh.

Anh cúi đầu, nuốt lời cô vào trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt trượt vào trong miệng thơm mùi đàn hương của cô tỉ mỉ nhấm nháp hương vị ngọt ngào, lúc bắt đầu chỉ là chiếc hôn dịu dàng nhẹ phớt, đến cuối cùng là vội vàng cường ngạnh.

Bình An không tránh đôi môi anh, từ từ buông lỏng tay đang chống đỡ trước ngực anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Như cảm giác được cô buông xuôi, Nghiêm Túc cho đó là cô ngầm cho phép, ngón tay đã không còn nghe theo điều khiển của lý trí cởi bỏ nút áo trên người cô ra, kéo quần áo xuống.

Bình An kêu lên một tiếng hoảng hốt, muốn bảo vệ cảnh sắc trước ngực.

Mắt Nghiêm Túc rùng rục, đưa tay lôi khuôn ngực mềm mại ra khỏi nội y bao bọc, đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng trêu chọc đỉnh hồng nhạt phía trên.

Dòng điện tê dại lan từ điểm hồng nhạt tràn đến tứ chi xương cốt, Bình An cắn môi rên rỉ một tiếng.

Anh ngẩng đầu hạ xuống hôn môi cô, ngón tay hơi tăng thêm lực, vuốt ve xoa nắn hai luồng trắng nõn đầy đà thành đủ loại hình dáng khác nhau. Theo tiếng thở hổn hển yêu kiều của cô, nụ hôn ấm ướt nóng cháy của anh tỉ mỉ hôn lên xương quai xanh trắng nõn mềm mại, bì da thịt mềm nhẵn của cô hấp dẫn đến không cầm giữ được nên càng dùng sức mút ra nhiều dấu ấn đỏ hồng.

“Đau...” Màu mắt Bình An lúc này yếu mị như tơ, phần da thịt trơn bóng lộ ra phiếm một màu hồng nhạt quyến rũ.

Đã bảy tám tháng qua không hề chạm đến phụ nữ, lúc này anh thật muốn mạnh mẽ tiến vào trong thân thể cô, cảm thụ vẻ đẹp ngọt ngào của cô.

Nhưng anh muốn dùng phương thức tốt nhất để yêu thương cô, để cô trở thành người phụ nữ của anh.

Thân thể anh nóng hổi căng cứng, nơi nào đó kích động chọc vào giữa hai chân cô. Bình An cảm thấy bụng có một cảm giác trống rỗng không giải thích được, ham muốn chôn sâu đã bị Nghiêm Túc khiêu khích dẫn lộ ra ngoài.

“Bình An...” Anh cắn vành tai cô, há miệng thở gấp, tay anh dao động vuốt ve trên người cô điểm nào thì chỗ đó dường như đều bốc hỏa.

Cô ôm thắt lưng của anh, đã không còn có thể nói ra lời.

Ngón tay linh hoạt của anh dễ dàng tháo chiếc thắt lưng màu trắng của cô. Khi cô còn chưa kịp ngăn cản, tay anh đã chui vào vùng mẫn cảm của cô, nhẹ véo lấy hoa tâm, chọc cho cô run rẩy một hồi.

Lúc này Nghiêm Túc cũng đã chịu đựng căng thẳng đến cực điểm rồi, đang muốn cởi bỏ những quần áo đang trói buộc trên người mình thì điện thoại di động trong túi của Bình An đột nhiên vang lên giọng Phương Hữu Lợi “Bình An, nghe điện thoại. Bình An, nghe điện thoại...”

☎... Đây là tiếng chuông đặc biệt Bình An cài riêng cho Phương Hữu Lợi, thu giọng nói của Phương Hữu Lợi lại mà thành.

Nghiêm Túc nhìn vẻ mặt quẫn bách của cô gái nhỏ trong ngực, cười khổ một tiếng, rút ngón tay từ trong cơ thể cô ra, “Mau nghe điện thoại đi.”

Bình An vội vàng ngồi dậy, lôi điện thoại di động trong túi ra nhấn phím nghe. Bởi giọng cô lúc này hơi khàn khàn mờ ám nên cô không dám nói nhiều với Phương Hữu Lợi sợ bị nghe ra manh mối gì, chỉ liên tục vâng dạ, mấy phút sau mới thở phào nhẹ nhõm cúp máy.

Để di động xuống xong, cô mới đột nhiên phát hiện tình huống trên người mình lúc này là thế nào, móc gài sau lưng áo lót đã bị Nghiêm Túc mở ra, dây áo đang lủng nhùng vắt trên hai cánh tay cô, quần cũng bị cởi ra lộ quần lót màu da, còn... còn ướt át một khoảng bởi mới vừa đạt cao triều...

Cô cúi đầu không dám nhìn Nghiêm Túc, đưa mắt nhìn quanh tìm y phục của mình.

Nghiêm Túc ôm lấy hông cô, muốn cài nút áo lót dùm cô.

Nhưng Bình An lại cho là anh còn muốn tiếp tục, vội vàng nhảy ra khỏi vòng ôm của anh, “Ba... ba em gọi em về nhà, anh... anh không thể cái kia nữa.”

“Anh cái kia là cái gì hả?” Nghiêm Túc nén cười gheo cô.

“Anh biết rồi còn hỏi.” Bình An cắn môi trừng anh, rõ ràng là anh khơi mào mà giờ cứ làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, quần áo trên người cũng hoàn hảo, chỉ có cô mới bị hỗn độn một đống.

Nghiêm Túc nhịn không được bật cười, Bình An của anh thật đáng yêu.

“Anh chỉ muốn giúp em mặc cho xong quần áo thôi.” Sau khi cười vài tiếng, thấy cô thở phì phì tức giận thì liền nhịn cười.

Bình An đoạt lấy quần áo trên tay anh, nhanh chóng xỏ vào, “Quý sử, sói háo sắc!”

Nghiêm Túc cười to, “Sói háo sắc đương nhiều yêu thích cừ non em rồi”.

Hai người một lần nữa ăn mặc chỉnh tề. Cuối cùng Nghiêm Túc cũng bình ổn được nổi kích động thân thể, lái xe đưa Bình An về nhà. Vốn định mời anh vào nhà ngồi một chút, nhưng cân nhắc chuyện hai người bọn họ tối nay thiếu chút nữa thì lau súng cướp cò, Bình An sợ bị Phương Hữu Lợi phát giác ra nên chào tạm biệt Nghiêm Túc ngay tại cổng, nhanh như chớp xoay người chạy vào trong.

Nghiêm Túc lắc đầu khẽ cười một tiếng, mới quay xe chạy ra đường.

Bình An nhìn xuyên qua rèm cửa đến khi xe anh biến mất trong màn đêm mới nhếch khóe miệng cười tủm tỉm mà đi vào phòng khách. Nhưng khi thấy đã trễ thế này mà Phương Hữu Lợi còn ngồi ở phòng khách xem tivi thì cô hơi sửng sốt một chút.

Phương Hữu Lợi nghe được tiếng cửa mở thì sắc mặt căng thẳng mới hơi dịu lại, nhưng khi thấy nụ cười ngọt ngào còn không kịp thu hồi trên mặt con gái thì lòng ông bỗng phát chua. Bình An khi còn bé thích dính ông nhất, nhưng bây giờ thời gian ngồi cùng ông càng ngày càng ít hẳn đi.

“Ba, ba còn chưa ngủ à?” Bình An theo bản năng sửa sang lại vạt áo một chút, tươi cười ngọt ngào ngồi vào bên cạnh Phương Hữu Lợi.

“Đi đâu mà trễ thế này mới về?” Mặc dù trong lòng buồn bực, nhưng giọng của Phương Hữu Lợi vẫn ôn hòa như cũ, yêu thương nhìn con gái bảo bối ông nâng niu trong tay.

Bình An trả lời, “Tối nay con hẹn Từ Mạn thảo luận chuyện làm người phát ngôn, nhưng rồi không thành công. Ngày mai phải tiếp tục thương lượng tìm ngôi sao khác làm người phát ngôn”.

“Từ Mạn?” Phương Hữu Lợi nghĩ kỹ một lát, dường như trong trường hợp nào đấy đã từng gặp người phụ nữ này rồi thì phải, “Sao vậy, do điều kiện không phù hợp, hay là giá trị bản thân đối phương quá cao?”

“Điều kiện chúng con đưa ra không thật phù hợp với yêu cầu của ngôi sao lớn, đành hợp tác lần sau vậy.” Bình An không định kể lể cái gì với Phương Hữu Lợi về thái độ của Từ Mạn cả. Con người ta một khi đã bước chân vào thương trường thì khó tránh khỏi việc phải gặp đủ các loại nhân phẩm cùng nhiều vấn đề nan giải, cô cũng không muốn dưỡng thành thói quen cứ hễ gặp phải chuyện gì cũng kể khổ với người khác để xin giúp đỡ.

Phương Hữu Lợi là người khôn khéo, lăn lộn trên thương trường lâu như vậy thì loại người nào mà không từng gặp qua chứ? Bình An vừa nói như thế, ông đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Ông sờ sờ đỉnh đầu Bình An, “Ngôi sao có hình tượng tốt cũng không hiếm, cứ tìm một chút là được.”

Bình An cười tủm tỉm gật đầu, lại khiến cho dấu hôn đỏ hồng trên cổ mơ hồ lộ ra.

Phương Hữu Lợi nhìn thấy, ánh mắt trở nên mãnh liệt, đáy mắt thoáng qua một tia giận dữ, nổi tức giận như đang gào thét trong lòng. Bảo bối ông che chở hai mươi năm thế mà lại để cho Nghiêm Túc dễ dàng chiếm tiện nghi như vậy, thật là... thật là...

Vị phụ thân đại nhân yêu con như mạng này đã bị chọc giận đến mức nghiến răng nghiến lợi rồi, nhưng lại không thể biểu hiện ra ở trước mặt con gái.

Sắp bị nội thương!

Bình An rõ ràng cảm thấy quanh thân Phương Hữu Lợi đột nhiên dâng lên lửa giận lạ thường, đại khái cũng biết là những vết hôn trên cổ cô kia đã

gây ra chuyện, cô cười hi hi vài tiếng, “Ba, khuya lắm rồi, đi ngủ sớm một chút nha ba, con về phòng trước đây, ngủ ngon.”

Phương Hữu Lợi còn chưa kịp hỏi rõ ràng, Bình An đã thành thịch chạy lên lầu mất rồi.

Nhìn bóng con gái đang biến nhanh như chớp sau cánh cửa phòng, Phương Hữu Lợi lặng lẽ suy tính trong lòng, liệu có nên quy định cấm cửa cái gì đó không, còn phải đề ra mấy yêu cầu với Nghiêm Túc nữa...

Bình An không biết tâm tư lúc này của người cha đáng kính của cô. Sau khi về phòng, cô lấy quần áo để thay rồi vào phòng tắm. Đứng trước gương, nhìn thấy dấu vết Nghiêm Túc để lại trên người mình, cô đưa tay che kín mặt rên rỉ một tiếng. Ai mà ngờ tối nay cô chẳng khác gì một cô bé gái chưa từng nếm trải sự đời, dễ dàng mềm nhũn trong lòng Nghiêm Túc. Thật quá mất mặt đi thôi.

Nhưng tuy như thế, trong lòng cô vẫn cảm thấy vui mừng vô cùng. Nằm trong lòng Nghiêm Túc, cô cảm giác mình được anh tôn trọng và yêu thương. Anh khiến cho cô cảm thấy, được ở cùng anh là một việc hạnh phúc đến thế nào.

Chỉ mong cái hạnh phúc này có thể kéo dài.

Ngày hôm sau, sáng sớm Bình An đã đến công ty để họp, chủ yếu là thảo luận việc chọn người phát ngôn, khai trương quầy trưng bày chuyên doanh sản phẩm sao cho khoa học, khi nào thì tiến hành quảng cáo rộng rãi.

“Chị đã xem qua tư liệu về Hồng Mẫn Nhi rồi. Mặc dù còn khá trẻ nhưng hình tượng thẳng thắn trong sáng, quan hệ với mọi người cũng khá, chọn cô ấy làm người phát ngôn PSD cũng rất thích hợp.” Hàn Á Lệ nói.

“Hơn nữa phí phát ngôn không cao như Từ Mạn, chúng ta có thể tiết kiệm tài chính dùng vào việc khác.” Quản lý Phát triển Thị trường gật đầu

đồng ý.

Bình An nói, “Hồng Mẫn Nhi còn chưa đảm trách việc đại diện nhãn hiệu mỹ phẩm khác lần nào, điều này đối với chúng ta mà nói là khá thuận lợi. Cứ quyết định như vậy đi, hôm nay liên lạc ngay với người đại diện của Hồng Mẫn Nhi.”

“Không vấn đề.” Hàn Á Lệ gật đầu.

“Quầy chuyên doanh cũng đã trang hoàng xong, hôm nay sẽ bắt đầu có sản phẩm trưng bày lên. Buổi họp báo chuẩn bị thế nào rồi?” Bình An hỏi.

“Chúng ta cần bàn một chút chi tiết...”

Buổi họp này mãi đến gần trưa mới kết thúc, mọi công việc tiếp theo đều được sắp xếp chi tiết, hiện tại chỉ còn thiếu việc liên hệ cùng Hồng Mẫn Nhi.

Bình An vừa ra khỏi phòng họp, Tống Tiểu Tiểu và Kỳ Túy Ý đón ngay cửa, “Mới vừa nhận được tin từ Tư Tư, ngày họp báo bên đó cũng cùng ngày với chúng ta, đến lúc đó sẽ cạnh tranh với chúng ta đây.”

“Địa điểm bên họ là ở đâu?” Hàn Á Lệ cau mày hỏi.

“Ở quảng trường Hồng Giai.” Kỳ Túy Ý trả lời.

“Ngay sát vách Trung Hoa Thịnh Thế à!” Có người kêu lên, đây đúng là khiêu chiến công khai nha.

Bình An cười nhạt, “Không sao, ai có phương pháp của người nấy.”*

(*) Nguyên văn: 各有各庙, 各施各法, Beta-er tạm dịch: Phật nào Chùa nấy, Phật pháp khác nhau – đại loại là mỗi người đều có phương pháp riêng. Bạn nào giúp mình thành ngữ gần giống trong tiếng Việt với, định dùng “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” nhưng không sát lắm.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Lột Xác

Ngày nhập học của Bình An chỉ còn cách nửa tháng, nhưng cô vẫn như cũ, không thể tranh thủ những ngày hè hiếm hoi này mà nghỉ ngơi vui chơi cho thoải mái. Trong nửa tháng này, Duy An phải chính thức khai trương gian hàng chuyên doanh sản phẩm PSD, còn phải mở buổi họp báo quảng bá rộng rãi.

Buổi họp báo có thành công hay không sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tình trạng tiêu thụ của những gian hàng chuyên doanh này.

Thiếu chút nữa quên nói, sau mấy ngày đàm phán với Delise, cuối cùng Bình An lấy được quyền đại lý của Nhã Hòa tại Thành phố G. Có điều thời gian hợp đồng chỉ có hai năm, nếu thành tích không đạt được như yêu cầu của Nhã Hòa đưa ra thì sẽ ngưng hợp tác ngay. Điều kiện này là Delise đã tranh thủ cơ hội với Tổng Công ty dùm Bình An lắm rồi, còn cuối cùng có thể hợp tác lâu dài với Nhã Hòa hay không thì phải xem thành tích của Duy An như thế nào.

Hợp đồng người phát ngôn với Hồng Mẫn Nhi được ký kết rất nhanh chóng, gần như không có khó khăn gì. Hàn Á Lệ chỉ cần gọi điện thoại cho công ty chủ quản của Hồng Mẫn Nhi, bên đó chỉ nói cần tính toán một chút, nhưng ngay hôm sau đã gọi lại, chấp nhận hợp tác cùng Duy An.

Hàn Á Lệ không biết Hồng Mẫn Nhi và Bình An đã quen biết từ trước, chỉ cảm thấy ngôi sao mới nổi này thật lễ phép ôn hòa, không hề kiêu căng phách lối, nếu so với Từ Mạn thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Thật ra công ty chủ quản cũng rất cẩn thận bởi đây là lần đầu tiên Hồng Mẫn Nhi nhận làm quảng cáo, sợ nếu có ảnh hưởng gì tới hình tượng và danh tiếng của cô thì công ty không thể nâng đỡ cô tiếp được. Vì Duy An là công ty mới thành lập nên công ty chủ quản cũng không muốn chấp nhận, nhưng Hồng Mẫn Nhi sau khi biết được từ người quản lý là Duy An đang tìm cô làm người làm phát ngôn thì cô lập tức kêu người quản lý chấp nhận ngay.

Trong lòng Hồng Mẫn Nhi rất cảm kích, bởi nếu không nhờ mối quan hệ gián tiếp với Bình An thì cô cũng không thể nào có cơ hội đến Hongkong phát triển sự nghiệp được, nên cô xem Bình An là bạn tốt của mình.

Cùng lúc với việc vội vàng chuẩn bị cho buổi giới thiệu sản phẩm, Bình An cũng đang đau đầu vì việc chọn người quản lý cho sản phẩm của Nhã Hòa, bởi Hàn Á Lệ và Dư Du Kỳ đều đã có sản phẩm của thương hiệu khác phải tự mình phụ trách rồi. Không phải cô không nghĩ tới chuyện để cho Hàn Á Lệ phụ trách thêm sản phẩm của Nhã Hòa, nhưng hiện tại là thời điểm quan trọng nhất của PSD, không thể phân tâm được, nhưng công ty lại không có người nào khác thích hợp.

Bình An tìm Tiền Hải Quang để bàn bạc, muốn biết hiện tại trong giới còn có ai có vẻ thích hợp để đảm nhiệm vị trí quản lý thương hiệu của Nhã Hòa hay không.

Nhưng Tiền Hải Quang cho biết, những người quản lý thương hiệu tương đối nổi tiếng trong giới sẽ không dễ dàng gì mà thay đổi công việc hiện tại của họ. Hơn nữa, bây giờ nhìn tương lai Duy An vẫn còn mơ hồ, ai cũng không muốn nhận một thử thách có tính khiêu chiến như vậy, thành công được thì tốt, chứ còn nếu thất bại thì danh tiếng trong nghề cũng bị ảnh hưởng không ít, đó phải gọi là tổn thất lớn đối với họ.

Không giống với các ngành khác, ngành mỹ phẩm và dưỡng da có phạm vi khá hạn hẹp, chỉ luân quần trong một vòng nhỏ.

Trước khi chưa tìm được người thích hợp, Bình An quyết định chính cô sẽ phụ trách việc quảng bá thương hiệu sản phẩm của Nhã Hòa, đồng thời nhờ Tiền Hải Quang giúp cô tuyển thêm bốn nhân viên phụ trách thị trường tiêu thụ.

Rất may công ty đã thống nhất sắp xếp những nhân viên bán hàng tại các khu thương mại tuyển đợt trước cho họ được huấn luyện bởi Hàn Á Lệ về các kỹ năng bán hàng và kiến thức sản phẩm, tạm thời nhân lực đầy đủ, không cần phải tuyển thêm nữa.

Ở phương diện huấn luyện tiêu thụ sản phẩm, Hàn Á Lệ là một nhân tài hiếm có, lúc trước Công ty Australia Secret không đồng ý cho chị từ chức cũng là vì đánh giá cao ưu điểm này của chị.

Vài ngày nữa mới chính thức ký hợp đồng với Nhã Hòa nên bây giờ Bình An dồn tất cả sức lực cho buổi họp báo giới thiệu kem dưỡng ẩm theo phương pháp thủy phân của PSD.

Hồng Mẫn Nhi cùng với người quản lý đã đến Thành phố G để gặp Bình An, ba ngày sau sẽ tổ chức họp báo và Hồng Mẫn Nhi sẽ xuất hiện với tư cách là người phát ngôn cho sản phẩm.

Gặp lại Hồng Mẫn Nhi, Bình An không khỏi giật mình, không ngờ chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi mà cô ấy lại có sự thay đổi lớn như vậy.

Mặc dù Bình An cũng có theo dõi tin tức của Hồng Mẫn Nhi, nhưng chỉ nhìn được những tấm hình chụp cô ấy dưới ánh đèn sân khấu, không thể thấy rõ người thực sẽ khác biệt như thế nào.

Thay đổi quá nhiều!

Đã không còn cô gái hồn nhiên và ấp ủ hoài bão ước mơ của trước kia nữa, bây giờ Hồng Mẫn Nhi đã toát ra khí chất của một ngôi sao nổi tiếng,

cử chỉ và hành động đều có chừng mực như đã trải qua một khóa huấn luyện đặc biệt.

Mặc dù xinh đẹp và tao nhã hơn nhiều so với trước kia, nhưng Bình An lại cảm thấy cô ấy không còn được chân thực như trước.

Hồng Mẫn Nhi giao hết việc thảo luận chi tiết điều kiện hợp tác cho người quản lý và Hàn Á Lệ, cô chỉ ngoan ngoãn im lặng ngồi một bên, nét mặt bình tĩnh, khóe miệng luôn giữ một nụ cười nhẹ.

Ngôi sao nào cũng thích thể hiện sự cao quý và thu hút của chính mình.

Sau khi họp xong, Hồng Mẫn Nhi và người quản lý trở về khách sạn trước, Bình An vẫn chưa có cơ hội hỏi thăm xem cuộc sống của cô ấy ở Hongkong vừa qua như thế nào.

Đến tối mới nhận được điện thoại của Hồng Mẫn Nhi, hẹn Bình An và Trình Vận đến khách sạn nơi Mẫn Nhi đang ở, khách sạn Bạch Vân, để gặp mặt.

Lúc Bình An đến khách sạn Bạch Vân, Hồng Mẫn Nhi và Trình Vận đã đợi sẵn, bên cạnh Trình Vận còn có thêm một người mà Bình An không thể ngờ được là sẽ có mặt tại đây, Lương Phàm.

Trình Vận và Lương Phàm ngồi chung với nhau một bên, Hồng Mẫn Nhi ngồi đối diện hai người, bên cạnh còn một chỗ trống dành cho Bình An.

“Chị Vận, Mẫn Nhi.” Bình An giãn chân mày đang nhíu, mỉm cười đi đến.

“Chà! Tổng Giám Đốc Phương đã tới rồi kìa.” Đã hai tháng Trình Vận không gặp Bình An, vừa thấy cô đã không nhịn được liền cười chọc ghẹo.

Bình An giả bộ cáu giận, “Ghét! Chị Vận, sao chị lại gheo em?” Lúc nói lời này, cô âm thầm quan sát Trình Vận, hai mắt mím cười, gương mặt đỏ thắm, xem ra tâm trạng rất tốt.

Chỉ cần ở gần Lương Phàm, Trình Vận như trở thành một người khác, không còn vẻ nữ doanh nhân thành công nữa mà chỉ như một phụ nữ bình thường đang yêu, tràn đầy sức sống.

Bình An liếc mắt nhìn Lương Phàm một cái, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh ta nên thoải mái gật đầu chào một cái, thái độ vô cùng khách sáo xa cách.

Hồng Mẫn Nhi thân thiết kéo tay Bình An tươi cười hỏi thăm, “Bình An mở công ty thật à? Nếu không nghe Anh Hai nói thì mình cũng không biết bạn lại giỏi đến vậy. May là mình hỏi anh mình, chứ nếu không mình cũng không thể làm người phát ngôn cho công ty bạn đấy.”

Bởi vì có Lương Phàm ở đây nên Bình An không muốn nói nhiều, “Chỉ vì mình muốn thử xem năng lực của mình như thế nào thôi. Mình rất vui khi bạn có thể làm người phát ngôn cho công ty của mình. Cám ơn bạn.”

“Giữa chúng ta nói cái này làm gì.” Hồng Mẫn Nhi lắc lắc đầu, cười nói tự nhiên.

Trình Vận nhìn một Hồng Mẫn Nhi đã lột xác thành bướm, quay đầu sang cười nói với Lương Phàm nói, “Khả năng nhìn người của em không tệ phải không, em đã nói Mẫn Nhi nhất định sẽ thành công mà. Máy năm nữa không chừng sẽ thành siêu sao ca nhạc quốc tế đấy.”

Lương Phàm nhìn Hồng Mẫn Nhi một cái, gật đầu cười, nói với Trình Vận, “Em nói rất đúng, nếu như không nhờ em, không chừng tới giờ anh còn chưa viết ra được thêm một bài hát nào nữa.”

Nhờ Trình Vận đưa Hồng Mẫn Nhi đến bên cạnh anh ta, nhờ Hồng Mẫn Nhi khơi gợi cảm hứng khiến anh ta lại một lần nữa sáng tác được ca khúc mà anh ta hài lòng. Anh ta là một người sáng tác, việc sáng tác chính là sinh mạng đối với một tác giả như anh, nếu không thể viết ra được lời nhạc và ca khúc thì có sống cũng chẳng có ý nghĩa.

“Em cũng cảm ơn Chị Vận nhiều lắm, nếu chị không đưa em đi Hongkong thì Hồng Mẫn Nhi sẽ không có ngày hôm nay.” Hồng Mẫn Nhi giơ ly rượu lên tỏ ý muốn cảm ơn Trình Vận.

Trình Vận nhẹ giọng cười nói, “Chẳng lẽ hôm nay gặp nhau chỉ để nói cảm ơn thôi sao?”

Hồng Mẫn Nhi nhẹ nhàng cắn môi, nhìn về phía Lương Phàm, gương mặt ửng hồng, “Lương tiên sinh, cảm ơn anh đã viết bài hát hay như vậy dành riêng cho em.”

Lương Phàm lãnh đạm nói, “Người hâm mộ thích em nên mới cảm thấy bài hát của tôi hay.”

“Không đúng, họ thích bài hát do anh viết ra, nên mới thích lây qua em. Thật đấy.” Hồng Mẫn Nhi nói một cách kích động.

Bình An khẽ nheo hai mắt, nhìn về sùng bái ngưỡng mộ đối với Lương Phàm được biểu hiện vô cùng rõ ràng trong mắt của Hồng Mẫn Nhi.

Sự sùng bái và ngưỡng mộ đối với một người đàn ông sẽ rất dễ dàng biến thành động lòng.

Đột nhiên trong lòng nảy sinh cảm giác ưu phiền một cách khó hiểu, cô rất mong tất cả chỉ vì cô suy nghĩ quá nhiều.

“Được rồi được rồi, mặc kệ người hâm mộ thích người nào trước, bây giờ Mẫn Nhi đã thành công rồi, anh cũng đã viết ra được ca khúc rồi,

không phải tất cả mọi người đều cùng vui hay sao?” Trình Vận hiển nhiên không cảm thấy việc Hồng Mẫn Nhi sùng bái Lương Phàm có gì khác thường, chị đã quen thấy rất nhiều cô gái dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Lương Phàm rồi.

Lương Phàm thích phái nữ chín chắn và tao nhã, chứ không có tình cảm gì đối với các cô gái nhỏ.

Bình An nhếch khóe mắt, cười đến hồn nhiên vô hại, “Em thấy, nếu chị Vận kết hôn, đó mới thật là song hỉ lâm môn, mọi người đều vui vẻ.”

Động tác uống rượu của Hồng Mẫn Nhi sượng lại một chút, đặt ly uống rượu chân dài xuống bàn rồi nói với Bình An, “Hiện tại rất nhiều phụ nữ đều có xu hướng không thích kết hôn, chị Vận và Lương tiên sinh cứ giữ như hiện tại không phải cũng rất tốt ư?”

“Kết hôn là kết thúc có hậu của tình yêu, chỉ có kết hôn mới có thể trở thành duy nhất của nhau.” Bình An cười nói.

Trình Vận nhìn vẻ thờ ơ của Lương Phàm, trong lòng khó nén nổi thất vọng, nhưng vẫn gượng cười, “Cho dù có kết hôn cũng không nhất định là người duy nhất, ai mà biết được lúc mình không nhìn thấy thì người kia đang làm cái gì.”

Lương Phàm ngẩn ra, nghiêng đầu sâu sắc nhìn Trình Vận một cái, cau mày hỏi cô, “Em muốn kết hôn không?”

Lời này vừa nói xong, Trình Vận ngây ngẩn cả người, Hồng Mẫn Nhi cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Trong lòng Bình An cũng vô cùng vui vẻ. Cô nhớ kiếp trước người Trình Vận cưới không phải là Lương Phàm, mà kẻ kia đến lúc ly hôn còn bắt Trình Vận phải bồi thường phí tổn thất linh tinh gì gì nữa. Bình An hy vọng kiếp này Trình Vận cũng có thể thay đổi vận mệnh, không cưới phải một kẻ

đổn mặt như vậy. Nếu kết hôn cùng Lương Phàm, có thể xem như là thay đổi được vận mệnh hay không?

Mặc dù cô cảm thấy Lương Phàm cũng không phải là chồng của chị ấy, nhưng ít ra thì Trình Vận yêu người đàn ông này nhất.

Trình Vận cũng không có lộ ra vẻ mặt quá kích động, cô nhẹ nhàng lịch sự nở nụ cười, dịu dàng nói với Lương Phàm, “Bây giờ còn chưa phải lúc, Lương Phàm, sự nghiệp của anh hiện tại đang lên như điều gặp gió, anh không nên phân tâm.”

Nét mặt của Lương Phàm thoáng qua một tia sáng kỳ quái, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái mà không nói lời nào, khuôn mặt tuấn tú vẫn không có biểu cảm gì, nhìn không ra anh ta đang nghĩ cái gì.

Bình An có chút thất vọng, trong lòng thầm mắng Trình Vận hiền lành quá đáng, cái gì cũng suy nghĩ cho Lương Phàm trước mà hoàn toàn không suy nghĩ vì mình một chút.

Khóe mắt lướt đến những ngón tay Hồng Mẫn Nhi đang nắm chặt ly rượu, các đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Dùng cơm xong, Trình Vận cùng Lương Phàm rời đi trước, Bình An lấy cớ có việc cần thảo luận với Hồng Mẫn Nhi liên quan đến buổi họp báo nên hai người xuống quán cà phê dưới sảnh, chọn một góc yên tĩnh ngồi xuống nói chuyện.

“Sao rồi? Có phải còn chỗ nào chưa yên tâm hay không?” Hồng Mẫn Nhi buồn bực hỏi Bình An, hôm nay lúc họp ở Duy An đã bàn bạc kỹ rồi mà, “Bạn sợ ngày họp báo sẽ vắng hả? Yên tâm đi, mình đã thông báo trên blog rồi, rất nhiều người hâm mộ đều nói hôm đó sẽ tới.”

Bình An cười nói, “Mình cũng không phải là lo lắng vì chuyện này, có hình tượng như bạn ai còn sợ không nổi tiếng? Chẳng qua lúc mình mới tới

đây, mình nghe nói là Tư Tư đã ký hợp đồng cùng Từ Mạn. Từ Mạn nhất định sẽ có mặt trong buổi họp báo giới thiệu sản phẩm.”

Tư Tư là công ty mỹ phẩm nổi tiếng trong nước, Hồng Mẫn Nhi đã biết, Từ Mạn thì càng không cần phải nói, cô ta thật sự là một ngôi sao lớn không ai không biết, “Họp báo của Tư Tư cùng ngày với chúng ta hả?”

Bình An gật đầu, “Địa điểm còn sát vách luôn.”

Vẻ mặt Hồng Mẫn Nhi biến đổi, “Vậy làm sao bây giờ, Duy An lần đầu tổ chức họp báo nên không thể có một chút sơ sót nào được, nếu ngày đó phía truyền thông cũng đều được mời đến bên kia thì...”

“Đừng lo lắng như vậy.” Bình An thấy Hồng Mẫn Nhi vì lo cho cô mà có dáng vẻ bồn chồn như vậy thì tâm trạng không vui khi nhìn thấy biểu hiện bất thường của Hồng Mẫn Nhi lúc này đã nhanh chóng biến mất, “Bạn chỉ cần thể hiện tốt bản thân là được rồi, những thứ khác để mình lo.”

Hồng Mẫn Nhi ngấn ra một hồi lâu mới lắc đầu cười, “Bình An, bạn thay đổi nhanh quá, không chỉ chín chắn hẳn lên, mà phong cách làm việc còn muốn bình tĩnh chắc chắn hơn nhiều so với những người cùng tuổi như mình.”

Đó là vì cô đã trải qua quá nhiều chuyện thăng trầm rồi, Bình An giấu cảm xúc trong lòng, “Cuộc sống của bạn ở Hongkong thế nào, lần này về gặp Anh Hồng chưa?”

“Ừ, mình còn muốn nói cảm ơn bạn chuyện này nữa, nếu không nhờ bạn thì anh Hai chắc vẫn còn đang giận mình.” Hồng Mẫn Nhi cảm kích nhìn sang Bình An, “Ở Hongkong cũng nhờ Lương tiên sinh chăm sóc ít nhiều nên tất cả đều thích ứng rất tốt.”

“Anh Hồng thật lòng thương yêu bạn, sao lại giận bạn được.” Bình An cười nói, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Hồng Mẫn Nhi, “Hình như bạn

rất sùng kính Lương Phàm hả?”

“Đương nhiên rồi.” Mắt Hồng Mẫn Nhi lộ vẻ sùng bái, “Lúc mình còn học đại học đã bắt đầu hát thuộc như cháo các nhạc phẩm của Lương Phàm. Bạn không biết đó thôi, những ca sĩ kia nổi tiếng cũng là nhờ vào các ca khúc do anh ấy sáng tác. Người ta chỉ thấy phong cách biểu diễn và giọng hát của các ca sĩ, nhưng không ai quan tâm đến nhạc sĩ là người tài ba thế nào. Mình thực sự không ngờ rằng mình cũng có một ngày gặp được Lương Phàm, còn có thể hát ca khúc do anh ấy sáng tác nữa chứ. Bình An, bạn biết không, mình rất vui.”

“Anh ta lợi hại như vậy, chẳng phải sẽ có rất nhiều người yêu anh ta sao?” Bình An hỏi đùa.

Hồng Mẫn Nhi hạ mắt nhìn xuống, “Yêu một người đàn ông tài hoa là chuyện rất dễ dàng.”

Thâm tâm Bình An run lên, nhìn sang Hồng Mẫn Nhi, “Vậy bạn cần phải giúp chị Vận canh chừng Lương Phàm, nếu có hồ ly tinh nào xuất hiện gần anh ta thì lập tức nói cho chị Vận biết, nhất định phải bóp chết những kẻ thứ ba đáng ghét đó!”

“Mình biết rồi.” Hồng Mẫn Nhi gật đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, đứng lên nói tạm biệt với Bình An.

“Đi đường cẩn thận.”

Sau đó vài ngày, Tư Tư đăng quảng cáo rầm rộ về việc sắp mở buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới, rất nhiều người đều biết đến sự kiện hôm đó. Từ Mạn sẽ có mặt để tham gia buổi họp báo. Không thể phủ nhận, việc đăng quảng cáo này của Cao Tinh đã mang lại hiệu quả thật tốt, sản phẩm còn chưa lên kệ thì mọi người đã biết đến rồi.

Thua người không thua trận, nhìn thấy quảng cáo rầm rộ của Tư Tư chiếm số lượng lớn trên báo chí như vậy, không bao nhiêu người biết người phát ngôn của Duy An là ai, cũng không có bao nhiêu người có lòng chờ mong sản phẩm mới còn chưa trưng bày của Duy An.

Cao Tinh vô cùng đặc ý, lúc gặp Bình An ở khu thương mại còn cố tình mặt hất lên trời đến chào hỏi. Thật ra cô ta muốn Bình An phải hối hận vì lúc đầu không chọn cô ta. Cô, Cao Tinh, cũng không phải là người có thể tùy tiện chấp nhận làm Quản lý thương hiệu cao cấp cho bất cứ loại người nào.

Ngay trước buổi họp báo một ngày, tạp chí ELVE dành riêng cho phụ nữ nổi tiếng toàn cầu, ngay cả hàng hiệu có tiền cũng không mua được quyền quảng cáo trên trang bìa của tạp chí, đăng bài phỏng vấn về Duy An, không những giới thiệu về sản phẩm kem lót nhẹ BB sắp tung ra thị trường của Nhã Hòa, mà còn giới thiệu chi tiết về các sản phẩm của PSD, bài phỏng vấn này dài hẳn ba trang tạp chí.

Duy An trở hết tài năng nên chỉ trong một đêm đã hấp dẫn mọi ánh mắt đổ dồn vào nhìn chăm chú, tất cả mọi người đều muốn biết đến tột cùng thì Phương Bình An có bản lĩnh gì mà có thể khiến ELVE cấp cho cô hẳn ba trang phỏng vấn miễn phí.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Công Kiều Ngạo Tức Đến Méo Miệng

Phòng họp, Công ty mỹ phẩm và dưỡng da quốc tế Tư Tư.

“Đây là cái gì? Tại sao Duy An có thể lấy được đến ba trang phỏng vấn trên ELVE?” Mặt Cao Tinh lúc này xanh mét, cầm tờ tạp chí mới ra hôm nay của ELVE tức giận hỏi nhân viên dưới quyền, giọng nói bén nhọn đến chối tai, vẻ mặt kích động dị thường, khiến người nhìn có cảm tưởng rằng nếu Bình An đang thực sự đứng trước mặt Cao Tinh lúc này thì chắc sẽ bị cô ta ném thẳng tờ tạp chí vào mặt.

Cô gái ngồi gần Cao Tinh nhất cúi đầu thì thào trong miệng, “Chị còn không biết thì làm sao chúng em biết được đây?”

Mắt Cao Tinh trợn tròn như ốc nhồi, “phạch” một cái quăng quyển tạp chí lên bàn, “Công ty trả lương cho các người để làm gì? Đối thủ có động tĩnh gì cũng không biết, không phải đã nói các người phải tập trung lưu ý và theo dõi sát sao Duy An rồi sao?”

Cô ta đã nghĩ hết mọi biện pháp để liên lạc bằng được với Tổng Biên Tập của ELVE, nhưng người ta hoàn toàn không hề nể mặt cô ta dù chỉ một chút. Cô ta hoạt động trong ngành trang điểm lâu như vậy rồi nhưng chưa hề đăng được quảng cáo trên ELVE. Thế mà không ngờ công ty của Phương Bình An mới vừa chân ướt chân ráo bước vào ngành này đã có hẳn ba trang phỏng vấn trên ELVE.

Những ba trang! Chẳng khác nào cấp quảng cáo miễn phí cho Duy An rồi.

Cao Tinh nhìn trang bìa tờ tạp chí có hai chữ Duy An thật to, tức giận đến nỗi tim phổi lộn ngược.

“Phương Bình An là thiên kim của tập đoàn Phương Thị, lại là bạn gái của Nghiêm Túc, cô ấy có thể được phỏng vấn trên ELVE cũng là chuyện bình thường thôi.” Có người nhỏ giọng trả lời.

“Nhưng ELVE là tạp chí thời trang nữ quốc tế uy quyền hạng nhất, không phải có tiền là có thể được đăng trên đó đâu.”

“Xem ra Phương Bình An này thật sự không hề đơn giản nhỉ, tuổi còn trẻ như vậy mà thủ đoạn đã thật ghê gớm rồi... Sau này sẽ là đối thủ mạnh đó.” Tiếng bàn tán trong phòng họp rất thấp nhưng mỗi câu mỗi chữ đều truyền tới tai Cao Tinh.

Sắc mặt Cao Tinh lúc xanh lúc đỏ, trong thâm tâm đã tức giận đến nỗi lồi Bình An ra mắng mấy lần.

Phương Bình An này thật là hèn hạ vô liêm sỉ, im hơi lặng tiếng mà có thể lấy được tới ba trang phỏng vấn trên ELVE, làm gì có chuyện cô ta tự thân cố gắng, chẳng qua toàn dựa vào đàn ông thôi! Thật là đồ không biết xấu hổ!

“Tất cả câm miệng cho tôi!” Cao Tinh nổi giận gầm lên một tiếng, tức đến miệng méo xệch, “Cho dù Duy An của cô ta được đăng trên ELVE thì sao chứ, chỉ dựa vào sự hỗ trợ của đàn ông thì chống đỡ được bao lâu? Buổi họp báo ngày mai không được xảy ra bất kỳ sơ xuất nào đấy. Tất cả mọi người đều phải tập trung cao độ cho tôi, người nào nói ra nói vào làm ảnh hưởng tới tinh thần của mọi người thì đừng có trách tôi!”

“Dạ, chị Tinh.” Mọi người lập tức ngừng bàn tán.

“Quản lý Cao, Cô Từ tới.” Cửa phòng họp mở ra, thư ký của Cao Tinh nhỏ giọng báo cáo.

“Mời Cô Từ đến văn phòng tôi, tôi tới ngay.” Nghe được Từ Mạn tới, Cao Tinh mới hạ bớt lửa giận đang đầy ngập trong bụng, trừng mắt nhìn nhân viên dưới quyền đang cúi đầu một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Sải bước chân mang giày cao gót ánh kim cao mười phân, Cao Tinh mở cửa văn phòng. Từ Mạn đang ngồi trước bàn làm việc quay lưng về phía cửa, nghe tiếng mở cửa liền quay người lại nhìn.

“Thật xấu hổ đã để Cô Từ chờ lâu.” Cao Tinh cười cười nhìn Từ Mạn rồi đi đến ngồi đối diện cô.

Từ Mạn mỉm cười nhìn Cao Tinh, “Có vẻ tâm trạng chị Tinh lúc này không được tốt lắm nhỉ.”

Cao Tinh đẩy một quyển tạp chí ELVE nằm trên bàn về phía Từ Mạn, sắc mặt tối tăm, “Em xem cái này chưa?”

“VẬY thì sao? Đầu đất thì có mang trang sức xinh đẹp đến thế nào thì cũng vẫn là đầu đất mà thôi.” Từ Mạn không cho chuyện này thì có gì là ghê gớm, khinh thường nhìn bài phỏng vấn Duy An trên tạp chí ELVE, “Ngày mai sẽ biết đá biết vàng ngay ấy mà, mảnh lối kiêu trẻ con thế này rồi cũng sẽ thất bại thôi.”

“Đây là ELVE! Sản phẩm có thể được đăng trên ELVE đều không thua kém bất kỳ ai, tôi thực sự không ngờ Phương Bình An lại có thể hợp tác được với Nhã Hòa.” Cao Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nếu cô ta không mang họ Phương, không phải là con cái của Phương Hữu Lợi, thì cô ta có thể có ngày hôm nay sao?” Cũng bởi vì cô ta là con gái của Phương Hữu Lợi nên Nghiêm Túc mới đếm xỉa đến cô ta đó thôi.

“Cô Từ, bây giờ không phải là lúc bàn luận những điều này, ngày mai sẽ là lễ công bố sản phẩm mới của chúng ta, cô có lòng tin không?” Cao Tinh chỉ lo lắng sợ buổi họp báo ngày mai sẽ thua dưới tay Bình An. Cô ta đã bỏ

ra bao nhiêu tâm huyết và công sức như vậy nên không muốn biến chúng thành công dã tràng. Đây là chương trình đầu tiên của cô ta sau khi đầu quân cho Tư Tư nên bắt buộc phải lấy điểm. Nếu như thất bại, về sau cô ta sẽ mất thể diện không chỉ ở trong Tư Tư mà thậm chí là trong cả ngành mỹ phẩm nữa.

Từ Mạn kiêu căng liếc cô ta một cái, “Cô Cao, cho dù chị không tin tưởng chính mình thì chị cũng nên tin tưởng em chứ.”

Bản thân Cao Tinh là người xưa nay luôn đứng trên cao nhìn người khác, giờ lại bị Từ Mạn dùng loại ánh mắt coi thường này nhìn mình thì trong lòng không được vui chút nào, chẳng qua vì nghĩ đến tầm quan trọng của buổi họp báo ngày mai nên mới cố gắng nén giận mà miễn cưỡng nở nụ cười giả tạo, “Vậy ngày mai chúng ta cùng xem thực lực của Cô Từ, hy vọng sẽ không khiến mọi người thất vọng.”

Ngược lại với không khí căng thẳng tức giận bên công ty Tư Tư, bên này Duy An lại đang rất hào hứng vui mừng.

“Xem số mới nhất của ELVE chưa?” Kỷ Túy Ý cầm tạp chí, gặp đồng nghiệp nào cũng cười híp mắt hỏi một câu.

“Xem rồi, xem rồi, Duy An được đăng bài phỏng vấn, sao lại bỏ qua được chứ.” Gần như ai ai cũng trả lời như vậy.

“Bình An còn chưa tới công ty à?” Tống Tiểu Tiểu phát xong tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp báo ngày mai cho các đồng nghiệp, quay lại mở cửa vào văn phòng thì phát hiện Kỷ Túy Ý vẫn đang cặm cụi xem tạp chí.

“Con nhỏ này không biết lại đang làm cái gì, tớ cũng đang muốn tìm nó đây. Duy An được tạp chí ELVE phỏng vấn lớn chuyện thế mà nó giữ kín như bưng, lúc sáng tớ xem tạp chí mà còn tưởng mình hoa mắt.” Kỷ Túy Ý gầm gừ. Không chỉ mình cô mà tất cả mọi người trong công ty đều không

biết chuyện này, giờ trong đầu mỗi người đều có hàng đống thắc mắc đang đợi cô chủ tới để hỏi cho rõ ràng.

“Mình nghĩ có ai đó đứng sau lưng giúp đỡ chúng ta.” Tống Tiểu Tiểu nói.

Kỷ Túy Ý liếc mắt nhìn cô đây xem thường, “Mình còn biết hơn cơ, nếu không phải là Chủ tịch Phương thì chính là Nghiêm đại Boss ngầm giúp chúng ta.”

“Vậy rốt cuộc là Ba Phương hay là Nghiêm đại Boss đây?” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

“Mình cũng muốn biết lắm.” Kỷ Túy Ý bĩu môi nói.

Đúng lúc này, bóng dáng cao gầy của Hàn Á Lệ từ ngoài cửa đi vào, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nhìn ra được tâm trạng của chị lúc này không tệ chút nào, không còn vẻ lo lắng bồn chồn như ngày hôm qua nữa.

“Chị Á Lệ!” Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn nhau, đứng phắt lên cười híp mắt chào đón, mỗi người trong tay vẫn còn đang cầm một tờ tạp chí ELVE.

Không chờ họ mở miệng, Hàn Á Lệ đã giơ tay lên ngăn lại, “Đừng hỏi gì hết, chị cũng không biết.”

Kỷ Túy Ý thất vọng than một tiếng, “Đến chị cũng không biết, vậy Bình An chính là muốn tự mình làm cho mọi người ngạc nhiên rồi.”

“Cho dù thế nào, việc này đối với Duy An chúng ta chỉ có lợi chứ không hề có hại, bây giờ chuẩn bị cho thật tốt buổi diễn tập chiều nay đi. Bình An đã đến chưa?” Hàn Á Lệ cười hỏi.

“Còn chưa đến.” Tống Tiểu Tiểu trả lời.

“Vậy chúng ta tới Trung Hoa Thịnh Thế trước để sắp xếp chuẩn bị tổng diễn tập chiều nay đi.” Hàn Á Lệ nói.

Chờ tiến thành buổi họp báo ra mắt của Duy An xong, Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu sẽ quay về trường học để chuẩn bị khai giảng năm học mới, nhưng không biết riêng Bình An thì nghĩ thế nào. Duy An vừa mới bắt đầu, nếu Bình An quay về đi học thì sẽ không có khả năng toàn tâm toàn ý lo việc của công ty. Nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, có lẽ bây giờ công ty là quan trọng nhất chứ không phải là việc học hành.

Nhưng rồi hai cô cũng không có thời gian và cũng không còn tâm tư đâu mà suy nghĩ những chuyện này, hôm nay là buổi tổng diễn tập cho buổi họp báo, phải tập trung hoàn toàn tinh thần và sức lực để lo công việc.

Lúc họ chuẩn bị tới khu thương mại Trung Hoa Thịnh Thế trước thì Bình An cũng có cùng mục đích, cô vừa rời khỏi Phương Thị và đang trên đường tới đó. Sáng nay lúc vừa rời giường thì cô đã thấy ấn bản mới nhất của tạp chí ELVE, nên không hề do dự mà lái xe ngay tới tập đoàn Phương Thị.

Mấy ngày trước, cô nhận được điện thoại từ Sa Uyển Đồng, tổng biên tập tạp chí ELVE, nói sẽ đăng một bài phỏng vấn về Duy An cho cô. Lúc nghe thấy tin này, Bình An có cảm giác không dám tin vào lỗ tai mình, nhưng cũng không khỏi cảm thấy vui mừng. Cô cũng không nói chuyện này cho bất kỳ ai khác, bên kia cần tài liệu gì thì cô tự mình cố gắng hết sức để cung cấp đầy đủ. Cho tới khi nhìn thấy được bài phỏng vấn trên tạp chí, cô mới có cảm giác nhẹ nhõm.

Thấy bài phỏng vấn đã được đăng lên, điều đầu tiên Bình An muốn làm chính là tự mình đến cảm ơn Phương Hữu Lợi.

Còn về phần tại sao cô có thể khẳng định người giúp đỡ sau lưng chính là Phương Hữu Lợi, đương nhiên là có liên quan đến Tổng Biên Tập Sa Uyển Đồng kia.

Khi Bình An còn là cô bé mười lăm tuổi, Sa Uyển Đồng mới chỉ là chủ biên của một tòa soạn báo phụ nữ bình thường, từng có quan hệ tình cảm với Phương Hữu Lợi đến thiếu chút nữa là đã bàn đến chuyện hôn nhân. Khi đó sự nghiệp của Phương Hữu Lợi đang ở thời điểm phát triển đỉnh cao, Sa Uyển Đồng là tuýp người phụ nữ hiện đại, không muốn dựa vào đàn ông để sinh tồn, nên không thể nào vì Phương Hữu Lợi mà từ bỏ sự nghiệp của mình. Bởi thế, hai người đã chia tay trong hòa bình, mấy năm nay giữ mối quan hệ bạn bè thân thiết không có gì là không thể kể cho nhau nghe.

Chuyện này có thể giải thích tại sao ELVE lại tìm cô làm bài phỏng vấn, nhất định là ba cô đã thay cô nhờ Sa Uyển Đồng nể tình thân xưa nay mà giúp cô một đặc ân.

Lúc Bình An lái xe tới Tập đoàn Phương Thị thì Phương Hữu Lợi đang họp với bộ phận kinh doanh, Bình An liền ngồi chờ ông trong văn phòng.

Khoảng hơn một tiếng sau Phương Hữu Lợi mới trở về văn phòng, nhìn thấy Bình An đang đợi thì đáy mắt thoáng hiện vẻ hiểu rõ tại sao, nhưng cũng giả vờ ngạc nhiên hỏi, “Hôm nay không phải là tổng diễn tập cho buổi họp báo à, sao con lại có thời gian đến đây thăm ba?”

“Ba biết rõ mà còn hỏi.” Bình An cười ngọt ngào, ôm cánh tay Phương Hữu Lợi, “Cái này là quà ba tặng cho con đó phải không?” Cô quơ quơ quyển tạp chí trong tay.

Phương Hữu Lợi cười nói, “Món nợ nhân tình này là quà của dì Uyển Đồng tặng cho con, ba còn chưa kịp tìm Dì ấy nhờ vả thì Dì ấy đã gọi tới cho ba rồi, Dì ấy cũng muốn giúp con một chút.”

Bình An cười đến vô cùng giáo hoạt, “Dì Uyển Đồng muốn giúp con thì có thể trực tiếp gọi điện thoại cho con mà, sao lại phải thông qua ba? Chẳng lẽ là... Nghe nói Dì Uyển Đồng tới giờ còn chưa kết hôn nha.”

“Con bé này!” Phương Hữu Lợi ngắt chóp mũi Bình An, cứng chiều nói, “Dì ấy đã có bạn trai, chẳng bao lâu nữa thì đính hôn rồi.”

“Vậy thì tiếc thật.” Bình An hơi thất vọng, thật ra cô rất thích Sa Uyển Đồng.

Phương Hữu Lợi cười nói, “Lúc nào con rảnh thì mời Dì Uyển Đồng ăn cơm.”

“Dạ được. Con về công ty trước đây.” Bình An gật đầu, nhón chân hôn lên má Phương Hữu Lợi một cái, “Ba, cảm ơn ba.”

Mặc dù ba nói đây là quà của Dì Uyển Đồng tặng cô, nhưng nếu ba không mở miệng gợi ý thì làm sao mà Dì Uyển Đồng ra tay giúp đỡ thế được.

Lòng Phương Hữu Lợi mềm nhũn, “Cố gắng làm thật tốt!” Ông thật sự rất vui mừng khi thấy cánh chim của con gái mạnh mẽ dày dặn lên từng chút từng chút một. Mặc dù một ngày nào đó cô sẽ bay khỏi phạm vi bảo vệ của ông, nhưng có thể nhìn thấy con gái tự do bay lượn trong thế giới của mình, ông còn có gì để mà nuối tiếc chứ?

Bình An rời tập đoàn Phương Thị đi đến khu thương mại Trung Hoa Thịnh Thế, trận chiến đầu tiên của cô sắp bắt đầu rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Khai Chiến

Tổng diễn tập cho buổi họp báo rất thành công, nhưng ngoài Bình An và Hàn Á Lệ, những người còn lại ai cũng lo lắng về việc Duy An chỉ sử dụng toàn những người mẫu mới toanh.

Bất kỳ công ty mỹ phẩm quốc tế nào cử hành họp báo đều mời những người mẫu và ngôi sao nổi tiếng tham dự, nhưng Duy An thì không có người nào nổi tiếng cả.

Giá định vị cho sản phẩm kem dưỡng da theo phương pháp thủy phân mới của PSD cũng không cao lắm, chỉ 888 nhân dân tệ, rất phù hợp với số tiền mà nữ nhân viên có thu nhập trung bình có thể bỏ ra, nhưng không phải người nào cũng biết cách chăm sóc dưỡng da. Bình An muốn thông qua buổi họp báo để đưa đến một thông điệp cho phái nữ: để xinh đẹp là điều không khó, không cần phải có chuyên viên trang điểm và nhân viên chăm sóc da cao cấp thì mới có thể duy trì làn da đẹp.

Nhưng nếu chỉ có mỗi Hồng Mẫn Nhi để chống đỡ cho cả chương trình họp báo thì sẽ khá loãng.

“Rất tốt!” Sau khi diễn tập kết thúc, Bình An hài lòng vỗ tay, “Tôi rất hài lòng với buổi diễn tập hôm nay, hy vọng ngày mai có thể tiến hành một cách thuận lợi...”

“Cậu chắc những người này có thể thắng được Từ Mạn và những người mẫu quốc tế mà Cao Tinh mời về chứ?” Kỷ Túy Ý không quá hy vọng hỏi, “Nghe nói Từ Mạn còn mời luôn cả bạn trai trong xì căng đan mới đây của

cô ta tới trợ trận nữa kìa, anh ta là một thiên vương ca nhạc tiếng tăm lừng lẫy đó.”

Bình An nghe vậy chỉ cười nhẹ, “Tớ còn lo cô ta không mời Lý Tử Thông đến để tạo thêm thanh thế đấy.”

Tống Tiểu Tiểu nói, “Mặc dù chúng ta có được bài đăng trên ELVE, nhưng cũng không nhất định ngày mai mọi người được mời đều đến để tham dự đâu, Bình An, cậu chẳng lo lắng tí nào à?”

“Đã đến được ngày hôm nay rồi thì cũng không nhất thiết phải lo lắng nữa. Ngày mai có thành công không thì ngày kia sẽ biết kết quả.” Bình An cười ra vẻ đạo mạo, sau đó quay sang nói to với những nhân viên đang có mặt tại đó, “Hôm nay mọi người vất vả rồi, tối nay tôi mời mọi người ăn cơm.”

Một trận hoan hô phấn khởi. Phương đại tiểu thư mời cơm hiển nhiên sẽ không thể tùy tiện ăn quán ăn bình thường được, xấu mặt cô ấy mất, thế là mọi người xác định chọn nhà hàng Thịnh Yến kế bên Trung Hoa Thịnh Thế. Thịnh Yến là nhà hàng hải sản do một người Triều Châu đến mở tại Thành phố G, không phải lúc nào bọn họ cũng có thể vào ăn một nơi cao sang như vậy.

Mọi người cùng nhau đến Thịnh Yến, Bình An cùng Hàn Á Lệ đi sau cùng.

“Có vẻ em rất tự tin vào buổi ra mắt sản phẩm ngày mai thì phải.” Hàn Á Lệ hỏi Bình An, tuy rằng ban đầu chị và Bình An cùng chung ý tưởng là không cần ngôi sao nổi tiếng hay người mẫu, nhưng cũng không chắc chắn lắm là sẽ thành công.

“Chẳng lẽ chị không tự tin sao?” Bình An cười hỏi ngược lại.

Hàn Á Lệ liếc mắt nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng duyên dáng của Bình An. Cô gái này chỉ mới hai mươi tuổi nhưng càng ngày càng trầm tĩnh đoan trang, vẻ tự tin bình tĩnh kia không hề tương xứng với tuổi thật của cô, nếu so với cô gái trẻ hồn nhiên với nụ cười ngọt ngào lúc xưa thì thật sự không giống.

Giống như cô đang dùng một phương thức mà người khác khó phát hiện để từ từ lột xác, bắt đầu tỏa ra thứ ánh sáng chói lọi của riêng cô. Chị cứ có cảm giác dường như Phương Bình An đã trải qua một việc gì đó vô cùng khắc cốt ghi tâm nên mới phải cố gắng để thay đổi mình. Nhưng có đôi khi nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Bình An, chị lại cảm thấy chằng qua là mình suy nghĩ nhiều đó thôi, đây có lẽ mới là một Phương Bình An thật sự.

Một cô gái trầm tính, tự tin, điềm tĩnh và có ý chí kiên cường.

Khóe miệng Hàn Á Lệ nhếch lên cười nhẹ. “Chị vẫn thật sự tin tưởng vào Duy An.”

Bình An nhìn chị một cái, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Bọn họ đã đặt một phòng riêng ở Thịnh Yên, có thể cao giọng cười đùa mà không sợ ảnh hưởng tới những người khách còn lại. Thật ra, ai trong số họ cũng đều có áp lực đối với buổi họp báo ngày mai, tuy rằng lớn tiếng cười đùa nhưng cũng không ai dám quá đổi phóng túng, phải để dành tất cả sức lực cho ngày mai nữa chứ.

Nếu thất bại, mọi người sẽ làm lại từ đầu; còn nếu thành công, bọn họ sẽ ăn mừng một bữa cho thật thoải mái.

Bình An không phát biểu điều gì để khích lệ tinh thần cả nhóm cả. Đây là trận chiến đầu tiên của Duy An, sau này nhất định còn có rất nhiều cửa ải khó khăn như thế phải đối mặt. Mỗi nhân viên Duy An đều phải tự mình

vượt ải thì mới có lòng tin vào bản thân để đối mặt với những đòi hỏi ngày càng cao khi công ty càng ngày càng phát triển.

Cô cũng giống vậy, cũng phải cố gắng để cho mình ngày càng lớn mạnh hơn.

Phục vụ vừa bắt đầu dọn món thì điện thoại của Bình An reo lên, nhìn thấy là điện thoại Nghiêm Túc gọi đến, Bình An lặng lẽ đi ra ngoài hành lang để nhận điện thoại.

Giọng nói trầm ấm quyến rũ của Nghiêm Túc xuyên qua đường sóng điện nhẹ nhàng rơi vào tai, Bình An thở ra một hơi.

Hai ngày nay anh đi Singapore công tác nên mỗi ngày chỉ có thể liên lạc với Bình An qua điện thoại cho bớt nhớ nhưng. Hôm nay tình cờ nhìn thấy tạp chí ELVE thì anh kinh ngạc mất một chút, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì đây nhất định là món quà của người cha nào đó dành cho con gái yêu.

Quả nhiên anh đoán không sai, Phương Hữu Lợi nhất định sẽ nhờ cậy Sa Uyển Đồng giúp Bình An. Sa Uyển Đồng đã từng mời Nghiêm Túc tham gia phỏng vấn nhân vật trên tạp chí ELVE nhưng anh từ chối. Vốn anh còn đang nghĩ nên đồng ý để còn nhờ Sa Uyển Đồng giúp cho Duy An, nhưng bây giờ chắc không cần nữa rồi.

Bình An của anh rất cuộc cũng đang từ từ dang rộng đôi cánh của cô.

Hai người lời ngon tiếng ngọt qua lại một lúc, cô cho Nghiêm Túc nghe một chút về tình huống diễn tập ngày hôm nay, rồi nghe anh kể về công việc của anh ở Singapore, nhưng thời gian và địa điểm lại không thích hợp để nấu cháo điện thoại nên hai người đành lưu luyến cắt máy.

Bình An xoay người định quay lại phòng riêng thì liền thấy đối diện có hai bóng dáng cao ngạo đang đi tới, trong lòng không khỏi cảm thán đúng là oan gia ngõ hẹp nha.

“Đây chẳng phải là cô Phương sao? Sao giờ này mà còn rảnh rang đi ăn cơm vậy, ngày mai là họp báo rồi, chẳng lẽ không sợ chết một cách khó coi à? Đáng ra bây giờ nên núp trong nhà dụ dỗ người nào đó để cầu cứu chứ nhỉ, hay là nên nghĩ xem còn có tạp chí nào có thể đăng bài phỏng vấn không.” Cao Tinh vừa nhìn thấy Bình An còn chưa kịp thu hồi nụ cười ngọt ngào nơi đáy mắt thì bao nhiêu ghen ghét tích lũy bấy lâu trong lòng cũng không nén nổi nữa mà cao giọng bèn nhọn mĩa mai.

Bình An cười nhẹ, nhẹ đến thoải mái thong dong, “A, chúng tôi tới ăn mừng trước cho buổi họp báo ngày mai đó mà.”

Cao Tinh và Từ Mạn đồng thời lộ ra ánh mắt khinh bỉ, “Nhóc à, chỉ mình cô mà muốn đấu với tụi này sao. Cô còn quá non, chưa đủ tư cách đâu.”

“Chẳng lẽ hai người còn chưa nghe câu ‘Tre già măng mọc’ sao? Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.” Bình An cười tủm tỉm nhìn họ. “Dùng đồ cũ hoài rồi, giờ cũng có rất nhiều người muốn thử món mới chứ.”

“Cô đang mĩa chúng tôi già sao?” Cao Tinh ré lên.

Mặt Bình An tươi cười như hoa, “Tôi có nói vậy đâu, chị đừng vợ đũa cả năm chứ. Ý tôi là nhãn hiệu Tư Tư hiện đang gặp vấn đề già hoá, giờ có nhãn hiệu mới tung ra thì dĩ nhiên người tiêu dùng muốn thử đồ mới thôi.”

“Phương Bình An, cô đừng ở đó mà khua môi múa mép, nếu không dựa vào đàn ông thì cô cho rằng cô có thể được đăng bài trên ELVE sao? Có gì đâu mà đặc ý. Đừng tưởng rằng có bài phỏng vấn đó thì người ta sẽ mua sản phẩm của cô.” Từ Mạn nói một cách lạnh lùng mĩa mai.

“Ừa, tôi dựa vào chính ba tôi và bạn trai tôi là chuyện hiển nhiên hợp tình hợp lý thôi mà, còn Cô Từ dựa vào đàn ông để leo lên được vị trí này vậy có tính là thủ đoạn bình thường hợp lý không?” Giọng Bình An mềm nhẹ, không nhanh không chậm nói thế.

Sắc mặt Từ Mạn lập tức tối lại, hết trắng lại đỏ, ánh mắt căm phẫn nhìn chằm chằm vào Bình An. Hai năm trước, khi cô vẫn còn chưa nổi tiếng, chính vì truyền ra xì căng đan tình ái với không ít ngôi sao nam, thậm chí còn bị chụp ảnh đang lên giường với một đạo diễn, sau đó mới có thể nường vào đạo diễn điện ảnh đó mà lấy được giải ảnh hậu. Chuyện này đã bị truyền thông lôi ra viết bài rất náo nhiệt trong một thời gian dài, báo nào cũng đều nhấn mạnh là Từ Mạn dựa vào việc lên giường với đàn ông mới có địa vị hôm nay.

Chẳng qua sau khi cô ta cầm được giải thưởng thì mới giả bộ làm ra vẻ thanh cao, quên mất thủ đoạn mà cô ta từng sử dụng để thành danh thôi.

Ngay cả chính bản thân cô ta thậm chí cũng đã quên vì để nổi tiếng mà cô ta từng làm những chuyện “nằm xuống để đi lên” đáng xấu hổ kia. Bây giờ bị Bình An nhắc tới, sao Từ Mạn lại không tức giận cho được.

Cao Tinh sợ Từ Mạn kích động lại làm chuyện gì ảnh hưởng tới hình tượng, trước khi cô ta nổi giận với Bình An thì liền đưa tay đè bả vai cô ta, ngạo nghễ liếc xéo Bình An, “Cô Phương, ngày mai rồi sẽ biết chúng tôi gừng càng già càng cay hay là cô tre già măng mọc thôi. Cô tự lo cho mình trước đi. Việc kinh doanh chẳng nhà nào giống nhà nào, nhờ đâu thất bại cũng chưa chắc đã làm lại được từ đầu.”

“Cô Cao, nếu cô thất bại thì mới phải sợ làm lại từ đầu, chứ với người còn trẻ như tôi thì dù có thất bại tôi vẫn còn thời gian để bắt đầu lại mà.” Bình An cười tiếp lời cô ta.

Phụ nữ qua ba mươi lăm tuổi kiêng kỵ nhất oán hận nhất chính là bị người khác nói mình già, giờ phút này Cao Tinh hận không thể xé rách miệng Bình An tại chỗ, “Chúng ta cứ chờ xem!”

“Còn nhiều thời gian mà, tôi sẽ từ từ học hỏi Cô Cao thật tốt.” Bình An mỉm cười trả lời.

Cao Tinh hừ một tiếng, kéo tay Từ Mạn ùng ùng nện mạnh chân lướt ngang qua Bình An.

Đáy mắt Bình An thoáng qua một tia cười nhạt, quay trở về phòng ăn.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu thấy Bình An đi lâu như vậy mà chưa quay lại liền chuẩn bị ra ngoài tìm cô, vừa mới mở cửa ra thì đã thấy cô đi tới, “Điện thoại gì mà lâu lắc vậy, chắc cháo cũng nhừ rồi đó?” Kỷ Túy Ý trêu cô.

Bình An cười nói, “Nửa đường gặp được hai con công nên đùa chúng một chút.”

“Cậu bị trêu ghẹo, hay cậu đùa bỡn mấy con công đó?” Tống Tiểu Tiểu hỏi.

“Mình giật được một cái đuôi của công nha, hahaha” Bình An cười giảo hoạt.

Rất nhanh đã đến ngày hôm sau.

Buổi họp báo bắt đầu lúc bảy giờ tối, hội trường đã sắp xếp xong xuôi, một đài diễn kéo dọc dài đến giữa phòng được trang hoàng kỹ càng, màn hình LED làm phông sau bục diễn đang chiếu phim giới thiệu sản phẩm, Hàn Á Lệ dẫn các nhân viên cấp dưới đứng ở sảnh để đón khách và phóng viên đến tham dự.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu chưa phải là nhân viên chính thức của Duy An, nhưng hai tháng nay đều làm những công việc chính của công ty, tối nay là tối cuối cùng họ ở Duy An, hai cô cố ý chạy đến hội trường bên Cao Tinh để tìm hiểu tình hình bên địch.

Quả nhiên Từ Mạn đã mời Lý Tử Thông đến để trợ trận, toàn bộ hội trường bị vây chặt như nêm cối, rất nhiều fan hâm mộ đã tới để ủng hộ. Trừ

Lý Tử Thông ra còn có không ít những bạn tốt của Từ Mạn trong giới giải trí, mặc dù danh tiếng không bằng Từ Mạn và Lý Tử Thông nhưng cũng hấp dẫn không ít ống kính của phóng viên giải trí.

Về Duy An bên này, mặc dù không đến mức có thể giăng lưới bắt chim trước cửa, nhưng bàn về mức độ xâm tụ thì thật sự thua kém bên Tư Tư.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu hai mặt mặt nhìn nhau, trong lòng lo lắng, chẳng lẽ thật sự lại thua cơ hai con công kiêu ngạo kia?

Cao Tinh toàn mời các ngôi sao giới giải trí nên giới phóng viên như muốn vây kín mít hội trường. Còn bên Bình An, người đến dự đều là các phu nhân giới thượng lưu mà cô đã tự mình gọi điện thoại mời từng người, ngay cả Nghiêm lão phu nhân và Viên lão phu nhân đều tới tham gia. Không giống với đám đông các fan hâm mộ đầy náo nhiệt và kích động bên Tư Tư, mỗi người đến tham dự ủng hộ bên Duy An đều là tao nhã và cao sang, nhìn là có thể biết tổ chất đã được nuôi dưỡng trong môi trường cực cao.

Dĩ nhiên cũng có người hâm mộ của Hồng Mẫn Nhi, nhưng sau những lời trấn an và khuyên bảo của Hồng Mẫn Nhi, một số fan kích động và hưng phấn đều đã bình tĩnh xuống chờ đợi buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Bình An tự mình đến chào hỏi các vị khách quý đến tham gia cổ động, những phu nhân thượng lưu này cô vốn không định kết giao, nhưng lại nghĩ, cuộc sống vốn là như vậy, trong xã hội này các loại giao tiếp xã giao cao thấp đều không tránh được. Huống chi bây giờ cô là người làm ăn, càng nên mở rộng các mối quan hệ, có vài người không cần quan hệ thân thiết nhưng cũng không nên hoàn toàn cắt đứt mối liên hệ.

Trong tất cả các danh gia thế phiệt ở Thành phố G, gia thế của Bình An phải nói là tốt nhất, nên một khi cô đã mở miệng mời thì liệu sẽ có ai có thể

cự tuyệt đây? Có một vài người không có mặt trong thành phố còn cố ý chạy về để tham gia.

Trừ những quý phu nhân danh gia này, còn có rất nhiều phóng viên và tổng biên tập của các tạp chí nổi tiếng. Lúc trước cô cũng đã đặc biệt mời họ, nhưng một số tổng biên tập này đều tìm cách từ chối khéo. Không hiểu sao tối qua lại gọi điện đồng ý đến tham gia.

Có lẽ là vì ELVE rồi, ngay cả Sa Uyển Đồng mà còn nể mặt tham gia thì bọn họ làm sao có thể đắc tội.

Sau khi Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu quay lại, thấy hội trường Duy An tuy không ít khách, nhưng so với sự náo nhiệt bên Tư Tư thì có sự khác biệt rất lớn, hai cô không khỏi cũng có chút lo lắng, liền kéo Bình An sang một bên để nói cho cô biết tình hình tham chiến hai bên.

Bình An nghe xong, tươi cười nơi đáy mắt càng thêm rực rỡ, “Chúng ta muốn so chất lượng, không thể nhìn số lượng mà nói nha các bồ.”

Lúc này, toàn bộ đèn hội trường dần tối xuống, một khúc nhạc dương cầm du dương vang lên, tường phía sau lễ đài từ từ trở nên lấp lánh như những vì sao, màn hình LED chiếu những tấm ảnh do Hồng Mẫn Nhi làm người mẫu chụp chung với sản phẩm để quảng cáo.

Giữa sân khấu là bốn vũ công đang múa minh họa, động tác và kỹ thuật mềm mại nhẹ nhàng.

Toàn bộ hội trường lập tức im lặng, tập trung xem biểu diễn.

Đột nhiên, bốn vũ công buông xuống một dải lụa trắng, Hồng Mẫn Nhi xuất hiện sau dải lụa trắng này. Không biết ai đó trong hội trường khơi mào, sau đó tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Thanh âm của Hàn Á Lệ vang lên, “Chúng ta hãy cho một tràng pháo tay nhiệt liệt để hoan nghênh giọng hát tuyệt vời của ngôi sao mới Hồng Mẫn Nhi.”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng hát nhẹ nhàng của Hồng Mẫn Nhi đã vang lên, ánh sáng cũng bắt đầu nhấp nhàng chớp tắt theo tiết tấu nhạc.

“Nghe giọng hát thật của Hồng Mẫn Nhi bên ngoài đúng là hay hơn nhiều.” Không biết người nào ở sau lưng Bình An cảm thán một câu.

Bình An cười cười, mắt nhìn vào Trình Vận. Hôm nay chị ấy cũng tới, bất quá tên Lương Phàm kia không cùng xuất hiện, không biết là vì không muốn bị phóng viên nhìn thấy hay là muốn tránh né bởi đến nay quan hệ của hai người vẫn chưa công khai.

Tiếng hát Hồng Mẫn Nhi vừa dừng lại, giữa sân khấu đã từ từ nâng lên chủ đề của buổi họp báo hôm nay, sản phẩm kem dưỡng ẩm của PSD. Hàn Á Lệ sẽ là người thuyết trình giới thiệu sản phẩm cho mọi người.

“PSD vừa mới đưa ra sản phẩm dưỡng ẩm da được sản xuất theo phương pháp kỹ thuật thủy phân độc đáo, sẽ tạo thành một màng giữ ẩm bên ngoài da mặt, làm tăng thêm 87% hơi nước cho da, thích hợp với tất cả những phụ nữ trân trọng yêu mến làn da của mình, vừa dễ sử dụng lại nhẹ nhàng cho da. Mỗi phụ nữ chúng ta đều muốn được xinh đẹp, nhưng chúng ta hôm nay vừa có thể làm đẹp lại vừa có thể bổ sung chất ẩm và bảo vệ da.” Khi Hàn Á Lệ đang giới thiệu thì những người mẫu đặc biệt xuất hiện từng người một trên sân khấu.

Bởi vì không phải là người mẫu chuyên nghiệp nên các cô khi xuất hiện có hơi chút gượng gạo, nhưng trang điểm trên mặt vẫn rất tinh xảo và đẹp mắt.

Ánh sáng sáng ngời chiếu xéo vào mắt Bình An, cô xúc động mím môi, khoé mắt đã hơi ươn ướt. Nếu như ở kiếp trước, cô thật sự không thể tin

được rằng chính mình có thể mở công ty, thậm chí có thể sắp xếp được buổi họp báo như hôm nay. Cô rất cuộc đã đi được bước đầu tiên để thay đổi số mệnh của mình.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Lấn Lộn Đầu Đuôi

Buổi họp báo của Duy An đã thành công viên mãn. Nhưng khi nghe nói cuộc họp báo bên phía Tư Tư vô cùng náo nhiệt thì tâm trạng của rất nhiều nhân viên công ty đều xuống thấp. Bình An thấy vậy liền cười động viên mọi người, “Chúng ta vất vả bấy lâu cuối cùng cũng đã thành công mỹ mãn rồi. Chúng ta đi ăn mừng công đi, mọi người thấy mình đi hát Karaoke được không?” Hàn Á Lệ là người đầu tiên giơ tay đồng ý. Những người khác ngó nhau, người này nhìn người kia, chẳng ai rõ tại sao Bình An lại lạc quan như vậy. Bình An cười cười, “Cái mà chúng ta hy vọng bữa giờ chính là có thể tổ chức thành công buổi họp báo, giờ chúng ta đã làm được rồi đấy thôi. Còn chuyện ngày mai sản phẩm lên quầy rồi sau đó được tiêu thụ thế nào thì phải là trận chiến thứ hai của chúng ta chứ. Giờ chẳng lẽ chúng ta lại không ăn mừng thắng lợi của trận chiến đầu tiên à?” Nghe Bình An nói vậy hình như cũng có đạo lý chứ nhỉ. Cảm xúc xuống thấp này giờ của mọi người lập tức trở thành hưng phấn, cả đám hoan hô vui mừng kéo nhau đi tới KTV gần nhất. Nhưng vừa ra khỏi cửa chính của Trung Hoa Thịnh Thế thì cũng vừa nhìn thấy đám người bên Cao Tinh cũng đang kéo nhau đi ăn mừng. Cao Tinh hất cao đầu, khinh bỉ liếc xéo nhóm Bình An, ánh mắt cứ như là nhìn một kẻ bại tướng dưới tay mình vậy, cố ý cao giọng, “Đi nào, đêm nay chúng ta phải chúc mừng thật lớn mới được, số lượng tiêu thụ ngày mai không biết sẽ cao đến thế nào nữa, chỉ sợ cháy hàng không kịp bổ sung luôn.” Cố ý muốn chọc cho mọi người bên Duy An nổi giận đến phát hỏa. Bình An chỉ cười, “Chuyện ngày mai chả ai nói trước được, chúng ta đi thôi.” Mọi người chọn khu KTV gần đó, bao nguyên một phòng lớn, kê mấy két bia. Ai cũng thả lỏng mà chơi đùa âm ỉ. Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đã đồng cam cộng khổ với mọi người hai tháng qua, tình cảm được

vun đập vô cùng thân thiết, vừa nghĩ ngày mai sẽ phải về trường để vào năm học mới thì trong bụng rất buồn, thay phiên nhau để ca hát với từng đồng nghiệp trong công ty. Hàn Á Lệ và Bình An rời riêng một bên, Bình An không uống rượu nên trên tay chỉ là nước ép trái cây, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Tiểu và Tiểu Ý giành giật micro để hát. “Hình như chỉ hai ngày nữa là khai giảng thì phải, em định thế nào chưa?” Hàn Á Lệ kê miệng hỏi nhỏ vào tai Bình An. Vấn đề này... hai ngày trước Tiểu Ý cũng đã hỏi cô. Bình An uống một ngụm nước trái cây, hạ mắt nhìn xuống đầu gối mình, “Đợi sau khi khai giảng xong chắc em sẽ đến trường xin được đi thực tập trước.” Hàn Á Lệ nhìn cô một lúc, “Bỏ được đời sinh viên không?” Đã trải qua một lần rồi, có gì để luyện tiếc nữa đâu, “Có được có mất mà chị, giờ Duy An mới vừa bắt đầu.” “Ừ.” Hàn Á Lệ không nói gì nữa. Ai đó đang hát một ca khúc của Hilary Duff “Someone’s watching over me”, nghe lời hát kia, trong lòng Bình An không hiểu sao lại dâng lên một nỗi xúc động. Lời ca khúc đại để thế này “... Tôi sẽ không sợ hãi, đi đến mọi nơi mà nó dẫn dắt tôi đến. Tôi chỉ biết, ngày hôm qua đã qua rồi, và lúc này tôi chỉ thuộc về hiện tại và giấc mơ của riêng tôi. Cho nên, tôi sẽ không từ bỏ, cũng sẽ không lùi bước, cuộc sống rồi sẽ xoay chiều rất sớm thôi. Và tôi sẽ luôn kiên cường cho dù mọi việc đều không thuận lợi... Mọi người nói điều gì cũng không quan trọng, và phải mất thời gian bao lâu cũng không quan trọng, hãy tự tin vào chính mình, và rồi bạn sẽ nhận thấy điều quan trọng nhất là bạn đã đúng thế nào khi bạn thật sự là chính mình, làm theo những gì trái tim mình mách bảo...” Đúng vậy, ngày hôm qua đã qua rồi, hiện tại thuộc về chính bản thân cô, là cuộc sống của riêng cô. Từ khi cô phát hiện mình có được cơ hội trọng sinh, đã có rất nhiều thời điểm cô lo sợ, sợ mình sẽ giẫm lên vết xe đổ kiếp trước, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ không có thật của mình, hay sợ là vận mệnh chỉ đang đùa bỡn với cô đó thôi. Cô sợ hãi nhất là mình không có năng lực để thay đổi bánh xe vận mệnh. Nhưng, may mắn làm sao... Cuối cùng cô đã thay đổi được một số việc, cho dù là của chính cô, hay của người khác. Chỉ cần Duy An thành công, cô nhất định sẽ khiến mọi người nhìn cô bằng đôi mắt khác xưa. Cô sẽ chứng minh cho những kẻ đã từng thầm cười nhạo ba cô xem, cười ba cô sinh một đứa con

gái chẳng biết làm gì, cười ba không có con trai để kế thừa Công ty... Cô muốn ba tự hào vì cô, sẽ không bị người đời cười chê nữa. “Bình An, lại đây cùng hát đi.” Kỷ Túy Ý chạy lại kéo tay cô, muốn cô cùng chơi đùa với bọn họ. “Không sợ giọng ca của bọn mình làm tai bọn họ điếc à, mình mặc kệ đấy nhé.” Bình An cười nói. “Thượng đế quả nhiên công bằng, đâu lý nào mà cửa chính cửa sổ gì cũng mở hết cho một người.” Sau khi nghe Bình An hát xong, không biết ai đã lớn tiếng cảm thán một câu như vậy, khiến cho mọi người cười ngả nghiêng một trận. Bình An cười, tóm lấy một miếng khoai chiên ném sang.***Hôm sau, lúc Bình An đến Công ty đi ngang qua văn phòng thì thấy một đám người đang túm tụm lại một chỗ, không biết đang bàn luận chuyện gì mà ríu rít lắm, cô tò mò đi lại gần. “Chuyện gì vui vậy?” Cô cười hỏi. Vừa nghe thấy giọng Bình An, các cô gái lớn tuổi hơn cô đều lập tức nén lại cảm xúc kích động, chủ động dạt ra nhường đường cho Bình An vào trong. Tuy rằng thường thì Bình An cũng hay đùa giỡn với bọn họ, nhưng những lúc trong công việc thì cô vẫn giữ được thái độ uy nghiêm của cấp trên. Và lại, nhân viên Duy An cũng không dám coi thường cô khi thấy cô còn trẻ tuổi đương nhiên không dám qua mặt rồi. Hàn Á Lệ cầm mấy tờ báo, vừa đưa cho Bình An vừa cười nói, “Bên Tư Tư hôm qua thật sự náo nhiệt lắm nha.” Bình An nhận mấy tờ báo, tất cả các tin được rầm rộ đăng trên trang bìa đều là những tin tức về những ngôi sao tham gia buổi họp báo của Tư Tư, tuy rằng cũng có loáng thoáng đề cập tới sản phẩm vừa được Tư Tư đưa ra thị trường, nhưng chỉ là sơ lược cho có, hoàn toàn không tạo được điểm nhấn khiến cho người ta chú ý. Mà tin về scandal giữa Từ Mạn và Lý Tử Thông mới thật sự là tin. “Ông Tổng của Tư Tư thiếu điều muốn giết người, bỏ ra mấy chục triệu hóa ra chỉ để các ngôi sao đánh bóng tên tuổi, còn ngược lại sản phẩm của mình thì chỉ làm nền cho bọn họ.” Dư Du Kỳ cười nói. “Nhưng cũng không có bao nhiêu tin bài về Duy An.” Có người nhỏ giọng nói thầm. Hàn Á Lệ nói, “Hôm qua tới tham dự đều là Tổng Biên tập của các tờ báo lớn, bây giờ còn chưa đến lúc đó thôi, chờ thêm hai ngày nữa là biết ngay mà.” “Cũng không phải không có bài đâu, chẳng qua bài đăng về Duy An của chúng ta không nằm ở các tờ báo giải trí đấy thôi.” Dư Du Kỳ đưa ra một số tờ báo khác,

“Nhìn đi, Nhật báo Thành phố G, Báo Miền Nam gì đều có đăng tin về buổi họp báo ngày hôm qua của chúng ta, hơn nữa, những tờ báo này chỉ chú trọng về việc giới thiệu sản phẩm và Duy An, chứ không phải ngôi sao điện ảnh ca nhạc.” “Oa, đúng rồi kìa, các cậu xem, còn khen buổi giới thiệu của chúng ta rất độc đáo, còn đánh giá sản phẩm của PSD tới 5 sao lận kìa.” “Thật không, đưa tôi xem với!” “...” Một đám con gái lại hưng phấn dạt dào bu thành một cụm. Hàn Á Lệ cười nhắc nhở các cô, “Xem xong rồi quay lại công việc liền đi, đừng quên hôm nay rất quan trọng nhé, tập trung chú ý kỹ tình trạng bán buôn ở các khu thương mại đấy.” “Dạ nghe!” Bình An và Hàn Á Lệ mỉm cười liếc nhau, cùng với Dư Du Kỳ quay về văn phòng. Dư Du Kỳ nói, “Lần này Tư Tư lẫn lộn đầu đuôi hết cả nhì, cứ tưởng mời Từ Mạn là có thể tăng sự thu hút cho sản phẩm của mình, ai ngờ đến dự toàn là phóng viên giới giải trí, làm gì có chuyện bọn họ quan tâm đến sản phẩm hay dở thế nào, toàn bộ tâm tư chỉ đặt vào việc làm cách nào moi ra được scandal gì đó của các minh tinh để phát tán tin đồn thôi.” “Em đã sớm đoán được kết quả này nên lúc đó mới bình tĩnh như vậy phải không?” Hàn Á Lệ hỏi Bình An, cuối cùng cô mới hiểu tại sao khi Bình An biết được bên Cao Tinh sẽ có toàn ngôi sao đến dự để trợ trận thì lại càng tự tin. “Mời ngôi sao làm người phát ngôn thì vô luận ngôi sao đó có rục rờ có nổi tiếng cỡ nào, nhân vật chính trong buổi họp báo vẫn là sản phẩm. Đáng lý ra Từ Mạn không nên mời Lý Tử Thông xuất hiện.” Bình An vào văn phòng, mở TV ra, vừa vặn thấy đang đưa tin về buổi họp báo giới thiệu của Tư Tư tối qua. Một đám phóng viên đang nhao nhao vây quanh Từ Mạn và Lý Tử Thông để đặt câu hỏi. Bình An cười lắc đầu, “Từ Mạn quên mất bản thân cô ta là người phát ngôn của sản phẩm bên Tư Tư mà lại biến mình thành nhân vật chính, hoàn toàn không mở miệng tuyên truyền một câu nào cho Tư Tư cả.” Hàn Á Lệ nói, “Mẫn Nhi đúng là thông minh, tối qua khi phóng viên phỏng vấn, cô ấy nói câu nào cũng toàn khen ngợi sản phẩm của chúng ta.” “Sao muốn nhìn dáng vẻ của Cao Tinh lúc này quá đi!” Dư Du Kỳ vui vẻ hét to lên. Ánh mắt của Bình An long lanh, liếc xéo Hàn Á Lệ và Dư Du Kỳ, “Hôm nay sản phẩm PSD đều đã bắt đầu trưng bày ở các khu thương mại, hay là chúng ta đi tuần tra chút đi?” Dư Du Kỳ lập tức

tán thành, “Hôm nay Hàn Chi Bảo cũng có khuyến mãi, tôi cũng muốn đi một vòng các khu thương mại để xem thế nào đây.” Hàn Á Lệ đứng lên, “Vậy còn chờ gì nữa mà không đi, nói không chừng còn có trò hay để xem.” Tư Tư cũng có cửa hàng chuyên doanh ở các khu thương mại lớn, cũng cùng chung một tầng lầu với Duy An, hai Công ty hiện nay đã trở thành đối thủ một mất một còn của nhau. Nơi đầu tiên các cô tới đương nhiên là Trung Hoa Thịnh Thế, cửa hàng độc quyền PSD hôm nay chính thức mở cửa, trong cửa hàng đã nườm nượp khách hàng đến hỏi thăm nhân viên bán hàng các công dụng của nó. Phía đông cửa hàng độc quyền của họ là cửa hàng độc quyền của Tư Tư, hiện giờ xem ra là không có khách hàng nào cả, không biết sau này sẽ thế nào. Bình An các cô đi hết một vòng cửa hàng ở các Trung tâm thương mại lớn, hiệu quả đạt được còn tốt hơn gấp nhiều lần so với các cô tưởng tượng. Buổi họp báo hôm qua xem ra đã thật sự rất thành công. Vài ngày tiếp theo, các tờ báo lớn lần lượt được xuất bản, sản phẩm PSD của Duy An lập tức trở nên nổi tiếng. Hơn nữa, những clip quảng cáo do Hồng Mẫn Nhi làm người mẫu đã bắt đầu được phát trong giờ vàng của các đài truyền hình, rất nhiều cửa hàng tại các khu thương mại đều cháy hàng khiến mọi người trong Phòng Thị trường phải chạy vắt chân lên cổ để bổ sung lượng hàng hóa cho kịp thời. Đương nhiên, sản phẩm bên Tư Tư cũng bán được không ít, các fan của Từ Mạn dĩ nhiên là muốn ủng hộ cô ta, nhưng dù sao, sản phẩm bên đó được định giá không thấp nên số người có thể bỏ một số tiền tương đối ra mua không nhiều lắm. Nghe nói Cao Tinh bị lão Tổng giám đốc của Tư Tư kêu lên mắng cho một trận vuốt mặt không kịp, còn uy hiếp cô ta nếu năm nay thành tích bán hàng mà không tăng thêm 10% thì cô ta nên bỏ của chạy lấy người mà rời khỏi Công ty đi. Tuy Cao Tinh là người có tính cách ngạo mạn nhưng năng lực làm việc rất tốt, chứ không thì đã không thể ngồi vào được cái vị trí quản lý thương hiệu cao cấp khó nhằn kia, chính bản thân cô ta cũng không thể tưởng tượng được là buổi họp báo lần này lại có một kết cục tồi tệ như vậy. Cô ta chỉ có thể tự trách mình đã quá khinh địch không xem Bình An ra gì, nên hoàn toàn chẳng để tâm vào việc điều tra trước xem Duy An sẽ có manh mối gì trong buổi họp báo. Chẳng qua, cô ta dĩ nhiên sẽ không tự kiểm

điểm bản thân, người chưa từng thất bại lần nào như cô ta làm sao có thể thừa nhận cô ta thế mà lại bị một con oắt đánh bại? Cô ta trách là trách Từ Mạn chẳng phân biệt được giữa công và tư, lẫn lộn nhiệm vụ, không lo tuyên truyền cho sản phẩm, không thực hiện đầy đủ trách nhiệm của một người phát ngôn. Từ Mạn bị Cao Tinh trách cứ như vậy thì trong lòng không phục chút nào, đơn giản phải dứt quay về Hong Kong cùng người đại diện, ngay cả hoạt động tuyên truyền tiếp theo cũng không tham gia. Cả hai con chim công kiêu ngạo này tuy đều không phục lẫn nhau nhưng thật ra lại có điểm chung, đó là các cô đều vì buổi họp báo thất bại lần này mà càng ghét cay ghét đắng Bình An. Cao Tinh thề nhất định sẽ khiến cho hạn ngạch tiêu thụ sản phẩm của Tư Tư vượt qua PSD của Duy An. Đương nhiên, Bình An hoàn toàn không biết trong đầu của các cô nàng kiêu ngạo kia có những ý tưởng vắn vẹo gì, hiện tại cô đang vội đến trường để xin được đi thực tập sớm, sau đó còn phải nghĩ xem làm thế nào thực hiện việc quảng cáo sản phẩm cho nhãn hàng Nhã Hòa mà cô vừa lấy được hợp đồng về tay. Nhã Hòa làm cô càng cảm thấy áp lực hơn PSD nhiều.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Tụ Họp

PSD ra mắt thành công khiến cho Bình An thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô đã có thể dành ra chút thời gian để chạy đến trường học xin giải quyết việc cô đi thực tập sớm một năm. Mà một khi đã quay lại trường thì dĩ nhiên là phải hẹn đám bạn tốt ra ngoài gặp gỡ rồi.

Ba cô bạn tốt nghe cô mời thì liền ra khỏi ký túc xá, còn gọi thêm bọn Lâm Tĩnh. Lâm Tĩnh nói cho Khâu Thiếu Triết biết việc Bình An chạy về trường. Khâu Thiếu Triết nghe vậy lập tức gọi điện thoại cho Bình An, oán trách Bình An chẳng coi bạn bè chí cốt là gì cả, cả kỳ hè dài như thế mà cũng không thèm liên lạc với anh, ngay cả mở công ty cũng không nói một tiếng.

Bình An trả đũa, bảo anh chỉ lo đi du lịch khắp nơi cùng bạn gái, làm gì còn nhớ xem cô là người nào, cho nên mới chẳng thèm gọi điện thoại cho anh đấy thôi.

Khâu Thiếu Triết lầm bầm oán trách thêm mấy tiếng rồi khăng khăng muốn tới tham gia tụ họp với bọn họ.

Bọn họ hẹn ở quán ăn mới khai trương gần trường, cố ý đặt một khu ghế lô.

Bọn Tống Tiểu Tiểu đến đầu tiên. Bởi vì lúc nghỉ hè Vi Úy Úy không có ở cùng với các cô nên lúc này Kỳ Túy Ý bô bô lôi hết tất cả những chuyện diễn ra trong hai tháng qua kể cho cô nghe. Cô chỉ yên lặng lắng nghe, khóe miệng mang theo nụ cười khá gượng ép.

Chuyện Lâm Tĩnh thiếu chút nữa bị vũ nhục lúc nghỉ hè, các cô không hề hờ rãnh một chữ nào với người khác, khi nhìn thấy Lâm Tĩnh vẫn hoạt bát sáng sủa giống như trước kia, trong lòng Bình An thật sự rất vui mừng.

Hai tên công nhân kia sau đó đã bị Khâu Thiệu Triết nhờ người đánh cho một trận, còn khiến cho chúng không cách nào tìm được việc ở Thành phố G, nên không lâu sau chúng phải chuyển đến chỗ khác.

Có thể bởi vì hành động anh hùng cứu mỹ nhân của Khâu Thiệu Triết mà bây giờ Lâm Tĩnh đặc biệt cảm kích anh, cảm giác hình như còn hơi động tâm thì phải, nhưng chẳng qua đây là chuyện riêng của người ta nên Bình An không tiện đưa ra ý kiến.

Bởi Khâu Thiệu Triết đã có bạn gái nên cùng lắm thì Lâm Tĩnh chỉ đang thăm mếu, cô gái nào mà không có thời thanh xuân đầy mộng mơ đâu.

Bạch Hàm đến một mình, để tóc xõa dài nhẹ nhàng, mặc váy chiffon trắng, trông nhẹ nhàng thoải mái nhanh nhẹn mà dường như còn có thêm mấy phần trẻ trung dịu dàng hơn so với lúc trước.

“Chắc chắc, ai vậy ta? Sao tớ nhìn thấy quen quá vậy?” Kỳ Túy Ý thấy Bạch Hàm đi vào, cố ý làm bộ như không biết hỏi Tống Tiểu Tiểu.

“Sao mới qua có một kỳ hè mà chị đã không nhận ra người rồi.” Bạch Hàm tức giận trợn mắt nhìn cô một cái.

Kỳ Túy Ý cười, “Đúng vậy, mới một kỳ hè thôi mà em đã thay đổi giới tính rồi.”

Bình An chọc chọc bộ ngực Bạch Hàm, “Tiểu Ý, mắt cậu hết xài được rồi, em ấy cần gì thay đổi giới tính, chỗ này là hàng thật giá thật nha.”

“Chị quá đáng!” Bạch Hàm hất tay Bình An ra, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Kỳ Túy Ý, mắt liếc ngực Bình An, “Chị đang hâm mộ ghen ghét

đấy hả.”

“153!” Bình An liếc cô một cái, làm động tác so chiều cao đến cổ.

Bạch Hàm thiếu chút nữa thì nhào tới cắn cô, chiều cao 1m5 luôn là mối hận trong lòng cô.

“Một cô gái đột nhiên thay đổi vẻ bề ngoài thì chỉ có hai nguyên nhân, nhưng nhìn vẻ mặt rạng rỡ của em thế này thì nguyên nhân chỉ có một, Tiểu Bạch, đang yêu phải không, gian phu là ai đấy?” Kỳ Túy Ý cười híp mắt hỏi.

Tống Tiểu Tiểu, “Tiểu Ý nói chính xác.”

Lâm Tĩnh giơ cao tay, “Em biết em biết! Hôm qua Tiểu Bạch được Ôn học trưởng chở về nha.”

Bình An và bọn Tống Tiểu Tiểu đều sửng sốt, Ôn học trưởng... ý là Ôn Triệu Dung đó hả? Nhớ đến lần trước gặp Bạch Hàm ăn cơm cùng Ôn Triệu Dung, người mà họ có thể nghĩ tới cũng chỉ có mỗi anh là họ Ôn.

Bạch Hàm đỏ mặt nhìn Bình An, giải thích, “Lúc nghỉ hè, Ôn học trưởng đến công tác ở quê em, cha mẹ em tiếp đãi anh ấy. Nên giờ em về trường thì anh ấy khách sáo chở em về dùm mà thôi.”

“Thấy cái vẻ chim non chim chíp của em thế này mười mười là động lòng với Ôn học trưởng dịu dàng đẹp trai rồi.” Kỳ Túy Ý biết Ôn Triệu Dung thích Bình An, nhưng bây giờ Bình An đã tiến vào vòng tay ôm ấp của Nghiêm Túc rồi nên cô hy vọng Ôn Triệu Dung có thể tìm được một cô gái thích hợp khác.

Bất quá, chẳng lẽ Ôn Triệu Dung lại quên Bình An nhanh đến vậy?

“Đừng nói bậy, em không có nghĩ ngợi lung tung gì tới Ôn học trưởng đâu.” Bạch Hàm lập tức phản bác, nhưng mặt lại càng lúc càng đỏ lựng lên.

Tống Tiểu Tiểu nhạo báng cô, “Em không nghĩ ngợi lung tung đối với Ôn học trưởng, chỉ đang mơ mộng thôi.”

Bình An nhìn Bạch Hàm, âm thầm than một tiếng trong lòng. Kiếp trước cô không biết Bạch Hàm nên không biết Bạch Hàm đã đóng vai gì trong cuộc đời của Ôn Triệu Dung. Cô chỉ biết là Ôn Triệu Dung cuối cùng sẽ kết hôn với một người không phải họ Bạch. Tình cảm của Bạch Hàm dành cho Ôn Triệu Dung có thể phải chết yếu hay không, cô không dám khẳng định.

Lúc Bạch Hàm còn đang phủ nhận việc thích Ôn Triệu Dung thì Khâu Thiếu Triết đến. Mọi người vốn đang rất hoan nghênh việc anh đến tham dự, nhưng khi nhìn thấy người đi phía sau anh thì không khí chớp mắt liền lạnh xuống.

Kỷ Túy Ý nhỏ giọng nói thầm vào tai Tống Tiểu Tiểu, “Sao lại dẫn theo ‘đầu bò sữa’ thế nhỉ?”

Tống Tiểu Tiểu giật vạt áo cô, không trả lời.

Thấy Khâu Thiếu Triết lại dẫn theo Trịnh Yến Đình, Bình An không vui trong bụng nhưng vẫn không biểu hiện ra trên mặt, chỉ cười chào đón anh, “Anh canh giờ hay thiệt ha, vừa dọn món ăn lên xong.”

Lâm Tĩnh nhìn thấy Trịnh Yến Đình thì ánh mắt tối lại, nhưng vẫn đứng dậy chào hỏi Khâu Thiếu Triết, “Học trưởng, mau ngồi xuống đi, còn thiếu mỗi anh thôi.”

Trịnh Yến Đình nắm chặt tay Khâu Thiếu Triết, hoàn toàn là hình ảnh của một con chim nhỏ nép vào người mong được che chở, khách sáo gật đầu chào bọn Bình An.

Mặc dù Bình An các cô là bạn học cùng ban với cô ta nhưng không hề tỏ vẻ nhiệt tình gì cho lắm, chỉ là nhàn nhạt cười cười, ngồi vào vị trí ăn cơm.

Bất quá bởi vì có thêm một người không được hoan nghênh nên không khí bỗng trở nên lạnh nhạt.

“Lúc ra cửa thì gặp cô ấy nên chỉ có thể dẫn theo cùng. Ngài bao dung đi mà.” Khâu Thiếu Triết biết bọn Bình An không thích bạn gái của anh, nhỏ giọng xin lỗi bên tai Bình An.

“Lần sau không thể viện lý do này nữa.” Bình An nhàn nhạt liếc anh một cái.

“Dạ, anh bảo đảm.” Khâu Thiếu Triết cười hi hi nói thế.

Trịnh Yến Đình thấy bạn trai mình châu đầu ghé tai cười cười nói nói với Bình An thì sắc mặt trầm xuống, kéo tay Khâu Thiếu Triết nói một cách oán giận, “Toàn đồ cay, em không thích ăn.”

Trừ Bình An không ăn quá cay, còn các cô đang ngồi ở đây đều là những người không cay không vui nên câu này của Trịnh Yến Đình lập tức đưa tới không ít ánh mắt, chẳng qua không ai thèm để ý đến cô ta, trong lòng có cùng một ý tưởng: kệ cô có thích ăn hay không chứ.

Bình An ăn canh cá, lành lạnh mở miệng, “Món nào chúng tôi cũng thích ăn hết.” Ngụ ý, Trịnh đại tiểu thư nhà cô hoàn toàn không nằm trong phạm vi quan tâm của chúng tôi.

Trịnh Yến Đình âm ức nhìn Khâu Thiếu Triết.

Khâu Thiếu Triết cười nói, “Ăn rau cải đi, không cay.”

“Anh gọi cho em phần thịt bò bít tết đi.” Trịnh Yến Đình phản đối.

Khâu Thiểu Triết hơi xấu hổ, cau mày nói với Trịnh Yến Đình, “Nếu em không thích, chút nữa sẽ dẫn em đi nhà hàng Tây.”

Trịnh Yến Đình liếc Kỷ Túy Ý một cái, dùng khẩu ngữ địa phương của Thành phố G mắng một câu, “Đồ Bắc kỳ, chả có tố chất gì.”

Ở đây đa số không phải người địa phương Thành phố G nên nghe không hiểu cô ta đang nói gì, chỉ có Khâu Thiểu Triết và Bình An là hiểu được, không chờ Khâu Thiểu Triết mở miệng, Bình An đã đập mạnh đũa xuống bàn, “Khâu Thiểu Triết, anh muốn dẫn cô ta ra khỏi đây hay muốn tôi đuổi cô ta đi?”

Sắc mặt Khâu Thiểu Triết rất khó nhìn, quay đầu sang nói với Trịnh Yến Đình, “Em về trước đi.”

Anh rất thích những người bạn này của Bình An, không muốn đánh mất đi tình hữu nghị của các cô chỉ vì Trịnh Yến Đình.

Trịnh Yến Đình không thể tưởng tượng nổi nhìn Khâu Thiểu Triết, uất ức đầy bụng, vành mắt hồng hồng, quăng đũa rời đi.

“Có muốn đuổi theo không?” Lâm Tĩnh không nghĩ sự việc sẽ biến thành như vậy, nhỏ giọng hỏi Khâu Thiểu Triết.

Khâu Thiểu Triết hoàn toàn không lo lắng Trịnh Yến Đình sẽ làm mình làm mất gì, “Đừng lo, giận hai ngày rồi sẽ hết thôi.”

Bình An các cô hiểu rõ tính tình Trịnh Yến Đình nhất nên dĩ nhiên chả lo chuyện cô ta sẽ chia tay với Khâu Thiểu Triết, mặc dù trong lòng các cô thật đúng là hy vọng bọn họ sẽ chia tay.

Chỉ trong chốc lát không khí lại náo nhiệt trở lại, không có Trịnh Yến Đình, bọn Kỷ Túy Ý bắt đầu thân thiết bày chuyện đùa giỡn với Khâu Thiểu Triết.

Ăn cơm tối xong, Bình An lại đến KTV lân cận để hát hò, Khâu Thiều Triết la hét muốn chơi suốt đêm, còn gọi điện kêu hai người bạn khác của anh tới đây.

Nghĩ anh trước kia cũng đã từng giúp Bình An đối phó với Đàm Tuyền nên bọn Kỳ Túy Ý cũng không có ý kiến gì.

Đồng hồ vừa chỉ mười giờ thì Bình An nhận được điện thoại của Phương Hữu Lợi gọi tới thúc giục cô về nhà, nhưng khi biết Bình An đang ngồi chung với các cô bạn cùng ký túc xá, Phương Hữu Lợi cười hơ hớ chúc cô chơi vui, tối nay ngủ lại trường luôn cũng không sao.

Bình An ù ù cạc cạc không hiểu tại sao. Nửa tiếng sau, cô lại nhận được điện thoại của Nghiêm Túc, biết anh đang đứng chờ trước cửa trường thì Bình An sửng sốt một hồi lâu.

Lúc họ điện thoại nhau sáng nay thì rõ ràng anh vẫn còn đang ở Singapore mà.

Nên kêu Nghiêm Túc tới hát Karaoke luôn không nhỉ? Nhưng vì anh và cô đã không gặp nhau thật nhiều ngày rồi nên dĩ nhiên lúc này chỉ muốn có không gian riêng của hai người. May mà chưa đợi cô do dự xong thì Vi Úy Úy đã nói muốn đi về trước vì ngày mai còn phải đi học.

Ký túc xá có gác công, các cô cũng không thể trở về quá muộn.

Đành phải thế thôi. Lúc đi tới cửa trường thì nhìn thấy bóng dáng thon dài rảnh rỗi của Nghiêm Túc đang đứng cạnh xe, đầu hơi cúi, dáng vẻ tĩnh lặng nhưng lại dễ dàng hấp dẫn tất cả ánh mắt của người qua đường.

Có một số người trời sinh đã thế, cho dù lặng lẽ đứng ở một nơi cũng sẽ trở thành một phong cảnh chói mắt.

Bình An chạy về phía anh. Nghiêm Túc như cảm giác được gì nên ngẩng đầu, chuẩn xác ôm chầm lấy Bình An của anh vào vòng tay.

Một cậu bạn của Khâu Thiếu Triết huýt sáo một tiếng rõ to, bọn Kỷ Túy Ý đều nở nụ cười.

Ánh mắt Vi Úy Úy u ám, xoay người im lặng đi vào trường.

Nghiêm Túc gật đầu ra ý chào với Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu, đưa Bình An lên xe.

“Đi thôi, đi thôi.” Kỷ Túy Ý kêu mọi người trở vào. “Đừng quấy rầy người ta ân ái.”

Lên xe, Bình An lập tức hỏi Nghiêm Túc, “Sao anh lại ở đây? Về hồi nào?”

Ánh mắt đưa tình của Nghiêm Túc nhìn cô chăm chú, khóe miệng hơi nhếch lên, không trả lời câu nào mà cúi đầu hôn cô, hai tay khóa cô vào trong ngực thật chặt.

Hôn Bình An đến thiếu chút nữa thì không thở nổi mới thả cô ra, ngón tay thô nhám vuốt ve nhẹ nhàng môi đỏ thắm ướt át của cô, “Nhớ anh không?”

“Nhớ!” Bình An hôn nhẹ anh, ngọt ngào cười.

Nghiêm Túc ôm lấy mặt cô, hạ xuống nhiều nụ hôn mỏng mịn, “Ngoan lắm.”

Bình An chợt nhớ tới cú điện thoại vừa rồi của Phương Hữu Lợi, nghi hoặc nhìn Nghiêm Túc, “Ba em biết anh đã về chứ?”

“Ừ, vì có việc của Phương Hoàng thành nên có nói điện thoại.” Nghiêm Túc thấp giọng nói.

“Hèn chi...” Bình An 囧囧 ghê gớm.

Nghiêm Túc nở nụ cười, lúc chiều nói chuyện điện thoại với Phương Hữu Lợi còn nhận được cảnh cáo nữa kia. Dù bây giờ anh rất muốn mang Bình An về nhà mà yêu cô tận hứng một phen, nhưng lúc này mà chọc giận một Phương Hữu Lợi còn chưa thật sự đồng ý cho phép anh và Bình An lui tới thì là trăm hại mà không được một lợi, cho nên chỉ có thể cố nén kích động xuống mà thôi, “Trễ rồi, anh đưa em về trước thôi.”

Bình An cọ vài cái trong lòng anh rồi mới cười gật đầu, “Dạ.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Sinh Nhật

Sau khi đơn xin thực tập sớm được nhà trường phê chuẩn, Bình An bắt đầu toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, sau một thời gian sắp xếp chuẩn bị khẩn trương, sản phẩm trang điểm quý đầu tiên của Nhã Hòa tại thị trường Trung Quốc đã được tung ra.

Bởi thành công của PSD nên cuối cùng Duy An đã dần dần có danh tiếng trong giới mỹ phẩm, huống chi bây giờ lại lấy được quyền làm đại lý các sản phẩm của Nhã Hòa, bởi thế nên ấn tượng về Bình An đã vô cùng khác xưa trong mắt rất nhiều người. Không còn ai nói cô là sâu gạo nhàn rồi chả biết làm ăn gì, mà ít nhất cũng không còn ai cho rằng cô cần phải dựa vào Phương Hữu Lợi mới có thể sinh tồn được.

Có rất nhiều bạn bè của Phương Hữu Lợi trong giới kinh doanh gặp ông đều khen ngợi Bình An rất có năng lực, bất kể Bình An hay Duy An có từng được Phương Hữu Lợi hoặc Nghiêm Túc hỗ trợ hay không, con số tiêu thụ xác thực không thể làm giả được, điều đó đã chứng minh cô thật sự có năng lực.

Mặc dù trước mặt Bình An, Phương Hữu Lợi không nói một lời nào, nhưng thật ra trong lòng ông rất hãnh diện.

Sản phẩm Nhã Hòa mà Duy An định tung ra thị trường trong quý đầu tiên này vốn sẽ lấy phần mắt làm chủ đạo. Nhưng Cao Tinh, vì ra quyết sách sai lầm trong buổi họp báo khiến cho sản phẩm mới tiêu thụ không tốt, vả lại cô ta mới vừa đầu quân vào Công ty Tư Tư mà điểm thành tích đầu tiên lại hiệu quả kém như vậy, nên dĩ nhiên là đã làm cho lãnh đạo cấp cao

của Tư Tư rất không hài lòng, bởi vậy hiện giờ Cao Tinh nửa bước cũng khó đi trong Công ty Tư Tư, con đường sự nghiệp chẳng còn thuận lợi.

Chẳng qua cô ta cũng không vì thế mà không tiếp tục đối nghịch với Duy An nên nảy sinh ý đồ muốn mua chuộc một quản lý tiêu thụ cấp dưới của Hàn Á Lệ, muốn lợi dụng người quản lý này để tiết lộ tin tức cơ mật của Duy An cho cô ta.

Đáng tiếc, người quản lý tiêu thụ này là do một tay Hàn Á Lệ đề bạt, lại là người hiếu được ơn nghĩa trước sau, nên vừa quay đầu là đã đem chuyện này báo cho Hàn Á Lệ. Hàn Á Lệ và Bình An thương lượng với nhau xong liền quyết định tương kế tựu kế, đem kế hoạch Nhã Hòa nói cho Cao Tinh biết.

Khéo làm sao, gần đây Tư Tư cũng tung ra đợt sản phẩm trang điểm mới cho quý này, nên sau khi Cao Tinh nhận được tin tức này liền nhanh chân đi trước Duy An một bước, cũng lấy phần mắt làm chủ đề sản phẩm để tung ra thị trường, quảng cáo tuyên truyền gì đều phát hành sớm hơn.

Sau vài ngày, Duy An bên này lại lấy son môi làm chủ đề trang điểm, cũng đồng loạt tung quảng cáo ra thị trường.

Người phát ngôn được mời là người mẫu Pháp, quảng cáo mới vừa tung ra thì đã có rất nhiều người đến cửa hàng chuyên doanh để mua sản phẩm.

Cao Tinh thiếu chút nữa thì tức đến hộc máu. Cô ta đã đứng trước lãnh đạo cấp cao của Tư Tư mà đồng dục bảo đảm nhất định sẽ chen ép được Duy An, không ngờ cuối cùng vẫn bị phản kích một đòn.

Sau đó, Cao Tinh bị điều đến ngành khác, phụ trách một nhãn hiệu không được nổi tiếng lắm, còn hàng loạt nhãn hiệu xa xỉ vốn do cô ta phụ trách đã được chuyển cho một người khác quản lý.

Bình An tạm thời không cần tốn thời gian để đối phó với âm mưu thủ đoạn của Cao Tinh nữa mà chuyên tâm làm cho bước chân của Duy An càng ngày càng vững vàng hơn. Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc mọi người bận rộn, chỉ nháy mắt mà đã qua mấy tháng, thu đi đông đến, lại một lễ Giáng Sinh sắp tới rồi.

Lễ Giáng Sinh là thời điểm mua sắm hoàng kim, sản phẩm của PSD hay Nhã Hòa gì đều nhân dịp này mà tiến hành dồn dập các loại tuyên truyền quảng cáo, nên ngay cả sinh nhật của mình mà cô cũng quên bém mất. Nếu Viên lão phu nhân không nhắc nhở cô, bảo cho cô đến ăn cơm, thì tâm tư của Bình An thật sự đã đặt toàn bộ vào trong công tác.

Sinh nhật của cô... Bình An ngồi ở ghế sau xe taxi nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, vẻ mặt hơi mơ hồ. Một năm rồi, cô được trọng sinh đã một năm rồi!

Hồi tưởng những chuyện đã xảy ra trong một năm qua, cảm xúc trong lòng cô thật phức tạp, nhưng cô thật sự cảm thấy mình rất may mắn bởi cô đã sống một cuộc sống không hề giống với kiếp trước.

Về sau sẽ tốt hơn, cuộc đời của cô sẽ do cô tự nắm giữ trong tay mình.

Vào đến bên trong nhà Viên lão phu nhân cô mới phát hiện ba đã đến đây rồi, tới cùng cô ăn mừng sinh nhật.

Trong lòng Bình An vẫn còn vấn vương nỗi xúc động, nên khi nhìn thấy Phương Hữu Lợi thì lập tức nhớ tới một năm trước đây khi cô tỉnh lại, nhìn thấy Phương Hữu Lợi vẫn còn sống khỏe mạnh và phát hiện mình được trọng sinh thì cô đã khiếp sợ và mừng rỡ đến thế nào, bây giờ ngẫm lại thì trong lòng vẫn còn nổi kích động khôn cùng.

“Sinh nhật vui vẻ!” Phương Hữu Lợi hôn lên trán Bình An một cái, “Lại lớn thêm một tuổi rồi.”

“Cám ơn ba!” Bình An hơi ươn ướt khóe mắt, ôm lấy Phương Hữu Lợi.

Hôm nay Viên lão phu nhân tự mình xuống bếp, từ phòng bếp đi ra thấy hai cha con Bình An thì cười nói, “Hừ, ngay cả sinh nhật của mình mà cũng quên, hôm nay chính là ngày mẹ con chịu cực chịu khổ để sinh ra con, nếu bà không nhắc nhở thì chắc giờ này con còn cắm đầu vào công với chả tác.”

Bình An vội vàng đi tới đón lấy cái mâm trong tay Viên lão phu nhân, nũng nịu kêu lên, “Sao con quên được? Không có mẹ thì cũng không có Bình An mà, con vĩnh viễn sẽ nhớ đến mẹ. Còn nữa nha, bây giờ trong lòng con ngoài công việc, bà ngoại với ba vẫn là quan trọng nhất đấy.”

Viên lão phu nhân cười mỉa liếc cô một cái, “Vậy Nghiêm Túc thì sao?”

Hình như có đến... hai tuần rồi cô không gặp Nghiêm Túc nhỉ? Bình An lúng túng, nếu để cho anh biết hôm nay sinh nhật cô mà cô cũng quên nói với anh, không biết anh có tức giận không đây?

Phương Hữu Lợi đã bước tới, “Sinh nhật Bình An người một nhà chúng ta cùng nhau ăn mừng là tốt rồi, kêu người ngoài tới không tốt lắm đâu.”

Viên lão phu nhân cười, “Cái thằng này, đến giờ mà cũng còn chưa chấp nhận cho Bình An và Nghiêm Túc qua lại nữa sao, không tính cho Bình An xuất giá à?”

“Mẹ, con không có nghĩ vậy, Bình An cũng không nhất định phải gả cho Nghiêm Túc mà.” Phương Hữu Lợi bị nói trúng tim đen, lúng túng cười gượng mấy tiếng.

“Được rồi, con mau chóng tìm bạn gái đi, sau này khi Bình An gả đi rồi mới có người ở cùng với con, tránh để con suốt ngày làm ông bố vợ hay ghen.” Viên lão phu nhân nửa đùa nửa thật.

Bình An nhìn Phương Hữu Lợi, trong lòng dờ khóc dờ cười. Mấy tháng qua, Nghiêm Túc không chỉ một lần muốn lấy thân phận là bạn trai của cô

mời ba ăn cơm, nhưng lần nào cũng bị ba kiểm soát từ chối. Mặc dù ba đồng ý bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng dường như còn chưa thật sự chấp nhận Nghiêm Túc thì phải.

“Dì Uyên Đồng cũng có bạn trai rồi mà ba đến giờ vẫn còn độc thân kìa. Ba, nhanh chóng tìm cho con một người mẹ kế đi.” Bình An khoác tay Phương Hữu Lợi, khanh khách cười nói.

“Tìm cho con một mẹ kế, sau đó bán phút con đi cho rồi.” Phương Hữu Lợi tức giận nói.

“Bán con bé cho Nghiêm Túc là tốt nhất.” Viên lão phu nhân lập tức lợi dụng hòa theo.

Phương Hữu Lợi nheo, nhỏ giọng lầu bầu, “Nghiêm Túc có gì tốt mà ai cũng thiên vị cậu ta thế.”

“Ba, anh ấy đối xử với con thật sự rất tốt đó ba.” Bình An nói một cách nghiêm chỉnh. Từ đó đến nay đã lâu như vậy nhưng Nghiêm Túc vẫn rất tôn trọng cô, rất nhiều lần bọn họ đến phút cuối cùng rồi nhưng anh đều nhin xuống, bảo rằng hy vọng chờ sau khi ba thừa nhận anh rồi mới có thể cùng cô phát triển thêm một bước.

Trước kia anh có rất nhiều lời đồn đãi xấu, thế nhưng cả năm nay lại không đụng tới phụ nữ nào... Dù gì anh cũng là một người đàn ông bình thường, cũng cần giải quyết sinh lý chứ, Bình An làm sao có thể không cảm động đây?

Phương Hữu Lợi còn chưa kịp nói gì, chuông cửa lại vang lên.

Ánh mắt Viên lão phu nhân sáng lên, mặt không giấu được vẻ vui mừng, “Ồ, cuối cùng cũng tới rồi.”

Bình An và Phương Hữu Lợi quay sang nhìn nhau, lúc này thì còn ai tới nữa?

Sau khi cửa mở ra, một bóng dáng cao to mạnh mẽ đi vào, Bình An vừa xoay người thì nhìn thấy một đôi ánh mắt hoa đào đen nháy thâm thúy, ánh mắt đưa tình rơi vào trên mặt cô, nụ cười vẫn bình tĩnh, thong dong hào phóng như mọi khi, “Chào bác trai, bà ngoại, ngại quá, con tới trễ.”

Nghiêm Túc... Bình An quá bất ngờ nên không kịp phản ứng.

Phương Hữu Lợi đã giận tái mặt, “Sao cậu lại đến đây?”

Viên lão phu nhân mang ngoắc ngoắc Nghiêm Túc đi tới, nói với Phương Hữu Lợi, “Mẹ kêu Nghiêm Túc tới đây, sinh nhật bạn gái nó sao nó lại không thể tới dự chứ. Dù sao mọi người đều là người một nhà, cùng ăn một bữa cơm gia đình thôi mà.”

Ai là người một nhà với nó! Phương Hữu Lợi gầm gừ trong lòng, nhưng người ta là được mẹ vợ kêu tới, ông làm sao có thể nói ra nói vào cái gì.

“Sinh nhật vui vẻ.” Nghiêm Túc cúi đầu nhìn Bình An, đưa cho cô bó hoa hồng đang cầm trong tay.

Bình An sững sờ nhìn anh, trong lòng nảy sinh mấy phần áy náy.

Ánh mắt Nghiêm Túc lấp lánh, khóe miệng mang theo nụ cười dịu dàng, như biết trong lòng cô đang nghĩ gì nên giơ tay lên sờ sờ gò má cô, bất quá khi cảm giác được hai luồng mắt thập phần lạnh lẽo của ai đó thì Nghiêm Túc cười cười thu tay trở lại, “Sao thế, không hoan nghênh anh tới đây à?”

“Không phải!” Bình An đã lấy lại tinh thần, nhận lấy hoa hồng anh đưa, trong lòng ấm áp đến cảm động, không nhịn được nhón chân lên hôn môi anh một cái, “Cám ơn!”

Đáy mắt Nghiêm Túc thoáng lướt một tia sáng rực, tâm trạng vốn hơi buồn phiền đã được dẹp yên, nổi hờn giận vì cô nhóc này không nói với anh về sinh nhật cô lập tức không còn thấy tăm hơi.

Phương Hữu Lợi trợn đảo con mắt một vòng, thiếu chút nữa không nén được mà nhào tới kéo Bình An ra phía sau mình, nhưng vì nghĩ thân phận mình không thích hợp làm loại hành vi này nên ông đành nhịn xuống, nặng nề ho một tiếng.

Bình An đỏ mặt liếc mắt nhìn Nghiêm Túc một cái mới quay đầu nhìn về phía Phương Hữu Lợi, “Ba, ba đừng vậy mà.”

Viên lão phu nhân cười híp mắt mời, “Được rồi, món ăn cũng chuẩn bị xong rồi, chúng ta ăn cơm đi.”

“Bác trai, xin mời.” Đây coi như là lần đầu tiên Nghiêm Túc lấy thân phận bạn trai Bình An để gặp mặt Phương Hữu Lợi. Thành thật mà nói, anh muốn đến chào Phương Hữu Lợi lâu rồi, nhưng bất đắc dĩ là luôn bị từ chối một cách nhã nhặn, lần này nếu không phải là do Viên lão phu nhân kêu anh tới, anh còn không biết hôm nay là sinh nhật Bình An.

Trong lòng Phương Hữu Lợi đang cân nhắc, cảm thấy dù gì cũng không nên làm khó Bình An nên sắc mặt cố gắng dịu xuống rất nhiều, dù sao người cũng đã tới tận đây rồi, chẳng lẽ còn có thể đuổi ra ngoài sao? “Ừ!”

“Bà ngoại, mời bà ngồi.” Nghiêm Túc tự mình dìu tay Viên lão phu nhân.

Bình An liếc anh một cái, người đàn ông này bắt đầu bắt chước cô gọi bà ngoại từ hồi nào vậy?

Dưới sự dẫn dắt của Viên lão phu nhân, bữa cơm này cũng không gọi là lúng túng gì lắm. Nghiêm Túc hoàn toàn lấy thân phận bề dưới mà kính

trọng Phương Hữu Lợi, không có một chút khí thế mạnh mẽ và bén nhọn thường thấy trên thương trường.

Phương Hữu Lợi chưa từng thấy qua một mặt này của Nghiêm Túc nên trong bụng thật sự cũng không còn mấy phản cảm.

Bình An nhìn Nghiêm Túc ngồi bên cạnh, rồi lại quay nhìn Phương Hữu Lợi và Viên lão phu nhân, đột nhiên cảm thấy hạnh phúc đang ở ngay trước mắt mình. Có những người cô yêu cùng cô mừng sinh nhật, cho dù chỉ là bữa cơm gia đình bình thường, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Đây là thời khắc vui vẻ hạnh phúc nhất của cô một năm qua.

Sau khi cơm nước xong, Viên lão phu nhân bảo Bình An dắt Nghiêm Túc ra tản bộ chung quanh.

Bình An nhìn về phía Phương Hữu Lợi, thấy ông không phản đối thì bụng thật vui vẻ dắt tay Nghiêm Túc đi ra ngoài.

Lúc này tiểu khu khá an tĩnh, mọi người đều về nhà ăn cơm, hơn nữa trời tương đối lạnh nên không có nhiều người ra ngoài tản bộ. Hai người chậm rãi đi dọc theo đường nhỏ rải đá cuội.

“Thật xin lỗi!” Bình An lắc lắc cánh tay Nghiêm Túc, “Không phải em không muốn nói cho anh hôm nay là sinh nhật em, tại chính em cũng không nhớ nữa.”

Nghiêm Túc dừng bước, kéo cô vào trong ngực, “Tại anh sơ sót.”

Bình An dựa vào bờ vai anh, “Tối nay có anh, em rất vui.”

“Thật?” Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô, “Về sau hàng năm anh đều cùng em sinh nhật.”

“Dạ!” Bình An thấp giọng đáp một tiếng, rồi đột nhiên cảm thấy cổ tay chợt lạnh, một chuỗi lắc tay thủy tinh hồng nhạt óng ánh trong suốt đã được đeo vào trên tay cô.

“Nghe nói nó có thể mang đến may mắn.” Nghiêm Túc nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô, “Bình An của anh, chúc em sinh nhật vui vẻ, hy vọng em có thể cả đời bình an vui sướng.”

Hốc mắt Bình An ửng đỏ, “Nghiêm Túc...”

Anh cúi xuống hôn cô, dịu dàng mà triền miên.

Gió rét lạnh như băng, nhưng trong tim Bình An vô cùng ấm áp.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Phản Bội

Lễ Giáng Sinh tại Trung Quốc cũng náo nhiệt không thua gì Phương Tây, không biết bắt đầu từ lúc nào, càng ngày càng có nhiều người Trung Quốc cũng thích tổ chức những ngày lễ Phương Tây.

Lễ Giáng Sinh còn cách tới mười ngày mà không khí lễ hội ở Thành phố G đã vô cùng rộn ràng, mỗi cửa hàng đều đã bắt đầu các chương trình ưu đãi dành cho dịp Giáng Sinh, có thể nhìn thấy những tấm thiệp hình ông già Noel và cây thông ở bất cứ nơi nào.

Duy An cũng nhân thời điểm mua sắm hoàng kim hiếm có này mà sắp xếp các hoạt động tuyên truyền. Quảng cáo của Nhã Hòa đã được tung ra ba ngày trước đây, bởi vì người mẫu Pháp làm đại diện phát ngôn không dành ra được thời gian nên không thể sắp xếp có mặt tại Trung Quốc để tham gia các hoạt động tuyên truyền.

Người phát ngôn PSD là Hồng Mẫn Nhi đã đến Thành phố G, phối hợp với Duy An tham gia các hoạt động quảng cáo.

Để tạo hiệu quả, buổi chụp hình quảng cáo của Hồng Mẫn Nhi được sắp vào buổi tối.

Đèn thủy ngân cao áp chiếu sáng rực cả góc ngã tư đường vốn tối đen, nhân viên hiệu ứng hình ảnh đứng một bên dàn dựng cảnh bông tuyết bay phát phối, rất nhiều người vây xung quanh cảnh quay, mắt người nào người nấy đều đang chăm chú nhìn vào ngôi sao.

Bình An đứng cách đó không xa, nhìn Hồng Mẫn Nhi đang mỉm cười đứng giữa những bông tuyết trắng.

So với lần gặp trước, Hồng Mẫn Nhi càng thêm mấy phần nữ tính, đuôi mày khóe mắt lúc nào cũng có vẻ ngọt ngào nhàn nhạt như đang chìm trong hạnh phúc tình yêu.

Một cô gái đang trong một tình yêu cuồng nhiệt luôn khác người bình thường.

“Bình An!” Phía sau truyền đến giọng Hàn Á Lệ, Bình An quay đầu lại nhìn.

Sau lưng Hàn Á Lệ, còn có Trình Vận.

“Chị Vận, sao rảnh rồi mà tới đây thế?” Bình An nở nụ cười, bước ra chào đón.

Trình Vận cười nói, “Tiện thể sang đây họp, biết các em đang quay quảng cáo nên muốn tới nhìn xem một chút. Thế nào, dạo này bận quá phải không?”

“Cũng tốt chị. Không phải Công ty Australia Secret đang chuẩn bị tổ chức hội nghị khách hàng ở Meibo sao, chắc Chị Vận cũng rất bận chứ gì.” Bình An cười hỏi.

“Ăn cơm Chúa múa tối ngày mà.” Trình Vận khoát tay, giọng đầy bất đắc dĩ.

Buổi chụp hình quảng cáo của Hồng Mẫn Nhi cũng gần xong, Hàn Á Lệ gật đầu chào Trình Vận rồi đi qua bên kia sắp xếp công việc.

Trình Vận thấy Hồng Mẫn Nhi đã chụp xong quảng cáo, giơ tay lên muốn chào hỏi với cô ấy. Từ sau khi chị mang Hồng Mẫn Nhi đi

Hongkong, quan hệ giữa hai người rất thân thiết, Hồng Mẫn Nhi luôn đem hết chuyện lớn chuyện nhỏ gì của Lương Phàm viết vào thư cho chị biết.

Hồng Mẫn Nhi vừa chụp hình xong vốn muốn quay ra tìm Bình An, nhưng khi thấy bên cạnh Bình An là Trình Vận thì trên mặt thoáng vẻ do dự, có vẻ như không muốn đi tới chào hỏi cùng hai cô.

Nhưng vẻ do dự kia của Hồng Mẫn Nhi chỉ chợt lóe rồi biến mất, nếu như Bình An không chăm chú quan sát cô ấy thì thật sự sẽ không nhìn ra.

Cô ấy cầm lấy túi chườm nóng nhân viên phụ trách đưa lên, vừa sờ ấm đôi tay vừa đi về phía Bình An, nhiệt tình cười chào, “Hi, Bình An, Chị Vận, chị cũng tới đây hả?”

Nhiệt tình một cách hơi khoa trương nên thoạt nhìn giống như đang che giấu cái gì.

Hồng Mẫn Nhi không muốn gặp Trình Vận... Đây là trực giác của Bình An. Tại sao vậy? Vẻ do dự của cô ấy vừa rồi tựa như đang nói sao Trình Vận lại xuất hiện ở nơi này.

Bình An nhớ tới mối ngờ vực dù không có căn cứ của cô trước đây, ánh mắt lập tức tối xuống, bèn nhón quét về phía Hồng Mẫn Nhi.

Hồng Mẫn Nhi hạ thấp tầm mắt tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Bình An.

Trình Vận như không hề để tâm quan sát, cười nói với Hồng Mẫn Nhi, “Hôm nay rất lạnh, lát nữa cùng đi ăn đồ nướng đi.”

Bình An nhìn Hồng Mẫn Nhi gật đầu, “Tốt quá, lúc này ăn đồ nướng là thích hợp nhất. Mẫn Nhi, lâu rồi ba người chúng ta không có cùng nhau ăn cơm đấy.”

“Không được, ngày mai còn phải quay quảng cáo, ăn đồ nướng sợ nóng người. Tối nay mình phải về sớm nghỉ ngơi một chút.” Hồng Mẫn Nhi quay đầu, không có nhìn thẳng vào Bình An và Chị Vận.

Trình Vận hơi ngẩn ra, cảm thấy hôm nay Mẫn Nhi rất khác thường, nhưng rồi chị cũng không thích miễn cưỡng người khác, “Được rồi, vậy lần sau chúng ta lại cùng nhau ăn cơm.”

Hồng Mẫn Nhi đáp một tiếng mơ hồ, gật đầu chào Bình An rồi liền rời đi cùng người đại diện.

Bình An và Trình Vận cùng đi đến nhà hàng nướng Nhật Bản, một buổi tối vừa lạnh vừa ẩm ướt thế này, có thể ngồi quanh lò than ấm áp thật sự là một chuyện thật hạnh phúc.

“Chúc mừng tiểu thư Bình An đã trở thành một ngôi sao mới trong giới kinh doanh mỹ phẩm. Cạn chén.” Trình Vận kê một lọ rượu sake, hôm nay thoát nhìn chị có vẻ khá phóng túng.

“Lấy trà thay rượu nhé, cảm ơn tiểu thư Trình luôn trợ giúp từ trước tới nay.” Bình An mỉm cười nhìn chị, giơ lên ly trà.

Mặc dù Trình Vận đã qua 30 tuổi nhưng vẫn xinh đẹp như trước, tiếp xúc với chị luôn cảm thấy rất thoải mái, trên người chị như có một hương vị phụ nữ bền bỉ mà dịu dàng, cứng cỏi mà trầm tĩnh.

“Haiz, chưa tới một năm mà em đã trưởng thành nhanh như vậy, có phải chị già đi rồi không?” Trình Vận uống cạn một ly rượu sake, cười nhẹ hỏi Bình An.

“Người phụ nữ biết yêu chính bản thân mình sẽ vĩnh viễn không già.” Bình An cười nói.

“Phụ nữ yêu nhất chính là tình yêu.” Trình Vận cầm một quyển tạp chí đặt bên cạnh lên, bên trên có hình của Hồng Mẫn Nhi. Chị xem một lát, ánh mắt tựa như được phủ kín bởi một màng men say, thanh âm thật thấp, “Mẫn Nhi thật sự rất thành công nha.”

Mới đây, Hồng Mẫn Nhi nhận được giải giọng ca mới có tiềm năng nhất, bài hát đi thi là ca khúc do Lương Phàm sáng tác. Phải nói, mỗi một bài hát cô ấy hát đều là do Lương Phàm viết riêng cho cô ấy, có người trong giới truyền thông còn hoài nghi hai người bọn họ đang vụng trộm yêu nhau.

Fan ca nhạc liền ghép đôi bọn họ thành kim đồng ngọc nữ.

Nếu muốn nói kim đồng ngọc nữ... hẳn phải là Trình Vận và Lương Phàm chứ, sao có thể là Hồng Mẫn Nhi? Người phụ nữ nào nguyện ý nhìn người đàn ông mà mình yêu thương thành đôi với một người phụ nữ khác đây?

Tối nay Trình Vận cố ý tới tìm cô nhưng thật ra là muốn nói gì đó với Hồng Mẫn Nhi chẳng? Bình An đột nhiên nhớ tới ánh mắt lóe ra vẻ do dự lúc đó của Hồng Mẫn Nhi, trong lòng càng cảm thấy bất an.

“Chị Vận, chị và Lương Phàm... gần đây thế nào?” Bình An nhẹ giọng hỏi.

“Tụi chị đã rất lâu không gặp nhau rồi.” Trình Vận mỉm cười nói, để tạp chí xuống, lại uống thêm một ly rượu sake, lông mi rung động mấy cái, “Chị với Lương Phàm quen biết nhau từ lúc sơ trung, lúc chị thích anh ấy, chị còn không biết mình là con gái riêng của Lương Bình Khôn...”

Lương Bình Khôn là em trai của Nghiêm lão phu nhân, là một nhân vật thuộc giới chính trị.

Bình An thương tiếc nhìn Trình Vận. Giọng chị ấy tuy vẫn bình tĩnh nhưng vẫn có thể nghe ra trong đó một nỗi bi thương nhàn nhạt và nhớ tiếc

kỷ niệm, “Lúc bọn chị ở chung một chỗ thật sự rất vui vẻ. Cha mẹ anh ấy ly dị, anh ấy và chị anh ấy sống nương tựa lẫn nhau, ngày nào buổi trưa chị cũng mang cơm trưa cho hai người. Cho dù không phải sơn hào hải vị, nhưng đó là những bữa cơm trưa đời này chị ăn được vui vẻ nhất... Chị đã từng cho rằng tình yêu của bọn chị là tốt đẹp nhất, gắn bó nhất thiên hạ.”

Đây là lần đầu tiên Trình Vận kể với cô những chuyện trước kia. Bình An biết chị và Lương Phàm là thanh mai trúc mã nhưng cũng không biết cận kề như vậy, bây giờ nghe Trình Vận nhắc đến bằng một giọng nói bi thương thì trong lòng cô cũng có chút sầu não.

“Sau đó sao hai người chia tay vậy?” Bình An nhẹ giọng hỏi, tối nay Trình Vận cần một người bạn lắng nghe tâm sự của mình.

“Chị bị đón về Trình gia, từ đó về sau là tiểu thư Trình gia, chuyển sang trường nữ sinh, thật khó khăn lắm mới gặp mặt anh ấy được mấy lần, sau đó anh ấy lại phải đi Hongkong...” Trình Vận không hề biết, hồi năm học cấp ba, Lương Phàm qua lại với một nữ sinh xinh đẹp nhất khối, không hề nhớ tới lời thề non hẹn biển cùng cô.

“Chị Vận, không phải mỗi đoạn tình cảm đều có thể cùng nhau cả đời.” Không biết làm thế nào để an ủi chị ấy, Lương Phàm thật sự không phải là một người đàn ông đáng giá để Trình Vận phải cố gắng tất cả.

Trình Vận cúi đầu, nước mắt trong suốt rơi xuống mu bàn tay, “Sao lại gọi là một đời một thế đây? Có một tác giả từng nói, một đời một thế đó là dù người kia phản bội bạn, bạn vẫn hy vọng anh ta trở lại bên cạnh mình. Bình An, chị thật sự rất vô dụng.”

“Chị Vận, đừng uống nữa.” Bình An đè lại bàn tay Trình Vận đang muốn rót rượu thêm.

“Anh ấy thật lâu chẳng hề liên lạc với chị, anh ấy đã hoàn toàn không còn yêu chị, vì chị cưỡng cầu đẩy thôi. Dù biết rõ là có bắt đầu lần nữa với

anh ấy cũng không có kết quả, thế mà chị vẫn cố tình không từ bỏ được...”
Mặt Trình Vận đầy nước mắt.

Thật may là bọn họ đang trong phòng ăn riêng, không ai thấy vẻ thất bại và bi thương thống thiết của chị.

Bình An cảm thấy đau lòng thay Trình Vận, “Điều này cũng chỉ có thể chứng minh anh ta không phải là người sẽ cùng chị đi đến chân trời góc bể, không phải là người được định sẵn cho số mệnh của chị.”

Trình Vận cười khổ, “Chị không nên bắt đầu lại cùng anh ấy, như vậy chị có thể vĩnh viễn ghi nhớ ký ức tốt đẹp về anh ấy, chứ không phải là nỗi thống khổ như hiện tại.”

“Người đàn ông không yêu mình, hoàn toàn không cần lưu luyến.” Lúc này đáng lý ra cô nên khuyên Trình Vận đừng thương tâm như vậy, có lẽ Lương Phàm không có phản bội chị, có lẽ Lương Phàm yêu nhất chính là chị... Nhưng cô không muốn nói những lời trái lương tâm này.

Đối với Trình Vận, Bình An không muốn dùng lời dối trá để an ủi chị ấy, bởi biết trước tương lai quả thật sẽ không thể mang đến hạnh phúc cho chị ấy.

Chị lưu luyến là lưu luyến những hồi ức tốt đẹp lúc trước, vì những hồi ức kia mà chị cam tâm tình nguyện thỏa hiệp, “Bình An, em thật hạnh phúc, Nghiêm Túc là một người đàn ông đáng giá cho em lưu luyến.”

“Chị Vận...” Bình An thương cảm nhìn khuôn mặt tươi cười miễn cưỡng của Trình Vận, cho dù lệ rơi đầy mặt nhưng vẫn tao nhã động lòng người như cũ, khiến cho người ta nhìn thấy mà thương tiếc, đây chính là Trình Vận.

“Được rồi, không nói nữa, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi.” Trình Vận lau nước mắt, đã tỉnh táo lại.

“Em đưa chị về.” Bình An nói.

Trình Vận lắc đầu, “Chị muốn yên lặng một mình, ngồi taxi về được rồi.”

Bình An không đồng ý, “Nhưng chị uống rượu.”

“Có uống thêm mấy bình rượu sake này chị cũng không say đến ngã được, không sao đâu, yên tâm đi.” Trình Vận cười nói, họ vừa nói vừa đi ra khỏi nhà hàng, bên ngoài đã có sẵn taxi đang đợi khách.

Xem Trình Vận ngồi lên taxi xong, rồi nhìn nó dần dần biến mất trong bóng đêm, Bình An hạ mắt suy nghĩ một chút rồi lái xe chạy tới khách sạn Á châu.

Khi xe cô dừng ngoài cửa khách sạn một khoảng cách không xa không gần, nhìn khách ra ra vào vào khách sạn, Bình An do dự thật lâu mới đẩy cửa xe ra, chậm rãi đi vào thang máy khách sạn. Nếu như không phải vì muốn kiểm chứng nỗi hoài nghi trong lòng, cô hoàn toàn không nghĩ mình sẽ đặt chân tới nơi này.

Thang máy ngừng lại, cô đi tới trước cửa căn phòng, trong lòng mặc niệm mấy lần mới giơ tay lên gõ cửa.

“Ai đấy?” Hồi lâu sau người ở bên trong mới có phản ứng.

Bình An trầm mặc không nói, thanh âm này vừa nghe cũng biết là Hồng Mẫn Nhi. Đợi mà không thấy ai trả lời, người ở bên trong rốt cuộc mới loạt xoạt động tĩnh, giọng cảnh giác hẳn lên, “Ai vậy?”

“Tớ đây!” Bình An nhàn nhạt trả lời.

Sau một lát, cửa mới chậm rãi mở ra một khe hở, Hồng Mẫn Nhi đầu tóc rối bù, áo lông khoác lên người bị mặc trái, “Bình An, sao thế, có chuyện gì

sao?”

Đáy mắt Bình An xẹt qua một tia đau đớn, dùng sức đẩy mạnh cửa ra.

Hồng Mẫn Nhi không ngờ cô lại đột nhiên đẩy cửa, nhất thời tay không giữ lại kịp, kinh ngạc nhìn Bình An.

“Đừng có nói với tôi là anh tới đây là để sáng tác bài hát nhé.” Bình An nhìn Lương Phàm mặc áo choàng tắm đứng ở cạnh giường, giọng nói toát ra khí lạnh như băng.

“Bình An, bạn nghe mình giải thích.” Hồng Mẫn Nhi sắc mặt trắng bệch, đột nhiên cô cảm thấy mình và cô bạn tốt không gì không thể nói với nhau này giờ như cách nhau cả một biển mây. Họ không thể tìm lại tình bạn chuyện gì cũng chia sẻ như trước kia được nữa rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Điều Văn Cho Quá Khứ

Gương mặt tuấn tú của Lương Phàm thoáng hiện một chút lo lắng, khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Trình Vận hiện lên trong đầu anh ta.

Bình An hất tay Hồng Mẫn Nhi ra, “Người cô nên giải thích không phải là tôi.”

Quả đúng như cô phỏng đoán! Lúc này Bình An không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình là cái gì, đau lòng thay Trình Vận vì bị người yêu và bạn tốt đồng thời phản bội, cũng có chút hận ý đối với Hồng Mẫn Nhi và Lương Phàm.

Cô xoay người rời đi. Trình Vận nên làm sao bây giờ? Nhất định sẽ rất thương tâm.

“Bình An!” Hồng Mẫn Nhi kêu một tiếng, chạy đuổi theo Bình An, thì thào hỏi sau lưng cô, “Bạn định đi đâu? Bạn đi nói cho Trình Vận phải không?”

Bình An quay đầu lại cười lạnh nhìn Hồng Mẫn Nhi, “Cô cướp bạn trai của Trình Vận, làm người thứ ba, chẳng lẽ còn sợ bị chị ấy biết?”

“Mình không phải cố ý.” Hồng Mẫn Nhi cúi đầu áy náy, “Nhưng... Lương Phàm đã không còn tình cảm với chị Vận từ lâu. Bình An, mình thật lòng yêu Lương Phàm.”

“Lương Phàm còn tình cảm với Trình Vận hay không và chuyện cô làm người thứ ba thì có liên quan gì? Tình yêu của cô là tình yêu, còn tình yêu

của người khác thì đáng bị tổn thương sao?” Bình An vốn không định nói nhiều với Hồng Mẫn Nhi, nhưng khi nghe cô ta giải thích một cách ích kỷ như vậy thì cơn giận lập tức bùng phát, quay ngoắt đầu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lạnh nhìn cô ta.

Hồng Mẫn Nhi ấp úng, vẫn cố biện minh cho mình, “Mình cũng không muốn vậy, nhưng yêu chính là yêu. Bình An, cậu đã yêu, cậu phải hiểu được cảm giác thân bất do kỷ chứ.”

“Tôi chỉ biết cho dù có thích một người thế nào chẳng nữa cũng không thể vô liêm sỉ mà làm người thứ ba. Hồng Mẫn Nhi, cô tổn thương chị Vận chẳng lẽ không thấy áy náy sao? Lúc cô lên giường với Lương Phàm chẳng lẽ không nghĩ là mình đang tổn thương bạn tốt của mình à?” Bình An cao giọng ép hỏi.

“Bình An, mình cũng là bạn của cậu, sao cậu không thể đứng về phía tớ mà ngấm lại một chút. Nếu không có mình, Lương Phàm không thể có linh cảm sáng tác bài hát, không có Lương Phàm, cũng sẽ không có Hồng Mẫn Nhi hôm nay. Chúng tôi bổ sung cho nhau, nên ở chung với nhau mới là thích hợp nhất.” Hồng Mẫn Nhi oán giận Bình An chỉ bênh vực Trình Vận, trong lòng có chút uất ức.

“Chuyện Trình Vận sai lầm nhất đời này chính là dẫn cô đến trước mặt Lương Phàm.” Bình An cười lạnh, “Chị ấy đã tận tay đưa người phụ nữ sẽ phá hủy tình yêu mình cho bạn trai của mình, mãi đến hôm nay vẫn còn nghĩ người phụ nữ này là bạn.”

Hồng Mẫn Nhi sắc mặt trắng nhợt, cắn chặt răng.

Bình An nhìn cô nhàn nhạt cười, “Cô đừng cho là mình đã là người chiến thắng, cho dù Lương Phàm có vì cô mà phản bội Trình Vận thì cũng không thể cùng cô tu thành chính quả được đâu. Hôm nay anh ta đối xử với Trình Vận như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đối xử với cô y như thế. Đàn

ông đều thích cảm giác mới mẻ, huống chi là một người lấy sáng tác mà sống như Lương Phàm. Anh ta cần rất nhiều phụ nữ cung cấp linh cảm cho anh ta, cô chỉ là một trong số đó.”

“Sao cậu lại có thể nguyên rủa mình như vậy?” Hồng Mẫn Nhi phản nộ trừng mắt nhìn Bình An.

“Không, tôi chúc phúc cho cô đấy chứ, chúc cô sẽ đi cùng với Lương Phàm đến sông cạn đá mòn.” Bình An cười nói, xoay người muốn rời khỏi đây.

“Bình An...” Hồng Mẫn Nhi thương tâm gọi cô lại.

“Cô Phương.” Không biết từ lúc nào Lương Phàm đã ra đứng ngoài cửa phòng, nhíu mày nhìn Bình An vẻ như muốn muốn nói lại thôi.

Bình An không che giấu chút nào ánh mắt khinh bỉ và ghét bỏ nhìn anh ta, “Anh Lương có gì chỉ giáo?”

“Chuyện hôm nay có thể để tôi tự nói với Trình Vận được không?” Lương Phàm do dự một lát mới chậm rãi đi tới trước mặt Bình An, hỏi bằng giọng thỉnh cầu.

“Anh sẽ nói à? Sau đó thì sao, lại tổn thương chị Vận một lần nữa sao?” Bình An lạnh giọng hỏi.

Giọng Lương Phàm lạnh xuống, “Cô Phương, đây là chuyện riêng của chúng tôi.”

Bình An cười khẽ, nhưng thanh âm lại chẳng có chút ý cười nào, “Anh Lương, có phải anh cảm thấy Trình Vận là kiểu người dù anh có tổn thương thế nào cũng sẽ không rời khỏi anh đúng không? Anh phản bội chị ấy hết lần này đến lần khác nhưng vì chị ấy không biết nên mới càng ngày càng không kiêng kỵ phải không? Anh ích kỷ tiêu xài hết tình cảm mà chị ấy

dành cho anh như vậy là vì chắc chắn chị ấy yêu anh sâu đậm đến thế nên sẽ không bỏ anh được có phải không?”

Nghĩ đến những giọt nước mắt mà Trình Vận đã rơi tối nay, Bình An chỉ cảm thấy tim như bị cái gì đâm vào, rất đau.

Sắc mặt Lương Phàm khẽ biến đổi, “Đây là chuyện giữa tôi và Trình Vận.”

Bình An thật rất muốn đánh người đàn ông này một trận nên thân, cô hận tại sao anh ta lại không buông tha Trình Vận, “Nếu như anh còn nghĩ tới ký ức tốt đẹp cùng Trình Vận lúc trước, anh nên để chị ấy đi, chứ không phải tổn thương chị ấy như thế này.”

“Bình An, cậu đi đi, chúng tôi sẽ cùng nói với Trình Vận.” Hồng Mẫn Nhi ghen ngào nói, thấy Lương Phàm rất có khả năng do dự vì Trình Vận, trong lòng cô rất khó chịu.

“Anh sẽ rời khỏi Trình Vận chứ?” Bình An không nhìn Hồng Mẫn Nhi, chỉ lạnh lùng nhìn Lương Phàm.

“Tôi không muốn tổn thương cô ấy.” Lương Phàm nói.

“Anh chỉ yêu chính bản thân anh!” Bình An phẫn nộ kêu lên.

Giết người có đền mạng hay không? Giờ phút này cô thật sự muốn đâm chết tên đàn ông đến nước này mà vẫn ích kỷ như vậy.

“Cám ơn em đã suy nghĩ cho chị!” Thanh âm trầm nhẹ của Trình Vận đột nhiên vang lên sau lưng họ.

Lương Phàm và Hồng Mẫn Nhi kinh ngạc xoay đầu lại, Bình An đau lòng ngẩng đầu nhìn sang, thấy Trình Vận tuy mỉm cười nhưng lệ lại rơi đầy mặt đang đi về phía họ.

“Vận...” Lương Phàm đưa tay muốn chạm vào cô.

“Chúng ta thật sự không nên ở chung một lần nữa đúng không? Tại sao, dù em có cố gắng thế nào, dù hèn mọn ra sao cũng không giữ được trái tim của anh.” Trình Vận tránh đụng chạm của anh, đau đớn nhìn Lương Phàm. Lúc chị về đến nhà thì đột nhiên rất muốn biết anh gần đây thế nào, gọi điện thoại cho Hồng Mẫn Nhi không được nên tự mình đi đến đây.

Không ngờ, chỉ có mỗi mình chị là còn tưởng nhớ đoạn hồi ức tình yêu đẹp đẽ đã chiếm hết cả năm tháng thanh xuân của mình.

“Vận, đừng như vậy.” Lương Phàm thống khổ nói, “Em nghe anh giải thích.”

Trình Vận lắc đầu, “Tại sao là cô ấy?” Tại sao lại là bạn của chị, chị đã tự tay chôn vùi tình yêu của mình sao?

Hồng Mẫn Nhi khóc lên, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chị Vận.”

Nhìn người đàn ông mà chị đã yêu hơn mười năm qua, tất cả những cảm xúc bi thương đều dâng trào mạnh mẽ, giờ khắc này, chị cảm thấy khoảng cách cùng Lương Phàm thật xa xôi, cũng cảm thấy anh thật xa lạ.

“Vì sao anh lại đối xử với em như vậy?” Chị hỏi, có phải khi thấy chị yêu như một kẻ ngốc như thế thì anh có cảm giác rất thành tựu không.

“Anh vẫn yêu em.” Lương Phàm nói.

Trình Vận cười khẽ, “Anh có thể tổn thương em hết lần này đến lần khác, em có thể chịu được, nhưng xin anh đừng lừa dối em hết lần này đến lần khác.”

“Vận...” Lương Phàm đột nhiên hoảng hốt.

“Em cho là chỉ cần em nỗ lực, anh sẽ ở lại cạnh em. Em cho là chỉ cần em làm như cái gì cũng không biết, chúng ta vẫn có thể đi được xa hơn.” Trình Vận khàn giọng nghẹn ngào, “Lương Phàm, chúng ta chia tay thôi.”

“Anh yêu em!” Trình Vận là người anh ta yêu nhất, cho tới bây giờ anh ta đều khẳng định điều này.

“Anh chỉ yêu bản thân anh.” Trình Vận khóc, “Em không thể tha thứ cho anh mãi. Lương Phàm, tình yêu của em có giới hạn.”

“Đừng rời bỏ anh!” Lương Phàm bắt được tay Trình Vận, anh ta chưa bao giờ nghĩ tới việc phải rời khỏi Trình Vận, giữa bọn họ không phải ai cũng không thể rời bỏ được người kia sao?

“Trái tim của anh phân chia cho quá nhiều phụ nữ, anh có thể đồng thời yêu hai người, hưởng thụ hai lần tình yêu, nhưng...” Trình Vận cười nhẹ, “Em thì lại không học được cách chia sẻ một người đàn ông cùng cô gái khác.”

“Lương Phàm, nếu như anh còn chút tình cảm nào đối với em, anh nên cho em một cơ hội, để cho em sống lại một lần nữa đi.”

Trình Vận phui tay anh ta ra, nước mắt lã đãi, “Vì sao anh lại đối xử với em như vậy, tại sao muốn phá hủy tất cả những ký ức tốt đẹp em dành cho anh.”

Nếu như không bắt đầu với Lương Phàm một lần nữa, trong cô hẳn chỉ có những đoạn hồi ức tốt đẹp về anh, mỗi ngày đều sẽ tưởng niệm lúc xưa anh yêu thương chở che mình thế nào, khi đó anh đối xử với cô tốt cỡ nào, giống như toàn thế giới chỉ có cô là người phụ nữ trân quý nhất, cô hẳn chỉ có hoài niệm những năm tháng được Lương Phàm sâu sắc trọng tình; nhưng sau khi hợp lại với anh, anh chỉ mang đến cho cô hết thương tổn này đến thương tổn khác.

Những thương tổn anh gây ra đã xóa nhòa đoạn hồi ức tốt đẹp kia, cô chẳng còn gì để lưu luyến anh nữa rồi.

Lương Phàm há miệng muốn giải thích, nhưng cái gì anh ta cũng không nói ra được.

Cuối cùng Trình Vận cũng đẩy được tay anh ta ra, quay sang Bình An, “Chúng ta về thôi.”

Bình An đi tới cầm lấy tay Trình Vận mới biết tay chị ấy lạnh lẽo như băng, trong lòng như bị kim đâm vào đau đớn.

“Chị Vận...” Hồng Mẫn Nhi mắt đỏ hồng, nhỏ giọng hô một câu.

Cho đến giờ phút này, cô vẫn hy vọng Trình Vận có thể nhìn cô tha thứ, nhưng khi nghe được những lời Trình Vận vừa nói, cô mới biết mình đã tổn thương chị ấy sâu đậm thế nào.

Hai người phụ nữ cùng yêu một người đàn ông thì không cách nào vẫn là bạn được nữa. Trình Vận không hề nhìn Hồng Mẫn Nhi lấy một cái, cùng Bình An đi về phía thang máy.

Lương Phàm và Hồng Mẫn Nhi cũng đắm chìm trong thương tâm của chính mình nên cũng không có đuổi theo.

Thang máy đứng yên tại một tầng khác mãi vẫn không chạy, tay Trình Vận nắm tay Bình An có chút dùng sức.

Bình An hiểu, chị ấy muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, “Hay mình đi thang bộ đi, nơi này chỉ tầng tám thôi.”

Sóng mắt Trình Vận vô hồn, yên lặng nhìn cửa thang máy một lát mới chậm rãi gật đầu.

“Lễ Giáng Sinh sắp đến, hay mình tìm một ngày cùng đi dạo phố nhé?” Bình An dặt tay chị đi về phía cửa cầu thang, giọng thoải mái muốn dời đi chú ý của chị ấy.

“Được.” Trình Vận vô lực đáp lời, trên mặt là một nụ cười thâm đạm.

Bình An nhìn càng thêm đau lòng, vắt hết óc xem phải nói cái gì để an ủi chị ấy.

Hai người im lặng đi xuống cầu thang, tiếng giày cao gót ở nơi im lặng nhỏ hẹp này nghe đặc biệt rõ ràng, lóc cóc lóc cóc từng tiếng một như đập vào tim, lực đập càng lúc càng nặng trĩu.

Bước chân Trình Vận ngày càng chậm, tiếng nước nở bị đè nén thật lâu tràn ra khỏi môi, cô dựa vào vách tường rồi từ từ tuột ngồi xuống, ôm đầu gối mình, vùi mặt ở giữa hai cánh tay mà khóc nước lên đầy đau đớn và bi thương.

Hợp lại cùng Lương Phàm không tới một năm, cô hết lần này lại đến lần khác dùng những kỷ niệm ngày xưa để tha thứ cho sự phản bội của anh, nghĩ rằng chỉ cần cô mù quáng tin tưởng thì có thể có được hạnh phúc. Nhưng hóa ra những kỷ niệm tốt đẹp về anh đó cũng sẽ có ngày dùng hết.

Lần này, cô đã không còn tìm được lý do để tha thứ cho anh.

Hôm nay, cô đã hoàn toàn mất anh, mất luôn những kỷ niệm về năm tháng thanh xuân và hồi ức tình yêu tốt đẹp nhất.

Có phải tình yêu càng cố giữ lấy thì sẽ mất đi càng nhanh hay không? Nếu như cô không ở cùng một chỗ với anh, liệu giữa bọn họ có thể sẽ tiến được xa hơn không?

Tình yêu của cô nhỏ bé như cát bụi, không thể nào khai hoa nở nhụy thành đóa hoa xinh đẹp được.

Bình An giang hai tay ôm lấy thật chặt thân thể run rẩy của Trình Vận, cô tin tưởng, sau khi Trình Vận khóc xong, chị ấy nhất định sẽ kiên cường trở lại.

Cô như nhìn thấy chính mình ở kiếp trước, nên lúc này trong lòng Bình An đầy cảm giác đau đớn đồng cảm với Trình Vận, chỉ hy vọng chị ấy thật sự từ bỏ đoạn tình cảm này, nhưng rồi chợt nhớ tới cuộc hôn nhân của Trình Vận kiếp trước, trái tim Bình An lại nặng trĩu xuống.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Tình Tay Ba

Chờ Trình Vận bình phục cảm xúc, Bình An dẫn chị rời khỏi khách sạn, lái xe đưa chị về nhà. Rồi bởi vì lo lắng tâm trạng của chị đang bất ổn sợ có chuyện gì, cô gọi điện thoại về nhà, nói với Phương Hữu Lợi là muốn ở lại nhà bạn qua đêm, cố ý nhấn mạnh là ở lại nhà chị Trình Vận. Phương Hữu Lợi không nói thêm gì.

Về đến nhà xong, Trình Vận dường như rất mệt mỏi, như đã vắt kiệt hơi sức cuối cùng. Một tay Bình An đỡ chị vào phòng, dìu nằm xuống giường, vắt khăn lông nóng cho chị lau mặt, đắp chăn cho chị, “Chị ngủ một giấc thật say đi, rồi ngày mai mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.”

Đôi mày thanh tú của Trình Vận nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch, mắt khép chặt, dường như đã ngủ ngay lập tức.

Bình An âm thầm than nhẹ trong lòng, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Đi vào phòng khách, trong tim Bình An vẫn còn cảm thấy như có vật gì đó đè chặt, vô cùng khó chịu. Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Nghiêm Túc.

Đạo này Nghiêm Túc hay đi công tác, lúc này cũng không ở trong nước, cô đột nhiên rất nhớ anh.

Điện thoại reo một lúc lâu mới có người nghe, thanh âm khá trầm của Nghiêm Túc xuyên thấu qua sóng điện, từ đất nước xa xôi truyền tới tai cô, “Alo, Bình An hả, sao vậy em? Vẫn chưa ngủ à?”

Anh hiện đang ở Mỹ, nơi đó bây giờ vẫn là ban ngày. Khi thấy giờ này mà Bình An vẫn gọi điện thoại cho anh, anh khá bất ngờ, bởi lúc này ở Trung Quốc đã khuya lơ khuya lắt.

“Nghiêm Túc...” Bình An mệt mỏi kêu một tiếng, không hiểu sao cảm thấy vô cùng chán nản.

Thanh âm là lạ! Giọng Nghiêm Túc càng thêm vội vàng, “Sao vậy, xảy ra chuyện gì thế em?”

Nghe được bên kia truyền đến tiếng bước chân, Bình An trầm mặc một hồi mới hỏi, “Anh đang họp hả?”

“Đang tạm nghỉ.” Nghiêm Túc hình như không muốn nhiều lời, “Em đang ở đâu?”

“Ở nhà Trình Vận.” Bình An nhỏ giọng nói, “Đột nhiên rất nhớ anh.”

Nghiêm Túc trầm mặc một hồi mới dịu dàng hỏi, “Trình Vận và Lương Phàm đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Dạ, Chị Vận nói chia tay với Lương Phàm rồi.” Nói qua điện thoại thật sự không giải thích kỹ được, Bình An chỉ đơn giản nói sơ qua, “Nghiêm Túc, có phải đàn ông đều biết cách yêu hai người cùng một lúc hay không?”

“Cô ngốc, đâu phải ai cũng vậy.” Nghiêm Túc cười thấp, “Có vài người một khi đã yêu là không bỏ được để yêu người khác.”

“Chị Vận nên làm cái gì bây giờ?” Vì nghe được thanh âm của Nghiêm Túc mà phiền não trong lòng Bình An dần dần bình tĩnh lại, “Lương Phàm thật là một kẻ khốn nạn, anh ta không chung thủy được thì thôi, tại sao còn muốn bắt đầu với chị Vận.”

Nghiêm Túc không biết tóm lại đã xảy ra chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là nói một câu, “Độ trung thành trong tình cảm của mỗi cá nhân đều không giống nhau, nếu Trình Vận chia tay với Lương Phàm thì sẽ không còn thấy điều đó là quan trọng nữa, em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Chừng nào anh về?” Bình An hỏi.

“Nhất định sẽ về cùng em qua đêm Giáng sinh.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An ừ một tiếng, “Anh nhanh đi họp đi, em đi ngủ đây.”

Ngày hôm sau, Bình An bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cú điện thoại này là do Hàn Á Lệ gọi tới, giọng khá nóng nảy, “Bình An, xem báo hôm nay chưa?”

“Xảy ra chuyện gì?” Hơn nửa đêm hôm qua Bình An mới có thể ngủ được nên bây giờ còn khá buồn ngủ.

“Các em ở khách sạn... bị đám chó săn chụp được ảnh rồi.” Hàn Á Lệ thấp giọng nói.

Bình An ngẩn ra một lúc mới sực nhớ tới chuyện động trời tối qua... “Báo viết thế nào?”

Cô loay hoay lật người xuống giường, định đi xem Trình Vận đã tỉnh hay chưa, ai dè vừa mở cửa thì đã thấy Trình Vận ăn bận trang điểm chín chu đang cầm tờ báo ngồi đọc trên ghế sa lon.

Mắt mặc dù hơi sưng, nhưng sau khi trang điểm cũng không còn thấy rõ, sắc mặt vẫn tốt, không biết là do phấn má hồng hay là do hôm qua đã được nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần xem ra không tệ.

Cùng cô gái tối qua ngồi sụp nơi cầu thang khóc đầy thương tâm hoàn toàn là hai người khác biệt, trước mắt này mới chính là Trình Vận mà cô quen biết.

“Đã tỉnh rồi hả?” Trình Vận nghe được tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn hướng Bình An, khẽ mỉm cười với cô.

“Buổi sáng tốt lành.” Bình An cười đi vào phòng khách, “Chị đang đọc gì đó?”

Trình Vận mở rộng tờ báo ra, bên trên là ảnh chụp Hồng Mẫn Nhi và Trình Vận cùng đang rơi lệ đầy mặt giống nhau, còn Lương Phàm đang đứng một bên đau thương nhìn Trình Vận.

Tiêu đề vô cùng giật gân: Ca sĩ trong sáng trở thành kẻ thứ ba đáng xấu hổ.

Chuyện Lương Phàm và Trình Vận từng qua lại với nhau cũng bị đào lên, luôn cả chuyện trước khi được nhận về Trình gia hai người từng là mối tình đầu của nhau. Tất cả các tin được đăng đều thiên về hướng ủng hộ Trình Vận, nói Hồng Mẫn Nhi thành một kẻ thứ ba hèn hạ vô sỉ.

Cảm giác đầu tiên của Bình An là: cuộc sống bình yên của Trình Vận đã bị phá hủy; cảm giác thứ hai: Hồng Mẫn Nhi đã bị hủy diệt.

Nghệ sĩ mới ra mắt không bao lâu mà đã gây ra xì căng đan xấu như vậy, ngay cả một nghệ sĩ danh tiếng và coi như đã vững chân trong giới cũng sẽ không dám vô ý để lộ ra tin đồn làm kẻ thứ ba. Trong xã hội ngày nay, cái danh làm kẻ thứ ba không dễ gánh vác chút nào vì người người đều muốn đuổi chém.

Hồng Mẫn Nhi mới có chút danh tiếng, làm sao chống lại nổi dư luận?

“Cô ấy là người phát ngôn của công ty em, xuất hiện xì căng đan như vậy rất bất lợi cho công ty, em nên nhanh chóng về công ty xem thế nào đi.” Trình Vận nói với Bình An. Sáng nay rời giường, cô còn tưởng rằng mình vẫn đang nằm mơ, không ngờ là cuối cùng mình cũng từ bỏ mà nói chia tay với Lương Phàm, càng không ngờ là cô lại có một đêm ngủ say không hề mộng mị như vậy.

Lúc nhìn đến báo chí, cô đột nhiên bình tĩnh rất nhiều, bởi cho dù không có Hồng Mẫn Nhi, Lương Phàm rồi cũng sẽ qua lại cùng những người phụ nữ khác, chẳng qua Hồng Mẫn Nhi là bạn chị nên mới là chất xúc tác kích thích cô rốt cuộc hạ quyết tâm rời đi Lương Phàm mà thôi.

Lương Phàm hoàn toàn không thể chung thủy như một với cô, căn bệnh của anh là không cách nào chuyên nhất với một người được. Cô hoàn toàn không phải là bác sỹ, nên không trị khỏi căn bệnh này của anh.

Lúc này cô còn chưa thể cảm thấy thoải mái, nhưng đã nghĩ thông rồi.

Bình An nghe Trình Vận nhắc nhở mới giật mình nhớ ra rằng Hồng Mẫn Nhi là người phát ngôn của công ty cô, đột nhiên gây ra xì căng đan lớn như vậy thật sự là rất bất lợi đối với công ty cô, hướng chi sắp tới là giai đoạn mua sắm hoàng kim, quảng cáo của Hồng Mẫn Nhi còn đang được làm hậu kỳ, chưa phát sóng được.

“Vậy chị thì sao?” Bình An lo lắng hỏi, Trình Vận cũng bị dính líu vào chuyện này, làm sao phóng viên có thể buông tha cho chị được? Mà trước tiên là người nhà Trình gia cũng sẽ không bỏ qua cho chị.

“Chị đã gọi điện thoại xin nghỉ, hôm nay ở nhà không ra ngoài, dây điện thoại cũng rút rồi.” Trình Vận cười nói.

Bình An sâu lắng nhìn chị một cái, “Vậy em đi trước, tối nay lại đến tìm chị nhé.”

“Lái xe cẩn thận nghe.” Trình Vận nói với Bình An.

“Dạ biết. Hôm nay chị không nên ra ngoài, để tránh gặp phải đám ký giả.” Bình An dặn dò một tiếng rồi vội vàng đi vào thang máy. Lúc ra đến bãi đậu xe dưới lầu để lấy xe mới phát hiện phía dưới tòa nhà đã có rất nhiều đám chó săn đứng sẵn đó, xem ra đều đến vì muốn bới móc về cuộc tình tay ba của Trình Vận và Lương Phàm.

Bình An đạp chân ga, xe lướt qua bên người đám phóng viên kia, trong đầu quay cuồng câu hỏi không biết hiện tại tình hình công ty thế nào.

Sau khi chạy đến Duy An, Bình An lập tức đến văn phòng thay đổi y phục. Lúc ở nhà Trình Vận cô chỉ rửa mặt chải đầu qua loa chứ vẫn mặc trên người bộ quần áo ngày hôm qua. Cũng may bình thường cô có để vài bộ y phục dự phòng lại trong văn phòng.

Mới vừa đổi xong quần áo rồi bước ra ngoài, Hàn Á Lệ và Dư Du Kỳ đã tới.

“Hiện tại tình hình thế nào?” Bình An kêu các cô ngồi xuống, cầm các tạp chí lên xem.

Hầu hết đều phê phán Hồng Mẫn Nhi, đồng tình với Trình Vận, còn Lương Phàm ngược lại vẫn được ca ngợi. Chẳng lẽ chuyện như vậy xảy ra sai nhất không phải là người đàn ông sao?

“Đã tạm thời rút lại quảng cáo của Hồng Mẫn Nhi. Hình tượng Hồng Mẫn Nhi lúc này có thể sẽ ảnh hưởng tới công ty chúng ta.” Hàn Á Lệ nói, trong lòng khinh thường và thất vọng đối với hành động của Hồng Mẫn Nhi, nhưng lúc này làm gì còn tâm trí đâu mà đi trách cứ nhân phẩm của cô ta.

“Trên mạng có phản ứng gì?” Bình An hỏi.

“Đều khiển trách Hồng Mẫn Nhi, hình như còn có hiệp hội fan ca nhạc muốn tẩy chay đĩa nhạc cùng tất cả các sản phẩm có liên quan tới cô ấy.” Dư Du Kỳ nói.

“Duy An chúng ta vô tình bị liên lụy.” Hàn Á Lệ cau mày, “Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp để nhanh vượt qua cơn phong ba này.”

Bình An tập trung nhìn hình Hồng Mẫn Nhi và Trình Vận trên tạp chí. Tối qua cô đã suy nghĩ không chu toàn, không nghĩ tới việc bất cứ lúc nào trong khách sạn cũng đều có đội ngũ paparazzi rình rập. Nhưng chuyện đã xảy ra, giờ cô có tự trách thế nào cũng không có tác dụng.

“Liên hệ với Hồng Mẫn Nhi rồi chứ?” Bình An hỏi.

“Đã liên lạc, cô ấy và người đại diện đang chạy tới công ty.” Hàn Á Lệ nói.

Ánh mắt Bình An chột lóe lên, trong mấy tờ báo này không hề xuất hiện hình chụp của cô, nhưng rõ ràng tối qua cô đứng ngay đó mà, tại sao trong ảnh chụp lại không có cô? Bởi vì kiêng kỵ thân phận của cô, hay là có nguyên nhân khác.

“Thật kỳ quái, tại sao cùng một lúc tất cả mấy tạp chí đều chỉ đăng cùng một tấm ảnh? Nếu như lúc ấy có rất nhiều nhóm paparazzi, đội của Hồng Mẫn Nhi hẳn sẽ phải phát hiện ra chứ. Nhưng bọn họ không hề thấy, chứng minh đám chó săn kia nhất định là núp ở chỗ nào rất bí ẩn. Ai chả hy vọng báo chí tập san của mình có lượng tiêu thụ tốt, sao có thể san sẻ hình ảnh cho đồng nghiệp chứ?” Đang chuyên chú xem báo, Dư Du Kỳ đột nhiên đưa ra nghi vấn.

“Vừa nghe em nói như thế chị cũng cảm thấy không đúng lắm.” Hàn Á Lệ thẳng người lên, nhìn về phía Bình An, “Đây là có người cố ý.”

Dư Du Kỳ ngẩng đầu nhìn Bình An, “Muốn nhắm vào Hồng Mẫn Nhi, hay là Duy An của chúng ta đây?”

Bình An nhìn thoáng qua các cô, “Hôm qua em cũng có ở đó nhưng trên hình lại không có em, nếu như nhắm vào Duy An, có hình em trên đó không phải tốt hơn sao?”

Hàn Á Lệ cùng Dư Du Kỳ đồng thời ngẩn ra.

“Có thể là nhắm vào Hồng Mẫn Nhi và Lương Phàm.” Bình An nói.

“VẬY làm sao giải thích mỗi tòa soạn đều nhận được thông tin?” Hàn Á Lệ hỏi.

Không chờ Bình An trả lời, tiếng gõ cửa vang lên, thư ký của Bình An đi vào nói, “Cô Phương, Cô Hồng đã tới, đang ở phòng họp.”

“Chúng ta sang phòng họp đi.” Bình An nói với hai người Hàn Á Lệ.

Đến phòng họp, ánh mắt lạnh lùng của Bình An liếc qua vẻ mặt tiều tụy của Hồng Mẫn Nhi, giữa họ bây giờ rất khó trở lại quá khứ không chuyện gì mà không chia sẻ nữa rồi.

“Cô Phương, chuyện này là có kẻ cố ý hãm hại Mẫn Nhi. Xin cô yên tâm, chúng tôi sẽ mau chóng tổ chức buổi họp báo riêng giới phóng viên để làm sáng tỏ mọi việc.” Mới vừa ngồi xuống, Shary Hoắc, người đại diện của Hồng Mẫn Nhi liền lập tức giải thích.

Bình An khẽ mỉm cười, “Nói vậy ảnh chụp Hồng Mẫn Nhi và ông Lương là giả hay sao?”

Shary Hoắc nói, “Có đồng nghiệp ghen tỵ sự phát triển thuận lợi của Hồng Mẫn Nhi nên thuê người theo dõi rồi gửi ảnh đến các tòa soạn báo.

Chuyện này chúng tôi nhất định sẽ giải thích rõ ràng, sẽ không ảnh hưởng đến quý công ty.”

“Công ty chúng tôi đã bị ảnh hưởng.” Hàn Nhã Lệ nhàn nhạt nói, “Cô Hồng là nghệ sĩ, vốn nên cẩn thận trong từng lời nói việc làm, không thể tùy tiện làm người thứ ba được.”

Hồng Mẫn Nhi sắc mặt trắng nhợt, tay xoắn chặt vào nhau không nói lời nào.

“Không biết các người sẽ giải quyết chuyện này thế nào?” Bình An nhìn Shary Hoắc hỏi câu này.

“Hôm nay chúng tôi sẽ về Hongkong, lập tức mời phóng viên đến dự họp báo.” Hoắc Shary nói.

Bình An nói với Hàn Nhã Lệ, “Hủy bỏ tất cả hoạt động kế tiếp của Cô Hồng ở Thành phố G có liên quan đến công ty chúng ta, tạm ngừng phát sóng quảng cáo, chờ phong ba lần này ổn định rồi nói sau. Cô Hồng, hẳn cô biết nếu vì phong ba này mà ảnh hưởng đến sản phẩm công ty chúng tôi, cô phải bồi thường rất lớn.”

Hồng Mẫn Nhi dường như không nghĩ Bình An sẽ tuyệt tình như vậy, nhìn cô mà nước mắt rơi lã chã.

“Chúng tôi còn có rất nhiều việc phải làm, xin hai vị cứ đi tự nhiên.” Bình An đứng lên đi ra hướng cửa phòng họp.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Giám Thị

Hồng Mẫn Nhi và Lương Phàm quay về Hongkong ngay hôm đó. Tuy bọn họ đã cố gắng cẩn thận hết sức để tránh sự truy lùng của giới truyền thông nhưng vẫn không thể làm cho đám chó săn kia bỏ qua, càng ngày càng nhiều xì căng đan xuất hiện trên mặt báo, hơn nữa càng lúc càng khoa trương đến buồn cười. Sự tẩy chay của fan hâm mộ đối với Hồng Mẫn Nhi càng thêm nghiêm trọng, trên mạng hầu như toàn đăng lời phê phán về cô.

Vốn Bình An cho rằng công ty nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi xì căng đan của Hồng Mẫn Nhi lần này, nhưng rồi quan sát lượng tiêu thụ mấy ngày qua dường như vẫn rất tốt.

Bình An tự mình đến tuần tra tại các cửa hàng, phát hiện những người đến cửa hàng độc quyền của PSD để mua sản phẩm hầu hết đều là những người đẹp thuộc thành phần tri thức. Những khách hàng này không phải là những cô nữ sinh trẻ mà dễ dàng xúc động và phẫn nộ, họ có cách nhìn và lý trí của chính mình, rốt cuộc sự thật về xì căng đan giữa Hồng Mẫn Nhi và Lương Phàm như thế nào họ hoàn toàn không có hứng thú để biết. Cái mà họ quan tâm là sản phẩm của PSD có dùng được hay không mà thôi.

PSD là nhãn hiệu quốc tế, không phải chỉ một chút xì căng đan của người phát ngôn là có thể dễ dàng khuynh đảo được.

Những người nói muốn tẩy chay PSD mà Hồng Mẫn Nhi làm người phát ngôn đa số là những người mua không nổi.

Nhóm Hàn Á Lệ vẫn lo lắng sản phẩm sẽ bị ảnh hưởng cuối cùng cũng yên tâm, lại đưa quảng cáo của Hồng Mẫn Nhi đến đài truyền hình để một

lần nữa phát sóng.

Bởi vì chuyện tình cùng Lương Phàm bị lộ ra ánh sáng, Trình Vận bị Trình Bính Khôn, Đại Gia Trưởng của Trình gia, cưỡng chế về nhà, rồi lợi dụng quan hệ buộc đám paparazzi và truyền thông không dám tiếp tục quấy rối cô.

Mấy ngày nay, Trình Vận ở trong căn hộ của mình cũng hoàn toàn không thể bước chân ra ngoài, bởi vừa xuất hiện sẽ bị hàng loạt phóng viên vây lại. Mỗi lần Bình An muốn thăm chị đều phải thận trọng, sợ bị phóng viên phát hiện.

Vì Trình Vận là con gái riêng nên Trình Bính Khôn cũng không yêu cầu nghiêm khắc lắm với chị, mới để mặc chị xông xáo bên ngoài. Giờ tuổi đã không nhỏ mà còn chưa thành thân, dù nguyên nhân một phần là do trong lòng Phu nhân Trình gia còn khúc mắc với xuất thân của Trình Vận, nhưng bất kể thế nào, Trình Vận vẫn là con gái Trình gia, hiện tại phát sinh xì căng đan như vậy, Trình gia không thể nào bỏ mặc mà không quan tâm.

Sau khi Trình Vận trở lại Trình gia, Bình An chỉ có thể liên lạc qua điện thoại với chị, nghe nói Trình Bính Khôn vì muốn phủi sạch quan hệ giữa Trình Vận và Lương Phàm liền sắp xếp cho Trình Vận đi xem mắt, cũng buộc cô phải nhanh chóng đính hôn rồi kết hôn trong vòng năm nay, ngay cả công việc ở Công ty Australia Secret cũng không cho Trình Vận làm nữa, muốn cô kết hôn rồi sẽ ở nhà giúp chồng dạy con.

Trình Vận ngồi vào vị trí Tổng Giám Đốc Công ty Australia Secret hôm nay cũng không dễ dàng, không phải nói từ bỏ là có thể từ bỏ, nên đương nhiên là cô cứng rắn không chịu thỏa hiệp, chỉ xin phép công ty cho nghỉ không lương một tháng. Hiện nay cô đang giằng co với cha mình, không ai chịu nhường ai một bước.

Mãi cho đến khi Hồng Mẫn Nhi và Lương Phàm mở họp báo riêng từng người ở Hongkong, Trình Vận mới ra quyết định dứt khoát.

Trong cuộc họp báo với phóng viên, Lương Phàm nói anh ta và Hồng Mẫn Nhi chỉ là bạn tốt, với Trình Vận là bạn học ngày trước, không có gì ngoài quan hệ bạn bè hữu nghị với các cô, còn về ảnh chụp hoàn toàn là do paparazzi thêm mắm dặm muối cắt câu lấy nghĩa, lúc ấy không chỉ có ba người bọn họ tại chỗ đó mà còn có những người khác, chẳng qua đêm hôm đó bọn họ hẹn nhau cùng ăn cơm uống rượu, uống say nên mới có chút thất thố đó thôi, chứ không phải như truyền thông đăng tải là quan hệ tình tay ba gì gì.

Còn cách nói của Hồng Mẫn Nhi là, sở dĩ cô có thể đến Hongkong để phát triển là vì có sự hỗ trợ của Trình Vận, còn đối với Lương Phàm cô quá thật có lòng ngưỡng mộ, nhưng không hề có chút tư tưởng nào khác, hy vọng mọi người đừng hiểu lầm bọn họ nữa.

Hai người đồng thời phủ sạch tất cả các mối quan hệ không còn một mảnh.

Cũng đúng, làm sao Lương Phàm sẽ vì một phụ nữ mà buông tha cho sự nghiệp của anh ta, ngay cả Trình Vận mà cũng không thể khiến cho anh ta công khai thừa nhận, huống chi là Hồng Mẫn Nhi. Anh ta lại một lần nữa chứng minh lời nói của Bình An, anh ta chỉ yêu có chính bản thân anh ta mà thôi.

Trình Vận nhìn hai buổi họp báo của bọn họ qua TV, đột nhiên cảm thấy tình cảm mà cô bỏ ra suốt mấy năm qua thật sự biến thành trò cười, thì ra tình yêu và hoài niệm của cô trong mắt Lương Phàm chẳng là gì cả ngoài quan hệ bạn bè hữu nghị.

Cô đã nghĩ rằng ít nhất anh nên thừa nhận có quan hệ tình cảm với cô, nhưng rồi vì tiền đồ của anh, anh sẵn sàng vứt bỏ hết thảy mọi thứ có liên

quan tới cô.

Nản lòng thoái chí, Trình Vận không còn tiếp tục kháng cự đối với những sắp xếp của Trình Bính Khôn nữa, đồng ý đi xem mắt.

Sau khi Bình An biết chuyện liền nhớ tới cuộc hôn nhân kiếp trước của Trình Vận kết thúc tệ hại thế nào, biết là nhất định sau khi Trình Vận chia tay cùng Lương Phàm sẽ cùng lúc mất đi hy vọng đối với tình yêu và cuộc sống, cho nên mới tùy tiện tìm đại một người đàn ông nào đó để kết hôn. Cô phải ngăn không cho Trình Vận lãng phí bản thân như vậy.

Vừa vặn buổi xem mắt của Trình Vận được sắp xếp vào đêm Giáng sinh, Bình An sau khi truy hỏi thì biết được địa điểm hẹn gặp từ chính miệng chị, chuẩn bị đêm Giáng sinh hôm đó sẽ đi tìm Trình Vận.

Chứ không thì chẳng có cách nào, bởi hiện tại Trình gia quản thúc Trình Vận rất chặt, hoàn toàn không có biện pháp gặp mặt chị ấy một lần.

Buổi xem mắt của Trình Vận được xếp đặt tại một nhà hàng Tây cao cấp trên đường Cửu Phúc, lúc Bình An muốn đặt bàn thì được thông báo đêm Giáng sinh hôm đó đã nhận đầy khách, cô đành phải tìm gặp Tổng Giám Đốc nhà hàng, vất vả lắm mới đặt được chỗ cho hai người.

Nghiêm Túc vốn đã về nước hai ngày qua, thấy tất cả tâm tư tình cảm của cô bạn gái nhỏ đều đặt lên trên người khác mà nói không ghen là gạt người. Nhưng anh cũng không muốn nhìn thấy Trình Vận tùy tiện tiện để cậu anh sắp đặt hôn nhân đại sự nên đành làm như cái gì cũng không biết, để Bình An tùy ý đi giúp Trình Vận, tránh cho đến lúc đó lại bị cậu oán trách anh biết chuyện mà không nói.

Tối nay mỗi nhà hàng cơm Tây gần như đều kín người, Bình An phải thông qua một số quan hệ mới có thể tìm được một bàn gần chỗ Trình Vận ngồi. Cô vốn định trực tiếp tìm Trình Vận, nhưng Nghiêm Túc nói Trình

Vận còn ở Trình gia nên đừng làm to chuyện, tốt nhất là không nên quá kích động, cho nên cô chỉ có thể lựa chọn việc yên lặng theo dõi biến hóa.

Lúc tám giờ, Trình Vận cùng một người đàn ông vóc dáng cao to, dung mạo tuấn tú xuất hiện tại cửa nhà hàng. Bình An đá chân Nghiêm Túc dưới gầm bàn một cái, vội vã hỏi, “Chị Vận thật sự tới xem mắt kìa, người đàn ông bên cạnh chị ấy là ai thế?”

Nghiêm Túc dờ khóc dờ cười nhìn cô, “Bình An, tối nay trọng điểm của chúng ta là hẹn hò.”

“Chúng ta ngày nào cũng có thể ở chung một chỗ, nhưng hạnh phúc cả đời của chị Vận thì không thể qua loa.” Bình An nhỏ giọng nói, Trình Vận và người đàn ông kia đang đi tới hướng bên này của bọn họ.

Trình Vận đã nhìn thấy Bình An và Nghiêm Túc, khuôn mặt được trang điểm tinh tế của cô vẫn duy trì nụ cười lễ phép tao nhã, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Bình An thì nụ cười có hơi cứng đờ rồi rất nhanh khôi phục lại bình thường, dời đi ánh mắt trên người Bình, quay sang khẽ mỉm cười với người đàn ông bên cạnh.

Bình An khổ sở nhìn vẻ tươi cười của Trình Vận, bởi nụ cười của chị ấy cũng không chân thật, hoàn toàn không xuất phát từ nội tâm, chỉ vì ứng phó với người ngoài mà miễn cưỡng bản thân thôi.

“Người đàn ông này họ Phạm, Phạm Đức Vũ, là Phó Phòng Tổ chức Ủy Ban Thành phố, là một người rất nhã nhặn.” Nghiêm Túc quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhận ra người đàn ông bên cạnh Trình Vận anh đã từng gặp qua nhưng chưa từng trao đổi mấy câu.

Nhã nhặn bại hoại thì có! Không sai, người chồng của Trình Vận kiếp trước đúng là họ Phạm, nhưng làm nghề gì thì trước đây cô không chú ý, tám chín chục phần trăm chính là cái kẻ đang ở trước mắt này rồi.

“Anh ta không xứng với chị Vận.” Bình An bĩu môi kêu lên.

Nghiêm Túc cười khẽ, đưa tay véo nhẹ chóp mũi của cô, “Ngay cả người ta là ai em còn không biết mà đã nói là không thích hợp, quá vô đoán.”

“Nghiêm Túc, anh không cảm thấy nếu lúc này mà chị Vận bắt đầu một đoạn tình cảm khác là quá nhanh sao? Chị ấy căn bản không phải là đang cho mình cơ hội bắt đầu lại một lần nữa, mà là đang hành hạ mình.” Bình An kéo tay Nghiêm Túc, nắm thật chặt trong tay. Cô thật sự khá sợ Trình Vận sẽ dẫm lên vết xe đổ, rồi sẽ trải qua một cuộc sống giống kiếp trước.

“Hôn nhân của Trình Vận lúc này ngay cả chị ấy cũng không cách nào làm chủ được, hưởng chi là người khác.” Nghiêm Túc nắm tay cô nhẹ nhàng xoa xoa, anh hiểu rất rõ tính cách của Trình Bính Khôn, nói một không nói hai, cuộc đời của con trai hay con gái gì đều muốn tự nắm giữ trong tay ông.

Bình An lắc lắc đầu, “Không có tranh thủ qua làm sao biết là không được? Em hy vọng chị Vận có thể hạnh phúc, chị ấy không thể lại bị hủy hoại ở trong tay đàn ông nữa.”

“Tại sao em chắc chắn ngay được là Trình Vận và Phạm Đức Vũ sẽ không có kết quả tốt?” Nghiêm Túc cười hỏi.

Không thể nói với Nghiêm Túc rằng vì cô biết Trình Vận cuối cùng sẽ bị người đàn ông này tổn thương hoàn toàn rồi, “Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất linh nghiệm.”

Nghiêm Túc cười khẽ, “Được rồi, mau ăn đi, sắp nguội hết rồi.”

Bình An lắc đầu một cái, đột nhiên đứng lên, “Em phải đi tìm chị Vận nói rõ.”

“Bình An!” Nghiêm Túc không kịp ngăn cản cô, Bình An đã đi như bay sang hướng Trình Vận rồi.

“Chị Vận!” Bình An chỉ còn cách một bước là đã đến cạnh bàn của Trình Vận, mắt sáng ngời đầy kiên quyết nhìn chị.

Phạm Đức Vũ vốn đang chậm rãi nói chuyện với Trình Vận thì đột nhiên bị cắt ngang, cau mày nhìn Bình An, thiếu chút nữa đã mở miệng khiến trách cô không biết lễ phép, nhưng khi nhìn dáng vẻ cô như có quen biết với Trình Vận nên liền nhịn xuống không nói gì.

“Sao thế, Bình An?” Trình Vận hoảng hốt một chút mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhàn nhạt mỉm cười nhìn Bình An.

“Em có lời muốn nói với chị, chị theo em ra ngoài một chút.” Bình An bắt lấy tay Trình Vận, không cho chị cơ hội nói không.

Phạm Đức Vũ cau mày nói, “Tiểu thư à, có lời gì không thể ngồi xuống rồi nói được sao?”

Lúc này Bình An mới đưa mắt nhìn cái người tên là Phạm Đức Vũ này, dáng dấp mặc dù tuấn tú, nhưng ánh mắt có vẻ có chút âm trầm bất định, nhìn là biết một người đầy tâm cơ và giáo hoạt, hoàn toàn không thể là người trong lòng của Trình Vận.

“Chị Vận?” Cô không để ý tới Phạm Đức Vũ nữa, chỉ muốn thuyết phục Trình Vận.

Trình Vận nhẹ nhàng thở dài, nói với Phạm Đức Vũ, “Phạm tiên sinh, thật ngại quá, tối nay chúng ta cứ vậy thôi nhé, tôi với bạn tôi còn có việc khác.”

Đáy mắt Phạm Đức Vũ thoáng qua một tia không vui, nhưng ngoài mặt lại lịch sự cười, “Không sao, chúng ta hẹn lại lần sau cũng được.”

Bình An khách sáo cười cười với anh ta, sau đó kéo Trình Vận đi ra, thẳng tới khi ra khỏi phòng ăn, tìm một góc yên tĩnh, Bình An mới quay đầu lại nhìn Trình Vận.

“Chị Vận, sao chị có thể đồng ý gặp mặt loại người như thế chứ?” Bình An hỏi.

“Biết thêm nhiều bạn cũng tốt mà.” Trình Vận cười nói.

Bình An cau mày trừng mắt với chị, “Chị muốn chứng minh chị không phải là người không Lương Phàm thì không thể cũng được, nhưng không nên dùng loại biện pháp này.”

“Bình An...” Trình Vận thở dài, mặt nạ kiên cường vẫn duy trì này giờ xuất hiện vết nứt, Bình An là người chứng kiến tình yêu thất bại của cô, cô làm sao có thể giả bộ một dáng vẻ không sao cả trước mặt Bình An đây.

“Chị Vận, đừng cam phận được không? Lương Phàm không biết quý trọng chị là tổn thất của anh ta, chị là cô gái xứng đáng được yêu thương chân thành. Chị không phải là người sẽ để mặc cho người khác quyết định cuộc sống của mình, tại sao lại muốn để cho người khác sắp đặt hôn nhân? Chị còn có thể gặp được người mình thích mà. Nếu bây giờ chị kết hôn cho có, tương lai gặp được người đàn ông khiến chị động lòng vậy phải làm thế nào?” Hốc mắt Bình An hơi ẩm ướt, cô thật lòng hy vọng Trình Vận có thể hạnh phúc.

Trình Vận cúi đầu, khước miệng khẽ mím chặt, giọng đầy vẻ mệt mỏi, “Bình An, chị quá mệt mỏi rồi.”

“Vậy rời khỏi nơi này, đi du lịch khắp nơi đi. Chờ sau khi chị giải sầu trở về tất cả sẽ tốt lên.” Bình An kêu lên, rời khỏi Thành phố G, đi đến nơi mà Trình Bính Khôn không tìm được, vậy thì sẽ không có đoạn hôn nhân thất bại kia rồi.

“Bình An, chị không cách nào yêu người khác như đã từng yêu Lương Phàm, cũng không thể chịu nổi nếu bị tổn thương một lần nữa, em hiểu không? Ở chung với người mà chị không thương, chị mới không bị thương tâm nữa.” Thanh âm Trình Vận chua xót, ánh mắt không còn thần thái như lúc trước.

Trong lòng Bình An nảy sinh nổi tức giận, sao mà nói cứ như nước đổ lá khoai thế này, nhìn Trình Vận, “Chị là Trình Vận mà em biết đó ư? Trên thương trường chị từng thất bại nhiều lần như vậy, nhưng lần nào đều có thể đứng dậy mà đi tới địa vị như hôm nay, tại sao chỉ vì một thằng đàn ông đốn mạt là có thể quật ngã chị vậy? Chịu thương tổn một lần thì sợ cái gì? Người nào sống trên thế giới này mà không gặp phải trở ngại không ngừng, rồi sau đó vẫn đứng lên? Lương Phàm là cái thá gì mà chị lại cam chịu vì anh ta? Người phải rất xin lỗi chị là anh ta, sao ngược lại chị lại phải thay anh ta chuộc tội mà hành hạ chính mình, hả?”

Trình Vận liếc mắt nhìn bên đường đối diện một cái, bất đắc dĩ thở dài, “Sao em còn kích động hơn cả chị vậy?”

“Tại sao em có thể không kích động, Phạm Đức Vũ đó vừa nhìn là đã biết không phải đồ tốt, nếu chị lấy anh ta thật, cả đời này của chị sẽ thật sự bị hủy diệt.” Bình An thở phì phì kêu lên.

“Nếu chị không tới gặp anh ta, ba chị sao bỏ qua cho chị được.” Trình Vận hạ thấp giọng, “Em cho rằng chị bây giờ có thể đi ra ngoài một mình sao?”

Bình An trợn to mắt, đồng thời hạ thấp giọng, “Ý chị là, có người đang giám thị chị?”

Trình Vận nhẹ thở dài, “Chị yêu Lương Phàm, đến giờ cũng không biết liệu sau này có thể bắt đầu một đoạn tình cảm khác nữa hay không. Chị chỉ

muốn nghỉ ngơi thật tốt, không nghĩ ngợi đến cái gì nữa, nhưng... thân bất do kỷ mà!”

“Chẳng lẽ cha chị muốn cưỡng bách chị lấy người chị không thích?”
Bình An cau mày hỏi.

“Chị làm cho Trình gia mất thể diện.” Trình Vận cười khỗ.

“Chẳng lẽ không có cách nào khiến cha chị thay đổi chủ định à?” Bình An đột nhiên cảm thấy thật phản cảm đối với Trình Bính Khôn, vì thể diện mà không chú ý tới hạnh phúc của con cái, người cha như vậy hoàn toàn không xứng đáng làm cha.

“Chị sẽ tự nghĩ biện pháp. Được rồi, không nhiều lời với em nữa, chị phải đi về đây.” Trình Vận vỗ vỗ bả vai Bình An, xoay người đi về hướng chiếc xe hơi màu đen đậu ở phía đối diện.

Bình An nhìn chiếc xe kia, chìm vào trầm tư.

Bên trong, khi Nghiêm Túc nhìn thấy Bình An và Trình Vận cùng đi ra ngoài cửa nhà hàng, không kịp ngăn cản nên đành phải thôi, nghĩ nên quay lại chỗ ngồi chờ Bình An trở về. Vừa xoay người thì tầm mắt bắt gặp ánh mắt của Phạm Đức Vũ, anh khách sáo cười nhẹ, cũng không định nói chuyện với anh ta.

“Nghiêm tiên sinh?” Phạm Đức Vũ kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc, nhiệt tình đi tới, “Ngài cũng tới dùng cơm sao?”

Nghiêm Túc thản nhiên gật đầu một cái.

Phạm Đức Vũ thấy Nghiêm Túc vẫn nhìn theo hướng Trình Vận vừa đi ra, trong đầu chợt hiểu, “Tiểu thư vừa rồi là bạn của Nghiêm tiên sinh?”

“Là bạn gái của tôi.” Nghiêm Túc trả lời, xoay người muốn ngồi trở lại vị trí cũ.

“Thật là trời sinh một đôi với Nghiêm tiên sinh.” Phạm Đức Vũ muốn kéo gần quan hệ với Nghiêm Túc nên nói lấy lòng.

Nghiêm Túc kèm chế tính tình nghe Phạm Đức Vũ nói một lúc lâu, mới nhẹ nhúu mày, kêu phục vụ ghi hóa đơn, “Phạm tiên sinh, thật ngại quá, tôi phải đi trước đây.”

Còn không bằng đi ra ngoài đợi các cô cho rồi.

Phạm Đức Vũ cười gượng vài tiếng, “Nghiêm tiên sinh đi thong thả.”

Nghiêm Túc ra đến bên ngoài thì phát hiện Bình An đang đứng ngây ngốc một mình ở ven đường, không thấy bóng dáng của Trình Vận đâu. Anh đi tới, ôm bả vai cô, “Sao lại đứng ngẩn ra chỗ này vậy, Trình Vận đâu?”

Bình An nhẹ nhàng lắc đầu, “Lên xe rồi hẵng nói.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Tình Yêu Là Một Canh Bạc 1

Bình An trầm mặc ngồi bên ghế phụ xế, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa xe. Nghiêm Túc xoay vai cô qua, ngón tay dịu dàng vuốt ve gò má cô, thanh âm trầm thấp, “Làm sao vậy? Trình Vận đâu?”

“Chị ấy về trước rồi.” Bình An tham luyện sự ấm áp của đôi tay Nghiêm Túc, giống như có thể mượn được một chút sức mạnh từ trên người anh, đưa tay nắm chặt tay anh, trong lòng trăn trở mình nên làm thế nào để giúp Trình Vận.

Nghiêm Túc nhẹ nhíu đôi lông mày tuấn tú, “Xảy ra chuyện gì vậy em?”

“Chị ấy bị buộc đến xem mắt Phạm Đức Vũ, mất đi tự do trong cuộc sống của chính mình, ra khỏi cửa là lúc nào cũng bị người giám thị. Tại sao Trình Bính Khôn có thể đối đãi với con gái mình như vậy?” Bình An cảm giận bất bình hỏi.

Theo như anh hiểu biết về cách làm người của cậu, quả thật đúng là như vậy, ông luôn chuyên quyền độc tài, không quá để ý xem con cái có suy nghĩ gì, “Trước kia cậu cũng từng ngăn cản Trình Vận và Lương Phàm yêu nhau, đại khái chắc không ngờ hai người chia tay nhiều năm như vậy mà vẫn còn có thể hợp lại, thậm chí còn gây ra xì căng đan lớn đến thế, nên khó tránh khỏi đối xử nghiêm khắc với Trình Vận hơn bình thường một chút.”

“Bộ chị Vận là trẻ con đấy à? Chị ấy cũng trưởng thành rồi chứ bộ, còn cần ông ấy quản lý từng bước chặt chẽ như vậy sao?” Phương Hữu Lợi xem Bình An như bảo bối mà che chở, nhưng chưa bao giờ võ đoán ra bất

kỳ quyết định chuyện gì thay cô, cho nên Bình An cảm thấy Trình Bính Khôn đối đãi với Trình Vận như vậy thực sự là thái quá.

Nghiêm Túc cảm thấy lúc này thật sự không thích hợp để thảo luận về phương pháp dạy con của Trình Bính Khôn, “Giờ Trình Vận định làm thế nào? Chị ấy có cảm giác thế nào đối với Phạm Đức Vũ?”

“Còn có thể làm thế nào? Trình Bính Khôn nói gì làm nấy, chị ấy cũng không thể làm gì khác, ngay cả công việc ở Công ty Australia Secret cũng không biết có thể tiếp tục làm tiếp hay không. Nghiêm Túc, em muốn giúp chị ấy, nhưng mà không biết giúp như thế nào đây.” Khóe mắt Bình An ướm át nhìn Nghiêm Túc, tự nhiên cảm giác anh hẳn sẽ có biện pháp để giúp Trình Vận.

Thấy cô bạn gái nhỏ vì chuyện của người khác mà thương tâm như vậy, Nghiêm Túc vừa đau lòng lại bất đắc dĩ. Anh thật sự không muốn nhúng tay vào chuyện nhà Trình gia, những năm gần đây Trình Bính Khôn và Nghiêm gia bọn họ quan hệ bình thường, nếu không có mối liên hệ của Nghiêm lão phu nhân thì sợ là cũng chẳng liên lạc gì với nhau.

Trình Bính Khôn là cháu trai của Nghiêm lão phu nhân, liệu có thể nghe lời khuyên giải của Nghiêm lão phu nhân không đây?

Nghiêm Túc nhìn đồng hồ, “Ngày mai đi tìm bà nội anh đi, có lẽ bà có thể giúp được một chút.”

Ánh mắt của Bình An rạng lên, “Thật ạ?”

“Ngày mai mới biết được.” Nghiêm Túc thấp giọng nói, sau đó nâng mặt cô lên, giọng đầy bất mãn, “Có phải em nên phân chia một tí sự quan tâm sang cho bạn trai của em là anh đây không? Mấy hôm nay tâm tư của em toàn đặt ở trên người khác, tính lạnh nhạt anh tới khi nào đây?”

“Ghen hả?” Bình An ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh một chút, cười hì hì hỏi.

Nghiêm Túc khẽ hừ nhẹ một tiếng, đè lại gáy cô, đầu lưỡi đẩy môi cô ra, dùng sức mút vào hôn thật sâu.

Bình An thiếu chút nữa thở không nổi, hai tay nắm chặt bả vai rắn chắc dày rộng của anh.

Một tay anh đè lại gáy cô, một tay kia ôm lấy hông của cô, làm cho cô dán sát vào anh hơn, hô hấp hơi dồn dập, lực khống chế của anh đối với cô đã đến cực điểm. Càng chung đụng với bé con này lâu, dục vọng của anh đối với cô càng mãnh liệt, chỉ hận không thể làm cho cô trở thành người phụ nữ của anh nhanh nhanh một chút.

Bình An vò mái tóc anh đến rối loạn.

Tay của anh chui vào trong vạt áo phía dưới, vuốt ve da thịt non mịn trắng nõn của cô, dọc theo đường cong mảnh khảnh thẳng hướng đi lên trên, cầm lấy noãn ngọc non mềm của cô.

Cảm giác tê dại từ trên sống lưng truyền đến, Bình An nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Nhìn hai gò má cô đỏ hồng, ánh mắt như say, dáng vẻ kiều my, dưới thân Nghiêm Túc co rút nhanh một trận, yết hầu trướng đau phát ra thanh âm trầm thấp.

Anh ôm cô vào lòng, hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô, “Đừng vì chuyện của Trình Vận và Lương Phàm mà cảm thấy bất an, anh không phải là Lương Phàm.”

Hốc mắt cô đột nhiên xông lên một cỗ nóng nóng ướt át, trái tim Bình An bởi vì nghe được lời nói của Nghiêm Túc mà nhận nhạo bởi một cảm

xúc ê ẩm, ngọt ngào, có cả đau đớn chua chát.

Cô chưa hề nói gì nhưng anh vẫn nhìn thấu sự bất an và sợ hãi của cô.

Dường như, bởi vì chuyện giữa Lương Phàm và Trình Vận, cô đã bị buộc phải khơi gợi lại rất nhiều ký ức đã lãng quên, đối với tình yêu, cô cố tình không muốn tìm kiếm cũng không giữ chăm chặp, vì đã bị Lê Thiên Thần thương tổn một lần nên cô rất sợ sẽ không có kết quả gì với Nghiêm Túc.

Nhưng anh nói anh không phải là Lương Phàm, anh sẽ không thương tổn người anh yêu.

“Nghiêm Túc...” Cô dụi trong lòng anh, nhẹ giọng nói, “Nếu như có một ngày anh yêu người khác, không muốn ở cùng em nữa, xin anh nhất định phải nói cho em biết, em không muốn là người cuối cùng được biết chuyện.”

“Sẽ không có ngày đó.” Nghiêm Túc hôn một cái lên khóe miệng cô, lòng mềm mại như muốn nhũn ra nước. “Đời này em đừng mơ tưởng anh sẽ thả em ra.”

“Ngay cả khi em không thương anh, anh cũng không buông em ra à.” Bình An nhin không được nở nụ cười.

“Không thể nào có ngày đó, em không có cơ hội yêu người khác.” Nghiêm Túc nói đầy ngang ngược.

Cô thật sự yêu phong cách dụi dàng nhưng ngang ngạnh này của anh.

Tâm lý sợ hãi và bất an trong cô dần dần tiêu tán, tất cả tình yêu đều là một canh bạc, đã từng thua trắng một lần, nhưng cô vẫn tin tưởng lần này sẽ thắng, cũng không muốn bỏ qua cơ hội đánh cuộc lần nữa này.

Hơn năm giờ chiều hôm sau, Nghiêm Túc mang Bình An đi tìm Nghiêm lão phu nhân.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Tình Yêu Là Một Canh Bạc 2

Hơn năm giờ chiều hôm sau, Nghiêm Túc mang Bình An đi tìm Nghiêm lão phu nhân.

Đây không phải là lần đầu tiên Bình An tới nhà tìm Nghiêm lão phu nhân, lúc trước cô còn từng tới chào hai vị bề trên dưới danh nghĩa là bạn gái của Nghiêm Túc. Nghiêm lão phu nhân vốn đã muốn tác hợp hai người bọn họ từ lâu, bây giờ đã đạt được tâm nguyện nên trong lòng cao hứng vô cùng, trước mặt Nghiêm lão tiên sinh luôn miệng khen ngợi Bình An khéo nghe lời thế nào, đáng yêu xinh đẹp ra sao, khiến Nghiêm lão tiên sinh tuy chưa từng gặp qua Bình An cũng đã xem Bình An chính là cháu dâu mà thương yêu vô cùng.

Sau đó, lúc Bình An đến chào hai người, Nghiêm lão tiên sinh còn muốn đem đồ gia bảo chỉ truyền cho con dâu của Nghiêm gia đưa cho Bình An. Đó là một cặp vòng đeo tay tinh tế, hai cái vòng tay đeo chung một chỗ sẽ chạm vào nhau phát ra tiếng kêu lanh canh thanh thúy, là bảo vật có giá trị vô cùng xa xỉ. Ban đầu đôi vòng đã được trao cho mẹ của Nghiêm Túc là Vu Tố Hà, sau đó, vì bà ly hôn với Nghiêm Lô Hải nên đã đem vòng tay trả lại cho Nghiêm lão tiên sinh.

Bình An không dám nhận bảo vật quý trọng như vậy, nhưng nếu cự tuyệt thì lại khiến cho Nghiêm gia gia mất hứng, may nhờ Nghiêm lão phu nhân cứu bồ, nói chờ tương lai cô với Nghiêm Túc kết hôn thì lại đem đôi vòng tay này đưa cho cô, Nghiêm lão gia mới thôi không khăng khăng nữa.

Những thứ này đều là chuyện trước đó, tạm thời không cần nhắc nhiều tới.

Hai ông bà lão sống riêng tại một biệt thự vùng ngoại ô chứ không sống cùng với vợ chồng Nghiêm Lô Hải, nhìn thì biết ngay hai ông bà cũng không có ý thừa nhận Ôn Nguyệt Nga bao nhiêu. Chỗ hai ông bà ở không thiên về nội thành lắm, cách tiểu khu của Viên lão phu nhân cũng không xa là bao, chung quanh đều là các cụ ông cụ bà đã về hưu, bình thường hay tụ tập trong công viên đánh cờ khiêu vũ, sống những ngày rất an nhàn tự tại.

Bình An đi cùng Nghiêm Túc đến chơi khiến hai ông bà lão hết sức vui mừng, nhất quyết giữ bọn họ ở lại ăn cơm tối. Nghiêm lão gia nói lâu rồi chưa được ăn lẩu nên lập tức kêu bảo mẫu trong nhà đi siêu thị mua nguyên liệu về làm, mọi người sẽ có bữa cơm vô cùng náo nhiệt.

“Tốt quá, chúng cháu cũng rất lâu không ăn lẩu rồi.” Bình An cười nói, liếc mắt nhìn nhau với Nghiêm Túc.

Bình An không có lập tức đề cập tới chuyện của Trình Vận. Cô kể chuyện công ty của cô với Nghiêm lão gia và Nghiêm lão phu nhân, kể những chuyện lý thú trước kia xảy ra ở trường học, lại nghe Nghiêm lão phu nhân kể hồi xưa khi còn bé Nghiêm Túc bướng bỉnh thế nào. Mãi đến lúc mặt trời lặn ở trời tây, Nghiêm lão phu nhân mới cười tủm tỉm nhìn bọn họ, “Hôm nay là lễ Giáng Sinh, thanh niên bọn cháu không phải hay thích hẹn hò ra ngoài vào ngày này hay sao? Hôm nay cố ý tới tìm hai lão già này chắc là vì chuyện của Trình Vận chứ gì.”

“Bà nội, bà đoán thật cứ như thần ấy.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thời Gian Thấm Thoát Thoi Đưa

Trong lúc Bình An dần dần trưởng thành trong cuộc sống cũng như trong sự nghiệp, ở nơi phương xa kia Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần trong một năm này cũng đạt được thành tựu và mối liên hệ riêng của bọn họ.

Tương lai phát triển của Công ty Bất Động Sản tại Thành phố S rất sáng lạn, sau khi Lê Thiên Thần giành được khu đất của Chính phủ kia đã đầu tư xây dựng một tiểu khu phong cách điền viên đầu tiên của Thành phố S. Hiện tại, giai đoạn thứ nhất của công trình đã tiến hành hoàn tất, tháng trước khi đưa ra bán công khai, số lượng căn hộ được bán ra rất tốt, thậm chí còn có rất nhiều người tiêu dùng đăng ký chờ căn hộ của giai đoạn hai.

Thành phố này tuy không phát đạt như Thành phố G, nhưng kinh tế của cư dân thành phố cũng không tồi, trong tương lai sẽ có rất nhiều tiềm lực để phát triển mạnh mẽ.

Sự thành công của Lê Thiên Thần khiến cho người ở chi nhánh công ty ghen tỵ đỏ mắt và cũng sinh lòng kiêng kỵ. Tổng Giám Đốc của Tổng Công ty sắp về hưu, sang năm sẽ tuyển chọn trong số Tổng Giám Đốc các chi nhánh một người để kế nhiệm. Đó sẽ là ai đây? Đây là đề tài thuộc loại nóng nhất trong các cuộc trà dư tửu hậu của nhân viên thuộc Tập đoàn Phương Thị.

“Coi gì mà chăm chú vậy, chẳng lẽ hôm nay lại có tin tức gì đó của Phương Bình An sao?” Đỗ Hiếu Mị từ bên ngoài tiến vào, thấy Lê Thiên Thần đang chăm chú nhìn tờ báo trên tay thì trong lòng phát vị chua, tức giận đi tới rút phắt tờ báo trên tay hắn.

Quả nhiên mà, trên báo đăng tin Công ty của Phương Bình An lại vừa tung ra sản phẩm mới, cùng với đưa tin về việc chấm dứt hợp đồng hợp tác làm người phát ngôn với Hồng Mẫn Nhi. Sắc mặt Đỗ Hiếu Mị lập tức tối sầm xuống.

“Em lại làm gì đó? Cứ hể xem báo là nhất định phải đang xem tin tức của cô ấy sao?” Đáy mắt Lê Thiên Thần hiện lên chút ánh u ám, đoạt lại tờ báo trong tay Đỗ Hiếu Mị.

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh một tiếng, “Anh dám nói anh không hề chú ý tới cô ta không? Từ sau khi cô ta mở công ty, chẳng phải mỗi ngày anh đều hỏi thăm tin tức của cô ta đó sao?”

“Thế thì sao? Đỗ Hiếu Mị, em đừng có xía vào mọi chuyện như thế.” Lê Thiên Thần trầm giọng cảnh cáo.

“Không phải em đang xía vào chuyện của anh.” Đỗ Hiếu Mị nhẹ giọng lại, đi đến bên cạnh Lê Thiên Thần, đặt hai tay lên vai hắn, “Thiên Thần, chẳng lẽ đến bây giờ mà anh còn không thấy được sự thật sao? Phương Bình An đã yêu Nghiêm Túc, ngay cả Phương Hữu Lợi cũng phải im lặng mà đồng ý quan hệ giữa bọn họ, cho dù anh có nhớ mãi không quên cô ấy thì cũng nên dập tắt mọi hy vọng đi.”

“Anh không...”

“Anh đừng gạt em, lúc anh ở trên giường với em, có bao nhiêu chi tiết nhỏ anh xem em như là cô ta. Dù anh không nói nhưng em vẫn nhận ra được.” Giọng nói của Đỗ Hiếu Mị nhẹ nhàng từ tốn, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia tàn nhẫn. Cứ nghĩ đến con oắt con Phương Bình An kia dám nói thẳng vào mặt ả rằng nó tự nhiên có phản ứng chán ghét lý tính với ả ngay trong lần gặp mặt đầu tiên là ả đã oán hận sục sôi trong lòng.

Lê Thiên Thần nghe Đỗ Hiếu Mị nói thế lại không phản bác câu gì ngay, chỉ suy nghĩ xem nên giải thích thế nào.

Đỗ Hiếu Mị lại coi phản ứng này của hắn như một hành động cam chịu, trong ánh mắt toát ra vẻ ấm ức và bất mãn, “Anh đến Thành phố S đã lâu như vậy nhưng cô ta chưa từng quan tâm xem anh thế nào, hoàn toàn đã quên một người như anh từng tồn tại rồi. Ngay cả Phương Hữu Lợi... sợ rằng cũng không có lòng muốn triệu hồi anh về Tổng Công ty đâu.”

“Không thể nào!” Lê Thiên Thần đứng lên, vẻ mặt tối tăm, “Suốt một năm qua, chi nhánh công ty phát triển nhanh nhất, tốt nhất chính là chi nhánh tại Thành phố S. Chủ Tịch nhất định sẽ triệu hồi anh về Tổng Công ty.”

“Anh dám đoán chắc không?” Đỗ Hiếu Mị nhìn thẳng vào hắn, “Một năm qua Phương Hữu Lợi lãnh đạm với anh thế nào, chẳng lẽ anh không phát hiện ra sao? Thiên Thần, sở dĩ trước kia Phương Hữu Lợi nâng đỡ anh chẳng qua là coi anh như con rể tương lai mà bồi dưỡng đó thôi. Giờ Phương Bình An có trăng quên đèn chuyển tình cảm qua Nghiêm Túc rồi, anh đã không còn là Lê Thiên Thần từng khiến cho Phương Hữu Lợi nể trọng trước kia nữa rồi.”

Trên mặt Lê Thiên Thần hiện rõ vẻ tức giận, “Thế theo ý của cô, chẳng lẽ tôi chỉ có thể dựa hơi đàn bà mới có thể phát triển được à?”

Đỗ Hiếu Mị vội vàng vượt giận, “Dĩ nhiên em không hề có ý đó. Em chỉ hy vọng anh có thể thấy rõ được sự thật mà suy tính kỹ càng cho riêng mình một chút.”

“Ý của cô là...” Lê Thiên Thần nhìn lại Đỗ Hiếu Mị, nhẹ giọng hỏi.

Hắn và Đỗ Hiếu Mị ở cùng một chỗ lâu như vậy rồi, người ngoài nhìn vào đều nghĩ bọn họ vô cùng yêu thương, nâng niu giúp đỡ lẫn nhau, tuy rằng chưa kết hôn nhưng đã có tư thế đồng vợ đồng chồng tát Biển Đông cũng cạn. Chỉ trong vòng một năm mà bọn họ đã lập được một thành tích như vậy, nếu nói có công lao của Lê Thiên Thần thì cũng phải nói trong đó

cũng có sự cố gắng hết mình của Đỗ Hiếu Mị, không phân chia tách bạch ra được.

“Nếu Phương Hữu Lợi không đề bạt anh, chúng ta sẽ rất khó có khả năng trở về Tổng Công ty. Chắc anh cũng không nghĩ sẽ đi làm công cho người ta suốt đời chứ phải không, và hẳn cũng càng không muốn sau khi về lại Thành phố G phải mỗi ngày nhìn thấy Phương Bình An và Nghiêm Túc ân ân ái ái chứ đúng không.” Đỗ Hiếu Mị cười cười nói.

“Chẳng ai muốn suốt đời làm công cho người khác cả.” Lê Thiên Thần lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề che dấu chút nào đã tâm trong đáy mắt, “Nhưng muốn thành công cũng không dễ như vậy, hiện tại nếu rời bỏ Phương Thị thì sẽ không có lợi cho anh.”

“Không phải em muốn anh rời khỏi Phương Thị lúc này, mà là nhắc anh phải có sự chuẩn bị về tâm lý trước. Nếu Phương Hữu Lợi thật sự buông bỏ anh thì bước kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?” Đỗ Hiếu Mị chậm rãi tiến sát lại, ghé vào tai hẳn nhẹ nhàng nói những câu này.

Mắt Lê Thiên Thần tối xuống, nhú mày chìm vào trầm tư suy nghĩ.

Bây giờ Bình An đã hoàn toàn quên hẳn, Phương Hữu Lợi cũng không nhất thiết sẽ nâng đỡ đề bạt hẳn như trước kia, đối với hẳn mà nói, nếu tiếp tục ở lại Phương Thị thì sẽ có lợi ích gì? Nếu không thể trở về Thành phố G... hẳn nên làm gì bây giờ?

Đúng thật, nên ngẫm lại! Nếu ở lại Tập đoàn Phương Thị mà không hề có một cơ hội để tiến lên cao hơn xa hơn, có phải hẳn nên một lần nữa tìm lối thoát cho tương lai của chính mình hay không?

Phải bắt đầu xây dựng lực lượng cho riêng mình thôi.

Một năm sau...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chỉ nháy mắt thôi mà Bình An đã là sinh viên đại học năm thứ tư. Từ năm thứ ba, sau khi đưa đơn xin đi thực tập sớm, ngoài những kỳ thi cuối kỳ bắt buộc phải về trường để đối phó cho qua, cô rất hiếm khi nào quay về trường học, thường chỉ nhân những ngày nghỉ cuối tuần hay lễ lạt thì hẹn bọn Kỳ Túy Ý ra ngoài ăn cơm nói dóc để giữ liên lạc tình cảm, chứ còn các thời điểm khác thì đều đặt hết tinh lực vào trên Duy An.

Kỳ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu thì mỗi kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè đều đến giúp cô tại Duy An, còn cửa hàng độc quyền LKA được giao hết cho Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân quản lý. Tuy rằng doanh thu của LKA so ra kém xa những sản phẩm xa xỉ của PSD và Nhã Hòa, nhưng dù sao đây cũng là nơi Bình An đã từng hao tổn rất nhiều tâm tư và là nơi cô khởi nghiệp đầu tiên, nên cô không nỡ cứ thế mà kết thúc nghiệp buôn bán nơi này.

Vốn Bình An cũng muốn mời Vi Úy Úy đến làm chung tại Duy An, nhưng chẳng qua sau khi Vi Úy Úy biết được chuyện tình của cô và Nghiêm Túc thì bắt đầu giữ một khoảng cách với cô.

Việc Bình An không cưỡng cầu Vi Úy Úy nữa cũng dễ hiểu thôi, vì dù gì trong chuyện này cô và Nghiêm Túc đều chẳng hề làm sai bất cứ điều gì. Vốn ngay từ đầu cô và Nghiêm Túc đã quen biết nhau trước, Nghiêm Túc cũng chưa bao giờ biết Vi Úy Úy thâm mến anh. Vi Úy Úy không bỏ qua mà mở thoáng lòng ra được là bởi vì trong lòng quá cố chấp cứ khăng khăng giữ ý niệm mà thôi. Cô gái nào trong tình yêu cũng đều ích kỷ cả.

Tình yêu giữa cô và Nghiêm Túc chỉ có thể là chuyện của riêng hai người, anh và cô.

Một năm vừa qua, cuộc sống của cô trôi qua đầy phong phú và vui vẻ. Duy An đã đứng vững gót chân trên thương trường, doanh số bán hàng của

PSD và Nhã Hòa rất tốt, PSD lại tiếp tục giao cho Duy An đảm nhiệm quyền đại lý sản phẩm mới được tung ra, chị Delise cũng đồng ý ký tiếp hợp đồng hợp tác với Duy An để cho bọn họ tiếp tục làm đại diện cho các sản phẩm của Nhã Hòa.

Người phát ngôn cho PSD đã không còn là Hồng Mẫn Nhi nữa. Nửa năm trước, Bình An đã ký giải trừ hợp đồng hợp tác với Hồng Mẫn Nhi, chọn một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng khác làm người phát ngôn.

Một năm trước, sau khi gây ra xì căng đan âm ỹ với Lương Phàm, sự nghiệp của Hồng Mẫn Nhi trì trệ không thể phát triển được, bị công ty chủ quản “ướp lạnh” sau đó đưa ra ngoại quốc để huấn luyện, hai tháng trước đã về lại Hongkong và hợp tác cùng Lương Phàm một lần nữa, dùng một ca khúc “Tình yêu tan biến” để nổi tiếng trở lại.

Giới giải trí vốn là như vậy, không có người nào là tuyệt đối thất bại. Chuyện Hồng Mẫn Nhi lại trở nên nổi tiếng lần nữa thì Bình An đã sớm đoán trước được, nhưng cô cũng chẳng muốn quan tâm làm gì.

Chuyện Hồng Mẫn Nhi và Lương Phàm có chia tay hay không, hay vẫn tiếp tục tăng tịu với nhau, không phải là cái mà cô quan tâm.

Chỉ cần Trình Vận được giải thoát không còn bị ảnh hưởng bởi Lương Phàm, thì hai kẻ kia đối với cô mà nói chẳng qua là người quen biết qua đường. Tuy rằng hai tháng qua sau khi Hồng Mẫn Nhi quay lại có gọi điện thoại cho cô, nhưng giữa hai cô giờ đã không thể quay lại như ngày xưa được nữa.

Sau một năm đi du lịch khắp nơi trên thế giới, Trình Vận cũng đã không còn là cô gái yêu Lương Phàm đến đánh mất chính mình như trước nữa. Qua những cuộc điện thoại, email và hình ảnh thỉnh thoảng nhận được từ chị suốt cuộc hành trình, cô đã thấy được một Trình Vận lạc quan và vui vẻ.

Nghe ý Trình Vận trong điện thoại, có lẽ chẳng bao lâu nữa thì chị ấy sẽ quay về. Đã lâu như vậy không gặp được chị ấy, cô thật sự nhớ nhung mong đợi chị.

Ah, còn phải nhắc tới Hồng Dịch Vũ nữa chứ.

Lúc trước, thời điểm mà xì căng đan của Hồng Mẫn Nhi trở thành tin giật gân nóng hổi được rêu rao khắp nơi, Hồng Dịch Vũ có tìm đến gặp Bình An. Bình An cứ tưởng anh sẽ trách cứ cô vì cô đã gián tiếp đưa Hồng Mẫn Nhi vào giới giải trí, mới có thể làm cho cô ấy trở thành người thứ ba phá hoại tình cảm người khác, nhưng không ngờ Hồng Dịch Vũ tới là để xin lỗi, muốn biết rõ một chút tình cảnh lúc đó là thế nào.

Khi đó Trình Vận đã bị Trình gia triệu hồi về cấm túc trong nhà. Hồng Dịch Vũ vốn không tin những gì báo chí đăng tải, muốn tìm gặp em gái nhưng gọi điện thoại không được, đành phải tìm đến Bình An.

“Bình An, em nói thật cho anh nghe đi, xì căng đan của Mẫn Nhi có bao nhiêu phần là sự thật?” Hồng Dịch Vũ vừa gặp Bình An xong là đã hỏi câu này đầu tiên.

“Anh Hồng, anh đã nói đúng, giới giải trí thật sự là một cái chảo nhuộm lớn. Em không muốn giả vờ giả vịt quanh co trước mặt anh, Mẫn Nhi đúng là đã trở thành người thứ ba. Em rất hối hận lúc trước đã giới thiệu cô ấy cho Trình Vận biết, lại càng hối hận lúc Trình Vận đưa cô ấy đi Hongkong thì em lại không ngăn cản. Nếu em biết cuối cùng Mẫn Nhi sẽ tổn thương bạn em như vậy, em tình nguyện lúc trước đã không quen biết cô ấy.” Lúc ấy Bình An vốn còn đang nổi nóng nên nói chuyện không nề mặt chút nào, thậm chí còn có ý muốn đem tất cả nỗi phẫn nộ đối với Hồng Mẫn Nhi phát tiết lên trên người Hồng Dịch Vũ.

Hồng Dịch Vũ chưa bao giờ hoài nghi Bình An sẽ thiên vị Trình Vận mà cố ý mắng chửi em gái anh, khi nghe Bình An nói vậy, đáy mắt anh hiện

đầy vẻ áy náy khổ sở, “Bình An, Mẫn Nhi nó... trước kia nó không phải như thế.”

“Em biết, chính vì cô ấy yêu Lương Phàm nên lấy danh nghĩa tình yêu để tổn thương bạn tốt của mình mà thôi.” Bình An cười lạnh.

“Em nói dùm với Trình Vận là anh thật sự xin lỗi, chỉ tại anh không biết dạy dỗ em gái.” Hồng Dịch Vũ đau xót.

Thấy Hồng Dịch Vũ khổ sở như vậy, Bình An lại mềm lòng, “Không liên quan gì đến anh đâu, anh không cần phải như vậy.”

“Cho dù thế nào, anh cũng cảm thấy thật có lỗi. Mẫn Nhi thương tổn Trình Vận, thương tổn luôn cả em.” Hồng Dịch Vũ nói.

“Người phải xin lỗi không phải là anh.” Bình An nói.

Hồng Dịch Vũ hít sâu một hơi, không biết nên nói gì cho phải lúc này, chỉ có thể nói “thật xin lỗi” một lần nữa rồi buồn bã rời đi.

Sau đó, Bình An bận tíu tít việc của công ty nên cũng rất ít khi chạm trán với Hồng Dịch Vũ, chỉ thi thoảng ngẫu nhiên gặp mặt ở những buổi tiệc đông người nên cũng chẳng nói được mấy câu, cảm giác tự nhiên sinh ra khoảng cách và không còn hiểu nhau như trước. Đó không phải là điều mà Bình An muốn thấy, nên sau đó cô có tìm anh để nói chuyện và thẳng thắn giải bày một chút.

Cô không nghĩ mình sẽ lại xem Hồng Mẫn Nhi là bạn. Có lẽ vì đã từng trải qua kiếp trước cho nên cô rất phản cảm và có tâm lý ghét bỏ đối với kẻ làm bên thứ ba, huống chi lần này chính lại là bạn mình tổn thương một người bạn khác của mình, điều này càng khiến cho cô không thể nào chấp nhận được. Nhưng cô vẫn có thể phân biệt được Hồng Mẫn Nhi là Hồng Mẫn Nhi, Hồng Dịch Vũ vẫn là Hồng Dịch Vũ, hai người là hai cá thể khác

nhau hoàn toàn. Cô không muốn bởi vì Hồng Mẫn Nhi mà đánh mất đi tình bạn với Hồng Dịch Vũ.

Hồng Dịch Vũ khi biết Bình An vẫn xem anh là bạn như trước thì trong lòng cũng vô cùng mừng rỡ, chỉ cần hai người đừng ai nhắc tới đề tài của Hồng Mẫn Nhi thôi.

Tuy rằng một năm qua cô bề bộn công việc chân chạy không bén đất, rất nhiều lúc cũng không dành ra được thời gian để hẹn hò, nhưng may mắn là Nghiêm Túc rất thấu hiểu, luôn sát cánh bên cô để động viên. Ngay cả Phương Hữu Lợi, dưới ảnh hưởng của Viên lão phu nhân, cũng cải thiện được tâm lý đối với Nghiêm Túc ít nhiều, đã không còn khăng khăng phản đối tình cảm giữa Bình An và Nghiêm Túc nữa.

Chẳng qua dưới sự ám chỉ khi thì trực tiếp khi thì ngầm hiểu của Phương Hữu Lợi, đến bây giờ Nghiêm Túc vẫn chưa ăn Bình An sạch sành sanh đến xương cốt cũng không còn. Không phải là anh không có nhu cầu, một người đàn ông bình thường mà khi ôm cô gái mình yêu thương âu yếm vào lòng lại không thể làm được gì thì đúng là một chuyện vất vả lắm chứ. Nhưng anh thấy Phương Hữu Lợi nói đúng, nếu như anh không thể đem đến cho Bình An một tương lai đảm bảo và ổn định thì không nên không khống chế được dục tính của mình.

Anh đương nhiên có thể khống chế anh sẽ cưới Bình An, nhưng vẫn có thể chấp nhận việc Bình An giữ lại thứ quý giá nhất của đời con gái để dành cho chồng của cô. Khi anh còn chưa chính thức trở thành chồng cô, anh sẽ tuyệt đối tôn trọng cô.

Sự săn sóc và thấu hiểu của Nghiêm Túc đã khiến cho Bình An cảm động rất lâu. Tuy rằng cô không để ý lắm nếu có phát sinh quan hệ tình dục trước hôn nhân với Nghiêm Túc, nhưng có thể có được một người đàn ông quý trọng và tôn trọng mình đến độ này, phụ nữ nào mà không cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cũng phải nói, tình huống “lau súng suýt phát hỏa” giữa hai người rất nhiều, có đôi khi Nghiêm Túc thật sự nhịn không được nhưng vẫn tình nguyện để cô dùng tay giải quyết cho anh, chứ không muốn... Ừm, nhiều khi cô thật sự hoài nghi tên công tử phong lưu trắng hoa trước kia với Nghiêm Túc hiện tại không phải là cùng một người.

Một cuộc sống bình thản an lành như vậy khiến Bình An thấy cô chưa từng bao giờ cảm thấy thỏa mãn đến như thế. Đến khi biết thân thể Viên lão phu nhân đột nhiên xuất hiện vấn đề, Bình An mới sực nhớ tới việc khi cô hai mươi ba tuổi, bà ngoại thương yêu của cô sẽ rời khỏi cô vĩnh viễn.

Hiện tại chỉ còn cách thời điểm mà cô nhớ rõ kia vốn vẹn có ba tháng nữa mà thôi.

Viên lão phu nhân sau khi về hưu đi kiểm tra thì phát hiện bị bệnh tiểu đường, những năm gần đây bà đã rất chú ý đến chế độ ăn uống và tập thể dục dưỡng sinh, không ngờ đột nhiên lại bị trúng gió, liệt nửa người. Cô đã từng muốn lèo lái để bà ngoại tránh khỏi sự an bài của vận mệnh, rất chăm chú chú ý đến mọi việc, hy vọng bà ngoại có thể khỏe mạnh kiện khang mà sống lâu hơn, nhưng việc trúng gió này lại thật bất ngờ.

Bình An rất thương tâm khổ sở, khi đến bệnh viện chăm sóc Viên lão phu nhân cô vẫn giữ vẻ mặt tươi cười rục rờ như trước, nhưng mỗi khi xoay lưng thì lại không nhịn được mà rơi lệ. Cô thật sự hy vọng có thể làm cho bà ngoại sống lâu trăm tuổi, rất muốn bà ngoại nhìn thấy cô kết hôn sinh con...

Bà ngoại là người thân mà cô yêu thương, cô không muốn lại phải chịu đựng nỗi thống khổ khi mất đi người thân của mình.

Nghiêm Túc luôn khuyên nhủ cô, rằng nhất định Viên lão phu nhân sẽ không có sao đâu, chỉ có cô là hiểu rõ, sinh mệnh của bà ngoại đã đi đến gần cuối con đường, nhưng cô đành bất lực.

Dường như cũng cảm giác được cơ thể của mình đã suy yếu nhiều, Viên lão phu nhân không chịu ở lại bệnh viện mà đòi về nhà. Vì để thuận tiện trong việc chăm sóc bà, Bình An chuyển đến ở cùng bà tại tiểu khu Bạch Vân, mỗi ngày đều dành thời gian để ôn lại với Viên lão phu nhân những việc lý thú trước đây.

Viên lão phu nhân nói năng không còn rõ ràng lắm, nhưng luôn kéo tay Bình An để kể những câu chuyện về Viên Lệ Hoa lúc sinh thời.

Mỗi lần Bình An nghe thanh âm ngọng ngịu không rõ của Viên lão phu nhân thì trái tim cứ như bị dao cắt.

Có một số sự việc nhất định trong vận mệnh, cô không thể nào thay đổi được.

Chẳng hạn như Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị mà cô đã muốn quên lãng từ lâu. Ngay thời điểm đó, Tổng Giám Đốc của Tập đoàn Phương Thị đã chuẩn bị về hưu, Tập đoàn sắp sửa chọn ra một người kế nhiệm để nhận bàn giao chức vụ này.

Lê Thiên Thần là nhân vật sáng giá nhất, hầu như các thành viên cao cấp của Tập đoàn đều bỏ phiếu cho hắn, quyết định sẽ chọn hắn là người đảm nhiệm chức vụ Tổng Giám Đốc sắp sửa bị bỏ trống kia.

Tin tức này đối với Bình An quả thật là sét đánh ngang mày.

Khảo nghiệm thực sự của cô rốt cuộc đã đến.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Do Dự

Ở kiếp trước của Bình An, Lê Thiên Thần sau khi đi Thành phố S hai năm thì được Phương Hữu Lợi trọng dụng, trở thành Tổng Giám Đốc của Tổng Công ty Phương Thị, từ đó về sau mà một bước lên mây, hầu như toàn bộ Tập đoàn Phương Thị đều nằm dưới sự quản lý của hắn. Nhưng đạt được tất cả những thứ này đều là thông qua sự hỗ trợ của Bình An, bởi có quan hệ với cô nên Phương Hữu Lợi mới thiên vị cho Lê Thiên Thần như vậy. Nhưng kiếp này Bình An chẳng hề quan tâm đến hắn, thậm chí còn âm thầm gây khó dễ trong công việc cho hắn, tại sao mọi sự vẫn được sắp đặt giống như kiếp trước, vận mệnh vẫn đưa Lê Thiên Thần đi đến một vị trí cao như vậy?

Tóm lại cô đã sơ sót cái gì? Một năm vừa qua, cô vội vàng lo cho công ty của mình nên rất ít chú ý đến Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, chẳng lẽ trong lúc cô không chú ý, bọn họ đã làm ra chuyện gì rồi sao?

Để cho Đỗ Hiếu Mị đi theo Lê Thiên Thần đến Thành phố S là một bước cờ sai chăng?

Kiếp trước, lúc Lê Thiên Thần ở Thành phố S thì không có Đỗ Hiếu Mị bên cạnh. Cô đã quá coi thường Đỗ Hiếu Mị, xem nhẹ khả năng cô ả này sau khi không chiếm được sự chú ý của ba thì sẽ đặt toàn bộ tâm tư lên người Lê Thiên Thần. Làm sao ả ta có thể để cho người đàn ông của mình không có tiền đồ sự nghiệp gì trong tay mà suốt đời ở lại chi nhánh công ty cho được.

Nhất định là ả đã làm gì đó mới khiến cho Lê Thiên Thần ở Thành phố S được hanh thông mọi việc!

Bình An phiền muộn đi qua đi lại trong văn phòng. Cô vốn đang sốt ruột lo lắng cho sức khỏe của Viên lão phu nhân, nay lại nhận được tin tức về Lê Thiên Thần như vậy, tâm trạng của cô lúc này càng thêm buồn bực.

Trong đầu cô lúc này chỉ có duy nhất một ý niệm, đó là không thể để cho Lê Thiên Thần trở lại Tổng Công ty!

Nhất định không thể! Chỉ cần để cho Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị tiếp xúc đến quyền quyết định sách lược cao nhất tại Phương Thị, như vậy chẳng khác nào dâng tận tay cơ hội cho bọn chúng đem đến tai họa cho Tập đoàn Phương Thị sao?

Nhưng chỉ bằng tiếng nói của một người thì làm thế nào để ngăn cản đây? Nhất là trong tình huống này, quyền quyết định không phải do Phương Hữu Lợi làm chủ, mà là do các thành viên của Hội Đồng Quản Trị bỏ phiếu. Tuy cô cũng có quyền bỏ phiếu, nhưng nếu chỉ có mình cô phản đối thì có ích gì?

Đáy mắt Bình An hiện lên một chút tia thâm trầm, cô dừng phắt bước chân lại, không thể khoanh tay ngồi nhìn không làm gì cả mà để cho bọn Lê Thiên Thần trở lại Tổng Công ty được, cô nhất định phải thử ngăn cản mới được.

Cô quay lại cầm di động để trên bàn công tác lên, dò tên người cần liên hệ, gọi đến.

“Anh Hồng, giờ anh có rảnh không? Em có chút chuyện muốn hỏi anh.”

Hẹn Hồng Dịch Vũ xong, Bình An gọi điện thoại nội bộ dặn thư ký thông báo buổi họp chiều nay chuyển sang sáng mai, sau đó lập tức lái xe đến quán cà phê gần Tổng Công ty Phương Thị gặp Hồng Dịch Vũ.

Hồng Dịch Vũ đến quán cà phê còn sớm hơn thời gian đã định. Đã rất lâu rồi Bình An không có tìm anh, đột nhiên giờ lại gọi điện thoại cho anh hẹn ra hỏi chuyện, nhất định không phải đơn giản là để nói chuyện phiếm đâu.

Anh nhìn đồng hồ, đã đến giờ rồi, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa quán cà phê thì liền nhìn thấy bóng dáng yếu đuối của Bình An xuất hiện trong tầm mắt, đang đi tới phía anh.

Trong khoảng thời gian hai năm qua, sự trưởng thành của Bình An thật sự làm cho người khác kinh ngạc. Cô không chỉ đưa Duy An trở nên nổi đình nổi đám, mà ngay cả bản thân cô cũng khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác vô cùng trầm tĩnh trang nhã, không còn là cô gái trẻ tính tình như trẻ con lúc trước.

“Anh Hồng.” Bình An đã đi tới, cười chào Hồng Dịch Vũ.

“Em đến rồi à, ngồi xuống đi.” Hồng Dịch Vũ đứng lên gạt đầu, cười nói.

“Ngại quá, lúc này mà còn hẹn anh ra ngoài, không ảnh hưởng đến công tác của anh chứ?” Bình An vừa ngồi xuống vừa hỏi.

Hồng Dịch Vũ cười, “Chiều nay không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này, không sao đâu.”

Bình An nhướn nhẹ đôi mi thanh tú, ngồi xuống đối diện anh, “Tổng Giám Đốc Anh sắp về hưu rồi phải không ạ? Gần đây chắc Tổng Công ty náo nhiệt lắm nhỉ.”

“Em nghe được tin tức gì phải không?” Hồng Dịch Vũ đã đoán trước Bình An tìm anh là để hỏi chuyện trong Công ty, cho nên không có kinh ngạc lắm.

“Em nghe nói Hội Đồng Quản Trị muốn chọn Lê Thiên Thần làm người kế nhiệm, có thật vậy chẳng? Lê Thiên Thần hình như còn khá trẻ mà, bàn về trình độ và kinh nghiệm, trong Phương Thị hẳn còn có rất nhiều người thích hợp hơn anh ta chứ nhỉ.” Bình An cố gắng hết sức để sự kích động của cô không biểu hiện ra ngoài.

Hồng Dịch Vũ nhướn mày, thấp giọng nói, “Anh cũng không ngờ việc Lê Thiên Thần được xem là thí sinh hàng đầu, nhưng thành tích của anh ta ở Thành phố S thật sự là tốt nhất trong tất cả các công ty chi nhánh, lại là người đã từng được Chủ Tịch giữ bên cạnh để rèn luyện không ít năm, HĐQT ai cũng ủng hộ anh ta cả.”

Bình An hừ lạnh, “Em cũng được coi là thành viên HĐQT vậy, có nhất thiết là ủng hộ Lê Thiên Thần đâu.”

Vốn dĩ hai năm trước, sau khi Bình An được quyền tự do sử dụng trước tuổi số cổ phần của Tập đoàn Phương Thị mà Viên Lệ Hoa để lại cho cô thừa kế, cô đã trở thành đại cổ đông của Tập đoàn Phương Thị. Nhưng bởi vì số tuổi còn quá nhỏ nên lúc trước cô cũng không có vào HĐQT. Cách đây nửa năm, được Phương Hữu Lợi và Lục Vân Đình đề cử, cô đã chính thức được gọi là thành viên của Hội Đồng Quản Trị.

Sở dĩ HĐQT đồng ý cho cô tiến vào đa số là vì nó thấy cô có thể phát triển Duy An tốt như vậy, nên muốn sau này sẽ kiếm được một chút cháo trong thị trường mỹ phẩm.

“Lê Thiên Thần khiến cho những người khác đánh giá rất cao.” Tuy rằng Hồng Dịch Vũ không có hảo cảm lắm với Lê Thiên Thần, nhưng anh không phải là người bôi nhọ người khác, cho nên nói ra một câu mơ hồ.

Bình An hừ lạnh một tiếng, “Anh Hồng, đừng có giở giọng nước đôi đó ra với em. Nhất định Lê Thiên Thần đã hứa hẹn biểu xén lợi ích gì đó cho vài người trong HĐQT, chứ nếu không thì cho dù anh ta ở Thành phố S thật

sự có tiền đồ đi chẳng nữa thì cũng không có khả năng khiến cho mọi người đều nhất trí xem trọng.”

Hồng Dịch Vũ trầm mặc một lát, “Bình An, em đã bước chân vào thương trường gần hai năm, hẳn là đã hiểu được đạo lý trong đó. Một nhân tài như Lê Thiên Thần thì rất dễ thành công, hẳn biết phải đến lấy lòng một vài thành viên, điều đó chứng minh hẳn hiểu được đạo kinh doanh đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn. Các Giám Đốc trong công ty chúng ta đều không phải là người ngu ngốc, cũng không phải là loại hễ thấy lợi ích thì nhắm mắt gật bừa.”

Cô đương nhiên hiểu được trong kinh doanh thì ngoài mặt luôn phải giữ hành động như là quang minh lỗi lạc, nhưng có rất nhiều thời điểm cũng phải sử dụng chút thủ đoạn không để cho người khác biết.

“Ba em nói thế nào?” Bình An hạ mắt xuống mực, thấp giọng hỏi.

Phương Hữu Lợi là Giám Đốc Điều Hành, nếu ông không đồng ý, các Giám Đốc khác nhất định cũng sẽ coi trọng ý kiến của ông chứ.

“Chủ Tịch nói chờ đến trước khi tiến hành đại hội thường niên cuối năm sẽ mời họp Hội Đồng Quản Trị một lần, rồi để cho mọi người bỏ phiếu biểu quyết tuyển chọn một Tổng Giám Đốc mới.” Hồng Dịch Vũ nói.

Nói như vậy, ba cũng không phản đối việc Lê Thiên Thần trở lại Thành phố G?

Bình An lại một lần nữa cảm thấy lo lắng, cô không làm việc tại Phương Thị nên rất nhiều quyết sách đều không thể tham dự, càng đừng nói tới chuyện phản đối điều gì.

“Em biết rồi, cảm ơn anh.” Bình An cười nói với Hồng Dịch Vũ, biết có hỏi thêm gì nữa cũng không được gì.

“Bình An, em thật sự chống đối việc bầu Lê Thiên Thần làm Tổng Giám Đốc sao?” Hồng Dịch Vũ hỏi.

“Em chỉ cảm thấy không thể giao công ty cho một người như anh ta quản lý mà thôi.” Bình An thản nhiên nói, “Thôi, không quấy rầy anh làm việc nữa, em đi về trước đây.”

Hồng Dịch Vũ là một người biết quan sát, sao có thể không nhận ra là Bình An vô cùng lo lắng và mâu thuẫn đối với khả năng Lê Thiên Thần sẽ quay về Tổng Công ty chứ, anh không nén được nhẹ giọng thở dài, “Nếu em làm ở Phương Thị thì vị trí Tổng Giám Đốc này chắc hẳn là của em rồi.”

Ánh mắt Bình An lóe lên, nhưng rồi cô thản nhiên cười cười, “Em về trước nhé.”

Sau khi chào tạm biệt Hồng Dịch Vũ, Bình An không về công ty ngay, cũng không quay về tiểu khu Bạch Vân, mà lái xe ra khỏi nội thành tới một quần thể kiến trúc màu trắng nằm ngoài ngoại ô thành phố, dừng xe bên kia đường lớn nhìn sang. Kiến trúc này nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng yên tĩnh, toát ra một sự lạnh lẽo dày đặc khiến người ta không dám lại gần.

Nhìn xuyên qua hàng rào trắng còn có thể nhìn thấy trên mặt cỏ xanh rờn bên trong có mấy bệnh nhân mặc quần áo trắng đang đi qua đi lại, bước chân của những người đó vô hồn, vẻ mặt đại ra, hoàn toàn không có biểu cảm như người bình thường nên có.

Cô từng sống và sinh hoạt ở trong này một năm!

Đúng vậy, nơi này chính là bệnh viện tâm thần Thành phố G, nơi cô đã bị Đỗ Hiếu Mị tống vào giam suốt một năm. Kiếp trước, chính trong chỗ này cô đã kết thúc sinh mệnh của mình.

Từ sau khi được trọng sinh, cô cũng chưa đến liếc mắt qua chỗ này lần nào. Hôm nay cô cố ý đến đây, nhìn nơi đã từng là ác mộng của cô này, để hồi tưởng lại rất nhiều ký ức trong kiếp trước.

Nhớ lại càng nhiều, cô càng chắc chắn được một sự kiện, cô không thể để cho Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị lại làm gì đó thương tổn đến Phương Thị và ba lần nữa. Tuy rằng hiện tại bọn chúng còn chưa làm điều gì rõ ràng, nhưng cô phải đề phòng.

Yên lặng nhìn khối kiến trúc bên kia đường thêm một lúc nữa, sắc mặt đang trắng bệch của Bình An dần dần lộ ra vẻ kiên quyết, nỗi lo lắng trong lòng cũng đã tìm được đáp án.

Lúc này, mặt trời đã lặn xuống phía Tây, cô lắc lắc đầu, phục hồi lại tinh thần, khởi động xe quay về nội thành.

Trở lại nhà Viên lão phu nhân thì đã hơn sáu giờ. Mùa đông ngày ngắn đêm dài, lúc này sắc trời đã muốn mênh man tối xuống.

Viên lão phu nhân đang ngồi trên xe lăn, nhìn xa xăm ra bóng tối bên ngoài khung cửa sổ sát đất.

“Bà ngoại, đang nhìn gì vậy?” Lúc Bình An xuống xe cũng thay vẻ mặt thành tươi cười ngọt ngào thoải mái, bất kể bây giờ tâm trạng trong cô có kém đến độ nào thì cô cũng không muốn để cảm xúc của mình ảnh hưởng đến bà ngoại.

“Con về rồi à, đang đợi con mà.” Bởi vì trúng gió, thanh âm của Viên lão phu nhân bây giờ có chút hàm hồ, chỉ có thể nói chậm từng chữ một.

Bình An ấm áp trong lòng, ngồi xuống sàn bên cạnh Viên lão phu nhân, “Bà ngoại, về sau bà đừng chờ con vậy nữa, kéo dúi bà ạ.”

Viên lão phu nhân cẩn thận nhìn Bình An trong chốc lát, mới gian nan mở miệng, “Con không vui hả?”

“Bà ngoại, không phải con không vui.” Bình An đứng lên, đẩy xe lăn đi vào sofa. Cô ngồi ở trên sofa, tựa đầu vào đùi của Viên lão phu nhân, “Bà ngoại, con từng có một cơn ác mộng, con mơ thấy có người thương tổn ba, thương tổn Phương Thị, còn muốn hại con chết. Sau khi tỉnh lại, con rất sợ giấc mơ đó sẽ trở thành sự thật, cho nên con muốn bảo vệ Phương Thị...”

Dừng một chút, Bình An ngẩng đầu lên nhìn Viên lão phu nhân, “Người này sẽ có được chức vụ cao trong Phương Thị. Con thật sự rất sợ hãi, bà ngoại à, bà nói xem con nên làm cái gì bây giờ?”

“Con bé ngốc!” Viên lão phu nhân kéo kéo khóe miệng, “Có ba con ở đó, không có việc gì đâu.”

Bình An lắc đầu, “Ba con rất tin tưởng hẳn. Bà ngoại à, con nghĩ con nên vào Phương Thị.”

“Duy An thì sao?” Viên lão phu nhân hỏi.

“Con sẽ có biện pháp.” Ánh mắt buồn bã của Bình An lúc này lộ vẻ quyết tâm.

Viên lão phu nhân gật gật đầu, “Con đã trưởng thành.”

Bình An một lần nữa nở nụ cười, “Đúng vậy, con đã không còn là Bình An của trước kia nữa. Bà ngoại, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Hai bà cháu mới vừa ngồi xuống bàn cơm thì Phương Hữu Lợi tới.

Đạo này, cứ hễ rảnh rỗi là Phương Hữu Lợi sẽ đến thăm Viên lão phu nhân.

Viên lão phu nhân thật cao hứng, kêu Bình An nhanh chóng chạy đi lấy thêm bát đũa, muốn Phương Hữu Lợi ăn cơm cùng hai bà cháu. Cơm nước xong, Viên lão phu nhân muốn Phương Hữu Lợi đẩy bà ra ngoài hoa viên nhỏ tản bộ. Bình An định cùng đi, nhưng lại bị Viên lão phu nhân cự tuyệt.

“Vậy con đi gọt hoa quả, chờ bà với ba về ăn.” Bình An đoán có lẽ bà ngoại có chuyện muốn nói với ba nên không đi cùng nữa, cười cười đi vào bếp gọt hoa quả.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Cầu Hôn

Viên lão phu nhân và Phương Hữu Lợi ra ngoài đi dạo khoảng chừng hai tiếng, lúc trở về hai người đều im lặng không nói gì. Viên lão phu nhân kêu bảo mẫu đưa bà đi rửa mặt rồi ngủ, để cho Bình An ngồi ăn trái cây với Phương Hữu Lợi.

Người già thường hay ngủ sớm, huống chi hiện tại tinh thần của Viên lão phu nhân không còn được tốt như trước.

“Ba à, giờ trẻ thế này rồi, hay là tối nay ba ngủ lại đây luôn đi.” Bình An ngồi xuống ghế sa lon, ôm cánh tay Phương Hữu Lợi cười đề nghị.

Phương Hữu Lợi cười, “Không được đâu. Con cứ chăm sóc bà ngoại cho tốt, đừng có lo lắng cho ba.”

Bình An hỏi, “Ba à, dạo này ở công ty bề bộn công việc lắm phải không?”

“Gần cuối năm rồi, sao không bận cho được.” Phương Hữu Lợi thấp giọng trả lời, “Duy An của con chẳng lẽ cũng không nhiều việc sao?”

“Duy An sao so bằng Phương Thị được ba.” Bình An nói.

Phương Hữu Lợi chăm chú nhìn cô, rồi thở dài một hơi, “Dù hiện tại Duy An không so được với Phương Thị, nhưng phát triển cũng có chậm đâu. Bình An à, ba còn nhớ, mới cách đây hai năm, con còn như đứa con nít chưa lớn, không ngờ chỉ trong nháy mắt mà con đã có thể một mình đảm đương một phía như vậy rồi.”

Mắt Bình An hơi tối xuống, “Lúc đó... vì muốn có thể giúp ba quản lý Phương Thị trong tương lai, nên con mới quyết định cố gắng lên đây thôi.”

“Con đã có thể làm được rồi.” Phương Hữu Lợi cười nói, “Thôi được rồi, ba về đây.”

Vậy là sao? Bình An hơi nghi hoặc, cô cảm thấy hình như trong lời nói của ba còn có ẩn ý gì khác, nhưng nhìn ba lúc này có vẻ như không muốn nói gì thêm. Bà ngoại đã nói gì đó với ba chẳng?

Bình An ôm một bụng nghi hoặc, nhưng rồi rốt cuộc cũng không hỏi ra miệng.

Hôm nay Phương Hữu Lợi tự mình lái xe đến đây. Sau khi ra khỏi tiểu khu của Viên lão phu nhân, sắc mặt ông vẫn giữ vẻ nặng nề, trong đầu tua đi tua lại vấn đề mà Viên lão phu nhân đề cập với ông tối nay trong vườn hoa của tiểu khu.

“Hữu Lợi, con còn nhớ hồi đầu Phương Thị được thành lập như thế nào không?” Mặc dù hiện tại Viên lão phu nhân nói chuyện không được tròn chữ, nhưng ông vẫn nghe ra bà đang nói gì.

Ông vừa đẩy xe lăn, vừa trầm giọng trả lời, “Ban đầu là nhờ mẹ và ba rút tiền tiết kiệm ra để giúp con tạo dựng công ty. Lệ Hoa tình nguyện bỏ chức Kiểm soát trưởng để mỗi ngày thay con ra ngoài phát quảng cáo chạy giấy tờ, ngày nào cũng ăn ngủ tại phòng làm việc... Phương Thị thành công, Lệ Hoa bỏ ra rất nhiều công sức và hy sinh.”

Việc gây dựng sự nghiệp năm xưa khó khăn đến thế nào, ông vẫn khắc sâu trong tâm khảm, cũng không thể quên được những ký ức Viên Lệ Hoa đã đồng tâm hiệp lực cùng ông. Suốt đời này, người ông yêu nhất ngoại trừ Bình An chính là người vợ quá cố của mình.

“Tâm nguyện lớn nhất của Lệ Hoa chính là được thấy con thành công, được trở thành người vợ hiền của con. Phương Thị là tâm huyết của cả hai vợ chồng con, mặc dù con bé không có cơ hội để tiếp tục giúp con nữa, nhưng nó ở trên trời có linh thiêng thì nhất định sẽ hy vọng con gái của nó có thể thay nó, thay nó giúp con quản lý công ty.” Thanh âm của Viên lão phu nhân vang lên từng chữ một, nghe thật rõ ràng trong sự yên tĩnh của vườn hoa.

“Mẹ, con hiểu ý của mẹ rồi.” Phương Hữu Lợi trầm giọng trả lời.

Ông đã từng đặt Bình An trong lòng bàn tay mà nâng niu che chở, hy vọng cô suốt đời này không phải ưu phiền cũng chẳng phải lo lắng điều gì, bởi dù sao tài sản hiện tại của ông cũng đủ cho Bình An tiêu xài mấy đời cũng không hết. Nhưng về sau, ông chợt hiểu ra một điều, ông không thể vĩnh viễn bảo vệ Bình An cả đời, cũng đừng mong là sẽ có một người nào khác làm được đến mức độ như ông.

Bởi vì thế, ông mới đồng ý cho Bình An tự mình phấn đấu, tự mình bươn trải ra xã hội để trải nghiệm những gập ghềnh và đau khổ của cuộc sống, để trong tương lai cô mới có năng lực tự bảo vệ mình.

Cho nên, hôm nay Viên lão phu nhân nói với ông những lời này, đại khái chắc là bà lo lắng Phương Thị sau này sẽ rơi vào tay người khác. Ông đã hiểu ý tứ trong lời nói của bà, ý bà là muốn cho Bình An thực hiện di chúc của Viên Lệ Hoa, bước chân vào Phương Thị để giúp ông quản lý.

Nhưng Bình An đã có công ty của riêng mình, liệu có sẵn sàng về làm cho Phương Thị không?

Phương Hữu Lợi một tay cầm lái một tay đưa lên xoa xoa thái dương. Thật ra thì trong lòng ông cũng rất hy vọng Bình An có thể sát cánh bên cạnh ông. Sau này Phương Thị nhất định sẽ giao lại cho cô, nếu như có thể

để cho cô quen thuộc với nghiệp vụ của công ty sớm một chút thì vẫn tốt hơn nhiều.

Thôi, chờ ngày mai hỏi ý tứ Bình An vậy.

Bình An cũng không biết Viên lão phu nhân vì muốn giúp cô nên đã lấy di chúc của Viên Lệ Hoa làm cái cớ để yêu cầu Phương Hữu Lợi. Ngày hôm sau cô phải đến chào hỏi Tổng Giám Đốc đương nhiệm của Tập đoàn Phương Thị, Anh Giai Thành.

Hôm nay là Chủ Nhật, Bình An lùi giờ hẹn hò với Nghiêm Túc lại, cố ý đi đến một căn biệt thự nằm trong một tiểu khu mang phong cách điền viên. Đây là nơi mà Anh Giai Thành đã mua để chuẩn bị về ở sau khi nghỉ hưu, trong khoảng thời gian này, cứ mỗi chủ nhật là ông lại tới đây để dọn dẹp và trông trọt ở vườn rau sau biệt thự.

“Chào bác Anh, lâu quá không gặp bác rồi.” Hôm nay Bình An mặc một áo khoác ngắn đơn giản và quần jean, trông rất nhẹ nhõm thong thả, phóng khoáng tươi trẻ.

“Ừa, Bình An đấy à, suýt nữa thì không nhận ra được con rồi. Sao hôm nay rảnh rỗi đến tìm bác Anh vậy?” Anh Giai Thành mặc quần kaki màu xanh lá, có lẽ mới từ vườn rau chạy ra mở cổng nên trên quần còn dính chút bùn đất. Không phải ông không tôn trọng Bình An hay không chú ý đến hình tượng của mình, mà là vì Anh Giai Thành đã theo Phương Hữu Lợi xây dựng công ty từ khi Phương Thị mới vừa được thành lập, xưa nay vẫn coi Bình An như con gái mình, nên dĩ nhiên không quá mức lễ nghi khách sáo.

Bình An cười ngọt ngào, “Chẳng lẽ bác Anh không hoan nghênh con đến à?”

“Làm gì có, chỗ của bác còn thiếu người giúp việc đó.” Anh Giai Thành cười sang sảng nói.

“Trồng rau hả bác? Không làm khó được con đâu.” Mắt Bình An sáng lên, xắn ống tay áo lên.

Anh Giai Thành cười nói, “Đến đây, bác đang xới đất.”

Bình An đi theo Anh Giai Thành tới vườn rau phía sau biệt thự, “Bác gái vẫn chưa về ạ?”

“Đi Châu Âu du lịch với chị Doanh con rồi, mấy ngày nữa mới trở về.” Anh Giai Thành trả lời.

“Sau này bác với bác gái ở nơi này dưỡng lão, trồng hoa trồng rau, cách xa thành thị xô bồ ồn ào. Bác Anh, bác thật biết hưởng thụ cuộc sống đó nha.” Bình An cầm cái cuốc trên đất lên, chuẩn bị giúp một tay xới đất.

“Con làm gì có sức làm cái này, đưa đây cho bác, con giúp bác rắc hạt giống rau đi.” Anh Giai Thành đón lấy cái cuốc trong tay Bình An, “Không phải ăn ngon uống tốt mới là hưởng thụ cuộc sống, con người có lúc phải về với thiên nhiên.”

Bình An gật đầu, “Đúng ạ, sống phải hòa mình với thiên nhiên mới tốt.”

Anh Giai Thành cười nhìn Bình An, “Nhóc Bình An, hôm nay tới tìm bác Anh chắc không phải chỉ để bàn về nhân sinh cuộc sống đấy chứ.”

Ông có thể xem như là một trong những vị lão thành đã nhìn Bình An lớn lên, làm sao có thể không hiểu tại sao Bình An lại đột nhiên đến thăm ông chứ?

“Đúng là không thể gạt được bác Anh.” Bình An cười híp mắt nhìn Anh Giai Thành, “Bác Anh, bác cảm thấy Lê Thiên Thần thật sự thích hợp làm Tổng Giám Đốc à?”

Anh Giai Thành cũng đã đại khái đoán được ý đồ của Bình An khi đến đây, nên khi nghe cô hỏi về Lê Thiên Thần thì không hề kinh ngạc, “Lê Thiên Thần cũng không phải do bác đề cử.”

“Bác Anh đề cử người nào?” Bình An hỏi.

“Bình An, con đã từng có tình cảm sâu sắc với Lê Thiên Thần, nhưng bác Anh cũng nhìn ra bây giờ con không còn lưu luyến cậu ta nữa. Hôm nay không phải con tới nói giùm cậu ta với bác đấy chứ?” Mặc dù Anh Giai Thành đã không còn trẻ nữa, tóc ông đã hoa râm, nhưng sự sắc sảo và khôn khéo không phải thanh niên nào cũng có thể sánh được.

“Thật sự con không phải tới để nói thay anh ta bác à. Theo ý con, anh ta hoàn toàn không thích hợp nhận vị trí này.” Bình An thẳng thắn.

Anh Giai Thành nhíu mày, “A? Vậy con cảm thấy ai thích hợp?”

“Bác Anh, con không phải là nhân viên của Phương Thị, kêu con đánh giá người nào thích hợp thì sẽ không công bằng. Con chỉ muốn nhờ bác giúp con một việc.” Đáy mắt Bình An lộ vẻ thỉnh cầu nhìn Anh Giai Thành.

Anh Giai Thành yên lặng nhìn cô một lát mới trầm giọng hỏi, “Con hy vọng bác đề cử con, phải không, Bình An?”

Mặt Bình An vẫn bình tĩnh, tự tin mà kiên quyết, “Con nhất định có thể làm cho Phương Thị phát triển tốt.”

“Chỉ trong vòng hai năm qua con đã phát triển Duy An thành một công ty tầm cỡ quốc tế, bác không hề nghi ngờ gì về năng lực của con.” Anh Giai Thành lại cười nói. Ông vốn cũng đã cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày Bình An tiến vào Tập đoàn Phương Thị, bởi dù sao cô cũng là con gái của Phương Hữu Lợi. Nhưng khi Bình An còn chưa tạo dựng được Duy An, ông cho rằng con bé này giỏi lắm là sẽ nhận một chức vụ vô

thường vô phạt nào đó trong Phương Thị mà nhàn nhã sống qua ngày. Nhưng hôm nay ông không còn nghĩ như thế nữa.

Con gái của Phương Hữu Lợi cùng Viên Lệ Hoa... sao có thể là kẻ tầm thường vô vị không có chí tiến thủ chứ, Duy An chính là minh chứng tốt nhất.

“Bình An, bác vốn cũng đã có ý đề cử con, sang năm Phương Thị có khả năng muốn đặt chân vào thị trường mỹ phẩm, nếu có con trong công ty dĩ nhiên là tốt nhất. Nhưng trước sau gì chức Tổng Giám Đốc cũng không phải là chỗ tầm thường, cứ cho là bác đề cử con thì cũng phải được những Giám Đốc khác đồng ý mới được.” Anh Giai Thành nhỏ giọng nói.

Bình An khẽ cười, đáy mắt thoáng qua một tia sáng khó lường, “Bác Anh yên tâm, con sẽ nghĩ biện pháp.”

Anh Giai Thành cau mày nhìn Bình An, “Con đã có Duy An để quản lý, vì sao còn muốn vào Phương Thị?”

“Phương Thị là tâm huyết của ba mẹ con, con muốn đích thân quản lý mới yên tâm.” Bình An nắm chặt tay lại thành quả đấm, đừng ai mong tổn thương Phương Thị và ba lần nữa.

“Viên Lệ Hoa trên trời có linh thiêng hẳn sẽ tự hào vì con.” Anh Giai Thành hài lòng gật đầu.

Bình An cười nhẹ. Tự hào ư? Không, bây giờ cô vẫn chưa thể làm cho ba mẹ tự hào vì cô.

Có được sự đồng ý của Anh Giai Thành, Bình An mới hơi thở phào nhẹ nhõm. Tiếp theo phải tìm Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hi, nhưng mà không thể quang minh chính đại mà đến, phải nghĩ cách mới được...

Chưa kịp nghĩ ra biện pháp, điện thoại của Nghiêm Túc đã gọi tới. Nghiêm đại BOSS đã hai tuần lễ rồi không gặp được cô bạn gái nhỏ yêu quý của mình, hiện tại đang ôm một bụng đầy uất ức, buồn bã đến mức sắp chui vào xó đếm kiến tự kỷ rồi.

Bình An nghe giọng điệu hơi hơi oán trách này của Nghiêm Túc, nhin không được bật cười. Thôi, để mai mới tính xem nên đi gặp mấy Giám Đốc kia thế nào đi, chiều nay đến gặp Nghiêm Túc thôi, nói không chừng anh có thể nghĩ kế giùm cô đấy.

Lập tức hứa hẹn sẽ đến nhà gặp Nghiêm Túc, tối nay sẽ tự tay xuống bếp nấu cơm để an ủi anh.

Hẹn nửa tiếng sau Bình An sẽ đến nhà Nghiêm Túc.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa. Phòng khách sáng ngời nhưng không thấy bóng dáng của Nghiêm Túc đâu. Bình An cười cười, thả chìa khóa và túi xách trên ghế sa lon, đi vào phòng ngủ.

“Nghiêm Túc ời?” Thanh âm của cô nhẹ nhàng, mang theo chút mềm mại ngọt ngào.

Lúc đi ngang qua thư phòng, bên trong cũng không có bóng hình ai kia, cô càng khẳng định là Nghiêm Túc nhất định đang ở trong phòng ngủ.

Vừa đi tới phòng ngủ, cửa lại đột nhiên mở ra, Nghiêm Túc mặc bộ quần áo ở nhà thoải mái bằng vải kaki lười biếng tựa bên cạnh cửa, nhiu mày nhìn Bình An.

“Anh đang trong phòng làm gì thế?” Bình An lập tức cười híp mắt nhào tới, tiến sát cả người vào trong lòng anh.

Ngón tay thon dài của Nghiêm Túc chơi đùa những sợi tóc mềm mại của cô, giọng vẫn bất cần như từ trước đến giờ, “Đang nghĩ xem rốt cuộc đến

lúc nào thì bạn gái của anh mới có thể nhớ tới anh. Đã nói muốn gặp mặt từ tuần trước, em cứ hẹn lần hẹn lữa thôi ngày mai đi, hết ngày mai, rồi lại ngày kia...”

Bình An cười khanh khách, “Anh thật giống một oán nam rồi.”

“Là lỗi của ai vậy?” Nghiêm Túc nâng cằm của cô lên, khẽ nheo mắt nhìn Bình An, đôi mắt đen sâu thẳm giống như đá quý sáng bóng tĩnh mịch, đôi môi khêu gợi hơi cong lên, nếp nhăn nhàn nhạt khi anh cười, ánh mắt chuyên chú say đắm nhìn Bình An.

Cho dù hai người đã qua lại cũng gần hai năm rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy anh thật sự hấp dẫn đến mức khiến trái tim cô đập dồn dập như trước. Đúng là đàn ông đẹp trai thật không dễ đối phó, dưới ánh mắt sáng quắc của anh, thanh âm của cô đâm ra lí nhí như muỗi, “Dạ là lỗi của em ạ, em đã xem nhẹ ngài. Ngài đại nhân đại lượng đừng so đo với em nha.”

Đây là thái độ nhận sai đó sao? Ánh mắt Nghiêm Túc trầm xuống, cúi đầu cắn môi của cô.

Bình An bị cắn đau, ngẩng đầu trợn tròn mắt.

Nghiêm Túc đè cái ót của cô lại, kéo cô lại ôm sát vào lòng, đầu lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng dò vào cái miệng mang mùi đàn hương, răng môi quăn quýt, động tác ngang ngược mà không thô lỗ. Mấy ngày nay, ngày nào anh cũng muốn thấy cái miệng cười ngọt ngào này của cô, nhớ giọng nói mềm mại khi cô làm nũng ở bên cạnh anh, nhớ đến cô luôn giống như gấu mèo nằm quẩn ở sau lưng anh sưởi ấm...

Anh nhớ cô đến như vậy, mà cô lại chẳng cảm nhận được chút nào, khiến anh rất buồn bực.

“Ừm... Nghiêm Túc...” Bình An bị hôn đến thở không nổi, đưa hai tay bắt lấy bả vai của anh, nhỏ giọng rên rỉ một chút.

Nghiêm Túc thở hỗn hển, đôi mắt luôn say đắm nhìn cô giờ càng trở nên tối sầm sâu thẳm, môi vẫn dán sát vào môi của cô không rời đi.

“Em cũng rất nhớ anh.” Bình An đưa đôi tay trơn mềm quấn vào trên cổ anh, nói bằng giọng mềm nhũn, “Chờ em làm xong việc này, em sẽ có thể ngày ngày ở cạnh bên anh.”

Nghiêm Túc than nhẹ trong lòng một tiếng, cô làm sao có thể có thời gian ngày ngày ở cùng với anh được, “Sức khỏe của Viên lão phu nhân sao rồi?”

Nhắc tới bà ngoại, trong lòng Bình An trầm xuống, nghĩ đến cái ngày càng ngày càng đến gần kia, cô liền cảm thấy một trận sợ hãi và đau lòng, giọng cổ nén nghẹn ngào, “So với trước kia tốt hơn nhiều.”

“Tối nay chúng ta đến ăn cơm với bà nhé.” Nghiêm Túc kéo Bình An vào trong ngực, dịu dàng nói.

Bình An sục sục, “Nếu ngoại có thể thấy được em kết hôn thì tốt quá.”

Nghiêm Túc đang ôm cô đi tới phòng khách, nghe được cô nói vậy thì hơi khựng một chút, thanh âm khàn khàn mờ ám hỏi: “Bình An, thế này có tính là em đang cầu hôn anh không?”

Bình An trợn tròn hai mắt, “Vậy mà là cầu hôn anh á?”

“Ừ, mặc dù không quá trực tiếp, nhưng anh hiểu được ẩn ý trong lời của em. Em yên tâm, anh sẽ đồng ý với em mà.” Nghiêm Túc cười tươi như xuân về hoa nở, “Ngay cả nhẫn cầu hôn anh cũng đã chuẩn bị giúp em rồi nè.”

Vừa nói vừa giống như ảo thuật gia tự đắc xòe hai tay ra, trên lòng bàn tay xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo đang bắt ánh đèn lóe ra ánh sáng lóng lánh. Bình An ngây ngẩn cả người, chiếc nhẫn kim cương

này... là tác phẩm mới nhất của nhà thiết kế Carling đứng đầu thế giới, chiếc nhẫn kim cương độc nhất vô nhị trên toàn thế giới. Mấy ngày trước cô có nhìn thấy nó trên tạp chí, giá tiền cao đến mức làm người ta chần chừ hít hà.

Nghiêm Túc kéo tay trái Bình An qua, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô, “Em chỉ thuộc về anh.”

Chiếc nhẫn nổi danh lấy giản đơn làm tinh xảo này vốn được đặt tên là “Em chỉ thuộc về anh”.

Thần hồn Bình An vẫn còn chìm trong ngơ ngẩn, đây là Nghiêm Túc... đang cầu hôn cô đấy à? Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đang phát sáng lấp lánh trên ngón tay, trong lúc này thật đúng là không biết nói cái gì.

“Chỉ cho phép gật đầu, không cho phép từ chối!” Nghiêm Túc nắm chặt tay của cô, nói một cách đầy ngang ngược.

Mặc dù anh nói như vậy, nhưng trong lòng thật sự cũng hơi lo cô sẽ cự tuyệt.

“Đây rõ ràng là anh đang cầu hôn nhá!” Bình An liếc yêu anh một cái, khóe miệng khẽ cong lên.

Nghiêm Túc thấy đáy mắt cô có nụ cười lung linh ánh sáng, lập tức thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt lấy cô, “Em chỉ thuộc về anh.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Nhắc Tỉnh

Bình An không hề có ý từ chối lời cầu hôn của Nghiêm Túc. Đã chung đụng với anh nhiều ngày vậy rồi, tình cảm của cô đối với Nghiêm Túc từ lâu đã hơn hẳn tình cảm cô dành cho Lê Thiên Thần kiếp trước. Chẳng qua, tình yêu kiếp này của cô khác hẳn với tình yêu mù quáng ở kiếp trước, cô yêu Nghiêm Túc hoàn mỹ, nhưng sẽ không đánh mất chính mình.

Không nhất định đơn phương trả giá mới là tình yêu.

Nghiêm Túc đối xử với cô tốt đẹp bao nhiêu, trong lòng cô đều thấu hiểu mà không cần nói trắng ra ngoài miệng. Người đàn ông này thật sự là người mà cô muốn được ở bên cạnh suốt đời.

Khi anh nói ra câu “em chỉ thuộc về anh”, Bình An liền ôm lấy anh, chủ động dâng lên nụ hôn. Giờ khắc này, cô thật sự muốn hoàn toàn trở thành người của anh, cùng anh hòa làm một thể.

Khi Nghiêm Túc áp đảo cô trên ghế sofa, cô có thể cảm thấy biến hóa của thân thể anh, da thịt nóng bỏng, thân thể tinh tráng, tay của cô dán vào trên lồng ngực của anh, đôi môi đỏ mọng hé mở, ghé vào lỗ tai anh dồn dập thở khê.

Tay của anh đã cời đến quần lót của cô...

“Bình An!” Anh đột nhiên khàn giọng mở miệng, động tác trên tay cũng dừng lại, “Không biết ba em có đồng ý hôn sự giữa chúng ta hay không nhỉ, hay là hỏi ông trước đã, được không?”

Bình An quấn hai chân thon dài trắng nõn lên hông anh, mắt mơ màng mỉa mai như tơ, “Nếu ba em phản đối, anh sẽ không dám lấy em sao?”

Nghiêm Túc dùng sức đụng mạnh vào một chút, phía dưới càng căng cứng hơn, “Anh chỉ hy vọng em sẽ không có bất kỳ buổi tiệc nào.”

Không phải là không muốn để mình phóng túng mà chiếm hữu lấy cô bởi anh hy vọng cô mau trở thành người phụ nữ của mình hơn bất kỳ ai khác, nhưng nếu như Phương Hữu Lợi phản đối quyết liệt hôn sự của bọn họ, Bình An nhất định sẽ đau lòng. Anh không nỡ để giữa hai người có một chút không vui và tiệc buổi tiệc.

“Biết rồi.” Bình An hôn trên mặt anh một cái, “Anh yên tâm, ba sẽ đồng ý mà.”

Nghiêm Túc kéo cô ngồi dậy, cố gắng bình phục xao động ở thân dưới, nói chuyện để dời đi lực chú ý, “Anh sẽ làm cho ba đồng ý.” Dùng một chút, “Mấy hôm nay em bận gì thế?”

Bình An sửa sang lại quần áo trên người vừa bị Nghiêm Túc làm nhăn, trả lời: “Bác Anh sắp về hưu, nghe nói Lê Thiên Thần có khả năng sẽ trở thành Tổng Giám Đốc.”

Lê Thiên Thần? Nghiêm Túc nhướng cao một bên mày, “Quan hệ riêng của hã ta ở Phương Thị cũng không tầm thường nhỉ.”

“Ai biết hã có bản lĩnh gì mà có thể khiến cho đa số Hội đồng quản trị đều cảm thấy hã có thể đảm đương được chức vụ đó.” Bình An tức giận nói, “Tuyệt đối không thể để cho hã trở thành Tổng Giám Đốc!”

Nghiêm Túc đưa mắt nhìn Bình An, “Vậy em có biện pháp gì để ngăn cản?”

Bình An nhìn anh, nghĩ thầm, đa số đàn ông đều không thích phụ nữ quan tâm quá nhiều đến sự nghiệp, lại càng không thích phụ nữ mạnh mẽ. Liệu Nghiêm Túc có không thích việc cô trở thành Tổng Giám Đốc của Phương Thị hay không?

“Em...” Cô do dự mở miệng, “Trừ việc tự em đứng ra tranh vị trí này, em không thể nghĩ ra ai mà em có thể tin tưởng được.”

Nghiêm Túc cau mày, im lặng không nói.

Trong lòng Bình An trầm xuống, “Có phải anh không thích phụ nữ quá mạnh mẽ không?”

Có ý gì đây chứ? Nghiêm Túc buồn bực nhìn cô, đề tài xoay chuyển quá nhanh thì phải. Anh nhẹ nhàng vuốt đầu cô, “Vây phải xem xem mạnh mẽ về phương diện nào. Sao em lại hỏi cái này?”

“Thật ra thì em cũng không thích trở thành phụ nữ mạnh mẽ đâu, chỉ vì em không muốn thấy Phương Thị rơi vào tay Lê Thiên Thần thôi.” Bình An chu môi phụng phịu.

Có phải vì cô đã từng mơ thấy cơn ác mộng kia nên mới cảnh giác phòng bị đối với Lê Thiên Thần như vậy chẳng? Nghiêm Túc nhớ tới sự kiện nửa năm trước, khi Bình An ngủ ở phòng làm việc của anh, đột nhiên bị một cơn ác mộng làm tỉnh lại trong hoảng loạn. Sau khi tỉnh lại, cô kể với anh những gì cô chứng kiến trong giấc mộng. Mà ác mộng này cô không phải chỉ mơ thấy một lần, cho nên mới khẩn trương đề phòng Lê Thiên Thần đến thế.

“Đương nhiên có sự nghiệp cho riêng mình là chuyện tốt, chuyện này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến chuyện có là phụ nữ mạnh mẽ hay không. Em đó, nhìn ngang nhìn dọc gì cũng chẳng thấy có khí chất của một phụ nữ mạnh mẽ đâu, yên tâm đi.” Nghiêm Túc cười an ủi cô.

Bình An bất mãn kéo kéo vạt áo anh, “Nghiêm Túc, anh nói vậy nghĩ là sao? Em không có khí chất của phụ nữ mạnh mẽ à? Em cho anh biết, em muốn làm nữ vương! Nữ vương!”

Nghiêm Túc bật cười thành tiếng, “Đồ ngốc! Người phụ nữ mạnh mẽ chân chính không phải là so về mặt khí thế hay sự nghiệp phải ngang ngửa với đàn ông. Nếu như em có khả năng khiến cho người khác phải cam tâm tình nguyện làm việc cho em, không phải việc gì cũng tự mình ra tay, đó mới là năng lực mà một người lãnh đạo tốt yếu phải có.” Anh nghiêm túc nhìn Bình An, “Anh sẽ không ngăn cản em làm việc em thích làm, nhưng em phải nhớ kỹ, bất kể gặp phải khó khăn trở ngại gì, thì em còn có anh! Em chỉ cần làm nữ vương của một mình anh là đủ rồi.”

“Ừ, về sau phải hầu hạ bản nữ vương thật tốt đó!” Bình An vỗ vỗ đầu Nghiêm Túc, hát cao cảm nói.

Nghiêm Túc hôn mạnh lên môi cô.

Bình An cười né tránh nụ hôn của anh, “Còn chưa nói hết á, anh nói xem em phải làm sao bây giờ? Em vốn không phải là nhân viên của Phương Thị, muốn từ trên trời nhảy tọt xuống như bộ đội nhảy dù thế này sợ là không dễ dàng đâu.”

“Người khác khi nhìn Lê Thiên Thần thì cũng nghĩ như vậy thôi, dù sao em còn có Duy An, lại là con gái của Chủ tịch, người ta vượt mặt cũng phải nể mũi chứ.” Nghiêm Túc nhỏ giọng nói, “Em nói anh nghe thử xem, hiện tại tiến hành đến đâu rồi.”

“... Sáng nay em có đến gặp bác Anh, nhờ bác ấy tiến cử em thành Tổng Giám Đốc, ngày mai em muốn đến chào sân với Lý Thiệu Hỉ và Lục Vân Đình, hai người này chắc sẽ ủng hộ em. Nhưng thật ra cái em lo lắng nhất chính là việc bản thân em không phải là nhân viên của Phương Thị, cũng không có làm ra thành tựu đặc biệt gì khiến người ta có ấn tượng. Mặc dù

Duy An phát triển tốt nhưng nào có cùng lĩnh vực với Phương Thị đâu, phương thức quản lý cũng không giống nhau, HĐQT chưa chắc sẽ chấp nhận em.” Bình An bất đắc dĩ nói ra những phiền não cô đang trăn trở trong lòng, hiện tại cô lo lắng nhất là HĐQT không chấp nhận cô.

“Em còn nhớ lúc Phượng Hoàng Thành còn chưa có đầu tư không, em đã từng cực kỳ khẳng định Phượng Hoàng Thành nhất định sẽ được tiêu thụ mạnh, còn tin tưởng vào thành công của nó hơn cả người đầu tư là anh không?” Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô, “Phương Thị chuyên về địa ốc, mặc dù em phát triển và thành công bên thị trường mỹ phẩm, nhưng như vậy đâu có nghĩa là em không có năng khiếu về đầu tư địa ốc, Phượng Hoàng Thành chính là chứng minh tốt nhất.”

Đúng vậy, khu một của Phượng Hoàng Thành đã hoàn công nửa năm trước, hiện đã bắt đầu được đưa ra bán đại trà trên sàn giao dịch địa ốc dạng biệt thự thành thị, ngoài người mua để đầu cơ chờ giá tốt hơn sau này sẽ bán, dự án còn phát triển những gói trang thiết bị gia dụng và đồ gỗ nguyên bộ khác nhau dành cho những khách hàng có nguyện vọng dọn vào ở ngay.

Từ trước tới nay, giới đầu tư địa ốc ở Thành phố G chỉ khai thác dạng nhà đơn lập, vây quanh lại thì thành tiểu khu, cao nhất là tòa nhà chung cư cao tầng, bây giờ khái niệm biệt thự thành thị của Phượng Hoàng Thành đã đột phá khái niệm biệt thự truyền thống, khác xa quy hoạch vốn có, và được xây dựng đồng bộ.

3000 căn biệt thự chỉ trong vòng một tháng đã bị tranh mua không còn một căn nào...

Cũng giống như ở kiếp trước, Phượng Hoàng Thành đã khẳng định và củng cố vị trí đầu rông của Tập đoàn Nghiêm Thị trên lĩnh vực địa ốc, chỉ có một điều khác với kiếp trước là, Phương Thị vì có tham gia đầu tư vào công trình này nên thu hoạch cũng không nhỏ.

Phượng Hữu Lợi cũng không có tiếc nuối vì đã không tham gia như ở kiếp trước, hơn nữa, cho tới bây giờ ông vẫn không xuất hiện bất cứ vấn đề gì về sức khỏe, vẫn cường tráng khỏe mạnh như trước nay.

Bình An tuyệt đối tin tưởng rằng bệnh tim của Phượng Hữu Lợi ở kiếp trước hoàn toàn là do người khác giả tạo ra, nguyên nhân tử vong cũng không đơn giản như báo chí đã đưa tin... Điều đáng phẫn hận chính là ở kiếp trước cô chưa kịp tự tay tổ chức tang sự cho ba thì đã bị Đỗ Hiếu Mị tống vào nhất trong bệnh viện tâm thần, đến nỗi ngay cả cơ hội gặp mặt ba lần cuối cũng không có, đừng nói chi đến chuyện kiểm tra nguyên nhân tử vong.

Nghiêm Túc không hề phát hiện thần sắc biến hóa của Bình An, tiếp tục nói, “Em nè, chỉ trong năm vừa qua em đã mua không ít đất đai, bây giờ giá trị tài sản đã tăng không ít, đặc biệt là mấy trăm mẫu đất ngay cạnh Phượng Hoàng Thành kia giờ có bỏ ra vài trăm triệu cũng khó mà mua được. Em muốn tiến vào Phượng Thị thì nhất định phải dùng lợi ích để hấp dẫn các vị thành viên HĐQT, Bình An, em hiểu ý anh muốn nói không?”

“Ý của anh là muốn em thương lượng đưa mảnh đất kia cho bọn họ khai thác?” Cô nhớ mảnh đất thôn Đông An đó ở kiếp trước đã được một công ty bất động sản khác mua đứt, sau đó xây dựng thành một khu trung tâm thương mại lớn và quảng trường kinh doanh. Không tới một năm thì nơi đó đã trở thành khu vực phần hoa nhất.

Cô mua mảnh đất kia vốn là định bán qua tay cho công ty bất động sản lấy lãi.

“Như vậy rất có lợi cho em, không phải sao?” Nghiêm Túc cười nói, “Đừng quên, đây chính là vũ khí tốt nhất để em tiến quân vào chức Tổng Giám Đốc Phượng Thị, trong tay em còn các khu đất khác nữa, hãy tin anh, bọn họ sẽ không từ chối em đâu.”

Đúng vậy, những người trong HĐQT cũng chỉ vì nghĩ đến lợi ích mới đề cử Lê Thiên Thần, nếu như cô đồng ý đưa mảnh đất cạnh Phường Hoàng Thành kia ra cho bọn họ đầu tư, lợi nhuận thu được có thể khẳng định là sẽ không thấp. Lê Thiên Thần làm cách gì đi nữa cũng kiếm không ra một lợi ích tương tự như vậy mà đưa cho HĐQT được.

Sao trước đây cô lại không nghĩ tới điểm này nhỉ! Mắt Bình An sáng ngời như sao, “Em sẽ đến thuyết phục từng thành viên để cho bọn họ chấp nhận bầu em lên làm Tổng Giám Đốc của Phường Thị.”

Có lẽ ngay lúc này họ sẽ bị ích lợi mê hoặc mà để cho cô thành Tổng Giám Đốc, nhưng cô sẽ chứng minh cho họ thấy, cô tuyệt đối có tư cách ngồi lên vị trí này.

“Em nhất định sẽ làm được!” Nghiêm Túc hôn nhẹ lên trán cô, “Đến giờ rồi, giờ chúng ta lên đường đến chỗ Viên lão phu nhân thôi.”

Bình An còn đang đắm chìm trong vui sướng, cô vốn còn đang phiền não nên dùng phương pháp gì để thuyết phục những thành viên kia, giờ được Nghiêm Túc nhắc nhở, cô đã cảm thấy tự tin trăm phần trăm rồi.

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn Bình An, đôi mắt khẽ lóe sáng. Dường như Lê Thiên Thần đến Thành phố S phát triển rất tốt nhỉ, chỉ trong có hai năm mà đã có thể khiến cho HĐQT coi trọng cậu ta, trừ khi bản thân tài hoa kinh người, chứ không thì nhất định bên trong có gì đó không minh bạch.

Anh chẳng hy vọng sau này Bình An phải hao hơi tổn sức để đối phó với những người như vậy, nên phải điều tra thật kỹ mới được.

Lúc hai người đi tới khu biệt thự Bạch Vân thì đã gần giờ cơm tối, Phương Hữu Lợi và Viên lão phu nhân đã ngồi trong phòng khách chờ họ.

“Ba!” Bình An thấy Phương Hữu Lợi cũng đã ở đây thì mắt sáng rực lên, “Ừa, hôm nay ba không dự tiệc sao?”

“Đã từ chối rồi, chỉ thèm ăn bữa cơm gia đình thôi.” Phương Hữu Lợi liếc nhìn Nghiêm Túc một cái, rồi vui vẻ nói với Bình An.

Viên lão phu nhân cao hứng cười híp cả mắt, “Người một nhà phải cùng ăn cơm với nhau mới tốt.”

Nghiêm Túc bước qua ngòi vào bên cạnh Viên lão phu nhân, “Bà ngoại, dạo này bà thấy sức khỏe sao rồi ạ?”

“Tốt, tốt hơn rất nhiều.” Viên lão phu nhân cười híp cả mắt gật đầu lia lịa, cầm lấy tay Nghiêm Túc, “Bà còn muốn nhìn thấy con cùng Bình An kết hôn mà, nhất định phải bảo trọng thân thể chứ.”

Nghe Viên lão phu nhân nói vậy, mắt Bình An hơi hơi đỏ lên, “Bà ngoại, bà nhất định sẽ thấy được mà.”

Phương Hữu Lợi nhỏ giọng nói, “Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ quá nhiều, đừng nói là Bình An kết hôn, tương lai mẹ còn phải ôm chặt trai.”

“Đúng đó, đúng đó, con đã đồng ý lời cầu hôn của Nghiêm Túc rồi. Bà ngoại, bà nhất định sẽ nhìn thấy chúng con kết hôn sinh con.” Bình An kích động kêu lên.

Sắc mặt Phương Hữu Lợi tối xuống, “Ồ ồ! Hôn nhân đại sự sao có thể tùy tiện như vậy!”

Bị Phương Hữu Lợi quát như vậy, Bình An hơi co rúm bả vai lại, mắt bất giác liếc về phía Nghiêm Túc.

Viên lão phu nhân như không nghe thấy lời nói tức giận của Phương Hữu Lợi, “Tốt, kết hôn rất tốt!”

“Mẹ, Bình An còn nhỏ mà.” Phương Hữu Lợi bất đắc dĩ thở dài.

“Bác trai, chúng con có thể đính hôn trước.” Nghiêm Túc nhìn Phương Hữu Lợi nói một cách nghiêm trang.

“Cậu theo tôi ra ngoài!” Phương Hữu Lợi trừng mắt nhìn Nghiêm Túc một cái, hất đầu ý bảo anh ra ngoài ban công nói chuyện với ông.

Bình An sợ Phương Hữu Lợi sẽ hung dữ với Nghiêm Túc, vội vàng kéo tay ông lại, “Ba, con thật sự thích Nghiêm Túc, dù sao trước sau gì rồi cũng sẽ kết hôn, lấy sớm hay lấy muộn gì chẳng phải cũng giống nhau sao?”

Phương Hữu Lợi ghen tức, đúng là nữ nhi ngoại tộc mà! Đúng là nữ nhi ngoại tộc* mà!

(*) Nữ nhi ngoại tộc: con gái là con người ta – câu này đã là thành ngữ Việt Nam.

Nghiêm Túc mỉm cười véo lòng bàn tay của Bình An, “Anh với bác trai ra ngoài nói chuyện một chút, em nói chuyện với bà ngoại đi.”

Hai người đàn ông xuất sắc giống nhau một trước một sau đi ra ngoài ban công, cánh cửa sổ thủy tinh sát đất ngăn cách tiếng nói chuyện của bọn họ. Bình An vừa nói chuyện phiếm với Viên lão phu nhân, vừa lo lắng quan sát tình hình bên ngoài ban công.

Hai người đàn ông này đều là người quan trọng nhất của cô, cô không muốn thấy một trong hai người không vui. Mặc dù hồi đầu ba phản đối cô và Nghiêm Túc ở bên nhau, nhưng sau khi được bà ngoại thuyết phục, ba đã chấp nhận quan hệ của bọn họ rồi, nhiều lần còn bảo cô dẫn Nghiêm Túc về nhà ăn cơm mà, sao còn có thể phản đối hôn sự của bọn họ?

Hai người đàn ông đứng ngoài ban công cũng chú ý tới ánh mắt lo lắng của Bình An, đồng thời quay đầu lại nở nụ cười trấn an với cô.

Phương Hữu Lợi liếc xéo Nghiêm Túc một cái, “Cậu thật lòng muốn kết hôn với con gái của tôi?”

“Con và Bình An đã quyết định thế rồi ạ.” Ánh mắt Nghiêm Túc lấp lánh nhìn Bình An, khóe miệng khẽ cong, giọng điệu vẫn thong dong bình tĩnh như từ xưa tới nay, hoàn toàn không tỏ vẻ lo lắng rằng Phương Hữu Lợi sẽ phản đối chuyện của bọn họ.

“Cậu chắc cũng biết sau này Bình An sẽ thừa kế Tập đoàn Phương Thị.” Mặt Phương Hữu Lợi trầm xuống, nói.

“Cái đó không liên quan tới việc chúng con kết hôn với nhau.” Nghiêm Túc quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Phương Hữu Lợi, chậm rãi cười cười.

Bất kể lúc nào, Nghiêm Túc đều có một vẻ tự tin cùng thong dong bẩm sinh, dù xét về khí chất hay về bản lĩnh, ông cũng chưa thấy người đàn ông nào có thể so hơn được với Nghiêm Túc. Ở trong mắt của hầu hết mọi người, Nghiêm Túc thậm chí được xem là thần linh cao xa mà người phàm không thể chạm tới, là người khiến người khác e ngại. Nhưng ở trước mặt ông, Nghiêm Túc vẫn lấy tư cách là vãn bối mà tôn trọng ông.

Thành thật mà nói, Nghiêm Túc làm con rể ông, là thừa tư cách.

“Nghiêm Thị lúc trước bắt đầu lớn mạnh như thế nào, sau đó lại nội loạn thế nào, cậu biết hết không?” Phương Hữu Lợi cau mày hỏi.

“Bác trai, bác không cần phải lo lắng, sau khi Bình An kết hôn với con hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng gì đến Phương Thị. Phương Thị vĩnh viễn là Phương Thị, con cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương Bình An và Phương Thị.” Nghiêm Túc thấp giọng nói, “Nếu như bác không phản đối, sau này đứa con đầu tiên của con và Bình An sẽ theo họ của Bình An, để bác trai và Phương Thị có người thừa kế.”

Phương Hữu Lợi chấn động, “Cậu nói cái gì?”

“Bác coi Bình An như trân như bảo, con của Bình An cũng là cháu ruột của bác, mang họ của bác cũng hợp lý mà.” Nghiêm Túc cười nhẹ nói.

“Bình An được nuôi chiều từ bé, thế mà hai năm qua nó phải chịu vất vả khổ cực để gây dựng sự nghiệp, đó cũng là vì nó muốn tương lai nó có tư cách tiến vào Phương Thị. Bây giờ đã có cơ hội, nhưng chưa chắc đã có thể ngồi vững, việc đính hôn cùng cậu... có lẽ có thể giúp nó.” Phương Hữu Lợi nghĩ đến việc phải đem Bình An gả cho Nghiêm Túc thì vẫn không cam lòng, cố tìm cách viện cớ cho mình.

Nghiêm Túc hơi mỉm cười, bởi anh biết Phương Hữu Lợi nói như vậy là đã đồng ý rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Ứng Cử Viên Tổng Giám Đốc

Bình An cũng không ngờ ba lại dễ dàng đồng ý hôn sự giữa cô và Nghiêm Túc như vậy, lúc tiễn Nghiêm Túc về, Bình An liên tục lôi kéo tay anh hỏi tía lia xem rốt cuộc hai người nói gì lúc ra ngoài ban công.

Nghiêm Túc chỉ cười mà không nói, ánh sáng từ những ngọn đèn đường chiếu lấp loáng trên gương mặt tuấn mỹ như ngọc của anh, chiếu ngược hình dáng cao lớn của anh trên mặt đất, bước đi thong thả nhàn nhã, dưới trời đêm sáng lấp lánh ánh sao này càng hiện ra khí chất bất phàm, tao nhã và cao quý của anh.

Anh nắm tay Bình An, rủ rỉ bên tai cô kể ra lời hứa hẹn anh mới vừa nói với Phương Hữu Lợi.

Bình An chăm chú lắng nghe, rồi tròn tròn cặp mắt nhìn Nghiêm Túc, cái miệng nhỏ nhắn há thành chữ O tròn xoe. Để cho đứa con đầu tiên của hai người mang họ Phương ư?

“Anh nói thật chứ?” Bất kể đứa bé đầu tiên của hai người là trai hay gái đều là trưởng nam hoặc trưởng nữ đó nha, Nghiêm Túc thật sự sẽ đồng ý?

“Cho dù nó mang họ Phương thì vẫn là con của chúng ta mà.” Thanh âm của Nghiêm Túc trầm ấm, hòa lẫn ý dịu dàng bên trong.

“Vậy... Vậy cũng phải được người nhà của anh đồng ý đã chứ.” Trong lòng Bình An vừa ngọt ngào vừa ê ẩm, nắm tay Nghiêm Túc càng chặt thêm.

Nghiêm Túc thản nhiên nhẹ nhõu mày, xem thường. “Bọn họ có đồng ý hay không chẳng quan trọng.”

Bình An ôm chầm lấy anh, “Cám ơn anh.”

“Được rồi, đưa anh đến đây thôi, về đi, trời lạnh lắm đó.” Bàn tay ấm áp của Nghiêm Túc sờ sờ đầu cô, dịu dàng nói.

Câu trả lời của cô là càng ra sức ôm anh thật chặt, thật sự luyến tiếc không muốn chia tay anh ngay bây giờ.

Nghiêm Túc không nén được bật cười khẽ, nhớ lại lúc mới vừa quen cô nhóc này, cô đối với mình luôn lãnh lãnh đăm đăm, mãi về sau dù đồng ý làm bạn với anh, chấp nhận hỗ trợ của anh, cô cũng không làm nũng bồng đồng như bây giờ.

Chỉ có ở trước mặt người yêu của mình, cô mới không kiêng kỵ gì mà thể hiện một mặt bồng đồng của chính mình thôi.

“Chẳng phải ngày mai em còn muốn đi tìm Lý Thiệu Hỉ và Lục Vân Đình đó sao? Về sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Nghiêm Túc vỗ nhẹ lưng cô, nhẹ giọng nói.

Bình An lúc này mới buông anh ra, hôn nhẹ lên môi anh, “Lái xe cẩn thận nhé.”

Vào lại trong nhà, chỉ còn Phương Hữu Lợi ngồi ở phòng khách đợi cô, Viên lão phu nhân đã được bảo mẫu dìu về phòng ngủ rửa mặt nghỉ ngơi.

“Ba!” Tâm trạng của Bình An lúc này vẫn còn đang lâng lâng vui sướng, trên mặt không giấu nổi nụ cười ngọt ngào, ngồi vào bên cạnh Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cười lắc đầu, “Xem cái mặt con kia, cứ như không phải Nghiêm Túc là không lấy chồng vậy.”

“Ba à, con cũng không thể tìm được người đàn ông nào tốt với con như Nghiêm Túc được đâu.” Trừ ba ra, cũng chỉ có Nghiêm Túc mới không hề đòi hỏi gì từ cô cả, giống như chỉ cần cô vui vẻ hạnh phúc mới chính là hồi báo tốt nhất.

Người đàn ông tuyệt vời như thế, cô không nhanh chóng bắt anh ta về khóa lại mà để cho người phụ nữ nào khác đoạt mất thì thật là rất đáng tiếc.

“Hồi đầu con thích Thiên Thần cũng không có vội vã đến trình độ này ha.” Phương Hữu Lợi cười trêu.

Nhắc tới Lê Thiên Thần, nét mặt Bình An khẽ chìm xuống, cô thật sự không thích nhắc đến người này.

Vẻ mặt của Phương Hữu Lợi cũng đã trở nên nghiêm túc, “Bình An, có thể không bao lâu nữa Thiên Thần sẽ trở về Tổng Công Ty.”

“Con có nghe nói, không ngờ Lê Thiên Thần lại lợi hại như vậy, mới hai năm thôi mà đã khiến Hội đồng quản trị phải trở mắt mà nhìn anh ta.” Ban đầu mặc dù Lê Thiên Thần làm trợ lý cho Phương Hữu Lợi, nhưng kỳ thật người trong HĐQT cũng không coi trọng hẳn là bao, bởi cho là có Phương Hữu Lợi nâng đỡ nên hẳn mới có thể ngồi vào vị trí này.

“Bình An, lúc trước con từng nói muốn vào Tập đoàn Phương Thị, quyết tâm này vẫn còn chứ?” Ánh mắt Phương Hữu Lợi đầy nghiêm túc, câu hỏi đó không phải là cách nói của người làm cha, mà là giọng điệu của một lãnh đạo cấp cao của Công ty hỏi một thí sinh.

Tim Bình An giật thót, nhưng ánh mắt vẫn đầy kiên định nhìn Phương Hữu Lợi, “Chưa từng thay đổi!”

Phương Hữu Lợi gật đầu, “Tốt!” Trầm mặc một hồi, ông mới thấp giọng nói, “Mặc dù con có Duy An, nhưng dù sao tư cách và kinh nghiệm còn quá cạn, lại chưa từng công tác tại Phương Thị, nên dù ba có đề cử con trở thành Tổng Giám Đốc thì chưa chắc đã thành công, vì dù sao HĐQT vẫn đặt đại cục lên trên hết. Còn nếu chọn vị trí kế dưới Tổng Giám Đốc thì nhất định sẽ không có vấn đề gì. Tuy nhiên, cho dù thế nào cũng vẫn phải thử một lần chứ, ba rất có lòng tin nơi con.”

Bình An hạ mắt xuống, “Ba à, ba yên tâm, con sẽ không để cho ba thất vọng.”

Ngày hôm sau, Bình An tự mình đến nhà Lý Thiệu Hỉ và Lục Vân Đình chào hỏi. Thật ra, bây giờ cô đã có át chủ bài trong tay, hoàn toàn không cần đặc biệt đến tận nhà chào hỏi phiền phức như vậy, cứ trực tiếp hẹn thời gian gặp mặt mà mở bài thương lượng thẳng cũng được. Nhưng để có thể làm việc thuận lợi ở Phương Thị về lâu về dài, cô không nên biểu hiện tự đắc quá mức.

Ai cũng muốn có được sự tôn trọng và kính sợ của người khác, đặc biệt là những quản lý cấp cao tự nhận là có được quyền sinh sát trong tay kia.

Bình An tặng cho Lý phu nhân và Lục phu nhân hai bộ trang điểm và mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền khiến các bà vô cùng vui vẻ, nên đến lúc cô đàm phán cùng Lý Thiệu Hỉ và Lục Vân Đình, phu nhân của hai người này đều ngồi bên cạnh nói giúp cho Bình An.

Cũng không biết có phải Lý Thiệu Hỉ và Lục Vân Đình có thần giao cách cảm với nhau hay không, chứ cách hai người nói chuyện với Bình An cũng không khác nhau lắm.

Bọn họ đều nhấn mạnh rằng dù Tập đoàn Phương Thị là do Phương Hữu Lợi sáng lập, nhưng công ty đã được đưa ra thị trường từ lâu, vả lại trong công ty cũng có Hội đồng quản trị, không thể vì cô là con gái của Phương

Hữu Lợi mà có thể tổn hại đến lợi ích của công ty. Dù sao, chức Tổng Giám Đốc này khác hẳn với những chức vụ khác, nó quyết định phương hướng phát triển và quyết sách phương châm của tập đoàn sau này.

Bình An nghe bọn họ nói xong, chỉ chậm rãi cười cười. Cô nói nếu như cô lên làm Tổng Giám Đốc, không phải còn có bọn họ chống lưng đằng sau sao? Huống chi, bây giờ là thời điểm tắc đất tắc vàng, Phương Bình An cô có trong tay hơn ngàn mẫu đất chờ khai phá, không chỉ là mấy trăm mẫu đất ở lân cận Phường Hoàng Thành mà còn có những khu đất ở các địa phương khác mà hai năm qua đều từng bước phát triển lên thành đô thị mới đầy tiềm năng. Cô đã dùng tất cả tiền bạc mà cô kiếm được trong hai năm qua đều đầu tư vào việc mua đất, đa số đều là những khu đất đang chờ khai thác, có thể đoán chắc điều kiện này đối với bọn họ mà nói quả là hấp dẫn lớn nhất.

Bất kể là Lý Thiệu Hi hay Lục Vân Đình đều không thể cự tuyệt một môi như hấp dẫn như vậy.

Đến thứ hai, trong đại hội quản lý cấp cao, không đợi Phương Hữu Lợi tiến cử Bình An làm thí sinh cho chức Tổng Giám Đốc thì Anh Gia Thành đã tuyên bố ông đã chọn được người thích hợp để kế thừa chức vụ Tổng Giám Đốc của ông.

Phương Hữu Lợi cùng nhóm Lý Thiệu Hi đồng loạt quay sang nhìn ông.

“Tôi đề cử Phương Bình An!” Anh Gia Thành vẫn duy trì tư thái chững chạc đĩnh đạc của ông, nói ngắn gọn. “Lý do không cần tôi nói cũng đã quá rõ ràng, mọi người chắc hẳn ai cũng biết cô Phương chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi đã thành công trong việc tạo dựng công ty Duy An, cô ấy lại là đại cổ đông của Phương Thị. Cô ấy thích hợp cho vị trí này hơn bất kỳ ai khác, đối nội đối ngoại đều có thể trấn an lòng người.”

“Vậy thì sao chứ? Duy An của cô ấy và Phương Thị cũng không cùng một lĩnh vực, không nhất định có thể đảm nhiệm được chức Tổng Giám Đốc của Phương Thị.” Giám đốc Chu vẫn vô cùng ủng hộ Lê Thiên Thần liếc Phương Hữu Lợi một cái, nhìn về hướng Anh Giai Thành với thái độ không phục.

“Đúng vậy, tương tự như cô Phương, thành tích của Lê Thiên Thần trong hai năm qua cũng không ai có thể sánh bằng, chỉ nội tiền lời từ công trình của Thành phố S năm ngoái đã chiếm một phần tư lợi nhuận cả năm của Phương Thị rồi.” Một Giám đốc khác họ Ngô cũng tán thành.

Tiếng nghị luận ong ong vang lên khắp trong phòng họp lớn.

Phương Hữu Lợi mím môi, trầm tư nhìn bọn họ.

Lý Thiệu Hi hăng giọng một tiếng thật lớn, “Tôi tán thành đề nghị của Tổng Giám Đốc Anh.”

“Tôi tán thành đề nghị của Tổng Giám Đốc Anh.” Lục Vân Đình đặc biệt mở miệng phụ họa.

Phương Hữu Lợi kinh ngạc liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Có phân nửa số người trong phòng họp tán thành Bình An làm ứng cử viên chức Tổng Giám Đốc.

“Vậy thì thông báo mở cuộc họp Hội đồng quản trị, bỏ phiếu quyết định đi. Trước khi tổ chức đại hội tổng kết cuối năm sẽ xác định ai là người nhận chức Tổng Giám Đốc.” Phương Hữu Lợi lạnh nhạt nói, trong lòng lại không nén được nổi cao hứng, con gái ông quả nhiên không tầm thường.

Chưa tới nửa tiếng sau, tại Thành phố S xa xôi, Lê Thiên Thần đã nhận được tin tức. Khi nghe được tin Bình An thế mà lại muốn tranh chức Tổng Giám Đốc với hắn, hắn ngồi ngẩn ra hồi lâu cũng không hoàn hồn được.

Cô gái nhỏ ngây thơ cái gì cũng không biết, chỉ biết dùng đôi mắt to tròn dõi theo hắn, nói về sau muốn hắn đứng ra bảo vệ Phương Thị, từ khi nào đã trở nên ngang hàng ngang sức với hắn rồi vậy?

Phương Bình An... Rốt cuộc vì sao lại thay đổi lớn đến thế?

Tương đồng với phản ứng khiếp sợ của Lê Thiên Thần, Đỗ Hiếu Mị cũng vô cùng giận dữ. Ắ nổi nóng đi tới đi lui trong văn phòng, thiếu chút nữa thì quăng hết đồ đạc trong phòng để phát tiết lửa giận trong lòng.

Phương Bình An chết tiệt! Đồ dê tiện! Lần nào con nhóc thối tha không biết trời cao đất rộng này cũng nhảy ra đấu với ả, ngăn cản con đường tiến lên phía trước của ả.

Tưởng đã chắc mười mươi rằng ả có thể huy hoàng quay lại Thành phố G rồi, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một con oắt Phương Bình An!

Những tưởng nếu Lê Thiên Thần đã nắm chắc chìa khóa để giữ chức vụ Tổng Giám Đốc Phương Thị, thì có thể khẳng định ả ít ra cũng giữ được chức Phó Tổng Giám Đốc, cho dù không thì cũng phải có chức gì đó tuyệt đối không thua về cấp bậc địa vị, nhưng giờ đột nhiên không biết Phương Bình An lại nhảy tọt từ đâu ra. Sao không an phận nằm ở Duy An chờ chết đi, tự dưng chen chân vào chỗ này làm gì, chẳng lẽ cô ta cố ý?

Thật không biết kiếp trước ả thiếu nợ con nhóc thối tha này cái gì, sao cứ quần lấy ả không khác gì oan hồn đến đòi mạng vậy chứ.

Không được! Không được! Không thể ngồi im chờ chết được, phải nghĩ biện pháp gì đó khiến cho Phương Bình An không vào được Phương Thị mới được!

Ắ xoa mạnh mu bàn tay, ánh mắt hiện vẻ kiên quyết, đang muốn vươn tay chụp lấy điện thoại thì ả lại do dự, không thể dứt tốc bắt đật được...

Vẫn nên đến hỏi Lê Thiên Thần trước đã, không biết anh ta có kế hoạch gì!

Đỗ Hiếu Mị buông điện thoại, chân gấp gáp bước nhanh đến phòng làm việc của Lê Thiên Thần, nhìn thấy hắn đang đưa lưng về phía cửa, trầm tư đứng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Ắt hẳn chắc rằng, “Thiên Thần, anh có ý kiến gì không?”

Lê Thiên Thần xoay người, nhíu mày nhìn ả, “Là sao?”

“Chẳng lẽ anh không lo lắng sao? Phương Bình An muốn tranh chức Tổng Giám Đốc với anh đó!” Thấy dáng vẻ băng quơ hời hợt này của Lê Thiên Thần, Đỗ Hiếu Mị giận đến phát run.

“Hội đồng quản trị sẽ không để cô ấy dính vào đâu. Anh nghĩ, HĐQT muốn cho Phương Hữu Lợi chút thể diện nên mới chọn Phương Bình An làm thí sinh dự bị thôi.” Thật sự trong đáy lòng Lê Thiên Thần cũng không lo lắng lắm, theo ý của hắn, Bình An tuy thông minh hơn trước kia nhưng vẫn không phải là đối thủ của hắn.

“Cô ta là con gái của Phương Hữu Lợi đó!” Chỉ với thân phận này, Lê Thiên Thần đã không phải là đối thủ của Bình An rồi.

“Cô không hiểu Chủ tịch rồi. Ông ấy không phải là loại người công tư bất phân.” Lê Thiên Thần cười nói đầy tự tin.

Đỗ Hiếu Mị cau mày nhìn hắn, nghĩ thầm, vẫn nên cử người đến Thành phố G hỏi thăm một chút đi, xem trừ Phương Hữu Lợi ra thì Phương Bình An còn có lợi thế gì khác trên tay không.

Đại hội thành viên HĐQT được tiến hành một tuần trước đại hội thường niên cuối năm. Là ứng cử viên cho chức Tổng Giám Đốc, Lê Thiên Thần cũng được gọi về Tổng Công Ty. Đỗ Hiếu Mị là trợ lý của hắn, dĩ nhiên cũng một tắc không rời.

Bình An đã có hai năm chưa gặp Đỗ Hiếu Mị, giờ gặp lại nhau lần nữa, cô đã có thể khống chế tốt cảm xúc của mình rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Anh Yêu Em, Nữ Hoàng Của Anh!

Đôi lúc sự đời lại khéo như vậy, hôm nay Bình An cần đến Phương Thị làm một vài thủ tục, mặc dù đã trở thành ứng cử viên cho chức Tổng Giám Đốc, nhưng bên Duy An vẫn còn cần cô quản lý, cho nên cô chỉ có thể nhín chút thời gian chạy qua đây một chuyến.

Thật ra hôm nay cô chỉ tới đây để gặp mặt các thành viên HĐQT, bởi họ ai cũng muốn biết có phải cô thật sự có trong tay nhiều khu đất đang chờ khai thác như vậy hay không. Bây giờ là thời điểm tắc đất tắc vàng, không ai lại không động lòng trước lợi thế đó của cô.

Lúc chuẩn bị quay về, tại đại sảnh công ty ở tầng trệt, cô gặp Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị mới vừa xuống máy bay tới đây.

Bình An khẽ nheo mắt, mặt nở nụ cười điềm tĩnh, cả người tràn đầy tự tin, tất cả vẻ trẻ con ngây ngô trước đây đã bị năm tháng mài mòn rồi dần tan biến. Bây giờ, nhìn cô toát ra khí chất ôn hòa như ngọc, như một viên trân châu thượng đẳng tỏa ra ánh sáng mượt mà của riêng cô, làm cho người ta nhìn thấy mà không cưỡng nổi liền bị thu hút bởi khí chất trầm ổn thông dong của cô.

Trong nháy mắt Lê Thiên Thần nhìn thấy cô, ánh mắt hẩn nhất thời trở nên si dại, nhớ nhung tưởng niệm đã bị chôn sâu tận đáy tâm hồn thật lâu lập tức dâng tràn như gió giạt sóng gào. Hẩn kích động bước về phía trước mấy bước, mắt nhìn chăm chăm không chớp vào gương mặt dịu dàng của Bình An, “Bình An, đã lâu không gặp, gần đây em khỏe không?”

Gương mặt xinh đẹp động lòng người của Đỗ Hiếu Mị lập tức tối sầm, lạnh lùng nhìn về kích động trên mặt Lê Thiên Thần.

“Tôi rất khỏe.” Bình An mỉm cười gật gật đầu, mắt như có như không liếc sang Đỗ Hiếu Mị một cái, trong lòng cười lạnh. Cách hai năm, xem ra Đỗ Hiếu Mị còn kiêu diễm hấp dẫn hơn so với trước kia, chẳng qua trông ánh mắt ả ta nhìn Lê Thiên Thần cũng đủ biết dính dấp giữa hai người này càng ngày càng sâu rồi.

Ừm, quan hệ giữa hai kẻ này càng phức tạp càng tốt.

“Tối nay có rảnh không? Đã lâu không cùng nhau ăn cơm rồi.” Lê Thiên Thần nhiệt tình mời mọc.

Hắn dường như đã quên chuyện chia tay trong bất mãn ở buổi dạ tiệc từ thiện lần trước. Đáy mắt Bình An nhộn nhạo một nụ cười nhàn nhạt, khóe miệng khẽ nhếch, “Không được đâu, lần này anh về đây tôi nghĩ chắc có rất nhiều người đang chờ để tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho anh đó.”

Khóe miệng tươi cười của Bình An dường như có chứa mấy phần giễu cợt, Lê Thiên Thần thấy mà sững sốt, nhưng khi nhìn kỹ lại thì chỉ thấy nụ cười này của cô dịu dàng đoan trang như hoa nở. Tim của hắn hoảng hốt đập sai nhịp, tự dưng có cảm giác Bình An trước mắt sao thật xa lạ, “Em sẽ tổ chức tiệc mừng anh về chứ?”

Sắc mặt Đỗ Hiếu Mị hết xanh rồi lại trắng, trong bụng tức giận đến phát run, người đàn ông này có còn nhớ là ả đang đứng ngay sau lưng hắn không vậy? Còn nhớ ả mới chính là người phụ nữ của hắn không vậy?

“Anh Thiên Thần, bạn gái của anh đang mất hứng kìa. Tôi còn có việc, xin lỗi đi trước nhé.” Bình An giễu cợt liếc xéo Đỗ Hiếu Mị một cái, thẳng lưng đi ngang qua bên cạnh bọn họ. Mới đi được vài bước, cô ngừng lại, quay đầu nhìn Lê Thiên Thần nói, “Đúng rồi, hai ngày nữa tôi sẽ đính hôn, nếu lúc đó có rảnh thì tới dự tiệc đính hôn của tôi nhé.”

Sắc mặt Lê Thiên Thần trở nên trắng nhợt, nhìn Bình An không dám tin, “Em... em sắp đính hôn?”

“Đúng vậy, ngày mai tôi sẽ cho người đưa thiệp mời cho anh.” Bình An cong cong đuôi mắt, xinh xắn như vầng trăng hình lưỡi liềm trên trời, “Tôi đính hôn, nhất định anh Thiên Thần sẽ đến tham dự phải không?”

Đỗ Hiếu Mị lập tức nở nụ cười rục rờ, “Chúc mừng em.”

Mắt Bình An thoáng qua một tia giễu cợt, “Cám ơn!” Nói xong, cô nhẹ nhàng bước đi.

Lê Thiên Thần cảm thấy đáy lòng mình như có ai đào đi mất một thứ gì đó, trống rỗng.

“Người ta đi xa rồi, anh còn muốn nhìn theo bao lâu?” Đỗ Hiếu Mị ghen ghét nhìn chăm chăm về hướng Bình An vừa rời đi, néo mạnh vào tay Lê Thiên Thần.

Hồ hấp của Lê Thiên Thần lúc này khá dồn dập, tay nắm chặt thành hai quả đấm, đốt ngón tay trắng bệch, hãn cứng ngắc quay đầu nhìn Đỗ Hiếu Mị một cái mới chậm rãi thả tay ra, lạnh lùng xoay người, “Đi thôi.”

Bọn họ trước tiên đến gặp Phương Hữu Lợi báo cáo, vừa đúng lúc cũng có vài vị thành viên HĐQT đang ở trong văn phòng của Phương Hữu Lợi bàn bạc.

Lê Thiên Thần để ý thấy, khi hãn bước vào văn phòng, trên mặt mấy vị thành viên vốn từng rất ủng hộ hãn trong việc trở thành Tổng Giám Đốc đều lóe ra tia ngập ngừng.

Hãn hơi khựng trong lòng một chút, nhưng vẻ tươi cười trên mặt vẫn không thay đổi, nhất nhất chào hỏi từng người, “Chào Chủ Tịch, Lý tiên sinh, Lục tiên sinh, Chu tiên sinh...”

Đỗ Hiếu Mị theo chân Lê Thiên Thần bước vào, cũng mỉm cười gật đầu với bọn họ, khi ánh mắt ả dừng lại trên mặt Phương Hữu Lợi thì chợt lóe lên, nhớ lại người đàn ông này đã từng cự tuyệt ả hết lần này tới lần khác thì một nỗi phẫn hận liền xẹt qua đáy lòng.

“Hai người đến rồi đấy à, sao không nghỉ ngơi trước một chút rồi ngày mai hãy đến công ty.” Phương Hữu Lợi mỉm cười nhìn Lê Thiên Thần hỏi.

“Có một số tài liệu cần giao cho bộ phận nhân sự, chúng tôi cũng không mệt lắm nên quyết định đến đây trước.” Lê Thiên Thần cung kính nói.

Phương Hữu Lợi nhàn nhạt gật đầu, nói với mấy người Lục Vân Đình, “Dùng họp ở đây thôi, kế hoạch mấy ngày tiếp theo cứ làm y như chúng ta vừa bàn.”

Lý Thiệu Hỉ đứng lên, “Được, vậy chúng tôi đi về trước.”

Các thành viên lục tục rời đi, phòng làm việc chỉ còn lại Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, Đỗ Hiếu Mị hiểu ý, quay sang nói với Phương Hữu Lợi, “Chủ Tịch, tôi đi ra ngoài trước.”

Phương Hữu Lợi nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

“Chú Phương.” Sau khi Đỗ Hiếu Mị rời khỏi, Lê Thiên Thần tiến về phía trước hai bước, nhẹ nhàng kêu một câu.

“Ngồi xuống đi.” Phương Hữu Lợi chỉ vào cái ghế trước mặt hẳn, bảo Lê Thiên Thần ngồi xuống, “Chú quả nhiên không có nhìn lầm cháu, hai năm qua cháu thật sự đã làm rất tốt.”

“Cũng nhờ có Chú Phương cất nhắc.” Lê Thiên Thần khách sáo nói.

Phương Hữu Lợi dựa lưng vào thành ghế, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Lê Thiên Thần, “Bình An mới vừa ra khỏi đây, cháu có gặp nó ở dưới lầu

không?”

Mắt Lê Thiên Thần trở nên u ám, nhẹ nhàng gật đầu, “Bình An... thay đổi rất nhiều, giống như đã trưởng thành và trở nên độc lập hơn.”

“Đúng vậy, con gái chú không biết sao lại đột nhiên đổi tính.” Nhắc tới Bình An, chân mày khòe mắt của Phương Hữu Lợi cũng mang ý cười, “Thiên Thần, chắc cháu cũng biết, Bình An cũng có khả năng sẽ trở thành Tổng Giám Đốc.”

“Dù là cháu hay là Bình An thì cũng giống nhau cả mà, chúng cháu đều vì Phương Thị mà dốc sức. Chú Phương, chú cứ yên tâm, nếu như Bình An được chọn, cháu nhất định sẽ hết lòng phục vụ.” Lê Thiên Thần khiêm tốn nói thế, nhưng mà nội tâm lại khá chua chát. Nếu bàn về tư cách, kinh nghiệm và tài năng, hẳn tự thấy mình thích hợp hơn Bình An, ai mà ngờ chỉ vì Bình An là con gái của Phương Hữu Lợi nên lại có cơ hội cạnh tranh cùng hẳn ta.

Phương Hữu Lợi hài lòng cười cười, “Cháu có thể nghĩ được như vậy thì rất tốt, dù sao cũng là làm việc cho công ty mà.”

Lê Thiên Thần cúi đầu giấu đi vẻ tối tăm trong mắt, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn là nụ cười nhã nhặn, “Cháu mới vừa nghe Bình An nói sắp tới sẽ đính hôn, nhưng cô ấy cũng không nói rõ ràng cho cháu biết là thế nào. Chú Phương, Bình An còn nhỏ như vậy, sao đã vội vã đính hôn thế?”

“Hừ!” Phương Hữu Lợi không vui lắm, hừ một tiếng, “Con gái lớn không giữ được, Nghiêm Túc cầu hôn với nó thì nó dễ dàng đáp ứng ngay. Mà cũng vì sức khỏe của bà ngoại con bé không được tốt, muốn nhìn thấy Bình An đính hôn mới hài lòng, nên đành phải chiều theo ý bà vậy. Hai ngày nữa sẽ tổ chức một lễ đính hôn đơn giản, cháu nhất định cũng đến nhé.”

Quả nhiên là Nghiêm Túc... Lê Thiên Thần phát hiện hô hấp mình trở nên có chút khó khăn, thở dốc hai cái mới ngăn được nỗi đau nhói nơi đáy lòng, “Nghiêm Túc là Tổng tài Tập đoàn Nghiêm Thị cũng tuần tú lịch sự mà chú, đứng chung với Bình An thật là trai tài gái sắc đó. Chú Phương, chú có một người con rể tốt.”

Khóe miệng Phương Hữu Lợi bất giác khẽ nhếch lên, “Có được hay không về sau mới biết được, dù sao Bình An thích là được.”

Khóe miệng Lê Thiên Thần giần giật, “Đúng vậy ạ.”

“Được rồi, cháu hẳn cũng đã mệt rồi, sớm về nghỉ ngơi một chút đi. Sáng mai tới họp sớm.” Phương Hữu Lợi nói.

“Dạ!” Lê Thiên Thần đứng lên, nghiêng người chào tạm biệt Phương Hữu Lợi, chậm rãi đi ra khỏi phòng làm việc, vừa hay nhìn thấy Hồng Dịch Vũ bước từ văn phòng của anh ra, chuẩn bị bước vào thang máy xuống tầng dưới.

Thấy Lê Thiên Thần đi ra từ văn phòng của Phương Hữu Lợi, Hồng Dịch Vũ cũng không cảm thấy kinh ngạc, gật đầu ra dấu chào hỏi với hẳn.

“Chào trợ lý Hồng.” Lê Thiên Thần bước nhanh về phía trước, cùng anh sóng vai đi về phía thang máy.

“Chào Lê tiên sinh, anh vẫn khỏe.” Hồng Dịch Vũ khách sáo cười nói.

Hai người khách sáo chào hỏi nhau, sau đó lặng yên bước vào thang máy.

Di động của Hồng Dịch Vũ vang lên, anh lấy điện thoại ra nhìn, điện thoại của Bình An gọi tới. Khóe mắt anh liếc Lê Thiên Thần một cái, ấn phím nhận, nhỏ giọng nói vào điện thoại, “Bình An, có chuyện gì?”

Bên kia truyền đến thanh âm trong veo của Bình An, “Anh Hồng, em mới vừa gặp Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị ở sảnh công ty, bọn họ có đi gặp những thành viên HĐQT khác không?”

“Ừm, không có.” Hồng Dịch Vũ nhẹ che điện thoại nói.

Thanh âm của Bình An bên kia nhỏ xuống, “Anh giúp em nhìn xem, Lê Thiên Thần có hẹn gặp với các thành viên kia không nhé.”

“Được!” Hồng Dịch Vũ trả lời ngắn gọn.

“Lê Thiên Thần đang ở bên cạnh anh.” Bình An hỏi mà như khẳng định.

“Anh sẽ y theo lời em mà làm.” Hồng Dịch Vũ nở nụ cười.

Bình An thăm thò vào điện thoại, “Thiệt là, sợ bị anh ta nghe thấy hả, được rồi, không nói nữa, em cũng bận rồi.”

Hồng Dịch Vũ cúi đầu mím chặt khóe miệng, không gian thang máy nhỏ như vậy, thật đúng là dễ dàng nghe được thanh âm của cô trong điện thoại.

“Dường như cảm tình giữa anh và Bình An rất tốt đấy nhỉ?” Lê Thiên Thần lạnh lùng hỏi Hồng Dịch Vũ.

“Hừm? À, cô ấy coi tôi như bạn.” Hồng Dịch Vũ nhẹ nhàng nói.

Đáy mắt Lê Thiên Thần hiện lên vẻ lo lắng, mặt trầm xuống nói không ra lời. Chỉ mới một thời gian ngắn thôi mà sao tất cả đều thay đổi đến mức khiến hắn cảm thấy xa lạ thế này?

Hai ngày sau, ngoại trừ đến dự họp tại Tổng Công Ty, báo cáo lại các thành tích cũng như quy hoạch tương lai của công ty chi nhánh, Lê Thiên Thần càng tất bật gặp gỡ và mời cơm từng thành viên HĐQT không ngừng.

Đỗ Hiếu Mị một tắc cũng không rời hẳn ta, hai người cùng đến cùng đi, chẳng bao lâu là toàn bộ công ty ai cũng biết bọn họ ân ái vô cùng, không khác gì vợ chồng son.

Sau khi Bình An tìm hiểu được bọn họ nói gì với những thành viên của HĐQT, cô liền hoàn toàn yên tâm trở lại. Lê Thiên Thần chỉ có thể hứa hẹn những điều tốt đẹp mà hẳn SỄ làm sau khi nhận được chức Tổng Giám Đốc, trong khi lợi thế của cô là thực tế trước mắt, giữa hẳn và cô chênh lệch quá xa.

Cô an tâm chờ đợi buổi lễ đính hôn của cô.

Buổi lễ đính hôn của họ cũng không mời nhiều người đến tham dự, cô và Nghiêm Túc đã thương lượng qua, không nhất định cứ phải tổ chức long trọng mới chứng minh tình yêu giữa họ chắc như vàng ròng, chỉ cần mời bạn thân và gia đình của hai bên, mọi người cùng nhau chúc mừng là được rồi.

Nghiêm Lô Hải cha của Nghiêm Túc khác hẳn với tưởng tượng của Bình An. Cô cứ tưởng tính cách của Nghiêm Lô Hải có lẽ không thua kém bao nhiêu so với Nghiêm Túc, nhưng sau khi gặp mặt mới vỡ lẽ ông là một người tính khí không tốt lắm, nhanh mồm nhanh miệng.

Còn Ôn Nguyệt Nga lại dùng mặt lạnh để đối đãi với Bình An.

Đối mặt với vẻ lạnh lùng bất mãn của Nghiêm Lô Hải, Nghiêm Túc chỉ cười nhạt, “Hôm nay tôi tới đây không phải để trưng cầu ý kiến của ông, mà chỉ thông báo với ông một tiếng là tôi sẽ đính hôn. Sau này ngày chúng tôi kết hôn, ông có tới hay không là chuyện của ông, tôi đã làm hết trách nhiệm của một người con rồi. Vậy nhé, không có chuyện gì nữa, tôi đi trước.”

Lúc ấy, Nghiêm Lô Hải giận đến thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, “Bất hiếu! Trong mắt mày có còn coi tao là cha hay không.”

Nghiêm Túc khẽ mỉm cười, “Đương nhiên là có, nếu không thì tôi cần gì phải dẫn vợ chưa cưới của tôi tới gặp ông.”

Ôn Nguyệt Nga ngồi bên cạnh lập tức quát lớn, “Nghiêm Túc, sao anh lại nói chuyện với ba anh như vậy. Ba anh cũng là quan tâm đến hôn sự của anh đấy thôi. Anh là Tổng tài của Nghiêm Thị, hôn nhân đại sự không phải là trò đùa.”

“Ở trong mắt mấy người mới là trò đùa, chứ với tôi mà nói lại là chuyện quan trọng nhất đời.” Nghiêm Túc nhàn nhạt nói, “Chúng tôi còn phải đến gặp ông nội bà nội. Tạm biệt.”

Từ đầu đến đuôi, Bình An hoàn toàn không có cơ hội mở miệng nói bất kỳ cái gì, chỉ là vào cửa chào một tiếng bác trai...

Có hơi 囧囧 kỳ kỳ nha! Còn chưa vào cửa mà hình như đã không có quan hệ hài hòa với ba chồng tương lai rồi.

Còn về phần cái bà Ôn Nguyệt Nga kia, chẳng qua là mây trôi trôi, có quan hệ tốt với bà ta hay không cô cũng chẳng thèm quan tâm.

Mẹ của Nghiêm Túc là Vu Tố Hà không có ở Trung Quốc, có muốn cố ý chạy tới chào bà thì cũng không kịp, Nghiêm Túc chỉ có thể thưa chuyện với bà qua điện thoại.

Vu Tố Hà đã được nghe Nghiêm lão phu nhân kể về Bình An, nên mặc dù còn chưa gặp mặt mà bà đã cảm thấy hết sức thích cô, nhưng bởi vì có chút chuyện vẫn chưa xử lý xong nên không kịp về dự lễ đính hôn, đành về trễ một chút.

Cho nên hôm nay tham dự buổi lễ này, trừ bạn thân và đồng nghiệp của Bình An, thì cũng chỉ có bạn bè của Nghiêm Túc, đều là những người mà Bình An đã gặp qua.

Phương Hữu Lợi cũng mời toàn bộ các thành viên HĐQT Công ty tới dự.

Mặc dù lễ đính hôn cử hành rất khiêm tốn, nhưng hai người cũng không cố ý giấu giếm, cho nên bên phía báo chí vẫn có bài đăng về buổi lễ này.

Phương Thị cùng Nghiêm Thị kết thông gia, đó là tin tức nóng hổi hấp dẫn khiến nhiều người phấn chấn.

Sau khi tin tức được truyền ra ngoài, cổ phiếu của hai công ty đều tăng không ít.

Thật ra, Phương Hữu Lợi đồng ý hôn sự của Bình An và Nghiêm Túc còn có một nguyên nhân khác, đó chính là hình tượng của Nghiêm Túc sẽ giúp ích rất nhiều trong việc Bình An trở thành Tổng Giám Đốc của Tập đoàn Phương Thị.

Rất có khả năng là những thành viên HĐQT đó sẽ cảm thấy rằng Bình An vẫn còn chưa đủ tư cách làm Tổng Giám Đốc, nhưng có Nghiêm Túc và Phương Hữu Lợi này làm hậu thuẫn, để gì còn ai dám đắc tội?

Hai ngày gần như chỉ chớp mắt là đã trôi qua.

Buổi lễ đính hôn được tổ chức tại vườn hoa trong biệt thự Phương gia, đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, vườn hoa được bài trí giản lược, hoàn toàn là phong cách của Bình An. Cũng bởi vì có vẻ đơn giản nên mọi người mới có thể thoải mái cười đùa, không khí nhẹ nhàng vui vẻ.

Viên lão phu nhân ngồi trên xe lăn, mắt rưng rưng nhìn Bình An và Nghiêm Túc trao đổi nhẫn đính hôn.

Đường Sâm là người điều khiển chương trình.

Đêm nay, bầu trời đêm đầy ánh sao lấp lánh, sân cỏ trong vườn hoa được ánh đèn chiếu sáng một màu ấm áp, ánh đèn vàng nhạt chiếu lên trên mặt đôi nam nữ đang chăm chú nhìn lẫn nhau, nữ nhân vật chính thì xinh đẹp động lòng người, nam nhân vật chính thì cao lớn đẹp trai, nhìn từ góc nào cũng thấy đây là một đôi trời sinh.

Hai người trao đổi nhãn xong, Nghiêm Túc cúi đầu hôn lên môi Bình An, dán vào môi cô, anh nhỏ giọng dịu dàng nỉ non, “Anh yêu em, nữ hoàng của anh.” Thanh âm trầm thấp chỉ đủ cho mình Bình An nghe được, cô tức thì rơi nước mắt như mưa.

Cảm tạ trời cao đã để cho cô gặp được Nghiêm Túc, cũng để cho cô lại một lần nữa tin tưởng vào tình yêu.

Lê Thiên Thần đứng ở một góc tối âm u nhìn hai người đang ôm nhau, đầu quả tim như bị một bàn tay to nắm chặt mà vặn xiết lại, nặng nề thờ đốc mấy cái.

Tối hôm qua, hắn còn mơ một giấc mơ, mơ thấy hôn lễ của hắn và Bình An. Giấc mơ rất chân thật... Hắn gần như cho là mình thật sự đã từng kết hôn với Bình An.

Sau khi tỉnh lại, thì ra chỉ là một giấc mộng.

Trong hoa viên tiếng vỗ tay vang lên sôi nổi, một bóng dáng yếu điệu tao nhã từ cổng vòm kết hoa đi tới, mỉm cười nhìn Bình An và Nghiêm Túc.

“Chị Vận?” Đứng ở bên cạnh, Kỷ Túy Ý kinh ngạc vui mừng gào to một tiếng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Quỷ Kế Của Đỗ Hiểu Mị

Nghe tiếng la của Kỷ Túy Ý, Bình An vội vàng từ trong lòng Nghiêm Túc quay đầu ra nhìn, khóe mắt hơi ươn ướt.

Cô gái đang mỉm cười đoan trang tao nhã, thông dong đập ánh trăng đi tới kia đúng thật là chị Trình Vận rồi! Rõ ràng chỉ mặc một bộ váy dài thanh lịch nhưng lại toát ra khí chất sang trọng quý phái, khiến cho người ta không cưỡng được nổi nhận nhạo trong lòng.

“Chị Vận! Chị về rồi.” Bình An vui mừng hô lên một tiếng, vội vàng đi nhanh về hướng Trình Vận.

Trình Vận giang hai tay ôm xiết Bình An một cái, “Lễ đính hôn của em với Nghiêm Túc sao chị lại không về dự chứ. Chúc mừng em.”

“Cám ơn chị!” Bình An ôm lại chị thật chặt. Trình Vận đã quay về, vậy thì chứng tỏ chị ấy rất cuộc đã có thể quên Lương Phàm. Thật tốt! Quá tốt!

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn thoáng qua hai cô, cất bước đi qua. Hôm nay anh mặc một bộ *suite** đen sang trọng, ôm sát vóc dáng người mẫu hoàn mỹ của anh.

(*) *Suite*: bao gồm áo sơ mi, áo gile, khoác ngoài là áo vest – tạo thành một bộ vest hoàn chỉnh, thường được mặc trong những trường hợp trang trọng.

“Chị họ, về lúc nào thế?”

“Mới về hôm nay, đưa ông nội về nhà trước rồi chạy tới đây ngay.” Trình Vận cười, buông Bình An ra, “Mau đi tiếp đãi khách khứa đi, rảnh thì tán gẫu tiếp.”

Hôm nay quả thật không phải lúc thích hợp để ôn chuyện, cho dù cô rất muốn biết một năm qua Trình Vận sống như thế nào, nhưng hoàn cảnh không cho phép, Bình An đành phải hẹn với Trình Vận, “Được ạ, ngày mai em nhất định sẽ đến tìm chị.”

Trình Vận cười gật đầu, “Đi chào hỏi khách đi.”

Nghiêm Túc gật đầu một cái với Trình Vận, dắt Bình An đi mời rượu mấy vị thành viên HĐQT Phương Thị.

Hàn Á Lệ cầm hai ly rượu đỏ đi tới, đưa một ly cho Trình Vận, “Hoan nghênh chị trở về, chị Vận.”

“Cám ơn.” Trình Vận cụng ly với cô.

“Lần này về rồi sẽ không đi nữa chứ?” Giọng Hàn Á Lệ ẩn ý chờ mong. Trước đây, cô luôn xem Trình Vận như một đối thủ kiêm thần tượng của mình, nhưng sau khi Trình Vận từ chức ở Công ty Australia Secret, cô thật sự lại có chút hụt hẫng. Như thế càng làm cô hiểu được một chuyện, nếu so với chuyện xem chị Vận là đối thủ, thì cô hy vọng có một ngày có thể làm cộng sự với Trình Vận hơn.

Trình Vận nghiêng đầu cười, nụ cười kia giống như vầng trăng vừa ra khỏi lớp mây mù đen tối, trong suốt sáng ngời, hoàn toàn không còn chút khổ sở và đau đớn lúc rời đi một năm trước, “Ai lại muốn lưu lạc ở bên ngoài suốt chứ?”

Hàn Á Lệ nở một nụ cười sung sướng, “Chị Vận, chị đã trở lại, thật tốt quá.”

Trình Vận nhìn bóng dáng của Nghiêm Túc và Bình An, nét mặt chậm rãi lộ ra nụ cười vui mừng. Dù sự đời chìm nổi, hai người bọn họ đã để cho cô thấy được hy vọng đối với tình yêu. Nghiêm Túc vì có Bình An nên đối với bất kỳ phụ nữ nào yêu thương nhưng nhớ anh đều nhìn mà như không thấy, từ một công tử phong lưu biến thành người đàn ông tốt của gia đình. Nếu như không phải là tình yêu, vậy thì còn có cái gì có thể làm cho anh thay đổi chứ?

Bình An.... thật là một cô gái may mắn!

“Ngày mai chị sẽ tìm mọi người để hàn huyên tí mĩ nhé, lúc này không phải lúc để nói chuyện của chị.” Trình Vận cười nói, mắt nhìn về phía bàn của Nghiêm lão phu nhân, cô phải đi qua chào hỏi mới được.

Hàn Á Lệ nhìn theo ánh mắt chị, hiểu ý ngay, “Vậy ngày mai em gọi điện thoại cho chị nhé.”

Trình Vận gật đầu, đi về phía bàn Nghiêm lão phu nhân đang ngồi.

Nghiêm lão phu nhân đang nói chuyện cùng Viên lão phu nhân, nụ cười trên mặt hai bà lão tựa như ánh mặt trời tháng sáu, vô cùng rực rỡ.

Hôm nay Nghiêm Lôi Hải không xuất hiện, Nghiêm gia gia hôm nay thuận tiện nhận chức đại diện nhà trai tiếp đón khách khứa cùng Phương Hữu Lợi.

“Bà cô, ông dượng, Viên lão phu nhân.” Trình Vận nhỏ giọng chào hỏi khi đi gần đến bên cạnh Nghiêm lão phu nhân.

“Về rồi à? Ông nội con cũng về luôn chứ?” Nghiêm lão phu nhân nhìn thấy Trình Vận cũng không tỏ ra kinh ngạc lắm, bảo cô đến ngồi vào bên cạnh.

“Ông nội về một lượt với con, đã về nhà nghỉ ngơi.” Trình Vận vô cùng cảm kích Nghiêm lão phu nhân, bởi biết là nhờ có bà giúp một tay, ông nội mới có thể bảo cha để cô rời đi.

Họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau mấy câu. Viên lão phu nhân vẫn cười tủm tỉm dõi theo Bình An cách đó không xa, giống như thấy được hình ảnh con gái bà lập gia đình năm đó.

“Mẹ, mẹ có muốn về phòng nghỉ ngơi trước không?” Phương Hữu Lợi vốn đang tiếp đãi khách, nhưng mà nghĩ đến việc mẹ vợ không được khỏe, liền tìm cớ rời khỏi đám người, đi về phía bên này.

Viên lão phu nhân cười híp mắt lắc đầu, “Mẹ không mệt.”

Phương Hữu Lợi lúc này mới phát hiện ra ngồi giữa hai bà lão còn có một cô gái đoan trang tao nhã trầm tĩnh, ông đưa mắt nhìn sang, chỉ cảm thấy cô gái này có chút quen mắt.

“Chủ Tịch Phương, ngài khỏe chứ.” Trình Vận tự nhiên đón nhận ánh mắt của Phương Hữu Lợi, đứng lên bắt tay với ông.

Nghiêm lão phu nhân ở bên cạnh giới thiệu, “Đây là cháu gái tôi, tên Trình Vận.”

Mắt Phương Hữu Lợi chột chớp, chăm chú nhìn kỹ Trình Vận. Dáng vẻ thanh thoát dịu dàng, khí chất tao nhã, đây chính là người bạn mà Bình An thường xuyên nhắc tới đó sao? Mặc dù không cùng lứa tuổi với Bình An, cũng ít tới nhà tâm sự, nhưng sự trợ giúp của cô đối với Bình An vô cùng lớn. Hóa ra chính là cô gái này.

“Chào tiểu thư.” Phương Hữu Lợi vươn tay, gương mặt đẹp trai tươi cười ôn hòa.

Chỉ trao đổi ngắn vài câu, Phương Hữu Lợi đã bị bạn gọi đi.

Ông nhẹ giọng nói một câu cùng các bà, “Ngại quá, xin lỗi không tiếp được.”

Đi vài bước, ông lại quay đầu lại liếc mắt nhìn, đột nhiên trong lòng chợt bừng hiểu ra. Chẳng trách ông vẫn cảm thấy Trình Vận có chút quen thuộc, thì ra khí chất của người phụ nữ này... rất, rất giống người vợ quá cố của ông.

Cùng lúc đó, một mình Đỗ Hiếu Mị ngồi trong căn hộ của Lê Thiên Thần lật xem tạp san mấy ngày nay.

Con khốn Phương Bình An này thật cũng không đơn giản đâu, đính hôn lúc nào thì không đính, cố tình chọn đính hôn vào lúc này, chẳng lẽ không phải vì để thêm hậu thuẫn mà tranh vị trí Tổng Giám Đốc cùng Lê Thiên Thần đó sao?

Cho là có Nghiêm Túc thì có thể thuận lợi leo lên chức Tổng Giám Đốc à? Hừ! Một con oắt chết tiệt còn chưa dứt sữa, chẳng qua chỉ tốt số hơn người khác một chút thôi chứ có gì là ghê gớm? Phương Thị là một công ty lớn như vậy, nó tưởng là nhà riêng của nó muốn làm gì thì làm đấy à?

Càng nghĩ trong lòng ả càng tức ghê gớm, chỉ mới nghĩ đến việc về sau có thể sẽ bị con oắt chết tiệt này ra lệnh, toàn thân ả đã không thấy thoải mái rồi!

Ả cũng đã đến tìm những thành viên HĐQT kia, có phân tích qua cho bọn họ thấy nếu để cho một con nhóc không hề có kinh nghiệm làm Tổng Giám Đốc, sau này bọn họ nhất định sẽ hối hận. Phương Thị là công ty đã được đưa ra thị trường, chứ không phải là sân chơi, không thể chấp nhận được thất bại, không phải là chỗ để đùa giỡn.

Nhưng mấy thành viên HĐQT kia đều cho rằng, sau lưng Bình An còn có Phương Hữu Lợi và Nghiêm Túc, hoàn toàn không cần lo lắng.

Một tuần lễ sau là đại hội thành viên HĐQT được cử hành rồi, không cần nghĩ cũng đã thấy Bình An nhất định sẽ trở thành Tổng Giám Đốc!

Đỗ Hiếu Mị cắn chặt răng, đưa tay hung hăng quét bay chiếc ly rượu đỏ bằng thủy tinh cao cổ xuống đất, màu rượu đỏ rục vung vãi trên chiếc thảm màu trắng y như một đóa hoa đỏ thắm. Ắ quyết không thể cứ ngồi yên như vậy mà nhìn Phương Bình An ngồi vào vị trí Tổng Giám Đốc. Tuyệt đối không được!

Muốn dùng phương pháp mà ả đã dùng ở Thành phố S để đối phó với những thành viên HĐQT kia ư... Sợ rằng đã không còn kịp rồi!

Tiền? Đối với những thành viên HĐQT kia mà nói thì thứ này dường như đã mất đi sức hấp dẫn. Sắc? Bọn họ sẽ không ngu như vậy mà dễ dàng lên giường với một phụ nữ xa lạ. Vậy còn có cái gì có thể làm cho bọn họ thỏa hiệp đây?

Ả suy nghĩ hơn nửa buổi tối cũng không thể tìm ra đối sách gì tốt, vừa định đứng dậy dọn dẹp mảnh thủy tinh vỡ trên đất thì Lê Thiên Thần đã từ lễ đính hôn về đến, vừa vào cửa đã đụng ngay phải cái đồng hồ nát dưới đất kia.

Tâm trạng của hẳn lúc này không tốt, bất mãn nhìn Đỗ Hiếu Mị một cái, “Cô lại nổi điên gì nữa vậy?”

Đỗ Hiếu Mị lạnh lùng châm biếm, “Anh vừa đi xem người trong lòng đính hôn về à? Có phải rất thương tâm đúng không?”

“Đúng vậy!” Lê Thiên Thần tức giận lớn tiếng trả lời, “Cô hài lòng chưa?”

“Giờ mà anh còn ở đó thương tâm à, vị trí Tổng Giám Đốc của anh cũng sắp mất rồi đó, anh còn không lo nghĩ biện pháp đi?” Giọng Đỗ Hiếu Mị vô cùng bén nhọn.

Lê Thiên Thần cười cười, “Vậy thì sao? Bình An thực sự là con gái của Phương Hữu Lợi mà, Phương Thị sớm muộn gì cũng sẽ là của cô ấy, cô ấy làm Tổng Giám Đốc thì có sao đâu.”

“Chẳng lẽ anh muốn cả đời ở lại cái nơi tồi tàn như Thành phố S đó sao?” Đỗ Hiếu Mị nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Vậy cô muốn tôi lấy cái gì để tranh? Bảo tôi biến thành con trai, hay là con rể của Phương Hữu Lợi đây?” Lê Thiên Thần cười lạnh hỏi ngược lại.

Ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Đỗ Hiếu Mị, sắc mặt ả đột nhiên trở nên vui mừng, đứng bật dậy, “Có biện pháp rồi! Cách ngày bỏ phiếu chỉ còn có mấy ngày thôi, chúng ta nhất định có thể nghĩ ra biện pháp để cho những thành viên HĐQT kia thay đổi ý kiến.”

Lê Thiên Thần căn bản đã không còn ôm hy vọng nữa, “Cô còn có thể nghĩ ra biện pháp gì? Chẳng lẽ lại là lên giường với những thành viên HĐQT kia? Tôi cho cô biết, Đỗ Hiếu Mị, những thành viên HĐQT ở Phương Thị không phải dễ dàng giỡn mặt như vậy đâu, đừng so bọn họ với những tên ngu như heo ở Thành phố S.”

Đỗ Hiếu Mị hét to, “Em phải nói bao nhiêu lần thì anh mới chịu tin, em không có lên giường với những kẻ đó. Đàn ông của em chỉ có anh, chỉ có anh thôi!”

“Thế cô nghĩ được phương pháp gì?” Lê Thiên Thần không kiên nhẫn hỏi.

“Thành viên HĐQT của Phương Thị chúng ta đúng là không mua chuộc được, nhưng còn một ít cổ đông bên ngoài thì sao?” Đáy mắt Đỗ Hiếu Mị

thoáng qua một chút giáo hoạt, khoe miệng cong lên sắc lạnh.

Lê Thiên Thần nheo mắt nhìn cô ta một lúc, rồi lắc đầu, “Đỗ Hiếu Mị, cô với Bình An là kẻ thù truyền kiếp à, hình như cô đặc biệt hận cô ấy nhỉ.”

“Nếu như không phải vì anh thì sao em phải làm thế?” Mặt Đỗ Hiếu Mị liền biến sắc, uất ức nhìn Lê Thiên Thần.

Lê Thiên Thần ghen lời, quả thật là Đỗ Hiếu Mị đã bỏ ra cho hắn không ít. Hắn có thể lên giường với ả, nhưng lại không cách nào yêu ả được. Người phụ nữ này quá thông minh, thủ đoạn lại rất tàn nhẫn, hắn không nắm giữ được ả.

Đỗ Hiếu Mị cũng không nói nữa, ả cầm lấy di động đi vào thư phòng, gọi điện thoại hẹn gặp mặt vài người bạn.

Ngày hôm sau, ả sẽ gặp mặt một người bạn đang làm việc trong một tòa soạn báo. Đó là một người đàn ông tên Chu Hoàn Nghệ, tuổi cũng tương đương với ả, là bạn học của ả lúc trước.

Bọn họ hẹn tại phòng VIP một quán bar, không biết bàn luận những gì mà hơn nửa ngày mới ra ngoài. Sau đó, ả mang về mặt nhẹ nhõm đến Phương Thị họp. Đến buổi tối, Đỗ Hiếu Mị lại cùng Chu Hoàn Nghệ gặp mặt, giao cho hắn danh sách mà Lê Thiên Thần đã đưa cho ả, cũng đưa cho anh ta một phong thư rất dày. Chu Hoàn Nghệ cầm phong thư cười cười, cất vào trong túi rất nhanh.

Hai ngày sau đột nhiên xuất hiện hiện tượng một số cổ đông nhỏ của Phương Thị bán tổng bán tháo cổ phiếu, có tờ báo liền đưa tin phân tích, rằng những cổ đông này sợ Tổng Giám Đốc của Tập đoàn Phương Thị sắp từ chức, không biết ai có thể thay thế, nghe phong thanh đâu là cái cô Phương Bình An chưa đủ kinh nghiệm kia đang dựa vào quan hệ mà nhảy dù vào nội bộ Phương Thị khiến lòng người bàng hoàng. Một cô gái trẻ ăn

chưa no lo chưa tới còn chưa tốt nghiệp đại học kia sao có thể củng cố và phát triển Phương Thị vững vàng được?

Chỉ dựa vào quan hệ là có thể lên làm Tổng Giám Đốc Tập đoàn thì hoàn toàn không thể làm cho người chơi cổ phiếu yên tâm được, thật là đã xem công ty như trò chơi mà tung hứng.

Mới đầu chỉ có một bộ phận nhỏ cổ đông bán tổng bán tháo, không ngờ chỉ vài hôm sau, người bán tháo cổ phiếu ngày càng nhiều, khiến giá cổ phiếu Phương Thị bắt đầu có dấu hiệu tuột dốc không phanh.

Bình An không ngờ đến phút cuối cùng rồi mà còn xuất hiện vấn đề như vậy, cô biết chắc là Đỗ Hiếu Mị đang giở trò quỷ, chẳng qua hiện tại cô không rảnh để đi đối phó với ả đó thôi.

Phải nhanh chóng kiểm hãm dấu hiệu cổ đông đang không ngừng bán tháo cổ phiếu này mới được!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Đối mặt với nguy cơ cổ phiếu trượt dốc, Phương Hữu Lợi vẫn bình chân như vại. Những thành viên khác của HĐQT ngược lại vô cùng sốt ruột, thậm chí có một số người đang băn khoăn không biết tóm lại Bình An có phải là ứng cử viên thích hợp cho chức Tổng Giám Đốc kia hay không.

Bình An bị gọi vào Phương Thị họp, bởi vì quả thật cô không phải là nhân viên Phương Thị mà nhảy ngang vào, hơn nữa lại chẳng có chút kinh nghiệm nào, thật sự rất khó thuyết phục giới đầu tư.

Kết quả cuối cùng của cuộc họp chính là trừ khi Bình An có thể bình ổn được phong ba lần này, nếu không, HĐQT thật sự không thể nhận thức được năng lực của cô.

Đây coi như là đưa ra cho Bình An một bài kiểm tra năng lực.

Bình An vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, đôi mắt sáng ngời trong suốt, nụ cười tự tin đến thong dong, “Nếu như tôi có thể bình ổn phong ba lần này, có phải sẽ lập tức được chọn làm Tổng Giám Đốc hay không?”

Cô muốn trực tiếp dập tắt mọi hy vọng của Lê Thiên Thần.

Lý Thiệu Hi và Lục Vân Đình liếc mắt nhìn nhau, hai người bọn họ là người có tư cách quyết định nhất vào lúc này, dừng một chút, đồng loạt gật đầu một cái.

Bình An vui vẻ nhận thử thách.

Lúc cô rời Phương Thị thì gặp Đỗ Hiếu Mị vừa đi ra ngoài về ở cửa chính công ty, Bình An nhìn thoáng qua phía sau ả, không có Lê Thiên Thần.

Đỗ Hiếu Mị cũng phát hiện ra Bình An, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tươi đẹp quyến rũ, nụ cười này lan đến cả đáy mắt như có phần đặc ý, “Thật là trùng hợp nha, học muội Bình An tới công ty họp đây à?”

Bình An mặc kệ ả, đi thẳng về phía xe đậu ở ven đường.

“Phương Bình An!” Đỗ Hiếu Mị cản đường, cười lạnh nhìn cô, “Sao vậy, ngay cả nói chuyện với tôi đôi câu cũng không có can đảm sao?”

“Đỗ Hiếu Mị, tôi nghĩ là cô đã quên, cho tới bây giờ tôi chưa từng sợ cô. Cô có cái gì có thể làm cho tôi sợ đây?” Bình An ghét bỏ nhìn ả một cái, lòng căm hận đối với cô ả này càng ngày càng mãnh liệt.

“Đúng vậy, cô đúng là không cần sợ tôi, cô có ba và người yêu che chở cho cô mà. Thế nào, gần đây không gặp phiền toái gì à? Có phải là vừa tới tìm ba cô để khóc lóc kể lể làm nũng hay không? Nói không chừng chỉ cần cô khóc với ba cô hai tiếng, hoặc là tìm đến Nghiêm Túc lên giường một chút, nhất định bọn họ cái gì cũng sẽ chiều theo cô. Tặng luôn công ty cho cô chơi cũng không có vấn đề gì.” Đỗ Hiếu Mị ác độc châm chọc.

Bình An cười khẽ một tiếng, “Cô ghen tỵ đấy à, Đỗ Hiếu Mị? Tôi có một người cha và người yêu lợi hại để cho tôi làm nũng, thay tôi giải quyết mọi vấn đề, tôi vui lắm. Chẳng phải cô vẫn ghen tỵ vì tôi luôn may mắn như vậy đó sao?”

“Cô đem Phương Thị ra để làm trò tung hứng, cố tình để cho người ta tưởng ba cô là công tư không phân minh, cô thật có hiểu quá nhỉ.” Đỗ Hiếu Mị có ý ám chỉ có bài báo sáng nay đưa tin chỉ trích Phương Hữu Lợi để mặc cho con gái mình tùy hứng làm bậy.

Đáy mắt Bình An thoáng hiện một tia tức giận, “Cô cho rằng mua được những cổ đông nhỏ kia là có thể làm cho tôi mất đi tư cách trở thành Tổng Giám Đốc sao? Đỗ Hiếu Mị, rốt cuộc là cô quá đề cao chính mình, hay là quá xem thường người khác đây. Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ thành công tiến vào Phương Thị, trở thành Tổng Giám Đốc. Đến lúc đó, chuyện thứ nhất mà tôi làm chính là cho cô đi cọ rửa nhà vệ sinh.”

Đỗ Hiếu Mị cũng nổi giận đùng đùng, “Cô cứ chờ xem, Phương Thị đã là công ty được đưa ra thị trường, không phải cô muốn làm gì thì làm đâu!”

“Vậy thì hãy chờ xem!” Bình An lạnh lùng cười, giơ tay đẩy mạnh Đỗ Hiếu Mị ra, đi về phía xe mình.

Sau khi Bình An lên xe lập tức gọi điện thoại cho Phúc Vị Chi, “Tiểu Phúc, chuyện tôi nhờ cậu điều tra sao rồi?”

Bên đầu kia điện thoại truyền tới một thanh âm mơ hồ không rõ, “Hả?”

“Cậu còn đang ngủ à, mau thức dậy cho tôi, tôi bảo cậu điều tra Đỗ Hiếu Mị, cậu làm tới đâu rồi.” Bình An tức giận cất cao giọng.

“Tra được rồi, cô qua đây lấy đi.” Nói xong, điện thoại liền cúp cái rụp.

Bình An đầu đầy vạch đen, tên Tiểu Phúc thụ chết tiệt này!

Phúc Vị Chi là em họ của Ôn Triệu Dung, hai năm trước từ Mỹ về lại Trung Quốc. Cậu chàng xinh đẹp hơn cả con gái này đã sớm cầm được cái bằng tốt nghiệp đại học bên Mỹ, là một kẻ thông minh đến mức biến thái, bình thường người như thế sẽ được gọi là thiên tài.

Cha Tiểu Phúc là bác sĩ thẩm mỹ, vốn hy vọng Phúc Vị Chi có thể trở thành trợ thủ đắc lực của ông. Chẳng qua tên nhóc Tiểu Phúc này dường như chẳng thấy hứng thú gì với ngành bác sĩ chỉnh sửa dung mạo, liền lấy

có muốn thể nghiệm cuộc sống để chuồn về Trung Quốc, mở một văn phòng thám tử tư, có khách cũng được mà không có cũng không sao.

Nhưng cậu ta cũng chỉ tiếp nhận những vụ khiến cậu ta cảm thấy hứng thú, còn mấy chuyện như vợ hai vợ ba hay đánh ghen linh tinh gì đó thì xin miễn. Làm việc chỉ dựa vào cảm xúc, bởi dù thế nào đi nữa cậu ta cũng chẳng phải sống dựa vào cái này, thuần túy chỉ vì hứng thú mà thôi. Bình An đang nhờ cậu ta điều tra xem hai năm qua Đỗ Hiếu Mị ở Thành phố S đã làm gì, lui tới với những ai.

Nghe được Tiểu Phúc đã điều tra được những chuyện Đỗ Hiếu Mị đã làm ở Thành phố S hai năm qua, Bình An vô cùng vui vẻ, lập tức lái xe đến văn phòng thám tử tư của cậu ta.

Khoảng bốn mươi phút sau, Bình An mới đến được một căn phòng trên lầu 3 của một chung cư. Phòng ốc tuy cũ kỹ nhưng có mặt ngoài rất đặc sắc, một bảng hiệu màu đen dính cạnh cửa, viết ba chữ “Thám tử tư” bằng sơn nhũ vàng thật to.

Trời ạ, làm gì hoa hòe hoa sói như cổ đại thế, nào có chút gì giống thám tử tư đâu.

Cô lấy chìa khóa mở cửa đi vào, qua khỏi cửa là đụng văn phòng làm việc ngay, tài liệu văn kiện đặt lung tung loạn xạ trên bàn làm việc. Bình An bước lên cầu thang tự chế bằng gỗ, thùng thùng lên lầu, “Tiểu Phúc ơi!”

Phúc Vị Chi còn đang mắt nhắm mắt mở cầm bàn chải đánh răng trong phòng tắm, nhìn thấy Bình An thì bật thốt bằng một câu tiếng Anh lưu loát, “Sao cô đến nhanh vậy?”

Lầu hai vừa là phòng khách vừa dùng làm phòng ngủ một thể, thoáng đãng sáng sủa. Bình An ngồi xuống trên chiếc sofa nhỏ, “Đồ đâu?”

“Dưới sàn, tự tìm đi.” Phúc Vị Chi kêu vọng ra.

Bình An vỗ trán than thở, đưa tay sờ soạng qua lại dưới gầm giường.

Lôi ra được một phong bì dày màu vàng sậm cỡ A4, liền vội vã mở ra xem.

Bên trong chỉ có một xấp dày ảnh chụp chứ chẳng có thêm gì khác, mặc dù trong đó có mặt của các quan chức chính phủ cũng như những nhân viên cao cấp của các công ty, nhưng đều là trong những buổi xã giao bình thường...

Bởi vì nửa tháng trước khi Đỗ Hiếu Mị rời khỏi Thành phố S, Bình An mới kêu Phúc Vị Chi đi điều tra, cho nên thật sự rất khó mà điều tra ra cái gì.

Bình An cẩn thận nhìn thật lâu, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Liên tục mấy tấm ảnh đều chụp cảnh gặp nhau giữa Đỗ Hiếu Mị và một phụ nữ, hơn nữa xem ra giữa hai người có cái gì đó quái dị, người phụ nữ kia giống như đang cố gắng đè nén tức giận, nhưng trên mặt cũng đồng thời hiện vẻ sợ hãi...

“Tiểu Phúc, người phụ nữ này là ai?” Bình An hỏi Phúc Vị Chi đang cắn bánh bao.

Phúc Vị Chi đưa đầu sang xem một cái, “A, hình như tên Cầm gì đó, là thư ký hành chính của một công ty nhỏ.”

Cầm? Bình An giật thót, cầm bút viết chữ Cầm lên trên phong thư, hỏi bằng giọng kinh sợ, “Phải chữ Cầm này không?”

Phúc Vị Chi liếc nhìn Bình An như nhìn một kẻ ngốc, “Tôi không hiểu chữ Hán.”

Bình An thiếu chút nữa thì nhào tới bóp cổ cậu ta, “Đưa tài liệu người phụ nữ này cho tôi. Lập tức! Lập tức!”

“Cô biết cô ta?” Phúc Vị Chỉ cắn một miếng lớn bánh bao, nhồm nhoàm mơ hồ hỏi.

“Không chắc lắm...” Bóng lưng người phụ nữ này thoạt nhìn rất giống Tô Cầm, nhưng mặt chẳng giống Tô Cầm chút nào, ngũ quan không tinh xảo xinh đẹp như Tô Cầm.

Nhưng theo giác quan thứ sáu vô cùng linh nghiệm của cô, cô cảm thấy người phụ nữ này và Đỗ Hiểu Mị nhất định là có một mối quan hệ gì đó không muốn cho người ta biết!

“Cô chờ một chút.” Phúc Vị Chỉ mở máy vi tính ra, điều tra tư liệu về người phụ nữ này cho Bình An.

Bình An nhìn không chớp mắt vào màn hình vi tính, rất nhanh, lý lịch sơ lược của người phụ nữ này đã hiện ra, họ Tần tên Tố.

Tần Tố? Bình An có hơi thất vọng, “In tài liệu ra đi.”

Lúc này, điện thoại trong túi Bình An vang lên, cô lôi ra nghe. Nghiêm Túc gọi cho cô, hẹn cô tối nay cùng nhau ăn cơm, có chuyện muốn nói với cô.

Bình An đồng ý, Phúc Vị Chỉ cũng vừa in xong lý lịch sơ lược.

“Đưa tôi mấy thứ này trước, có gì cần sẽ gọi điện thoại cho cậu.” Bình An sực nhớ cô còn rất nhiều việc chưa làm, thả đồng hình và lý lịch sơ lược vào trong phong thư rồi bỏ vào túi xách, “Tôi đi nha.”

Phúc Vị Chỉ kêu lên, “Còn chưa có cho tôi tiền thù lao đấy.”

“Giữa bạn bè so đo cái này làm gì!” Bình An vừa xuống lầu vừa nói, “Tối nay sẽ gửi chi phiếu cho cậu.”

Không đợi Phúc Vị Chi đáp lời, Bình An đã nhanh chóng xuống lầu rồi đi.

Nghiêm Túc hẹn gặp cô ở nhà hàng Nhật Thiên Anh Hoa, lúc cô lái xe đến đây là vừa kịp giờ hẹn, Nghiêm Túc đã ngồi trong phòng VIP chờ cô.

“Uống ly trà trước đã nào.” Nhìn vị hôn thê bé bỏng của mình chạy vội đến thở hổn hển, khóe miệng Nghiêm Túc cong lên một nụ cười nhẹ, hôn nhẹ lên gò má trắng nõn hồng hào của cô.

Bình An vừa uống trà vừa lật thực đơn, “Hai ngày nay không phải là anh đi Singapore sao? Sao còn có thời gian hẹn em thế?”

Nghiêm Túc kéo cô vào lòng, “Phản ứng của thành viên HĐQT Phương Thị đối với thị trường chứng khoán mấy ngày nay thế nào?”

“Còn có thể thế nào? Lần này nhất định là có người giữ trò quỷ sau lưng rồi.” Bình An nhúng vai thản nhiên trả lời.

“Có liên quan với Lê Thiên Thần.” Nghiêm Túc nói gần như khẳng định.

“Em đã nghĩ xong biện pháp giải quyết.” Bình An mở to mắt cười nói, đôi mắt sáng ngời trong suốt lóe lên ánh tinh ranh.

Nghiêm Túc nở nụ cười, “Hừm? Biện pháp gì?”

“Gậy ông đập lưng ông nha. Người chơi cổ phiếu nhiều như vậy, chẳng lẽ lại sợ không có ai mua cổ phiếu của Phương Thị sao?” Bình An cười, chỉ có một bộ phận nhỏ cổ đông bán tháo cổ phiếu, không có nghĩa là không có người khác sẵn sàng mua nó vào, “Bọn họ biết cách lợi dụng truyền thông để tạo tin đồn, chẳng lẽ em không làm được sao?”

“Ừ, cô bé thông minh!” Nghiêm Túc sờ sờ đầu cô, “Ăn trước cái đã.”

Ngày hôm sau, lúc thị trường chứng khoán mở cửa, quả nhiên có rất nhiều người đặt mua cổ phiếu Phương Thị theo từng lượng nhỏ, những cổ đông chuẩn bị hôm nay sẽ bán cổ phiếu nhìn thấy tình hình này đều trở nên khá do dự.

Đúng lúc này, Nghiêm Túc tham dự một buổi họp mặt giới thương nhân được truyền hình trực tiếp, có phóng viên hỏi anh có ý kiến gì đối với phong ba lần này của Phương Thị không. Anh cười cười trả lời, Phương Thị cùng hợp tác với Nghiêm Thị trong việc khai thác Phượng Hoàng Thành, hiện tại và tương lai hai bên sẽ vẫn là đối tác lâu dài, cổ phiếu vốn có lên có xuống, không thể trông mặt bắt hình dong mà phải biết nhìn phương hướng phát triển của công ty trong tương lai.

Sau đó, mặc cho giới truyền thông đặt thêm những câu hỏi sắc bén thế nào đều bị anh dùng vài ba câu mơ hồ gạt đi.

Phòng vấn này được truyền hình trực tiếp nên những người chơi cổ phiếu đang chần chừ không biết có nên bán cổ phiếu hay không khi nghe được tin đó thì lập tức thay đổi ý định. Đến khi sắp đóng cửa cuối ngày, cổ phiếu của Tập đoàn Phương Thị thậm chí còn tăng được mấy điểm so với phiên mở cửa.

Buổi tối, chương trình điểm tin kinh doanh trong ngày đưa tin về dao động cổ phiếu lần này của Tập đoàn Phương Thị, cũng giới thiệu về người hiện đang ứng cử chức vụ Tổng Giám Đốc là Phương Bình An, đặc biệt nhấn mạnh về thành tích cô tạo dựng Duy An trong hai năm qua, khiến những người cho rằng cô chỉ là bình hoa di động phải hoàn toàn thay đổi cách nhìn.

Thậm chí có nhân viên cấp cao của Phương Thị còn tiết lộ tin nội bộ rằng trên tay Bình An có mấy trăm mẫu đất kế cận Phượng Hoàng Thành,

tương lai sẽ chuẩn bị đưa cho Tập đoàn Phương Thị đầu tư.

Lập tức, thanh thế của Bình An trở lại huy hoàng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Không Chịu Nhận Thua

Phương Bình An lấy một phương thức mạnh mẽ để phản đòn một ván về vang. Đỗ Hiếu Mị thật sự đã chọn sai phương pháp để đối phó Bình An, mấy cái chuyện mua chuộc cổ đông như vậy thì chỉ cần dựa vào tiền thôi mà, Đỗ Hiếu Mị có thể mua chuộc, chẳng lẽ Bình An không làm được sao? Với tài sản hiện tại của Bình An, Đỗ Hiếu Mị làm thế nào cũng so không bằng.

Cô muốn cho Đỗ Hiếu Mị thấy rõ, rằng bất kể nhìn từ phương diện nào ả cũng không phải là đối thủ của cô!

Theo như cam kết miệng của HĐQT với cô hôm trước, chức Tổng Giám Đốc đã là vật trong túi của Bình An. Đây là lần giao chiến đầu tiên của cô với Đỗ Hiếu Mị sau khi cô trọng sinh, nhưng vẫn chưa đem lại cho cô cái cảm giác trút được giận, bởi chỉ cần nghĩ tới việc ả ta đã giam cô ở bệnh viện tâm thần mà ngược đãi thì thù hận trong lòng Bình An tựa như lửa mạnh hừng hực bùng lên.

Chỉ có hoàn toàn đánh bại Đỗ Hiếu Mị, để cho ả không còn khả năng xoay người nữa, thì Bình An mới có thể cảm thấy mình được chân chính giải thoát.

Như vậy là đã tròn hai năm, đại hội niên kỷ cuối cùng của Phương Thị càng ngày càng gần, thông báo nội bộ về người sẽ nhậm chức Tổng Giám Đốc đã được ban bố xuống dưới các cấp, quyết định chọn Bình An đảm nhiệm chức vụ đó, Lê Thiên Thần được triệu hồi về Tổng Công Ty, nhậm

chức Phó Tổng Giám Đốc, Phó Tổng Giám Đốc hiện tại được điều đến Thành phố S.

Về phần Đỗ Hiếu Mị, thông báo nhận chức vẫn chưa được thông báo xuống, đoán chừng phải đợi sau Tết mới có sắp xếp.

Đối với kết quả này, Bình An dĩ nhiên là hài lòng, vừa sung sướng mà cũng có một chút cảm khái. Rốt cuộc, cô đã có thể làm được như ý nguyện, lấy một phương thức khiến người khác không dám coi thường để tiến vào Tập đoàn Phương Thị. Khác hẳn hình ảnh bình hoa ở kiếp trước, lần này, cô là Tổng Giám Đốc có thể quyết định sự phát triển của công ty trong tương lai rồi.

Nhưng mà, nếu cô phải đi làm ở Phương Thị thì không thể kiêm nhiệm vị trí Tổng Giám Đốc bên Duy An nữa, cô chỉ có thể làm bà chủ phía sau hậu trường, tìm người khác thay cô quản lý Duy An.

Về phần ứng cử viên... Cô đã có chủ ý, nhưng không biết chị ấy có nguyện ý hay không thôi.

Đối lập với sự thanh thản này của Bình An, lúc Đỗ Hiếu Mị nhìn thấy thông báo nhận chức thì tức giận đến mặt mày cũng xanh lét, nếu không phải là đã tu dưỡng hằng ngày thì ả đã gần như nhảy đến xé nát thông báo ngay tại chỗ.

Con oắt Phương Bình An chết tiệt này! Tại sao lần nào cũng đều là con nhóc dở hơi này làm hư chuyện tốt của ả!

Đỗ Hiếu Mị tức uất cả ngực, trong lòng hận thù mắng nhiếc Bình An không chừa từ ngữ nào. Nhớ đến lúc trước, khi ả mới vừa vào Phương Thị, cũng bởi con nhóc thối tha này luôn nhắm vào ả mới khiến cho Phương Hữu Lợi không thân cận với ả ta, thậm chí ngay cả nhìn lâu ả một chút cũng không muốn. Hiện tại, ả đã thấy thành công ngay ở trước mắt rồi, lại không ngờ... không ngờ vẫn bị con oắt này chặn đứng.

Ả thật sự nghĩ mãi cũng không ra, Phương Bình An muốn tiền có tiền, ngay cả hôn phu giàu sang cũng đã có, tại sao còn phải đối nghịch với ả tới cùng? Để Lê Thiên Thần làm Tổng Giám Đốc thì có cái gì là không tốt? Con nhóc đê tiện này trước kia không phải đã từng thích Lê Thiên Thần sao? Sao không niệm tình cũ một chút nào vậy?

Không thể để yên như thế! Tuyệt đối không thể cứ thế mà nhận thua!

Phương Bình An muốn ngồi ổn ở vị trí Tổng Giám Đốc này à, hừ, sẽ không dễ dàng thế đâu.

Ả hít một hơi thật sâu, từ từ bình phục cảm xúc, mở cửa phòng đi ra, thấy Lê Thiên Thần đang chuẩn bị bữa tối.

“Ăn cơm đi.” Lê Thiên Thần thấy Đỗ Hiếu Mị đi ra khỏi phòng, nói giọng nhàn nhạt.

Vì còn chưa chính thức nhận chức, hai người bọn họ bây giờ coi như đang nghỉ phép, cũng không nhất thiết phải đến công ty trình diện mỗi ngày. Hôm nay Đỗ Hiếu Mị nhốt mình cả ngày trong phòng, nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông tại sao Phương Bình An mới không gặp có hai năm thôi mà đã thay đổi kinh khủng đến thế. Ả vẫn còn đang mãi suy nghĩ xem nên dùng biện pháp nào để đối phó với con nhóc khiến ả chướng mắt này.

Chẳng qua còn chưa nghĩ ra biện pháp gì mà thôi.

“Hôm nay anh có đến công ty không?” Đỗ Hiếu Mị ngồi xuống trước bàn ăn, đưa mắt nhìn về phía Lê Thiên Thần. Người đàn ông này sau khi biết mình trở thành Phó Tổng Giám Đốc vẫn không lộ ra cảm xúc thất vọng hay tức giận gì, giống như hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hần cả.

Theo như sự hiểu biết của ả về hần, hần không thể nào có khả năng bình tĩnh như vậy. Ả thương hần, chính là thương ở cái dã tâm không chịu đứng

dưới người khác của hắn, thế thì làm sao bây giờ hắn sẽ cam tâm chịu một nhóc con lãnh đạo cho được?

“Ừ.” Lê Thiên Thần gật đầu, xế chiều hôm nay hắn đã đi một chuyến đến văn phòng của Phương Hữu Lợi, bàn về chuyện hắn sắp lên đảm nhiệm chức Phó Tổng Giám Đốc.

Thật ra thì ông ta chỉ muốn trấn an hắn mà thôi. Ngay từ lúc biết được Bình An muốn tranh đua vị trí này cùng hắn, hắn đã có chuẩn bị tâm lý rằng Phương Hữu Lợi nhất định sẽ thiên vị con gái của mình. Quả nhiên là như vậy.

Chẳng qua cũng không sao, chờ sau này khi chính thức nhận chức rồi, hắn sẽ chứng minh cho HĐQT biết ai mới là nhân tài có lợi cho công ty nhất.

“Anh xem thông báo nội bộ chưa?” Giọng Đỗ Hiếu Mị hơi bén nhọn.

“Hiếu Mị, công ty đã ra quyết định, cô cũng đừng có náo loạn.” Lê Thiên Thần nói giọng mềm mại. Kể từ sau khi Bình An đính hôn, hắn ngược lại lại tỏ ra thân cận với Đỗ Hiếu Mị hơn một chút, có lẽ vì cảm thấy không còn hy vọng gì với Bình An, mà Đỗ Hiếu Mị thì còn có thể giúp hắn giải quyết rất nhiều khó khăn mà hắn không thể ra mặt giải quyết trong công tác, nên đâm ra có chút quý trọng ả ta.

Đỗ Hiếu Mị cũng cảm giác được Lê Thiên Thần mấy ngày nay đối xử với mình dịu dàng hơn nên trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào không ít, nhưng mỗi khi nghĩ đến con vịt đã sắp đến miệng còn bị đoạt ngang như vậy, dù thế nào ả cũng không phục.

“Nếu náo loạn mà có tác dụng, em thực sự cũng muốn quậy tung lên một phen.” Á tức giận nói, “Phương Bình An có Nghiêm Túc và Phương Hữu Lợi ở phía sau đẩy lên, chúng ta có làm thế nào cũng không thắng được cô ta.”

Lê Thiên Thần nói giọng nhàn nhạt, “Còn nhiều thời gian mà, nếu có năng lực, sớm muộn gì người khác cũng có thể nhìn ra.”

Đỗ Hiếu Mị bĩu môi, “Anh đến công ty có nghe nói qua sẽ sắp xếp công tác của em thế nào không?”

“Tạm thời còn chưa nghe nói thế nào, chắc phải sau Tết mới có.” Lê Thiên Thần nói, “Có thể công ty sẽ có hạng mục khai phá mới, đến lúc đó sẽ phái cô đi phụ trách.”

“Ừ.” Mắt Đỗ Hiếu Mị sáng bừng lên, trong lòng lại có tính toán.

Sau khi bụi bặm mù mịt chung quanh việc cạnh tranh vị trí Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị đã dần dần tan hết, Bình An rốt cuộc đã có thể thở phào một hơi, gọi điện thoại hẹn Trình Vận ra ngoài. Đây là lần thứ hai họ gặp nhau từ sau khi Trình Vận quay về nước, từ bữa đến giờ vẫn chưa tìm được thời gian để hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.

“Chúc mừng em, cuối cùng đã trở thành Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị.” Họ hẹn gặp nhau ở nhà hàng Ý, Trình Vận giơ ly cao cổ lên cụng ly với Bình An.

Bình An cười cười ngượng ngùng. Cho dù cô đã không còn là cô gái nhỏ cái gì cũng không biết trước kia nữa, nhưng khi đối mặt với Trình Vận vẫn không cưỡng lại được cảm giác bé bỏng ngây thơ thuở nào, “Cám ơn chị. Chị Vận à, bây giờ chị ở đâu?”

“Vẫn ở nhà trọ lúc trước.” Trình Vận cười nói.

“Không bị buộc ở tại Trình gia sao?” Bình An kinh ngạc hỏi, cô vốn còn đang lo lắng rằng Trình Bính Khôn sẽ tiếp tục hạn chế hoạt động của Trình Vận.

“Có ông nội chị cùng về, chị được tự do.” Trình Vận mở to mắt, nói rất nhẹ nhàng.

Bình An cười nói, “Thấy chị như vậy, em yên tâm rồi.”

Cô vẫn sợ Trình Vận đến nay vẫn còn vương vấn Lương Phàm, bởi cái mà người thất tình sợ nhất chính là nhớ mãi không quên người xưa.

“Lúc về, chị có gặp Hồng Mẫn Nhi trên máy bay.” Trình Vận cúi đầu uống một hớp rượu đỏ, giọng nhỏ hần.

Bình An ngẩng phắt đầu lên, chuyên chú nhìn chăm chăm thần sắc trên mặt Trình Vận.

Trình Vận nhớ lại, lúc trên máy bay, Hồng Mẫn Nhi vừa khóc vừa nói với cô, Lương Phàm yêu nhất chính là cô. Nghe một câu như thế, Trình Vận chỉ cười nhạt mà không nói câu nào. Người Lương Phàm thích nhất không phải là cô, mà là chính anh ta. Sở dĩ anh ta nói như vậy chẳng qua vì anh ta cũng hoài niệm những năm tháng thanh xuân trước kia của bọn họ mà thôi.

Lúc còn ở Australia, cô vẫn thường nhớ tới anh ta, không nhìn được mà nhớ đến từng thói quen đánh răng của anh ta, nhớ từng đường cong khoe miệng của anh ta khi mỉm cười, nhớ cách ăn cơm, vẻ mặt khi nghe hát, nhớ cùng anh ta đi xem phim... nhớ từng chi tiết một, mỗi một chi tiết đều khiến cho cô lệ rơi thành hàng, sau đó ôm đầu khóc rống. Rồi khi bình tĩnh ngẫm lại thì ngược lại bật cười to, bởi xoay người nhìn lại thì phát hiện ra bây giờ cảnh còn người mất, bọn họ đã sớm không thể quay lại như trước kia được nữa.

Cô dùng một năm trời để làm cho bản thân mình khoáng đạt thoải mái, cho nên đối mặt với những giọt nước mắt của Hồng Mẫn Nhi, cô chỉ có cảm thán cho cuộc đời vô thường, chứ không hề cảm động.

Bọn họ đã không còn bất kỳ liên quan gì với cô nữa rồi.

“Hồng Mẫn Nhi phát triển cũng không tệ.” Trình Vận bình tĩnh cười.

Bình An nghe vậy thì thật sự yên tâm, Trình Vận đã thật lòng không còn vương vấn gì Lương Phàm rồi, “Cô ta phát triển có tốt hay không cũng đâu có liên quan gì đến chúng ta? Còn chị thì ngược lại á. Chị Vận, vẫn còn ý định quay lại Australia Secret sao?”

Trình Vận nói, “Vẫn còn đang suy nghĩ.”

“Trình gia vẫn còn ngăn cản việc chị có sự nghiệp cho riêng mình à?” Bình An cau mày hỏi.

“Vậy thì không có, chỉ là vì chị đang muốn đổi môi trường công tác mà thôi.” Trình Vận nói.

Bình An lập tức cười hì hì nói, “Vậy thì quá dễ rồi. Chị Vận, chị tới Duy An đi, về sau Duy An giao cho chị quản lý. Em phải đến Phương Thị nhận chức, thực sự không còn tinh lực mà tiếp tục quản lý Duy An.”

Trình Vận nguýt Bình An một cái, “Thật ra thì em đã hạ quyết tâm bữa nay gặp là để khuyên chị đến Duy An chứ gì.”

“Eo ơi, chị Vận đừng quá thông minh như vậy mà.” Bình An đá lông nheo, chẳng thèm che giấu tâm tư này của mình chút nào, rồi rất nhanh lại bày ra một vẻ mặt vô cùng đáng thương, “Chị Vận, chị đồng ý đi mà! Em thật sự không thấy còn có ai có thể thích hợp hơn chị. Chị xem, đây là ý trời đó nha, lúc em cần chị nhất thì cuối cùng chị đã trở lại. Ông Trời cũng cảm thấy là chị nên đến Duy An đó.”

“Miệng em dẻo nhất.” Trình Vận tức giận nói, “Em cũng phải cho chị thời gian chuẩn bị một chút chứ.”

Ánh mắt Bình An lập tức sáng lên, “Chị Vận, vậy... vậy là chị đồng ý hả?”

“Em sắp sửa không có thời gian quản lý Duy An rồi, chị là bạn mà không rút dao tương trợ, coi sao được?” Trình Vận cười nói.

“Thật tốt quá!” Bình An thiếu chút nữa thì hét to vang trời.

Thanh danh của Trình Vận ở giới mỹ phẩm đã nổi tiếng từ lâu, hơn nữa kinh nghiệm thật phong phú, nên thật ra cũng không cần phải chuẩn bị quá nhiều. Sau khi Bình An lấy được câu trả lời chắc chắn của chị thì lập tức kéo chị cùng đến Công ty Duy An, nói với Hàn Á Lệ chuyện này.

Nguyện vọng của Hàn Á Lệ đã trở thành sự thật, từ nay về sau có thể cùng Trình Vận kề vai chiến đấu, nên cứ cười toét mãi không ngừng.

Đêm đó, các cô cùng nhau ăn cơm hát karaoke, gọi là đón mừng Trình Vận tới Duy An.

Hai ngày sau, Bình An đều bận rộn chuyện đại hội cuối năm ở Phương Thị. Năm nay không giống mọi năm, bởi những năm trước cô chỉ tham dự dưới tư cách là con gái của Phương Hữu Lợi, năm nay cô đã là Tổng Giám Đốc sắp nhậm chức, cũng phải lên phát biểu vài lời.

Thành thật mà nói, thật sự có hơi hồi hộp.

Dạ tiệc cuối năm được tổ chức ở đại sảnh chính của Khách sạn Quốc tế Á châu.

Bình An khoác tay Phương Hữu Lợi, bước chân tao nhã tiến vào đại sảnh đang phiêu đảng tiếng nhạc jazz nhanh chậm trầm bổng. Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu đen ôm sát người, gấu váy dài đến mắt cá chân, khiến cho dáng người của cô càng thêm cao hơn mảnh hơn, da thịt càng nổi bật vẻ trắng nõn như ngọc. Cô nâng cao chiếc cổ trắng nõn thanh mảnh, vẻ

mặt điềm tĩnh, nụ cười thanh thoát, chậm rãi bước từng bước trên thảm đỏ. Trong nháy mắt, trên người cô như xuất hiện một vòng hào quang rực rỡ đến chói mắt mọi người.

Hôm nay, cô là nhân vật chính ở đây!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Được Như Ý Nguyễn

Bình An đứng ở trên bục, bình tĩnh tự tin phát biểu về kỳ vọng và phát triển của cô đối với công ty trong tương lai, về những điều sẽ thực hiện sau khi nhậm chức...

Dưới ánh đèn vàng chiếu xuống, cô giống như được bao bọc bởi một vòng hào quang, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tỏa ra khí chất cao sang quý phái, rực rỡ nhưng không lộ vẻ bức người. Bình An vốn không thuộc loại người có khí chất diễm lệ đến mức chèn ép cảm nhận của người khác như thế, tính tình của cô là hiền hậu ôn hòa bình thản, cho nên dù lúc này cô đang đứng ở đỉnh cao chói vót như thế nhưng lại không làm cho người khác cảm thấy cao đến mức không thể chạm vào, ngược lại càng cảm thấy thích tính cách dịu dàng điềm tĩnh như thế này của cô.

Có một người như vậy làm Tổng Giám Đốc, ít nhất môi trường làm việc sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

“... Hy vọng về sau mọi người sẽ cùng chung tay góp sức cho Phương Thị vững mạnh, đẩy Phương Thị bước lên tầm cao mới.” Bình An kết thúc buổi nói chuyện, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười ôn hòa.

Bên dưới tiếng vỗ tay âm âm vang lên như sấm.

Đứng ở một góc hẻo lánh âm u, Đỗ Hiểu Mị nhìn hình ảnh này mà hận mình không thể nhào lên xé nát khuôn mặt đang tươi cười kia của Phương Bình An.

Bên trong đại sảnh, mọi người đang say sưa hòa mình vào những lời ca điệu múa, không ai chú ý đến vẻ ác độc trên mặt Đỗ Hiếu Mị.

Bình An đi theo bên cạnh Phương Hữu Lợi, đến gặp chào hỏi từng nhân viên cao cấp của công ty, nụ cười luôn sáng ngời động lòng người.

Đến sau khi Bình An đều đã nhất nhất chào hỏi, xã giao xong, thì đã cảm thấy khá mệt mỏi, nhưng cô vẫn giữ thần thái sáng láng như trước, cầm ly nước trái cây đứng sang bên cạnh nghỉ ngơi, không quên nhìn thử xung quanh xem Đỗ Hiếu Mị đang ở góc nào.

Dò xét một vòng mới nhìn thấy thì ra Đỗ Hiếu Mị đang đứng cách cô không xa, đang dùng ánh mắt ngoan độc nhìn cô chăm chăm.

Bình An giơ ly nước trái cây trong tay lên, khước miệng cong lên một nụ cười giễu cợt, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Đỗ Hiếu Mị cắn răng, hung hăng lườm cô một cái, xoay người sải bước rời đi.

Có ngu xuẩn hơn nữa cũng sẽ không ai lựa lúc này mà gây chuyện với Bình An.

Bình An ngồi ở chỗ này, đưa mắt nhìn đại sảnh huy hoàng náo nhiệt, trong lòng toàn nhớ đến gương mặt đẹp trai đến mị hoặc của Nghiêm Túc. Hình như cô vẫn chưa ăn mừng với anh à nha, cô đã thành công làm Tổng Giám Đốc rồi mà.

Không biết lúc này anh đang làm gì.

Phương Hữu Lợi thấy con gái ngồi một bên với vẻ mặt rối rắm, liền đi tới, “Bình An, sao vậy con?”

“A, ba à, không sao, có thể là hơi mệt.” Bình An lấy lại tinh thần, quay sang nhìn vào vẻ mặt nghi hoặc của Phương Hữu Lợi.

“Tiếp theo cũng không còn chuyện gì nữa đâu, hay ba bảo chú Đình đưa con về trước nhé?” Phương Hữu Lợi thấp giọng xuống hỏi.

“Dạ không cần đâu, con tự lái xe về là được rồi, lát nữa chú Đình còn phải đưa ba về mà.” Bình An cười lắc đầu, “Ba à, vậy con về trước đây.”

Làm nhân vật chính của tối nay, nhưng còn chưa tan tiệc mà đã rời đi trước thì hình như không được lễ phép lắm. Nhưng vào lúc này, cô chỉ muốn làm nữ chính của một người nào đó mà thôi.

Cô không chào ai mà lặng lẽ rời khỏi đại sảnh, nhờ phục vụ khách sạn lấy áo choàng của cô ra, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào bởi sắp được gặp người mình yêu mến, vui vẻ rời đi.

Đỗ Hiếu Mị vẫn ở một góc chăm chăm nhìn cô, thấy nụ cười hạnh phúc của một kẻ cái gì cũng thua kém mình, lòng của ả tràn ngập nỗi ghen ghét.

Chưa bao giờ ả muốn giẫm nát Phương Bình An trên mặt đất, đứng trên cao mà nhìn xuống cô hèn mọn khóc thút thít mãnh liệt như lúc này.

.....

Bình An đứng trước cửa khách sạn vẫy tay đón taxi, cô biết lúc này Nghiêm Túc đang ở nhà, nên cô cũng không gọi điện thoại báo với anh trước mà cứ thế đi thẳng tới nhà anh.

Khách sạn cách nhà Nghiêm Túc cũng không xa, không tới nửa tiếng sau cô đã đứng ngoài cửa nhà anh rồi.

Cô nhấn chuông cửa.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy Nghiêm Túc ra mở cửa, chẳng lẽ không có ở nhà? Bình An chu chu miệng, hôm nay cô không mang theo túi xách thường mang bên người, chỉ có cái ví cầm tay nhỏ dùng làm trang sức, bên trong chỉ đựng vừa chút ít tiền và điện thoại di động, hoàn toàn không có chìa khóa để mở cửa.

Cô chưa từ bỏ ý định, nhấn thêm vài cái, đợi vài phút cũng không thấy Nghiêm Túc mở cửa, hơi có chút thất vọng xoay người muốn rời đi.

Đi chưa được hai bước đã nghe thấy tiếng cửa mở, Bình An vui mừng quay đầu lại, thấy ngay Nghiêm Túc để trần nửa thân trên, trên tóc còn lấp lánh bọt nước, đây thực sự là một bức tranh sống mỹ nam đi tắm khiến người ta phải phun máu mũi mà.

Làn da màu lúa mạch bởi vì vừa tắm mà như tỏa ra ánh sáng bóng lấp lánh, nước từ trên tóc anh thỉnh thoảng rơi vài giọt xuống lồng ngực tinh trắng rắn chắc của anh, lăn dài xuống vùng bụng phẳng lì săn chắc không chút thịt dư, nửa người dưới chỉ được quấn quanh bởi một cái khăn tắm...

Quá gợi cảm! Bình An tưởng chừng như có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng của mình.

Đôi mắt tựa như say mà không phải say của Nghiêm Túc khẽ nheo lại, giọng hơi có vẻ khàn khàn mờ ám, “Bảo bối, chảy nước miếng kìa.”

Bình An cả kinh, giơ tay lên lau khóe miệng mới biết là bị gạt, cô hờn dỗi trừng mắt liếc anh một cái, “Xấu xa!”

“Vào đi!” Nghiêm Túc nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực, cũng không hỏi tại sao cô lại xuất hiện tại nơi này. Có những chuyện không cần hỏi ra lời, bọn họ đều hiểu lẫn nhau là được rồi.

Da thịt của anh ấm áp, tay cô dán vào lồng ngực anh, trong đầu không nhận được mà mơ nghĩ đến hình ảnh lúc anh tắm sẽ như thế nào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng nóng đỏ lên.

Nghiêm Túc thuận tay đóng cửa lại, dán sát mặt vào má cô, nhẹ nhàng hà hơi vào trong tai cô, “Bình An, mặt em thật đỏ.”

Bình An sợ run cả người, muốn kéo giãn khoảng cách giữa bọn họ.

“Để cho anh ôm em.” Nghiêm Túc đè hông của cô lại, ôm cô dán thật chặt vào thân thể anh.

“Anh mặc quần áo trước đi!” Người đàn ông này tự giác chút có được không, để nửa thân trần diễu hành trước mặt cô như vậy, cô rất khó bảo đảm mình sẽ không làm ra hành động tấn công gì nha.

“A, khăn lông rất rồi.” Nghiêm Túc đột nhiên kêu một tiếng.

Bình An thét chói tai, cái đầu theo bản năng muốn cúi xuống nhìn liền bị Nghiêm Túc giữ lại, “Muốn nhìn?”

“Làm... làm gì có!” Ngay cả hai bên tai của Bình An cũng đã đỏ rực, mắt ngược thẳng lên trần, không dám cúi đầu nhìn xuống nữa.

Nghiêm Túc đặt xuống những nụ hôn dày đặc trên má cô, “Đừng lừa mình dối người, rõ ràng em cũng rất muốn tấn công anh mà. Đến đi.”

Cô đã là vị hôn thê của anh, đối với cô, anh đã nhịn hết nổi rồi.

“Nghiêm Túc!” Bình An xấu hổ gọi tên anh, áo choàng trên vai cô đã bị anh kéo xuống, tay anh đặt trên bờ vai mảnh khảnh trắng trẻo của cô, lòng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt mềm mại của cô.

Từng đợt cảm giác tê dại từ sống lưng lan tỏa khắp người.

Anh nhanh chóng cúi đầu hôn lấy đôi môi của cô, đầu lưỡi ướt nóng chui vào trong miệng nhỏ, dây dưa miên man cùng đầu lưỡi của cô.

Bình An dùng sức vỗ vỗ bờ vai anh, nhưng vẫn không nhịn được mà đáp lại nụ hôn của anh.

Nụ hôn của anh rất mạnh mẽ, rất sâu, giống như rất vội vã muốn nuốt cô vào.

Cô bị anh hôn đến thân thể như nhũn ra, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, đem mùi vị nam tính của anh nhẹ nhàng khoan khoái hòa tan vào trong hơi thở của mình.

Hô hấp của Nghiêm Túc càng ngày càng gấp rút nặng nề, anh rời khỏi môi của cô, đáy mắt như có hai ngọn đuốc nhỏ đang bốc cháy hùng hực, nhìn cánh môi đỏ mềm ướt át của cô, mắt anh càng âm u sâu thẳm.

Tay anh đi tới sau lưng cô, kéo dây khóa bộ lễ phục của cô ra.

Lễ phục bằng tơ lụa nhẹ nhàng chảy xuống khỏi người cô tới bàn chân như một dòng nước nhẹ nhàng, Bình An cảm thấy cơ thể chợt lạnh kinh ngạc kêu ra tiếng, lúc này mới phát hiện khăn lông bên dưới của Nghiêm Túc hoàn toàn không có rút xuống, mà ngược lại trên người cô bây giờ chỉ còn lại một chiếc quần lót bé xinh.

“Đừng...” Cô muốn ngăn cản động tác của Nghiêm Túc, đáng tiếc đã không còn kịp.

Anh bế ngang eo của cô, đi về hướng phòng ngủ.

Bình An không phải là một cô bé con cái gì cũng không hiểu, cô rất rõ ràng tiếp theo giữa bọn họ sẽ xảy ra cái gì, trong lúc choáng váng nhưng cô vẫn có chút chờ mong, cũng có chút hồi hộp.

Anh dịu dàng đặt cô trên giường lớn rộng hai thước, toàn thân cũng thuận thế nghiêng theo đê lên người cô, lại một lần nữa hôn lên môi cô, bàn

tay thô ráp xoa nắn bộ ngực mềm mại, ngón tay miết nhẹ đỉnh núi mẫn cảm hồng hồng.

Một tiếng rên rỉ mập mờ tràn ra từ trong miệng Bình An.

Nghe được thanh âm quyến rũ tuyệt vời này của cô, Nghiêm Túc cảm thấy nơi nào đó trên thân thể càng thêm sưng căng đau đớn.

Anh chưa bao giờ khát vọng có được một phụ nữ đến vậy, chỉ cần nhìn cô như thế này, anh cũng cảm thấy được tim mình đập nhanh hơn vài nhịp, đây là điều trước kia anh chưa từng gặp qua.

“Bình An...” Anh êm ái hôn cô, động tác trên tay càng thêm dịu dàng ve vuốt ở trên người cô.

Nóng quá! Cô cảm thấy nóng quá, từ đầu đến chân đều như cháy bùng lên. Bình An thở hổn hển khe khẽ, thân thể mảnh khảnh ở phía dưới anh không an phận ngo nguậy, đôi chân thon dài vòng quanh hông của anh, như có như không đụng chạm vào điểm nhạy cảm nào đó trên người anh.

Nghiêm Túc rên khẽ một tiếng, cảm giác dục vọng phía dưới không ngừng sưng lớn, gào thét muốn đoạt lấy sự vọng động của cô.

Anh kéo hai chân cô không vòng quanh eo anh nữa, đặt cô nằm thẳng lại trên giường, bàn tay từ từ vuốt dọc theo đường cong quyến rũ xuống dưới, lướt qua chiếc bụng mềm mại bằng phẳng, kéo chiếc quần lót bé xinh màu đen của cô xuống, một tay từ từ xoa vuốt ở vùng đất trơn mềm nhất giữa hai chân cô.

“A...” Bình An kẹp chặt hai chân, không nén được rên rỉ thành tiếng, toàn thân cũng khẽ phát run, ở cạnh Nghiêm Túc, cô hầu như không còn là chính mình.

Trái tim của Nghiêm Túc đập dồn dập không ngớt, ngón tay thô ráp không ngừng xoa nắn tiểu hạch hoa mẫn cảm của cô, cuối cùng còn cứng rắn cường thế xâm nhập vào bên trong cửa ngọc huyết mềm mại, không ngừng đụng chạm vào vách tường mềm mại non tơ. Không bao lâu sau, ngón tay của anh đã dính đầy mật dịch vì động tình mà không ngừng tuôn trào ra của cô.

Cảm giác khoái cảm dâng trào mãnh liệt như thủy triều ập đến, đôi tay Bình An nắm thật chặt drap giường, thân thể trắng nõn mảnh khảnh của cô bị bao kín bởi một lớp mồ hôi lấm tấm.

Dáng vẻ động tình của cô thật kiều diễm động lòng người, làm cho anh càng say mê quên lối, nam căn của anh rung động mấy cái, càng căng đau hơn.

Anh kéo khăn lông xuống, để lộ phần cứng rắn đang kích động ngẩng cao của anh.

Khóe mắt Bình An liếc xuống, nhẹ thở hển hển một tiếng.

Anh cúi đầu hôn một cái lên khóe miệng của cô, ngậm vành tai mềm mại của cô, âm thanh khàn khàn nói, “Bình An, anh vào nhé, anh rất muốn em.”

Đáp lại anh, là vòng ôm thật chặt của Bình An.

Tim anh đập lồng lên trong ngực bởi biết đây là ám hiệu của cô, đôi tay từ từ kéo hai chân của cô ra, tiếp theo, dùng nam căn cứng rắn cọ xát nơi nhạy cảm trơn mềm của cô.

Lửa nóng kiên đỉnh chậm rãi xâm nhập vào trong hoa huyết chặt khít đó, Bình An cắn chặt đôi môi hồng, cảm giác một cơn đau đớn từ chỗ kết hợp hung mãnh lan tỏa khắp toàn thân.

“Đau!” Cô không nhịn được kêu lên.

Nghiêm Túc hôn một cái lên môi cô, “Lập tức không đau, ngoan.”

Dưới những vuốt ve và nụ hôn quyến rũ của anh, Bình An cảm thấy cơn đau sâu sắc phía dưới đã không còn rõ ràng nữa, bụng lại mơ hồ có cảm giác trống rỗng.

Nghiêm Túc một tay giữ chặt hông cô, một tay đè lại bả vai của cô, thắt lưng đột nhiên nhấn mạnh một cái, xỏ xuyên qua hoa huyệt mềm mại.

“Đau quá!” Bình An bật khóc lên, quả thật đau đến tê tâm liệt phế, hai tay cô vịn quanh cổ Nghiêm Túc, đầu ngón tay bám mạnh vào cơ bắp của anh.

Nghiêm Túc đầu đầy mồ hôi, anh không rảnh bận tâm đến đau đớn trên vai, chỉ đau lòng về nỗi đau đớn lúc này cô phải nhận, mặc dù anh rất muốn phát tiết áp lực khát vọng anh đã đè nén trong lòng thật lâu, nhưng mà nước mắt cô càng làm cho anh đau lòng hơn.

Anh dịu dàng hôn cô, hôn đôi mắt thắm ướt của cô, hôn lên cánh môi mềm mại như cánh hoa, hôn lên chiếc gáy trắng nõn mảnh khảnh, hôn lên bầu ngực sữa căng đầy mềm mại...

Cho đến khi thân thể căng thẳng của cô thả lỏng lại, anh mới thử chậm chạp cử động thăm dò trong cơ thể cô, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô đầy yêu thương, thấy cô không lộ ra vẻ mặt thống khổ mới dám tăng nhanh động tác.

Mặc dù còn hơi đau, nhưng dường như còn có cảm giác khác, khát vọng như càng lúc càng nhiều hơn...

Bình An nâng chân lên, ôm lấy vòng eo cường tráng của anh, để cho anh dễ dàng hoạt động hơn.

Cảm giác ở bên trong cô sao tốt đẹp đến thế! Nghiêm Túc mê luyện nhìn cô gái đang thở hỗn hển dưới thân anh, cô tựa như một đóa hoa hồng từ từ nở rộ, chậm rãi tỏa ra vẻ quyến rũ đặc biệt cho riêng anh chiêm ngưỡng.

Theo tiếng thở càng lúc càng gấp rút của Bình An, Nghiêm Túc đẩy đưa cũng càng ngày càng mãnh liệt, tựa như muốn đem những gì đè nén trước đây phát tiết hết ra ngoài.

“A...” Dưới sự cuồng dã chạy nước rút mãnh liệt của Nghiêm Túc, Bình An cảm thấy trong cơ thể mình có gì đó như tan chảy, không ngừng tuôn trào, toàn thân cũng mềm nhũn.

Nghiêm Túc khẽ mỉm cười, đưa đôi tay giữ chặt eo của cô, nặng nề tấn công mạnh hơn vào thân thể cô.

Cho đến khi cô nhỏ giọng rên rỉ xin khoan dung một tiếng, anh mới tận tình buông thả ở bên trong cơ thể cô, thở hỗn hển một hơi, ngã trên người cô.

Tốt đẹp và thỏa mãn như vừa thưởng thức một bữa tiệc lớn nhất trong đời.

Bình An cảm thấy hơi sức toàn thân cũng đã dùng hết, phía dưới vừa sưng lại vừa đau, đã vậy anh còn đè nửa người lên người cô, “Nặng quá à.”

“Đừng nhúc nhích!” Nghiêm Túc dùng sức ấn mạnh một cái, thanh âm khàn khàn mơ hồ.

Anh còn chưa đi ra! Bình An cắn cắn môi, “Nghiêm Túc...”

“Hửm?” Anh ôm lấy thân thể mềm mại của cô, không nỡ rút ra.

Bình An đặt tên anh trên đầu lưỡi, không ngừng nỉ non, “Nghiêm Túc... Nghiêm Túc...”

Mắt Nghiêm Túc lại hơi tối lại mấy phần, ngẩng đầu nhìn gò má vẫn còn đỏ như ánh chiều tà của cô, trái tim trong lồng ngực lại nhảy lên, cảm thấy nơi nào đó vẫn còn chìm đắm trong cơ thể của cô lại hơi kích động rồi.

Nhưng khi ánh mắt chạm đến vết hôn trước ngực cô, bên hông còn bị anh xiết chặt đến bầm tím, trong lòng anh lại cảm thấy vô cùng không ổn.

“Mệt không?” Anh ôm xiết lấy cô đầy cương chiều, ở bên tai cô dịu dàng hỏi.

“Mệt chết đi được!” Bình An bĩu môi thì thầm nói.

Nghiêm Túc bật cười, hôn hôn lên môi cô, “Đi tắm nước nóng nhé, được không?”

“Vâng!” Bình An miễn cưỡng đáp lời.

Anh lưu luyến không rời rút ra khỏi thân thể cô, Bình An cảm thấy bụng dưới đột nhiên không còn được lấp đầy, khe rên một tiếng, không hiểu sao mà thấy trống rỗng lạ thường.

Nghiêm Túc cứ để thân thể trần truồng như vậy đi vào phòng tắm, Bình An dùng khước mắt liếc trộm bóng lưng của anh, vóc người thật tốt... Tỷ lệ tam giác ngược hoàn mỹ, màu da vừa đẹp, cặp chân vừa dài vừa chắc nịch...

Người đàn ông này mới chính là báu vật đây!

Nghiêm Túc pha xong nước nóng, lúc đi ra liền nhìn thấy Bình An đang ôm chần cười ngây ngô, anh nhú mày, đi tới ôm lấy cô đặt trên đùi mình, “Đang cười gì đó?”

Bình An sững sờ một chút, vội vàng đưa tay lau khước miệng một cái, nhanh chóng phi tang nước miếng, “Không có gì, không có gì!”

“Vào ngâm nước nóng một chút.” Đáy mắt của Nghiêm Túc thoáng qua một chút ý cười, bế cô lên, đi về hướng phòng tắm.

“Nghiêm Túc à...” Bình An vươn một tay câu cổ anh, một tay khẽ vuốt trước ngực anh.

“Hả?” Anh khàn giọng đáp lời, từ từ bỏ cô vào trong làn nước ấm áp.

Bình An thoải mái rên khẽ một tiếng, vẫn không quên ôm cánh tay anh nỉ non, “Nghiêm Túc, bắt đầu từ hôm nay anh là của em đó nghe. Anh yên tâm, em sẽ chịu trách nhiệm với anh, nhưng mà, về sau chỉ có em mới được phép nhìn thân thể không mặc quần áo của anh thôi. Nếu anh để phụ nữ khác chiếm tiện nghi, giết không tha!”

Nghiêm Túc híp mắt nhìn cô một lát, trả lời bằng cách cúi đầu hôn mạnh lên cánh môi còn đang mấp máy muốn nói tiếp của cô~~~~~

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Buổi Sáng Tuyệt Vời

Bình An chẳng khác gì nữ vương, ngồi yên mà tiếp nhận Nghiêm Túc dịu dàng chu đáo hầu hạ. Hai người ngồi trong bồn tắm to, có dòng nước mát xa hiệu quả đánh thẳng vào thân thể. Cô miễn cưỡng tựa vào ngực Nghiêm Túc, mặc cho anh bôi sữa tắm trên người cô, giúp cô mát xa tay chân.

Tay của anh xoa nắn từ bắp chân của cô lên trên, cuối cùng dừng trên bắp đùi đầy co dãn của cô, tay kia vòng qua hông cô, sau đó phủ lên bầu ngực sữa mềm mại của cô, “Bình An, em thơm quá...”

Bình An cười khanh khách, “Đó không phải là mùi sữa tắm của anh sao?”

Nghiêm Túc cắn vành tai cô, thổi hơi nóng vào tai cô, “Bảo bối, anh còn muốn.” Nói xong, dùng nhất trụ kinh thiên của mình phía dưới nhấn nhấn vào hông của Bình An.

“Xấu xa!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình An lập tức đỏ lên, quay đầu lại hung hăng liếc xéo anh một cái, “Em không muốn, mệt lắm rồi!”

“Em cứ nằm yên, để anh dùng sức được rồi.” Nghiêm Túc véo nhẹ đỉnh hông đỏ ửng trước ngực của cô, thanh âm càng lúc càng khàn khàn.

Nào có ai ngụy biện như vậy! Bình An mặt kệ anh, nhắm mắt lại hưởng thụ nước nóng xoa bóp.

Nghiêm Túc rửa sạch sữa tắm trên cơ thể của hai người, ôm Bình An xoay lại úp sấp trên người anh, bàn tay anh dịu dàng vuốt ve từng chút từng chút bờ lưng trơn bóng trắng như tuyết của cô.

Bình An thoải mái đến buồn ngủ, chỉ là nơi nào đó của anh vẫn đang nóng bỏng đến kinh người, không ngừng đâm nhẹ nhẹ vào mông cô, thật sự có chút không thoải mái nha.

“Buổi tối tham dự đại hội vui vẻ không?” Nghiêm Túc khàn giọng hỏi.

“Dạ vui, đây là thời điểm vui vẻ nhất của em đó.” Nhìn thấy gương mặt ghen ghét của Đỗ Hiếu Mị, trong lòng cô thoải mái không nói thành lời.

Chờ xem, kế tiếp Đỗ Hiếu Mị sẽ còn “dễ chịu” hơn nhiều!

“Sau này sẽ là Tổng Giám Đốc Phương rồi.” Nghiêm Túc cười khẽ, “Phương Thị và Nghiêm Thị còn có công trình hợp tác, chúng ta phải thường xuyên gặp mặt đó.”

“Chẳng lẽ không có hợp tác thì chúng ta không thể gặp nhau sao?” Bình An cúi đầu cắn đầu vú trước ngực anh, ra sức mút lấy.

Cả người Nghiêm Túc run lên, một trận khoái cảm lan tỏa khắp toàn thân, anh ngẩng đầu, vỗ một cái trên cái mông mềm mại trắng nõn của cô, “Không được náo loạn.”

Bình An cười hì hì, máu nghịch ngợm nổi lên, vừa liếm mút đầu vú của anh, vừa vịn vịn vòng eo, lấy hoa cốt mềm mại của mình không ngừng cọ xát vào nam căn càng ngày càng sưng to đến cứng ngắt của anh.

“Bình An, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, tự gánh lấy hậu quả đó.” Nghiêm Túc thở hào hển dồn dập, hai tay nắm ở hông của cô, rõ ràng là muốn đẩy cô ra, nhưng lại không nhịn được tăng thêm chút sức, để cho cô càng dán sát thêm vào mình.

Bình An cười ha ha thành tiếng, ngồi thẳng người lại, “Nước lạnh rồi, em phải về đây.”

Nghiêm Túc giữ chặt hông cô, “Trễ rồi, tối nay ở lại đây đi.”

Nói xong, kéo hai chân của cô ra, dùng sức một cái, đưa vật cứng rắn của mình vào trong hoa huyết mềm mại của cô.

“Ừm...” Bình An rên một tiếng, cảm giác vừa đau vừa tê lan tràn đến tận xương cốt.

Anh đặt cô ngồi trên người mình, một tay đè lại hông cô, một tay giữ chặt chân của cô, mạnh mẽ rút ra, rồi lại đâm thẳng vào, tiếng va chạm của thân thể vang lên không ngừng, nước trong bồn tắm bị những động tác kịch liệt của họ mà bắn tung tóe ra ngoài.

Bình An kêu lên, ưỡn dằng bầu ngực sữa của mình đến tận môi anh.

Nghiêm Túc ngậm điểm đỏ nhạy cảm của cô, đầu lưỡi linh hoạt trêu chọc.

Khoái cảm càng lúc càng trở nên mãnh liệt, Bình An gần như không chịu nổi, cả người giống như nước mà dính chặt vào trên người Nghiêm Túc.

Anh đem cô đã bị từng trận khoái cảm làm tê cả người bế đứng lên áp vào vách tường, nâng cặp chân lên kẹp lại hông của mình.

Động tác càng ngày càng kịch liệt.

Hai bầu ngực sữa mềm mại trước ngực cô theo động tác của bọn họ mà lúc lên lúc xuống, đong đưa không ngừng.

“A... Chậm một chút, Nghiêm Túc, chậm một chút!” Thanh âm cô riu rít cầu xin tha thứ, thật là quá đáng, rõ ràng là cô đang đùa giỡn anh, tại sao cuối cùng quân lính tan rã không còn manh giáp lại là cô.

Nghiêm Túc quả thật thả chậm tốc độ lại, chậm chạp rút ra, cọ xát bên ngoài mấy cái, mới chậm rãi đưa vào.

Bình An lại cảm thấy nơi bụng bỗng nhiên trở nên hư không, không chiếm được thỏa mãn, gần như muốn khóc lên, “Mau hơn một chút nữa...”

“Bảo bối của anh!” Nghiêm Túc khàn giọng cười khẽ, không hề trêu đùa cô nữa, dùng sức nhấn mạnh đậm thật sâu.

Chỗ kết hợp truyền đến thanh âm làm cho người ta đỏ mặt, nhưng lại khiến hai người càng cảm thấy hưng phấn.

Tiếng rên rỉ ní non yêu kiều của cô càng lúc càng đứt quãng, cúi đầu cắn mạnh bờ vai của anh, “Nhanh một chút...”

Nghiêm Túc đè ép cô vào vách tường, nâng cặp mông xinh đẹp của cô lên, động tác nhanh hơn.

Toàn thân Bình An lập tức run rẩy như đã bay đến đỉnh cao của thiên đường, cảm giác hơi lâng lâng phiêu bồng, mềm nhũn nằm ở trên vai anh.

Cô cao triều rồi!

Nghiêm Túc hôn nhẹ lên má cô, thả cô vào trong bồn tắm lần nữa, nâng một chân của cô lên đặt trên bả vai, phóng túng chính mình đậm sâu không ngừng.

Bình An đã không còn một chút hơi sức nào, chỉ có thể ư a đáp lại động tác của anh, gương mặt đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch thờ hờn.

“A!” Trong cổ họng anh phát ra tiếng gầm thật thấp, rốt cuộc tận tình phóng ra chính mình.

Anh thở hỗn hển nằm trên người cô, cảm giác nước đã trở lạnh liền mở vòi hoa sen ra, nhanh chóng tắm rửa hai người một lần nữa, dùng khăn lông lau không còn giọt nước xong mới ôm Bình An từ phòng tắm ra ngoài, ôm ái đặt cô lên giường.

Cô nhóc đã ngủ mất rồi.

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô một lát mới nằm xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô cùng nhau ngủ.

.....

Ngày hôm sau, khi ánh mặt trời vàng ruộm từ ngoài cửa sổ chiếu vào rơi trên chiếc giường lớn màu trắng thì Bình An mới thoải mái lật người, chậm rãi mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ.

Đột nhiên, bên hông bị một bàn tay to nắm lại, kéo cả người cô vào ôm trong một bờ ngực vững chãi rắn chắc.

“Buổi sáng tốt lành, bà xã.” Gương mặt đẹp trai anh tuấn của Nghiêm Túc phóng đại ngay trước mắt cô, bên trên mang nụ cười sáng lạn, cho dù cằm xanh xanh bởi hàng râu mới nhú ra lún phún nhưng nhìn anh vẫn rất đẹp như một vị thần, cao quý phóng khoáng như xưa nay.

“Ai là bà xã của anh!” Mặt Bình An đỏ lên, quay đầu hừ một tiếng.

Nghiêm Túc bật cười khẽ, bàn tay ở trong chăn khẽ xoa nhẹ bầu ngực sữa mềm mại của cô, “Em đã là người của anh rồi, còn không phải là bà xã anh sao?”

Bình An cười hắc hắc, thò một ngón tay nâng cằm của anh lên, “Anh là người của em, em sẽ chịu trách nhiệm.”

“Toàn thân cao thấp của anh đều là của em, em muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy.” Nghiêm Túc cúi đầu ngậm ngón tay của cô, mập mờ nói.

Quả nhiên vẫn không phải là đối thủ của anh! Bình An xấu hổ quần bách rút ngón tay mình ra, “Buông em ra, em muốn ngồi dậy.”

“Chúng ta tập thể dục buổi sáng nhé?” Nghiêm Túc cười híp mắt nói, hai tay đã giở trò rồi.

Bình An thét chói tai ra tiếng, “Anh không sợ cạn kiệt tinh lực mà chết sao?”

“Chỉ vì em, anh sẽ bồi dưỡng thân thể thật tốt.” Nghiêm Túc lớn tiếng bật cười.

Vì vậy, lại một trận vận động buổi sáng. Em trên, anh dưới.

Đợi đến lúc hai người bọn họ ăn mặc chỉnh tề thì trời đã vào giữa trưa.

Cũng may, bình thường Bình An có để một vài bộ quần áo tắm rửa hằng ngày ở chỗ này, chứ nếu không hôm nay cô sẽ phải mặc lại lễ phục nhần nhúm đến không dám nhìn mặt ai, hoặc là phải mặc y phục của Nghiêm Túc mà đi ra ngoài rồi.

Vừa ăn thịt bò bít tết Nghiêm Túc làm, Bình An vừa thở phì phì oán giận Nghiêm Túc đã làm cô lỡ hẹn, bởi sáng nay cô vốn phải đến chỗ Trình Vận.

Nghiêm Túc đã đạt được ước muốn, từ khi tỉnh lại đến bây giờ, nụ cười nơi khóe miệng không từng suy giảm.

“Không sao đâu, chị Vận sẽ hiểu.” Anh cười an ủi Bình An.

Bình An trợn tròn cặp mắt, “Chẳng lẽ anh bảo em nói với chị Vận nguyên nhân làm em lỡ hẹn là vì lăn lộn trên giường với anh à? Quá mất

mặt đi.”

“Lên giường với anh mất mặt lắm à?” Nghiêm Túc không vui hỏi.

“Không nói với anh nữa!” Da mặt của anh, phàm phu tục tử như cô không thể so sánh nổi.

Nghiêm Túc thấy đã đạt được rồi thì phải biết nhún nhường, nên không dám chọc cho cô vợ bé nhỏ da mặt mỏng tức giận nữa, “Hôm trước không phải em đã nói là chị Vận đã đồng ý đến giúp em quản lý Duy An sao? Đã chắc chắn chứ?”

“Dạ, đang bắt đầu bàn giao công tác với Chị Vận, nhưng mà kinh nghiệm của chị ấy phong phú vậy, không cần nói nhiều chị ấy cũng đã nắm hết rồi.” Rất nhanh, lực chú ý của Bình An đã bị dời đi.

“Chị Vận trở lại rất đúng lúc.” Nghiêm Túc cười nói, có Trình Vận thay Bình An quản lý Duy An, vậy cô vợ nhỏ của anh cũng không cần phải phiền não như vậy nữa.

Bọn họ càng có nhiều thời gian ở bên nhau!

“Sắp bước sang năm mới rồi, sau đó phải đến Phương Thị trình diện, quả thật có hơi hồi hộp một chút.” Đáy mắt Bình An hiện lên một tia lo lắng, thật ra cô cũng chưa hiểu rõ lắm phải làm cái gì ở cương vị Tổng Giám Đốc, chỉ là không muốn để cho Lê Thiên Thần ngồi vào vị trí này mà thôi.

“Đừng lo, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết phải làm sao ngay.” Nghiêm Túc cương chiều nhìn cô, dịu dàng an ủi, đột nhiên lại sực nhớ chuyện gì, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, “Đúng rồi, trợ lý của Lê Thiên Thần, tên Đỗ Hiếu Mị, em biết người này không?”

Mắt Bình An lóe lên, “Đã gặp mặt vài lần, sao ạ?”

“Chuyện lần này chính là do cô ta mua chuộc người khác làm ra.” Nghiêm Túc lạnh giọng nói, “Anh đã cho người đi điều tra, thì ra ban đầu sở dĩ Lê Thiên Thần thành công ở Thành phố S như vậy cũng là do cô ta ở sau lưng mua chuộc những quan viên kia.”

“Cô ta lấy cái gì để mua chuộc?” Về điều này Bình An cũng có hoài nghi, nhưng vì cô còn chưa phải là Tổng Giám Đốc, không thể đi tra tài khoản của chi nhánh Thành phố S được, không biết Đỗ Hiểu Mị có táy máy tay chân trên tài khoản hay không.

“Uy hiếp bằng tình dục. Cô ta lợi dụng phụ nữ lôi kéo những quan viên kia lên giường, âm thầm chụp ảnh, sau đó lợi dụng những tấm hình này để uy hiếp bọn họ.” Trước kia anh đã cho điều tra qua một lần nhưng không phát hiện có gì khác thường, lần này anh đã cho người âm thầm quan sát thật lâu, lưu ý kỹ Đỗ Hiểu Mị này, mới đào ra được những tin tức ẩn này.

Đây là lần đầu tiên Bình An nghe nói về chuyện này, cô khiếp sợ nhìn Nghiêm Túc, “Đỗ Hiểu Mị... dám dùng loại thủ đoạn này à, những người bị uy hiếp kia không ai dám làm gì sao?”

“Người phụ nữ này quá thông minh, vì để cho Lê Thiên Thần ngồi vào vị trí cao nhất, cái gì cô ta cũng làm được.” Nghiêm Túc trầm giọng nói, nghĩ đến về sau Bình An phải đối mặt với loại phụ nữ lòng dạ độc ác nham hiểm như vậy, anh vẫn có chút lo lắng không yên.

Nếu Đỗ Hiểu Mị có thể lợi dụng phụ nữ môi chài những người đó để đạt được mục đích, vậy thì nhất định là ả đã có biện pháp bảo vệ tính mạng của mình.

Cuối cùng Bình An cũng đã hiểu vì sao Lê Thiên Thần có thể thành công!

Một tia sáng xẹt qua trong đầu, Bình An chợt nhớ tới người phụ nữ tên Tần Tố kia, cô gấp gấp hỏi, “Đỗ Hiểu Mị lợi dụng cô gái nào làm việc giúp

cô ta vậy?”

“Có một người tên Tần Tố, còn có một phụ nữ khác làm việc bên chỗ bán dâm, nhưng Tần Tố này là thường xuất hiện nhất. Hơn nữa, cô ta cũng không phải đặc biệt làm nghề đó, mà là một thư ký hành chính. Anh còn đang điều tra thân phận của cô ta, có đầu mối sẽ nói cho em biết.” Nghiêm Túc nói.

“Em cũng đang cho người thăm dò, người tên Tần Tố này... em thấy bóng lưng của cô ta nhìn rất quen mắt. Anh điều tra thử xem, có phải cô ta đã phẫu thuật sửa đổi nét mặt hay không.” Bình An thủy chung vẫn không thể bỏ qua hoài nghi trong lòng.

“Em đừng tiếp tục điều tra chuyện này, cứ giao cho anh, tránh bứt dây động rừng!” Nghiêm Túc nghe vậy, lập tức cau mày nói.

“Biết biết, em sẽ không bứt dây động rừng.” Bình An nói.

Nghiêm Túc hài lòng gật gật đầu, đáy mắt lại thoáng qua một tia sáng sắc bén.

^^^^^^

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Cô Cũng Biết Thủ Đoạn Vậy

Chỉ còn có một tuần nữa là Tết Âm Lịch, rất nhiều công ty đã bắt đầu nghỉ, sau lễ hội cuối năm, Tập đoàn Phương Thị ngày mai cũng bắt đầu nghỉ đón xuân.

Nghiêm Túc vốn dĩ định nhân dịp nghỉ dài ngày này mà mang Bình An đến Mỹ thăm mẹ, nhưng suy nghĩ lại thấy sức khỏe của Viên lão phu nhân càng ngày càng yếu ớt nên bỏ đi dự định này.

“Tối nay tham gia dạ hội cuối năm của công ty anh nhé?” Sau khi hai người ăn trưa xong thì ra khỏi nhà, trong thang máy, Nghiêm Túc ôm hông Bình An đi sát người anh, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Tối qua anh không tham gia dạ tiệc cuối năm của Phương Thị cùng Bình An là bởi tối hôm qua nhân vật chính chỉ có thể là Bình An, một người sắp sửa nhậm chức Tổng Giám Đốc, sự chú ý của người khác đối với cô sẽ tập trung vào năng lực công tác của cô, nếu như anh xuất hiện, nhất định sẽ dời đi lực chú ý. Nhưng tối nay thì lại khác.

“Nếu em đến cùng anh, vậy chẳng phải sẽ bị nữ nhân viên trong công ty anh dùng ánh mắt giết chết em à?” Bình An làm ra vẻ sợ hãi, không dấu nổi nụ cười nơi khóe mắt.

“Cứ để cho bọn họ hâm mộ em.” Nghiêm Túc cản vành tai cô, cười khẽ nói.

Bình An hôn anh, “Vậy tối nay anh tới đón em.”

Mắt Nghiêm Túc hơi tối xuống, trong đầu lại hiện ra hình ảnh say mê mất hồn tối qua, thanh âm khàn khàn, “Anh đưa em về trước.”

Viên lão phu nhân giờ đã rời viện đến biệt thự nhà họ Phương, bà không muốn để cha con Bình An phải chạy tới chạy lui chăm sóc bà, huống chi bà cũng hy vọng được gần gũi thêm với cháu ngoại mình hơn một chút.

Tự bà hiểu rõ sức khỏe của mình hơn ai hết, bà đã là đèn cạn dầu rồi.

Lúc Nghiêm Túc đưa Bình An về tới nhà thì gặp Viên lão phu nhân đang phơi nắng ở vườn hoa.

“Bà ngoại!” Bình An chạy thật nhanh về phía trước ôm lấy Viên lão phu nhân, hôn một cái trên gò má đầy nếp nhăn của bà, “Hôm nay tinh thần bà xem ra không tệ nhỉ?”

Viên lão phu nhân cười híp mắt gật đầu, sờ sờ mặt Bình An, ngẩng đầu nhìn về hướng Nghiêm Túc, “Nghiêm Túc cũng tới à.”

“Bà ngoại.” Nghiêm Túc ngồi xổm xuống, chào Viên lão phu nhân, “Hôm nay bà cảm thấy thế nào ạ?”

“Rất tốt, tay chân linh hoạt một chút.” Ánh mắt của bà di chuyển qua lại giữa Bình An và Nghiêm Túc, “Bình An, nghe nói tối hôm qua con không về, đi đâu thế con?”

Mặt Bình An đỏ lên, “Tối hôm qua... Tối hôm qua ở bên ngoài có chuyện.”

“Sáng nay lúc ba con ra ngoài còn giận đến bốc khói.” Trên mặt Viên lão phu nhân là nụ cười hiểu chuyện, “Người trẻ tuổi có cuộc sống của người trẻ tuổi, ba con còn cố lố hơn cả bà, bà còn muốn ôm cháu cố của mình sớm một chút nữa.”

Cặp mắt hoa đào của Nghiêm Túc rạng rỡ phát sáng, cười rất vui vẻ, “Bà ngoại, con sẽ nỗ lực.”

Bình An hung hăng véo anh một cái, ngay cả tai cũng đều đỏ, “Nói những gì đó.”

“Ngoan, ngoan, ngoan lắm! Vẫn là Nghiêm Túc biết nghe lời.” Viên lão phu nhân cực kỳ hài lòng vỗ vỗ mu bàn tay của Nghiêm Túc.

“Bà ngoại, đến giờ ngủ trưa rồi, con đưa bà về phòng nhé.” Bình An cười giả lả mấy tiếng, nếu nói thêm gì nữa không biết cô sẽ giấu mặt nơi nào.

Viên lão phu nhân cười gật gật đầu, đúng là có hơi mệt.

Thu xếp cho Viên lão phu nhân ngủ xong, Bình An mới đưa Nghiêm Túc về, “Anh còn không nhanh chạy về công ty đi, sáng nay Đường Sâm gọi điện thúc giục đến mấy lần rồi đó.”

Nghiêm Túc nhéo nhéo lòng bàn tay cô, “Kệ cậu ta.”

Bình An cười khẽ một tiếng, “Chạy tới công ty đi... em cũng phải đến Phương Thị một chuyến.”

“Đi làm cái gì?” Nghiêm Túc hỏi.

“Có chuyện muốn thương lượng với cha em.” Bình An nói.

“Ừ, tối nay anh tới đón em.” Nghiêm Túc cúi đầu hôn một cái lên khóe miệng của cô rồi mới lưu luyến rời đi.

Mới vừa lên xe, điện thoại của Đường Sâm lại gọi tới, “Đại Lão Gia của tớ ơi, ngài rốt cuộc có chịu rời khỏi vòng tay ôm ấp chưa? Mọi người đều đang đợi ngài đến họp đấy.”

Đường Sâm oán niệm sâu sắc, buổi sáng anh gọi điện thoại cho Nghiêm Túc thì máy vẫn luôn trong trạng thái không người nhắc máy, lúc sắp tuyệt vọng lại gọi ráng thêm một lần nữa, lúc này thanh âm khàn khàn lười biếng của Nghiêm Túc mới rốt cuộc xuất hiện, anh thiếu chút nữa thì cảm động đến rơi nước mắt.

Nhưng cẩn thận nghe kỹ thì anh biết mình đã quấy rầy chuyện tốt của đại BOSS, cũng là đàn ông, sao anh lại không nghe ra trong thanh âm ẩn nhẫn của Nghiêm Túc cùng tiếng thở dốc kia là đại biểu cho cái gì chứ.

Làm anh sợ tới mức nói chưa tròn câu đã vội vã cúp điện thoại.

“Sắp tới.” Nghiêm Túc nhàn nhạt nói, thanh âm là vẻ lạnh lùng thường ngày.

“BOSS, sáng sớm nay cùng với vị mỹ nữ nào thế, eo ơi, rốt cuộc cũng khai trai rồi đấy à, cấm dục cũng lâu rồi nhỉ. Ái chà chà, nếu chị dâu biết, mình nghĩ cậu chuẩn bị cất nhà mới là vừa, nhà cũ thế nào cũng bị đốt rụi cho mà xem.” Đường Sâm cố ý nói bằng giọng mập mờ, anh biết tình cảm của Nghiêm Túc đối với Bình An là hoàn toàn yêu sâu tận trong tim, chỉ là cố ý muốn chọc ghẹo anh ấy một chút thôi.

“Cậu ngứa da rồi.” Khóe miệng của Nghiêm Túc khẽ cong, giọng mang ý uy hiếp.

Đường Sâm cười đắc ý, “Ông đây không thích luyện thái cực với cậu nữa.”

Nghiêm Túc cười cười, “Chờ.” Nói xong, cúp máy.

Đường Sâm đột nhiên có dự cảm không hề tốt, nhưng rồi rất nhanh lại bị công việc bận rộn ném ra sau ót.

.....

Sau khi Bình An đưa Nghiêm Túc đi thì quay về phòng tắm vội, lúc đang thay quần áo cô đột nhiên sực nhớ tối qua đến sáng nay... dường như Nghiêm Túc đều không có mang bao ngừa thai!

Cô vội vàng lấy lịch ra, tính giai đoạn nguy hiểm của mình một chút. May quá may quá! Là thời kỳ an toàn!

Lúc này còn không phải là lúc có thể mang thai, mặc dù cô cũng rất muốn làm mẹ. Kiếp trước, Lê Thiên Thần nói muốn hưởng thụ thế giới của hai người nên vẫn không cho cô mang thai, cô tin là thật. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ căn bản là hắn đã dự mưu sẵn, không cho cô mang thai để khi cô và ba gặp chuyện không may, hắn chính là người thừa kế Phương Thị danh chánh ngôn thuận.

Bình An lắc lắc đầu, không để cho mình lại nghĩ đến oán hận của kiếp trước tiếp nữa. Bây giờ cô đã dần dần thấy ra, giữa hạnh phúc của cô và sự báo thù cho kiếp trước, cô muốn giữ lại hạnh phúc hơn.

Thay quần áo xong, cô vào phòng xem Viên lão phu nhân đang ngủ say một lần nữa rồi mới đến gara lấy xe đi ra ngoài. Mặc dù cô eo mỗi lưng đau, nhưng chỉ vừa nghĩ tới Đỗ Hiếu Mị đã từng dùng phương thức như vậy để trợ giúp Lê Thiên Thần, Bình An càng lúc càng cảm thấy phần nợ đối với sự nham hiểm và thủ đoạn của cô ả này, đồng thời cũng rất kỳ quái, tại sao những quan viên kia bị ả uy hiếp như vậy mà cũng không có phản ứng gì? Sao lại không dứt khoát tìm người thủ tiêu ả thế là xong?

Nghĩ đến điểm này, Bình An đột nhiên ngồi thẳng người lên. Đúng vậy! Tại sao Đỗ Hiếu Mị vẫn có thể bình yên vô sự? Theo lý mà nói, những quan chức ở Thành phố S cũng không phải là hữu danh vô thực, sao lại để một người phụ nữ như vậy nắm ở trong tay?

Đúng rồi đúng rồi, còn có Đoàn Quan Quân nữa. Cô đã nói mà, hai năm trước sao ông ta lại nguyện ý giao gói thầu kia cho Lê Thiên Thần được,

nhất định là Đỗ Hiếu Mị đã nhúng tay vào trong đó, nhưng với tính cách của Đoàn Quan Quân, không đến nỗi bị Đỗ Hiếu Mị lợi dụng uy hiếp như vậy chứ?

Đường làm quan của Đoàn Quan Quân hai năm qua càng ngày càng thuận lợi, nếu như không có gì ngoài ý muốn, ông ta rất có khả năng sẽ leo dần lên cao.

Bình An cảm giác trong đầu có manh mối gì đó như ẩn như hiện, nhưng khi cô muốn cẩn thận nắm bắt lấy nó thì lại không nghĩ ra được cái gì.

Xem ra cũng nên điều tra Đoàn Quan Quân này một chút mới được.

Cô lái xe vào bãi đậu của Phương Thị, còn chưa xuống xe liền nhìn thấy Đỗ Hiếu Mị cũng lái xe dừng lại ở vị trí bên cạnh cô.

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bình An xuống xe, cười như không cười nhìn Đỗ Hiếu Mị.

Đỗ Hiếu Mị nhìn thấy dáng vẻ như thế của Bình An, thực sự là đang giễu cợt ả đây mà, lửa giận trong lòng phừng phừng bốc lên. Chẳng qua ả biết lúc này mình không phải là đối thủ của Bình An, liền giả vờ không nhìn thấy, đóng sầm cửa xe, xoay người sai bước đi về phía trước.

“Đỗ Hiếu Mị.” Bình An cười gọi ả lại, cất bước đi đến bên cạnh ả, “Nghe nói gần đây cô thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi à, sao vậy, thiếu thốn lắm sao?”

Đỗ Hiếu Mị chợt trừng mắt nhìn Bình An, ánh mắt hết sức hung ác, giống như đang hỏi làm sao cô biết. Vì để mua những cổ đông kia, ả đã trút hết tài sản của mình ra, lại không có nhà để thế chấp ngân hàng nên chỉ có thể vay nặng lãi. Bất quá hôm qua Lê Thiên Thần đã đưa chi phiếu để ả trả

hết nợ, sao Phương Bình An lại biết ả vay tiền? Chuyện này ả giấu vô cùng kín mà.

“Không ngờ vì Lê Thiên Thần, cô lại không tiếc trả giá cao như thế, cho dù cô hãm hại tôi thành công thì sao, cũng đâu phải cô được làm Tổng Giám Đốc.” Bình An giễu cợt liếc xéo ả một cái.

“Phương Bình An, cô đừng có đặc ý như vậy, mặc dù công ty là của họ Phương các người, nhưng cô đừng quên Phương Thị đã là công ty đưa ra thị trường, có Hội đồng quản trị, có cổ đông, không phải cô muốn làm gì cũng được đâu.”

“Đúng, không phải tôi muốn làm gì thì làm, bất quá, với một trợ lý nhỏ nhỏ như cô, cô nói thử xem, tôi có quyền làm gì cô không nhỉ?” Bình An cảm thấy thật kỳ quái, sự tự tin của Đỗ Hiếu Mị rốt cuộc từ đâu mà có?

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh, “Cho dù cô làm Tổng Giám Đốc, cũng không phải muốn khai trừ người nào thì khai trừ người đó, cô cho rằng công đoàn là lũ bất tài à?”

Hình tượng của Phương Thị luôn rất tốt, phúc lợi cho nhân viên cũng vô cùng ưu đãi, chưa bao giờ vô duyên vô cớ đuổi việc người nào, Phương Bình An muốn dùng chiêu này đối phó với ả thì phải nghĩ đến hậu quả đấy.

“Cô yên tâm, tôi có định khai trừ cô đâu.” Bình An mỉm cười nói, “Cô ở Thành phố S lợi hại như vậy, Lê Thiên Thần có ngày hôm nay, Đỗ Hiếu Mị cô ra sức không ít nha.”

Sắc mặt của Đỗ Hiếu Mị không thay đổi, “Vậy thì sao nào?”

Bình An nhún vai một cái, “Không sao, chỉ cảm thấy cô quả nhiên không đơn giản mà thôi.”

Nói xong, Bình An đi về phía trước mấy bước, lại dừng bước, nhưng không quay đầu lại, “Đúng rồi, Cô Đỗ hẳn có quen biết với Bí thư Đoàn nhi, quả nhiên là đàn ông đều chạy không khỏi lòng bàn tay của cô ha.”

Đáy mắt Đỗ Hiếu Mị lộ ra ánh tàn nhẫn, nhìn chăm chăm thẳng tắp vào sau lưng Bình An.

Phương Bình An này... đang điều tra ả?

Chuyện bên Thành phố S tóm lại cô ta biết được bao nhiêu rồi?

Sau lưng vẫn im lặng, Bình An hơi trợn mắt, vốn chỉ muốn thử dò xét xem Đỗ Hiếu Mị có ý kiến gì đối với Đoàn Quan Quân không, nhưng Đỗ Hiếu Mị quá tinh ranh, xem tình hình này muốn hỏi cho ra không phải dễ đâu.

Bình An không nhiều lời với ả nữa, tiến tới bước vào trong thang máy.

Lúc xoay người lại, ánh mắt lạnh lạnh chằm chọc quét Đỗ Hiếu Mị một cái.

Lúc đi đến văn phòng của Phương Hữu Lợi, phát hiện hóa ra Lê Thiên Thần cũng đang ở đó, nụ cười vui vẻ trên mặt Bình An hơi phai nhạt xuống, “Ba.”

Lê Thiên Thần thấy cô vẫn tự nhiên liền hé một nụ cười ấm áp, “Bình An, em đã đến rồi.”

Phương Hữu Lợi đánh giá Bình An từ đầu đến chân, trong lòng vẫn còn rối rắm chuyện tối qua cô không về, “Ba còn đang định gọi điện thoại cho con đó.”

“Chủ Tịch, tôi ra ngoài trước.” Lê Thiên Thần muốn nói cũng đã nói xong rồi, biết Bình An có chuyện muốn nói riêng với Phương Hữu Lợi cho

nên hẳn chủ động rời đi.

Phương Hữu Lợi gật đầu.

Chờ hẳn đi khỏi, Bình An mới cười híp mắt kéo Phương Hữu Lợi đến sofa ngồi xuống, “Ba, hai người đang nói chuyện gì vậy?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Nhân Tài

Phương Hữu Lợi không trả lời câu hỏi của Bình An mà chỉ cau mày quan sát cô, “Tối hôm qua sau khi rời khỏi khách sạn, con đến chỗ Nghiêm Túc hả?”

Bình An ngượng ngùng cười cười, xấu hổ kêu lên, “Ba...”

“Hừ, con gái lớn đúng là hết nhờ được!” Phương Hữu Lợi chua xót hừ hừ, “Về sau nếu cậu ta dám khi dễ con, ba sẽ không tha cho cậu ta!”

“Anh ấy sẽ không khi dễ con đâu,” Bình An ấm áp trong lòng, tựa đầu vào vai Phương Hữu Lợi, “Ba, con nhất định sẽ hạnh phúc, ba yên tâm.”

Lần này, cô nhất định sẽ không là một đứa ngốc để người ta lợi dụng nữa, sẽ không để cho người thân của cô bị thương tổn. Cô đã không phải là Phương Bình An trước kia.

“Ba cũng nhìn ra được Nghiêm Túc thật tâm đối với con, chỉ là...” Phương Hữu Lợi than một tiếng, “Thời gian trôi quá nhanh mà, ba nhớ mới đây con chỉ là một đứa bé nhỏ xíu thế này này, mà bây giờ đã đến tuổi kết hôn rồi, công chúa nhỏ năm xưa giờ đã không cần ba nữa rồi.” Làm động tác giơ tay ngang hông, ông cảm khái nói.

Bình An làm nũng kêu lên, “Ai nói, Bình An cả đời đều cần có ba ở bên cạnh, trước kia là ba bảo vệ Bình An, về sau sẽ là Bình An bảo vệ ba.”

Phương Hữu Lợi cất tiếng cười to, buồn bực trong lòng như trở thành hư không, “Được, được! Về sau Bình An bảo vệ ba.”

Hai cha con nói đùa một lát, Phương Hữu Lợi mới trở lại chuyện chính, “Được rồi, tóm lại hôm nay con tới tìm ba là có chuyện gì? Không bao lâu nữa con sẽ nhậm chức Tổng Giám Đốc rồi, đến lúc đó chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, ba sẽ không bao che cho con đâu.”

“Xin cứ việc!” Bình An cười hì hì nói, liếc mắt nhìn ngoài cửa một cái, nụ cười hơi thu lại, “Ba, vừa rồi Lê Thiên Thần tìm ba có chuyện gì vậy?”

“A, tới nói chuyện nhậm chức của Đỗ Hiếu Mị.” Phương Hữu Lợi nói.

Nghe ba nhắc đến Đỗ Hiếu Mị, Bình An cố ý quan sát sắc mặt ông, dường như cũng không có biến hóa gì đặc biệt, xem ra ấn tượng của cô ả Đỗ Hiếu Mị này trong lòng ba không sâu như kiếp trước, ít nhất hiện tại ba sẽ không đặc biệt lưu ý ả ta. “Con tới cũng là muốn nói với ba về chuyện này.”

“Hừm? Con có ý kiến gì không?” Phương Hữu Lợi hỏi.

Bình An không thay đổi thần sắc cười nói, “Con cảm thấy Đỗ Hiếu Mị thật sự là một nhân tài, Lê Thiên Thần ở Thành phố S có thể thuận lợi như vậy cũng nhờ không ít vào năng lực giao tiếp của cô ấy. Con nghe nói các cơ quan ban ngành thuộc chính phủ ở Thành phố S cũng rất nhiều người có lui tới với cô ấy. Mặc dù thủ đoạn không được xem là rất quang minh chính đại, bất quá thật sự mang lại hiệu quả.”

Phương Hữu Lợi nhíu mày, về mảnh khóe giao tiếp của Đỗ Hiếu Mị với những quan viên kia ông cũng có nghe loáng thoáng, chỉ là lúc ấy không chú ý thẩm tra cẩn thận ngay lập tức, nên mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Nhưng mà...” Bình An nói tiếp, “Hình tượng của Phương Thị luôn luôn quang minh lỗi lạc, đặc biệt là ngay tại Tổng Công Ty, có một số thủ đoạn không thể áp dụng hoặc tồn tại được. Con nghe tin một số quan chức tài giỏi bên Thành phố S nay mai có khả năng sẽ được điều đến làm việc tại Thành phố G, ba à, con hơi lo lo.”

Cho dù trong tay Đỗ Hiếu Mị còn có những thứ gì đó có thể uy hiếp những người kia, nhưng nếu như những quan chức kia bí quá hóa liều mà đặc biệt nhắm vào Phương Thị, vậy phiền phức cũng không nhỏ đâu.

Vẻ mặt Phương Hữu Lợi càng lúc càng nghiêm trọng, ông trầm giọng nói, “Mới vừa rồi ý của Lê Thiên Thần là muốn điều Đỗ Hiếu Mị đến bộ phận PR...”

Vậy chẳng phải là sẽ lập lại kiếp trước sao, tiếp tục cho ả cơ hội mời chào ba cô? Bình An không chút nghĩ ngợi mở miệng, “Bộ phận PR đã có Đồng Tư Tiệp, quan hệ ngoại giao và năng lực giao tiếp của chị ấy cũng không tệ, cái gọi là một núi không thể chứa hai cọp, chúng ta đừng nên đánh vỡ sự hài hòa của bộ phận PR.”

“Vậy con có ý kiến gì không? Để Đỗ Hiếu Mị tiếp tục đảm nhiệm chức trợ lý của Lê Thiên Thần?” Phương Hữu Lợi hỏi, thật ra đối với Đỗ Hiếu Mị này trước kia ông đúng là có chút hứng thú, nhưng sau lại thấy cô ta làm việc phô trương, dã tâm quá lớn, nên ông đã không còn cảm thấy hứng thú nữa.

Chẳng qua Đỗ Hiếu Mị đã dùng thủ đoạn gì ông quả thật còn chưa nắm rõ, chỉ biết chắc chắn là không quang minh gì đâu, nhưng vì các quan chức kia không phải là nhân vật quan trọng, Lê Thiên Thần cũng không nói gì, nên ông cũng không thể tra xét.

“Chi nhánh công ty ở Thành phố S thành công thế này, thành tích của Đỗ Hiếu Mị cũng không ít, để cô ấy tiếp tục làm trợ lý thì không tốt lắm đâu.” Bình An nói với vẻ mặt thận trọng.

Phương Hữu Lợi khá kinh ngạc nhìn Bình An, ông nhớ hình như Bình An rất không thích Đỗ Hiếu Mị mà, còn tưởng rằng lần này cô sẽ đặc biệt nhắm vào cô ta, không ngờ ngược lại còn thay cô ta nói chuyện.

“Vậy con có tính toán gì không? Dù sao con cũng sắp nhận chức rồi, con cứ sắp xếp.” Phương Hữu Lợi cười nói.

Bình An nghiêm trang nói, “Mặc dù con không thích người phụ nữ này bởi cảm thấy bụng dạ cô ta khó lường, nhưng dù sao cũng là một nhân tài. Ba à, sang năm không phải chúng ta đã có kế hoạch mở thêm chi nhánh ở Thành phố P đó sao? Hay là giao chi nhánh đó cho cô ta đi. Nói không chừng cô ta có thể phát huy năng lực giống như ở Thành phố S, lập nên công trạng cho công ty.”

Chức vụ Tổng Giám Đốc của công ty chi nhánh quả thật cao hơn hai cấp so với chức trợ lý. Phương Hữu Lợi nhú mày ngẫm nghĩ, “Thành phố P còn lạc hậu hơn Thành phố S, người có năng lực thường thường cũng khó mà làm nên chuyện. Đề nghị này của con không tệ, con đến nói với bộ phận nhân sự một chút đi.”

Khỏe miệng Bình An cong lên thật cao, tuy cô rất muốn cho Đỗ Hiếu Mị đi quét nhà vệ sinh thật, nhưng như thế sẽ ảnh hưởng không tốt tới hình ảnh của cô trong lòng nhân viên, bởi dù sao Đỗ Hiếu Mị cũng có công trạng ở Thành phố S. Hiện tại, cô sẽ thăng chức cho Đỗ Hiếu Mị, điều ả đến Thành phố P, chia ra một Nam một Bắc đi.

Nếu như ả không muốn, vậy thì cứ việc rời khỏi Phương Thị thôi.

“Ba à, hay là chờ ra Tết hãy phát thông báo đi, bây giờ là lúc nên nghỉ ngơi.” Cứ để cho Đỗ Hiếu Mị đặc ý mấy ngày đi, để ả nghĩ rằng ả vẫn còn có thể ở lại Thành phố G đi.

Sau khi rời khỏi Phương Thị, Bình An liền đến SPA để chăm sóc toàn thân, thuận tiện ở đó ngủ bù một chút. Đến khi từ SPA đi ra, nét mặt cô đã tỏa sáng.

Tiếp đó lại đến salon làm tóc để chăm sóc tóc, về đến nhà thì đã sắp sáu giờ rưỡi. Cô vội vàng thay một bộ lễ phục màu sẫm banh hở lưng dài đến gối, sau đó trang điểm cẩn thận khiến ngũ quan trở nên xinh xắn vô cùng, vén mái tóc chạm vai lên để lộ chiếc cổ thon dài trắng nõn.

So với vẻ cao quý thanh thoát ngày hôm qua, hôm nay cô càng xinh đẹp mỹ miều hơn.

Tối nay, cô chăm chút cách ăn mặc trang điểm hơn bất kỳ lần nào khác. Đây là lần đầu tiên từ sau khi làm vị hôn thê của anh, cô tham dự một sự kiện quan trọng của công ty bên anh.

Đúng 7 giờ, Nghiêm Túc đến Phương gia. Bình An đã chờ anh tại phòng khách.

Thấy hôm nay Bình An ăn mặc đặc biệt tỉ mỉ, đáy mắt Nghiêm Túc thoáng qua một tia kinh ngạc. Anh bước nhanh tới trước mặt cô, đưa tay vuốt nhẹ xương quai xanh mảnh khảnh của cô, giọng hơi trầm xuống, “Chuẩn bị xong chưa?”

Khuôn mặt Bình An hơi đỏ lên, “Rồi.”

Anh không nhịn được cúi đầu hôn cô, “Tối nay em thật xinh đẹp.”

“Anh cũng rất đẹp trai!” Bình An khoác cánh tay anh, mê luyến nhìn khuôn mặt hoàn mỹ như được điêu khắc của anh. Người đàn ông này lúc nào cũng trông xuất sắc như thế, nếu cô không tinh tế trong cách ăn mặc thì làm sao có thể sóng vai cùng anh tham dự những sự kiện quan trọng?

Không phải vì cô ham thích hư vinh, mà cô muốn cho tất cả mọi người biết rằng chỉ có cô mới là người thích hợp nhất để đi cạnh Nghiêm Túc.

“Chúng ta đi thôi.” Nghiêm Túc khẽ mỉm cười, dắt tay cô đi ra ngoài.

Buổi dạ tiệc cuối năm của Nghiêm Thị được tổ chức tại khách sạn Bạch Vân sang trọng. Khác với Phương Thị, cho tới nay những buổi dạ tiệc của Nghiêm Thị đều là hình thức liên hoan, có mời những minh tinh đang đại diện phát ngôn cho công ty đến tham dự giúp vui.

Đại sảnh khách sạn bày trên trăm bàn đã ngồi đầy người, ai nấy đều đang chờ BOSS lớn xuất hiện, thậm chí rất nhiều nữ nhân viên trong lòng vẫn còn ôm hy vọng tối nay có thể may mắn trở thành cô bé lọ lem, phát triển một đoạn tình cảm kiểu ngôn tình cầu huyết với Nghiêm Túc.

Cho nên, khi Bình An và Nghiêm Túc sóng vai xuất hiện tại cửa đã là trung tâm của những ánh mắt vô cùng nóng bỏng. Ánh mắt của những người đó dời từ Nghiêm Túc sang trên người cô, có ghen tỵ cũng có hâm mộ.

Mặt Bình An vẫn giữ nụ cười dịu dàng điềm tĩnh, ưỡn thẳng lưng, tao nhã thong dong đi bên cạnh Nghiêm Túc.

Tối nay, cô muốn cho tất cả những phụ nữ đang mơ ước sắc đẹp của Nghiêm Túc đều nhìn thấy rõ. Người đàn ông này là của Phương Bình An cô, chỉ có thể là của cô, ai cũng đừng mong cướp anh đi.

Tổng Giám Đốc Tập đoàn Nghiêm Thị Từ Lập Đào nhanh chóng bước đến, “Tổng tài, đã đến lúc rồi.”

Có rất nhiều người còn không biết Bình An là ai.

“Đây là hôn thê của tôi.” Thanh âm trầm ấm quyến rũ của Nghiêm Túc chậm rãi vang lên đúng vào lúc đại sảnh vừa tĩnh lặng xuống, cho nên lời này của anh được rất nhiều người nghe thấy rõ ràng.

Tiếng xì xào ong ong truyền ra.

Rất nhiều người bao gồm cả Đường Sâm đều không ngờ tối nay Nghiêm Túc sẽ mang vị hôn thê đến tham dự.

Buổi đính hôn của Nghiêm Túc vốn không hề phô trương, có rất nhiều nữ nhân viên vẫn còn ôm hy vọng rằng tin đính hôn kia chẳng qua chỉ là tin vịt, nay nhìn thấy anh thật sự mang Phương Bình An đến tham dự, giới thiệu với mọi người đây chính là vị hôn thê của anh...

Trong hội trường chắc phải đến 70% phái nữ vỡ mộng, còn lại 30% thì một nửa đã kết hôn, một nửa đã có bạn trai.

Bình An cảm thấy càng nhiều ánh mắt rơi vào trên người cô hơn.

Những phụ nữ đang nhìn chăm chăm Bình An kia trong lòng đều có cùng một ý tưởng: A, thì ra đây chính là Phương Bình An trong truyền thuyết kia cơ đấy, dáng dấp cũng không chẳng phải là khuynh quốc khuynh thành gì, giới lắm thì có khí chất thanh lệ một chút thôi chứ có gì ghê gớm, nếu họ cũng xuất thân từ một gia đình như vậy, mỗi ngày cũng xài tiền như nước giống cô, thì khí chất của bọn họ chắc chắn hơn cô nhiều, sao Nghiêm Túc lại không có mắt như vậy? Sớm biết thế họ cũng đã chẳng do dự mà xông lên quyến rũ rồi...

Nhưng mặc dù những người này mơ thì cứ mơ, trong lòng bọn họ cũng tự hiểu rằng sự thật là vì Nghiêm Túc không thèm để ý đến bọn họ, cho nên họ cũng chỉ có thể ghen tị lắm bầm vài câu rồi cũng cho qua.

Chỉ có một người vẫn không cam lòng, mắt chứa đầy ghen ghét khinh khỉnh liếc Bình An.

Bình An chậm rãi đi theo Nghiêm Túc tới bàn dành cho nhân vật đặc biệt, vừa đưa mắt liền nhìn thấy Từ Mạn đang ngồi ở bàn bên cạnh, khóe miệng không nén được nở một nụ cười. Thiếu chút nữa thì quên mất, Từ Mạn này hình như là đại diện phát ngôn cho một sản phẩm nào đó của Nghiêm Thị, không ngờ tối nay cô ta cũng ở chỗ này.

Ngồi bên cạnh Từ Mạn là Lương Phàm, nhìn tới anh ta, Bình An lập tức có loại cảm giác buồn nôn như vừa nuốt phải con ruồi.

“Ngồi đi em!” Nghiêm Túc không phát hiện Từ Mạn và Lương Phàm, anh kéo giúp Bình An cái ghế ra, dịu dàng nói bên tai cô, “Anh phải lên bục phát biểu, em ở chỗ này chờ anh nhé.”

Bình An mềm mại gật gật đầu.

Nghiêm Túc hôn nhẹ trên má cô một cái, không chút nào che giấu sự thân mật giữa hai người.

Từ Mạn trừng mắt nhìn Bình An một cái, lúc đứng lên chuẩn bị bước sang để chào thì Nghiêm Túc đã xoay người đi về phía bục sân khấu, cô ta chỉ có thể ngồi xuống lại.

Bình An coi cô ta như trong suốt, ánh mắt chuyên chú nhìn bóng dáng cao lớn của Nghiêm Túc đang thong thả đi tới bục phát biểu.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Người Đàn Ông Đây Là Của Cô

Người đàn ông đứng ở nơi đó như cây cao bóng cả, khí chất hiên ngang cao quý, phong thái tuấn tú, dưới ánh đèn sáng rọi, ánh mắt của anh lấp lánh, toàn thân lộ ra một khí chất vương giả bẩm sinh, giọng nói của anh trầm ấm hấp dẫn, đem những câu phát biểu khô khan biến thành hài hước, hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

Cô vẫn biết anh rất ưu tú, nhưng hôm nay chính mắt thấy được khí chất xuất chúng không ai có thể sánh bằng của anh, Bình An mới biết, khí thế của người đàn ông này mạnh như thế nào, còn vĩ đại hơn cả cô tưởng tượng.

Người đàn ông ưu tú này, là của cô!

Bình An nhìn Nghiêm Túc trên đài, ánh mắt toát ra vẻ mê luyến.

“Cô Phương.” Bên cạnh, một giọng trầm thấp cắt đứt sự chuyên chú của cô, cô nhú mày nhìn sang, vừa thấy đó là Lương Phàm liền quả quyết xoay đầu trở lại.

Lương Phàm đã sớm biết Bình An không có hảo cảm đối với anh ta, anh ta ngồi xuống vị trí đề trống của Nghiêm Túc, bàn này của bọn họ là dành cho những nhân vật cấp cao của Nghiêm Thị, lúc này tất cả mọi người đều hết sức chăm chú nghe Nghiêm Túc phát biểu nên cũng không chú ý tới sự tồn tại của Lương Phàm.

“Cô Phương, có phải Trình Vận đã về rồi hay không?” Thanh âm của Lương Phàm hạ rất thấp bởi không muốn khiến người khác chú ý.

Bình An giấu cợt liếc anh ta một cái, “Chị Vận có phải đã quay về hay không, Lương tiên sinh không nên hỏi tôi chứ.”

“Tôi không tìm được cô ấy...” Lương Phàm cúi đầu, có chút mất mát.

“Anh mắng chị Vận không thể mang lại cho anh linh cảm mà, anh còn tìm chị ấy làm gì vậy?” Bình An lạnh lùng quét Từ Mạn một cái liếc mắt, “Thì ra là vẻ đẹp hết thời cũng có thể mang linh cảm tới cho anh, Lương tiên sinh, linh cảm của anh thật ở chỗ nào cũng có nhỉ.”

Trên mặt Lương Phàm thoáng qua một chút lúng túng, “Cô Phương, tôi chỉ muốn biết cô ấy có vui vẻ hay không.”

“Trình Vận có vui vẻ hay không liên quan gì đến anh?” Bình An cười lạnh hỏi.

“Tôi chỉ muốn quan tâm cô ấy thôi.” Lương Phàm bất đắc dĩ giải thích.

Bình An rớt cuộc trốn mắt nhìn anh ta, thanh âm lạnh lạnh, “Lương tiên sinh, chẳng lẽ anh còn tưởng rằng Trình Vận đến nay vẫn nhớ mãi không quên đối với anh sao? Tình yêu của mỗi người đều có giới hạn của nó, anh đã tiêu phí hết phần tình cảm của chị ấy dành cho anh rồi, thế mà vẫn còn ôm hy vọng chị ấy vẫn còn nửa phần tình cảm năm xưa sao? Đừng có bày ra cái vẻ si tình nhớ mãi không quên tởm lợm này nữa, cũng đừng tưởng rằng anh là vị thánh tình yêu gì gì, người ích kỷ giống anh làm sao hiểu được cái gì gọi là tình yêu? Trình Vận rời khỏi anh cũng có nghĩa là cuối cùng chị ấy đã biết cách sống cho bản thân mình, nếu như anh còn có một chút tình cảm nào với chị ấy, làm ơn để chị ấy sống yên ổn với cuộc sống hiện tại của chị ấy đi.”

Lương Phàm như bị lời nói của Bình An kích thích, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn, “Cô Phương, tôi biết phải làm thế nào mà, tôi tới đây chỉ muốn biết đạo này cô ấy có tốt hay không thôi.”

Tên Lương Phàm này hóa ra cũng có tình cảm đối với Trình Vận thật nhỉ, chẳng qua anh ta chỉ không có biện pháp để chuyên nhất đối với Trình Vận mà thôi.

“Chị ấy quả thật rất tốt.” Bình An quay đầu nhìn sang chỗ khác, lặng lẽ nói.

Lương Phàm khó khăn gật đầu, nấn ná một chút mới rời khỏi chỗ này.

Bình An liếc mắt nhìn bóng lưng mất mát của Lương Phàm một cái, người đàn ông này đã quen thói mỗi lần lảng nhãng lưu tình bên ngoài xong, ngoảnh lại sau lưng vẫn còn thấy một hình bóng dụ dằng chờ đợi anh ta, quen thói được Trình Vận bao dung tha thứ, quen thói được Trình Vận dốc hết tình yêu. Bây giờ Trình Vận bỏ đi, anh ta mới cảm thấy không quen.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là chưa quen mà thôi.

Lúc này, Nghiêm Túc đã phát biểu xong, anh nhìn dưới đài gật đầu chào một cái, cất bước tao nhã đi xuống khỏi bục, đi về hướng Bình An bên này.

Bình An không thêm nghĩ về vấn đề Lương Phàm vẫn chưa tập được thói quen mới nữa, tất cả lực chú ý của cô đã trở lại trên người Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc ngồi xuống bên cạnh cô, trên bục đến phiên Từ Lập Huy phát biểu, không bao lâu, bữa tiệc bắt đầu.

“Mới nói chuyện gì với Lương Phàm đó?” Dưới bàn, Nghiêm Túc đưa tay nắm bàn tay của Bình An, nhỏ giọng hỏi.

Bình An bĩu môi, “Anh ta hỏi em chuyện về chị Vận.”

Nghiêm Túc cười nhạt, “Chị Vận chưa liên lạc với người nhà, nên chắc anh ấy cũng ngại hỏi anh.”

Vì Nghiêm Túc và Trình Vận là chị em họ, Lương Phàm trong lòng áy náy với Trình Vận nên cũng không còn lui tới thân thiết với Nghiêm Túc như trước kia.

“Chúng ta đừng nói về anh ta nữa.” Bình An cười tủm tỉm nói, “Mới vừa rồi anh đứng trên bục trông đẹp trai ghê gớm!”

Nghiêm Túc cười khẽ, “Em thích chứ?”

“Em yêu lắm luôn, anh là người đàn ông quyến rũ nhất thế giới.” Bình An không ngần ngại rót mật vào tai anh.

Nụ cười nơi đáy mắt của Nghiêm Túc càng rạng lên, quả nhiên đàn ông cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt.

Hai người chưa nói được mấy câu thì đã có không ít người tới tận bàn kính rượu, chẳng qua không biết có phải vì Nghiêm Túc có khí thế vương giả cường mãnh quá hay không mà rất nhiều nhân viên phải do dự một lát rồi mới dám tới đây kính rượu với anh.

Tối nay thật ra là một đêm để mọi người cùng thả lỏng cảm xúc, cho nên những nhân viên kia sẽ không chút kiêng kỵ gì đối với các cấp lãnh đạo.

Bình An đột nhiên nhớ tới điều gì đó, đảo mắt tìm kiếm xung quanh.

“Tìm gì đó?” Nghiêm Túc nhỏ giọng hỏi.

“Hình như không thấy bác trai và Ôn Nguyệt Nga đâu.” Nghiêm Lô Hải vẫn còn là thành viên HĐQT Nghiêm Thị, mà Ôn Nguyệt Nga cũng là Tổng Giám Đốc, sao lại không thấy hai người bọn họ đâu.

“Hai người đó đã mấy năm qua không có tham gia mấy loại liên hoan công ty thế này rồi.” Nghiêm Túc thản nhiên trả lời.

Bình An thu hồi tầm mắt, ân oán giữa Nghiêm Túc và hai người kia không phải dễ dàng mà hóa giải một sớm một chiều như vậy được.

“Nghiêm tiên sinh...” Phía sau bọn họ truyền đến một thanh âm mềm mại dịu dàng tinh tế đặc biệt dễ nghe.

Nghiêm Túc và Bình An đồng thời quay đầu lại, liền thấy một cô gái làm ra vẻ nhỏ nhắn dịu dàng đáng yêu đứng sau lưng bọn họ, đôi mắt mang vẻ ẩn tình xấu hổ nhìn Nghiêm Túc cứ như người đàn ông này là người yêu mến nhất của riêng mình, coi Bình An hoàn toàn là vật trong suốt.

“Chào La tiểu thư.” Nghiêm Túc gật đầu chào hỏi cô ta. Cô nàng La tiểu thư giơ ly rượu cao cổ trong tay lên, “Kính anh một ly.” Nói xong tự động vươn ly ra cúng, hai gò má đỏ ửng nhìn Nghiêm Túc, “Nghiêm tiên sinh, một lát có thể mời anh nhảy một điệu không?” Bình An nhú mày, cô nàng này thật đúng là không xem cô ra gì nha.

Vẻ tươi cười trên gương mặt tuấn tú của Nghiêm Túc không hề thay đổi, ôm nhẹ lấy eo Bình An, nói với cô nàng La tiểu thư kia, “Thật có lỗi.”

Cự tuyệt không một chút khách sáo! Sắc mặt La tiểu thư hơi tái đi, không cam lòng liếc sang nhìn Bình An một cái, “Nghiêm tiên sinh thật sự đã đính hôn?”

“Đây là vị hôn thê của tôi, Phương Bình An.” Nghiêm Túc hạ mắt nhìn Bình An, cười giới thiệu.

Bình An cười tủm tỉm vươn tay, “Chào cô!”

La tiểu thư cắn cắn môi, rất nhiều lời muốn nói đã xông lên đến cổ lại bị nuốt xuống, cuối cùng chỉ có thể vội vã bắt tay cùng Bình An, rồi kiếm cơ rời đi.

Nghiêm Túc dìu Bình An ngồi xuống một lần nữa, giải thích, “Cô La tiểu thư này là con gái một thành viên HĐQT Công ty.”

Hèn gì anh lại có thái độ khách sáo với cô ta thế, Bình An cười nói, “Anh đào hoa thiệt nha, không biết trong số những phụ nữ đang ngồi trong này có bao nhiêu người đang thầm mến anh đây.”

“Đó là chuyện của các cô ấy, em đừng có ghen bóng ghen gió.” Nghiêm Túc hạ thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Bình An cười khẽ một tiếng, “Em làm gì mà rảnh rỗi vậy.”

Hai người hoàn toàn không biết là, trong lúc La tiểu thư tới đây mời Nghiêm Túc cùng khiêu vũ, tất cả ánh mắt của phụ nữ có mặt tại đây đều tập trung chú ý nhất cử nhất động của bọn họ, trong bụng những phụ nữ này đều tồn tại một nỗi hy vọng đầy kỳ quái, rằng Nghiêm Túc chẳng hề thật lòng đối với Phương Bình An, mà dáng dấp của La tiểu thư này còn đẹp hơn Bình An nhiều, bối cảnh xuất thân cũng không thua kém. Nhưng không ai ngờ, Nghiêm Túc ngó cũng không thèm ngó lấy một cái, khiến suy nghĩ trong lòng các cô thay đổi 180o, càng hiểu rằng không còn khả năng nào nữa, bởi thế, nói không thất vọng là gạt người.

Ngay cả Từ Mạn vốn vẫn không cam lòng cũng thu hồi ý định muốn tới thử, cô ta hiểu rõ hơn những người khác về tình cảm Nghiêm Túc dành cho Phương Bình An, ngay từ hai năm trước, Nghiêm Túc đã đối xử với Phương Bình An đặc biệt hơn bất kỳ ai khác rồi.

Mà phải nói chứ, nếu lúc trước không có sự xuất hiện của Phương Bình An, cô ta đã sớm leo dính lên cây đại thụ ngon lành Nghiêm Túc này rồi.

Nghĩ kiểu gì cũng thấy Phương Bình An này rất đáng ghét!

Cô ta quay đầu sang bên cạnh nhìn Lương Phàm cũng đẹp trai tuấn tú một cái, trong lòng mới coi như là thư thái được một chút.

Đường Sâm loay hoay suốt buổi tối đến cơ hội thở dốc cũng không có, cuối cùng cũng tìm được phút giây rảnh rỗi tới đây chào hỏi với Bình An. Anh bày ra vẻ mặt ai oán trừng mắt nhìn Nghiêm Túc, miệng thì nói với Bình An, “Em gái Bình An, lâu quá chưa gặp nhỉ.”

Bình An nở nụ cười, “Trợ lý Đường, tối nay trông anh tất bật thật nha.”

Đường Sâm hé vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, “Anh bị ngược đãi đó em, em gái Bình An à, anh đáng thương lắm đó.”

“Ai dám ngược đãi anh.” Bình An liếc mắt nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Nghiêm Túc, cười hỏi.

“Chẳng qua là sáng nay anh vô tình quấy rầy chuyện tốt của một người nào đó, thế là người đó cố ý lấy việc công báo thù riêng mà!” Đường Sâm nói bằng giọng vô cùng đáng thương.

Bình An nhớ tới việc sáng nay điện thoại của Nghiêm Túc vẫn không ngừng reo vang, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, “A!”

Đường Sâm thấy Nghiêm Túc làm ngơ, liền cúi sát tai Bình An thì thầm thân mật, “Em gái Bình An à, muốn biết sáng nay Nghiêm đại BOSS làm chuyện gì tốt không?”

“Chuyện gì tốt?” Bình An mặt không chút thay đổi, hỏi.

Đường Sâm cười hì hì định trả lời.

Lúc này Nghiêm Túc đột ngột lơ đãng mở miệng, “Đường Sâm, cậu sợ Tết này rảnh rỗi sinh nông nổi phải không, muốn tìm việc để làm đúng không?”

“Không! Tớ còn ngại ngày nghỉ ngắn quá đấy.” Đường Sâm thay sắc mặt như lật sách, ha ha cười gượng, “A, Từ Tổng Giám Đốc đang gọi tớ bên kia

rồi, tớ đi trước đây.”

Bình An nhìn theo bóng lưng anh ta, nhin không được cười nói, “Đường Sâm thật đáng yêu.”

Khóe miệng của Nghiêm Túc cong lên, “Đáng yêu?”

Đường Sâm mà biết Bình An hình dung cậu ấy như vậy, chắc hẳn sẽ muốn khóc hu hu cho xem.

Đến hơn mười giờ, liên hoan còn chưa kết thúc, trên mặt Bình An đã lộ vẻ mệt mỏi, anh lập tức muốn đưa cô về sớm.

Bình An thật sự không còn sức lực để kiên trì nữa, đành phải đi về trước.

“Về chỗ anh nhé?” Nghiêm Túc tự mình lái xe chở Bình An về, trong bụng còn muốn tiếp tục điều tốt đẹp mất hồn tối qua.

“Không được, tối nay em phải về nhà.”

Bình An lên xe không bao lâu thì cơn buồn ngủ đã kéo tới, mơ màng trả lời.

Nghiêm Túc cười lắc lắc đầu, “Được rồi!”

Lúc về đến Phương gia, Bình An đã ngủ say sưa. Nghiêm Túc không đành lòng đánh thức cô, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận từng li từng tí bế cô xuống xe. Viên lão phu nhân đã đi nghỉ, chỉ có Phương Hữu Lợi ngồi chờ ở phòng khách, nhìn thấy Nghiêm Túc bế Bình An vào thì chỉ nhướn mày chứ không nói thêm cái gì.

Nghiêm Túc ôm Bình An lên phòng ngủ, đang muốn đặt cô lên giường thì Bình An tỉnh lại.

“A, về đến nhà rồi à?” Cô lúng búng hỏi.

“Thay áo trước rồi hãy ngủ tiếp.” Nghiêm Túc dịu dàng dặn dò.

Bình An gật đầu cười.

“VẬY anh về trước đây.” Nghiêm Túc ấn một nụ hôn ở trên trán cô rồi mới xoay người rời khỏi phòng.

Phương Hữu Lợi tự thân tiễn Nghiêm Túc đến tận cửa, đối với cậu con rể đủ chuẩn này giờ ông đã không có ý kiến gì nữa rồi, dù sao cứ Bình An thích là tốt.

Chỉ vài ngày sau, mọi người liền nghênh đón Tết âm lịch, tất cả mọi người đều vui sướng đắm mình trong lễ mừng năm mới.

Là người phụ trách Duy An đồng thời cũng là Tổng Giám Đốc tương lai của Phương Thị, Bình An năm nay còn phải dự nhiều buổi xa giao hơn các năm trước gộp lại.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Vu Tố Hà Trở Về

Trong hai năm qua, Bình An tham dự không biết bao nhiêu dạ tiệc hoặc vũ hội từ thiện lớn nhỏ, từ lâu đã chẳng còn cảm thấy chúng có gì thú vị, không còn mong ngóng chúng như thuở trước. Nhưng dù sao đây cũng là các hoạt động xã giao, cho dù có nguyện ý hay không thì cũng có một vài buổi tiệc không thể không tham gia.

Hôm nay là mùng một đầu năm, Bình An và Nghiêm Túc cùng nhau tham gia một vũ hội do Hiệp hội thương nghiệp Thành phố G tổ chức.

Mỗi lần cô cùng Nghiêm Túc xuất hiện đều trở thành tiêu điểm của nơi đó, cả khán phòng như lắng xuống mà chăm chú quan sát bọn họ. Chẳng qua, sự chú ý của mọi người đa số vẫn tập trung vào Nghiêm Túc, cô thỉnh thoảng vẫn có thể tranh thủ chút thời gian nghỉ ngơi.

Nhìn Nghiêm Túc bị một đám người vây quanh nói chuyện, Bình An xoay người muốn đi tìm một góc vắng để nghỉ ngơi, nhưng rồi lại phát hiện ngoài cửa chính có một đôi nam nữ vô cùng tỏa sáng đi vào, cô ngần ra một chút rồi cất bước đi qua bên đó.

“Ôn học trưởng, Bạch Hàm.” Đôi nam nữ vừa mới tiến vào khán phòng đúng là Ôn Triệu Dung và Bạch Hàm mà đã lâu cô chưa gặp lại.

Ôn Triệu Dung có vẻ thành thực chững chạc hơn so với trước kia, gương mặt sáng sủa như ánh mặt trời trước kia không biết đã biến đi nơi nào, bây giờ anh trông có vẻ cô độc và cũng có chút lạnh lùng.

“Bình An.” Ôn Triệu Dung nhìn thấy Bình An liền tươi cười ôn hòa như thói quen xưa nay, lập tức kéo Bình An ngược về những năm tháng thân thiết ở trường học lúc xưa.

Mỗi lần gặp Ôn Triệu Dung, trong lòng Bình An đều có chút cảm giác khó chịu, nhưng mà cô biết, đây là một trách nhiệm gia tộc mà Ôn Triệu Dung không thể không giơ vai ra gánh vác.

“Học tử Bình An, chị cũng ở đây à.” Bạch Hàm kéo tay Ôn Triệu Dung, căn cứ môi nhìn Bình An.

Chuyện Bạch Hàm thích Ôn Triệu Dung thì Bình An đã sớm nhận ra, nên khi thấy hai người cùng xuất hiện, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm, “Đúng vậy, rất lâu không gặp hai người rồi.”

Ôn Triệu Dung âm thầm buông tay Bạch Hàm ra, bước hai bước đến gần Bình An, “Lần trước em đính hôn lại vừa lúc anh đi công tác khỏi nước nên không thể tới tham gia, rất xin lỗi.”

Bình An cười nói, “Không sao, nhớ tặng quà bù cho em là được.”

“Chuyện nhỏ.” Ôn Triệu Dung bật cười, mặc dù trong lòng có chút chua chát, nhưng anh biết rất rõ Bình An chỉ có tình cảm anh em với anh, Nghiêm Túc thật sự thích hợp với cô hơn anh nhiều.

“Học tử, chúc mừng chị nha, nghe nói chị đã là Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị rồi.” Mặc dù đã lâu Bạch Hàm không có gặp Bình An, nhưng cũng biết việc Bình An cố gắng cạnh tranh vị trí Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị lúc trước, giờ biết Bình An đã thành công rồi, trong lòng cô cũng cao hứng thay Bình An.

“Cám ơn em, không ngờ năm nay em lại ở lại Thành phố G để mừng năm mới nha, sao lúc trước không nghe em nói?” Bình An hỏi.

“Em theo giúp cha mẹ vừa tới đây, mấy ngày nữa liền quay về nhà.” Bạch Hàm liếc mắt nhìn Ôn Triệu Dung một cái, hạ giọng nói.

Bình An không biết rõ lắm Bạch Hàm và Ôn Triệu Dung bây giờ đã phát triển đến mức độ nào rồi, liền cười cười nói, “Ở lại Thành phố G đón năm mới cũng là ý hay đó.”

Ba người lại hàn huyên đơn giản vài câu, khi thấy có những người khác tới đây chào hỏi với Ôn Triệu Dung, Bình An liền lạng lẽ lui ra.

“Chị.” Không biết khi nào thì Bạch Hàm đã đi tới bên cạnh Bình An, thoạt nhìn có vẻ tâm trạng có chút xuống thấp.

“Sao vậy em?” Bình An kéo tay cô, đi ra ngoài ban công nói chuyện, “Sang năm mới rồi, sao lại không vui vậy.”

Bạch Hàm quay đầu nhìn xuyên qua lớp cửa thủy tinh nhìn Ôn Triệu Dung đang chuyện trò vui vẻ cùng người khác, “Chị à, em thật sự rất thích Ôn Triệu Dung.”

Bình An cười gật đầu, “Chị cũng nhìn ra được, hai người nhìn thật xứng đôi.”

“Nhưng mà người anh ấy thích không phải là em.” Nụ cười của Bạch Hàm hơi khổ sở, “Em vốn nghĩ nếu em xuất hiện bên cạnh anh ấy, làm cho anh ấy nhìn em nhiều một chút, chung đụng với em lâu hơn một chút, như vậy anh ấy cũng sẽ có khả năng yêu thích em nhiều một chút không. Em cũng chẳng mong ước cao xa gì, chỉ mong anh ấy có thể để mắt đến em là được rồi. Chẳng qua đó tất cả chỉ là hy vọng xa vời của em.”

“Sao lại thế chứ? Ôn học trưởng không phải thường xuyên hẹn hò với em sao?” Bình An kinh ngạc hỏi.

“Đó là bởi vì mẹ của anh ấy...” Bạch Hàm mặc dù là đang cười, nhưng nhìn còn khó coi hơn cả khóc, “Lần này cha mẹ em tới đây, chính là nghĩ thương lượng chuyện giữa em và anh ấy. Nhưng mà, vừa nãy trên đường tới đây, anh ấy nói đời này cũng sẽ không yêu em, nếu như em không để ý đến chuyện này, thì anh ấy có thể cùng em kết hôn.”

Bình An im lặng nghẹn lời, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Tại sao em lại phải lấy một người không yêu em chứ? Em không phải là kẻ ngốc.” Bạch Hàm ha ha cười nói, “Em yêu anh ấy, nhưng không nhất định phải lấy anh ấy, chị nói đúng không, học tử?”

“Mỗi người đều có cái nhìn khác nhau về tình yêu.” Bình An chỉ có thể nói thế.

Bạch Hàm cười cười, “Đúng, không phải ai cũng có thể hạnh phúc như chị.”

“Đó là bởi vì... không phải ai cũng trải qua cuộc sống giống nhau.” Nếu như chưa từng trải qua nỗi hận đến khắc cốt ghi tâm kia, làm sao cô có thể có được niềm hạnh phúc này.

“Em đi vào trước đây.” Bạch Hàm đứng thẳng người lên, giống như lập tức biến thành một người khác, không còn là một học muội đơn thuần lạc quan mà Bình An đã từng quen.

Bình An đã cho rằng kiếp này Ôn Triệu Dung cũng sẽ thay đổi, cho rằng cuối cùng anh sẽ kết duyên với Bạch Hàm, nhưng hóa ra có một số sự việc vẫn chuyển động theo quỹ đạo cũ kiếp trước, hoàn toàn không thay đổi.

Có lẽ cô có thể tìm hiểu xem trong lòng Ôn Triệu Dung đang nghĩ gì, nhưng xưa nay Bình An chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện giữa anh và Bạch Hàm, chỉ có như vậy đối với bọn họ mà nói mới là tốt nhất.

“Đang suy nghĩ gì đó?” Nghiêm Túc đi tới, ôm Bình An đang ngẩn người đến xuất thần vào lòng.

Bình An cười cười, “Không có gì.”

“Vào thôi, ba em cũng tới rồi.” Nghiêm Túc cười nói.

Ngày hôm sau, Bình An đi cùng Nghiêm Túc đến chúc Tết Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm gia gia.

Mới vừa vào cửa, Bình An liền nhìn thấy một phụ nữ lạ mặt ngồi cạnh Nghiêm lão phu nhân, ước chừng hơn 50 tuổi, dù trên mặt đã có dấu vết lưu lại của năm tháng nhưng vẫn không giấu được vẻ đẹp của bà. Bà chỉ an tĩnh ngồi đó nhưng lại toát ra một khí thế ung dung cao thượng hơn người.

Người phụ nữ này có khí chất thanh lịch duyên dáng, Bình An đại khái cũng có thể đoán được thân phận của bà.

“Mẹ!” Nghiêm Túc kinh ngạc nhìn người phụ nữ kia, dắt tay Bình An đi nhanh vào phòng khách.

Quả nhiên, người phụ nữ này chính là Vu Tố Hà, Bình An lẳng lẳng nghĩ, thật giống như cô đã tưởng tượng. Vu Tố Hà là một phụ nữ phong nhã thanh tao, chỉ có người phụ nữ ung dung tao nhã xinh đẹp như vậy mới có thể có được một cậu con trai ưu tú như Nghiêm Túc.

Rốt cuộc thần kinh Nghiêm Lô Hải có vấn đề chỗ nào mà lại đi vứt bỏ một người vợ đẹp đẽ cao quý như thế để lấy một phụ nữ như Ôn Nguyệt Nga vậy chứ, hai bà vừa nhìn là đã biết không cùng đẳng cấp rồi.

Vu Tố Hà đứng lên, giang đôi cánh tay ôm con trai thật chặt, “Hi, con trai.”

“Sao mẹ về mà không báo trước với con một tiếng. Mẹ về lúc nào vậy?”
Nghiêm Túc cười hỏi.

“Xuống máy bay tối qua, muốn cho mọi người một bất ngờ ấy mà.”
Giọng Vu Tố Hà ôn hòa thông dong, bà buông Nghiê m Túc ra, dời tầm mắt đến Bình An, cười nói, “Con dâu của mẹ đây phải không, mau tới đây cho mẹ nhìn một chút.”

Bình An mím cười đi tới, trong lòng có hơi hồi hộp một chút.

“Bác gái.” Cô chào một tiếng bằng giọng trong trẻo.

“Không nên kêu bác gái, bắt chước Nghiê m Túc gọi mẹ bằng mẹ đi.” Vu Tố Hà đã được Nghiê m lão phu nhân kể cho nghe không ít chuyện về Bình An, cho nên bà cực kỳ vừa lòng đối với người con dâu này.

Bình An ngượng ngừng liếc nhìn Nghiê m Túc, Nghiê m Túc cũng chỉ cười tủm tỉm nhìn cô.

“Mẹ...” Dưới ánh mắt mong chờ của Vu tố hà, Bình An ngượng ngừng nhỏ giọng kêu một câu.

“Ngoan lắm!” Vu Tố Hà và Nghiê m lão phu nhân trao đổi một cái liếc mắt, “Bình An và Nghiê m Túc quả nhiên xứng đôi.”

“Đương nhiên rồi, nếu không con trai của con hồi đầu đầu có suốt ngày quần chặt lấy người ta như thế.” Nghiê m lão phu nhân cười nói.

Bình An không ngờ chuyện của cô và Nghiê m Túc lại bị lấy ra nói, vội vàng chuyển đề tài, tiến lên nắm tay Nghiê m lão phu nhân, nói với hai vị lão ông lão bà, “Ông nội, Bà nội, năm mới vui vẻ, chúc ông bà năm mới mạnh khỏe, vạn sự như ý.”

Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm gia gia cười híp cả mắt, “Ngoan, ngoan lắm!”

“Ông nội, Bà nội, Bình An đang muốn đòi lì xì của hai người đó.” Nghiêm Túc cười nói, sáng nay lúc ra cửa, cô nhóc này cứ quẩn lấy anh đòi bao lì xì, nói cô vẫn còn là con nít, phải được cho tiền lì xì mừng tuổi.

Hai ông bà lão cười hơ hớ cầm hai bao lì xì to từ trên bàn lên, “Nhất định là phải lì xì rồi.”

Bình An quay sang Nghiêm Túc làm mặt xấu, nhận lấy bao lì xì từ tay Nghiêm lão phu nhân, cười ngọt ngào, “Cám ơn ông nội, cám ơn bà nội.”

Vu Tố Hà cười nói, “Lại đây, mẹ không chuẩn bị bao lì xì, chỉ có chuẩn bị quà tặng cho con thôi.”

Nói xong, lấy từ trong túi xách ra một cái hộp gấm đỏ lớn, “Định tặng hai con từ hôm đính hôn rồi cơ, nhưng lại không về kịp.”

Bình An nhìn về phía Nghiêm Túc, anh mỉm cười gật gật đầu, cô mới nhận lấy hộp gấm từ tay Vu Tố Hà, “Mẹ, cám ơn mẹ.”

Nghiêm lão phu nhân cười nói, “Thật là một ngày lễ tốt, chúng ta đi ra ngoài ăn mừng một chút đi.”

“Hay là ăn ở nhà đi, Bà nội, để con xuống bếp.” Bình An cười đề nghị.

“Cháu dâu muốn trở tài trước mặt bà nội hử, vậy là chúng ta hôm nay có lộc ăn rồi.” Nghiêm gia gia cười vui vẻ trêu ghẹo.

Bình An đỏ mặt kêu lên, “Ông nội!”

“Được rồi được rồi, hôm nay Bình An sẽ cho chúng ta một bữa thật ngon.”

Nghiêm lão phu nhân vui mừng nói, có thể nhìn thấy cả nhà quây quần ăn cơm chung, trong lòng bà vui mừng hơn lúc nào hết.

Bình An để hộp gấm trong tay xuống, viết danh sách đưa đi giúp việc đi siêu thị mua thức ăn. Không phải cô muốn khoe tài trước mặt Vu Tố Hà cái gì, mà là cảm thấy Nghiêm Túc và mẹ anh khó có cơ hội gặp nhau, nếu như có thể ở nhà vui vẻ thoải mái cùng nhau ăn cơm thì còn ấm áp hơn so với đi ra ngoài.

Nghiêm Túc như hiểu được tâm ý của Bình An, ánh mắt thâm tình nhìn cô một cái, lén lút nhéo một cái trong lòng bàn tay cô.

Khi Bình An ở trong bếp chuẩn bị thức ăn, Nghiêm Túc và Vu Tố Hà ra ban công nhìn xuống vườn hoa nói chuyện.

“Mẹ, lần này mẹ tính ở lại bao lâu?” Nghiêm Túc hỏi.

“Còn chưa biết, vì thời gian này có chút rảnh rỗi nên muốn về nước gặp các con.” Vu Tố Hà cười. Sau khi ly hôn, bà sang Mỹ sống một mình, sau lại có hứng thú muốn thử thiết kế châu báu, nên bây giờ bà cũng có một chút thành tựu trên lĩnh vực này.

“Mẹ định vẫn ở biệt thự trước kia chứ?” Nghiêm Túc cười hỏi.

Vu Tố Hà nói, “Bà nội bảo mẹ tới đây ở chung với ông bà cho vui. Túc à, lần này về gặp hai ông bà mới thấy thời gian trôi qua rất nhanh, ông bà có phần già đi nhiều so với mẹ gặp lần trước.”

“Ông bà nội vẫn không chịu về ở chung với người kia.” Người kia, dĩ nhiên là chỉ Ôn Nguyệt Nga.

Leng keng leng keng, lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, người giúp việc vội vàng đi mở cửa. Thì ra là vợ chồng Nghiêm Lôi Hải đến.

Thật là, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Giương Cung Bạt Kiếm

Nghe thấy báo là Nghiêm Lô Hải và Ôn Nguyệt Nga đến, Nghiêm Túc cùng Vu Tố Hà liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt người trước là chán ghét, trong mắt người sau là vẻ bất đắc dĩ.

Hai người đồng thời đứng lên, đi từ ban công vào, đụng ngay mặt Nghiêm Lô Hải và Ôn Nguyệt Nga vừa bước vào nhà.

Chắc là vì không ngờ Vu Tố Hà lại có mặt ở đây, sắc mặt Ôn Nguyệt Nga lập tức thay đổi, nhìn chăm chăm vào Vu Tố Hà, giọng bén nhọn, “Sao bà lại ở đây?”

Nghiêm Lô Hải cũng cứng người, kinh ngạc nhìn Vu Tố Hà, “Tố Hà?”

Vu Tố Hà đoan trang ung dung gật đầu chào bọn họ một cái, “Xin chào.”

“Tố Hà tới chúc Tết chúng tôi. Sao vậy, chẳng lẽ không được sao?” Nghiêm lão phu nhân lạnh lùng nhìn Ôn Nguyệt Nga, thanh âm nghiêm khắc.

Sắc mặt Ôn Nguyệt Nga hơi hơi biến trắng, khóe miệng gằn gặt, “Dạ không phải, mẹ à, chỉ vì con quá ngạc nhiên.”

Lúc nói, ánh mắt đảo qua đảo lại quan sát nét mặt của Nghiêm Lô Hải và Vu Tố Hà, thấy ánh mắt Nghiêm Lô Hải nhìn người phụ nữ kia, trong lòng Ôn Nguyệt Nga ngọt ngào vô cùng.

Bình An nghe tiếng nói chuyện liền ra khỏi bếp, nhìn thấy Nghiêm Lô Hải và Ôn Nguyệt Nga đều đến đây, nghĩ thầm sao khéo quá vậy, trên mặt vẫn giữ nụ cười ngọt ngào như cũ, “Bác trai, bác gái, hai người đã tới!”

Ôn Nguyệt Nga lạnh lùng liếc cô một cái, cũng không lên tiếng trả lời.

Nghiêm Lô Hải cũng chỉ hừ hừ.

Bình An đã sớm đoán được phản ứng này của bọn họ, cũng không cảm thấy buồn bực gì, chỉ cười cười quay lại bếp tiếp tục làm việc của mình, chuyện bão to sóng nổi ở đại sảnh cũng chẳng phải là chuyện cô cần xen vào.

Nghiêm gia gia này giờ ngồi trên salon không nói tiếng nào cuối cùng mở miệng, “Hai cô cậu tới chúc Tết, lòng hiếu thảo của cô cậu chúng tôi đã biết, hôm nay người một nhà chúng tôi muốn cùng nhau ăn bữa cơm bình thường, hai người nếu vui thì ở lại, không thích thì về đi.”

Người một nhà? Vu Tố Hà làm sao vẫn còn là người một nhà? Ôn Nguyệt Nga cảm giận nghĩ bụng, nhưng bà ta nào dám khiêu chiến quyền uy của Nghiêm gia, cười khan mấy tiếng, “Cha à, chúng con tính tới mời hai người về nhà dùng cơm, nếu không chúng ta tới nhà hàng đi, sẽ dễ dàng hơn một chút.”

“Hôm nay Bình An tự mình xuống bếp, chúng tôi muốn ăn ở nhà.”
Nghiêm lão phu nhân nhàn nhạt nói.

Vu Tố Hà biết mình ở lại chỗ này sẽ khiến đôi bên lúng túng, cười nói với Nghiêm lão phu nhân, “Con vào bếp xem Bình An thế nào rồi, đỡ tay con bé một chút.”

Nghiêm lão phu nhân giữ chặt tay bà, “Có người giúp việc giúp con bé rồi, hôm nay con dâu con tự mình xuống bếp nấu cho con ăn, con làm mẹ

chồng chỉ cần ngồi yên ở đây chờ là được rồi.” Lời này là cố ý nói cho Ôn Nguyệt Nga nghe.

Ôn Nguyệt Nga uất đến răng cũng đau, Vu Tố Hà và Nghiêm Lôi Hải đã ly hôn, bà ta mới là nữ chủ nhân của cái nhà này, Phương Bình An ngay cả kính bà một ly trà cũng chưa kính, thế mà bây giờ lại đi lấy lòng Vu Tố Hà?

Hai lão già chết tiệt này, từ trước đến giờ vẫn thiên vị cho Vu Tố Hà, chưa bao giờ xem Ôn Nguyệt Nga bà là con dâu!

Từ lúc vợ chồng Nghiêm Lôi Hải đến đây, mặt Nghiêm Túc vẫn giữ vẻ thản nhiên, anh ngồi bên cạnh Nghiêm lão gia, khoe miệng mím thành một đường cong lạnh lùng.

Ôn Nguyệt Nga vừa không muốn ngồi cùng bàn ăn cơm với Vu Tố Hà, lại vừa không muốn cứ như vậy mà rời đi, vậy chẳng khác nào cụp đuôi chạy trốn chết, huống chi nhìn thái độ của Nghiêm Lôi Hải hình như cũng muốn ở lại ăn cơm.

Như xác minh suy đoán trong lòng bà ta, Nghiêm Lôi Hải đã tiến đến ngồi xuống ghế sa lon, mặt khôi phục thần sắc tự nhiên, “Tố Hà, bà trở về lúc nào?”

“Mới về hôm qua.” Vu Tố Hà khẽ mỉm cười, đối với ông chồng trước này, bà chưa từng oán hận đặc biệt kịch liệt gì, duyên phận vợ chồng đã hết chính là hết, không cần thiết phải canh cánh trong lòng.

Ôn Nguyệt Nga hít sâu một hơi, ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Lôi Hải, cố ra vẻ giữa hai người thật ân ái, cười hỏi Vu Tố Hà, “Vu tiểu thư lần này về chỉ để ăn Tết thôi sao?”

Đáy mắt Vu Tố Hà thoáng qua một tia thấu hiểu, trước giờ bà chưa bao giờ để bụng đối với địch ý của Ôn Nguyệt Nga, “Còn không biết sẽ ở bao lâu, ở nước ngoài đã lâu, vẫn cảm thấy quê hương tốt hơn.”

Nghiêm lão phu nhân lập tức tiếp lời, “Đương nhiên là vậy, nếu không hai lão già chúng tôi trở về làm gì. Tố Hà, mẹ thấy con nên về nước thôi, để ba mẹ còn có thêm một đứa con mà tâm sự.”

Ôn Nguyệt Nga không nhịn được cất cao giọng, “Bà muốn ở lại đây?”

“Mẹ tôi ở đây, bà muốn có ý kiến?” Nghiêm Túc lạnh giọng hỏi.

“Không, không phải.” Sắc mặt Ôn Nguyệt Nga càng thêm khó coi.

Vu Tố Hà khẽ mỉm cười, cũng không trả lời Ôn Nguyệt Nga.

Không khí bão táp tại đại sảnh đều chẳng quan hệ gì đến Bình An đang nỗ lực trong bếp. Cô nhìn ra được, mặc dù Vu Tố Hà thoạt nhìn thì có vẻ ôn hòa thanh nhã, nhưng Ôn Nguyệt Nga tuyệt đối không phải là đối thủ của bà, so về khí chất thì ai sáng suốt cũng đều có thể nhìn ra được sự bất đồng giữa hai người. Vu Tố Hà rõ ràng đã không còn khúc mắc gì với Nghiêm Lô Hải, nhưng Ôn Nguyệt Nga vẫn còn rất kiêu kỳ đối với Vu Tố Hà, cái gì cũng muốn phân cao thấp với Vu Tố Hà. Loại người quá đặt nặng tư tưởng hơn thua này sẽ rất dễ dàng đánh mất lý trí, chỉ điều này thôi cũng đủ làm mất phong độ rồi.

Bởi vì tăng thêm hai người, Bình An lại làm thêm mấy món ăn.

Không biết bên ngoài đã bao nhiêu lượt sấm vang chớp giạt rồi, Bình An đem tám món một canh làm xong, nhờ người giúp việc dọn món ra bàn ăn, còn mình thì cời tạp dề đi ra mời, “Ông nội, Bà nội, mẹ, có thể ăn cơm rồi ạ.” Sau đó nhớ tới Nghiêm Lô Hải và Ôn Nguyệt Nga cũng đang ở đây, mới vội vàng nói thêm, “Bác trai, mời ăn cơm.”

Ôn Nguyệt Nga không thể làm gì Vu Tố Hà nên chuyển tất cả lửa giận lên người Bình An, đặc biệt khi nghe cô kêu Vu Tố Hà là mẹ, cơn tức trong lòng bà ta càng bùng bùng tăng lên, giọng bén nhọn mĩa mai, “Chưa vào cửa mà đã kêu mẹ rồi cơ đấy, thật là không đơn giản.”

Nghiêm lão phu nhân cười tùm tùm nói, “Có phải gọi cô đâu, cô để ý cái gì?”

Ôn Nguyệt Nga ghen họng, tức giận đến nói không nên lời. Quan hệ giữa Nghiêm Túc và bà ta trước giờ vẫn không tốt, cái này mọi người đều biết, huống chi Nghiêm Túc không phải là con trai của bà ta, bà ta quả thật không có tư cách gì để bắt bẻ.

“Được rồi, được rồi, đi ăn cơm thôi.” Nghiêm Lô Hải hòa giải thay Ôn Nguyệt Nga.

Nghiêm lão phu nhân hừ hừ, cầm tay Vu Tố Hà đi tới bàn ăn.

Ôn Nguyệt Nga uất ức trừng mắt nhìn Nghiêm Lô Hải, Nghiêm Lô Hải ra dấu bảo bà chớ có lên tiếng, muốn bà nhịn một chút.

Bàn ăn hình chữ nhật, Nghiêm lão gia ngồi xuống ghế chủ vị, hai bên trái phải theo thứ tự là Nghiêm Lô Hải và Nghiêm lão phu nhân, bên dưới Nghiêm lão phu nhân là Vu Tố Hà, vì để cho hai bên đối xứng một chút, Bình An đành phải ngồi vào bên cạnh Ôn Nguyệt Nga, mặt đối mặt với Nghiêm Túc.

Vì không muốn để cho bữa cơm đoàn viên vốn nên hòa thuận tốt đẹp này trở nên quá khó nuốt, tất cả mọi người đều giữ im lặng mà ăn cơm. Mặc dù Ôn Nguyệt Nga rất chướng mắt khi thấy Nghiêm lão phu nhân và Vu Tố Hà gắp thức ăn qua lại cho nhau rất tình cảm, nhưng bà ta vẫn nhịn xuống, không hề lên tiếng châm chọc.

Đáng lẽ bà ta nên sớm hiểu, ở chỗ này bà ta y như người ngoài, Nghiêm gia sẽ không có ai đứng về phía bà, cho dù có Nghiêm Lô Hải thì ông cũng không dám lộ liễu mở miệng thay bà nói chuyện.

Sau khi ăn xong, bọn họ quay lại phòng khách. Ôn Nguyệt Nga ước gì có thể nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nhưng vì Nghiêm Lô Hải đã lâu không

gặp cha mẹ và con trai nên vẫn còn ngồi nói chuyện với Nghiêm gia gia và Nghiêm Túc, bà chỉ có thể ngồi một bên mà hờn dỗi.

“Đúng rồi, Bình An, ông có món đồ này muốn giao cho cháu, định đưa cho cháu lâu rồi mà cứ quên mất.” Nghiêm lão gia đột nhiên nói.

Bình An sửng sốt một chút. Là đồ vật gì?

Nghiêm lão phu nhân vừa nghe là đã hiểu ngay ý tứ của bạn già, bà cười híp mắt đứng lên, “Tôi vào thư phòng lấy ra.”

Tất cả mọi người đều tò mò không biết Nghiêm lão gia sẽ cho Bình An cái gì, Ôn Nguyệt Nga tuy ngoài mặt ra vẻ không thèm để ý, nhưng khoe mắt vẫn lén liếc nhìn.

Không lâu sau, Nghiêm lão phu nhân đã cầm một hộp gấm đen đi ra, giao tận tay Nghiêm gia gia.

Bình An nhận ra hộp gấm này, là hộp đựng đôi vòng ngọc tinh xảo kia. Lần trước, Nghiêm gia gia đã muốn tặng cho cô, nói là đồ gia bảo chỉ truyền con dâu không truyền con trai. Cô cảm thấy ý nghĩa đôi vòng này quá lớn lao quý trọng nên không dám nhận lấy, bởi khi đó cô và Nghiêm Túc còn chưa đính hôn.

Vu Tố Hà liếc mắt một cái liền nhận ra đó là vật đã từng truyền cho bà, bà mỉm cười nhìn Bình An, trong lòng thật vui mừng.

“Tố Hà, vòng ngọc này nên do con đưa cho Bình An, con mang vào cho Bình An đi.” Nghiêm lão gia đưa hộp gấm cho Vu Tố Hà, giọng uy nghiêm không cho cự tuyệt.

“Dạ, thưa cha.” Vu Tố Hà cảm động trong lòng vô cùng, không dám chậm trễ, đưa hai tay đón nhận hộp gấm từ tay Nghiêm lão gia.

Bà vẫn giữ nụ cười ung dung thanh thoát, hiền lành nhìn về phía Bình An, mở hộp gấm ra, đôi vòng ngọc tinh xảo bắt sáng lung linh ôn hòa xuất hiện trước mặt mọi người.

Ôn Nguyệt Nga vừa thấy đó là đôi vòng tay tượng trưng cho thân phận con dâu Nghiêm gia mà bà ta muốn có lâu nay thì sắc mặt trong nháy mắt đại biến, lúc trắng lúc xanh trông rất khó coi.

Nghiêm Lô Hải chỉ nhíu nhíu mày, cảm thấy không nên giao cho Phương Bình An đôi vòng tay này, nhưng đây là ý muốn của Nghiêm lão gia, ông không dám phản đối.

“Bình An, hy vọng về sau con có thể cùng Nghiêm Túc giúp đỡ lẫn nhau, đầu bạc răng long.” Vu Tố Hà lấy ra một chiếc vòng tay, vừa nói vừa đeo lên tay Bình An.

Ôn Nguyệt Nga thật sự không thể nén nhịn được nữa, kêu lên, “Khoan đã!” Bà ta căm giận bất bình nhìn Nghiêm lão gia, “Cha, vòng tay gia truyền của Nghiêm gia này không phải là để cho con dâu sao? Sao lại giao cho Bình An?”

Hiện tại bà ta mới là con dâu danh chính ngôn thuận của Nghiêm gia cơ mà, Phương Bình An còn chưa được cưới qua cửa, hai ông bà già quái gở này thật sự muốn tát thẳng vào mặt bà đây mà, chẳng để cho bà giữ chút thể diện nào.

“Nguyệt Nga!” Nghiêm Lô Hải kéo tay bà ta, ý bảo bà ta đừng chống đối hai ông bà lão vào lúc này.

Ôn Nguyệt Nga lại không khống chế được cơn tức của mình, “Chưa nói đến chuyện Bình An bây giờ còn chưa được cưới qua cửa, cho dù đã bước vào cửa rồi thì cũng nên để con mang vòng cho nó chứ, sao lại để một người ngoài nhúng tay vào?”

Nghiêm Túc nhàn nhạt trả lời, “Nơi này rốt cuộc ai là người ngoài?”

Không khí trong chớp mắt liền mang vẻ giương cung bạt kiếm.

“Anh nói cái gì? Cho dù anh không phải là do tôi sinh ra, nhưng tôi vẫn là vợ chính thức do ba anh danh chính ngôn thuận cưới về.” Ôn Nguyệt Nga đánh mất phong độ, đứng lên nói năng the thé trông chẳng khác gì đàn bà chanh chua ngoài chợ.

“Im miệng!” Nghiêm lão gia gầm lên một tiếng, lạnh lùng trừng mắt nhìn Ôn Nguyệt Nga, “Tôi là người đứng đầu Nghiêm gia, muốn truyền vòng tay gia bảo cho ai đó là chuyện của tôi, nếu cô không thích thì rời khỏi đây ngay!”

“Cha, con mới là con dâu của cha!” Ôn Nguyệt Nga uất ức kêu lên.

“Con dâu của tôi cho tới bây giờ chỉ có một người!” Nghiêm gia gia hừ một tiếng.

Ôn Nguyệt Nga giống như bị sốc nặng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cho đến hôm nay, hai ông bà già chết tiệt này vẫn không chịu thừa nhận bà ta là con dâu?

“Hừ!” Bà ta nặng nề hừ một tiếng, cầm lấy túi xách của mình, giận dữ rời đi.

Nghiêm Lôi Hải cũng khó xử, ông không dám nặng lời với cha mẹ mình, nhưng nhìn thấy vợ mình tức giận như vậy, ông cũng lo lắng!

“Cậu cũng đi đi thôi!” Nghiêm gia gia kêu Nghiêm Lôi Hải cũng rời khỏi đây.

“Cha, mẹ, vậy hai ngày nữa con lại đến thăm cha mẹ.” Ông nhìn Vu Tố Hà một cái thật sâu rồi mới xoay người rời đi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Giang Sơn Dễ Đổi, Bản Tính Khó Dời

Sau khi Nghiêm Lô Hải cùng Ôn Nguyệt Nga rời đi, những người khác rơi vào trầm mặc một lúc.

Vu Tố Hà ngượng ngùng nhìn về phía hai ông bà lão, “Cha, mẹ, tại con ở đây khiến cho mọi người không vui.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến con cả, Ôn Nguyệt Nga kia vốn lòng dạ hẹp hòi, không chấp nhận được người khác. Năm đó nếu không có cô ta, nhà chúng ta cũng sẽ không tan nát. Ngoài mặt thì cô ta đối với ba mẹ rất tôn kính, nhưng thật ra trong lòng không biết đã thâm mắng chửi ba mẹ đến thế nào nữa đấy. Cô ta hận ba mẹ giao hết cổ phần Nghiêm Thị cho Nghiêm Túc ấy mà.” Có thể nhận ra qua cách nói của Nghiêm lão phu nhân rằng bà vô cùng ghét Ôn Nguyệt Nga.

“Đừng để mấy người chán phèo đó quấy rầy tâm trạng nữa, Tố Hà, đeo cho Bình An cặp vòng đi con.” Nghiêm lão gia không nhiều lời, nhưng rõ ràng cũng chẳng có hảo cảm gì với Ôn Nguyệt Nga.

Bởi vì ở đây đều là những bậc bề trên nên Bình An cũng khó mà nói cái gì, mặc dù cô rất muốn nói rằng cặp vòng tay này quá quý trọng cô không thể nhận, nhưng nhìn thái độ của Nghiêm lão gia cứ y như nếu lần này cô lại nói ra những lời giống lần trước, có khi ông cụ sẽ cường ngạnh nhét phắt chúng vào tay cô luôn không chừa.

Vu Tố Hà lại lần nữa đeo đôi vòng tay vào cho Bình An, “Bình An, hy vọng về sau các con lúc nào cũng thật vui vẻ.”

Bình An nhìn hai chiếc vòng tay bắt ánh sáng phát ra những tia sáng lung linh trên tay, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, “Cám ơn Ông nội, Bà nội, cám ơn Mẹ.”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc, ánh mắt của cô và ánh mắt dịu dàng nóng rực của anh giao quấn lấy nhau.

Hai người bọn họ ở lại đến xế chiều khoảng ba bốn giờ mới rời đi, sau khi Nghiêm Túc đưa Bình An về nhà còn phải quay lại giúp Vu Tố Hà chuyển hành lý từ khách sạn đến nhà Nghiêm lão phu nhân, biệt thự của riêng bà thì phải đợi đến qua kỳ nghỉ Tết dài rồi mới có thể kêu người đến dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ được, sau đó mới có thể vào ở.

Hôm nay Phương Hữu Lợi có tiệc nên không ở nhà, Viên lão phu nhân hẹn mấy đồng nghiệp già tới chơi mạt chược, lúc Bình An về bọn họ cũng vừa rời đi.

“Bà ngoại, hôm nay chơi vui không ạ?” Bình An đẩy Viên lão phu nhân ra vườn hoa tản bộ. Mấy ngày Tết này trông khí sắc của Viên lão phu nhân rất tốt, động tác đôi tay cũng linh hoạt hơn trước kia một chút.

“Vui lắm, chơi mạt chược với mấy đồng nghiệp già đương nhiên là vui rồi. Cũng hơi tiếc là chị Loan lại bận việc.” Bà đã hẹn với Nghiêm lão phu nhân nhưng bà ấy bảo hôm nay không rảnh, chắc là do Vu Tố Hà vừa trở về.

“Con mới từ nhà bà nội Nghiêm về nè, mẹ Nghiêm Túc về nước, cho nên bà nội mới không rảnh để tới đây. Bà nội Nghiêm nói rồi, ngày mai nhất định sẽ tới đây chơi mạt chược với bà ngoại đó.” Bình An cười nói.

“Tố Hà về rồi à?” Hồi Viên lão phu nhân còn là đồng nghiệp với Nghiêm lão phu nhân thì đã biết Vu Tố Hà, ấn tượng đối với bà rất tốt.

“Đúng vậy ạ, bà ngoại nè, bà xem, đây là mẹ đeo cho con nè.” Bình An chìa cho Viên lão phu nhân xem đôi vòng trên tay mình.

Viên lão phu nhân là người biết đánh giá đồ ngọc, nên khi thấy đôi vòng tay này thì mặt hiện rõ nét vui mừng, “Đây là truyền gia chi bảo của Nghiêm gia đó, thế là mọi người bên ấy rất thích con rồi đấy. Aiz, thật đáng tiếc, khó mà tìm được một cô gái giống như Tố Hà, thế mà Nghiêm Lôi Hải không biết quý trọng.”

“Bà ngoại, con cũng rất thích họ.” Bình An cười nói.

Bà ngoại và cháu gái hàn huyên trong vườn hoa, Bình An đang muốn gọi cho Viên lão phu nhân kể thêm vài chuyện về mẹ cô thì Dì Liên ra tới, nói có khách đến nhà.

“Khách nào đấy?” Bình An vừa đẩy Viên lão phu nhân ra khỏi vườn hoa, vừa hỏi Dì Liên.

Dì Liên nói, “Khách từ Thành phố J tới, nói là anh của ông nhà.”

Chẳng lẽ là Phương Hữu Kiệt? Bình An bất giác cau mày, đừng nói là cái gia đình cực phẩm này tới đó nha? Lần trước cũng đã làm mạnh tay với cha con Phương Hữu Kiệt rồi, đáng lẽ họ không còn dám vác mặt tới nữa mới phải chứ.

Nhưng Bình An đã đánh giá thấp độ dày da mặt của cả nhà Phương Hữu Kiệt, lúc đi tới cửa Bình An đã nghe giọng nói oang oang của Phương Hữu Kiệt truyền ra từ phòng khách.

“Sao đến cả ly trà cũng không có thế này, vậy mà cũng gọi là tiếp đãi khách khứa hay sao? Hữu Lợi đâu? Buồn cười thật, trong mắt nó tôi có còn là Anh Hai không đây.” Phương Hữu Kiệt vỗ mạnh lên mặt bàn đá cẩm thạch, thanh âm vang dội đến muốn điếc cả tai.

Cũng đã rất lâu Viên lão phu nhân chưa gặp lại Phương Hữu Kiệt, mới đầu còn không nhận ra ông, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Bình An.

Bình An vẫn giữ sắc mặt trầm tĩnh, chỉ có ánh mắt là không giấu được tia mất kiên nhẫn, “Là bác Hai ạ.”

“Có thể là tới chúc Tết, ba con không có ở nhà, con phải tiếp đãi mọi người cho tốt, dù sao cũng là người thân.” Viên lão phu nhân nói.

“Dạ con hiểu, bà ngoại.” Bình An cười cười, đẩy xe lăn đưa Viên lão phu nhân vào phòng khách.

Cả nhà Phương Hữu Kiệt đều kéo tới, sau hai năm không gặp thì dường như cũng không thay đổi gì cho lắm, nhưng nhìn kỹ thì hình như bác dậu Quách Cầm lại tăng thêm tải trọng thì phải, khoác một bộ áo lông rậm rạp màu hồng, bó sát đến nỗi thấy rõ bên hông chia làm ba ngăn mỡ, mặt trang điểm đậm, lúc này cũng đang trưng ra vẻ vênh váo tự đắc.

Bình An dời mắt nhìn sang hai anh họ, Phương Húc vẫn còn giữ dáng vẻ lúc trước, ương ngạnh nghênh nghênh ngang ngang, coi trời bằng vung; ngược lại, Phương Dương thì... Bình An vừa nhìn thấy thanh niên có dung mạo thanh tú kia thì khẽ ngẩn ra, Phương Dương thật sự đã thay đổi rất nhiều, nhớ lúc ban đầu gặp anh ấy còn mang vẻ mặt trai tơ đầy mụn, bây giờ nhìn người thanh niên trước mặt, dáng dấp tuấn tú không nói, hình như nét mặt cũng không mang vẻ nặng nề buồn bực như trước đây.

“A. Cuối cùng cũng có người đến.” Quách Cầm nhìn thấy Bình An xuất hiện cạnh cửa thì lập tức kêu lên một cách mỉa mai.

Phương Hữu Kiệt trừng mắt ngó ra cửa, khi thấy Bình An đang đẩy xe cho một lão phu nhân, ông ta sững sốt, rồi nhìn kỹ một lát mới nhận ra là Viên lão phu nhân, “Ấy chà, đây là bà thông gia đây mà.”

“Hóa ra là bác Hai, chào cả nhà.” Viên lão phu nhân cười khách sáo chào hỏi.

Bình An thản nhiên chào hỏi, “Chào Bác Hai, bác dâu, anh hai, anh ba.”

Phương Húc đã từng bị Bình An chơi cho một vố, đến bây giờ trong lòng vẫn còn cái gai, nghe Bình An chào hỏi, hẳn cũng chỉ hừ hừ trong mũi mà vẫn giữ sắc mặt sầm sì.

“Chào Bình An, bà ngoại.” Rõ ràng Phương Dương học hành tốt hơn những người khác rất nhiều, anh lập tức đứng lên gật đầu chào hỏi Viên lão phu nhân.

“Mau ngồi xuống nói chuyện đi.” Viên lão phu nhân ý bảo Bình An đẩy bà qua bên ấy. “Thật ngại quá, để các người đợi lâu.”

Phương Hữu Kiệt vừa nghe lời này liền không vui lòng, bà già này dùng cái giọng giống y như chỗ này là nhà của bà vậy, nếu mà so ra thì nhà ông với Phương Hữu Lợi máu mủ thân cận hơn chứ, bà già này mới là người ngoài.

“Đừng khách sáo, dù sao chúng tôi cũng coi đây như là nhà mình. Bà thông gia, bà thế này là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Phương Hữu Kiệt the thé hỏi.

Viên lão phu nhân cũng chẳng thèm so đo với ông ta làm gì, cười nói, “Già rồi, dễ ngã bệnh, kể từ sau khi trúng gió vẫn ngồi xe lăn.”

Quách Cầm lập tức liền trách cứ Bình An, “Vậy là cháu không phải rồi, bà ngoại đi lại không tiện, cháu là phận con cháu phải sang thăm bà thông gia đây chứ, sao lại để bà thông gia đến thăm chúc Tết nhà cháu được?”

Bình An ngoài cười nhưng trong lòng không cười, trả lời, “Bà ngoại cháu ở đây luôn mà, vậy nhà cháu mới dễ dàng chăm sóc bà được.”

“VẬY SAO?” Quách Cầm bĩu môi, cười gượng mấy tiếng.

“Ba cháu đâu?” Phương Hữu Kiệt hỏi.

“Đi xã giao ở ngoài ạ, không biết lúc nào mới về.” Bình An nhạt nhẽo nói.

“Mới đầu năm mà đã tiệc tùng lung tung rồi. Cũng mấy năm không về cúng ông bà rồi, ba cháu rớt cuộc có còn biết đâu là quê quán hay không?” Phương Hữu Kiệt trách cứ.

Kể từ lần trước về quê ăn Tết với ba, từ đó về sau Bình An cũng không nghĩ mình sẽ lại về đó lần thứ hai. Không phải là cô không muốn về quê, mà bởi vì cô không muốn phải đối mặt với đồng cực phẩm như nhà này.

Viên lão phu nhân thầm liếc mắt nhìn sang Bình An một cái, cười cười nói với Phương Hữu Kiệt, “Hữu Lợi là người bận rộn, quanh năm suốt tháng cũng không nghỉ ngơi được mấy ngày, thật ra thì anh ấy cũng có nhắc với tôi là phải về thăm quê một chút.”

Phương Hữu Kiệt còn không dám vô lễ với Viên lão phu nhân. Ông ta tả oán, “Tôi cũng không biết nói chú em tôi thế nào nữa, lúc Bình An đính hôn cũng chẳng thèm nói với chúng tôi một tiếng, làm vậy thì người ngoài nhìn vào nghĩ thế nào đây, có khi còn tưởng rằng bên phía Phương gia không còn người thân thích nào. Bà thông gia, tôi đây cũng khó mà làm tròn trách nhiệm Anh Hai được.”

“Bình An đính hôn không muốn làm rùm beng, chỉ muốn làm đơn giản qua loa thôi.” Viên lão phu nhân cười nói.

Cố ý đến để oán trách đấy à? Bình An nhin xuống thôi thúc muốn trợn trắng mắt, ôn tồn nói, “Bác Hai, tại chúng con cảm thấy lễ đính hôn chỉ nên cử hành khiêm tốn thôi, nên cũng không muốn cho các bác phải chạy đi chạy lại một chuyến mệt nhọc.”

“Thôi đi, chắc sợ người thân nghèo hèn như chúng tôi làm mất mặt các người chứ gì.” Phương Húc lạnh lạnh giễu cợt, “Bình An, cô giỏi thật, ngay cả Nghiêm Túc cũng cua được, nghe nói bây giờ cô là Tổng Giám Đốc công ty rồi hả?”

Mặt Viên lão phu nhân vốn này giờ vẫn giữ vẻ tươi cười, giờ trầm hẳn xuống.

“Không biết anh hai có gì chỉ bảo không?” Bình An cười tùm tùm hỏi, chẳng tỏ vẻ gì là bị chọc giận cả.

“Tôi nào dám chỉ bảo gì cô. Hừ, rõ ràng là đã có công ty riêng của mình rồi mà còn nhất định phải dùng phương thức cưỡng đoạt để giành chức vụ, chắc cũng đang nghĩ cách để biến nó thành một phần của Nghiêm Thị chứ gì.” Phương Húc nói.

Phương Hữu Kiệt và Quách Cầm cũng không có ý ngăn cản hẳn tiếp tục nói nhăng nói cuội, dường như bọn họ cho là con trai mình nói rất đúng.

“Tôi có công ty của riêng tôi và trở thành Tổng Giám Đốc Phương Thị thì có gì liên quan với nhau đâu. Anh Hai, anh cũng đâu còn là nhân viên Phương Thị.” Bình An thản nhiên nói.

“Được rồi, được rồi, mau gọi ba cháu về nhà thôi.” Phương Hữu Kiệt không kiên nhẫn nên ngăn Bình An không cho nói tiếp.

“Bữa cơm hôm nay rất quan trọng, ba cháu sẽ không quay về nhanh được đâu.” Bình An cười nhạt nói.

“Tóm lại bữa tiệc quan trọng, hay là người thân chúng tôi quan trọng hơn.” Quách Cầm lớn tiếng nói.

Bình An nhú mày, “Bác dâu, hôm nay cả nhà bác tới là có chuyện gì gấp gáp lắm à?” Lâu nay cô cũng không quan tâm đến gia đình này nữa, chẳng

lẽ bọn họ lại có trò gì mới nên lại đến đây quyết bám riết không tha ba cô nữa à?

Viên lão phu nhân âm thầm lắc đầu, chẳng trách ban đầu con gái con rể lại thất vọng đến thế với cái gia đình gọi là thân thích này, hôm nay bà cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến. “Bình An à, bà mệt rồi, đưa bà về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Bình An cũng lười ở đây mà nói nhảm với bọn họ, đẩy xe lăn đưa Viên lão phu nhân đi về phòng.

Giọng nói được cố gắng đè thấp của Quách Cầm truyền tới bên tai, “Ông xã à, không thể tiếp tục như vậy được, bằng không buổi tối chúng ta tới nữa?”

“Đúng vậy đó, ba, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Phương Hữu Kiệt chần chờ một chút mới nói, “Được, chúng ta ra ngoài đi dạo trước đi, buổi tối lại tới nữa.”

Bọn họ đi một lúc lâu rồi Bình An mới ra ngoài, thầm nghĩ, nhìn tư thế gấp đến muốn chết của nhà này thì xem ra bọn họ thật sự là có chuyện gì nên tới tìm ba rồi.

Trời tối sẫm Phương Hữu Lợi mới về, nghe nói cả nhà Phương Hữu Kiệt đều tới Thành phố G, ông nhú mày, “Tối thật đấy à.”

“Ba, xảy ra chuyện gì vậy?” Bình An nghi ngờ hỏi.

“Có thể là tới vì Phương Húc và Phương Dương đây. Lúc trước có gọi điện thoại cho ba, ba cũng đã nói rất rõ ràng, không ngờ là bác Hai con không chịu từ bỏ ý định.” Phương Hữu Lợi trầm giọng nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Lòng Tham Không Đáy

Bình An nghe Phương Hữu Lợi giải thích xong mới biết tại sao gia đình Phương Hữu Kiệt lại đến Thành phố G lúc này.

Thì ra Phương Dương sắp tốt nghiệp nên cần tìm việc làm. Phương Dương vốn dĩ muốn tự mình tìm đơn vị thực tập nhưng lại bị Phương Hữu Kiệt phản đối kịch liệt. Ông ta cảm thấy phải để anh đến Phương Thị làm việc, cho nên trước đó có gọi điện thoại nói qua với Phương Hữu Lợi. Phương Hữu Lợi thì lo rằng tính cách của Phương Dương cũng cùng một giuộc với anh hai anh nên không đồng ý.

Chuyện của Phương Dương còn chưa bàn bạc xong thì Phương Hữu Kiệt lại kêu Phương Hữu Lợi phải giúp Phương Húc mở cửa hàng ở Thành phố G, hình như là muốn mở cửa hàng điện thoại di động. Cả nhà bọn họ từ cha đến con đều chăm chăm chuẩn bị năm nay sẽ chuyển đến sống hẳn tại Thành phố G, muốn Phương Hữu Lợi tìm nhà cửa cho bọn họ ở.

Quả thực là da mặt dày cả tấc! Tất cả là do lòng tham không đáy mà ra.

Chẳng lẽ Phương Hữu Kiệt đã quên hai năm trước mới cãi nhau một trận chí tử cùng nhà cô hay sao? Không phải ông ta luôn miệng tuyên bố rằng sau này sẽ không bao giờ trông cậy vào mấy đồng bạc bố thí của nhà cô nữa sao?

Bình An nhớ lúc trước Phương Hữu Kiệt còn cố ý giật giây gia đình các nhân viên gặp tai nạn trong sự cố xây dựng ở Thành phố J để gây khó khăn cho công ty, nếu sau đó không nhờ cô bảo Hồng Dịch Vũ âm thầm dạy dỗ bọn họ mạnh tay thì không biết công ty sẽ còn bị liên lụy tới mức độ nào

nữa. Thế mà bây giờ bọn họ còn có mặt mũi mà yêu sách những điều này ư?

“Ba, đừng thèm để ý đến nhà đó, bọn họ lòng tham không đáy, cho là lần này thỏa mãn yêu cầu của bọn họ đi, lần sau bọn họ sẽ đòi hỏi nhiều hơn, nhiều hơn nữa.” Bình An nói.

Phương Hữu Lợi cười khổ lắc lắc đầu, vốn dĩ đã qua hai năm rồi, ông thấy dù gì cũng là anh em trong nhà, không để bụng chuyện trước kia cũng được. Nhưng lần này vừa khéo có người trong hội hương lão ở quê ông đến Thành phố G, kể với ông Phương Hữu Kiệt về quê khóc lóc kể lể bao nhiêu chuyện với chú bác hương thân, nói ông vong ân phụ nghĩa ra sao, không xem bọn họ ra cái đình gì thế nào...

Muốn triệt để phá hư danh tiếng tốt của Phương Hữu Lợi.

Như vậy bảo sao mà ông không tức giận cho được?

Hai cha con còn chưa nói xong thì nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo liền tới, chỉ có điều lần này Phương Húc và Phương Dương không có cùng tới mà thôi.

Có một số ít người trời sinh da mặt dày không ai có thể địch nổi, Phương Hữu Kiệt thật sự hoàn toàn quên là đã từng lục đục với Phương Hữu Lợi, thậm chí quên mất luôn là đã từng chọc cho Phương Hữu Lợi giận đến nỗi phải vào bệnh viện, còn bô lô ba la tuyên bố trước rất nhiều phóng viên nhằm ép Phương Hữu Lợi lập di chúc.

Bất kỳ người nào còn chút khí tiết thì đã biết xấu hổ mà không tìm tới cửa lần nữa rồi, đằng này ông ta giống như nước đổ đầu vịt quên ráo trôi, còn lớn tiếng đĩnh đạc hỏi Phương Hữu Lợi đã làm chuyện ông ta giao đến đâu rồi? Nhân dịp Tết nghỉ dài ngày cả nhà bọn họ mới có thời gian nên thuận tiện tới đây chơi mấy ngày, ngó quanh một chút xem nơi nào có thể làm kinh doanh, nơi nào có tiểu khu tốt để ở...

Bình An thật sự không nghĩ ra, tóm lại là ông bác Hai này dựa vào đâu mà đến đây lớn giọng sai đi khiến lại cha con cô, ông ta một là không có tiền, hai là không có thế, bây giờ ý là đang xin xỏ nhờ ba bố trí công việc cho hai đứa con trai của ông ta đấy mà còn dùng cái giọng giống như là ba phải cầu xin để được giúp bọn họ không bằng, thật là càng nghe càng phát bực.

Chẳng qua Bình An cũng đã rèn luyện được chút nội lực, nên mặc dù trong lòng khó chịu nhưng không có biểu hiện ra trên mặt.

“... Chú xem rồi làm đi, dù sao chúng tôi vẫn còn ở lại nơi này chơi mấy ngày.” Cuối cùng, Phương Hữu Kiệt kết luận bằng một câu y như ra lệnh.

Phương Hữu Lợi im lặng nghe xong những tính toán của ông ta, cười nhạt, “Trừ chuyện xem xét để Phương Dương vào công ty thực tập, những chuyện khác tôi đều không thể đáp ứng. Phương Húc tuổi cũng không còn nhỏ nhít gì nữa, nghe nói trước đây đã tự mở ra làm ăn gì đó ở Thành phố J rồi nhưng toàn cái kiểu ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới chơi. Thanh niên phải hiểu được một điều là tự bản thân phấn đấu thì mới có tương lai tốt được, chuyện gì anh cũng dàn xếp thay cháu thì càng làm cho cháu sinh ra tâm lý ỷ lại anh mà chẳng chú tâm làm việc, bởi vậy nên mới không đạt được thành công lớn.”

“Đó là tại Thành phố J không có khả năng phát triển thôi, chứ Phương Húc nhà chúng tôi rất chăm chỉ chứ bộ.” Quách Cầm nghe Phương Hữu Lợi nói thế về con trai đầu của bà thì trên mặt lập tức lộ vẻ không vui tí nào.

“Địa phương nhỏ có kiểu kinh doanh của địa phương nhỏ, địa phương lớn có kiểu kinh doanh ở địa phương lớn, anh chị không thể nào chăm sóc cháu cả đời, phải dạy cho cháu hiểu được là phải tự mình phát triển chứ.” Phương Hữu Lợi nói.

“Nói cho cùng là chú không muốn giúp chúng tôi chứ gì, giờ chú phát đạt rồi, không muốn thấy người khác cũng khá lên giống chú chứ gì.” Phương Hữu Kiệt giận dữ thở phì phì kêu lên.

Phương Hữu Lợi chỉ nhàn nhạt nhìn ông ta một cái, “Anh Hai, tôi đối xử với anh thế nào tôi đều không thẹn với lương tâm, còn về phần anh nói xấu tôi ở quê nhà cái gì, anh đừng nghĩ là tôi không biết gì cả.”

Phương Hữu Kiệt nghe vậy thì sắc mặt đỏ bầm như màu gan heo, kéo mạnh tay Quách Cầm, “Chúng ta đi, không cần ở đây cầu cạnh nó làm gì, tôi cũng không tin hai thằng con trai nhà ta không thể đứng đầu mọi người!”

Thái độ này mà gọi là cầu cạnh đấy à! Bình An cười lạnh ở trong lòng.

Bởi vì đã quen với cung cách làm người của Phương Hữu Kiệt từ lâu nên Phương Hữu Lợi cũng chả thèm bận lòng với mấy lời kia của ông ta, sau khi nói vài câu với Bình An thì liền lên lầu nghỉ ngơi.

Bình An cảm thấy tuy Phương Hữu Kiệt miệng thì nói là sẽ không quay lại cầu cạnh ba cô nữa, nhưng như vậy không có nghĩa là sau này nhà cô sẽ được yên tĩnh thật sự. Cô nghĩ lại và thấy anh ba cũng khá trầm mặc, có lẽ có thể tìm anh ba nói chuyện một chút.

Ngày hôm sau, Bình An hẹn Phương Dương ra gặp, cô biết cuối cùng rồi thì ba cũng vẫn sẽ mềm lòng mà để anh họ này vào thực tập tại chi nhánh công ty ở Thành phố J, vì tránh cho tình huống như thế xảy ra, cô đã có chủ ý riêng.

Tính tình Phương Dương khác hẳn ông anh hai ngông nghênh của anh. Bình An ngồi đối diện âm thầm quan sát anh, mặt mày anh ba cũng đã nẩy nở rồi, mặc dù không phải là dạng đặc biệt đẹp trai, nhưng mang lại cảm giác rất nhẹ nhàng khoan khoái của tuổi trẻ.

“Anh ba, chúng ta nói thẳng vào vấn đề nhé, không biết Bác Hai hôm qua về có nói gì với anh hay không?” Bình An hỏi.

“Không có, sao vậy?” Phương Dương thận trọng hỏi.

“Tôi nhớ Anh Ba học cùng năm với tôi thì phải, đúng rồi, anh học ngành gì vậy?” Bình An hỏi.

“Quảng cáo ứng dụng.” Phương Dương vừa nói xong thì điện thoại di động liền vang lên, anh ra dấu xin phép một cái với Bình An rồi mới tiếp điện thoại, “Dạ, mẹ à, con ở bên ngoài, muốn một mình đi quanh một chút, dạ, được!”

Nói xong điện thoại, Phương Dương nghiêm túc nhìn thẳng vào Bình An, ánh mắt rất chân thành, “Bình An, thật ra tôi biết rõ ba mẹ tôi luôn làm khó dễ cô và Chú Ba, nhưng hy vọng hai người có thể hiểu và thông cảm. Ba mẹ tôi vẫn theo nếp sống ở nông thôn, tư tưởng đã ăn sâu thâm căn cố đế rồi, có rất nhiều chuyện có nói thì ba mẹ cũng không hiểu. Còn về phần anh tôi, anh ấy bị ba mẹ tôi làm hư, cứ cho là toàn thế giới này đều quay xung quanh anh ấy. Thôi coi như cô nể mặt anh ấy là Anh Hai, đừng so đo với anh ấy được không?”

Bình An hơi kinh ngạc nhìn ông anh ba này, muốn xem xem độ chân thành của những lời này là nhiều hay ít.

“Thật ra thì tôi có vào làm việc tại Phương Thị hay không cũng chẳng quan hệ gì, chỉ tại ba tôi còn chưa hết hy vọng đó thôi.” Phương Dương cười cười, “Tôi còn chưa có tốt nghiệp, thật ra lúc này cũng chỉ muốn tìm một công ty để thực tập mà thôi.”

Lúc về Thành phố J lần trước, Bình An đã khá cảm tình với ông anh ba này, hôm nay nhìn cách anh nói năng gãy gọn, thậm nhủ rằng có lẽ anh không phải dạng người giống như ba và anh hai của anh.

“Anh Ba, thật ra thì quảng cáo của Phương Thị đa số là hợp tác với các công ty quảng cáo để họ làm, nếu anh muốn thực tập, hay là đến công ty của tôi đi. Phòng quảng cáo của Duy An cũng mới vừa thành lập không được bao lâu, không gian để cho anh phát huy còn lớn hơn.” Nếu như sau này Phương Dương làm việc ở Phương Thị, Phương Hữu Kiệt nhất định sẽ lên mặt mà huơ tay múa chân, chi bằng cứ để cho anh đến Duy An.

Ánh mắt Phương Dương sáng lên, vui mừng hỏi, “Cô không ghét mà để tôi vào công ty làm?”

“Đúng, nếu như anh không chê.” Bình An cười nói.

“Sao tôi lại chê chứ!” Phương Dương lộ một nụ cười xấu hổ, “Bình An, cô thật có khả năng, giờ mà đã có trong tay công ty riêng, còn tôi ngay cả kiếm việc mà còn phải tìm người khác giúp một tay.”

Bình An cười nói, “Có được ắt có mất chứ anh, tôi vì Duy An mà bỏ không đến trường, đó không phải là đã đánh mất một thời thanh xuân tốt đẹp đáng nhớ đó sao?”

Phương Dương nói, “Cô chẳng giống cô trước đây hai năm chút nào.” Tuy Bình An cũng cùng tuổi với anh, nhưng không biết tại sao mà anh luôn có cảm giác người đang nói chuyện với mình hình như là đã trải qua rất nhiều những mưa gió dập vùi của cuộc đời.

Cảm giác này thật mạnh, nhưng lại không chỉ ra được là không đúng chỗ nào, có lẽ là vì hiện tại Bình An đã thành lập một công ty quốc tế, lại sắp trở thành Tổng Giám Đốc của Phương Thị, anh không cách nào coi cô như người đồng trang đồng lứa mà đối đãi được.

Bình An cười cười, “Anh Ba cũng thay đổi rất nhiều, trở thành đại soái ca rồi.”

Phương Dương nở nụ cười, cảm giác như lập tức đã kéo gần lại khoảng cách với Bình An không ít, “Tôi phải về thôi, kéo mẹ tôi lại tìm tôi. Tôi về sẽ nói với ba mẹ là muốn tới chỗ cô thực tập.”

“Tốt, hẹn gặp lại.” Bình An cười tủm tỉm chào tạm biệt anh.

Sau khi quay lại khách sạn, Phương Dương cũng không lập tức nói với vợ chồng Phương Hữu Kiệt là muốn vào làm việc ở Duy An, mà tiếp tục cùng bọn họ đi chơi mấy ngày ở Thành phố G. Bởi Phương Húc muốn năm sau sẽ đến Thành phố G để phát triển, cho nên cả nhà đều đi theo hẵn để khảo sát địa hình, chẳng qua, bất cứ khu vực nào Phương Húc cũng đều cảm thấy có thể phát triển một cửa hàng cả, còn chưa bắt đầu làm ăn mà đã muốn phát tài lớn rồi.

Mà cũng chỉ có cha mẹ như hai vợ chồng Phương Hữu Kiệt mới chẳng những không cảm thấy ý tưởng viễn vông của con trai là có gì sai, ngược lại còn cảm thấy ý tưởng này rất đúng.

Lúc Phương Hữu Kiệt hùng hồn tuyên bố là không cần dựa vào Phương Hữu Lợi nữa, cả nhà bọn họ cũng có thể chung tay tạo dựng một sự nghiệp hoành tráng, lúc này Phương Dương mới nói rằng anh muốn đến Duy An làm việc, chứ giờ mà không nói ra thì chắc chắn thế nào Phương Hữu Kiệt cũng sẽ bắt anh theo anh trai bung ra làm ăn buôn bán.

Anh chẳng có chút hứng thú nào đối với chuyện làm ăn buôn bán cả, chí hướng của anh là sau này sẽ mở một công ty quảng cáo ứng dụng.

Sau khi biết được Phương Dương lại muốn đi làm ở công ty của Bình An, Phương Húc quả trách anh một trận tới bời, nói anh không có chí khí, ngay cả Phương Hữu Kiệt cũng khẳng khẳng cho rằng vì Phương Hữu Lợi không muốn để cho Phương Dương vào Phương Thị cho nên mới ném anh đến Duy An.

Phương Dương không để vào lòng những lời trách cứ của bọn họ chỉ cho nặng bụng, chỉ đơn giản nói là bản thân anh tự biết lo chuyện của mình.

Qua mùng 8 Tết, cả nhà Phương Hữu Kiệt quay về Thành phố J, Bình An kêu Phương Dương ở lại đây tới sau tết Nguyên tiêu thì tới công ty nhận việc.

Mà suốt mấy ngày Tết này, ngoại trừ ở nhà cùng chơi mạt chược với Viên lão phu nhân, Bình An cũng chỉ làm một việc là thanh thơi dạo phố với Vu Tố Hà. Ngày mùng 4 Tết, Vu Tố Hà và Nghiêm lão phu nhân cùng nhau đến Phương gia chúc Tết, gặp mặt Phương Hữu Lợi và Viên lão phu nhân.

Từ sau lễ đính hôn của Bình An và Nghiêm Túc tới nay, Nghiêm Lô Hải chưa từng chủ động tới cửa chào hỏi lần nào, nếu không phải vì nể mặt hai ông bà lão Nghiêm gia thì Phương Hữu Lợi đúng là không muốn đồng ý việc hôn nhân này. Nhưng sau khi gặp Vu Tố Hà, ông cảm thấy cho dù thái độ của Nghiêm Lô Hải như thế nào cũng chẳng quan trọng, bởi Nghiêm Túc cũng không phải là người sẽ chịu để cho Nghiêm Lô Hải sắp xếp định đoạt, tương lai chắc chắn sẽ không để cho Bình An chịu bất cứ thiệt thòi gì ở Nghiêm gia.

Chỉ chớp mắt một cái mà những ngày nghỉ Tết đã qua, các công ty lại lục tục bắt đầu mở cửa giao dịch kinh doanh.

Bình An cuối cùng cũng chính thức đến làm tại Tập đoàn Phương Thị, cô sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn khiêu chiến hơn so với trước kia, bởi không phải ai cũng chịu phục khi cô có được chức Tổng Giám Đốc này, cô cần dùng sự quyết đoán và thành tích để khiến cho những người đó tâm phục khẩu phục.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất, là trước tiên phải đẩy Đỗ Hiếu Mị rời xa khỏi tầm mắt của cô.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Người Mới Nhận Chức

Ngày đầu tiên đến làm tại Phương Thị, tâm trạng của Bình An cũng khá hồi hộp và lo lắng, nhưng biểu hiện ngoài mặt vẫn không ai nhìn ra được. Hôm nay cô mặc một bộ vest công sở đơn giản thoải mái, áo sơ mi trắng hơi ôm, bên ngoài khoác chiếc áo giã vest màu trắng gạo mốc gài đơn giản có những đường may chần song song đầy nữ tính, bên dưới là quần tây ống túm, toàn thân toát ra một vẻ nhẹ nhàng thanh thoát mà nhanh nhẹn, lại không làm cho cô có vẻ già dặn.

Cô thong dong tiến vào từ cổng chính, trước những tia mắt từ chung quanh phóng tới, cô cũng chỉ thẳng người, giữ vẻ mặt trầm tĩnh bình thản tiến về phía thang máy.

“Chào buổi sáng, Tổng Giám Đốc Phương!” Ngoài cửa thang máy đã có một đám nhân viên đứng đợi, bọn họ vừa nhìn thấy Bình An thì lập tức gật đầu cung kính.

“Chào buổi sáng mọi người.” Bình An cười đáp lại.

Trên mặt những nhân viên này đầy vẻ do dự, không biết là nên nhân cơ hội này lấy lòng Tổng Giám Đốc vừa mới nhận chức hay là nên quan sát thêm mấy ngày nữa, không biết sắp mới này có dễ sống chung không đây.

“Chào buổi sáng!” Sau lưng Bình An truyền đến một giọng nói ôn hòa quen thuộc, “Bình An, cảm giác ngày ngày đầu tiên đi làm thế nào?”

Là Lê Thiên Thần! Đáy mắt Bình An thoáng hiện một tia chán ghét nhàn nhạt nhưng nụ cười trên mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên, “Chào buổi sáng, Phó

Tống Lê.” Cố ý kéo xa quan hệ giữa bọn họ.

Lê Thiên Thần không tỏ vẻ ngại ngùng gì trước thái độ lạnh nhạt của Bình An, cười nói, “Không ngờ lại có một ngày chúng ta lại trở thành đồng nghiệp nhỉ, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra, những nhân viên kia dạt ra nhường một lối cho Bình An và Lê Thiên Thần đi vào trước.

Sau khi hai người đã đứng bên trong, nhân viên bên ngoài lại không có ai dám bước vào đi chung.

Bình An cười cười, “Cùng vào đi!”

Những nhân viên kia nhìn nhau rồi cũng không ai là người dám bước vào đầu tiên, cho đến khi Bình An thúc giục một lần nữa thì bọn họ mới lục tục đi vào.

Không khí trong thang máy thật im ắng. Bình An cũng hiểu tâm lý của những nhân viên này, ở trước mặt cấp trên, có thể giữ im lặng thì tốt nhất nên giữ im lặng, đặc biệt là khi chưa biết cấp trên là người thế nào, cứ cố gắng làm việc một cách khiêm tốn cái đã, chờ thăm dò xong sở thích và tính tình chính xác của cấp trên rồi thì làm các động tác nịnh bợ lấy lòng cũng chẳng muộn...

Còn đang miên man suy nghĩ thì số nhân viên trong thang máy dần dần giảm bớt, cuối cùng chỉ còn lại Bình An và Lê Thiên Thần bởi văn phòng của bọn họ cùng nằm chung một tầng.

Lê Thiên Thần liếc mắt nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng xinh đẹp của Bình An, đột nhiên trong lòng có cái gì cắn đau, kể từ sau khi Bình An đính hôn cùng Nghiêm Túc, hẳn luôn mơ một giấc mơ vô cùng kỳ quái, hẳn mơ thấy mình kết hôn cùng Bình An... Bình An vốn phải là vợ của hẳn.

Đình! Cửa thang máy mở ra khi tới tầng lầu của bọn họ, Bình An không quay đầu lại đi ra ngoài.

Lê Thiên Thần vội vàng thu hồi nỗi chua xót trong lòng, khoe miệng hiện ra nụ cười lịch sự, đi ra khỏi thang máy.

Bình An nhìn bảng tên nhỏ dính trên cửa văn phòng của Tổng Giám Đốc, nhìn thấy tên họ của cô được khắc bên trên, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

Cô mở cửa, bàn ghế làm việc bên trong đều được thay mới, ánh mặt trời từ bên ngoài cửa kính chiếu vào một khoảng sáng ngời rộng mở, văn phòng tuy không thể nói là quá lớn nhưng có vị trí rất tốt, cô sờ sờ cái ghế ngồi làm việc, khoe miệng nhếch lên nụ cười nhạt. Vị trí này... kiếp trước là của Lê Thiên Thần.

Cuối cùng thì cô đã cơ bản thay đổi được quỹ đạo của số mạng rồi, nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Từ hôm nay trở đi, cô nhất định sẽ bảo vệ Phương Thị, bảo vệ tâm huyết của ba mẹ thật tốt, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào thương tổn Phương Thị.

“Tổng Giám Đốc Phương!” Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Bình An lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn sang, nét mặt lập tức hiện lên nụ cười rục rờ, “Anh Hồng.”

Hồng Dịch Vũ hai tay cầm một chậu cây xanh, vừa cười vừa đi vào đặt chậu cảnh lên nóc tủ, “Chúc mừng Tổng Giám Đốc Phương ngày đầu nhậm chức. Đây là món quà nhỏ, sau này có mệt mỏi trong công việc nhìn một chút màu xanh của cây cỏ là có thể buông lỏng tâm tình.”

“Cám ơn...”

“Tổng Giám Đốc Phương.” Không đợi Bình An và Hồng Dịch Vũ nói được câu thứ hai, ngoài cửa đã có một phụ nữ khoảng bốn mươi mấy tuổi mặc một bộ váy đen công chức đi vào, vừa vào cửa liền tự giới thiệu mình, “Chào ngài, tôi là Tạ Hồng Phương, thư ký kiêm trợ lý của ngài. Đây là kế hoạch làm việc của ngài hôm nay, xin ngài xem qua, nếu như Tổng Giám Đốc còn có thêm kế hoạch nào khác, lúc nào cũng có thể báo cho tôi biết.”

Đây là một phụ nữ diện mạo không xuất sắc, vẻ mặt nghiêm túc, Bình An nhìn bà một lát rồi mới cười, “Dì Tạ, dì đừng có dùng vẻ mặt này với cháu.”

Gương mặt nghiêm túc của Tạ Hồng Phương thoáng hiện một nụ cười, “Tổng Giám Đốc Phương, công tác là công tác, công và tư phải rõ ràng.”

Hồng Dịch Vũ nén cười nói với Bình An, “Một lát còn phải họp, tôi đi qua chuẩn bị một chút.”

“Được!” Bình An cười cười, nhìn Hồng Dịch Vũ lúc rời đi thuận tay đóng lại cửa, Bình An lập tức nhào vào trong lòng Tạ Hồng Phương, “Dì Tạ, ai mà ngờ có một ngày Dì sẽ trở thành thư ký của cháu nhỉ?”

Bởi vì Viên Lệ Hoa mất sớm, khi còn bé Bình An thường xuyên theo chân Phương Hữu Lợi đến công ty đi làm, rất nhiều nhân viên kỳ cựu trong công ty đều nhìn Bình An lớn lên, Tạ Hồng Phương đã công tác gần hai mươi năm ở Phương Thị từ buổi đầu chập chững lập công ty, đương nhiên vô cùng thân quen với Bình An.

Vẻ mặt nghiêm nghị của bà cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, “Biết cháu là người có khả năng nhất mà. Nhưng mà ở công ty dù sao cũng phải rõ ràng giữa công và tư, không thể để cho mọi người cảm thấy quen thuộc với cháu rồi không biết phân biệt lớn nhỏ cao thấp. Cháu đã là Tổng Giám Đốc rồi, phải có uy nghiêm của Tổng Giám Đốc.”

Bình An nhận sự chỉ dạy, gật đầu, “Dạ, thư ký Tạ.”

Tạ Hồng Phương bất đắc dĩ nhìn Bình An một cái, “Còn mười phút nữa là bắt đầu đại hội năm mới các thành viên cấp cao của công ty.”

Bình An lập tức thu hồi tính lí lắc. Thật ra cô vui mừng đến vậy khi gặp Tạ Hồng Phương cũng vì có nguyên nhân. Kiếp trước, sau khi Lê Thiên Thần lên làm Tổng Giám Đốc liền lập tức loại bỏ những người không hợp trong công ty, cách chức hoặc điều động xuống chi nhánh công ty tất cả những người mà hắn không tin. Tạ Hồng Phương là người nói một mà không nói hai, lại tận tâm và trung thành với Phương Hữu Lợi, cho nên không vừa mắt Lê Thiên Thần, sau khi bị điều đến chi nhánh công ty, Tạ Hồng Phương liền xin nghỉ hưu sớm.

Cho đến khi cô bị nhốt vào bệnh viện tâm thần cũng không có cơ hội nhìn thấy Tạ Hồng Phương lần nữa.

Bình An không biết là, bởi vì cô không đi tìm Tạ Hồng Phương nên không biết chi tiết, lúc đó bởi Tạ Hồng Phương đã phát hiện được bí mật Lê Thiên Thần cấu kết cùng Đỗ Hiếu Mị làm tổn hại đến Phương Thị nên mới bị hãm điều đến chi nhánh công ty, sau này còn chết oan chết uổng...

Mười phút sau, Bình An và Tạ Hồng Phương cùng đi lên phòng hội nghị lớn trên lầu. Không bao lâu sau, tất cả các giám đốc và trưởng phòng các bộ phận đều tề tựu đông đủ.

Hội nghị do Phương Hữu Lợi chủ trì, đầu tiên ông chính thức giới thiệu Bình An cho mọi người, “Đây là Tổng Giám Đốc mới nhận chức của công ty chúng ta, tin là mọi người cũng đã nghe nói qua. Về sau, nếu cô ấy có làm việc gì không tốt thì mọi người cứ việc nói thẳng, công và tư rõ ràng, không cần kiêng kỵ quá nhiều.”

Bình An đứng lên gật đầu một cái chào mọi người, “Chào các tiền bối, về sau xin chỉ bảo nhiều hơn.” Tiếp sau đó, Phương Hữu Lợi tổng kết một

chút về thành tích và tình hình của công ty năm ngoái, bày tỏ hy vọng và định ra mục tiêu đối với năm mới.

Sau đó tới lượt Bình An phát biểu. Mọi người ai cũng dùng một loại ánh mắt nghiên cứu sắc bén nhìn thẳng vào cô.

Bình An thong dong mỉm cười, nhớ tới biểu hiện tự tin và không câu nệ của Nghiêm Túc khi phát biểu trên bục, cô bất giác bắt chước mấy phần thần thái bình tĩnh của anh.

“Đầu tiên, xin cảm tạ công ty và HĐQT đã ủng hộ bầu tôi vào chức Tổng Giám Đốc... Tôi nhất định sẽ làm hết phận sự của mình, cố gắng vì công ty phục vụ...”

Cô lưu loát nói lời cảm tạ, rồi bắt đầu báo cáo về công việc, trình bày giản lược những công việc trọng điểm được lên kế hoạch cho năm nay. Thanh âm của cô thanh thúy dễ nghe, rõ ràng, tóm tắt nội dung chặt chẽ để tất cả mọi người ngồi đây nghe được rõ ràng.

Đáy mắt sắc bén của Phương Hữu Lợi hiện lên một ý cười nhàn nhạt, ông giống như bao người cha khác khi cuối cùng đã thấy được con gái mình đủ lông đủ cánh, có thể tự thân bay lượn trên trời cao rồi.

Hội nghị được tiến hành rất thuận lợi, cuối cùng, Phương Hữu Lợi cười nói, “Tối nay còn có một bữa tiệc đặc biệt được tổ chức để chào đón Tổng Giám Đốc và Phó Tổng Giám Đốc mới của công ty, mọi người nhớ tới tham gia.”

Bình An nhận lúc mọi người không chú ý, tặng cho Phương Hữu Lợi một nụ cười ngọt ngào.

Phương Hữu Lợi nhìn thấy, đáy mắt thoáng qua một chút yêu thương, khóe miệng mang ý cười bước từ phòng họp ra ngoài.

Sau khi quay lại văn phòng của mình, Bình An kêu Tạ Hồng Phương thông báo cho quản lý tất cả các ngành nửa giờ sau đi họp.

Mục tiêu đầu tiên của cô là đem mảnh đất lân cận Phượng Hoàng Thành kia ra khai thác rồi tung ra thị trường, giai đoạn hai của Phượng Hoàng Thành đã sắp hoàn công, khu vực đó sẽ càng ngày càng phồn hoa, nên cô không thể bỏ qua cơ hội này.

Nửa giờ sau, cô làm quen một lượt tất cả quản lý của các ngành trong công ty. Tập đoàn Phương Thị được cơ cấu thành 6 ngành chính, trong đó 3 ngành là ngành tiêu thụ, ngành công trình, ngành dịch vụ thuộc về lĩnh vực khai thác bất động sản, bên dưới mỗi ngành chia thành nhiều bộ phận nhỏ phụ trách tất cả các loại công việc khác nhau; còn có ngành quảng cáo phụ trách việc tuyên truyền mở rộng thị trường, ngành tổng hợp phụ trách các bộ phận hậu cần, nhân sự, hành chính và tài vụ; theo sự phát triển không ngừng trong những năm gần đây, công ty còn phát triển thêm một ngành nữa không thuộc về dịch vụ xây dựng, ngành này bởi vì khá đặc biệt nên không thuộc quyền quản lý của Tổng Giám Đốc, đó là ngành khai thác tài chính.

Bình An đề nghị các quản lý báo cáo sơ lược công việc đang làm, sau đó giao cho Quản lý Bộ phận nghiên cứu phát triển và Quản lý Bộ phận khai thác thuộc Ngành công trình đem mảnh đất phụ cận Phượng Hoàng Thành kia đi định giá lần nữa, tính toán xem cuối cùng cần bao nhiêu tiền để xây dựng một khu thương mại lớn.

Cô phân công công việc này khiến cho quản lý hai bộ phận đều ngần cả người, nhưng bởi vì lo lắng sắp mới nhậm chức phun lửa lên đầu nên im lặng đáp ứng sẽ mau chóng giao báo cáo.

Rất nhiều người còn không biết mấy trăm mẫu đất chỗ đó thuộc về Bình An.

Sau khi tan họp, Bình An giữ riêng Quản lý Bộ phận nhân sự lại, một người đàn ông trung niên họ Trần khoảng bốn mươi mấy tuổi, đầu hơi hói, thoạt nhìn thì có vẻ thật thà đàng hoàng.

“Quản lý Trần, lát nữa ông đem cho tôi một bản danh sách cán bộ công ty.” Bình An vừa đi trở về văn phòng của mình, vừa nói với Quản lý Trần.

“Dạ, Tổng Giám Đốc.” Quản lý Trần lập tức đáp lời.

Vào văn phòng, Bình An ngồi vào ghế làm việc, cười ôn hòa mời Quản lý Trần ngồi xuống ghế đối diện cô, “Đúng rồi, việc sắp xếp công việc cho Đỗ Hiếu Mỹ... Ông đã phát thông báo nội bộ chưa?”

“Việc này... Bởi vì còn chưa chính thức nhận được chỉ thị nên chưa phát thông báo ra.” Quản lý Trần nói.

“Đã bàn trước với Đỗ Hiếu Mỹ rồi chứ?” Bình An hỏi.

“Đỗ Hiếu Mỹ đã tìm tới bộ phận nhân sự từ trước, tôi và cô ấy cũng đã nói chuyện một chút, ý của cô ấy là muốn ở lại Tổng Công Ty.” Quản lý Trần nói xong liền đưa mắt cẩn thận dò xét sắc mặt của Bình An.

Bình An cười cười, “Tổng Công Ty có chức vụ nào thích hợp với cô ấy đây?”

“Cô ấy muốn làm thư ký cho Phó tổng Lê.” Quản lý Trần đáp.

“Vậy thì quá thiệt thòi cho cô ấy rồi. Chi nhánh công ty ở thành phố P còn chưa tuyển được Tổng Giám Đốc, tôi cảm thấy Đỗ Hiếu Mỹ rất phù hợp với vị trí này.” Bình An cười nói.

“Vậy...” Quản lý Trần do dự, “Có nên hỏi ý cô ấy trước xem thế nào không?”

Bình An nhíu mày, “Sắp xếp của công ty đều phải được nhân viên đồng ý mới có thể thực hiện sao?”

“Dạ, tôi hiểu rồi.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Thông Báo Nhậm Chức

Quản lý Trần rời đi không bao lâu thì Lê Thiên Thần đã tiến vào. Lúc vừa rời trong cuộc họp, dường như hẳn có rất nhiều việc muốn nói, nghẹn đến bây giờ chắc cũng chật vật lắm đây.

“Có chuyện gì sao?” Bình An nhìn Lê Thiên Thần đang đứng trước mặt cô với hai hàng lông mày nhíu chặt và vẻ mặt nghiêm trọng, tò mò hỏi.

Có lẽ nguyên nhân là vì đã ở cùng một chỗ với Nghiêm Túc khá lâu, nên cô cũng học được một chút vẻ mặt và tư thế của anh, đối mặt với người mà cô ghét thì cô không hề có vẻ mặt căng thẳng nữa, mà là một tư thế thoải mái không thèm chú ý.

“Bình An, anh biết em mới vừa nhậm chức nên muốn biểu hiện tài cán của mình. Nhưng làm việc không thể quá hấp tấp, em hiểu không?” Lê Thiên Thần tự mình kéo chiếc ghế đối diện Bình An ra rồi ngồi xuống, dùng một giọng đầy thân tình nói với cô.

Bình An nhíu nhíu đôi mày thanh tú, “Tôi không hiểu ý của anh lắm.”

“Anh hy vọng em hiểu, anh không có một chút ý kiến gì đối với việc em trở thành Tổng Giám Đốc, bởi anh nghĩ, cho dù em không có kinh nghiệm thì vẫn còn có anh đứng bên cạnh trông coi. Việc khai thác khu vực ngoại ô tất nhiên là có mang lại lợi ích, nhưng khu đất này dù sao cũng cách nội thành quá xa, cho dù có Phượng Hoàng Thành của Nghiêm Thị, nhưng liệu em có thể bảo đảm là tiểu khu đó tương lai sẽ thịnh vượng không? Ai cũng không thể bảo đảm điều này cả, cho nên chúng ta nên đầu tư vào những hạng mục có sự bảo đảm, em hiểu không?” Lê Thiên Thần cho rằng kế

hoạch mà Bình An mới vừa đưa ra trong hội nghị chẳng qua là thuận miệng mà nói chứ không thông qua đại não xử lý, nhưng lo lắng muốn giữ mặt mũi Tổng Giám Đốc của cô nên hẳn mới nín nhịn không nói, định tìm cô mà nói riêng thôi.

“Tôi cho là nơi đó sẽ rất vượng đấy!” Bình An cười cười nói.

“Bình An, thời điểm này không phải là lúc để em bốc đồng. Em đã là Tổng Giám Đốc công ty, mỗi một quyết định của em sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người.” Lê Thiên Thần muốn rèn sắt khi còn nóng, kêu lên.

Bình An vẫn giữ vẻ bình tĩnh ung dung như cũ, khóe miệng nhếch lên một ý cười giễu lạnh lẽo, “Lê Thiên Thần, chẳng lẽ theo ý của anh, cái chức Tổng Giám Đốc này là tôi hoàn toàn may mắn mới lấy được hay sao? Hay là nên nói rằng, so với anh, tôi chỉ thắng bởi vì có ba là Chủ Tịch, cho nên mới thành Tổng Giám Đốc? Có phải anh quá khinh thường tôi, quá đề cao chính anh rồi không?”

Sắc mặt Lê Thiên Thần khẽ trầm xuống, “Bình An, sao lại nói vậy, anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi mà.”

“Tôi cảm ơn anh!” Bình An cười nhạt.

“Anh biết em không giống như trước kia.” Lê Thiên Thần đột nhiên nhỏ giọng nói, “Bên cạnh em giờ đã có Nghiêm Túc, bất kể em làm cái gì, anh ta cũng sẽ giải quyết thay em.”

Bình An lạnh lùng nhìn hẳn, Lê Thiên Thần mặc dù bày ra cái vẻ ta đây không cần vị trí Tổng Giám Đốc, nhưng kỳ thật trong lòng hẳn rất để ý việc hẳn đã thua dưới tay cô. Hẳn không chịu nhận thua bởi hẳn cảm thấy rằng, vì có Phương Hữu Lợi và Nghiêm Túc nên Bình An mới có thể thắng hẳn một bậc. Trong tiềm thức, hẳn vẫn rất khinh thường Bình An, cho là Bình An hoàn toàn không có năng lực để quản lý một công ty lớn như Phương Thị.

“Lê Thiên Thần, rốt cuộc anh muốn biểu đạt cái gì?” Trong mắt của cô đã có mấy phần mất kiên nhẫn.

Lê Thiên Thần nghiêm mặt nói, “Anh hy vọng trước khi em đưa ra bất cứ quyết định gì thì cũng bàn trước với anh một chút, dù sao kinh nghiệm của anh cũng phong phú hơn em. Bình An, anh không muốn em vừa mới nhận chức đã làm sai chuyện gì.”

Nói thì đây vẻ đường đường chính chính, nhưng thật ra là muốn cái quyền kè dao găm vô cổ cô, coi cô như một con rối.

Bình An không giận không buồn, cười tủm tỉm nói, “Anh yên tâm, trước khi ra quyết định gì, tôi đều sẽ nói ra cho mọi người cùng thảo luận.”

Lê Thiên Thần nở nụ cười, “Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, thông báo nhận chức của Đỗ Hiếu Mị đã đưa xuống rồi?”

“Buổi chiều là có thể nhận được.” Bình An cười đầy giảo hoạt.

“Vốn dĩ anh muốn cho Đỗ Hiếu Mị đến bộ phận PR, nhưng vì Chủ Tịch nói bộ phận PR không thiếu người... Thật ra thì anh thấy bên cạnh Chủ Tịch còn thiếu một trợ lý giống như Đỗ Hiếu Mị.” Lê Thiên Thần vừa nói vừa nhìn về mặt của Bình An xem biến hóa thế nào.

Trợ lý cho Ba? Bình An cười lạnh trong lòng, cô điên mới để cho bọn họ có cơ hội này!

“Hồng Dịch Vũ vô cùng có khả năng, Chủ Tịch cũng không yêu cầu, cho nên tôi đã có sắp xếp khác cho cô ấy.” Bình An lạnh giọng nói.

Lê Thiên Thần ngẩn ra, “Em sắp xếp cho cô ấy vị trí gì? Bình An, thật ra thì năng lực của Đỗ Hiếu Mị không tệ...”

“Tôi đương nhiên biết năng lực cô ấy không tệ, nếu không thì làm sao có thể giúp anh chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi đã có thành tích như thế.” Bình An cười nói, “Anh yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi bạn gái của anh.”

“Vậy, vậy cứ như thế đi, hy vọng em có thể thu hồi cái quyết định khai phá khu phụ cận của Phượng Hoàng Thành.” Lê Thiên Thần đứng lên, vẻ mặt có chút lúng túng, hẳn nghĩ thầm chẳng lẽ Bình An đã phát hiện ra được cái gì? Những việc bên Thành phố S được giữ rất bí mật, hẳn là cô sẽ không thể nào tra ra được.

Bình An thu hết vào mắt tất cả các biến hóa trên mặt anh ta, cười cười gật đầu, cũng không nói thêm lời nào.

Buổi trưa, Bình An cùng Phương Hữu Lợi đến tiệm ăn gần công ty ăn trưa, tiện thể nũng nịu báo cáo một chút về tâm trạng của ngày làm việc đầu tiên, khiến cho ông bố tinh thần đang xuống dốc suốt mấy ngày gần đây bởi thấy con gái nhà mình sắp sửa sang làm dâu nhà người lại một lần nữa cảm nhận được con gái vẫn còn đang lệ thuộc vào mình, lập tức mặt mày hớn hở hẳn lên.

Cơm nước xong vừa trở về văn phòng thì đã nhận được điện thoại của Nghiêm Túc.

Hai người hàn huyên hơn nửa giờ, từ chuyện ngày đầu tiên Bình An đi làm ở Phương Thị cảm tưởng thế nào, kéo qua chuyện Vu Tố Hà đang định ở lại Trung Quốc một thời gian ngắn, lại nói qua chuyện Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm lão gia hỏi sao vài ngày rồi mà không thấy cô sang ăn cơm nên đang cảm thấy mất hứng...

Dường như bất kể tán gẫu chuyện gì với Nghiêm Túc thì trong lòng cô đều cảm thấy khoái trá ngọt ngào, chỉ cần nghe được thanh âm của anh là cô đã cảm thấy vui vẻ rồi.

Bình An nói Nghiêm Túc tối mai đến nhà cô ăn cơm bởi vì Viên lão phu nhân muốn ăn mừng ngày đầu tiên cô đến Phương Thị đi làm, vốn là định ăn mừng vào hôm nay, nhưng tối nay có tiệc chào đón nên chỉ có thể đổi sang ngày mai.

Nghiêm Túc đáp ứng xong, hai người rót cuộc mới chịu cúp máy.

Còn có hai tháng...

Bình An nhìn lịch bàn, trong lòng quặn đau, sinh mệnh của bà ngoại đang từ từ đi đến hồi kết, mà cô lại bất lực không thể làm được gì... Không còn có cảm giác nào lại tệ hơn cảm giác này.

Cho dù cô biết có vài chuyện không phải cô muốn thay đổi là có thể thay đổi, cho dù cô đã trải qua nỗi đau đớn này một lần, thế nhưng lần này cô vẫn không cách nào bình tâm mà đối mặt như cũ.

Sinh Lão Bệnh Tử... Cũng chẳng phải dễ dàng mà người xưa đã đúc kết như vậy.

Cô hít sâu một hơi, bình phục tâm tình của mình, cho dù thế nào, trong hai tháng ngắn ngủi này, cô cũng muốn làm hết khả năng, tranh thủ đến một khắc cuối cùng!

Sau khi bình tĩnh lại, Bình An đặt lực chú ý vào các văn kiện, xem tình huống và thành tích của công ty hai năm gần đây, đồng thời xem tiến độ tại các công trình.

Đến buổi chiều, bộ phận nhân sự gửi xuống thông báo nhận chức của Đỗ Hiếu Mị.

Bình An nhìn email thông báo, khóe miệng nhếch thật cao.

Đỗ Hiếu Mị, trăm ngàn lần đừng để tôi coi thường cô nhé!

Nhưng chỉ mười phút sau là Lê Thiên Thần đã vội vã chạy tới đây gõ cửa.

Bình An không rời mắt khỏi màn hình vi tính, “Mời vào.”

“Bình An, ý em thế này là gì?” Lê Thiên Thần vừa tiến vào liền thả tờ giấy A4 xuống trước mặt Bình An, là thông báo nhậm chức của Đỗ Hiếu Mị.

“Mới đó mà đã phát đến các ngành rồi à? Sao tôi còn chưa nhận được?” Bình An ung dung, cười cười cầm tờ thông báo lên nhìn.

Sắc mặt Lê Thiên Thần tái xanh, “Đây là ý của em?”

“Sao thế? Sắp xếp như vậy không được à?” Bình An nghi hoặc hỏi, dù gì thì Tổng Giám Đốc của chi nhánh công ty cũng cao hơn hai cấp so với chức trợ lý chớ ít gì.

“Tôi đã nói rồi, năng lực Đỗ Hiếu Mị tốt như vậy, đưa xuống chi nhánh công ty rèn luyện một chút, tương lai nói không chừng có thể trở thành lãnh đạo cao cấp trong công ty. Phó Tổng Lê, đừng nói là anh đang trách tôi điều Đỗ Hiếu Mị đi làm cho các người không thể ngày đêm chung đụng nha?” Bình An kinh ngạc nhìn hấn ta, “Nếu là như thế, vậy để tôi nói với Chủ Tịch một tiếng, một lần nữa sắp xếp chỗ công tác cho cô ấy cũng được.”

Ý ám chỉ là dường như Lê Thiên Thần đang vì lý do cá nhân nên mới không rời được Đỗ Hiếu Mị, phản đối việc cô ta bị điều đến chi nhánh công ty.

Trước giờ ở công ty Lê Thiên Thần vẫn cường điệu rằng hấn là một người công tư rõ ràng.

“Em biết ý anh không phải vậy!” Về mặt Lê Thiên Thần vô cùng khó coi, “Ý của Đỗ Hiếu Mị là muốn ở lại Tổng Công Ty.”

“Nếu như mỗi nhân viên được điều chuyển đến chi nhánh công ty đều muốn ở lại Tổng Công Ty, vậy chẳng phải là công ty sẽ rối loạn sao?” Bình An phản bác.

Lê Thiên Thần nhìn chăm chăm vào Bình An, nhỏ giọng hỏi, “Bình An, có phải em đang cố ý nhằm vào Đỗ Hiếu Mị không?”

Bình An kinh ngạc tròn mắt, “Vì sao tôi lại muốn nhằm vào cô ấy? Năng lực cô ấy tốt như vậy, đã tranh thủ không ít lợi ích cho công ty, vì sao tôi lại nhằm vào cô ấy?”

Rõ ràng là Đỗ Hiếu Mị đang được thăng chức, nhưng trong lòng Lê Thiên Thần cảm giác được rằng Bình An làm như vậy tuyệt đối không phải là đang cất nhắc Đỗ Hiếu Mị, hẳn còn nhớ rõ lần đầu tiên họ gặp mặt nhau thì đã lập tức ghét đối phương đến cỡ nào.

“Nếu như không có chuyện gì khác để nói, tôi còn đang vội.” Mặt Bình An lạnh xuống, hạ lệnh đuổi khách rõ ràng với Lê Thiên Thần.

Lê Thiên Thần cố gắng nhịn xuống nỗi kích động muốn tiếp tục thuyết phục giùm Đỗ Hiếu Mị, nếu cứ tiếp tục cãi cọ như vậy, có khi lại thật sự bị Bình An cho rằng hẳn đang không phân biệt được đâu là công đâu là tư, cho là hẳn không rời được Đỗ Hiếu Mị...

Nhưng nếu Đỗ Hiếu Mị không có ở Thành phố G, hẳn nhất định sẽ không thoải mái bởi có rất nhiều chuyện hẳn đã quen thói có cô ta đi giải quyết thay mình.

“Anh ra ngoài trước.”

Nói cho cùng, hẳn vẫn còn thua Bình An một bậc, ai bảo hẳn chỉ là Phó Tổng Giám Đốc, còn cô là Tổng Giám Đốc!

Bình An nhìn bóng lưng của anh ta biến mất khỏi tầm mắt rồi mới lạnh lùng cười một tiếng.

Gần đến giờ tan sở, Kỷ Túy Ý gọi điện thoại cho Bình An, thì ra mọi người bên Trình Vận muốn cùng cô ăn mừng nên hẹn cô tối nay ăn cơm rồi đi hát karaoke. Bình An thật tiếc nuối nói tối nay cô không có thời gian bởi công ty bên này đã có chương trình rồi.

Chỉ có thể đổi đến cuối tuần.

Quên nói, học kỳ này vừa khai giảng thì các bạn chung ký túc xá của cô cũng đã bắt đầu ra ngoài thực tập, Kỷ Túy Ý vẫn ở Duy An giúp chạy việc, sau khi tốt nghiệp cũng không ra ngoài tìm công việc khác, bây giờ đã thành thư ký cho Trình Vận.

Tống Tiểu Tiểu mấy năm viết tiểu thuyết trên internet cũng đã đạt được một danh tiếng nhất định, vừa đúng lúc này thì trang web mà cô đăng tiểu thuyết tuyển biên tập viên. Mới đầu cô vốn chỉ muốn thử vận may một chút mà thôi, ai ngờ vừa nộp sơ yếu lý lịch được mấy ngày thì bên kia liền thông báo cô có thể đi làm.

Công ty phụ trách trang web đó không đặt tại Thành phố G mà là ở Thành phố H, vì vậy vừa qua Tết thì Tống Tiểu Tiểu lập tức trực tiếp bay đến Thành phố H rồi. Một thành phố thì ở phía Nam, còn thành phố kia lại nằm phương Bắc, về sau, nếu mấy người bạn nổi khố các cô muốn tụ chung lại một chỗ thì sợ rằng cũng không dễ dàng như trước đây nữa rồi.

Cho đến bây giờ Vi Úy Úy vẫn chưa tìm được đơn vị thực tập, cũng không nghe cô ấy nhắc đến muốn làm loại công việc gì hay dạng công ty nào. Cô ấy không có tìm Bình An nói chuyện công việc nên Bình An cũng không chủ động tìm cô ấy để hỏi thăm.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Không Hợp Cạ

Tiệc chào đón được tổ chức ở khách sạn gần công ty. Là người giữ vai chính, Bình An dĩ nhiên phải lên bục phát biểu vài câu, trừ việc cảm tạ Hội đồng quản trị thì cũng là cảm tạ sự ủng hộ của đồng nghiệp trong công ty. Nói xong mấy câu mở màn, mọi người đều có thể tự do hoạt động.

Lúc đứng trên bục phát biểu, Bình An có thể cảm nhận được một ánh mắt bỏng lửa thiếu điều muốn đốt thủng hai lỗ trên người cô.

Cô cười tùm tùm bước từ trên bục xuống, vẻ mặt thong dong thoải mái cầm một ly nước trái cây từ trên bàn lên, cùng chuyện trò vui vẻ với những đồng nghiệp tới chào hỏi cô.

“Cô Phương, có thể nói đôi câu với cô không?” Đỗ Hiếu Mị mặt không biến sắc xuất hiện sau lưng Bình An, giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt nhìn Bình An tràn đầy tia lửa rùng rục.

Bình An cười cười, “Có chuyện gì không?”

“Tôi muốn trao đổi với cô Phương một chút về vấn đề nhậm chức của tôi.” Khóe miệng Đỗ Hiếu Mị cố gắng kéo ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Sao? Cô Đỗ có vấn đề gì cứ nói.” Bình An cực kỳ phóng khoáng.

Chung quanh đều là những đồng nghiệp đang muốn xem chuyện náo nhiệt, giống như đều đang chực chờ để cười giễu ả, Đỗ Hiếu Mị cắn răng, “Có thể bước qua một bên nói chuyện không?”

Bình An nhú mào rồi cùng Đỗ Hiếu Mị đi ra hành lang bên ngoài, nơi này tương đối vắng lặng. “Cô Đỗ, mời nói.”

“Phương Bình An, cô cố ý đúng không?” Trên hành lang, trừ những nhân viên phục vụ thỉnh thoảng đi qua đi lại cũng chỉ có hai người bọn họ, Đỗ Hiếu Mị lập tức dỡ bỏ lớp nguy trang trên mặt, oán hận nhìn chăm chăm vào Bình An.

“Tôi không hiểu rõ ý của Cô Đỗ.” Bình An cười nhẹ, biết tông đi mà còn cố hỏi.

“Cô đừng có giả bộ với tôi!” Đỗ Hiếu Mị phẫn nộ kêu lên, “Cô điều tôi đến Thành phố P là có ý gì?”

“Thì ra là cô bất mãn đối với công tác được phân công. Sao vậy? Được thăng chức mà còn không hài lòng à? Vậy cô muốn có ý kiến gì đây?” Bình An khoanh hai tay trên ngực, cười đến vô cùng thông dong tự tại rồi hỏi.

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh, “Tôi biết rõ là cô cố ý, cô không muốn tôi ở lại Tổng Công Ty, không muốn tôi ngày ngày ở chung một chỗ với Lê Thiên Thần. Sao vậy, Phương Bình An, trong lòng hoảng sợ đấy à? Sợ có ngày khó giữ được vị trí Tổng Giám Đốc ư?”

“Cô có thể ở cùng một chỗ với Lê Thiên Thần ngày ngày hay không thì có liên quan gì đến tôi đâu? Đâu phải vì hai người là tình nhân nên công ty phải phân công công việc thế nào đó để thuận tiện cho các người. Còn nữa, trước đây cô mua chuộc mấy kẻ chơi cổ phiếu kia nhưng không thắng được tôi, cô cho rằng tương lai cô còn có cơ hội thắng tôi à?” Bình An cười giễu cợt.

“Cô ngoài việc dựa vào Nghiêm Túc và ba cô thì còn có thể tự mình làm được cái gì?” Đỗ Hiếu Mị cho là ả thất bại là thua dưới tay Nghiêm Túc hoặc Phương Hữu Lợi, chứ không phải là con nhóc thối tha trước mắt này.

“Được rồi, Đỗ Hiếu Mị, nếu cô thật sự có bản lĩnh thì cứ thử đến Thành phố P mà múa rìu đi, chẳng lẽ không phải cô cũng mượn thể của Lê Thiên Thần mà leo lên đó sao? Chính cô thì có bản lĩnh gì?” Bình An không nhịn được đố lại.

Đỗ Hiếu Mị đột nhiên cười đến vui vẻ dị thường, “Cô muốn ép tôi rời khỏi Phương Thị ư? Phương Bình An, cô không cần phải dùng kế khích tướng, cô cho là tôi không dám đi Thành phố P đấy à? Chúng ta cứ chờ xem!”

Bình An nhíu mày, nhìn Đỗ Hiếu Mị một cách rất chân thành, “Tôi tin tưởng cô nhất định sẽ thành công.”

Đỗ Hiếu Mị lạnh lùng nhìn cô một cái, xoay người đi trở về đại sảnh.

Nhìn bóng cô ả ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi mắt của Bình An vẫn trầm tĩnh như nước. Dĩ nhiên cô không nghĩ rằng Đỗ Hiếu Mị sẽ đệ đơn từ chức trước khi phải buộc đi tới Thành phố P. Không cần phải hoài nghi về năng lực của Đỗ Hiếu Mị, chẳng qua cô ả quan tâm Lê Thiên Thần đến thế, thật sự có thể chịu được việc hai người phải tách ra ở hai nơi sao? Chẳng lẽ không sợ Lê Thiên Thần bị một phụ nữ khác đoạt mất hay sao?

Thật muốn nhìn xem!

Ngày hôm sau, Bình An cũng không làm như Lê Thiên Thần hy vọng là ngưng hẳn việc khảo sát đối với khu đất phụ cận Phượng Hoàng Thành. Cô khẳng khẳng một mực đối với chuyện đầu tư vào nơi đó, ai cũng không thể xoay chuyển được chủ ý của cô. Lê Thiên Thần thấy Bình An hoàn toàn không xem lời nói của hắn ta ra gì nên trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Khi thấy quản lý các bộ phận đều nhất nhất xem lời nói của Bình An như thánh chỉ thì sắc mặt hắn ta càng thêm khó coi, không để ý là còn đang trong cuộc họp, hắn mở miệng lên tiếng, “Tôi phản đối việc lãng phí nhân lực như vậy!”

Bình An hướng ánh mắt nhạt nhẽo sang hẳn, “Phó Tổng Lê có đề nghị gì chẳng?”

“Mặc dù giai đoạn 1 Phương Hoàng Thành bán được rất tốt, nhưng không có nghĩa là trong tương lai xung quanh nơi này sẽ phồn vinh. Thay vì hiện tại tốn hao tiền bạc vào việc khảo sát, không bằng tìm công trình khác có thể mang về nhiều lợi nhuận hơn cho công ty.” Lê Thiên Thần nhìn Bình An bằng một thái độ bất mãn.

“Làm sao anh biết nơi đó không thể khai phá?” Bình An cười lạnh hỏi.

“Phàm là người có kinh nghiệm đều sẽ không đưa ra một quyết định vọng động như vậy!” Lê Thiên Thần lớn tiếng nói. Vào giờ phút này, hẳn đã quên mất là trong lòng còn đang kỳ vọng Bình An có thể còn giữ vài phần kính trọng với hẳn, quên mất rằng trước mặt là người phụ nữ mà hẳn thầm yêu thích, hẳn không thể nào chịu đựng nổi việc bị lãnh đạo bởi một phụ nữ ngoan hiền đã từng xem hẳn là trời, hể hẳn nói gì thì nghe nấy.

Hẳn đã quen thói lên mặt chỉ tay ra lệnh đối với người phụ nữ này, đã quen với việc khống chế tư tưởng của cô, hẳn đã quên mất rằng Bình An từ lâu đã không còn là Bình An như trước kia nữa. Cho nên, khi hẳn ý thức được rằng Bình An không hề làm theo lời hẳn thì trong lòng liền nảy sinh một nỗi tức giận ngàn ngụt mà ngay cả hẳn cũng không cách nào khống chế được.

“Phó Tổng Lê, tôi chỉ đang yêu cầu các đồng nghiệp ở bộ phận nghiên cứu thị trường đi khảo sát địa hình, thăm định xem cần tổng cộng bao nhiêu tiền để làm dự án, chứ đã thật sự đưa ra quyết định đâu.” Bình An lạnh lùng nhìn Lê Thiên Thần, hẳn ta ra vẻ ma cũ ăn hiếp ma mới lúc này là muốn cho ai nhìn đây?

“Thay vì lãng phí thời gian đi nghiên cứu một địa phương không có tiềm năng, không bằng đem tinh lực dồn vào trên các công trình có tính bảo đảm

có hơn không.” Lê Thiên Thần nói.

Quản lý các ngành im lặng nhìn Bình An và Lê Thiên Thần đấu khẩu, trong lòng ai cũng không nhịn được mà nghĩ, người thông minh sẽ không ngu mà đi chống đối nữ thái tử vào lúc này, đầu óc Lê Thiên Thần bị úng nước đấy à?

Cho là có chút giao tình cũ với nữ thái tử đi chẳng nữa thì sao lúc này lại không xem cô vào trong mắt thế này, mới ngày thứ hai đã bất hòa cãi cọ rồi, tương lai làm sao mà tốt được.

Tất cả những người đã leo lên được cái chức quản lý tại một công ty lớn thế này đương nhiên là đã trải qua bao nhiêu lần đấu đá nội bộ đến thành tinh rồi, cho dù biết hai vị lãnh đạo cao cấp bất hòa nhưng vì không hiểu rõ tính tình hai người và tình huống hiện tại, tốt nhất là không nên tùy tiện đưa ra một phán đoán nào kéo sai lầm mà đứng sai đội, cuối cùng lại rước họa vào thân.

Dĩ nhiên, nhìn tình huống trước mắt mà nói, đứng ở phe nữ thái tử tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt vào lúc này.

“Phó Tổng Lê, bất kỳ khai phá nào cũng đều có tiềm năng nhất định của nó. Ban đầu khi Tập đoàn Nghiêm Thị khai phá Phượng Hoàng Thành, chẳng phải chính anh cũng từng đoán chắc rằng họ nhất định sẽ lỗ vốn đó sao? Giờ anh xem đi, Phượng Hoàng Thành có bán thật tốt không?” Bình An thản nhiên nói, sao trước kia cô không nhìn ra nhỉ, Lê Thiên Thần thiếu một cái gọi là tinh thần đầu tư mạo hiểm, chỉ biết lựa chọn những công trình có tính bảo đảm tuyệt đối, người như vậy thì có thể an an ổn ổn mà sống cả đời, nhưng tuyệt đối sẽ không có một tiền đồ vang dội.

Nhưng tại sao ở Thành phố S lại dám mạo hiểm vậy nhỉ, chẳng lẽ thật sự có người chống lưng?

“Cho dù Nghiêm Túc là hôn phu của cô, nhưng Nghiêm Thị là Nghiêm Thị, Phương Thị là Phương Thị, công ty bọn họ đầu tư cái gì cũng chưa chắc là sẽ thích hợp với chúng ta!” Nhắc tới Nghiêm Túc, trong lòng Lê Thiên Thần tràn đầy nỗi ghen tỵ đối với Nghiêm Túc.

Bình An cười lạnh một tiếng, nói với những trưởng bộ phận, “Cứ làm theo lời tôi đi, tan họp.”

Nói nhiều như vậy mà cô vẫn làm theo ý mình, sắc mặt Lê Thiên Thần tái xanh.

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi rồi, Bình An mới cười cười nhìn Lê Thiên Thần, trong giọng nói có vẻ lạnh lẽo khôn tả, “Anh nói đúng, Nghiêm Thị là Nghiêm Thị, chuyện Nghiêm Túc dám làm, anh chưa chắc đã dám làm, cho nên anh ấy mới là Tổng Tài của Nghiêm Thị, còn anh chỉ có thể là Phó Tổng Giám Đốc tại Phương Thị. Anh tốt nhất nên nhớ kỹ vào, tôi là Tổng Giám Đốc, nếu sau này công trình có vấn đề gì thì người chịu trách nhiệm là tôi, không phải anh!”

“Bình An, Phương Thị không giống với Duy An, em chả có một chút kinh nghiệm nào cả, anh làm vậy là muốn tốt cho em!” Giọng Lê Thiên Thần gấp gáp kêu lên.

“Ý tốt của anh tôi ghi nhận.” Đúng thật là cô không có bao nhiêu kinh nghiệm về lĩnh vực này, nhưng cô thắng ở chỗ có ký ức của kiếp trước, và lại một năm qua cô cũng nghiên cứu tư liệu về phương diện này không ít, tuy rằng kinh nghiệm thực chiến có lẽ không đủ phong phú, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ “một chữ bẻ đôi cũng không biết” như Lê Thiên Thần nghĩ.

Bình An nói xong liền đứng lên, không quay đầu lại rời khỏi phòng họp.

Hội nghị kết thúc chưa bao lâu thì tin hai vị Tổng Giám Đốc bất hòa đã truyền khắp công ty như lửa hồng cuộn cuộn cháy lan trên đồng cỏ.

Lê Thiên Thần cũng bắt đầu ý thức được, quan hệ giữa hắn với Bình An đã từ quan hệ bạn bè mật thiết biến thành đối thủ một mất một còn.

Buổi chiều, Bình An kêu quản lý bộ phận nhân sự đến văn phòng bởi có vài người cần điều động.

Vì Bình An mới nhận chức hai ngày mà đã có hai lần họp riêng với Quản lý Trần, nhân viên đang chăm chăm chú ý nhất cử nhất động của cô liền hiểu lầm là cô đang muốn giảm biên chế, một truyền mười, mười truyền trăm, đến buổi chiều, tất cả nhân viên trong công ty ai cũng bàng hoàng trong lòng.

Bình An đương nhiên không biết gì về những xì xào sau lưng của nhân viên, cả một buổi chiều cô đều bận rộn xem xét các tài liệu về những công trình thuộc công ty. May là Tạ Hồng Phương nghe được nhân viên bàn tán chuyện này ở phòng trà nước nên mới trở về nói cho Bình An hay.

Giảm biên chế? Người nào đưa tin này ra vậy, còn ngại trong công ty chưa đủ loạn hay sao?

Cô gọi nội tuyến cho Quản lý Trần, chuyện này không phải là Quản lý Trần truyền ra, có thể là có người cố ý muốn làm cho nhân viên khủng hoảng rồi sinh ra có ý kiến với Bình An. Ngay cả Hồng Dịch Vũ cũng nghe được loáng thoáng, cố ý chạy sang hỏi trực tiếp Bình An xem đã xảy ra chuyện gì.

Bình An cười khở, “Cháu thoát nhìn giống loại sếp mới nhận chức liền lập tức phun lửa, giảm biên chế để thị uy người ta hay sao? Nhân viên hay dễ tâm chú ý như vậy, vừa nghe gió thổi là cỏ đã lay phỏng đoán lung tung rồi. Thư ký Tạ, cô kêu Quản lý Trần phát ra thông báo là công ty chỉ có điều động người chứ không có giảm biên chế.”

“Dạ, Tổng Giám Đốc.” Tạ Hồng Phương đáp xong liền rời khỏi văn phòng. Hồng Dịch Vũ cười nói, “Mới hai ngày thôi, cảm giác thế nào?”

Bình An cười trả lời, “Trần đây khiêu chiến.”

“Nghe nói chưa gì đã không cùng ý kiến với Lê Thiên Thần rồi à?”

“Truyền mau thật.” Bình An cười khẽ một tiếng, “Chẳng lẽ em với anh ta từng hợp cạ nhau à.”

Hồng Dịch Vũ cười cười, “Em là một người rất có chủ kiến.”

“Em chưa từng hoài nghi quyết định của mình.” Bình An tự tin nói, cho dù kiếp trước cô không có tham gia trong việc ra quyết sách cho công ty, nhưng cũng không có nghĩa là cái gì cô cũng không hiểu không hay. Đó chỉ vì cô cảm thấy rằng đã có ba và Lê Thiên Thần chống đỡ rồi, cô không cần phải quan tâm đến chuyện công ty đó thôi.

Thấy Bình An cũng không bị công việc quay cho mòng mòng, Hồng Dịch Vũ yên tâm trở về văn phòng. Vì không muốn Bình An bị người ta cho là cô dựa dẫm vào quan hệ của cô với Chủ Tịch, nên khi đang trong công ty thì Phương Hữu Lợi đối đãi với Bình An giống như với một nhân viên bình thường, cho dù muốn quan tâm thì cũng là kêu Hồng Dịch Vũ đi hỏi thăm.

Sau khi tan việc rời công ty, chiếc Porsche của Nghiêm Túc đã đậu ở bên đường đối diện công ty chờ. Tối nay bọn họ muốn ăn cơm cùng Viên lão phu nhân.

Bình An không nén được nụ cười ngọt ngào tràn ra trên mặt, đi về hướng xe Porsche. Đi sau cô là Lê Thiên Thần, sắc mặt âm trầm nhìn bóng dáng của Nghiêm Túc. Trong lòng Lê Thiên Thần vừa đố kỵ vừa ghen ghét, đặc biệt khi thấy Nghiêm Túc từ trong xe bước ra, Bình An như một chú chim nhỏ chạy như bay đến xà vào lòng anh, cười giống như cô đang có toàn thế giới trong tay. Hắn ta chưa bao giờ thật sự muốn phá hủy nụ cười của cô như lúc này.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Tự Tình Nho Nhỏ

Xe nhẹ nhàng lăn bánh trên đường, Bình An hơi mệt nên dựa vào lưng ghế nhắm mắt thả lỏng.

Nghiêm Túc quay đầu nhìn cô một cái, dịu dàng hỏi, “Sao, mệt chết rồi hả?”

Bình An nhẹ nhàng lắc đầu, “Chưa đến nỗi mệt chết, chỉ là hoàn cảnh công việc mới nên còn chưa quen lắm.”

“Từ từ rồi sẽ quen thôi.” Nghiêm Túc kéo tay cô qua, nhéo nhẹ chính giữa lòng bàn tay của cô.

“Biết rồi!” Bình An mở mắt, duỗi lưng một cái, cảm giác tinh thần hăng hái lên được một chút, “Đúng rồi, sáng thứ bảy đến ăn điểm tâm với mẹ anh đó, chắc anh biết rồi.”

“Mẹ đã nói với anh rồi, kêu anh đi đón bà ngoại và ba em luôn.” Nghiêm Túc cười nói.

“Có chuyện này em vẫn quên hỏi anh, Ôn Nguyệt Nga và ba anh... có con chung không?” Cô chỉ biết Nghiêm Túc là con duy nhất của Vu Tố Hà và Nghiêm Lô Hải, nhưng không biết Nghiêm Lô Hải còn có thêm người con nào khác nữa không.

Một người phụ nữ lo lắng đến thế với công ty gia đình, lại kiêng kỵ con riêng của chồng như vậy, rất có thể cũng là vì lo cho con của mình. Với các hành động chèn ép và xa lánh của Ôn Nguyệt Nga đối với Nghiêm Túc

trước đây, rồi lại có những động tác muốn đoạt lấy quyền to nhất trong Nghiêm Thị, đều tạo cảm giác như đang lót đường cho người khác tiến vào.

“Có một con gái, đang học ở Nhật Bản.” Nghiêm Túc nói, “Ban đầu cha mẹ anh ly hôn cũng bởi vì con bé này.”

Bình An tò mò chờ Nghiêm Túc nói tiếp, Nghiêm Túc liếc mắt nhìn cô một cái, “Nhóc nhiều chuyện!” Rồi mới nói tiếp, “Lúc Nghiêm Hân được sinh ra, mẹ anh còn chưa ly hôn với ba anh. Mặc dù biết ông ta bên ngoài có phụ nữ khác, nhưng mẹ anh mở một mắt nhắm một mắt cho qua, vì muốn giữ ổn định cho Nghiêm Thị, bà vẫn tự mình chịu uất ức.”

Nghiêm Túc nói tiếp, thanh âm hơi trầm xuống, giọng nói chứa thêm sự tức giận, “Ba anh cho là mẹ anh cái gì cũng không biết nên càng làm vấn đề trầm trọng thêm, mỗi lần chạm mặt với Ôn Nguyệt Nga ở các sự kiện công khai, bà ta đều kiểm chuyện với mẹ anh khắp nơi...”

“Vậy vì nguyên nhân gì mà họ ly hôn?” Bình An hỏi.

“Có một Tết Nguyên Đán, cả nhà anh đi dự một bữa tiệc cuối năm. Hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga cũng đi dự tiệc này, khi đó Nghiêm Hân ba tuổi. Ngay trên thảm đỏ đón khách, Nghiêm Hân nhìn thấy cha anh thì đột nhiên chạy tới lớn tiếng gọi ông ta là ba, còn lôi kéo ông ta đi tới cạnh Ôn Nguyệt Nga, đưa tay ông ta để cho ông ta cầm tay mẹ của nó, chứ không nên ở chung một chỗ cùng người phụ nữ khác.” Đáy mắt Nghiêm Túc thoáng qua một tia uất hận.

“Đấy đại khái là thời điểm mất mặt nhất của mẹ anh trong cuộc đời này.” Anh cười cười, từ từ dừng xe lại bởi phía trước đang đèn đỏ.

Có thể hình dung được tình cảnh lúc bấy giờ. Bình An cảm thấy Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Lôi Hải lúc ấy thật sự đã cho Vu Tố Hà một bạt tai ngay trước mặt mọi người. Vu Tố Hà biết rõ chồng mình ngoại tình, điều này ai nấy đều biết rõ, thế mà bà còn phải làm bộ như không biết gì mà

cùng ông ta ân ân ái ái xuất hiện trước mặt mọi người. Ai mà biết kẻ thứ ba đã thế mà còn quang minh chính đại đem theo con gái công khai cướp chồng của bà trước mặt mọi người?

“Ôn Nguyệt Nga cố ý!” Bình An cau mày. Thật là một phụ nữ hèn hạ, biết Nghiêm Lôi Hải sẽ không ly hôn với Vu Tố Hà, thế là bèn lợi dụng con gái của mình ngay trước mặt nhiều người như vậy khiêu khích Vu Tố Hà, để cho vẻ thân mật ân ái của bà và Nghiêm Lôi Hải trở thành chuyện cười.

“Bà ta cố ý!” Nghiêm Túc lạnh giọng, “Nếu không làm vậy thì sao có thể buộc mẹ anh chủ động ly hôn? Bất cứ cái gì Ôn Nguyệt Nga cũng tính toán kín kẽ lắm.”

“Hèn gì ông nội bà nội đặc biệt ghét bà ta.” Đối với bất kỳ kẻ thứ ba nào Bình An đều nảy sinh một nỗi chán ghét tự nhiên, cho nên tất cả những hành động việc làm của Ôn Nguyệt Nga càng làm cô cảm thấy ghét cay ghét đắng.

Nghiêm Túc cười nói, “Cũng đã là quá khứ rồi.”

Quá khứ thì đã qua lâu... Nhưng vương mặc vẫn còn đang tồn tại. Hiện tại, lực lượng của Nghiêm Túc đã đủ cường đại để bảo vệ bất kỳ người nào mà anh muốn bảo vệ, Ôn Nguyệt Nga chắc hẳn đang cảm thấy sợ hãi.

Cái làm cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là ánh mắt của Nghiêm Lôi Hải. Người sáng suốt ai cũng đều nhìn ra ai là trân châu, ai là thứ phẩm đầy tỳ vết, tại sao ông ta lại bị Ôn Nguyệt Nga mê hoặc đến nỗi vứt bỏ một người phụ nữ tốt đẹp như Vu Tố Hà? Mặc dù việc ly dị là do Vu Tố Hà đề nghị, nhưng nếu như không có ông ta dung túng Ôn Nguyệt Nga thì sao có thể đi tới bước này?

Nghiêm Lôi Hải thật sự không xứng với Vu Tố Hà.

“Hiện tại Nghiêm Hân thế nào?” Không biết tình cảm giữa Nghiêm Túc và cô em gái của anh thế nào nhỉ.

Nghiêm Túc dường như chẳng quan tâm lắm đến cô em gái cùng cha khác mẹ này, chỉ thản nhiên trả lời, “Mẹ nào con nấy.”

Bình An ngẩn ra rồi cười khổ lắc đầu, không tiếp tục cái đề tài khiến người ta không vui này nữa.

Bọn họ rất nhanh đi tới Phương gia, Phương Hữu Lợi đã về đến nhà trước, đang nói chuyện với Viên lão phu nhân trong phòng khách.

“Bà ngoại, ba!” Về đến nhà, Bình An sẽ không là Tổng Giám Đốc Phương Thị nữa mà là cô con gái cưng của Phương Hữu Lợi, làm nũng kiểu nào mà chả được.

Mắt Nghiêm Túc và Phương Hữu Lợi chạm vào nhau trong không trung, anh khẽ mỉm cười, “Bác trai.”

Phương Hữu Lợi cười cười, quay đầu nhìn Bình An đang ỷ vào người ông, sờ sờ đầu cô cười nói, “Đang đợi các con về thì ăn cơm đây.”

Dì Liên đã dọn sẵn thức ăn đâu vào đấy.

Nghiêm Túc đẩy xe lăn của Viên lão phu nhân tới trước bàn cơm, bà hỏi, “Nghiêm Túc à, nghe nói ông nội cháu sức khỏe không được tốt lắm hả, là thế nào đấy?”

“A, không có gì đáng ngại nữa ạ, chỉ là cảm vặt thôi.” Nghiêm Túc trả lời.

“Bình An hai ngày nay bận tíu tít nên chưa kịp đi thăm lão ông, lát nữa cơm nước xong nên đi cùng Nghiêm Túc tới thăm ông đi con.” Viên lão phu nhân quay sang nói với Bình An.

Bình An sững sốt. Hai hôm nay cô không hề nghe Nghiêm Túc nói đến việc ông nội anh ngã bệnh, chứ không thì bằng giá nào cũng sẽ dành thời gian đi thăm ông chứ. Cô hơi không vui nhìn Nghiêm Túc, “VẬY chút nữa đi nha.”

Nghiêm Túc biết Bình An đang nghĩ gì, tiếc là nơi này còn có Viên lão phu nhân và Phương Hữu Lợi, không thể giải thích rõ với cô.

Viên lão phu nhân không hề phát giác vẻ mặt biến hóa nho nhỏ khó thấy của hai người trẻ tuổi, kêu mọi người bắt đầu ăn cơm, vừa nói, “Mẹ con chắc sẽ ở lại trong nước lâu dài nhỉ? Chị Loan có cô con dâu này ở chung nên vui lắm, ngày nào cũng gọi điện thoại tới đây nói với bà.”

“Mẹ con tạm thời ở lại trong nước.” Nghiêm Túc liếc mắt nhìn Bình An đang cầm cúi ăn cơm, trả lời Viên lão phu nhân.

Phương Hữu Lợi nhận ra được tâm trạng đang xuống thấp của Bình An, liền hỏi, “Bình An, con sao thế? Mệt hả con?”

Bình An vội vàng lắc đầu, “Dạ không, không mệt, con đang suy nghĩ vài chuyện.”

“Suy cái gì mà nghĩ? Chuyện công ty cũng không cần suy nghĩ nhiều như thế, đừng làm cho mình quá mệt mỏi.” Phương Hữu Lợi nói.

“Ba, chính ba mỗi tối cũng túi bụi công việc đến nửa đêm không phải sao, sao lại nói con không nên?” Bình An cười trêu ghẹo.

Phương Hữu Lợi lườm cô một cái, “Con là con gái, không nên thức đêm.”

Viên lão phu nhân nhìn Bình An, “Chẳng lẽ ở công ty có rất nhiều chuyện phải đụng đến tay sao? Con mới nhậm chức hai ngày thôi mà.”

Bình An cười giải thích, “Bà ngoại, chuyện của công ty cũng không nhiều lắm, chẳng qua vì con vừa mới bắt đầu tiếp xúc nên khá xa lạ, chưa có vấn đề gì to tát đâu.”

“Vậy thì tốt!” Viên lão phu nhân gật đầu cười nói, “Hai cha con giờ kê vai sát cánh chiến đấu rồi, bà lấy canh thay rượu, chúc Phương Thị dưới sự dẫn dắt của hai con sẽ nỗ lực vươn lên càng ngày càng tốt.”

Cơm nước xong, Nghiêm Túc và Bình An mới ngồi nói chuyện với Viên lão phu nhân một chút đã bị bà đuổi đi thăm Nghiêm lão gia rồi.

Trên xe, Bình An vẫn quay đầu nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, không nói chuyện cùng Nghiêm Túc.

Nhóc con đang giận anh đấy à? Nghiêm Túc một tay điều khiển tay lái, một tay kéo bàn tay nhỏ bé của Bình An qua, “Đừng giận mà, hai hôm nay em bận quá nên anh mới không nói cho em đấy thôi.”

Bình An xì mặt xuống, “Ngay cả khi em có bận đầu tấp mặt tối thì cũng tìm ra được thời gian đi thăm ông nội chứ. Sao ông bệnh mà anh có thể không nói với em vậy, nói thế nào thì em cũng là cháu dâu của ông, dù còn chưa cưới về!” Nhưng nếu cô đã gọi ông là ông nội, còn đeo truyền gia chi bảo của Nghiêm gia, thì không thể không để ý đến mọi việc quanh hai ông bà được nha.

“Anh biết rồi anh biết rồi.” Con người của Nghiêm Túc lấp lánh ánh cười, “Tại ông nội không cho anh nói chứ bộ. Ông bảo chỉ là cảm vật thôi không nên làm lớn chuyện. Tối hôm qua anh mua cho ông trà Đại Hồng Bào với trái cây, nói là em bảo anh cầm qua, ông nội rất vui.”

“Cho dù thế nào, về sau bệnh vật hay chuyện gì anh cũng phải nói cho em biết đấy. Em có thời gian hay không là chuyện của em.” Trong lòng Bình An hơi khá hơn một chút, kéo tay Nghiêm Túc qua dùng sức cắn mạnh một cái.

“Dạ tuân lệnh, Nữ Vương Bệ Hạ.” Nghiêm Túc cười nói.

Lúc hai người về đến nhà hai ông bà, vừa vào cửa chính liền nhìn thấy Nghiêm lão gia đang vô cùng phấn chấn đánh cờ cùng Vu Tố Hà, Nghiêm lão phu nhân ngồi pha trà bên cạnh.

Thấy Bình An và Nghiêm Túc trẻ thế này mà còn tới đây, mọi người đều vô cùng cao hứng. Nghiêm lão gia còn kêu réo Bình An, “Cháu dâu, tới đây uống thử một chút trà Đại Hồng Bào tối qua cháu đưa tới nè. Thật không tệ đâu nhé, không ngờ cháu cũng am hiểu về lá trà ha.”

Toát mồ hôi à nha, cô hiểu uống trà hồi nào...

“Ông nội, Bà nội, mẹ!” Bình An ngồi xuống cạnh Nghiêm lão phu nhân.

Nghiêm Túc đổi chỗ cho Vu Tố Hà, để anh đánh cờ với ông nội. Nhìn ông cụ như vậy cũng biết sức khỏe không có vấn đề gì, Bình An mới mở miệng quan tâm thăm hỏi mấy câu đã bị mọi người dời đi đề tài. Vu Tố Hà và Nghiêm lão phu nhân cùng hỏi thăm về công tác mới của cô.

Bình An nhất nhất trả lời cặn kẽ.

Cô vẫn tưởng người nhà Nghiêm gia có thể sẽ phản đối việc cô quan tâm đến sự nghiệp, nhưng cả hai ông bà lão và Vu Tố Hà đều vô cùng ủng hộ công tác của cô, ít nhất là không đề cập câu nào tới việc tương lai sau khi kết hôn thì muốn cô ở nhà giúp chồng dạy con, không đi xông xáo làm việc bên ngoài nữa.

Từ Nghiêm gia về, Nghiêm Túc không đưa Bình An về nhà mà lái xe về hướng nhà anh.

Bình An bị anh ôm vào cửa, khi Nghiêm Túc bắt đầu đặt những nụ hôn chi chít nóng rực vào trên mặt cô thì cô đẩy vai anh ra, cười nói, “Tối nay

ba em thế nào cũng sẽ chờ cửa, em phải về nhà, anh... ưm...” Chưa nói xong thì đã bị anh dùng miệng chặn lại.

“Ngày tốt cảnh đẹp, ba em sẽ thông cảm!” Một bàn tay của Nghiêm Túc trượt vào trong áo cô, đẩy cao nội y lên, ôm lấy phần mềm mại trước ngực cô mà mạnh mẽ vuốt ve.

“Chờ... chờ một chút...” Bình An đã cảm giác được phân thân cứng rắn nóng bỏng của anh chia vào bụng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn được mà đỏ hồng lên như quả táo, thân thể như nhũn ra, “Đừng ở chỗ này!”

Nghiêm Túc mút mạnh lên xương quai xanh của cô một vết hôn, một tay khác nhanh chóng cởi áo khoác của cô ra, tiếp theo là áo sơ mi... Sau đó là đồ của mình...

Thân thể mềm mại của cô dán chặt vào toàn thân nóng rực như lửa của anh, đôi mắt long lanh như nước nhìn anh, hai cánh tay mềm mại không xương vất lên trên cổ anh. Hô hấp của Nghiêm Túc càng lúc càng trở nên nặng nề.

Anh bế cô lên, đi về phía ghế sa lon trong phòng khách, thả cô vào ghế đồng thời dùng sức đẩy hông một cái, tiến sâu vào bên trong hành lang ẩm ướt khít khao của cô, vận động nông nông sâu sâu.

Phòng khách to như thế nhưng chỉ mở một đèn tường mờ ảo, ánh đèn yếu ớt dịu dàng chiếu một thứ ánh sáng nhàn nhạt phủ lên hai thân thể đang quần quýt sát sao vào nhau, cả phòng toát lên vẻ kiêu diễm vô song.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Thư Ký Mới

Từ salon phòng khách đến giường lớn trong phòng ngủ, sau lại sang phòng tắm... Cuối cùng, Bình An sức cùng lực kiệt nằm bẹp trong ngực Nghiêm Túc ngủ say sưa, còn Nghiêm Túc vẫn chưa thỏa mãn nhìn chăm chăm nhóc con nào đó trong lòng. Nếu không phải vì thấy cô đã quá mệt mỏi mới dừng lại, chứ anh vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Anh hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng của cô một cái rồi mới ôm lấy cô cùng ngủ. Bình An cựa quậy mấy cái trong lòng anh để tìm một tư thế dễ chịu nhất, rồi lại ngủ lần nữa.

Sáng thứ Hai, Nghiêm Túc gọi mãi Bình An mới tỉnh lại được, mặc dù anh rất muốn để cô ngủ tiếp, nhưng vì biết sau khi cô tỉnh lại nhất định sẽ không vui bởi còn phải đi làm nên anh phải đánh thức cô.

Bình An mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, chưa gì đã được Nghiêm Túc ôm đến phòng tắm để đánh răng rửa mặt. Tới khi cơn buồn ngủ biến mất hoàn toàn và đầu óc thanh tỉnh lại rồi, thay đổi quần áo ra khỏi phòng ngủ, Nghiêm Túc đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng.

Ăn sáng xong, Nghiêm Túc lái xe đưa Bình An đến Phương Thị rồi mới quay về công ty của mình.

Hôm nay, Đỗ Hiếu Mị phải tới công ty làm thủ tục nhậm chức, phải đến Bộ phận Nhân sự và Bộ phận Hành chính điền vào các biểu mẫu giấy tờ, sau đó lấy chữ ký của Bình An. Bình An cũng chẳng quan tâm lắm đến những việc liên quan đến Đỗ Hiếu Mị, bởi cô đang điều động nhân sự lần

nữa, chỉ là một số thay đổi nhỏ không tạo bất kỳ ảnh hưởng gì, chẳng qua những người được điều động mới này không hài lòng lắm mà thôi.

“Đây là ý gì? Sao lại tăng thêm cho tôi một thư ký nữa làm chi.” Lê Thiên Thần cầm thông báo điều động nhân sự, cau mày nhìn Bình An về mặt nhàn nhã ngồi đối diện.

“Anh chỉ có một trợ lý, lượng công việc lại nhiều, tăng thêm một thư ký năng động không tốt sao?” Bình An nghịch bút máy trong tay, cười hỏi.

Lê Thiên Thần sầm mặt xuống, “Sao cô không hỏi qua ý kiến của tôi, hơn nữa cô thư ký này tôi cũng không quen thuộc.”

“Đều là đồng nghiệp cả, chung đụng lâu thì sẽ quen thôi.” Trợ lý của Lê Thiên Thần là do hấn mang từ Thành phố S tới, Bình An không nắm được căn cơ nên không quá yên tâm, chỉ khi có một người cô hiểu, và lại có thể tin cần được đặt ở cạnh Lê Thiên Thần cô mới có thể an tâm được một chút.

Về nguyên nhân ba bị chết ở kiếp trước, trong thâm tâm cô cho đến nay vẫn còn hoài nghi, mà Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị là hai kẻ có hiềm nghi lớn nhất. Nếu bọn họ có thể nảy sinh sát tâm, không có nghĩa là kiếp này bọn họ sẽ đàng hoàng thành thật. Để không đi vào vết xe đổ thì phải đề phòng mọi lúc mọi nơi.

Lê Thiên Thần không nghĩ được có để cự tuyệt. Thằng ngu cũng có thể nhìn ra được, đây là Bình An muốn cấy một kẻ nằm vùng của cô vào bên cạnh hấn!

Bình An khẽ mỉm cười nhìn hấn, gọi điện thoại nội bộ kêu thư ký mới của Lê Thiên Thần lên đây.

Chỉ một lát sau, một cô gái trẻ tuổi, tác phong uyển chuyển, da thịt trơn mềm trắng nõn, dáng dấp yêu kiều như thiên nga đi vào, “Tổng Giám Đốc,

xin hỏi có chuyện gì cản dận ạ?”

Cô gái trẻ tuổi này tên là Khổng Thu Hinh, là bạn học với Bình An.

Lê Thiên Thần đại khái không ngờ rằng Bình An sẽ sắp xếp một bữa vật trời sinh như thế cho hẳn nên thoáng ngẩn ngơ trong nháy mắt.

“Thư ký Khổng, đây là Phó Tổng Lê, từ giờ về sau cô theo sát anh ấy công tác. Nhất định phải quan tâm hết sức đấy, đừng để tôi và Phó Tổng Lê thất vọng.” Bình An cười tùm tùm nói với Khổng Thu Hinh.

Khổng Thu Hinh hai mắt sáng như sao đầy vẻ sùng bái nhìn Lê Thiên Thần, “Chào ngài, Phó Tổng Lê. Về sau phải xin ngài chỉ dạy nhiều. Trước kia đã nghe qua danh tiếng của ngài rồi, hôm nay nhìn thấy mới biết thật là trăm nghe không bằng một thấy, không ngờ ngài còn trẻ như vậy mà đã giỏi giang thế.”

Lê Thiên Thần hiển nhiên rất hưởng thụ loại ánh mắt sùng bái ái mộ này, gương mặt vẫn nhã tuấn tú lộ ra một nụ cười, “Không cần khách sáo, thư ký Khổng.”

Bình An khẽ mỉm cười, “Phó Tổng Lê, về sau có cần chuyện gì thì cứ để thư ký Khổng đi làm, không cần khách sáo.”

Lúc này, Tạ Hồng Phương gọi điện thoại nội bộ, nói là Đỗ Hiếu Mị tới xin chữ ký.

“Mời cô ấy vào.” Giọng Bình An mang theo ánh cười.

Đỗ Hiếu Mị bước vào thì thấy Lê Thiên Thần cũng đang ở đây, đáy mắt thoáng qua một tia tối tăm nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười thản nhiên, “Tổng Giám Đốc, xin ngài ký tên chỗ này.”

Bình An cầm biểu mẫu nhìn qua nhìn lại mấy lần, “Hình như ngày kia Cô Đỗ sẽ đi Thành phố P rồi nhỉ. Chúc cô thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn!” Đỗ Hiếu Mị trả lời qua kẽ răng.

“Hy vọng ở Thành phố P cô có thể phát huy năng lực giống như khi ở Thành phố S, tạo ra được một thành tích sự nghiệp tốt hơn.” Bình An chậm rãi nói.

Đỗ Hiếu Mị phóng cho Bình An một ánh mắt khiêu khích, “Tôi sẽ không để cho cô thất vọng.”

Khóe mắt Bình An dím lại khi cười, “Chúc cô thành công.” Nói xong, cô nhìn sang hướng Lê Thiên Thần và Khổng Thu Hình, “Thư ký Khổng, cô hôm nay có thể điều đến bên Phó Tổng Lê được rồi, giờ sang Bộ phận Nhân sự làm thủ tục đi.”

“Dạ, Tổng Giám Đốc.” Khổng Thu Hình đáp lời rồi rời đi.

Đỗ Hiếu Mị vừa nghe câu nói này của Bình An liền nhanh chóng xoay người lại nhìn về phía cô gái mà nãy giờ ả ta vẫn khinh thường không thèm liếc mắt tới, hơi nheo cặp mắt lại, đáy mắt tựa như có hai bó đuốc lửa giận nhảy lên. Phương Bình An chết tiệt! Nhất định là cô ta cố ý! Điều một cô gái có dáng dấp y như hồ ly tinh đến làm thư ký cho Lê Thiên Thần chẳng phải là đang cố ý khiêu khích ả đó sao?

Lê Thiên Thần liếc Đỗ Hiếu Mị một cái là biết ngay trong lòng ả đang nghĩ gì, sắc mặt hăm hơi nhăn nhó, nói với Bình An. “Tôi về văn phòng trước.”

Bình An đã đạt được mục đích, cười cười đưa mắt nhìn Lê Thiên Thần rời đi.

Đỗ Hiếu Mị quay đầu lại, cầm lên hai biểu mẫu giấy tờ trên mặt bàn, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi rửa thềm. Phương Bình An, cô khá lắm!

Buổi tối, sau khi Đỗ Hiếu Mị về đến nhà liền cãi cọ với Lê Thiên Thần một trận. Chẳng qua rồi lại cái cảnh ‘cãi nhau đầu giường làm hòa cuối giường’ thôi.

Đỗ Hiếu Mị vì không để cho Bình An được như ý đuổi ả ra khỏi Phương Thị mới cắn răng chấp nhận đi Thành phố P, muốn cho Phương Bình An banh mắt mà nhìn ả sẽ thành công rực rỡ thế nào. Nhưng cái làm cho ả không thể yên lòng là cho đến nay Lê Thiên Thần vẫn không một lòng một dạ với ả. Ắ sợ những phụ nữ khác sẽ nhân cơ hội xa mặt cách lòng này mà nhảy vào, thay thế ả trở thành bạn gái của Lê Thiên Thần. Ắ làm tất cả những việc này đều là vì hăn, nên không cách nào kìm được mà không nổi nóng khi thấy hăn và phụ nữ nào khác chung đụng một chỗ.

Lê Thiên Thần bảo đảm sẽ không qua lại với phụ nữ nào khác, Đỗ Hiếu Mị mới miễn cưỡng chấp nhận.

.....

Dù sao Bình An cũng là người mới nhận lĩnh cương vị cao, vì muốn ổn định không gây xáo trộn trong công ty, cô cũng không đưa ra quá nhiều cải cách. Hơn nữa, trước đây dưới sự quản lý của Anh Giai Thành, mọi mặt của công ty cũng không có vấn đề gì.

Đào mắt mà một tháng đã trôi qua, Bình An cũng đã tạm thích ứng với hoàn cảnh mới, quen thuộc với luồng công việc trong công ty.

Nhưng về mặt tin tức bất hòa giữa cô và Lê Thiên Thần thì càng truyền càng ghê gớm, mà cô cũng chẳng phụ sự mong đợi của mọi người, trên rất nhiều hội nghị, quyết định mà cô đưa ra đều làm cho Lê Thiên Thần phản đối kịch liệt. Sau đó, Lê Thiên Thần còn tới tố cáo trước mặt Phương Hữu

Lợi, cho là Bình An không tôn trọng hấn ta, chuyện gì trước khi đưa ra quyết định cũng không thèm bàn bạc cùng hấn.

Sau nữa, Bình An quả thật cũng có đưa ra thương lượng với hấn, nhưng rồi kết quả cũng giống nhau, chỗ nào hấn phản đối, Bình An cũng sẽ tiếp tục làm.

Cũng không phải Bình An chuyên quyền độc đoán, mà mỗi quyết định của cô đều là để cải thiện những vấn đề tồn tại của Phương Thị trong kiếp trước. Mà việc cô muốn đầu tư vào những đất đai nơi nọ nơi kia cũng là vì những nơi đó chỉ trong vòng năm nay hoặc hai năm tới sẽ có bước phát triển tốt bậc. Điểm này còn ai có thể rõ ràng như cô đây? Cô có Bàn Tay Vàng, bởi cô sống nhiều hơn một kiếp so với người khác.

Mà việc Lê Thiên Thần lên tiếng phản đối cũng không phải vì hấn thật sự cảm thấy Bình An đang hành động sai lầm, chẳng qua hấn cảm giác mình là cái Phó Tổng Giám Đốc thùng rỗng kêu to, hữu danh vô thực, không hề giống chút nào với tưởng tượng ban đầu của hấn.

Hấn cho rằng dù Bình An là Tổng Giám Đốc thì nhất định vẫn sẽ có rất nhiều chuyện không hiểu, vẫn phải tôn kính hấn, hấn vẫn là người định đoạt trên hết.

Đúng vậy, hấn thật sự cho rằng Bình An sẽ là con rối trong tay hấn để hấn có thể giật dây bất cứ lúc nào, nhưng sự thật lại không phải như thế.

Qua một tháng liên lạc qua lại trong công việc, hấn có thể cảm thấy, Bình An đang xem thường hấn. Cảm giác này khiến cho hấn phần nộ đến muốn phát điên, gần như không cách nào kiềm nén được.

Rõ ràng là một người đã từng thương hấn yêu hấn đến đánh mất bản ngã, sao giờ có thể xem thường hấn, sao dám chống đối hấn?

Nửa tháng sau, Bình An kêu Bộ phận Phát triển và Bộ phận Công trình viết dự thảo kế hoạch và bảng tính chi phí sơ bộ, trong lúc đang họp HĐQT thì cô đưa ra đặt trước mặt từng Giám Đốc, hy vọng các Giám Đốc có thể ủng hộ dự án này.

Phương Thị cũng có đầu tư một phần ở Phường Hoàng Thành, nhưng so ra thì kém Nghiêm Thị rất nhiều. Phương Hữu Lợi và các đồng nghiệp khác cũng thỉnh thoảng chắc lưỡi tiếc nuối, biết vậy ban đầu đã ký thêm nhiều hợp đồng hợp tác hơn với Nghiêm Thị. Nhưng khi giai đoạn hai bắt đầu, Nghiêm Thị đã có đủ lượng tiền để có thể độc lập hoàn thành tất cả các hạng mục công trình rồi.

Bình An có kế hoạch muốn khai phá khu đất kế cận Phường Hoàng Thành, Hội đồng quản trị chắc sẽ không phản đối.

“Trung tâm thương mại? Còn không bằng xây tiểu khu biệt thự! Xây tiểu khu hoa viên tương tự Phường Hoàng Thành thì nhất định có thể bán mạnh.” Giám Đốc Chu góp ý.

“Nếu như nơi đó toàn là tiểu khu nhà ở mà không có trung tâm thương mại để mua sắm này nọ, thì có phần vinh thế nào cũng là có hạn.” Bình An nói.

“Tôi cảm thấy xây trung tâm thương mại cũng không tệ. Tiểu khu nhà ở trong thành phố đã cung không đủ cầu, quanh Phường Hoàng Thành còn có rất nhiều khu đất chờ khai phá, khu vực đó nhất định sẽ vô cùng phần vinh trong tương lai. Nếu như xây trung tâm thương mại, triển vọng phải rất tốt.” Lý Thiệu Hi tán thành quan điểm của Bình An.

Lê Thiên Thần mặt không chút thay đổi phát biểu, “Tôi cảm thấy chúng ta không thể chỉ vì Phường Hoàng Thành của Nghiêm Thị thành công thì liền mù quáng cho là đất đai nơi đó xứng đáng để đầu tư. Nên kết hợp với

thực tế mà lựa chọn những khu đất có sự bảo đảm, có căn cơ vững chắc hơn.”

“Tôi cũng cảm thấy làm vậy là quá mạo hiểm.”

“Có thể có công trình khác tốt hơn để lựa chọn...”

Những Giám Đốc khác nhìn vào bảng chi phí công trình thì đều lên tiếng phản đối. Bình An lạnh lùng nhìn bọn họ, trong đầu xoay chuyển suy nghĩ đối sách thật nhanh. Nơi đó cô nhất định phải đầu tư cho bằng được.

“Bình An, cô nắm chắc bao nhiêu phần trăm?” Lục Vân Đình hỏi Bình An.

Bình An quét mắt qua Lê Thiên Thần, kiên định mở miệng, “Tuyệt đối chắc chắn.”

Lê Thiên Thần cười lạnh một tiếng, “Ai cũng không dám mở miệng cam đoan trăm phần trăm, nghe là đã biết ngay cô không có kinh nghiệm.”

Phương Hữu Lợi cau mày nhìn Lê Thiên Thần và Bình An, trầm giọng nói, “Việc đầu tư không phải là có thể tùy tiện tiện mà quyết định, Bình An, con có kế hoạch kỹ càng không?”

“Đây là kế hoạch dự thảo của tôi.” Bình An lấy ra bản dự thảo mà cô tự tay viết ra căn kẽ trong một tháng qua, trình cho Phương Hữu Lợi và các thành viên HĐQT.

Mấy người bọn họ nhìn kế hoạch dự thảo rồi quay qua nhìn nhau, trên mặt cũng tỏ vẻ có chút động lòng.

Bình An không cho Lê Thiên Thần có cơ hội quạt gió thổi lửa nữa, trong trẻo thuyết minh, “Mảnh đất trống này rộng tổng cộng hơn ba trăm mẫu, tôi nguyện ý nhường ra 100 mẫu xây trung tâm thương mại lớn. Nếu như

tương lai trung tâm thương mại này không thu được tiền, 100 mẫu đất này tôi không lấy của công ty một xu. Nhưng nếu như ngược lại...” Cô cười cười, “Vậy thì sẽ tính theo giá giao dịch trên thị trường vào thời điểm đó.”

Phương Hữu Lợi không nghĩ tới Bình An kiên quyết đến thế, ngay cả một điều kiện bất lợi như vậy mà cũng nói ra, “Bình An...”

“Tôi chỉ hy vọng Chủ Tịch và các thành viên HĐQT có thể tin tưởng vào phán đoán của tôi.” Ánh mắt của Bình An vô cùng kiên định.

Lê Thiên Thần hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Mảnh đất trống kia là của Bình An? Sao lúc trước hẳn không hề nghe qua? A, đúng rồi, Giám Đốc Chu đã từng nói Bình An có không ít đất đai đáng giá khai thác trong tay, thì ra là muốn nói đến khu đất này...

“Các vị thấy thế nào?” Phương Hữu Lợi hỏi những thành viên khác.

Không có ý kiến.

Bình An nở nụ cười, “Cám ơn các thành viên HĐQT đã tin tưởng, tôi sẽ không để cho công ty tổn thất.”

Cô cũng sẽ không để cho mình có phần tổn thất nào hết.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Bạn Bè

Đỗ Hiếu Mị tức giận ném mạnh xấp văn kiện đang cầm trong tay lên mặt đất. Ả bực tức nóng nảy đi tới đi lui trong văn phòng, mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn, cảm thấy trong bụng có một cục tức anh ách làm thế nào cũng không khạc ra được, mắc nghẹn bên trong rất là khó chịu.

Đã hơn hai tháng! Công việc gì cũng không thể triển khai! Ả cũng muốn chỉnh đốn tư cách nhân viên tại chi nhánh công ty, nhưng cả công ty chỉ có vền vện mười người, trình độ học vấn không cao, đầu óc lại không linh hoạt, hoàn toàn là những kẻ ngồi không ăn lương rồi chờ chết ở công ty. Muốn tìm kiếm mối quan hệ để đầu tư đất đai, thế mà nhân viên địa phương lại cố tình chẳng quen biết một ai, những quan chức Thành phố sau khi cầm tiền của ả cũng mất hút con mẹ hàng lươn.

Những phương pháp trước kia có thể sử dụng ở Thành phố S đến nơi này lại chả có một chút tác dụng nào, cho dù ả có tìm được một lãnh đạo tiếng nói tương đối có trọng lượng để đàm phán hợp tác thì đối phương càng theo kiểu ông nói gà bà nói vịt.

Sau khi ả điều tra thì mới biết, hóa ra Thành phố P đã có công ty môi giới bất động sản địa phương cấu kết tay trong với những người đó, hoàn toàn không cần người địa phương khác nhúng tay vào. Người ta nói “Anh hùng không đất dụng võ” đó có sai, ả bây giờ đã chẳng còn bất cứ biện pháp nào rồi.

Chẳng trách Phương Bình An nhất quyết điều ả đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, con oắt thối tha kia hẳn đã biết trước Thành phố P là một nơi

như thế nào. Còn mấy tên thành viên HĐQT kia nữa, toàn là đồ úng não, chỗ này có thể có gì để sinh lời? Muốn lỗ vốn thì đúng hơn!

Đỗ Hiếu Mị càng nghĩ thì trong lòng càng tức, cầm ly nước trên bàn lên lại thả trở về, nghĩ mãi cũng nghĩ không ra một biện pháp tốt nào, cuối cùng hung hăng vung tay quăng mạnh ly nước xuống đất.

À sẽ không cứ vậy mà nhận thua đâu! Tuyệt đối sẽ không!

Phương Bình An cho là làm như vậy là có thể đối phó ả được sao? Không thể nào!

Trái ngược hẳn với Đỗ Hiếu Mị đang đầy bụng phẫn hận, dạo gần đây Bình An lại vô cùng thuận buồm xuôi gió. Kể từ lần tranh luận trong hội nghị nửa tháng trước, sau khi Bình An lấy 100 mẫu đất ra để đánh cuộc với HĐQT, Lê Thiên Thần không hề nói bất kỳ câu phản đối nào nữa.

Cũng không phải Lê Thiên Thần đã thay đổi cái nhìn mà cho là Bình An đã quyết định chính xác, hẳn chẳng phải là loại người sẽ cho rằng bản thân sai chỗ nào, đặc biệt khi đối phương lại là Bình An đã từng sùng bái hẳn như Thần. Cái hẳn cảm thấy là Bình An đang ý thể hiếp người, mấy cô thiên kim tiểu thư có tiền bạc rủng rinh trong tay đều là như vậy, nghĩ rằng hễ có tiền là có thể quyết định tất cả. Hẳn sẽ chờ xem đến lúc đó cô thảm bại thế nào.

Trải qua hai tháng ngắn ngủi này, tất cả quyến luyến và yêu thích của Lê Thiên Thần đối với Bình An cũng đã bị tức giận và không cam lòng thay thế. Hẳn sâu sắc cảm nhận được là Bình An thấy hẳn không vừa mắt, đây là lần đầu tiên hẳn cảm giác hai năm rưỡi rằng Bình An hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Cô xem thường hẳn... Điều này so với việc cô không thích hẳn càng làm cho hẳn không tài nào chấp nhận nổi.

Lê Thiên Thần không hề ra mặt đối nghịch rõ rệt cùng Bình An nữa. Hẳn biết bất kể hẳn nói thật lòng thế nào cô cũng sẽ không nghe vào tai. Cái hẳn phải làm bây giờ là bồi dưỡng tay chân tâm phúc của mình bởi hẳn đã rời khỏi Tổng Công Ty hai năm, rất nhiều mạng lưới liên lạc quan trọng cần phải thiết lập mới. Hẳn muốn Bình An phải thấy rõ, cho dù không có cô, Lê Thiên Thần cũng có thể thành người thành công.

Bình An dĩ nhiên không biết Lê Thiên Thần có mấy ý tưởng này. Hiện tại, cô không phải đối mặt với Lê Thiên Thần suốt ngày phản đối cái này kháng nghị cái kia nên rất nhiều kế hoạch được thực hiện thông suốt dễ dàng hơn nhiều, nhưng không vì vậy mà cô có giây phút nào buông lỏng cảnh giác đối với Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị.

Tin tức truyền tới từ Thành phố P, Đỗ Hiếu Mị dường như sắp hết sạch nhân nại rồi.

Cô gọi điện thoại cho Khổng Thu Hình, hạ giọng căn dặn cô ấy mấy câu, rồi chuẩn bị ra ngoài. Hôm nay cô có hẹn với bên Sở Thiết kế để thảo luận trực tiếp. Vì lần này Phương Thị đầu tư vào khu giao tiếp giữa trung tâm thành phố và ngoại ô, mà thành phố vốn đang khuyến khích việc môi giới giao dịch và đầu tư bất động sản nơi khu vực giáp ranh này, hơn nữa Phương Thị còn có thể mang đến một khu trung tâm thương mại phần vinh cho Thành phố G, nên thái độ phía chính quyền là hoàn toàn tán thành.

Bình An còn chưa quen với việc giao tiếp với những người đại diện chính quyền, cũng may có Hồng Dịch Vũ và Tạ Hồng Phương đi với cô. Hai người này đã nhiều lần giao thiệp với phía cơ quan nhà nước nên biết phải đề xuất từ góc độ nào mới tương đối dễ dàng nói chuyện.

Cô là người ngồi không hưởng lợi nha!

Sau khi đã được xác định, Bộ phận Phát triển và Bộ phận Công Trình liền bắt tay vào thực hiện công việc, thành lập một tổ nhỏ để khảo sát và

lên phương án công trình cùng chi phí phát sinh kỹ lưỡng hơn, bao gồm lựa chọn thiết kế kiến trúc, tài liệu, khách hàng tiềm năng trong tương lai, v.v. tất cả những thứ này đều phải lên kế hoạch chi tiết.

Ngoài việc mỗi ngày xử lý công việc bình thường tới tay, Bình An vẫn còn dư một chút thời gian, sức nhớ cũng đã lâu không có tụ tập với đám bạn bè thân thiết rồi.

Buổi tối, cô hẹn với Trình Vận và mấy người bạn cùng nhau đến FOREST tụ hội.

Hiện giờ, Bình An gần như là nửa chủ nhân của FOREST rồi, cho dù không có thẻ Vàng cũng được thẳng tiến qua cửa. Mà là bạn tốt của Bình An, bọn Kỷ Túy Ý đương nhiên không hề khách sáo mà la hét muốn có thể hội viên.

“Giờ muốn hẹn cậu ra y như hẹn lãnh đạo quốc gia vậy, cậu quá bận rồi đấy.” Kỷ Túy Ý vừa nhìn thấy Bình An liền không kìm được mà mở miệng oán trách.

Nhân viên FOREST rất tinh ý, biết Bình An muốn tụ tập với bạn bè liền cố ý giữ lại cho cô một phòng riêng. Phòng riêng chỗ này không phải quán rượu bình thường nào cũng có thể so sánh được, rất nhiều người muốn đặt trước cũng đặt không được.

Bình An nhấp ngụm nước trái cây, cười khổ nói, “Tớ mà thành lãnh đạo quốc gia ấy hả, lập tức cho cậu nằm ườn ở nhà cũng có cơm ăn.”

“Ngài thật đúng là có cốt cách lãnh đạo.” Kỷ Túy Ý cười gheo.

Trình Vận ngồi cạnh Bình An, thấy cô gầy hơn so với trước kia liền quan tâm dặn dò, “Em cũng đừng có quá chăm đầu liệu mạng như thế, công tác mới phải từ từ mà tiến, không thể ngày một ngày hai được đâu.”

“Em biết rồi em biết rồi, hôm nay chẳng phải đã hẹn mọi người ra đây thả lỏng đó sao?” Bình An cười hì hì.

“Hiểu Vân, sao Lâm Tĩnh còn chưa thấy tới vậy?” Kỳ Túy Ý hỏi Diệp Hiểu Vân, cô đã gọi hai học muội vẫn còn ở trường cùng tới, dù sao bây giờ họ rất khó khi nào tìm được thời gian tụ tập vui vẻ một chỗ.

Diệp Hiểu Vân trả lời, “Cậu ấy không có ở trường, nói sẽ lập tức đến.”

“Con bé này dạo này thần bí quá ta.” Kỳ Túy Ý cười lém lỉnh.

Trình Vận và Hàn Á Lệ đang nói với Bình An tình hình gần đây của Duy An. Có Trình Vận trấn giữ, Duy An phát triển càng nhanh chóng, gần đây mới mở thêm mười cửa hàng độc quyền nữa, đang định hướng phát triển đến những thành thị khác.

“Có Chị Vận ở Duy An, em khỏe re.” Bình An ôm cánh tay Trình Vận, cười ngọt ngào, “Chị Vận với Chị Á Lệ đúng là song kiếm hợp bích, không biết ông chủ Công ty Australia Secret có vì vậy mà hận chết em không, em thật sự là đào tường khoét ngạch moi mất hai đại tướng của ông nha.”

“Ông dám hận em thì đi mà tố cáo với Nghiêm Túc ấy.” Giọng Hàn Á Lệ mập mờ chế nhạo Bình An.

Bình An ửng đỏ mặt cười, “Mắc mớ gì tới anh.”

Vốn đang chọn bài hát, Kỳ Túy Ý giống như sự nhớ ra cái gì đó, kéo ống tay áo của Bình An, nhỏ giọng hỏi bên tai cô, “Vi Úy Úy tìm cậu chưa?”

“Có thấy đâu, tớ còn đang muốn hỏi cậu xem cậu ấy tìm công việc thế nào rồi? Hai tháng sau là đã tốt nghiệp, chẳng lẽ cậu ấy muốn về nhà với ông bà?” Bình An nghi hoặc hỏi.

Kỷ Túy Ý bĩu môi, hơi tức giận nói, “Tớ còn tưởng cậu ấy sẽ tìm cậu. Tớ nghe bạn học trong lớp nói, Vi Úy Úy tới Tập đoàn Nghiêm Thị nộp đơn rồi, mà cậu biết nộp đơn xin vào chỗ nào không? Nhân viên bán hàng! Cậu xem, dù gì cậu ấy cũng coi như tốt nghiệp đại học xin, vào công ty đó chẳng phải sẽ dễ dàng xin được chân người đẹp văn phòng sao, thế mà lại chạy đi làm nhân viên quèn bán chung cư.”

Mắt Bình An tối xuống, thở dài thật nhẹ nói, “Cậu ấy sao ngốc vậy...”

“Tớ thấy cậu ấy tinh ranh thì có. Bình An, có thể cậu phải canh kỹ Nghiêm Túc đấy, tớ cảm thấy thái độ Vi Úy Úy kỳ lắm.”

“Tớ hiểu rồi, có rảnh tớ sẽ tìm cậu ấy nói chuyện một chút vậy.” Bình An bất đắc dĩ nói.

Kỷ Túy Ý kéo cô, “Thôi cậu đừng tìm, để tớ đi nói cho. Hai năm qua mặc dù cậu ấy không nói ra miệng, nhưng kỳ thật vẫn đối với cậu... Mà tớ cũng nghĩ mãi không thông, sao cậu ấy lại chết cũng không buông như vậy nhỉ, cậu với Nghiêm Túc cũng đã đính hôn rồi, chẳng lẽ còn có chỗ cho cậu ấy à?”

Bình An trấn an một Kỷ Túy Ý còn kích động hơn cả cô, “Đừng nóng, cậu ấy đã làm gì đâu?”

“Đợi cậu ấy làm gì thì đã trễ!” Kỷ Túy Ý tức giận gõ cốc cốc vào đầu Bình An, “Mặc dù cậu ấy là bạn tụi mình, nhưng có vài thứ dễ dàng bỏ qua vài thứ khác lại không. Thay vì để mặc cho cậu ấy tiếp tục chui vào vòng luẩn quẩn, không bằng làm cho cậu ấy hoàn toàn hết hy vọng. Cậu ấy không có tâm tư gì khác thì tốt, chứ nếu có bất kỳ ý niệm nào mơ tưởng đến người đàn ông của bạn mình thì nhất định không thể được, như vậy là bạc tình bạc nghĩa.”

Thật ra thì cô cũng mơ hồ cảm thấy Vi Úy Úy đối xử với mình không giống như trước kia, “Tớ biết rồi, sẽ chú ý.”

Kỷ Túy Ý vẫn cảm thấy không thể trông cậy vào Bình An nói chuyện rõ ràng với Vi Úy Úy được. Cô nhóc này mặc dù sáng suốt, nhưng vẫn còn quá coi trọng tình cảm, không lấn đến trên đầu thì cô ấy cũng không biết đường mà đánh trả. Mặc dù Vi Úy Úy cũng là bạn cô, nhưng cô nhìn không quen loại hành vi phản bạn này, cho nên xét về mặt đạo đức và cảm tình, cô chọn đứng về phía Bình An.

“Lâm Tĩnh đến rồi!” Tiếng Diệp Hiểu Vân cắt đứt trao đổi của bọn họ.

Bình An và Kỷ Túy Ý đồng loạt nhìn về phía ngoài cửa, cũng đồng loạt trợn tròn hai mắt, thiếu chút nữa còn phải giơ tay lên đỡ cằm luôn. Kỷ Túy Ý lớn tiếng hỏi, “Lâm Tĩnh, sao em tới cùng Khâu Thiếu Triết vậy?”

Hơn nữa tại sao lại tay trong tay? Bình An nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đang lồng vào nhau ý bảo ‘chúng tôi đi chung’ của hai người.

Lâm Tĩnh lúng túng ngượng ngùng nhìn lướt qua mọi người, “Anh ấy nói quá lâu rồi không gặp mọi người, nên cùng đi tới.”

“Hai người phát triển thành gian tình từ lúc nào?” Kỷ Túy Ý rất nhanh hồi tỉnh và phản ứng kịp từ trong cơn kinh ngạc.

“Học tử!” Lâm Tĩnh càng thêm quẫn bách dậm chân, buông tay Khâu Thiếu Triết ra.

Khâu Thiếu Triết cười thoải mái ôm bả vai Lâm Tĩnh, nói với Kỷ Túy Ý: “Chúng tôi đang qua lại với nhau thì sao chứ? Cái gì mà gian tình, nói khó nghe thế. Chúng tôi đây là tình đầu ý hợp, trời sinh một đôi mới phải chứ.”

Bình An cau mày nhìn Khâu Thiếu Triết. Cô biết, kể từ sau khi Khâu Thiếu Triết cứu Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh vẫn rất thích anh, thậm chí năm hai năm, nhìn Khâu Thiếu Triết thay hết cô bạn này đến cô bạn khác. Hôm nay nhìn thấy hai người bọn họ lại tay trong tay, Bình An thật sự hơi bị kinh hoàng.

Cô nhớ, ban đầu lúc Khâu Thiếu Triết và Trịnh Yến Đình chia tay, Lâm Tĩnh cũng đã thổ lộ với anh, lại còn bị cự tuyệt nữa là. Sao giờ hai người lại đang cùng nhau rồi?

Trình Vận và Hàn Á Lệ trước đây cũng đã gặp Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân rồi nên cũng biết hai người là bạn rất tốt của Bình An và Kỷ Túy Ý, Trình Vận cười nói, “Các em cũng đừng dọa Lâm Tĩnh sợ, người ta thật vất vả mới nói yêu thương nhau, các em còn không đồng ý nữa à?”

“Đúng là, cứ làm y như mẹ người ta.” Hàn Á Lệ hòa theo trêu ghẹo.

Kỷ Túy Ý kéo Lâm Tĩnh tới cạnh, nhỏ giọng, “Nói, đừng ép chị đây dụng hình nha.”

Khâu Thiếu Triết nhìn hai người bọn họ một cái rồi ngồi xuống cạnh Bình An, giơ tay lên chào hỏi, “Chị Vận, Chị Á Lệ, đã lâu không gặp, hai chị càng ngày càng đẹp nha. Mà sao không thấy mấy mỹ nữ khác ở đây vậy?”

Bình An đá qua một cước, “Anh còn muốn có thêm bao nhiêu mỹ nữ ngồi chỗ này với anh đây?” Sau đó néo tay anh thật mạnh, “Em cảnh cáo anh đó, Lâm Tĩnh không giống với mấy cô bạn gái trước kia của anh đâu, anh muốn chơi đùa thì tìm người khác đi.”

“Anh không đùa.” Khâu Thiếu Triết nhỏ giọng trả lời, mặc dù vẫn mang bộ dạng bất cần đời, nhưng giọng nói thì vô cùng nghiêm túc, “Lần này anh không phải chơi đùa.”

“Em tạm tin anh một lần vậy.” Bình An nhìn anh một hồi mới nhẹ nhàng nói ra câu này.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Úy Úy Cố Chấp

Về phương diện tình cảm, Khâu Thiếu Triết ít khi nào nghiêm túc, hễ thấy thuận mắt thì cùng nhau, nếu không có cảm giác nữa thì lập tức tách ra, chưa bao giờ cảm thấy thất tình hoặc là yêu một người suốt đời suốt kiếp là chuyện quan trọng cả. Đối với cuộc sống, từ trước đến giờ anh vẫn đối đãi như một trò chơi.

Ngay cả ban đầu muốn theo đuổi Bình An, thật ra thì anh cũng không phải toàn tâm, mục đích cũng không quá thuần khiết. Nên sau này khi nhìn thấy Nghiêm Túc, mặc dù anh không cam tâm nhưng cũng tự biết mình không phải là đối thủ của Nghiêm Túc, nên liền xem Bình An như một người bạn mà đối đãi, rồi vẫn tiếp tục cuộc sống phong lưu thoải mái của mình. Anh biết rõ người có ô dù như anh sau này tốt nghiệp đại học xong cũng hoàn toàn không cần nỗ lực đi tìm công việc làm gì, ông bà bố mẹ trong nhà tự nhiên sẽ sắp xếp cho anh chu đáo. Anh vừa chơi vừa làm cũng được, chuyện tu tâm dưỡng tính tính sau.

Anh cho rằng suốt cuộc đời này anh sẽ không thể thật lòng đối với bất cứ người nào, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, luôn có một cô gái nét cười rục rịch như nắng mặt trời đi theo sau lưng anh. Khi anh cặp kè với những cô gái khác, bóng dáng kia không xa cũng chẳng gần ở bên cạnh anh, là một người bạn anh có thể nói chuyện thật lòng. Khi anh chia tay cùng bạn gái, bóng dáng kia sẽ đến gần hơn một chút, cùng anh chơi cùng anh vui...

Không biết vì sao, bóng hình này đã dần dần đi sâu vào lòng anh. Lúc qua lại với những cô gái khác, anh không tìm được mà không ngừng nhớ

đến cô, nhớ đến cặp mắt mơ hồ mang theo thương tâm của cô nhưng trên mặt vẫn cố giữ vẻ tươi cười. Lần đầu tiên anh lại cảm thấy đau lòng bởi vì một cô gái.

Lúc đó, anh mới hiểu rõ được tâm ý của mình, nên bắt đầu qua lại với Lâm Tĩnh xưa nay vẫn thầm mến anh.

“... Cho nên hai người đang yêu đương?” Bình An nhú mày, cười như không cười nhìn Khâu Thiếu Triết.

Trình Vận và Hàn Á Lệ có chuyện khác quan trọng cần giải quyết nên rời đi trước, chỉ còn lại mấy người bạn cũ đã lâu không gặp nhau nên các cô lập tức liền quây diên luôn. Bình An thừa dịp mọi người giành giật micro để hát liền lôi cổ Khâu Thiếu Triết ra bên ngoài đại sảnh ngồi nói chuyện.

Nghe anh kể xong quá trình phát triển gian tình... à không, tình yêu giữa anh với Lâm Tĩnh là thế nào, Bình An cảm thấy chuyện hai người thật sự có thể viết thành hí kịch được.

Khâu Thiếu Triết lộ vẻ xấu hổ hiếm thấy, “Chẳng phải bọn em cũng muốn tác hợp tụi anh đó sao? Bây giờ chẳng phải y như tính toán của các em là gì?”

Ban đầu lúc Khâu Thiếu Triết và Trịnh Yến Đình cặp kè với nhau, Tống Tiểu Tiểu và Bình An biết Lâm Tĩnh thích Khâu Thiếu Triết liền thử các động tác để tác hợp hai người. Mặc dù chủ ý của bọn họ thật ra là muốn thọc gậy bánh xe, bởi thấy Trịnh Yến Đình cùng xuất hiện với Khâu Thiếu Triết thì không kìm được mà muốn chia rẽ bọn họ. Tuy nói Khâu Thiếu Triết thật sự là một kẻ trắng hoa bay bướm, nhưng dù sao cũng có thể được xem như bạn của các cô, không thể nhìn anh bị cái cô Trịnh Yến Đình đó ăn tươi nuốt sống.

“Chẳng phải lúc trước anh bảo chỉ xem Lâm Tĩnh là em gái thôi sao? Rốt cuộc anh có mấy cô em gái?” Bình An cười hỏi.

Cái cô Trịnh Yến Đình kia vì thấy Khâu Thiếu Triết và Bình An các cô quan hệ rất tốt, khích bác mãi không được bèn giả bộ chia tay nhằm uy hiếp Khâu Thiếu Triết về sau đừng ra ngoài chơi cùng các cô nữa. Khâu Thiếu Triết thấy vậy cũng dứt khoát chia tay với cô ta luôn, nên Trịnh Yến Đình bèn cho là do Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu xúi giục, liệt hai cô vào danh sách hận thù, ở trong lớp cứ khiêu khích nhằm vào hai cô suốt.

Bởi vì khi đó Bình An không còn đi học ở trường nữa, những đấu đá này là do Kỷ Túy Ý kể với Bình An sau đó.

“Em đừng có càu nhàu anh, anh biết rõ trước kia anh là người thế nào. Em yên tâm đi, anh sẽ không đối đãi với Lâm Tĩnh như vậy.” Khó khi nào Khâu Thiếu Triết nói năng nghiêm túc như vậy.

Bình An vỗ vỗ vai anh, “Biết rồi, vào đi thôi.”

Khâu Thiếu Triết hất cằm lên, nhìn ra sau lưng Bình An, “Bồ em tới kia.”

Nói xong, Khâu Thiếu Triết cười ranh mãnh đứng lên, quay vào phòng riêng tìm bạn gái của mình.

Bình An quay đầu lại thì thấy Nghiêm Túc mặc áo sơ mi thoải mái màu xám tro đang đi từ cửa vào, cá tính hiên ngang bản lĩnh vừa xuất hiện đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

Anh chưa phát hiện ra Bình An, đi tới quầy rượu, không biết người đứng quầy vừa nói với anh cái gì vừa đưa mắt nhìn về phía Bình An.

Ánh mắt phát sáng của Nghiêm Túc lập tức quay lại đây, tầm mắt rơi vào lúm đồng tiền như hoa trên mặt Bình An, rồi gần như không hề chần chừ

chút nào mà sai bước đi về phía cô.

“Sao anh cũng tới đây vậy?” Bình An chờ anh đến gần mới cười hỏi.

“Gọi điện thoại cho em suốt mà không thấy nghe máy, bà ngoại nói em không có ở nhà vì hôm nay muốn tụ tập với bạn bè, nên anh mới tới đây xem thử xem có em không.” Nghiêm Túc cúi đầu hôn nhẹ một cái lên môi cô, thanh âm trầm ấm mà thông thả.

Bình An ôm eo anh, “Em quên không mang điện thoại di động ra ngoài. Hôm nay hẹn Chị Vận với bọn bạn tụ họp, nhưng mà Chị Vận với chị Á Lệ về trước rồi, bọn Tiểu Ý còn đang ở bên trong giành nhau ca hát kìa.”

“Mấy cô bạn cùng ký túc xá của em đều tới hết à?” Nghiêm Túc hỏi.

“Tiểu Tiểu với Úy Úy không có tới.” Bình An cười trả lời, đột nhiên sực nhớ đến việc Úy Úy muốn tới Nghiêm Thị phỏng vấn, cô ngẩng đầu do dự nhìn Nghiêm Túc một cái, có nên nói trước với anh về chuyện này không? Nghiêm Túc cầm lấy tay cô, “Đi vào chào hỏi bạn em đi.”

Lúc Bình An cùng Nghiêm Túc đi tới phòng riêng, không khí lập tức càng trở nên vui vẻ nhiệt liệt. Dù sao một nhân vật tầm cỡ như Nghiêm Túc trong con mắt của những người còn là sinh viên như các cô là vĩ đại như một vị thần nha.

Mọi người cùng ngồi hát rồi tán gẫu một chút mà đã nhanh tới mười một giờ, Diệp Hiểu Vân và Lâm Tĩnh phải trở về ký túc xá trong trường, Khâu Thiếu Triết liền đưa họ về trước. Kỷ Túy Ý và hai cô đồng nghiệp ở Duy An ngày mai còn có việc nên cũng không thể về quá muộn, Bình An đưa xe mình cho Kỷ Túy Ý lái chở hai người kia về.

Trước khi chia tay, Kỷ Túy Ý kéo Bình An sang một bên kề tai nói nhỏ, “Cậu phải nhớ lời tớ đấy, nếu Úy Úy thật sự vào Nghiêm Thị, Nghiêm Túc

nề mặt cậu nên nhất định sẽ chăm sóc cậu ấy. Đến lúc đó là đưa dê vào miệng cạp đó.”

Bình An cười nụ, thận trọng gật đầu, “Nhất định tớ sẽ bảo vệ Nghiêm Túc một giọt nước không lọt, cậu yên tâm.”

Kỷ Túy Ý không khách sáo tặng cho cô một cái cốc dầu.

Chờ Kỷ Túy Ý và hai thư ký trước kia của Bình An cũng rời đi xong, Nghiêm Túc dắt cô đi về hướng anh đậu xe, vừa đi vừa hỏi, “Tiểu Ý mới vừa nói gì với em thế?”

Chắc là thấy Tiểu Ý gõ đầu cô đây! Bình An cười nói, “Kêu em trông coi anh cho thật chặt, kẻo bị con cạp khác nuốt mất.”

“Còn có cạp cái nào hung dữ hơn em à?” Nghiêm Túc kinh ngạc hỏi.

Bình An dùng sức ngắt néo cánh tay anh, “Em giống cạp cái chỗ nào, em dữ tợn hồi nào?”

Nghiêm Túc cười ha ha, “Vầy mà nói không phải cạp cái.”

“Quý sứ!” Bình An cười căn anh một phát. Hai người cười cười đùa đùa đi tới chỗ xe đậu.

Sau khi lên xe, Bình An mới nhỏ giọng nói, “Thật ra Úy Úy muốn tới Nghiêm Thị phỏng vấn!”

“Ai cơ?” Nghiêm Túc đóng cửa xe, nghi hoặc hỏi.

Bình An rất ít khi nhắc tới Vi Úy Úy trước mặt Nghiêm Túc, nên Nghiêm Túc vừa nghe không biết là ai cũng bình thường, cô cười giải thích, “Bạn cùng phòng của em, trước kia anh cũng đã gặp.”

Nghiêm Túc nhẹ nhúu mày, “Không thể nhớ nổi. Sao không qua chỗ em mà lại đến Nghiêm Thị thế? Phòng vấn phòng nào?”

“Hình như là bên tiêu thụ. Thật ra chuyện cô ấy tìm việc làm em cũng không biết, cô ấy không có nói với em, mà Tiểu Ý mới vừa nói.” Trong mắt Bình An lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Hình như cũng có một ấn tượng đại khái. Ban đầu lúc anh tới trường của Bình An thì hình như lúc nào cũng có một cô gái đứng đằng sau cô... “Bình An, rốt cuộc có chuyện gì, nói thật với anh đi.”

“Hử?” Bình An ngẩn ra, quay đầu thấy được đôi mắt sắc bén của Nghiêm Túc đang chăm chú quan sát mình thì khẽ chột dạ. Đúng là không có gì có thể qua mắt anh được, người đàn ông này quá thông minh tinh tế. Cô do dự một chút rồi nhỏ giọng nói, “Úy Úy... Cô ấy... rất sùng bái anh. Tới Nghiêm Thị phòng vấn đại khái cũng là để có thể tiếp xúc nhiều với anh sau này.”

Trong mắt Nghiêm Túc thoáng qua một tia chớp sắc bén, “Anh hiểu rồi.”

“Em không có ý gì khác!” Bình An sợ anh hiểu lầm, kêu lớn lên.

“Vậy em có ý gì đây hử? Kêu anh đừng cho bạn học của em vào Nghiêm Thị, hay kêu anh đặc biệt chăm sóc cô ấy một chút?” Nghiêm Túc dùng một tay nâng cằm cô lên, vô cùng tò mò nhìn Bình An.

“Ghét!” Bình An nhào qua cản anh, nhưng lúc cô quàng tay ôm lấy cổ anh thì giọng đột nhiên thấp xuống, “Nghiêm Túc, em không muốn mất anh, càng không muốn thấy Úy Úy...”

Không phải cô không muốn tin Vi Úy Úy chỉ đang muốn đến Nghiêm Thị công tác một cách đơn thuần. Kiếp trước, cô cũng tin Đỗ Hiểu Mị là người tốt, coi cô ta như một người bạn tri kỷ không giấu giếm gì nhau,

nhưng cuối cùng kết quả là thế nào? Đến bây giờ, hễ nhớ đến đó là trong lòng cô vẫn đau đớn vô cùng.

Cô không muốn nhìn thấy Vi Úy Úy biến thành một kẻ giống như Đỗ Hiếu Mị.

“Đồ ngốc!” Nghiêm Túc ôm lấy cô, “Em nên tin tưởng anh chứ.”

“Em dĩ nhiên tin anh.” Bình An ngẩng đầu trừng anh một phát, “Anh dám làm chuyện gì có lỗi với em, em diệt anh sạch sẽ.”

Nghiêm Túc cười lớn tiếng, hôn chụt lên mặt cô một cái rồi mới đỡ cô ngồi ngay ngắn lại, cài dây an toàn cho cô, nổ máy xe, đưa Bình An về nhà.

Hôm sau là thứ bảy, buổi tối, Kỷ Túy Ý hẹn Vi Úy Úy ra ngoài ăn cơm. Cô cũng không đi thẳng vào đề ngay từ đầu mà chỉ tán gẫu kể chuyện trong thời gian qua cô làm những chuyện gì, rồi lại nhắc đến Tiểu Tiểu đang ở xa tại thành phố H...

Đang lúc trò chuyện vui vẻ, Kỷ Túy Ý ra vẻ hỏi rất thuận miệng, “Úy Úy, tìm được việc làm chưa? Chỗ công ty tớ làm còn thiếu trợ lý đấy, cậu tới đi.”

Vi Úy Úy hạ mắt xuống, cúi đầu cười nói, “Không, tớ đang tìm công tác khác.”

“Cậu nhất định phải tới Duy An, bằng không tới Phương Thị đi. Bình An làm Tổng Giám Đốc ở đó, công ty lại vừa đưa ra thị trường, cậu giỏi như vậy, biết đâu chừng trong tương lai...” Kỷ Túy Ý gấp gáp giới thiệu.

“Tiểu Ý, tớ đã tới Nghiêm Thị phỏng vấn rồi, hơn nữa chiều hôm qua đã nhận được thông báo chấp nhận, thứ hai sẽ đi làm.” Mặt Vi Úy Úy lóe lên vẻ hưng phấn khác thường, trông mắt lấp lánh nhìn Kỷ Túy Ý.

Kỷ Túy Ý thật muốn hung hăng đập cho cô ấy một phát để thức tỉnh!
“Tóm lại cậu muốn làm gì thế? Cậu cho là vào Nghiêm Thị rồi, Nghiêm Túc sẽ nhìn cậu lâu thêm một chút đấy à?”

Mặt Vi Úy Úy trở nên trắng nhợt, “Kỷ Túy Ý, cậu nói gì thế?”

“Cậu nghĩ tớ không nhìn ra được sao? Cậu thích Nghiêm Túc nên mới trăm phương nghìn kế muốn đến gần anh ấy. Cậu đừng quên, bây giờ anh ấy là chồng chưa cưới của Bình An. Cho dù cậu có cởi hết quần áo mà đứng trước mặt anh ấy, anh ấy cũng sẽ không liếc cậu một cái!” Kỷ Túy Ý trước giờ vẫn ghét nhất là kẻ thứ ba chen vào tình cảm của người khác, nên câu chữ cũng không giữ miệng.

“Tớ có muốn gì đâu, tớ... tớ chỉ muốn đến làm việc tại công ty của anh ấy thì có lỗi gì? Rốt cuộc tớ làm gì sai... Sao cậu lại nói tớ như vậy?” Hốc mắt Vi Úy Úy đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào, “Bình An có cái gì tốt đâu mà các cậu ai cũng bênh cậu ấy, anh ấy cũng chỉ thích cậu ấy...”

Kỷ Túy Ý vốn còn đang hồi hận vì mình kích động quá, nghe Vi Úy Úy nói vậy thì nỗi hồi hận này đã bị phần nộ thay thế, “Là bạn tốt của Bình An, cậu cảm thấy cậu đúng sao?”

“Tớ có lỗi chỗ nào?” Vi Úy Úy nhỏ giọng hằm hừ, “Rõ ràng tớ thích anh ấy trước.”

“Nhưng người Nghiêm Túc theo đuổi trước giờ vẫn chỉ là Bình An, ngay cả cậu là ai anh ấy cũng không biết.” Kỷ Túy Ý cười lạnh, “Vi Úy Úy, tình yêu giữa Bình An và Nghiêm Túc mới là tâm đầu ý hợp thật sự, còn của cậu thì chỉ do một mình cậu chấp nhất mà thôi, chả liên quan gì tới Bình An, lại càng không liên quan gì tới Nghiêm Túc.”

“Tại giờ cậu đang làm việc ở công ty của cô ấy nên cậu mới bênh cô ấy chăm chăm!” Sắc mặt của Vi Úy Úy cực kỳ khó coi, chộp lấy ba lô của mình đứng dậy chạy khỏi phòng ăn.

Kỷ Túy Ý lắc đầu, xem ra tâm hồn Vi Úy Úy đã bị quỷ ám đến u mê rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Khách Không Mời Mà Đến

Kỷ Túy Ý không cách nào thuyết phục được Vi Úy Úy, ngược lại còn bị sự cứng đầu cứng cổ của cô ấy chọc giận, bèn dứt khoát gọi điện thoại cho Tống Tiểu Tiểu, nói với cô ấy chuyện Vi Úy Úy đến nay vẫn còn không hết hy vọng với Nghiêm Túc.

Tống Tiểu Tiểu và Vi Úy Úy quan hệ tương đối khá, sau khi biết cô ấy tới Nghiêm Thị phỏng vấn thì lập tức gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng rồi cũng chỉ lấy được một đáp án y như Kỷ Túy Ý. Vi Úy Úy hoàn toàn không thấy được mình sai ở chỗ nào, cô chỉ đơn thuần thích Nghiêm Túc, lại không cầu mong xa vời sẽ được anh hồi báo. Cô chỉ muốn nhìn thấy anh, có thể trở thành nhân viên Nghiêm Thị, kéo gần cự ly hơn một chút xíu, vậy thì có lỗi gì?

Thích một người không có gì sai! Nhưng người Úy Úy thích lại là chồng chưa cưới của bạn mình, vấn đề này rất nghiêm trọng. Tống Tiểu Tiểu khuyên mãi mà cô không nghe, không thể làm gì khác hơn là thôi không nói nữa.

Bình An biết Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu cũng đã đi nói chuyện với Vi Úy Úy mà không có kết quả, cũng chỉ có thể mặc kệ. Úy Úy muốn thế nào thì cứ để thế ấy vậy. Cô tin tưởng Nghiêm Túc sẽ không giống với Lê Thiên Thần. Vi Úy Úy cũng không phải là Đỗ Hiểu Mị, hai người... nói chung cũng có sự khác biệt. Giờ cô chỉ có thể đề phòng, chứ muốn làm quá tuyệt tình thì cô thật sự làm không được.

Một người ưu tú như Nghiêm Túc, phụ nữ thích anh đâu chỉ một hai người, cô cũng không thể nào cấm đoán người ta phải ở cách Nghiêm Túc trong phạm vi một trăm mét. Vi Úy Úy có gì khác những người đó đâu, chỉ vô tình là bạn của cô mà thôi. Việc cô có thể làm là tin tưởng vào Nghiêm Túc, vì cho dù có đề phòng đến thế nào, nếu như Nghiêm Túc giữ mình không được thì cũng vô dụng thôi.

Chẳng qua Nghiêm Túc cũng không nói với Bình An, anh vốn muốn ra lệnh cho Bộ phận Nhân sự không được tuyển dụng Vi Úy Úy, nhưng rồi đã quá muộn, Bộ phận Nhân sự đã thông báo cho Vi Úy Úy thứ hai có mặt tại công ty. Dù gì Vi Úy Úy cũng tốt nghiệp trường đại học nổi danh, và lại thành tích cũng ưu việt, được tuyển dụng là điều đương nhiên.

Nếu như đã tuyển dụng, Nghiêm Túc cũng không nói thêm gì nữa, dù sao cô ta cũng không làm việc ngay Tổng Công Ty, cơ hội gặp mặt gần như là số lẻ.

Chớp mắt đã lại qua nửa tháng, việc Bình An lo lắng nhất chính là liệu Viên lão phu nhân có giống như kiếp trước mà rời bỏ cô vào lúc này hay không.

Xem lịch thì ngày Viên lão phu nhân qua đời đúng vào Chủ nhật, Bình An chẳng đi đâu mà chỉ cùng Nghiêm Túc ở nhà với Viên lão phu nhân suốt một ngày này.

Không biết là vì chưa được nhìn thấy hôn lễ của cháu gái và cháu rể tương lai, hay là vì gần đây cuộc sống rất thoải mái, sức khỏe của Viên lão phu nhân ngược lại càng ngày càng tốt, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn so với trước kia. Giờ bà không còn ngồi xe lăn nữa mà đã có thể tự mình chống gậy ra vườn hoa của nhà để tản bộ.

Ngày này Viên lão phu nhân không xảy ra bất kỳ bất hạnh nào, không ai có thể vui mừng hơn Bình An. Cô quyết định từ nay về sau mỗi ngày sẽ rút

ra chút thời gian để ngồi với bà ngoại, để bà thật vui vẻ thì nhất định có thể khỏe mạnh trường thọ.

Dự án trung tâm thương mại lớn tại thôn Đông An đã bắt đầu khởi công. Vì đất được ghi sổ dưới tên Bình An nên kể từ sau khi quyết định đầu tư phải được sang nhượng sang tên Tập đoàn Phương Thị. Nhân giờ nghỉ trưa, Bình An đến văn phòng của Quý Thanh để làm vài thủ tục sang tay.

Trong hai năm qua, Quý Thanh vẫn là người giúp Bình An xử lý các loại văn kiện về mặt luật pháp, còn tài sản riêng của Bình An được giao cho một nhân viên môi giới của Công ty Chứng khoán quản lý, giá trị cũng đã tăng gấp mấy lần. Bởi có kinh nghiệm của kiếp trước nên cô đã tránh được rất nhiều mối đầu tư nguy hiểm. Thông qua các loại đầu tư, tài sản nguyên bản hơn 100 triệu của cô giờ đã hơn 300 triệu, đó là chưa tính đến tiền lời từ Duy An.

Nhân viên môi giới này tên là Thái Văn Tiêu, đáng lẽ theo kiếp trước thì phải đến sang năm Bình An mới biết đến tên anh. Hai năm trước, sau khi cô được tự chủ quản lý di sản mà Viên Lệ Hoa để lại cho cô, cô bèn đi tìm Thái Văn Tiêu lúc ấy còn chưa có tiếng tăm gì trong giới môi giới đầu tư.

Thái Văn Tiêu là người ngay thẳng và rất trung hậu, kiếp trước Bình An đã tiếp xúc với anh rất nhiều lần nên hoàn toàn tin tưởng vào nhân cách của anh.

Mà cũng vì có khối lượng lớn tài sản đầu tư an toàn của Bình An mà một Thái Văn Tiêu vốn chỉ là một môi giới cón con đã được thăng chức chỉ trong vòng một năm, nên giờ anh luôn ôm tâm lý biết ơn đối với Bình An, muốn mệnh mông báo đáp sự tin tưởng của cô.

Từ văn phòng Quý Thanh ra, Bình An liền quay xe về công ty làm. Vì chiều nay không có việc gì gấp nên cô cũng không vội vã chạy trở về, mà

lái xe một vòng thành phố để tìm hiểu xem hiện tại thành phố đang tiến hành những công trình nào.

Theo số lượng công việc càng ngày càng nhiều trong công ty, khuyết điểm của bản thân cô cũng dần dần lộ ra. Mặc dù cô có trí nhớ của kiếp trước, nhưng vì đây là lần đầu tiên cô thật sự nghiêm túc tiếp xúc với các nghiệp vụ của Phương Thị nên chưa đủ kinh nghiệm và khuyết điểm cũng rất rõ ràng. Cô phải từ từ làm quen và đồng thời cũng phải đề phòng Lê Thiên Thần giở trò quỷ ở sau lưng, nếu không phải là có Tạ Hồng Phương và Hồng Dịch Vũ giúp một tay, cô thật sự cảm thấy lúc nào mình cũng phải căng người hết sức.

Mặc dù cảm thấy đã cố hết sức, cô cũng biết có một số chuyện sẽ dực tặc bất đạt, nên chỉ có thể bước từng bước một thật vững chắc chứ không dám đầu cơ trục lợi làm bừa chỉ vì hư danh.

Trong thành phố, ngoài các dự án nâng cấp các cao ốc cũ là các công trình xây dựng mới các khu cao ốc thương mại, không có cơ hội cho việc xây mới các công trình nhà ở. Cũng bởi vì thế, hiện tại trong thành phố tắc đất là tắc vàng, ít người có thể mua căn hộ trong thành phố, còn không bằng ra những khu giáp ranh như Phượng Hoàng Thành mà mua một căn biệt thự còn ở thoải mái hơn.

Lúc chạy ngang qua đường Hào Tường, Bình An giảm tốc độ. Hai bên đường đều là chung cư, hơn nữa nhìn đã có dấu vết cũ kỹ của năm tháng, tường ngoài đã bong tróc và nứt ngang nứt dọc, cửa sổ và lan can ban công loang lổ...

Chỗ này cũng nên liệt vào danh sách tòa nhà có nguy cơ cao đi, sao còn chưa phá hủy nhỉ?

Bình An cố gắng hồi tưởng lại xem kiếp trước nơi này có được nâng cấp hay không, nhưng đáng giận là thời điểm ấy hình như cô hoàn toàn đặt

trọng tâm vào chuyện yêu đương của mình và Lê Thiên Thần, nên bất cứ chuyện gì không liên quan đều không nằm trong phạm vi được cô quan tâm, dĩ nhiên là việc này cũng vậy.

Thôi, mặc kệ kiếp trước nơi đây được biến thành cái dạng gì, cô cứ về thương lượng trước với đồng nghiệp bên Bộ phận Phát triển đã rồi tính tiếp.

Khi cô lái xe ra khỏi đường Hào Tường, ngừng chỗ giao lộ đèn xanh đèn đỏ thì khước mắt liếc thấy từ trong nhà hàng Tây bên cạnh ngã tư đường trước mặt đi ra hai bóng dáng quen thuộc.

Đó chẳng phải là Lê Thiên Thần và Khổng Thu Hình đấy sao? Đường như rất thân mật rồi nha. Bình An vô cùng hứng thú quan sát bọn họ, thấy mặt mày Lê Thiên Thần mang theo nụ cười dịu dàng, vô cùng săn sóc dẫn Khổng Thu Hình qua đường. Hai người thỉnh thoảng châu đầu ghé tai, Lê Thiên Thần nói cái gì đó khiến Khổng Thu Hình ngượng ngùng lộ ra một nụ cười mừng rỡ, dáng vẻ kia nhìn giống như đúc một cô gái đang quay cuồng trong một tình yêu cuồng nhiệt.

Cô nàng này quá nhập vai rồi đấy! Bình An chặc chặc lưỡi nghĩ vậy.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng kèn xe, Bình An quay đầu lại nhìn mới biết mình nhìn đến mê mẩn mà không biết đèn đỏ đã chuyển thành đèn xanh rồi.

Cô cười cười, nhấn ga, tâm tình khoái trá quay trở về công ty.

Trở lại văn phòng, Bình An liền hỏi Tạ Hồng Phương, “Thư ký Tạ, chiều nay có sắp lịch gì không?”

Tạ Hồng Phương cầm văn kiện cần Bình An ký tên, nói, “Ba giờ có cuộc họp Hội đồng quản trị, còn lại không có lịch gì nữa.”

Bình An gật đầu, “Cháu biết rồi, cô xem Trưởng phòng Lý Phòng Khai thác có ở đó không, kêu anh ấy đến văn phòng cháu một chuyến. Với lại nhìn xem Lê Thiên Thần đã về chưa?”

Tạ Hồng Phương đáp được, trong lòng lại hồ nghi, sao Tổng Giám Đốc biết là Lê Thiên Thần đi ra ngoài?

Chỉ lát sau, Tạ Hồng Phương đã đi vào báo với Bình An, “Tổng Giám Đốc, Trưởng phòng Lý đi ra ngoài công tác, Phó Tổng Lê còn chưa có trở lại, thư ký Khổng vừa trở về.”

Khổng Thu Hinh về trước? Bình An nhú mày, “Cháu hiểu rồi.”

Sau khi Tạ Hồng Phương đi ra, Bình An lấy điện thoại di động nhắn tin ra ngoài, khoe miệng nhếch lên nụ cười thản nhiên.

Ba giờ chiều, Hội đồng quản trị triển khai ở phòng hội nghị lớn, bao gồm thành viên Hội đồng quản trị và vài cổ đông lớn cũng tới tham gia. Thì ra, hiện tại có hai cổ đông lớn của Tập đoàn Phương Thị chuyển nhượng cổ phần cho một người khác, người mới này hôm nay phải tới công ty gặp mặt các cổ đông lớn khác và thành viên HĐQT.

Lúc Bình An nghe được tin này thì trong lòng lấy làm kinh hãi. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, trước đây cô hoàn toàn không có nghe phong thanh tí nào, cho dù là kiếp trước cũng thế...

Đầu óc cô hỗn loạn quay cuồng, nhưng hoàn toàn nhớ không nổi rốt cuộc kiếp trước có một nhân vật như vậy đột nhiên xuất hiện hay không. Bởi vì năm nay là cô tròn hai mươi hai tuổi, giai đoạn này kiếp trước, cô đang toàn tâm toàn ý chuẩn bị hôn lễ của mình với Lê Thiên Thần, thật sự xem thường rất nhiều, rất nhiều những chuyện xảy ra xung quanh mình.

Giác quan thứ sáu mãnh liệt báo động cho cô, cổ đông lớn đột nhiên xuất hiện này không thể dễ dàng xem nhẹ, bất kể là người này có mục đích gì,

cô đều phải dốc sức điều tra để tìm hiểu rõ!

Rất nhanh đã đến thời gian dự họp, Bình An đi lên phòng hội nghị lớn trên lầu, trừ Phương Hữu Lợi, những người khác cũng đã có mặt tại đây.

Bình An nhỏ giọng hỏi Lý Thiệu Hi, “Bác Lý, cổ đông đột nhiên xuất hiện này là người thế nào? Lúc cổ phiếu phập phồng thì thu tóm cổ phần công ty chúng ta à?”

“Đoán chừng lần trước lúc giá cả không yên thì anh ta mua vào một chút, cộng thêm số cổ phần trong tay lão Vương và lão Ngô, nên giờ đạt trên 4% tổng cổ phần.” Lý Thiệu Hi nhỏ giọng nói cùng Bình An.

Con số này chẳng phải sấp ngang ngửa với số cổ phần cô có rồi đó sao? Đây rốt cuộc là người nào vậy nhỉ, nếu như là ông chủ của một tập đoàn khác, ít nhất cũng phải có lời ong tiếng ve phóng ra ngoài một chút mới đúng chứ.

Cửa phòng họp được mở ra, Hồng Dịch Vũ đi vào trước rồi đứng bên cạnh cửa nghiêng người mời Phương Hữu Lợi tiến vào, phía sau Phương Hữu Lợi là một người đàn ông trẻ cao gầy, tướng mạo tuấn tú, trông chỉ chừng hai bốn hai lăm tuổi, mặc Âu phục thoải mái, trên mặt mang theo một nụ cười mỉm.

Nụ cười này nhìn thì khách sáo, nhưng lại có vẻ kهنh kiêu ngạo mạn vô cùng.

“Đây là Anh Liên, Liên Kiến Ba, cổ đông mới của công ty chúng ta.” Phương Hữu Lợi trầm giọng giới thiệu người đàn ông kia với mọi người.

Bình An khá sững sốt. Còn trẻ thế à? Cổ đông mới này hoàn toàn khác với cô tưởng tượng.

“Chào mọi người, rất vui được trở thành cổ đông của Tập đoàn Phương Thị. Phương Thị là một công ty rất triển vọng, hy vọng tương lai có thể càng ngày càng tốt.” Đôi tay Liên Kiến Ba vẫn cầm trong túi quần, không nhanh không chậm nói câu này.

Chẳng phải là một thanh niên khiêm tốn bình dị gần gũi gì đâu! Lý Thiệu Hỉ và Lục Vân Đình trao đổi ánh mắt, cười cười bày tỏ việc hoan nghênh người mới.

Phương Hữu Lợi vỗ tay đầu tiên, “Hoan nghênh Anh Liên gia nhập công ty chúng tôi.”

“Cám ơn.” Liên Kiến Ba cười cười, ngồi xuống chỗ ghế bên tay trái Phương Hữu Lợi.

Bình An ngồi đối diện anh ta, đôi mày thanh tú chau nhẹ lại, cẩn thận dò xét cái người tên là Liên Kiến Ba này, trong lòng bất chợt có một cảm giác quái dị không biết diễn tả thế nào.

Liên Kiến Ba đảo mắt thấy Bình An đang quan sát anh ta thì hé ra một nụ cười mỉm tự cho là rất mê người, đôi môi mấp máy nói theo kiểu khẩu hình, “Cô Phương, ngưỡng mộ đã lâu.”

Khóe miệng Bình An toát ra một cái mỉm cười thản nhiên.

Từ đó đến lúc hội nghị kết thúc, Bình An cũng không nhìn thêm Liên Kiến Ba một lần nào, nhưng vẫn có thể cảm thấy người đàn ông này cứ chăm chăm nhìn cô, cái ánh mắt kia không làm cho cô thoải mái chút nào.

Sau khi hội nghị chấm dứt, Bình An gật đầu chào Liên Kiến Ba một cái, rời rời phòng họp.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Mới vừa trở lại văn phòng, ghế còn chưa kịp nguội nóng, Lê Thiên Thần đã tới cửa.

“Bình An, nghe nói công ty chúng ta mới có một cổ đông mới hả, em có gặp chưa?” Lê Thiên Thần cười đến dịu dàng lịch sự, hỏi bằng một giọng điệu vô cùng ôn hòa.

Từ lần trước xung đột ý kiến với Bình An, quan hệ giữa hai người bị đồng nghiệp cao thấp truyền miệng xôn xao sôi nổi. Lúc mọi người cho là bọn họ sẽ trở thành đối thủ sống chết, Lê Thiên Thần lại trở về thái độ khách sáo dịu dàng như trước kia đối với Bình An. Thái độ này giống như tuyên bố rằng cho dù Bình An và hắn có nghịch ý thế nào trên phương diện công tác, hắn cũng sẽ không để ý.

Chỉ mỗi Bình An là tự cảm thấy, loại... ánh mắt mà Lê Thiên Thần dùng để nhìn cô hoàn toàn không giống trước kia, mặc dù không chỉ ra được là khác ở chỗ nào, nhưng cô thật sự có thể cảm thấy, hiện tại cho dù hắn đối xử với mình dịu dàng săn sóc nhưng cũng không phải xuất phát từ thật tâm.

Quyển luyện mà Lê Thiên Thần dành cho Bình An đã bị thay thế bằng dã tâm muốn trở thành người thành công, hắn nhất định phải chứng minh cho Bình An thấy, cho dù không có cô, hắn vẫn có thể thành công, thành công tốt bậc. Hắn muốn cho Bình An biết, hắn sẽ không thua bởi cái tên Nghiêm Túc kia.

“Gặp rồi.” Bình An nhạt nhẽo, “Tên là Liên Kiến Ba, trước nay hoàn toàn chưa nghe nói về người này, chắc hẳn anh ta không phải là người địa

phương.”

“Liên Kiến Ba?” Lê Anh Thiên Thần chau mày suy nghĩ một chút, cười nói, “Đúng là lạ tai, không biết sao tự dưng lại có hứng thú với Phương Thị vậy.”

Bình An cười cười, “Hình như Phó Tổng Lê sáng giờ không có mặt ở công ty, vừa trở về à?”

“Công ty chúng ta có một tiểu khu sắp hoàn thành ở bên vịnh mà, anh sang đó xem một chút, thuận tiện đi một chuyến tới Đài Truyền Hình.” Lê Thiên Thần cười nói.

Chỗ vừa rồi gặp bọn họ đúng là cách Đài Truyền Hình không xa.

“Tháng sau sẽ phải tung ra bán hoặc cho thuê cao ốc rồi, chừng nào thì phát quảng cáo?” Bình An hỏi.

“Giờ vàng tối nay sẽ tung quảng cáo.” Lê Thiên Thần trả lời.

Bình An gật đầu. Hai người tiếp tục đề cập đến một số công việc khác. Bọn họ nói chuyện với nhau bây giờ cũng toàn là công việc, về các mặt khác thì ngay cả xưng “bạn” cũng xưng không được.

Nói xong việc công thì đã đến giờ tan sở, bên ngoài mặt trời đã ngã về tây rồi.

“Thời gian cũng không còn sớm, hay là cùng nhau đi ăn cơm?” Lê Thiên Thần nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi.

“Không, tôi còn có chuyện.” Bình An thản nhiên từ chối.

Biết là cô sẽ cự tuyệt nên Lê Thiên Thần cũng không cảm thấy thất vọng. Bây giờ hẳn đã không còn ôm tâm tư muốn vẫn hỏi Bình An nữa, bởi không có người đàn ông nào sẽ lưu luyến một người phụ nữ có ý xem

thường mình, “Viên lão phu nhân gần đây thế nào? Đã lâu rồi không có đi thăm bà.”

“Cám ơn đã quan tâm, bà ngoại tôi rất khỏe.” Nhắc tới Viên lão phu nhân, mặt Bình An rạng lên một nét cười vui vẻ.

Lê Thiên Thần cười dịu dàng như gió xuân, “Vậy thì tốt rồi, anh về trước đây, em đi đường cẩn thận.”

Bình An thản nhiên gật đầu một cái.

Chờ Lê Thiên Thần rời đi một lúc lâu rồi, Bình An mới thu dọn đồ đạc ra khỏi văn phòng, xuống dưới lầu lấy xe. Nhưng cô cũng không lập tức trở về nhà ngay, mà chạy đến một nơi cách xa khu trung tâm ồn ào, đi vào một quán cơm trong tiểu khu. Tối nay, cô có hẹn với Khổng Thu Hình.

Chủ của quán “Nhà tôi” là một phụ nữ người Sán Đầu, vốn chỉ là một bà nội trợ không có bất kỳ kinh nghiệm công việc ngoài xã hội nào, chỉ có tài nấu nướng tuyệt luân. Sau khi ly hôn với chồng, một mình bà gồng gánh con trai đi đến Thành phố G để mưu sinh. Nghe lời khuyên của cháu gái gọi bà bằng Dì, bà mở quán bán thức ăn, cũng nghĩ là chỗ này không phải là trung tâm thành phố nên chẳng kinh doanh phát đạt được. Nhưng không ngờ vì thức ăn thật sự mỹ vị nên danh tiếng dần dần được khuyếch trương, rất nhiều người đặc biệt lái xe hơi từ trong trung tâm thành phố ra đây để dùng cơm.

Khổng Thu Hình chính là cô cháu gái gọi bà chủ bằng Dì ấy.

Quán “Nhà tôi” có hai lầu, lầu hai là dãy phòng riêng, Khổng Thu Hình đã ở trong phòng chờ Bình An. Thật may là cô đã gọi điện trước cho Dì để đặt phòng riêng, chứ nếu không đợi các cô tan việc tới được đây, đừng nói là phòng riêng, ngay cả một chỗ trong đại sảnh chung cũng không có mà ngồi nữa.

“Chỗ này buôn bán đắt hàng thật, tớ thấy bên ngoài còn có người cầm số xếp hàng nữa đấy.” Bình An ngồi xuống đối diện Khổng Thu Hinh, cười nói.

Khổng Thu Hinh rót một ly trà cho Bình An, “Còn phải nói, tay nghề cô tớ oách lắm đó.”

Bình An uống một ngụm trà xong mới liếc xéo Khổng Thu Hinh cợt nhả, “Tớ còn tưởng tối nay có khi cậu còn muốn hẹn hò với Lê Thiên Thần nữa cơ, ai ngờ còn có thời gian đi ăn cơm với tớ nhỉ.”

“Lúc trưa trên đường nhìn thấy thật đúng là cậu đấy à, bởi vậy tớ nói sao chiếc xe kia nhìn quen mắt thế.” Nét mặt Khổng Thu Hinh đặc ý vì mình không nhìn sai.

“Hai người đều thấy?” Bình An nhú mày hỏi.

Khổng Thu Hinh nói, “Yên tâm, chỉ có tớ thấy thôi. Tớ bảo này, cái tay Lê Thiên Thần này thật không đơn giản đâu. Chỉ riêng ánh mắt khiến người khác chết chìm là đã đủ làm cho phụ nữ trông thấy đều chạy không khỏi anh ta rồi. Anh ta chả cần lời ngon tiếng ngọt gì, chỉ những động tác quan tâm săn sóc kia là có thể khiến rất nhiều phụ nữ rơi như sung rụng đối với anh ta rồi.”

Cô đương nhiên biết Lê Thiên Thần rất am hiểu phải làm thế nào để khiến phụ nữ động lòng, cô đã từng căn câu những biểu hiện giả dối của hắn đấy thôi, “Cậu đừng có mà động lòng thật với anh ta đấy, anh ta chẳng tốt lành gì đâu.”

“Cậu yên tâm đi!” Khổng Thu Hinh đá lông nheo với Bình An, “Khổng Thu Hinh tớ đời này chỉ yêu chồng của tớ thôi, cái tên Lê Thiên Thần này chả dụ hoặc gì tớ được đâu. Chẳng qua tớ thấy anh ta dường như rất thích dáng vẻ sùng bái của tớ nên tớ phải uất ức mà phối hợp một cái với anh ta thôi.”

Khổng Thu Hình từ nhỏ đã có một thanh mai trúc mã, đang học nghiên cứu sinh ở trường, tình cảm của hai người rất tốt.

“Mặc dù Lê Thiên Thần dịu dàng sẵn sóc cậu, nhưng chưa chắc đã tin cậu. Trưa nay cậu về trước, có biết anh ta đi tiếp nơi nào không?” Bình An nhỏ giọng hỏi.

“Anh ta nói có hẹn với bạn, bảo tớ về công ty trước. Chẳng phải cậu đã nói Lê Thiên Thần chả có bản lĩnh gì, chỉ biết bám váy phụ nữ đó sao?” Khổng Thu Hình nói.

Mắt Bình An tối xuống, “Mấy ngày nay tớ đã tìm hiểu một chút. Đỗ Hiếu Mị vốn là một phụ nữ rất kiêu ngạo, Lê Thiên Thần cũng chẳng đối xử với cô ta tốt đẹp gì, thế mà cô ta vẫn cam tâm tình nguyện theo sát anh ta hai năm, thậm chí còn giữ đủ mọi mảnh khước hỗ trợ anh ta từ sau lưng. Nếu như một người đàn ông thật sự bản lĩnh gì cũng không có, cậu cho rằng có bao nhiêu cô gái sẽ ở lại bên cạnh anh ta?”

“Chẳng lẽ anh ta một mực lợi dụng Đỗ Hiếu Mị để che giấu tai mắt một người nào khác?” Khổng Thu Hình nghi ngờ hỏi.

“Tớ cũng không rõ lắm, giờ tách hai người bọn họ ra mới có biện pháp đối phó bọn họ.” Thật ra cô cũng chỉ hoài nghi mà thôi, kết hợp với ký ức của kiếp trước, cô có cảm giác rằng tất cả mọi chuyện không thể nào chỉ dựa vào mỗi mình Đỗ Hiếu Mị là có thể chu toàn.

Nếu như sau lưng Lê Thiên Thần còn có sự tình gì không thể cho ai biết, mà hai năm qua hẳn chỉ là đang lợi dụng Đỗ Hiếu Mị để che giấu tai mắt cho người phía sau, thì đúng là hẳn ta thật sự ghê gớm! Có thể che đậy tốt đến thế.

“Tớ vốn cho là tại cậu nghi thần nghi quỷ nên mới kêu tớ đến đây giúp cậu xem chừng Lê Thiên Thần, giờ cần thận suy nghĩ một chút, hai người kia thật đúng là có điểm kỳ quái, không biết lúc ở chi nhánh công ty đã giờ

trò gì đây.” Khổng Thu Hình vốn đang công tác ở Duy An, bị Bình An gọi vào Phương Thị phỏng vấn chứ cũng không trực tiếp mang theo cô tới đây, mà là để cho cô thông qua các tầng phỏng vấn như bình thường rồi được nhận vào Phương Thị, chứ không có lợi dụng bất kỳ quan hệ nào. Bình An chỉ dặn cô đừng ghi trong hồ sơ trước kia đã từng công tác ở Duy An.

Bạn tốt là khi bạn mình cần giúp thì mình vươn tay. Lúc đầu, khi Khổng Thu Hình biết Bình An muốn cô đến Phương Thị thì cũng không hề mở miệng hỏi xem nguyên nhân là gì, thậm chí khi Bình An nói cho cô biết là muốn cô đến làm thư ký cho Lê Thiên Thần, cũng kể sơ về hình tượng ngụy quân tử của Lê Thiên Thần, cô không nói hai lời mà đồng ý ngay tắp lự.

Hơn nữa cô còn làm rất tốt, biết được Lê Thiên Thần là hạng người gì, cũng hiểu làm thế nào để anh ta buông lỏng phòng bị đối với cô.

“Cậu nhớ cẩn thận chút đó, Lê Thiên Thần không phải là người dễ ứng phó đâu. Cậu phải quan sát cẩn thận, xem anh ta hay qua lại với ai.” Bình An dặn dò Khổng Thu Hình. Trước đây quan hệ giữa cô và cô bạn học này chỉ là theo dạng gặp mặt thì gật đầu chào một cái thôi, khi Khổng Thu Hình tốt nghiệp đến Duy An phỏng vấn một năm trước, họ mới dần dần thường thức lẫn nhau rồi xem nhau là bạn.

“Biết rồi biết rồi, chết đói mất thôi, nhanh kêu đồ ăn đi.” Khổng Thu Hình cười nói.

Bình An cũng nở nụ cười, “Tớ cũng đói bụng rồi.”

Sau khi cơm nước xong, Bình An lái xe về nhà. Hôm nay trong nhà chỉ có cô và bà ngoại, ba đã đi Hongkong công tác. Vì cô có hẹn với Khổng Thu Hình nên Nghiêm Túc liền đến Phương gia ngồi chơi nói chuyện phiếm và xem ti vi với lão phu nhân.

“Bà ngoại, con về đây rồi.” Bình An xà xuống cạnh Viên lão phu nhân, đưa ánh mắt cảm kích nhìn Nghiêm Túc.

Viên lão phu nhân cười ha hả nói với Bình An, “Con về vừa đúng lúc, bà thấy mệt đang muốn đi ngủ, con ngồi đây nói chuyện với Nghiêm Túc đi.”

Bình An nhìn đồng hồ, còn sớm lắm, đó chẳng qua là bà ngoại muốn cho cô có thời gian ngồi riêng với Nghiêm Túc đây mà, cô cười nói, “VẬY con dìu bà về phòng ngủ nhé.”

“Không cần không cần, kêu A Tú đỡ bà vào được rồi.” A Tú là y sĩ gia đình mà Bình An mời về để chăm sóc riêng cho Viên lão phu nhân.

Nói xong bà liền kêu A Tú vào đỡ bà đi về phòng nghỉ ngơi.

Bình An cười cười, kéo tay Nghiêm Túc ra vườn hoa tản bộ, “Hôm nay nhờ có anh ngồi với bà ngoại, chứ không để bà ăn cơm một mình em cũng khó chịu lắm.”

Nghiêm Túc dặt tay cô chậm rãi thả bộ, “Chẳng lẽ bà không phải cũng là bà ngoại của anh à?”

Bình An nhón chân lên hôn môi anh một cái, “Lúc nào thì mẹ anh quay về?”

Vu Tố Hà phải về Mỹ sắp xếp công việc rồi mới quay về nước thường trú một thời gian, tuần trước chính Nghiêm Túc và Bình An cùng đến tiễn bà lên máy bay.

“Chắc trong vòng 2 tuần thôi. Thế nào, nhớ mẹ chồng rồi hả? Phải nhớ anh nhiều hơn chứ.” Nghiêm Túc dừng bước, ôm cô vào trong lòng, trán chạm trán với cô, sát sao đến có thể nghe được tiếng hít thở của người kia.

Bình An nhẹ nhàng căn cứ bờ môi anh, lúng búng trả lời, “Ai nhớ anh, em không có.”

Nghiêm Túc cười khẽ, thanh âm quyến rũ vang lên trong trời đêm thanh tĩnh mang vẻ hấp dẫn đặc biệt, “Không nhớ thật à?”

“Không...” Anh đã hôn lên môi cô, nuốt trọn vào miệng câu chữ cô chưa kịp thốt ra lời.

Cho đến khi Bình An thiếu chút nữa thì hít thở không thông, Nghiêm Túc mới thở hỗn hển buông cô ra, đôi mắt thâm thúy sáng ngời như lửa nhìn cô, “Bình An, chờ em tốt nghiệp xong, chúng mình lập tức kết hôn đi.”

Bình An ngẩn ra, chỉ còn một tháng? “Sao... sao nhanh vậy?”

Nghiêm Túc ôm cô thật chặt vào lòng, nhẹ thở ra, “Anh muốn thấy em mỗi ngày.”

“Giờ cũng vậy vậy.” Bình An nhỏ giọng nói. Cô không nghĩ là sẽ đi đến hôn nhân nhanh như vậy, không phải là cô không đồng ý, mà là có rất nhiều việc vẫn còn đang trong giai đoạn thô sơ, nên cô còn chưa muốn kết hôn.

“Anh sẽ không cưỡng ép em, em cảm thấy lúc nào được thì chúng mình liền kết hôn lúc ấy.” Nghiêm Túc vuốt nhẹ đầu cô, dịu dàng nói, trông mắt khẽ tối lại.

“Dạ.” Bình An gật đầu, nhất thời không biết nên nói cái gì, yên lặng cùng anh đi trở vào nhà.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Cùng Gặp Tại Hongkong

Hongkong là một thành phố đêm không ngủ, khi bóng đêm phủ xuống thì cũng là lúc các loại đèn được thắp lên rực rỡ, toàn Hongkong biến thành một biển đèn sáng rực đầy phần hoa náo nhiệt, hiển thị rõ sức quyến rũ của một đô thị lớn phần vinh, cho dù bạn lảng lạng đi trên đường vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sức thu hút mà đô thị lớn tầm cỡ quốc tế này mang lại.

Trình Vận và Kỷ Túy Ý bàn chuyện hợp tác với một đối tác Hongkong xong thì rời khỏi nhà hàng Ý. Kỷ Túy Ý và một đồng nghiệp khác muốn đi dạo mua quà cho chị em trong công ty nên hỏi Trình Vận có muốn đi cùng không.

“Chị không đi đâu, hai em đi đi. Nhớ cẩn thận đấy, chị về khách sạn trước.” Trình Vận cảm thấy hơi mệt, chị đã chẳng còn là một cô gái trẻ tinh lực vô tận như khi xưa rồi.

“VẬY TỤI EM ĐI NHÉ. CHỊ VẬN, CHỊ CŨNG PHẢI CẨN THẬN NHA.” Kỷ Túy Ý phất phất tay nói, vừa đứng ven đường vẫy taxi vừa không quên dặn dò Trình Vận.

Trình Vận nhẹ nhàng cười, “Bái bai!”

Nhìn hai người Kỷ Túy Ý ngồi taxi biến mất trong màn đêm rồi, Trình Vận mới định đón xe về khách sạn, nhưng sau khi nghĩ một chút thì lại dời chân đến cửa hàng cà phê bên cạnh mua một ly Capuccino, nhìn đám bọt sữa trắng lơ lửng trên miệng chén được vẽ hình trông hết sức vui tai vui mắt. Mùi cà phê thơm lừng có xen lẫn mùi bơ và hương sữa, chị cầm cà

phê trên tay, thỏa mãn mà vui vẻ cất bước thong thả đi dọc đường phố phồn hoa nơi đây, lãng lạng thưởng thức cảnh đêm đặc biệt riêng chỉ có ở Hongkong.

Nhớ lần đầu tiên đến Hongkong, lúc đó chị còn rất trẻ, lên nhà đến đây tìm Lương Phàm.

Chị cầm tay anh, bước đi trên những con đường xa lạ, nhìn đám người xa lạ vội vàng ngược xuôi, khe khẽ tựa đầu trên vai anh nhẹ nhàng ngân nga một ca khúc anh viết, ánh mặt trời vàng rực thản nhiên vẩy từng tia nắng lên trên người họ, mặt đất như cũng được hưởng ánh sáng lấp lánh màu vàng kim.

Khi đó, chị không rảnh để đi xung quanh thưởng thức phố phường mà chỉ muốn toàn tâm toàn ý với anh, mong muốn giá như có thể vĩnh viễn kéo dài như vậy, cứ như vậy mà cùng với anh đi tới chân trời góc bể, dù cho thế giới hoang vu thì anh và chị vẫn ở chung một chỗ, chị tựa sát vào anh, hát bài hát anh thích. Đó là một việc may mắn biết bao nhiêu, bởi nơi thành thị ồn ào phồn hoa này, chị may mắn vẫn có thể cùng anh hợp lại và có chung những kỷ niệm tốt đẹp, đó chính là một dạng hạnh phúc trong cuộc đời này.

Đã từng, tình yêu mà chị dành cho anh là một tín ngưỡng mà chị yếu hèn tuân phục.

Chị đã suy nghĩ rất nhiều lần, khi đó nếu như chị không tâm huyết lai láng mà dẫn Hồng Mẫn Nhi đến đây, liệu cuộc sống giữa chị và Lương Phàm có phải sẽ hài hòa lưu loát tiếp tục đi tới tương lai hay không? Nhưng rồi sau khi suy nghĩ thật kỹ, thật ra thì kết quả cuối cùng cũng sẽ giống nhau, khác nhau chỉ ở quá trình mà thôi.

Hôm nay nhớ tới quá khứ giữa chị và Lương Phàm, chị đã không còn cảm thấy thương tâm bi thiết nữa rồi. Rời khỏi anh, chị mới có được cuộc sống của chính mình, mới có thể xem như được một lần trọng sinh.

Chị rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

“Vận? Trình Vận?” Một thanh âm quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Trình Vận hơi ngẩn ra, lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn theo hướng phát ra tiếng nói. Lương Phàm đang bước từ trong một chiếc xe Buick dừng sát ven đường ra ngoài, thân hình cao lớn vượt trội, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn Trình Vận đang thong dong đứng trước mặt anh ta. Anh ta mừng rỡ tiến lên phía trước, “Vận, thật sự là em.”

“Lương Phàm.” Trình Vận nhìn anh ta khẽ cười, mặc dù còn chưa thật sự quên được hoàn toàn, nhưng ở trước mặt anh chị đã có thể giữ thần sắc tự nhiên, trong lòng cũng không có cảm giác gì đặc biệt níu kéo không tha rời.

“Em tới hồi nào?” Thấy vẻ thong dong của Trình Vận, Lương Phàm như có chút ngập ngừng, dường như rất muốn tiến lại gần hơn một chút nhưng lại sợ sẽ chọc cho chị mất hứng.

“Hai ngày trước, tới đây bàn công việc.” Trình Vận cười nói. Đôi tay Lương Phàm cắm vào túi quần rồi lại rút ra ngoài, “A, vậy... vậy khi nào thì em về?”

“Ngày mai.” Trình Vận nói.

“Sớm vậy?” Lương Phàm kinh ngạc nhìn chị, “Sao không ở thêm vài ngày?”

Mày liễu của Trình Vận khẽ cong lên, nụ cười trên mặt mang một vẻ thoải mái không để ý, “Tôi tới đây công tác chứ có phải là khách du lịch đâu, sao có thể muốn ở vài ngày thì ở vài ngày được?”

Nhìn thái độ vui vẻ phấn khởi, mặt mày hớn hởi của chị, thời gian như lập tức quay ngược kim đồng hồ, những ký ức thời trẻ trung đột nhiên

xuyên qua năm tháng bừng sáng rõ trong cảm nhận của anh. Anh nhớ anh đã từng yêu người phụ nữ trước mắt này sâu sắc đến thế nào, “Vận...”

Lương Phàm đi tới trước mặt Trình Vận, vẻ mặt nhuốm đầy ưu thương cúi đầu nhìn chị, “Anh rất nhớ em.”

“Anh uống rượu.” Trình Vận thở dài trong lòng, lúc Lương Phàm đến gần thì chị có thể nghe được mùi rượu nồng nặc trên người anh. Anh là người rất ít khi nào uống rượu.

“Vận, em còn có thể trở về bên anh không?” Ánh mắt Lương Phàm nhìn chị đáng thương như một chú chó lạc mẹ.

Trình Vận thương hại nhìn anh, “Lương Phàm, chúng ta đã chia tay rồi.”

Lương Phàm cầm lấy tay Trình Vận, khàn giọng nói, “Thật xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh một lần nữa không, anh... sẽ không tổn thương trái tim của em nữa. Anh không muốn mất em.”

“Anh cũng hoàn toàn không yêu tôi.” Trình Vận nhỏ giọng nói.

“Anh yêu! Hãy tin anh, Vận, trong lòng anh em vẫn là người quan trọng nhất.” Lương Phàm vội vàng khẳng định trái tim mình.

Khóe mắt Trình Vận hơi ươn ướt, “Anh chỉ yêu nhất chính mình thôi, anh hoàn toàn không thể nào chung thủy được. Lương Phàm, hiện tại anh chỉ chưa quen đấy thôi, chúng ta đã không thể nào trở về quá khứ được nữa rồi.”

Lương Phàm bi thương nhìn Trình Vận. Anh vốn dĩ nghĩ rằng khi chia tay với cô thì anh cũng chỉ khổ sở mấy ngày sẽ thôi. Nhưng nào ngờ suốt hai năm qua, cho dù anh và phụ nữ nào khác ở chung một chỗ, anh cũng đều hồi tưởng lại những điều tốt đẹp về cô, nhớ lại từng li từng tí quá khứ

chung của hai người, càng nghĩ thì càng cảm thấy không thể rời bỏ cô được... “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi em, anh nhất định sẽ sửa đổi.”

“Lương Phàm, đừng như vậy, cũng đã đến lúc chúng ta nên có cuộc sống của riêng mình rồi.” Trình Vận muốn kéo mở tay anh ra.

“Vận, cho anh thêm một cơ hội được không?” Lương Phàm không chịu buông cô ra, ngược lại lôi cô vào ngực, ôm thật chặt.

Trình Vận giãy giụa, mùi rượu trên người anh làm cho chị thấy khó chịu, trong lòng khổ sở mất một lúc. Chị chưa bao giờ nghĩ tới tình huống sẽ gặp lại anh như thế này.

“Lương Phàm, tôi hiện tại thật sự sống rất tốt, không muốn trở lại tình trạng chạy qua chạy lại giữa hai nơi giống trước kia nữa, không muốn mỗi tháng đều phải chờ đợi thời gian để tới Hongkong tìm anh, không muốn lo lắng đề phòng rằng anh có yêu tôi không. Lương Phàm, chính anh đã phá hủy tất cả suy nghĩ tốt đẹp của tôi đối với anh. Van cầu anh, đừng để cho tôi sau này hối hận đến anh là chỉ có oán hận. Chúng ta như hiện tại đã rất tốt, mặc dù không thể làm bạn, nhưng ít ra sẽ không oán hận lẫn nhau.” Trình Vận không cách nào tránh ra khỏi ngực Lương Phàm, thanh âm càng lúc càng lạnh lùng.

“Chúng ta bắt đầu lại lần nữa! Bắt đầu lại lần nữa!” Hốc mắt Lương Phàm đỏ lên, siết chặt hai cánh tay, không muốn buông cô ra lần nữa.

Trình Vận hít sâu một hơi, “Anh uống say rồi, buông tôi ra!”

“Vận, Vận...” Lương Phàm nghẹn ngào, ký ức vui vẻ nhất tốt đẹp nhất của hai người càng lúc càng rõ ràng trong đầu anh, trái tim anh cũng càng lúc càng đau.

Mà ở cách bọn họ không xa có một chiếc Bentley đen đang dừng cạnh lề đường, người ngồi trên ghế sau này giờ vẫn chăm chú lặng lẽ nhìn hai

người.

Đó là Phương Hữu Lợi cũng đang đi công tác tại Hongkong.

Ông và Hồng Dịch Vũ vừa tham gia xong một tiệc rượu đang muốn đi về, nhưng vì Hồng Dịch Vũ muốn đi thăm em gái của anh nên Phương Hữu Lợi kêu tài xế lái từ từ trở về khách sạn. Lúc đi ngang qua đây thì chợt thấy Trình Vận đang đi ven đường. Ông chỉ gặp mặt Trình Vận hai ba lần nhưng ấn tượng khắc rất sâu. Ông vốn kêu tài xế dừng xe để sang đường chào hỏi cô đôi câu.

Không ngờ cô gặp bạn, hơn nữa nhìn kỹ thì có vẻ quan hệ rất thân mật.

Không, không đúng, dường như cô gặp phải phiền toái mới đúng. Phương Hữu Lợi nhíu mày, khi nhìn thấy người đàn ông kia cường chế ôm lấy Trình Vận thì ông lập tức mở cửa xe, sai bước hướng sang phía hai người đang thu hút không ít tầm mắt của người qua đường bên kia.

“Trình tiểu thư!” Ông trầm giọng kêu lên, rồi dưới cái nhìn đầy kinh ngạc của người đàn ông kia, mỉm cười ôn hòa nói, “Xin lỗi, tôi tới chậm, bây giờ có thể đi được chưa?”

Lương Phàm bị tiếng gọi của Phương Hữu Lợi làm cho hết hồn, buông lỏng cánh tay quay đầu lại kinh ngạc nhìn ông. Anh lập tức nhận ra người đàn ông này là Chủ Tịch Tập đoàn Phương Thị.

Lúc Trình Vận nhìn thấy Phương Hữu Lợi thì đáy mắt thoáng qua một kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, cũng hiểu ngay ý của ông nên liền cười đẩy Lương Phàm ra, “Phương tiên sinh, ông đã đến rồi. Chúng ta đi thôi.”

Mặc dù Phương Hữu Lợi không cố ý bày ra khí chất quan lớn ép dân đen, nhưng khí thế của ông cũng không để cho người khác có thể khinh thường. Ông chỉ im lặng đứng đó là đã đủ khiến cho người ta cảm thấy một

sức mạnh khiếp người. Lương Phàm chỉ là dân văn thơ nhu nhược, đối mặt với một Phương Hữu Lợi nổi tiếng một cõi trên thương trường thì khí thế thua hụt rất nhiều.

“Vận!” Lương Phàm kinh hoàng bắt được tay Trình Vận lần nữa. Anh biết, nếu như lần này buông tay, anh sẽ thật sự mất cô. Trong đầu quay cuồng chỉ một câu hỏi, quan hệ giữa Trình Vận và Phương Hữu Lợi là thế nào?

“Lương Phàm, thế giới của tôi bây giờ đã không phải chỉ có riêng mình anh, còn thế giới của anh chưa bao giờ chỉ có riêng tôi. Nên đừng làm cho chúng ta đều oán hận lẫn nhau trong tương lai. Hẹn gặp lại.” Cô phẩy tay anh ra, đi tới bên cạnh Phương Hữu Lợi, cảm kích nhìn lên ông.

Phương Hữu Lợi lãnh đạm quét mắt nhìn Lương Phàm một cái rồi cùng sóng vai với Trình Vận đi tới chiếc Bentley dừng bên vệ đường, sẵn sóc mở cửa xe cho cô, “Mời vào.”

Ông ít khi xem tin tức giải trí, cũng rất ít khi đụng đến những tạp chí không liên quan đến tài chính kinh tế, nhưng về xì căng đan giữa Trình Vận và Lương Phàm, ông cũng có nghe phong thanh một chút, mà phần lớn là nghe Bình An đọc qua ở nhà. Vốn dĩ ông cho là người phụ nữ tên Trình Vận trong miệng con gái ông nhất định là một người không hề có chủ kiến, nhưng không ngờ sau khi gặp cô rồi ông mới phát hiện không có chuyện như vậy.

Cái anh chàng Lương Phàm này... thật sự là một người đàn ông không biết quý trọng cái mình đang có.

“Phương tiên sinh, chuyện tối nay thật sự cảm ơn ông.” Trình Vận lên xe xong, lập tức nói cảm ơn với Phương Hữu Lợi.

“Một cái nhắc tay thôi chứ có nhiều nặng gì. Trình tiểu thư cũng đi công tác à?” Phương Hữu Lợi khẽ mỉm cười, thấp giọng hỏi.

Hai người ngồi băng sau, mỗi người một bên, Trình Vận thoát trông có vẻ rất ngượng ngùng, “Đúng vậy, đang muốn về khách sạn.”

“Ở khách sạn nào, tôi tiễn cô về.” Phương Hữu Lợi nói, một câu cũng không hỏi về tình huống mới vừa nhìn thấy.

Trong thâm tâm Trình Vận vô cùng cảm kích ông không hỏi đến vấn đề này, bởi chị nhất định sẽ không biết phải trả lời làm sao, “Phương tiên sinh cũng đang đi công tác chứ?”

Phương Hữu Lợi cười, “Đúng vậy, mới từ tiệc rượu ra.”

Trò chuyện một lúc, Trình Vận bất tri bất giác buông lỏng tinh thần, đồng thời cũng phát hiện Phương Hữu Lợi là một đối tượng nói chuyện phiếm rất tốt, dù không cần nói nhiều nhưng luôn có thể nói đến mấu chốt vấn đề, hơn nữa rất hiểu ý chị.

Tâm trạng của chị dần dần vui vẻ lên, không còn nghĩ gì đến rắc rối và bi thương mà Lương Phàm từng mang đến cho chị trước đây nữa, một khi đã chia tay, chị cũng không muốn cứ để cho mình suốt đời cứ chui vào vòng nghĩ ngợi luẩn quẩn.

Còn Lương Phàm lẻ loi đứng sững một chỗ ven đường trở mắt nhìn Trình Vận đi xa khỏi tầm mắt của mình, thần sắc bi thương nhìn theo hướng Trình Vận vừa rời đi.

Thì ra chờ đến lúc anh rút cuộc muốn quý trọng thì đã không còn kịp nữa rồi, cô đã không cần anh nữa, mà giờ anh mới phát hiện mình không thể không có cô trong đời. Đây chẳng phải là trời cao trừng phạt anh đó sao?

Lương Phàm cười khổ một tiếng, bâng quơ bước đi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Bắt Chuyện Đãi Bôi

Bình An cảm thấy gần đây mối quan hệ giữa cô với Nghiêm Túc dường như có chút vấn đề!

Khuya hôm trước, khi cô nói không muốn kết hôn sớm như thế, cô có thể cảm nhận được nỗi thất vọng của anh. Mặc dù nhìn bề ngoài thì anh cũng không tỏ ra mất hứng gì, nhưng cô biết anh nhất định rất thất vọng.

Cô không hề thích việc có bất kỳ cảm giác không vui nào giữa hai người!

Bình An nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính suy nghĩ trong một lúc, rồi cuối cùng vẫn không tìm được mà cầm điện thoại lên, gọi điện cho Nghiêm Túc hẹn tối nay cùng nhau ăn cơm.

Sau khi tan sở, Bình An lập tức ngồi xe đến nhà hàng Bán đảo Italy để chờ Nghiêm Túc. Dường như hôm nay anh rất bận, cô mới vừa gọi điện thoại cho anh thì nghe anh vẫn còn đang họp.

Đèn trên bán đảo đã được bật sáng, cả tiểu đảo như một ngôi sao sáng rực rỡ chiếu ánh ngược trên mặt sông.

Nhìn xuyên qua nóc nhà và vách tường thủy tinh của nhà hàng, Bình An thường thức cảnh đẹp tự nhiên và nhân tạo giao hòa với nhau của khu vực này, tâm trạng lập tức tốt lên không ít. Cô quyết định chút nữa nhất định phải ra sức dụ dỗ để làm cho Nghiêm Túc vui vẻ lên. Đêm hôm đó, tại cô cũng không giải thích rõ với anh rằng không phải là cô không muốn kết hôn, chỉ là nghĩ nên đợi thêm chừng hai năm nữa, đến khi cô xác định tất cả

mọi thứ sẽ không đi vào vết xe đổ của kiếp trước rồi, cô mới dám thả lỏng không cố kìm gì nữa mà bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Ít nhất cũng phải là sau khi đã đuổi được Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị cú ra khỏi Phương Thị...

“Cô Phương, trùng hợp thế, chúng ta lại gặp mặt.” Một thanh âm khinh khinh từ phía sau truyền đến.

Bình An vừa lấy lại tinh thần thì người nói chuyện đã đi tới trước mặt cô, trên người khoác một bộ thời trang cắt may khéo léo. Hóa ra là cái người tên Liên Kiến Ba mấy ngày trước đã gặp qua một lần ở công ty. Cô chẳng có hảo cảm gì với người này nên chỉ cười nhạt, “Chào Anh Liên.”

“Liệu tôi có vinh hạnh được ngồi ăn tối cùng cô Phương không nhỉ?” Cánh tay Liên Kiến Ba tùy ý khoác lên lưng ghế của Bình An, tư thế này làm cho hai người xem ra có chút mập mờ ái muội.

“Ngại thật, tôi đã có hẹn.” Bình An cố gắng nhịn xuống vẻ mặt kiên nhẫn, nói qua khéo miệng.

Nụ cười ra vẻ tuấn tú của Liên Kiến Ba tràn ra trên mặt, “Đừng nói là đang đợi bạn trai nha, người đàn ông nào mà bắt cô bạn gái trẻ trung xinh đẹp phải chờ mình đều không phải là một lựa chọn tốt đâu. Cô Phương xinh đẹp đáng yêu như vậy, phải hiểu rõ điều này mà tự đối xử tốt với bản thân mình chứ.”

“Anh Liên cho là thế nào mới thật sự tốt cho bản thân mình đây?” Bình An ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là phải tìm kiếm... một người đàn ông biết yêu quý cô rồi. Phụ nữ không cần quá mạnh mẽ, có một người đàn ông để nương tựa vào không phải rất tốt sao?” Mắt Liên Kiến Ba cứ nhìn chăm chặp vào Bình An, thanh âm càng lúc càng phát ra mập mờ.

Bình An cười khẽ một tiếng, trong lòng lại thầm mắng thằng cha này cũng quá tự kỷ rồi, “Cám ơn đề nghị của Anh Liên, chẳng qua tôi cực kỳ hài lòng đối với vị hôn phu hiện tại.”

Liên Kiến Ba hiển nhiên không phải là loại người biết khó mà lui, anh ta cười cười ngồi xuống chỗ ghế đối diện với Bình An, “Bây giờ là thời đại nào rồi chứ, cho dù đã kết hôn rồi cũng vẫn có thể theo đuổi tình yêu chân chính của mình mà, huống chi cô bây giờ còn chưa cưới hỏi gì. Cô Phương, cô nên cân nhắc những người xung quanh xem có hợp không đi.”

Bà mẹ! Thằng cha này rốt cuộc đang nói nhăng nói cuội gì thế? Trông tướng y như đang tự đề cử nâng giá mình vậy!

“Anh Liên, cám ơn anh, hôn phu của tôi sắp tới rồi, anh nên...” Cút nhanh sang bên kia đi!

“Tôi cũng đang muốn làm quen với nhân vật tiếng tăm ở Thành phố G này đây. Để xem Nghiêm Túc có thật xứng với cô hay không.” Liên Kiến Ba cười nói.

Bình An cảm giác trong lòng mình có ngọn lửa dục dõ muốn chửi mắng người đang huỳnh huých bốc lên cao, “Anh Liên, coi như Nghiêm Túc không tương xứng với tôi đi, vậy thì cũng có gì liên quan tới anh đâu. Anh hơi lo chuyện bao đồng rồi nhỉ?”

“Tôi muốn theo đuổi cô, dĩ nhiên là liên quan tới tôi rồi.” Liên Kiến Ba nói như chuyện đương nhiên phải thế.

Mẹ bà nó! Bình An lạnh lùng nhìn hằm, “Đừng phí công vô ích, Anh Liên, tôi và anh không hợp.”

Nếu như không nể mặt hằm là cổ đông của công ty thì cô đã cầm cái ly trên bàn ném thẳng vào mặt hằm rồi!

“Chưa thử làm sao biết?” Liên Kiến Ba nhúng vai, kiên quyết không chịu lùi bước.

Bình An nhìn cái tên Liên Kiến Ba dai như đĩa đỏi này, mỗi hồ nghi trong lòng càng ngày càng lớn, tên này rốt cuộc vì cái gì mà lại gia nhập vào Tập đoàn Phương Thị? Hẳn thu mua cổ phiếu rốt cuộc là vô tâm hay còn có mục đích khác?

Cô rất muốn hỏi cho rõ ràng ngọn ngành, nhưng rồi lại cảm thấy nếu để cho Liên Kiến Ba biết cô đang hoài nghi hẳn thì có thể càng khó điều tra ra manh mối hơn. Chi bằng cứ chịu đựng hẳn trước cái đã, để xem hẳn muốn làm gì.

“Anh Liên, cảm ơn anh coi trọng tôi, nhưng mà ngoài hôn phu của tôi ra, tôi không hề có hứng thú đối với bất kỳ thanh niên nào khác.” Bình An cười tủm tỉm trả lời, nhưng giọng điệu có chút lạnh lùng.

Liên Kiến Ba cười ra vẻ bất cần đời nhìn thoáng qua sau lưng Bình An, rồi đột nhiên kề lại gần mặt cô, lên giọng, “Nam chưa cưới nữ chưa gả, tôi còn có quyền theo đuổi cô, mà cô Phương cũng có thể có nhiều lựa chọn hơn.”

Bình An chỉ hờ hững nhìn hẳn ta, một câu cũng không nói.

Một loạt tiếng bước chân vững chắc rất nhỏ từ sau lưng bọn họ tiếng đến gần, giọng nói thản nhiên hấp dẫn đặc hữu của Nghiêm Túc vang lên, “Bình An, anh đến hơi chậm.”

Mắt Bình An sáng lên, quay đầu lại nhìn Nghiêm Túc, thấy ngay sắc mặt âm u của anh, ánh mắt lạnh lạnh chiếu thẳng vào Liên Kiến Ba.

Liên Kiến Ba cười cười, “Vậy tôi đi trước, cô Phương, hy vọng lần sau có cơ hội mời cô ăn cơm.” Nói xong, hẳn không thèm nhìn Nghiêm Túc lấy

một cái, ngênh ngang phách lối đi ngang qua cạnh anh, còn phát ra một tiếng cười nghe như khiêu khích.

“Anh nhanh ngồi xuống đi!” Bình An không để ý tới Liên Kiến Ba, cười cười kéo tay Nghiêm Túc, “Con ruồi chết kia tởm lợm quá, làm em thấy mất hết cả khẩu vị.”

Nghiêm Túc thu lại ánh hừng hực trong mắt, nhẹ nhàng cười một tiếng, sờ sờ đầu Bình An, “Tại anh tới trễ, đói bụng rồi chứ?”

Bình An cười gật đầu, “Hơi đói. Anh bận họp hả, sao trễ vậy?”

“Ừ.” Nghiêm Túc đáp nhẹ một tiếng.

Không khí giữa hai người hình như khá kỳ quái! Bình An căn cứ môi dưới, nghĩ bụng phải làm sao đánh tan cục diện bế tắc giữa hai người, “Thế này... Ngày 12 tháng sau em phải về trường nhận bằng tốt nghiệp, anh có rảnh đi theo em không?”

Cô nhớ hồi mới tựu trường năm thứ nhất, bốn cô sinh viên non choẹt các cô vừa gặp đã thân, đêm hôm đó thân thân thiết thiết hàn huyên suốt đêm, cũng hẹn lẫn nhau ngày tốt nghiệp sẽ dẫn bạn trai của mình đến tham dự buổi lễ tốt nghiệp. Không biết các bạn còn nhớ lời ước hẹn này hay không, nhưng cô vẫn nhớ.

Nghiêm Túc nhìn cô, khóe miệng mở ra một độ cong tuyệt đẹp, “Được!”

Bình An nở nụ cười ngọt ngào, chợt nhớ hình như lúc này Nghiêm Túc mới vừa nhìn thấy cô ngồi chung với Liên Kiến Ba thì cũng không vui lắm, liền giải thích ngay với anh, “Thanh niên vừa rồi anh có quen không? Anh ta chính là khách không mời mà đến của công ty em đấy, dùng một cái trở thành cổ đông lớn. Trước kia em cũng chưa từng nghe nói về một nhân vật như thế, cũng không biết từ chốn khi ho cò gáy nào nhảy ào vào.”

“Liên Kiến Ba?” Nghiêm Túc khẽ cau mày, anh cũng chưa hề nghe nói về người này, “Anh ta thành cổ đông lớn của Phương Thị? Người này chắc không phải là người địa phương rồi, nếu có năng lực để thu mua nhiều cổ phiếu như vậy, tập đoàn đứng sau chống lưng sợ rằng cũng không nhỏ đâu.”

“Em cũng nghĩ vậy. Không biết cuối cùng mục đích của anh ta là gì, cũng không biết anh ta có quan hệ mật thiết nào với những người khác trong công ty không. Em định hai hôm nữa sẽ đi tìm Tiểu Phúc, kêu cậu ấy điều tra giúp em về người này một chút.” Bình An nói.

Đáy mắt Nghiêm Túc thoáng qua một ánh sáng lạnh, đối với tiếng cười khiêu khích mới vừa rồi của Liên Kiến Ba kia, trực giác đàn ông của anh biết rằng kẻ này tuyệt đối không đơn giản. Nếu hẳn ta xem anh là đối thủ là một chuyện đơn giản, còn nếu như muốn nhắm vào Bình An hoặc Phương Thị, anh tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hai người ăn cơm xong, tiện thể dắt tay nhau ra bờ sông tản bộ.

“Giai đoạn hai của Phượng Hoàng Thành hình như sắp tung ra bán rồi phải không anh?” Bình An ôm cánh tay Nghiêm Túc, đem nửa người dựa vào trên người anh.

Nghiêm Túc cười vịn eo cô, “Em chẳng đã mua hai căn rồi đó sao? Còn muốn mua nữa à?”

“Sao anh biết em đã mua biệt thự?” Bình An cười hì hì hỏi vặn.

“Trong đầu em nghĩ gì anh còn không nhìn ra được sao?” Nghiêm Túc néo néo chóp mũi cô, “Anh đã giữ lại một căn biệt thự, về sau chúng mình kết hôn sẽ ở chỗ này.”

Bình An hơi ngần ra. Sau khi kết hôn sẽ ở tại Phượng Hoàng Thành? Kiếp trước cô cũng ở tại Phượng Hoàng Thành, chẳng qua bây giờ ký ức về

sinh hoạt hàng ngày của cô và Lê Thiên Thần đã rất mơ hồ. Kiếp này, cô rất thích Phượng Hoàng Thành, nơi đó là ý tưởng của Nghiêm Túc, là khu biệt thự vườn do anh thiết kế ra, nếu như cưới xong có thể sống cùng anh nơi này thì tốt biết mấy.

Nghiêm Túc thấy sắc mặt Bình An thay đổi, nhớ tới việc cô mới nói rằng không muốn kết hôn sớm thế hai ngày trước, liền nhỏ giọng trần tình, “Ý anh là sau này, chứ không phải nói là lập tức.”

“Hừm?” Bình An ngẩn người, thấy đôi mắt Nghiêm Túc hơi khẽ tối xuống liền biết ngay là anh đang hiểu lầm. Cô rướn lên quàng tay ôm cổ anh, hôn mấy cái lên mặt anh, “Nghiêm Túc à, không phải là em không muốn kết hôn, tại anh nói vừa tốt nghiệp xong là kết hôn luôn nên em thấy vậy thì gấp gáp quá. Còn có hơn một tháng thôi đó. Em muốn sống cùng anh, nhưng mà em muốn có một hôn lễ tuyệt đẹp với anh hơn, chứ không phải là vội vã làm qua loa cho có.”

Nghiêm Túc nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, nét dịu dàng và vui vẻ lảng lảng chảy xuôi trong đáy mắt anh. Anh không nói câu nào, cúi đầu xuống hôn môi cô.

Ánh đèn nhu hòa đưa bóng hình hai người ôm nhau kéo ra thật dài trên đất.

Ngày hôm sau, lúc Bình An tiến vào công ty thì đụng phải Liên Kiến Ba dường như cũng vừa bước từ ngoài vào, tâm trạng vốn đang vui vẻ không khỏi bị ảnh hưởng bởi sự có mặt của hắn ta.

“Chào buổi sáng, cô Phương. Chúng ta đúng là có duyên thật, mới cách một đêm đã lại gặp mặt rồi.” Liên Kiến Ba nhiệt tình thân thiết chào hỏi cùng Bình An, cũng không kiêng dè ánh mắt nhân viên xung quanh, đi tới thân mật đứng chung một chỗ với Bình An.

Bình An tránh sang bên cạnh hai bước, nhàn nhạt quét mắt nhìn hẳn một cái, “Chào buổi sáng, Anh Liên.”

“Cô Phương hôm nay trông tươi tắn quá, xem ra tối qua thật vui vẻ nhỉ.” Liên Kiến Ba nói đầy mập mờ.

“Ngày nào tôi cũng thấy vui vẻ hết, nếu như Anh Liên có thể cách xa tôi ra một chút, tôi sẽ càng vui vẻ hơn!” Sắc mặt Bình An không hề thay đổi, thanh âm hoàn toàn lạnh như băng.

Liên Kiến Ba cười cười, “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, tôi cũng chỉ một lòng hâm mộ cô Phương mà thôi.”

Câu này thốt ra không cao không thấp, nhân viên đứng chung quanh đều nghe được rõ ràng, ngại vì Bình An đang đứng chỗ này nên không ai dám phát ra một chút âm thanh tiếng động nào, nhưng nhìn ánh mắt hiếu kỳ và hưng phấn của họ cũng đủ hiểu lời đồn thể nào cũng truyền từ phòng trà nước ra khắp công ty như lửa gặp đồng cỏ khô cho mà xem.

Bình An lạnh lùng cười một tiếng, cực kỳ phản cảm đối với kiểu đùa giỡn vô lại này của Liên Kiến Ba!

Cửa thang máy vừa mở ra, cô liền lập tức bước vào trong, chẳng muốn đứng thêm một khắc với tên Liên Kiến Ba miệng lưỡi xảo quyệt này. Trong cơn tức giận, cô không chú ý tới Lê Thiên Thần đang đứng sau lưng những nhân viên đang chờ thang máy bên ngoài kia, nhìn một màn kịch này mà trầm ngâm như đang có điều gì suy nghĩ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Chấn Động

Sau khi Bình An trở lại văn phòng mới nhớ tới một vấn đề, tên Liên Kiến Ba này rảnh rang dữ vậy sao? Tới công ty nữa làm gì? Chưa hề nghe nói về thanh danh của hắn trong xã hội thượng lưu là thế nào. Nếu như hắn là người Thành phố G, có năng lực thu mua số lượng lớn cổ phần Phương Thị như vậy, lại chơi bời bất cần đời và vô lễ như thế, nhất định là một kẻ huyênh hoang kiêu căng lên giọng với người khác, thế thì tại sao lại không có một chút tin tức nào của hắn?

Với lại, tính tình tên Liên Kiến Ba này khá tương tự với Khâu Thiếu Triết, đều là loại công tử phong lưu quần là áo lượt, chỉ là Liên Kiến Ba có nhiều chất gian tà hơn so với Khâu Thiếu Triết, không có cách nào thật sự đoán chắc được hắn ta đang nghĩ cái gì. Xem ra Khâu Thiếu Triết còn tương đối chân thật hơn một chút.

Bình An nghĩ chắc là Liên Kiến Ba mới vừa trở thành cổ đông lớn nên hôm nay đến tìm Chủ Tịch để tìm hiểu rõ về nghiệp vụ và kế hoạch đầu tư của công ty. Nghĩ vậy, cô bèn dẹp ra sau đầu nỗi bức mình vì gặp phải hắn, chú tâm toàn bộ vào xử lý công việc.

Năm nay, Tập đoàn Phương Thị dự tính phát triển về mặt sản phẩm khoa học kỹ thuật, hai ngày nay Bình An gấp rút muốn gặp gỡ bàn thảo hợp tác song phương với một đối tác, Tổng Tài của đối tác vì vậy cũng muốn sang thăm Phương Thị, cô phải chuẩn bị một chút.

“... Về vấn đề sắp xếp hành trình cho đối tác thì Bộ phận Hành chính sẽ phụ trách, về phần nghi thức chào mừng và tiệc tối sẽ do Bộ phận PR phụ

trách, mọi người phải lên dây cót tinh thần 120%. Carlos là khách hàng rất quan trọng của chúng ta, hợp tác được với công ty họ cũng là trọng điểm của công ty chúng ta năm nay, cho nên lần này chỉ có thể thành công, không được qua loa đại khái!” Bình An nêu rõ các phần công việc cho những ngày kế tiếp, đặc biệt dặn dò hai bộ phận chịu trách nhiệm chính.

Đồng Tư Tiếp nói: “Khách sạn và nơi đãi tiệc đều đã được sắp xếp xong, xin Tổng Giám Đốc yên tâm.”

Bình An gật đầu cười, “Trước tiên cứ vậy đi, tất cả mọi người đi lo việc của mình, có chuyện gì thì tìm tôi.”

Sau khi chấm dứt cuộc họp ngắn, Bình An mới vừa trở lại văn phòng thì liền nhận được tin nhắn, Liên Kiến Ba đưa ra yêu cầu muốn tham gia HĐQT, đã có tối thiểu một nửa số thành viên bày tỏ đồng ý cho việc gia nhập này.

Tên Liên Kiến Ba này đến tột cùng là muốn làm gì nhỉ? Trong lòng Bình An nảy sinh nỗi khiếp sợ, hắn làm vậy là muốn trực tiếp tham dự vào việc ra quyết sách hằng ngày ở công ty sao?

Cô không chần chừ gì mà lập tức đi tới văn phòng của Phương Hữu Lợi, vừa lúc Liên Kiến Ba cũng đang từ bên trong đi ra. Vừa thấy Bình An sắc mặt lo lắng đi tới, hắn còn cười lớn một cách khoái trá, “Cô Phương, trưa nay cùng dùng cơm được không?”

Bình An nở nụ cười lạnh lạnh, đi ngang qua Liên Kiến Ba vào văn phòng của Phương Hữu Lợi.

Liên Kiến Ba sờ sờ cằm, nghĩ thầm, con bé Phương Bình An này làm kiêu thật nhỉ. Xưa nay chưa có phụ nữ nào mà hắn không cửa đổ được, thế mà con bé này không chỉ một lần làm mặt lạnh với hắn. Hắn nhìn ra được, Phương Bình An không thích hắn lắm, nhưng càng như vậy, hắn càng muốn theo đuổi đến bắt được cô vào tay mới thôi.

“Anh Liên?” Trợ lý đứng phía sau hần nhỏ giọng kêu, nhìn hần một cách nghi hoặc.

“Đi thôi!” Liên Kiến Ba cười nói.

Sau khi Bình An vào văn phòng liền ngồi xuống trước mặt Phương Hữu Lợi, “Ba à, cái tên Liên Kiến Ba đó rốt cuộc là người trời ơi nào vậy ba?”

Phương Hữu Lợi thấy con gái nóng vội liền ra dấu bảo cô bình tĩnh, kêu Hồng Dịch Vũ rót cho cô một ly nước ấm, xong mới nhỏ giọng nói, “Người này xuất hiện quá nhanh, lúc ba biết cổ phần của lão Ngô bị bọn họ mua được vào tay thì đã quá muộn. Anh ta là chủ Công ty Xây Dựng Liên gia được thành lập bốn năm trước tại Thành phố S. Chỉ trong vòng hai năm qua đã lớn mạnh nhanh chóng tột bậc, đang chuẩn bị cổ phần hóa ra đại chúng. Vì thấy chi nhánh công ty chúng ta ở Thành phố S phát triển tốt, anh ta mới nghĩ đến việc đầu tư vào. Chẳng qua ba không ngờ anh ta còn muốn gia nhập Hội đồng quản trị.”

Thành phố S? Bình An nhú mày, bụng nhảy dựng, trùng hợp đến thế ư?

“Anh ta sao không lo cho công ty của anh ta đi, tham gia vào công ty chúng ta làm gì?” Bình An tức giận, nổi bần khoản trong lòng càng lúc càng lớn.

Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần... liệu có mối quan hệ nào với nhau hay không? Lê Thiên Thần ở Thành phố S hai năm, Liên Kiến Ba lại là một ông chủ lớn ở Thành phố S, chắc chắn phải từng gặp mặt chứ? Lúc Liên Kiến Ba thu mua cổ phiếu Phương Thị, chẳng lẽ Lê Thiên Thần thật sự không biết tí ti nào?

“Bình An, chúng ta là công ty TNHH, Liên Kiến Ba đã là cổ đông, chúng ta không có lý do gì mà không để cho anh ta tham gia vào HĐQT, càng không có quyền không cho phép anh ta nhúng tay vào công việc của công ty.” Phương Hữu Lợi hạ giọng. Tuy rằng hiện ông cũng đầy hoài nghi

đối với động cơ của Liên Kiến Ba, nhưng là người có quyền quyết định cao nhất trong công ty, ông biết có một số việc chỉ có thể để ở trong lòng, không dễ gì mà nói ra khỏi miệng.

“Nói như vậy, ba cũng đồng ý cho anh ta vào HĐQT hả?” Bình An cau mày hỏi.

“Chờ họp HĐQT rồi quyết định sau.” Phương Hữu Lợi nói.

Bình An biết hiện tại cô có phiền não thế nào cũng đều vô dụng, với sức của một mình cô thì không thể nào ngăn cản cả một guồng máy vận hành và quyết sách của công ty, huống chi trên tay Liên Kiến Ba quả thật có một số lượng cổ phần Phương Thị khá lớn, bây giờ cô có muốn làm gì cũng không kịp rồi.

Quá sơ suất... Cô cho rằng tất cả mọi chuyện cũng sẽ theo luồng vận hành của kiếp trước, mà hoàn toàn không nghĩ tới việc nếu cô đã thay đổi nhiều chuyện vốn là nên xảy ra như vậy thì cũng đồng nghĩa là sẽ mang lại nhiều biến số khác nữa.

Cái tên Liên Kiến Ba chưa bao giờ xuất hiện trong dự đoán của Bình An này rồi cuộc sẽ dẫn dắt đến một tác dụng gì, cô thật sự không rõ ràng lắm. Thậm chí cô cũng không biết kiếp trước người này có thật sự xuất hiện sau lưng Phương Thị trong một tình huống nào đó mà cô không biết hay không... Đầu óc cô đột nhiên trở nên rối loạn.

“Ba, con biết rồi. Con còn có việc, về văn phòng trước đây ạ.” Bình An cố gắng ổn định cảm xúc. Không thể tự mình loạn trận được! Nói không chừng cái tên Liên Kiến Ba này chỉ là một người qua đường X nào đó mà thôi chứ hoàn toàn không quan hệ gì với thảm kịch xảy ra trong kiếp trước của cô. Chỉ cần cô đừng để ý tới nữa, tất cả rồi sẽ phát triển theo hướng mà cô mong muốn.

Mặc dù tự an ủi trong lòng như vậy, nhưng sau khi Bình An trở lại văn phòng vẫn không kèm được mà cầm lấy túi xách, dặn Tạ Hồng Phương một tiếng rồi rời khỏi công ty.

Cô đi tìm Phúc Vị Chi, kêu cậu đi điều tra cái tên Liên Kiến Ba này, tốt nhất là moi ra bằng hết tổ tông mười tám đời của hă, một dấu vết nhỏ cũng không thể bỏ qua.

Phúc Vị Chi vốn còn đang ngủ, cậu là một trạch nam điển hình không tới buổi chiều là không ra khỏi giường, bị Bình An đập một phát té lăn khỏi giường liền gằm gừ tức giận mà đi đánh răng rửa mặt, mắt nhắm mắt mở ngồi xuống đối diện cô, nghe cô căn dặn.

“Trong một tuần lễ, cậu tra ra cho tôi người này là loại người nào?” Bình An đẩy tờ giấy trên có ghi thông tin đơn giản về Liên Kiến Ba đến trước mặt Phúc Vị Chi.

Phúc Vị Chi liếc một cái, ngáp dài, “Nói nghe nè, sao cô nhiều kẻ địch thế nhỉ? Lần trước muốn tôi tra Tần Tố gì đó, lần này lại là Liên Kiến Ba này. Hă là ai thế? Tình địch của cô à?”

Bình An nhú mày, “Tiểu Phúc, cúc hoa của cậu ngứa hả?”

“Mẹ nó, tôi nói rồi, tôi không phải pê đê. Tôi yêu phụ nữ! Phụ nữ!” Phúc Vị Chi giương nanh múa vuốt la hét, thiếu chút nữa muốn nhào lên liêu mạng còi với Bình An.

“Ngoan! Nhanh chóng thăm dò cho rõ ràng thâm cung bí sử của người này giùm chị đi, chị sẽ tin ngay cưng thích phụ nữ.” Bình An sờ sờ đầu Phúc Vị Chi, cười híp cả mắt cưng nựng.

Phúc Vị Chi hừ cô một tiếng, rút ra một phong bì giấy dai từ dưới ghế salon, nói, “Tháng trước tôi về Mỹ một chuyến, phát hiện trong bệnh viện của ba tôi lịch sử bệnh nhân của người phụ nữ này.”

Bình An ngó người, mở phong bì giấy dai ra, vừa nhìn thấy nội dung tài liệu bên trong thì sắc mặt biến đổi rất khó coi, “Tần Tố... phẫu thuật chỉnh hình tại bệnh viện ba cậu à?”

“Hai năm trước làm phẫu thuật chỉnh gương mặt thì phải, tháng trước hình như vừa đến làm kiểm tra.” Phúc Vị Chỉ nhúng vai lắc ca lắc cắc trả lời. Cậu chỉ định về thăm cha mẹ, ai ngờ bị ba cậu kéo đến bệnh viện hỗ trợ nên mới vô tình nhìn thấy người phụ nữ mà cậu đang điều tra tới bệnh viện tái khám. Vì thế cậu mới đi xem lịch sử bệnh của cô ta.

“Có hình của người phụ nữ này trước khi chỉnh dung hay không?” Bình An hỏi.

“Ở bên trong đó, tự nhìn đi.” Phúc Vị Chỉ nói.

Bình An lật tới cuối cùng tập hồ sơ lý lịch sơ lược về bệnh nhân thì cuối cùng thấy được tấm hình của Tần Tố trước khi chỉnh hình. Cô sầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tấm hình nho nhỏ kia, tất cả hoài nghi trong lòng cuối cùng cũng tìm thấy lời giải đáp.

Hèn gì lúc đó làm cách nào cũng không tìm được người phụ nữ này...

Hèn gì người phụ nữ này Đỗ Hiếu Mị nói gì nghe nấy...

Hèn gì người phụ nữ này cam tâm tình nguyện làm một thư ký nhỏ...

Tần Tố... Tô Cầm... Cái cô ả từng vì hiếu lắm mà tạt axit sunfuric cô hóa ra đã nhanh chân chạy đi chỉnh dung. Khi đó, chắc chắn Đỗ Hiếu Mị đã che giấu cô ta, sau đó cùng rời khỏi Thành phố G với ả?

Hừ, Đỗ Hiếu Mị quả nhiên ác độc, dám lợi dụng Tô Cầm kiểu này!

Thấy biểu hiện của Bình An, Phúc Vị Chỉ nghi hoặc hỏi, “Sao thế, cô biết cô ta à?”

“Ừ, đã từng gặp. Tôi cầm tài liệu này về nhé.” Mặc dù có nổi kích động muốn đưa cho ba cô nhìn những tài liệu này, để cho ba biết Đỗ Hiếu Mị đã làm những chuyện ghê gớm gì, bởi cho tới hôm nay, ba vẫn còn canh cánh trong lòng nỗi oán hận đối với Tô Cầm đã từng dội axit sunfuric vào người cô. Nếu để ba biết Đỗ Hiếu Mị đã bao che Tô Cầm, chắc chắn ba sẽ không bỏ qua cho Đỗ Hiếu Mị.

Nhưng cô lại không muốn làm như vậy! Lý do rất đơn giản. Đỗ Hiếu Mị đã lợi dụng Tô Cầm làm cái gì, Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị đã cấu kết làm những chuyện mờ ám gì ở Thành phố S, cô còn chưa có điều tra rõ ràng, không thể rút dây động rừng được...

Chuyện Tô Cầm sợ nhất thật ra là việc cô và Khâu Thiếu Triết sẽ trả thù cô ta chứ đúng không?

Đầu óc Bình An xoay chuyển lật đi lật lại vấn đề, đột nhiên thoáng qua một kế hoạch khả thi. Cô chậm rãi nở nụ cười, cất tài liệu vào phong bì, “Tốt lắm, tôi còn có chuyện phải về làm đây. Cậu giúp tôi đi điều tra cái tên Liên Kiến Ba này nhanh lên một chút nha.”

Phúc Vị Chi phát phát tay, “Biết rồi, biết rồi!”

“Còn nữa, thù lao của cậu ngày mai tôi sẽ cộng chung lại rồi gửi đến tài khoản tiết kiệm của cậu nhé. Cám ơn.” Bình An cười nói.

“Cô bớt khi dễ tôi một chút là tốt rồi.” Phúc Vị Chi lâu bầu, “Cô với bọn Tiểu Ý đều chẳng tốt đẹp gì!”

“Tôi thấy cậu ngứa da thì phải, cẩn thận kéo Tiểu Tiểu với Tiểu Ý hành hạ cậu chết luôn.” Bình An cười ha ha.

Phúc Vị Chi hừ hừ trong mũi không trả lời. Cậu là đàn ông tốt không đấu với phụ nữ đó, nên mới không thèm so đo với bọn họ mà để mặc cho họ khi dễ cậu, “Đúng rồi, anh họ của tôi sắp đính hôn, cô biết không?”

Bình An đã bước một bước xuống cầu thang, nghe Phúc Vị Chỉ nói vậy thì ngạc nhiên quay đầu lại, “Cậu nói là Ôn Triệu Dung hả?”

“Dĩ nhiên, chứ cái ông anh họ cả kia của tôi tới giờ vẫn chẳng có một chút tin tức nào.” Phúc Vị Chỉ nói.

“Ôn học trưởng... đính hôn với ai?” Bình An ngần ngừ hỏi.

“Con gái Bí thư Thị ủy, Trương Viện Viện.” Phúc Vị Chỉ nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

Quả nhiên! Giống y kiếp trước! Vậy Bạch Hàm thì sao đây? Chắc là đang thương tâm lắm. Nhưng lần trước nghe cô ấy nói như thế thì hình như cũng đã quyết định buông xuống, cũng không tính bước tới nữa.

Haiz, không biết ở kiếp trước trong sinh mệnh của Ôn Triệu Dung thì Bạch Hàm đóng vai trò gì đây?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Thật Sự Là Ý Tưởng Lớn Gặp Nhau Sao?

Tuy đã biết được tin Ôn Triệu Dung sắp đính hôn từ Phúc Vị Chi, nhưng vì chưa nghe chính miệng người trong cuộc nói ra nên Bình An cũng không có gọi điện thoại để hỏi thăm Ôn Triệu Dung, nhưng hai ngày sau lại nhận được điện thoại từ Bạch Hàm gọi cho cô.

Để nói cho cô nghe chuyện đính hôn của Ôn Triệu Dung.

Nghe giọng nói của cô ấy tuy có nổi mắt mát thương tâm nhưng cũng không có vẻ quá cố chấp, “Học tử, em và Ôn Triệu Dung không có duyên phận, em sẽ không cưỡng cầu nữa.”

“Bạch Hàm, thật ra thì... Ôn học trưởng chưa chắc đã không thích em, nhưng vì Ôn gia rất phức tạp, anh ấy làm vậy là vì muốn tốt cho em thôi.” Bình An nhớ tới những mâu thuẫn của Ôn gia, cảm thấy Bạch Hàm và Ôn Triệu Dung không ở chung một chỗ cũng tốt.

Bạch Hàm cười, “Em biết chứ, anh ấy chỉ coi em như em gái mà thôi.”

Bình An nghe thấy giọng nói mang vẻ tự giễu của cô thì cũng không biết nên nói cái gì bây giờ. Hai người tán gẫu thêm vài câu rồi cúp máy.

Qua hai ngày nữa, Bình An mới nhận được thiệp mời của Ôn Triệu Dung, vốn tưởng là đính hôn, nhưng thiệp nhận được lại là thiệp mời kết hôn, được cử hành vào cuối tháng mười.

Đây lại là một quỹ đạo số mệnh nữa không thể cải biến, cũng không thể làm gì ngoài việc cảm khái mà thôi.

Nhưng rồi rất nhanh chuyện kết hôn của Ôn Triệu Dung cũng bị Bình An để qua một bên, dù sao còn chưa tới ngày, chỉ cần nhớ để trống ngày đó là được. Cô vốn tính đến Thành phố S một chuyến để tìm Tần Tố nói chuyện, nhưng bởi vì chuyện Kiến Ba muốn tham gia vào HĐQT nên cô hoàn toàn không có khả năng rời khỏi công ty vì cần phải để ý cho cẩn thận.

Đáng tiếc một mình cô không thể đại diện cho toàn bộ thành viên, nên việc Liên Kiến Ba tham gia HĐQT cho dù Bình An không muốn cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.

Mà cô còn phải gặp mặt Tổng Tài Carlos của Công Ty Khoa học Kỹ thuật IPH của Mỹ vài ngày tới, nên cô định toàn tâm toàn ý vào việc này, không để ý tới chuyện HĐQT mở cuộc họp hoan nghênh Liên Kiến Ba gì gì.

Khi thật sự gặp gỡ với Carlos, Bình An kinh ngạc như gặp tuyết giữa mùa hè. Trước đó cô đã có xem qua tư liệu về người đàn ông này, cũng biết anh ta trẻ tuổi đẹp trai, nhưng đến khi thực sự gặp ngoài đời mới biết anh ta điển trai hơn nhiều so với trong hình, gương mặt trẻ con, mắt xanh trong vắt như bầu trời bao la. Ngay từ đầu khi nhìn thấy anh ta, trong đầu cô chỉ xuất hiện hai chữ, thiên sứ.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ.

Nhưng mà mặc dù Carlos rất điển trai, tính tình lại không được tốt lắm, mà là một người đàn ông vô cùng nóng tính và thích bắt bẻ, hơn nữa lại rất thích sạch sẽ đến kinh dị. May là đã tìm hiểu trước nên mới không để cho người đàn ông vừa bước xuống máy bay là mặt đã nhăn như bị này có cơ hội để bắt bẻ gì.

Lần gặp gỡ này cũng không phải để ký hợp đồng, mà là Carlos muốn khảo sát thực tế quy mô của Phương Thị và tác phong nhân viên ở đây như

thế nào. Sau khi Bình An và bộ phận PR đã đón và đưa đoàn Carlos đến công ty xong thì Phương Hữu Lợi đích thân dẫn anh đi tham quan công ty.

Sau khi hội đàm, hai bên cũng bày tỏ ý nguyện hợp tác song phương.

Kế tiếp Carlos cũng có lịch sắp xếp khác nhưng không thuộc phạm vi phụ trách của Phương Thị, Bình An cùng với Bộ phận PR và Hành chính đều thờ phào nhẹ nhõm, mọi người quyết định ra ngoài buông lỏng một chút.

Vì Bình An còn có việc cần xử lý nên không cùng với Đồng Tư Tiệp và mọi người ra ngoài chơi, mà là ở lại công ty làm thêm giờ.

“Bình An, sao còn chưa về?” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Lê Thiên Thần đứng ngay cửa cười đến sáng lạn, ánh mắt nhu hòa nhìn Bình An

“Còn vài văn bản chưa xử lý xong.” Bình An ngẩng đầu nhìn hăn một cái rồi lại cúi đầu nhìn văn kiện, nhàn nhạt nói.

Lê Thiên Thần mặc áo sơ mi tím, áo vest đen vắt trên cánh tay. Hăn là người biết hưởng thụ, hơn nữa cũng biết cách lợi dụng ưu điểm của mình. Không thể phủ nhận rằng hăn thật sự là một người đàn ông có dáng dấp rất tốt.

“Anh có chuyện gì sao?” Thấy hăn cứ tựa cửa mà không đi, Bình An cau mày hỏi.

“Trễ rồi, em còn chưa ăn cơm tối, hay là cùng đi ăn cơm đi?” Lê Thiên Thần chậm rãi đi vào, ánh nhìn tràn đầy quan tâm.

“Tôi không đói bụng, anh đi về trước đi.” Bình An lạnh nhạt nói.

Lê Thiên Thần đi đến ngòai đối diện với cô, “Công việc thì chả bao giờ làm hết cả, sức khỏe quan trọng hơn. Dạ dày của em vốn không tốt, không

thể để đói bụng được.”

Bình An ngẩng đầu hờ hững nhìn hẳn, rồi đột nhiên hỏi, “Anh ở Thành phố S hai năm... có từng gặp Liên Kiến Ba không?”

“Dĩ nhiên có gặp qua, mặc dù không coi là bạn, nhưng mặt mũi phải biết chứ.” Lê Thiên Thần cười nói.

“Vậy sao? Vậy lúc anh ta muốn gia nhập Phương Thị, anh cũng đã biết trước hay sao?” Bình An làm như thuận miệng hỏi, khóe miệng còn mang theo nụ cười vô tư.

Lê Thiên Thần cười nói, “Làm gì có, anh ta với anh cũng có là bạn bè gì đâu, khi biết anh ta muốn trở thành cổ đông công ty chúng ta, anh còn cảm thấy không tin đấy.”

Nhìn biểu hiện của hẳn thì thật sự không giống như đang nói láo!

Nhưng theo như hiểu biết của cô về Lê Thiên Thần, anh ta nói chuyện chưa bao giờ biết là thật hay là giả, vĩnh viễn cũng không biết tóm lại độ chân thật có bao nhiêu phần trăm, Bình An thật sự chưa bao giờ dám tin tưởng lời nói của anh ta.

“Vậy sao?” Cô cười cười.

“Giờ trễ rồi, cùng đi ăn cơm chứ?” Lê Thiên Thần yêu cầu lần nữa.

“Không, tôi đã hẹn người khác, cũng sắp tới giờ hẹn rồi.” Bình An từ chối, hôm nay cô có hẹn với Trình Vận.

Đáy mắt Lê Thiên Thần thoáng qua một tia thất vọng, “Vậy anh đi về trước, ngày mai gặp.”

“Gặp lại!” Bình An nhàn nhạt nói.

Chờ Lê Thiên Thần rời đi một lúc, Bình An mới thu dọn đồ đạc. Gần đây cô đang chuẩn bị một kế hoạch mới, tạm thời còn chưa nói với ai mà muốn chuẩn bị tài liệu cho kỹ càng rồi mới trình bày trong hội nghị, nên mấy ngày nay bận tối mắt tối mũi, hôm nay khó khăn lắm mới dành được chút thời gian cùng đi ăn cơm với Trình Vận.

Từ sau khi đi Hongkong về, Trình Vận vẫn chưa có cơ hội gặp Bình An, bạn tốt vừa thấy mặt thì như có nhiều chuyện nói hoài không hết nên cứ riu rít nói không ngừng.

“Đây, đây là chocolate mua cho cậu, chúng tớ mua ở Hongkong lần trước nhưng vẫn chưa có cơ hội tặng cho cậu.”

Kỷ Túy Ý lấy từ trong giỏ ra một hộp chocolate đưa cho Bình An.

Bình An không khách sáo đưa tay nhận lấy, “Cám ơn. ”

“Cậu đoán thử xem ở Hongkong chúng tớ gặp ai?” Kỷ Túy Ý ôm Bình An nói, “Chúng tớ gặp ba cậu nhé, ba cậu nhìn thấy Lương Phàm lảng nhảng với Chị Vận ở trên đường bèn ra tay cứu giúp, sau đó còn đưa chị Vận về khách sạn.”

Bình An không có nghe ba đề cập đến việc gặp Trình Vận ở Hongkong, kinh ngạc quay sang nhìn Trình Vận.

Trình Vận cười nói, “Sau khi về đây vẫn chưa có cám ơn ba của em đấy.”

“Lương Phàm đó còn muốn làm gì chị nữa chứ?” Bình An cau mày hỏi, hơi lo lắng sợ Trình Vận gặp lại Lương Phàm sẽ mềm lòng, lại tha thứ cho anh ta.

“Anh ta còn có thể làm gì chị chứ?”Trình Vận cười hỏi, ánh mắt thản nhiên.

Bình An nghe vậy mới yên tâm.

Sau khi dùng cơm xong với Trình Vận, Bình An về nhà. Viên lão phu nhân đã đi nghỉ, Phương Hữu Lợi thì đang ở thư phòng đọc sách, ánh đèn phát ra từ khe cửa. Bình An khe khẽ đẩy cánh cửa nặng bằng gỗ, “Ba còn chưa đi nghỉ sao?”

Phương Hữu Lợi buông quyển sách đang cầm trong tay, “Con mới về à?”

“Con có quấy rầy ba không?” Bình An cười đi vào.

“Trẻ như thế này mới về sao? Ở công ty làm thêm giờ hả con?” Phương Hữu Lợi đứng lên, ôm lấy bả vai con gái đi về phía ghế sa lon.

“Không phải, con cùng mấy người bên Chị Vận ăn cơm.” Bình An tựa đầu vào vai Phương Hữu Lợi, “Ba, nghe nói lúc ba ở Hongkong có gặp Chị Vận đúng không, còn giúp chị ấy nữa.”

Phương Hữu Lợi cười nói, “Chỉ là thuận tay thôi, cô ấy nói với con hả.”

Bình An cười híp mắt nhìn cha mình, “Ba, ba thấy Chị Vận thế nào?”

“Tốt vô cùng.” Phương Hữu Lợi gật đầu một cái, Trình Vận là một cô gái đẹp từ nội tâm.

“Cha cũng cảm thấy không tệ đúng không, chỉ tiếc trước kia chị ấy không biết nhìn người. Con cảm thấy tương lai chị Vận phải gặp được người đàn ông tốt biết yêu thương chị ấy. Ba, ba quen biết nhiều người như vậy, giới thiệu cho chị ấy một người đàn ông tốt đi!” Bình An hỏi bằng giọng lấy lòng.

Phương Hữu Lợi hơi ngần ra, ngay sau đó cười khẽ một tiếng, “Con còn muốn làm mai cho người khác nữa à?”

“Làm gì có! Chẳng qua là con hy vọng Chị Vận có được hạnh phúc thôi! Chị ấy bây giờ suốt ngày lấy công việc làm niềm vui, làm gì còn tư tưởng việc đi tìm hiểu đàn ông tốt đâu. Cho nên nếu ba có biết người nào tốt, nhớ giới thiệu một chút nha.” Bình An nói.

“Được!” Phương Hữu Lợi cười gật đầu, trong đầu hiện lên gương mặt mỹ lệ của Trình Vận, cả cá tính dịu dàng giống vợ trước của ông kia nữa.

Thứ hai, trong đại hội cấp cao của công ty, Lê Thiên Thần trình bày kế hoạch cải tiến chung cư cũ, địa điểm chính là khu chung cư xung quanh đường Hào Tường. Bản dự án kế hoạch được chuẩn bị kỹ càng từ việc phá bỏ và chi phí xây dựng cải tạo lại được phát tới trước mặt mỗi thành viên.

Mặt Bình An hơi tái đi, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào bản dự án ở trước mặt cô, đầu óc ong ong, Lê Thiên Thần đang nói cái gì cô cũng không nghe lọt.

Nửa tháng nay, cô bận rộn chính là vì cái ý tưởng cải tiến chung cư cũ như thế này, mà khu vực cô nhìn trúng cũng là các khu chung cư cũ quanh đường Hào Tường kia, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng mà thôi. Chỉ cần người bên Phòng Khai thác thống kê xong chi phí là cô có thể trình bản kế hoạch này lên các vị lãnh đạo.

Tại sao Lê Thiên Thần lại có cùng ý tưởng giống cô?

Không, không đúng, cô nhớ ra rồi, kiếp trước... Lê Thiên Thần quả thật đã từng đầu tư vào hạng mục cải tạo chung cư cũ, chẳng lẽ chính là khu vực đường Hào Tường này?

Trong bụng Bình An nặng nề, cầm bản kế hoạch lên nghiêm túc xem xét.

Càng xem thì trong lòng lại càng ngọt ngào, không thể không thừa nhận, bản kế hoạch này của Lê Thiên Thần so với bản kế hoạch của cô hoàn mỹ hơn nhiều, chắc chắn sẽ làm cho các thành viên Hội đồng quản trị hài lòng.

So với bản kế hoạch của Lê Thiên Thần, Bình An có thể thấy rõ thiếu sót của mình, về mặt kinh nghiệm, cô không thể so bằng Lê Thiên Thần.

Nhưng nếu cứ để cho Lê Thiên Thần thành công, về sau cô sẽ càng khó đối phó với hắn.

“Bình An, con cảm thấy thế nào?” Tất cả mọi người đang đọc bản kế hoạch của Lê Thiên Thần và trao đổi ý kiến với nhau.

“Kế hoạch này... cũng khó mà quyết định ngay được, còn nhiều phương diện cần phải tìm hiểu thêm, dù sao cũng có rất nhiều người không đồng ý việc cải tạo.” Bình An nhỏ giọng nói.

Lê Thiên Thần mỉm cười nhìn cô, “Phần lớn người ở đó đều đồng ý lấy cũ đổi mới, những trường hợp cá biệt, chúng ta sẽ đến tận nhà khuyên, chắc là họ cũng sẽ vui lòng.”

“Địa điểm đường Hào Tường tốt vô cùng, giao thông dễ dàng, lại nằm cạnh khu kinh doanh, nếu như có thể xây dựng những tiểu khu chung cư tại đây thì nhất định sẽ bán được rất nhanh.” Lý Thiệu Hỉ nói.

Liên Kiến Ba cười nói, “Tôi chưa quen thuộc Thành phố G, các vị quyết định là được rồi.”

“Như vậy đi, Phó Tổng Lê và Phương Tổng đi tìm hiểu thêm cho cận kẽ rồi trình lên tôi báo cáo chi tiết, sau đó sẽ ra quyết định.” Phương Hữu Lợi trầm ngâm một lát mới lên tiếng.

Bình An nhỏ giọng đáp lời, “Được!”

Lê Thiên Thần chân mày khóe mắt đều mang ý cười, “Dạ, Chủ Tịch.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Tiết Lộ Bí Mật

Thân thể Bình An gần như là cứng ngắc rời khỏi phòng họp.

Cô cần thật tỉnh táo để suy nghĩ kỹ càng xem kế tiếp nên làm cái gì. Trùng hợp chẳng? Lê Thiên Thần có chung ý tưởng lớn giống cô về việc cải tiến chung cư sao? Đến tột cùng là hẳn nghĩ đến trước, hay là... sau khi biết được cô có dự tính này nên đem kế hoạch này trình bày trước cô một bước?

Đúng vậy, Phương Thị đúng là có công trình đầu tư vào việc cải tiến chung cư cũ, nhưng chưa chắc là do chính Lê Thiên Thần nghĩ ra, nhưng việc cô có suy tính này hoàn toàn không có ai biết mà.

“Bình An.” Lê Thiên Thần đứng ở cửa văn phòng Bình An, mỉm cười nhìn cô.

“Mời vào!” Bình An thu lại cảm xúc nơi đáy mắt, mặt không đổi mời Lê Thiên Thần vào.

Lê Thiên Thần không khách sáo ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn Bình An, “Thật xin lỗi đã không thương lượng trước với em một tiếng về chuyện cải tiến chung cư cũ. Tại dạo này thấy em loay hoay rồi chả thấy em đâu, anh nghĩ dù sao vẫn còn chưa có chính thức quyết định nên mới không thương lượng với em.”

Bình An cười lạnh một tiếng, “Anh thật ra có cần phải bàn thảo gì với tôi đâu, ngay cả kế hoạch chi tiết anh cũng đã viết xong, còn tìm tôi thảo luận cái gì?”

“Vậy em thấy việc đầu tư này có thể làm không?” Lê Thiên Thần khiêm tốn hỏi.

Cô rất muốn nói là không thể được, nhưng vì lợi ích chung của công ty, cô không thể ngậy thơ tùy hứng như vậy, Bình An trả lời bằng giọng lạnh nhạt, “Hạng mục đầu tư này không phải không thể, nhưng thật sự bước vào thực hiện cũng không dễ dàng.”

“Cho dù nhiều khó khăn cũng phải thử một lần.” Lê Thiên Thần cười nói.

Bình An nhìn anh một lát, khẽ mím cười hỏi, “Tôi đã xem qua bản kế hoạch của anh, ngay cả dự toán chi phí tổng quát cho việc đầu tư cũng đã tính được, chắc là mất không ít thời gian đây.”

“Nếu muốn trình lên cho các thành viên HĐQT xem thì dĩ nhiên là càng chi tiết càng tốt chứ.” Dừng một chút, Lê Thiên Thần còn nói, “Hay là xế chiều nay chúng ta đi sang dạo một vòng bên đó đi?”

“Được!” Bình An cắn răng, gật đầu nói.

Lê Thiên Thần nở nụ cười, “Vậy anh ra ngoài trước.”

Chờ Lê Thiên Thần đi rồi, Bình An mới ngẫm nghĩ kỹ lại. Chuyện cô muốn đầu tư dự án lần này rất ít người người biết, trừ cô thì cũng chỉ có Thư ký Tạ và Lí Duệ Bân, Trưởng Phòng Khai thác. Mấy ngày trước cô lệnh cho Lí Duệ Bân đi khảo sát rồi sau đó viết báo cáo gửi lại cho cô, nhưng mãi đến hôm nay vẫn chưa có.

Chẳng lẽ Lí Duệ Bân đem ý tưởng của cô nói cho Lê Thiên Thần? Nhưng cô đã cố ý bảo anh ta tạm thời đừng nói chuyện này ra ngoài mà.

Nhưng bây giờ bất kể là ai nói cho Lê Thiên Thần hay đó là kế hoạch của hẳn ngay từ đầu, Bình An đều cảm thấy rất thất bại.

Cô cũng biết... Lê Thiên Thần không đơn giản chỉ dựa vào người phụ nữ kia mà được như hôm nay, hẳn ta đã làm trợ lý cho ba mấy năm nên cũng không phải chỉ được cái vỏ bề ngoài.

Buổi chiều, Bình An, Lê Thiên Thần và Lí Duệ Bân Phòng Khai thác cùng đi đến khu vực đường Hào Tường dạo quanh một vòng thì phát hiện, bất kể là muốn xuất phát từ đây đi mua sắm hay dạo phố hoặc đi làm thì đều thật sự rất dễ dàng bởi nó chỉ cách đường vành đai không tới 200m, trạm xe lửa và xe buýt đều ở gần đây. Nếu như cải tạo lại khu này thành tiểu khu chung cư thì nhất định sẽ hấp dẫn không ít người đang có công ăn việc làm.

Trong quá trình thị sát, cô cố ý quan sát sự giao tiếp giữa Lí Duệ Bân và Lê Thiên Thần, phát hiện hai người này dường như rất ăn ý.

“Đại bộ phận dân cư nơi này đều đồng ý lấy cũ thay mới, chỉ có một số ít người không muốn đổi, cũng không muốn bán căn nhà họ đang ở cho chúng ta, cho nên hơi khó khăn một chút, chắc phải tiếp tục khuyến giải họ một thời gian mới được.” Lí Duệ Bân nói.

Lê Thiên Thần nhìn Bình An, “Kể ra thì kinh tế thời gian qua tương đối kém, có thể là họ lo không mua nổi nhà mới, điểm này chỉ có thể khuyến họ từ từ, cũng không có vấn đề gì.”

Bình An nói, “Mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần còn có người do dự thì chúng ta cũng không thể tiến hành công trình, tránh đến lúc đó lại rước lấy phiền toái.”

Lê Thiên Thần nhíu mày, cảm thấy tóm lại Bình An vẫn là đàn bà nên làm việc gì cũng sợ hãi rụt rè.

“Công ty còn chưa có quyết định nên đầu tư hay không, những công việc này cứ từ từ đi.” Lí Duệ Bân cười ha hả nói.

Cái mà người đàn ông trung niên này am hiểu nhất chính là giả bộ hiền lành, ai cũng không đắc tội, nhưng rốt cuộc là đang giúp người nào, trong lòng Bình An hiện tại đang đặt dấu chấm hỏi.

“Tổng Giám Đốc, em thấy thế nào?” Lê Thiên Thần cười cười nhìn Bình An.

Bình An lãnh đạm nói, “Tất cả còn phải chờ HĐQT quyết định, hôm nay đến đây thôi. Cũng đã đến giờ tan sở rồi.”

“VẬY CŨNG TỐT, NGÀY MAI GẶP Ở CÔNG TY.” Lê Thiên Thần cười nói.

“Hẹn gặp lại.” Bình An nhìn thoáng qua hai người bọn họ một cái rồi cùng thư ký của mình rời đi trước.

Đi tới cạnh xe mình, Bình An quay đầu lại hỏi thư ký Tạ, “Thư ký Tạ, có muốn cháu tiễn một đoạn không?”

Tạ Hồng Phương cười nói, “Tôi ở gần đây, đi vài bước là đến.”

“VẬY CŨNG TỐT, HẸN GẶP LẠI.” Bình An cười cười nói.

Bình An lái xe đi thẳng tới quán ăn “Nhà tôi”, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi thấy cô vào cửa liền lập tức cười tiến lên đón, “Cô Phương, em đến rồi. Chị đã bảo nhân viên giữ lại một phòng riêng cho các em, tiểu Thu mới vừa gọi điện thoại nói các em muốn tới ăn cơm.”

“Cám ơn chị, chị Khổng.” Bình An cười nói.

“Cám ơn cái gì, tối nay chị có nấu canh cho hai em bổ sung khí huyết đó. Hai đứa là con gái mà đi làm cả ngày thì chắc chắn là không chú ý đến chuyện ăn uống rồi.” Chị Khổng cười ha hả nói, dẫn Bình An vào phòng.

Chị Khổng và Bình An tán chuyện mấy câu, hỏi tình hình của Khổng Thu Hình ở công ty xong, bởi vì có khách đến nên không thể làm gì hơn là

đi chào hỏi khách.

Bình An vừa uống trà vừa chờ Khổng Thu Hình, hơn 10 phút sau, cô nàng mới thở hển hển chạy vào.

“Cậu làm gì thế, bị cướp đuổi theo à!” Bình An cười hỏi.

Khổng Thu Hình trềng cô một cái, “Đồ vô lương tâm, không thấy tớ phải vội vàng chạy tới gặp cậu à.”

“Được rồi, ngồi xuống thở đi.” Bình An cười khẽ một tiếng, rót cho cô một ly trà, “Gấp cái gì đấy.”

“Tớ nghe cái giọng cậu nói trên điện thoại thì cảm thấy hết sức khẩn cấp mà, rốt cuộc chuyện gì xảy ra thế? Tớ nghe nói Lê Thiên Thần đột nhiên nộp đề xuất kế hoạch gì đó hả?” Khổng Thu Hình hỏi.

Bình An kinh ngạc nhìn cô, “Cậu không biết?” Ngay sau đó nở nụ cười, “Ừ mà nếu cậu biết thì tớ cần gì phải đợi tới hôm nay mới biết chuyện. Lê Thiên Thần đúng là đã nộp đề xuất dự án cải tạo các chung cư cũ. Kế hoạch này bữa giờ tớ đang định thực hiện, nhưng anh ta lại hoàn thành sớm hơn tớ một bước.”

“Hai người chắc là cùng một ý tưởng, nhưng anh ta lại trình bản kế hoạch cho các vị thành viên trước cậu, nên bây giờ tất cả các cố gắng trước giờ của cậu giống như chỉ thêm gấm thêm hoa cho anh ta thôi?” Khổng Thu Hình cau mày hỏi.

“Đây không phải là trọng điểm. Lê Thiên Thần thật đúng là không đơn giản chút nào, ngoài mặt thì như rất thân mật với cậu, nhưng thật ra thì lại đang hoài nghi cậu. Anh ta nhất định nghĩ rằng cậu là bạn học của tớ nên đã đề phòng cậu từ trước.” Bình An nghiêm mặt nói, “Cậu có biết quan hệ giữa anh ta và Lí Duệ Bân bên Phòng Khai thác như thế nào không? Bọn họ có hay gặp riêng nhau không?”

Khổng Thu Hình lắc đầu, “Anh ta chỉ để cho tớ sắp xếp lịch công tác ở công ty, những lúc khác tớ đều không biết anh ta làm gì.”

Xem ra Lê Thiên Thần thật đúng là vô cùng cẩn thận!

“Cậu chú ý ngó nghiêng chút nhé, xem anh ta có lén lút liên lạc với Liên Kiến Ba kia hay không. Tớ có cảm giác tay Liên Kiến Ba này không đơn giản.” Bình An nói khẽ với Khổng Thu Hình.

“Được, tớ sẽ chú ý.” Khổng Thu Hình nói.

Trong hội nghị ngày hôm sau, Lê Thiên Thần lại một lần nữa đề cập tới kế hoạch cải tạo những khu chung cư cũ. Anh ta lấy ra thêm một báo cáo điều tra chi tiết hơn, là kết quả của việc điều tra dân cư xung quanh.

“Số người đồng ý lấy cũ thay mới là 80%, tôi cảm thấy hạng mục này chúng ta không nên bỏ qua.” Lê Thiên Thần nói.

“Nhưng chỉ cần có một hộ dân không muốn là cả hạng mục của chúng ta sẽ không cách nào tiến hành được, cho nên khi chưa chắc chắn trăm phần trăm, tôi cảm thấy chúng ta không thể quyết định qua loa.” Bình An cau mày nói.

“Tôi thấy chúng ta phải nắm chặt cơ hội trước đã, đầu tiên là ký hợp đồng với những người đồng ý lấy cũ thay mới, sau đó thương lượng với những người không muốn dời đi, cuối cùng rồi cũng thỏa hiệp cả thôi, chẳng qua những người đó đơn giản là muốn lấy được chỗ tốt ấy mà.” Lê Thiên Thần nói.

Bình An lướt mắt lạnh lùng nhìn hẳn, “Anh có thể bảo đảm mọi người cuối cùng đều sẽ bị anh thuyết phục sao?”

Lê Thiên Thần cười cười, “Quá thận trọng sẽ mất đi cơ hội.”

“Tôi cảm thấy hạng mục này có thể đầu tư!” Lục Vân Đình bày tỏ ý kiến.

“Tôi cũng nghĩ là có thể.” Lý Thiệu Hi gật đầu.

Liên Kiến Ba cười ha hả nói, “Tôi tin tưởng phán đoán của hai vị tiền bối.”

Bình An cắn răng, cuối cùng gì rồi cũng vẫn là đồng ý với việc đầu tư vào hạng mục này của Lê Thiên Thần. Cô không đồng ý không phải vì có tâm ý muốn ‘ăn không được phá cho hôi’, mà vì cảm thấy nên xâm nhập thực tế để tìm hiểu xem những hộ gia đình kia có phải thật sự là đồng ý rồi đi hay không, nếu không đến lúc công trình bắt đầu mà người ta phản đối thì còn rắc rối hơn.

Một khi công trình đã bắt đầu mà xảy ra rắc rối thì công ty sẽ tổn thất rất lớn.

“Tổng Giám Đốc Phương, cô nghĩ thế nào?” Phương Hữu Lợi nhìn về phía Bình An.

“Tôi cảm thấy nên suy nghĩ thêm một chút, ít nhất phải mời đại diện những hộ gia đình không đồng ý rồi đi đến gặp gỡ thảo luận một chút, tránh cho đến lúc đó họ lại quậy lớn chuyện.” Bình An nói.

Lê Anh Thiên Thần cau mày, “Tổng Giám Đốc Phương, chiều hôm qua chúng ta cũng đã đi xem chung quanh, nơi đó thật sự là một hạng mục đầu tư rất tốt.”

“Tôi không nói hạng mục này không tốt.” Bình An lạnh lùng nói, “Tôi chỉ cảm thấy không nên khởi công lúc chưa chắc chắn mà thôi.”

“Không bằng Tổng Giám Đốc đi điều tra một lượt đi, chỉ có như vậy, Tổng Giám Đốc mới có thể yên tâm.” Lê Thiên Thần cười nói.

“Tổng Giám Đốc Phương, hi vọng cô có thể sớm điều tra ra kết quả.”
Lục Vân Đình cho là Bình An đang cố ý làm khó Lê Thiên Thần, cho nên giọng nói có chút nghiêm nghị.

Bình An làm Tổng Giám Đốc công ty, là thành viên HĐQT, còn là một cổ đông lớn, nên chắc chắn hy vọng công ty không có bất kỳ tổn thất gì, “Tôi nhất định sẽ điều tra.”

Nào ngờ, lúc Bình An còn chưa đi điều tra thực tế thì đã có tin truyền ra rằng công ty đối thủ của Phương Thị cũng đang có hứng thú với kế hoạch cải tiến chung cư cũ này, đồng thời đang cùng các hộ gia đình thương lượng, đã vậy còn chuẩn bị ký hợp đồng rồi.

Không bao lâu sau, trong công ty liền có tin đồn có gián điệp kinh doanh gài vào, tiết lộ ra ngoài bí mật đầu tư của công ty.

Nhưng hạng mục này trừ các lãnh đạo cấp cao, nhân viên bình thường không ai biết được. Có người thậm chí còn hoài nghi Phương Bình An vì không muốn đầu tư hạng mục này nên cố ý tiết lộ cho đối thủ biết, mục đích là vì không muốn cho Lê Thiên Thần lập công, rồi nhân cơ hội này mà chèn ép Lê Thiên Thần.

Bình An không ngờ tới chuyện khi không lại có người hoài nghi tư cách của cô, chẳng lẽ là có người đang cố ý hãm hại cô?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Bị Thua

Bởi vì công ty đối thủ nhúng tay vào khiến cho kế hoạch thu mua phải tính toán lại lần nữa, nên một số thành viên HĐQT đang ủng hộ việc đầu tư vào hạng mục này vô cùng phần nộ, muốn Bình An phải điều tra cho ra xem ai đã bán đứng công ty.

Nhưng làm sao mà điều tra được đây? Toàn bộ kế hoạch hạng mục này chỉ có thành viên cấp cao biết đến, Bình An tin chắc rằng bất kể là ai trong số họ cũng hy vọng công ty có lợi nhuận, bởi việc này liên quan tới tiền lãi cổ đông của bọn họ cơ mà.

Cô hoài nghi liệu có phải là Lê Thiên Thần đang ở phía sau tác động hay không, thế nhưng kế hoạch này là hãn đề xuất, sao hãn lại làm như vậy được? Tiết lộ bí mật kinh doanh ra ngoài, ai là người có lợi nhất?

Bình An thật sự không biết nên bắt đầu điều tra từ đâu, giống như nhìn ai cũng có khả năng là kẻ tình nghi, rồi lại cảm thấy chẳng ai có thể làm vậy, không khỏi cảm thấy quá khó giải quyết.

Nhưng mà dù tin đồn hành lang là Bình An bán đứng công ty, tiết lộ hạng mục đầu tư cho đối thủ biết, nhưng HĐQT cũng chẳng mấy người tin, chứ nếu không thì họ đã chẳng kêu Bình An đi điều tra việc này. Chỉ là Bình An lại không điều tra ra được gì nên khiến cho người ta lo lắng.

Trong cuộc họp cấp cao.

“... Rốt cuộc là ai tiết lộ chuyện này ra ngoài? Tổng Giám Đốc Phương, cô còn chưa điều tra ra sao?” Giám đốc Chu cũng không hết sức tin tưởng

Bình An nên giọng điệu cũng không nhẹ nhàng.

“Vẫn còn trong vòng điều tra, bởi vì số người biết được kế hoạch thu mua này cũng không phải quá nhiều, tôi tin sẽ không khó để điều tra ra là ai.” Bình An nhẹ nhàng nói, mới chỉ có một ngày, cô có tài thánh cũng không truy ra nhanh như vậy.

Giám đốc Chu hừ lạnh một tiếng, “Cô là người không tán thành lắm kế hoạch này, không phải vì lòng tham của mình mà cố ý tung tin đồn đấy chứ?”

Bình An giận tái mặt, “Giám đốc Chu, nếu ông hoài nghi tôi là người bán đứng công ty, ông cứ việc đưa ra chứng cứ, tôi cũng là một thành viên Hội đồng quản trị, bán công ty thì tôi có ích lợi gì?”

“Chẳng phải cô luôn muốn chèn ép Phó Tổng Lê nên vẫn phản đối hạng mục này đó sao?” Giám đốc Chu vặn hỏi.

Bình An bình tĩnh nhìn Giám đốc Chu, “Tôi không phản đối hạng mục này, cũng không có chèn ép người nào, tôi chỉ hy vọng việc tiến hành đầu tư cẩn thận một chút.”

“Được rồi, lão Chu, Tổng Giám Đốc Phương chắc chắn sẽ không bán đứng công ty, ông đừng suy đoán tùy tiện như vậy. Tôi thấy nên giao việc điều tra người nào tiết lộ bí mật công ty cho Bộ phận Nhân sự phụ trách đi, còn Tổng Giám Đốc Phương và Phó Tổng Lê bắt tay vào việc thu mua, đừng để cho những công ty khác nhanh chân đến trước.”

Phương Hữu Lợi nhìn Bình An và Lê Thiên Thần rồi gật đầu, “Hay là cứ tiến hành thu mua trước đi.”

Bình An cắn răng, “Dạ!”

Sau khi tan họp, Bình An cảm thấy trong lòng bức bối vô cùng, tại sao chuyện này ngược lại thành lỗi của cô? Dù những người khác không mở miệng, nhưng cô cảm thấy, bọn họ cảm thấy tầm nhìn của cô thiên cận, lẽ mề trong việc triển khai hạng mục này dẫn đến việc người khác có cơ hội để lợi dụng.

Chuyện này chẳng lẽ là lỗi của cô thật sao?

“Bình An, đến văn phòng ba một chút.” Đúng lúc Bình An muốn vào thang máy thì nhận được điện thoại của Phương Hữu Lợi, cô khẽ thở dài, xoay người đi trở lại.

Lê Thiên Thần vốn đứng sau lưng cô, hẩn nhứu mà theo bóng lưng Bình An, khóe miệng nhếch lên nụ cười xảo trá.

Bình An không muốn để cho Phương Hữu Lợi thấy cô phiền não nên vỗ vỗ vào gò má của mình, làm ra vẻ thần thái vui vẻ sáng láng gõ cửa văn phòng, “Chủ tịch, ngài tìm tôi ạ?”

Phương Hữu Lợi ngồi trên ghế làm việc, vẻ mặt nghiêm túc, chỉ vào chiếc ghế trước mặt trầm giọng nói với Bình An, “Tới đây ngồi xuống đi.”

“Ba!” Bình An kêu nhỏ, khéo léo ngồi xuống đối diện Phương Hữu Lợi.

“Chuyện tiết lộ bí mật lần này, con có ý kiến gì không?” Phương Hữu Lợi cau mày nhìn Bình An, ông biết chuyện lần này đối với một người chưa có đủ kinh nghiệm như con gái mà nói nhất định là khó giải quyết. Cho dù là công hay tư, ông cũng phải nói chuyện với cô một chút.

Bình An cắn cắn môi, trong mắt lóe lên tia thất bại, “Là do con quá sơ ý.”

Phương Hữu Lợi lắc đầu, “Con nghĩ người nào tiết lộ bí mật?”

“Con không biết, ai sẽ bán đứng công ty đây?” Trước mặt ba mình, Bình An không nén được mà lộ ra vẻ phiền não và bất đắc dĩ của mình.

“Để lộ tin tức ra bên ngoài chưa chắc là muốn bán đứng công ty. Bình An à, chẳng qua là con thiếu kinh nghiệm đấy thôi, còn rất nhiều phương diện ngầm con chưa hiểu thấu, nhưng chẳng lẽ những người khác trong HĐQT lại không hiểu sao? Nếu đã để cho Bộ phận Nhân sự phụ trách điều tra chuyện này thì có nghĩa là bọn họ đều biết việc tiết lộ bí mật lần này không phải là điểm chính, mà quan trọng nhất là không thể để cho hạng mục này được thuận lợi đầu tư.” Phương Hữu Lợi chỉ ra điểm chính cho Bình An.

Bình An đứng phắt dậy, “Là Lê Thiên Thần!” Cô tức giận đến mắt cũng đỏ lên, “Nhất định là anh ta, anh ta khăng khăng một mực đối với hạng mục này, lại sợ con ngăn cản, cho nên mới nghĩ ra thủ đoạn này để công ty mau chóng ra quyết định. Ba, hay là chúng ta bỏ hạng mục này đi ba.”

Phương Hữu Lợi nghiêm nghị, “Một gói đầu tư lớn như vậy chỉ mỗi mình con nói bỏ là bỏ được sao? Coi như con muốn thắng được Lê Thiên Thần thì cũng không nên là phương pháp này. Con về suy nghĩ cho thật kỹ đi!”

Đây là lần đầu tiên Phương Hữu Lợi bày ra sắc mặt này với con gái.

Bình An hơi nhếch môi suy nghĩ, một lát sau mới nhỏ giọng nói, “Con hiểu rõ rồi. Ba, con về suy nghĩ một chút!”

Cô không về văn phòng ngay mà là đi tới phòng cà phê lầu dưới. Cô cần phải bình tĩnh suy nghĩ một chút, trong chuyện này, cô rất cuộc thiếu sót cái gì.

HĐQT đã quyết định đầu tư vào hạng mục này rồi, việc này hoàn toàn thỏa mãn ý định của Lê Thiên Thần. Chẳng phải hẳn muốn có được kết quả như vậy sao? Cô gần như có thể chắc chắn, Lê Thiên Thần chính là người

giật dây sau màn của việc tiết lộ bí mật công ty cho đối thủ biết này, nhưng hẳn ta không sợ hạng mục này bị đối phương đoạt lấy sao?

Lê Thiên Thần... Tên này tóm lại có âm mưu gì mà cô chưa điều tra ra được đây?

Nhưng nói tóm lại, do cô quá lệ thuộc vào trí nhớ của kiếp trước nên mới bỏ qua rất nhiều chi tiết. Cô thật sự quá xem thường người đàn ông này! Cô cho rằng có thể dựa vào trí nhớ của kiếp trước là có thể đánh bại được hẳn ta, nhưng hóa ra hẳn ta có rất nhiều thủ đoạn mà cô không biết. Cho dù cô có trí nhớ của hai kiếp, nhưng nếu như mọi việc không cẩn thận một chút thì sợ rằng cô sẽ không phải là đối thủ của hẳn ta.

Lê Thiên Thần muốn lợi dụng hạng mục này để một lần nữa đứng vững chân trong Phương Thị sao? Cô nhất định sẽ không để cho hẳn ta được như ý!

Bình An tỉnh táo lại. Mặc dù hiện tại cảm thấy rất thất bại, nhưng không thể vì vậy mà chết đi không gượng dậy nổi. Cô không thể cứ như vậy mà thua dưới tay Lê Thiên Thần. Bất kể như thế nào, hiện tại cô mới là Tổng Giám Đốc, chứ không phải hẳn ta!

Hai ngày tiếp sau, Bình An toàn tâm vui đầu vào điều tra chi tiết hạng mục này. Cô cho người xâm nhập điều tra ý kiến của từng hộ gia đình lại một lần nữa, phát hiện có mười mấy hộ không muốn dời đi, thậm chí đều có thái độ cực kỳ cứng rắn.

Mặc dù Lê Thiên Thần mỗi ngày đều thương lượng với cô những chi tiết của dự án này, nhưng Bình An phát hiện dường như có rất nhiều việc hẳn tự tiện tiến hành mà không cho cô biết. Cô cho người âm thầm theo dõi hẳn đang làm gì thì phát hiện ra, nếu hẳn không cùng đi ăn cơm với người ở các hộ gia đình muốn thu mua, thì cũng là đi tới hộp đêm với những quan chức

phụ trách xây dựng, mà dường như rất hòa đồng vui vẻ với những người đó.

Bình An chẳng muốn quan tâm tới cuộc sống ăn chơi đàng điếm của hẳn.

Đồng thời với lúc Tập đoàn Phương Thị đang tiến hành thu mua các căn hộ cũ, công ty đối thủ lại chỉ được cái thùng rỗng kêu to, thủ tục giấy tờ còn không lo được đầy đủ, lại không đủ chỉ tiêu, nên không thể tiến hành đầu tư vào công trình mà cứ để cho nó lừng lơ không đầu không cuối.

Bộ phận Nhân sự cuối cùng cũng tìm ra được ai là người đã tiết lộ bí mật cho công ty đối thủ. Thì ra đó chỉ là một nhân viên quèn trong Phòng Khai thác, do quan sát được động thái của công ty gần đây có vẻ rất quan tâm đến các căn hộ chung cư cũ nên liền bán tin tức này cho công ty đối thủ. Công ty kia biết được kế tiếp Phương Thị muốn làm gì nên muốn đi trước một bước tiến hành thu mua.

Nhân viên này đã bị khai trừ, chuyện này cũng coi như cho qua, nhưng trong lòng Bình An hiểu rất rõ ràng. Tên nhân viên quèn kia tuyệt đối không phải là kẻ tiết lộ bí mật công ty mà chỉ là con tốt thí, nhưng rất tiếc cô lại không có chứng cứ, chứ nếu không thì cô nhất định đã đuổi Lê Thiên Thần ra khỏi công ty rồi.

Vậy mà, hôm nay trong hội nghị cấp cao, bởi Lê Thiên Thần nghĩ ra được phương pháp khiến cho công ty đối thủ không thể nào lấy được chỉ tiêu để cạnh tranh giành hạng mục này nên đã làm cho nhiều thành viên HĐQT phải trở mắt nhìn hẳn ta, còn cố ý muốn giao cho hẳn làm tổng phụ trách của hạng mục này.

Nhưng do Bình An mới là Tổng giám đốc nên quyết định này vẫn còn chần chừ chưa quyết hẳn, nhưng thế cũng đã đủ khiến cho Bình An bị đá kích một lần nữa. Cô chưa bao giờ cảm thấy thất bại như lúc này, trong cơn sốc, cô gần như có cảm giác mình đang mất đi lòng tin.

Cuối cùng thì cô đã hiểu, Lê Thiên Thần ăn chơi đàng điếm suốt ngày với những quan viên chính phủ là có mục đích cả.

Lần này, các thành viên HĐQT ủng hộ Lê Thiên Thần còn có thêm Lục Vân Đình. Lý Thiệu Hi vốn luôn nhìn theo ý kiến của Lục Vân Đình mà quyết định, nên gần như là hơn phân nửa mọi người đều ủng hộ Lê Thiên Thần.

Nhìn thái độ hài lòng đặc ý của Lê Thiên Thần, trong lòng Bình An thật muốn đá hấn một phát.

Cuối cùng, vì chỉ tiêu và kiến trúc xây dựng vẫn chưa được Sở Xây dựng chính thức phê duyệt, nên vẫn chưa chính thức xác định ai sẽ là tổng phụ trách. Nhưng nhìn ý tứ của mọi người, chắc chắn sẽ là Lê Thiên Thần chứ chẳng ai khác.

Bình An thấy nên tìm Lục Vân Đình nói chuyện, muốn xin ông suy nghĩ lại một chút, nhưng Lục Vân Đình vốn rất thương yêu cô lần này lại có thái độ hoàn toàn bất đồng.

“Bình An, bác vẫn xem cháu như cháu gái, nhưng công việc là công việc, không thể nể tình riêng mà quyết định việc công ty. Tuy cháu khá thông minh, mắt nhìn cũng rất tốt, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ, lại thiếu kinh nghiệm về phương diện này. Lần này bác ủng hộ Lê Thiên Thần vì anh ta không chỉ có quan hệ tốt mà còn thật sự hiểu được cách xử lý mọi chuyện thế nào, chứ không phải là không ủng hộ cháu.” Sau khi nghe ý kiến của Bình An, Lục Vân Đình trầm giọng phân tích một phen cho cô thấy vấn đề.

“Bác Lục cảm thấy Lê Thiên Thần tin được không?” Bình An hỏi gấp.

Lục Vân Đình cười cười, “Sao cháu với Lê Thiên Thần cứ chửi nhau chan chát vậy. Cháu đó, nên học từ đối thủ những gì mà mình thiếu hụt,

chứ không phải lúc nào cũng chỉ chăm chăm muốn đánh bại đối thủ. Cần thận kéo cuối cùng đối phương không thua, ngược lại người thua là mình.”

Trừ cô, không ai muốn tin Lê Thiên Thần là một kẻ dã tâm bừa bồng, thủ đoạn ác độc!

“Bình An, cháu không nên cứ nghĩ rằng cháu là con gái của Phương Hữu Lợi nên đương nhiên có thể trụ trong công ty. Nếu như cháu không có bản lĩnh thực sự thì cho dù có ngồi lên vị trí Tổng Giám Đốc này thì cũng sẽ không có ai phục cháu.” Lục Vân Đình nhìn sâu vào mắt Bình An. Thật ra thì ông rất coi trọng đứa cháu gái này, chẳng qua bây giờ cô còn trẻ, kinh nghiệm chưa đủ, ông hy vọng cô rèn luyện tốt để có thêm kinh nghiệm và quyết đoán.

“Cháu cũng không cho rằng vì cháu là con gái của ba thì có thể như vậy, cháu chỉ cảm thấy, ở hạng mục này Lê Thiên Thần thật sự có hơi nóng vội...” Bình An giải thích, cô cảm giác có điều gì đó không được thỏa đáng lắm.

Lục Vân Đình khoát tay, nói, “Con đang tự làm mình rối loạn rồi!”

Bình An ngẩn ra, suy nghĩ trong chốc lát mới hiểu được ông muốn nói cái gì.

Đúng vậy, lần này cô thật sự có cảm giác đang bị Lê Thiên Thần nắm mũi dẫn đi. Chẳng lẽ hẳn ta đang cố ý biểu hiện vội vã, nhưng thật ra thì đã sớm lên kế hoạch kỹ lưỡng để cho những người trong Hội đồng quản trị nhìn?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Tự Kiểm Điểm

Từ lúc ra khỏi Lục gia, Bình An vẫn cố gắng nén xuống nỗi chua xót trong lòng. Lần đầu tiên cô cảm thấy mình quá thất bại. Từ trước tới nay, cô vẫn chỉ lệ thuộc vào ký ức của kiếp trước và cho rằng chỉ cần như thế là cô cũng có thể đánh bại được Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị, chưa bao giờ nghĩ tới việc hễ cô thay đổi thì đồng thời sẽ làm cho rất nhiều nhân tố cũng thay đổi theo.

Cô đánh giá Lê Thiên Thần quá thấp! Cô vẫn không thể nào nhìn thấu toàn bộ những thủ đoạn hèn hạ của Lê Thiên Thần bởi hẳn rất am hiểu phương cách ngụy trang, cho nên lần này cô mới bị đẩy vào vị trí bị động.

Trên đường lái xe đến nhà Nghiêm Túc, tâm trạng Bình An rất xấu.

Nghiêm Túc vẫn chưa về, phòng khách tối thui. Bình An không mở đèn, cởi giày xong liền rúc vào một góc ghế sa lon. Cô thật sự cần tự kiểm điểm.

Cô lục lại trong trí nhớ tất cả những hành động và việc làm từ lúc được trọng sinh đến giờ thì phát hiện, bởi vì quá coi trọng trí nhớ của kiếp trước mà cô cũng không hề suy nghĩ thấu đáo xem Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị rốt cuộc đã từng giở thủ đoạn gì. Kiếp trước bọn chúng có thể giấu ba mà làm nhiều chuyện xấu như vậy nhất định là đã không dùng những cách thông thường, có khi đời này bọn chúng còn có nhiều loại quỷ kế mà người ta không tưởng tượng được nữa không chừng?

Bình An nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ lại trở nên mơ mơ hồ hồ, không bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Cô mơ một giấc mơ nhưng cũng không giống như giấc mơ bởi nó có cảm giác rất chân thật, cứ như là cô đang trực tiếp chứng kiến vậy.

Cô nhìn thấy Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị đang thân mật ngồi chung một chỗ.

“Cái con oắt thối tha kia giờ đang tin tưởng chúng ta như vậy, có phải đã đến lúc có thể thực hiện được kế hoạch của chúng ta rồi hay không?” Lời này do Đỗ Hiếu Mị nói.

Lê Thiên Thần khẽ cười, “Em sao cứ nóng vội hoài vậy?”

“Hừ, bởi vì em không muốn nhìn thấy anh với nó ở chung một chỗ chứ sao. Dù sao kế hoạch của chúng ta cũng không xê xích gì nhiều, nếu cứ kéo dài hoài sợ Phương Hữu Lợi sẽ nhìn ra manh mối. Hiện tại cả Phương Thị đều đã nằm trong lòng bàn tay của em, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng nữa thôi.” Đỗ Hiếu Mị nói.

Hai người bọn họ không biết còn tiếp tục bàn luận chuyện gì nhưng Bình An nghe không rõ lắm, cô muốn đi tới phía trước nhưng cô hoàn toàn không nhắc nổi chân.

Rốt cuộc là kế hoạch gì? Bọn họ muốn làm gì với ba và Phương Thị?

Đột nhiên, ống kính chuyển một cái, cô nhìn thấy Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị đang nói chuyện với một người đàn ông cao lớn, cô chỉ có thể mơ hồ đoán chừng người đàn ông đó khoảng hơn bốn mươi tuổi nhưng lại không nhìn rõ được vẻ mặt.

“... Món tiền này có thể lấy ra rất nhanh, đừng nóng vội.” Lê Thiên Thần nhỏ giọng nói với người đàn ông kia.

“Chỉ cần Phương Thị vào tay chúng tôi, chúng tôi làm gì cũng không cần sợ bóng sợ gió nữa.” Đỗ Hiếu Mị nói.

Người đàn ông kia cười nhỏ, “Có hai người ở đây còn sợ không thể lợi dụng Phương Thị sao?”

Kể tiếp bọn họ nói cái gì Bình An cũng không nghe được nữa. Cô cố gắng muốn xem cho rõ mặt mũi hình dạng người kia nhưng có cố gắng bao nhiêu cô cũng không thấy được gương mặt của ông ta, mà ba người bọn họ đang nói cái gì cô cũng không nghe được.

“Bình An?” Cô nghe có người đang gọi cô Bình An.

“Bình An, tỉnh lại đi!” Có người bế cô lên, vỗ nhẹ vào mặt cô.

Bình An đang chìm trong giấc mộng chợt giật mình, lập tức mở mắt ra, gương mặt đẹp trai của Nghiêm Túc đang sát gần trước mặt cô.

“Em tỉnh rồi hả, không sao chứ?” Nghiêm Túc ôm cô vào lòng, lau lớp mồ hôi đang rịn ra trên trán cô. Khi anh trở về liền thấy cô đang cuộn người nằm trên ghế sa lon, chân mày nhíu chặt, miệng ú ớ không biết nói cái gì, hình như là đang nằm mơ.

Bình An ngơ ngác nhìn Nghiêm Túc một lúc rồi lại liếc nhìn chung quanh, xong mới thở ra một hơi, “Em gặp ác mộng.”

“Mơ thấy cái gì?” Nghiêm Túc đặt cô ngồi trở lại ghế sa lon, đứng lên đi rót cho cô một ly nước, đút cho cô uống.

“Em quên mất rồi.” Bình An cười ha ha, các tình tiết trong mơ cứ lộn xộn lung tung, cô cũng không tìm ra được đầu mối nào, chỉ cảm thấy hình như đây là một loại nhắc nhở gì đó.

Có nói ra... chắc người khác cũng chỉ cho là cô suy nghĩ lung tung mà thôi.

Nghiêm Túc cười sờ sờ đầu cô, “Dạo này có phải gặp chuyện gì phiền lòng hay không?”

Bình An ấm ức bĩu môi, đột nhiên nhào vào trong ngực anh, ôm anh thật chặt không chịu buông tay, vùi mặt trong lòng anh, “Tâm trạng của em không tốt!”

“Ngoan, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?” Nghiêm Túc vỗ nhẹ lưng của cô, dịu dàng dụ dỗ.

Bình An vừa xụ mặt vừa kể hết đầu đuôi gốc ngọn những chuyện đã xảy ra gần đây cho Nghiêm Túc nghe, “... Lê Thiên Thần mất dạy, nhất định là hấn bán đứng tin mật của công ty, nhưng em lại không có chứng cứ.”

Nghiêm Túc bình tĩnh nghe Bình An vừa oán trách vừa uất ức nói xong mới cười an ủi cô, “Thật ra thì Lục Vân Đình nói không sai, em không có nhiều thủ đoạn như Lê Thiên Thần.”

“Nhưng lúc ở Thành phố S, Lê Thiên Thần nhờ có Đỗ Hiếu Mị mới có thể thành công, còn giờ Đỗ Hiếu Mị đã không ở cạnh hấn rồi, hấn còn có thể dựa vào người nào?” Bình An lâu bầu. Cô biết rất có khả năng Lê Thiên Thần không chỉ lợi dụng mỗi mình Đỗ Hiếu Mị, nhưng lại không thật sự tin rằng hấn lại có khả năng lợi dụng người khác.

“Em sai rồi.” Nghiêm Túc nhẹ giọng, “Có lẽ Lê Thiên Thần ở Thành phố S không có cách nào để thuận buồm xuôi gió, nhưng em quên một điều, anh ta đã công tác bao nhiêu năm ở Thành phố G? Hơn nữa, anh ta đã từng là trợ lý của ba em nên nhất định từng quen biết với rất nhiều người. Những nhân viên công quyền này đều rất thực tế, cho dù bây giờ anh ta không còn là trợ lý của ba em, nhưng chỉ cần anh ta có tiền thì nhiều người khác sẽ nguyện ý làm việc cho anh ta. Việc tiết lộ tin tức cơ mật của công ty ra ngoài cho đối thủ biết kia rõ ràng anh ta đã thực hiện rất khéo, vừa có thể

khởi thông các loại quan hệ, nắm chắc được kế hoạch thu mua, hơn nữa tin tức tiết lộ cũng không rõ ràng nhưng đã đủ cho Hội đồng quản trị gấp gáp.

“Cũng không thể phủ nhận, thủ đoạn này của anh ta là nhằm vào em. Bình An, tổng phụ trách công trình này cuối cùng là ai?” Nghiêm Túc hỏi.

Bình An lặng yên nghe Nghiêm Túc phân tích mới phát hiện mình bỏ sót một chi tiết rất quan trọng. Cô không có suy nghĩ kỹ xem quan hệ của Lê Thiên Thần ở Thành phố G tốt đến thế nào, cũng không nhớ rằng hần đã từng công tác nhiều năm tại Thành phố G, nên không thể so hần bây giờ với lúc hần còn ở Thành phố S.

“Còn chưa có quyết định cuối cùng, nhưng em nghĩ hơn phân nửa sẽ là Lê Thiên Thần.” Qua chuyện lần này, HĐQT có không ít người rất thất vọng đối với cô.

“Đi một ngày đàng học một sàng khôn, đừng nản chí.” Nghiêm Túc cầm tay cô khích lệ.

Bình An ừ một tiếng, ngồi thẳng lên, “Dù sao còn chưa có quyết định cuối cùng, em sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy.”

Nghiêm Túc cười, “Việc cải tạo lại chung cư cũ mặc dù là hạng mục tốt, nhưng còn phải xem thiết kế như thế nào, kết hợp với tình hình địa lý xung quanh nữa.”

“Đúng rồi, em có xem qua bản kế hoạch mặt bằng của Lê Thiên Thần, hần cũng chỉ muốn cải tạo nơi đó thành dạng nhà phố thôi. Nơi này lại nằm ngay trung tâm thành phố nên tương lai giá cả nhất định sẽ không thấp, có vài người vì muốn cân bằng tài chính mà tình nguyện ra ngoài ô mua nhà đấy.” Mắt Bình An sáng lên, trong đầu đột nhiên hiện ra một ý niệm mơ hồ.

“Được rồi, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi. Em đó, tắm rửa trước đi, sau đó mình ra ngoài ăn cơm.” Nghiêm Túc thấy mắt cô có quầng thâm thì

không khỏi đau lòng bởi biết gần đây cô nhất định thường hay thức đêm.

Bình An tiếp tục dựa vào người anh không chịu đi, “Đừng đi ăn ngoài, anh nấu cơm cho em ăn đi.”

Nghiêm Túc hôn cô một cái, “VẬY em đi tắm trước đi.”

“Anh ôm em vào đi!” Bình An cười hì hì.

Nghiêm Túc cương chiều nhìn cô rồi ôm ngang eo cô lên, đi về hướng phòng tắm trong phòng ngủ.

“Chờ ở đây, anh đi lấy quần áo thay cho em.” Vừa vào phòng tắm, Nghiêm Túc để Bình An xuống, đưa tay mở vòi xả nước ấm vào bồn tắm.

Nhìn bóng lưng cao lớn rắn rỏi của anh, Bình An thấy trong lòng sao ngọt ngào ấm áp thế. Thật may là ban đầu không có bỏ qua anh! Anh nói đúng, mặc dù anh lớn tuổi hơn cô, nhưng chính bởi vậy mà anh có nhiều kinh nghiệm sống hơn, những trở ngại cô phải đương đầu thì anh đã trải qua rồi nên có thể chỉ bảo dẫn dắt cho cô.

Có anh ở bên, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Khi Nghiêm Túc cầm quần áo của Bình An vào thì thấy cô nhóc vẫn còn đứng sững sờ tại chỗ, anh kèm lòng không được bèn đưa tay ngắt chóp mũi của cô nói bằng giọng mập mờ, “Có phải đang đợi anh ra sức thay em hay không đây?”

Bình An hoàn hồn, “Ra sức cái gì?”

“Cởi quần áo!” Nghiêm Túc kề miệng gần tai cô, khàn khàn nói.

“Không cần!” Mặt Bình An đỏ lên, đánh yêu anh một cái, “Mau ra đi, em muốn tắm.”

Nghiêm Túc cười ha ha, “Không sao, anh nguyện ý ra sức mà.” Đặt quần áo cầm trong tay lên giá áo bên cạnh, vươn tay cởi áo khoác thay Bình An.

Bình An hét to một tiếng, đẩy mạnh anh ra ngoài cửa.

Nghiêm Túc vốn chỉ muốn đùa giỡn một chút với cô, ai biết vừa chạm đến người cô thì trên người như lập tức bùng lên ngọn lửa, tay đặt trên người cô không kèm được mà tăng thêm sức, kéo cô dính sát vào cơ thể mình, hô hấp trở nên có chút gấp gáp.

“Nghiêm Túc...” Bình An dĩ nhiên cũng cảm nhận được sự biến hóa của thân thể anh, mặt càng đỏ hơn, giọng càng thấp xuống.

“Hay là cùng tắm đi!” Nghiêm Túc nói nhỏ bên tai cô, nhẹ nhàng hà hơi nóng vào lỗ tai, bàn tay thô ráp đã chui vào bên trong quần áo cầm lấy một bên ngực mềm mại của cô.

Bình An giật thót, dán mặt vào cổ anh, “Anh đi nấu cơm...”

Tiếng cười của Nghiêm Túc thật trầm thấp, một tay linh hoạt quen thuộc mở nút quần áo của cô, “Lát rồi nấu, giờ có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Quý sứ!” Cô cắn môi của anh, lúng búng mắng.

“Hả? Em không thích à?” Nghiêm Túc hôn mạnh lên môi cô, lưỡi linh hoạt cạy hàm răng của cô ra, chui vào trong miệng mút lấy đầu lưỡi thơm mùi đàn hương của cô, bàn tay đang nắm một bên ngực mềm mại của cô tăng thêm chút lực.

Bình An không ngừng rên rỉ “Ừm...”

Đôi môi nóng ấm của anh lướt dần xuống chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn của cô, mút ra những đóa hoa xinh đẹp, thanh âm khàn khàn trầm thấp,

“Bảo bối, thích không?”

“Ghét!” Bình An cắn cắn môi, không nhịn được khẽ rên lên.

Nghiêm Túc cười khẽ, dùng tay kéo quần cô xuống, lấy cứng rắn của mình cách quần lót cọ xát điểm mẫn cảm của cô, nói đùa vào tai cô mấy câu chọc cho mặt Bình An càng thêm đỏ.

“Ướt rồi nè, xem ra em cũng rất nhớ anh a, bảo bối.” Nghiêm Túc chen ngón tay vào trong hành lang chật hẹp của cô, cảm nhận được thân thể cô đã có phản ứng.

Bình An mặt ửng đỏ, phía dưới trống không khó chịu, không nhịn được khẽ rên ra tiếng.

Nghiêm Túc cởi hết toàn bộ quần áo trên người họ, ôm cô đặt ngồi lên trên bàn rửa mặt bằng đá cẩm thạch trong nhà tắm, một tay mở rộng hai chân của cô ra, cầm lấy dục vọng của mình từ từ tiến vào trong cô, rong ruổi phóng túng.

Khóe mắt của Bình An liếc thấy trong gương hình ảnh nơi hai người đang kết hợp chặt chẽ với nhau thì ngoài cảm giác ngượng ngùng còn cảm giác từng đợt triều dâng mãnh liệt nhất từ trước đến nay tập kích liên tục đến nhấn chìm cô.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Sáng Tỏ Thông Suốt

Bình An tay chân như nhũn ra được Nghiêm Túc ôm ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ mặc một cái áo ngủ bằng lụa mỏng, bên trong không có gì cả. Bây giờ cô cũng không còn hơi sức đâu mà đi thay quần áo.

Nghiêm Túc đặt cô lên ghế sa lon, hôn mấy cái lên đôi môi đang chu thật cao của cô xong mới hài lòng đi vào bếp chuẩn bị mỳ Ý cho hai người, sau đó còn phải đút từng miếng từng miếng cho vị hôn thê ăn. Quả thật đúng là một bạn trai nhị thập tứ hiếu.

“Ăn no rồi chứ?” Mắt hoa đào của Nghiêm Túc lúc này cũng cong lên, miệng dán sát vào tai Bình An nhỏ giọng hỏi.

“Em cho anh biết, không cho đụng em nữa, em mệt chết đi được.” Bình An nhìn anh cảnh cáo, người này thật đúng là không biết tiết chế gì cả, thân thể nhỏ bé của cô làm sao liên tục chống chọi được sự hành hạ như thế.

“Em cứ nằm là được rồi, để anh ra sức thôi.” Nghiêm Túc vừa khàn giọng nói xong câu này thì tay đã tự động tự giác chạy vào bên trong áo ngủ của cô. Hẳn là bên trong cái gì cũng không mặc đây mà!

“Ăn no không thể vận động kịch liệt!” Quá ghê tởm, tại sao tinh lực của anh còn sung mãn như vậy!

“Vậy chúng mình nghỉ một chút lại vận động nhỉ.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An trừng mắt liếc anh một cái, “Anh rốt cuộc có biết mệt là gì hay không?”

“Ở chung một chỗ với em lúc nào cũng cảm thấy chưa đủ.” Nghiêm Túc ôm chặt lấy cô. Anh cũng muốn biết, anh và cô cũng đã ở chung một chỗ lâu như vậy rồi, coi như cảm giác mới mẻ lúc này cũng phải qua đi rồi chứ. Nhưng sao anh lại cảm thấy như mỗi ngày đều nhìn cô không đủ, mấy ngày không thấy được cô như lúc xưa cũng thấy không quen nổi rồi.

“Hừ, miệng lưỡi trơn như bôi mỡ!” Trong lòng Bình An vô cùng ngọt ngào.

Nghiêm Túc bế cô lên, “Chúng ta vận động sau khi ăn đi.”

Bình An làm sao còn có hơi sức nào mà phản kháng nữa, dĩ nhiên là để mặc cho người khác làm thịt rồi.

Ngày thứ hai, Bình An eo mỗi lưng đau đến công ty đi làm. Mặc dù thân thể không được thoải mái, nhưng nhìn cô cũng không giống như kẻ cạn sạch sức lực như trước nữa, mà cô đã khôi phục được sự tự tin. Coi như cô dựa vào ký ức của kiếp trước mới đi được tới ngày hôm nay thì sao chứ? Đó cũng là nỗ lực của chính bản thân cô, không nên chỉ vì bị một chút cản trở mà phá hủy tất cả những khổ cực trước giờ.

Bởi vì đã khôi phục được sự tự tin nên khi đối mặt các loại vấn đề cô cũng không còn phiền não giống như trước, mà ngược lại có thể tĩnh tâm suy tính xem bước kế tiếp nên làm cái gì.

Nên khi cô lấy bản kế hoạch của Lê Thiên Thần ra nhìn qua một lần nữa thì phát hiện hẳn ta chỉ chú trọng vào việc làm sao để thu mua căn hộ cũ, chứ về phần nên làm thế nào thiết kế chỉnh sửa mặt bằng hoặc phân loại nhóm khách hàng tiềm năng như thế nào thì cũng không có cận kề trình bày.

Có lẽ cô có thể nhắm vào điểm này để giành một ít phần thắng về cho mình.

Đồng thời với việc nghiên cứu kế hoạch cải tạo chung cư cũ, Bình An cuối cùng cũng ra lệnh xuống tay với Thành phố P bên kia. Cô không thể để cho cuộc sống hiện tại của Lê Thiên Thần thoải mái trôi qua như cá gặp nước như vậy được. Trước đây cô cho là không có Đỗ Hiếu Mị ở bên cạnh thì hẳn ta nhất định sẽ không thể vẫy vùng như ở Thành phố S, nhưng không ngờ hẳn ngược lại còn tự nhiên thoải mái hơn trước kia.

Hôm nay, Lê Thiên Thần vẫn chưa về lại công ty. Vì để cho việc thu mua có thể được mau chóng tiến hành, hẳn đang gấp rút đàm phán với những dân cư trong khu đường Hào Tường, cho nên cũng không biết Bình An đột nhiên triệu tập mở cuộc họp ban ngành.

“... Gần quanh đây đều là các cao ốc văn phòng, rất nhiều những nhân viên văn phòng lương cao đều muốn thuê nhà trọ ở gần nơi mình làm. Chúng ta có thể cải tạo khu này thành kiểu căn hộ cho thuê thích hợp với thành phần trí thức trẻ. Tôi cũng đã điều tra những hộ không muốn bán căn hộ cũ của mình mà đổi đi nơi khác rồi, đa số bọn họ không muốn bán là vì có liên quan đến công việc hay học hành của con cái, vả lại họ chỉ là những viên chức bình thường, nên trừ tiền lương mấy ngàn tệ một tháng ra thì cũng không có nguồn thu khác. Cho dù muốn đổi cũ lấy mới, họ cũng chưa chắc có đủ tiền để đổi bù vào việc nâng cấp phòng ốc. Vì thế, tôi cảm thấy chúng ta nên thu nhỏ lại tiền vốn, nhưng không phải cắt xén số tiền này trong nguyên vật liệu, mà là lấy việc mặt bằng giảm lược làm chủ đạo, thiết kế ra loại căn hộ cho thuê thích hợp cho công nhân viên chức.” Vào lúc xế chiều, Bình An mời giám đốc các bộ phận tham dự hội nghị, nói ra những suy tưởng của cô.

Lưu Vinh Toàn, Giám đốc Bộ phận Nghiên cứu và Phát triển nói, “Chúng ta có thể chia thành nhiều loại căn hộ diện tích khác nhau. Thời nay có một số thanh niên không thích sống chung với cha mẹ, cho nên kiểu

căn hộ tiết kiệm diện tích hẳn là lựa chọn đầu tiên của lớp người này. Còn những người vẫn sống chung với cha mẹ thì có thể chọn bố cục duplex (căn hộ thông tầng với 2 tầng trở lên) của chúng ta.”

“Đúng là xét về vị trí địa lý thì cách xây dựng như vậy thì thích hợp hơn so với việc bố trí dạng tiểu khu truyền thống...” Lý Thiệu Hỉ nghe Bình An và các phòng ban giải thích xong thì từ từ gật đầu một cái.

Ánh mắt Lục Vân Đình nhìn Bình An thoáng qua một tia tán thưởng, “Xem ra hiệu suất công việc của cô rất hữu hiệu, chỉ nội trong một ngày mà đã có thể nghĩ đến nhiều vấn đề chi tiết như vậy.”

Bình An cười nhẹ, “Đây là việc tôi phải làm.”

“Ý kiến này khá tốt, về mặt chỉ tiêu cũng không thành vấn đề. Nhóm chuyên gia phụ trách công trình này thì con và Phó Tổng Lê bàn thảo thêm với nhau, rồi mau chóng tiến hành việc thu mua căn hộ đi. Phòng Khai thác và Phòng Nghiên cứu & Phát triển cũng bắt tay vào việc kiểm tra kết cấu nền móng công trình và lên bản thiết kế đi.” Phương Hữu Lợi thấy con gái có sự tự tin và khí thế hoàn toàn khác hôm qua thì trong lòng hết sức vui mừng, ông còn đang lo không biết Bình An có bị sa sút tinh thần một thời gian dài không đây.

“Dạ!” Bình An nhẹ giọng trả lời.

Thật vất vả mới hòa được một ván. Lê Thiên Thần sau khi hội nghị kết thúc mới chạy về tới công ty. Chỉ tiêu đã được bên Sở Địa chính thành phố đưa xuống, bây giờ họ đã có thể tiến hành kế hoạch thu mua, công trình cũng có thể chính thức khởi công, hiện tại chỉ cần vấn đề tiền bạc được phê chuẩn nữa mà thôi. Hẳn vốn còn đang muốn nương lần này mà làm cho mọi người thấy, Lê Thiên Thần hẳn mới thích hợp với cương vị Tổng Giám Đốc này hơn Bình An, không ngờ Bình An lại đột nhiên xuất ra một chiêu bất ngờ như vậy.

Bình An nhìn văn kiện đã được phê chuẩn do Lê Thiên Thần cầm về, cười rất ôn hòa, “Phó Tổng Lê quả nhiên năng nổ thật, nhanh thế mà đã làm cho những người bên Sở Địa chính gật đầu rồi.”

Sắc mặt Lê Thiên Thần vô cùng khó coi, “Việc cải tạo chung cư cũ có lợi cho việc thay đổi bộ mặt thành phố, giới chức chính phủ đương nhiên sẽ không làm khó rồi.”

“Vậy sao? Tôi còn tưởng là bởi vì anh cho bọn họ lợi ích gì đó đủ để cho bọn họ đồng ý đấy chứ.” Bình An đưa cọt quét mắt nhìn hẩn một cái, đừng tưởng rằng cô không biết số tiền hẩn đưa hối lộ cho những người đó sau này bất cứ lúc nào cũng đều có thể biến tướng vào bên trong chi phí công trình nha.

“Đây là quy định xã hội mà, đừng nói là Tổng Giám Đốc sẽ không hiểu chứ.” Lê Thiên Thần kiêu căng ngẩng cằm lên. Ở trước mặt Bình An, hẩn đã có thói quen bày ra dáng vẻ bất khuất không cúi đầu, chẳng qua là không muốn nhận thua với cô đó thôi.

Bình An cười nói, “Vốn dĩ tôi cũng không hiểu thật, chẳng qua bây giờ đã được Phó Tổng Lê chỉ dạy rồi đó thôi.”

Cô chưa bao giờ thật sự lo lắng suy nghĩ xem liệu Lê Thiên Thần có thể đã cài cắm tâm phúc lại trong Tổng Công ty hay không. Cô cho là hẩn đã rời Tổng Công ty hai năm qua rồi thì cho dù ban đầu có cơ sở hay tay chân gì đi chẳng nữa thì hiện tại đã không còn tác dụng gì lớn. Nhưng hiển nhiên là cô đã nghĩ sai rồi. Hẩn vẫn có thể lợi dụng rất tốt những mối quan hệ cũ, thông qua chuyện lần này, cô tuyệt đối sẽ không giống như trước kia chỉ biết thủ chớ không biết tấn công.

Lê Thiên Thần cười lạnh một tiếng, “Thủ đoạn cao thâm của Tổng Giám Đốc mới đúng là để cho tôi phải rửa mắt mà nhìn, thừa dịp tôi còn chưa kịp đưa lên phương án thiết kế đã đề nghị mở hội nghị thảo luận trước một

bước, để mọi người đều cho rằng thiết kế này là do cô nghĩ ra được. Cô thật không đơn giản ha.”

Bình An nhíu mày, chẳng lẽ Lê Thiên Thần cũng có cùng suy tính như cô? “Phó Tổng Lê, tôi nhớ hình như anh quên mất một điều. Tôi có ý tưởng gì cũng không cần phải thông qua sự đồng ý của anh mới có thể nói ra cho Ban Giám Đốc, nhưng lúc ban đầu lên kế hoạch anh không hề đưa cho tôi xem qua mà đã đi xuống quyết định, đây mới là vượt quyền, hiểu không?”

“Cô tạm thời cứ cầm vị trí Tổng Giám Đốc mà tới dọa tôi đi. Tôi biết rất rõ, cô có tai mắt nằm vùng bên cạnh tôi, nếu không cô cũng chẳng nghĩ ra phương án thiết kế căn hộ cho thuê nhanh như vậy đâu.” Lê Thiên Thần đúng là định cải tạo chung cư cũ thành căn hộ cho thuê, chẳng qua muốn giữ lại thêm hai ngày nữa mới đưa ra, không ngờ Bình An lại có thể nhanh tay hơn hẳn.

Nhất định có ai đó bên cạnh hẳn bán đứng hẳn! Người đó là Khổng Thu Hinh chẳng? Nhưng Khổng Thu Hinh cũng không biết bản kế hoạch này hẳn để ở đâu mà, càng không thể biết được hẳn đang nghĩ cái gì trong đầu... Lê Thiên Thần nghi ngờ nhìn chăm chăm vào Bình An. Hẳn không muốn tin đây là phương án do chính cô nghĩ ra được. Theo ý hẳn, sự tồn tại của Bình An chẳng qua vẫn chỉ như một bình hoa di động, làm sao có thể nghĩ ra thiết kế giống hẳn được?

Bình An chung sống cùng người đàn ông này suốt mấy năm, làm sao lại không hiểu lúc này hẳn đang nghĩ gì. Cô đưa mắt lạnh lạnh nhìn hẳn. Tên này vốn có tính đa nghi trời sinh, cho đến hôm nay vẫn không hề tin tưởng Khổng Thu Hinh. Ngoại trừ những người tin cẩn xưa nay của hẳn, bất kỳ người nào mà trước đây hẳn không quen biết thì hẳn đều vô cùng cảnh giác, cô rất khó cài tai mắt ở bên cạnh hẳn. Chẳng qua cô lười phải nói nhiều lời với hẳn, “Anh nói xong chưa? Nói xong thì đi ra đi.”

Lê Thiên Thần tối tăm mặt mày, tức giận rời khỏi văn phòng Bình An.

Bình An nhìn bóng lưng hẩn trầm tư một hồi rồi lấy di động ra gọi cho Khổng Thu Hinh, “Tiểu Thu, Lê Thiên Thần đã hoài nghi cậu, sắp tới nhất định hẳn sẽ thử dò xét cậu. Cậu cẩn thận đấy.”

Sau khi kết thúc điện đàm với Khổng Thu Hinh, cô lại gọi cho Khâu Thiếu Triết, “Này, Khâu Thiếu Triết, chiều nay có rảnh không? Tôi có đồ muốn cho anh...”

“...”

“Không rảnh cũng phải nặn cho ra thời gian. Anh còn nhớ cái ả Tô Cầm kia không?”

“...”

“OK, chiều gặp!”

Mà tại Thành phố P xa xôi kia, một Đỗ Hiếu Mị không còn biết rõ bất cứ chuyện gì đang xảy ra trên Tổng Công ty lúc này cũng đang lâm vào một sự phiến não lớn.

“Tại sao không duyệt? Hạng mục này đã bắt đầu kêu gọi từ năm ngoái, điều kiện gì đặt ra công ty chúng ta cũng đạt tới, những giới chức thành phố nào cần hối lộ cũng đã hối lộ, tại sao lại không phê duyệt?” Từ xưa đến nay, Đỗ Hiếu Mị luôn cố gắng duy trì hình tượng cao quý của mình trong công ty, nhưng kể từ khi được phân công tới Chi nhánh tại Thành phố P tới nay, dáng vẻ giận dữ điêu ngoa hàng tôm hàng cá ngất trời như thế này đã không còn là lần đầu tiên nữa.

“Nghe nói thân thích của Bí thư Thị Ủy cũng chuẩn bị đầu tư hạng mục này...” Có người nhỏ giọng nói.

“Thân thích, thân thích! Vậy thì thân thích của đám quan lại đương chức này ôm hết tất cả những công trình lớn nhỏ trong Thành phố P luôn đi,

chúng ta còn làm làm chi?” Đỗ Hiếu Mị tức đến tím bầm cả mặt, ả chưa bao giờ cảm thấy thất bại như lúc này!

Không thể tiếp tục như vậy được nữa, nếu không ả đừng mong rời khỏi chỗ này, đã vậy có thể còn bị con oắt con chết tiệt kia xem thường nữa chứ.

“Vậy bây giờ nên làm sao đây?” Một kỹ sư hỏi.

“Mọi người đi ra ngoài trước đi, để cho tôi suy nghĩ một chút!” Đỗ Hiếu Mị phất phất tay, ả cần yên tĩnh một lát.

Đỗ Hiếu Mị vuốt vuốt giữa mày, nghĩ xem nên dùng phương pháp gì để mua chuộc được những quan chức kia của Thành phố P. Di động của ả đột nhiên ting toong mấy tiếng, có người gọi tin nhắn cho ả. ả nghĩ là Lê Thiên Thần đang hồi âm cho ả nên lập tức mừng rỡ cầm di động lên.

Nhưng đây là một số điện thoại lạ gửi tin nhắn đến cho ả, toàn bộ đều là hình chụp Lê Thiên Thần đang hôn hít nóng bỏng với những phụ nữ khác nhau trong quán bar, còn có ảnh hân và thư ký xinh đẹp trẻ trung của hân đang ăn cơm chung.

Ánh mắt của ả biến lạnh, vung tay quăng mạnh di động ra ngoài. ả đã không còn kiên nhẫn mà đợi thêm nữa.

Hèn gì Lê Thiên Thần suốt ngày bảo ả phải nhẫn nại một thời gian, hân sẽ nghĩ giúp ả một biện pháp để trở về Tổng Công ty. Sợ là bây giờ trong bụng hân một chút cũng không hy vọng mình quay về đi thôi!

ả phải tự mình nghĩ biện pháp thôi!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Ả Phải Về

Lúc kế hoạch cải tạo chung cư cũ còn chưa chính thức bắt đầu thì Tập đoàn Nghiêm Thị đã chính thức tung ra bán các biệt thự thuộc giai đoạn hai của Phượng Hoàng Thành. Giai đoạn hai này chủ yếu tập trung vào dạng biệt thự sân vườn nên càng được người tiêu thụ hoan nghênh rầm rộ hơn cả giai đoạn một.

Bởi vì Phượng Hoàng Thành lại thành công một lần nữa nên đã khiến cho giá đất các khu vực bao quanh nó lại lần nữa tăng lên gấp đôi.

Hạng mục xây dựng trung tâm thương mại lớn mà Bình An kiên trì giữ chủ kiến trước đây giờ vừa mới bắt đầu khởi công đã nhận được sự quan tâm rộng rãi, có một công ty khác đã nhìn trúng vào hai trăm mẫu đất còn lại của cô, muốn lấy số tiền cao hơn gấp mười lần so với giá tiền trước kia Bình An bỏ ra mua đất để mua lại.

Nhưng hơn hai trăm mẫu đất này Bình An cũng không tính bán ra ngoài, vì để phối hợp với sự phồn vinh của trung tâm thương mại, cô dự định sẽ đầu tư quanh nơi đây thành con đường thương mại trong tương lai.

Những thành viên HĐQT trước đây còn lo lắng hạng mục trung tâm thương mại sẽ thu không bù chi lần này đã hoàn toàn yên tâm, hơn nữa cũng đã nhận ra rằng, dù Bình An còn rất nhỏ tuổi nhưng bất luận là về tầm nhìn hay về ý tưởng đều không hề kém ai, nói không chừng chính vì tuổi trẻ mà có thể thổi một luồng gió mới vào công ty.

Không có bất cứ dị nghị nào, Bình An được chọn là người tổng phụ trách công trình cải tạo chung cư cũ, Lê Thiên Thần làm phó. Khi Lê Thiên Thần

biết mình chỉ có thể làm trợ lý cho Bình An thì trong thâm tâm vô cùng tức tối. Hẳn bỏ công bỏ sức làm nhiều như vậy thật ra là vì muốn cắt cô hoàn toàn khỏi hạng mục này, nếu không sẽ có rất nhiều việc hẳn làm sẽ bị vướng chân vướng tay, nhờ lúc nào đó không cẩn thận lộ ra chút manh mối gì mà bị Bình An phát hiện thì chẳng phải là phí công vô ích sao.

Nhưng làm thế nào mới có thể làm cho Bình An thôi lui khỏi hạng mục này đây? Đáng tiếc, trước khi hẳn còn chưa nghĩ ra được phương pháp giải quyết, Đỗ Hiếu Mị bên kia đã không còn nhịn được nữa rồi.

“Thiên Thần, em muốn về Thành phố G, muốn về Tổng Công ty.” Hai ngày sau khi nhìn thấy những hình ảnh thân mật của Lê Thiên Thần cùng những phụ nữ khác, Đỗ Hiếu Mị cuối cùng cũng tỉnh táo lại, gọi điện thoại cho Lê Thiên Thần.

“Ráng chờ thêm chút đi, bây giờ còn chưa được. Em ở Chi nhánh không tốt à?” Lê Thiên Thần vuốt vuốt đầu mày, trong thâm tâm cảm thấy rất xúc động.

Thanh âm mềm mại đáng yêu của Đỗ Hiếu Mị giờ mang theo vẻ giận dữ, “Vậy còn phải chờ tới lúc nào? Em ở bên này chẳng làm được cái gì hết.”

“Anh bây giờ cũng bị quản chế đủ thứ, chuyện cũng không dễ như chúng ta đã tưởng đâu.” Lê Thiên Thần thở dài.

“Thiên Thần, em thật sự muốn về lại bên cạnh anh, anh nghĩ biện pháp mang em về đi.” Đỗ Hiếu Mị nhỏ giọng nũng nịu, “Có phải bây giờ anh... hết cần em rồi phải không?”

Lê Thiên Thần thở dài một tiếng, “Em đừng suy nghĩ lung tung như vậy, anh sẽ nghĩ biện pháp.”

“Liệu anh còn có biện pháp gì đây? Bây giờ con oắt thối tha Phương Bình An kia là Tổng Giám Đốc, nếu nó không đồng ý thì anh làm gì được? Thiên Thần, Liên Kiến Ba chẳng phải là thành viên HĐQT Phương Thị đó sao? Anh bảo anh ta giúp em đi...” Đỗ Hiếu Mị kêu lên.

“Im miệng!” Lê Thiên Thần hét nhỏ lên một tiếng, “Em muốn la lớn cho người ta nghe được đó hả, muốn kéo cả đám chết chùm à?”

Đỗ Hiếu Mị bị hăn quát như thế mới biết mình nói sai, cắn cắn môi không phục, “Mặc kệ làm sao, em muốn trở về Thành phố G, chỉ có em mới có thể giúp anh.”

“Anh sẽ nghĩ cách để em mau chóng được điều về đây.” Lê Thiên Thần trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn cảm thấy nếu như có Đỗ Hiếu Mị ở bên thì hăn sẽ giảm bớt được những phiền nhiễu, ít nhất là hăn không cần phải tự mình đối phó với Bình An.

Mặc dù bây giờ hăn không còn khát vọng mãnh liệt với Bình An như trước kia nữa, nhưng hăn thật sự vẫn chưa muốn làm địch thủ trực diện với cô.

Đỗ Hiếu Mị nghe Lê Thiên Thần nói vậy thì trong tâm vẫn không hài lòng lắm, nhưng cũng biết là không nên ép hăn sát quá, “Được, em chờ tin anh nhé.”

Lê Thiên Thần cười an ủi ả vài câu mới cúp điện thoại.

Sau khi chính thức khởi công công trình cải tạo chung cư cũ, Bình An dồn phần lớn tinh lực vào nơi đây. Cô tự mình đến thuyết phục những hộ dân còn kiên quyết không chịu dời đi, đại đa số là đòi hỏi trao đổi một số quyền lợi nhất định, khi cảm thấy sẽ nhận được lợi ích lớn hơn sau khi cải tạo xong thì cũng đồng ý ký kết hiệp định trao đổi.

Chỉ có một hộ là nói cách nào cũng không chịu dời đi, bất kể có mang quyền lợi gì ra trao đổi thì cũng không đồng ý.

Bình An đã tìm hiểu cặn kẽ về căn hộ này. Chủ hộ là một quả phụ họ Lý đã góa chồng hơn hai mươi năm. Chồng bà chết là do tai nạn lao động, lúc đó bà đã dùng tiền bồi thường tai nạn để mua căn hộ hai phòng này. Bà có một cậu con trai, năm nay 22 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học. Ngay lúc đang chuẩn bị tìm việc làm để kiếm tiền hiếu kính mẹ tuổi già thì lại bị tai nạn xe cộ tháng trước, bây giờ còn đang nằm điều trị trong bệnh viện, cần một số tiền lớn để trang trải chi phí thuốc thang.

Căn hộ nhà Bác Lý cũng không phải là căn hộ bên trong chung cư, mà là căn hộ ngay mặt tiền đường Hào Tường. Bà lại đang mở quán mì, buôn bán cũng đắt hàng. Bà chính là dựa vào quán mì này để chống đỡ kinh tế cho gia đình, chứ không thì làm sao nuôi nấng một đứa con học được hết đại học được.

Giờ con trai bà lại bị thương nặng, càng cần phải kiếm tiền để chi trả viện phí, làm sao bà có thể bán quán mì này được, nhờ đâu cậu con trai bà thật sự tàn phế thì sau này hai mẹ con bà lấy cái gì để ăn?

Sau khi Bình An cân nhắc tình huống gia đình nhà Bác Lý, cô đã nâng giá mua lại lên không ít, nhưng vẫn không thể làm cho Bác Lý hài lòng.

Bác Lý dù có vẻ là muốn làm giá cho thật cao, nhưng vì tình huống nhà bác thật sự là đáng thương nên Bình An cũng không đành lòng dùng phương pháp cứng rắn để ép buộc.

Tiến độ chậm chạp trong việc thu mua căn hộ đã khiến cho vài người lại bắt đầu có ý bất mãn với Bình An.

“Kế hoạch thu mua trì hoãn ngày nào là công ty tổn thất ngày ấy. Chúng ta đã cho nhà bác Lý điều kiện tốt hơn nhiều so với người khác rồi, bà ấy

còn lấy lý do gì mà không chịu đi?” Trong cuộc họp quản lý cấp cao, Giám đốc Chu nêu nghi vấn.

“Lý do rất đơn giản, bởi vì cửa tiệm mặt tiền kia là của bà ấy, bà ấy có quyền không đi.” Lục Vân Đình nhàn nhạt quét mắt nhìn Giám đốc Chu một cái rồi mới quay sang nói với Bình An, “Bác Lý này có nói yêu cầu nào khác nữa không?”

“Chiều nay tự tôi sẽ đến đàm phán với bác Lý.” Bình An nói nhỏ.

Phương Hữu Lợi hỏi Lê Thiên Thần, “Việc đàm phán bên phía cậu thế nào rồi?”

Lê Thiên Thần phụ trách việc đàm phán loại hàng và giá cả vật liệu xây dựng, mấy hôm nay đang đàm phán với một số nhà cung cấp.

“Đã gần xong, hai công ty cung cấp vật liệu xây dựng này đều có chất lượng bảo đảm, giá tiền cũng tương đối thích hợp.” Lê Thiên Thần lấy ra bảng báo giá đã được in sẵn, đưa cho Phương Hữu Lợi xem.

“Ừ, Công ty VLXD Song Hải trước đây đã từng hợp tác với chúng ta, khá uy tín.” Phương Hữu Lợi gật gù đầu, coi như hài lòng với hai công ty đối tác được Lê Thiên Thần chọn.

Tiếp theo mọi người lại bàn đến các vấn đề về Trung tâm Thương mại lớn...

Lúc Lê Thiên Thần nghe thấy Bình An báo cáo chi tiết về các vấn đề ở Trung tâm Thương mại thì đáy mắt loáng qua một tia sáng quý dị, ánh mắt như vô tình lướt qua khuôn mặt Liên Kiến Ba.

Người này vẫn giữ nụ cười cửa miệng kỳ quái.

Buổi chiều, Bình An đến bệnh viện thành phố thăm con trai bác Lý, sẵn đó cũng tìm bác Lý đang ở trong bệnh viện chăm sóc con để đàm phán thêm.

Con trai bác Lý tên Lý Bằng, bị tai nạn xe cộ gãy mấy xương sườn, gãy xương đùi phải, chấn động não nhẹ. Vốn dĩ đã có một công việc rất tốt chờ anh đến thực tập, nhưng giờ đã bị bạn học khác thay vào. Hiện tại tâm trạng của cả hai mẹ con đều đang xuống rất thấp.

Trong khi công ty lại không thể nâng thêm giá tiền mua được nữa.

Bình An nói với bác Lý, “Bác Lý à, bây giờ bác cố giữ lấy quán mì thật ra là vì lo lắng cho cuộc sống tương lai của hai mẹ con đúng không. Thế con trai bác chẳng phải là vừa tốt nghiệp đại học đó sao? Sinh viên tốt nghiệp trường danh tiếng sao lại lo không tìm được việc làm chứ. Nếu bác không yên tâm, sau này anh ấy cũng có thể đến làm việc tại công ty chúng tôi. Bác xem đi, nếu toàn bộ các khu nhà quanh đây đều bị phá hủy, chỉ còn lại mỗi cửa tiệm của bác, đi đến chỗ nào cũng toàn là bùn đất, khách hàng cũng đâu muốn đến tiệm của bác đúng không?”

“Không bằng như vậy đi, bác bán cửa tiệm cho chúng tôi, chúng tôi đổi lại cho bác một căn hộ, đồng thời cũng cho bác thuê lại giá rẻ một cửa hàng mặt tiền để bác làm ăn, bác xem xem thế nào?” Bình An cười nói.

“Nhưng tôi không đủ tiền mua căn hộ.” Bác Lý nhăn nhó nói.

“Bác cứ lấy cửa hàng này đổi ngang một căn hộ của chúng tôi, chờ căn hộ cải tạo xong thì bác cũng cưới dâu được rồi.” Cửa hàng mặt tiền của bác Lý có vị trí rất đắc địa, tương lai cửa hiệu mặt tiền dưới lầu nhất định có giá hơn nhiều so với các căn chung cư ở trên.

Bác Lý cũng bắt đầu bị lung lạc, “Các cô trả lại cho tôi một căn hộ, rồi cho tôi mượn cửa hàng mặt tiền?”

“Giá thuê rất rẻ cho bác.” Bình An cười nói, “Nhưng mà nha, cháu nghĩ có khi đến lúc đó bác Lý không nở bung ra làm ăn đâu mà tình nguyện ở nhà trông cháu nội thôi.”

Bác Lý cười ha ha, “Vậy, vậy cô cũng đổi cho tôi thêm việc giới thiệu công ăn việc làm cho con trai tôi chứ?”

“Đúng, bác yên tâm, cháu đã xem qua thông tin về Lý Bằng rồi, anh ấy là sinh viên ưu tú, đến công ty nào người ta cũng nhận ngay thôi.” Bình An nói.

“Vậy... Vậy cô sẽ không lừa tôi chứ?” Bác Lý có hơi kích động.

Bình An trao đổi ánh mắt với Tạ Hồng Phương, thật may là đã bắt được nhược điểm trong lòng của bác Lý, “Chúng ta có thể ghi ra chi tiết trong hợp đồng, bác sẽ không sợ bị chúng tôi lừa.”

“Để... để tôi thương lượng với con trai một chút, ngày mai sẽ gọi điện thoại cho cô nhé.” Bác Lý nói.

“Tốt quá, vậy chúng tôi chờ điện thoại của bác.” Bình An cười gật đầu.

Sau khi giải quyết được chuyện bác Lý, Bình An mới phát hiện Lê Thiên Thần gần đây dường như khá im ắng, cô hỏi Tạ Hồng Phương, “Thu ký Tạ à, dạo này Lê Thiên Thần làm cái gì vậy?”

“Cái gì cũng không làm, trừ việc gặp gỡ với những người bên công ty vật liệu xây dựng thì cũng chỉ ở lại trong văn phòng.” Tạ Hồng Phương trả lời.

Bình An nhẹ chau đôi mày thanh tú, “Anh ta không đơn giản đâu, không biết còn đang âm mưu gì đấy.”

“Tôi sẽ kêu người chú ý.” Tạ Hồng Phương nói.

Cũng không phải vì Tạ Hồng Phương biết Bình An có thù hận với Lê Thiên Thần nên mới giúp cô, mà là vì bà cảm thấy Bình An là cấp trên của bà, và đang đấu đá kịch liệt với một cấp trên khác. Bà không giống những đồng nghiệp khác, khi chưa xác định ai thắng ai thua thì đều giữ thái độ trung lập. Bà đã nhìn Bình An lớn lên, sao lại cư xử với cô giống như những người khác được.

Đấu đá trong văn phòng chưa bao giờ cần phải hỏi lý do, cho nên bạn phải lợi dụng triệt để tất cả những mối quan hệ với các nhân viên kỳ cựu trong công ty, nên bà đã có sẵn một mạng lưới quan hệ cố định vững chắc có thể cung cấp các loại tin tức cho bà.

Sau mấy ngày, bác Lý cuối cùng đã ký hợp đồng mua bán trao đổi với Bình An. Nhưng lúc Bình An cảm thấy có thể thở phào một hơi thì dự án Trung tâm Thương mại mà cô phụ trách lại xảy ra chuyện.

Hơn nữa lại là vài sự kiện đồng thời xảy ra cùng một lúc, mặc dù không phải là những sự cố đặc biệt nghiêm trọng, nhưng cũng đủ ảnh hưởng đến tiến độ công trình. Bình An không còn cách nào khác là giao cho nhân viên cấp dưới phụ trách việc cải tạo chung cư cũ, còn mình thì tập trung tinh lực vào dự án Trung tâm Thương mại.

Sau đó, các thành viên HĐQT biểu quyết để Lê Thiên Thần thành người tổng phụ trách việc xây dựng cải tạo khu chung cư cũ, chính vì để giảm nhẹ lượng công việc cho Bình An.

Bình An rất bình tĩnh đón nhận quyết định này từ Phương Hữu Lợi, nhưng cô vẫn không nhịn được mà kêu Tạ Hồng Phương đi thăm dò xem đến tột cùng là ai ‘suy nghĩ’ giùm cô như thế, có thể nghĩ đến cả việc giảm nhẹ lượng công việc cho cô cơ đấy.

Cô vốn dĩ nghĩ là Lê Thiên Thần đang làm trò quỷ, không nghĩ đến người đó lại là Liên Kiến Ba.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Nhếch Nhác Rời Đi

Sau khi gọi điện thoại cho Lê Thiên Thần, Đỗ Hiếu Mị lại cảm thấy càng không yên lòng, ả muốn mau mau trở lại Thành phố G, muốn kề cận bên cạnh Lê Thiên Thần. Lời nói của đàn ông chỉ đáng tin ba phần, hơn nữa, bây giờ Lê Thiên Thần cũng không phải là trăm phần trăm thật lòng với ả. Nếu bên cạnh hẳn xuất hiện một phụ nữ khác cũng giống như ả thì nhất định là hẳn sẽ không thềm nhớ tới ả là ai nữa.

Chỉ cần ả lấy được dự án cao ốc mà Thành phố P đang định khai thác kinh doanh thì ả sẽ có được khá đầy đủ tư cách trở về Tổng Công Ty. Nhưng dù đã tốn không ít tiền đưa hối lộ, nhưng những kẻ cầm quyền quyết định trong tay kia vẫn hoàn toàn không đồng ý đi ra gặp mặt.

Xem ra ả phải dùng một phương pháp khác!

Nghĩ vậy xong, Đỗ Hiếu Mị kiên quyết lần này sẽ tự ra tay. ả quyết định đi tìm người có quyền quyết định lớn nhất tại Thành phố P, họ Trần, là Bí thư Thị Ủy, nghe nói rất nhanh sẽ được điều động lên cao.

Đỗ Hiếu Mị không trực tiếp đi tìm Bí thư Trần, mà là đánh đường vòng thông qua trợ lý của hẳn. ả tốn mấy ngày mới mua chuộc được một cán sự viên trong Tòa Thị Chính, sau đó liên lạc được với trợ lý của Bí thư Trần, hỏi thăm xem Bí thư Trần thường thích đi nơi nào, có hứng thú gì.

Nghe nói tay Bí thư Trần này thích tới mấy chỗ ăn chơi, lại càng thích ngồi nói chuyện phiếm với các cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, có vẻ thích nữ sắc. Tin tức này khiến cho Đỗ Hiếu Mị mừng như điên, ả lập tức ước gì cái tay Bí thư Trần này là một tên dê xồm thì càng tốt.

Ả đợi mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được cơ hội khi Bí thư Trần ra ngoài ăn cơm với mỗi mình trợ lý của mình.

Đỗ Hiếu Mị tỉ mỉ chọn lựa cách ăn mặc để biểu hiện thật tinh tế mặt quyển rũ nhất yêu mị nhất của ả. Vừa đi vào nhà hàng tráng lệ này, ả đã lập tức hấp dẫn đến vô số ánh mắt, hâm mộ có kính ngạc có. Những người đàn ông kia vừa nhìn thấy ả đã không khỏi lộ ra ánh mắt vẻ mặt đăm đõi thèm thường.

Những ánh mắt này khiến cho trái tim ưa thích hư vinh của Đỗ Hiếu Mị lấy được một sự thỏa mãn cực lớn, mặc dù ả chẳng xem những người này vào đâu.

Ả đi tới phòng được bao riêng của Bí thư Trần, cánh môi đỏ thắm ướm át nhếch lên một nụ cười mềm mại đáng yêu, ưỡn hai bầu ngực đầy đặn, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cô đến làm gì?” Trợ lý của Bí thư Trần ra mở cửa, vừa thấy Đỗ Hiếu Mị thì đáy mắt thoáng qua một tia kính ngạc.

Đỗ Hiếu Mị đá lông nheo với anh ta, đưa tay nhẹ nhàng đẩy anh ta ra, “Tôi tới tìm Bí thư Trần.”

Bí thư Trần cau mày nhìn Đỗ Hiếu Mị, “Cô là ai?”

“Mời đi ra ngoài, chúng tôi đang dùng cơm!” Trợ lý biết Bí thư Trần ghét nhất là bị quấy rầy lúc ăn cơm, lập tức muốn đuổi Đỗ Hiếu Mị ra ngoài.

Đỗ Hiếu Mị đã ngồi xuống bên cạnh Bí thư Trần, đôi mắt mơ màng như tơ, một tay nhẹ nhàng đặt trên cánh tay hấn, cười đầy kiêu my đưa tình, “Bí thư Trần à, tôi họ Đỗ, hôm nay tới tìm ngài vì có chút việc muốn thương lượng. Thật ngại quá, ảnh hưởng tới thời gian ngài ăn cơm. Ngài đại nhân đại lượng đừng trách cô gái trẻ như tôi nhé.”

“Cô có chuyện gì?” Bí thư Trần là một người đàn ông tầm bốn mươi lăm tuổi, mặt mày đoan chính, diện mạo bình thường, đeo kiếng gọng vàng, thoạt nhìn rất nhã nhặn lịch sự.

“Tôi muốn lên nói chuyện cùng ngài một chút.” Đỗ Hiếu Mị thì thầm.

Bí thư Trần cười cười, cuối cùng cũng hiểu Đỗ Hiếu Mị có ý gì, liền nháy mắt ra dấu cho trợ lý.

Trợ lý nhìn Đỗ Hiếu Mị một cái ý vị sâu xa, im lặng thối lui khỏi phòng riêng.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Đỗ Hiếu Mị và Bí thư Trần, không khí trở nên quý dị mập mờ vô cùng.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Trên mặt Bí thư Trần không có biểu cảm gì, nhưng tay đã sờ lên bấp đùi Đỗ Hiếu Mị.

Nhìn thì ra vẻ một lòng vì dân vì nước, nhưng trên thực tế cũng là một kẻ vô sỉ háo sắc mà thôi! Đỗ Hiếu Mị mắng thầm trong lòng, nhưng không đẩy tay hẳn ra mà ngược lại còn kề sát lại gần hẳn hơn, để cho hẳn nhìn không sót gì bộ ngực tuyệt đẹp của ả.

“Bí thư Trần, người ta tìm ngài thật lâu quá chừng, tiếc là tìm mãi mà cũng không gặp được ngài.” Á nói bằng giọng âm ỨC cực kỳ.

Bí thư Trần nhíu mày, “Hả? Có chuyện này sao? Mỹ nhân tìm tôi có chuyện gì?”

“Đương nhiên là có chuyện cầu xin Bí thư Trần giúp đỡ rồi.” Đỗ Hiếu Mị cười duyên, “Người ta nghe nói Bí thư Trần có lúc cũng thích đi ra ngoài buông lỏng một chút, người ta có biết một chỗ tốt muốn giới thiệu cho ngài, bảo đảm ngài nhất định sẽ thích. Các cô em nơi đó đều có thủ

pháp chuyên nghiệp, hơn nữa ai nấy đều xinh đẹp trẻ tuổi, tốt hơn Thành phố P này không biết bao nhiêu lần đó.”

“Còn có người xinh đẹp hơn em sao.” Bí thư Trần trong lòng rục rịch, không phải ở tại Thành phố P... chính là hấp dẫn lớn nhất.

“Nhất định rồi. Hơn nữa nha, còn có thể hầu hạ Bí thư Trần lưu luyến quên về luôn nha.” Đỗ Hiếu Mị đá lông nheo với hấn. Nếu như có thể đem đầu heo háo sắc này tới Thành phố S, để cho hấn được những phụ nữ kia phục vụ một lần rồi thì nhất định sẽ nghiện, đến lúc đó ả còn sợ không đạt được mục đích sao?

Dù sao từ Thành phố P đến Thành phố S cũng không xa.

“Kể tôi nghe chút xem, em muốn tôi giúp em cái gì?” Bí thư Trần thu tay lại. Hấn thích phụ nữ xinh đẹp tươi trẻ, nhưng như vậy không có nghĩa hấn không biết trời cao đất dày. Theo ý hấn, đường làm quan tương lai của hấn mới là quan trọng nhất, cho dù chơi bời phụ nữ cũng phải tìm chỗ tin cẩn, loại giữa chừng xuất hiện giống như Đỗ Hiếu Mị này, hấn tuyệt đối sẽ không tin tưởng ngay.

“Em là người phụ trách Chi nhánh Công ty của Tập đoàn Phương Thị tại Thành phố P.” Đỗ Hiếu cười nịnh nọt ẻo ợt.

Bí thư Trần cười cười, “Thì ra là em, không ngờ Tổng Quản lý Đỗ lại là một mỹ nhân.”

Đỗ Hiếu Mị rót một ly rượu cho hấn, “Bí thư Trần, vì muốn nói chuyện với ngài, em cũng tốn nhiều công sức lắm nha. Công ty chúng em rất quan tâm tới dự án cao ốc kinh doanh tổng hợp quốc tế. Ngài xem xem có thể để cho chúng em cũng tham gia đấu giá chỗ này không?”

“Vậy sao?” Bí thư Trần cười nhạt, cũng không ừ hử gì với đề nghị của Đỗ Hiếu Mị.

“Bí thư Trần, ngài yên tâm, em cũng hiểu quy củ mà. Chỉ cần ngài để cho công ty bên em tham gia đấu giá, em nhất định sẽ không quên báo đáp ơn của ngài.” Đỗ Hiếu Mị đưa tay ôm lấy cánh tay Bí thư Trần, giọng đầy nũng nịu.

Dự án cao ốc kinh doanh tổng hợp quốc tế này sẽ giao cho công ty nào thì đã được an bài nội bộ, hơn nữa dính dáng tới lãnh đạo bên trên, Bí thư Trần dù có động lòng thế nào cũng không thể đáp ứng với Đỗ Hiếu Mị được. Lúc hẳn đang định đẩy ả ra thì...

Cửa gỗ phòng riêng “âm” một tiếng bị tông mở ra, một phụ nữ hình thể khổng lồ, diện mạo hung ác thờ phì phò đứng ở bên ngoài, mắt long sòng sọc nhìn chăm chăm vào Bí thư Trần.

“Tên khốn kiếp kia! Còn leo lẻo rằng mày không có nuôi hồ ly tinh bên ngoài, vậy con này là cái gì? Hả?” Người phụ nữ kia vung vẩy cánh tay so ra còn trắng kiện hơn cả bắp đùi của Đỗ Hiếu Mị, đi đến trước mặt Bí thư Trần.

Đỗ Hiếu Mị bị hù dọa đến mặt trắng bệch ra, lúc người phụ nữ kia đi tới đã nhanh chóng buông tay ra.

“Bà xã, bà nghe tôi nói, cô ta không phải...” Bí thư Trần dường như còn sợ hãi hơn cả Đỗ Hiếu Mị, cả khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt, chân tay run cầm cập.

“Bà còn tin được mày à? Đồ vô lương tâm khốn kiếp nhà mày, cũng không nhớ lại xem mày có được ngày hôm nay là từ đâu, mày đối xử với bà thế này đấy à.” Người phụ nữ kia vừa khóc vừa la, cả khuôn mặt đều vô cùng dữ tợn đáng sợ, lôi kéo Bí thư Trần đập cho mấy đấm, thanh âm bèn nhọn chói tai.

Có người xúm vào xem bên ngoài cửa, Đỗ Hiếu Mị càng cảm thấy lúng túng quần bách vô cùng, nhin không được liền mở miệng giải thích, “Trần

phu nhân à, ngài hiểu lầm rồi...”

“Đồ đê tiện, con hồ ly tinh kia, hiểu lầm cái gì? Ai cho phép mày dụ dỗ chồng bà hả? Mày là đồ ti tiện không biết xấu hổ, đồ tiểu tam hèn hạ hạ tiện...” Trần phu nhân đột nhiên quét sang một cái tát, giáng mạnh vào mặt Đỗ Hiếu Mị, vừa mắng ả xa xả.

Đỗ Hiếu Mị chưa bao giờ mất mặt như lúc này. ả đưa tay bụm mặt, thiếu chút nữa thì mất lý trí mà nhào tới liều mạng với mụ béo kia. Nhưng ả biết, liều mạng với một người đàn bà chanh chua như vậy thì không chiếm được thượng phong.

ả nhắc túi xách của mình lên, trợn mắt hung hăng nhìn Trần phu nhân, cười lạnh châm chọc, “Ốc heo như bà chồng không đi tìm phụ nữ khác mới là có vấn đề. Sao không về nhà mà soi gương đi, đàn ông nào nhìn bà mà còn có hứng thú mới lạ. Còn không bằng đi tìm heo nái.”

Trần phu nhân vốn cũng đã từng là một cô nương như hoa như ngọc, chỉ vì sau khi sinh đứa bé thì hình thể lại đột ngột phát triển mãnh liệt. Chính bà cũng vô cùng tự ti với điều này nên mới có thể lo lắng việc ông chồng quá thân cận với một người phụ nữ khác như vậy. Nhưng cho tới bây giờ chưa hề có ai dám nói trước mặt bà rằng dáng dấp của bà khó coi, cho nên vừa nghe Đỗ Hiếu Mị nói vậy thì hơi ngậy ngấn một chút, đến khi phản ứng lại kịp thì lập tức phát ra một tiếng thét chấn động trời xanh, “Đồ đê tiện kia, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu, mày muốn chết, mày muốn chết mà!”

Đỗ Hiếu cười khinh khỉnh, cố ý bày ra vóc người cao gầy hấp dẫn của mình, “Người xấu xí mới cần sớm một chút mà đi tìm chết.”

“A a a a!” Trần phu nhân phát ra một tiếng thét chói tai khác.

“Cô, cúc cho tôi!” Bí thư Trần từ trợn mắt hốc mồm đã lấy lại tinh thần, chỉ tay vào Đỗ Hiếu Mị lớn tiếng quát.

Đỗ Hiếu Mị lúc này mới phát hiện ra trong lúc ả kích động đã đắc tội với Bí thư Trần. ả cắn răng, tức giận rời khỏi phòng ăn riêng.

Bí thư Trần đuổi được Đỗ Hiếu Mị đi rồi, lập tức mang phu nhân rời khỏi nhà hàng, về nhà ôn tồn dụ dỗ bà xã. Hẳn hạ giọng như vậy không phải là vì trong lòng yêu thương bà xã có tải trọng gấp hai hẳn này, mà là sợ bố vợ...

Hẳn có địa vị ngày nay đều là dựa vào sự nâng đỡ từ bên nhà cha mẹ bà xã, nếu bà xã mà về nhà khóc lóc kể lể, chắc chắn việc thăng quan tiến chức của hẳn sau này nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

“Muốn tôi tha thứ cho ông cũng được, ông đi dạy dỗ cái con hồ ly tinh kia cho tôi!” Trần phu nhân đã hận Đỗ Hiếu Mị thấu xương, không có phụ nữ nào nguyện ý nghe người ta chửi mình xấu xí.

“Bà không cần phải nói, tôi cũng sẽ không bỏ qua cô ta!” Bí thư Trần hung hăng tuyên bố.

Chỉ trong vòng mấy ngày, tin tức tiêu cực về Đỗ Hiếu Mị truyền ra tràn đầy trời đất ở Thành phố P, những hàng tit đại loại như ‘Một nữ Giám đốc Tập đoàn Phương Thị bán mình lôi kéo kinh doanh’ chiếm nửa trang bìa của tất cả các tờ báo được phát hành.

Đỗ Hiếu Mị ở Thành phố P vốn đã đụng phải khó khăn mọi bề, giờ nửa bước cũng khó đi. Hơn nữa, vì đụng chạm đến Bí thư Trần nên những quan viên trước kia nhận tiền của ả đều không liên lạc với ả nữa, thậm chí e sợ nhờ tránh không kịp mà liên lụy thì phiền toái.

Rất nhanh, tin tức tiêu cực về ả truyền đến Tổng Công Ty. Vì để không ảnh hưởng đến danh tiếng của Tập đoàn Phương Thị, Bình An nhanh chóng bỏ cũ thay mới Tổng Giám Đốc Chi nhánh, ngừng tất cả công việc của Đỗ Hiếu Mị, cũng buộc Đỗ Hiếu Mị quay về giải thích sự kiện lần này.

Đỗ Hiếu Mị bàn giao công việc cho quản lý mới xong, nhếch nhác rời khỏi Thành phố P.

Tổng Công Ty sau khi điều tra rõ ràng, biết được Đỗ Hiếu Mị thật sự đã hành động mất kiểm chế không hợp quy tắc công ty, nhưng đang lúc chuẩn bị đưa ra quyết định khai trừ thì Đỗ Hiếu Mị đã tự đưa đơn từ chức lên trước.

Cầm đơn từ chức của Đỗ Hiếu Mị, tâm trạng lo lắng mấy ngày qua của Bình An rốt cuộc cũng được rót vào ánh mặt trời rạng rỡ. Cuối cùng cũng đã buộc cô ả này rời khỏi Phương Thị rồi... Đại khái đến bây giờ ả chắc còn không biết mình đã bị gài bẫy như thế nào?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Lễ Tốt Nghiệp

Đỗ Hiếu Mị quả thật không biết tại sao ả lại phải rời khỏi Tập đoàn Phương Thị một cách chật vật như vậy. Ắchỉ phải tội với mỗi bà xã kia của Bí thư Trần thôi chứ có phải nhân vật tai to mặt lớn nào đâu. Dù tay Bí thư Trần kia có ghê gớm đến thế nào thì cũng chỉ là một nhân vật được coi là có tiếng ở Thành phố P thôi chứ, đến Thành phố G thì cũng chẳng là cái đình gì gì.

Thế thì vì sao mà cuối cùng chuyện lại bị huyền não lên lớn như vậy? Kinh động đến cả Thành phố G bên này?

Chuyện này không chỉ mỗi mình Đỗ Hiếu Mị không hiểu, mà ngay cả Lê Thiên Thần cũng cảm thấy giật mình. Đây là tình huống mà hẳn hoàn toàn không có bất cứ một sự chuẩn bị nào, ngay cả cơ hội để cứu vãn cũng không có. Đỗ Hiếu Mị bị khai trừ ra khỏi công ty đối với hẳn mà nói là thiếu mất một viên đại tướng đặc lực, còn đối với những việc mà sắp tới hẳn sẽ phải làm gần như là một tổn thất vô cùng to lớn.

Đáng tiếc chỉ có thể đành chịu như vậy.

Lê Thiên Thần sau đó có phái người đến Thành phố P để điều tra chi tiết, mới biết được hóa ra Đỗ Hiếu Mị đã bị người ta gài bẫy cho lọt vào. Trợ lý bên cạnh Bí thư Trần không biết đã bị người nào mua chuộc từ lâu, ngày đó lúc Đỗ Hiếu Mị đi tìm Bí thư Trần, anh ta xoay người ra ngoài thì liền gọi điện thoại ngay cho Trần phu nhân.

Nhân vật mấu chốt nhất trong chuyện này lại là vị Trần phu nhân bề ngoài vô cùng bình thường kia. Cha bà ta là lãnh đạo trên Tỉnh, chức vụ

còn không thấp chút nào. Không thể có chuyện Đỗ Hiếu Mị không điều tra trước xem bối cảnh gia đình Bí thư Trần là như thế nào, nhưng hình như đã có người cố ý giấu giếm chi tiết, hoàn toàn không thuyết minh rõ thân thế của Trần phu nhân. Nếu Đỗ Hiếu Mị biết trước về gia thế của Trần phu nhân thì cho dù lúc đó phải cắn nát răng, ả cũng sẽ không đắc tội với cái người phụ nữ to béo kia!

Nhưng tất cả những chuyện này đến tột cùng là do người nào thao túng đằng sau vậy? Lê Thiên Thần tra xét thật lâu cũng không điều tra ra người đứng sau lưng kia là ai. Đỗ Hiếu Mị hoài nghi là công ty đối thủ ở Thành phố P, nhưng Lê Thiên Thần lại cảm thấy nhất định là mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng đáng tiếc là lại không tra ra được là ai, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Mà lúc này danh tiếng xấu của Đỗ Hiếu Mị đã lan xa trong ngành, không có công ty nào đồng ý thuê ả, chỉ còn cách là tìm việc trong ngành nghề khác.

“Họ nói em làm việc thủ đoạn khiến không người nào có thể chấp nhận, sẽ bại hoại danh tiếng công ty họ. Đúng là nói bậy nói bạ!” Đỗ Hiếu Mị tức giận đùng đùng đi tới đi lui trong phòng khách, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đôi tay vung vẩy đấm mạnh trên không trung, lớn tiếng tố cáo với Lê Thiên Thần đang ngồi ở ghế sa lon đối diện xem tin tức trên TV, “Nhất định là có người nào đó đang giở trò sau lưng. Nhất định như thế!”

Lê Thiên Thần đã bị cô ả quấy rầy cả tiếng đồng hồ, nói tới nói lui đều là mắng mỏ trù ẻo những công ty mà mấy ngày nay ả tới phỏng vấn, những công ty đó vì thấy được những tin tức bất lợi của ả mà từ chối không thuê ả làm việc, “Đúng là có người giở trò sau lưng, nhưng chúng ta không biết là người nào.”

“Còn có thể là ai? Nhất định là Phương Bình An!” Đỗ Hiếu Mị rú rít, “Cái con oắt thối đó, nhất định chính là nó!”

“Là cô ta thì thế nào, chúng ta không có chứng cứ.” Lê Thiên Thần không nhịn được quật lại. Hắn cũng hoài nghi là Bình An, nhưng rồi lại cảm thấy không thể. Với tâm tư đơn thuần của Bình An thì làm sao có thể thiết kế cạm bẫy sâu xa với bọn họ như vậy được?

“Vậy bây giờ phải làm sao đây?” Đỗ Hiếu Mị ngồi xuống đối diện Lê Thiên Thần, tức giận hỏi.

“Em trước tiên cứ nghỉ ngơi mấy ngày đã. Chờ chuyện này qua rồi thì lại đi phỏng vấn ở công ty khác ngành nghề thôi.” Lê Thiên Thần suy nghĩ một chút rồi nói.

“Khác ngành nghề?” Đỗ Hiếu Mị hét lên một tiếng, thấy sắc mặt Lê Thiên Thần chìm xuống mới tỉnh táo lại, “Thiên Thần, em không muốn rời khỏi ngành này đâu, làm như vậy thì tất cả những cố gắng trước giờ của em sẽ trở thành uổng phí. Em không muốn bắt đầu lại tất cả từ đầu, vả lại còn có việc chúng ta làm ở Thành phố S... em làm sao còn tiếp tục được nữa?”

Lê Thiên Thần đờ bả vai ả lại, “Mấy chuyện kia của chúng ta phải tạm ngừng lại thôi. Hiện tại nhất định là đang có người nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của chúng ta. Nếu chúng ta không làm việc cẩn thận mà để lộ ra cái gì, chúng ta cũng xong đời.”

“Vậy... Vậy Liên Kiến Ba nói thế nào?” Đỗ Hiếu Mị hỏi.

“Anh ta cũng chẳng nói gì, chỉ bảo là nói em đừng vọng động nữa.” Lê Thiên Thần oán giận liếc Đỗ Hiếu Mị một cái. Vốn đang tính là ả có thể tiếp tục chuyện của bọn họ ở Thành phố P, kết quả ả lại bị khai trừ khỏi nơi đó, “Ba anh ta ngược lại bắt đầu không vừa ý rồi. Nhưng dù sao vẫn còn có anh, rồi cũng giao cho anh thôi.”

“Em hiểu rồi!” Đỗ Hiếu Mị nhỏ giọng, trong lòng tự nhủ nhất định phải tỉnh táo. ả đã không thể công tác tại Phương Thị nữa, không nên huyên náo đến cuối cùng ngay cả cơ hội làm việc tại Thành phố G cũng mất luôn.

Mặc dù ngoài miệng thì đồng ý như vậy, nhưng thật ra trong thâm tâm Đỗ Hiếu Mị vẫn canh cánh khôn nguôi. Ấ nhất định sẽ tra ra xem rốt cuộc là ai gài bẫy sau lưng ả mới được!

Trong lúc Đỗ Hiếu Mị đang tìm việc làm khắp nơi, Bình An lại vô cùng vui vẻ đi dự buổi lễ tốt nghiệp.

Đã có hai năm Bình An không thường xuyên tới trường đi học, gần như đều là tự học rồi đến dự thi cuối khóa. Bởi vì cô là tình huống đặc biệt nên trường học cũng cho cô tốt nghiệp. Hôm nay đáng lẽ ra cô không cần phải tới trường học, nhưng buổi lễ tốt nghiệp là đại biểu việc mà nhưng khép lại cho một giai đoạn cuộc sống và bắt đầu một giai đoạn khác, cô nhất định phải tới tham dự. Huống chi cô cũng rất muốn tụ họp lại cùng các bạn cũ một chút.

Tổng Tiểu Tiểu chạy từ thành phố H về. Ký túc xá bọn họ có bốn người hiện đã đến đủ ba, chỉ còn thiếu Vi Úy Úy là chưa tới.

Khắp nơi trong sân trường đều có các sinh viên súng sính trong áo mũ tốt nghiệp đứng tùm năm tùm ba chụp hình, có người ôm nhau chúc phúc lẫn nhau, có người còn chưa bắt đầu nói ‘hẹn gặp lại’ đã rơi lệ không dứt, có những người tay trong tay lẳng lẳng nhìn nhau, có người thì đang chụp hình lưu niệm với các giáo viên...

Sau ngày hôm nay, mọi người thật sự sẽ đường ai nấy đi rồi. Bọn họ đều đến đây từ khắp mọi miền đất nước, nơi mà họ muốn đi trong tương lai cũng trải rộng bốn phương, cơ hội có thể gặp lại nhau thật sự rất ít ỏi.

Ba người Bình An sau khi chụp ảnh lưu niệm cùng các giáo viên xong cũng sóng vai đếm bước trong sân trường. Nhìn xung quanh thấy những hình ảnh như thế, trong lòng các cô cũng rất cảm động. Ngày mai Tổng Tiểu Tiểu sẽ phải về lại thành phố H; Ký Túy Ý mặc dù hiện nay công tác

tại Duy An nhưng quê quán dù sao cũng không ở nơi này, cũng không biết lúc nào thì phải đối mặt với sự ly biệt.

“Úy Úy hình như không tới trường ha.” Tống Tiểu Tiểu lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Vi Úy Úy, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn chưa trả lời.

Kỷ Túy Ý bĩu môi, “Cậu ấy có tới cũng sẽ không đi tìm tụi mình.”

Tống Tiểu Tiểu nhìn Bình An, nhỏ giọng hỏi, “Úy Úy vẫn còn làm việc ở Nghiêm Thị hả? Tớ có khuyên cậu ấy, tiếc là cậu ấy nghe không lọt lỗ tai.”

“Chúng ta cũng không có quyền ngăn cản cậu ấy tìm việc tại bất kỳ chỗ nào cậu ấy thích.” Bình An cười nói, “Tớ hiểu các cậu đang lo lắng điều gì. Thật ra thì cũng không cần phải lo đâu. Úy Úy cũng không phải là công tác kề cận với Nghiêm Túc, mà cho dù cậu ấy có làm việc bên cạnh Nghiêm Túc đi chăng nữa cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cô sẽ không cho Vi Úy Úy cơ hội này, Nghiêm Túc cũng vậy.

Kỷ Túy Ý cắn cẩu, “Cậu ấy tới Nghiêm Thị không phải là muốn có thể làm việc bên cạnh Nghiêm Túc đó sao. Giờ cậu ấy bị điều đến chi nhánh công ty rồi, đừng nói là ở cạnh Nghiêm Túc, ngay cả muốn nhìn thấy cũng khó nữa là. Tớ cũng chẳng hiểu cậu ấy có mưu đồ gì nữa.”

“Cái cậu Úy Úy chết dầm này, sao mà cố chấp thế. Đúng là nhìn không ra.” Tống Tiểu Tiểu thở dài nói.

Kiếp trước, lúc tâm trạng cô xuống thấp trầm trọng, vẫn luôn có Úy Úy ở cạnh bên cô. Lúc đó, Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đều không ở Thành phố G, chỉ có Úy Úy là ở lại thành phố này làm việc. Cô thật sự rất quý trọng tình hữu nghị của mình và Úy Úy trong kiếp trước.

Cô không muốn kiếp này hai người các cô ngay cả bạn cũng không làm được.

“Không phải cậu ấy lẩn quẩn không mở, mà là cậu ấy quá thoáng ấy chứ, ngay cả người đàn ông của bạn tốt mà cũng dám mơ ước.” Kỳ Túy Ý còn tức vì Vi Úy Úy cứng đầu.

“A, Úy Úy!” Tống Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Vi Úy Úy đứng không xa phía trước các cô, nở nụ cười, “Tối hôm nào thế? Bọn tớ đợi cậu rất lâu rồi đấy.”

Vi Úy Úy xụ mặt, ánh mắt tối tăm xa vắng, “Các cậu mà chờ tớ cái gì? Tớ thấy có người còn ước gì tớ không xuất hiện nữa kia.”

“Cậu nói cái kiểu gì thế?” Kỳ Túy Ý tức giận hỏi.

“Úy Úy, chúng tớ thật sự đang đợi cậu tới chụp hình mà. Bốn người chúng ta khó lắm mới gặp lại nhau, đừng nói những chuyện không vui, được không?” Tống Tiểu Tiểu vội vàng nháy mắt ra dấu với Kỳ Túy Ý, khuyên Vi Úy Úy.

Bình An cũng cười nói, “Úy Úy, chúng ta cùng đi chụp hình đi.” Nói xong, đưa tay muốn cầm tay Vi Úy Úy.

Vi Úy Úy mặt không thay đổi để cho Bình An cầm. Bốn người đi về hướng sân thể dục.

Tống Tiểu Tiểu lôi Kỳ Túy Ý đi ở phía sau. Kỳ Túy Ý thầm thì, “Có ý gì vậy, cậu xem vẻ mặt cậu ấy kia, cứ như tớ thiếu nợ cậu ấy năm triệu tệ vậy. Thế giờ ai đuổi lý đây? Bình An là người tốt xưa nay nên không muốn làm gì hết, như Thánh mẫu Maria vậy.”

“Vậy cậu muốn Bình An làm gì bây giờ? Giờ Úy Úy chỉ là vào Nghiêm Thị làm việc mà thôi, hơn nữa cậu ấy cũng có làm gì đâu mà cậu lại muốn

Bình An kêu Nghiêm Thị đuổi việc cậu ấy, để cậu ấy không còn ở lại Thành phố G được? Cậu thấy Bình An là người như vậy sao?” Tống Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói.

Kỷ Túy Ý hừ hừ, “Dù sao cứ thấy Úy Úy như vậy là tức phát giận!”

Đi tới sân thể dục, Vi Úy Úy lại biểu hiện không được vui vẻ cho lắm. Cô nhìn Bình An, muốn nói gì đó lại thôi. Cho đến sau khi chụp hình xong cô mới đột nhiên mở miệng, “Bình An, có phải cậu nói Nghiêm Túc điều tứ đến chi nhánh công ty Nghiêm Thị không, có phải cậu buộc anh ấy phải tránh tứ ra hay không?”

“Giờn à, người ta là hôn phu của Bình An, cậu đúc kết kiểu vợ vẫn gì thế.” Kỷ Túy Ý vừa nghe Vi Úy Úy nói ra những lời này liền không nén giận được nữa mà la lên.

Bình An kéo tay Kỷ Túy Ý, cau mày nhìn Vi Úy Úy, bụng cuối cùng cũng bốc hỏa, “Úy Úy, cậu thấy tứ là hạng người vậy sao?”

Vi Úy Úy cắn cắn môi, “Tứ thích Nghiêm Túc, nhưng tứ chưa bao giờ nghĩ tới việc có thể... có thể xảy ra chuyện gì với anh ấy. Sao các cậu cứ coi tứ như kẻ đã phạm tội ác tà đình không thể dung tha vậy?”

“Úy Úy, cậu phải học được cách dứt bỏ. Cho dù cậu có thể công tác ở Nghiêm Thị thì sao? Nghiêm Túc vốn không có khả năng thích cậu, hơn nữa, Nghiêm Túc là hôn phu của Bình An, cậu cảm thấy làm vậy là thích hợp à?” Tống Tiểu Tiểu khuyên lớn.

Không thể trốn tránh không thẳng thắn đối mặt với vấn đề tồn tại giữa cô và Vi Úy Úy mãi được, Bình An chưa lúc nào hiểu rõ ràng sự việc như giờ khắc này. Giữa cô và Vi Úy Úy đã không thể giữ được tình cảm sâu đậm như kiếp trước nữa. Mặc dù rất đau lòng, nhưng nếu cứ tiếp tục không qua quyết thì chỉ sợ hậu quả càng khó tưởng tượng.

Cô bình tĩnh nhìn Vi Úy Úy, “Úy Úy, tớ không thể ngăn cản những phụ nữ khác yêu thích người đàn ông của tớ, nhưng nếu có người nào muốn cố gắng cướp anh ấy từ tay tớ, tớ sẽ không tiếc tất cả. Cho dù là cậu, tớ cũng sẽ không nể mặt mà nương tay đâu. Cậu đừng làm ra vẻ đáng thương trước mặt bọn tớ. Cậu có gì để uất ức? Không ai bắt buộc cậu đi thích Nghiêm Túc cả. Anh ấy cũng chưa bao giờ thuộc về cậu. Cậu đau lòng, cậu thương tâm, cậu bi lụy vì tình đều là do cậu tự chuốc phiền. Ngay cả hình dạng cậu thế nào Nghiêm Túc cũng không biết, tớ cũng hoàn toàn không lo lắng cậu tiếp cận anh ấy. Tớ nói nhiều như vậy với cậu là muốn cho cậu suy nghĩ thật kỹ thôi.”

Vi Úy Úy rưng rưng nước mắt nhìn Bình An, cắn răng, xoay người chạy khỏi sân thể dục.

Bình An và hai cô bạn tốt nhìn lẫn nhau, ai cũng đều bất lực thở dài trong lòng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Nản Lòng

Vi Úy Úy vừa đi trên đường trường vừa rơi lệ, người khác thấy vậy đều cho rằng cô đang luyến tiếc bạn bè nên nở nụ cười hữu nghị với cô. Nhưng càng đối mặt với những khuôn mặt tươi cười thân thiện như vậy thì trong lòng Vi Úy Úy càng khó chịu.

Cô không muốn căng thẳng đến bung bét như vậy với bạn tốt của mình.

Một chiếc xe Porsche quen thuộc xuất hiện nơi khúc quanh, Vi Úy Úy dừng bước, sửng sờ nhìn chiếc xe kia.

Lúc xe lướt qua cạnh cô, cô nhìn thấy trên xe chính là người mà mình thầm thương trộm nhớ...

Hôm nay vốn đã đáp ứng cùng đến tham dự lễ tốt nghiệp với Bình An, nhưng bất đắc dĩ lại có cuộc họp khẩn, khó khăn lắm mới nặn ra được chút thời gian, Nghiêm Túc liền vội vã lái xe tới đây. Xe mới vừa lái vào trường học, anh liền lấy điện thoại ra gọi cho Bình An.

“Bình An, em ở đâu?” Thanh âm của anh trầm thấp mà chậm rãi, thong dong lãng mạn.

“Em ở trong trường, đang chụp hình cùng các bạn.” Thanh âm vui vẻ của Bình An truyền tới.

Nghiêm Túc dịu dàng nói, “Anh cũng đang gần tới sân thể dục trường em nè, em ở chỗ nào để anh tới tìm.”

Bình An mừng rỡ reo lên, nhưng cũng hơi thắc mắc, “Anh... anh đang trong trường em rồi hả? Em cũng đang ở sân thể dục nè, em chạy ra tìm anh nha.”

Nghiêm Túc ngắt điện thoại, xuống xe, liền nhìn thấy cách đó không xa một bóng dáng quen thuộc đang chạy tới phía anh. Anh mỉm cười giang rộng hai cánh tay, nhận lấy người ôm vào trong ngực, “Đi cho cẩn thận, chạy gấp như vậy làm gì.”

“Hình như hôm nay anh rất bận mà, sao khi không còn tới đây chi vậy?” Bình An ôm lấy cánh tay Nghiêm Túc, nũng nịu hỏi.

“Lẽ tốt nghiệp của em, sao anh lại không tới cho được!” Nghiêm Túc cười nói, nhìn nhìn về phía sau cô, “Bạn em đang chờ em kìa.”

Bình An cười cười, nhớ lại mới vừa rồi còn vì Nghiêm Túc mà trực tiếp vạch mặt căng thẳng với Úy Úy, không biết Úy Úy có thấy Nghiêm Túc đi vào hay không nữa, “Được rồi, chúng mình đi qua bên đó đi. Hôm nay anh phải đi ăn cơm với em và các bạn đấy, Lâm Tĩnh với Tiểu Nghi còn chưa gặp mặt anh lần nào đó.”

Nghiêm Túc nhìn cô nở nụ cười đầy cứng chiều, “Được.”

“Phương Bình An, cậu thật sự mang hôn phu đến dự lễ tốt nghiệp đấy à? Muốn cố ý khoe khoang cho tụi mình tức chết đó hả!” Kỷ Túy Ý thấy Nghiêm Túc tới thì lập tức giả bộ không vui kêu lên, nhưng thật ra thì trong lòng lại vô cùng cao hứng. Như vậy thì có thể làm cho Vi Úy Úy tỉnh ra một chút rồi, không tiếp tục vương vấn suy nghĩ đến chuyện không thể nào nữa.

“Đúng thế đúng thế, bọn tớ cũng biết cậu đã đính hôn, giờ cậu còn mang Nghiêm Túc tới để giễu bọn mình đấy hả. Thật đáng ghét! Chút nữa phải mời bọn tớ một bữa đại tiệc đó nghe!” Tống Tiểu Tiểu hòa theo đùa giỡn.

“Không thành vấn đề, mời chị em vợ ăn cơm là chuyện nên làm.” Nghiêm Túc cười đến dịu dàng như ngọc, một người đàn ông đẹp trai như anh nếu bình dị gần gũi thêm một chút, ôn hòa thêm một chút, nụ cười rực rỡ hơn một chút, vậy đơn giản chính là tay sát gái siêu hạng.

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu bị danh xưng ‘chị em vợ’ của anh làm cho khoái chí cười không ngừng.

Còn Bình An thì đứng trơ đố mà đỏ bừng cả mặt, đập lên cánh tay Nghiêm Túc hai cái tỏ vẻ bất mãn.

Có mấy bạn học nữ đi ngang qua nhìn thấy Nghiêm Túc thì mắt cũng sáng bừng lên mà nhìn chăm chăm vào anh, trong những ánh mắt kia cần bao nhiêu thèm muốn thì có hẳn bấy nhiêu thèm muốn.

Hôm nay Bình An nói anh cùng đi với cô tới đây cũng không phải vì muốn khoe khoang người đàn ông của mình, cô chỉ muốn Nghiêm Túc đi cùng với cô hết ngày cuối cùng của đời sinh viên, bây giờ nhìn thấy nhiều người nhìn anh nhỏ nước miếng như vậy thì lập tức cảm thấy quyết định này thật dở tệ, “Hay là chúng ta ra ngoài trước đi.”

“Sắp phải chụp ảnh tốt nghiệp tập thể rồi, còn lĩnh bằng tốt nghiệp nữa.” Tống Tiểu Tiểu can gián.

“Đi chụp hình trước đi, anh ở đây chờ mọi người.” Nghiêm Túc sờ sờ đầu Bình An, cười nói.

Bình An không thể làm gì khác hơn là ghé vào tai anh nhỏ giọng thì thầm, “Anh phải tự bảo trọng đấy, nếu có cô nào muốn thử môi chài hoặc sàm sờ anh thì anh nhất định phải ra sức phản kháng, quyết không thỏa hiệp đấy...”

“Nương tử yên tâm.” Nghiêm Túc cúi xuống hôn môi cô, “Vi phu nhất định vì nàng mà thủ thân như ngọc.”

Lúc Nghiêm Túc nói những lời này dùng âm điệu không cao không thấp, vừa đủ để Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu đứng bên cạnh nghe được.

Kỷ Túy Ý tức giận thọt tay đâm đâm mặt Bình An hai cái, “Cái gì thế? Chỉ rời đi chốc lát thôi mà phải lo lắng tới vậy à. Em rể à, em khổ rồi nha.”

“Cám ơn chị vợ quan tâm.” Nghiêm Túc cười híp mắt đáp lại.

Bình An nguýt anh một cái, kéo hai cô bạn tốt đang hi ha cười giễu cợt rời đi.

Vi Úy Úy đứng sau gốc cây cách bọn họ không xa nhìn cử chỉ thân mật giữa Bình An và Nghiêm Túc, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ. Ánh mắt nét mặt Nghiêm Túc dành riêng cho Bình An cũng đâm mắt cô bị thương thật sâu...

Lần đầu tiên cô cảm giác được cự ly giữa mình và Nghiêm Túc, lần đầu tiên cảm thấy được cô và Bình An khác nhau đến mức nào, lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt Nghiêm Túc yêu Bình An nhiều biết bao nhiêu.

Mặc dù trước giờ cô cũng không dám hy vọng xa vời mình có thể có kết quả với Nghiêm Túc, nhưng chưa bao giờ cảm thấy mình đúng là si tâm vọng tưởng như lúc này.

Cô chán nản xoay người, vốn lúc này cô chỉ tức thời kích động mà muốn nhân cơ hội này nói chuyện vài câu với Nghiêm Túc, giờ đây nỗi kích động đó cũng chẳng còn.

Coi như có thể nói vài lời với Nghiêm Túc đi, thì thế nào chứ? Đến giờ anh hẳn còn không biết cô là ai đi!

Vi Úy Úy mang vẻ mặt cô đơn thất thế đi trên đường, đi được một lát thì bị bạn học cùng lớp tìm được, lôi kéo đi đến sân khấu nhận bằng tốt nghiệp. Lúc nhìn thấy nhóm Bình An, cô theo bản năng quay đầu sang

hướng khác bởi không muốn nhìn thấy nụ cười ngọt ngào hạnh phúc trên mặt Bình An lúc này.

Bình An cầm bằng tốt nghiệp, nhìn Vi Úy Úy một cái, trong lòng âm thầm thở dài, rồi xoay người sang nói chuyện cùng những bạn học khác.

Sau khi chụp hình xong, trưởng lớp đầu tiên đề nghị mọi người cùng nhau đi hát Karaoke.

“Đi hát Karaoke được đấy! Phương Bình An giờ là Tổng Giám Đốc Phương Thị rồi, để cô ấy mời mọi người đi ăn cơm hát Karaoke thôi.” Trịnh Yến Đình trong tay kéo một người đàn ông thoát nhìn như một trọc phú mới nổi, phát biểu bằng một thanh âm bén nhọn chói tai.

Nhiều bạn học ồn ào hòa theo.

Những người khác bởi vì bình thường cũng không thân cận với Bình An cho lắm, nên cũng ý tứ không mở miệng.

Bình An thản nhiên liếc nhìn Trịnh Yến Đình một cái, cười nói, “Người khác lúc tốt nghiệp đại học chỉ cầm mỗi tấm bằng tốt nghiệp, bạn Trịnh Yến Đình lại lĩnh chứng nhận có đôi, vậy cũng nên mời khách chứ nhỉ.”

Trịnh Yến Đình chưa đỡ được người đàn ông trọc phú này, hai người vừa kết hôn hồi tháng trước, hôm nay cố ý mang chồng về để khoe khoang.

Trong lớp cũng có nhiều bạn học nữ dẫn theo bạn trai của mình tới dự lễ tốt nghiệp, mỗi mình Trịnh Yến Đình là dẫn chồng.

“Chúng tôi mời, cứ để chúng tôi mời đi, chuyện vặt ấy mà.” Trịnh Yến Đình nói đầy vẻ trọc phú mới nổi. Hôm nay cô ta cố ý muốn dẫn mặt nhóm Bình An các cô, nếu không có các cô, cô ta với Khâu Thiếu Triết cũng sẽ không chia tay.

Bình An cùng đám Kỷ Túy Ý nhúng vai cười cười, khinh thường việc so đo hơn kém với loại người như cô ta.

Đoàn người ồn ào náo loạn nói muốn đi hát karaoke ở Trung Tâm, Bình An và đám Kỷ Túy Ý lặng lẽ rút ra ngoài.

Họ đã hẹn trước với Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân rồi.

“Này, Phương Bình An, Kỷ Túy Ý, các cậu không đi sao?” Trịnh Yến Đình đã để mắt đến bọn họ từ nãy đến giờ, thấy các cô rời đi thì lập tức liền mở miệng hỏi, rồi nhìn theo hướng các cô đang đi tới thì lại thấy Nghiêm Túc đang đứng bên kia như một bức tranh sáng ngời thu hút, giọng càng thêm cay nghiệt, “Thì ra là có vị hôn phu hộ tống đến đây, hèn gì coi thường không thèm chơi với bọn này.”

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu trao đổi ánh mắt, rồi quay nhìn Bình An. Bình An cũng đang trợn mắt nhìn các cô.

“A, đúng vậy, hôm trước Bình An đính hôn chưa có mời mọi người ăn cơm, hôm nay cô ấy muốn nhân cơ hội này mời các bạn đến nhà hàng Quảng Đông, không biết mọi người có nể mặt hay không đây?” Kỷ Túy Ý cười híp mắt hỏi.

“Chúng tôi đi!” Máy cô Lâm Tĩnh, Diệp Hiểu Vân và Bạch Hàm ở bên kia vừa kêu vừa chạy tới.

“Nhất định phải đi rồi, Bình An đính hôn, chúng tôi sao lại không đi chứ, về sau kết hôn nhất định phải gửi thiệp mừng cho chúng tôi đó nha.”

“Đúng vậy, đừng có lẳng lặng mà kết hôn đó...”

“...”

Lập tức, mọi người trong lớp đều vây quanh Bình An ồn ào góp chuyện náo nhiệt. Nếu so với Trịnh Yến Đình, bọn họ càng muốn lấy lòng Bình An hơn. Hiện tại mọi người đã tốt nghiệp, ai cũng cần một công việc tốt và ổn định, mà Bình An lại là Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị, tuyệt đối có thể giúp bọn họ đạt thành tâm nguyện này.

Ở trong một xã hội cần có quyền có thế này, ai cũng hiểu được phải lựa chọn cho mình một quan hệ có thể mang lại điều tốt cho mình như thế nào.

Bình An luôn giữ nụ cười thanh thoát nhã nhặn lịch sự, ánh mắt thản nhiên quét qua trên khuôn mặt giận dữ đến đỏ lên của Trịnh Yến Đình.

Tống Tiểu Tiểu nói nhỏ bên tai Bình An, “Không ngờ tới ngày cuối cùng rồi mà vẫn còn có thể chọc cho con nhỏ lắm điều kia tức giận đến nội thương, kết thúc đại học thật sự rất có ý nghĩa.”

“Ai bảo cô ta trêu chọc tụi mình trước làm gì. Sau khi chia tay với Khâu Thiếu Triết, cô ta xem tụi mình làm kẻ thù không đội trời chung mà.” Kỷ Túy Ý hừ hừ.

“Thôi được rồi, đi thôi!” Mời bạn học cùng lớp ăn cơm cũng không có vấn đề gì, chẳng qua cô không thích điệu võ giương oai gì ở chỗ này thôi, mặc dù khiến cho Trịnh Yến Đình tức giận đến khó thở như vậy cô cũng thật cao hứng.

Nghiêm Túc đã cất bước đi về phía họ. Chắc vì khí thế thể hiện ra bên ngoài của anh quá mạnh mẽ, những bạn học vốn đang líu ríu chúc mừng Bình An đều yên lặng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm quan sát người đàn ông hoàn toàn hơn hẳn bọn họ về cấp bậc này.

Bọn họ biết vị hôn phu của Bình An là Tổng tài của NghiêM Thị, nhưng không biết NghiêM Túc lại là một nhân vật mạnh mẽ đến như vậy.

“Sao rồi?” Nghiêm Túc nhỏ giọng hỏi Bình An, một tay nhẹ nhàng vòng qua ôm eo cô.

“Không có gì, mọi người đang vui vẻ nên muốn cùng nhau đi ăn cơm.” Bình An nhẹ giọng trả lời.

Nghiêm Túc khẽ mỉm cười, gật đầu một cái với những bạn học kia.

Trịnh Yến Đình hừ một tiếng, kéo ông xã mình hếch cao cằm rời đi. Vi Úy Úy đứng sau đám người thấy dáng vẻ ân ái giữa Nghiêm Túc và Bình An thì mắt lại tối thêm mấy phần, xoay người muốn rời đi theo.

“Úy Úy, cậu đi đâu vậy, chúng ta phải đi ăn cơm mà.” Trong lớp có bạn học cao giọng kêu.

Bình An theo tiếng kêu nhìn sang, lặng lẽ nhìn Vi Úy Úy.

“Không, tôi chỉ xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều còn phải về làm việc.” Vi Úy Úy miễn cưỡng cười cười nói.

“Hình như cậu đang làm trong Tập đoàn Nghiêm Thị mà, sợ gì chứ, đảng nào ông chủ lớn cũng ở đây luôn rồi, xin thêm nửa ngày nghỉ nữa là được ngay mà.” Có người cười ha hả nói.

Vi Úy Úy chờ mong nhìn về phía Nghiêm Túc, hy vọng anh có thể liếc mắt nhìn cô một cái.

Nghiêm Túc chỉ cúi đầu nhìn Bình An dịu dàng cười, giọng ngọt ngào chậm rãi, “Nếu là bạn học của em, dĩ nhiên là có thể ngoại lệ.”

“Oa, hạnh phúc kiểu này chói mắt quá đi thôi, tôi chịu hết nổi rồi!” Có bạn học ồn ào kêu lên.

Không ai chú ý tới nét mặt thiếu chút nữa thì òa khóc của Vi Úy Úy.

Chỉ có Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu là nhìn cô thương hại, Nghiêm Túc nhìn cũng không thèm nhìn cô ấy một cái, cô ấy nên hoàn toàn tỉnh lại đi thôi.

Náo loạn một lát, cả lớp liền thuê xe đến nhà hàng Quảng Đông ăn cơm, tiếp đó lại đi hát karaoke. Hôm nay tất cả chi phí đều do Nghiêm Túc móc tiền túi, mặc dù anh không tham gia toàn bộ quá trình với mọi người, nhưng đã trở thành đại diện cho hình ảnh người đàn ông tốt nhất trong suy nghĩ của mọi người.

Suốt ngày này, Vi Úy Úy đặc biệt trầm mặc. Mọi người cười cô cười theo, ca hát thì cô ca hát theo, cuối cùng thì uống rượu đến say như chết, ôm Tống Tiểu Tiểu và Kỷ Túy Ý khóc lớn một lúc lâu.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Vấn Đề Phía Sau

Cô cuối cùng đã đáp ứng lời cầu hôn của Nghiêm Túc.

Không có trường hợp đặc biệt lãng mạn nào. Lúc ăn cơm, các bạn học đều ồn ào hỏi thăm khi nào thì bọn họ sẽ kết hôn, cô vẫn cười không nói. Mãi cho đến về nhà xong, khi Nghiêm Túc làm cho cô một ly sữa tươi nóng thì đột nhiên nói, “Bình An, hay là chúng mình kết hôn đi, để không phụ lòng nguyện vọng được sớm uống rượu của hai chị em vợ.”

Có lẽ là vừa vặn đúng người đúng việc đúng cảm giác, giờ khắc này, trong lòng cô thật sự hy vọng trong tương lai sẽ cùng người đàn ông này nắm tay nhau đi thẳng đến đất trời hóa thành tro bụi. Cô muốn cùng anh tạo dựng một gia đình.

“Được!” Cô nhẹ nhàng đáp lời.

Nghiêm Túc còn tưởng rằng mình nghe lầm, có một nháy mắt không phản ứng kịp, sau đó tất cả mọi lý trí đều bị bao phủ bởi nỗi mừng rỡ như điên, hơn nửa đêm rồi mà vẫn muốn gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi và Vu Tố Hà để bàn thảo xem hôn lễ của bọn họ nên định vào ngày nào.

Bình An vô cùng , kéo anh lại, dù có gấp gáp nóng ruột thế nào thì cũng phải chờ trời sáng đã chứ...

Cuối cùng, đương nhiên là làm chuyện chỉ hai người mới có thể làm rồi.

Sau khi cầm được bằng tốt nghiệp trong tay, Bình An cũng không có quá nhiều thời gian để mà phát sinh nỗi thương cảm hay cảm khái ly biệt, mà

rất nhanh đã tập trung tinh lực vào công việc.

Bởi vì hiệu quả phản ứng của người tiêu dùng đối với giai đoạn hai của Phượng Hoàng Thành tốt hơn rất nhiều so với giai đoạn một, rất nhiều công ty cũng rối rít tìm đến khu vực phụ cận để đầu tư hạng mục. Cao ốc kinh doanh do Bình An phụ trách vẫn chưa hoàn công mà cũng đã bị tranh giành đến nóng sốt.

Những vấn đề xuất hiện trước kia cũng đã được giải quyết. Tuy chúng không phải là những vấn đề nghiêm trọng, nhưng Bình An vẫn thấy được chúng hẳn là những khó khăn phiền toái mà có người cố ý chế tạo ra. Mặc dù nhìn trên tổng thể thì những việc này không mang đến phiền phức đặc biệt lớn nào, nhưng có người đối phó với mình ở sau lưng thì tóm lại cũng không thấy thoải mái, cho nên Bình An giả bộ như không nhìn ra đầu mối gì, mỗi ngày đều đến công trường khảo sát, nhưng đằng sau vẫn cho người đi điều tra.

Hạng mục cải tạo xây dựng mới chung cư cũ đã bắt đầu động thổ, Lê Thiên Thần là tổng phụ trách, gần như mỗi ngày đều loay hoay nơi đó mà không có mặt ở trong Tổng công ty, hơn nữa hiện tại nếu công trình có vấn đề gì thì hẳn cũng không cần trực tiếp báo cáo với Bình An, mà chỉ cần bàn bạc với Phương Hữu Lợi là được rồi.

Bình An cảm thấy không cần đối mặt với Lê Thiên Thần cũng không sao, nhưng cô vẫn cảm thấy không thật sự yên tâm. Thật may là trong đội ngũ đang phụ trách công trình này có người của cô, nếu có xảy ra chuyện gì, cô cũng có thể biết được.

Lại qua hai ngày, Phúc Vị Chi gọi điện thoại cho cô, kêu cô qua lấy đồ.

Trước đó cô đã kêu Phúc Vị Chi điều tra bối cảnh của Liên Kiến Ba, nhưng bởi vì Phúc Vị Chi đã bị Ôn phu nhân tìm đi hỗ trợ nên chuyện này phải kéo dài qua hơn một tháng, đến hôm nay mới có tin tức.

Anh trai Ôn Triệu Mẫn của Ôn Triệu Dung trốn nhà đi đâu đến nay vẫn không có tin tức, mấy hôm nữa chính là hôn lễ của Ôn Triệu Dung, anh hai của anh sao lại không đến chủ trì hôn lễ?

Đáng tiếc, cho dù Phúc Vị Chi ra tay vẫn không tìm được người.

Bình An tan việc xong mới chạy đến tìm Phúc Vị Chi, thuận tiện mang pizza tới đây.

“Cái tên Liên Kiến Ba mà cô nói này là một con riêng, không biết cha là ai, mẹ hẳn tự tay nuôi dưỡng hẳn thành người. Sau đó lại cho hẳn tiền mở công ty, bên ngoài thì không có gì khả nghi.” Phúc Vị Chi nói với Bình An.

Bình An nhìn tư liệu về Liên Kiến Ba, “Mẹ anh ta là ai mà lại có tiền thế?”

“Chính là chỗ tiền này lại không rõ lai lịch. Tôi tra không ra xem tóm lại là ai đã và đang cung dưỡng hai mẹ con bọn họ. Đại khái... là người nào đó rất có tiền, hoặc là người làm quan. Mấy tên quan lại người Trung Quốc các cô chẳng phải rất thích nuôi tình nhân rồi sinh con riêng đó sao?” Phúc Vị Chi nói.

“Cũng không phải tất cả đều như vậy!” Bình An háy anh một cái, “Cậu tra không ra cha hẳn là ai à?”

“Tra không ra, chỉ có tài liệu về mẹ hẳn, cô cầm về xem kỹ xem, nếu có gì khả nghi thì nói cho tôi biết ngay, tôi lại đi thăm dò.” Phúc Vị Chi nói.

“Được!” Bình An gật đầu. Cô cảm giác thân phận con riêng này của Liên Kiến Ba thật sự kỳ quái, cô vốn cho rằng hẳn là con trai của ông chủ một tập đoàn lớn nào đó, thế mà không ngờ hẳn lại là con riêng...

Dường như gia cảnh mẹ hẳn cũng rất đơn giản, vậy rốt cuộc hẳn lấy đâu ra lắm tiền thế?

Mẹ Liên Kiến Ba chỉ xuất thân trong gia đình công chức nhỏ, chưa tốt nghiệp đại học đã sinh con trai là hấn, sau đó lại chuyển ra ngoài ở một mình với con. Ba năm trước đây Liên Kiến Ba mới mua lại một công ty vật liệu xây dựng từ người khác, sau đó bắt đầu tự mình đầu tư làm ăn...

Vô cùng có vấn đề!

“Cậu tìm không ra mẹ Liên Kiến Ba đã từng qua lại tương đối thân cận với người đàn ông nào sao?” Bình An hỏi.

“Người đàn bà này rất kỳ quái, gần như không có bạn bè gì cả, hàng xóm chung quanh cũng rất ít khi nói chuyện với bà ta. Hơn nữa, về quá khứ của bà ta, lại càng ít người biết.” Phúc Vị Chỉ nói.

“Tôi cảm về xem kỹ chút vậy.” Bình An trầm ngâm suy nghĩ, cảm thấy nên nghiên cứu thêm một chút, nói không chừng có thể tìm ra đầu mối gì.

Phúc Vị Chỉ hỏi, “Người phụ nữ lần trước hình như vừa về nước đấy.”

“Cậu nói Tần Tố ấy hả? Ừ, đã đi tìm cô ta.” Bình An cười nhạt. Cô đã kêu Khâu Thiếu Triết đi tìm Tô Cầm rồi. Chỉ có cô ả này là rõ ràng nhất về chuyện của Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần, nếu cô ta đồng ý hợp tác với cô thì đó là chuyện không gì tốt hơn.

Nhưng mà cái cậu Khâu Thiếu Triết kia trong việc dỗ dành các cô gái trẻ thì rất cao tay ấ, nhưng để cho cậu ta đi thuyết phục Tô Cầm lại không được tốt lắm. Mặc dù Tô Cầm rất sợ cậu ta ra tay với cô ta, nhưng thế nào cũng khăng khăng không chịu thừa nhận thân phận của mình, cũng không chấp nhận hợp tác với bọn họ.

Chắc cô phải dành chút thời gian mà đi gặp cô ta này thôi!

Hôm sau, lúc Bình An vừa bước vào cửa chính của công ty thì gặp ngay cái tên Liên Kiến Ba cười không thấy tổ quốc kia.

Hôm qua cô đã dành cả một buổi tối để xem kỹ tư liệu về người đàn ông này, nhưng cho đến bây giờ vẫn không thu hoạch được gì, trong lòng đang buồn bực mà nhìn thấy hắn cười rạng rỡ đến như vậy thì càng muốn tống cho một đấm.

“Chào buổi sáng, cô Phương.” Liên Kiến Ba đi tới bên cạnh Bình An, cười híp mắt chào hỏi cô.

Bình An cười cười nhàn nhạt, “Chào buổi sáng.”

“Tinh thần cô hôm nay hình như không được tốt lắm nhỉ, cần uống một ly cà phê không?” Liên Kiến Ba phát hiện Bình An có bóng đen dưới vành mắt, cười hỏi.

“Không cần, cảm ơn.” Giọng Bình An có chút khó chịu, nhưng nhớ tên này có rất nhiều bí ẩn còn chưa có khai ra được, cô đành phải chịu đựng mà nuốt nỗi chán ghét vào lòng không bộc lộ ra, “Anh Liên dường như ngày nào cũng rất rảnh rang ha.”

Liên Kiến Ba nhúng vai, “Người giỏi thì vất vả, tôi có tiền mời những người tài giỏi tới làm việc cho tôi, sao còn phải tự mình đi làm làm chi?”

Bình An cười hỏi, “Anh Liên hình như không phải là người địa phương?”

Họ vừa đi về phía thang máy vừa nói chuyện, đây là lần đầu tiên hiếm thấy mà Bình An có vẻ mặt ôn hòa với Liên Kiến Ba, hơn nữa còn sẵn lòng nói chuyện phiếm với hắn. Đừng nói là những người khác thấy cảm thấy kinh ngạc, ngay chính Liên Kiến Ba cũng cảm thấy có chút mừng rỡ.

“Đúng vậy, nhưng mà bây giờ thấy nơi này cũng khá, cho nên tính ở lại chỗ này lâu dài.” Liên Kiến Ba nói.

Bình An thầm nhú mào, “Vậ sao? Vậ chắc cũng muốn đón người nhà tới đây ở luôn à?”

Liên Kiến Ba nghiêng đầu nhìn cô, “Cô hôm nay rất quan tâm đến tôi nhi.”

“Tôi chỉ hỏi thăm vậ thôi, không thích thì có thể không cần trả lời!” Bình An lạnh lùng nói.

“Không phải, tôi cảm thấy rất vui ấy chứ. Nhà tôi cũng chỉ có mình mẹ tôi, chẳng qua bà không thích rời khỏi chỗ đang ở nên... tôi chỉ sống một mình.” Câu cuối cùng được nói rất mập mờ, trong ánh mắt như có hàm nghĩa khác.

Chỉ ở một mình, cho nên lúc nào cũng hoan nghênh cô tới làm khách.

Bình An giả vờ như không hiểu ý tứ sâu xa của hã, chỉ hỏi, “Vậ ba anh đâu?”

Sắc mặt Liên Kiến Ba khẽ đổi, nhưng rất nhanh lại cười ha ha trả lời, “Ba tôi không có ở đây. Đúng rồi, trưa nay chúng ta cùng ăn cơm được không?”

Cô còn chưa kịp hỏi cái gì mà! Bình An hơi ảo não, nếu bây giờ mà đồng ý cùng ăn cơm với hã, nhất định sẽ làm cho hã cảm thấy kỳ quái, cô cắn răng, “Không được, buổi trưa tôi có hẹn rồi. Cám ơn.”

“Không sao, lần sau cũng được mà.” Liên Kiến Ba đã quen với việc bị Bình An cự tuyệt, hã hẹn cô ăn cơm không dưới mười lần, lần nào cũng bị từ chối.

“Anh là người Thành phố S, thức ăn ở đây có vừa miệng không?” Bình An hỏi.

“Ha ha, ai nói tôi là người Thành phố S, tôi vốn là từ thành phố H...”
Còn chưa nói xong, hần đã lập tức nín bật, cười gượng mấy tiếng, “Hồi nhỏ tôi lớn lên ở Thành phố S, cũng coi như là người ở đó rồi.”

Bình An nở nụ cười, “Đúng vậy.”

Thành phố H... Thì ra là cô sai hướng, vẫn cho Liên Kiến Ba là người địa phương của Thành phố S.

Tiếp sau đó, lúc đang đợi thang máy, bất kể Bình An có hỏi cái gì thì Liên Kiến Ba đều đáp lời rất thận trọng, có ý tứ lạng bạt thiên cân trả lời như không trả lời cho qua, không muốn nói chuyện của mình cho Bình An nghe.

Vì sợ hần nảy sinh nghi ngờ cô đang điều tra hần nên Bình An cũng không hỏi nhiều nữa.

Vào văn phòng không bao lâu, Quản lý Trần Bộ phận Nhân sự đã tới tìm cô, “Tổng Giám Đốc, Phó Tổng Lê hôm qua nói với tôi, đề nghị tìm thêm trợ lý, cô xem... có nên đăng tin tuyển dụng không?”

“Phó Tổng Lê muốn tìm thêm trợ lý? Tại sao? Không hài lòng với thư ký Khổng à?” Vì để cho Lê Thiên Thần yên tâm, cô đã cố gắng giảm thiểu tiếp xúc với Khổng Thu Hinh lúc ở trong công ty, tính đa nghi của hần vẫn còn lớn như vậy à?

“Ý của Phó Tổng Lê là thư ký Khổng dù sao cũng là một cô gái trẻ xinh đẹp, không thích hợp lắm với việc suốt ngày đi công trường với anh, cho nên muốn tìm một nam trợ lý chịu khổ được.” Quản lý Trần cười ha ha trả lời, quan sát Bình An mấy lần. Anh ta biết hai người lãnh đạo trực tiếp này không hợp nhau, lại không muốn tùy tiện mà đả tội bên nào, cho nên mới lờng khùng khó xử.

Bình An cười nhạt, “Phó Tổng Lê đi công trường còn cần trợ lý à? Công ty có quy định phải sắp xếp vậy sao?”

Quản lý Trần lúng túng cười vài tiếng, “Vậy... Vậy để tôi rút lại tin tuyển dụng.”

“Phó Tổng Lê có đề cử ứng cử viên nào không?” Bình An hỏi. Lê Thiên Thần làm vậy là muốn tự tay bồi dưỡng tâm phúc của mình hay là sao đây?

“Phó Tổng Lê nói, Đàm Tuyên ở Bộ phận Tiêu thụ đường như không tệ...” Quản lý Trần trả lời cẩn thận từng li từng tí.

Mắt Bình An khẽ nhúc nhích, “Đàm Tuyên? Phó Tổng Lê muốn Đàm Tuyên làm trợ lý cho anh ta?”

Quản lý Trần ha ha cười, “Phó Tổng Lê cũng không nói rõ, chỉ bảo cảm thấy Đàm Tuyên thích hợp.”

“Vậy sao?” Bình An khẽ giương khóe miệng, “Ông chắc đã xem qua tư liệu về Đàm Tuyên rồi, cảm thấy người này thế nào?”

“Ha ha, Đàm Tuyên này còn là bạn học của Tổng Giám Đốc đấy, thành tích sự nghiệp rất tốt.” Quản lý Trần nói.

“Nếu vậy, ông cứ nghe theo Phó Tổng Lê đi, tôi cũng không muốn ông khó xử.” Bình An nói.

Mắt Quản lý Trần lập tức sáng lên, “Dạ dạ, Tổng Giám Đốc, tôi sẽ sắp xếp ngay.”

Đàm Tuyên... Nếu như cô nhớ không lầm, anh ta đã công tác tại Phương Thị hơn một năm. Đã lâu không gặp, cũng nên tìm thời gian nói chuyện phiếm vài câu với anh ta rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Nuôi Quân Ngàn Ngày

Một thanh niên mặc quần tây đen áo sơ mi trắng, đeo cà vạt quy củ màu đen đi vào một tòa nhà nửa mới nửa cũ. Tòa chung cư này chỉ có chín tầng, không có thang máy, ngoài vách tường đã có dấu vết loang lổ trên lớp vôi.

Anh ta đi tới trước cửa căn nhà số 401, lúc vừa định lôi chìa khóa ra thì cửa vừa vặn mở ra. Một người đàn ông trung niên gầy đét, sắc da vàng ửng đứng ở bên trong, nhìn thấy người thanh niên thì lập tức hé ra nụ cười, “Tiểu Tuyền, con về rồi hả.”

Thanh niên này không phải ai khác mà chính là Đàm Tuyền đang công tác tại Phương Thị. Anh ta cau mày nhìn cha Đàm hình như đang chuẩn bị ra cửa, “Cha, cha định đi đâu vậy?”

“Định đem cho em con chút thịt heo chà bông cha tự làm. Em gái con thích ăn món này lắm.” Cha Đàm thật thà cười trả lời. Đó là một người đàn ông long đong cực khổ hơn nửa đời, vợ mất sớm, một mình ông chăn heo trồng rau để nuôi nấng cho con trai con gái đi học. Lúc con trai sắp tốt nghiệp đại học thì cơ thể ông lại hết chống đỡ nổi mà ngã bệnh. Vì để vì chữa bệnh cho ông, heo trong nhà bán sạch, ngay cả căn nhà trệt hai gian cũng bán luôn. Chẳng những tiền để dành cũng xài hết, mà còn mang một khoản nợ ngập tận cổ.

Con trai và con gái thiếu chút nữa cũng không thể tiếp tục học. Thật may là gặp được quý nhân hỗ trợ!

“Cha, để con đưa cho em cho, cha về phòng nghỉ ngơi đi.” Đàm Tuyền thầm thở dài trong lòng. Mặc dù anh đang mệt đến chết được, nhưng anh

thật sự không muốn để cha mệt, hơn nữa, cũng đã lâu anh chưa gặp em gái, cũng nên đi xem một chút.

Em gái Đàm Tuyền tên là Đàm Anh, đang học năm thứ hai đại học ở Thành phố G. Đàm Tuyền hiện tại không chỉ có lo tiền thuốc thang cho cha, mà còn phải gánh tiền học phí cho em gái, áp lực trong cuộc sống đã khiến chàng thanh niên từng ngông nghênh hãnh tiến thành một người trầm mặc ít nói, chỉ chăm chăm muốn kiếm nhiều tiền một chút để nuôi gia đình của mình.

“Hay cứ để cha đi đi, con đi làm suốt ngày đã rất mệt rồi.” Cha Đàm thấy con trai có vẻ mặt mệt mỏi thì không đành lòng để cho anh tiếp tục bôn ba chạy tới trường tiếp.

“Con không sao đâu cha. Đẳng nào thì chút nữa con cũng phải tới gần khu đó để thảo luận hợp đồng mà. Cha, cha ăn cơm chưa?” Đàm Tuyền cố gắng giữ nụ cười trên mặt, không để cho cha phát hiện anh đang rất mệt mỏi.

Cha Đàm lúc này mới đưa gói thịt chà bông qua tay anh, “Cha vừa ăn xong, con nghỉ một chút đã rồi hãy đi.”

“Không sao, con đi qua bên đó giờ luôn. Cha vào đi.” Đàm Tuyền về nhà còn chưa kịp ngồi xuống đã cầm thịt heo chà bông ra cửa, bắt xe đến khu đại học ngoài ngoại ô Thành phố G để tìm em gái.

Còn đang trong giờ cao điểm tan tầm, Đàm Tuyền vất vả lắm mới chen lên được xe buýt, đứng ép sát như cá mè giữa đủ các loại mùi tới hai tiếng đồng hồ mới đi đến chỗ cần đi.

Dạng cuộc sống vội vàng mệt mỏi, sáng chín giờ chiều năm giờ, mỗi ngày chen lấn lên xuống xe buýt... hoàn toàn khác hẳn với suy nghĩ trong thời điểm đặc ý nhất của anh...

Anh rất muốn thay đổi tình huống hiện tại, nhưng nào có dễ như vậy đâu? Có được một công việc có thu nhập tốt như hiện tại, anh hẳn phải nên thỏa mãn rồi.

Đến được cửa lớn trường đại học Thành phố G thì đã sắp tám giờ, Đàm Tuyên gọi điện thoại cho em gái kêu cô xuống dưới lầu ký túc xá lấy đồ.

Đại học Thành phố G và Học viện Đại học kinh tế ngoại ngữ đều nằm trong làng Đại Học, Đàm Tuyên trước kia cũng đi học nơi đây.

“Anh!” Một cô gái trẻ đáng yêu đi về phía Đàm Tuyên.

Đàm Tuyên đang muốn hỏi em gái sao lại không ở trong ký túc xá mà ở đây thì chợt thấy một bóng dáng sau lưng em, sắc mặt khẽ biến đổi, “Phương Bình An... Tổng Giám Đốc, sao cô lại ở đây?”

“Anh, chị Bình An nói nhân thể có chuyện tới đây nên gọi em ra ngoài ăn cơm, không ngờ anh lại tới đây.” Đàm Anh là một cô gái trẻ có dáng dấp thanh tú đáng yêu.

“Vậy sao? Tổng Giám Đốc bận rộn như vậy, sao em lại quấy rầy cô ấy.” Sắc mặt Đàm Tuyên có hơi kỳ quái, nhưng vì đang ở trước mặt em gái nên anh phải cố gắng không để biểu hiện của mình lộ rõ quá.

“Không sao, tôi chỉ thuận đường đến đây. Đàm học trưởng tìm Tiểu Anh, vậy tôi không quấy rầy hai anh em nói chuyện đâu, đi trước nhé.” Bình An cười tủm tỉm nhìn Đàm Tuyên một cái, rồi quay sang chào tạm biệt Đàm Anh.

Đàm Anh có vẻ rất thích Bình An, nghe Bình An phải về thì hơi luyến tiếc, “Chị Bình An phải về à?”

“Ừ, Chủ nhật có rảnh thì tới tìm chị nha.” Bình An cười nói.

Sắc mặt Đàm Tuyên càng lúc càng trở nên khó coi.

Đưa mắt nhìn theo Bình An đang dần dần khuất dạng trong màn đêm, Đàm Tuyên đưa gói thịt chà bông trong tay cho em gái, hỏi thăm qua loa mấy câu, rồi vội vã đi về hướng Bình An mới vừa rời đi.

Lúc đến cửa trường thì quả nhiên nhìn thấy xe cô vẫn còn dừng bên lề đường.

Hai hàng lông mày của Đàm Tuyên nhú chặt lại thành một đường thẳng, đi tới bên cạnh xe Bình An, “Cô rốt cuộc muốn cái gì đó?”

“Lên xe.” Bình An chỉ liếc anh ta một cái, nhạt nhẽo kêu anh ta lên xe.

Đàm Tuyên hơi nhếch môi, suy nghĩ trong chốc lát, rồi cũng vòng qua bên kia mở cửa xe ngồi vào.

Mặc dù anh ta và Bình An cùng làm trong Phương Thị, nhưng thật ra cơ hội gặp mặt ít vô cùng. Hầu như trong công ty không ai biết anh ta và Tổng Giám Đốc có quen biết, đừng nói chi tới ân oán sâu xa giữa hai người từ hồi còn học ở đại học.

Lúc cha anh bệnh nặng cần tiền, em gái thì vừa thi đậu đại học cần tiền đóng học phí, khi anh thiếu chút nữa đã muốn xin nghỉ học để ra đi làm, thì cô gái này đi tới trước mặt anh, chìa tay giúp đỡ anh...

Cho dù anh không muốn tiếp nhận sự trợ giúp của cô, nhưng lúc bấy giờ anh hoàn toàn không có bất kỳ một biện pháp nào khác. Không có cô, anh thật sự là đi vào đường cùng, không có ai vươn tay trợ giúp anh.

Anh không hiểu, rõ ràng cô và anh từng có khúc mắc nghiêm trọng, như sao giờ cô còn có thể giúp anh, còn phải xin anh đừng nói chuyện này cho người khác biết là cô giúp đỡ hai anh em anh tiếp tục đi học, là cô giúp cha anh đóng tiền thuốc thang.

Chỉ có em gái anh là biết cô đã giúp gia đình họ, tôn trọng và yêu thích cô như một vị ân nhân thần thánh.

Đối với Phương Bình An, anh ta... cũng rất cảm kích, nhưng trong lòng vẫn hiểu rất rõ ràng là cô tuyệt đối có mục đích mới chìa tay giúp đỡ anh ta.

“Thật đã lâu không gặp, Đàm học trưởng.” Đàm Tuyên lên xe rồi, Bình An mới cười nói với anh.

“Có lời gì xin cứ nói thẳng đi.” Ở trước mặt Bình An, anh ta chỉ là cấp dưới, là người mà cô có thể tùy tiện chỉ tay sai bảo đi làm bất kỳ chuyện gì, là ân nhân của cả nhà anh ta. Anh ta biết rõ những điểm này.

Bình An nở nụ cười nhàn nhạt, “Đỗ Hiếu Mị đã tìm anh chưa?”

Đàm Tuyên ngẩn ra, ánh mắt khẽ thay đổi, một lát sau mới nói, “... Đã tìm.”

Khóe miệng Bình An câu lên một độ cong vui vẻ, “Còn nhớ rõ lúc đầu tôi nói gì không?”

“Nhớ!” Đàm Tuyên gật đầu. Lúc vừa tốt nghiệp, nhu cầu cấp bách của anh ta là tìm cho được một việc làm để kiếm tiền về nuôi gia đình, nhưng rồi lại đụng đầu vào vách tường rất nhiều lần. Chính Bình An đã cho anh ta vào Phương Thị, nhưng cô lại kêu anh đi tìm Đỗ Hiếu Mị, để cho Đỗ Hiếu Mị cho là ả đã giúp được anh ta.

Lúc ấy Đỗ Hiếu Mị đang ở Thành phố S xa xôi, nghe được lời anh ta nhờ vả thì quả thực cũng có sơ bộ khai thông quan hệ giúp anh ta. Nhưng anh ta rõ ràng hơn bất kỳ ai khác rằng nếu như không có Phương Bình An, anh ta chẳng dễ gì mà vào Phương Thị như vậy.

Phương Bình An bảo anh ta tiếp tục giữ liên lạc với Đỗ Hiếu Mị, còn cô sau khi giúp nhà anh ta xong thì không xuất hiện nữa. Hôm nay cô đột

nhiên tìm đến Tiểu Anh nhất định là chẳng phải nhân tiện mời đi ăn cơm như vậy.

“Để cho anh làm trợ lý của Lê Thiên Thần phải không?” Bình An cười cười hỏi thế.

Đàm Tuyên kinh ngạc nhìn Bình An, trong đầu đang suy đoán xem ý tứ ra sao mà cô lại đột nhiên hỏi ra câu này. A, đúng rồi, hình như trước đây cô với Phó Tổng Lê có xảy ra mâu thuẫn, chẳng lẽ cô tới là để cảnh cáo không cho anh ta đến gần Phó Tổng Lê hay sao?

“Quản lý Trần chỉ nói với tôi là có thể sẽ điều động tôi mà thôi, tôi có thể từ chối.” Anh ta vội vàng tỏ rõ lập trường của mình.

Bình An nhìn anh ta, “Không, anh cứ đi làm trợ lý cho Lê Thiên Thần. Hiện tại, Đỗ Hiếu Mị là người có ơn với anh, cô ta nói cái gì thì anh cứ làm theo cái đó.”

“Cô muốn lợi dụng tôi tiếp cận Phó Tổng Lê?” Đàm Tuyên hỏi.

“Anh là người thông minh, tôi cũng không muốn cưỡng cầu anh làm gì.” Bình An lạnh lùng nhìn anh ta, “Anh không cần cảm thấy vì tôi đã từng giúp anh mà tạo thành áp lực. Tôi giúp anh là theo nhu cầu, tôi không phải là tổ chức từ thiện, anh cũng hiểu mà.”

“Cô muốn tôi làm cái gì cho cô đây?” Đàm Tuyên sầm mặt, hỏi. Anh ta đương nhiên biết cô gái này không phải vì nảy sinh lòng thiện tâm mà giúp anh ta, cô chỉ muốn lợi dụng anh làm việc, lâu nay chưa tới tìm anh ta chẳng qua vì thời cơ chưa đến mà thôi.

Bình An khẽ híp mắt, “Thân cận Lê Thiên Thần, lấy được lòng tin của anh ta.”

“Cô muốn làm cái gì?” Đàm Tuyên kinh ngạc hỏi lại.

“Đó không phải là chuyện anh cần quan tâm, làm xong chuyện tôi muốn anh làm, tôi sẽ không bạc đãi anh.” Bình An ý vị sâu xa nhìn anh ta, “Chắc anh muốn cho cha và em gái của anh sống tốt hơn đúng không? Hiện tại chỉ có tôi là có thể giúp anh.”

Lúc ban sơ, sao anh ta có thể nghĩ Phương Bình An là một cô gái đầu óc đơn giản dễ bảo thế nhỉ? Lòng dạ cô gái này còn thâm sâu hơn nhiều so với sự tưởng tượng của anh ta.

Cô vô cùng rõ ràng anh ta đang cần gì.

Vì muốn cho người nhà có được một cuộc sống tốt đẹp hơn, anh ta thật sự cái gì cũng nguyện ý làm!

“Được! Tôi sẽ làm cho Phó Tổng Lê tin tưởng tôi.” Đàm Tuyên trả lời bằng một giọng kiên định.

“Rất tốt!” Bình An nở nụ cười.

Đàm Tuyên cầm chốt mở, lặng lẽ xuống xe.

Lúc Bình An về đến nhà, vừa bước vào phòng khách thì đã thấy Phương Hữu Lợi, Nghiêm Túc và cả Viên lão phu nhân thường hay đi ngủ sớm vẫn đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau trong phòng khách.

“Cha, bà ngoại, sao giờ này hai ngài còn chưa đi nghỉ ngơi?” Bình An cười đi vào, ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Túc.

“Đang chờ con đấy. Bình An, đã trẻ thế này mà con còn đi đâu, điện thoại cũng không gọi được.” Viên lão phu nhân vui vẻ cười híp cả mắt nhìn cô. Có thể là vì buông lỏng cảm xúc, lại có con rể cháu gái thường ngồi chơi nói chuyện với bà hay cùng bà đi tản bộ, mà Viên lão phu nhân đã không viên tịch trong khoảng thời gian này, ngược lại hình như càng ngày càng hết sức khỏe mạnh.

“Sao vậy ạ?” Bình An hỏi đầy nghi hoặc.

Phương Hữu Lợi nhìn cô và Nghiêm Túc, “Con và Nghiêm Túc dự định kết hôn trong năm nay sao?”

“Ah...” Bình An ngây ngẩn cả người, mặt hơi đỏ lên, “Kết hôn à...”

“Hai con cũng nên kết hôn đi thôi. Tuy tuổi con còn ít, nhưng Nghiêm Túc lại không giống con. Phải nhanh nhanh lên mà sinh một đứa chắt trai cho bà ôm nữa chứ.” Viên lão phu nhân vui vẻ nói.

“Bà ngoại, con có nói là con không kết hôn đâu.” Bình An nguýt Nghiêm Túc một cái.

“Nghiêm Túc, mẹ con đang ở Trung Quốc phải không, hay là vài ngày nữa hẹn hai bên gặp nhau đi, để chúng ta còn bàn thảo về chuyện chọn ngày kết hôn và chuẩn bị hôn lễ thế nào nữa.” Phương Hữu Lợi cũng không muốn Bình An kết hôn quá sớm, nhưng khi tính đến vấn đề sức khỏe của Viên lão phu nhân thì ông cũng đành phải thỏa hiệp.

“Dạ, con sẽ nói với mẹ con.” Nghiêm Túc nhỏ giọng đáp lời.

“Vậy cứ như thế nhé. Mẹ à, trễ rồi, mẹ nên vào nghỉ ngơi đi. Con đưa mẹ về phòng nhé.” Phương Hữu Lợi ân cần nói với Viên lão phu nhân.

Lúc Bình An đưa Nghiêm Túc ra ngoài mới biết thì ra tối nay Nghiêm Túc định đến thăm bà ngoại. Khi bà ngoại hỏi thăm xem hai người định lúc nào thì kết hôn, anh mới nói ra bọn họ đã có ý định kết hôn rồi.

Viên lão phu nhân nghe vậy thì lập tức gọi điện thoại kêu Phương Hữu Lợi về nhà sớm một chút, nói rằng muốn bàn luận về hôn lễ của hai trẻ. Lúc Bình An về nhà thì mọi người cũng đã thương lượng xong rồi, chỉ là tóm lại nội dung bàn luận nói cái gì thì không ai nói với cô.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Kẻ Địch Của Kẻ Địch Chính Là Bạn

Mặc dù đã đồng ý với Lê Thiên Thần là sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa, nhưng Đỗ Hiếu Mị trước sau gì cũng không chịu phục. Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, lại tiếp tục tìm việc làm tại các công ty địa ốc khác.

Nhưng sự việc vẫn diễn ra như cũ, những công ty lớn kia hoàn toàn không muốn thuê ả vào làm việc.

Ả càng ngày càng tin chắc rằng có người giấu mặt cố ý nhắm vào ả, vì vậy, Đỗ Hiếu Mị không hề chuyên chú tìm việc làm nữa, mà là cố gắng tìm hiểu xem đến tột cùng là ai đang muốn đối phó với ả.

Từ Thành phố G tra ngược lại Thành phố P, từ một dấu vết nhỏ xíu lần đi từ từ, ả phát hiện ra rằng hóa ra bắt đầu từ khi ả bị điều đến Thành phố P thì ả đã rơi vào trong một bàn cờ được người khác sắp đặt sẵn, bao gồm cả mấy quan chức sở tại mà ả cho là đã bị ả mua chuộc được cũng đã bị người khác lợi dụng ngay từ đầu.

Cái tay trợ lý cho Bí thư Trần kia giờ đột nhiên có tiền bạc rủng rinh trong tay mà mua căn hộ để ở, còn có tên cán sự viên mà ả đã lợi dụng để moi tin về Bí thư Trần kia đã từ chức đi đến chỗ khác. Ngay cả những công ty tại Thành phố G đã từ chối đơn xin việc của ả cũng là do có người bỏ nhỏ vào tai rằng ả đã đắc tội với người không nên đắc tội, nếu ai mời ả vào làm việc thì tương đương với việc tự hủy công ty mình.

Tất cả đều là do Phương Bình An cố ý sắp đặt kỹ càng như thế!

Đỗ Hiếu Mị càng ngày càng oán hận Phương Bình An vô cùng. Đến khi biết được tin Bình An và Nghiêm Túc sắp sửa thành hôn thì nỗi oán hận chất chứa bao nhiêu năm qua còn tăng lên gấp mấy lần. Ắ muốn phá hủy con oắt thối tha này hơn bất cứ lúc nào hết!

Vừa lúc đó, một người không thể tưởng tượng được tìm đến ả.

“Cô Đỗ, cô khỏe chứ.”

Đỗ Hiếu Mị đúng theo hẹn mà đến, sau khi đợi vài phút tại một nhà hàng Tây được chỉ định, ả liền nhìn thấy một phụ nữ trang điểm tinh xảo, đẹp một cách cao ngạo lạnh lùng đi tới trước mặt ả, khách sáo chào hỏi với ả.

“Cô là?” Hình như ả có biết người phụ nữ này đâu.

“Tôi tên là Cao Tinh, Quản lý nhân hàng cao cấp tại Công ty Hóa mỹ phẩm Quốc tế Tư Tư. Rất hân hạnh được làm quen với cô.” Cao Tinh vừa nói vừa ngồi xuống ghế đối diện Đỗ Hiếu Mị, tia mắt âm thầm quan sát đối phương.

Một phụ nữ luôn tự nhận mình là một người xuất sắc thì sẽ luôn dùng ánh mắt bắt bẻ mà nhìn một người phụ nữ khác, cho dù người kia không có khuyết điểm thì cũng phải moi ra khuyết điểm nào đó mới được. Mặc dù Cao Tinh chủ động hẹn với Đỗ Hiếu Mị, nhưng trong lòng cô ta vẫn chưa hề cảm thấy Đỗ Hiếu Mị trong tương lai có thể trở nên xuất sắc giống cô ta.

“Chúng ta dường như không quen biết nhau thì phải.” Đỗ Hiếu Mị nhìn cô ta một cái, cũng hỏi bằng một giọng không thiết tha gì cho lắm.

Cao Tinh mỉm cười, “Trước kia chúng ta đã gặp thoáng qua ở mấy buổi dạ tiệc, chỉ là hai bên không chú ý tới lẫn nhau mà thôi.”

“Tôi không cảm thấy giữa chúng ta có cái gì chung cả.” Xem ra thì hai người cùng một loại người tự phụ giống nhau, Đỗ Hiếu Mị cũng không hề

thích người phụ nữ có phong cách cao ngạo như không tước ngời trước mặt này chút nào.

“Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn tôi. Trước kia tôi từng thấy trong một tiệc rượu... Phương Bình An lên giọng nhục nhã cô trước mặt mọi người. Nghe nói cô đã bị Phương Thị đuổi việc, chẳng lẽ cô không hận Phương Bình An một chút xíu nào sao?” Cao Tinh chẳng thèm quan tâm chút nào đến vẻ lạnh lùng của Đỗ Hiếu Mị, cô ta biết, cô ả này nhất định sẽ nói với cô ta những chuyện rất hứng thú.

Nghe nhắc tới cái tên Phương Bình An, sắc mặt Đỗ Hiếu Mị lập tức tối sầm xuống, “Tóm lại cô muốn nói gì?”

Cao Tinh che miệng cười khẽ một tiếng, “Xem ra Cô Đỗ còn căm ghét Phương Bình An hơn so với tôi tưởng tượng đấy.”

Đỗ Hiếu Mị chỉ lạnh lùng nhìn trả lại cô ta, trong lòng lại nghĩ, người phụ nữ này tìm ả với mục đích gì đây? Chẳng lẽ là được con oắt thối kia phái tới hay sao?

“Chắc cô không biết, tôi và cô giống nhau, ban đầu Phương Bình An làm cho tôi thiếu chút nữa là không ở được Tư Tư nữa. Tôi đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian và sức lực mới củng cố vững chắc được địa vị hiện giờ. Cô có hứng thú đến làm trong công ty của tôi không?” Cao Tinh cười hỏi.

Lúc Bình An gây dựng sự nghiệp bằng cách thành lập Công ty Duy An, Đỗ Hiếu Mị đã rời khỏi Thành phố G rồi, nên ả không rõ ràng lắm về ân oán giữa Cao Tinh và Phương Bình An.

“Chẳng lẽ vào làm trong công ty cô là có thể đối phó với con oắt kiêu ngạo kia sao? Đừng quên, công ty của các người là về ngành mỹ phẩm!” Đỗ Hiếu Mị cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không xem vào trong mắt đề nghị của Cao Tinh.

“Phương Bình An mặc dù đang làm Tổng Giám Đốc Phương Thị, nhưng cô ta rất quan tâm đến Duy An. Cô đã không có năng lực đối phó với cô ta ngay tại Phương Thị rồi, nếu như có thể phá hủy cái công ty mà tự tay cô ta đã sáng lập... Không phải cũng là một dạng đối phó với cô ta đó sao?”

Trong lòng Đỗ Hiếu Mị nhảy dựng. Đúng vậy, hai ngày nay ả quả thật đã rất phiền não về việc này. Rời khỏi Phương Thị, các công ty khác cùng ngành nghề lại không chịu dùng ả, ả phải làm thế nào để khiến cho con oắt kia xất bất xang bang đây? Làm thế nào mới có thể để cho mình thở phào một hơi khoái trá đây?

Ả thậm chí nghĩ tới phải dùng một phương pháp kịch liệt gì đó để cho con oắt ti tiện này thân bại danh liệt... bị chúng bạn xa lánh, ngay cả Nghiêm Túc cũng từ bỏ nó!

Thấy vẻ biến hóa cảm xúc trên mặt Đỗ Hiếu Mị, đáy mắt Cao Tinh thoáng qua một tia thích chí.

“Để tôi suy nghĩ một chút!” Đỗ Hiếu Mị nói.

“Được! Tôi chờ tin tốt của cô.” Cao Tinh cười nói.

Đàm Tuyên làm thủ tục chuyển nơi công tác nơi khác xong, cuối cùng trở thành trợ lý cho Lê Thiên Thần. Bởi vì Đàm Tuyên đã từng có khúc mắc với Bình An trước đây, huyền não đến nỗi trong trường học ai cũng biết tiếng, nên Lê Thiên Thần không có phòng bị với anh ta giống như với Khổng Thu Hình, mà ngược lại còn có chút cảm tưởng muốn bồi dưỡng anh ta thành tâm phúc của mình.

Hướng chi người này chính nhờ vào sự quen biết với Đỗ Hiếu Mị mới có thể vào Phương Thị làm việc.

Bình An tạm thời không đi để ý xem Lê Thiên Thần đang làm cái gì. Hai ngày nay cô đều phải tò tò đi theo các bậc bề trên để đàm luận hôn sự là đã

đủ bận phờ râu rồi.

Ngày thứ bảy, Nghiêm lão gia hẹn Phương Hữu Lợi và Viên lão phu nhân cùng ăn cơm, muốn cùng nhau thảo luận xem ngày nào thì có thể cử hành hôn lễ của Nghiêm Túc và Bình An. Nghiêm Lôi Hải tuy là cha của Nghiêm Túc nhưng không hề đếm xỉa gì đến hôn sự của con trai, giống như Nghiêm Túc là một người dưng nước lã nào đó chẳng liên quan gì tới ông ta. Đối với việc này, thái độ của Nghiêm Túc rất bình thản, ngược lại Nghiêm lão phu nhân lại khá tức giận.

Đối với thái độ như vậy của Nghiêm Lôi Hải, Phương Hữu Lợi cũng không có ý kiến gì. Như vậy có khi lại tốt hơn, về sau con gái ông không cần ở cùng nhà với vợ chồng Nghiêm Lôi Hải, không cần hầu hạ bọn họ. Dù sao Bình An gả cho Nghiêm Túc chứ có phải gả cho Nghiêm gia đâu!

Nghiêm Lôi Hải là mặt trăng, bọn họ có thể làm mặt trời được mà.

“Hay là định ngay trong tháng sau luôn đi, có ngày tốt đấy!” Viên lão phu nhân nói.

Bình An sững sờ, “Bà ngoại, tháng sau gấp gấp lắm!”

“Cũng có hơi gấp thật. Rất nhiều chuyện phải chuẩn bị đấy, nào thiệp mừng, nào đặt tiệc rượu, còn phải đặt may riêng áo cưới nữa. Không được không được, tháng sau gần quá, làm như vậy hôn lễ nhất định sẽ vội vã không được chu đáo.” Nghiêm lão phu nhân lắc đầu nói.

Phương Hữu Lợi mặc dù rất bất mãn với Nghiêm Lôi Hải, nhưng đối với hai vị trưởng bối Nghiêm gia vẫn rất tôn trọng. Hơn nữa, ông cũng thấy rõ hai vị lão nhân thật tâm yêu thương con gái ông nên ông không có tức giận như vậy.

“Tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất này, nên hôn lễ chắc chắn không thể qua loa vội vàng. Chúng ta nên lên kế hoạch hòa hoãn một chút.”

Phương Hữu Lợi nói.

“Đúng vậy đúng vậy, ông thông gia nói đúng lắm, chúng ta nên kéo dài kế hoạch một chút.” Nghiêm lão phu nhân cười híp mắt gật gật đầu.

Nghiêm Túc mỉm cười nhìn Bình An, anh cũng muốn cho cô một hôn lễ thật hoàn mỹ, không muốn tùy tiện vội vã mà hoàn thành.

Bình An cười khổ với Nghiêm Túc. Cô có ngồi ở chỗ này cũng không nói được lời nào, có nêu ra ý kiến gì cũng sẽ bị phủ quyết, nên bây giờ dứt khoát ngồi im re không nói gì nữa cho khỏe.

Vu Tố Hà dịu dàng cười một tiếng, “Bình An, Nghiêm Túc, hai con có ý kiến gì không? Dù sao đây cũng là hôn lễ của các con, các con muốn tổ chức thế nào?”

“Đơn giản là tốt ạ...” Bình An nhỏ giọng nói.

Nghiêm Túc hạ mí mắt cười nhẹ nhìn Bình An, không phát biểu gì.

Phương Hữu Lợi không vui hừ một tiếng, “Đơn giản sao được! Đính hôn đã rất đơn giản rồi, hôn lễ tuyệt đối không thể tiếp tục đơn giản nữa!”

Toát mồ hôi nha!©, ©! Bình An thở dài, “Vậy thì ông bà, ba, mẹ cứ quyết định thôi.”

Lúc mọi người đang thảo luận rất nhiệt liệt, cửa phòng riêng đột nhiên được mở ra, Nghiêm Lô Hải lúng túng đứng ở bên ngoài, cười ha hả nói, “Ngại quá, tôi tới muộn, tại có chút việc đột xuất.”

Dường như cũng không ngờ là Nghiêm Lô Hải sẽ xuất hiện, ai nấy đều có một nháy mắt không biết nên phản ứng thế nào, rồi Nghiêm lão gia hừ một tiếng, “Chuyện quan trọng như vậy mà anh còn trễ được!”

Nghiêm Lô Hải cười gượng mấy tiếng đi vào, ngồi xuống bên cạnh chỗ của Vu Tố Hà, “Viên lão phu nhân, Phương tiên sinh, rất xin lỗi đã tới trễ.”

Mặt Phương Hữu Lợi không hề thay đổi nhìn ông ta, “Không sao, dù sao cũng vậy thôi.”

“Ha ha!” Nghiêm Lô Hải càng thêm lúng túng.

Vu Tố Hà cuối cùng cũng không đành lòng, giải vây thay ông ta, “Chúng tôi vẫn còn đang bàn xem nên tổ chức vào ngày nào, ông xong việc tới đây cũng vừa đúng lúc.”

Nghiêm Túc vốn không trông mong gì việc Nghiêm Lô Hải sẽ có mặt, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

“A, vậy... vậy mọi người muốn chọn ngày nào?” Nghiêm Lô Hải hỏi.

“Tính về vấn đề thời gian thì có thể là làm vào cuối năm thì tiện hơn, như vậy chúng ta có đủ thời gian để chuẩn bị chu đáo.” Vu Tố Hà nói.

Nghiêm Lô Hải gật đầu, “Tốt, tốt, vậy cứ chọn cuối năm đi. Còn... phòng cho cô dâu chú rể định đặt ở đâu? Nếu như muốn ở bên nhà, vậy thì cần tìm người sửa chữa một chút.”

“Không cần, chúng tôi muốn ở tại Phượng Hoàng Thành.” Nghiêm Túc dứt khoát cự tuyệt, anh làm sao có thể ở chung một nhà với vợ chồng Nghiêm Lô Hải cho được.

“Ừ, ở Phượng Hoàng Thành cũng tốt, vậy mấy ngày nữa phải bắt đầu trang trí phòng ốc ngay, để lúc tụi con dọn về mới không có mùi.” Phương Hữu Lợi nói.

Những người khác cũng đều cảm thấy đôi trẻ bắt đầu cuộc sống tại Phượng Hoàng Thành rất tốt. Họ đều cho rằng Nghiêm Túc và Bình An

làm sao có thể ở chung chỗ với Ôn Nguyệt Nga kia! Tách ra là tốt nhất.

“VẬY... Còn chuyện này, sau khi kết hôn Bình An vẫn còn đi làm ở Phương Thị chứ?” Nghiêm Lô Hải hỏi.

Phương Hữu Lợi nhíu mày, Nghiêm Lô Hải này bình thường đối xử với Bình An lạnh lùng như vậy, sao hôm nay lại quan tâm quá mức vào chuyện này như vậy, thật bất thường.

Riêng Nghiêm Túc thì vừa nghe đã hiểu ngay mục đích của Nghiêm Lô Hải là gì. Thì ra, ông ta hôm nay xuất hiện tại đây chẳng qua là do bà kia bảo ông ta tới hỏi thăm tin tức chứ gì! Chẳng lẽ bọn họ cho rằng sau khi anh và Bình An kết hôn, Nghiêm Thị và Phương Thị sẽ nhập thành một đống à? Đúng là bọn họ làm một giấc mộng Xuân Thu lớn thật! Chưa nói đến việc anh hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề hợp nhất này, nhưng coi như thật sự thống nhất hai tập đoàn rồi đi chẳng nữa thì có liên quan quái gì đến Ôn Nguyệt Nga?

“Anh quan tâm ba cái chuyện này làm gì? Anh chỉ cần chờ bọn họ kết hôn rồi uống một chén trà con dâu là được, những chuyện khác cứ để bọn thanh niên tự quyết định!” Nghiêm lão gia hiểu rất rõ con trai mình, nên lúc này giận tái mặt mà quát ông ta một câu.

Nghiêm Lô Hải ngượng ngùng cười cười, “Chẳng lẽ còn muốn đi làm ở Phương Thị sao, kết hôn xong thì nên ở nhà giúp chồng dạy con...”

“Nếu tôi nhớ không lầm, phu nhân hiện tại của Nghiêm tiên sinh dường như cũng không có ở nhà giúp chồng dạy con thì phải!” Phương Hữu Lợi lạnh giọng hỏi ngược lại. Chính bà xã mình còn không ở nhà, vậy mà dám lên mặt nói chuyện người khác.

Nét mặt già cõi của Nghiêm Lô Hải đỏ lên, nhất thời không nói ra được một lời.

Bình An cười cười trong bụng. Nghiêm Lô Hải đúng là một bề trên không được ưa thích nha, vậy sau này chung đụng... cũng phải có chút kỹ thuật mới được!

Cuối cùng, Nghiêm Lô Hải bị mọi người coi như trong suốt. Nghiêm lão phu nhân và Viên lão phu nhân bàn xem nên đặt bao nhiêu bàn, Vu Tố Hà và Phương Hữu Lợi thương lượng xem tổ chức hôn lễ chỗ nào và hình thức ra sao, Nghiêm lão gia thỉnh thoảng phát biểu ý kiến cho cả hai bên.

Còn Bình An và Nghiêm Túc thì trao đổi xem nhà cửa nên chỉnh trang thế nào.

Cuối cùng quyết định sẽ chọn một ngày hoàng đạo gần cuối năm, các chi tiết khác sẽ tiếp tục thảo luận sau.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Cô Ta Không Có Lựa Chọn Nào Khác

Trưởng bối hai bên gặp mặt bàn chuyện hôn lễ hình như cũng không liên quan gì đến Bình An, bởi hai nhà đều là công ty lớn, hôn lễ phải làm lớn hết sức có thể, nên nếu bảo phải làm nó thật sự hợp tâm ý của cô thì rất khó. Hơn nữa, cô lại bề bộn công việc, nên cứ thế mà giao quách việc chuẩn bị hôn lễ cho Vu Tố Hà, để bà thảo luận với ba trưởng bối còn lại.

Dù sao cũng còn tới mấy tháng lận mà, cứ từ từ đi.

Có các trưởng bối lo lắng hôn lễ giùm mình, Bình An có thể chuyên tâm vào công việc, tan việc thì hẹn hò với Nghiêm Túc rồi thương lượng xem muốn có cái gì trong buổi lễ, phải trang trí nhà cửa thế nào.

Cứ thế qua vài ngày, Bình An nghe được tin Đỗ Hiếu Mị hóa ra lại đầu quân vào Tư Tư. Tư Tư và Duy An là đối thủ cạnh tranh gay gắt, Đỗ Hiếu Mị đi công ty gì không đi, lại cố tình đến làm việc tại Tư Tư, đừng nói là lại động cớ muốn quậy cái gì nhé?

Bình An suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Trình Vận, để cho chị cẩn thận chú ý Cao Tinh và Đỗ Hiếu Mị.

Ngày mai cô phải đi công tác rồi, mà vừa khéo chỗ cần đến công tác lại gần Thành phố S. Cô muốn đến đó để gặp lại Tô Cầm!

Khi sắp lịch đến thị sát công trình của Công ty chi nhánh, Bình An cố ý để trống một ngày để đi đến Thành phố S, dựa theo địa chỉ mà Phúc Vị Chỉ cho, cô tìm được chỗ làm hiện tại của Tô Cầm, một công ty tuy nhỏ nhưng không tầm thường chút nào.

Tô Cầm được thông báo có người đến tìm thì tưởng rằng khách hàng quen, đến khi đi ra gặp Bình An thì nhất thời không nhận ra cô là ai.

Bình An chỉ đến gặp riêng cô ta nên ăn mặc thoải mái, mỉm cười nhìn Tô Cầm rồi nhẹ nhàng mở miệng, “Tô tiểu thư, dạo này tốt chứ?”

“Cô...” Sắc mặt Tô Cầm hết xanh tới trắng, khi Bình An mở miệng gọi cô ta là Tô tiểu thư thì cô ta đã nhận ngay ra người này là ai rồi, thiếu chút nữa thì cô ta đã hét to ra tiếng, nhưng thật may cô ta vẫn còn giữ được một tia lý trí nên không lập tức làm bại lộ thân phận của mình, “Tiểu thư, cô nhận lầm người rồi, tôi không phải họ Tô.”

Nhìn cô ả đang cố giả vờ trấn định trước mắt, Bình An cười nhàn nhạt, “Tô tiểu thư, tôi không có nhận lầm người, nếu như cô rảnh, chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống uống một ly cà phê nhé?”

“Thật xin lỗi, tôi đang rất bận, cô thật sự nhận sai người rồi.” Thần sắc hốt hoảng, Tô Cầm xoay người muốn rời đi.

Bình An cười lạnh một tiếng, “Tô Cầm, cô cho rằng hôm nay tôi đứng ở chỗ này để làm gì? Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô, còn nếu như cô thật sự cho là chuyện cô tạt axit sulfuric năm xưa đã trôi vào quên lãng thì tôi cũng không ngại nhắc...”

“Rốt cuộc cô muốn gì?” Tô Cầm hét lên.

“Kế bên kia hình như có quán cà phê nhỉ, chúng ta qua đó uống một ly nhé.” Bình An cười cười nói, xoay người bước ra khỏi công ty của cô ta.

Tô Cầm cắn chặt môi dưới, do dự một lúc lâu rồi mới đi theo.

Bình An tìm một góc yên tĩnh trong quán cà phê ngồi xuống, mỉm cười nhìn Tô Cầm sắc mặt nhợt nhạt đi đến ngồi xuống đối diện cô.

“Cô muốn nói gì?” Tô Cầm hỏi.

“Hồi đó Đỗ Hiếu Mị giúp cô rời khỏi Thành phố G đúng không? Không ngờ hai người quen biết với nhau nhỉ. Cô yên tâm, tôi không có ý định truy cứu chuyện năm xưa, cô không phải cần phải lo lắng đề phòng tôi như vậy.” Bình An cười nói.

Mặt Tô Cầm không hề thay đổi, “Tôi không hiểu cô nói cái gì hết, tôi không biết người nào tên Đỗ Hiếu Mị cả.”

Sự kiện kia cũng đã trôi qua nhiều năm, ai mà còn nhớ đến nó chứ. Cho dù Phương Bình An thật sự muốn tố cáo thì cũng không còn chứng cứ nữa.

Bình An nhẹ nhàng nở nụ cười, lập tức biết ngay được suy nghĩ trong đầu của Tô Cầm là gì, “Tô tiểu thư, mặc dù tôi không có ý định truy cứu, nhưng như thế không có nghĩa là tôi sẽ tha thứ cho cô vì đã từng làm những chuyện như vậy. Tôi nghĩ cô nên biết rõ, có một số thủ đoạn trả thù không cần phải đi qua trình tự luật pháp bình thường, huống chi... Lúc đó cô không chỉ đắc tội với mỗi mình Phương gia của tôi, mà còn có Khâu Thiếu Triết nữa đấy.”

Mặt Tô Cầm không còn tí huyết sắc nào, chỉ trợn tròn mắt nhìn Bình An không nói được một lời.

“Hà Tư Lâm vì cô mà chịu khổ không ít, cô không muốn gặp lại anh ấy à?” Bình An như cười như không hỏi.

“Tóm lại, cô... cô muốn thế nào?” Phương Bình An như thế này hình như chẳng giống trước kia một chút nào.

“Hai năm qua Đỗ Hiếu Mị đã lợi dụng cô làm cái gì?” Bình An hỏi.

Tô Cầm cúi đầu, đôi môi khẽ run mấy cái, “Tôi không biết...”

Phịch! Bình An vút xấp hình chụp cô ta và Đỗ Hiếu Mị đi ăn cơm chung xuống trước mặt cô ta, “Đừng có giả ngu với tôi, tôi không phải là Hà Tư Lâm, không có lòng riêng mà thương hương tiếc ngọc cô đâu. Cô tốt nhất nên tỏ rõ lập trường đi.”

Thấy đám hình kia, sắc mặt Tô Cầm càng vặn vẹo hơn.

“Hợp tác với tôi chắc chắn cô còn có lợi hơn với Đỗ Hiếu Mị đấy!” Bình An nói từng chữ một.

Phương Bình An đã theo dõi điều tra cô ta từ lâu! Sóng to gió lớn như thét gào trong lòng Tô Cầm. Rốt cuộc Phương Bình An biết được bao nhiêu? Hợp tác với cô... Hợp tác cái gì? Chẳng lẽ cô ta cũng muốn mình làm một dạng như làm cho Đỗ Hiếu Mị?

Không, không thể nào! Phương Bình An không giống Đỗ Hiếu Mị, cô ta là thiên kim nhà giàu, sao lại làm loại chuyện đó. Vậy cô ta muốn làm gì?

“Hai năm qua cô hoàn toàn là một con rối cho Đỗ Hiếu Mị giật dây, kêu cô lên giường với ai thì cô lên giường với người đó. Cô cảm thấy cô như thế còn giống người sao? Cho dù là kỹ nữ thì cũng có quyền lựa chọn, còn cô có không? Đỗ Hiếu Mị đối xử với cô như vậy, cô cho rằng ả đang giúp cô đó hả? Chẳng lẽ cô không biết, sau khi cô rời khỏi Thành phố G, cảnh sát cũng đã xóa những lời tố cáo cô, bởi vì Hà Tư Lâm nên chúng tôi đã rút đơn kiện cô cố ý gây thương tích cho người khác?” Thanh âm của Bình An vô cùng lạnh lùng khi hỏi dồn cô ta.

Tô Cầm mở to mắt nhìn Bình An. Cái gì? Đỗ Hiếu Mị đâu có nói như vậy, cô ta vẫn nhắc nhở cô là Phương Bình An và Khâu Thiệu Triết vẫn còn đang lùng sục tìm cô, nói bọn họ hoàn toàn không chịu bỏ qua cho cô...

Hơn nữa, việc Đỗ Hiếu Mị lợi dụng cô lên giường với người khác để chụp hình rồi uy hiếp bọn họ, sao Phương Bình An lại biết rõ ràng thế?

“Cô biết bao nhiêu?” Cô ta run rẩy hỏi.

Bình An cười nhạt, “Biết những gì nên biết.”

Tô Cầm nhìn nhìn cô, rồi lại cúi đầu nhìn những tấm hình, trong bụng suy tính: nếu so với Đỗ Hiếu Mị... hình như Phương Bình An mới đúng là người có thể đem lại cho cô ta thứ mà cô ta muốn hơn. Suốt hai năm qua, không phải là cô ta không hận việc Đỗ Hiếu Mị cưỡng ép mình lên giường với những kẻ kia.

Cô ta bây giờ chẳng còn dám mơ mộng điều gì, chỉ mong có thể bình thản sống nửa cuộc đời còn lại, nhưng Đỗ Hiếu Mị dường như không định thả cô ta ra...

“Hợp tác với cô thì tôi có lợi gì?” Tô Cầm hỏi.

Bình An cười, “Tôi sẽ cho cô một khoản tiền, cô có thể rời khỏi chỗ này mà đến chỗ khác sống một cuộc sống mà cô muốn.”

Tô Cầm động lòng, gần như muốn đáp ứng ngay, nhưng vẫn nén được, “Để tôi suy nghĩ mấy ngày, có được không?”

“Đây là số điện thoại của tôi, nghĩ xong rồi thì tìm tôi.” Bình An lấy danh thiếp đưa cho cô ta.

“Tôi biết rồi!” Cô ta nhất định sẽ suy nghĩ kỹ càng xem người nào có lợi cho cô ta nhất. Cô ta không hỏi xem Bình An muốn cô ta làm cái gì, bởi dù sao những chuyện đê tiện nhất cô ta cũng đã bị ép buộc làm qua, giờ còn có cái gì không thể làm được nữa sao? Bây giờ cô ta chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cuộc sống thống khổ như hiện nay.

Lúc Bình An đứng lên chuẩn bị đi, thuận miệng thử dò xét một câu, “Cô biết Liên Kiến Ba chứ?”

Mặt Tô Cầm thoáng nét hồ nghi, “Không biết, sao vậy?”

“Không có sao. Tôi đi trước đây.” Bình An cười nhẹ. Tô Cầm thật sự không biết Liên Kiến Ba... Xem ra quan hệ giữa Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba rất bí ẩn, số người biết cũng không nhiều.

Bọn chúng đến tốt cùng đang hợp tác làm chuyện gì thế nhỉ?

Mang theo nghi vấn này, Bình An quay về Thành phố G, nghỉ ở nhà nửa ngày rồi ngày thứ hai đến công ty làm như thường lệ.

Lê Thiên Thần sáng sớm đã đến báo cáo về tiến độ của dự án cải tạo chung cư cũ và sẵn tiện lấy chữ ký cho các phiếu chi trả cho đối tác. Bình An cẩn thận nghiêm túc rà xét xấp văn kiện rồi sau đó mới ký tên mình lên.

“Cám ơn!” Lê Thiên Thần nhận lấy công văn, cười nói với Bình An, nhưng sau đó cũng không rời đi ngay.

Bình An ngẩng đầu quét mắt nhìn hắn, “Còn có việc gì sao?”

“Nghe nói... Em sắp kết hôn với Nghiêm Túc?” Lê Thiên Thần chần chừ một chút mới nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Bình An cảm thấy hắn nêu vấn đề này ra thật quá nhảm. Cô đã đính hôn với Nghiêm Túc, giờ đi đến kết hôn thì có gì kỳ quái đâu?

Trong mắt Lê Thiên Thần lóe lên một tia khổ sở. Hắn đương nhiên biết đây là kết quả tất yếu, cũng rõ ràng là trong lòng hắn đã chẳng còn cảm giác kia với cô nữa rồi, nhưng sao khi biết cô sẽ kết hôn với Nghiêm Túc thì trong lòng lại khó chịu như vậy?

Bình An khẽ nheo mắt, nhìn sắc mặt biến đổi một cách khó hiểu của Lê Thiên Thần, khóe miệng thoáng qua một nụ cười giễu cợt.

Kiếp trước cô sống mơ mơ màng màng nên mới không hiểu rõ ràng về mọi người xung quanh. Kiếp này cô biết mình không phải là loại người thông minh có thể tùy tiện đùa bỡn tâm cơ với người khác, cho nên đã từng bước từng bước học tập và phấn đấu để cho mình lớn lên, mạnh mẽ hơn, nên mắt nhìn người nhìn sự việc tự nhiên cũng tiến bộ hơn. Kể từ sau khi trọng sinh, cô đã giao đấu qua lại với Lê Thiên Thần mấy lần, sao lại không nhận ra hẳn có ý tưởng gì với mình cơ chứ?

Cô đã từng yêu người đàn ông này, hẳn hẳn nói gì thì cô đều nghe nấy, nhưng sau đó lại bị hẳn vứt bỏ như giày dép cũ. Đời này, khi cô chỉ có oán hận chứ không có một chút tình cảm nào với hẳn, thì ngược lại hẳn lại có tình cảm với cô.

Tên đàn ông này thích cô! Cô nhìn ra được. Mặc dù sự yêu thích của hẳn không chỉ là yêu thích đơn thuần mà còn kèm vào rất nhiều yếu tố khác, nhưng cô đã trở thành một gút mắc vĩnh viễn không cách nào tiêu trừ trong lòng hẳn.

“Tôi đi ra ngoài trước.” Lê Thiên Thần bị ánh mắt như có thể nhìn thấu hết tất cả những suy nghĩ trong đầu hẳn của Bình An làm cho giật mình, lập tức bối rối vội vàng rời khỏi văn phòng của cô.

Trong nháy mắt kia, hẳn gần như có thể cho rằng Bình An đã biết tối hôm qua hẳn nằm mơ thấy gì...

Chiều hôm qua trong lúc tán gẫu với mọi người, vô tình biết được Bình An sẽ kết hôn với Nghiêm Túc, lúc đó trong lòng hẳn như có hàng trăm cảm xúc vô cùng khó chịu, cảm giác như đáng lý ra chuyện sẽ không phát triển theo chiều hướng như vậy, như là đã có cái gì đó bị biến đổi rồi. Thế là, buổi tối lúc đi ngủ, hẳn nằm mơ.

Hẳn mơ thấy người kết hôn cùng Bình An là hẳn chứ không phải Nghiêm Túc. Giấc mơ kia rất thật, chân thật như chính hẳn đã đích thân trải

qua. Sau khi kết hôn với Bình An, hần vốn rất vui vẻ mừng rỡ, nhưng trong lòng lại mơ hồ không vui bởi có rất nhiều người nói hần bám váy phụ nữ mà leo lên, rằng nhờ có cô nàng này mới có thể chiếm được quyền cao chức trọng trong công ty, v.v. Một kẻ tâm cao khí ngạo như hần sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc người khác không nhìn thấy những cố gắng của hần?

Nhiều lần như thế, nhiều ngày như thế, hần dần dần bắt đầu chán ghét Bình An, thậm chí vì muốn trốn tránh đôi mắt với cô mà bao dưỡng phụ nữ bên ngoài...

Có một giai đoạn trung gian hần không nhớ nổi đã mơ thấy gì, chỉ nhớ rõ sau đó vì không cam lòng mà hần đã hại chết Phương Hữu Lợi, bức tử Bình An, còn hần thì chiếm đoạt cả Tập đoàn Phương Thị.

Sau khi tỉnh lại từ giấc mơ, Lê Thiên Thần kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh toàn thân. Tại sao... tại sao hần lại cảm thấy mệt mỏi sau khi kết hôn với Bình An chứ? Sao lại có thể chán ghét cô chứ? Tại sao, tại sao hần lại có thể sát hại Phương Hữu Lợi, chiếm đoạt Tập đoàn Phương Thị chứ... Chỉ là một giấc mơ! Một giấc mơ mà thôi!

Nhớ tới ác mộng tối qua, trán Lê Thiên Thần lại toát ra lớp lớp mồ hôi lạnh. Đến bây giờ, hần vẫn không thể nhớ được đoạn trung gian đã mơ thấy gì, nhưng vì cảnh mưu hại Phương Hữu Lợi và bức tử Bình An trong mơ quá chân thực nên khiến hần kìm không được mà chột dạ.

Vì sao lại chột dạ? Bởi vì tận sâu trong thâm tâm hần cảm thấy xúc động vì giấc mơ này sao?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Chính Là Người Đây

Buổi trưa, Bình An và Hồng Dịch Vũ cùng đến nhà hàng dưới lầu ăn trưa.

“Nghe nói em và Nghiêm Túc chuẩn bị tổ chức hôn lễ, thật nhanh quá a.” Mắt Hồng Dịch Vũ khẽ khép lại, không nhìn thẳng vào Bình An. Có một số tâm sự không thể biểu lộ ra ngoài!

Bình An cười nói, “Quý, anh Hồng, anh đừng chọc em, giờ em vừa nghe từ ‘kết hôn’ là đã nhức đầu rồi.”

“Gì kỳ vậy? Chẳng lẽ còn không vui?” Hồng Dịch Vũ cười hỏi.

“Vấn đề không phải là có vui hay không, mà thật sự là quá mệt mỏi. Chỉ nghe bà ngoại và ba em tính toán thôi là em đã đau đầu nhức óc rồi!” Bình An tạo một vẻ mặt sợ hãi để Hồng Dịch Vũ tha cho cô, đừng nói về đề tài này nữa.

Hồng Dịch Vũ cười nhẹ, “Phương Thị và Nghiêm Thị kết thân đúng là không phải chuyện nhỏ, quả thật sẽ rất mệt mỏi.”

“Nghe nói vì đồng thời đầu tư mấy hạng mục lớn nên lượng tiền mặt quay vòng của công ty bị khó khăn, có vài công ty khác muốn nhân cơ hội này mà đầu tư vào Phương Thị của chúng ta, có thật không anh?” Bình An đi công tác mấy ngày, lúc quay về thì nghe được mấy lời đồn đãi thế này. Cô đã hỏi Tạ Hồng Phương, nhưng bà cũng nói là không biết rõ lắm, chuyện này chắc chỉ có Phương Hữu Lợi là rõ ràng nhất.

“Em nghe được từ đâu thế?” Hồng Dịch Vũ kinh ngạc, chuyện này gần như vẫn chưa có người nào biết.

Giọng Bình An hạ thấp xuống, “Trong công ty đã có rất nhiều người truyền miệng chuyện này, em còn chưa kịp hỏi Chủ Tịch.” Coi như thật sự có chuyện này đi chẳng nữa thì cô là thành viên HĐQT kiêm Tổng Giám Đốc, đáng lẽ đã sớm được thông báo một tiếng chứ.

Hồng Dịch Vũ cười, “Đúng là có tình hình này, nhưng có thể sẽ không tới mức như thế. Tuy lượng tiền mặt quay vòng có thiếu hụt, nhưng Phương Thị không phải là công ty bình thường, ngân hàng sẽ không làm khó đâu.”

“Ừ.” Bình An cười nhẹ, kết thúc đề tài này. Cô chỉ cảm thấy hơi có chút bất an. Kiếp trước vào giai đoạn này, dường như Phương Thị không cần nguồn tiền đầu tư từ ngoài vào, hướng chi hiện tại công ty phát triển còn tốt hơn nhiều so với kiếp trước, sao lại cần đến tiền đầu tư chứ, “Đúng rồi, anh có biết ai đề nghị việc nhận đầu tư từ công ty khác không?”

“Hình như là Liên Kiến Ba...”

Bình An nhíu mày hỏi lại, “Liên Kiến Ba?”

Mới nhắc tới tên anh ta thì đã thấy Liên Kiến Ba đi từ cửa nhà hàng vào, sóng vai với anh ta là một người đàn ông lớn hơn khoảng vài tuổi.

Nhìn thấy Liên Kiến Ba, Bình An liền cảm thấy chán ghét như gặp phải ruồi bọ.

Thấy vẻ mặt của Bình An, Hồng Dịch Vũ quay đầu lại nhìn, khi thấy đó là Liên Kiến Ba thì khẽ cười cười, “Tên Liên Kiến Ba này dù mới tới Thành phố G mà giống như đã quen thuộc từ thuở nào rồi ấy.”

Các mối quan hệ của Liên Kiến Ba ở Thành phố G tốt đến nỗi khiến người ta phải kinh ngạc!

“Người đi cạnh anh ta là ai vậy?” Bình An thuận miệng hỏi, cô cũng biết Liên Kiến Ba còn thần bí hơn nhiều so với cô tưởng tượng, nhưng cô đã cho người đi điều tra nhiều lần, nhưng vẫn không thể biết rõ bối cảnh sau lưng anh ta.

Điều này làm cho cô cảm thấy vô cùng bất an!

Hồng Dịch Vũ nhìn mấy lần mới nói, “Là một ký giả của Báo Mới Thành Thị, cũng có chút danh tiếng, ngòi bút sắc bén, tên là Chu Thư Khôn.”

Chu Thư Khôn? Chu Thư Khôn!

Mặt Bình An lập tức trắng bệch, không dám chớp mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang chuyện trò vui vẻ với Liên Kiến Ba cách đó không xa, là hắn ta... chính là hắn ta...

Các ngón tay đang nắm cái ly run nhẹ, một nỗi oán hận thâm sâu ngập trời cuộn cuộn dâng lên từ tận trong đáy lòng, tầm mắt của cô lúc này như bị lửa giận che mắt mà bắt đầu trở nên mơ hồ. Chính là hắn ta... Chính bởi những bài báo của người này đã khiến cho ba cô tức giận mà chết, chính là cái tên không biết chui từ đâu ra này đã tùy ý giả tạo thông tin để hãm hại cô, khiến cho cô thân bại danh liệt, trở thành nỗi sỉ nhục của Phương gia!

Chính là hắn! Chính hắn đã viết những viết cuối tạo xì căng đan giả về cuộc sống riêng phóng đảng của cô, chính hắn đã sử dụng ngòi bút giết người vô hình kia để làm cô lập tức rơi vào địa ngục vô biên, chính hắn đã cấu kết với bọn Đỗ Hiếu Mị để làm việc xấu, hại chết người thân yêu nhất của cô...

Trong một năm bị nhốt trong bệnh viện tâm thần kia, mỗi ngày cô đều đọc những bài báo viết từ ngòi bút của hắn về cô, tên của hắn như đã đóng một dấu ấn nung đỏ vào lòng cô. Trừ Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần, hắn là kẻ mà cô hận nhất.

Tên này... quen biết Liên Kiến Ba? Cô cho là Chu Thu Khôn nếu không phải là người của Đỗ Hiếu Mị thì cũng là tay sai của Lê Thiên Thần, sao hẳn lại chung đụng với Liên Kiến Ba vậy? Quen biết thông qua hai kẻ kia, hay đã quen biết từ trước?

Kiếp trước...

Sắc mặt Bình An càng thêm tái nhợt, kiếp trước Liên Kiến Ba rốt cuộc sắm vai trò gì trong âm mưu kinh tởm kia?

Hồng Dịch Vũ kinh ngạc nhìn vẻ mặt đột nhiên đổi sắc của Bình An, lo âu hỏi thăm, “Bình An, em không sao chứ, có phải thấy khó chịu trong người không?”

Bình An vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không nghe thấy câu hỏi của Hồng Dịch Vũ.

“Bình An, Bình An?” Hồng Dịch Vũ kêu cô mấy tiếng.

“Hả?” Bình An hoàn hồn, đáy mắt còn mang theo một tia tà ác. Hồng Dịch Vũ lại bị ánh mắt của cô làm cho hoảng hồn, “Sao vậy?”

“Không có gì, không có gì...” Bình An khẽ cúi mắt, tay nắm chặt khiến các khớp ngón trở nên trắng bệch.

“Có phải khó chịu gì không?” Hồng Dịch Vũ ân cần hỏi thăm.

Bình An lắc đầu, uống một hớp nước, rồi như chợt nhớ tới việc gì nên vội vàng nói, “Anh Hồng, em đột nhiên nhớ còn có việc phải làm, em đi trước nhé.”

Hồng Dịch Vũ ngơ ngác nhìn thần sắc đột biến của Bình An, “Được... Vậy em đi mau lên đi.”

Bình An vội vàng đứng lên, túm lấy túi xách rồi lập tức vọt ra khỏi nhà hàng, nhanh đến nỗi khiến Liên Kiến Ba vừa nhận ra cô muốn bước tới để chào hỏi phải dừng bước lại, cười cười quay trở về nói chuyện với người cùng đi.

Vừa từ nhà hàng ra ngoài, Bình An lập tức đến bãi đậu xe lấy xe, sau đó chạy thẳng tới chỗ Phúc Vị Chi.

“Tra giúp tôi một chút về quan hệ giữa Liên Kiến Ba và Chu Thư Khôn, ký giả Báo Mới Thành Thị. Phải nhanh!” Bình An dựng Phúc Vị Chi còn đang ngủ dậy, lớn giọng kêu lên.

Phúc Vị Chi còn đang mơ mơ màng màng, “Liên Kiến Ba, tên này nghe quen quen.”

Hôm nay Bình An không có tâm trạng đâu mà cùng đùa giỡn với Phúc Vị Chi, cô nhỏ giọng năn nỉ, “Tiểu Phúc, cậu phải điều tra nhanh nhanh lên giúp tôi, tôi thật sự... sợ lắm...”

Đúng vậy, cô cảm thấy có một nỗi sợ hãi không tên đang dâng lên mạnh mẽ trong lòng, giống như có thứ gì đó đang thoát khỏi tầm tay của cô. Cô sợ số mệnh của mình rồi sẽ vẫn giống như kiếp trước, cho dù sau khi trọng sinh cô đã làm rất nhiều việc để xoay chuyển nó, nhưng rồi cuối cùng vẫn đi đến một kết cuộc giống nhau...

Tên Liên Kiến Ba này, chính là biến số.

Phúc Vị Chi cũng cảm thấy Bình An nghiêm túc khác hẳn ngày thường, nên đầu óc tỉnh hẳn một nửa, “Biết rồi biết rồi.”

Từ trong nhà của Phúc Vị Chi đi ra, Bình An cảm giác như hơi sức bản thân đã biến mất hết một nửa, ngồi trên xe mà sắc mặt nặng nề, không tiêu cự mà nhìn thẳng tắp về phía trước.

Đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh mà cô mất hẳn phương hướng, không biết nên làm sao để tiếp tục nữa.

A, cuối cùng thì cô vẫn còn quá thiếu thốn kinh nghiệm cọ xát thực tế, vẫn chưa đủ tỉnh táo chừng chạc đối mặt mọi việc.

Đối với tên Liên Kiến Ba không hề xuất hiện trong thế giới của cô ở kiếp trước, cô thật sự không biết hẳn ta đến tột cùng sẽ có tác dụng gì trong vòng xoáy sự kiện, nhưng không thể bởi vì không biết thì liền trở nên sợ hãi... Bất luận thế nào, cô cũng sẽ không để cho Phương Thị gặp chuyện không may!

Ánh mắt hoảng loạn mờ mịt của Bình An bắt đầu tập trung lại, trong mắt phát ra vẻ kiên nghị. Đúng! Không sai! Coi như cô không có trí nhớ của kiếp trước giúp một tay, cô cũng sẽ không để cho mình bị ép đến đường cùng lần nữa.

Phúc Vị Chỉ chỉ cần một ngày đã điều tra ra quan hệ giữa Liên Kiến Ba và Chu Thư Khôn.

Thì ra hai người bọn họ là thân thích, mặc dù không phải là họ hàng gần, nhưng vẫn có chút quan hệ về huyết thống. Chu Thư Khôn là con trai anh họ xa của mẹ Liên Kiến Ba, miễn cưỡng coi như là anh họ của Liên Kiến Ba.

Thì ra là như vậy... Thì ra là như vậy...

Bình An cầm tư liệu về Chu Thư Khôn, giận đến đặng gan đặng mật. Cô gần như có thể xác định, trong âm mưu hãm hại cô kiếp trước đó, Liên Kiến Ba nhất định có một vai trò quan trọng.

Tất cả những kẻ này cũng đều xuất hiện, đều muốn hại người thân và công ty của cô!

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh lùng. Vậy thì cứ đến đây đi, cô đã không còn sợ hãi nữa rồi, bất cứ ma quỷ thần tiên gì, cô cũng sẽ không sợ!

Chỉ còn một chuyện là còn chưa điều tra ra: mục đích cuối cùng của Liên Kiến Ba là gì! Nhưng chưa kịp xem hắn ta và Lê Thiên Thần làm ra việc gì, thì Đỗ Hiếu Mị ngược lại đã động thủ trước.

Trước đây không lâu, Cao Tinh đến tìm Đỗ Hiếu Mị, hy vọng ả có thể tới Tư Tư làm việc. Sau khi về, Đỗ Hiếu Mị bàn với Lê Thiên Thần. Lê Thiên Thần cảm thấy việc công tác ở một ngành mới có thể phân tán lực chú ý của Đỗ Hiếu Mị, để ả đừng suốt ngày làm chuyện khiến hắn nhức đầu nữa, nên dĩ nhiên là tán thành.

Đỗ Hiếu Mị trở thành quản lý tiêu thụ cho một nhãn hàng của Công ty Tư Tư. Sau khi nhậm chức, ả làm quen rất nhanh với vận hành của công ty. Nhưng tất cả những cố gắng của ả tại đây cũng không phải là để tranh công tranh lao gì trong công ty, mà chỉ vì ả muốn lợi dụng cơ hội làm việc tại Tư Tư để phá hủy Duy An của Phương Bình An.

Duy An gần đây mới tung ra một loại mặt nạ bổ sung nước và làm trắng da, đây là lần đầu tiên Duy An lấy chính tên mình để đặt cho sản phẩm được tung ra, cũng là món đầu tư lớn nhất năm nay của Duy An.

Cùng lúc, Công ty Tư Tư cũng cập nhật một loại mặt nạ có hiệu quả tương tự.

Hai năm qua, hai công ty lớn này đã đánh không ít trận để giành giật thị trường. Cao Tinh đã ăn không ít thua thiệt từ Bình An nên cố gắng thực hiện phương châm ‘nước giếng không phạm nước sông’, nhưng như vậy không có nghĩa là trong lòng cô ta đã chịu phục hoàn toàn, nếu không thì cô ta đã không tìm Đỗ Hiếu Mị mời ả gia nhập Công ty Tư Tư.

Mặt nạ dưỡng da của Duy An và Tư Tư đồng thời được đưa ra thị trường, cạnh tranh quyết liệt ở các trung tâm thương mại lớn. Nhưng vì danh tiếng của người đại diện phát ngôn cho sản phẩm của Duy An cũng khá nổi tiếng, cho nên lần này mặt nạ do Duy An tự sản xuất cũng được nổi tiếng mà đắt như tôm tươi; còn mặt nạ do Tư Tư tung ra chỉ đạt chỉ tiêu trung bình.

“Quản lý Đỗ, bộ phận tiêu thụ của các cô làm ăn kiểu gì vậy? Hạn ngạch tiêu thụ không bằng một nửa của Duy An nữa.” Cao Tinh lạnh giọng chất vấn Đỗ Hiếu Mị. Số lượng tiêu thụ kiểu này thật sự là không dám thò mặt ra mà gặp ai, cô ta đã thua Duy An không ít lần, lần này dù thế nào cũng không để thua lần nữa.

Mặt Đỗ Hiếu Mị không thay đổi mà nhìn Cao Tinh, “Nếu như trước đây cô làm tốt thì giờ đã không cần phải mời tới tôi.”

Cao Tinh lờm ả một cái, “Tôi cho cô biết, bất kể dùng phương pháp gì, tôi muốn cho lần này Duy An... thất bại thảm hại.”

“Bất cứ phương pháp gì?” Khóe miệng Đỗ Hiếu Mị nhếch lên. Cô ả này thật hung ác!

“Đúng, Đỗ Hiếu Mị, tôi biết cô làm được!” Hai ả là cùng một loại người, loại người vì đạt tới mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh một tiếng, “Quản lý Cao, cô đừng coi tôi là thiên lôi sai đâu đánh đó, cô thật sự cho là Trình Vận kia dễ đối phó đó hả? Nghĩ chỉ cần một lần là có thể phá hủy công ty của người ta à? Không dễ vậy đâu!”

“Người tôi muốn đối phó là Phương Bình An, người cô hận cũng là Phương Bình An. Quản lý Đỗ, cô nói có khó không?” Cao Tinh hỏi ngược lại.

“Dùng bất cứ phương pháp gì... Đây là chính miệng cô nói đó nghe, Quản lý Cao!” Đỗ Hiếu Mị hừ một tiếng, nếu không thể trực tiếp đối phó con oắt thối này thì phá hủy tâm huyết của nó để xả giận thay cũng tốt chán.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Công Dã Tràng

Khi hai công ty lớn cạnh tranh nhau trên thị trường thì xét ra cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm đối với những công ty nhỏ không có nhãn hiệu danh tiếng, dù sao cũng không so được với những nhãn hiệu xa xỉ, cho dù hiệu quả không sai biệt lắm, người ta cũng chỉ sẽ chọn loại đắt tiền để mua.

Khi Duy An và Tư Tư đồng thời tung ra sản phẩm mặt nạ dưỡng da bổ sung nước, trên thị trường cũng có một công ty tuy không danh tiếng bằng hai công ty lớn này nhưng cũng được coi như một thương hiệu mỹ phẩm có khá nhiều người chú ý cũng đồng thời tung ra sản phẩm mặt nạ dưỡng da tương tự, chẳng qua vì Duy An và Tư Tư danh tiếng quá lớn, nên mọi người bỏ quên nhãn hiệu Mika này mà thôi.

Sau khi sản phẩm mặt nạ của cả ba công ty được tung ra thị trường, lượng tiêu thụ của Duy An vẫn luôn dẫn đầu, thế nhưng hai ngày nay lại xuất hiện vấn đề.

Có không ít bài báo phản ánh rằng một số người tiêu thụ đã cùng lúc mua cả hai sản phẩm của Duy An và Mika, khi so sánh thì thấy hiệu quả giống nhau như đúc, nhưng giá tiền lại chênh nhau một nửa. Sau đó, còn có tin lộ ra rằng sản phẩm mặt nạ dưỡng da của Duy An và một số sản phẩm mặt nạ rẻ tiền khác bán trên thị trường đều do cùng một hộ cá thể nhỏ sản xuất, đây quả thật là một hành động lừa gạt biến tướng để che mắt người tiêu thụ.

“Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Công ty hợp tác với chúng ta khi nào thì đã chuyển sang sản xuất hàng giá rẻ rồi vậy? Nhà sản xuất này không

phải chỉ chuyên làm hàng nhập khẩu thôi sao?” Trong phòng họp của Duy An, Trình Vận nhìn qua các bài báo so sánh về sản phẩm mặt nạ giữa Duy An và Mika, chân mày nhíu lại thật chặt.

“Đã gọi điện thoại qua để xác nhận, bên đó ập úng, e rằng... đó là sự thật!” Trên mặt Hàn Á Lệ cũng mang vẻ buồn rầu.

Kỷ Túy Ý nói, “Liệu có người cố ý hãm hại chúng ta sau lưng không?”

“Chuyện như vậy đúng là khá kỳ lạ. Bên nhà sản xuất trước giờ không có vấn đề gì, vả lại ban đầu chúng ta sàng lọc cũng rất nghiêm khắc, sao lại đột nhiên xuất hiện loại vấn đề này được.” Hàn Á Lệ nói.

“Tiểu Ý, hẹn Quản đốc Hà chưa? Chị sẽ tự sang đó làm việc.” Trình Vận trầm ngâm chốc lát, cảm thấy nên trực tiếp đến gặp nhà sản xuất để hỏi cho rõ ràng thì hơn.

“Đã hẹn, lát nữa anh ta sẽ tới.” Kỷ Túy Ý nói.

“Trước tiên cứ vậy cái đã. Á Lệ, em cử người đến các trung tâm thương mại lớn quan sát xem tình hình hiện tại thế nào. Chúng ta phải nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết nguy cơ lần này. Sản phẩm mặt nạ này là lần đầu tiên lấy chính danh nghĩa của Duy An nghiên cứu ra, nếu như không thể làm cho người tiêu thụ hài lòng, về sau chúng ta sẽ rất khó tạo riêng nhãn hiệu của mình, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến các sản phẩm được tung ra kế tiếp.” Trình Vận trầm giọng nói.

Hàn Á Lệ nặng nề gật đầu, “Em biết phải làm thế nào.”

Trình Vận vừa quay lại văn phòng không bao lâu thì Quản đốc Hà đã hấp tấp từ ngoại ô chạy tới, “Giám Đốc Trình, thật xin lỗi, đều do nhà máy chúng tôi sơ suất khiến quý công ty chịu ảnh hưởng.”

“Nói vậy, nhà máy bên các anh thật sự có nhận sản xuất hàng cho Mika?” Trình Vận cau mày hỏi, đáy mắt thoáng qua một tia sáng lạnh.

Quản đốc Hà lúng túng, “Sản phẩm của Mika thật ra cũng không thể coi là giá rẻ, chất lượng cũng không kém, nhà máy chúng tôi đúng là có giúp họ sản xuất... Vấn đề này chẳng phải là vấn đề gì lớn, chẳng qua có người cố ý lấy ra để so sánh.”

Đúng vậy, vốn dĩ chuyện sản phẩm của hai công ty khác nhau được cùng một nhà sản xuất gia công ra thì cũng không phải là vấn đề lớn, vấn đề là ở chỗ có người cố ý phóng đại sự so sánh giữa hai sản phẩm, thế mới khiến người tiêu thụ có ý e ngại.

“Chuyện này đáng lý ra phải là bí mật kinh doanh của nhà máy các anh, sao bên truyền thông lại biết?” Trình Vận hỏi.

Trên mặt Quản đốc Hà hiện lên vẻ tức giận, “Bởi vì nhà máy chúng tôi có một trường chuyên tiết lộ thông tin! Giám đốc Trình, chị yên tâm, nhân viên bán đứng nhà máy đã bị chúng tôi khai trừ.”

“Bị ai đó mua chuộc phải không?” Trình Vận chỉ quan tâm điều này.

“Việc này... Tôi nghĩ chắc là đối thủ của nhà máy chúng tôi. Lúc hỏi nhân viên kia, anh ta cũng không chịu nói.” Nhất định là nhận không ít tiền dăm mồm từ đối phương!

Trình Vận chậm rãi gật đầu, “Ừ.” Xem ra có người cố ý muốn nhắm vào Duy An.

Quản đốc Hà luôn miệng xin lỗi, nói nhất định sẽ chịu trách nhiệm về sự kiện lần này. Trình Vận hiện tại cũng không rảnh để bàn về vấn đề bồi thường với Quản đốc Hà, chỉ nói sẽ liên lạc với anh ta sau, rồi kêu Kỷ Túy Ý tiễn anh ta về.

Không bao lâu sau, Bình An đã tới.

“Chị đang định gọi điện thoại cho em thì em đã tới rồi.” Trình Vận nhìn Bình An cười nói. Chị biết tầm quan trọng của Duy An đối với Bình An nên khi xảy ra chuyện như vậy cũng muốn thông báo với cô một tiếng, cho dù bây giờ Bình An đã không nhúng tay vào công việc hàng ngày của Duy An nữa.

Bình An nhẹ nhàng cười, ngồi xuống ghế đối diện Trình Vận, mặt vẫn giữ vẻ ung dung tự tại, “Lúc sáng em đọc mấy bài báo thì đại khái cũng đoán được là chuyện gì rồi, đang định đi họp gần đây nên tiện thể ghé ngang. Sao rồi chị?”

“Bên nhà máy sản xuất có người bị mua chuộc.” Trình Vận nói.

“Biết ngay mà!” Bình An cười lạnh một tiếng, “Chuyện này không cần đoán cũng biết là do ai làm. Đỗ Hiếu Mị và Cao Tinh đều hận không thể dùng một cước giết chết tươi em hay Duy An, giờ cả hai đều làm chung công ty, chẳng lẽ lại không liên thủ đối phó em sao. Nhất định là hai ả làm đấy.”

“Cô nàng Cao Tinh này thuộc loại có thù tất báo, nhưng Duy An và Tư Tư tranh đấu gay gắt đã lâu, đây vẫn là lần đầu tiên họ dùng loại thủ đoạn hèn hạ thế này.” Trình Vận phân tích.

Đó là vì có thêm loại người hèn hạ vô sỉ như Đỗ Hiếu Mị chung tay vào, có thủ đoạn gì mà không nghĩ ra được đâu?

“Chị Vận hình như có biện pháp xử lý rồi hả?” Bình An cười hỏi.

Trình Vận ngáy cô một cái, “Trông em cũng rất thông dong, có phải cũng đã nghĩ ra biện pháp luôn rồi không?”

Bình An cười hắc hắc, “Em làm gì lợi hại như Chị Vận được, biện pháp của em nhất định sẽ không bằng chị đâu.” Cô chỉ nghĩ tới chuyện làm thế nào để khiến Đỗ Hiểu Mị không bao giờ có cơ hội xoay người thôi!

Giờ cô không chỉ muốn làm cho Đỗ Hiểu Mị không còn cách nào sinh tồn ở Thành phố G mà thôi đâu!

Rất nhanh, Trình Vận đã đưa ra các biện pháp ứng phó. Đầu tiên là Quản đốc Hà tự đứng ra thanh minh rằng nhà máy họ chỉ gia công công đoạn cuối cùng của sản phẩm mặt nạ thuộc Duy An, tất cả các công đoạn điều chế và quản lý chất lượng khác đều là nhập khẩu chứ không do nhà máy bên họ phụ trách. Tiếp sau, Duy An công khai trên mặt báo một bản báo cáo kiểm nghiệm do một viện nghiên cứu nổi danh nước ngoài thực hiện, chứng minh sản phẩm mặt nạ của Duy An áp dụng phương thức điều chế và sản xuất cực ít được dùng trong nước; từ đó kéo dài khoảng cách giữa sản phẩm của Duy An và sản phẩm của các nhãn hiệu khác.

Đồng thời, ngôi sao đại diện phát ngôn các nhãn hiệu sản phẩm thuộc Duy An cũng công khai ca ngợi Duy An trong các sự kiện đại chúng. Dù cả hai loại mặt nạ đều có tác dụng bổ sung nước cho da, nhưng hiệu quả cuối cùng có giống nhau hay không thì phải tự thân kiểm nghiệm, một sản phẩm thật sự tốt thì cần phải được so sánh trong một thời gian dài.

Những kẻ trước đây đứng ra kêu ca mình là người tiêu thụ bị lừa gạt đột nhiên giống như bốc hơi khỏi nhân gian nên không còn ai ra mặt chinh phạt Duy An nữa, sản phẩm mặt nạ của Duy An cũng vì chuyện này mà thu hút số người biết đến nhiều hơn, hạn ngạch tiêu thụ tăng lên không ít so với giai đoạn trước.

Kết quả như thế, hiển nhiên là có người vui mừng cũng có người buồn giận.

“Không ngờ Trình Vận vẫn có thể nghĩ ra được một chiêu như vậy để lật ngược tình thế!” Cao Tinh nổi giận ùng ùng trong văn phòng mình. Nhìn Đỗ Hiếu Mị ngồi đối diện không tỏ vẻ gì nhưng trong đáy mắt lại đầy vẻ giễu cợt, lửa giận trong lòng cô ta càng bốc cao hơn, “Đỗ Hiếu Mị, năng lực của cô chỉ nhiều đó thôi hả, bị gậy ông đập lưng ông rồi đó thấy không!”

“Nếu cô có thể tự mình đối phó được Trình Vận, lúc đầu cần gì phải cầu xin tôi vào công ty này.” Lần này Đỗ Hiếu Mị lại thua dưới tay Bình An, trong lòng đang buồn bực, cái con mẹ Cao Tinh này còn tới đổ thêm dầu vào lửa.

“Đỗ Hiếu Mị, cô đừng có tự cao, nếu không phải do tôi thấy cô được việc, cô cho rằng bây giờ cô là cái gì? Ngay cả một chỗ làm nhỏ cũng kiếm không được nữa là!” Cao Tinh hét lên dữ dằn.

Đỗ Hiếu Mị lạnh lùng nhìn cô ta, “Bây giờ cô tính ngồi đây nội chiến với tôi, hay là muốn nghĩ biện pháp để tiếp tục đối phó Duy An?”

“Liệu còn có biện pháp gì khác?” Cao Tinh hỏi.

“Hừ, tôi đương nhiên sẽ nghĩ ra được!” Đỗ Hiếu Mị hừ lạnh một tiếng, ưỡn thẳng sống lưng rời khỏi văn phòng.

Cao Tinh nhìn bóng lưng ả mà mắng mấy câu, trong lòng thậm chí có hơi hối hận vì đã tìm một người mắt cao hơn đầu như ả đến đây gây khó chịu cho mình. Đúng là đại đột đi nuôi một con sói hoang không thuần hóa được. Nếu không phải do cô ta giúp một tay, liệu Đỗ Hiếu Mị có được nhận vào Công ty Tư Tư không? Đã chẳng biết ơn thì chớ, còn dám lên mặt với cô ta. Đợi sau khi phá hủy Duy An xong rồi, cô ta nhất định phải đá cô ả này ra!

Đỗ Hiếu Mị sau khi đi ra khỏi văn phòng liền đến phòng nghỉ gọi điện thoại cho Lê Thiên Thần, còn chưa kịp mở miệng thì đầu dây bên kia đã

truyền đến giọng nghiêm nghị trách cứ của Lê Thiên Thần. “Em ăn no rồi việc hả? Bây giờ là thời điểm nào mà còn gây chuyện như vậy? Em mới vừa thua thiệt dưới tay Bình An, chưa gì đã kiếm chuyện gây sự nữa rồi. Em coi lời nói của anh như gió thổi bên tai hả?”

“Em... Cho dù em không ra tay đi nữa thì người khác cũng sẽ làm mà.” Đỗ Hiếu Mị uất ức kêu lên, lần này đối phó với Duy An là chủ ý của chính Cao Tinh, ả cũng chỉ phụ một tay quạt gió thổi lửa thôi mà.

Thanh âm cố nén tức giận của Lê Thiên Thần truyền đến, “Em cho rằng anh mới biết em ngày một ngày hai thôi sao mà định lấp liếm. Nếu em còn vọng động vậy nữa, xảy ra chuyện gì em có chịu trách nhiệm được không?”

Đỗ Hiếu Mị nghẹn lời, lời nói oán trách đã ra đến đầu lưỡi rồi đành nuốt trở vào, “Em hiểu rồi.”

Lê Thiên Thần lại nói thêm với ả mấy câu, rồi mới hạ giọng nói, “Tối nay cùng đi ăn tối đi, anh sang đón em.”

“Ừ!” Mặc dù Đỗ Hiếu Mị còn có chút ầm ức, nhưng nghe Lê Thiên Thần chủ động hẹn mình thì trong lòng lại mềm đến chảy nước.

Trình Vận bận rộn hết một ngày, cuối cùng cũng thu xếp xong mọi việc. Từ công đi ra, cảm thấy đói bụng, trong đầu đang nghĩ nên đi đâu để ủy lạo cái dạ dày của mình thì chợt thấy một chiếc Bentley đen quen mắt đậu bên đường phía đối diện.

Đáy mắt hiện ý cười nhộn nhạo, chị cất bước đi về phía chiếc xe kia, mới vừa đến gần sườn xe thì cửa kính xe từ từ hạ xuống, để lộ một khuôn mặt anh tuấn chững chạc.

“Phương tiên sinh, hôm nay cũng đi ngang qua đây à?” Trình Vận nhẹ nhàng cười nhìn người đàn ông chững chạc trước mắt, cảm nhận được một tia vui mừng đang nhảy nhót trong lòng.

“Hôm nay cố ý tới mời cô đi ăn cơm, cô có thể nể mặt chút không?”
Phương Hữu Lợi bước trên xe xuống, mỉm cười nhìn chị.

Trình Vận nghiêng đầu cười nhẹ một tiếng, “Đúng lúc thật, tôi bây giờ có thể ăn hết cả một con trâu ấy chứ.”

Đôi mắt sắc bén của Phương Hữu Lợi hiện ý cười, mở cửa xe cho chị,
“Mời.”

“Cám ơn!” Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn như sứ của Trình Vận mang nét tươi cười, bước lên xe.

“Có mệt lắm không?” Tối nay Phương Hữu Lợi tự mình lái xe, lúc quay đầu nhìn Trình Vận thì phát hiện chị đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhỏ giọng hỏi một câu.

Thật ra thì chị đang đói bụng đến bao tử phát đau thôi, Trình Vận mỉm cười nói, “Hôm nay công việc tương đối nhiều.”

Phương Hữu Lợi lại quay đầu nhìn chị một cái, khi thấy chị nhú chặt đôi mày thanh tú, một tay còn đè thật chặt lên vị trí dạ dày thì quan tâm, “Khó chịu à? Có muốn tôi đưa cô đến bệnh viện luôn không?”

Trình Vận kinh ngạc trước sự chu đáo của ông, cười nói, “Chỉ là bao tử hơi đau chút thôi, chắc là do đói bụng.”

Phương Hữu Lợi nhú mày, từ từ tắt xe vào lề rồi dừng lại.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Ăn Ý

Trình Vận nghi hoặc nhìn sang Phương Hữu Lợi, không hiểu tại sao ông lại đột nhiên dừng xe lại ở đây.

Ông không nói gì, chỉ mở cửa xe bước xuống, sau đó băng qua đường vào một cửa hàng bán thức ăn...

Đầu quả tim giống như bị cái gì đó đột nhiên đâm vào, có chút đau, cũng có chút xót.

Lúc Trình Vận vẫn còn đang xuất thần, Phương Hữu Lợi đã quay trở lại xe, “Ăn miếng cháo trắng này trước đi, rồi sau đó uống thuốc. Bụng rỗng không nên uống thuốc đau bao tử vào.”

“Cám ơn!” Trình Vận cầm bát cháo trắng trong tay, nhỏ giọng cám ơn.

Phương Hữu Lợi nở nụ cười, “Ăn cháo rồi mà còn thấy đói thì chúng ta đi ăn điểm tâm.”

“Dạ.” Trình Vận gật gật đầu, uống một hớp cháo. Miếng cháo âm ập chạy vào dạ dày khiến cảm giác đau đớn nơi đó như dịu đi ít nhiều.

Hai người chọn một nhà hàng bề ngoài không lớn, trang trí theo phong cách tao nhã của Trung Quốc cổ. Trình Vận vì đã ăn một chén cháo, lại đã uống thuốc, nên bao tử không còn đau nữa, nhưng đúng là vẫn còn hơi đói.

Phương Hữu Lợi mới đầu chỉ định mua cho cô một chén cháo rồi đưa cô về nhà nghỉ, nhưng Trình Vận biết ông vẫn chưa ăn cơm nên nói là mình

không muốn ăn cháo mà muốn ăn thêm cái khác.

Người đàn ông này tỉ mỉ săn sóc vô cùng, mỗi khi ở cùng một chỗ với ông, chị luôn có một loại cảm giác thoải mái và ăn ý nhàn nhạt.

Lần trước, sau khi từ Hongkong về, hai người thỉnh thoảng lại gặp nhau trong các trường hợp ngẫu nhiên. Có một lần Phương Hữu Lợi đi họp gần văn phòng Duy An đúng lúc gặp được Trình Vận vừa tan sở, Trình Vận cảm thấy nên mời ông ăn một bữa cơm cảm ơn nên đó là bữa cơm đầu tiên của riêng hai người.

Không ai trong hai người nhắc lại chuyện đã xảy ra ở Hongkong.

“Cho chúng tôi vài món ăn nhẹ, với lại một nồi cháo tiểu mạch.” Phương Hữu Lợi kêu phục vụ ghi món ăn.

Trình Vận cười, “Ông không cần phải băn khoăn về tôi đâu, tôi ăn cái gì cũng được hết.”

“Giờ này ăn nhẹ thì tốt hơn.” Phương Hữu Lợi nhìn chị phân trần.

Trình Vận khẽ mỉm cười.

“Cuộc sống của Trình tiểu thư có vẻ rất đơn giản nhỉ.” Phương Hữu Lợi nhỏ giọng hỏi.

“Cuộc sống đơn giản không tốt à?” Trình Vận cười hỏi.

Thật ra thì ông không phải ý này, chẳng qua là hiện tại mối quan hệ giữa hai người còn chưa tới mức có thể hỏi về cuộc sống riêng của nhau, “Bình An đề nghị tôi giới thiệu bạn trai cho cô, không biết cô có yêu cầu gì đặc biệt không?”

Trình Vận ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Phương Hữu Lợi, rồi không hiểu sao lại thấy nóng ran cả mặt, “Ý của ông là... là Bình An bảo

ông giới thiệu cho tôi...”

Phương Hữu Lợi cảm thấy mình hỏi ra câu này lúc này thì cũng có hơi đường đột, “Xin lỗi.”

“Cái con bé này!” Trình Vận bật cười, liếc Phương Hữu Lợi một cái, rồi không nói gì thêm.

Phương Hữu Lợi cũng không tiếp tục đề tài này nữa. Sau khi cơm nước xong, ông đưa Trình Vận về nhà, “Tối nay trước khi đi ngủ nhớ uống một ly sữa nóng.”

Trình Vận cười, gật đầu, “Lần sau lại mời ông ăn cơm vậy. Hôm nay... hình như hơi mất hứng nhỉ.” Bởi vì bao tử của chị đau nên Phương Hữu Lợi phải ăn mấy món vừa nhẹ vừa nhạt với chị.

Ông định trả lời không cần thiết, nhưng nghĩ mình lại có cơ hội ăn cơm với cô lần nữa nên cười gật đầu.

Lúc Phương Hữu Lợi về đến nhà, Bình An đang ngồi bàn với Viên lão phu nhân về các chi tiết của hôn lễ, thật sự là đã thấy mệt muốn chết rồi nên khi thấy Phương Hữu Lợi về đến thì bụng vui như mở cờ, cảm thấy mình đã được giải thoát, “Ba, ba về rồi ạ.”

Bình An nhanh chóng bỏ nhào về phía Phương Hữu Lợi như một con cún, hạ giọng thì thầm vào lỗ tai ông, “Ba, cứu mạng.”

“Lớn rồi mà không ra môn ra khoai gì hết!” Phương Hữu Lợi yêu thương vỗ vỗ đầu cô, “Mẹ, mẹ đang bàn với Bình An cái gì vậy ạ?”

“Mẹ với chị Loan định tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc nên muốn Bình An ngày mai đi với bọn mẹ để người ta lấy số đo đặt may áo cưới long phượng.” Viên lão phu nhân cười tít cả mắt giải thích.

“Nhưng mà ý của mẹ anh Nghiêm Túc là tổ chức theo kiểu Tây mà, như vậy đỡ rườm rà.” Bình An nhỏ giọng càm ràm với Phương Hữu Lợi.

“Thế thì Đông Tây kết hợp vậy.” Phương Hữu Lợi nói.

Cô sẽ mệt mỏi lắm lắm cho mà xem! Bình An khóc không ra nước mắt, thật lòng chỉ muốn cùng Nghiêm Túc thẳng tiến đến Cục Dân chính đăng ký hôn thú, rồi hai người đi du lịch xa một vòng, chẳng cần phải đầu tắt mặt tối hết nghi thức này đến lễ bái kia, thật tốt biết bao.

Viên lão phu nhân cực kỳ hài lòng việc con rể lập tức chọn đứng về phía bà, bởi lúc này mới nói vài câu với Bình An thì con bé đã khẳng khẳng ‘giản lược, giản lược’. Hôn lễ cả đời thì sao mà có thể tùy tiện giản lược được chứ?

“Ba, sao tối nay ba về trễ vậy, lại có tiệc à? Không có uống rượu đấy chứ?” Bình An không muốn tiếp tục cò cửa đề tài này nữa nên vội vàng đánh trống lảng.

Phương Hữu Lợi khẽ mỉm cười, sắc mặt trầm tĩnh, “A, đi ăn cơm với một người bạn. Ba không có uống rượu đâu, con đừng lo.”

Ông cũng không phải cố ý muốn giấu giếm việc ăn cơm với Trình Vận, nhưng không biết tại sao lại không muốn nói chuyện đó vào lúc này.

Bình An cười láu lỉnh, “Ba, ăn với bạn gái hả?”

“Đồ quý! Ba lên lầu trước đây, con đi với bà ngoại ra vườn hoa một chút đi, hôm nay thời tiết khá tốt đấy.” Phương Hữu Lợi nói xong thì chân đã bước lên cầu thang.

Viên lão phu nhân cười tủm tỉm nhìn con rể biến mất ở đầu thang lầu, nói với Bình An, “Bà thấy 80% là bạn gái rồi.”

“Đồng ý! Bà ngoại, con đưa bà ra vườn hoa nhé.” Bình An cười nói.

Sự kiện âm ỉ ở Duy An cứ như thế mà được dẹp yên, nhưng cũng đủ cho Bình An càng hiểu sâu sắc một điều rằng: nếu như không đánh cho ả Đỗ Hiếu Mị kia một trận đến ngay cả một cơ hội trở mình cũng không có, thì ả nhất định sẽ y như một con châu chấu suốt ngày nhảy loi choi, không để cho cô được an bình một giây một phút nào.

Mà mấu chốt của việc đối phó Đỗ Hiếu Mị lại đặt trên người của Tô Cầm, đến hôm nay rồi mà cô ta vẫn chưa liên lạc lại với cô, không biết có phải là muốn giữ quẻ hay không. Hôm đó, nhìn ánh mắt của cô ta thì thấy có đến 80% là đã bị lay động, nhưng sao đến bây giờ vẫn không có tin tức gì vậy? Có phải cô nên chủ động liên lạc với cô ta hay không... hay là nên đợi thêm mấy ngày nữa?

Bình An suy nghĩ một chút, rồi quyết định đợi thêm hai ngày nữa.

Sau khi tan việc, cô đi tới Đại học Thành phố G, mang cho Đàm Anh hai bộ quần áo vừa mua.

Đàm Anh nhìn thấy Bình An vui mừng vô cùng, bởi cô bé này vừa xem Bình An như một ân nhân lại như một thần tượng, hôm nay thần tượng lại tặng quà cho cô bé khiến cô bé thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên vì kích động.

Ăn cơm với Đàm Anh xong, không bao lâu Đàm Tuyên đã tới.

“Tiểu Anh, em về ký túc xá trước đi, anh có chuyện nói với chị Bình An.” Đàm Tuyên vừa đến liền đuổi em gái về.

Hai mắt của Đàm Anh cứ dò xét đảo hết từ Bình An sang Đàm Tuyên, trong lòng có một niềm mong đợi nho nhỏ, nhưng rồi cái ý nghĩ này liền héo rũ rất nhanh trước khi đâm chồi. Dù anh trai của cô bé rất ưu tú, nhưng làm sao mà xứng với chị Bình An cho được? Cô còn nghe nói chị Bình An

đã có một người chồng chưa cưới rất giỏi giang nữa kìa. Đúng là cô mơ mộng hão huyền rồi.

“Dạ, vậy anh chị nói chuyện đi, em về trước đây.” Đàm Anh cười chào hai người.

Họ đang ngồi ở một quán cơm trong khu đại học, đến đây ăn cơm đều là sinh viên. Lúc này đã qua thời gian ăn cơm nên trong phòng ăn chẳng còn bao nhiêu người, chỉ có hai ba đôi tình nhân đang châu đầu ghé tai thì thầm với nhau.

“Dường như Lê Thiên Thần đi đâu cũng mang theo anh nhỉ.” Bình An không hề nói lời thừa thãi với Đàm Tuyền, mở miệng là hỏi ngay tin tức mình muốn biết.

“Ngoài lúc đi với anh ta đến thị sát khu vực chung cư cũ bị phá bỏ thì chỉ có đi gặp khách hàng, không có gì khác lạ cả.” Đàm Tuyền nhỏ giọng trả lời.

Bình An nhẹ nhàng gạt đầu, “Đỗ Hiếu Mị có đến tìm anh chứ?”

Đàm Tuyền nhìn cô một cái, nghĩ bụng, sao cô cái gì cũng biết thế nhỉ, “Có gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi cố gắng đi theo Phó Tổng Lê làm việc cho tốt.”

“Cô ta quan tâm anh ghê nhỉ! Chắc hẳn cô ta muốn anh canh chừng Lê Thiên Thần đây mà, để dò xét xem anh ta có tồn tại với cô nàng nào khác không chứ gì.” Bình An cười trào phúng.

“Rốt cuộc cô phải tôi kể cận Lê Thiên Thần là muốn làm những gì?” Đàm Tuyền dĩ nhiên là hiểu ý của Đỗ Hiếu Mị muốn gì, nhưng chẳng qua anh ta cũng không quan tâm. Anh ta chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ do Bình An giao, như vậy anh ta có thể lấy được thứ anh ta muốn.

“Anh ta không đặc biệt liên hệ với người nào khác à?” Bình An nhíu mày hỏi.

Đàm Tuyền cẩn thận nghĩ lại, “Anh ta và thành viên HĐQT họ Liên kia... dù bề ngoài thì có vẻ là chỉ mới quen biết sơ sơ, thế nhưng tôi nghe được lúc anh ta gọi điện thoại cho người kia thì hình như dùng thẳng tên luôn thì phải.”

Quen thân đến độ này rồi à? Mặt Bình An nghiêm túc hẳn, “Còn gì nữa không?”

“Ngoài các khách hàng của công ty, Phó Tổng Lê liên lạc nhiều nhất là những bạn bè ở Thành phố S. Tạm thời tôi chỉ biết được thế thôi.” Lê Thiên Thần cũng không tin anh ta trăm phần trăm, tất cả những tin tức này đều là do anh ta tỉ mỉ quan sát mới lấy được.

Lê Thiên Thần có thể có bạn bè gì ở Thành phố S? Trong đầu Bình An nảy sinh nỗi nghi ngờ, “Anh ta có để cho anh xử lý công việc của hạng mục cải tiến chung cư cũ không?”

“Hiện giờ thì chưa... Anh ta chỉ mang tôi cùng đi khảo sát, công việc cụ thể đều do người khác phụ trách.” Đàm Tuyền nói.

“Anh nên cố hết sức làm cho anh ta tin anh, cho anh tham gia vào hạng mục này. Sau này có văn bản gì liên quan thì nhớ sao cho tôi một bản.” Bình An thấp giọng giao phó.

Đàm Tuyền cảm thấy lạ, “Cô là Tổng Giám Đốc, hạng mục có văn bản gì cô cứ hỏi là có mà, sao còn phải thông qua tôi?”

Bình An cười nhạt, “Tôi làm như vậy là có ý riêng.”

Cô muốn làm cái gì là chuyện của cô, anh ta chỉ việc chịu trách nhiệm thực hiện mà thôi. Đàm Tuyền không nói thêm lời nào nữa.

“Nghe Tiểu Anh nói sức khỏe ba anh dạo này lại không tốt, đây là chút tâm ý của tôi, anh nên đưa ba anh đến bệnh viện kiểm tra kỹ xem sao.” Bình An lấy từ trong túi ra một tờ chi phiếu, con số trên đó tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho Đàm Tuyên đưa cha đi khám bệnh.

Đàm Tuyên rất muốn mình có thể có khí phách mà hiên ngang từ chối, nhưng anh ta thật sự rất cần đến số tiền kia...

“Sau này tôi sẽ trả lại cho cô!” Đàm Tuyên cắn chặt khớp hàm, nhận chi phiếu bỏ vào túi.

“Anh đang dần dần trả lại cho tôi rồi đó thôi.” Bình An cười nhẹ, “Tôi không tiễn anh về lại trong phố đâu, sau này sẽ liên lạc lại.”

Nói xong, Bình An lập tức đứng dậy rời khỏi quán ăn. Đàm Tuyên nhìn bóng lưng của cô, trên mặt hiện lên một vẻ quyết tâm.

Hai ngày sau, Tô Cầm vẫn chưa liên lạc lại với Bình An. Bình An không thể làm gì khác hơn là tự mình gọi điện thoại cho cô ta, nhưng điện thoại di động của cô ta đã tắt máy, gọi tới công ty thì được thông báo là Tô Cầm đã từ chức vào mấy ngày trước.

Người đàn bà này đột ngột biến mất khỏi không gian, giống y như trước kia, đột nhiên bất kỳ tin tức liên quan nào cũng bị cắt đứt sạch sẽ.

Bình An để điện thoại xuống, khước miệng hiện lên một ý cười lạnh. Bộ tưởng từ chức là xong sao? Hình như Tô Cầm quá coi thường cô thì phải!

Sau hai ngày điều tra, rốt cuộc cũng tìm ra được. Hóa ra sau khi từ chức, Tô Cầm quay lại Thành phố G, nhưng hiện tại còn chưa biết đang ở chỗ nào, cũng không biết cô ta đến Thành phố G có mục đích gì.

Bình An lập tức nghĩ đến Đỗ Hiếu Mị, chắc hẳn ả này sai Tô Cầm trở về rồi!

Nếu như cô không đoán sai, Đỗ Hiếu Mị đại khái là lại muốn giở trò gì đó nữa. Đột nhiên, Bình An có chút mong đợi, bởi nếu Đỗ Hiếu Mị không ra tay làm cái gì đó thì thật đúng là cô không biết phải xử lý à thế nào.

Nhưng dù gì đi chăng nữa, hiện tại phải tìm ra Tô Cầm cho bằng được. Thật ra cô cũng có hơi lo lắng, không biết liệu Đỗ Hiếu Mị có... xuống tay với Tô Cầm để cắt tuyệt hậu hoạn hay không.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Muốn Gặp Anh Ấy Một Lần

Hạng mục trung tâm thương mại do Bình An phụ trách vì nằm kế cận khu vực đang nổi đình nổi đám là Phượng Hoàng Thành nên đã trở thành công trình thu hút sự quan tâm chú ý của mọi người, nên cũng bởi vì vậy mà rất nhiều trình tự công việc cũng trở nên nghiêm khắc so với trước kia hơn, các vấn đề trục trặc nhỏ trước kia hay xuất hiện đã không xảy ra nữa.

Một khi hạng mục công trình đã được tiến hành ổn định trong quỹ đạo, Bình An dĩ nhiên là không còn bận rộn như lúc ban đầu, cho nên các hội nghị lớn nhỏ thuộc công trình xây dựng cải tạo mới khu chung cư cũ Phương Hữu Lợi đều cho người thông báo cô đến tham dự, mơ hồ có ý muốn Bình An tham gia vào công trình này một lần nữa.

Đây phải nói là một việc tốt đối với Bình An, nhưng lại làm cho vài người thay đổi nét mặt sau khi thấy Bình An liên tiếp tham dự mấy lần hội nghị, trong đó trừ Lê Thiên Thần thỉnh thoảng cau mày nhìn Bình An trong khi đang họp còn có Liên Kiến Ba cũng như có như không quan sát cô, giống như đang tính toán cái gì đó ở trong lòng.

Bình An vốn đang muốn dò xét hai người kia nên những biến hóa nhỏ nhỏ trên mặt họ đều bị cô bắt được, mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên như không.

Sau vài lần, rốt cuộc cũng có người không thể tiếp tục nhịn nổi.

“Chuyện của chúng ta vừa mới bắt đầu, nếu giờ để cô ta tham gia vào công trình thì chắc chắn không dễ che giấu được. Bình An vốn đã không hợp với tôi... Tôi sợ sẽ bị cô ta bắt được manh mối.” Trong góc tối của một quán rượu có hai người đàn ông bề ngoài xuất sắc như nhau ngồi ở đó, mỗi

người cầm trong tay một ly rượu, không biết đang nhỏ giọng trao đổi việc gì.

Có một vài cô nàng ăn mặc ít vải đến quán rượu giải buồn nhìn thấy bọn họ thì muốn đến gần nhưng đều bị cự tuyệt một cách lạnh lùng.

Chẳng lẽ hai người đàn ông này là gay, chứ không thì tại sao lại không rục rịch gì khi thấy gái đẹp hết vậy. Không biết ai là công ai là thụ đây?

Đương nhiên, suy nghĩ của mọi người ở đây chẳng ảnh hưởng chút nào đến cuộc trò chuyện giữa Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba.

Nghe xong lời của Lê Thiên Thần, Liên Kiến Ba sờ sờ cằm, “Trước đây anh nói cô nàng Phương Bình An này dễ giải quyết lắm, nhưng sao tôi thấy cô ta không đơn giản đâu.”

Sắc mặt Lê Thiên Thần trở nên nặng nề, “Cô ấy chẳng còn giống với Phương Bình An mà tôi biết trước kia. Trước kia cô ấy không phải dạng này, mà là một người không có chủ kiến, lệ thuộc hoàn toàn vào Phương Hữu Lợi, trọng tâm của cả cuộc sống chính là làm thế nào để... lấy lòng tôi. Không biết làm sao mà cô ấy lại đột nhiên thay đổi.”

“Lấy lòng anh?” Liên Kiến Ba chẳng nề nang gì cười xì một tiếng, “Tôi thấy cô ta đang tức vì không đập được anh mới đúng.”

“Biến hóa của cô ấy quá nhanh, gần như thay đổi thành một người khác hoàn toàn. Nếu không phải tôi vẫn gặp cô ấy thường xuyên thì có khi tôi cũng nghĩ đây không phải là Phương Bình An không chừng.” Lê Thiên Thần cười khở.

“Vậy giờ làm sao đây? Có cần tạo sự cố để cô ta bận rộn nữa không? Nếu công trình trung tâm thương mại lại xảy ra thêm vấn đề gì nữa thì Phương Bình An chắc chắn sẽ truy tra tận đầu cây gốc rễ, đến lúc đó sớm muộn gì cũng tra ra chúng ta.” Liên Kiến Ba không biết Phương Bình An

trước kia là người thế nào, nhưng hẳn cảm thấy Phương Bình An hiện tại nhìn thì có vẻ nhu nhu nhược nhược đấy, nhưng sau khi giao tiếp mấy lần thì lại có cảm giác cô gái này có sự kiên nhẫn và kiên nghị thật sự, còn có một tính cách riêng không nói nên lời.

Dù thế nào đi chăng nữa, hẳn thật sự cảm thấy hứng thú với cô nàng này, chỉ tiếc là cô đã sắp lập gia đình rồi.

Bất quá cô có lấy chồng hay không cũng chẳng ảnh hưởng mấy may đến hứng thú của hẳn, cửa đổ được vợ của người khác chẳng phải là còn kích thích hơn đó sao?

“Chỉ cần làm gì đó có thể phân tán lực chú ý của cô ấy là được, chúng ta còn thiếu có một bước thôi, chỉ cần số tiền kia được đưa vào thần không biết quỹ không hay thì coi như thành công, chuyện kế tiếp cũng dễ làm hơn.” Lê Thiên Thần nói.

Liên Kiến Ba nhìn Lê Thiên Thần, “Anh có biện pháp gì không?”

Lê Thiên Thần uống một hơi cạn sạch lượng rượu còn lại bên trong chén, “Tóm lại chúng ta không thể tự ra tay!”

Đúng vậy, bọn hẳn không thể tự ra tay lần nữa, không thể để Phương Bình An có bất cứ nghi ngờ gì với bọn hẳn. Hiện tại, hẳn cũng không nghĩ cô gái này dễ mà chọc vào!

“Thế à?” Liên Kiến Ba cười cười, rót thêm rượu cho Lê Thiên Thần, không hỏi hẳn có biện pháp gì, “Trợ lý mới được điều tới của anh tin được không?”

“Đã điều tra lý lịch của anh ta. Anh ta là bạn học của Phương Bình An, hai người từng đối đầu sống chết với nhau, thiếu chút nữa thì bị Phương Bình An làm cho bị đuổi học.” Lê Thiên Thần nói, “Một người rất thức thời, có thể trọng dụng.”

Liên Kiến Ba không có ý kiến gì khác, “Chỉ muốn nhắc anh một điều, chuyện về ba tôi anh không được hé răng một chữ nào đâu đấy.”

“Yên tâm!” Lê Thiên Thần khẳng định.

Hai người một trước một sau ra khỏi quán bar. Một vài người trong quán đã chú ý tới bọn họ từ nãy giờ thấy vậy thì nhin không được xì một tiếng khinh miệt: hai người này chắc hẳn là chuẩn bị đi thuê phòng đây mà, giả bộ xa lạ với nhau định lừa ai vậy chứ, thật là biến thái.

Quán rượu này vốn nằm ở nơi khá vắng vẻ ở Thành phố G, vả lại cũng không có tiếng tăm gì. Người tới đây uống rượu phần nhiều không phải là người địa phương, nhất là những nhân viên văn phòng cao giá thì lại càng không tới mấy chỗ hẻo lánh như thế này vào nửa đêm nửa hôm.

Sau khi từ quán rượu ra, Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba đều tự lái xe quay về nội thành, giống như hai người mới vừa rời chưa từng ngồi chung một chỗ mà uống rượu vậy, ngay cả liếc mắt nhìn đối phương một cái cũng không có.

Lê Thiên Thần về đến nhà thì Đỗ Hiếu Mị vừa mới làm xong mặt nạ dưỡng da, đang ngồi xem tạp chí trước khi đi ngủ, nghe được tiếng mở cửa thì nhướn mắt nhìn lên, “Về rồi à?”

“Chưa đi ngủ à?” Lê Thiên Thần cởi giày, cởi áo khoác và cà vạt, ngồi xuống bên cạnh Đỗ Hiếu Mị.

“Đang chờ anh đấy, đi gặp Liên Kiến Ba hả?” Đỗ Hiếu Mị để tạp chí xuống, ôm sát Lê Thiên Thần, hỏi.

“Ừ. Bên Thành phố S em xử lý sạch sẽ rồi hả?” Lê Thiên Thần hạ giọng hỏi.

Đỗ Hiếu Mị nói, “Đã bảo Tô Cầm rời khỏi chỗ đó, những người khác cũng đuổi rồi, cửa hàng cũng đã chuyển nhượng cho người khác. Tiếc thật, đang kinh doanh tốt thế mà. Thật không hiểu bọn họ nghĩ gì.”

Lê Thiên Thần liếc ả một cái, “Đừng thiên cận như vậy, đây cũng là cách để làm cho người khác không điều tra ra được. Có vài người không thể khống chế được cả đời.”

“Vậy Tô Cầm định xử lý thế nào?” Đỗ Hiếu Mị hỏi.

“Em gặp cô ta rồi chứ?” Lê Thiên Thần nhẹ giọng hỏi.

Đỗ Hiếu Mị trả lời, “Vẫn chưa, chỉ nói chuyện qua điện thoại. Chẳng phải anh đã bảo em đừng nhúng tay vào nữa đó sao?”

Lê Thiên Thần yên lặng nhìn ả một lát, rồi dịu dàng hỏi, “Em làm trong Tư Tư thế nào?”

“Tạm tạm.” Nếu như không có cái con mẹ Cao Tinh suốt ngày cứ thích vênh mặt hất hàm sai khiến kia thì ả chắc sẽ vui vẻ thoải mái hơn một chút.

“Hình như em có nói là trong công ty của em có một quản lý nhân hàng có thù cũ với Phương Bình An hả?” Lê Thiên Thần hỏi.

“Ý anh nói là Cao Tinh đó hả? Cô ta cũng muốn đấu tay đôi với Bình An đấy, nhưng tiếc là ngay cả Trình Vận cô ta còn đối phó không được nữa là.” Đỗ Hiếu Mị hết sức xem thường Cao Tinh, y như Cao Tinh cũng gai mắt với ả vậy.

“Cô ta không định ra tay nữa hả?” Lê Thiên Thần hỏi.

Đỗ Hiếu Mị nhìn hẩn đầy nghi hoặc, “Sao vậy, sao hôm nay lại tự nhiên quan tâm đến chuyện của công ty em thế?”

Lê Thiên Thần nở nụ cười, cô nàng này quả nhiên khôn khéo thật, “Nếu Cao Tinh còn muốn gây khó khăn gì nữa cho công ty của Bình An thì em liền góp thêm chút sức nhé, làm sao cho Bình An không có thời gian đâu mà nhúng tay vào công trình hiện tại của bọn anh.”

“Ý anh là muốn cho em thả ga đối phó với con oắt thối đó rồi hả?” Mắt Đỗ Hiếu Mị sáng rực lên, giọng nói cũng cao vút lên nhiều.

“Miễn sao em không còn phải ôm ấp ức trong lòng là tốt rồi.” Lê Thiên Thần cười nói.

“Tốt quá!” Đỗ Hiếu Mị cao hứng nhào tới, hôn chụt lên môi hẳn.

Tô Cầm cuối cùng vẫn chủ động hẹn gặp Bình An, chẳng qua là hành động lén lén lút lút như muốn trốn tránh cái gì, hẹn tới gặp ở một nơi rất vắng vẻ.

“Đỗ Hiếu Mị không biết tôi và cô đã gặp nhau. Trong tay cô ta có... ảnh nude của tôi, nên tôi không thể để cho cô ta biết tôi bán đứng cô ta...” Tô Cầm tuy tới gặp Bình An nhưng vẫn vô cùng lo lắng, giống như sợ bị người khác thấy.

“Nơi này không có người khác, cô không cần phải sợ dữ vậy. Cô đã không muốn để cho Đỗ Hiếu Mị biết mà hôm nay còn hẹn gặp tôi, vậy có phải là đã có quyết định rồi hay không?” Bình An lãnh đạm nhìn cô ta, giọng lạnh lùng.

“Cô có thể... cho tôi gặp lại anh ấy một lần hay không?” Tô Cầm đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi.

Bình An lập tức hiểu được ý của cô ta, cô ta muốn gặp Hà Tư Lâm.

“Việc gì phải vậy. Chuyện đó đã qua lâu thế rồi, rất nhiều thứ đã không còn như cũ nữa.” Bình An nhàn nhạt mở miệng. Hà Tư Lâm mới từ nước

ngoài về đầu năm nay, chưa chắc anh đã còn nhớ Tô Cầm, mà cho dù có nhớ thì rất có khả năng đã không còn tình cảm sâu sắc như năm đó nữa.

Mặt Tô Cầm tái hẳn đi. Dù cô ta đã giải phẫu sửa lại mặt, nhưng khuôn mặt này vẫn có vẻ nhu nhược khiến người ta vừa thấy đã thương, khiến người ta kèm lòng không nổi mà sinh lòng thương tiếc.

Nhưng Bình An không thể nào khơi dậy nổi sự thương tiếc đối với người phụ nữ này.

Cô ta run rẩy nhìn Bình An, “Tôi hiểu ý của cô. Nhưng mà, dù anh ấy... anh ấy có thể đã quên tôi, nhưng tôi vẫn muốn gặp anh ấy.”

“Gặp rồi thì sao?” Bình An hỏi, cô không hề muốn để cho người đàn bà này phá vỡ cuộc sống yên tĩnh hiện tại của Hà Tư Lâm.

“Tôi chỉ muốn nói với anh ấy một tiếng xin lỗi chứ không muốn gì khác. Chẳng lẽ cô nghĩ rằng tôi còn có hy vọng xa vời gì sao? Cô yên tâm, tôi không hề có.” Tô Cầm cười một tiếng tự giễu.

Bình An nhìn sâu vào mắt cô ta, “Hiện thời tôi không thể đáp ứng cho cô được, tôi phải hỏi ý anh ấy trước đã. Nếu anh ấy đồng ý, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp nhau.”

Tô Cầm gật đầu về cảm kích, “Cám ơn cô.”

“Giờ cô ở chỗ nào? Đỗ Hiểu Mị có liên lạc với cô không?” Bình An hỏi.

“Ở trong một căn nhà trệt ngoài ngoại thành. Cô ta có gọi cho tôi, hình như có chuyện gì đó muốn cho tôi đi làm, nhưng mà vẫn không gặp được người bên trên.” Tô Cầm trả lời từng câu.

“Ừ, tôi hiểu rồi. Cái di động này cho cô, về sau dùng cái này để gọi cho tôi.” Bình An lấy từ trong túi xách ra một cái điện thoại di động đưa cho cô

ta.

“Cô nhất định phải hỏi anh ấy giúp tôi nhé.” Tô Cầm lại nhắc một lần nữa.

Trên đường về, Bình An vẫn mãi suy nghĩ xem Đỗ Hiếu Mị điều Tô Cầm đến Thành phố G có mục đích gì? Hồi ở Thành phố S, việc Tô Cầm bị Đỗ Hiếu Mị lợi dụng làm mấy việc kia chắc chắn Lê Thiên Thần phải biết một hai, mà nói không chừng hẳn cũng có phần trong việc thao túng này.

Bọn họ đến cùng là đang làm cái quỷ gì vậy nhỉ? Dường như có một âm mưu thâm độc nào đó đang hình thành thì phải.

Xem ra phải kêu Phúc Vị Chi điều tra kỹ càng thêm về lý lịch của Liên Kiến Ba rồi, cô cứ có cảm giác rằng chỉ cần biết gốc gác tên này là thế nào thì tất cả sẽ được giải quyết dễ dàng.

Hai ngày sau, Bình An sắp xếp hẹn Hà Tư Lâm ra gặp Tô Cầm. Lúc cô nhắc tới Tô Cầm trước mặt Hà Tư Lâm, sắc mặt anh vẫn trầm tĩnh như nước hồ không gợn sóng, giống như đã quên mất Tô Cầm rồi.

Bất quá, Bình An quên nói cho anh biết là Tô Cầm đã sửa mặt rồi.

Lúc gặp mặt, Hà Tư Lâm sững sốt mất một lúc lâu, đến khi Bình An nhỏ giọng giải thích với anh thì anh mới hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Anh cũng không có oán hận Tô Cầm về chuyện của năm đó nữa, chẳng qua là đã không còn yêu thương mà thôi.

Tô Cầm thực hiện như những gì cô ta đã nói. Cô ta đã không còn hy vọng gì đối với Hà Tư Lâm nữa mà chỉ khóc rồi nói thật xin lỗi, hỏi anh gần đây sống thế nào.

Hà Tư Lâm sắp kết hôn.

Ngoại trừ nói lời chúc mừng, cô ta đã không còn gì có thể nói hơn được nữa, đương nhiên là cũng không thể đem chuyện hai năm qua cô đã sống thế nào ra mà kể lể để tìm sự thương hại của Hà Tư Lâm rồi. Không, nhất định là không rồi, anh sẽ chỉ càng xem thường cô ta mà thôi.

Cứ như vậy là được rồi, chỉ cần gặp lại một lần là đã đủ hài lòng rồi, áy náy của cô ta cũng có thể tiêu tan rồi.

Lúc hai người gặp nhau, Bình An ngồi tránh vào một chỗ xa. Bây giờ nhìn hai người ngồi đối mặt trong im lặng thì cô cũng chỉ có thể âm thầm thở dài trong lòng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Đã Xảy Ra Chuyện

Lúc này trời đã vào hạ, bên ngoài, mặt trời đang trút xuống những tia nắng chói chang, hun nóng cả vùng đất rộng lớn đến gần cháy khét.

Nhưng trong văn phòng mà Bình An đang ngồi không khí hoàn toàn trong lành, gió mát phất phơ xua đi cái nóng của mùa hè bên ngoài.

Bất quá tâm trạng của cô lúc này lại không được nhẹ nhàng khoan khoái như bầu không khí xung quanh, bởi cô vừa nhận được một tin tức đủ để khiến cho tâm trạng vui sướng của cô lập tức hạ xuống.

Cao Tinh bị Công ty Tư Tư đuổi việc...

Người đàn bà này nói thế nào cũng coi như một viên đại tướng của Công ty Tư Tư, thế mà lại dễ dàng bị đuổi việc như vậy? Nội tình của việc này thật sâu xa thâm trường, không cần phải nói cũng có thể biết được nhất định là vì Đỗ Hiếu Mị.

Cao Tinh không ngoan độc bằng Đỗ Hiếu Mị!

Đỗ Hiếu Mị vào Công ty Tư Tư chưa được bao lâu nên e rằng chỉ một mình ả thì không dễ buộc Cao Tinh ra đi như vậy được, nhất định phải có người giúp ả từ sau lưng. Nhưng ả làm vậy mục đích là cái gì? Hình như Cao Tinh có đắc tội gì với ả đâu.

Trừ khi...

Ánh mắt Bình An tối xuống, Đỗ Hiếu Mị định lợi dụng Tư Tư để đối phó với cô ư?

Nói về việc này, thật ra là Cao Tinh cũng hơi vô tội. Cô ta vốn chỉ muốn lợi dụng Đỗ Hiếu Mị để đối phó với Duy An, hoàn toàn không suy nghĩ cặn kẽ xem cô ta có thể khống chế được một kẻ như Đỗ Hiếu Mị hay không. Lần này, chỉ vì cô ta không có cùng ý kiến với Đỗ Hiếu Mị mà hai người cãi nhau rùm beng trong công ty, cô ta cũng chanh chua lên giọng nhục mạ Đỗ Hiếu Mị mấy câu.

Mà lại là những câu nói mà Đỗ Hiếu Mị ghét nghe nhất, dám nói ả cả đời cũng không sánh bằng Phương Bình An...

Đỗ Hiếu Mị rất kiên quyết, không làm thì thôi, mà đã làm thì làm đến cùng, nên ả quyết định diệt trừ con mẹ Cao Tinh lắm mồm này, tránh vướng chân vướng tay về sau.

Sở dĩ Cao Tinh sừng sững như một tượng đài không thể ngã trong Công ty Tư Tư chính là vì trừ năng lực của bản thân cô ta ra, cô ta còn mượn lực từ nguồn khác, ví dụ như “mập mờ” cùng với Tổng Giám Đốc. Đỗ Hiếu Mị vô tình phát hiện ra gian tình giữa bọn họ, bởi Tổng Giám Đốc này có hơi biến thái, thích lợi dụng thời gian tan việc mọi người về hết mà ái ân với Cao Tinh ngay trong phòng làm việc.

Đỗ Hiếu Mị đúng là vô tình ở lại sau giờ làm mà phát hiện ra bí mật này, ả liền lén thâu lại video lẩn thân mật giữa hai người, gửi đến điện thoại của bà xã Tổng Giám Đốc.

Bà xã của Tổng Giám Đốc cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt. Bà ta không hề dửng dưng nổi giận ngay lúc đó mà kiên nhẫn chờ vài ngày, sau đó một buổi chiều đột nhiên xông vào công ty, quăng vào mặt Cao Tinh hai cái bạt tai nảy lửa ngay trước mặt toàn bộ nhân viên công ty, rồi đuổi việc Cao Tinh ngay lập tức.

Công ty Tư Tư là của hồi môn của vị phu nhân Tổng Giám Đốc này, cho nên bà ta mới là người có quyền quyết định cao nhất, hiển nhiên có quyền đuổi việc bất cứ kẻ nào.

Nghe nói vì chuyện này mà Cao Tinh không thể chường mặt ở Thành phố G nữa, đang làm thủ tục đi di dân.

Tất cả những thông tin này đều do Bình An hỏi thăm được từ nhân viên Công ty Tư Tư. Không thể không thừa nhận, Đỗ Hiếu Mị xuống tay quá độc ác, lập tức không để cho Cao Tinh có cơ hội ở lại công ty nữa, thậm chí là thành thân bại danh liệt mà vội vàng đi dân.

Cũng phải thôi, việc Đỗ Hiếu Mị am hiểu nhất chính là làm cho người ta thân bại danh liệt mà.

Bình An cười lạnh một tiếng, gọi điện thoại cho Trình Vận, nhắc chị rằng Đỗ Hiếu Mị hoàn toàn không giống như Cao Tinh, làm cái gì cũng không hề đắn đo trước khi làm như Cao Tinh, thủ đoạn của ả hung ác hơn nhiều so với bất cứ ai.

Trình Vận nghe Bình An nói như vậy thì sắc mặt trở nên nghiêm trọng, “Sợ là... ả đã ra tay rồi.”

“Là sao?” Bình An ngồi thẳng người lên, giọng khẩn trương.

“Sữa dưỡng da bổ sung chất ẩm mà chúng ta đưa ra lần trước chỉ là một động tác thử thị trường mà thôi, tinh dầu hoa mà chúng ta mới tung ra vài ngày trước mới là sản phẩm chủ yếu và nặng ký nhất. Mấy ngày đầu thì phản ứng của thị trường cũng không tệ lắm, nhưng mà hôm nay hình như đã xảy ra chút vấn đề, quầy chuyên doanh ở các khu trung tâm mua sắm rất vắng vẻ.” Trình Vận nói.

Bình An nhìn đồng hồ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Đánh giá trên mạng thế nào?”

Trình Vận nói, “Các đánh giá trên mạng vốn rất tốt, thế nhưng tối hôm qua lại xuất hiện vài bài viết nói là sau khi dùng sản phẩm thì trên mặt xuất hiện chấm đỏ, hôm nay ảnh hưởng... Thôi, Bình An, em mau lên mạng tự xem đi.”

Nghe giọng nói của Trình Vận đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn, Bình An vội vàng lên trang web của Duy An để xem. Trong phần bình luận, khúc mới nhất xuất hiện vài bài viết với giọng điệu chê bai gay gắt, tất cả đều nói là sau khi dùng sản phẩm của Duy An thì trên mặt xuất hiện điểm đỏ gây ngứa, muốn liên danh lại để khởi tố Duy An.

“Cho dù sản phẩm thật sự có vấn đề thì cũng không có khả năng đồng loạt phát sinh trong vòng một đêm.” Bình An lạnh lùng nói, “Có người đang thao tác ở sau lưng!”

Trình Vận hừ lạnh một tiếng, “Khả năng này là lớn nhất. Thôi, không nói chuyện với em nữa, giờ chị phải đi họp đây!”

Sau khi dùng máy, chân mày của Bình An bất giác cau chặt lại. Mặc dù cô không còn công tác ngay tại Duy An nữa, nhưng Duy An là công ty mà cô tự tay tạo dựng nên, là tâm huyết và niềm kiêu hãnh của cô, cô nhất định không thể trơ mắt mà nhìn Duy An bị hủy hoại được.

Bên ngoài truyền đến mấy tiếng gõ cửa.

Bình An để điện thoại xuống, “Mời vào.”

“Tổng Giám Đốc, có mấy văn bản cần cô xem qua.” Bóng dáng tuấn tú của Lê Thiên Thần xuất hiện trước mắt cô, hần cười tủm tỉm tiến vào, mắt nhìn thẳng vào Bình An.

Cô vô cùng khẳng định rằng việc Duy An gặp chuyện không may chắc chắn có liên quan đến Đỗ Hiếu Mị, nhưng liệu Lê Thiên Thần có biết về việc này không? Bình An nhìn hần đầy nghi ngờ.

“Tổng Giám Đốc?” Lê Thiên Thần như không nhìn thấy vẻ kỳ lạ trong ánh mắt của Bình An, vẫn cười tùm tùm nhìn cô như lúc nãy.

“Đưa đây đi.” Bình An hơi khép mắt lại, tiếp nhận văn bản từ tay Lê Thiên Thần, kéo suy nghĩ trong đầu về lại thực tại mà chuyên tâm đọc văn bản, “Tài chính xin lần này hình như hơi quá lớn.”

Lê Thiên Thần nói, “Chẳng có cách nào khác, đó là số tiền mà công trình cần đến.”

“Bảng tính toán chi tiết đâu?” Bình An hỏi.

“Những văn bản này đều đã được Chủ Tịch xem qua rồi.” Đáy mắt Lê Thiên Thần thoáng qua một sắc thái khác thường, hẳn biết Phương Bình An hiện tại tinh tường sâu sắc hơn trước kia nhiều.

Bình An rút riêng văn bản xin tài chính ra, “Cái này để tôi trả lại cho anh sau.”

Lê Thiên Thần phải nhẫn nhịn lắm mới không đưa ra lời phản đối, “Hy vọng cô có thể phê chuẩn sớm, lát nữa tôi quay lại lấy.”

Nói xong, hẳn cầm lấy những văn bản đã được ký tên, đi thẳng một mạch ra ngoài.

Bình An cầm bảng biểu xin tài chính đi tới văn phòng Phương Hữu Lợi.

“Ba à, bảng chi tiết tài chính này ba xem qua chưa? Đây mới là giai đoạn thứ nhất thôi, số tiền phải dùng như thế này hình như quá lớn thì phải.” Bình An đưa bảng tính cho Phương Hữu Lợi, nói ra ý kiến của mình, “Công ty đang đồng thời đầu tư vào nhiều hạng mục lớn, tài chính được điều động ngay lập tức quá nhiều như thế này sẽ có ảnh hưởng đấy.”

Phương Hữu Lợi nhận lấy bảng tính từ Bình An, nhíu mày đọc một lát, “Lượng tiền huy động đúng là quá lớn thật, tốt nhất là không nên sử dụng một lúc nhiều như vậy, công ty cần vốn để quay vòng.”

“Dạ, con cũng nghĩ vậy. Ba, con nghe nói có người muốn đầu tư vào công ty chúng ta hả?” Bình An hạ giọng hỏi nhỏ.

“Trong tình huống tài chính đầy đủ, ba sẽ không đồng ý.” Phương Hữu Lợi nói.

Bình An gật đầu, cuối cùng cũng cảm thấy an tâm phần nào, “Vậy con ra ngoài trước.”

Cuối cùng, lượng tài chính mà Lê Thiên Thần xin bị Bình An cắt giảm hết hai phần ba, khiến cho hấn tức như điên suốt một buổi chiều.

Về sự kiện có người đăng bài trên trang web của Duy An nói chính họ sau khi dùng tinh dầu hoa vừa được Duy An tung ra thị trường thì trên mặt nổi mụn đỏ và ngứa, Trình Vận liền triệu tập hội nghị khẩn cấp, hy vọng có thể mau chóng liên lạc với những người tiêu thụ này để tìm hiểu căn kẽ tình huống. Ai ngờ, người tiêu thụ còn chưa liên lạc được thì sự việc lại phát triển theo hướng nghiêm trọng hơn.

Ngày hôm sau, rất nhiều tòa soạn báo và tạp chí đồng loạt nhận được thư tố cáo của người tiêu thụ, đồng thời có nhiều bài báo đưa tin sản phẩm mới của Duy An xuất hiện vấn đề, thậm chí trong ngôn ngữ viết bài còn mang ẩn ý là sản phẩm có dấu hiệu là đồ dỏm.

Trong đó, bài viết có ngôn ngữ sắc bén nhất chính là Báo Mới Thành Thị, người chấp bút chính là Chu Thư Khôn.

Nhìn bài viết mang sắc thái phỉ báng do Chu Thư Khôn viết, Bình An lập tức cảm thấy thù mới hận cũ lập tức dâng lên ào ạt, chỉ tiếc không thể

nghiên nát tên đàn ông này thành tro thành bụi, xương chặt ra làm trăm mảnh!

Giữa trưa, Bình An nhín chút thời gian đến Duy An ăn cơm với Trình Vận, sẵn tiện tìm hiểu tình huống mới nhất là như thế nào, không biết công ty đã nghĩ ra phương pháp ứng đối gì hay chưa.

“Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm cho ra những người tiêu thụ xuất hiện dị ứng sau khi dùng tinh dầu hoa, những người này nhất định là đã bị mua chuộc.” Trình Vận nói với Bình An.

“Chúng ta ai cũng biết là họ bị mua, nhưng người khác thì lại không biết. Ngay cả Cục tiêu chuẩn đo lường Quốc gia giờ cũng muốn tham gia vào việc kiểm nghiệm sản phẩm, chuyện này quả thật không tốt cho danh tiếng của công ty, nói không chừng còn ảnh hưởng tới việc hợp tác giữa chúng ta với các công ty thương hiệu.” Bình An cau mày phân tích.

Trình Vận gật đầu vẻ nặng nề, “Đây cũng là cái mà chị lo lắng nhất.”

Từ khi Duy An được thành lập đến nay chưa từng gặp phải một vấn đề khó giải quyết như vậy, hơn nữa nếu lần này không giải quyết tốt thì có thể nói đối với Duy An đó là một tổn thương nặng nề!

Tuy trong lòng Bình An thật lo lắng nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, “Để em suy nghĩ thêm một chút xem nên làm cái gì.”

Ngay lúc này, điện thoại của Trình Vận vang lên, vừa nhìn thấy là do Kỳ Túy Ý gọi tới thì trong lòng chị đã nghĩ ngay rằng lại có chuyện gì đó xảy ra nữa.

Sau khi tiếp điện thoại xong, vẻ mặt Trình Vận càng thêm nghiêm trọng, nói với Bình An, “Có người tiêu thụ đang gây sự âm ỹ tại Quảng Trường Trung Hoa, chúng ta đi qua xem chút đi.”

“Dạ!” Bình An mặt mày nghiêm túc, lập tức gật đầu.

Hai người vội vã chạy tới Quảng trường Trung Hoa, còn chưa đi đến được cửa hàng độc quyền của Duy An thì đã nghe được tiếng tranh cãi ầm ĩ.

“Công ty Duy An phải cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý. Chúng tôi dùng sản phẩm của công ty các người, da dẻ chẳng những không tốt lên chút nào mà ngược lại còn hủy cả khuôn mặt như thế này nè. Như thế sau này làm sao chúng tôi còn dám thò mặt ra đường đây. Công ty các người phải bồi thường cho chúng tôi!”

“Đúng, gọi Quản lý của mấy cô ra đây, các cô bán cái thứ sản phẩm phá hoại gì vậy!”

“Lần trước chẳng phải cũng dùng chung nhà máy với loại mặt nạ giá rẻ đó sao, có khi tinh dầu hoa của các người cũng là loại rẻ tiền mà mông má lên làm hàng xịn không chừng.”

“Thế này hoàn toàn là lừa gạt người tiêu dùng!”

“Chúng tôi muốn đòi lại công bằng...”

Chung quanh người vây xem rất nhiều, lúc này lại đúng là giờ cao điểm, rất nhiều người đứng xung quanh bàn tán chỉ trở về phía cửa hàng độc quyền Duy An.

Bình An và Trình Vận cùng đồng thời thầm kêu một tiếng ‘không tốt’ trong lòng.

“Đám người tiêu thụ này khẳng định là đều nhận tiền làm việc. Chị Vận, chị gọi bảo vệ tới ổn định những người đó trước, em đi gọi một cuộc điện thoại...” Bình An đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, nói nhỏ sơ sơ vào tai Trình Vận.

Khóe môi của Trình Vận nhếch nhẹ, “Cứ làm như vậy đi!”

Nói xong, chị đi tìm bảo vệ trung tâm thương mại, rồi cùng họ quay lại cửa hàng độc quyền.

Kỷ Túy Ý tinh mắt nhìn thấy Trình Vận tới, lập tức nói, “Tổng Giám Đốc của chúng tôi tới rồi, mọi người có vấn đề gì cứ từ từ nói.”

Trình Vận cười đi vào trong cửa hàng, hướng về phía những người tiêu thụ đang nổi giận đùng đùng kia, nói, “Thưa các quý khách hàng, Duy An chúng tôi tuyệt đối là một công ty dám chịu trách nhiệm. Vì sản phẩm lần này có nghi vấn gây nên tổn thất cho quý vị, chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ngọn ngành, bất kể là có vấn đề trong quá trình chế tạo hay là về chất lượng, chúng tôi nhất định sẽ đưa ra một bản báo cáo tường tận cho mọi người. Đối với các quý khách hàng sử dụng tinh dầu hoa của Duy An mà xuất hiện các loại dị ứng, chúng tôi cũng vô cùng quan tâm, nên trước hết xin mời mọi người vào trong cửa hàng nghỉ chân rồi chúng ta lại trao đổi cặn kẽ được không? Cũng hoan nghênh các quý nhà báo phóng viên vào trong nghỉ ngơi.”

“Bớt nói nhăng nói cuội đi, giờ chúng tôi ra như vậy, công ty các người phải trả lời sao đây?” Một người tiêu thụ đứng phía trước lớn tiếng hỏi.

“Bạn gái này, chúng tôi vô cùng tin tưởng sản phẩm của công ty chúng tôi. Hay bạn kể một chút xem bạn sử dụng sản phẩm này thế nào đi?” Trình Vận cười tủm tỉm hỏi.

“Cái gì là sử dụng như thế nào, đương nhiên là bôi lên mặt chứ thế nào.” Cô nàng gân cổ la lên.

“VẬY xin hỏi các quý khách hàng có làm theo bản hướng dẫn sử dụng hay không? Mọi người nếu không biết vấn đề trên mặt phát sinh như thế nào cũng không sao, chúng ta sẽ lập tức biết ngay có phải vì bôi sản phẩm nên mặt mới nổi mẩn ngứa hay không.” Trình Vận cười nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Đánh Xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục

Những người tiêu thụ kia nghe Trình Vận hỏi vậy thì quay sang nhìn lẫn nhau, không biết phải trả lời thế nào.

Có phóng viên đứng dậy, “Xin hỏi quý công ty có giải thích gì với việc sản phẩm lần này xuất hiện vấn đề? Sản phẩm của công ty không được thông qua kiểm nghiệm sao?”

Trình Vận lạnh lùng nhìn thẳng vào phóng viên đó, “Tất cả sản phẩm của chúng tôi đều được Cục tiêu chuẩn đo lường Quốc gia kiểm nghiệm, về sự việc lần này, công ty chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa ra lời giải thích.”

“Định dùng tiền đấm mồm những người tiêu dùng này chứ gì?” Trong đám phóng viên có kẻ lên tiếng giễu cợt.

“Chắc trong mắt anh phóng viên này tiền là vạn năng nhỉ. Không biết anh nhận của người ta bao nhiêu tiền để có mặt ở đây vậy?” Trình Vận nhìn thẳng không tránh né vào người vừa mới phát biểu.

Phóng viên này liền kêu tướng lên, “Cô nói vậy là ý gì, đừng có vu khống người khác.”

Trình Vận cười khẽ, “Tôi chỉ muốn hỏi anh nhận bao nhiêu tiền lương từ tòa soạn thôi, có vu khống gì anh đâu?”

Phóng viên này lập tức ngượng ngùng cúi đầu.

“Tóm lại các cô muốn làm gì, nói đại ra đi.” Hai khách hàng đầu tiên thấy tình hình có vẻ sắp chuyển sang hướng bất lợi liền liếc mắt ra hiệu cho nhau, lại bắt đầu khơi mào không khí tranh cãi.

“Đúng vậy, chúng tôi nhất định phải khởi tố công ty các người!”

Mặc dù Trình Vận trên mặt vẫn giữ nụ cười trang nhã bình tĩnh nhưng trong lòng đã có chút lo lắng, không biết Bình An có thể mời được người kia đến hay không, “Xin mọi người đợi một chút, đừng sốt ruột, chúng tôi nhất định sẽ đưa ra một lời giải thích rõ ràng cho mọi người.”

“Tiểu Ý, các em đến đây ghi lại thông tin cá nhân của mỗi khách hàng đi, sau đó hỏi cặn kẽ phương thức họ sử dụng thế nào.” Trình Vận dặn Kỷ Túy Ý, sau đó quay sang nhìn mọi người cười nói, “Nếu cuối cùng xác định là sản phẩm của chúng tôi có vấn đề, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường lớn, hơn nữa cũng sẽ đăng báo xin lỗi.”

Có người lớn tiếng la lên, “Tại sao chúng tôi phải lưu lại thông tin cá nhân, đây vốn là vấn đề của các cô cơ mà...”

“Có phải sản phẩm của chúng tôi có vấn đề hay không, chúng ta sẽ biết rất nhanh.” Sau lưng đám người truyền đến một giọng nói trong trẻo, Bình An dẫn theo một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu xám tro đi vào.

Trình Vận nhìn thấy cô, nét mặt lập tức giãn ra.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bình An quét quanh đám người một lượt, giới thiệu, “Chào mọi người, đây là Bác sỹ Lý, chuyên gia nổi tiếng về da. Hôm nay chúng tôi mời ông đến đây và cũng mang đến đây đủ dụng cụ để mọi người có thể kiểm tra làn da của mình. Vấn đề phát sinh trên mặt quý vị là do sử dụng không đúng hướng dẫn hay do những nguyên nhân nào khác, hay là do sản phẩm của chúng tôi gây nên, Bác sỹ Lý đều

có thể cho mọi người một đáp án hài lòng. Cũng xin các quý phóng viên ở lại đây làm chứng cho chúng tôi.”

“Cái gì... Cái gì mà chuyên gia về làn da, các người đừng có mà hù dọa chúng tôi.” Hai người tiêu thụ đứng hàng đầu liền biến sắc mặt.

“Đây đúng là Bác sỹ Lý của Bệnh viện Da liễu Thành phố, một chuyên gia về da nổi tiếng ở nước ta.” Có phóng viên nhận ra liền giải thích.

“Như vậy, mời mọi người sang bên này.” Trình Vận nháy mắt với Kỷ Túy Ý. Kỷ Túy Ý lập tức cùng các nhân viên khác đi tới vây những người tiêu thụ này lại.

Trên mặt những người này đều lộ ra vẻ sợ hãi, thậm chí có người muốn xoay người chạy trốn.

Nhưng đều bị bảo vệ đứng vòng ngoài chặn lại.

Trình Vận và Bình An liếc mắt nhìn nhau, cùng lộ ra nụ cười hiểu ý.

Trong tình huống khẩn trương này, vì sợ bị Duy An khởi tố, những người tiêu thụ có mẩn đỏ trên mặt đều thừa nhận là mình dùng sai cách, chỉ một buổi tối mà bôi hết nửa bình tinh dầu hoa lên mặt nên mới xuất hiện mẩn ngứa như vậy.

Dưới sự chứng kiến của tất cả phóng viên, những người tiêu thụ này đều công khai xin lỗi Công ty Duy An.

Cho dù có vài phóng viên trong thâm tâm không muốn đăng rộng rãi lên báo sự thật này, nhưng vì Bình An đã ghi lại đầy đủ thông tin bọn họ đến từ tòa soạn nào tạp chí nào nên dù đã nhận tiền lót tay từ người ta... nhưng giữ được công việc mới là quan trọng nhất. Ai mà chẳng biết Phương Bình An là thiên kim của Tập đoàn Phương Thị.

Bình An lạnh lùng cười cười nhìn vẻ biến hóa trên mặt mọi người ở đây, rồi tầm mắt lạnh lùng chuyển sang nhìn một nơi nào đó bên ngoài cửa hàng.

“Chị Vận, nơi này giao cho chị nhé, em về trước đây.” Bình An nói khẽ với Trình Vận.

Trình Vận gật gật đầu.

Bình An bước từ cửa hàng ra ngoài, sắc mặt lạnh lẽo đi thẳng tới trước mặt cô gái đứng cách đó không xa.

“Hình như tôi luôn đánh giá thấp cô.” Đứng trước mặt Bình An không phải là ai khác mà chính là Đỗ Hiếu Mị, ả định đến đây xem Duy An trở thành trò cười nhưng không ngờ lại nhìn thấy một màn khiến ả phải cắn răng nghiền lợi.

“Chẳng qua cô tự đánh giá mình quá cao thôi.” Bình An cười nhạt, ánh mắt như băng nhìn vào Đỗ Hiếu Mị, “Không được như cô mong muốn, có phải đang rất thất vọng hay không?”

Đỗ Hiếu Mị cười nhạt vài tiếng, “Lần này không được còn có lần sau.”

Bình An cười khẽ, “Cô cho rằng tôi còn cho cô cơ hội sao?”

“Cô hình như cũng tự đánh giá cao mình thì phải! Cô thế này mà cũng muốn đấu với tôi à? Ngoài việc ôm chân ba cô làm nũng thì cô còn làm được gì? Đừng tưởng rằng giờ có thêm một Nghiêm Túc thì cô sẽ khác Phương Bình An trước kia. Người khác nịnh nọt cô chẳng qua vì tiền của cô thôi, chứ bản thân cô thì có gì?” Cũng không hiểu tại sao, Đỗ Hiếu Mị thật sự rất căm hận Phương Bình An. Từ lần đầu tiên gặp mặt, vì có thể tiếp cận Phương Hữu Lợi, ả đã nghĩ tới việc lấy lòng cái con oắt thối tha này, thế mà con oắt thối này lại sỉ nhục ả hết lần này đến lần khác...

Có lẽ kiếp trước hai người là kẻ địch không đội trời chung, chứ không sao vừa thấy mặt con oắt này thì ả đã thấy tức giận vì không thể bóp chết nó ngay lập tức vậy.

“Chẳng lẽ một người không có một người cha giàu có, không có một bạn trai có tiền, là có thể đương nhiên làm đủ các loại thủ đoạn hèn hạ để đạt được cái mình muốn hay sao? Đỗ Hiếu Mị, đừng có phát biểu cứ như đó là lẽ tự nhiên như vậy. Cô chẳng qua chỉ muốn biện bạch cho những hành động ác độc của mình mà thôi. Một người như cô mới đúng là làm cho người ta ghê tởm!” Bình An hoàn toàn không quan tâm người khác nghĩ thế nào về cô, bởi từ nhỏ cô đã hiểu rất rõ rằng: cho dù cô và một bạn học cùng lớp đồng thời thi được một trăm điểm thì người khác chỉ biết thật lòng khen ngợi người bạn kia, còn cô đạt được một trăm điểm là chuyện đương nhiên, là cần phải vậy.

Cố gắng mà người khác bỏ ra là trăm phần trăm, chẳng lẽ cô không phải bỏ ra trăm phần trăm cố gắng sao? Họ cứ nghĩ cô tự thân cố gắng chỉ có 30%, còn tất cả phần còn lại đều đến từ gia đình cô, từ ba của cô...

Cô từ lâu đã tập mãi thành quen với việc người khác nghĩ như vậy, có lẽ trước kia sẽ để ý mà âm ức, nhưng bây giờ cô lấy làm vô cùng vinh dự việc mình là con gái của Phương Hữu Lợi.

“Dựa vào đâu mà cô có thể có được cái mà tôi không có được, cô có giỏi giang gì hơn tôi đâu? Phương Bình An, còn nhiều thời gian mà, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.” Đỗ Hiếu Mị bỏ xuống một câu tuyên ngôn như vậy rồi ngạo mạn xoay người rời đi.

Bình An lạnh lùng cười một tiếng. Còn nhiều thời gian ư? Cô sao lại còn nhiều thời gian với Đỗ Hiếu Mị đây!

Chẳng lẽ Đỗ Hiếu Mị thật sự cho rằng hai năm qua cô làm bù nhìn rơm đấy à? Một người đã từng trải qua nỗi đau đớn tui hủ khi bị truyền thông

hủy hoại đến thân bại danh liệt như cô thì làm sao lại không lúc nào cũng sẵn sàng đề phòng về phương diện này được?

“Việc tôi giao trước đây giờ có thể tiến hành được rồi.” Bình An lấy di động ra, hạ giọng dặn dò đầu dây bên kia.

Ngày hôm sau, tất cả báo chí tập san lớn nhỏ đều đăng tải chi tiết báo cáo về việc sản phẩm của Duy An xảy ra vấn đề lần này. Sau khi trải qua kiểm tra, tất cả những người tiêu thụ lên tiếng kêu la kia đều là vì sử dụng không đúng cách nên da mới xuất hiện dị ứng. Cục tiêu chuẩn đo lường cũng đồng thời đưa ra một bản báo cáo chứng minh sản phẩm Duy An đều đáp ứng hợp lệ các loại tiêu chuẩn kiểm nghiệm.

Trận cuồng phong thiếu chút nữa thì phá hủy uy tín Duy An này cuối cùng cũng coi như có nguy nhưng không hiểm và an ổn vượt qua, nhưng vì trước đó những kẻ kia đã quây tung sự việc lên quá lớn nên tóm lại vẫn ảnh hưởng về mặt doanh số tiêu thụ.

Hiện tại điều cần phải làm chính là cố gắng hết sức để挽 hồi uy tín.

Qua hai ngày, đột nhiên giới mỹ phẩm lại xuất hiện một xì căng đan lớn khác, không trực tiếp chỉ mặt gọi tên, chỉ nói là có một Đỗ X Mị nào đó, quản lý tại Công ty Tư Tư, vì muốn đứng vững gót chân trong công ty mà đã có hành vi mập mờ với lãnh đạo công ty, thậm chí còn hãm hại cấp trên trực tiếp khiến cho cấp trên này bị công ty đuổi việc, thật là quá vong ân phụ nghĩa. Còn có báo lại viết là có một nhân viên Đỗ Hiếu X vì muốn tranh công ở công ty nên dám thực hiện việc mua chuộc người tiêu thụ để hãm hại công ty đối thủ.

Trên một tạp chí có đăng ảnh Đỗ X Mị đang ngồi chung một chỗ rất thân mật với một lãnh đạo công ty. Còn chi tiết làm sao ả được nhận vào Công ty Tư Tư, đã hãm hại Cao Tinh thế nào, làm thế nào để mua chuộc người tiêu thụ nhằm hãm hại Duy An... đều được báo chí viết rất cặn kẽ.

Dĩ nhiên, trí mạng nhất không phải chỉ là những thứ này.

Mà là thông tin được đăng ngay trên trang đầu của mỗi tờ báo về việc Đỗ Hiếu Mị lúc làm tại Tập đoàn Phương Thị đã từng lợi dụng sắc đẹp để mời chài thủ trưởng, lợi dụng công tác để tư lợi cá nhân, còn dùng việc quan hệ sinh lý với một số người có uy tín có địa vị để cố gắng kiếm khoản thu nhập thêm, thậm chí còn bị vợ của một lãnh đạo nào đó bắt gian tại trận, tát cho một cái nẩy đom đóm mắt... Vì thế sau đó cô ta bị Tập đoàn Phương Thị đuổi việc, dẫn đến việc không thể tìm được đất đặt chân trong công tác, nếu không nhờ gặp được Cao Tinh thì e là đã không có ngày hôm nay. Không ngờ cô ta lại lấy oán trả ơn...

Những bài báo này kéo dài chừng mấy ngày, thậm chí còn moi móc cả những sự việc từ thời Đỗ Hiếu Mị còn là học sinh sinh viên ra, ngay cả gia cảnh nhà ả thế nào cũng đều được đăng báo cặn kẽ. Lúc ả còn đang học cao trung thì thanh danh cũng đã không tốt lắm, nhà ả vốn chỉ là một gia đình bình thường, thế mà lại nhất định bắt cha mẹ phải để cho ả đến học tại trường tư thục. Lúc học đại học thì dường như có quan hệ mập mờ với không ít nam sinh, thậm chí còn lui tới thân thiết với giáo sư trong trường...

Nếu như nói lần trước sau khi bị Phương Thị đuổi việc thì Đỗ Hiếu Mị chỉ không tìm được việc làm đúng ngành, như vậy lần này... ả đừng nghĩ là có thể tiếp tục sống ở Thành phố G nữa. Gần như tất cả mọi người đều biết Đỗ X Mị và Đỗ Hiếu X chính là chỉ Đỗ Hiếu Mị, tiếng xấu của ả đã lan xa như cháy rừng, thân bại danh liệt. Loại người vong ân phụ nghĩa, lòng dạ ác độc như ả hiển nhiên sẽ không được bất kỳ một công ty nào sẵn sàng tuyển dụng.

Ước mơ của Đỗ Hiếu Mị là một ngày nào đó có thể đặt chân vào xã hội thượng lưu. Giờ giấc mộng này đã tan vỡ, suốt đời này cũng không thể thực hiện được nữa. Cho dù sau này ả có lấy được một kẻ có tiền thì những nhóm phu nhân vốn tự xem mình cao quý danh giá và có phẩm chất đạo đức kia tuyệt đối sẽ không thừa nhận ả, mà chỉ xem thường ả, khinh bỉ ả.

Ả thật sự đã bị phá hủy...

Sau khi bị Tư Tư đuổi việc, Đỗ Hiếu Mị không rời khỏi phòng nửa bước, nhìn chăm chăm vào những bài báo viết về mình trên tay, ánh mắt thù hận như đang nhìn vào Bình An, như muốn xé xác Bình An ra thành trăm mảnh vậy.

Con oắt Phương Bình An đê tiện này không những đã làm cho ả thân bại danh liệt, mà còn phá hủy hạnh phúc cuộc đời ả.

Lê Thiên Thần sẽ tin vào những điều được báo chí đăng tải chứ? Hẳn còn yêu ả không?

A a a a! Ả thật không ngờ Phương Bình An sẽ dùng thủ đoạn ác độc không nường tay thế này, chỉ một lần là đã đánh ả xuống mười tám tầng địa ngục, không còn cơ hội xoay chuyển!

Ả nên làm gì bây giờ? Phải làm cái gì bây giờ? Ả sẽ không bỏ qua cho Phương Bình An, tuyệt đối sẽ không!

“Em còn muốn trốn trong đó đến bao giờ? Ngay cả Phương Bình An mà em còn đấu không lại, làm sao theo anh gây dựng nghiệp lớn được?” Thanh âm lạnh như băng của Lê Thiên Thần truyền từ ngoài cửa vào, giống như dội một chậu nước đá vào lửa giận bùng bùng đang bao trùm Đỗ Hiếu Mị.

Nhưng ả bây giờ trắng tay rồi, còn đấu với con oắt thối Phương Bình An thế nào được đây?

“Nhanh chóng liên hệ với Tô Cầm đi, có chuyện muốn em làm đấy!” Thanh âm của Lê Thiên Thần đã hơi mất kiên nhẫn.

Đỗ Hiếu Mị cắn cắn môi, rốt cuộc cũng từ từ đứng lên.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Rác Rưởi

Đỗ Hiếu Mị mở cửa phòng, mặt mày tiều tụy đứng trước Lê Thiên Thần.

“Thiên Thần...” Ắ mở miệng kêu nhỏ, ngẩng mặt lên, mắt rưng rưng đầm đìa đáng yêu nhìn Lê Thiên Thần, muốn kiếm tìm một tia yêu thương trên mặt hắn.

Lê Thiên Thần đưa mắt lạnh lùng nhìn ắ, trên mặt không có chút ý thương tiếc nào. Nhìn dáng vẻ người chẳng ra người ngợm chẳng ra ngợm của Đỗ Hiếu Mị lúc này, trong lòng hắn chỉ có cảm giác ghét bỏ chứ không còn gì khác. Hắn vốn cũng chẳng có tình cảm sâu đậm gì với ắ, nhìn trúng ắ đơn giản chỉ vì ắ có năng lực có thể giúp hắn một tay. Nhưng hiện tại, ắ đã bị Phương Bình An quật ngược một trận đến ngay cả năng lực để xoay chuyển tình thế cũng không có thì còn tác dụng gì với hắn nữa đâu?

“Thu dọn đồ đạc đi, rời rời khỏi Thành phố G!” Lê Thiên Thần thản nhiên buông ra một câu.

Đỗ Hiếu Mị sửng sốt, không rõ ý hắn là gì, “Cái gì? Rời khỏi đây?”

“Em giờ đã vậy rồi, ở lại chỗ này cũng không có tác dụng gì, không bằng đi đến chỗ khác phát triển thì có khi còn có tương lai hơn.” Lê Thiên Thần xoay người đi ra phòng khách, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ.

Đỗ Hiếu Mị cảm thấy trong lòng lúc này như có một lưỡi dao sắc nhọn đang đâm ngoáy thật mạnh, đau đến nỗi ngay cả một chút thanh âm ắ cũng không phát ra được, một cảm giác ảo não vì thấy mình như một loại rác rưởi đáng xấu hổ bị người ta vứt bỏ xông ra từ tận sâu trong đáy lòng.

“Anh nói vậy là sao? Hết cần em rồi à? Cảm thấy em không còn chút giá trị lợi dụng nào rồi chứ gì?” Á vọt tới trước mặt Lê Thiên Thần, mặt tái nhợt, hỏi hấn bằng một giọng đầy vẻ lên án.

“Em cảm thấy em còn có tác dụng gì không?” Lê Thiên Thần mất kiên nhẫn, đổi giọng hỏi ngược lại.

Đỗ Hiếu Mị quá phần nộ mà hít thở không thông, cách nói năng cũng trở nên lấp bắp, “Anh... anh coi em là cái gì. Em là người phụ nữ của anh, giờ anh lại xem em như phế vật cần vứt bỏ như vậy sao? Em bị con oắt thối kia đẩy tới đường cùng thế này là vì ai? Giờ anh coi em là cái gì, hả?”

“Chính bởi em ganh ghét Bình An nên mới tìm đủ mọi cách đối nghịch với cô ta. Anh chỉ bảo em gây khó khăn nho nhỏ khiến cô ta phân tâm thôi, thế mà em lại làm lớn chuyện ép cô ta phải đối phó mạnh tay với em, giờ em còn trách ai? Sao không nghĩ lại rằng chẳng qua tài nghệ của em không bằng người.” Thật ra thì Lê Thiên Thần cũng tức Đỗ Hiếu Mị đã bất lực trong xử lý công việc, nếu cứ tiếp tục để ở lại Thành phố G thì người khác sẽ đánh giá hấn thế nào?

Giờ á đã thân bại danh liệt, sao còn xứng đáng đứng cùng hấn được nữa?

Tương lai, hấn nhất định sẽ đứng áp đảo trên đầu Phương Hữu Lợi, người phụ nữ của hấn nhất định phải cao quý mỹ lệ, thân thể trong sạch, chứ loại đàn bà như Đỗ Hiếu Mị tuyệt đối không thể xứng đôi với hấn được.

Đỗ Hiếu Mị đưa mắt thâm trầm nhìn hấn, “Anh tin vào mấy lời nhảm nhí đăng trên báo à, anh cảm thấy em sẽ dối lừa anh mà tăng tị với đàn ông khác sao? Thiên Thần, em không có làm mấy chuyện đó, em chỉ yêu mình anh. Thật đó.”

Lê Thiên Thần hít sâu một hơi, “Không phải anh không tin em, chẳng qua việc làm lần này của em đã khiến bên kia rất tức giận, cho nên trước

tiên em cứ tạm rời khỏi nơi này đã, đừng chọc giận họ nữa.”

“Em vẫn còn có thể giúp được anh mà.” Đỗ Hiếu Mị vội vã van nài.

“Kêu em liên lạc với Tô Cầm, em làm thế nào rồi?” Lê Thiên Thần suy nghĩ cẩn thận một lúc, rồi lại nhíu mắt nhìn Đỗ Hiếu Mị, lúc lâu sau mới nhỏ giọng hỏi.

Cô ả này có lẽ không còn tác dụng gì trong các trường hợp quang minh chính đại, nhưng về những phương diện khác... nói không chừng vẫn còn có chút tác dụng.

Đỗ Hiếu Mị cắn chặt răng, “Đã liên lạc rồi, anh muốn làm gì?”

“Nghĩ cách đưa cô ta vào làm việc trong Phương Thị.” Lê Thiên Thần nói.

“Cái gì? Anh muốn cô ta vào làm tại Phương Thị? Anh cũng biết rõ là thân phận cô ta có vấn đề, sao còn để cô ta đến làm trong Phương Thị? Phương Bình An và Phương Hữu Lợi nhất định sẽ nhìn ra được manh mối.” Đỗ Hiếu Mị thất kinh kêu lên, Lê Thiên Thần cảm thấy ả vô dụng nên muốn chuyển sang lợi dụng Tô Cầm chăng?

“Sẽ cho cô ta tiếp cận Lục Vân Đình, cha con Phương Hữu Lợi sẽ không nhận ra đâu.” Lê Thiên Thần nói đầy tự tin, dù hẳn không phải là Tổng Giám Đốc nhưng một nửa nhân sự trong công ty nằm trong tầm khống chế của hẳn. Hẳn tin chẳng bao lâu nữa thì hẳn có thể khống chế cả Tập đoàn Phương Thị.

Hẳn sẽ khiến cho Phương Bình An hối hận về lựa chọn lúc trước của mình!

“Anh muốn cô ta tiếp cận Lục Vân Đình làm cái gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ các anh đã bắt đầu việc kia?” Đỗ Hiếu Mị khàn giọng hỏi.

Lê Thiên Thần lạnh lùng nhìn ả, “Không nên hỏi thì đừng hỏi, em chỉ cần làm theo lời anh là được. Em đừng quên tình cảnh hiện tại của em là thế nào.”

Đỗ Hiếu Mị cúi đầu, hai tay run nhè nhẹ. Lần đầu tiên, ả cảm giác được... Lê Thiên Thần bạc bẽo đến thế nào. ả bị Phương Bình An đánh cho rớt xuống mười tám tầng địa ngục, hãn chẳng những không chìa tay giúp đỡ mà còn tiện tay vứt bỏ ả, đến ngay cả một câu an ủi cũng không. Rốt cuộc hãn coi ả là gì?

Ả tức giận, ả căm hận... Nhưng ả có thể làm được cái gì bây giờ? Giờ ả chỉ còn hai bàn tay trắng.

Hiếm khi nào có được một ngày cuối tuần nhàn nhã, Bình An hẹn Trình Vận và các bạn đến Hội sở Golden Bay để thư giãn.

Những người khác đều ở bên ngoài bơi lội vọc nước, Bình An và Trình Vận thay đổi quần áo xong thì ngồi trong nhà uống cà phê.

“Chị còn đang nghĩ không biết em sẽ làm gì để phản kích Đỗ Hiếu Mị, không ngờ em đã ra tay rồi, đã vậy còn mạnh mẽ vang dội đến thế. Nhanh đến nỗi cô ta ngay cả thời gian để phòng bị cũng không có.” Trình Vận cười nói.

Bình An cười cười, hớp một ngụm cà phê, “Em lười tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột với cô ta. Sau khi cô ta rời khỏi Phương Thị, em vốn nghĩ cô ta sẽ thu mình lại một chút, không ngờ cô ta còn làm vấn đề trầm trọng thêm. Em chẳng hơi sức đâu mà chơi với cô ta nữa.”

“Nghe cách nói thì dường như em rất ghét cô ta thì phải.” Trình Vận hỏi.

“Dạ, rất ghét...” Từ sau khi trọng sinh, nỗi hận của cô đối với Đỗ Hiếu Mị chưa từng gián đoạn. Chẳng qua cô đã học được cách để xuống thù hận

mà thôi, chứ nếu không, suốt đời này cô đều sẽ bị oán hận dẫn dắt mà không thể sống cuộc sống mà mình mong muốn.

Chỉ cần cô cùng người nhà sống hạnh phúc, đó mới là ý nghĩa lớn nhất của việc được trọng sinh.

Trình Vận cũng đã gặp qua Đỗ Hiếu Mị vài lần, cũng chẳng cảm tình gì lắm với một cô gái ngạo mạn như vậy, “Cô ta hình như là bạn gái của Phó Tổng Lê trong công ty em, em làm như vậy... Lê Thiên Thần không nói gì à?”

Đáy mắt Bình An thoáng qua một tia sáng lạnh, “Hắn nói gì được? Cho dù không có chuyện của Đỗ Hiếu Mị, em với hắn cũng chẳng ai ưa ai.”

“Chị nghe nói trước kia quan hệ giữa em với Lê Thiên Thần cũng tốt lắm mà, sao để tới nông nỗi này vậy? Vì Đỗ Hiếu Mị hả?” Trình Vận cho là sở dĩ Đỗ Hiếu Mị căm ghét Bình An như vậy đều là vì liên quan đến Lê Thiên Thần.

“Trước kia tại em ngu ngốc không biết hắn là người thế nào, sau đó có một ngày em đột nhiên tỉnh ngộ. Còn về phần Đỗ Hiếu Mị... Hừ, ngay từ đầu, khi cô ta tiếp cận em thì động cơ đã không đơn giản rồi. Sau khi mồi chài ba em không được, cô ta đổ thừa là do em phá hoại nên căm ghét em. Khi cô ta đến Thành phố S thì xà nẹo một chỗ với Lê Thiên Thần. Hai người đó đúng là nòi nào úp vung nấy, lập tức cấu kết với nhau để làm chuyện xấu.” Bình An hạ thấp giọng, lạnh lùng sơ lược.

Việc này dù sao cũng liên quan đến ba, cô không định nói ra, nhưng vì rất tín nhiệm Trình Vận nên không nhịn được mà kể ra cho chị nghe.

Đỗ Hiếu Mị... đã từng quyến rũ Phương Hữu Lợi sao?

Mắt Trình Vận hơi lóe lên, không biết Phương Hữu Lợi nghĩ thế nào nhỉ, Đỗ Hiếu Mị trẻ tuổi gợi cảm, xinh đẹp quyến rũ, có rất ít đàn ông chống đỡ

được sự hấp dẫn như vậy.

“... Đối phó Đỗ Hiếu Mị tuyệt đối không thể nương tay, nếu không cô ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Chị Vận? Chị Vận, chị nghĩ gì thế?” Bình An một hơi nói xong thì phát hiện Trình Vận hoàn toàn không để tâm nghe mình nói gì.

“Hả? Chị đang nghe, chị chỉ đang nghĩ liệu Đỗ Hiếu Mị có thể lại tiếp tục giở trò quỷ gì sau lưng nữa hay không.” Trình Vận cười nhu hòa khiến người khác không chút nào phát hiện vẻ khác thường.

“Cô ta chắc chẳng còn hơi sức gì nữa đâu.” Bình An cười lạnh lùng.

Buổi sáng, Tô Cầm đã gọi điện thoại cho cô, thì ra Đỗ Hiếu Mị lại muốn cô ta đến làm tại Phương Thị. Nếu như cô đoán không sai, đây là ý của Lê Thiên Thần đây.

Lê Thiên Thần và đồng bọn hẳn đã muốn vứt bỏ con cờ Đỗ Hiếu Mị này, chuẩn bị lợi dụng gương mặt mới Tô Cầm đến quyến rũ Lục Vân Đình. Cô đột nhiên thật tò mò, tóm lại bọn chúng muốn làm gì thế nhỉ?

Nhưng cô không chút nào lo lắng việc Lục Vân Đình sẽ bị mua chuộc, chỉ băn khoăn không biết quân cờ bị vứt là Đỗ Hiếu Mị kia liệu có cam lòng bị vứt bỏ hay không, hay cuối cùng muốn dùng biện pháp cực đoan ngọc đá đều tan đây?

Thật là chờ mong nha...

“Thôi, cũng trễ rồi, mình gọi bọn Tiểu Ý lên rồi đến Quán Quê ăn thôi.” Trình Vận nhìn đồng hồ, từ đây tới Quán Quê cũng phải cả tiếng, vừa kịp giờ ăn cơm tối.

“Dạ, đi thôi.” Bình An đứng lên, đi cùng Trình Vận ra khỏi phòng cà phê.

“Ồ, Trình tiểu thư, cô cũng ở đây à.” Lúc hai người ra tới cửa thì gặp hai ba phụ nữ trang phục đẹp đẽ, một người trong đó nhận ra Trình Vận nên nhiệt tình chào hỏi.

“Vương phu nhân mạnh khỏe.” Trình Vận lập tức thay vào nụ cười lễ phép, chào hỏi đối phương.

Ánh mắt Bình An rơi vào người phụ nữ đứng sau hết thấy. Trái đất tròn ghê, ở chỗ này rồi mà vẫn còn đụng phải Ôn Nguyệt Nga cùng đi với Vương phu nhân.

Trình Vận giới thiệu Bình An với Vương phu nhân.

Vương phu nhân vừa nghe Bình An là con gái của Phương Hữu Lợi thì kinh ngạc quay đầu lại nhìn sang Ôn Nguyệt Nga, “Ừa... đây là con dâu tương lai của bà đây mà!”

Không chờ Ôn Nguyệt Nga có phản ứng gì, một phụ nữ khác đứng bên cạnh cười nói, “Cái gì con dâu, Nghiêm Túc có phải con ruột của Nguyệt Nga đâu.”

Bình An cười nhẹ, trao đổi ánh mắt với Trình Vận.

Ôn Nguyệt Nga lạnh lùng liếc xéo Bình An, “Nghiêm gia chúng tôi làm gì có phúc lớn như vậy để có cô con dâu là cô Phương.”

Trình Vận là cháu gái của Nghiêm lão phu nhân nên đương nhiên biết rõ Ôn Nguyệt Nga có địa vị gì ở Nghiêm gia, chị mỉm cười nhìn Ôn Nguyệt Nga, “Ôn tiểu thư dường như nhầm thì phải, hai ông bà lão nhà họ Nghiêm thích Bình An quá đi ấy chứ. Chẳng lẽ bà không biết, hôn lễ của Bình An và em họ tôi đều do hai ông bà tự tay tổ chức mà.”

Hôn lễ của Bình An và Nghiêm Túc chẳng có tí gì dính dáng đến Ôn Nguyệt Nga, bà ta làm gì có tư cách để đại diện cho Nghiêm gia.

Ôn Nguyệt Nga ghen lời, trừng mắt nhìn Trình Vận.

“Cho dù thế nào, hiện tại tôi mới là phu nhân chính thức của Nghiêm Lôi Hải, tương lai cô muốn vào cửa thì người cô phải mời trà là tôi!” Ôn Nguyệt Nga lạnh giọng nói với Bình An.

Bình An hơi mỉm cười, “Tôi đương nhiên sẽ kính trà mẹ của Nghiêm Túc.”

“Cô...” Ôn Nguyệt Nga nổi đóa, người khác có thể không hiểu ẩn ý của Bình An nhưng bà ta thì rất hiểu. Sau này nếu Phương Bình An vào cửa và kính trà Vu Tố Hà, bà ta nhất định sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ!

Vương phu nhân cũng không muốn tiếp tục đứng đây rồi đắc tội với Phương Bình An và Trình Vận, vội vàng lúng túng cười nói với Trình Vận, “Ha ha, bên ngoài này nóng quá, chúng tôi phải vào đây. Trình tiểu thư, các cô có việc thì đi nhanh đi thôi, chúng tôi không quấy rầy nữa.”

Trình Vận cười gật đầu chào, cùng Bình An đi ra.

Ôn Nguyệt Nga nhìn lưng Bình An mà tức đến nghiến răng nghiến lợi. Chẳng qua chỉ là một con oắt hỉ mũi chưa sạch thôi mà, bà ta không tin là mình sẽ không áp chế được!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Mạo Hiểm Đánh Cuộc

Về vấn đề có muốn để Tô Cầm đến công ty làm việc hay không, Bình An đã phải tự hỏi rất lâu.

Thật ra mục đích của việc Lê Thiên Thần muốn cho Tô Cầm đến phỏng vấn chức thư ký của Lục Vân Đình rất rõ ràng: hẳn chuẩn bị mượn sức hoặc lợi dụng Lục Vân Đình. Trong số những thành viên HĐQT, uy tín của Lục Vân Đình chỉ đứng sau Phương Hữu Lợi, với lại Lý Thiệu Hỉ luôn xem ông là chủ soái, sai đâu đánh đó, nên nếu có thể lôi kéo được Lục Vân Đình thì chẳng khác nào mượn được sức của cả hai thành viên HĐQT này.

Đúng là một mưu kế rất hay!

Bất quá, nếu Tô Cầm đã nói toạc với cô về kế hoạch được Lê Thiên Thần giao phó thì có nghĩa là cô ta đã tỏ rõ thái độ của mình.

Làm vậy là để phòng ngừa ngộ nhỡ, hay là muốn mạo hiểm đánh cuộc đây?

Nếu như không phải là Tô Cầm thì chắc cũng sẽ là người khác, đúng không? Nếu thế thì thật khó mà phòng bị. Thay vì để cho Lê Thiên Thần tìm một cô gái lai lịch hoàn toàn xa lạ đến tiếp cận Lục Vân Đình thì thà rằng cô cứ mạo hiểm đánh cuộc một phen mà tin tưởng Tô Cầm sẽ không bị chúng lợi dụng lần nữa. Cho dù tương lai chuyện đó có thật xảy ra đi chăng nữa... Vậy thì chỉ cần vạch trần thân phận thật sự của cô ta ra thì hẳn là Lục Vân Đình cũng sẽ biết mình đã bị lợi dụng!

Đúng vậy, cứ quyết định như thế! Khi Tô Cầm tới phỏng vấn, Lê Thiên Thần có động tác gì thì cô cũng sẽ giả vờ như không biết, để cho Tô Cầm thuận lợi tiến vào công ty đi!

Bình An gọi điện thoại cho Tô Cầm, bảo cô ta cứ làm theo sự sắp xếp của Lê Thiên Thần, nhưng hễ Lê Thiên Thần lên kế hoạch gì thì nhất định phải thông báo cận kề với cô.

Tô Cầm do dự một lúc lâu rồi mới đáp ứng.

Sau khi kết thúc điện thoại với Tô Cầm không bao lâu, Lê Thiên Thần đã tới, “Tổng Giám Đốc, ở đây có phần văn bản cần cô ký tên.”

Lê Thiên Thần giờ đã không gọi thẳng tên Bình An nữa mà chỉ khách khí xa cách gọi một tiếng Tổng Giám Đốc.

Đây chính là điều mà Bình An mong muốn.

“Cần nhiều vật liệu xây dựng như vậy ngay lập tức sao?” Bình An nhíu mày, nghi hoặc nhìn Lê Thiên Thần, “Có nên tính toán lại lần nữa hay không?”

Nhiều vật liệu xây dựng như vậy chắc chắn sẽ không thể nào dùng đến ngay lập tức hết được, với tình huống hiện tại của Phương Thị, có thể giảm bớt được bất kỳ chi phí không cần thiết nào là tốt nhất. Về mặt vật liệu xây dựng, trước tiên có thể ký kết hợp đồng, sau đó lúc nào cần thì kêu công ty vật liệu xây dựng đưa đến. Từ đó, nguồn tài chính của công ty cũng có thể vận dụng linh hoạt.

“Vậy thì không được, vì ban đầu lúc ký hợp đồng đã ký là thanh toán hết tiền hàng một lần.” Lê Thiên Thần phân bua.

“Lúc làm hợp đồng, anh không phản đối khi thấy điều khoản kỳ lạ này à?” Bình An lạnh lùng nhìn hằm, cô không tin Lê Thiên Thần sẽ phạm vào

loại sai lầm cấp thấp như vậy.

“Lúc ấy cho là tài chính của công ty đầy đủ...” Lê Thiên Thần giải thích một cách khó xử.

Bình An giận tái mặt nhìn hẳn, không còn cách nào khác đành phải ký tên lên văn bản. Hiện tại, công trình đã bắt đầu khởi công, họ đã không còn thời gian để giải quyết vấn đề này một lần nữa, không thì sẽ kéo chậm tiến độ công trình, “Chất lượng vật liệu xây dựng nhất định phải kiểm tra rõ ràng.”

“Rõ!” Ánh mắt Lê Thiên Thần chợt lóe lên một tia sáng, khóe miệng bất giác hiện lên ý cười.

xxxxxxxxxx

Hôm nay là Sinh nhật của Nghiêm lão phu nhân, Bình An và Nghiêm Túc đã chọn xong quà từ mấy hôm trước để chuẩn bị đưa tặng bà hôm nay. Vốn dĩ Nghiêm Túc định tổ chức một tiệc rượu mừng cho bà cụ, nhưng vì bà đã lớn tuổi nên không thích những loại xã giao ồn ào này nữa, chỉ muốn người trong nhà quây quần lại ăn một bữa cơm vui vẻ, đó mới chính là quà sinh nhật tốt nhất dành tặng bà.

Bởi vậy cho nên mọi người đương nhiên là sẽ tôn trọng ý kiến của bà.

Sau khi tan sở, việc đầu tiên của Bình An là đến bãi đậu xe lấy xe, chuẩn bị đến chỗ Nghiêm lão phu nhân sớm một chút để mừng thọ bà.

Lúc đi tới bãi đậu xe, Bình An đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe hơi HONDA trông rất quen mắt đang đậu cạnh chiếc MINI COOPER của mình, lúc đến gần nhìn thấy bảng số xe thì mới nhớ đây là xe của Đỗ Hiếu Mị.

A, rốt cuộc đã tìm tới cửa rồi! Đây mới chính là tính cách của Đỗ Hiếu Mị chứ.

Đỗ Hiếu Mị bước từ xe xuống, dùng sức rất mạnh đóng sầm cửa xe, mặt tràn ngập lửa giận đi đến trước mặt Bình An, “Phương Bình An, chính cô tung tin cho đám phóng viên phải không? Cô cũng ngoan độc thật nhỉ, lập tức xô tôi xuống ngay mười tám tầng địa ngục. Bây giờ cô vui vẻ đắc ý lắm phải không?”

“Đúng là tôi rất vui vẻ.” Bình An gật gật đầu, không hề che giấu chút nào vẻ khoái trá trên mặt mình.

“Cô là đồ tiểu nhân hèn hạ!” Đỗ Hiếu Mị mắng to.

Bình An cười lạnh một tiếng, giễu cợt liếc xéo ả, “Bàn về hèn hạ vô sỉ thì sao tôi bằng cô được, gây ông đập lưng ông thôi. Chẳng qua tôi cũng học được từ cô ấy mà, phóng viên có thể nhận tiền của cô thì cũng nhận của tôi được vậy.”

“Tôi thật sự hối hận hồi đầu sao không ác độc thêm chút nữa. Phương Bình An, sao cô không chết luôn đi!” Gương mặt xinh đẹp của Đỗ Hiếu Mị dữ tợn đến đáng sợ, giống như muốn nhào lên liều mạng cùng Bình An.

“Cô còn chưa chết thì sao tôi lại phải đi tìm cái chết? Đỗ Hiếu Mị, cô yên tâm, cô sẽ không chết nhanh như vậy đâu. Tôi sẽ nhìn xem cô nhận hết mọi sự khinh bỉ như thế nào, xem cô muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không thể ra sao!” Đáy mắt Bình An hiện rõ một tia căm hận. Chỉ cần vừa nhớ tới việc cô đã từng bị nhốt ở bệnh viện tâm thần suốt một năm, cô liền hận sao cô không thể đem tất cả nỗi thống khổ mà mình phải chịu đựng trả lại cho mẹ đàn bà này.

“Cô sẽ không có cơ hội này!” Đỗ Hiếu Mị nghiêng răng nghiêng lợi rít lên.

Bình An cười khẽ một tiếng, “Có vẻ như cô đã quên một sự kiện, việc cô mua chuộc người tiêu thụ nhằm lừa gạt tiền bồi thường từ Duy An tôi đã cho luật sư nộp đơn khởi tố rồi. Cô chờ nhận công văn từ luật sư đi!”

“Cô...” Mặt Đỗ Hiếu Mị lập tức biến sắc, “Phương Bình An, không ngờ cô còn ác độc hơn cả tôi.”

“Tất cả đều do cô dạy tôi cả thôi.” Bình An lạnh giọng nói xong cũng không thèm nhìn Đỗ Hiếu Mị nữa mà đi thẳng tới xe của mình, mở cửa xe, nhẹ nhàng lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Ánh mắt đầy âm độc của Đỗ Hiếu Mị nhìn chăm chăm không rời vào hướng Bình An vừa rời đi, móng tay cắm sâu vào da thịt mà cũng không thấy đau.

Lúc Bình An đi tới nhà Nghiêm lão phu nhân, Nghiêm Túc và Vu Tố Hà đã ngồi trong phòng khách trò chuyện với hai ông bà lão. Nhìn thấy Bình An tới thì ai cũng đều vui mừng.

“Bình An, mau vào đây. Con xem xem có thích áo long phượng này không? Nếu không thích chúng ta có thể đổi.” Nghiêm lão phu nhân và Vu Tố Hà đang xem xét áo long phượng mà nhà thiết kế mới vừa đưa tới, đang chờ chính chủ Bình An cho ý kiến.

“Con chẳng biết gì về áo long phượng, bà và mẹ thấy đẹp là được ạ.” Bình An cười ngồi xuống cạnh Nghiêm Túc, nhận lấy bản vẽ thiết kế từ tay Vu Tố Hà.

Ngày cử hành hôn lễ đã được xác định, đúng vào ngày Lễ Giáng Sinh. Bởi vì áo cưới là mời nhà tạo mẫu nổi tiếng tại Paris thiết kế nên thời gian phải cố gắng sắp xếp dư dả mới có thể tránh được việc đến lúc đó lại quá gấp rút.

Hôn lễ muốn tổ chức theo kiểu Trung – Tây kết hợp, đây là việc mà cả ba ông bà lão đều giữ vững ý kiến.

“Trông đã rất đẹp rồi, không có gì cần sửa nữa đâu ạ.” Bình An thật sự không có chút kiến thức nào đối với áo long phượng, nhìn kiểu nào cũng chẳng thấy khác nhau gì lắm.

“Vậy cứ theo ý kiến của bà đi. Cháu yên tâm, bà nội nhất định sẽ làm cho cháu trở thành cô dâu xinh đẹp nhất!” Nghiêm lão phu nhân cười híp cả mắt cam đoan.

Bình An ngượng ngùng cúi đầu, “Cám ơn bà nội. Nhưng hôm nay nhân vật chính đâu phải là cháu, mà là bà nội đó nha. Bà nội, chúc bà sinh nhật vui vẻ. Chúc bà Phúc như Đông Hải, Thọ tựa Nam Sơn!”

Nghiêm lão phu nhân cười tít cả mắt, “Tốt, tốt! Bà nội cho cháu một bao lì xì.”

“Năm nay có cháu dâu mừng sinh nhật với bà, hèn gì ngay cả đãi tiệc cũng không muốn làm.” Nghiêm lão gia từ thư phòng bước ra, cười trêu bạn già của mình.

“Hong lẽ ông mất hứng.” Nghiêm lão phu nhân nguýt ông cụ một cái, kéo tay Bình An qua, “Sang năm nếu có thêm một thằng chắt nội dự sinh nhật bà nữa thì bà càng vui.”

“Bà nội...” Bình An xấu hổ quẩn bách, nhìn sang Nghiêm Túc tìm giúp đỡ.

Nghiêm Túc cười trông còn vui hơn cả Nghiêm lão phu nhân, “Bà nội, bà yên tâm, cháu sẽ cố gắng cho bà ôm chắt nội.”

Bình An trừng mắt liếc anh một cái dài sọc.

Vu Tố Hà che miệng cười khẽ ra tiếng, “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, Bình An đỏ mặt rồi kìa.”

“Ăn cơm, ăn cơm đi!” Nghiêm lão phu nhân cười hô hào.

Nghiêm Túc thừa dịp Vu Tố Hà kéo lão phu nhân đi về phía phòng ăn thì nhanh chóng hôn chụt một cái lên môi Bình An, thì thầm bất mãn, “Mấy ngày nay em chẳng thèm gọi điện thoại cho anh.”

Bình An vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, “Em có nhắn tin cho anh mà!”

“Tối nay...”

Leng keng!

Lời chưa nói xong đã bị tiếng chuông cửa cắt đứt.

Chắc đại khái đoán được là ai tới, sắc mặt Nghiêm Túc hơi tối xuống, “Anh đi mở cửa.”

Người đến là Nghiêm Lôi Hải, nhưng không có Ôn Nguyệt Nga đi cùng. Điều này khiến cho Bình An thở phào nhẹ nhõm, cô cũng không muốn vào một ngày vui vẻ như hôm nay lại phải tranh đấu gay gắt với Ôn Nguyệt Nga.

Ôn Nguyệt Nga không đến ít ra là còn có chút lý trí, dù sao bà ta cũng không được chào đón ở đây.

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ! Chúc mẹ thân thể an khang, sống lâu trăm tuổi.” Nghiêm Lôi Hải dâng quà tặng lên lão phu nhân, cười có chút mất tự nhiên.

“Nếu đã đến đây, vậy ngồi xuống cùng ăn cơm đi!” Nghiêm lão phu nhân mở miệng nhàn nhạt nói một câu. Kể từ sau khi Nghiêm Lôi Hải ly hôn với Vu Tố Hà, bà biểu lộ rõ rệt sự thất vọng của mình với đứa con trai này, sự thân tình bớt đi rất nhiều.

Nghiêm Lô Hải nhìn Vu Tố Hà, gật đầu một cái, “Chào.”

Nếu như không có Ôn Nguyệt Nga chen chân vào cuộc hôn nhân giữa Nghiêm Lô Hải và Vu Tố Hà, hôm nay ngồi ở chỗ này đúng là người một nhà hoàn toàn mỹ mỹ. Đáng tiếc, hiện tại cho dù Nghiêm Lô Hải có mặt ở chỗ này nhưng vẫn có vẻ không phù hợp chút nào.

Thái độ của Nghiêm Túc đối với người cha này vô cùng lạnh lùng.

“A, đúng rồi, hôn lễ của các con định vào ngày nào?” Nghiêm Lô Hải hỏi Nghiêm Túc, muốn cố gắng cải thiện tình cảm giữa hai cha con.

“Tháng Mười Hai.” Nghiêm Túc trả lời ngắn gọn.

“Vậy... Người chủ hôn...” Nghiêm Lô Hải có chút chờ mong, ông ta hy vọng mình có thể là người chủ hôn của con trai.

“Người chủ hôn là ba!” Vu Tố Hà nhẹ giọng nói. Mọi người đã quyết định để Nghiêm lão gia làm người chủ hôn.

Nghiêm Lô Hải có chút thất vọng, “Vậy à!”

Ở đây, Bình An là con cháu, thấp cổ bé họng, cho nên giữ im lặng là lựa chọn tốt nhất. Cô cũng không cho rằng Nghiêm Lô Hải đã chấp nhận việc cô trở thành con dâu nhà họ Nghiêm, chẳng qua là ông ta không muốn đối nghịch với hai ông bà cụ mà thôi.

“Nghiêm Túc và Bình An kết hôn, anh cũng là chủ nhà đàn trai.” Nghiêm lão phu nhân nhàn nhạt nói với Nghiêm Lô Hải.

“Dạ!” Nghiêm Lô Hải xem ra có vẻ sợ cha của mình.

Sau một lúc im lặng, di động của Nghiêm Lô Hải vang lên. Ông ta lấy điện thoại ra, liếc mắt nhìn, mặt lộ vẻ khó xử, “Con đi tiếp điện thoại.” Nói xong, liền đi ra ngoài ban công.

Nghiêm lão phu nhân lắc đầu, “Nhất định là Ôn Nguyệt Nga gọi.”

“... Đang dùng cơm, phải... Không phải, em đừng nghĩ nhiều. Cái gì? Chờ chút... Này, Nguyệt Nga?” Thanh âm cố ý đè thấp của Nghiêm Lôi Hải dứt quãng truyền tới tai mọi người.

“Cha, mẹ, con có việc gấp bất ngờ...” Ông ta vội vàng từ ban công vào, vẻ mặt bất đắc dĩ nói với hai ông bà lão.

“Vậy cứ về trước đi.” Nghiêm lão phu thản nhiên.

Nghiêm Lôi Hải gật đầu, nhưng lúc xoay người mở cửa thì đã thấy Ôn Nguyệt Nga đứng ngay ngoài cửa rồi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Nghĩ Tên Cho Chương Thật Rất Tốn Tế Bào Não (☺)

Thấy Ôn Nguyệt Nga hăn phải đang chơi mặt chược với bạn giờ lại xuất hiện ngay trước mặt nhanh như vậy, Nghiêm Lôi Hải giật mình nhìn bà ta, “Em... Sao em lại ở đây?”

Ôn Nguyệt Nga mang bộ mặt sa sầm, trong mắt đều là vẻ lên án và uất ức đối với Nghiêm Lôi Hải, “Hôm nay hình như là sinh nhật của mẹ, sao anh lại tới đây một mình mà không điện cho em...”

Bà ta vừa nói vừa đi vào, liếc mắt liền nhìn thấy Vu Tố Hà cùng Phương Bình An đang ngồi bên bàn cơm.

Sắc mặt bà ta ngay lập tức thay đổi mấy màu liên tục, trong lòng thầm mắng, thì ra là có hai kẻ đê tiện kia ở chỗ này, hèn gì chẳng ai thông báo cho bà. Thế nhưng ngay cả Nghiêm Lôi Hải cũng không thả tiếng gió cho bà biết, chẳng lẽ là vì Vu Tố Hà?

Nghiêm lão phu nhân quét mắt nhìn Ôn Nguyệt Nga một cái, không mở miệng kêu bà ta cùng ngồi.

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ.” Mắt Ôn Nguyệt Nga như muốn khoét thủng mặt Vu Tố Hà, cố gắng kìm nén bức bối mà nói với Nghiêm lão phu nhân.

Ôn Nguyệt Nga và Vu Tố Hà đã từng là tình địch, mà tình địch thì vĩnh viễn không có khả năng trở thành bạn bè. Huống chi, đối mặt với một phụ nữ ưu tú như Vu Tố Hà thì sự ghen ghét mà Ôn Nguyệt Nga dành cho bà chỉ có càng ngày càng tăng chứ không hề giảm.

Bà ta đã từng nghĩ rằng sau khi Vu Tố Hà ly hôn với Nghiêm Lôi Hải xong thì nhất định sẽ sống không tốt, ai ngờ cuộc sống của bà lại thoải mái tự tại như vậy. Đã nhiều năm trôi qua, chính bản thân bà ta không cảm lại được sự tàn phá của năm tháng, thế nhưng Vu Tố Hà trông như càng tăng thêm vài phần quyến rũ, thế thì bảo bà ta làm sao có thể chịu nổi đây?

“Anh chẳng vừa bảo là anh có chuyện gì gấp đó sao? Sao không nhanh đi làm đi?” Nghiêm lão gia hỏi Nghiêm Lôi Hải.

Nghiêm Lôi Hải xấu hổ cười khan mấy tiếng. Vừa rồi chẳng qua là ông ta muốn chạy đi ngăn cản Ôn Nguyệt Nga tới nơi này thôi, chẳng ngờ bà ta đã đứng ngay ngoài cửa rồi.

“Có muốn ngồi xuống cùng ăn cơm không?” Vu Tố Hà nhỏ giọng hỏi, bình tĩnh ôn hòa nhìn về phía Ôn Nguyệt Nga.

Ôn Nguyệt Nga cảm giác bà ta ở chỗ này là hoàn toàn dư thừa, còn phải chịu đựng để cho Vu Tố Hà nhục nhã, nên nét mặt hầu như vắn vẹo đến xấu xí, “Không, tôi ăn no rồi, chỉ muốn tới đây tặng quà cho mẹ thôi. Con về trước đây, mọi người cứ tiếp tục từ từ dùng bữa.”

Nghiêm Lôi Hải nghe Ôn Nguyệt Nga muốn rời khỏi đây thì trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, “Cha, mẹ, vậy tội con về trước.”

Nói xong, khẩn cấp kéo Ôn Nguyệt Nga đi ra ngoài.

“Nghiêm Lôi Hải, tôi rất cuộc được coi là gì trong nhà họ Nghiêm các người, hả? Coi tôi là cái gì?” Ôn Nguyệt Nga nện mạnh giày cao gót, thờ phì phì đi đặng trước Nghiêm Lôi Hải, thanh âm bén nhọn vì tức giận.

Nghiêm Lôi Hải vội vàng kéo tay bà ta, “Em nói nhỏ thôi!”

Chưa rời khỏi cửa được mấy bước mà bà ta đã lập tức la to như vậy, nhờ hai ông bà cụ nghe được thì làm thế nào? Hai ông bà lão đã không thích bà

ta từ trước, đừng để bọn họ càng ghét thêm chứ.

“Tôi còn ngại chưa đủ lớn tiếng đây. Nghiêm Lô Hải, họ Nghiêm các người khinh người quá đáng.” Ôn Nguyệt Nga tức giận đến hai mắt đều đỏ vằn lên.

“Họ Nghiêm chúng tôi bạc đãi cô thế nào?” Nghiêm Lô Hải vốn không tốt tính nên không được vài câu đã không còn kiên nhẫn dỗ dành Ôn Nguyệt Nga nữa.

Ôn Nguyệt Nga quay phắt đầu lại trừng mắt nhìn Nghiêm Lô Hải, “Họ Nghiêm các người có coi tôi là con dâu nhà họ Nghiêm sao? Cha mẹ anh, con trai anh, có người nào coi trọng tôi không. Ai cũng hưởng về cô ta hết. Tôi khổ khổ cực cực liều mạng vì Nghiêm Thị. Kết quả thì sao? Một câu cảm kích cũng không có! Con trai anh quay về thì liền đoạt lấy tất cả của tôi. Anh có nói giùm tôi một câu nào không?” Bà ta đã bất tri bất giác xem Nghiêm Thị là đồ đạc của chính mình, không hề nghĩ lại rằng Nghiêm Thị vốn không thuộc về họ Ôn.

Nghiêm Lô Hải không phải là kẻ ngu ngốc, nghe thấy Ôn Nguyệt Nga xem Nghiêm Thị là vật sở hữu của chính mình thì mặt lập tức tối sầm xuống, “Nghiêm Thị vốn chính là của họ Nghiêm, giao cho Nghiêm Túc thì có vấn đề gì?”

Ôn Nguyệt Nga vừa nghe vậy thì tức đến muốn nứt phổi, “Phải, đều là của họ Nghiêm các người! Thế thì tôi được tính là cái gì? Ngay cả Vu Tố Hà kia còn có địa vị hơn so với tôi.”

“Chuyện này liên quan gì đến Tố Hà? Cô đừng có cố tình gây sự. Hôm nay không cho cô đi chung cũng là vì muốn tốt cho cô. Dù sao cô cũng đâu muốn tới nơi này để bị khinh bỉ, đúng không.” Nghiêm Lô Hải nói.

“Tố Hà! Tố Hà! Kêu thân thiết quá hén! Nếu anh luyện tiếc cô ta thì dứt khoát phục hôn với cô ta đi cho rồi.” Ôn Nguyệt Nga ghen ghét hết tướng

lên.

Nghiêm Lô Hải nhớ đến khuôn mặt mỹ lệ trầm tĩnh của Vu Tố Hà, lòng phẫn đầy chua xót, nói không nên lời là cảm giác gì.

Ôn Nguyệt Nga thấy ông ta không lập tức phản bác thì lửa giận trong lòng càng cháy lớn, hét lên một tiếng, phẫn nộ đi về xe của mình, mặc kệ Nghiêm Lô Hải mà phóng xe rời đi.

Nghiêm Lô Hải nhìn chiếc xe rít gào phóng đi mất, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tô Cầm rút cuộc thuận lợi tiến vào Tập đoàn Phương Thị, trở thành thư ký cho Lục Vân Đình. Mặc dù bề ngoài nhìn như quá trình tuyển dụng cũng không có vấn đề gì, nhưng trong thâm tâm Bình An biết rất rõ là nếu như cô không nhắm một mắt mở một mắt để mặc cho Lê Thiên Thần giở trò thì việc Tô Cầm vào Phương Thị làm việc không suông sẻ như vậy.

Bất quá hiện tại cô ta không mang tên Tô Cầm, mà tên là Tần Tố.

Dạo gần đây, mâu thuẫn giữa Lê Thiên Thần và Bình An dường như đang kịch liệt leo thang, chẳng qua chuyện này chỉ có trong lòng hai người biết rõ, những người khác cũng không nhìn ra. Về việc xin tài chính cho công trình cải tạo chung cư cũ, mặc dù Bình An không trực tiếp phụ trách nhưng dù sao cô cũng là Tổng Giám Đốc nên rất nhiều văn kiện đều phải thông qua cô ký tên. Vì không để cho Lê Thiên Thần có thể nhân cơ hội mà giở trò ma quỷ, mỗi một phần văn kiện đều được cô xem xét vô cùng nghiêm khắc. Điều này khiến cho Lê Thiên Thần cảm thấy vô cùng uất ức.

Rõ ràng là Phương Bình An muốn làm khó dễ hẳn!

Điều này khiến cho Lê Thiên Thần cực kỳ tức giận, hôm nay chỉ có thể hẹn Liên Kiến Ba ra gặp mặt tại chỗ cũ.

“Không thể để cho Phương Bình An tiếp tục nhúng tay vào công trình này của chúng ta nữa, nếu không tất cả công sức mà chúng ta bỏ ra từ trước đến nay sẽ bị mất trắng.” Lê Thiên Thần nói khẽ với Liên Kiến Ba.

Mặc dù âm hưởng bên trong quán bar vô cùng điếc tai nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc trò chuyện của bọn chúng.

Đây chính là hiệu quả mà bọn chúng muốn: nói chuyện chỉ có hai người bọn chúng là có thể nghe được rõ ràng, người khác không nghe được.

“Phải nghĩ biện pháp điều cô ta đi chỗ khác, hoặc là khiến cho cô ta phải vội vàng làm chuyện gì khác, không thể luôn đặt sự chú ý lên công trình này.” Liên Kiến Ba trầm giọng mở miệng.

“Anh có biện pháp chứ?” Lê Thiên Thần hỏi.

Mắt Liên Kiến Ba thoáng qua một tia ác độc, “Hai cha con Phương Hữu Lợi đúng là vững chân vững tay, tốt nhất nên nghĩ biện pháp cách ly bọn họ!”

“Phương Bình An vốn dĩ đã không an tâm đối với chúng ta, sao có thể dễ dàng mà rời đi được. Mà cho dù có đi thì chắc chắn cũng sẽ phái người giám sát.” Lê Thiên Thần phân tích.

“Cho dù có cho người giám sát thì sao? Chờ chúng ta làm xong việc rồi, cô ta cũng cứu không kịp.” Liên Kiến Ba cười lạnh lạnh, “Trước khi chưa đầy được cô ta đi khỏi Thành phố G, anh đừng có lại hành động thiếu suy nghĩ nữa đó. Để tôi đối phó với cô ta.”

“Anh cẩn thận một chút, có thể cô ta đã hoài nghi quan hệ của tôi với anh rồi.” Lê Thiên Thần nói.

“Cứ để cho cô ta hoài nghi. Chậc chậc, Lê Thiên Thần, anh quen biết Phương Bình An cũng khá lâu rồi, sao không cố câu được cô ta ngay từ đầu

mà để cho thằng nhóc Nghiêm Túc kia hót tay trên vậy?” Liên Kiến Ba không biết việc Bình An đã từng thăm mếu Lê Thiên Thần, chẳng qua hẳn chỉ cảm thấy Lê Thiên Thần gần quan lâu ngày mà chẳng được ban lộc thì đáng tiếc thôi. Thật uổng cho bộ dạng lạnh lùng quyến rũ của anh ta, ở Thành phố S được phụ nữ chào đón đến thế mà ngay cả một Phương Bình An cũng giải quyết không được.

Lê Thiên Thần vừa nghe hẳn nói đến chuyện này thì sắc mặt biến thành khó coi vô cùng. Đây là chuyện mà hẳn hối hận nhất đời này!

“Anh cũng để ý Phương Bình An quá nhỉ.” Giọng Lê Thiên Thần dấm dăng.

“Đúng là cảm thấy rất hứng thú, không biết trên giường cô ta có hăng hái giống vậy không, ha ha!” Liên Kiến Ba bật cười lớn, gương mặt vốn đẹp trai lúc này lại trông vô cùng bỉ ổi.

Khóe miệng Lê Thiên Thần gợn lên một chút cười lạnh, hạ mắt không nói một lời nào.

Ngày hôm sau, Liên Kiến Ba thông báo trong cuộc họp HĐQT rằng một tập đoàn Hongkong có kế hoạch tìm người hợp tác để thành lập một công ty được đưa lên sàn chứng khoán chuyên về chuỗi siêu thị. Watsons Hongkong đã mở không ít chi nhánh tại Đại lục, tuy giá cả khá đắt đỏ nhưng vẫn được giới trí thức hoan nghênh nhiệt liệt.

Phương Thị hiện tại đang muốn tìm kiếm các phương diện đầu tư khác, kế hoạch chuỗi siêu thị thế này là vô cùng thích hợp.

Bình An rất muốn phản đối nhưng không tìm được lý do. Cho dù cô muốn lấy lý do tài chính không dồi dào để ngăn cản kế hoạch này, nhưng phần tài chính dành cho đầu tư hạng mục mới đã được để riêng ra ngay từ đầu năm, tới hôm nay còn chưa đụng tới, trên cơ bản là sẽ không ảnh hưởng tới việc vận hành bình thường các công trình khác.

Phương Hữu Lợi và Lục Vân Đình dường như cũng có hơi động lòng. Tập đoàn Hongkong này họ đều biết, là một tập đoàn có uy tín hết sức bảo đảm.

“Nếu mọi người không yên tâm, chi bằng trước hết phái người đến Hongkong tìm hiểu thực tế đi, sau đó chúng ta quyết định lại.” Liên Kiến Ba nói.

“Đúng, hẳn nên làm như vậy!” Thành viên HĐQT Chu gật đầu.

Phương Hữu Lợi trầm ngâm một lát, “Chuyện này mọi người thấy ai thích hợp để đi làm?”

“Tôi thấy... Tổng Giám Đốc Phương là thích hợp nhất.” Liên Kiến Ba phóng một nụ cười được cho là đẹp trai nhất về phía Bình An.

Bình An thản nhiên liếc mắt nhìn hẳn, “Cám ơn thành viên Liên đã cất nhắc.”

Vì sao Liên Kiến Ba muốn đề nghị cô phụ trách việc này? Hẳn có mục đích gì? Trong đầu Bình An nhanh chóng tự hỏi, cảm giác như chuyện này có điều gì đó không thích hợp lắm.

“Hạng mục mới sẽ có quản lý hạng mục chịu trách nhiệm, chẳng qua nếu Tổng Giám Đốc có thể tự mình ra tay thì nhất định sẽ lập được công to!” Liên Kiến Ba khuyến khích.

Lục Vân Đình cảm thấy Liên Kiến Ba nói có lý, so với người khác, ông tin Bình An hơn, “Bình An, cháu cảm thấy thế nào?”

Bình An cũng không muốn một hạng mục quan trọng như vậy cuối cùng lại rơi vào tay Lê Thiên Thần nên đành nhin cơn tức trong bụng, “Tôi sẽ sắp xếp thời gian để gặp gỡ người phụ trách bên phía Hongkong.”

“Tốt quá, vậy cứ thế đi!” Phương Hữu Lợi gật gật đầu.

Sau khi tan họp, Bình An cố ý chần chừ, chờ mọi người đi hết cô mới đưa ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Liên Kiến Ba vẫn còn ngồi yên tại chỗ.

“Hôm nay dường như Anh Liên không giống mọi hôm nhỉ.” Cô lạnh giọng mở miệng.

Liên Kiến Ba cười lưu manh, “Sao? Sao lại không giống? Thấy hôm nay tôi đặc biệt đẹp trai hơn hả, chuẩn bị bỏ tình cũ bắt tình mới rồi sao?”

Bình An nở nụ cười nhưng trong mắt chẳng có chút ý cười nào, sáng giọng, “Bất kể anh muốn làm gì, tôi cũng sẽ không để cho anh thực hiện được.”

“Cô gái à, hơn thua nhau làm gì? Cứ ngoan ngoãn ở nhà học cách làm thế nào để phục vụ đàn ông thì có tốt hơn không. Cô Phương à, tôi thật sự muốn nhìn thấy dáng vẻ của cô khi... nằm dưới người tôi đấy.” Liên Kiến Ba hoàn toàn không để tâm chút nào vào lời cảnh cáo của Bình An, tiếp tục cười như một kẻ tiểu nhân hèn hạ, ánh mắt dâm tà quét khắp thân thể Bình An.

Đáy mắt Bình An thoáng hiện một mũi nhọn sáng lạnh như băng, đột nhiên cười phì ra tiếng, “Tôi cũng rất muốn thấy... dáng vẻ của anh lúc nằm xuống mà không dậy nổi xem như thế nào.”

“Sẽ làm cô thất vọng thôi, cô Phương.” Liên Kiến Ba tự tin cười nói.

“Vậy thì cứ thử xem đi.” Bình An cầm lên tập văn kiện của mình, xoay người rời khỏi phòng họp.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Bình An mang sắc mặt hơi cau có trở lại văn phòng. Chỉ trong chốc lát, Tạ Hồng Phương ôm công văn tiến vào.

“Tổng Giám Đốc, cô sao vậy?” Tạ Hồng Phương lo âu nhìn Bình An. Bà rất ít khi nhìn thấy Bình An để lộ cảm xúc ra ngoài, không che giấu chút nào là mình đang tức giận như vậy.

Bình An vô cùng tin tưởng Tạ Hồng Phương nên không hề giấu giếm bà việc cô hoài nghi Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba, “Liên Kiến Ba đột nhiên đề nghị hợp tác với một tập đoàn Hongkong. Tuy nhìn bề ngoài thì không có gì, nhưng cháu cứ cảm thấy không thích hợp thế nào ấy. Cháu nghi bọn họ đang cố ý muốn đẩy cháu rời khỏi công ty vài ngày.”

“Nói vậy, sắp tới cô sẽ phải tự mình bay đi Hongkong à?” Tạ Hồng Phương hỏi.

“Dạ, chắc nội trong một hai ngày thôi. Trước hết ta phải bắt tay vào giải quyết đồng văn bản chất đồng này đã.” Bình An dần dần ổn định lửa giận trong lòng, bởi dù cho có tức giận đến thế nào thì cô cũng phải làm việc.

“Tại Công ty còn có Chủ Tịch, cô cũng đừng quá lo lắng.” Tạ Hồng Phương an ủi.

“Có một số việc Chủ Tịch còn chưa biết...” Hiện tại, ba tuy không còn tín nhiệm Lê Thiên Thần trăm phần trăm như trước kia, nhưng cũng không biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì. Bởi vậy cô vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Hay là lần này cô kêu trợ lý Diệp đi Hongkong với cô đi, còn tôi ở lại công ty. Nếu đám người Lê Thiên Thần có cái gì đó không thích hợp thì tôi còn có thể kịp thời thông báo với cô.” Tạ Hồng Phương nói.

Trợ lý Diệp là cánh tay mặt của Tạ Hồng Phương.

Bình An suy tính một chút rồi gật đầu, “Cũng tốt, Dì đi kêu trợ lý Diệp chuẩn bị chút đi.”

Sau khi hết giờ làm, Bình An xuống tầng trệt công ty chờ Nghiêm Túc tới đón. Tối nay hai người hẹn nhau ăn tối.

“Cô Phương, đang chờ người à? Không biết tôi có vinh hạnh được mời cô ăn cơm không đây?” Liên Kiến Ba và trợ lý của hắn không biết từ lúc nào đã đi đến sau lưng Bình An.

Nghe thấy thanh âm của Liên Kiến Ba, tâm trạng đang vui vẻ của Bình An hạ xuống, giọng cực kỳ lãnh đạm, “Xin lỗi, tôi đã có hẹn.”

“Cô lạnh lùng quá vậy, xin đừng từ chối tôi hết lần này đến lần khác thế, như vậy sẽ khiến tôi thương tâm lắm.” Liên Kiến Ba khoa trương thể hiện một động tác như mình đang thương tâm muốn chết.

Bình An nhẹ nhàng nhú mày, “Anh Liên, hình như anh cũng có công ty riêng thì phải, sao không đến đó tự mình quản lý đi mà cứ hứng thú đeo bám mãi tại Phương Thị vậy?”

“Tôi đối với cô còn thấy hứng thú hơn.” Liên Kiến Ba cười nói, còn cố ý tiến sát đến cạnh Bình An, kề mặt lại gần mặt cô, “Sao thế, chẳng lẽ cô Phương cũng thấy hứng thú với tôi?”

Bình An thật sự rất muốn lấy túi xách da trong tay nện thẳng lên mặt Liên Kiến Ba.

“Bình An...” Xe của Nghiêm Túc xe dừng lại trước mặt bọn họ. Anh mở cửa xe, bước xuống, thân thể cao lớn anh tuần lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

Cánh môi khêu gợi của Nghiêm Túc thấp thoáng nét cười, khóe mắt hơi xếch lên, thế nhưng trong mắt không hề chứa một chút ý cười nào mà lạnh lẽo nhìn tên đàn ông đang trêu cợt vị hôn thê của mình.

So với khí thế cường đại của Nghiêm Túc, Liên Kiến Ba tỏ ra chỉ là một kẻ nhà giàu mới nổi học đòi làm sang, không hề có dáng vẻ vương giả mà là một kẻ lưu manh rõ ràng.

“Nghiêm Túc, anh đến rồi.” Nhìn thấy người yêu, lửa giận thiếu chút nữa thì bộc phát ra ngoài của Bình An dịu đi một chút, đi tới khoác tay Nghiêm Túc.

Liên Kiến Ba cười lạnh vài tiếng, “Thì ra là Tổng tài Nghiêm, thật sự ngưỡng mộ đã lâu.”

Nghiêm Túc nhíu mày, “Không biết anh là ai nhỉ?”

Khóe miệng Bình An cong lên. Nghiêm Túc làm gì mà không biết người này chính là Liên Kiến Ba chứ. Lúc Liên Kiến Ba mới vừa tiến vào HĐQT của Phương Thị thì thái độ vô cùng huênh hoang, không chỉ mỗi ngày đăng báo bố cáo mà còn tiếp nhận phỏng vấn từ đủ các loại đài truyền hình, ngoài ra còn tích cực tham gia các tiệc rượu lớn nhỏ. Có một đoạn thời gian, gần như người nào trong ngành cũng tò mò thảo luận về đại gia đột nhiên xuất hiện ngang xương này. Liên Kiến Ba rất hưởng thụ cảm giác được mọi người chú mục như vậy nên cho là Nghiêm Túc nhất định sẽ biết hẳn là ai.

Vốn đang chờ Nghiêm Túc cũng sẽ nói một câu khách sáo “ngưỡng mộ đã lâu” với mình, Liên Kiến Ba nghe Nghiêm Túc hỏi một câu như vậy thì sắc mặt hơi biến đổi, khóe miệng giật giật, “Anh không biết tôi là ai?”

“Nhân viên mới trong Công ty em à?” Nghiêm Túc cúi đầu hỏi Bình An.

Bình An thản nhiên, “A, thành viên HĐQT mới của công ty em, Liên Kiến Ba.”

Nghiêm Túc chỉ lãnh đạm gật đầu một cái, “Ngại quá, Anh Liên, chúng tôi đi trước.”

Ánh mắt Liên Kiến Ba tối sầm xuống, có cảm giác như vừa bị khinh thường nhục nhã. Cái tên Nghiêm Túc này...

Dắt Bình An lên xe xong, Nghiêm Túc cũng không thèm liếc mắt nhìn Liên Kiến Ba một cái mà liền khởi động xe rời đi. Bình An nhào qua hôn chụt một cái trên mặt anh, “Cưng à, anh ghê gớm thật nha, Liên Kiến Ba kia tức đến tái mét cả mặt luôn.”

Đối phó kiểu người nào thì cần dùng phương pháp riêng cho kiểu người đó, cô là Tổng Giám Đốc công ty nên không thể xé rách mặt với Liên Kiến Ba được. Nhưng Nghiêm Túc thì khác. Trong công việc, Nghiêm Túc quả thực là nhân vật số một. Liên Kiến Ba tự cho mình là người giỏi không ai bằng, cho dù Nghiêm Túc nhìn thấy hãnh thì cũng phải tôn trọng hãnh. Ai ngờ, Nghiêm Túc người ta ngay cả việc nhận biết hãnh là ai cũng cảm thấy không cần thiết. Đây chẳng phải là ngầm tát cho Liên Kiến Ba một bạt tai đó sao? Xem hãnh rốt cuộc còn kiêu ngạo phách lối nữa không.

“Liên Kiến Ba này xem ra không phải dễ đối phó đâu. Sao hãnh lại dây dưa em vậy?” Nghiêm Túc cau mày hỏi. Mới vừa rồi ở trên xe, anh đã thấy có người đàn ông tiếp cận Bình An. Mới đầu, anh còn tưởng rằng đó chỉ là một nhân viên trong công ty, không ngờ đó lại là Liên Kiến Ba. Chỉ qua mấy phút tiếp xúc, anh đã xác định được ngay rằng ánh mắt của tên này rất ác độc.

Bình An bĩu môi, “Em đang nghi hãnh và Lê Thiên Thần cùng một hội. Lý lịch của Liên Kiến Ba đến bây giờ em vẫn chưa tra ra được, Tiểu Phúc

lại về Mỹ mất rồi.”

“Cứ giao cho anh, về sau em đừng thường xuyên tiếp xúc với hắn.” Anh lo Liên Kiến Ba sẽ làm chuyện gì đó tổn thương đến Bình An.

“Hai ngày nữa em phải sang Hongkong một chuyến. Hôm nay Liên Kiến Ba đưa ra đề nghị muốn cùng hợp tác với một tập đoàn Hongkong mở công ty tại Đại lục. Trước giờ chẳng nghe hắn nói gì, đột nhiên hôm nay lại đề suất việc này, không biết muốn giở trò quỷ gì đây!” Trước mặt Nghiêm Túc, Bình An đã quen thể hiện đúng bản tính là một cô gái bé nhỏ, có đôi khi sẽ nhịn không được mà than vãn kể lể về những phiền não của mình.

Mặc dù cô không còn giống như kiếp trước, đem cuộc sống của chính mình bám vào hoặc xoay quanh người khác, nhưng cô luôn tin rằng chẳng người đàn ông nào lại hy vọng vợ mình là một phụ nữ cường ngạnh. Bởi thế, lúc nào nên mềm yếu thì cô sẽ mềm yếu, lúc nào cần mạnh mẽ thì sẽ kiên cường, nên lệ thuộc thì sẽ ỷ lại, nên độc lập thì sẽ độc lập. Đây mới là cách xử sự của một phụ nữ thông minh.

“Trước tiên cứ thu thập thông tin về đối tác Hongkong kia. Tên Liên Kiến Ba này nhìn thì giống như làm việc không dùng đến não, nhưng thực tế chưa chắc đã vậy.” Nghiêm Túc đột nhiên có chút lo lắng về công việc của Bình An ở Phương Thị.

Nhất định phải điều tra rõ về nhân thân của tên Liên Kiến Ba này!

“Dạ!” Bình An gật gật đầu, không muốn nói chủ đề mất hứng này khi hai người đang hẹn hò nữa, “Đi đâu ăn cơm đây?”

“Tối nay vì phụ tự mình xuống bếp làm cơm cho nương tử!” Nghiêm Túc cười nói.

“Vậy bây giờ...” Bình An âm áp trong lòng. So với ra ngoài ăn cơm, cô thích ở nhà cùng Nghiêm Túc xuống bếp nấu cơm hơn.

“Đi siêu thị.” Nghiêm Túc nói.

Hai người đến siêu thị mua thức ăn xong liền về thẳng căn hộ. Lúc Nghiêm Túc đang ướp gia vị cho thịt bò bít tết thì Bình An ở ngay bên cạnh cắt rau dưa làm salad, vừa nhét vào miệng Nghiêm Túc một quả cà chua bi.

“Đúng rồi, mẹ anh cũng đã ly hôn nhiều năm, bà có nghĩ tới việc tái giá không?” Bình An chợt nhớ Vu Tố Hà hiện tại độc thân, cảm thấy như vậy hẳn bà có hơi cô đơn. Không biết lúc bà ở nước ngoài thì có quen biết bạn nam giới ưu tú nào không, liệu có phát triển lên dạng kia không.

Nghiêm Túc nhúng vai, “Mấy năm trước anh cũng có hỏi mẹ, nhưng hình như mẹ không thấy thích mấy.”

Một phụ nữ như Vu Tố Hà hẳn yêu cầu đối với tình yêu rất đơn giản, nhưng thường thường thứ đơn giản mới là thứ khó đạt được nhất.

“Mẹ còn trẻ như vậy... Nếu thật sự chỉ ở một mình, liệu có quá cô đơn không?” Bình An băn khoăn.

“Nếu em lo mẹ một mình cô đơn thì sau khi kết hôn nhanh chóng sinh cháu nội cho mẹ ấm lòng là được ngay ấy mà.” Nghiêm Túc cúi đầu hôn cô một cái, cười nói.

Bình An nguýt anh một cái, nũng nịu mắng, “Em đang nói chuyện nghiêm túc, không phải đang đùa đâu nhé.”

“Anh cũng nghiêm túc mà.” Nghiêm Túc cười nói, “Thật ra thì cũng có người đối với mẹ rất tốt, chẳng qua mẹ nói mẹ đã quen được tự do tự tại, không muốn lại chịu trói buộc nữa.”

“Mẹ anh thật là một phụ nữ kỳ lạ, Ôn Nguyệt Nga hoàn toàn không thể nào so sánh với mẹ được.” Bình An thở dài.

Nghiêm Túc rửa tay, kéo Bình An ôm vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, khàn khàn nỉ non, “Bà xã à, sự chú ý của em hình như quá dàn trải thì phải, em phải chú ý đến chúng ta nhiều hơn chứ...”

Tay Bình An còn cầm sốt salad, vừa đáp lại nụ hôn của anh vừa phải cẩn thận để sốt salad đừng đổ ra ngoài, “Ừm... Anh buông em ra đã.”

Nghiêm Túc chưa thỏa mãn rời đi môi cô, lấy chai sốt salad trong tay cô bỏ vào ngăn kéo, ôm cô đi ra khỏi phòng bếp, “Chúng ta vận động trước khi ăn đi!”

“A! Cái gì mà vận động trước khi ăn. Em không cần đâu.” Bình An ngắt nhéo mặt của Nghiêm Túc, “Ghét!”

Bình An bị Nghiêm Túc ôm bỏ lên giường lớn, còn chưa kịp kháng nghị thì gương mặt tuần tú phóng đại đã ập xuống, trên môi truyền đến cảm giác ấm ướt ấm áp mềm mại.

Mấy ngày nay hai người dù có gặp mặt nhưng đã thật lâu rồi không có ân ái. Nghiêm Túc đang ở thời điểm máu nóng dâng trào, thấy người yêu lại không thể thân thiết như vậy thì đã phải ghen rất lâu. Hôm nay khó khăn lắm hai người mới ở chung một chỗ, nhất định không thể bỏ qua cơ hội này.

“Chờ một chút, áo mưa...” Quần áo trên người Bình An chỉ cần hai ba cái đã bị Nghiêm Túc cởi sạch sẽ, lúc này thân thể nóng rực mềm nhũn, liên tục thở gấp, nhưng vẫn không quên một cửa ải trọng yếu nhất.

“Dùng hết rồi!” Nghiêm Túc gắng nén lại dục vọng đang muốn bứt cương, ảo não hỏi hận sao không chuẩn bị nhiều nhiều mấy hộp bao ngừa thai dự bị đặt ở trong nhà.

Bình An thấy Nghiêm Túc tình nguyện chịu đựng cương đau chứ không chịu tiến thêm một bước thì trong lòng mềm nhũn, vươn tay lên ôm lấy vai

anh, thanh âm mềm dịu thì thắm vào tai anh, “VẬY anh cẩn thận chút...”

Nghiêm Túc vui mừng, hôn sâu cô một lúc lâu, rồi đẩy hai chân thon mịn của cô ra, đẩy phân thân cương cứng vào hành lang ướt át khít khao của cô, sung sướng buông thả chính mình.

Đến lúc hai người cảm giác được bụng đói thì đã gần mười giờ.

“Đêm nay ở lại chỗ này đi.” Nghiêm Túc cười, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, ánh mắt nhìn Bình An sáng ngời nóng rực.

Bình An cảm thấy toàn thân lúc này đều vô cùng lười nhác, liếc xéo anh một cái rồi mới ừ một tiếng. Nghiêm Túc hài lòng đi vào phòng bếp chuẩn bị lại bữa ăn tối đã bị bỏ quên thật lâu.

Qua hai ngày, Bình An mang theo trợ lý Diệp đi Hongkong. Trước khi đi, cô cố ý gọi điện thoại dặn dò Đàm Tuyền nếu như Lê Thiên Thần động thái gì bất thường thì phải lập tức báo ngay cho cô.

Tạ Hồng Phương ở lại công ty.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Nghi Hoặc

Ngày kế tiếp sau khi Bình An đi Hongkong, Phương Hữu Lợi bay tới chi nhánh công ty tại nước ngoài để tự thân xử lý nghiệp vụ. Rất nhiều văn kiện thông thường trong công ty đều do Lê Thiên Thần xử lý, Bình An chỉ có thể thông qua Internet và điện thoại để hiểu biết việc xảy ra trong công ty.

Bình An chỉ định đi Hongkong hai ba ngày, ai ngờ ngày hôm sau lại nhận được tin chi nhánh công ty tại Thành phố S có công trình xảy ra vấn đề, HĐQT muốn Bình An sau khi kết thúc chuyến đi Hongkong thì lập tức bay tới Thành phố S để giải quyết.

Tạ Hồng Phương luôn giữ liên lạc với cô. Hiện tại công ty tạm thời không có vấn đề gì, Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba cũng không có gì bất thường. Đàm Tuyên cũng có nhắn tin cho cô rằng tất cả bình thường.

Có lẽ là do cô suy nghĩ quá nhiều thôi. Bình An tự an ủi mình như vậy, nhưng không hiểu vì sao mà trong lòng luôn cảm thấy bất an.

Ngày thứ ba, Tạ Hồng Phương không có liên lạc với Bình An. Bình An lại đang vội vàng bàn chuyện hợp tác với tập đoàn Hongkong nên không chú ý lắm.

Bình An vốn chẳng hứng thú gì mấy với hàng mục đầu tư mới này, nhưng sau khi đến Hongkong, tiếp xúc với công ty đối phương, mới phát hiện thật ra họ không giống như cô tưởng tượng, bởi trước đó cô cho là công ty này và Liên Kiến Ba thông đồng với nhau. Xem ra cô thật sự là buồn lo vô cớ.

Cô nghiêm chỉnh khảo sát công ty đối phương, thấy được bất kể là về tôn chỉ hoạt động của công ty hay là về phương cách quản lý nhân sự đều thật hài lòng, đặc biệt về mặt quản lý chuỗi siêu thị họ cũng có phương pháp riêng của mình. Rất đáng để các công ty tại Đại lục học tập.

Cô hẹn với Tổng Giám Đốc phía đối tác sẽ gặp nhau lần nữa tại Trung Quốc, họ cũng muốn xem xét một chút xem thị trường tại Thành phố G như thế nào.

Sau khi kết thúc hành trình tại Hongkong, Bình An liền bay thẳng đến Thành phố S. Giám đốc Bộ phận PR của Tổng Công Ty Đồng Tư Tiệp và một kỹ sư Phòng Khai thác cũng đã bay đến đây trước, chuẩn bị cùng gặp nhau tại đây.

Công trình đầu tư lớn tại Thành phố S hiện tại đã tiến hành được một nửa, nhưng lại đột nhiên bị Tòa Thị Chính buộc phải ngừng lại, nói là có một bộ phận chưa có con số chỉ tiêu chi tiết và cần phải xin phép các cơ quan chức năng một lần nữa, còn có khả năng phải phá bỏ toàn bộ công trình đã được xây dựng hoàn chỉnh. Hiện tại, Giám đốc Chi nhánh Công ty đang thương thảo với các ban ngành chính quyền, phía Tổng Công Ty cũng phải cử người đến xem qua một chút.

Hôm nay không biết vì sao mà cô cả ngày tâm thần cũng không yên! Ngồi trên máy bay, Bình An mệt mỏi dựa vào thành ghế, chắc hẳn là hai ngày qua đã quá mệt mỏi đây mà!

Lúc đặt chân tới Thành phố S đã là chín giờ tối, Đồng Tư Tiệp cùng Giám đốc Trần của Chi nhánh Công ty cùng đến đón cô tại sân bay.

Giám đốc Trần đầu tiên đưa Bình An và trợ lý Diệp đi ăn cơm, cơm nước xong mới đưa họ về khách sạn, nói là tối nay nên nghỉ ngơi cho thật tốt, sáng mai sẽ cho xe đến đón họ tới Công ty.

Bình An cũng cảm thấy tinh thần mình lúc này không phù hợp để thảo luận công việc nên đồng ý với sắp xếp này.

Sau khi về khách sạn, Bình An gọi Đồng Tư Tiệp tới phòng mình.

“Chị Đồng, trong công ty không có vấn đề gì chứ?” Bình An cời giày cao gót, đi chân trần trên mặt thảm mềm mại, rót hai chén trà Thiết Quan Âm rồi đưa cho Đồng Tư Tiệp một ly.

“Công ty hoạt động bình thường. Em đó, đúng là người cuồng công việc mà.” Đồng Tư Tiệp cười giễu, cho là Bình An đang lo lắng sợ mình không có ở trong công ty thì sẽ có chuyện gì đó không được xử lý tốt.

Bình An cười cười, cũng không thanh minh cho mình. Không phải cô đang lo lắng việc công ty có vấn đề gì về hoạt động, bởi Phương Thị là công ty đưa ra thị trường, cho dù không có Tổng Giám Đốc là cô trấn giữ một thời gian thì tất cả công việc vẫn sẽ được tiến hành bình thường. Cô lo là lo về Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba thôi.

“Em đúng là người cuồng công việc thật. Bình thường thì cứ ước gì có thời gian nghỉ ngơi, lúc rời khỏi công ty thì lại cảm thấy không yên lòng.” Bình An cười nói.

Đồng Tư Tiệp và Bình An trao đổi vài câu nhàn thoai, uống hết trà rồi liền đứng lên, “Chắc em mệt rồi, chị không quấy rầy em nữa. Tối nay ngủ sớm chút đi, mai còn phải nhức đầu đấy.”

Bình An đã tìm hiểu qua internet về các vấn đề khó khăn của công trình tại Thành phố S, sáng mai phải đến công ty và công trường xem qua một lượt, hy vọng trong vòng hai ngày nữa có thể hẹn gặp được Đoàn Quan Quân.

Nói đến Đoàn Quan Quân, chân mày Bình An bất giác cau lại. Kiếp trước, cô và ông ta miễn cưỡng xem như là có liên hệ qua lại, bởi cô vì Lê

Thiên Thần mới đến tận đây xin ông ta chiếu cố hẳn nhiều hơn. Cô nhớ rất rõ là người đàn ông này cũng không dễ nói chuyện chút nào. Tuy rằng thoạt nhìn thì ông ta có vẻ hòa khí, nhưng người nghe sẽ vĩnh viễn không biết câu nào của ông ta là thật câu nào là giả.

Hình tượng của Đoàn Quan Quân về mặt quan chức tốt vô cùng, làm việc công minh chính trực, không có tiếng xấu tham ô, hòa thuận ân ái với vợ con. Đúng là một đại biểu cho gia đình “5 tốt”. Nhưng mà Bình An đương nhiên sẽ không tin Đoàn Quan Quân sẽ thanh liêm ôn hòa như hình tượng bên ngoài. Cô cảm giác Đoàn Quan Quân chính là một con sói đội lốt cừu, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên mà cắn người ta một cái trí mạng.

Giao thiệp với người như vậy thì tinh thần phải tỉnh táo 120%!

Bình An lắc lắc đầu, tạm thời buông xuống việc này, làm cho mình nghỉ ngơi thật tốt một buổi tối, ngày mai mới có tinh lực để ứng phó với các loại vấn đề.

Hôm sau, Giám đốc Trần đã cho xe tới đón nhóm Bình An từ sáng sớm.

Đúng lúc Bình An và nhóm Đồng Tư Tiệp đã ăn xong bữa ăn sáng, vừa cùng nhau ra khỏi cửa khách sạn.

Đầu tiên, họ đến Chi nhánh Công ty mở một cuộc họp khẩn cấp. Lần này công trình đột nhiên bị kêu ngừng là từ ý kiến của Tòa Thị Chính. Hình như Bí thư Thị Ủy nhận được đơn tố giác gì đó nói là hạng mục này có một số chỉ tiêu kiến trúc hoàn toàn chưa được phê duyệt, thế mà Tập đoàn Phương Thị cứ đục nước béo cò mà khởi động công trình không chờ giấy phép.

“... Vốn tưởng là một số cơ quan ban ngành nào đó muốn thêm chút tiền trà nước, ai ngờ tiền ném ra xoa dịu quan hệ lại không đem lại một chút

hiệu quả nào. Tôi nghe nói có người cố ý muốn gây khó dễ cho công ty chúng ta.” Quản lý phụ trách hạng mục này ủ rũ thông báo.

“Liệu có thể vì đã bất cẩn đắ tội với ai đó không?” Giám đốc Trần nặng nề hỏi.

Mọi người trong phòng họp nhìn nhau, chuyện này... Cho dù có phải tội với ai thì cũng không thể không có chút xì xào nào lộ ra như vậy chứ. Huống chi ai ngồi trong này đều hiểu biết rõ lẫn nhau, chẳng ai là người sẽ tùy tiện đắ tội với người không nên đắ tội cả.

Bình An vẫn im lặng nghe mọi người nghị luận, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Đó chính là có người đang cố ý nhằm vào Tập đoàn Phương Thị! Hơn nữa, chức vụ của người này không thấp. Nếu không, với tài lực của Phương Thị thì chẳng quan viên nào mà không nể tình.

“Công trình ngừng mấy ngày, công ty tổn thất không nhỏ, nên lập tức giải quyết việc này. Nếu đường đi nước bước tại Thành phố S không thông thì chỉ có thể tìm quan hệ cấp cao hơn thôi.”

“Việc này... Tổng Giám Đốc Phương có phân tích gì không?” Giám đốc Trần hỏi Bình An.

Bình An liếc nhìn mọi người, “Ban đầu, lúc xin giấy phép cho hạng mục công trình, thủ tục đều thực hiện đầy đủ hết chứ?”

“Lúc ấy chỉ tiêu đã được đưa xuống, chẳng qua... Có một phần nhỏ bởi vì không kịp nên nghĩ là sau đó sẽ xin duyệt bổ sung.” Quản lý hạng mục ấp úng nói.

Loại chuyện như vậy trước kia không phải là chưa từng phát sinh qua, nhưng một số cơ quan chức năng sau khi nhận tiền trà nước thì đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, làm gì có chuyện khăng khăng không nhượng bộ như lần này.

Bình An than trong lòng một tiếng, “Người tiếng nói có trọng lượng nhất ở cả Thành phố S bây giờ chỉ có Đoàn Quan Quân. Giám đốc Đồng, chị hãy thử xem có thể hẹn gặp ông ấy được không.”

“Mới vừa thử liên lạc với thư ký của ông ta. Nhưng... hình như Bí thư Đoàn đã căn dặn là không gặp bất cứ người nào của Phương Thị.” Sắc mặt Đồng Tư Tiệp khá nặng nề.

Nói như vậy có nghĩa là Đoàn Quan Quân cố ý! Đừng nói là công trình của Phương Thị bị kêu ngừng lần này cũng là ý tứ của ông ta nha?

Đoàn Quan Quân chẳng những là bạn học của Phương Hữu Lợi, mà Phương Hữu Lợi còn từng giúp ông ta trên con đường làm quan, làm vậy là muốn trở mặt hay sao đây?

“Tiếp tục liên hệ, mặc kệ là dùng phương pháp gì cũng phải gặp Đoàn Quan Quân cho bằng được. Những hướng tìm quan hệ giúp đỡ khác đều ngừng lại. Công trình chỉ bị kêu ngừng một bộ phận thôi phải không? Vậy thì chỗ nào không bị kêu ngừng cứ tiếp tục công việc.” Bình An lưu loát phân công.

Mọi người nhìn nhau. Nếu Tổng Giám Đốc đã nói như vậy, bọn họ chỉ có thể chiếu theo đó mà làm.

Bất quá có thể thông qua vẻ mặt bọn họ mà thấy được rằng họ không tin cũng chẳng phục Tổng Giám Đốc trẻ tuổi mặt còn như búng ra sữa này lắm.

Bình An lúc này không hơi đâu mà để ý đến suy nghĩ của họ, chỉ kêu Giám đốc Trần đưa cô đến công trường. Đồng Tư Tiệp thì ở lại cùng Bộ phận PR của Chi nhánh Công ty tiếp tục suy nghĩ biện pháp để hẹn gặp Đoàn Quan Quân.

Đi tới công trường khảo sát mới biết, công trình đã hoàn thành được một nửa, nếu tiếp tục bị tạm ngừng hoặc bị bỏ hoang thì sẽ là một tổn thất nặng nề đối với Phương Thị.

Nhất định phải nói chuyện cho khéo với Đoàn Quan Quân mới được!

Nhưng Đoàn Quan Quân lại giống như cố ý muốn tránh mặt Bình An, lúc thì đang đi họp, lúc thì lại đang đến chỗ khác khảo sát. Khi Bình An không kiên nhẫn được nữa muốn tìm quan chức cấp cao hơn ra mặt thì Đoàn Quan Quân mới đồng ý gặp cô để nói chuyện.

Cuộc hẹn được sắp xếp tại một nhà hàng 5 sao, Đoàn Quan Quân mang theo thư ký của mình, còn Bình An chỉ cùng đi với Đồng Tư Tiệp.

“Bí thư Đoàn, ngài khỏe chứ. Thật sự rất xin lỗi, ngài đang bận trăm công ngàn việc thế này mà còn phải dành chút thời gian để gặp chúng tôi.” Bình An đợi cả nửa tiếng trong phòng đặt riêng nhà hàng Đoàn Quan Quân mới xuất hiện.

Bình An không có vì Đoàn Quan Quân chịu gặp mặt mà cố ý giả lả để kéo quan hệ gần hơn, bởi thật ra với quan hệ của Đoàn Quan Quân và Phương Hữu Lợi, cô gọi ông ta một tiếng Bác cũng là chuyện bình thường.

Đoàn Quan Quân là người biết cách dưỡng sinh nên thể trạng có thể nói là được bảo dưỡng tốt vô cùng, thoát nhìn trẻ hơn tuổi, hơn nữa còn đầy nét lôi cuốn của một người đàn ông trung niên. Mặt ông ta mang theo nụ cười ôn hòa, vui vẻ nói với Bình An, “Đáng lý ra phải gặp cháu từ sớm, khổ nỗi là dạo này bận quá nên mới kéo đến tận bây giờ. Bình An à, bác đã không gặp cháu nhiều năm rồi ha.”

A, thì ra là vẫn còn nhớ rõ cô! Như vậy thái độ “bế quan tỏa cảng” mấy ngày trước đây quả nhiên là cố ý.

Bình An cười cười, thức thời xem lời nói của ông ta thành lời khách sáo, “Bí thư Đoàn là người bận rộn, chân chạy không bén đất, hôm nay có thể nhín chút thời gian đến gặp chúng tôi nên chúng tôi rất cảm kích.”

Hai bên hàn huyên mấy câu, trái banh nỉ đánh tới đánh lui vẫn không có đi vào chủ đề chính. Cuối cùng, vẫn do Đoàn Quan Quần mở miệng nhắc đến trước, “Cháu à, bác biết hôm nay cháu tìm bác về việc gì. Thật ra bác cũng rất khó xử...” Nói xong, thở dài một hơi ra vẻ rất bất đắc dĩ.

Bình An này giờ vẫn chăm chú quan sát những biến hóa trên mặt Đoàn Quan Quần, giờ đột nhiên cảm thấy mặt mày ông ta khá quen thuộc... bất quá hiện tại cô lại không nhớ ra là giống ai.

Nghe Đoàn Quan Quần nói vậy, Bình An cũng thở dài một cái, tự tay rót cho ông ta một ly rượu, “Chuyện này nếu dễ làm thì tôi cũng đâu dám làm phiền ngài. Bí thư Đoàn à, công ty chúng tôi trước giờ vẫn luôn tuân thủ pháp luật, lần này chỉ là một sơ sẩy, ngài xem xem có thể dàn xếp một chút được hay không. Một khi công trình bị ngừng thì không chỉ ảnh hưởng tới công ty chúng tôi không thôi mà còn không có lợi cho sự phát triển của xã hội nữa.”

Đoàn Quan Quần cười như không cười nhìn Bình An, giọng cũng rất khó xử, “Giờ nếu tạo trường hợp đặc biệt cho công ty các cháu, sau này các công ty khác cũng sẽ học theo thì làm sao. Như vậy sẽ không tốt cho việc quản lý.”

Trong thâm tâm, Bình An khá nghi hoặc. Cô thật sự không hiểu rõ Đoàn Quan Quần muốn cái gì. Tiền chằng? Dường như không giống lắm. Cố nhẫn gây khó khăn cho Phương Thị? Có người nào đắc tội với ông ta đâu.

Đông Tư Tiệp cười nói, “Nghe nói nơi này gan ngỗng hấp cá muối nổi tiếng lắm. Ai cũng đói bụng rồi, hay là chúng ta ăn cơm trước cái đã. Bụng no rồi mới có sức bàn tiếp công việc chứ.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Tin Tức Xấu

Lúc ăn cơm, Bình An vẫn muốn thảo luận tiếp với Đoàn Quan Quân về chuyện công trình, nhưng ông ta cứ đánh trống lảng, hoàn toàn không để ý tới việc Bình An cầu cạnh, y như muốn cố ý nhìn Bình An cố gắng biểu diễn vậy.

Đồng Tư Tiệp lạnh lợi, nói chuyện trên trời dưới đất với Đoàn Quan Quân, hy vọng có thể cố gắng đỡ cho ông ta vui vẻ thì những việc tiếp sau mới dễ dàng nói chuyện hơn một chút.

“Bí thư Đoàn, Tổng Giám Đốc chúng tôi nghe nói ngài thích sưu tầm rượu nổi tiếng, nên đây là một chút tâm ý của chúng tôi.” Đồng Tư Tiệp lấy ra một chai FOV Cognac nổi tiếng của Pháp đưa cho thư ký của Đoàn Quan Quân.

Đoàn Quan Quân chỉ liếc qua một cái, mắt sáng rực lên, “Bình An, không phải bác không muốn giúp cháu, việc này để bác phải về họp bàn lại lần nữa đã.”

Nếu về thảo luận nữa thì còn không biết lại kéo dài thêm bao lâu.

Mặt Bình An vẫn mang nụ cười hoàn mỹ vô khuyết, “Bí thư Đoàn, chuyện này thật tình là phải nhờ ngài giúp đỡ, chỉ cần ngài nói một câu thì còn hơn người khác nói cả trăm cả ngàn câu. Ngài có yêu cầu gì xin cứ đề xuất.”

“Đúng vậy. Bí thư Đoàn, ngài xem, công trình của chúng tôi mà cứ ngưng trệ tại đó thì cũng không giải quyết được gì. Các thủ tục cần thiết

chúng tôi nhất định sẽ đi làm, nhưng ngài xem liệu có thể cho công trình động công trước được hay không?” Đồng Tư Tiệp cũng cười nói.

Đoàn Quan Quần nhú mày, chỉ uống một ngụm rượu chứ không trả lời.

Bên cạnh ông ta, điện thoại di động trong túi thư ký vang lên. Sau khi gạt đầu một cái với Đoàn Quan Quần, anh ta đi ra ngoài nghe điện thoại.

Khoảng năm phút sau, anh ta mới quay vào, thì thăm vào tai Đoàn Quan Quần điều gì đó. Dù sắc mặt Đoàn Quan Quần thoát nhìn không có gì thay đổi, nhưng thần sắc trong mắt lại có biến hóa nho nhỏ.

“Bình An à, bác có việc bận phải về trước đây. Chuyện cháu nhờ thì để bác về họp lại với các ban ngành tương quan rồi quyết định nhé.” Đoàn Quan Quần đứng lên, cười cười nói cùng Bình An, sau đó liền cùng thư ký đi khỏi đây.

Bình An giận muốn bẽ phổi, “Đoàn Quan Quần này đúng là một tên cáo già!”

“Ông ta không cáo già thì làm sao bò lên địa vị hôm nay được. Chị thấy có vẻ ông ta còn chưa thỏa mãn, nhưng ông ta cứ chằng nói chằng rằng thế này chúng ta cũng không hốt thuốc đúng bệnh được.” Đồng Tư Tiệp than một tiếng.

“Đợi thêm một ngày nữa, nếu vẫn không có thu hoạch gì thì chúng ta cũng chỉ có thể tìm biện pháp khác thôi.” Mắt Bình An tối xuống, thanh âm trở nên lạnh lùng.

Sau khi Bình An và Đồng Tư Tiệp từ nhà hàng ra thì quay về Chi nhánh Công ty.

“Trợ lý Diệp, hôm nay thư ký Tạ có gọi điện thoại cho cô không?” Bình An mới vừa vào văn phòng ngồi xuống là đã gọi trợ lý Diệp vào, hỏi cô

xem phía Tổng Công Ty có gọi điện thoại tới đây không.

“Không thấy. Tôi có gọi điện thoại về Tổng Công ty, Bộ phận Nhân sự nói thư ký Tạ đã không đi làm hai ngày nay.” Trợ lý Diệp nói.

Khóe mắt Bình An máy một cái, đột nhiên khá hoảng hốt, “Gọi điện thoại đến nhà thư ký Tạ chưa?”

Sao thư ký Tạ lại xin nghỉ lúc này? Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?

“Tôi sẽ đi gọi điện thoại ngay bây giờ.” Trợ lý Diệp nói.

Chỉ lát sau, trợ lý Diệp đi vào nói rằng điện thoại nhà của thư ký Tạ không gọi được.

Bình An gấp gấp gọi cho Khổng Thu Hinh, hỏi hai ngày qua cô có thấy thư ký Tạ không. Khổng Thu Hinh nói hai ngày nay cô bị Lê Thiên Thần sai chạy có cờ bên ngoài, hoàn toàn không có cơ hội nhìn thấy thư ký Tạ, nhưng giờ cô đang trên đường về lại công ty, một lát có thấy thư ký Tạ thì sẽ gọi điện thoại báo cho Bình An.

Ngắt điện thoại xong, Bình An đỡ trán chớp mắt trong chốc lát.

Không biết qua bao lâu, tiếng gõ cửa vang lên. Bình An vội vàng ngẩng đầu lên, vồ vồ hai má cho tỉnh táo lại, “Mời vào.”

“Tổng Giám Đốc Phương, bên Tòa Thị Chính vừa mới phê duyệt văn kiện xong, công trình có thể khởi công lại.” Giám đốc Trần đi vào vui vẻ kêu lên.

“Thật à?” Bình An đứng lên, mặt đầy vui mừng.

“Thật, đã được duyệt. Đúng là tìm Đoàn Quan Quân là chính xác, chính miệng ông ta đồng ý.” Giám đốc Trần kích động nói, công trình có thể

thuận lợi tiến hành thì chức vụ của anh cũng được bảo đảm.

Bình An thở phào nhẹ nhõm, “Đừng để lỗ hổng nào xuất hiện nữa đấy, không phải lần nào cũng vượt tường lửa an toàn như lần này đâu.”

“Dạ, Tổng Giám Đốc!” Giám đốc Trần xấu hổ cúi đầu.

Di động của Bình An để lên bàn vang lên, cô phất tay kêu Giám đốc Trần đi ra ngoài trước rồi mới nghe điện thoại.

Nghiêm Túc gọi tới. Cô nghĩ là mình sẽ nghe được thanh âm dịu dàng quen thuộc của anh, nhưng Nghiêm Túc vừa mở miệng thì cô đã phát giác ngay có sự bất đồng, giọng anh hôm nay không như mọi lần, “Bình An, vẫn còn ở Thành phố S à?”

Công trình đã thuận lợi khởi động lại nên tâm trạng của Bình An khá tốt, nhanh chóng cười nhẹ, “Đúng vậy, đang rất nhớ em đúng không?”

“Đã gặp được Đoàn Quan Quân rồi?” Thanh âm của Nghiêm Túc hơi trầm thấp.

“Chậc chậc, Nghiêm đại BOSS thật là thần thông quảng đại nha, ngay cả điều này mà cũng đã biết rồi.” Bình An cười hì hì nói.

Nghiêm Túc lặng yên trong chốc lát, “Bình An, em không cảm thấy Đoàn Quan Quân nhìn giống ai sao?”

Bình An ngẩn ra. Nghiêm Túc nói như vậy khiến cô lại nhớ tới điều này. Trước kia cô đã từng gặp Đoàn Quan Quân, nhưng lần này gặp lại ông ta thì có cảm giác ghét bỏ rất quái dị.

Đột nhiên, một hình ảnh lóe lên trong đầu, cô nhớ tới một người. Mặt Bình An nháy mắt trở nên trắng bệch, “Liên Kiến Ba...”

“Liên Kiến Ba là con riêng của Đoàn Quan Quần. Mẹ ruột của Liên Kiến Ba là tình nhân được Đoàn Quan Quần bao dưỡng bên ngoài. Ông ta giấu chuyện này rất giỏi, ngay cả Đoàn phu nhân cũng không biết. Anh cho người truy xét đến tận quê của mẹ Liên Kiến Ba mới biết được, trước kia Đoàn Quan Quần từng làm Chủ tịch Xã nơi đó...”

Hàng loạt suy nghĩ chạy loạn trong đầu Bình An, “VẬY Lê Thiên Thần và Đoàn Quan Quần là đồng bọn. Mấy năm qua bọn chúng nhất định đã hợp tác làm không ít chuyện xấu...”

“Đỗ Hiếu Mị đã từng tìm Đoàn Quan Quần, nhưng đều bị Đoàn Quan Quần cự tuyệt. Sau đó, cô ta lợi dụng một gái gọi hạng sang mời chài Đoàn Quan Quần, muốn chụp được hình ảnh đòi bại để uy hiếp ông ta, nhưng lại bị Đoàn Quan Quần khám phá được. Hai năm qua thật ra Đỗ Hiếu Mị đều làm việc cho Đoàn Quan Quần, dùng cùng một phương pháp để trừ bỏ đối thủ chính trị của ông ta, thậm chí còn mở ra mấy nhà tình sắc (nhà chứa)... Nhưng Lê Thiên Thần và hai cha con Đoàn Quan Quần hợp tác để làm cái gì thì tạm thời còn chưa điều tra ra được.” Nghiêm Túc kể đầy đủ chi tiết những điều mà anh vừa điều tra được cho Bình An nghe.

Bình An nghe mà hoàn toàn chấn động. Cô trước giờ chỉ cho là Đỗ Hiếu Mị lợi dụng các cô gái như Tô Cầm đến mời chài những quan viên kia lên giường với họ để có được ưu thế trong công tác mà thôi, chứ không nghĩ tới việc ả còn làm những chuyện phạm pháp thế này.

Nghiêm Túc nói xong mà vẫn không nghe thấy Bình An trả lời thì không nhìn được mà lo lắng hỏi, “Bình An, em không sao chứ?”

“Em không sao. Em nghĩ chuyện xảy ra ở Thành phố S lần này chắc chắn có liên quan đến Liên Kiến Ba. Em lo không biết có phải ở công ty đã xảy ra chuyện gì không.” Bình An hận sao lúc này mình lại không ở ngay tại Thành phố G, trong lòng cô càng lúc càng cảm thấy khủng hoảng.

“Em yên tâm, dù xảy ra chuyện gì thì đều có anh.” Nghiêm Túc dịu dàng nói, “Bây giờ đầu tiên là em đừng bứt dây động rừng, cứ giả vờ như cái gì cũng không biết. Trở lại đây rồi hẵng nói, được không?”

Bình An nhẹ nhàng đáp một tiếng, “Em có điện thoại vào, sẽ liên lạc với anh sau.”

Kết thúc cuộc gọi với Nghiêm Túc, Bình An lại bấm nút nghe. Cuộc điện thoại này là do Khổng Thu Hình gọi tới, thanh âm run rẩy và nghẹn ngào, “Bình An, thư ký Tạ đã xảy ra chuyện.”

Đầu Bình An oanh một tiếng, “Cái gì?”

Khổng Thu Hình vừa khóc vừa đứt quãng nói, “Mình vừa trở lại công ty thì liền nhìn thấy thư ký Tạ nằm trên đường lớn... Lúc đưa đến được bệnh viện thì đã... đã tắt thở.”

“Không thể nào!” Mắt Bình An đỏ lên, gương mặt trắng nõn loang đầy nước mắt.

“Bình An, cậu mau trở lại đi!” Khổng Thu Hình khóc kêu.

“Mình lập tức về ngay!” Bình An mạnh tay lau nước mắt. Lúc này, cô không thể khóc, thư ký Tạ không thể vô duyên vô cớ mà chết không minh bạch như thế được. Kiếp trước thư ký Tạ hoàn toàn...

Kiếp trước, sau khi cô kết hôn, cô không còn gặp lại thư ký Tạ nữa. Nhưng cô có thể khẳng định là thư ký Tạ sẽ không gặp chuyện bất hạnh vào lúc này.

Bình An cúp điện thoại xong, tự nhủ với mình phải thật bình tĩnh.

“Trợ lý Diệp, đặt vé máy bay sớm nhất quay về Thành phố G!”

Biết được thư ký Tạ gặp chuyện không may, Đồng Tư Tiệp và trợ lý Diệp đều vô cùng thương tâm. Kỹ sư Phòng Khai thác tiếp tục ở lại Thành phố S để hỗ trợ công việc cho Chi nhánh Công ty. Lúc ba người Bình An quay lại Thành phố G đã là nửa đêm.

“Lập tức đến bệnh viện!” Lúc này Bình An làm sao còn có thể về nhà nghỉ ngơi được nữa, cô nhất định phải đến bệnh viện để tìm hiểu tình huống cái chết của Tạ Hồng Phương.

Họ gọi taxi tới bệnh viện. Khổng Thu Hình và con trai của Tạ Hồng Phương đang sững sờ ngồi ngoài nhà xác.

“Tiểu Thu!” Bình An vừa thấy được Khổng Thu Hình thì thanh âm không nén được tiếng nước nở.

“Bình An, cậu về rồi.” Khổng Thu Hình khóc lên.

Bình An cắn môi thật chặt, đáy mắt mặc dù cực kỳ bi thương nhưng vẫn tự nhủ là mình phải tỉnh táo kiên cường, “Chị Đồng, chị tìm y tá trực hỏi một chút, em muốn được nhìn tận mắt thư ký Tạ.”

Khổng Thu Hình nói, “Bình An, cậu không nên nhìn, chỉ càng đau lòng hơn thôi.”

Bình An nhìn về phía cậu con trai mười lăm tuổi của Tạ Hồng Phương, “Tiểu Trí, em về trước đi, ở đây đã có bọn chị. Về mà nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Tiểu Trí khóc đến sưng cả hai mắt, “Em muốn ở cạnh mẹ!”

Bình An hít sâu một hơi, “Ba em đâu?”

“Đi công tác ạ, đã gọi điện thoại cho ba rồi.” Tiểu Trí nước nở nói.

“Bớt đau buồn đi!” Bình An sờ sờ đầu cậu bé. Thấy Đồng Tư Tiệp đã tìm bác sỹ trực đến thì cô liền bước vào nhà xác.

Trợ lý Diệp và Khổng Thu Hình không dám, chỉ có Bình An và Đồng Tư Tiệp cùng nhau đi vào.

Cô đã trải qua một lần sinh tử, đâu còn sợ gì nhà xác nữa!

Trước khi chưa thấy được thi thể của Tạ Hồng Phương, Bình An đã tự củng cố tâm lý rất nhiều, cũng đã tự răn mình nhất định phải cố nén bi thương. Nhưng đến khi chứng kiến được thi thể hoàn toàn biến dạng của Tạ Hồng Phương thì cô vẫn không kềm được mà khóc thất thanh.

Cơ thể Tạ Hồng Phương không chỉ có hoàn toàn thay đổi mà ngay trên người cũng có rất nhiều vết thương. Đây rốt cuộc là tai nạn xe cộ nghiêm trọng đến cỡ nào...

Thư ký Tạ, bất kể vụ tai nạn xe cộ này là ngoài ý muốn hay là vì gì khác, cháu đều sẽ lấy lại công bằng cho cô!

Lúc đi ra khỏi nhà xác, trên mặt Bình An tuy có nước mắt nhưng đã khôi phục về bình tĩnh.

Nghiêm Túc không biết đã đến bệnh viện từ lúc nào, đứng bên ngoài dựa dàng nhìn cô, trong mắt tràn ngập thương tiếc.

“Anh đến rồi.” Bình An mỉm một nụ cười yếu đuối với anh.

Nghiêm Túc bước tới cầm tay cô, nói với nhóm Đồng Tư Tiệp, “Tôi đã dặn tài xế chờ ở dưới lầu để đưa các cô về nhà. Hôm nay chắc mọi người đều mệt mỏi hết rồi.”

“Tiểu Trí, em theo chị về, nhé? Kế tiếp còn có rất nhiều việc phải làm, em nhất định phải nghỉ ngơi cho đủ mới được.” Bình An nói với Tiểu Trí.

Tiểu Trí do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Đông Tư Tiệp, Khổng Thu Hình và trợ lý Diệp được tài xế do Nghiêm Túc gọi tới đưa về nhà, Bình An và Tiểu Trí cùng đi đến căn hộ của Nghiêm Túc.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Ngẫu Nhiên Hay Cố Ý

Bình An nằm trên giường lớn mềm mại, tinh thần mệt mỏi, toàn thân phờ phạc rã rượi, mắt bởi vì khóc nhiều mà sưng vù lên.

“Còn chưa ngủ sao?” Nghiêm Túc từ bên ngoài đi vào, thấy Bình An vẫn còn đang ngấn người thì thầm thở dài trong bụng.

“Tiểu Trí ngủ rồi chứ?” Giọng Bình An khàn khàn. Tiểu Trí được hai người đưa về đây, sắp xếp nghỉ ngơi trong phòng dành cho khách.

Nghiêm Túc ngồi xuống cạnh cô, vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của cô, “Ráng ngủ sớm chút đi, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm.”

Bình An nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Em không ngủ được. Cái chết của thư ký Tạ rất kỳ quái! Em nghe tiểu Thu nói, khẩu cung của tài xế gây tai nạn kia nói là lúc ấy anh ta cũng không có chạy tốc độ nhanh, mà là thư ký Tạ đột nhiên xuất hiện ở trên mặt đường.”

“Tài xế gây tai nạn kia anh đã cho người đi kiểm tra rồi, không có vấn đề gì.” Ánh mắt Nghiêm Túc tối xuống, “Em nói là đã liên lạc thư ký Tạ liên tục hai ngày mà cũng không nhận được tin tức phải không?”

“Dạ, trước khi em đi Hongkong đã có dặn thư ký Tạ giữ liên lạc với em. Nếu không phải vì công trình ở Thành phố S bị Đoàn Quan Quân làm khó dễ thì em cũng đã chú ý đến việc mất tích của thư ký Tạ... Nghiêm Túc, anh xem việc Đoàn Quan Quân làm khó dễ công ty em liệu có khả năng liên quan đến tai nạn của thư ký Tạ hay không? Càng lúc em càng thấy không đúng, Đoàn Quan Quân rõ ràng là làm lơ không chịu gặp mặt em để kéo dài

thời gian, thế mà đúng lúc thư ký Tạ gặp chuyện không may như vậy thì Đoàn Quan Quần lại đồng ý cho công trình bên em tiếp tục thi công.” Đầu óc Bình An lúc này tuy rất rối loạn nhưng vẫn có thể nghĩ đến hai sự kiện không thích hợp.

Nghiêm Túc đặt hai tay lên vai Bình An, “Giờ em đừng nghĩ gì hết, cứ tỉnh dưỡng tinh thần đi đã, mai mới có tinh lực mà đi thăm dò chuyện này cho rõ ràng.”

Bình An nghĩ đến việc ngày mai quay lại công ty sẽ còn có rất nhiều việc bận rộn nên chỉ còn cách gật gật đầu. Giờ ba vẫn còn đang ở nước ngoài, cô phải thay ba bảo vệ công ty.

Sáng hôm sau, chồng của thư ký Tạ gấp gáp chạy từ tỉnh khác về tới, Bình An đưa Tiểu Trí đến bệnh viện để gặp chú, làm thủ tục đưa di thể của thư ký Tạ về nhà. Xong rồi cô trở về công ty.

Trong công ty cũng đã có nhiều người biết thư ký Tạ xảy ra tai nạn, tất cả đều cảm thấy vô cùng thương tâm cho nữ nhân viên kỳ cựu này.

Bình An sau một buổi tối nghỉ ngơi đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Cô đã suy nghĩ sắp xếp lại tất cả mọi chuyện từ đầu tới đuôi một lần, từ việc ngay từ đầu lúc Lê Thiên Thần vừa đến Thành phố S thì đã vấp phải khó khăn, nhưng càng về sau thì càng thuận buồm xuôi gió; việc Đỗ Hiếu Mị lợi dụng Tô Cầm để lên giường với những quan viên kia, đã vậy còn làm bà chủ của mấy nhà tình sắc ; rồi đến việc bọn họ trở lại Thành phố G, Lê Thiên Thần và Bình An cùng tranh vị trí Tổng Giám Đốc, rồi Liên Kiến Ba đột nhiên xuất hiện ngang trời để trở thành thành viên HĐQT của Phương Thị... Sau đó là công trình cải tạo nâng cấp chung cư cũ được tiến hành, cô đến Hongkong thương thảo việc hợp tác hạng mục; tiếp theo là công trình tại Thành phố S bị đình chỉ thi công...

Tất cả, tất cả những việc này dù ít dù nhiều đều do Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần ra tay thiết kế, thúc đẩy hết chẳng?

Mục đích của bọn chúng rốt cuộc là gì?

Nếu như không phải vì sợ bút dây động rừng, cô thật rất muốn chạy đến văn phòng của Lê Thiên Thần ngay lúc này để hỏi hẵn xem rốt cuộc hẵn có âm mưu quỷ kế gì. Nhưng rõ ràng là cô không thể làm vậy...

Trở lại văn phòng không được bao lâu, trợ lý Diệp đã bước vào thông báo cô phải đi họp.

Ngay lúc này, Bình An cũng nhận được một tin nhắn. Sau khi xem xong, sắc mặt cô lập tức tối sầm, sâu thẳm trong đáy mắt ẩn ẩn một cơn cuồng phong khó nhận thấy.

Nét mặt cô vẫn giữ vẻ trầm tĩnh phẳng lặng như mặt nước hồ thu, vô cùng bình tĩnh đi đến phòng họp.

Phòng họp lúc này chỉ có Lục Vân Đình, Lý Thiệu Hỉ cùng các thành viên khác, Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần chưa có xuất hiện.

“Bình An, vật liệu xây dựng xảy ra vấn đề, các chú đã thông báo cho ba cháu rồi, ông ấy sẽ bay về gấp.” Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hỉ đều mang vẻ mặt trầm trọng giống nhau, hai hàng lông mày cau chặt, thông tin cho Bình An.

Đáy mắt Bình An thoáng qua một tia giận dữ, nhưng thanh âm vẫn rất bình tĩnh, “Vật liệu xây dựng đều do Lê Thiên Thần phụ trách, nếu có vấn đề thì anh ta phải chịu trách nhiệm!”

Giám đốc Chu hừ một tiếng, “Công ty chúng ta xưa nay hợp tác với Công ty VLXD Song Hải chẳng xảy ra vấn đề gì, ai ngờ lần này công ty họ thế mà lại đưa vật liệu thứ phẩm cho công ty chúng ta.”

“Hợp tác với Song Hải là do Chủ Tịch phê chuẩn.” Một thành viên khác nói.

“Chẳng lẽ không có kiểm tra sao? Vật liệu xây dựng tốt hay xấu, người phụ trách công trình đều phải cẩn kẽ kiểm tra mới có thể ký nhận...” Bình An liếc bọn họ một cái, lạnh lùng nói.

“Bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, điều quan trọng nhất là làm thế nào để cứu vãn tình huống này!” Thanh âm phách lối của Liên Kiến Ba truyền đến, hần và Lê Thiên Thần một trước một sau tiến vào, ánh mắt cười như không cười nhìn Bình An.

Khổng Thu Hình đi theo sau Lê Thiên Thần, đưa ánh mắt lo lắng nhìn Bình An.

Mặt Bình An không chút thay đổi nhìn Liên Kiến Ba, phát hiện dáng dấp của hần và Đoàn Quan Quân thật sự rất giống nhau. Đúng là trình độ giữ bí mật của bọn chúng tốt thật, tra xét lâu như vậy mới tra ra được bọn họ có quan hệ cha con. Nếu như cô biết sớm một chút, cô hần đã có thể chọn lựa các biện pháp để đối phó tốt hơn...

“Vậy Anh Liên có phương pháp cứu vãn nào không?” Lục Vân Đình hỏi.

“Nhanh chóng mua tiếp một nhóm vật liệu xây dựng khác. Loạt thứ phẩm lần này chúng ta hần nhiên sẽ kiện Song Hải ra tòa, nhưng việc kiện tụng này chẳng biết là sẽ kéo dài bao lâu mới có kết quả. Công trình thì không thể chờ được bởi nếu thế sẽ khiến công ty tổn thất rất lớn.” Liên Kiến Ba nói.

Lê Thiên Thần ra vẻ rất áy náy, cúi đầu, “Đều là trách nhiệm của tôi. Nếu tự tôi kiểm tra vật liệu xây dựng thì đã không xuất hiện vấn đề này rồi. Chẳng qua vì dạo này tôi bận xử lý việc trong công ty quá nên đã giao phần kiểm tra này cho Quản đốc Lý của Phòng Khai thác.”

“Thanh khoản của Công ty VLXD Song Hải gần đây hình như có vấn đề nên rất có khả năng là bọn họ cố ý lừa gạt công ty chúng ta.” Liên Kiến Ba nói.

Bình An cười lạnh nhìn hai tên kia người xướng kẻ họa, “Trừ việc kiện công ty Song Hải thì còn có đề nghị gì khác không?”

“Chỉ có thể lại mua thêm một nhóm vật liệu xây dựng khác.” Lê Thiên Thần nói.

“Trợ lý Diệp, điện thoại kêu Trưởng Phòng Tài vụ lên đây.” Bình An ra lệnh.

Lục Vân Đình cau mày, “E là công ty hiện tại không thể điều động tài chính, công trình giờ hoặc là tạm ngừng, hoặc chỉ có thể vay thêm vốn từ ngân hàng.”

“Chúng ta đã vay thế chấp với ngân hàng không ít, chỉ sợ lần này không dễ vay tiếp đâu.” Liên Kiến Ba nói.

Bình An nghe bọn họ thảo luận mà cười lạnh trong lòng. Công ty VLXD Song Hải đã bị Liên Kiến Ba mua đứt, thanh khoản có vấn đề chẳng phải là do chính hắn ta thao túng đó sao.

Cô và ba mình chưa bao giờ đắc tội với Đoàn Quan Quân, thế mà sao bọn họ lại muốn hợp tác với Lê Thiên Thần để đối phó với Tập đoàn Phương Thị? Hay là phải nói rằng bọn chúng muốn lợi dụng Tập đoàn Phương Thị để làm chuyện gì đó chẳng?

Bình An cố gắng nhớ lại những ký ức về Đoàn Quan Quân ở kiếp trước, cảm giác hình như có tin tức gì đó mà cô đã bỏ qua.

Trưởng phòng Tài vụ rất nhanh đã chạy đến phòng họp. Bình An hỏi anh ta xem hiện tại công ty còn có bao nhiêu tiền có thể vận dụng được.

Câu trả lời thật sự làm cho người ta thất vọng. Bởi vì hiện tại công ty không chỉ có đang tiến hành hạng mục cải tạo chung cư cũ không thôi mà còn có nhiều công trình rất quan trọng khác nữa, không có khả năng chỉ tập trung tài chính vào riêng một công trình mà thôi.

“Hay là... chúng ta tiếp nhận đầu tư...” Lê Thiên Thần đề nghị, “Đây là phương pháp duy nhất của chúng ta hiện nay.”

“Vẫn nên chờ Chủ tịch quay về rồi quyết định đi.” Bình An nói bằng giọng cực kỳ cương quyết. Cô nhất quyết sẽ không chấp nhận đầu tư!

Sau khi tan họp, Bình An lập tức gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi. Điện thoại không thông, cô lại gọi cho Hồng Dịch Vũ. Cũng không gọi được.

Lúc này cô mới sực nhớ, hai người họ có thể đang trên máy bay, điện thoại phải tắt máy.

Cô nhìn lại mẫu tin nhắn nhận được trước khi đi họp, do Đàm Tuyên gửi cho cô: vật liệu xây dựng gặp vấn đề, Song Hải bị Liên Kiến Ba mua, trăm ngàn lần đừng chấp nhận đầu tư.

Chẳng lẽ Đàm Tuyên đã biết bí mật gì đó của Lê Thiên Thần rồi chẳng?

“Tổng Giám Đốc, đây là di vật của thư ký Tạ, có nên đưa qua cho người nhà cô ấy không?” Trợ lý Diệp đi vào, trong tay ôm một cái thùng giấy.

Bình An lấy lại tinh thần, “Để xuống đó đi, lát nữa tự tôi sẽ đưa qua.”

Trợ lý Diệp đặt thùng giấy lên bàn làm việc, “VẬY TÔI RA NGOÀI TRƯỚC.”

“Ừ!” Bình An để di động xuống, nhìn di vật của thư ký Tạ, mắt ửng đỏ.

Cô lấy ra cuốn sổ ghi nhớ của Tạ Hồng Phương, lật nhìn từng tờ một, lúc vô tình nhìn đến tờ ghi chép cuối cùng thì giật mình. Tờ cuối cùng được Tạ

Hồng Phương dùng bút đỏ viết xuống mật mã của hộp thư của bà. Là có ý gì?

Ngày ghi là ba ngày trước.

Bình An lập tức mở máy vi tính ra, mở tài khoản của Tạ Hồng Phương, nhập vào mật mã, trong đó có một email chưa được gửi ra ngoài.

-- Bình An, cô phát hiện Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba dường như đang hợp tác thực hiện âm mưu gì đó. Họ hẹn gặp nhau tối nay ở một quán rượu rất hẻo lánh ngoài ngoài ô. Quán đốc Lý Phòng Khai thác đã bị Lê Thiên Thần mua chuộc, rất nhiều người trong công ty đều nhận hối lộ của hắn. Không biết tiền của hắn từ đâu mà có.

Cô sẽ tiếp tục điều tra, hai ngày nữa xác định xong sẽ liên lạc với cháu.

Email không được gửi, không biết là vì giữa chừng bị time-out hay có lý do gì khác. Bình An nhìn màn hình, thân thể cứng đờ không thể nhúc nhích.

Tạ Hồng Phương phát hiện âm mưu của Lê Thiên Thần... nên mới xảy ra tai nạn?

Ý niệm này vừa chợt lóe lên trong đầu Bình An thì toàn thân cô cũng chấn động vì kinh hoàng. Đây là mưu sát? Nhất định là như vậy! Cô hồi tưởng lại thi thể Tạ Hồng Phương mà cô nhìn thấy tối qua, những vết thương này hoàn toàn không giống như do tai nạn xe cộ tạo thành, chẳng qua vì mọi người đều đắm chìm trong đau thương nên không có chú ý đến mà thôi.

Cô vội vàng tắt máy vi tính, ôm lấy cái thùng giấy rồi vội vã rời khỏi công ty.

Chồng Tạ Hồng Phương họ Cao, việc người vợ yêu thương đột nhiên chết vì tai nạn đã khiến cho đường đường một đấng nam nhi thân cao bảy thước cũng phải rơi lệ vì đau thương, sau khi nhận lại di vật Bình An mang đến thì càng khóc không thành tiếng.

“Chú Cao, xin chú bớt đau buồn...” Bình An không am hiểu lắm việc an ủi người khác. Nhất là nỗi đau sinh ly tử biệt lại là nỗi đau lớn nhất sâu sắc nhất của con người khiến cô đột nhiên không biết phải mở miệng thế nào để thuyết phục chú Cao chấp nhận thỉnh cầu của cô.

Do dự thật lâu sau, cuối cùng cô vẫn không nén được mà nói ra khỏi miệng.

Cao tiên sinh nghe lời khẩn cầu của cô thì đầu tiên là ngần ra, rồi ngay sau đó tỏ vẻ giận dữ, “Cô... Cô thật quá đáng. Vợ tôi đã chết không nhắm mắt rồi, các người còn muốn hành hạ thi thể của cô ấy nữa. Cút, cô cút cho tôi!”

“Cao tiên sinh, nếu để cho Cô Tạ chết không minh bạch thì đó mới là làm cho Cô chết không nhắm mắt, chẳng lẽ chú không muốn lấy lại công bằng cho Cô Tạ sao?” Trong lòng Bình An cũng rất bi thương, nhưng vì sự thật, cô không thể không làm như vậy.

“Cô nói cái gì? Hồng Phương chết... không phải do ngoài ý muốn sao?” Cao tiên sinh kinh ngạc đến lắp bắp.

“Cháu tin là chú đã nhìn qua thi thể của cô Tạ, chẳng lẽ chú không cảm thấy kỳ lạ à? Tai nạn xe cộ bình thường thì làm sao bị những vết thương toàn thân thế được. Trước khi cháu đi công tác, cô có nói là sẽ giữ liên lạc với cháu. Vì cô đang giúp cháu điều tra một chuyện nên cháu mới nghi là cái chết của cô là do người ta cố ý tạo nên.” Bình An cố nén nỗi đau đớn mà nói những lời này. Cái chết của Tạ Hồng Phương thật sự làm cho cô vô

cùng đau lòng. Nếu cô không để thư ký Tạ ở lại công ty thì chuyện này đã không xảy ra.

Cao tiên sinh trợn mắt hốc mồm, “Nhưng cảnh sát cũng đã nói là tai nạn mà...”

Bình An cười lạnh một tiếng, “Lời của cảnh sát có thể tin được sao?”

“Để tôi nghĩ, để tôi nghĩ đã...”

Trong lúc chờ Cao tiên sinh chậm rãi suy nghĩ, Bình An nhận được cuộc gọi từ Lê Thiên Thần, nói là chuyến bay mà Phương Hữu Lợi ngồi trên đó đã xảy ra tai nạn, tất cả hành khách trên máy bay không ai sống sót.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Hy Vọng

Nghe thấy tin máy bay Phương Hữu Lợi gặp tai nạn, Bình An có cảm giác như máu trong toàn thân nháy mắt đông cứng lại, mất đi tất cả mọi tri giác. Cô không tin tin tức mình vừa nghe được.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Ba làm sao lại có thể gặp chuyện không may ngay lúc này được!

“Cô Phương, cô làm sao vậy?” Cao tiên sinh thấy Bình An đột nhiên toàn thân run lẩy bẩy, mặt trắng bệch, thì vội vàng quan tâm hỏi.

Bình An cảm thấy hốc mắt vừa cay vừa xót, một cơn đau thắt tim từ ngực lan tràn ra khắp cơ thể.

Di động lại vang lên, Bình An máy móc lấy ra nghe. Thanh âm lo lắng của Nghiêm Túc xuyên thấu qua làn sóng điện truyền vào tai Bình An, vô cùng rõ ràng vững chãi, nhưng sao cô lại cảm giác như rất mơ hồ xa xôi, “Bình An, em đang ở đâu?”

“Trong nhà Cô Tạ.” Bình An trả lời như máy, đầu óc trống rỗng, cảm giác như mình đang lung lay muốn ngã.

Cô nỗ lực lâu như vậy là vì muốn làm cho ba tự hào vì cô, muốn thấy ba thật vui vẻ thoải mái mà sống đến già, muốn bảo vệ Phương Thị để nó không bị bất luận kẻ nào thương tổn... Tất cả những cố gắng này giờ đều uổng phí hết sao?

Có phải vận mệnh đã luôn được an bài như vậy hay không? Cho dù cô có cố gắng thay đổi nhiều đến thế nào đi chăng nữa nhưng cuối cùng nó vẫn phát triển theo quỹ đạo vốn có?

Vậy tất cả những cố gắng của cô còn có ý nghĩa gì? Còn có ý nghĩa gì!

“Bình An, em ở yên nhà Cô Tạ nhé, anh sang đón em. Em đừng đi đâu hết, hiểu không?” Thanh âm của Nghiêm Túc có vẻ sốt ruột, nhưng ngữ điệu vẫn cực kỳ dịu dàng nói với Bình An.

“Nghiêm Túc, anh mau tới đây đi!” Bình An kêu khàn cả giọng. Cô cần một người ở ngay cạnh cô lúc này, có thể cho cô dựa vào. Cô rất muốn Nghiêm Túc có thể ở bên cạnh cô ngay bây giờ.

Cao tiên sinh kinh ngạc nhìn Bình An đột nhiên trở nên vô cùng tuyệt vọng bi thương, đoán đại khái chắc cô vừa nhận được một tin tức gì rất xấu. Ông cũng ngại không muốn hỏi tiếp nữa, mà ngẫm nghĩ lại những thông tin mà Bình An vừa nói với ông. Cái chết của vợ ông chẳng lẽ thật sự có vấn đề?

Ông càng nghĩ càng ngồi không yên, muốn lập tức đến nhà tang lễ để nhìn lại một lần nữa di thể của vợ mình, xem có phải có vấn đề thật không.

“Cô Phương, Cô Phương?” Cao tiên sinh kêu Bình An vài lần, nhưng Bình An đang chìm trong nỗi đau thương nên không nghe được tất cả những thanh âm bên ngoài.

Đang lúc Cao tiên sinh không biết làm thế nào, chuông cửa vang lên.

Nghiêm Túc thở hổn hển chạy từ bên ngoài vào, thấy dáng vẻ tuyệt vọng này của Bình An thì trái tim cũng co thắt lại đau đớn. Anh không để ý có Cao tiên sinh ở đây, lập tức ôm Bình An vào lòng, “Bình An, anh tới rồi đây.”

Ánh mắt đại ra của Bình An ngỡ ngẩn dừng trên mặt Nghiêm Túc.

“Anh đây mà, Bình An.” Nghiêm Túc nắm lấy tay cô, đưa lên môi khẽ hôn một cái.

“Nghiêm Túc, ba bị tai nạn.” Giọng Bình An khàn khàn lí nhí, thấm đẫm bi thương tuyệt vọng.

Nghiêm Túc ôm lấy mặt cô, nói như đinh đóng cột, “Danh sách hành khách bị tai nạn còn chưa được Hãng Hàng không công bố, chưa chắc bác trai đã ở trên máy bay. Hiện tại không phải là lúc em thương tâm, mà phải nhanh chóng tìm hiểu kỹ càng xem rốt cuộc bác trai có trên máy bay kia không.”

“Ý anh là ba em có thể sẽ không bị sao hết?” Bình An giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, kích động nhìn Nghiêm Túc.

“Giờ anh đi với em đến Hãng Hàng không, chúng ta có thể biết kết quả ngay.” Nghiêm Túc nói.

Đôi mắt Bình An đỏ hoe, nghẹn ngào nói, “Nếu... Nếu kết quả...”

“Em còn có anh, còn có anh mà!” Nghiêm Túc nắm thật chặt tay cô, như muốn truyền thêm cho cô sức mạnh để kiên cường.

“Chúng ta đi đến Hãng Hàng không đi!” Bình An nhẹ nhàng gật đầu. Bất kể kết quả thế nào, cô đều phải tiếp nhận.

“Cao tiên sinh, xin lỗi, chúng tôi đi trước.” Nghiêm Túc nói với Cao tiên sinh.

Cao tiên sinh đã nghe được nguyên nhân vì sao mà Bình An lại đột nhiên khác thường. Ông cũng vừa mất đi người vợ thương yêu nên dễ cảm động

lây với nỗi đau thương này. Ông tự mình đưa hai người ra cửa, sau đó quay về dặn con trai ở nhà đừng đi ra ngoài, rồi liền đi đến nhà tang lễ.

Nghiêm Túc đưa Bình An lên xe. Suốt dọc đường đi, tay Bình An vẫn xoắn lại với nhau, đôi môi mím thật chặt, tim như đang treo lơ lửng ngay đầu mũi kiếm.

“Bình An, thả lỏng.” Nghiêm Túc liếc nhìn cô, mặc dù biết lúc này có nói cái gì thì cô đều nghe không vào, nhưng anh vẫn muốn làm cho cô thả lỏng cảm xúc. Nhờ đâu kết quả thật sự là... thì trạng thái hiện tại của cô nhất định là không ổn.

“Em không sao!” Bình An trả lời bằng giọng run run.

Nghiêm Túc thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Cùng lúc đó, Liên Kiến Ba liên hợp với Lê Thiên Thần mở một cuộc họp HĐQT khẩn cấp tại Tập đoàn Phương Thị, thảo luận xem có nhận đầu tư vào công trình đang thiếu hụt tiền hay không.

“Chủ Tịch chưa biết sống chết thế nào, nhưng vô cùng có khả năng là đã gặp nạn. Nếu chúng ta không quyết định kịp thời, đến khi tin Chủ Tịch bị tai nạn máy bay bị tung ra thì Phương Thị sẽ phải đối mặt với các vấn đề khó khăn hơn hiện tại rất nhiều. Cổ phiếu trên thị trường chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.”

“Danh sách tử vong còn chưa được Hãng Hàng không công bố, không thể xác định chắc chắn là Chủ Tịch đã gặp chuyện không may. Việc nhận đầu tư vào công trình là một việc lớn, phải được Chủ Tịch đồng ý.” Lý Thiệu Hi lập tức phản đối.

Lục Vân Đình nhìn quanh mọi người, “Chuyện này phải đợi Bình An về bàn lại.”

“Tổng Giám Đốc Phương hiện giờ nhất định đang thương tâm quá độ, chắc chẳng còn tinh thần đâu mà quản lý công ty. Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi yên trơ mắt nhìn công trình bị đình chỉ thi công, dẫn đến việc công ty phải chịu tổn thất nặng nề không thể nào gánh nổi?” Liên Kiến Ba nói.

Giám đốc Chu gật đầu, “Tôi cũng thấy nên tốc chiến tốc thắng.”

“Chuyện này không phải do chúng ta định đoạt. Tất cả chúng ta ở đây không ai có quyền quyết định.” Lý Thiệu Hi cau mày nói. Tổng số cổ phần của tất cả bọn họ cộng lại vẫn không bằng Phương Hữu Lợi, cho nên họ hoàn toàn không có quyền quyết định việc có nhận đầu tư hay không.

Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, “VẬY trước tiên cho công trình dừng lại đã, chờ có tin của Chủ Tịch rồi nói sau.”

Lục Vân Đình và Phương Hữu Lợi có tới mấy thập niên giao tình nên bây giờ nghe tin người kia có thể đã gặp tai nạn máy bay thì trong lòng cũng rất khó chịu. Vì thế, lúc chưa lấy được tin tức chính xác, ông nhất định phải giữ ổn định việc vận hành của công ty. Nếu lúc này mà nhận đầu tư thì chắc chắn sẽ khiến cho người ngoài nảy sinh các hiểu lầm vô căn cứ, đến lúc đó cổ phiếu công ty trên thị trường chứng khoán sẽ còn rung chuyển kinh khủng hơn.

“Ngừng thi công công trình? Thế... thế sẽ tổn thất bao nhiêu?” Giám đốc Chu kêu lên.

“Hội nghị ngừng ở đây đi, chờ Tổng Giám Đốc về rồi hẵng bàn tiếp.” Lục Vân Đình đứng lên, nhắc lại một lần nữa.

Lục Vân Đình vừa rời đi, Lý Thiệu Hi cũng đi theo. Trong phòng họp giờ chỉ còn lại Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần.

“Đồ cáo già Lục Vân Đình, không ngờ lão lại năng không ưa mà mưa cũng không chịu như vậy. Anh giao nhiệm vụ cho Tô Cầm kiểu gì vậy?” Liên Kiến Ba mặt mày sa sầm, không vui trừng mắt nhìn Lê Thiên Thần.

Lê Thiên Thần trả lời, “Đã dùng hết cách rồi. Lục Vân Đình không hề bị hấp dẫn. Tô Cầm không gần gũi được chứ đừng nói gì mấy chuyện khác.”

“Có lão ở đây thì chúng ta đừng hòng đầu tư vào được. Anh cũng biết là khoản tiền kia phải nhanh chóng rửa sạch, nếu không hậu quả tôi và anh không chịu nổi đâu.” Liên Kiến Ba hạ thấp giọng nói.

“Tôi biết. Cứ nghĩ là có thể nhân lúc Phương Hữu Lợi bị tai nạn máy bay thì có thể ép mấy lão già kia đồng ý, không ngờ Lục Vân Đình lại kiên quyết như vậy. Anh nói xem, liệu Phương Hữu Lợi có thật bị...” Lê Thiên Thần cố đè nén nỗi mừng vui như điên trong lòng. Ban đầu, khi vừa nghe được tin tức này thì ngoại trừ cảm giác sốc và hơi lo âu thì hẳn còn mừng thầm, cảm thấy đúng là trời cao đang giúp đỡ hẳn. Bởi vậy, hẳn mới lập tức gọi điện thoại cho Bình An.

Hẳn lúc này Bình An chẳng còn tâm trạng đâu mà xen vào việc công ty.

Nếu như Phương Hữu Lợi thật sự đã chết, vậy công ty liền vào tay Bình An. Đến lúc đó, chỉ cần hẳn liên hợp cùng các thành viên HĐQT khác thì chẳng lẽ không áp chế được cô hay sao?

“Phương Hữu Lợi tốt nhất là đã chết!” Liên Kiến Ba cười lạnh, “Nếu không chúng ta cũng sẽ khiến cho ông ta giống con đàn bà kia!”

Lê Thiên Thần cả kinh, “Anh còn muốn giết người? Phương Hữu Lợi không giống như Tạ Hồng Phương đâu, anh đừng tưởng rằng anh có ba anh làm chỗ dựa thì chẳng cần sợ bất cứ cái gì!”

Liên Kiến Ba nhìn Lê Thiên Thần đầy khinh thường, “Tôi làm việc không cần anh lăm mồm!”

xxxxxx

Nghiêm Túc và Bình An cùng đi đến Văn phòng Công ty Hàng không, ngoài cửa đã có rất nhiều thân nhân của hành khách gặp nạn đứng chờ. Họ đều mong có thể xem được danh sách cuối cùng, ai nấy đều hy vọng người nhà của mình có thể tránh được tai họa này.

Bởi đã liên lạc trước với lãnh đạo Hãng Hàng không nên Nghiêm Túc và Bình An rất thuận lợi đi thẳng đến văn phòng của Tổng Giám Đốc.

“Nghiêm tiên sinh, cô Phương, chúng tôi còn đang liên lạc với sân bay Singapore. Xin hai người chờ một chút, sẽ có tin tức nhanh thôi.” Người phụ trách Văn phòng Công ty Hàng không nói với bọn họ.

“Làm phiền anh, Giám đốc Mã.” Nghiêm Túc vẫn nắm tay Bình An. Thời tiết mùa thu tại Thành phố G cũng nóng bức không khác gì mùa hè, nhưng tay Bình An lúc này lại lạnh lẽo như nước đầu đông.

Bình An gật đầu một cái cứng ngắc, rồi đột nhiên nhớ tới Viên lão phu nhân, “Nghiêm Túc, chuyện này chưa thể để cho bà ngoại biết được. Em sợ bà già rồi không chịu nổi cú sốc này.”

“Anh đã dặn Dì Liên, hôm nay không cho bà ngoại xem ti vi. Cũng đã dặn Bà nội rồi, sẽ không để cho bà ngoại bị kinh sợ.” Nghiêm Túc dụi dằm nói.

Bọn họ đợi khoảng nửa tiếng bên sân bay Singapore mới phát tin tức đến.

Tên của Phương Hữu Lợi và Hồng Dịch Vũ không được ghi lại trong danh sách đăng ký lên máy bay. Hai người đó không có mặt trên chuyến bay gặp nạn này!

Nghe được tin tức này, hai chân Bình An lập tức nhũn ra, trái tim treo đầu mũi đao cuối cùng an ổn hạ xuống, “Ba không có sao! Ba không có sao!”

Nghiêm Túc ôm chặt lấy Bình An, cười nói, “Giờ em an tâm rồi chứ?”

Bình An thở hắt ra một hơi, “Em thật sự rất sợ! Em đã gọi điện thoại rất nhiều lần rồi mà ba và đại ca Hồng đều không mở máy.”

“Có thể vừa đúng lúc có việc gì đó. Đừng suy nghĩ lung tung.” Nghiêm Túc nói.

Bình An gật đầu, “Phải về nhanh công ty để báo cho bác Lục. Còn nữa, cũng phải phát thông cáo báo chí cho giới truyền thông để tránh việc họ suy đoán lung tung mà ảnh hưởng đến công ty trên thị trường chứng khoán.”

Hai người ra khỏi văn phòng Hăng Hàng không. Bình An dựa vào ghế xe nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Sau khi biết được ba không có bị tai nạn máy bay, cô đột nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều, cũng đã nghĩ thông suốt về những phiền phức vốn đang quấy nhiễu đầu óc.

“Nghiêm Túc, đưa em đến ngân hàng trước đi!” Cô đột nhiên nhẹ giọng mở miệng.

“Sao vậy?” Nghiêm Túc kinh ngạc quay nhìn cô.

“Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần muốn dẫn nhập đầu tư vào Phương Thị, em không thể để cho bọn chúng làm như vậy được. Em muốn lấy hai trăm mẫu đất còn lại thế chấp cho ngân hàng!” Ngay thời điểm cô đau đớn tuyệt vọng nhất, cô đột nhiên nhớ lại rất nhiều sự việc của kiếp trước.

Bao gồm trong thời gian bị nhốt tại bệnh viện tâm thần đã đọc được một phần báo chí về nguyên nhân phạm tội dẫn đến ngòi tù của Đoàn Quan Quân...

Khi xe còn chưa đến được ngân hàng, Bình An nhận được điện thoại từ Cao tiên sinh.

Cái chết của Tạ Hồng Phương quả đúng là không bình thường. Cao tiên sinh đã đến Cục Cảnh sát báo án, yêu cầu giải phẫu thi thể để lấy lại công bình cho Tạ Hồng Phương.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Tin Tức

Trong hai năm qua, Bình An đã đầu tư mua bán cổ phiếu đồng thời cũng mua thêm không ít đất đai các nơi, tất cả những thứ này đều có thể thế chấp vào ngân hàng để vay tiền. Nhưng cổ phiếu thì ngân hàng còn phải đợi đối chiếu giá cả, mà Phương Thị đã không còn thời gian để chờ đợi.

“Vấn đề tài chính không cần lo, anh sẽ nghĩ cách.” Nghiêm Túc cầm tay Bình An, nhẹ giọng nói.

Bình An gật đầu. Hiện tại điều cô cần làm nhất chính là đến công ty để ngăn cản không cho Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba tiếp tục can thiệp vào tất cả các quyết sách và nghiệp vụ của công ty!

Điện thoại di động vang lên.

Cô vội vàng lấy ra nhìn. Điện thoại của ba!

“Ba!” Vì quá kích động, giọng Bình An có hơi dồn dập, lẫn với một tia ghen ngào.

“Bình An, anh đây!” Thanh âm của Hồng Dịch Vũ truyền tới, “Chủ tịch mới vừa ngủ xong, dặn anh gọi điện thoại báo cho em chúng tôi đều bình an. Chúng tôi cũng vừa mới biết được việc máy bay gặp tai nạn.”

Bình An lo lắng hỏi, “Ba bị sao vậy? Sao ba với anh không lên máy bay, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Thanh âm Hồng Dịch Vũ vẫn bình tĩnh ôn hòa trước sau như một, “Trên đường ra sân bay chúng tôi gặp tai nạn xe. Chủ Tịch bị thương nhẹ, mới tiêm thuốc xong nên ngủ thiếp đi. Em yên tâm, lúc nào Chủ Tịch tỉnh lại sẽ gọi cho em.”

Bình An biết Hồng Dịch Vũ sẽ không gạt cô nên cuối cùng cũng an tâm được một chút, “Thương thế của ba thế nào?”

“Cánh tay bị thương, não chấn động nhẹ. Không có vấn đề gì lớn, mai là có thể xuất viện.” Hồng Dịch Vũ nói.

“Vậy còn anh, không sao chứ?” Bình An lại hỏi.

Hồng Dịch Vũ dừng một chút, một lát sau mới bình tĩnh nói, “Anh cũng không sao, cảm ơn em quan tâm. Vấn đề của công ty giải quyết xong rồi chứ?”

“Em sẽ giải quyết!” Bình An cương quyết. Trước đây cô cố gắng kềm chế không ra tay là vì không muốn bứt dây động rừng, giờ cô đã biết Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần là ai, cũng đã đại khái đoán được bọn chúng muốn lợi dụng Phương Thị để làm gì, thì làm sao còn cho phép chúng tiếp tục dính líu vào?

Giờ đã hết giờ làm, nhưng dù sao cũng không cần phải gấp. Cô có hẳn một buổi tối để chuẩn bị, như vậy là đủ rồi.

Nghiêm Túc chờ Bình An ngắt điện thoại xong mới hỏi, “Điện thoại từ Singapore à?”

“Dạ, anh Hồng gọi tới. Lúc trên đường ra sân bay thì bị tai nạn xe, nhưng mọi người đều không sao. Tai nạn xe này... đã cứu ba em một mạng đó.” Bình An cười khố nói.

“Biết ba em bình yên vô sự rồi thì giờ đã có sức để giải quyết chuyện công ty chứ hả?” Nghiêm Túc cười hỏi.

“Tất nhiên, bừa bừa năng lượng toàn thân!” Bình An tự tin nói.

Nghiêm Túc cười nói, “VẬY trước tiên để anh đưa em đi gặp một người, có lẽ sẽ là một niềm vui bất ngờ đấy.”

Bình An nhú mày, tò mò không biết lúc này Nghiêm Túc còn đưa cô đi gặp ai. Cô còn phải đến ngân hàng một chuyến nữa. Nhưng sau khi nhìn đồng hồ thấy đã hết giờ làm việc, cô lại không có hẹn trước với ngân hàng, nên đồng ý đi gặp người kia.

Sau khi Nghiêm Túc giới thiệu người mình sẽ gặp, Bình An mới biết đây đúng là một niềm vui bất ngờ. Người mà Nghiêm Túc đưa cô đi gặp chính là Tổng Giám Đốc Công ty Xây dựng Kỳ Phong, Ôn Triệu Dung.

Sau khi được tin Tập đoàn Phương Thị gặp vấn đề về vật liệu xây dựng, Nghiêm Túc biết được Công ty Xây dựng Kỳ Phong lại vừa khéo có nhóm vật liệu xây dựng chất lượng tốt tạm thời không cần dùng đến, cho nên đã chủ động liên hệ với Ôn Triệu Dung.

Nếu không vì chuyện của Tạ Hồng Phương cùng với việc máy bay của Phương Hữu Lợi gặp tai nạn thì anh đã đàm phán thỏa đáng mọi việc với Ôn Triệu Dung từ lâu rồi chứ không kéo dài tới hiện tại.

Ôn Triệu Dung nhất định sẽ giúp Bình An.

Gặp mặt ăn cơm cùng Ôn Triệu Dung xong, Nghiêm Túc và Bình An cùng đi đến nhà Tạ Hồng Phương. Bình An muốn gặp Cao tiên sinh để hỏi rõ xem hôm nay Cục Cảnh sát đã nói thế nào về cái chết của Tạ Hồng Phương.

“Hôm nay bên Pháp y đã đến xét nghiệm tử thi, phát hiện ngoài những vết thương do tai nạn xe cộ tạo ra còn có một số vết thương đã có sẵn từ trước. Các cháu nhìn nè, đây là bút ghi âm chú phát hiện được lúc sửa sang lại túi xách của Hồng Phương. Ngăn túi ỉn này là do Hồng Phương tự may, nếu chú mà không xem xét cẩn thận thì chưa chắc đã phát hiện ra nó.” Cao tiên sinh lấy ra một cây bút ghi âm rất nhỏ, kiểu hiện đại nhất năm nay, do Bình An đưa cho Tạ Hồng Phương dùng lúc đi họp hàng ngày.

Bình An vội vàng cầm lấy, “Hình như đã rớt bể rồi, phải đem đi sửa mới được.”

“Ngày mai chú sẽ cầm đi.” Cao tiên sinh nói.

“Chú Cao, nếu như Cô Tạ thật sự bị mưu sát và hung thủ biết được chú đã báo án đồng thời có cả máy ghi âm thì nhất định sẽ bất lợi cho chú. Hay là chú giao máy ghi âm cho cháu, để cháu mang đi sửa.” Nghiêm Túc nói.

Cao tiên sinh không biết Nghiêm Túc, nhưng không thể không đồng ý với phân tích của anh. Ông nhìn sang Bình An, không biết ý kiến của cô thế nào?

“VẬY bút ghi âm này giao cho anh.” Bình An cũng cảm thấy giao máy ghi âm cho Nghiêm Túc thì tốt hơn so với tự Cao tiên sinh cầm đi sửa.

Từ nhà Tạ Hồng Phương ra, Bình An và Nghiêm Túc cùng quay về Phương gia. Viên lão phu nhân vẫn còn chưa ngủ, ngồi trong phòng khách chờ Bình An. Vừa thấy Bình An và Nghiêm Túc đều mang vẻ mặt thoải mái bước vào nhà thì bà mới thềm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Bình An, sao giờ con mới về?” Viên lão phu nhân đứng lên hỏi.

“Dạ công ty có chút việc ạ.” Bình An vội vàng đi tới đỡ bà, “Sao bà ngoại còn chưa đi ngủ vậy?”

Nếu như lúc đi tản bộ Viên lão phu nhân không vô tình nghe được người qua đường bàn tán tin tức Chủ tịch Tập đoàn Phương Thị Phương Hữu Lợi có thể đã gặp tai nạn máy bay, thì có lẽ giờ này bà cũng không hề biết đến sự kiện này, cũng sẽ không lo lắng đứng ngồi không yên trong phòng khách trẻ như vậy để chờ Bình An. Trong tiềm thức, bà tin con rể sẽ không thể nào gặp chuyện không may như thế được, nhưng rồi bà đợi cả nửa ngày mà Bình An cũng không báo chút tin gì cho bà. Trong thâm tâm, bà biết là cháu ngoại không muốn để cho bà thương tâm, nên mới cố nhịn đến bây giờ mà chưa gọi điện thoại cho Bình An.

“Ba con khi nào thì mới về nước?” Viên lão phu nhân hỏi.

“Chắc ngày kia ba con mới về được, ba còn phải ở Singapore thêm mấy ngày vì có chút việc. Bà ngoại, bà đừng lo.” Bình An cười trấn an.

Viên lão phu nhân không nén được nữa, lên tiếng hỏi, “Thế vụ tai nạn máy bay kia là thế nào?”

Bình An ngẩn ra, không ngờ hóa ra Viên lão phu nhân đã biết đến sự kiện này. Cô vội vàng nói, “Ba không có lên máy bay, ba với trợ lý Hồng gặp phải chút chuyện trên đường ra sân bay nên không kịp đón chuyến bay này.”

“Con không gạt bà chứ?” Viên lão phu nhân cho là Bình An chỉ đang cố gắng an ủi bà.

“Bà nhìn nè, đây là điện thoại ba gọi cho con, chỉ hơn ba tiếng trước đây thôi. Bà ngoại, giờ bà tin chưa?” Bình An ấn xuống tới dòng tin báo cuộc gọi cho Viên lão phu nhân nhìn.

Viên lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn trời đất, đúng là hù bà sợ chết khiếp. Nếu không vô tình nghe được người đi đường bàn tán thì có khi bà đã chẳng biết gì.”

“Tại ba không có việc gì nên cháu không muốn bà sợ bóng sợ gió mới không báo đấy thôi.” Bình An nháy mắt ra hiệu cho Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc bước tới đỡ lão phu nhân, “Bà ngoại, giờ trễ rồi, bà nên đi nghỉ đi thôi. Hai ngày nữa là bác trai về tới rồi, nếu để bác ấy biết được bà không nghỉ ngơi đầy đủ thì chắc chắn sẽ không tha cho cháu với Bình An đâu.”

Viên lão phu nhân nở nụ cười, “Được được được, bà đi ngủ đây, không làm kỳ đà cản mũi hai tụi cháu nói chuyện yêu đương đâu.”

“Bà ngoại này!” Bình An buồn cười kêu lên.

Sáng hôm sau, Bình An không đến thẳng công ty. Cô dặn trợ lý Diệp thông báo cho tất cả nhân viên cấp quản lý trở lên trong công ty mười giờ đến họp tại phòng hội nghị lớn.

Đúng chín giờ, cô đi tới ngân hàng trước giờ luôn họp tác cùng Phương Thị.

“Cô Phương, không phải chúng tôi không đồng ý khoản vay này, nhưng lượng tiền thế này thì hơi quá lớn.” Chủ Tịch Hoàng nghe xong mục đích mà Bình An đến đây, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở.

Đây là đáp án mà Bình An đã dự đoán trước, nên cô cũng không cảm thấy bất ngờ.

Tối hôm qua, cô đã nghĩ thông suốt một vấn đề. Đoàn Quan Quân từng bị tình nghi rửa tiền, bị kêu án tù, mà kiếp trước Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần cũng có quan hệ. Nếu cô không đoán sai, kiếp trước Lê Thiên Thần cũng có giúp một tay trong việc Đoàn Quan Quân rửa tiền... Vì sợ bị cô và ba phát hiện nên mới xuống tay với cha con cô! Mà việc Đoàn Quan Quân dám lợi dụng Phương Thị chứng tỏ sau lưng hẳn còn có chỗ dựa là người nào đó ở cấp cao hơn.

Lần này ngân hàng không cho công ty họ vay nói không chừng cũng có liên quan đến Đoàn Quan Quân hoặc người nào đó ở sau lưng hẳn!

Vì là người phụ trách công trình cải tạo chung cư cũ lần này, Lê Thiên Thần dễ dàng lợi dụng cơ hội này để dùng cái gọi là “đầu tư” để rửa tiền.

Cô tuyệt đối sẽ không cho hẳn cơ hội này!

“Chủ Tịch Hoàng, công ty chúng tôi hợp tác với ngân hàng bên ông không chỉ mới một hai ngày mà thôi, tin chắc ông cũng biết năm nay Phương Thị chúng tôi đầu tư vào những công trình nào. Bất kỳ người nào nhìn xa trông rộng cũng sẽ biết những hạng mục đó của chúng tôi trong tương lai nhất định sẽ thành công. Công ty chúng tôi hiện chỉ gặp một chút trở ngại nho nhỏ thôi, ông không đến mức giậu đổ bìm leo đâu nhỉ.” Bình An hỏi bằng giọng thản nhiên.

Chủ Tịch Hoàng lập tức nghiêm mặt, “Cô Phương, ý cô là gì, muốn uy hiếp tôi đấy à?”

Bình An cười khẽ một tiếng, “Tôi nào dám uy hiếp ông. Hôm nay tôi đến đây là để nói cho ông biết, nếu quý ngân hàng không muốn hợp tác với Phương Thị nữa thì tôi cũng không miễn cưỡng. Đây là tổng số tiền mà công ty chúng tôi đã vay, bây giờ lập tức thanh toán hoàn toàn hạn ngạch. Tôi tin là các ngân hàng khác sẽ rất vui lòng hợp tác cùng Phương Thị chúng tôi.”

“Ơ...” Chủ Tịch Hoàng kinh ngạc nhìn cô, “Cô Phương, chúng ta đã hợp tác nhiều năm như vậy, uy tín của ngân hàng chúng tôi cô cũng biết rõ, sao giờ lại đi hợp tác với ngân hàng khác!”

“Ít nhất bọn họ sẽ không giậu đổ bìm leo.” Bình An đứng lên, lạnh lùng trả lời.

“Cô Phương, xin chờ một chút!” Chủ Tịch Hoàng vội vàng gọi lại Bình An. Chỗ này của ông ta cũng chỉ là một chi nhánh ngân hàng, nếu để cho Tổng Công ty biết được vì ông ta nhận biếu xén của người khác mà để mất một khách hàng lớn, vậy thì cái chức Chủ Tịch này của ông ta ắt là không giữ được.

Bình An mỉm cười nhìn ông ta, “Chủ Tịch Hoàng còn cần căn dặn gì à?”

Chủ Tịch Hoàng nở nụ cười toe toét, đẩy trả tờ chi phiếu trên mặt bàn lại cho Bình An, “Tôi chắc chắn phải tin vào tương lai rực rỡ của Tập đoàn Phương Thị chứ. Hơn nữa, xưa nay chúng ta luôn hợp tác vui vẻ, tôi và ba cô còn từng đánh gold với nhau, sao lại có thể nhân cơ hội mà giậu đổ bìm leo với công ty bên cô được?”

“Thế à? Vậy ý của Chủ Tịch Hoàng là sao?” Bình An nhú mày, như cười như không hỏi.

“Bên cô còn cần vay bao nhiêu?” Chủ Tịch Hoàng hỏi.

Bình An hơi hơi nở nụ cười, tuy trên mặt vẫn giữ vẻ tự nhiên nhưng thật ra trong lòng đã lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Cô thật sự rất sợ Chủ Tịch Hoàng sẽ cứng rắn quyết tâm không hợp tác cùng Phương Thị, bởi muốn một lần nữa tìm một ngân hàng khác để hợp tác cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc về lại công ty thì cũng đã sắp mười giờ, Bình An đi thẳng tới phòng hội nghị lớn.

Hôm qua, sau khi nhận được điện thoại từ Hồng Dịch Vũ, cô đã lập tức điện thoại cho các tòa soạn báo chí. Sáng sớm nay, tất cả các tờ báo lớn nhỏ đều đồng loạt đăng tin Chủ Tịch Phương Hữu Lợi của Tập đoàn Phương Thị không bị tai nạn máy bay. Cổ phiếu Phương Thị tuy có bị ảnh hưởng nhưng cũng không lớn, chắc chắn sau ngày mai thì tất cả sẽ khôi phục lại sự ổn định.

“Tổng Giám Đốc, Chủ Tịch thật sự không có việc gì sao?” Liên Kiến Ba nhìn Bình An mỉm cười sải bước đi vào phòng họp, không nén được lên tiếng hỏi.

“Cám ơn đã quan tâm. Chắc hôm nay mọi người đều đã đọc báo rồi, Chủ Tịch quả thật bình yên vô sự.” Bình An cười nói, “Hôm nay tôi đột ngột triệu tập hội nghị này là vì có vài sự kiện muốn tuyên bố cùng mọi người.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Nội Dung Bằng Ghi Âm

Nghe Bình An muốn tuyên bố vài việc vào thời điểm này, trong lòng Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba đều cùng vui vẻ bởi cho là Bình An đã phải đồng ý nhận đầu tư. Bọn chúng đã triệt tất cả mọi đường lui, nghĩ là Bình An chẳng qua chỉ là một cô gái kinh nghiệm non nớt, nhất định sẽ chẳng nghĩ ra được biện pháp gì. Cho dù cô có lấy được quyền vay vốn thì cũng không thể ngay lập tức tìm được nguồn cung cấp vật liệu xây dựng.

Bình An quét mắt nhìn tất cả mọi người một lượt rồi mới hắng giọng lên tiếng, “Sự cố vật liệu xây dựng của công trình chung cư cũ, Phó Tổng Lê là người phụ trách nên phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Bắt đầu từ hôm nay, ngừng lương giữ chức, chờ Chủ Tịch về xử phạt tiếp.”

Lê Thiên Thần sững sốt, trợn to mắt không thể tin nhìn cô.

“Chuyện thứ hai, tôi lấy tư cách Đại Cổ Đông, yêu cầu khai trừ tư cách thành viên HĐQT của Liên Kiến Ba...”

Liên Kiến Ba đập bàn cái đùng, đứng phắt dậy, “Cô lấy lý do gì?”

Bình An mỉm cười, “Anh Liên, anh hỏi tôi lấy lý do gì, tôi cũng muốn hỏi anh tại sao. Công ty VLXD Song Hải đã bị anh mua đứt, tại sao còn có chuyện thanh khoản xuất hiện vấn đề? Tại sao lúc Song Hải ký hợp đồng với công ty thì anh không nói rõ thân phận của mình? Tại sao Song Hải lại giao vật liệu thứ phẩm cho công ty?”

Vừa nghe vậy, tất cả mọi người trong phòng họp đều giật mình.

“Bình An, cháu nói vậy có chứng cứ không?” Sắc mặt Lục Vân Đình tối sầm xuống, nghiêm túc hỏi Bình An.

“Không có chứng cứ thì cháu làm gì dám nói như vậy với Anh Liên!” Bình An nhìn Liên Kiến Ba cười, sau đó rút ra một văn kiện từ trong cặp hồ sơ trên tay, “Đây chính là chứng cứ!”

Phần tư liệu bằng chứng về mối liên quan giữa Song Hải và Liên Kiến Ba này cô mới vừa nhận được sáng nay. Cô tính việc điều tra phải mất đến mấy ngày nhưng không ngờ tốc độ của Nghiêm Túc nhanh hơn cô tưởng.

Tiếc là chưa tìm được bằng chứng chính xác về việc Liên Kiến Ba cùng Lê Thiên Thần lợi dụng công ty để rửa tiền. Cô nghĩ, Lê Thiên Thần vốn muốn lợi dụng công trình cải tạo chung cư cũ lần này để rửa tiền, đáng tiếc hiện tại hẳn đã không có khả năng thực hiện. Thế nhưng trước đây thì sao? Chẳng lẽ Lê Thiên Thần không có lợi dụng Chi nhánh Công ty để rửa tiền sao?

Nếu như có, lúc ấy có rất nhiều văn kiện đều do ba ký tên... Liệu ba có bị liên lụy không?

Lục Vân Đình và những người khác chuyển tay nhau nhìn tư liệu về Công ty VLXD Song Hải, sau đó quay sang nhìn Liên Kiến Ba đầy địch ý, “Anh Liên, anh có giải thích gì không?”

Sắc mặt Liên Kiến Ba cực kỳ khó coi, trong ánh mắt nhìn Bình An thoảng qua một tia sát ý, “Cô Phương, đây là cô bịa đặt để vu tội cho tôi.”

“Có bịa đặt hay không hẳn trong lòng anh Liên hiểu rất rõ.” Bình An thản nhiên, “Bây giờ tôi lấy tư cách Đại Cổ Đông thông báo cho anh, hai ngày nữa sẽ triệu tập HĐQT để quyết định có khai trừ tư cách cổ đông và thành viên HĐQT của anh hay không. Còn nữa, sự việc vật liệu xây dựng lần này có phải do anh cấu kết với những kẻ khác nhằm cố ý lường gạt tiền của công ty hay không sẽ đợi báo cảnh sát điều tra rõ mới biết.”

Lê Thiên Thần lập tức đứng lên, “Tổng Giám Đốc, cô nói vậy là vu oan!”

“Có vu oan hay không thì phải đợi cảnh sát điều tra xong mới rõ được.” Bình An lạnh giọng tuyên bố. Cô chẳng có thời gian đâu mà chơi trò mèo vờn chuột với bọn chúng nữa, hiện tại chỉ có thể dùng phương pháp cường ngành này để ngăn cản hai kẻ này tiếp tục giở trò trong công ty!

“Tốt lắm, hội nghị kết thúc tại đây. Có vấn đề gì chờ Chủ Tịch về hẵng nói tiếp.” Bình An không cho Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần tiếp tục cãi chày cãi cối nữa, quả quyết kết thúc hội nghị.

Liên Kiến Ba tức tối đi theo sau Bình An tới văn phòng của cô, “Phương Bình An, cuối cùng cô muốn gì?”

“Tôi không rõ ý anh là gì, Anh Liên.” Bình An cười lạnh nhìn hắn.

“Cô hiểu rất rõ ý tôi!” Mắt Liên Kiến Ba hung ác nhìn cô, “Cho dù tôi không phải là thành viên HĐQT công ty các cô nữa thì tôi vẫn là cổ đông, cô có bản lĩnh mua lại hết số cổ phiếu của tôi sao?”

Bình An cười cười, “Loại chuyện này... ai có thể nói trước được?”

“Chẳng qua cô ghét tôi thì làm vậy, cần gì phải lôi thêm Lê Thiên Thần vào?” Liên Kiến Ba không biết rốt cuộc là do Bình An biết chuyện gì đó mới đột nhiên ra quyết định này, hay hoàn toàn chỉ vì muốn nhắm vào hắn.

“Tôi chỉ đang giải quyết việc chung. Lê Thiên Thần thật sự có sai sót trong công tác, cho dù vật liệu xây dựng là do Quản đốc Lý kiểm nghiệm nhưng vẫn nằm trong phạm vi quản lý của anh ta. Lý Duệ Bân là cấp dưới của anh ta, là người lãnh đạo trực tiếp, anh ta phải chịu trách nhiệm về sự việc lần này! Còn nữa, Anh Liên, tôi đang nghi anh ta nhận hối lộ của anh nên mới ký hợp đồng với Song Hải. Công ty chúng tôi nhất định sẽ khởi tố Song Hải đấy!” Bình An không hề nhắc đến việc mình đã biết Lê Thiên

Thần và Liên Kiến Ba đã biết nhau từ trước, không để hấn thấy được manh mối rằng cô đã biết từ lâu bọn chúng muốn làm gì.

Hiện tại cô không có bất cứ bằng chứng gì, nếu muốn tố giác Liên Kiến Ba cùng Lê Thiên Thần rửa tiền thì chính là sẽ phải đối phó với Đoàn Quan Quần... Có thể còn có một kẻ nào đó càng khó đối phó hơn đứng sau lão nữa. Cô nhất định phải thật cẩn thận mới có thể làm cho mình và công ty an toàn.

“Khởi tố chúng tôi?” Liên Kiến Ba cười nhạo một tiếng, nhìn Bình An một cách phách lối, “Cô Phương, tôi khuyên cô đừng có ngây thơ như vậy. Trong hợp đồng cũng không yêu cầu Song Hải phải cung cấp vật liệu xây dựng loại gì, cho dù cô có muốn kiện chúng tôi thì cũng phải xem xem có kiện được hay không.”

“Nói vậy chính là xác nhận anh và Lê Thiên Thần cấu kết với nhau để lừa gạt công ty?” Bình An dĩ nhiên đã đọc qua phần hợp đồng này. Chẳng qua không như hấn nghĩ, cô không chỉ xem qua không thôi mà còn kêu Khổng Thu Hinh sửa đổi, và lại chỉ sửa ở một vài chỗ rất nhỏ, ngay cả Lê Thiên Thần cũng không phát hiện được.

Liên Kiến Ba cười cười, “Cô không cần phải cắt từ đoán nghĩa câu nói của tôi. Cứ vậy đi, cô Phương, chúng ta còn nhiều cơ hội gặp mặt mà.”

Bình An cười nói, “Hẹn gặp lại!”

Nhìn Liên Kiến Ba nổi giận đùng đùng rời khỏi công ty, Bình An gọi điện thoại nội tuyến, dặn trợ lý Diệp hôm nay cô không tiếp bất cứ người nào, sau đó liền lấy di động ra gọi.

“Đàm Tuyền, anh hiện ở đâu?” Bình An nhỏ giọng hỏi.

“Nếu Lê Thiên Thần kêu anh ở công trường thì anh ở lại công trường. Tư liệu anh đưa tôi lúc sáng tôi đã nhận được.” Bình An hạ giọng nói. Sáng

nay trước khi cô ra cửa, cô nhận được điện thoại của Đàm Tuyền, càng làm cho cô thêm quyết tâm ngưng chức Lê Thiên Thần!

“Tối nay gặp!” Bình An nghe Đàm Tuyền nói xong, khẽ lên tiếng, hẹn thời gian gặp mặt ở chỗ cũ.

Thật ra trong thâm tâm, hồi đầu cô cũng có hơi hoài nghi liệu có phải Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần đang lợi dụng Phương Thị để rửa tiền hay không, bởi cô cũng không biết Lê Thiên Thần gấp gáp muốn nhận đầu tư từ bên ngoài như vậy là chuẩn bị làm cái gì. Chẳng qua, cô nghĩ, cô bây giờ đã biết rất rõ ràng.

Lê Thiên Thần là một kẻ khá đa nghi, hẳn không tin nhiệm Đàm Tuyền trăm phần trăm. Trừ những chuyện liên quan đến công việc, tất cả những liên lạc khác với Liên Kiến Ba đều không cho anh biết. Bất quá, vì Đàm Tuyền có tâm muốn nghe ngóng nên nhất định tìm được phương pháp, hướng chi anh lại là trợ lý của Lê Thiên Thần, muốn biết hành tung của Lê Thiên Thần cũng chẳng khó khăn gì lắm.

Đàm Tuyền theo dõi Lê Thiên Thần mấy ngày, bởi vì phải cẩn thận để không bị phát hiện nên không dám đến quá gần, nên chỉ biết được là hẳn thường xuyên hẹn gặp Liên Kiến Ba. Có một lần, Lê Thiên Thần nói chuyện điện thoại ở ngoài cầu thang đúng lúc anh ra góc hút thuốc lá.

Bên trong khu vực làm việc của Công ty không cho phép nhân viên hút thuốc lá.

Lê Thiên Thần không có phát hiện ra anh...

Đến buổi chiều, Nghiêm Túc nhắn tin cho cô rằng máy ghi âm đã được sửa chữa tốt, đã có thể nghe được nội dung ghi âm bên trong.

Bình An hẹn gặp Nghiêm Túc rồi cùng anh đến Nhà Tang lễ tìm Cao tiên sinh.

Ngày mai là ngày đưa tang cho Tạ Hồng Phương. Bình An nhìn đến khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Tạ Hồng Phương trên di ảnh thì mũi cay xè, suýt nữa thì rơi lệ.

Nghiêm Túc nắm thật chặt tay cô, cho cô một ánh mắt an ủi.

Cao tiên sinh đi tới, vẻ mặt hồi hộp, “Sao rồi?”

“Vào trong nói đi!” Nghiêm Túc nhìn Cao tiên sinh rồi cùng đi đến phòng nghi.

Trong phòng không có ai khác, Tiểu Trí đang túc trực bên linh cữu ở ngoài. Nghiêm Túc giao máy ghi âm cho Cao tiên sinh, bởi vì đây là di vật của Tạ Hồng Phương nên anh cũng không lập tức mở ra nghe nội dung bên trong sau khi sửa xong.

Cao tiên sinh hít sâu một hơi, rồi mới ấn nút phát.

Đầu tiên tiếng động khá hỗn tạp, hình như là thanh âm ngoài đường. Chỉ lát sau thì yên tĩnh lại, tiếp theo là giọng của hai người đàn ông.

“... Vất vả lắm mới đẩy được Phương Bình An đi xa, việc đó hẳn phải dễ làm hơn nhiều.” Thanh âm trao đổi rất nhỏ, nhưng vẫn nghe ra được giọng của Lê Thiên Thần.

“Chỉ cần gây thêm chút áp lực nữa thì tin chắc mấy lão già kia sẽ nhượng bộ thôi!” Thanh âm của người đàn ông này nghe khá mơ hồ.

“Chỉ cần tiền vừa đến thì lập tức...”

“Có người bên ngoài!” Đột nhiên, thanh âm của Liên Kiến Ba kêu to lên.

Băng ghi âm lại bắt đầu âm ỹ, không ngừng truyền ra tiếng đàn ông chửi rủa.

Tim Bình An như nhảy tới cổ họng.

“Là bà đấy à!” Đây là Lê Thiên Thần thanh âm, “Bà theo dõi chúng tôi? Ai kêu bà theo dõi chúng tôi?”

“Lê Thiên Thần, mày là đồ lòng lang dạ sói. Uống công Chủ Tịch và Tổng Giám Đốc đối xử với mày tốt như vậy, thế mà mày lại muốn hại công ty. Mày không phải là con người!” Giọng nói nghiêm nghị chính nghĩa của Tạ Hồng Phương truyền ra.

Bình An cùng Cao tiên sinh đều chấn động, nổi bi thương trào ra trong lòng.

“Bình An muốn bà theo dõi chúng tôi?” Lê Thiên Thần lo lắng hỏi.

Tạ Hồng Phương mắng, “Nếu Tổng Giám Đốc biết mày làm chuyện gì thì còn để mày lại công ty sao?”

“Giờ làm sao?” Lê Thiên Thần hỏi một người đàn ông khác.

“Bắt lại, xem xem Phương Bình An có hành động gì!” Một thanh âm ác độc truyền ra, không phải cùng giọng với người mới vừa nói chuyện!

“Đánh xiu bả đi, nhốt vào trong nhà kia!” Giọng kẻ mới vừa nói với Lê Thiên Thần lại vang lên.

Tổng cộng có ba người!

Tiếp theo, Lê Thiên Thần phân công người trông giữ Tạ Hồng Phương. Trong băng ghi âm vẫn khá âm ỹ, chắc là có kẻ đồ đồ bên trong túi xách ra. Vì máy ghi âm được vá trong ngăn ngầm nên vẫn ở lại trong túi xách không rơi ra ngoài.

Sau khi im lặng một lúc lâu, đột nhiên lại truyền đến thanh âm hùng hùng hổ hổ của hai người đàn ông, nghe là đã biết đám lưu manh.

“Bà xã, hai anh hôm nay tới hầu hạ cô em nè!” Một người trong đó cười đùa.

Quai hàm Cao tiên sinh run run, như cố gắng đè nén trầm trọng đau thương.

“Tụi mày muốn làm gì?” Tạ Hồng Phương la lên.

Bốp! Một thanh âm vang lên vang dội.

“Cho mày nhúng mũi vào việc người khác nè...”

Thanh âm một trận đấm đá dứt quãng truyền ra. Bình An che miệng lại, nghẹn ngào.

Cao tiên sinh há mồm thở hỗn hển, “Ồ khốn kiếp! Khốn kiếp!”

Không bao lâu sau, thanh âm lại yên tĩnh lại. Thời gian im lặng rất dài, chắc hẳn khi đó máy ghi âm đã hết pin...

Tạ Hồng Phương hẳn đã bị nhốt hai ngày. Hai ngày này chính là thời điểm mà Bình An không liên lạc được với bà. Tiểu Trí cũng cho là mẹ mình đã đi công tác. Nhưng sau này sao bà lại bị tai nạn xe cộ?

Trừ hung thủ, không ai có thể biết!

“Ghi âm này phải giao cho cảnh sát!” Mắt Bình An đỏ quạch, đứng lên lạnh giọng tuyên bố.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Nghi Phạm Giết Người

Lê Thiên Thần làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được rằng Phương Bình An lại ngưng chức của hắn! Từ khi hắn vào Phương Thị đến nay, lúc nào hắn cũng đều tận trung tận lực trong cương vị công tác, đem lại lợi ích cho công ty. Lúc hắn mới đến Thành phố S, Chi nhánh Công ty nơi đó còn chưa được thành lập, chính hắn đã cực khổ đưa Chi nhánh này thành Chi nhánh có thành tích tốt nhất trong cả công ty. Giờ hắn chỉ phạm một sai lầm nhỏ thế thôi mà Phương Bình An đã muốn ngưng chức của hắn?

Chẳng lẽ cô đã phát hiện hắn và Liên Kiến Ba hợp tác rửa tiền rồi chẳng?

Không, không có khả năng. Nếu là như vậy, Phương Bình An đã trực tiếp đuổi việc hắn rồi!

Hiện tại cô chỉ ngưng chức của hắn, như vậy chứng minh cô còn chưa biết gì hết. Phương Thị là công ty đã được đưa ra thị trường, hình tượng của công ty cực kỳ được xem trọng, cho nên sẽ không vô duyên vô cớ mà đuổi việc nhân viên. Trừ khi hắn vi phạm pháp luật, nếu không hắn có thể kiện công ty...

Nói như vậy, Phương Bình An thật sự không biết sự việc kia.

Không biết là tốt rồi! Sự việc còn có thể hoàn thành được. Nếu chuyện này làm không xong, hắn cũng bị áp lực không nhỏ đâu.

Nhưng bây giờ Phương Bình An còn muốn khai trừ tư cách thành viên HĐQT của Liên Kiến Ba!

Điều 38 của 《Luật doanh nghiệp 》 quy định: việc tuyển chọn và thay thế thành viên HĐQT không do đại biểu nhân viên thực hiện, mà chỉ có cổ đông mới có quyền biểu quyết. Nói cách khác, nếu như chưa triệu tập cuộc họp cổ đông hoặc cổ đông chưa bỏ phiếu biểu quyết thì việc này sẽ không được thông qua, cho dù là Phương Hữu Lợi cũng không có quyền bãi miễn tư cách thành viên HĐQT của Liên Kiến Ba.

Thế thì phải làm sao mới có thể làm cho Liên Kiến Ba không bị bãi miễn đây? Quá khó! Chưa nói đến việc Phương Hữu Lợi và Phương Bình An là hai cổ đông lớn nhất, chỉ riêng việc Liên Kiến Ba là ông chủ giấu mặt của Công ty VLXD Song Hải thôi là đã đủ để cho tất cả cổ đông không chào đón hẳn rồi!

Chỉ có thể từ từ rút củi dưới đáy nồi thôi...

Ngay lúc Lê Thiên Thần định gọi điện cho Liên Kiến Ba để bàn bạc thì tên của Liên Kiến Ba đã hiện lên màn hình điện thoại.

“Mẹ kiếp! Con đàn bà thú vị kia có máy ghi âm trong người, chồng nó đã đến báo án ở Cục Cảnh sát rồi. Giờ tôi với anh là nghi phạm sát hại con mẹ Tạ Hồng Phương kia!” Liên Kiến Ba không đợi Lê Thiên Thần lên tiếng đã tức giận mắng oang oác.

“Cái gì?” Lê Thiên Thần kinh hoàng biến sắc, đứng phắt lên, vì dùng sức quá lớn nên đụng phải ly thủy tinh trên bàn khiến nó rơi xuống đất, phát ra âm thanh bẽ vỡ chói tai.

Liên Kiến Ba mắng lớn mấy câu như không thể nào phát tiết hết lửa giận trong lòng, “Giờ bọn nó đã ở Phòng Cảnh sát điều tra, người của tôi ở đó vừa báo cho tôi biết như vậy để tôi nhanh chóng nghĩ cách đối phó!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Máy ghi âm... Trong lòng Lê Thiên Thần hốt hoảng, khi đó hẳn có nói cái gì không nên nói hay không?

Nhưng mặc kệ có nói cái gì hay không, Tạ Hồng Phương cũng đã chết, cảnh sát nghe được băng ghi âm xong thì nhất định sẽ liệt hãn vào danh sát tình nghi giết người!

Hãn không muốn ngồi tù! Cuộc đời hãn không thể bị phá hủy như vậy được!

“Con mẹ nó, anh có nghe tôi nói hay không?” Liên Kiến Ba đột nhiên rống to lên. Hãn nói này giờ mà chẳng thấy Lê Thiên Thần có chút phản ứng gì, khiến tâm trạng vốn đang khó chịu của hãn càng thêm nóng nảy.

Giọng Lê Thiên Thần khàn đặc, “Đang nghe, anh nói tiếp đi!”

“Không thể để cho cảnh sát tìm được anh. Người trong Cảnh Cục nói với tôi, anh là kẻ tình nghi lớn nhất. Tôi nghĩ chắc giờ cảnh sát đã cho người đến tìm anh rồi. Giờ hoặc anh nhanh chóng tìm luật sư, hoặc là tránh mặt trước vài bữa. Tôi sẽ nói ba tôi tìm người phía trên giải quyết êm chuyện này!” Liên Kiến Ba nói.

“Vậy anh thì sao?” Lê Thiên Thần hỏi.

“Tôi giờ cũng đang chuẩn bị rời Thành phố G đây. Tự anh quyết định đi!” Liên Kiến Ba nói.

Lê Thiên Thần vội vàng hỏi, “Vậy khoản tiền trong Phương Thị kia thì thế nào? Muốn tiếp tục nữa không?”

“Tiếp tục cái gì? Anh nghĩ bây giờ Phương Bình An dễ đối phó lắm đấy à? Cô ta giờ lúc nào cũng sẽ nhìn chăm chăm vào động tĩnh của chúng ta. Số tiền lần này tôi sẽ từ từ chuyển tới tài khoản nơi khác, bên Phương Thị lập tức ngưng lại.” Liên Kiến Ba vốn cũng không muốn thu tay lại, nhưng bây giờ hãn đã trở thành nghi phạm giết người rồi nên chẳng còn tinh lực đâu mà tiếp tục đùa bỡn với Phương Bình An nữa.

Chuyện rửa tiền có thể từ từ tính tiếp, nhưng tội danh giết người hẳn chẳng muốn dính chút nào!

“Vậy còn vụ thành viên HĐQT? Phương Bình An nói muốn khai trừ tư cách thành viên của anh, anh mặc kệ cô ta à?” Lê Thiên Thần lại vội vàng hỏi tiếp. Nếu như không có Liên Kiến Ba đứng mũi chịu sào phía trước thì cái chức Phó Tổng Giám Đốc này của hẳn cũng đừng mơ sẽ còn giữ được.

“Anh cho là đám cổ đông kia sẽ nghe lời của tôi hay là nghe lời hai cha con bọn họ?” Liên Kiến Ba tức giận, “Anh yên tâm, trương mục của chúng ta ở Chi nhánh Công ty vẫn còn rất an toàn, cho dù Phương Bình An có biết rõ chuyện của chúng ta đi chẳng nữa thì cũng sẽ không lật lại nợ cũ, bởi có tra tiếp thì vẫn kiện do ông già của cô ta ký tên cũng khá nhiều. Đến lúc đó chúng ta có thể đổ riết mọi việc cho Phương Hữu Lợi...”

Thật ác độc! Lê Thiên Thần bật cười ha ha, “Vậy cứ như thế đi. Đúng rồi, có thể kêu ba anh nhờ tay trong làm hỏng cái băng ghi âm kia không?”

Liên Kiến Ba cười lạnh, “Không cần anh nhắc!” Dừng một chút, hẳn nói tiếp, “Tại sao Phương Bình An lại biết Song Hải là công ty của tôi vậy? Tại sao lại đột nhiên ra tay với hai chúng ta? Bên cạnh anh có gián điệp hay không?”

“Không thể nào!” Lê Thiên Thần lập tức phủ nhận, “Trước giờ tôi vẫn rất cẩn thận, ngay cả thư ký cũng không biết chương trình của tôi.”

Liên Kiến Ba hừ lạnh một tiếng, “Đừng quá tự tin, tra kỹ chút đi, lô cổ đũa nào bán đứng chúng ta ra. Con mẹ nó, tôi mà không chặt tay chặt chân nó thì không phải họ Liên!”

Lê Thiên Thần ừ một tiếng rồi cúp máy, ngồi cau mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cầm lấy cặp táp rời khỏi văn phòng. Hẳn không muốn bị mời đi Cảnh cục để xét hỏi, đặc biệt là ngay tại công ty!

Nhưng... Chẳng lẽ cạnh hần có gián điệp? Sẽ là ai? Khổng Thu Hình? Không thể nào, hần chưa bao giờ mang cô ra ngoài làm việc, chương trình làm việc cũng không cho cô biết. Điều hày hần có thể khẳng định chắc chắn.

Đàm Tuyên ư?

Nhưng tên này là người của Đỗ Hiếu Mị...

Lê Thiên Thần nhớ tới Quản đốc Phòng Khai thác vốn đã bị công ty đuổi việc, Lý Duệ Bân! Mặc dù anh ta bị sa thải nhưng hình như cũng không có vẻ mất hứng lắm. Chẳng lẽ anh ta là gián điệp, đã nhận món hời từ Bình An rồi?

Càng nghĩ càng hoài nghi, Lê Thiên Thần dấm mạnh vào vách tường một cái.

Hần ra khỏi công ty, cũng không đến bãi xe lấy xe của mình mà đứng ngay trước cửa chặn taxi, “Bác tài, đến ga xe lửa.”

Tiếp đó, hần gọi cho Đỗ Hiếu Mị, bảo ả thu thập đồ đạc đến gặp hần tại nhà ga.

Bình An và Nghiêm Túc đi cùng Cao tiên sinh đến Cục Cảnh sát báo án về việc máy ghi âm xong thì chợt nhớ mình còn có hẹn với Đàm Tuyên, nên nhờ Nghiêm Túc về nhà trước với Viên lão phu nhân. Cô phải đi gặp Đàm Tuyên một lúc.

Nghiêm Túc lo cho cô nên muốn đi cùng, nhưng Đàm Tuyên đã nói là không muốn để cho người thứ ba biết anh ta làm tay trong cho Bình An nên Bình An đành phải tôn trọng, nhờ Nghiêm Túc về nhà trước với Viên lão phu nhân.

“Vậy tự em lái xe cẩn thận nhé.” Nghiêm Túc không thể làm gì khác hơn là dặn dò cô cẩn thận, rồi đưa xe cho cô lái.

Bình An đi tới khu làng Đại Học để gặp Đàm Tuyền.

“Tôi muốn từ chức!” Đàm Tuyền vừa thấy Bình An đã lập tức nói ngay.

“Lúc này ấy à?” Bình An sững sốt, không ngờ anh ta lại muốn từ chức nhanh như vậy.

Đàm Tuyền nhăn nhó, “Sớm muộn gì Lê Thiên Thần cũng sẽ biết tôi bán đứng anh ta. Bọn chúng nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi đâu!”

Lúc ấy, anh ta núp trong cầu thang nghe được Lê Thiên Thần nói chuyện điện thoại với Liên Kiến Ba, nói dùng phương thức đầu tư để rửa tiền gì đó, còn nhắc tới vật liệu xây dựng do Song Hải cung cấp. Lúc đó, Lê Thiên Thần còn nói với Liên Kiến Ba là dù sao đây cũng là công ty của anh, anh muốn thế nào mà chẳng được.

Khi đó anh ta mới biết được, hóa ra Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba đang giăng bẫy hãm hại công ty, nhưng mà chưa kịp thông báo thì vật liệu xây dựng đã phát sinh vấn đề.

“Chính bây giờ mà anh từ chức thì mới khiến cho Lê Thiên Thần sinh nghi đấy.” Bình An nhìn Đàm Tuyền phân tích, “Bây giờ anh không cần lo Lê Thiên Thần sẽ làm gì anh. Anh ta đã bị ngưng chức, hơn nữa đã thành nghi phạm giết người, không có thời gian mà theo đuổi điều tra xem người nào bán anh ta đâu.”

Đàm Tuyền cả kinh, “Hãm giết người?”

Mắt Bình An lạnh xuống, “Cái chết của Thư ký Tạ không phải là ngoài ý muốn. Lê Thiên Thần cùng Liên Kiến Ba đều là kẻ bị tình nghi.”

“VẬY... Không được, tôi không thể ở lại chỗ này nữa. Nếu bọn chúng làm gì ba và em gái tôi... Tôi làm sao bây giờ?” Đàm Tuyên hốt hoảng nói.

“Anh cứ bình tĩnh. Nếu anh lập tức từ chức, Lê Thiên Thần sẽ nghi anh ngay. Anh không động tĩnh gì cả thì bọn chúng mới không dám chắc nên sẽ không dám làm gì. Tôi sẽ kiếm cơ điều anh đi, khiến cho người trong công ty đều nghĩ rằng tôi ghét anh nên gây khó dễ cho anh.” Bình An nói.

Đàm Tuyên suy nghĩ một chút, cũng chỉ có cách như vậy, vì dù anh ta có rời khỏi Phương Thị nhưng em gái vẫn còn học ở đây... “Được, nhưng về sau tôi không liên lạc với cô nữa. Cái gì cần làm cho cô tôi đã làm xong rồi.”

Bình An cười gật đầu, “Tôi hiểu. Chuyện tôi đáp ứng với anh tôi cũng sẽ không quên.”

“VẬY cứ thế đi, tôi đi trước.” Hiện tại Đàm Tuyên không muốn nán lại với Bình An thêm một phút nào.

Bình An cười khở một tiếng, xem ra chuyện của Tạ Hồng Phương đã làm Đàm Tuyên sợ hãi.

Cô cầm chìa khóa xe, đi ra khỏi quán cà phê, lái xe trở về nhà.

Mới tiến vào phòng khách, vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng người cao lớn đang ngồi trên ghế sa lon, mũi cô nòng lên, “Ba!”

Phương Hữu Lợi đang nói chuyện với Nghiêm Túc nghe gọi quay đầu lại, liền nhìn thấy con gái cưng đang hối hả chạy về phía ông rồi ôm vai ông thật chặt, “Ba, ba về rồi, ba về rồi!”

Phương Hữu Lợi cười ha ha, “Cũng định ngày mai mới về, nhưng rồi không yên tâm nên đặt vé về sớm.”

Bình An thấy tay trái của Phương Hữu Lợi còn bị bó thạch cao, “Ba, ba không sao chứ, tay thế nào?”

“Gãy xương nhẹ.” Hồng Dịch Vũ ngồi bên cạnh trả lời thay.

“Vết thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại đâu!” Phương Hữu Lợi cười nói.

Bình An xụi xụi mũi, kêu lên, “Nhẹ cũng là bị thương, sao hai người lại bị tai nạn xe cộ vậy?”

“Có chiếc xe vọt ngang qua, lái xe không thắng kịp. Nhưng chúng tôi bị thương thế này lại là vết thương cứu mạng đó nha.” Hồng Dịch Vũ nói đùa.

“Cám ơn trời đất, hai con đều an toàn trở lại là tốt rồi.” Viên lão phu nhân từ trong phòng bếp đi ra.

Phương Hữu Lợi cười gật đầu, “Mẹ, cũng trẻ rồi, mẹ về phòng nghỉ đi. Mẹ xem, con khỏe như vâm thế này mà!”

“Vậy mẹ đi nghỉ đây. Biết mọi người còn phải nói chuyện nên mẹ đã chuẩn bị sẵn món ăn khuya rồi, đang để trong bếp đấy.” Viên lão phu nhân nói.

“Bà ngoại, con đưa bà về phòng.” Bình An lập tức đứng lên.

“Không cần, không cần!” Viên lão phu nhân vừa phát tay vừa cười, nhìn thấy con rể và Bình An đều trở về là bà yên tâm rồi, tối nay có thể ngủ ngon giấc.

Đợi Viên lão phu nhân về phòng xong, Phương Hữu Lợi nhìn Bình An và Nghiêm Túc, “Đến thư phòng nói chuyện đi!”

Bốn người cùng đi đến thư phòng trên lầu hai.

“Con kể cụ thể xem đã xảy ra chuyện gì?” Phương Hữu Lợi nghiêm túc hỏi Bình An.

Bình An yên lặng một lát mới hạ giọng hỏi, “Ba, ba còn nhớ Đoàn Quan Quân không?”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Vượt Qua Cửa Ái Khó Khăn

Bình An kể lại cặn kẽ chuyện Lê Thiên Thần cấu kết với Liên Kiến Ba hãm hại công ty cho Phương Hữu Lợi nghe.

“... Con nghi ngay từ lúc ở Thành phố S thì Lê Thiên Thần đã lợi dụng các công trình của công ty để rửa tiền giùm cho Đoàn Quan Quân rồi, nhưng tóm lại hẳn dùng phương pháp nào để tẩy máy chân tay ở những công trình đó thì tới giờ tụi con vẫn chưa điều tra ra. Chuyện này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công ty chúng ta, sơ ý một chút còn có thể...” Bình An cũng không nói tiếp, nếu thật sự tiến hành điều tra thì nói không chừng sẽ ảnh hưởng tới người ký văn kiện lúc ấy.

Phương Hữu Lợi nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

“Không điều tra cũng phải điều tra, rồi phải thay hết những người có thể có liên quan tới Đoàn Quan Quân tại Chi nhánh Thành phố S. Nhưng cũng không thể làm trắng ra, không nên để bọn chúng có cơ hội kiện lên Tòa Lao động.” Phương Hữu Lợi nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát mới nghiêm giọng nói.

Nghiêm Túc nhìn mọi người một lượt rồi hạ giọng nói, “Nếu trong lòng bọn họ có quỷ thì cho dù có đuổi việc không lý do thì bọn họ cũng không dám nói gì.”

“Chỉ là để phòng ngừa.” Bình An nói, có vài người cho dù trong lòng có quỷ nhưng vẫn ôm tâm lý nhờ đâu may mắn người khác không biết, cho nên rất có khả năng sẽ kiện tụng công ty.

“Liên Kiến Ba và Lê Thiên Thần không thể ở lại công ty nữa!” Phương Hữu Lợi thở dài, “Đáng tiếc cho một thanh niên có tài như Lê Thiên Thần. Ba vẫn rất coi trọng nó, nhưng không ngờ... Nó lại đối xử với công ty như vậy.”

Lúc còn ở Singapore, khi Phương Hữu Lợi nghe được chuyện đã xảy ra trong công ty thì còn không tin là Lê Thiên Thần lại làm chuyện như vậy. Từ khi Lê Thiên Thần bước chân vào công ty, ông vẫn rất cất nhắc chàng thanh niên này, sau đó còn coi anh ta như con rể để bồi dưỡng. Cho dù sau này Bình An yêu Nghiêm Túc, ông vẫn chưa từng bỏ mặc Lê Thiên Thần, cho rằng anh ta là một nhân tài có thể trọng dụng.

Hóa ra ông đã nhìn lầm người...

“Cái chết của Thư ký Tạ cũng có quan hệ tới hai bọn họ, cảnh sát đã bắt đầu điều tra. Ba, ngày mai đuổi việc Lê Thiên Thần đi. Còn tên Liên Kiến Ba kia, chúng ta phải thông qua đại hội cổ đông mới bãi miễn tư cách thành viên HĐQT của hắn được.” Bình An nói.

Phương Hữu Lợi nói, “Tên Liên Kiến Ba kia chắc chắn không thể ở lại công ty rồi, ngày mai chúng ta phải chính thức khởi tố hắn, kiện hắn lợi dụng Công ty VLXD Song Hải thể lường gạt!”

“Công hàm Luật sư đã chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai sẽ nói luật sư phát đến cho Liên Kiến Ba.” Bình An nói rõ.

“Bác trai, bác nhận xét Đoàn Quan Quân... là người thế nào?” Nghiêm Túc im lặng một hồi lâu, giờ đột nhiên hỏi.

Phương Hữu Lợi khẽ nhú mày. Ký ức của ông về Đoàn Quan Quân quá xa xưa rồi, ông cần phải suy nghĩ kỹ một chút.

Ông và Đoàn Quan Quân là bạn cùng lớp thời đại học, lại cùng ký túc xá. Mặc dù chưa đến mức xưng anh xưng em nhưng quan hệ vẫn coi như

khá tốt. Hai người bọn họ đều không phải là con cái nhà giàu có, nhưng đều có khát vọng thành công giống nhau.

Đoàn Quan Quần là người rất mạnh mẽ, đảm nhận chức lớp trưởng của lớp ông, lúc nói chuyện hay làm việc không quan tâm tiếp nhận ý kiến của người khác là mấy, mà có khi “người khác” này chỉ giới hạn là Phương Hữu Lợi mà thôi.

Khi đó, Phương Hữu Lợi đã là Hội Trưởng Hội Sinh viên, trong mắt rất nhiều người, ông cũng ưu tú như Đoàn Quan Quần, cho dù xem ra hai người sà sà bằng nhau chẳng ai hơn ai, nhưng nhân duyên của Phương Hữu Lợi tốt hơn một chút, chắc đại khái có liên quan đến tính cách của cá nhân ông.

Chẳng qua Phương Hữu Lợi chưa bao giờ để bụng hành vi đối kháng với ông mọi nơi mọi lúc của Đoàn Quan Quần, mỗi ngày ông chỉ mong thầm suy nghĩ xem sau khi tốt nghiệp thì muốn làm gì? Làm thế nào mới có thể thành công...

Sau khi tốt nghiệp, Phương Hữu Lợi cùng Viên Lệ Hoa ở lại Thành phố G gây dựng sự nghiệp, còn Đoàn Quan Quần trở về quê hương. Cũng phải mười mấy năm hai người không hề liên lạc với nhau, chỉ sau lần họp mặt bạn học cũ thì Phương Hữu Lợi mới gặp Đoàn Quan Quần lần nữa.

Khi đó, Đoàn Quan Quần đã là một thư ký Thị trưởng, Phương Hữu Lợi cũng đã thành một doanh nhân thành công.

Phương Hữu Lợi đang định đầu tư vào một công trình tại thành phố mà Đoàn Quan Quần đang công tác, nên tự nhiên sẽ liên hệ qua lại tương đối gần gũi với Đoàn Quan Quần.

Sau đó, Đoàn Quan Quần lợi dụng tài lực của Phương Hữu Lợi để đạt được địa vị mà hẳn mong muốn, Phương Hữu Lợi cũng thuận lợi hoàn thành công trình đã định. Vài năm tiếp theo, vì Đoàn Quan Quần muốn bò

lên trên nên không ngừng mượn dùng tài lực của Phương Hữu Lợi. Phương Hữu Lợi thì nghĩ sau này có thể còn cần tới sự hỗ trợ của Đoàn Quan Quân nên cũng chưa hề từ chối yêu cầu giúp đỡ nào từ hẳn...

Chẳng ai ngờ chỉ mới mấy năm mà Đoàn Quan Quân đã căn ngược lại ông một cú thế này, muốn lợi dụng công ty của ông để rửa tiền bẩn cho ai đó.

“... Nhưng vì hiện nay chúng ta không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh việc này có liên quan đến Đoàn Quan Quân.” Phương Hữu Lợi nói, “Về chuyện rửa tiền, tạm thời đừng nói ra ngoài để tránh dẫn tới khủng hoảng, ảnh hưởng không tốt đến công ty.”

Hồng Dịch Vũ nói, “Liên Kiến Ba hiện là kẻ tình nghi giết người, Đoàn Quan Quân chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn con trai của mình ngồi tù, nói không chừng sẽ ra tay làm chút gì đó.”

Nghiêm Túc gật gật đầu, “Cháu đã cắt người theo dõi bên Đoàn Quan Quân, có cái gì động tĩnh thì chúng ta sẽ lập tức biết được ngay.”

“Trước tiên cứ vậy đi đã, ngày mai đến công ty lại nói tiếp.” Phương Hữu Lợi kêu bọn họ đi về trước.

Trán và chân Hồng Dịch Vũ đều bị thương, nên về sớm để nghỉ ngơi. Bình An kêu Chú Đình đưa anh về.

Nghiêm Túc nói thêm một lúc với Bình An rồi cũng rời Phương gia.

Ngày hôm sau, Bình An cùng đi với Phương Hữu Lợi đến công ty.

Phương Hữu Lợi định tới chiều mới mời đại hội cổ đông, nhưng hiện tại Liên Kiến Ba đã là nghi phạm giết người rồi nên cảnh sát nhất định muốn đưa hẳn về lấy khẩu cung. Thế thì Liên Kiến Ba còn đi họp thế nào được?

Bất quá các hành động và việc làm của Liên Kiến Ba cũng đã đủ để cho hẳn dù có tự mình dự họp cũng không thay đổi được kết quả.

Nhưng đại hội cổ đông còn chưa được triệu tập thì Liên Kiến Ba đã nhanh tay hành động trước một bước.

Lúc hai cha con Phương Hữu Lợi đang bàn thảo cùng Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hỉ về công trình cải tạo chung cư cũ, mọi người liền tiện thể tiến hành phân tích những khó khăn trước mắt của công ty.

“Công trình hôm nay có thể khởi động trở lại, Xây dựng Kỳ Phong đã đưa vật liệu xây dựng tới đây, các nhóm hàng thứ phẩm của Công ty Song Hải sẽ mau chóng được tổng ra khỏi công trường. Nhưng chẳng qua chúng ta cũng phải chờ Viện Kiểm sát cử người đến đây thu thập chứng cứ, bởi chúng ta còn phải bắt Song Hải trả lại phần chênh lệch đồng thời bồi thường cho tổn thất của chúng ta nữa.” Bình An nói.

Phương Hữu Lợi gật đầu, “Sự kiện lần này, con xử lý rất tốt.”

Lục Vân Đình cùng Lý Thiệu Hỉ cũng tán thưởng nhìn Bình An, “Lần này nếu không có Bình An thì chúng tôi còn không biết Công ty Song Hải hóa ra lại là của Liên Kiến Ba cơ đấy.”

Bọn họ đã quen với sự thoải mái. Mấy năm qua công ty vẫn phát triển vững chắc mà không xuất hiện bất kỳ khó khăn cản trở gì, nên dẫn đến việc bọn họ sơ sót trong xử sự cũng như cách nhìn người.

Đến nỗi bị hai đứa trẻ ranh giăng bẫy hãm hại lừa gạt tiền bạc của công ty mà không hề hay biết.

Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hỉ không hề biết việc bọn Lê Thiên Thần muốn thông qua công ty để rửa tiền, chỉ mới tưởng là bọn chúng muốn lừa gạt lấy chênh lệch từ công ty mà thôi. Bởi vì chứng cứ chưa đủ nên Phương Hữu Lợi chưa định nói rõ với hai người các ông vào lúc này.

“Chủ tịch, Liên Kiến Ba đột nhiên rút sạch vốn sở hữu, hiện tại tài chính công ty này sinh nguy cơ trống rỗng...” Khi bọn họ đang nói chuyện, Quản lý Phòng Kế toán lo lắng gõ cửa.

“Rút sạch vốn đầu tư?” Lý Thiệu Hỉ quát to một tiếng, kinh ngạc nhìn về phía Phương Hữu Lợi.

Một khi có cổ đông rút hết tất cả vốn đầu tư, tài chính của công ty sẽ xuất hiện khoảng trống, điều này đối với một công ty đang có vấn đề trong việc điều động tài chính mà nói không nghi ngờ gì là họa vô đơn chí.

“Liên Kiến Ba biết không thể tiếp tục ở lại Phương Thị nên rút sạch vốn trước một bước, muốn cho chúng ta trở tay không kịp!” Bình An lạnh lùng nói, “Ba, giờ làm sao bây giờ?”

Phương Hữu Lợi vẫn giữ vẻ mặt trầm ổn bình tĩnh, “Lập tức triệu tập đại hội cổ đông, trước tiên tự chúng ta bổ sung khoảng trống này trước, sau đó trong đại hội cổ đông sẽ ra nghị quyết khai trừ Liên Kiến Ba khỏi tư cách cổ đông.”

Bình An nói, “Con đi thông báo cho các cổ đông.”

Một giờ sau, Phương Hữu Lợi mời họp đại hội cổ đông, thông qua cổ đông biểu quyết để bãi miễn tư cách thành viên HĐQT của Liên Kiến Ba, gạch tên anh ta khỏi danh sách cổ đông, phần tài chính thiếu hụt của công ty sẽ do tất cả các cổ đông bỏ tiền bổ sung.

Nhưng dù sao đây cũng không phải là một lượng tiền nhỏ, các cổ đông đều không ai lấy ra đủ tài chính ngay lúc này.

Nếu như cổ đông không thể bổ sung cho đủ vốn đăng ký, vậy thì chỉ có thể tìm bên thứ ba. Nhưng hiện tại ai có khả năng bù đủ số vốn thiếu hụt của Phương Thị đây?

Không chờ Bình An và Phương Hữu Lợi thương lượng ra được đối sách, Nghiêm Túc cũng đã biết được việc Liên Kiến Ba rút sạch vốn cổ đông. Anh nhanh chóng gọi điện thoại tới bày tỏ nguyện vọng bỏ vốn bổ sung vào khoảng trống tài chính của Phương Thị, toàn bộ số cổ phần anh có được sẽ được ghi dưới tên của Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi không chịu nhận, mặc dù Nghiêm Túc sắp là con rể của ông.

Nghiêm Túc lại nói, đây là anh muốn chuẩn bị cho tương lai của con trai hoặc con gái của anh, bởi dù sao đi chăng nữa đứa con đầu của anh sẽ mang họ Phương. Hiện tại đưa cho nhạc phụ đại nhân thì cũng tương đương cho việc để lại cho đứa bé sau này.

Lý do này làm cho Phương Hữu Lợi không thốt ra được một câu cự tuyệt nào.

Sau khi Bình An biết được chuyện này, cô cười lớn ra tiếng, mắng thẳng Nghiêm đại BOSS là hồ ly ngàn năm, quá ghê gớm quá giáo hoạt, ngay cả lý do này mà cũng nghĩ ra được.

Cuối cùng, công ty cũng ổn định lại. Bình An bắt đầu bắt tay vào việc giải quyết vấn đề tại chi nhánh Thành phố S, so sánh sổ sách kế toán tại đây. Còn việc loại bỏ những kẻ được Lê Thiên Thần cài lại thì hơi khó giải quyết hơn một chút.

Nhưng cho dù có khó giải quyết hơn nữa thì cũng phải loại bỏ cho bằng được những loại sâu mọt ký sinh trùng kia!

Đến buổi chiều, Cao tiên sinh gọi điện thoại cho Bình An, báo là cảnh sát đã đưa Liên Kiến Ba về lấy khẩu cung rồi, nhưng còn Lê Thiên Thần lại đã tẩu thoát ra bên ngoài. Cảnh sát đã phát lệnh truy nã hắn ta.

Liên Kiến Ba lại ngoan ngoãn ở lại Thành phố G chờ cảnh sát đến bắt hẵn, còn Lê Thiên Thần lại bỏ trốn?

Trong lòng Bình An vô cùng nghi ngờ, chẳng lẽ Liên Kiến Ba lại muốn làm cái gì đó chẳng?

Hôm nay cô mới vừa phát ra thông báo đuổi việc Lê Thiên Thần, còn tưởng rằng Lê Thiên Thần sẽ tìm đến cô mà lý luận một phen. Thế nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy bóng người, thì ra là lẩn trốn bên ngoài rồi.

Bình An suy nghĩ trong chốc lát, cầm điện thoại lên, “Tô Cầm, giờ nói chuyện được không?”

Thanh âm của Tô Cầm từ đầu điện thoại kia truyền đến, “Cô nói đi.”

“Gần đây Đỗ Hiếu Mị có liên lạc với cô hay không?” Bình An thấp giọng hỏi.

“Không có.” Tô Cầm dừng một chút, nói khẽ, “Cô Phương, nếu Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba đều đã rời công ty rồi, có phải tôi đã hoàn thành việc cô giao rồi không?”

Bình An cười nói, “Đúng, cô muốn rời công ty phải không?” Thật ra thì hiện tại cô hy vọng Tô Cầm không rời đi, bởi cho dù Tô Cầm không thể biết toàn bộ những chuyện trước đây Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị đã làm ở Thành phố S, nhưng ít ra cũng đã từng giúp bọn chúng thực hiện vài việc. Có lẽ cô còn có thể tìm hiểu được chút manh mối từ chỗ Tô Cầm.

Tô Cầm nói, “Tôi cảm thấy bây giờ có thể học được rất nhiều thứ trước kia không học được. Tôi... Tôi nghĩ chưa tới lúc...”

“Bác Lục nói cô rất có khả năng, cô tốt nhất nên giúp ông ấy đi.” Bình An cười nói, “Nếu như Đỗ Hiếu Mị liên hệ cô, cô cố dò hỏi cô ta một chút xem cô ta hiện đang ở nơi nào nhé.”

“Cô ta rời khỏi Thành phố G rồi à?” Tô Cầm kinh ngạc hỏi.

“Ừ, cô ta và Lê Thiên Thần đều ly khai rồi.” Bình An nói.

Tô Cầm đáp một tiếng, “Có tin tức gì của cô ta, tôi sẽ lập tức báo cho cô.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Phán Quyết

Lúc Liên Kiến Ba bị mời về Cục Cảnh sát để lấy lời khai thì Phòng lưu giữ vật chứng phát cháy, rất nhiều vật chứng bị thiêu hủy, bao gồm cả bút ghi âm kia.

Băng ghi âm đã bị phá hủy thì cho dù hiện tại Liên Kiến Ba có là nghi phạm giết người đi chăng nữa, nhưng đến lúc lên tòa án thì hẳn hoàn toàn có thể được xét vô tội mà thả ra!

Nhận được tin tức này, Bình An lập tức cùng Cao tiên sinh đi đến Cục Cảnh sát. Ở trước cửa Cục, hai người vừa vịn chạm mặt với Liên Kiến Ba vừa được đóng tiền bảo lãnh đi ra.

Dù đang là nghi phạm thế mà hắn vẫn giữ vẻ phách lối coi trời bằng vung, làm như việc hắn đến Cục Cảnh sát chẳng qua là để thăm hỏi đồng viên nhân viên một chút, hoàn toàn không có chút lo lắng nào rằng mình sẽ bị phán tội.

“Cô Phương, mới vài ngày không gặp mà nhìn cô như đẹp hơn đấy.” Liên Kiến Ba vừa thấy được Bình An thì lập tức nghênh ngang đi tới, theo sau lưng là hai người đàn ông mặc Âu phục trông như là luật sư.

Cao tiên sinh chưa từng gặp qua Liên Kiến Ba nên chỉ đưa mắt nghi hoặc nhìn Bình An.

Bình An lạnh lùng nhìn Liên Kiến Ba, “Cứ đặc ý đi. Anh vẫn là hung thủ giết thư ký Tạ, dù anh có hủy đi chứng cứ thì tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Là mà!” Cao tiên sinh kích động, căm hận nhìn Liên Kiến Ba, “Chính mà đã hại chết vợ tao. Mà chính là hung thủ giết người, mà là đồ khốn kiếp!”

Cao tiên sinh xông lên tống một đấm vào mặt Liên Kiến Ba, máu phun ra từ mũi hăn trông ghê cả mắt.

Trong lòng Bình An cảm thấy thống khoái vô cùng!

“Con mẹ nó, mà là ai? Dám đánh tao hả. Luật sư Hà, tôi muốn kiện hăn!” Liên Kiến Ba ôm cái mũi hét lớn.

“Tao thách mà kiện! Mà hại chết vợ tao, tao đánh chết mà, đồ khốn kiếp!” Cao tiên sinh kích động muốn tiếp tục đánh hăn, nhưng lại bị một cảnh sát vừa lúc đi ngang qua túm lại.

“Làm gì đó! Sao lại đánh nhau ngay cửa Cục Cảnh sát!” Cảnh sát này quát lớn.

Liên Kiến Ba lúc này mới biết Cao tiên sinh là ai. Hăn bắn một ánh mắt ác độc về phía Bình An rồi nói với hai luật sư, “Chúng ta đi!”

Bình An trấn an Cao tiên sinh, “Thứ người như thế sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng. Nơi này là Cục Cảnh sát, chú đừng kích động.”

“Còn muốn báo ứng thế nào đây. Vật chứng cũng đã mất rồi!” Cao tiên sinh kích động khóc lên, ảo não giật giật tóc mình.

Liên Kiến Ba đi ở phía trước nghe được những lời này của Cao tiên sinh thì đặc ý quay đầu lại, cười cười nhìn về phía Bình An.

Nụ cười tràn ngập khiêu khích!

Bình An như có một cơn tức nghẹn ngang ngực đến không thở nổi.

“Chúng ta vào đi thôi!” Cô kéo Cao tiên sinh. Nếu lúc này mà không đi vào, cô sợ chính bản thân mình sẽ nhịn không được mà xông lên đánh Liên Kiến Ba.

Sau khi vào Cục Cảnh sát, người phụ trách vụ án Tạ Hồng Phương dẫn bọn họ đến nhìn cái bút ghi âm đã hoàn toàn biến dạng kia. Đừng nói là sửa chữa, ngay cả hình dạng còn nhìn không ra thì còn muốn sửa thế nào đây?

“Vậy bây giờ thế nào? Trước đó các anh cũng đã nghe qua nội dung băng ghi âm rồi, chẳng lẽ không thể làm chứng?” Bình An hỏi với giọng lo lắng.

“Xin lỗi, lúc lên Tòa án... thì quan toà sẽ không xem đó là chứng cứ thuyết phục.” Viên cảnh sát này bất đắc dĩ thở dài.

Cao tiên sinh túm lấy tay anh ta, “Chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha cho những hung thủ giết người kia?”

Mấy cảnh sát đều im lặng nhìn họ.

“Vật chứng bị hủy ngay tại Cục Cảnh sát thì chính các anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Nếu vì sơ sót của các anh mà để cho hung thủ giết người nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, còn chúng tôi phải chịu đựng nỗi đau xót khi mất đi người thân mà không thể lấy lại công bằng cho cô ấy sao?” Bình An lớn tiếng hỏi. Cô biết rất rõ việc vật chứng bị thiêu hủy tuyệt đối không phải là chuyện ngoài ý muốn. Với mối quan hệ của Đoàn Quan Quân, nếu lão muốn hủy diệt một vật chứng thì đúng là quá dễ dàng.

Đây chính là do Đoàn Quan Quân ra tay sao?

“Nghiêm tiên sinh?” Cao tiên sinh đột nhiên kêu lên một tiếng, kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc đang sai bước từ văn phòng bên ngoài vào.

Bình An sững sốt một chút, sao Nghiêm Túc lại đến đây?

“Tuy máy ghi âm bị phá hủy, nhưng nếu đoạn ghi âm kia vẫn còn tồn tại thì có thể lấy làm chứng cứ được không?” Nghiêm Túc đi vào, nhìn Bình An cười cười, sau đó nghiêm giọng hỏi những cảnh sát xung quanh.

“Việc này... phải xem Kiểm sát trưởng nói thế nào.”

Dù thế nào thì cũng còn tốt hơn là không có bất cứ bằng chứng gì! Bình An cùng Cao tiên sinh mừng rỡ nhìn Nghiêm Túc.

Từ Cục Cảnh sát ra, Nghiêm Túc mới giải thích cặn kẽ cho họ nghe. Thì ra người sửa máy ghi âm là nhân viên của Nghiêm Thị, vì sợ trong quá trình sửa chữa sẽ làm hư hao linh kiện gì đó nên anh ta đã chép lại một bản của số liệu ghi âm. Hôm nay sau khi Nghiêm Túc gọi điện cho Bình An biết được máy ghi âm gặp chuyện không may thì đã gọi cầu may cho nhân viên kia, mới biết là còn có bản ghi dự bị.

“Nghiêm tiên sinh, cảm ơn anh. May mà anh có bản dự bị!” Cao tiên sinh vẫn không ngừng cảm tạ Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nói, “Cao tiên sinh không cần cảm ơn tôi. Chúng tôi cũng hy vọng có thể đưa hung thủ ra chịu sự trừng phạt của pháp luật.”

Hôm nay là ngày đưa tang cho Tạ Hồng Phương, Bình An cùng rất nhiều đồng nghiệp trong công ty đều tới đây để đưa người nhân viên kỳ cựu này một quãng đường. Phương Hữu Lợi cũng tới.

Từ lúc Phương Thị còn chưa được đưa ra thị trường, Tạ Hồng Phương đã đi theo Phương Hữu Lợi gầy dựng công ty từ những bước đầu tiên. Giờ bà gặp chuyện bất hạnh, cho dù là ai thì cũng đều cảm thấy vô cùng đau xót.

Sau khi tang sự của Tạ Hồng Phương xong xuôi, cũng là lúc phiên tòa được mở.

Lê Thiên Thần bây giờ đã thành tội phạm bị truy nã, TV báo chí đều đăng tải thông cáo của Cảnh sát. Các tên khác xuất hiện trong băng ghi âm đều đã bị tìm được, khẩu cung vô cùng thống nhất: tất cả bọn chúng đều nói chính Lê Thiên Thần đã sai khiến bọn chúng hạ độc thủ đối với Tạ Hồng Phương.

Ngay cả tên đàn ông đầu tiên cùng Lê Thiên Thần bắt được Tạ Hồng Phương cũng nói, Liên Kiến Ba chỉ bảo bọn chúng tra hỏi Tạ Hồng Phương một chút xem bà nghe được cái gì, chứ không hề ra lệnh cho bọn chúng giam bà lại hoặc giết bà. Chính Lê Thiên Thần đã ngàm cử người giáo huấn bà, sau đó đánh bà đến tắt thở. Vì không muốn cho người khác sinh nghi, bọn chúng mới ném bà ra ngoài đường cái, tạo hiện trường giả làm như bà đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Cao tiên sinh dự khán nghe được lời khai của bọn chúng thì cắn chặt khớp hàm, hai tay đặt trên đùi run rẩy, xem ra là quá mức tức giận bi thương.

Bình An lạnh lùng nhìn những kẻ nghi phạm kia. Tất cả bọn chúng đều muốn đổ hết tội danh lên người Lê Thiên Thần...

Cô đột nhiên cảm thấy việc Lê Thiên Thần chạy trốn hẳn là có liên quan đến Liên Kiến Ba. Hẳn chắc chắn đã sớm nghĩ đến việc đẩy Lê Thiên Thần ra để làm vật tế thần gánh lấy tất cả mọi tội danh rồi!

Lê Thiên Thần có biết việc này không? Bọn chúng đã thống nhất biện pháp này từ trước? Hay là hẳn đã bị bán đứng?

Trong băng ghi âm cũng chỉ có mỗi Lê Thiên Thần là nói nhiều nhất, mấy lời của Liên Kiến Ba không đủ để chứng minh hẳn là kẻ tình nghi giết người. Vẫn cũng có thể kiện hẳn tội danh bắt cóc, nhưng bây giờ tất cả động cơ gây án đều đã được những kẻ đồng phạm kia tẩy trắng.

Nói cách khác, Liên Kiến Ba cuối cùng sẽ được phán vô tội và thả tự do...

Bình An không kèm được mắng một tiếng trong lòng. Liên Kiến Ba còn ác độc và giảo hoạt hơn nhiều so với cô tưởng tượng. Tất cả những chuyện này đều do hăn sắp xếp, hay là do Đoàn Quan Quân đứng sau lưng thay hăn thao tác?

Mặc dù cô mong muốn Lê Thiên Thần nhận sự trừng phạt, nhưng hiện tại khi hăn bị biến thành kẻ chết thay cho Liên Kiến Ba, tất cả mọi tội danh đều đổ lên người hăn, cô lại cảm thấy hăn đáng thương.

Nhưng cho dù hăn có đáng thương đến đâu thì hăn cũng bị trừng phạt đúng tội!

Bởi vì băng ghi âm không phải là nguyên gốc cho nên không thể làm vật chứng trình lên tòa, chỉ có thể để cho Kiểm sát trưởng tham khảo.

Trừ Liên Kiến Ba ra, tất cả những kẻ khác đều nhận tội.

Cuối cùng, quả nhiên quan tòa xử Liên Kiến Ba vô tội được phóng thích bởi không có chứng cứ chứng minh Liên Kiến Ba bắt cóc, giam cầm và giết người. Nhìn bề ngoài, hăn vẫn là người trong sạch.

Thủ phạm chính Lê Thiên Thần vì còn lẩn trốn nên chưa bị phán tội.

Bình An nghe quan tòa đọc bản án mà trong lòng có nỗi kích động muốn cầm túi xách trong tay đập thẳng vào mặt lão quan tòa trên kia.

Giờ cô đã hiểu cái gì là “quan lại luôn bao che cho nhau”, kẻ ngu cũng nhìn ra được quan tòa trên bục kia cùng bồi thẩm đoàn đều đã nhận hối lộ của Liên Kiến Ba.

“Cô Phương, tôi sẽ tiếp tục chống án!” Sau khi kết thúc phiên tòa, Cao tiên sinh nói khẽ với Bình An.

Cô cũng không muốn nhìn thấy Liên Kiến Ba tiếp tục nghênh ngang càn rỡ nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, “Chú Cao, cháu sẽ ủng hộ chú. Muốn chống án phải tốn rất nhiều thời gian và tiền bạc. Cháu sẽ ủng hộ chú vô điều kiện về mặt tiền bạc, nhưng mà...”

“Sao?” Cao tiên sinh hỏi.

Bình An liếc nhìn chung quanh, hạ thấp giọng, “Đừng quá tin tưởng rằng trên thế giới này có sự công bằng. Nên lợi dụng quan hệ thì phải lợi dụng, nên tiêu tiền thì cũng phải tiêu, chỉ cần có thể làm cho tên khốn kiếp kia bị pháp luật trừng trị!”

Lần này bọn họ đã quá sơ sót, cũng quá ngây thơ.

Luật pháp không nhất định là sẽ công bằng.

Cao tiên sinh cảm kích nhìn Bình An, “Cháu Phương, cảm ơn cháu. Bất quá chuyện khởi tố chính chú sẽ cố gắng hết sức.”

“Chú Cao, Liên Kiến Ba không phải là kẻ mà chú có thể đối phó. Chú yên tâm, cho dù không có cách nào khiến hắn bị pháp luật nghiêm trị, cháu cũng sẽ có con đường khác làm cho hắn nhận lấy sự trừng phạt đáng có!” Bình An nói.

“Cảm ơn...” Cao tiên sinh cúi đầu, thanh âm nghẹn ngào.

Ở ngoài cửa tòa án, Liên Kiến Ba đang nhận phỏng vấn của các phóng viên, dáng vẻ khoái trá đặc ý.

“Anh Liên, nghe nói ông bắt tay cùng Lê Thiên Thần lừa gạt Tập đoàn Phương Thị, bây giờ đã bị bãi miễn tư cách thành viên HĐQT cùng với

quyền lợi cổ đông. Chuyện này có thật hay không?”

“Anh Liên, xin hỏi ông có thù cũ với Phương gia chẳng?”

“Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị đã chính thức khởi tố ông, xin hỏi ông có đối sách gì không?”

Liên Kiến Ba cao giọng nói, “Tập đoàn Phương Thị là một công ty gia tộc, tôi cho rằng nếu tiếp tục ở Phương Thị sẽ không có tương lai gì nên mới chủ động rút khỏi tư cách cổ đông, không có quan hệ gì với những việc khác.”

“Vậy ông trả lời thế nào về việc Phương Bình An kiện ông ra tòa?” Có phóng viên hỏi.

Trợ lý bên cạnh Liên Kiến Ba lập tức chặn lại đám phóng viên, “Xin tránh ra, xin tránh ra.”

“Anh Liên, Anh Liên, xin phát biểu một câu.” Những phóng viên kia hoàn toàn không từ bỏ ý định.

Liên Kiến Ba cười vài tiếng, “Tôi sẽ không đáp lại mấy hành động nhàm chán của một cô bé con!”

Cô bé con? Nhàm chán? Bình An nghe mà cười lạnh.

“Phương Bình An kìa! Đi, đi sang hỏi cô ấy.” Có phóng viên phát hiện Bình An đang đứng ở phía sau nên lập tức muốn sang phỏng vấn.

Bình An không muốn ứng phó với những phóng viên này nên kêu Khổng Thu Hình vốn cùng đi xem xử án cản họ lại giùm cô, còn chính cô thì sai nhanh chân rời khỏi chỗ này. Đi vài bước, cô quay đầu lại nhìn Liên Kiến Ba một cái.

Vừa đúng lúc Liên Kiến Ba cũng nhìn về phía cô, lộ ra một nụ cười khiêu khích.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!” Bình An nhẹ giọng nói.

Liên Kiến Ba cười ha ha, hoàn toàn coi thường Bình An, mang theo người của hắn huênh hoang rời đi.

Tại một khách sạn hẻo lánh ngoài ngoại thành, Lê Thiên Thần nhìn chăm chăm vào hình của hắn bị đăng tải trên báo chí. Dù đây không phải là lần đầu tiên hắn được lên mặt báo, nhưng lần này hoàn toàn bất đồng với trước kia. Lần này, hắn là tội phạm bị truy nã! Hắn trở thành tội phạm bị truy nã!

Liên Kiến Ba hăm hại hắn! Cố ý bảo hắn rằng đã có biện pháp giải quyết êm đẹp chuyện này, cố ý kêu hắn lẩn trốn, cho nên bọn chúng mới có thể đổ hết tất cả mọi tội danh lên người hắn...

F*ck con mẹ nó đồ vô liêm sỉ!

Bây giờ nên làm gì? Chẳng lẽ cứ như chuột chạy cùng sào trốn trốn tránh tránh cả đời như vậy? Hay là nên quay về tự thú, sau đó biện luận cho chính mình?

Làm sao có thể! Liên Kiến Ba và Đoàn Quan Quần sẽ không cho hắn cơ hội này!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Xã Hội Hải Hòa

Tại sao cô lại cho rằng sau lưng Đoàn Quan Quân còn có kẻ khác? Với thành phố đang sống và địa vị của Đoàn Quan Quân thì cho dù có thật sự tham ô hết mức đi chăng nữa cũng không thể có số tiền phải rửa lớn đến mức đó. Cô nhớ kiếp trước đọc được trên báo, số tiền tình nghi được Đoàn Quan Quân rửa sạch vượt quá mức dự liệu của mọi người.

Đoàn Quan Quân hẳn cũng đang giúp người khác rửa tiền!

Nếu như bọn cô chỉ muốn đối phó với riêng Đoàn Quan Quân thì cũng không khó, cứ trực tiếp lôi quan hệ giữa lão và Liên Kiến Ba ra ánh sáng thì vết nhơ về tác phong sẽ lập tức ảnh hưởng đến con đường làm quan của lão. Đừng nói là cạnh tranh với Trương Giang Ninh, ngay cả vị trí Bí thư Thị Ủy Thành phố S chưa chắc đã giữ được. Nhưng nhờ đâu sau lưng lão còn có núi lớn để dựa vào...

Có thể người phía trên Đoàn Quan Quân không phải là kẻ dễ đối phó.

Phương Hữu Lợi nghiêm nghị, “Bất kể kẻ đứng sau lưng Đoàn Quan Quân là ai, chỉ cần Đoàn Quan Quân không giữ được chức Bí thư Thị Ủy Thành phố S nữa thì kẻ đó cũng sẽ vứt bỏ hẳn. Đây là chính trị, tuyệt đối không có quan hệ hợp tác hữu nghị. Đối với người không hữu dụng nữa thì kẻ đứng càng cao càng rõ ràng nên xử lý thế nào.”

Nếu như Đoàn Quan Quân đã trở nên vô dụng đối với người nào đó...

Bình An hơi kích động, “Ba, vậy chúng ta ủng hộ Trương Giang Ninh!”

Phương Hữu Lợi cười nhẹ, “Phải ủng hộ một cách khiêm tốn.”

Những ngày qua bởi vì bận bịu việc của công ty và Tạ Hồng Phương, Bình An đã lâu không có cùng Nghiêm Túc về nhà ăn cơm. Hôm nay vừa lúc rảnh rỗi nên Nghiêm Túc tới đón Bình An cùng đến nhà Nghiêm lão phu nhân.

Bình An kể cho Nghiêm Túc nghe việc muốn ủng hộ Trương Giang Ninh như đã bàn với Phương Hữu Lợi, muốn nghe ý kiến của anh thế nào.

Sau khi nghe xong, Nghiêm Túc nhướn mày, “Dường như tính sót một người.”

“Người nào?” Bình An nghi ngờ hỏi.

“Lê Thiên Thần.” Nghiêm Túc hạ giọng, “Người biết về mối quan hệ cha con giữa Đoàn Quan Quân và Liên Kiến Ba còn có Lê Thiên Thần. Bất kể bây giờ hẩn ở đâu, hẩn nhất định đã biết mình bị Liên Kiến Ba bán đứng. Với tính cách của Lê Thiên Thần, hẩn ta không thể nào cứ như vậy mà ngậm bồ hòn làm ngọt, nhất định sẽ trả thù bọn Liên Kiến Ba.”

Bình An nhíu nhíu mày, “Lê Thiên Thần hiện đang lẩn trốn, hẩn còn có thể ăn miếng trả miếng chống lại bọn chúng sao?”

“Cho dù có lẩn trốn... nhưng gọi điện thoại cho tòa soạn báo rất dễ dàng.” Nghiêm Túc nói.

“Cứ ngồi yên xem bọn chúng chó cắn chó?” Bình An cười khẽ hỏi.

Nghiêm Túc gật đầu, “Chúng ta cứ tiếp tục giả vờ không biết quan hệ cha con của bọn chúng. Nếu Lê Thiên Thần muốn đối phó bọn chúng, Đoàn Quan Quân nhất định sẽ tìm đến em hoặc ba em.”

Bình An hừ một tiếng, “Em chờ lão đấy!”

Gần đây hai người khó khi nào được cận kề nhau, nên cũng không muốn tiếp tục nói về những chủ đề phiền lòng này nữa. Nghiêm Túc chuyển sang chuyện hôn lễ, “Đã chọn đãi tiệc ở Khách sạn Bạch Vân, còn cử hành hôn lễ ở Hội sở Golden Bay, em thấy thế nào?”

Nhắc tới chuyện kết hôn, vẻ mặt Bình An nhu hòa xuống, “Nếu bà nội đã thấy không tệ thì phải là rất tốt rồi.”

Cả hai người đều không quá chú trọng hình thức, thật ra chỉ cần họ yêu nhau thì chuyện hôn lễ cử hành thế nào hay cử hành tại đâu đối với họ đều giống nhau.

“Chúng ta đi đâu hưởng tuần trăng mật thì tốt nhỉ?” Nghiêm Túc cảm thấy cứ để bậc bề trên sắp xếp hôn lễ cũng không sao cả, nhưng đi nơi nào để hưởng tuần trăng mật thì nhất định phải do hai người quyết định, “Em vẫn muốn đi Provence mà, chúng ta đi Provence nhé... Sau đó sẽ đi Venice. Em muốn đi nơi nào chơi thì chúng ta liền đi nơi ấy, nhé?”

Lòng Bình An rung động, cảm giác ngọt ngào lan tỏa tận đáy lòng. Cô và Nghiêm Túc yêu thương nhau cũng gần ba năm, tình yêu cuồng nhiệt kích thích thưở ban đầu đã dần phai nhạt, nhưng anh vẫn có thể làm cho cô cảm giác được tình yêu chưa từng thay đổi.

Anh biết tất cả những yêu thích của cô, bao gồm cả những nơi cô đã từng vô tình đề cập muốn tới chơi.

Ngay chính cô thậm chí cũng đã quên có chỗ nào đã từng đặc biệt muốn đi, nhưng anh đều nhớ kỹ thay cô.

“Sao không nói gì hết vậy? Không thích à?” Nghiêm Túc từ từ ngừng xe lại, quay đầu cười nhìn cô. Bọn họ đã đến dưới lầu nhà Nghiêm lão phu nhân.

Bình An đột nhiên chồm qua ôm lấy cổ anh, hôn mạnh lên môi anh.

Nghiêm Túc ngấn ra, rồi lập tức đưa tay giữ đầu cô lại, khiến nụ hôn càng triền miên sâu sắc hơn. Đây là lần đầu tiên Bình An chủ động nhiệt tình hôn anh như vậy, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lưỡi của anh linh hoạt chui vào trong miệng cô, quấn lấy phần lưỡi của cô mà mút vào, tham lam hấp thu ngọt ngào của cô.

Cho dù thời gian đã dài như vậy, nhưng mỗi một lần ôm cô hôn cô đều làm cho anh cảm thấy muốn nhiều hơn nữa.

Bình An bị anh hôn đến thở không nổi, hai tay vô lực khoác lên bả vai anh, ngẩng đầu lên muốn hô hấp.

Nghiêm Túc thuận thế chuyển những nụ hôn vào trên chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn của cô.

Nơi này là chỗ mẫn cảm nhất của Bình An. Hô hấp ấm áp của anh phun lên da thịt cô, cảm giác tê dại khiến ngón chân cô cũng cong lên.

Anh tỉ mỉ nhẹ liếm hôn, hô hấp càng lúc càng trở nên nóng bỏng.

Bình An khẽ thở hổn hển, mắt ngậm đầy ản tình mị hoặc. Dù biết rõ nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ dừng không được, nhưng cô lại nói không ra câu ngăn cản, chỉ lo lắng nhìn ra mặt đường mờ tối bên ngoài. Nơi này không có đèn đường... Cho dù có người đi ngang qua chắc cũng không biết người trong xe đang làm gì đâu nhỉ?

Có lẽ vì trong lòng hồi hộp nên Bình An cảm thấy thân thể như mẫn cảm hơn, mỗi tấc da thịt được anh chạm qua đều như muốn bốc cháy lên.

“Bình An... Bình An...” Nghiêm Túc cắn vành tai của cô, khàn khàn kêu tên cô. Một bàn tay chui vào trong quần áo của cô, nhấc cao nội y, cầm lấy một bên mềm mại vuốt ve mạnh mẽ, đầu ngón tay xoa nắn nụ hoa trên đỉnh, kích thích từng đầu dây thần kinh của cô.

“Nghiêm Túc, mình nên dừng lại thôi, điên cuồng quá!” Thanh âm của Bình An run run.

Nghiêm Túc khàn giọng cười, “Điên cuồng à? Anh thích thế!”

Nói xong, anh kéo váy ngắn của cô, ngón tay lượn vòng nơi bí ẩn mềm mại.

Bình An cắn môi, rên rỉ một tiếng.

“Dừng...” Cô đè lại bàn tay không an phận của anh, giọng giận dữ.

Nghiêm Túc kéo tay cô tới địa phương đã sừng cứng của mình, “Dừng cái gì?”

“Nơi này... Nơi này không được!” Giọng Bình An líu ríu.

Nghiêm Túc kéo quần lót của cô xuống, ôm cô ngồi trên đùi mình. Bình An lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ có ánh đèn từ khu dân cư hắt ra ngoài.

“Ừm...” Ngay lúc Bình An không để ý, Nghiêm Túc đã động thân tiến vào cơ thể cô.

Bụng hư không như lập tức được lấp đầy, Bình An rên rỉ một tiếng, không kèm lòng được mà đung đưa vòng eo. Cô muốn nhiều hơn...

Nghiêm Túc đỡ hông cô, nhìn cô vì mình mà ý loạn tình mê thì nội tâm rung động, cúi đầu hôn lên ngực cô.

“Nghiêm Túc, Nghiêm Túc...” Bình An xốc tay vào trong tóc anh, “Em hết sức rồi, không còn hơi sức nữa rồi.”

“Hửm?” Nghiêm Túc dùng sức một cái, ôm cô chậm rãi di động.

“Nhanh, nhanh lên một chút!” Bình An kẹp chặt hông anh, mờ mịt kêu lên.

Nghiêm Túc ôm chặt thân thể của cô, tăng nhanh tốc độ tiến công.

Cúc áo sơ mi của Bình An bị mở hơn phân nửa, lộ ra bộ ngực trắng nõn như ngọc, đong đưa theo động tác lên xuống, trong mắt Nghiêm Túc quả thực y như một loại thuốc kích thích hưng phấn tình dục.

Xe của bọn họ đậu trong bóng tối chắn động rất nhỏ, may mắn là không ai đi ngang qua, nếu không ai mà không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì?

Sau khi hai người đã đạt đến cao triều, Bình An mềm nhũn nằm trên ngực Nghiêm Túc, không muốn nhúc nhích tí nào.

Nghiêm Túc thật giống như còn chưa đã ghiền, một bàn tay vẫn còn vuốt ve trên phần lưng ướt đẫm mồ hôi của cô. Lần này thật sự rất kích thích, bất quá cơ hội như vậy chỉ sợ sẽ không có lần thứ hai.

“Bình An, bà nội vẫn chờ chúng ta đấy.” Nghiêm Túc hôn một cái lên mặt cô, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Giờ còn lên thế nào được, gọi điện thoại bảo bà nội ngày mai chúng ta lại tới đi.” Bình An liếc xéo anh một cái, tức giận nói. Quần áo trên người cô đầy nếp nhăn, đã vậy những thứ kia của anh... còn dính trên váy nữa kìa.

Nghiêm Túc cúi đầu nhìn xuống bật cười, “Được được được, anh gọi cho mẹ nói một tiếng.”

Anh cầm áo khoác choàng lên người cô, ôm cô đặt xuống ghế cạnh tài xế xong mới lấy điện thoại ra gọi cho Vu Tố Hà, nói là tối nay phải đi họp, không thể tới dùng cơm tối được, sáng mai sẽ tới tạ tội và ăn sáng cùng hai ông bà cụ.

Vu Tố Hà đứng ở ban công, nhìn xuống chiếc xe hơi quen thuộc đậu cách đó không xa, nhẹ bật cười.

Nghiêm lão phu nhân đứng cạnh Vu Tố Hà, buồn cười mắng, “Đã đến dưới lầu rồi còn hợp cái gì!”

“Thanh niên ấy mà!” Vu Tố Hà mỉm cười nói. Thấy con trai có thể tìm được cô gái mình thích, bà thật sự rất cao hứng, rất vui mừng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Quan Hệ Bị Phơi Bày

Khi về đến căn hộ, Bình An lập tức đến phòng tắm gội sạch tất cả những dấu vết hoan ái trên người. Nghiêm Túc mặt dày, mặc kệ Bình An cáu giận, cứ nhất định phải hai người cùng nhau tắm mới được.

Dĩ nhiên, lại thêm một phen kiêu diễm dây dưa triền miên nữa.

Đến khi mặc vào được áo ngủ ngồi trong phòng khách, Bình An cảm thấy hai chân như nhũn ra. Cô tức tối nhìn chăm chăm vào Nghiêm Túc đang gọi điện thoại đặt đồ ăn giao tới, thật sự không hiểu tại sao tinh lực của người đàn ông này lại tốt như vậy, như không hề biết mệt là gì. Cô bây giờ đã mệt đến mức không muốn nhúc nhích, thế mà anh vẫn cứ tinh thần sáng lán, cặp mắt đẹp đào hoa kia tản ra ánh sáng lấp lánh... Có thấy được chút mỏi mệt nào đâu.

Bình An bưng đầu thở dài, rõ ràng cô trẻ hơn mà...

“Anh kêu pizza hải sản, sẽ giao tới rất nhanh.” Nghiêm Túc đã gọi điện thoại xong, ngồi xuống cạnh cô, ôm cô vào ngực.

Bình An nguýt dài anh một cái, “Đáng lý ra tối nay em đã có được một bữa tối phong phú, chứ có phải là pizza đâu!”

Nghiêm Túc chậm rãi bật cười, hôn một cái lên mái tóc cô, đùa cợt, “Chẳng phải em vừa hưởng thụ hết một bữa dạ tiệc vô cùng phong phú đó sao?”

Nghe ra ý trêu chọc trong lời của anh, mặt Bình An đỏ lên, đưa tay ngắt chéo bên hông anh, “Em hưởng thụ hay là anh hưởng thụ vậy!”

“Bà xã à, đừng khiêu khích anh, anh cũng cần nghỉ ngơi chứ.” Nghiêm Túc bắt lấy tay cô, cầu xin tha thứ đầy khoa trương, nhưng trên mặt lại chẳng nhìn thấy “cần nghỉ ngơi” chỗ nào mà ngược lại càng thêm hưng phấn.

Mặt Bình An càng đỏ hơn, anh nói cứ như cô là người chưa được thỏa mãn dục vọng vậy. Cô tức giận thở phì phì bắt lấy tay anh, đưa lên miệng cắn một cái thật mạnh, “Khiêu khích cái đầu anh ấy!”

Nghiêm Túc cất tiếng cười to, ôm lấy mặt cô hôn mạnh mấy cái.

Chẳng bao lâu sau, đồ ăn mua ngoài đã được đưa tới. Hai người vừa ăn Pizza vừa thảo luận xem biệt thự tại Phường Hoàng Thành nên trang hoàng thế nào. Đó là chỗ ở tương lai của hai người nên đương nhiên hy vọng có được sự tiện mỹ hết mức có thể, sau này vào ở mới thư thái thoải mái.

“Em thích trang hoàng thanh nhã một chút, hay là theo phong cách điền viên đi.” Bình An nói.

“Ừ, đó là nhà của chúng ta, em cứ quyết định.”

Đã lâu rồi Bình An không có thời gian để thả lỏng bản thân như vậy, nên ngủ một giấc thật dài thật sâu. Hôm sau là thứ bảy, cô và Nghiêm Túc sau khi rời giường liền đến nhà hàng đặt bàn, chờ nhóm Nghiêm lão phu nhân lại đây ăn điểm tâm.

Hai người vừa vào phòng đặt riêng không bao lâu thì nhóm Nghiêm lão phu nhân đã tới.

Nghiêm lão gia cảm rằm sao hôm qua Bình An và Nghiêm Túc không về nhà ăn cơm như đã hứa. Bình An nghe mà chột dạ, liếc mắt nhìn Vu Tố Hà

và Nghiêm lão phu nhân một cái, sao cứ cảm thấy ánh mắt của hai vị bề trên này là lạ thế nào, cảm giác vô cùng mập mờ.

“Bình An à, tối hôm qua con rất bận đúng không?” Nghiêm lão phu nhân cười híp cả mắt, hỏi.

“Ah? Tốt... Tốt ạ.” Bình An lí nhí trả lời.

“Còn trẻ cũng phải quan tâm đến thân thể, không nên bận rộn quá mà đôi khi cũng phải chú ý nghỉ ngơi, biết không?” Nghiêm lão phu nhân nhìn vẻ xấu hổ của Bình An, càng cười đến vui vẻ.

Nghiêm Túc cười nói với Nghiêm lão phu nhân, “Bà nội à, bà yên tâm, con sẽ trông nom cho cô ấy nghỉ ngơi đàng hoàng.”

Vu Tố Hà liếc xéo con trai một cái, “Trông mong vào con thì có mà chết! Không làm cho Bình An mệt mỏi hơn cũng đã không tệ rồi.”

“Uống trà!” Bình An vội vàng giơ ly trà trên, cười gượng vài tiếng, “Mọi người uống trà đi!”

Nghiêm Túc cố nén ý cười nơi khóe miệng.

“Bình An, họ Liên này hình như trước đây ở công ty con phải không?” Nghiêm lão gia đang đọc báo hôm nay, vừa nhìn tin trang đầu thì lập tức mở miệng hỏi.

Bình An gật đầu, “Liên Kiến Ba phải không ạ? Bên chúng con đã khởi tố hắn. Mà sao vậy ông nội?”

Nghiêm lão gia nói, “Hắn là con riêng của Bí thư Thị Ủy Thành phố S đấy.”

Bình An và Nghiêm Túc liếc mắt nhìn nhau, xem ra dự đoán của họ đã xảy ra.

“Ông nội, cho con xem một chút.” Nghiêm Túc cầm lấy tờ báo, nhìn tin tức được giật tít thật bắt mắt ngay trang đầu: Bộ mặt thật của Bí thư mô phạm.

Bài báo đăng tin Đoàn Quan Quần mấy năm qua tỏ vẻ hòa thuận ân ái với phu nhân trước mặt người khác thế nào, nhưng sự thật thì đã bao nuôi tình nhân từ hai mươi mấy năm trước, con trai riêng cũng đã hai mươi bảy tuổi. Bài báo còn giới thiệu cận kề chân tơ kẽ tóc bối cảnh của Liên Kiến Ba ra sao.

Thậm chí còn đặt nghi vấn liệu trong án kiện Liên Kiến Ba là kẻ tình nghi giết người lần này có phải Đoàn Quan Quần đã đứng sau lưng hỗ trợ nên Liên Kiến Ba mới được phán vô tội mà thả tự do hay không.

Vu Tố Hà cũng ghé đầu đọc bài báo, “Nếu như chuyện này là thật, ảnh hưởng đối với Đoàn Quan Quần chắc sẽ rất lớn.”

“Hai mươi mấy năm qua chưa hề có ai tiết lộ, đến thời điểm mấu chốt này mới tung ra ánh sáng, xem ra đối thủ của Đoàn Quan Quần cũng ghê gớm lắm.” Nghiêm lão phu nhân nói.

Ai nấy đều cho rằng đây là do đối thủ chính trị của Đoàn Quan Quần thực hiện.

Bình An nhìn thoáng qua bài báo, quyết định chờ chút nữa sẽ về gặp ba nói chuyện này.

Bên kia thành phố, Liên Kiến Ba nhìn chăm chăm vào mấy tờ báo mới vừa được thư ký đưa tới, tức giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt.

“Tao f*ck con mẹ nó đồ khốn kiếp!” Hăn mắng ầm lên, “Đi điều tra xem thằng chó nào làm!”

“Liệu có phải là Phương Bình An không?” Người đàn ông trung niên ngồi đối diện nghi hoặc hỏi. Anh ta là thư ký của Liên Kiến Ba, tên Ngô Minh.

Mặt Liên Kiến Ba tối tăm tàn ác, “Con kỹ nữ thối đó chắc không biết chuyện này. Người biết quan hệ cha con của chúng tôi chỉ có mấy người thôi!”

“Anh hoài nghi... Lê Thiên Thần?” Ngô Minh hỏi.

“Chỉ có hăn là có khả năng nhất!” Mặt Liên Kiến Ba lộ ra tia hung ác, “Kêu chú đào hăn ra từ bữa đó, sao, tìm được hăn chưa?”

Ngô Minh lắc đầu, “Chưa có tin tức gì, có thể đã đi khỏi Thành phố G rồi.”

“Cho dù có rời khỏi Thành phố G thì chắc cũng không đi quá xa, căn cơ của hăn đều ở tại đây, trừ khi hăn không cần tất cả.” Liên Kiến Ba gầm gừ.

Dù Lê Thiên Thần có trở lại thì cái gì cũng đều mất sạch, chẳng phải gã đã hãm hại hăn thành hung thủ giết người rồi đó sao? Ngô Minh thầm mỉa trong lòng nhưng không mở miệng nói ra, “Tôi sẽ tăng thêm người đi tìm.”

Liên Kiến Ba lại liếc nhìn tờ báo, phẫn nộ đá mạnh vào bàn làm việc.

Điện thoại đặt trên mặt bàn vang lên.

“Ba!” Đoàn Quan Quần gọi điện thoại tới.

Thanh âm trầm thấp của Đoàn Quan Quần truyền tới, “Bắt đầu từ hôm nay, đừng có nói gì lung tung. Còn nữa, con về quê mẹ vài ngày để tránh phát sinh thêm nhiều thị phi đi.”

“Ba, dù sao chuyện cũng đã lộ ra rồi, không bằng...” Liên Kiến Ba nghĩ đến mẹ mình phải mang tiếng tình nhân, kẻ thứ ba mà người người ghê

tởm, thì không nhin được muốn Đoàn Quan Quân cho bà một danh phận đảng hoàng.

“Không bằng cái gì? Mà chê tao giờ còn chưa đủ rắc rối hả? Chuyện này nếu giải quyết không tốt, tao và mà đều mệt lớn!” Đoàn Quan Quân quát lên.

Liên Kiến Ba không nén được hỏi, “Phải giải quyết thế nào? Chẳng lẽ muốn phủ nhận quan hệ giữa chúng ta?”

“Giờ việc mà phải lo là làm thế nào để thắng quan tòa kia, chứ không phải là việc này.” Đoàn Quan Quân tức giận gằn giọng.

“Con biết rồi!” Liên Kiến Ba tức nghẹn, hồi lâu mới thốt ra lời.

Chờ Đoàn Quan Quân cắt điện thoại xong, Liên Kiến Ba tức tối ném văng điện thoại, hạ giọng rủa một câu.

Đừng để hãn biết thắng khốn kiếp nào lộ tin ra cho bọn phóng viên đấy!

Có tiền thì có thể sai ma khiến quỷ! Đến xế chiều, từ một tòa soạn báo, hãn đã hỏi ra được người gọi điện thoại tới tiết lộ tin tức là đàn ông, hơn nữa số điện thoại để fax tư liệu tới cũng là từ vùng khác chứ không phải là ở Thành phố G.

“Lê Thiên Thần!” Trong mắt Liên Kiến Ba hiện lên sát khí, “Tìm được Lê Thiên Thần xong thì trực tiếp giết hãn!”

“Dạ!”

Bên kia, Bình An và Nghiêm Túc ăn điểm tâm xong thì đến Phương gia.

Phương Hữu Lợi cũng đã đọc được bài báo, vừa đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Bình An thì nhìn thấy Bình An và Nghiêm Túc từ ngoài cửa đi vào.

“Ba, ba đọc báo rồi chứ?” Bình An vừa vào cửa đã hỏi.

“Đọc rồi, có biết được là ai làm không?” Phương Hữu Lợi hỏi.

“Lê Thiên Thần ạ!” Nghiêm Túc nói, anh đã gọi điện thoại qua để xác nhận.

Phương Hữu Lợi lắc đầu, “Liên Kiến Ba đổ mọi tội danh lên Lê Thiên Thần thì cũng phải nghĩ đến chuyện nó sẽ trả thù chứ. Giờ thì nhìn xem Đoàn Quan Quần sẽ làm thế nào.”

“Quan hệ cha con của bọn họ bị lôi ra ánh sáng thì chắc chắn Đoàn Quan Quần sẽ không thể giữ im lặng trong việc Liên Kiến Ba hãm hại Phương Thị rồi. Nếu ông ta tiếp tục giúp Liên Kiến Ba rửa sạch tội danh thì đó rõ ràng là trở mặt với chúng ta. Nếu ông ta... gọi đến cầu cạnh ba thì sao?” Bình An nhìn sang Phương Hữu Lợi. Bây giờ bọn họ ở ngoài sáng, bọn Đoàn Quan Quần đang ở trong tối.

Hai cha con bọn chúng chắc còn tưởng bên Bình An còn không biết chuyện rửa tiền!

Phương Hữu Lợi hừ một tiếng, “Mới rồi thư ký của Đoàn Quan Quần đã gọi điện thoại cho ba, nói là Đoàn Quan Quần cũng không biết chuyện Liên Kiến Ba làm ở Tập đoàn Phương Thị, còn tỏ rõ thái độ là ông ta và Liên Kiến Ba chẳng liên quan gì với nhau.”

“Xem ra Đoàn Quan Quần vẫn còn hy vọng bác có thể tiếp tục ủng hộ ông ta về mặt kinh tế.” Nghiêm Túc nói.

“Kẻ như Đoàn Quan Quần... có lúc ngoan độc đến ngay cả cha mẹ con cái gì cũng không nhận.” Phương Hữu Lợi thở dài nói.

Bình An hỏi, “Ba trả lời ông ta thế nào?”

“Chủ Tịch trả lời cũng rất tuyệt.” Hồng Dịch Vũ ngồi bên cạnh cười nói, “Chủ Tịch không đề cập chuyện tòa án, chỉ nói tin tưởng Đoàn Quan Quần là người có gia giáo, không thể nào dạy ra một kẻ như Liên Kiến Ba vậy được, không tin những gì báo chí nói.”

Gia giáo thế nào thì dạy ra con trai thế đấy, Phương Hữu Lợi đang ngẫm mĩa mai Đoàn Quan Quần.

Bình An nghe vậy cười nói, “Ba, chuyện này nhất định sẽ khiến cho Đoàn Quan Quần bận bịu một lúc lâu, sẽ không có thời gian đâu mà nhúng tay vào việc xử án Liên Kiến Ba nhỉ.”

“Cái này cũng rất khó nói. Vợ Đoàn Quan Quần chỉ sinh một đứa con gái, nên ông ta hẳn là rất coi trọng Liên Kiến Ba.” Phương Hữu Lợi nói.

“Lê Thiên Thần không dễ gì mà buông tha đâu, chúng ta cứ chờ xem đi.” Nghiêm Túc nói, “Hơn nữa, Đoàn Quan Quần sẽ sớm hành động trả đũa thôi.”

Bình An hừ một tiếng, “Cứ để cho bọn chúng chó cắn chó, cùng chết chùm đi!”

“Liên Kiến Ba chắc đã biết là Lê Thiên Thần cung cấp thông tin cho báo chí rồi. Xem ra bọn chúng phải phân tâm để đối phó với đám phóng viên. Bình An, việc quan hệ với tòa án con phải chú ý kỹ đấy.” Phương Hữu Lợi căn dặn.

“Lần này con sẽ không để Liên Kiến Ba đắc ý nữa đâu!” Bình An cắn răng nói.

Nhà ga xe lửa Thành phố G, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai sùm sụp đứng ở sạp báo mua một tờ báo, mở ra nhìn trang đầu hôm nay. Khuôn mặt râu ria lởm chởm hé ra một nụ cười đen tối.

“Sao anh còn đứng đây đọc báo, không sợ cảnh sát nhìn thấy sao?” Một phụ nữ dáng người hấp dẫn kéo theo một va li đi tới bên cạnh hẳn, nhỏ giọng mắng.

“Tin tức đặc sắc như vậy sao bỏ qua được.” Người đàn ông cười lạnh, “Tìm được khách sạn ở tạm chưa?”

“Khách sạn? Giờ mà anh còn đòi ở khách sạn? Tìm được nhà trọ chỗ hẻo lánh là đã may rồi...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Chó Cắn Chó

“Về việc có báo tung tin bịa đặt rằng tôi và cậu Liên là cha con, tôi cảm thấy rất buồn cười. Tôi yêu gia đình và vợ con tôi, nên tuyệt đối sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến họ. Tôi hoàn toàn có lý do để khẳng định đây là hành động phi báng mà một số người cố ý muốn bôi nhọ thanh danh của tôi... Tôi không biết đối phương làm như vậy là có lý do gì, nhưng hy vọng đối phương có thể thu tay lại, đừng tiếp tục làm những chuyện bất nhân như vậy...”

Trên TV, Đoàn Quan Quân mặc âu phục đang cùng vợ phát biểu chính thức, giải thích về tin tức gần đây rằng ông ta có con riêng.

“Tôi tin tưởng vào chồng tôi. Anh ấy rất yêu thương gia đình, đồng thời cũng là một người đàn ông chí công vô tư...”

“Lão nghĩ lão đang tham gia tranh cử Tổng thống Mỹ hay sao vậy? Bày đặt phát biểu sơn son thếp vàng lên mặt.” Bình An ngồi tại văn phòng Phương Hữu Lợi nhìn lên TV LCD trên vách tường đang đưa tin, mặt mang nụ cười giễu cợt.

Phương Hữu Lợi bình thản nhìn màn hình TV, trầm giọng nói, “Kiểu này không giống với tác phong của Đoàn Quan Quân lắm, chắc hẳn có người nào đó đã gợi ý cho hắn làm thế này, nhằm cố ý công kích Trương Giang Ninh.”

Bình An tức cười, “Giờ có phải là toàn dân tuyển cử đâu, lão làm vậy có nghĩa lý gì!”

“Thời buổi này không chỉ có minh tinh mới cần xây dựng hình tượng, mà quan chức cũng vậy. Hai năm qua, trong cảm nhận của dân chúng Thành phố S thì Trương Giang Ninh là một viên chức rất mẫn cán, thực hiện đầy đủ phận sự của mình. Đoàn Quan Quân làm như vậy chính vì muốn công kích Trương Giang Ninh.” Phương Hữu Lợi nói.

Bình An cười nhạo một tiếng, “Thật là hành vi vừa nhảm chán vừa buồn cười!”

“Đoàn Quan Quân làm như vậy... chẳng đem lại cho Liên Kiến Ba chút xíu ích lợi gì.” Phương Hữu Lợi hạ giọng, “Dạo này con phải cẩn thận đấy, Liên Kiến Ba tính tình rất ác độc, không biết sẽ còn làm ra chuyện gì.”

“Ba, ba yên tâm, con sẽ cử người canh chừng hẳn.” Bình An nói.

Cũng đang nhìn đoạn tin TV này còn có Liên Kiến Ba.

Tất cả những gì có thể ném được xung quanh đều đã bị hẵn quăng sạch, văn phòng là một đồng hỗn độn. Hẵn không thể tin nhìn chăm chăm vào TV, nhìn người đàn ông đang dùng vẻ mặt thâm tình nhìn sang vợ mình, nói những lời nhảm nhí đại loại như sẽ vĩnh viễn yêu thương bảo bọc gia đình gì gì đó.

Trân trọng gia đình? Vậy hẳn và mẹ hẳn được xem là cái gì?

Quan hệ cha con nghe buồn cười? Vậy hẳn là con của ai sinh ra?

Liên Kiến Ba đập bùm bùm mấy cái lên mặt bàn, nổi phần nộ vì bị phản bội và vứt bỏ bao trùm toàn thân. Tự đáy lòng hẳn có một nỗi kích động khát máu, rất muốn phát tiết một cách bạo lực để thoát khỏi nỗi uất ức cực kỳ khó chịu này.

Hắn cầm lấy đồ điều khiển ném mạnh vào TV, rồi giật chìa khóa xe dùng dùng rời khỏi văn phòng.

Trong căn phòng nhỏ hẹp của nhà trọ, Lê Thiên Thần miệng ngậm thuốc lá, nhìn vào màn hình TV bé tẹo, nghe từng câu nói của Đoàn Quan Quân mà phát ra tiếng cười lạnh trào phúng.

Hai kẻ kia không hổ là cha con, đều ích kỷ vô liêm sỉ như nhau!

Đoàn Quan Quân cho là làm vậy là có thể vãn hồi hình ảnh đã bị tổn thương của lão sao? Một ý nghĩ quá ngây thơ buồn cười! Cha con bọn chúng đã hại hấn phải trốn chui trốn lủi như chuột như vậy, suốt ngày chỉ có thể trốn trong căn phòng bẩn thỉu này mà không thể làm bất cứ cái gì.

“Ăn cơm!” Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Đỗ Hiếu Mị xách theo hai hộp cơm đi vào, khuôn mặt vốn tinh xảo xinh đẹp giờ không được trang điểm trông hơi vàng vọt, tóc không được để ý tỉ mỉ nên rối tung xám xịt.

Đây đâu còn là một Đỗ Hiếu Mị xinh đẹp động lòng người! Ngay cả so với một phụ nữ nội trợ bình thường cũng còn không bằng.

“Sao lại là thịt gà, không có thức ăn khác à? Thịt gà này vừa nhìn đã biết đồ cũ nấu lại rồi.” Lê Thiên Thần mở hộp cơm ra, nhìn đến thức ăn bên trong thì chán ghét nhăn mày lại.

Đỗ Hiếu Mị đóng sầm cửa, la to, “Vậy anh muốn ăn gì? Bò bít tết cao cấp hả? Có cơm mà ăn là may rồi, anh nghĩ anh còn có tư cách để kén cá chọn canh à?”

“Cô nói vậy là ý gì? Cảm thấy ăn mấy thứ này cùng tôi là uất ức lắm phải không?” Lê Thiên Thần giận tái mặt, cau có nhìn Đỗ Hiếu Mị.

Đỗ Hiếu Mị cười gằn vài tiếng, “Chẳng lẽ tôi không uất ức được sao? Hay là tôi phải ngàn ơn vạn tạ anh vì phải bỏ một cuộc sống tự do thoải mái để trốn trốn tránh tránh khắp nơi theo anh?”

“Cô nghĩ cô sẽ tốt hơn đây à? Đỗ Hiếu Mị, trong mắt những kẻ đó, cô chẳng qua chỉ là một con đĩ!” Lê Thiên Thần nhồm nhoàm nhai cơm, vừa lớn tiếng giễu cợt Đỗ Hiếu Mị.

“Con đĩ?” Đỗ Hiếu Mị tức giận đến muốn đè đầu Lê Thiên Thần vào hộp cơm, “Tôi làm nhiều như vậy là vì ai? Hả? Đáng lẽ tôi phải có một cuộc sống tốt hơn, nhưng bây giờ đã thành kiểu gì? Anh nghĩ anh là ai? Vẫn còn là Phó Tổng Giám Đốc Phương Thị mà người người nịnh bợ đấy à? Lê Thiên Thần, anh đang là tội phạm bị truy nã, ngay cả thẳng ăn mày còn không bằng. Thẳng ăn mày còn có thể tự do đi lại trên đường, anh có làm được không? Anh dám không?”

Lê Thiên Thần cầm hộp cơm trong tay ném thẳng vào mặt Đỗ Hiếu Mị, “Câm miệng! Cô con mẹ nó câm miệng cho tôi! Nếu không vì cô mời chào Đoàn Quan Quân thì tôi sẽ có ngày hôm nay sao? Hả?”

Đồ ăn đầy dẫu mỡ trượt dọc theo mặt Đỗ Hiếu Mị rơi xuống quần áo, tóc tai đầu cổ đầy cơm, trên vai còn có một miếng cánh gà. Hốc mắt ả đỏ lên, phui mạnh vài hạt cơm dính trên mặt, “Phải, bây giờ thì anh trách tôi, thế lúc trước khi gặp ngõ cụt ở Thành phố S thì ai muốn tôi đi khơi thông quan hệ? Nếu như không vì anh, tôi sẽ rơi vào tay Đoàn Quan Quân, sẽ bị lão cường ép đi làm những chuyện phạm pháp kia sao? Chính anh cũng vui lòng làm chó cho lão mà.”

“Nếu không vì cứu cô, tôi sẽ mẹ nó giúp lão rửa tiền à?” Lê Thiên Thần mắng.

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh, “Vì tôi? Lê Thiên Thần, tôi xin anh, đừng nói dễ nghe như vậy. Anh rửa tiền cho Đoàn Quan Quân là vì chính anh thôi. Anh nghĩ lại đi, hai năm qua anh nhận được từ lão bao nhiêu chỗ tốt? Suy nghĩ và việc làm của anh chả dính dáng gì tới tôi cả, đừng nói cứ như là anh đối với tôi tốt lắm vậy.”

“Được rồi, chúng ta đừng cãi nữa, vẫn nên nghĩ xem tiếp theo nên làm cái gì!” Lê Thiên Thần chán nản kêu lên, cau mày nhìn Đỗ Hiếu Mị, giọng nhu hòa xuống, “Anh rất xin lỗi, em đi tắm trước đi!”

Đỗ Hiếu Mị cắn cắn môi, xoay người đi vào phòng tắm. Ngay lúc cửa được đóng lại, ả không nén được nữa mà nước mắt lập tức tràn mi, ngồi xồm xuống vùi đầu vào tay khóc nức lên.

Tại sao ả phải sống cuộc sống đê tiện thế này? Đây không phải là cái ả muốn. Đáng lý ra ả phải được ăn mặc trang điểm đẹp đẽ, có một cuộc sống thượng lưu được người người hâm mộ mới đúng.

Cuộc sống thế này so với kỹ nữ còn không bằng!

Từ văn phòng ra, Liên Kiến Ba điên cuồng phóng xe thể thao trên đường như làm thế mới có thể phát tiết được nỗi phẫn nộ tự đáy lòng vậy. Điện thoại di động đặt trên ghế lái phụ vẫn vang không ngừng, tiếc là thanh âm đó đã bị tiếng động đua xe điếc tai che lấp nên số cuộc gọi nhờ liên tục tăng lên.

Không cần nhìn hẳn cũng biết đó là điện thoại từ Đoàn Quan Quân và mẹ. Hẳn biết họ sẽ nói gì, mà hẳn hiện tại chẳng muốn nói bất cứ điều gì với họ hết.

Màn hình di động vẫn tiếp tục chớp tắt, hẳn mất kiên nhẫn nhìn thoáng qua.

Gì --

Hẳn đột ngột đập phanh, nheo mắt lại nhìn. Cái tên hiện trên màn hình lúc này khác những cái trước, không phải là Đoàn Quan Quân cũng không phải là mẹ hẳn.

Lê Thiên Thần!

Gần như ngay lập tức, Liên Kiến Ba tắt nhạc, cầm di động lên nghe, “F*ck con mẹ đĩ thối nhà mày, ông giết mày chết.”

Tiếng cười khoái trá của Lê Thiên Thần truyền tới, “Liên thiếu gia thật nóng tính ha, thế nào, ai chọc mày mất hứng vậy?”

“Con mẹ nó, mày đừng giả bộ. Giờ mày đang ở đâu?” Mặt Liên Kiến Ba đầy ngoan độc, đáy mắt giận dữ nổi lên vẻ sát ý.

“Tao mà cho mày biết tao ở đâu thì tao làm gì còn mạng để sống? Liên Kiến Ba, cha con mày thật ngoan độc, gạt tao rời Thành phố G sau đó đổ mọi tội danh cho tao, để tao thay mày ngồi tù. Chiêu này tốt thật đấy chứ.” Lê Thiên Thần cười lạnh nói, nói đến lời cuối đã không kềm được mà lớn tiếng lên.

Liên Kiến Ba nắm chặt quả đấm, cười ha ha nói, “Hiểu lắm rồi! Người muốn cho mày ngồi tù không phải là tao mà là Phương Bình An, những kẻ kia không phải bị tao mua mà là bị Phương Bình An mua, bọn họ muốn đóng đinh mày.”

Lê Thiên Thần mắng một tiếng, “F*ck! Con mẹ nó, mày coi tao là con nít ba tuổi đấy hả. Liên Kiến Ba, mày cho là tao còn tin bọn mày sao? Tao cho mày biết, nếu mày không rửa sạch tội cho tao thì mày biết rồi đấy, hai cha con mày đã làm gì tao đều có chứng cứ!”

“Giờ mày muốn gì?” Giọng Liên Kiến Ba gằn xuống. Hẳn biết Lê Thiên Thần nhất định sẽ tìm hắn, cũng biết hắn ta có chứng cứ... Cho nên mới tính trước khi cảnh sát tóm được thằng chó đẻ này thì thần không biết quỷ không hay xử lý hắn trước.

“Tạ Hồng Phương do ai giết, chắc mày rõ hơn tao. Liên Kiến Ba, thùng phân này đáng ra mày không nên để tao gánh.” Lê Thiên Thần cười lạnh, “Tao đã gọi cho Đoàn Quan Quân, cha con tụi mày nên suy tính cho tốt đi!” Nói xong, liền tắt điện thoại.

F*ck! Liên Kiến Ba giờ tay định ném điện thoại ra ngoài, nhưng sức nhớ vừa rồi đã đập nát một cái rồi, giờ cái này là công cụ liên lạc duy nhất nên đành nhịn xuống, không có quãng ra ngoài cho hả giận.

Mặt mày hần tối đen, đang nghĩ phải làm thế nào để Lê Thiên Thần lấy không ra được chứng cứ thì điện thoại di động lại vang lên.

Liên Kiến Ba nhìn tới tên người gọi đến, nhấn phím nhận, “Nghe...”

“Kiến Ba, tin tức hôm nay chắc con thấy rồi? Hy vọng con thông cảm nỗi khó xử của ba. Bây giờ là thời điểm quan trọng nhất, ba không thể để cho những tin tức này phá hủy hình tượng mà ba vất vả lắm mới tạo dựng được.” Ngay lúc Liên Kiến Ba vừa tiếp thông điện thoại thì Đoàn Quan Quần lập tức ngữ trọng tình thâm nói ra như thế, thanh âm dường như có vẻ ghen ngào.

“Vì sự nghiệp của ông nên tôi và mẹ có thể làm vật hy sinh sao?” Liên Kiến Ba nhàn nhạt hỏi.

Đoàn Quan Quần im lặng một lúc, “Sớm muộn gì ba cũng sẽ đem lại công bằng cho mẹ con con.”

Liên Kiến Ba cười nhạt một tiếng, lời này hần đã nghe hai mươi mấy năm rồi.

“Kiến Ba, Lê Thiên Thần có gọi điện thoại cho ba!” Hiện tại, Đoàn Quan Quần không có thời gian lẫn tinh thần sức lực đâu để trấn an cảm xúc của con trai, lão ta chỉ muốn dọn dẹp sạch sẽ tất cả những chướng ngại vật.

“Hần cũng gọi cho con.” Liên Kiến Ba miễn cưỡng đáp, “Còn uy hiếp nếu con không rửa sạch tội cho hần thì hần sẽ lập tức đưa bằng chứng việc chúng ta rửa tiền đến Cục Giám sát Cán bộ. Ha ha, ba nói xem, nếu hần trình chứng cứ lên thì cái chức Bí thư Thị Ủy này ba còn làm được không?”

“Nếu hãn đưa chứng cứ ra, con mất mạng theo ba thì cũng được đi, nhưng người bên cạnh chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm. Con cho rằng người bên trên sẽ bỏ qua cho chúng ta à? Sẽ để yên cho chúng ta nhận thẩm vấn sao?” Đoàn Quan Quần lớn tiếng, “Nếu con không muốn gặp ‘tai nạn’ thì ngay bây giờ phải tìm cho ra Lê Thiên Thần. Nó còn sống thì chúng ta sẽ chẳng tốt lành gì đâu!”

“Vậy án kiện của con bây giờ làm sao đây?” Liên Kiến Ba cắn răng hỏi.

Đoàn Quan Quần vội vàng nói, “Ba sẽ nghĩ biện pháp cho con. Vậy đi, mau làm việc đi!”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Thần Thông Quảng Đại

Hôm nay là ngày xử sơ thẩm Tập đoàn Phương Thị kiện Xây dựng Song Hải.

Bình An không để cố vấn luật sư Lý Kiến Bản đại diện Phương Thị tranh tụng tại tòa với Liên Kiến Ba bởi cô cảm thấy Quý Thanh có khả năng cãi thắng hơn.

Vì có vết xe đổ, lần này Bình An không ngại thơ cho rằng chỉ cần có chứng cứ là có thể có được một kết quả công bằng như lần trước nữa, mà ngay từ lúc Cơ quan Kiểm sát bắt đầu thu thập chứng cứ cô đã sử dụng các phương pháp khác nhau để đạt được kết quả mình muốn.

Mặc dù hồi lộ chẳng phải là chuyện quang minh chính đại gì, nhưng nếu tiền có thể khiến những kẻ đáng bị trừng trị nhận được sự trừng phạt thích đáng thì sao cô lại không làm?

Bất quá, Liên Kiến Ba hiển nhiên cũng hiểu được phương pháp này như cô.

Buổi xử sơ thẩm cuối cùng cũng không đưa ra được phán quyết nào, mà được dời đến tuần sau.

Từ tòa án ra ngoài, Bình An và Liên Kiến Ba đụng mặt tại cửa ra vào.

Khác hẳn với vẻ kiêu ngạo đặc ý lần trước, lần này xem ra tâm trạng của Liên Kiến Ba không được tốt lắm, thần sắc trên mặt âm u rất khó coi, đặc biệt là lúc nhìn thấy Bình An thì vẻ tàn ác trong mắt nặng nề hơn.

Bình An hờ hững liếc mắt nhìn hẩn một cái, rồi cùng Hồng Dịch Vũ đi ra.

“Phương Bình An!” Liên Kiến Ba la to kêu Bình An lại, sai bước đi về phía cô.

“Anh Liên có gì dạy dỗ chẳng?” Bình An lạnh lùng nhìn hẩn, khóe miệng hiện lên nụ cười mỉa mai.

Liên Kiến Ba đi tới trước mặt Bình An thì ngừng lại, trong mắt hiện rõ dự vọng cùng sát ý đối với cô gái trước mặt. Hẩn rất muốn chộp được Phương Bình An, muốn nhìn thấy cô cầu xin dưới thân hẩn, đồng thời cũng rất muốn tự tay bóp cô chết tươi. Nếu không phải vì cô, hẩn đã không bị phiền phức như hôm nay!

“Tóm lại cô muốn gì?” Hẩn hạ thấp giọng hỏi Bình An.

Bình An cười cười, “Đây là muốn hỏi ý tôi chẳng?”

Liên Kiến Ba gằn giọng lạnh lùng, “Tóm lại cô muốn thế nào mới thu tay lại? Ông đây không chơi nữa.”

“Cho tới giờ tôi chưa từng đùa với anh. Liên Kiến Ba, anh đã làm gì hẩn anh tự biết rõ. Anh đã là người bắt đầu, vậy khi nào chấm dứt phải do tôi quyết định.” Bình An thản nhiên trả lời.

“Bất quá chỉ lừa Phương Thị chút tiền thôi mà, tôi trả lại cho cô một nhóm VLXD thượng đẳng khác, chúng ta hòa giải ngoài tòa được không?” Liên Kiến Ba hỏi.

Bình An bật cười nhẹ, “Anh còn thiếu tôi một mạng người, có phải nên lấy mạng của anh ra đền luôn hay không?”

“Cô đừng có mà rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Liên Kiến Ba nghiêng răng nghiêng lợi rít lên.

“Rượu gì tôi cũng không uống!” Bình An hừ một tiếng, quay đầu lại nói với Hồng Dịch Vũ, “Anh Hồng, chúng ta đi thôi!”

Liên Kiến Ba nhìn chăm chăm bóng lưng Bình An, hơi hơi nheo lại hai mắt.

Hồng Dịch Vũ đi cạnh Bình An, thấp giọng nói, “Bình An, tên Liên Kiến Ba này không phải là người lương thiện đâu, em nhất định phải đề phòng hắn.”

Bình An cười cười, “Em biết rồi, yên tâm.”

“Tiếp theo chuẩn bị làm gì?” Hồng Dịch Vũ hỏi.

“Nên làm cái gì thì làm thế ấy, chỉ cần có thể khiến cho tên cận bã này ngồi tù, bao nhiêu tiền em cũng sẵn sàng chi.” Bình An nhỏ giọng tuyên bố.

“Ừ.” Hồng Dịch Vũ gật gật đầu, anh biết nên làm thế nào rồi.

Bên Thành phố S, sau khi Đoàn Quan Quân chính thức phát biểu không có mối quan hệ cha con với Liên Kiến Ba xong thì không tiếp tục xuất hiện tại các trường hợp công chúng nữa mà chuyên tâm vào công tác, giống như tất cả các lời đồn đại đều chẳng có liên quan gì đến vị Bí thư Thị Ủy miễn cán này cả.

Chẳng qua, vì hiện tại Đoàn Quan Quân bị mọi người tập trung chú ý, nên trong chuyện của Liên Kiến Ba lão có vẻ như lòng thì dư nhưng lực không đủ.

Lê Thiên Thần sau khi gọi điện thoại buộc Đoàn Quan Quân và Liên Kiến Ba phải rửa sạch tội danh cho mình xong thì ngay lập tức rời khỏi nhà

trợ đang ở. Nhưng trước khi đi hẳn không tìm thấy Đỗ Hiếu Mị đâu cả.

Ngày đó, sau khi hẳn nổi giận với ả, ả đột nhiên như biến mất trong không khí mà chẳng để lại dấu vết gì, chỉ để lại cho hẳn mấy ngàn tệ tiền mặt và một điện thoại di động, sau đó bỏ đi mất.

Lê Thiên Thần rời nhà trọ không bao lâu, người của Liên Kiến Ba đã tìm được nơi này, nhưng trừ vài hộp cơm vớt lỏng chỏng ra thì chẳng tìm được gì khác.

Xử sơ thẩm Liên Kiến Ba vừa xong thì lại có người cung cấp thêm thông tin tới các tòa soạn báo và tạp chí.

Đó là ảnh chụp Đoàn Quan Quần và một phụ nữ trên bốn mươi tuổi cùng đi vào siêu thị. Hai người trông rất thân mật, như một đôi vợ chồng. Người phụ nữ đó là mẹ ruột của Liên Kiến Ba.

Ảnh chụp không chỉ có một tấm, mà là một loạt các tấm hình chụp Đoàn Quan Quần ra ra vào vào nhà người phụ nữ đó như nhà mình. Không hề nghi ngờ gì nữa, tất cả những giải thích của lão trước đây đều trở nên không đáng một xu. Liên Kiến Ba thấy được những tin tức nằm trong dữ liệu này thì ngược lại không kích động như lần trước, có lẽ hẳn đã mệt mỏi với cái cảm giác bị hy sinh và vứt bỏ vào những thời khắc máu chót rồi. Như vậy là tốt nhất, không cần che che giấu giấu gì nữa.

Chẳng qua, việc Lê Thiên Thần dám lấy mẹ hẳn ra để làm trò cười thì hẳn nhất quyết không thể tha thứ!

Hẳn cầm điện thoại lên, dò đến số điện thoại mà mấy ngày trước Lê Thiên Thần dùng để gọi hẳn, ấn gọi ngược lại.

Tiếng chuông reng lâu thật lâu, khi hẳn sắp mất kiên nhẫn thì mới nghe được một tiếng “A lô”!

“Lê Thiên Thần!” Liên Kiến Ba gằn giọng kêu lên.

“Ha ha, Anh Liên, báo chí hôm nay đặc sắc quá nhỉ! Không chừng ngày mai còn hấp dẫn hơn nữa kìa. Sao, tò mò không?” Thanh âm vui sướng của Lê Thiên Thần vang lên, giọng điệu lưu manh hoàn toàn không hợp chút nào với hình tượng ôn tồn nho nhã trước kia của hắn.

Liên Kiến Ba cười, “Rất giật gân, tao thích lắm!” Hắn nhìn về phía góc phòng bên kia, nơi đó có các kỹ thuật viên hắn đặc biệt thuê riêng đến để dò theo sóng điện thoại tìm ra vị trí cụ thể của Lê Thiên Thần lúc này.

“Chẳng lẽ mà còn muốn thấy tin đặc sắc hơn?” Không nghe Liên Kiến Ba mắng mỏ như dự kiến, tiếng cười của Lê Thiên Thần lập tức ngưng lại.

“Mày ra điều kiện đi, tóm lại muốn gì? Muốn tao lật lại bản án đó cho mày thì không thể được rồi. Mày không muốn ngồi tù, tao cũng không muốn. Chi bằng tao cho mày một khoản tiền, mày ra nước ngoài đi!” Liên Kiến Ba nói.

Lê Thiên Thần cười lạnh, “Nếu tao xuất ngoại thì chẳng khác nào chính thức xác nhận tội danh. Tao đâu có ngu như vậy!”

“Mày không ngu, nhưng mày cần tiền.” Liên Kiến Ba cười nói, “Còn nữa, cha mẹ mày... cũng cần mày đưa tiền về dưỡng già nữa mà.”

“Liên Kiến Ba, nếu mày dám đụng vào một sợi lông của ba mẹ tao, thì dù chết tao cũng kéo mày làm đệm lưng!” Lê Thiên Thần ngắt ra, ngay sau đó lớn tiếng mắng chửi.

Liên Kiến Ba nói, “Dĩ nhiên tao sẽ không làm vậy. Mày không biết à? Cha mẹ mày đã bị Phương Hữu Lợi rước tới Thành phố G, ở tại Phương gia rồi!”

Đây là thông tin mà lúc hăn sai người đến nhà bắt cha mẹ Lê Thiên Thần mới biết được. Hai cha con Phương Hữu Lợi lại muốn làm gì thế?

“Cái gì?” Lê Thiên Thần thật sự không biết có chuyện này, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người.

Liên Kiến Ba nghe phản ứng của hăn ta thì nghĩ thầm, chẳng lẽ không phải là Lê Thiên Thần đã hợp tác cùng Phương Bình An để tố giác chuyện rửa tiền?

“Xem ra Phương Bình An còn chưa chịu buông tha cho mày ha...”

Lê Thiên Thần không tiếp tục nói nhảm cùng Liên Kiến Ba nữa, trực tiếp ngắt điện thoại.

Liên Kiến Ba nhìn về phía kỹ thuật viên đang dò theo dấu vết, mặt không chút thay đổi, hỏi, “Tra được ở nơi nào không?”

“Không tại Thành phố G, nhưng cũng không xa lắm.” Một kỹ thuật viên trả lời.

“Đưa địa chỉ cho tôi.” Liên Kiến Ba nói.

Sau khi cầm được địa chỉ cụ thể, Liên Kiến Ba kêu đám nhân viên kỹ thuật này dọn dẹp dụng cụ rời đi. Một lát sau, hăn mới gọi điện thoại ra ngoài, báo cho người bên đầu dây kia địa chỉ chỗ ở của Lê Thiên Thần.

Bình An sau khi hết giờ làm thì về thẳng nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy cha mẹ của Lê Thiên Thần đang ngồi nói chuyện với Viên lão phu nhân. Cô nhớ tới kiếp trước, hai người này đều hết sức chăm sóc mình, đối đãi với mình như con gái, thì trong lòng vô cùng cảm khái, cười bước tới, “Bà ngoại, bác Lê, dì Lê, mọi người đang nói gì đấy?”

Ông Lê vừa nhìn thấy Bình An thì lập tức đứng lên, “Bình An, có nghe được tin tức gì của Thiên Thần không?”

“Dạ không.” Bình An khó xử lắc lắc đầu. Kể từ khi quan hệ cha con giữa Liên Kiến Ba và Đoàn Quan Quân được lộ ra ánh sáng, Bình An liền sợ rằng với kẻ có thủ đoạn tàn nhẫn như Liên Kiến Ba thì hẳn có thể sẽ đổi phó với cha mẹ của Lê Thiên Thần, nên mới cho người đón hai ông bà về nhà mình.

Mắt bà Lê cũng đã khóc đến sưng lên, vừa nhắc tới Lê Thiên Thần thì lại tiếp tục rơi lệ, “Sao thằng nhỏ này lại biến thành như vậy chứ! Bình An với Hữu Lợi đối xử với nó tốt như vậy, sao nó lại làm những chuyện thế này, vậy... vậy...”

“Dì Lê, dì đừng đau lòng, chờ Lê... chờ tìm được anh Thiên Thần rồi nghe ảnh giải thích xem sao.” Cô rất muốn kể hết tất cả những chuyện xấu chuyện sai mà Lê Thiên Thần đã làm cho cha mẹ anh ta nghe, nhưng suy nghĩ đến cảm xúc của bậc làm cha làm mẹ, cô vẫn không quyết tâm nói ra miệng được.

Cô hận là hận Lê Thiên Thần, chứ cha mẹ hẳn là người tốt, không nên bị thương tổn.

“Nhưng bây giờ nó là tội phạm truy nã. Bình An, giờ nên làm thế nào. Thiên Thần sao lại giết người được. Nó sẽ không giết người, thật đấy, cháu phải tin nó.” Bà Lê vừa khóc vừa phân bua cho con trai mình.

Bình An nhìn sang Viên lão phu nhân xin giúp đỡ.

Viên lão phu nhân thở dài một tiếng, “Chúng tôi đều tin Thiên Thần không giết người, nhưng cháu nó phải quay về để tự mình oan cho mình, chứ cứ trốn tránh bên ngoài như bây giờ thì chẳng ai biết được lúc đó đã xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng chúng tôi cũng có biết nó đang ở đâu đâu!” Ông Lê bụm mặt nói.

Chỉ cần Lê Thiên Thần biết cha mẹ hắn đang ở chỗ này thì sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện tại đây thôi!

“Không sao, bác Lê, dì Lê, cháu nhất định sẽ tìm được anh Thiên Thần. Hai bác cứ yên tâm ở đây, biết đâu anh ấy biết hai bác ở chỗ này thì sẽ đến tìm hai bác. Đến lúc đó chúng ta sẽ khuyên anh ấy ra tự thú.” Bình An an ủi bọn họ.

“Bình An, cảm ơn cháu.” Bà Lê cầm tay Bình An, chân thành cảm kích.

Bình An cười cười. Thật ra cô cũng chỉ muốn tìm cho ra Lê Thiên Thần thôi... Giờ đối mặt với ánh mắt hy vọng của ông bà Lê, cô không khỏi có chút chột dạ.

Chẳng bao lâu sau, Phương Hữu Lợi cũng về tới. Cũng giống Bình An, ông không có kể Lê Thiên Thần đã làm những chuyện gì ở công ty cho ông bà Lê biết, chỉ an ủi bọn họ không nên quá lo lắng, mọi việc cứ chờ Lê Thiên Thần xuất hiện rồi lại tính tiếp.

Sau khi cơm nước xong, Phương Hữu Lợi nói chuyện với ông Lê, Viên lão phu nhân rủ bà Lê ra ngoài tản bộ, hy vọng bọn họ đừng quá lo lắng.

Bình An về phòng, lấy laptop lên mạng tìm tài liệu.

Lúc đang xem hết sức chăm chú, điện thoại đặt cạnh tay vang lên, cô cũng không nhìn xem ai gọi tới liền nghe điện thoại.

“Cô Phương, tôi đây. Đỗ Hiếu Mị gọi điện thoại cho tôi.” Giọng nói lo lắng của Tô Cầm truyền đến.

Mắt Bình An lạnh xuống, “Cô ta nói gì?”

Giọng Tô Cầm nức nở, “Cô... Cô ta muốn tôi đưa tiền...”

“Cô ta đòi tiền cô làm gì?” Bình An hỏi, rồi dừng một chút, “Cô ta lấy cái gì để uy hiếp cô?”

“Cô ta nói cô ta còn ảnh chụp tôi lên giường với những người đàn ông kia...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Đuổi Giết

Bình An nghe Tô Cầm kể xong, nhú mày trầm tư một lát. Đỗ Hiếu Mị biến mất cùng lúc với Lê Thiên Thần, như thế rõ ràng hai kẻ này đang ở cùng nhau. Bây giờ Đỗ Hiếu Mị đã xuất hiện, có phải Lê Thiên Thần cũng đang ở cạnh ả hay không? Đỗ Hiếu Mị gọi điện thoại cho Tô Cầm vợ vét tiền bạc là ý của ả, hay do Lê Thiên Thần sai bảo?

“Cô ta nói như thế nào? Có hẹn gặp cô chứ?” Bình An hạ giọng hỏi Tô Cầm.

Tô Cầm nói, “Cô ta hẹn gặp tôi mười giờ ngày mai. Tôi... tôi nên làm gì?”

Bình An bình tĩnh, “Cứ đi gặp cô ta, xem cô ta rốt cuộc muốn gì.”

“Nhưng mà cô ta đòi tôi tiền... Một trăm ngàn tệ, tôi không có nhiều như vậy. Cô Phương, cô nhất định phải giúp tôi một chút.” Tô Cầm khóc nói.

“Không cần lấy tiền đưa cô ta, cứ đi gặp cô ta trước đã.” Bình An nói, cô cũng không tin Tô Cầm không lấy ra được số tiền kia. Theo cô điều tra được, lúc Tô Cầm ở Thành phố S mặc dù bị Đỗ Hiếu Mị bắt buộc lên giường với những người đàn ông kia, nhưng cô ta lấy được quà cáp cũng không thiếu.

Tô Cầm hỏi, “VẬY LỠ CÔ TA CÔNG KHAI HÌNH ẢNH THÌ LÀM THẾ NÀO BÂY GIỜ?”

“Đỗ Hiếu Mị chưa lấy được thứ ả muốn thì tuyệt đối sẽ không công khai hình ảnh đâu.” Bình An xoa xoa trán. Tô Cầm coi cô là cái gì, cọng rơm

cứu mạng?

“Được, vậy, vậy ngày mai tôi đi gặp cô ta.” Tô Cầm nhỏ giọng nói.

Bình An hỏi địa chỉ họ hẹn gặp xong thì cắt máy, gọi cho Đàm Tuyên để hỏi một câu Đỗ Hiếu Mị có liên lạc với anh ta không.

Lần trước sau khi Đàm Tuyên muốn xin nghỉ việc bị Bình An ngăn cản thì anh ta vẫn tiếp tục công tác tại Phương Thị, vẫn là trợ lý Phó Tổng Giám Đốc như trước, chẳng qua Phó Tổng Giám Đốc không còn là Lê Thiên Thần nữa thôi.

Đỗ Hiếu Mị không có tìm Đàm Tuyên, có thể ả chỉ muốn tiền thôi.

Bình An nhìn địa chỉ được ghi lại, quyết định ngày mai sẽ đến nhìn xem.

Tô Cầm và Đỗ Hiếu Mị hẹn nhau tại một quán cà phê trong Trung Hoa Thịnh Thế. Bình An mặc quần jean đen áo thun, đúng mười giờ bước chân vào quán cà phê, liền nhìn thấy hai phụ nữ đang ngồi to nhỏ trong một góc.

Cô chỉ có thể thấy được phần mặt nhìn nghiêng của Đỗ Hiếu Mị. Mặc dù đã trang điểm kỹ càng nhưng xem ra tinh thần ả không được tốt lắm, cảm giác như già đi cả vài tuổi, chẳng giống với cô gái xinh đẹp cao ngạo trước kia chút nào. ả chỉ lo nói chuyện với Tô Cầm nên không hề phát giác Bình An ở sau lưng.

Bình An ngồi xuống vị trí cạnh hai người. Lúc phục vụ tới hỏi cô muốn kêu gì, Bình An thấp giọng kêu một ly cà phê Blue Mountain. Chờ phục vụ rời đi, cô dựa vào thành ghế, nghiêng tai nghe Đỗ Hiếu Mị và Tô Cầm đối thoại.

Họ nói chuyện rất nhỏ, Bình An miễn cưỡng lắm mới nghe được mấy câu.

“Cô đã nói những hình ảnh này đã được hủy rồi mà, sao giờ còn có thể ở trong tay cô?” Tô Cầm hạ thấp giọng hỏi.

“Tôi tự có biện pháp của tôi. Tô Cầm, cuộc sống của cô bây giờ đã không giống như trước kia nữa rồi, nên chắc cũng đâu muốn những tấm hình này lộ ra đúng không?” Đỗ Hiếu Mị cười hỏi.

Tô Cầm nghiêng răng, phần nộ mắng ả, “Đỗ Hiếu Mị, cô thật hèn hạ vô liêm sỉ!”

Đỗ Hiếu Mị cười ha ha, “Người không vì mình trời tru đất diệt, tôi cũng phải tính cho tôi chứ.”

“Cô đã hại tôi đến thân bại danh liệt, cô còn muốn như thế nào nữa? Lúc trước Phương Bình An đã đồng ý không truy cứu trách nhiệm hình sự tôi nữa, tại sao cô còn phải lừa tôi đi sửa gương mặt? Tại sao còn muốn lợi dụng tôi lên giường với những người đàn ông kia?” Tô Cầm oán hận hỏi.

“Lên giường với mấy kẻ kia cô cũng thích thú lắm mà. Hai năm đó cô kiếm được không ít, lúc ấy sao không thấy cô oán trách tôi? Tô Cầm, cô chẳng qua cũng chỉ là con điếm, đừng tưởng mình là ngọc nữ thanh cao gì. Nếu cô không muốn để cho mọi người đều biết cô là Tô Cầm, đều nhìn thấy những tấm hình ‘tình tứ’ kia của cô, thì lấy tiền đưa tôi.” Đỗ Hiếu Mị lạnh giọng nói.

Tô Cầm cắn chặt răng, “Tôi không có nhiều tiền như vậy!”

Đỗ Hiếu Mị cười khê một tiếng, “Vậy cô cứ chờ lên mạng nhìn hình khóa thân của mình đi!”

“Đỗ Hiếu Mị!” Tô Cầm oán hận trừng mắt nhìn ả.

“Tôi chỉ muốn nói nhiều đó thôi, tự cô suy nghĩ đi!” Đỗ Hiếu Mị hoàn toàn coi khinh nổi tức giận của Tô Cầm.

Tô Cầm nói, “Tôi cần thời gian để gom tiền. Hiện thời tôi thật sự không có nhiều tiền như vậy.” Cô ta uống một ngụm nước chanh, “Không phải cô đã rời khỏi Thành phố G rồi sao, sao giờ lại trở lại? Tôi còn tưởng rằng cô đã cùng đi với Lê Thiên Thần kia rồi.”

Nhắc tới Lê Thiên Thần, giọng Đỗ Hiếu Mị cao lên, “Ai đi với hã, nhắc tới hã làm gì!”

“Lê Thiên Thần không phải người đàn ông của cô à? Nhắc tới anh ta thì có sao!” Tô Cầm chiếm được thượng phong, lập tức cười ha hả hỏi.

“Tô Cầm, cô lấy Lê Thiên Thần ra chọc ngoáy tôi là có ý gì? Hã là tội phạm truy nã, tôi không phải. Sống chết của hã ta không quan hệ gì với tôi!” Đỗ Hiếu Mị cúi đầu uống cà phê, lời này tuy được nói bằng giọng máu lạnh vô tình, nhưng khóe mắt ả lại không giấu được nét rơm rớm.

Ả thật sự rất yêu Lê Thiên Thần...

“Ừa, hai người không đi cùng nhau sao?” Tô Cầm hỏi.

Đỗ Hiếu Mị đứng lên, lạnh lùng nói, “Số tài khoản tôi đã nhắn đến di động của cô, ba ngày sau tôi muốn lấy được tiền.” Nói xong, xoay người rời quán cà phê.

Lúc ả đứng lên, Bình An đã cúi đầu, không để cho ả nhìn thấy mình.

Chờ Đỗ Hiếu Mị ra khỏi quán cà phê, Bình An mới quay đầu lại nhìn Tô Cầm. Tô Cầm giống như lúc này mới phát hiện ra Bình An ở đây, kinh ngạc nhìn cô.

“Cô Phương, cô... Cô...” Tô Cầm căn môi nhìn Bình An, “Cô nghe thấy rồi đó, tôi thật sự không còn cách nào, cô nhất định phải giúp tôi.”

Bình An nhíu mày nhìn Tô Cầm, cô cảm giác mình lại như thấy một bé con không hiểu chuyện năm xưa. Dường như con người ta một khi đã quen với cuộc sống thoải mái thì sẽ quên mất những khổ sở trước đây của mình?

“Cô muốn tôi giúp cô như thế nào đây?” Bình An nhàn nhạt hỏi.

“Cô có thể cho tôi mượn tiền trước hay không? Không cần nhiều lắm. Tôi giờ chỉ có năm mươi ngàn, cô cho tôi mượn năm mươi ngàn được không?” Tô Cầm ra vẻ đáng thương hỏi.

Bình An lạnh nhạt nhìn cô ta, “Nếu như Đỗ Hiếu Mị cầm 100 ngàn tệ này của cô xong lại uy hiếp cô muốn 100 ngàn nữa thì sao đây?”

Môi Tô Cầm giần giật, không nói nên lời.

“Thật ra cô có thể báo cảnh sát.” Bình An nhẹ thở dài, “Đỗ Hiếu Mị làm thế này là uy hiếp cướp đoạt tài sản, cô hoàn toàn có thể báo cảnh sát để bảo vệ chính mình.”

“Không!” Tô Cầm lắc đầu, “Không thể báo cảnh sát, không thể báo cảnh sát, nếu báo cảnh sát, cuộc sống hiện tại của tôi coi như xong.”

Bởi bây giờ cô ta có thể công tác tại Phương Thị, cô ta như có lại cảm giác tự hào như lúc làm việc ở Nghiêm Thị trước kia. Cô ta luyến tiếc không muốn bỏ đi cơ hội khó được này, cô ta không muốn bị ép đến mức ngay cả Phương Thị cũng không tiếp tục làm việc được nữa.

Bình An cau mày nhìn cô ta, “Vậy tự cô suy nghĩ thật kỹ đi!”

Tô Cầm nhìn Bình An bước ra khỏi quán cà phê không quay đầu lại, nước mắt từ từ thu lại, cúi đầu lâm vào trầm tư.

Lê Thiên Thần sau khi nói chuyện điện thoại với Liên Kiến Ba xong liền chuẩn bị ra ngoài ăn trưa. Chỗ hăn ở rất hẻo lánh, ngay kế cận Thành phố

G, chỉ cách Thành phố G một xã. Hắn mượn một căn nhà trệt ở chỗ này chỉ mất hai trăm tệ một tháng.

Ngày đó, hắn vừa từ quán trọ xuống liền nhìn thấy có vài cảnh sát qua lại dưới lầu, ngoài ra còn có vài tên đàn ông khác trông không giống với cư dân xung quanh. Hắn lập tức hiểu được rằng bọn chúng là do Liên Kiến Ba hoặc Đoàn Quan Quân phái tới.

Hai cha con này hoàn toàn không nghĩ tới việc thay hắn chống án và rửa sạch tội danh, mà là muốn giết hắn diệt khẩu!

Lê Thiên Thần càng nghĩ càng tức giận, nhưng trong lòng lại lo âu bất an. Hắn nhớ tới lời của Liên Kiến Ba, cha con họ Phương đã đưa cha mẹ hắn đến Thành phố G là ý muốn gì? Sức khỏe của mẹ hắn không tốt, không chịu nổi kích thích, hắn sợ...

Liệu Liên Kiến Ba có lừa hắn không? Có lẽ để cảnh cáo và uy hiếp hắn, nói không chừng Liên Kiến Ba cũng muốn xuống tay với cha mẹ hắn! Sắc mặt Lê Thiên Thần càng lúc càng khó coi, rốt cuộc kèm không được lấy điện thoại ra gọi về nhà.

Kể từ sau khi gặp chuyện, hắn không liên lạc với cha mẹ nữa, bởi sợ trong nhà đã có cảnh sát chờ sẵn, cũng vì sợ nghe được thanh âm thất vọng của cha mẹ...

Điện thoại nhà không có ai nghe, lòng Lê Thiên Thần nặng trĩu. Chẳng lẽ Phương Hữu Lợi đã thật sự đưa họ về Thành phố G rồi?

Lê Thiên Thần thấp thỏm không yên đi đến quán cơm bình dân ăn trưa, lúc ăn được một nửa thì đúng lúc TV phát tin truy nã hắn. Hắn mặc âu phục trông rất đẹp trai...

Dáng dấp hào sảng khi đó so với dáng vẻ sa sút tinh thần hiện tại hoàn toàn có thể nghĩ là hai người. Cho dù hắn có đứng ngay trước mặt chủ quán

cơm thì chưa chắc ông ta đã nhận ra hẳn.

Hắn nghe phát thanh viên trong TV nói rằng hắn phạm tội và đang trốn chạy chưa quy án thì chẳng còn khẩu vị mà ăn cơm nữa, ném tờ 50 tệ cho ông chủ quán tính tiền.

Ông chủ ngẩng đầu nhìn hắn mấy lần, tìm 35 tệ để thối cho hắn.

Lê Thiên Thần cầm lấy tiền, cúi đầu đi trở về chỗ ở. Mới vừa quẹo khúc quanh đi vào ngõ hẻm, hắn liền nhìn thấy bốn năm tên đàn ông cao to dữ tợn đứng trước cửa nhà. Hắn lập tức hết hoảng, biết là người của Liên Kiến Ba đã tìm tới đây, nên lập tức quay đầu sải chân bước đi.

Lúc xoay người, hắn bắt cần đá phải một chai rượu.

Có người sau lưng kêu to, “Nó kia, đuổi theo mau!”

Hắn co giò chạy thật nhanh, không khí dồn dập rót vào lồng ngực khiến nó căng cứng đến phát đau.

Người đuổi theo phía sau càng lúc càng nhiều. Đám người này nhìn là đã biết kẻ côn đồ, nếu như rơi vào tay bọn chúng, hắn chắc chắn chẳng còn mạng.

Lê Thiên Thần đột nhiên nhớ tới cha mẹ mình... Nhớ tới lúc hắn vừa mới tốt nghiệp đại học, cha hắn đã dặn đi dặn lại phải cố gắng làm việc cho Phương Hữu Lợi.

Nhớ tới Bình An đã từng lôi kéo tay hắn, ngọt ngào gọi hắn anh Thiên Thần...

Tại sao hắn lại rơi vào bước đường cùng như ngày hôm nay? Tại sao?

“Hắn ngay phía trước kia, bắt lại nhanh lên!” Hắn cảm giác những kẻ kia chỉ còn cách lưng hắn một bước. Lê Thiên Thần cảm thấy khủng hoảng tột

độ. Hãn sợ chết, bây giờ hãn mới biết hãn cực kỳ sợ chết!

“A!” Lê Thiên Thần đột nhiên té nhào xuống, do bị một người đàn ông phía sau đá cho một đá.

Hãn không kịp quay đầu lại nhìn, vội vàng bò dậy tiếp tục chạy.

“A lô, Anh Liên, chúng tôi tìm được hãn rồi. Dạ, dạ!” Sau lưng hãn truyền đến giọng một người đàn ông đang nói điện thoại.

Lê Thiên Thần há mồm thở hổn hển, dùng hết sức lực bản thân chạy ra khỏi hẻm nhỏ trong thôn, vừa chạy vừa đẩy lật những thùng rác ven đường nhằm cản trở bước chạy của những kẻ kia.

Sắp rồi, chỉ một bước nữa thôi!

Hãn chạy tới đường chính, thấy xa xa có một chiếc taxi chạy ra, hãn lập tức tốc chạy về hướng đó. Trước khi những kẻ kia tóm được, hãn đã nhảy lên taxi, “Bác tài, chạy mau, bọn chúng là kẻ cướp!”

Tài xế taxi vừa nghe vậy liền đạp mạnh chân ga, bỏ rơi những kẻ hung thần ác sát kia lại đằng sau.

Lê Thiên Thần không hề nghĩ ngợi nói ra địa chỉ, sau đó té ngòi trên ghế há mồm thở dốc.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Ra TỰ THÚ ĐI

Lê Thiên Thần lấy từ trong túi quần ra hai tờ 100 tệ nhân nhúm đưa cho tài xế, mở cửa xuống xe, đứng ở ven đường nhìn khu nhà cao cấp cách đó không xa, do dự xem có nên đi sang đó hay không.

Đi sang, có lẽ sẽ nhìn thấy được người hãn muốn thấy. Nhưng rồi thì sao?

Hãn không muốn sống mãi cuộc sống suốt ngày phải trốn trốn tránh tránh thế này, mỗi ngày không phải sợ gặp phải cảnh sát thì chính là lo lắng liệu người của Liên Kiến Ba đã tìm đến cửa chưa. Cơ hội may mắn chạy thoát như hôm nay không nhiều, có thể lần sau hãn sẽ phải phơi thây đầu đường. Nếu hãn chết, chẳng lẽ ba mẹ hãn lại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?

Lê Thiên Thần dụi dụi con mắt, cúi gằm đầu xuống đây sa sút tinh thần.

Nhưng hãn cũng không muốn ngồi tù! Nếu bị Phương Bình An phát hiện, cô nhất định sẽ báo cảnh sát bắt hãn. Hãn không muốn nửa đời sau phải sống trong cuộc sống lao tù...

Chết hay ngồi tù, đây là một lựa chọn.

Đang lúc do dự chưa quyết, từ cổng chính khu nhà cao cấp đi ra một đôi bóng dáng quen thuộc. Lê Thiên Thần sững sờ mất một lúc, hốc mắt hơi đỏ lên, bước chân không bị khống chế bước tới trước hai bước.

Cha mẹ đã gầy tọp đi, nhìn rất tiêu tụy, chắc vì quá lo lắng cho hãn.

Lòng Lê Thiên Thần quặn đau, nghĩ nếu một ngày nào đó nếu mình thật sự bị Liên Kiến Ba sát hại thì cha mẹ hẳn sẽ vô cùng thương tâm, chắc chắn sẽ còn già nua tiều tụy hơn thế này nhiều.

Cho dù có ngồi tù đi chẳng nữa, tối thiểu hẳn còn giữ được mạng sống cơ mà.

Từ khu nhà cao cấp đi ra ngoài chính là ông bà Lê. Bọn họ nói dối với Viên lão phu nhân để đi ra ngoài, bởi muốn đi tìm con trai của mình. Cho dù biết cơ hội rất mong manh nhưng họ cũng muốn thử một lần.

Có thể là do có linh tính, ông bà Lê đột nhiên cảm giác được gì đó, vội vàng quay đầu lại nhìn.

“Thiên... Thiên Thần...” Bà Lê nước mắt tràn mi, không dám tin nhìn người đang chạy tới trước mặt họ.

Ông Lê tuy trong bụng vui vẻ nhưng mặt vẫn không chút thay đổi, “Thằng chết tiệt kia, mà còn có mặt mũi xuất hiện tại đây à. Tao dạy mà thế nào, sao mà lại có thể làm ra những chuyện hại trời hại đất như vậy!”

“Cha, mẹ, thật xin lỗi, nhưng con không có giết người, con bị oan. Liên Kiến Ba hãm hại con, cha mẹ phải tin con.” Lê Thiên Thần vội vàng giải thích.

“Con đã bị oan sao còn không ra tự thú?” Bà Lê hạ giọng hỏi, giật giật cánh tay Lê Thiên Thần khóc rất thương tâm.

Khóe mắt ông Lê cũng hơi ướm, “Thiên Thần, ra tự thú đi. Nếu mà thật sự không có giết người thì không thể cứ trốn trốn tránh tránh nữa.”

“Không được đâu, cha!” Lê Thiên Thần lắc đầu, “Liên Kiến Ba và Đoàn Quan Quân sẽ không bỏ qua cho con đâu. Cho là con có ra tự thú, cho là

con có nói mình thật sự vô tội, bọn họ cũng sẽ mua chuộc được những kẻ làm chứng kia để đổ mọi tội danh lên người con.”

“Nói cho cha con Bình An, nhờ hai người đó giúp con. Họ nhất định sẽ giúp con.” Bà Lê gấp gáp kêu lên, nắm chặt lấy tay Lê Thiên Thần, muốn kéo hẳn vào tìm Viên lão phu nhân thuyết phục.

Lê Thiên Thần thống khổ thở hắt một hơi, “Mẹ, Bình An sẽ không giúp con. Cô ấy sẽ không làm đâu!”

“Có phải mà còn làm chuyện gì có lỗi với công ty nữa phải không?” Ông Lê thấy thái độ này của con trai thì lập tức nhớ tới nét mặt khá kỳ lạ của hai cha con Phương Hữu Lợi mỗi khi nhắc đến nó, “Mày bắt tay với Liên Kiến Ba để lừa gạt vật liệu xây dựng ở công trình của Tập đoàn Phương Thị, đúng không?”

“Cha, đều do Liên Kiến Ba ép con mà!” Lê Thiên Thần khàn giọng thanh minh.

“Mày... Đồ súc sinh này!” Ông Lê giận đến chửi độc, “Chú Phương đối xử với mày tốt như vậy, vun trồng mày như vậy, mà mày lại bất nghĩa thế à. Mày đúng là súc sinh mà!”

Bà Lê bảo vệ con, rơi lệ nói với chồng, “Giờ khoan hãy nói những điều này, vẫn nên nghĩ cách nào giúp con đi!”

“Cha, mẹ, xin cha mẹ yên tâm, con không có việc gì đâu!” Hẳn còn có lợi thế trong tay, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Liên Kiến Ba thực hiện được ý đồ!

Phía sau họ truyền đến tiếng xe. Lê Thiên Thần quay đầu lại nhìn, thấy là xe của Bình An liền lập tức co căng chạy, “Cha, mẹ, con sẽ liên lạc lại sau.”

Bình An từ đầu đường đã nhìn thấy ông bà Lê đang cùng nói chuyện với một người đàn ông có dáng quen quen. Cô quan sát thật lâu, rồi xác định người đó chắc chắn là Lê Thiên Thần.

Cô lái xe qua, thấy Lê Thiên Thần co căng chạy liền tăng ga đuổi theo.

Ông bà Lê lớn tiếng kêu Lê Thiên Thần quay lại, muốn đuổi theo mà không có hơi sức.

Bình An hạ cửa kính xe xuống, la to về phía Lê Thiên Thần, “Nếu anh muốn cả đời làm tội phạm truy nã thì cứ tiếp tục chạy đi! Ngày mai tôi sẽ tiễn cha mẹ anh về lại Thành phố S cho Liên Kiến Ba bắt họ đi.” Lời này vọng vào tai Lê Thiên Thần rất cuộc khiến hắn dừng bước, quay đầu lại căm giận nhìn Bình An.

Bình An bước xuống xe, lạnh lùng nhìn người đàn ông nhếch nhác trước mặt, “Anh xem anh bây giờ giống cái gì? Y như chó nhà có tang, cả mạng sống cũng không giữ được.”

“Cô muốn nói gì?” Lê Thiên Thần quay đầu nhìn ra phía trước, không muốn để Bình An nhìn thấy bộ dạng bây giờ của mình.

“Anh hẳn phải sớm nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay chứ.” Bình An nhàn nhạt nói.

Khóe miệng Lê Thiên Thần giần giật, “Đúng, đáng đời tôi. Bây giờ cô định đứng đây nhạo báng tôi hay là định báo cảnh sát bắt tôi?”

“Thấy anh có kết quả hôm nay đúng là tôi cảm thấy giải hận vô cùng. Nhưng tôi cũng không muốn nhìn thấy anh bị Liên Kiến Ba hãm hại thành kẻ mang tội giết người. Bây giờ anh rời khỏi đây, ngày mai cũng không nhất định vẫn sẽ còn sống trên cõi đời này. Tôi nghĩ anh hẳn phải hiểu rõ Liên Kiến Ba và Đoàn Quan Quân là loại người gì hơn tôi.” Bình An nói.

Lê Thiên Thần nhíu mày nhìn Bình An, sau một hồi mới bật cười lớn, “Cô cái gì cũng biết! Thì ra cái gì cô cũng biết hết rồi. Phương Bình An, thật ra tôi có ngày hôm nay chính bởi do cô hại mới đúng!”

“Tôi bảo anh đi làm chuyện phạm pháp à? Tôi bảo anh cấu kết với Liên Kiến Ba rửa tiền ư? Tôi kêu anh đi giết người sao? Lê Thiên Thần, tất cả những thứ mà anh nhận được ngày hôm nay đều do tự tay anh tạo thành. Nếu như anh không có lòng tham không đáy, nếu như không vì anh có dã tâm bưng bưng, hiện tại anh có thể đã rất tốt đẹp.” Mặc dù cô đã thay đổi không ít sự việc của kiếp trước, nhưng cô chưa bao giờ chủ động công kích hẳn và Đỗ Hiếu Mị cả. Đường đi là do chính bọn họ tự chọn.

“Tại sao cô phải đối đầu với tôi khắp nơi? Tại sao cô lại yêu Nghiêm Túc? Lý ra cô phải thuộc về tôi. Kể từ sau khi cô cặp kè với Nghiêm Túc, cô liền xem tôi như kẻ địch.” Lê Thiên Thần nghĩ đến Bình An từng nói gì nghe nấy với mình, nếu như cô vẫn không thay đổi, bây giờ hẳn hẳn đã là Tổng Giám Đốc của Tập đoàn Phương Thị, có thể đã trở thành thành viên HĐQT rồi.

Bình An cười khẽ một tiếng, tiếng cười kia nghe vào tai Lê Thiên Thần sao như có chút bi thương, “Chính bởi anh không biết quý trọng thứ thuộc về mình...”

Khi hẳn muốn quý trọng, cô đã cùng một chỗ với Nghiêm Túc rồi! Lê Thiên Thần bi thống trong lòng, tuy nhiên cũng không nói ra. Bây giờ nói ra những điều này đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Quan hệ giữa Liên Kiến Ba và Đoàn Quan Quân là do anh lộ ra đúng không?” Bình An cũng không cần Lê Thiên Thần trả lời cái gì, cô không có hứng để ôn chuyện cũ với hẳn, cũng không muốn thương xuân bi thu lúc này.

Lê Thiên Thần không nói đúng, cũng chẳng bảo sai, chờ Bình An nói đoạn sau.

Bình An cười cười, “Nếu như tôi không đoán sai, Liên Kiến Ba hẳn đang tung người tìm anh. Thế nào, cảm giác bị đuổi giết không dễ chịu đúng không?”

Mắt Lê Thiên Thần tối xuống, liếc nhìn sau lưng Bình An một cái.

Ông bà Lê đã đi gần tới họ.

Bình An không muốn nói những lời có thể làm cho hai ông bà nghe thấy mà thương tâm nên hạ giọng nói với Lê Thiên Thần, “Chỉ cần anh đứng ra tố cáo Liên Kiến Ba, tôi sẽ mời luật sư thay anh biện hộ, sẽ không để anh gánh trên lưng tội danh giết người.”

“Cho là tôi có ra làm chứng đi chẳng nữa... cũng chưa chắc có ích gì.” Giọng Lê Thiên Thần đầy khổ sở.

Ông Lê tức mình vì nói thẳng con mãi mà như nước đổ đầu vịt, mắng, “Sao lại vô ích, chẳng lẽ mày muốn mang tội giết người cả đời hay sao?”

“Đoạn ghi âm kia không đủ để định tội anh, mà chủ yếu vẫn là dựa vào những nhân chứng kia. Muốn bọn chúng nói thật chẳng qua cũng chỉ là tiền.” Bình An nhàn nhạt nói.

“Cô sẽ giúp tôi?” Lê Thiên Thần không tin lắm nhìn Bình An.

Bình An lạnh lùng quét mắt nhìn hẳn, “Không phải tôi đang giúp anh, tôi chỉ hy vọng hung thủ thật sự nhận lấy sự trừng phạt cần có! Hy vọng thư ký Tạ chết được nhắm mắt.”

Lê Thiên Thần do dự vắn mày, “Để tôi suy nghĩ thêm.”

Bà Lê kêu khóc, “Còn nghĩ gì nữa, Bình An đã đồng ý giúp con, con còn nghĩ cái gì nữa vậy!”

Bình An biết Lê Thiên Thần rất sợ chết, nếu như lúc này cho hắn biết cha con cô đã biết được chuyện rửa tiền thì chắc chắn hắn sẽ không đáp ứng ra tự thú và làm chứng chống lại Liên Kiến Ba.

Trước hết để cho hắn ra tự thú cái đã, xong lại tìm lấy chứng cứ từ tay hắn, sau đó sẽ khiến cho Đoàn Quan Quân hoàn toàn rơi đài, khiến Liên Kiến Ba cả đời ăn cơm trong ngục giam!

“Tôi cần suy nghĩ thêm một chút. Tôi nghĩ kỹ rồi sẽ liên lạc lại với cô!” Lê Thiên Thần nói xong, áy náy nhìn cha mẹ rồi xoay người sải chân chạy đi.

Lần này Bình An không có đuổi theo. Cô biết, hắn nhất định sẽ quay lại tìm cô!

Lê Thiên Thần chạy đi đầu tiên là tìm một cột điện thoại công cộng gọi cho Liên Kiến Ba, chỉ nói một câu, “Mày đã muốn tao chết, vậy thì cùng chết đi!”

Nói xong lập tức cúp điện thoại, khiến cho người của Liên Kiến Ba muốn truy vị trí cụ thể của hắn cũng tìm không kịp.

Đến sau nửa đêm, Lê Thiên Thần lặng lẽ quay lại căn nhà thuê trước đó, thấy trước cửa tiểu khu có hai cảnh sát đang đứng, rõ ràng là đang canh chừng nhà hắn thuê.

Hắn kiên nhẫn đợi rất lâu cũng không thấy hai cảnh sát này rời đi. Lúc hắn đang định trèo tường vào thì hai cảnh sát này cười cười nói nói đi ra ngoài, một người còn kêu to ‘chết đói đến nơi rồi, kiếm chút gì ăn khuya đi’.

Lê Thiên Thần mừng rỡ, kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, từ cửa chính đi vào nhà.

Sau khi vào nhà trọ, hắn không dám bật đèn, chỉ có thể dựa vào cảm giác để lần tìm thứ mà hắn muốn tìm.

Nhà hắn đã bị lật tung, ngay cả ghế sa lon cũng bị đâm rách moi hết ruột bên trong ra. Hắn cười lạnh trong lòng, đây hắn là tác phẩm của Liên Kiến Ba rồi!

Lão cáo già Đoàn Quan Quần kia chắc chắn đã biết chính hắn đưa tin cho cảnh nhà báo nên mới tính hủy thi diệt tích đây mà.

Lê Thiên Thần đi vào phòng tắm, dẫm lên trên bồn cầu, sờ soạng trần nhà. Khi tìm được vị trí quạt hút gió thì đưa tay luồn ra phía ngoài quạt lôi một cái USB nho nhỏ ra ngoài.

Thật may là nó vẫn còn ở nơi này!

Hắn bỏ USB vào túi, rón rén rời khỏi nhà trọ. Mãi cho đến khi hắn rời đi tiểu khu, hai cảnh sát kia vẫn chưa quay lại vị trí.

Bình An chẳng bao lâu sau cũng nhận được một cuộc điện thoại, “Cô Phương, đã làm như cô dặn, để cho Lê Thiên Thần thuận lợi vào nhà trọ. Nhưng hắn lại rời đi rồi.”

“Ừ, cảm ơn anh, cảnh sát Lưu!” Bình An cười cảm ơn, cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm, tròng mắt lướt qua một tia sáng bén nhọn.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Ảnh Chụp

Tô Cầm lấy thẻ ra, nhét vào máy ATM, nhập mật mã, nhấn phím Kiểm số dư. Số tiền hiển hiện trên màn hình đã gần bảy con số, dù có trích ra một trăm ngàn tệ để đưa cho Đỗ Hiếu Mị thì đối với cô ta cũng không có bất kỳ áp lực nào.

Nhưng cô ta không muốn lấy ra, không muốn Đỗ Hiếu Mị hưởng lợi!

Như Phương Bình An đã nói, lần này cho Đỗ Hiếu Mị 100 ngàn, lần sau nếu ả lại tiếp tục uy hiếp cô ta thì chẳng lẽ lại đưa nữa sao? Cô ta cũng không phải là máy rút tiền, không thể nào để mặc Đỗ Hiếu Mị ta cần ta cứ lấy như vậy. Cô ta phải nghĩ ra một biện pháp mới được. Vốn dĩ cô ta muốn lợi dụng đẩy Phương Bình An ra đối phó trực tiếp với Đỗ Hiếu Mị, nhưng Phương Bình An dường như đã nhìn thấu dụng tâm của cô ta, thế nên không hề ra mặt thay cô ta...

Hiện tại trừ Phương Bình An ra, cô ta không nghĩ còn có ai có thể giúp cô ta cả.

Tô Cầm còn đang do dự không biết có nên vào ngân hàng rút tiền hay không thì Đỗ Hiếu Mị lại gọi điện thoại cho cô ta.

“Nghe...” Đáy mắt Tô Cầm thoáng qua nét âm u, thật muốn ném điện thoại ra xa. Nhưng cô ta không thể làm vậy, nên vẫn gắng gượng nhận điện thoại.

“Tô Cầm, hôm nay đã là ngày cuối cùng, tiền của cô chuẩn bị xong chưa?” Giọng Đỗ Hiếu Mị truyền tới, nghe vào tai cảm giác có mấy phần

lạnh lẽo.

“Tôi còn đang chuẩn bị, cô đợi thêm hai ngày được không?” Tô Cầm ra vẻ đáng thương xin xỏ.

Đỗ Hiếu Mị quát lên, “Tôi không có thời gian để đùa với cô đâu. Tô Cầm, tối nay nếu tôi không lấy được tiền, cô chờ sáng sớm mai trở thành danh nhân đi!”

Tô Cầm vội vàng kêu lên, “Đừng, cô trăm ngàn lần đừng làm vậy. Tôi sẽ lấy tiền đưa cho cô. Đến lúc đó, cô phải trả lại phim âm bản cho tôi.”

Đỗ Hiếu Mị cười lên ha ha, “Thật ra cô cũng có thể không cần đưa cho tôi 100 ngàn...”

“Cô muốn làm gì thế?” Tô Cầm không ngu, lập tức hiểu được lời nói của Đỗ Hiếu Mị chứa đầy hàm ý.

“Phương Bình An bây giờ chắc còn chưa biết cô là ai đâu nhỉ. Chỉ cần cô dụ cô ta tới đây... để cô ta chụp hình lỏa thể thay cho những tấm hình của cô, tôi sẽ chẳng cần lấy của cô một xu nào hết, còn có thể trả lại toàn bộ phim ảnh cho cô. Thấy sao hả?” Á chưa từng quên á có ngày hôm nay đều là do Bình An ban tặng. Tại sao con oắt kia lại được hưởng thụ cuộc sống chí cao vô thượng, tại sao nó có thể mãi luôn hạnh phúc như vậy? Tại sao khi chính á chỉ còn lại hai bàn tay trắng thì nó vẫn còn có thể vui vẻ chuẩn bị hôn lễ.

Chỉ cần nghĩ đến việc Phương Bình An sẽ được gả cho Nghiêm Túc, sau đó có được một cuộc sống thượng lưu mà á năm mơ cũng muốn được hưởng, thì lòng dạ á liền đổ kị đến phát điên.

Á muốn phá hủy Phương Bình An, á muốn phá hủy Phương Bình An...

Tô Cầm không lập tức đáp ứng, cũng không có cự tuyệt. Lấy ảnh lỏa thể của Phương Bình An để đổi lấy ảnh lỏa thể của cô ta... Không thể phủ nhận, cô ta động lòng, nhưng cô ta cũng không biết mình có thể hẹn được Phương Bình An hay không.

Không phải cô ta muốn hại Phương Bình An. Nhưng dù gì Phương Bình An cũng là thiên kim của Tập đoàn Phương Thị, tiền bạc đối với cô ấy chỉ là chuyện nhỏ, dù Đỗ Hiếu Mị có uy hiếp cô ấy để đòi tiền thì bao nhiêu mà cô ấy chẳng xuất ra được? Còn cô ta thì không giống vậy, số tiền để dành này của cô ta phải khổ cực lắm mới có được.

“Thế nào, chẳng lẽ cô muốn hình lỏa thể của mình được trưng ra cho người ta thưởng thức?” Đỗ Hiếu Mị đợi không được Tô Cầm trả lời, giọng nói có hơi sốt ruột.

“Tôi chỉ có thể thử xem, không nhất định có thể làm cho Phương Bình An đến nơi hẹn đâu.” Tô Cầm vội vàng nói.

Đỗ Hiếu Mị lạnh lùng cười một tiếng, “Tối nay cô chỉ cần lừa Phương Bình An đến nhà cô là được, những chuyện khác để tôi sắp xếp!”

“Nhà tôi?” Tô Cầm kinh ngạc kêu lên, “Với quan hệ giữa tôi và cô ấy thì làm sao cô ấy có thể đến nhà tôi được?”

“Tự cô nghĩ biện pháp đi!” Đỗ Hiếu Mị nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Cầm trợn mắt nhìn điện thoại di động, cau mày nghĩ xem phải mở miệng hẹn Phương Bình An đến nhà thế nào. Nếu Phương Bình An nhận ra cô ta bắt tay với Đỗ Hiếu Mị để hãm hại mình thì nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!

Cô ta không sợ sau này Phương Bình An sẽ trả thù cô ta, mà cô ta sợ Nghiêm Túc và Phương Hữu Lợi. Hai người đàn ông này vì Phương Bình An nhất định sẽ làm cho cô ta sống không bằng chết...

Bất cứ lựa chọn nào đối với cô ta cũng không có chỗ nào tốt cả. Vậy cô ta nên đứng về bên nào?

Đứng ở bên Đỗ Hiếu Mị, cô ta sẽ cùng lúc đắc tội với Nghiêm Túc cùng Phương Hữu Lợi; còn nếu như giúp Bình An, cô ta còn có thể có cơ hội cầm lại ảnh lỏa thể của mình!

Đúng vậy. Có cơ hội còn tốt hơn là không có cơ hội chứ! Lòng Tô Cầm mới vừa dao động muốn lợi dụng Phương Bình An để lấy lại ảnh chụp của mình thì đột nhiên cảm thấy làm như vậy mới đúng là cách ngu xuẩn nhất.

Cô ta vội vàng cầm di động lên, chọn số của Bình An.

Bình An nghe xong điện thoại từ Tô Cầm thì xoay người nhìn ra bầu trời xanh thẳm bên ngoài. Lúc này đã vào thu, khí trời bắt đầu hơi se lạnh, cô nhớ kiếp trước cũng chính vào mùa này cô biết được Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị phản bội cô.

Đỗ Hiếu Mị đến bây giờ vẫn chưa từ bỏ ý định muốn cô thân bại danh liệt. Vốn dĩ cô đã chuẩn bị thu tay lại, không muốn đẩy ả đàn bà này đến đường cùng, nhưng hiển nhiên ả không hề ngấm lại và thấy được lòng tốt của cô.

Nếu đã thế, cô cứ đơn giản cộng số thù mới hận cũ để tính một lần cho rõ ràng!

Chẳng qua, giờ cô còn phải đợi Lê Thiên Thần. Đã sắp ba ngày rồi mà chẳng nhận được chút tin tức nào, chẳng lẽ hẳn thật sự muốn làm kẻ mang tội giết người bị truy nã khắp nơi hay sao?

Với sự hiểu biết của cô về Lê Thiên Thần, hẳn chưa bao giờ là người để cho mình phải chịu uất ức. Ngày đó hẳn quay về chỗ cư ngụ của mình chắc chắn không chỉ là đi dạo ngang qua mà thôi. Nếu cô đoán không lầm, hẳn

phải về đó để lấy một thứ gì đó rất quan trọng, nếu không hẳn sẽ không mạo hiểm khả năng bị cảnh sát bắt cũng phải trở về căn nhà thuê đó.

Thứ gì có thể khiến hẳn phải mạo hiểm?

Mắt Bình An đột nhiên sáng lên. Chứng cứ rửa tiền của Liên Kiến Ba và Đoàn Quan Quân chứ gì?

Nếu như Lê Thiên Thần đồng ý ra tòa làm chứng tố cáo Liên Kiến Ba và Đoàn Quan Quân lợi dụng hẳn ở công ty để rửa tiền thì chẳng những có thể khiến cho cha con Đoàn Quan Quân bị trừng phạt, mà người lúc ấy đã vô tình không biết mà hạ bút ký các văn bản cũng sẽ không bị nghi vấn...

Nhưng liệu Lê Thiên Thần sẽ đồng ý chứ? Cho đến giờ hẳn vẫn còn chưa xuất hiện.

Bình An nhẹ thở dài một hơi, cầm túi xách ra khỏi văn phòng. Trưa nay cô có hẹn ăn cơm với Hồng Dịch Vũ, đúng lúc cô cũng muốn nói với anh một chút về chuyện của Tô Cầm.

Cô vốn định tìm Nghiêm Túc, nhưng mà anh đi công tác rồi.

Lúc ăn cơm, Bình An đem chuyện Đỗ Hiểu Mị muốn hại cô nói sơ với Hồng Dịch Vũ. Tối nay cô muốn đến nơi hẹn, nhưng một người thì nhất định sẽ ứng phó không được, có Hồng Dịch Vũ tiếp ứng phía sau thì cô sẽ an toàn hơn.

Hồng Dịch Vũ nghe cô kể việc Đỗ Hiểu Mị muốn hãm hại cô thì trên mặt lộ vẻ lo âu, “Tối nay cô không thể đi, ai biết ả đàn bà kia sẽ làm tới chuyện gì.”

“Không đi mới càng không biết ả muốn làm gì.” Bình An thản nhiên, “Anh Hồng, anh yên tâm, em sẽ không có việc gì đâu. Chẳng phải còn có anh đó sao?”

Hồng Dịch Vũ nhìn cô liền biết mình không thể thay đổi được quyết định của cô, “Tô Cầm này tóm lại là ai thế?”

Bình An lúc này mới sực nhớ Hồng Dịch Vũ còn không biết thư ký Tần Tố của Lục Vân Đình chính là Tô Cầm, “Thật ra Tô Cầm chính là Tần Tố, chắc anh còn nhớ chuyện ba năm trước đây em suýt nữa thì bị tạt axit chứ...”

Nghe Bình An nói xong lai lịch của Tô Cầm, mặt mày Hồng Dịch Vũ càng nhăn ghê hơn, “Bình An, Tô Cầm cũng không phải là người tốt đâu, tôi lo là cô ta đang cố ý dẫn dụ cô đến nhà cô ta đấy.”

“Mặc kệ bọn họ muốn làm gì, tối nay em nhất định phải đến xem xem thế nào.” Bình An quật cường nói.

Hồng Dịch Vũ thở dài, “VẬY anh sẽ đi theo phía sau em. Em phải luôn kết nối điện thoại với anh, có chuyện gì thì anh sẽ lập tức xông vào.”

Bình An gật đầu, “Emm biết rồi.”

Buổi chiều sau khi tan sở, Bình An và Tô Cầm cùng ăn cơm ở nhà ăn công ty. Tô Cầm cực kỳ lo lắng nhìn Bình An, không biết rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì. Biết rõ Đỗ Hiểu Mị có lòng muốn hại mình thế mà cô ấy còn muốn đi cùng cô ta về nhà, thậm chí còn không làm bất cứ chuẩn bị gì... ngay cả người cùng đi cũng không có.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu Bình An dẫn người cùng đến nhà cô ta thì chẳng phải Đỗ Hiểu Mị sẽ biết mình bán đứng cô ả đó sao?

“Đi thôi!” Sau khi cơm nước xong, Bình An đứng lên nói với Tô Cầm.

Tô Cầm nuốt nuốt nước bọt, “Cô thật sự cứ vậy mà đi lên đấy à?” Chỗ ở của cô ta cách công ty không xa, lái xe mười phút là đã đến.

“Chẳng lẽ tôi nên sợ cô ta sẽ ăn thịt tôi?” Bình An buồn cười hỏi, chân đã đi ra khỏi phòng ăn, bước đến bãi đậu xe lấy xe.

“Lát nữa tôi sẽ lấy nước cho cô uống. Cô đừng sợ, tôi sẽ đưa nước sạch cho cô.” Đỗ Hiếu Mị đưa mấy thứ thuốc kia cô ta sẽ cẩn thận đổi đi. Bây giờ cô ta và Phương Bình An ngồi chung xuồng, cả hai đều không thể xảy ra chuyện.

Bình An từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười.

Đến nhà Tô Cầm, Bình An bình tĩnh ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách. Cô biết, Đỗ Hiếu Mị đã hẹn trước với Tô Cầm, rằng đợi lúc cô té xỉu rồi ả sẽ xuất hiện.

Tô Cầm rót cho Bình An một ly nước.

Bình An nhìn cô ta cười cười, đổ một nửa ly lên mặt sàn, sau đó nói với Tô Cầm, “Bây giờ cô lập tức gọi điện cho Đỗ Hiếu Mị, bảo cô ta lên đây đi.”

Đỗ Hiếu Mị hiện giờ nhất định đang chờ sẵn ở dưới lầu rồi.

“A, được!” Tô Cầm kích động gật đầu, “VẬY... VẬY CÔ...”

“Tí nữa cô cứ làm y như tôi nói là được.” Bình An thản nhiên dặn.

Tô Cầm ừ, gọi điện thoại cho Đỗ Hiếu Mị, “Được rồi đó, cô đang ở đâu? A, vậy cô lên đây đi.”

Không tới mấy phút, chuông cửa liền vang lên. Tô Cầm liếc mắt nhìn Bình An nằm oặt trên ghế sa lon một cái rồi mang sắc mặt trắng bệch ra mở cửa, lập tức nói với Đỗ Hiếu Mị, “Phim đâu? Cô đã nói chỉ cần đưa cô ta tới thì cô lập tức trả lại phim cho tôi.”

Đỗ Hiếu Mị ném cho Tô Cầm cuộn phim âm bản chi lớn bằng cái móng tay, “Cô lấy thứ tôi giao cho cô đưa cho cô ta uống rồi hả?”

Tô Cầm cầm cuộn phim, nhìn nhìn Bình An, gật đầu một cái thật mạnh.

“Lại đó cởi quần áo cô ta ra đi.” Đỗ Hiếu Mị sai Tô Cầm.

“Cô muốn chụp ảnh ngay chỗ này á?” Tô Cầm tròn mắt nhìn Đỗ Hiếu Mị, “Cô sẽ hại tôi trở thành đồng phạm của cô đấy.”

Đỗ Hiếu Mị cười hì hì vài tiếng đầy âm hiểm, “Chẳng lẽ bây giờ cô không phải là đồng lõa với tôi sao? Cô ta là do cô dẫn tới, hạ thuốc mê cũng là cô, cô cho rằng sau khi cô ta tỉnh lại thì không biết là chính cô giờ trò quỷ đó hả?”

Trong lòng Tô Cầm phát lạnh đến rùng mình. Thật may ban đầu cô ta không thật sự nghe theo lời của Đỗ Hiếu Mị, nếu không bây giờ cũng chỉ là con tốt thí bị cô ả lợi dụng mà thôi.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì Phương Bình An? Đây là phạm pháp.” Tô Cầm lớn tiếng hỏi.

“Phạm pháp thì sao chứ?” Đỗ Hiếu Mị hừ lạnh, “Chỉ cần đưa được hình lõa thể của con oắt này lên internet thì cho dù là phạm pháp tôi cũng sẽ làm.”

“Cô... bỏ thuốc lén chụp hình lõa thể của Phương Bình An, không sợ ngồi tù sao?” Tô Cầm hét hỏi.

“Để coi đến lúc đó cô ta dám báo cảnh sát không.” Đỗ Hiếu Mị tự mình đi tới, ngừng lại cạnh ghế sofa, đưa tay muốn cởi quần áo Bình An xuống.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Điên Cuồng

Tô Cầm trợn to mắt, nắm chặt cuộn phim trong tay, “Cô tốt nhất hiểu cho rõ, cô làm thế này là phạm pháp đó. Phương Bình An nhất định sẽ khởi tố cô cho xem. Cô dùng hình lõa thể để uy hiếp tôi đưa Bình An tới nhà tôi, cho dù sau này có ra Tòa thật thì tôi cũng không bị gì đâu.”

Tại sao Tô Cầm lại luôn nhắc tới chuyện phạm pháp vậy? Bàn tay Đỗ Hiếu Mị đang đặt trên cổ áo Bình An khựng lại, ngẩng đầu nhìn sang Tô Cầm. Khi thấy vẻ mặt cô ta kích động, ánh mắt lóe lên, thì trong lòng càng lúc càng hồ nghi.

“Cô làm cách nào để dụ Phương Bình An đến đây? Chẳng phải cô đã nói là quan hệ giữa cô và nó chỉ bình thường thôi sao?” Ánh mắt sắc sảo của Đỗ Hiếu Mị quét về phía Tô Cầm.

Tô Cầm sửng sốt một chút, nói quanh co, “Tôi tìm lý do gạt cô ấy...”

“Lý do gì?” Đỗ Hiếu Mị hỏi.

Tô Cầm nhất thời không nghĩ ra được, “Dù sao cô ta cũng đã ở đây rồi, vậy còn không được sao?”

Đỗ Hiếu Mị hơi nheo mắt lại, cúi đầu nhìn Phương Bình An vẫn như đang mê man, nổi hoài nghi trong lòng càng lúc càng lớn. Á đột nhiên nói, “Đúng, cô ta ở đây là tốt rồi. Giờ tôi đã đổi ý. Tô Cầm, cô lấy dao lại đây, tôi không muốn chụp cô ta lõa thể nữa, tôi muốn phá hủy gương mặt của cô ta.”

“Cô điên rồi!” Tô Cầm thét lên chói tai.

Đột nhiên, có tiếng đập cửa ầm ầm truyền đến, giọng của Lê Thiên Thần vang lên bên ngoài, “Đỗ Hiếu Mị, mở cửa ra, tôi biết cô đang ở bên trong!”

Lê Thiên Thần? Tô Cầm và Bình An đang vờ hôn mê cùng cả kinh. Tại sao hẳn lại ở đây?

Đỗ Hiếu Mị nhú nhú mày, không ngờ được rằng Lê Thiên Thần thế mà lại biết ả đang ở chỗ này. Ả đi tới mở cửa, “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi phải hỏi cô câu này mới đúng, cô...” Lê Thiên Thần đẩy Đỗ Hiếu Mị ra, đi vào, thấy Bình An đang nằm trên ghế sa lon thì phần nộ trừng mắt nhìn Đỗ Hiếu Mị, “Cô muốn làm gì cô ấy?”

Hai ngày nay hẳn luôn tìm Đỗ Hiếu Mị. Hẳn biết ả nhất định sẽ tìm đến Tô Cầm nên quanh quẩn ở gần đây đợi hết hai ngày. Hẳn mới vừa thấy Bình An cùng Tô Cầm lên lầu không lâu thì Đỗ Hiếu Mị cũng đã đi lên, biết ngay là không ổn nên sau khi do dự một lát hẳn bèn lên xem có chuyện gì.

“Cô ta muốn phá hủy mặt của Phương Bình An đó!” Tô Cầm run rẩy kêu lên.

“Cô đúng là đồ điên!” Lê Thiên Thần lạnh lùng liếc ả một cái, đi tới vỗ nhẹ lên mặt Bình An, “Bình An, Bình An, tỉnh, tỉnh.”

Bình An hồ nghi trong lòng, đây là Lê Thiên Thần... đang giúp cô đấy ư?

Đỗ Hiếu Mị thấy biểu hiện dục dằng trân trọng mà Lê Thiên Thần đối đãi với Bình An thì lửa ghen trong lòng lập tức bốc cháy phừng phừng, mặt đầy vẻ đố kỵ và căm hận, giọng cay nghiệt, “Sao? Đau lòng à. Tôi muốn phá hủy cô ta đấy thì sao. Tôi muốn lột sạch quần áo cô ta, vứt cô ta xuống Phố Sắc tình, để cho cô ta bị đàn ông chà đạp...”

Phố Sắc tình là khu đèn đỏ tại Thành phố G, ra ra vào vào nơi đó đều là gái điếm cấp thấp và khách làng chơi.

Đỗ Hiếu Mị đã bị nổi ghen ghét che mất lý trí, nói ra toàn những lời oán hận ác độc.

Lê Thiên Thần không chút nghĩ ngợi nâng tay tát qua, “Cô câm miệng!”

“Anh đánh tôi? Vì con nhỏ đê tiện này mà anh đánh tôi?” Mắt Đỗ Hiếu Mị đỏ lên, cố nén nước mắt trừng trừng nhìn Lê Thiên Thần.

“Cô còn không bằng sợi tóc của cô ấy. Đỗ Hiếu Mị, nếu cô dám tổn thương cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!” Lê Thiên Thần lạnh giọng cảnh cáo. Đúng là hẳn có hận Bình An, nhưng nghe thấy những lời Đỗ Hiếu Mị nói muốn tổn thương cô thế nào thì hẳn không kèm được mà đau lòng.

Đỗ Hiếu Mị ha ha ha cười lớn, “Tôi không bằng cô ta? Tôi không bằng một sợi tóc của cô ta? Lê Thiên Thần, tôi làm bao nhiêu chuyện vì anh, thế mà kết quả lại là trong lòng anh tôi ngay cả sợi tóc của Phương Bình An cũng không bằng. Anh rốt cuộc có yêu tôi hay không, rốt cuộc có hay không?!”

Lê Thiên Thần hít sâu một hơi, “Tôi biết cô đã làm rất nhiều việc vì tôi, nhưng cái đó và việc cô muốn tổn thương Bình An là hai chuyện khác nhau.”

Nói cho cùng, chẳng qua là hẳn không thương ả. Bất kể ả cố gắng thế nào, quỵ lụy bao nhiêu, thì hẳn không yêu vẫn là không yêu. ả cuối cùng vẫn không giữ được trái tim của hẳn. Không, trái tim của hẳn cho tới bây giờ vốn không có đặt trên người ả, cho dù ả có trả giá tất cả vì hẳn, hẳn vẫn sẽ không yêu ả.

Đỗ Hiếu Mị cảm giác trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Yêu và không yêu, đối với hăn và ả, bây giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa. Chẳng phải ả cũng đã bắt đầu ghét bỏ hăn rồi đó sao?

Chẳng qua là đã từng yêu say đắm và dốc hết công sức, bây giờ nhìn lại thật buồn cười và rất không cam lòng mà thôi.

Đỗ Hiếu Mị bước từng bước tới trước sofa. Lê Thiên Thần theo sát bên cạnh, phòng ngừa ả làm ra chuyện gì tổn thương đến Bình An.

“Trong mắt anh, Phương Bình An mới là cô gái hồn nhiên cao quý. Cô ta không cần làm cái gì hay trả giá cái gì cũng có thể có được tất cả. Cô ta có gia thế tốt, có người cha xem cô như châu như báu, có một vị hôn phu được người người hâm mộ, còn có anh nhớ mãi không quên cô ta... Cô ta cái gì cũng có. Tại sao? Cô ta có cái gì tốt? Có cái gì đáng giá để các người đều xem cô ta là vật báu? Tại sao tôi đây cố gắng vất vả đến thế mà cũng không lấy được cái mà tôi muốn, mà tất cả với cô ta lại dễ dàng như vậy? Tôi thật sự không cam lòng...” Đỗ Hiếu Mị nói xong, nước mắt rớt xuống thành dòng. Lê Thiên Thần nhìn khuôn mặt trầm tĩnh tốt đẹp của Bình An, trong lòng dâng lên nỗi hối hận, nhỏ giọng nói, “Vận mệnh mỗi người đều không giống nhau.”

“Đúng vậy, không giống nhau! Nhưng tại sao tôi lại không có được tất cả?” Đỗ Hiếu Mị cười lạnh hỏi.

Tô Cầm nói, “Tại sao Phương Bình An có thì cô cũng phải có? Chẳng lẽ chỉ vì vậy mà cô phải phá hủy cô ấy? Đây hoàn toàn là hành động của một kẻ điên.”

“Đúng, tôi đúng là điên rồi!” Đỗ Hiếu Mị nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mượt mà trắng mịn của Bình An, khuôn mặt đang mỉm cười lập tức đổi sang vẻ dữ tợn, ả giơ tay lên, ra sức vung xuống, “Tôi đúng là không thể nhìn thấy cô ta tốt hơn tôi!”

Tô Cầm che miệng kêu to ra tiếng.

Lê Thiên Thần vì quá chăm chú nhìn Bình An nên khi khước mắt liếc thấy động tác của Đỗ Hiếu Mị thì giật mình muốn chụp lấy tay ả, “Dừng tay!”

Không còn kịp rồi...

Thế nhưng, một cái tát kia của Đỗ Hiếu Mị cũng không giáng tới được trên mặt Bình An. Lúc Bình An nghe thấy Đỗ Hiếu Mị đột nhiên thay đổi ý định thì biết ngay là ả đã phát hiện Tô Cầm không có làm theo lời ả, đã định mở mắt ra thì vừa đúng lúc Lê Thiên Thần đi vào, nên cô tiếp tục giả vờ hôn mê bất tỉnh.

Không ngờ Lê Thiên Thần lại bảo vệ cô, điều này làm cho lòng cô có cảm giác gì đó nói không nên lời.

Tô Cầm há miệng thở hổn hển, trợn to mắt nhìn Bình An chụp lấy tay Đỗ Hiếu Mị, dùng sức nuốt nuốt nước bọt. May mà bàn tay kia không đánh xuống được.

Vẻ tươi cười trên mặt Đỗ Hiếu Mị trông rất quái dị, nét mặt vẫn dữ tợn như cũ, khước miệng thì cười toét ra hết mức, ánh mắt oán hận ác độc nhìn Bình An, “Phương Bình An, đã lâu không gặp!”

Bình An hất tay Đỗ Hiếu Mị ra, từ ghế salon đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh như cười như không nhìn Đỗ Hiếu Mị, “Cô trông không được tốt lắm thì phải.”

Lê Thiên Thần kinh ngạc nhìn Bình An, “Em không sao chứ?”

“Tôi không sao!” Bình An nhìn sang hẳn, nhẹ nhàng lắc đầu, rồi lại chuyển mắt sang nhìn Đỗ Hiếu Mị.

Cô ả này xưa nay luôn chú trọng hình tượng, bây giờ nhìn lại thì chẳng những da dẻ vàng vọt mà tóc tai cũng như đám cỏ dại, chỉ được túm lại

ghim bừa lên trên. Không còn dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ ngời ngời như trước kia nữa.

“Hôm nay tôi ra thế này chẳng phải nhờ cô ban tặng đó sao? Cô hẳn cao hứng lắm.” Đỗ Hiếu Mị nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bình An nở nụ cười, “Đúng là có cao hứng. Đây chẳng qua là cô gieo gió gặt bão thôi, chả liên quan tới ai cả.”

Trong mắt Đỗ Hiếu Mị hiện lên vẻ oán hận. Nếu Phương Bình An không bị hôn mê thì nghĩa là Tô Cầm không có cho cô ta uống nước bị bỏ thuốc. Như vậy, Tô Cầm đã bán đứng à?

“Hai chúng mày gài bẫy chờ tao tới?” Á lập tức hiểu ngay. Mới vừa rồi Tô Cầm luôn mồm lời cho á nhất định là do Phương Bình An dạy. Nếu á không đoán sai, những lời á vừa nói đều đã bị ghi âm rồi, “Ha ha ha, Tô Cầm, mày đúng là một con điếm hạ tiện. Mày cho rằng hễ giúp Phương Bình An thì mày có thể vô tư không lo đấy à?”

Mặt Tô Cầm trắng nhợt, nhìn nhìn cuộn phim trong tay, “Ý cô là gì?”

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh, oán hận nhìn về phía Bình An, “Chúng ta cứ chờ xem!”

Bình An mỉm cười nhìn á. Mặc dù cô không bị chụp ảnh, nhưng chỉ bằng đoạn ghi âm những lời nói kia của Đỗ Hiếu Mị, còn có chứng cứ là Tô Cầm trước kia bị bắt buộc chụp ảnh, cũng đã đủ để cho cô ra tay.

Thấy Đỗ Hiếu Mị xoay người rời đi, Lê Thiên Thần quay đầu lại nhìn Bình An một cái, rồi sải bước đi theo.

“Lê Thiên Thần!” Bình An gọi hắt lại, như có điều suy nghĩ nhìn hắt, “Tôi sẽ chờ điện thoại của anh.”

Lê Thiên Thần hơi ngẩn ra, rồi gật đầu một cái, đi lướt qua Hồng Dịch Vũ đứng ngoài cửa.

“Anh Hồng.” Bình An cười nhìn Hồng Dịch Vũ, biết anh hẳn đã đứng ngoài cửa lâu lắm rồi.

Hồng Dịch Vũ nhìn bóng dáng Lê Thiên Thần biến mất trong thang máy rồi mới cau mày nhìn Bình An, “Để anh đưa em về nhà!”

Bình An gật đầu, nói với Tô Cầm, “Cứ như vậy đi, tôi về trước đây.” Cô lấy ra máy ghi âm trên người, nhất nút dừng lại.

“Lê Thiên Thần vẫn chưa rời khỏi Thành phố G, thế mà cảnh sát lại không tóm được hắn.” Hồng Dịch Vũ sóng vai đi cùng Bình An. Anh vẫn đi theo sau Bình An. Lúc đứng dưới lầu, sau khi anh nhìn thấy Đỗ Hiếu Mị đi lên thì cũng đã bắt đầu lo lắng, chỉ vì Bình An không có chỉ thị nên anh chỉ có thể chờ ở dưới lầu.

Cho đến khi Lê Thiên Thần đột nhiên xuất hiện, anh mới lên theo.

Bất quá sự việc cũng có chút ra ngoài dự kiến. Hành động bảo vệ Bình An của Lê Thiên Thần anh đứng ngoài góc cửa nhìn thấy rất rõ ràng.

Bình An cười nhẹ, “Hắn nhất định sẽ ra tự thú!”

Hồng Dịch Vũ hạ giọng hỏi, “Tô Cầm kia... Em định làm gì? Cô ta không thể tiếp tục ở lại Phương Thị.”

“Nếu như cô ta thông minh thì sẽ tự mình từ chức rời đi.” Bình An nói.

Hai người đi ra cổng chính khu cư xá, xe đang đậu ở đối diện ven đường. Vì cả hai đang cúi đầu nói chuyện nên không chú ý thấy cách đó không xa có đậu một chiếc xe hơi hiệu Honda, trên xe là Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần.

“Cô muốn tiền, tôi cho cô. Cô rời khỏi nơi này đi thôi.” Lê Thiên Thần khuyên Đỗ Hiếu Mị. Hẳn biết hẳn nợ ả không ít, nhưng trừ tiền ra thì những thứ khác hẳn đều không cho ả được.

Đôi mắt Đỗ Hiếu Mị lúc này như một cái giếng khô cạn tận đáy, đáy mắt không hề có chút thần thái nào, tĩnh mịch nhìn chăm chăm về phía trước.

Lê Thiên Thần cảm giác tính nhẫn nại của hẳn gần như sắp cạn kiệt, hẳn chưa bao giờ ăn nói khép nép với Đỗ Hiếu Mị như lúc này.

Phía trước xuất hiện hai bóng dáng quen thuộc.

Ánh mắt tĩnh mịch của Đỗ Hiếu Mị chợt lóe, rớt cuộc khởi động xe.

Lông mày Lê Thiên Thần như nhảy dựng lên, nhìn Bình An và Hồng Dịch Vũ trước mặt, rồi lại nhìn sang Đỗ Hiếu Mị, kinh ngạc hỏi, “Cô muốn làm gì đó?”

“Dù tôi có chết cũng muốn kéo cô ta xuống làm đệm lưng!” Đỗ Hiếu Mị lộ ra nụ cười dữ tợn, đạp mạnh chân ga.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Nguy Hiểm Tính Mạng

Lê Thiên Thần nhìn về mặt dữ tợn của Đỗ Hiếu Mị, lại nhìn về phía hai bóng người không hề hay biết phía trước, cuối cùng cũng hiểu được Đỗ Hiếu Mị muốn làm gì. Hắn giữ chặt tay ả, quát lớn, “Cô muốn làm gì? Dừng xe, tôi nói cô dừng xe!”

“Anh không nỡ nhìn thấy cô ta phải chịu một chút tổn thương nào đúng không? Trong lòng anh vẫn nhớ cô ta mãi không quên phải không? Vậy thì cùng chết với cô ta đi!” Đỗ Hiếu Mị điên cuồng hét to. ả đã mất tất cả, cái gì cũng không có. Cùng lắm thì đồng quy vu tận thôi, ả cần gì phải bận tâm.

“Cô điên rồi!” Lê Thiên Thần hạ cửa kính xe, hét lớn với Bình An và Hồng Dịch Vũ, “Tránh ra mau, Đỗ Hiếu Mị điên rồi!”

Bình An và Hồng Dịch Vũ nghe được tiếng hét của Lê Thiên Thần, quay đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy xe của Đỗ Hiếu Mị đang phóng thật nhanh về phía họ.

“Cẩn thận!” Hồng Dịch Vũ lôi Bình An chạy sang lề đường đối diện.

Đỗ Hiếu Mị chuyển tay lái, liều mạng đâm về phía Bình An.

Lê Thiên Thần đưa tay giành tay lái với ả, “Dừng xe, tôi nói cô dừng xe!”

“Đi chết đi! Đi chết đi!” Đỗ Hiếu Mị ha ha cười lớn, càng đạp lút chân ga, cùng giành tay lái với Lê Thiên Thần.

“Bình An, cẩn thận!” Thấy xe của Đỗ Hiếu Mị sẽ đụng tới, Hồng Dịch Vũ vội vàng đẩy phăng Bình An ra, còn mình thì nhảy qua lan can ven đường.

Ầm! Chiếc xe hơi trắng tông cực mạnh vào đèn đường, đầu xe móp méo chẳng còn hình thù.

Mặt Hồng Dịch Vũ và Bình An đầy vẻ kinh hoàng, họ liếc mắt nhìn nhau xong rồi mới quay nhìn người trong xe. Bộ mặt Đỗ Hiếu Mị lúc này dàn dụa đầy máu tươi đỏ thẫm, đã lâm vào hôn mê. Lê Thiên Thần mặc dù không hôn mê nhưng xem ra vết thương trên người cũng không nhẹ.

“Gọi 120 gấp!” Bình An kêu lớn, “Nhanh chóng cứu họ.”

“Trước tiên mang họ xuống xe đã.” Hồng Dịch Vũ vừa gọi điện thoại vừa nói.

Mắt Bình An nhìn vào Lê Thiên Thần đầy nét phức tạp. Người đàn ông từng khiến cô căm thù thấu xương này hôm nay đã cứu cô hai lần...

Mới vừa rồi cô thiếu chút nữa đã chết dưới bánh xe của Đỗ Hiếu Mị! Nếu như không có Lê Thiên Thần nhắc nhở, nếu như hăn không giành tay lái với Đỗ Hiếu Mị, thì bây giờ chắc chắn cô đã bị đụng bay ra ngoài. Tại sao hăn phải làm như vậy? Muốn chuộc tội sao?

Nếu như hăn thật sự có tình cảm với cô, tại sao kiếp trước cô bị giam trong bệnh viện tâm thần lâu như vậy mà hăn chưa bao giờ đến ngó cô lấy một lần? Tại sao để mặc cho Đỗ Hiếu Mị ngược đãi hành hạ cô?

Đáp án này, chẳng ai trả lời được.

Xe cứu thương chạy tới rất nhanh. Bình An lên ngồi cùng xe đến Bệnh viện Nhân dân.

Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần đồng thời được đưa vào phòng phẫu thuật, xem ra thương tích của cả hai đều không nhẹ.

Phương Hữu Lợi và Nghiêm Túc xuất hiện trước mặt Bình An gần như cùng lúc cô tới được bệnh viện, lo lắng nhìn cô, “Bình An, con/em không sao chứ?”

Bình An sà vào ngực Phương Hữu Lợi, “Ba, con không sao, Lê Thiên Thần đã cứu tụi con, bây giờ đang trong phòng giải phẫu.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Phương Hữu Lợi sờ sờ đầu Bình An, nổi tức giận trong lòng đối với những việc mà Lê Thiên Thần đã làm cũng nguôi đi rất nhiều.

“Chủ Tịch!” Trán Hồng Dịch Vũ được dán băng cầm máu. Lúc anh xoay người nhảy qua rào chắn thì bị thương nhẹ.

Phương Hữu Lợi giao Bình An cho Nghiêm Túc, nói với Hồng Dịch Vũ, “Cậu theo tôi đi tới chỗ Viện Trưởng ngồi một chút.”

Thật ra ông muốn hỏi Hồng Dịch Vũ hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ còn lại Nghiêm Túc cùng cô đứng trên hành lang, Bình An chột dạ cúi đầu.

Nghiêm Túc cau mày nhìn cô, cặp mắt đào hoa nổi lên lửa giận, trên trán gân xanh như ẩn như hiện, “Tại sao em lại đi tìm Tô Cầm? Bình An, em đã hứa với anh thế nào?”

Bình An ôm lấy cái hông rắn chắc của Nghiêm Túc, hạ giọng lấy lòng, “Em chỉ muốn đến xem xem Đỗ Hiếu Mị muốn làm gì, em còn kêu anh Hồng đi với em nữa mà. Thật đó, có nguy hiểm chút nào đâu. Tụi em chỉ không ngờ cuối cùng Đỗ Hiếu Mị lại nổi điên như vậy mà thôi.”

“Em biết rõ Tô Cầm và Đỗ Hiếu Mị là cùng một phe, thế mà còn dám đi tìm cô ta? Nếu như hôm nay Lê Thiên Thần không đột nhiên thay đổi lập trường, em có nghĩ tới kết quả sẽ thế nào không? Bình An, anh ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu không nhờ hăn... Người nằm bên trong...” Giọng Nghiêm Túc nghẹn lại. Chỉ cần nghĩ đến việc thiếu chút nữa thì cô sẽ chết dưới bánh xe, tim anh liền quặn đau gay gắt. Đó là hậu quả mà anh hoàn toàn không dám tưởng tượng. Bây giờ anh không cách nào tưởng tượng được nếu có một ngày anh mất cô, anh sẽ làm ra những chuyện điên cuồng gì.

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Bình An nghẹn ngào, “Sau này em không dám nữa, về sau anh không cho phép, em sẽ không đi gặp ai hết, có được không?”

Mặt cô dán vào lồng ngực anh, nghe được rõ ràng tiếng tim anh đang đập dồn dập đến mức nào. Anh đang sợ... Sợ sẽ mất đi cô!

Nghiêm Túc nhẹ thở dài, nỗi đau nơi ngực trái dần dần giãn ra, giơ tay lên ôm lấy cô thật chặt, “Bảo bối, anh rất muốn đánh em nát mông!”

Bình An ngẩng đầu, dăng lên nụ hôn, “Anh yêu em, không đánh em đâu!”

Lúc hai người hồn nhiên hôn nhau đến quên mình, quên luôn đang đứng trong bệnh viện, đột nhiên bên tai truyền đến hai tiếng ho nặng.

Hai người nghe vậy liền vội vã tách ra, nhìn sang hướng phát ra âm thanh, thì ra là hai cảnh sát mặc thường phục. Mặt Bình An đỏ lên, ngượng ngùng chào, “Cảnh sát Lưu.”

“Chúng tôi nhận được thông báo ở bệnh viện này đang có tội phạm truy nã nên tới xem một chút.” Cảnh sát Lưu nói.

Tới bắt Lê Thiên Thần đây mà!

“Lê Thiên Thần vẫn còn đang trên bàn mổ, không thể đi với các anh về Cục Cảnh sát được đâu.” Bình An nói.

“Không sao, chúng tôi sẽ chờ.” Cảnh sát Lưu nói.

Bình An và Nghiêm Túc liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết nên nói gì.

Hơn hai tiếng sau, đèn “Đang phẫu thuật” của một trong hai phòng tắt đi. Bác sỹ đi ra, thông báo rằng Đỗ Hiếu Mị chỉ bị thương phần đầu và gãy xương ống chân trái, các nơi khác của cơ thể không có vấn đề gì lớn.

Cuộc phẫu thuật cho Lê Thiên Thần kéo dài bốn giờ.

Thương tích của hấn rất nặng: gãy hai xương sườn, trong đó có một cái đâm vào lồng ngực. Tuy giải phẫu thành công nhưng có thể chống đỡ qua 24 giờ tiếp theo hay không thì còn phải nhìn tạo hóa.

Hôm nay Bình An bị không ít kinh sợ, dù chính bản thân cô không ý thức được điều này, nhưng Nghiêm Túc và Phương Hữu Lợi đều không đồng ý cho cô ở lại bệnh viện chờ Đỗ Hiếu Mị và Lê Thiên Thần tỉnh lại, mà sau khi cảnh sát lấy khẩu cung xong thì cùng Nghiêm Túc về nhà.

Nghe tin Lê Thiên Thần bị thương nặng như vậy, Bình An có cảm giác chua xót nhàn nhạt. Cho tới bây giờ, cô chỉ nhớ lại Lê Thiên Thần đã tổn thương cô như thế nào, chứ chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày hấn sẽ vì cứu cô mà ngay cả chính sinh mạng của mình cũng không để ý.

Cô khẽ thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Nghiêm Túc nằm bên cạnh cô nghe được tiếng thở dài của vợ sắp cưới thì ôm cô vào lòng, “Còn chưa ngủ được à? Có phải đang nghĩ đến chuyện hôm nay không?”

“Hôm nay Lê Thiên Thần đã cứu em hai lần. Anh nói xem, tóm lại hẳn nghĩ thế nào thế?” Cô ôm nỗi thù hận sau khi được trọng sinh, nên mặc dù đã và đang sống một cuộc sống không đồng dạng như kiếp trước, nhưng trong lòng cô vẫn không cách nào hoàn toàn cho qua.

Hôm nay cô như có cảm giác đã hoàn toàn buông ra quá khứ. Thấy Lê Thiên Thần bảo vệ mình như vậy, cô cảm thấy mình đã chẳng còn hận thù nữa.

Kiếp trước, cô đã bỏ ra rất nhiều nhưng chẳng những không được báo đáp mà còn bị cô phụ, cuối cùng chết oan chết uổng... Sau khi trọng sinh, mục tiêu của cô chỉ có báo thù. Nhưng dần dà về sau trường thành lên, cô cảm nhận được cuộc sống hiện tại đã không còn giống như kiếp trước, cũng đã học được cách nên yêu một người như thế nào, nên đã dần dần quên đi nỗi đau và oán hận khắc cốt ghi tâm nơi đáy lòng. Có lẽ, từ lúc đó trở đi, cô đã không còn hận thù nữa, chỉ chưa hoàn toàn thoải mái mà thôi.

Đến giờ phút này, cô đối với Lê Thiên Thần thật ra đã không còn liên quan đến yêu và hận nữa, cô cuối cùng đã có thể bình thường trở lại.

Nghiêm Túc khẽ hôn lên trán cô, dịu dàng nói, “Trong lòng em nghĩ thế nào?”

Bình An tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, nhẹ giọng nói, “Em cũng không biết, ít ra thì đột nhiên cảm thấy... giống như cái gì cũng đều buông xuống hết rồi.”

Anh vẫn biết trong lòng cô còn một nỗi khúc mắc nhưng không rõ lắm là vì điều gì, có lẽ là có liên quan đến quá khứ. Bây giờ nghe cô nói đã buông xuống được thì không khỏi cười vui mừng, “Bản tính con người ta không có tuyệt đối xấu xa cũng không có tuyệt đối tốt đẹp, chỉ cần nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Lê Thiên Thần bất kể sinh mạng mà cứu Bình An, như vậy rõ ràng là hắn có tình cảm với cô. Tuy rất cảm kích việc hắn cứu vợ chưa cưới của mình, nhưng Nghiêm Túc tuyệt đối không hy vọng Bình An sẽ bởi vì thế mà suốt ngày trần trở xem Lê Thiên Thần rốt cuộc là loại người nào.

Trong cách nhìn của Nghiêm Túc, Lê Thiên Thần có là ai thì cũng chẳng có ý nghĩa to lớn nào đối với anh và Bình An.

Bình An nở nụ cười, “Anh nói rất đúng, mỗi người đều có hai mặt tốt xấu. Lê Thiên Thần đã cứu em, em rất cảm kích hắn, nhưng không có nghĩa là có thể tha thứ cho những việc hắn đã làm đối với công ty. Đây là hai chuyện khác nhau. Được rồi, chúng ta ngủ đi thôi!”

Đúng vậy, cô cảm kích Lê Thiên Thần vào thời điểm cuối cùng đã cứu cô, đối với nỗi oán hận của kiếp trước cô cũng đã bình thường trở lại, nhưng những việc xấu mà Lê Thiên Thần đã làm với Tập đoàn Phương Thị thì không thể tha thứ được. Hắn phải chịu trách nhiệm cho những việc mình đã làm.

Nghiêm Túc vỗ vỗ lưng cô, ôm cô cùng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Bình An đến công ty xử lý một ít việc sau đó mới đến bệnh viện thăm Lê Thiên Thần.

Ngoài cửa phòng chăm sóc đặc biệt của Lê Thiên Thần có hai cảnh sát đang đứng, do cảnh sát Lưu phái tới xem Lê Thiên Thần. Dù hắn còn chưa tỉnh lại, nhưng vẫn muốn cầu may.

Ông bà Lê đã tới từ sáng sớm, đang đứng cạnh cửa sổ thủy tinh nhìn Lê Thiên Thần nằm trên giường bệnh. Bác sĩ đang ở bên trong kiểm tra cho hắn.

Nếu như hôm nay hắn không tỉnh lại, thì sinh mạng này sẽ...

Bình An thở dài trong lòng. Cô thật không muốn mình thiếu nợ Lê Thiên Thần một mạng. Cô đi tới, chào hỏi ông bà Lê, nhẹ giọng an ủi họ mấy câu.

Bác sĩ từ phòng săn sóc đặc biệt đi ra, Bình An ngăn lại hỏi thăm, “Bác sĩ, bệnh nhân sao rồi?”

“Tạm thời không sao, nếu như hôm nay có thể tỉnh lại, vượt qua giai đoạn nguy hiểm, như vậy thì thật sự là không còn vấn đề gì to tát.” Bác sĩ trả lời.

“Con tôi lúc nào thì có thể tỉnh lại?” Bà Lê chảy nước mắt, giọng khàn khàn, mắt cũng khóc đến sưng húp lên.

“Cái này... Chúng tôi cũng không thể xác định, phải xem ý chí của bệnh nhân thế nào.” Bác sĩ bình tĩnh trả lời. Ông đã gặp quá nhiều trường hợp sinh ly tử biệt, không phải là không thể cảm thông với cảm xúc của người nhà bệnh nhân, chẳng qua là tuân thủ đúng theo nguyên tắc trách nhiệm của mình nên ông chỉ có thể nói sự thật với họ.

Bà Lê không kìm được mà nhỏ giọng khóc òa lên, ngay cả ông Lê mắt cũng đỏ.

Bình An nhìn thật chăm chú vào Lê Thiên Thần bên trong phòng bệnh. Trên mặt hằn đeo chụp dưỡng khí, trên đầu và thân thể đều là băng gạc dày cộm, cứ lặng yên nằm đó như sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cô đã từng nguyện rửa sao hấn không chết đi, nhưng bây giờ lại không muốn hấn sẽ thật sự không tỉnh lại nữa.

“Bác sĩ, phòng bệnh của Đỗ Hiếu Mị ở đâu?” Bình An trầm mặc một lúc, cảm thấy trước tiên nên đi giải quyết một vài vấn đề.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Tinh Thần Có Vấn Đề

Bình An đi tới phòng bệnh của Đỗ Hiếu Mị, thấy y tá đang truyền nước cho ả. ả đã tỉnh, cặp mắt vô hồn hướng lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Y tá tiêm xong, rời phòng bệnh, thấy Bình An đứng ngoài cửa thì gật đầu cười.

Đỗ Hiếu Mị chậm rãi quay đầu, lúc đôi mắt vô thần nhìn đến Bình An thì hiện lên nét oán hận, nhưng rồi ả chỉ cắn chặt hàm răng mà không nói câu nào.

Bình An ngồi xuống ghế dựa cạnh giường bệnh, rót cho Đỗ Hiếu Mị một ly nước, “Nhìn thấy tôi bình yên đứng chỗ này chắc cô thất vọng lắm nhỉ?”

Tình cảnh này sao mà quen thuộc thế... Bình An cười lạnh trong lòng, chẳng qua chỉ đổi vị trí mà thôi. Kiếp trước, người nằm trên giường chính là cô, mà bây giờ, cô đang đứng đây ngạo nghễ nhìn xuống một Đỗ Hiếu Mị nhếch nhác.

“Cút!” Đỗ Hiếu Mị nặn ra một chữ từ trong miệng.

Bình An nhẹ nhàng cười, “Cô muốn lợi dụng Tô Cầm đến đối phó tôi, hình như không biết tự lượng sức mình thì phải. Cô cho rằng cô vẫn còn là một Đỗ Hiếu Mị có thể uy hiếp khống chế cô ta như năm xưa sao? Cô đã chẳng còn gì, bây giờ ngay cả việc tự vệ cũng có vấn đề, thế mà suốt ngày còn nghĩ tới việc hại người khác. Đỗ Hiếu Mị, cô đúng là muốn chết!”

Mắt Đỗ Hiếu Mị nheo lại, “Cô biết cô ta là Tô Cầm?”

“Không có gì mà tôi không biết. Các người đã làm gì ở Thành phố S, đã làm gì với Phương Thị, tôi đều biết tường tận.” Bình An thản nhiên.

“Ha ha!” Đỗ Hiếu Mị cười to lên, cười đến rơi nước mắt, thanh âm rất tuyệt vọng, “Thì ra anh ấy đều nói tất cả cho cô biết.”

“Không phải Lê Thiên Thần nói với tôi.” Bình An nói rõ, “Bất quá nghĩ lại, cô cũng thật đáng thương. Ban đầu tôi đã chẳng cần Lê Thiên Thần, thế mà cô lại xem anh ta như châu bảo mà cướp đoạt cho bằng được, vì anh ta mà hầu như cái gì cũng làm. Kết quả lại chẳng lấy được bất cứ thứ gì, còn bị người đàn ông mình yêu nhất xem thường. Phụ nữ làm được như cô quả thật cũng không dễ.”

Cô cố ý nhấn mạnh vào chỗ đau trong lòng Đỗ Hiếu Mị, dường như muốn chọc giận ả.

Đỗ Hiếu Mị lại giống như đã mất đi tất cả sức chiến đấu, mặc dù đáy mắt còn có hận ý nhưng cũng không nổi giận, chỉ cười lạnh, “Cô không cần phải đứng đây khoe khoang. Tôi chẳng còn để ý chuyện gì cả.”

Lê Thiên Thần vì cứu Phương Bình An mà ngay cả mạng sống của mình cũng không cần, đây chẳng phải là đã quá rõ ràng rồi đó sao? Trong lòng hẳn cũng chỉ có mỗi Phương Bình An. Thế ả là cái gì? Công cụ giải trí? Lợi dụng ả xong rồi thì có thể một cước đá văng ra? Ha, biết được sự thật này, ngay cả hơi sức để oán hận ả cũng không có.

Bình An có phần áp lực trước vẻ bình tĩnh của Đỗ Hiếu Mị, cô nhíu mày, “Khoe khoang ư? Cô cảm thấy tôi còn cần khoe khoang với cô sao? Trước giờ cô chẳng có gì đáng để tôi hâm mộ cả, hiện tại lại càng không có.”

“Cô nói xong rồi thì mời cô rút!” Đỗ Hiếu Mị kêu lên.

“A, tôi còn chưa nói với cô một việc.” Bình An cười đến vô cùng ngọt ngào đáng yêu, “Tôi sẽ không khởi tố cô, bởi vì bác sĩ Khoa Thần kinh sẽ cho ra báo cáo kiểm tra, chứng minh tinh thần của cô có vấn đề. Cho dù có tố cáo cô thì Tòa án cũng sẽ không xử tội cô.”

Đỗ Hiếu Mị sững sốt, trừng to mắt nhìn Bình An, nét mặt vắn vẹo quái dị, “Cô nói tôi bị bệnh thần kinh?”

“Không phải tôi nói, mà là kết quả sau khi bác sĩ kiểm tra.” Bình An thản nhiên.

Trước kia cô đã từng chịu khổ thế nào, bây giờ cô muốn Đỗ Hiếu Mị cũng ném thử một lần. Như vậy mới công bằng, không phải sao?

“Mày cố ý! Mày thông đồng với bác sĩ. Phương Bình An, mày là đồ đê tiện!” Đỗ Hiếu Mị rất cuộc cũng không kiềm được nổi oán hận trong lòng, không để ý trên tay vẫn còn kim truyền dịch mà vung tay đánh về phía Bình An.

Bình An đã đoán trước là ả sẽ làm vậy, nhanh nhẹn lui ra đằng sau mấy bước, như cười như không nhìn ả, đáy mắt đậm tia sáng sắc nhọn lạnh như băng. Kiếp trước chắc mình đại khái cũng có bộ dạng giống vậy, nhìn thật rất giống kẻ điên.

“Tôi cố ý thì sao, mà không cố ý thì sao? Đỗ Hiếu Mị, cô đã điên rồi.” Bình An nhẹ giọng nói.

Đỗ Hiếu Mị thét chói tai, chộp lấy cái ly bên cạnh ném về hướng Bình An.

Bình An né tránh công kích, khẽ mím cười với ả, rồi lập tức thay băng về mặt sợ hãi, chạy ra ngoài cửa kêu lớn, “Bác sĩ, bác sĩ...”

Bác sĩ chủ trị rất nhanh liền chạy đến, “Cô Phương, làm sao vậy?”

“Trạng thái tinh thần của cô Đỗ hình như không được tốt lắm, anh mời bác sĩ của Khoa Thần kinh tới xem một chút đi.” Bình An nghiêm trọng nói.

Đỗ Hiếu Mị đấm giường bệnh y như phát điên, “Tôi không điên, tôi không có bệnh. Phương Bình An, đồ dê tiện, tao muốn giết mày!” Vì gãy xương nên chân ả bị treo lên giá, hoàn toàn không xuống giường được, chỉ có thể la hét thật to.

Bác sĩ kêu y tá vào trấn an Đỗ Hiếu Mị, rồi nói khẽ với Bình An, “Bệnh nhân cảm xúc không ổn định, chúng tôi sẽ mời bác sĩ Khoa Thần kinh tới kiểm tra.”

Bình An mỉm cười, “Cám ơn.”

Sau khi rời khỏi phòng bệnh của Đỗ Hiếu Mị, Bình An lại lần nữa lên lầu thăm Lê Thiên Thần vẫn còn nằm trong phòng săn sóc đặc biệt. Cô thật sự hy vọng anh ta có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm mà tỉnh lại.

Mới từ thang máy bước ra, cô liền nhìn thấy Liên Kiến Ba đang đứng ngoài cửa phòng bệnh. Cô lập tức cảnh giác, bước nhanh chân đi tới.

“Anh tới làm cái gì?” Bình An lạnh lẽo nhìn Liên Kiến Ba, nghi ngờ mục đích hẳn tới nơi này. Lấy thủ đoạn của Liên Kiến Ba, chắc hẳn sẽ không cứ vậy mà bỏ qua cho Lê Thiên Thần, nói không chừng vì bản thân và Đoàn Quan Quân mà hẳn còn có thể dùng hết tất cả mọi biện pháp để ngăn cản Lê Thiên Thần ra Tòa kể tội bọn chúng.

Ông bà Lê không có ở đây, hai cảnh sát đang ngồi ở cửa. Họ dù biết Liên Kiến Ba là ai nhưng không thể đuổi hẳn đi.

Liên Kiến Ba cười hờ hớ nhìn Bình An, “Cần gì phải thối mặt thế. Dù gì tôi với Lê Thiên Thần cũng từng coi như là đồng nghiệp, nghe nói anh ta bị trọng thương nên tới đây thăm một chút không được sao. Không ngờ lại

gặp được cô nha. Cô Phương, thì ra tình cảm giữa cô và Lê Thiên Thần tốt đến vậy.”

Bình An cười cười thản nhiên, nhìn Lê Thiên Thần vẫn chưa tỉnh lại bên trong, “Anh Liên quan tâm Lê Thiên Thần như vậy, anh ta tỉnh lại nhất định sẽ rất vui.”

“Cô xác định anh ta còn có thể tỉnh lại?” Cũng đang nhìn Lê Thiên Thần, đáy mắt của Liên Kiến Ba thoáng lướt qua một tia ác độc.

“Anh còn chưa ngồi tù, anh ta sao có thể chết được?” Giọng điệu cực kỳ thoải mái.

Sắc mặt Liên Kiến Ba hơi đổi, cười gượng mấy tiếng, “Tự tin có thể thắng quan tòa đến vậy à?”

Bình An quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, “Nhất định có thể!”

“Nếu anh ta có thể tỉnh lại, cơ hội của cô có thể sẽ lớn hơn một chút.” Liên Kiến Ba nhúng vai, “Nhưng đáng tiếc, xem ra chắc khó tỉnh lại.”

Đầu Bình An căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, “Anh ta sẽ tỉnh lại!”

Liên Kiến Ba quét mắt nhìn Bình An một cái, “Mấy ngày nữa là phúc thăm rồi, cô Phương, đến lúc đó chúng ta lại gặp.”

Bình An bĩu môi, không đáp lời.

Sau khi Liên Kiến Ba rời đi không bao lâu, ông bà Lê mới quay lại. Thì ra họ đến phòng làm việc của bác sĩ để hỏi thăm tình huống của Lê Thiên Thần. Họ vẫn rất lo lắng không biết khi nào thì con trai mới có thể tỉnh lại.

Bình An an ủi họ vài câu, rồi vì công ty còn có việc nên không thể không rời đi trước.

Trở lại công ty, Bình An đến văn phòng Phương Hữu Lợi. Gần đây thế cục của việc tuyển cử cho nhiệm kỳ mới đã vô cùng rõ ràng. Đã có tiếng gió truyền ra, Bí thư Thị Ủy Thành phố S sẽ là Trương Giang Ninh, còn Đoàn Quan Quân vì tác phong có vấn đề nên dường như sẽ bị điều đến vị trí tuyển hai. Mặc dù cấp bậc không thay đổi nhưng tuyệt đối sẽ là một địa phương chẳng có gì béo bở.

Có thể người sau lưng Đoàn Quan Quân đã bỏ rơi lão, cho nên mới không tranh thủ cho lão nữa.

“Ba, vậy chuyện bọn chúng rửa tiền cuối cùng có nên khởi tố hay không?” Bình An nhíu mày hỏi. Nếu bảo cô cứ như vậy mà bỏ qua cho cha con Đoàn Quan Quân thì cô không có tấm lòng rộng rãi như vậy đâu.

“Chuyện này phải chờ sau khi Lê Thiên Thần tỉnh lại mới tính tiếp được. Bằng không, chúng ta chưa đủ chứng cứ... cũng không kiện chúng được đâu.” Phương Hữu Lợi nói.

Gần đây Đoàn Quan Quân vấp phải khó khăn khắp nơi thật ra là kết quả do ông âm thầm thao tác. Làm quan mà không có tiền thì bò lên trên thế nào được?

Bình An gật đầu, “Con biết rồi.”

“Con mới từ bệnh viện về phải không. Lê Thiên Thần thế nào rồi?”

“Còn chưa tỉnh lại ạ.” Bình An thấp giọng.

Phương Hữu Lợi thở dài, không phát biểu ý kiến gì, nhưng trong lòng cũng hy vọng Lê Thiên Thần có thể sớm tỉnh lại. Không phải vì anh ta có thể làm chứng chống lại đám người Đoàn Quan Quân, mà vì không hy vọng anh ta còn trẻ như vậy mà đã ra đi. Dù sao, nếu Lê Thiên Thần không đi làm đường thì anh ta vẫn là một thanh niên rất có năng lực.

Đến buổi tối, Lê Thiên Thần mới tỉnh lại. Bình An đang cùng Nghiêm Túc ăn tối với Viên lão phu nhân, nghe được tin này hai người liền cùng Phương Hữu Lợi đi đến bệnh viện.

Tinh thần của Lê Thiên Thần vẫn chưa tốt, chỉ mới có ý thức, nói chuyện khá hụt hơi. Nhưng đây đã là kết quả rất tốt, ít nhất là đã vượt qua được giai đoạn nguy hiểm, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Thấy Bình An bình yên vô sự đứng bên cạnh, khóe mắt Lê Thiên Thần ươn ướt. Chỉ có người đã trải qua sinh tử mới có thể nhìn thấu được nhiều việc hơn. Bây giờ anh ta đã biết hối hận, nhưng đã là quá muộn.

Anh ta chưa từng quý trọng cái mà mình có được, giờ hối hận đã không kịp rồi.

“Đã tỉnh là tốt rồi, giờ tỉnh dưỡng thật tốt đi đã, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Phương Hữu Lợi nghiêm trang dặn dò.

Lê Thiên Thần chỉ mở mắt nhìn lại, bày tỏ mình không có việc gì.

Bác sĩ đi vào bảo người nhà bệnh nhân rời phòng bệnh, bệnh nhân còn cần nghỉ ngơi.

Phương Hữu Lợi khuyên ông bà Lê đi về nghỉ trước, đợi ngày mai lại đến thăm Lê Thiên Thần.

Bình An rời phòng bệnh, do dự một chút rồi vẫn xuống lầu dưới chỗ Đỗ Hiếu Mị. Giường bệnh của Đỗ Hiếu Mị đã được đổi, hiện giờ ả bị trói chặt cả hai chân hai tay vào đó. Bệnh viện đã bắt đầu đối xử với ả như một bệnh nhân tâm thần, nếu không vì trên người ả còn có thương tích thì có khi đã bị đưa đến bệnh viện tâm thần rồi.

“Cảm giác này khó chịu không?” Bình An mặt không chút thay đổi nhìn ả, thanh âm lạnh lùng pha lẫn một tia hận ý.

Đây đều là những nỗi thống khổ mà trước kia cô đã từng trải qua, bây giờ phải hoàn lại cho Đỗ Hiếu Mị từng chút một.

“Đồ con đ...!” Đỗ Hiếu Mị điên cuồng hét to, tức giận vì không thể nhào lên giết Bình An.

Nỗi căm hận nơi đáy mắt Bình An được thay thế bằng thương hại, “Phụ nữ ai mà chẳng ái mộ hư vinh. Nhưng cô vì hư vinh mà tổn thương người khác, thậm chí cho là người khác có cái gì thì cô cũng phải có cái đó. Chính sự cố chấp này của cô đã làm cho cô mất đi nhân tính. Đỗ Hiếu Mị, cô nên cố mà tỉnh lại bản thân đi, chứ đừng đổ thừa tất cả kết quả của ngày hôm nay cho người khác.”

Cô xoay người đi ra ngoài vài bước, rồi dừng lại cạnh cửa phòng, nhẹ nhàng nói, “Cô ở bệnh viện tâm thần mà tận hưởng những ngày tháng cô độc thống khổ đi, một ngày nào đó cô sẽ nghĩ ra.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Nói Chuyện

Hai ngày sau, tinh thần của Lê Thiên Thần đã khá hơn một chút, đã có thể mở miệng nói chuyện nhưng vẫn chưa thể ăn cơm, chỉ có thể truyền dịch để cung cấp chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể.

Lúc Bình An lại đây nhìn anh ta, ông bà Lê cũng đang ngồi trong phòng bệnh.

Lê Thiên Thần đã được chuyển từ phòng săn sóc đặc biệt sang phòng thường, điều này làm cho ông bà Lê cảm thấy hết sức vui mừng, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn một chút.

“Bình An, cháu tới rồi à. Lại đây, ngồi xuống nói chuyện đi.” Bà Lê thấy Bình An tới liền vội vàng đứng lên nhường chỗ. Người làm mẹ ai cũng đều có lòng riêng, mặc dù con trai đã phạm tội nhưng trong lòng bà con mình vẫn là người ưu tú nhất, kết hợp với Bình An đúng là một đôi trời sinh đích thực. Cho dù cơ hội có mong manh, bà cũng muốn thử tác hợp hai người lần nữa.

“Dì à, dì cứ ngồi đi, cháu đứng được mà.” Bình An nói, mắt liếc nhanh khuôn mặt tái nhợt của Lê Thiên Thần.

“Cháu ngồi đi, ngồi mới dễ nói chuyện với Thiên Thần. Hai bác ra ngoài mua chút đồ.” Bà Lê kéo ông Lê ra ngoài, chế tạo cơ hội cho Bình An và Lê Thiên Thần ở riêng một chỗ.

Bình An cười nhẹ. Những lời cô muốn nói sau đây quả thật cũng không nên để cho hai ông bà nghe được.

Lê Thiên Thần lúng túng cười với Bình An, suy yếu nói, “Mẹ anh không biết em sắp kết hôn.”

“Không sao!” Bình An khẽ mỉm cười nhìn anh ta, “Anh bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Em muốn hỏi về thân thể hay là tinh thần?” Lê Thiên Thần tự giễu, “Thân thể thì thế đó, em cũng thấy mà. Còn về phần tinh thần... Trên đời này đúng là không có thuốc hồi hận. Thật xin lỗi.”

Bình An cúi đầu thờ dài một tiếng, nhẹ giọng hỏi, “Ban đầu lúc tham dự rửa tiền, là anh tự nguyện, hay là bị ép phải làm?”

Lê Thiên Thần ngẩn ra, rồi lập tức cười khổ, “Thì ra em đã biết. Tại sao không báo cảnh sát?”

“Tôi muốn nghe đáp án của anh.” Bình An nói.

“Em đã từng thích anh chứ?” Lê Thiên Thần không trả lời, mà hỏi nhanh một câu.

Bình An không ngờ Lê Thiên Thần sẽ hỏi cái này, cau mày im lặng nhìn anh ta, “Chuyện này đã không còn quan trọng.”

“Nhưng đối với anh mà nói thì rất quan trọng. Lần đầu tiên em nhìn thấy anh thì rất vui vẻ, nói là muốn vĩnh viễn ở cùng với anh, em nói rất thích anh... Những câu này đều là thật đúng không? Thế sao sau đó em lại đối xử xa cách với anh, thậm chí còn oán hận anh?” Đây là khúc mắt trong lòng Lê Thiên Thần. Anh ta nghĩ thế nào cũng không hiểu vì đâu Bình An lại đột nhiên như biến thành người khác. Anh ta phải biết chuyện này là vì sao.

Phải trả lời thế nào đây? Nói là mình trọng sinh, nên mới oán hận anh ta vô tình và phản bội sao?

Bình An nhìn thật sâu vào mắt anh ta, “Lê Thiên Thần, nếu như tôi vẫn không thay đổi mà vẫn mù quáng sùng bái yêu thích anh như trước kia, anh có thể đối xử tốt với tôi chăng? Anh có thể chống đỡ được sự dụ hoặc của Đỗ Hiểu Mị không? Anh có thể toàn tâm toàn ý làm việc tại Phương Thị không? Cho dù sau này anh và tôi kết hôn, mọi người đều nói anh là bám váy phụ nữ mới có thể leo lên làm Tổng Giám Đốc, nói anh là kẻ ăn cơm chùa, anh đều có thể thờ ơ, trước sau như một đối với tôi được không?”

Lê Thiên Thần há mồm muốn trả lời, Bình An đã trả lời thay anh ta, “Anh không thể! Đừng tự dối gạt mình, anh sẽ không làm được! Cho dù tôi có trả giá nhiều hơn nữa đối với anh, thì theo ý anh đó đều là lẽ đương nhiên. Anh thậm chí còn sẽ oán giận tôi, bởi tôi làm cho anh cảm thấy thật mất mặt. Lê Thiên Thần, tôi chỉ là một cô gái rất bình thường, có lẽ đã từng thích anh, nhưng anh không cho tôi được thứ tình yêu mà tôi muốn, cho nên tôi mới buông tay.”

“Nghiêm Túc có thể cho em tình yêu mà em muốn?” Lê Thiên Thần phát hiện mình hóa ra không thể phản bác được lời nói của Bình An. Cô nói đúng, nếu như cô không đột nhiên xa cách anh ta, anh ta sẽ không phát hiện tầm quan trọng của cô đối với mình, cũng sẽ không nhớ mãi không quên cô.

Chính khi anh ta bị coi thường, mất đi rồi mới biết thì ra mình luyến tiếc.

Nhắc tới Nghiêm Túc, đáy mắt Bình An hiện lên vẻ nhu tình ngọt ngào ngay cả bản thân cô cũng không tự phát giác được, “Đúng vậy, ít nhất anh ấy sẽ không làm cho tôi thương tâm.”

Lòng Lê Thiên Thần đầy ảm đạm, “Anh đã hiểu...” Anh ta hít sâu một hơi, ôm ngực ho nhẹ mấy cái, sắc mặt càng thêm tái nhợt, “Bình An, anh từng có một giấc mơ.”

Bình An nhướn mày, “Mơ cái gì?”

“Anh mơ thấy em gả cho anh.” Lê Thiên Thần suy yếu nói khẽ, “Nhưng em không được vui, bởi vì anh đã làm rất nhiều chuyện sai. Em nói đúng, nếu em thật sự ở cùng anh, anh vẫn sẽ không thỏa mãn như trước. Đỗ Hiếu Mị... Đàn ông đều rất khó cự tuyệt. Nhưng anh không yêu cô ta. Bình An, anh...”

“Nếu là giấc mơ, vậy không cần suy nghĩ thêm làm gì.” Lưng Bình An hơi lạnh, bởi không ngờ Lê Thiên Thần cũng sẽ nằm mơ thấy chuyện của kiếp trước.

Lê Thiên Thần nhìn cô. Đúng vậy, bây giờ có nói điều gì cũng đều vô dụng, cần gì phải nói ra để tự thêm phiền não đây? “Anh có chứng cứ rửa tiền của hai cha con Đoàn Quan Quân, đang cất trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng, nhưng phải cần dấu vân tay mới mở được. Đợi anh xuống giường được, anh liền đi lấy cho em.”

Mắt Bình An sáng lên. Ngày đó Lê Thiên Thần quay về nhà trọ chính là để lấy chứng cứ này đây!

“Bình An, anh không phải thật sự muốn làm những chuyện này, nhưng anh thật sự không có cách nào khác. Lúc ấy anh lạ nước lạ cái ở Thành phố S, rất nhiều chuyện đều không nằm trong tầm khống chế của anh. Trước kia ở Thành phố G này làm cái gì cũng đều thấy thuận lợi, đến Thành phố S anh mới biết, không có sự hỗ trợ của em anh thật ra cũng chẳng là cái đỉnh gì. Anh chỉ muốn trở về sớm một chút, muốn sớm một chút ở chung chỗ với em. Anh không muốn nhìn thấy em cùng người khác... Đỗ Hiếu Mị vì giúp anh mới đi tìm Đoàn Quan Quân. Cô ấy lợi dụng Tô Cầm lên giường với lão, tưởng sẽ dùng hình chụp được để uy hiếp lão. Nhưng Đoàn Quan Quân đúng là một tên cáo già, lão đã sớm biết Đỗ Hiếu Mị muốn làm gì nhưng vẫn lên giường với Tô Cầm, cho Đỗ Hiếu Mị chụp được hình. Nhưng hình chụp được không bao lâu thì đã bị vài tên xã hội đen cướp đi. Đoàn Quan Quân muốn chặt tay Đỗ Hiếu Mị...”

“Đỗ Hiếu Mị gặp chuyện không may, anh cũng chạy không thoát. Trước đó anh cũng không biết Đỗ Hiếu Mị có kế hoạch này, đến khi Đoàn Quan Quần cho người đến lôi anh đi anh mới biết. Lão uy hiếp bọn anh, nếu như không giúp lão làm việc thì sẽ làm cho bọn anh sống không bằng chết, thậm chí còn liên lụy đến người nhà. Anh chẳng còn cách nào... mới đáp ứng lão. Đỗ Hiếu Mị cũng bị lão lợi dụng đi đối phó với các kẻ thù chính trị... Sau đó, vì có Đoàn Quan Quần hỗ trợ, nên các công trình của chúng ta ở Thành phố S đều rất thuận lợi. Lúc quay lại Thành phố G, anh cho là anh sẽ có được vị trí Tổng Giám Đốc dễ như trở bàn tay, không ngờ em lại đột nhiên muốn cùng anh tranh vị trí này.”

“Thật ra em làm Tổng Giám Đốc anh lại rất cao hứng, nghĩ rằng có thể sớm chiều chung đụng với em, làm cho em hồi tâm chuyển ý một lần nữa. Ai nào ngờ em và anh giờ đã như nước với lửa.” Lê Thiên Thần cười khổ, “Công ty nhỏ ở Thành phố S đã không đủ giúp Đoàn Quan Quần rửa tiền nữa, cho nên Liên Kiến Ba mới đến Phương Thị. Anh đã thử ngăn cản, nhưng, năng lực anh có hạn...”

Nghe được trần thuật của Lê Thiên Thần, Bình An trầm mặc hồi lâu, “Nói như vậy, Đoàn Quan Quần cũng đang giúp người khác rửa tiền.”

Một Bí thư Thị Ủy dù tham ô đến thế nào cũng không thể có nhiều tiền cần rửa như vậy. Suốt nhiều năm như vậy đều rửa tiền, thì số tiền này ở đâu mà có nhiều vậy? Mafia? Buôn lậu thuốc phiện? Tham ô? Hay là gì khác nữa? Nhưng bất kỳ cái nào trong số này cũng đã đủ đưa Đoàn Quan Quần đến chỗ chết.

“Phía sau Đoàn Quan Quần khẳng định còn có người khác, nhưng anh không biết là ai. Liên Kiến Ba cũng không rõ đâu, chỉ mỗi Đoàn Quan Quần biết thôi.” Lê Thiên Thần nói, “Bình An, em có thể lật đổ Đoàn Quan Quần cũng đã không dễ rồi, đừng nghĩ đến chuyện đối phó với người ở sau lưng lão. Thương không cùng quan đầu, cấp bậc người kia tuyệt đối không như Đoàn Quan Quần đâu.”

Cô không nghĩ tới chuyện đối phó với kẻ đứng sau lưng Đoàn Quan Quân, đó không phải là người có thể tùy tiện động tới. Điểm này cô rất rõ ràng.

“Tôi biết.” Bình An gật đầu, “Anh sẽ ra tòa làm chứng chống lại bọn họ chứ?”

Lê Thiên Thần nhắm mắt lại, thở dài một hơi, “Dù anh có không ra làm chứng thì cũng nhất định sẽ ngồi tù, vậy thà rằng làm cho chúng ngồi cùng với tôi.”

Bình An hơi thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Lê Thiên Thần đồng ý ra làm chứng là tốt nhất.

“Anh nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi về trước đây. Chờ anh dưỡng tốt thân thể rồi thì đi lấy chứng cứ sau.” Bình An nói.

Lê Thiên Thần gật đầu, dừng trong chốc lát, hỏi, “Đỗ Hiểu Mị thế nào rồi?”

“Cô ta bị thương nhẹ hơn anh nhiều, nằm phòng bệnh lâu dưới. Nhưng mà... trạng thái tinh thần của cô ta không tốt lắm, có thể tương lai phải vào bệnh viện tâm thần an dưỡng.” Bình An thản nhiên.

“A!” Lê Thiên Thần gật đầu như đang nghĩ đến điều gì, trên mặt cũng không lộ vẻ đau lòng.

Đàn ông chắc đều như vậy, đối với người phụ nữ mà mình không yêu đều là lạnh lẽo bạc bẽo. Lê Thiên Thần cho dù biết mình làm sai nhưng vẫn không đổi được bản tính. Đỗ Hiểu Mị có ngày hôm nay đều là vì anh ta, nếu như không vì yêu Lê Thiên Thần, cuộc sống của Đỗ Hiểu Mị có phải sẽ không như thế này?

Ai mà biết được? Đáp án này chỉ có ông Trời là rõ ràng.

Sau khi rời bệnh viện, Bình An đi thẳng về công ty.

Mới vừa ngồi xuống chưa nóng chỗ ngồi, Khổng Thu Hình liền tiến vào, “Xem tin tức chưa?”

Khổng Thu Hình bây giờ là thư ký cho Bình An.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bình An hỏi.

“Đoàn Quan Quần ly hôn với vợ, hình như là bị mẹ ruột Liên Kiến Ba quậy. Lần này thật là náo nhiệt.” Bởi vì Tạ Hồng Phương chết, Khổng Thu Hình hận thấu xương cha con Đoàn Quan Quần.

Bình An cười giễu, “Tiểu Tam rốt cuộc cũng hết chịu yên phận rồi. Liên Kiến Ba có đứng ra phát biểu gì không?”

“Đoàn Quan Quần và Liên Kiến Ba đều chưa nói gì, bất quá Đoàn phu nhân muốn đưa con gái di dân ra nước ngoài, nói là không muốn nhìn đến sắc mặt đối trá hèn hạ của chồng nữa.” Khổng Thu Hình nói.

“Di dân?” Bình An nhíu mày, “Tôi biết rồi, cô lưu ý một chút xem Đoàn phu nhân sẽ di dân đi đâu nhé.”

Khổng Thu Hình gật đầu, “Dạ, Tổng Giám Đốc!”

Bình An lắc lắc đầu, để tâm tư mình một lần nữa quay lại công việc. Công trình cải tạo chung cư cũ đã thuận lợi khởi công lại, tương lai phát triển của trung tâm thương mại tại khu Phường Hoàng Thành cũng được rất nhiều thương gia địa ốc quan tâm, vấn đề tài chính cũng đã giải quyết xong. Hiện tại, Tập đoàn Phương Thị lại một lần nữa trở lại quỹ đạo, lượng công việc của cô cũng gia tăng.

Chờ mọi việc đều xong, cô nhất định phải xin nghỉ phép dài hạn mới được!

A, đúng rồi, ngày mai còn phải hẹn vợ chồng Ôn Triệu Dung ăn cơm. Lần này khó khăn về VLXD của công trình chung cư cũ có thể giải quyết là nhờ Ôn Triệu Dung giúp đỡ, cô còn chưa chính thức cảm ơn anh.

Bình An gọi điện thoại nội bộ cho Khổng Thu Hình, bảo cô xếp thêm kế hoạch mới vào lịch làm việc ngày mai.

Sau đó lại gọi cho Nghiêm Túc, đương nhiên là muốn Nghiêm Túc cùng đi với cô đến ăn cơm với Ôn Triệu Dung, bởi đây không phải là xã giao trong công việc mà là chiêu đãi cá nhân.

Nghiêm Túc cười đáp ứng, “Tối nay sau khi hết giờ làm anh đến đón em nhé. Bà nội kêu chúng ta về nhà ăn cơm.”

“A, tốt quá, đã lâu không có tới thăm ông nội với Bà nội rồi.” Bình An cười nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Ai Mới Là Người Ngoài

Hết giờ làm, Bình An rời văn phòng. Nghiêm Túc đã chờ cô ngoài cửa công ty.

Thấy chiếc Porsche quen thuộc kia, Bình An lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, đi về hướng đó. Không đợi Nghiêm Túc xuống mở cửa xe giúp cô, cô đã tự ngồi lên ghế cạnh tài xế, “Bác tài ơi, sao đúng giờ thế.”

“Vì bà xã phục vụ, không đúng giờ sao được?” Nghiêm Túc hôn lên môi cô một cái, dịu dàng cười nói.

Xì! Bình An nguyền anh một cái, “Ai là bà xã của anh.”

Nghiêm Túc nghiêm chỉnh suy nghĩ một chút, rồi nghiêm trang hỏi, “È hèm, em cảm thấy ai là bà xã của anh?”

Bình An một tay chống cằm, cười híp cả mắt nhìn gò má anh tuấn của anh, “Đời này anh chỉ được phép có một vợ, chỉ có thể yêu cô ấy, không được ăn hiếp cô ấy, cô ấy nói gì thì nghe nấy, bất kể phát sinh sự việc gì cũng không thể vứt bỏ cô ấy. Nghiêm tiên sinh, anh có thể làm được không?”

“Mấy cái này ấy hả, phải nghĩ một chút mới trả lời được.” Nghiêm Túc cười nói.

“Không cho nghĩ, phải trả lời ngay!” Bình An cong miệng, không vui kêu lên.

Nghiêm Túc kéo tay cô qua, nhẹ nhàng nắm bàn tay cô, “Đời này anh chỉ có một mình em là vợ, chỉ yêu em chứ không ăn hiếp em, em nói gì thì nghe nấy, bất kể phát sinh chuyện gì cũng sẽ không vứt bỏ em. Phương tiểu thư, em nguyện ý gả cho anh chứ?”

Bình An cười ha ha, “Em nguyện ý!” Đây là lời ngon tiếng ngọt chỉ có giữa một đôi tình nhân. Trước mặt người khác, họ chưa bao giờ biểu hiện quá ngọt ngào, nhưng ở nơi riêng tư, cô sẽ bắt Nghiêm Túc nói rất nhiều câu nghe mà buồn nôn. Đây không phải là để lấy lòng bản thân mình, mà là cô cảm thấy giữa hai người có thể dùng phương thức này để duy trì tình cảm.

“Anh thật sự rất mừng. Vậy, Phương tiểu thư yêu quý, em chuẩn bị xong chưa?” Nghiêm Túc tiếp tục hỏi.

“Em đã sẵn sàng, anh thì sao?” Mắt Bình An sáng long lanh, giống như vì sao chói sáng nhất đẹp mắt nhất.

Chỉ còn một tháng nữa sẽ là hôn lễ của hai người, mặc dù còn rất nhiều việc chưa được giải quyết, nhưng sẽ không ngăn cản được quyết tâm xây dựng một gia đình của họ.

“Em hẳn đã biết, anh đợi ngày này rất lâu rồi.” Nghiêm Túc nói.

Bình An vươn người qua hôn lên má anh một cái.

Nghiêm Túc cười rất khoa trương, “Bảo bối à, em đừng có làm cho giao thông tắc nghẽn đấy. Anh cũng không muốn lại một lần nữa... Hừm?”

Nhớ tới màn kích thích của hai người trong xe lần trước, mặt Bình An lập tức đỏ lên, ngượng ngùng thoi Nghiêm Túc một cái, “Chú ý lái xe đi!”

“Anh vẫn rất chú ý lái xe, nếu như người bên cạnh không phải là em.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An xoay mặt ra ngoài cửa xe, căn môi dưới cổ nhin xuống ý cười.

Nửa tiếng sau, hai người bước vào nhà Nghiêm lão phu nhân.

Nghiêm Túc mới vừa đẩy cửa ra, câu chào ông nội bà nội còn chưa kịp nói ra miệng thì đã thấy một thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp ào tới, “Anh, anh đã về rồi.”

Một tiếng “anh” kia không chỉ làm cho Nghiêm Túc bực mình nhếch mày thật cao, mà càng làm cho Bình An giật mình.

Anh? Cô gái trẻ xinh đẹp trước mắt này chính là... Nghiêm Hân, em gái cùng cha khác mẹ với Nghiêm Túc đó sao? Cô ta không ở Mỹ à? Sao lại ở chỗ này?

Mặt Nghiêm Túc thản nhiên, đẩy cô ta ra, chỉ gật đầu một cách tượng trưng, “Sao cô lại ở đây?”

Hình dáng Nghiêm Hân có vài phần tương tự Ôn Nguyệt Nga, ngọt ngào đáng yêu, hơn nữa tính tình thoạt nhìn có vẻ rất hoạt bát, không giống tính khí nóng nảy của Ôn Nguyệt Nga chút nào. Nhưng mà... Tình cảm giữa cô ta và Nghiêm Túc có tốt đến vậy à? Từ lúc vào cửa đến giờ, cô ta dường như chỉ nhìn thấy mỗi Nghiêm Túc, hoàn toàn không liếc nửa mắt nhìn Bình An.

“Con bé nghe nói con sắp kết hôn nên xin nghỉ quay về, bảo là muốn nhìn xem mặt mũi chị dâu tương lai như thế nào.” Nghiêm Lô Hải từ toilet ra vừa vặn nghe được câu hỏi của Nghiêm Túc liền trả lời thay Nghiêm Hân.

Nghiêm lão phu nhân ngồi trên ghế salon xem TV, giọng nhạt nhẽo, “Việc học quan trọng hơn, chị dâu lúc nào gặp mà chả được, cần gì phải xin nghỉ để về.”

“Bà nội, cháu làm vậy là quan tâm anh mà.” Nghiêm Hân dường như không hề để ý đến vẻ lãnh đạm của Nghiêm Túc, sau khi bị đẩy ra lại ôm lấy cánh tay Nghiêm Túc, “Anh, mau vào đây, em có mang quà về cho anh đây.”

Bình An bỗng dưng có cảm giác bị làm người ngoài.

Nghiêm lão phu nhân nhượng mắt quét Nghiêm Hân một cái, cười nói với Bình An, “Bình An, lại đây lại đây, bà nội cho con xem thiệp cưới nè. Hôm nay vừa chọn kiểu xong, không biết con có thích hay không.”

“Bà nội cùng mẹ tuyển chọn chẳng lẽ sẽ kém sao?” Bình An cảm thông liếc mắt nhìn vẻ mặt sa sầm của Nghiêm Túc một cái, nhưng rồi vẫn cười đi về phía Nghiêm lão phu nhân.

“Tất nhiên rồi, mắt của bà với Tố Hà nhất định không tệ.” Nghiêm lão phu nhân cười ha hả.

Nghiêm Túc không hề khách sáo phũ tay Nghiêm Hân ra, ngồi xuống cạnh Bình An, nói với Nghiêm Hân, “Cô đã thấy cô ấy rồi đó, ngày mai về Mỹ đi!”

“Em đã xin tốt nghiệp sớm!” Nụ cười của Nghiêm Hân thoạt nhìn rất hồn nhiên, nhưng khi tầm mắt thoáng quét qua Bình An thì nơi chỗ sâu đáy mắt có nét căm ghét cùng ghen tỵ khó phát hiện.

“Cái trường kia của cô là dạng gì mà có thể cho người ta xin tốt nghiệp sớm.” Nghiêm lão gia từ thư phòng đi ra, cau mày hỏi Nghiêm Hân.

Nghiêm Hân vội vàng chạy qua khoác tay Nghiêm lão gia, “Ông nội, chương trình cần học cháu đều học xong rồi, ở lại trường cũng không có nghĩa lý gì. Còn không bằng về đây giúp cho anh trai. Ba đã đồng ý cho cháu ngày mai đến công ty hỗ trợ đây.”

“Dù sao hôn lễ của Nghiêm Túc và Bình An cũng sắp đến rồi, thôi cứ để con bé tham gia xong hôn lễ rồi quay lại bên đó.” Nghiêm Lô Hải nói. Ông ta coi con gái là hòn ngọc quý trên tay, đương nhiên xin gì được nấy.

“Vào nhà lâu vậy rồi mà còn chưa giới thiệu với chị dâu tương lai của cô. Cô ấy là hôn thê của anh hai cô, chẳng phải cô đặc biệt đến đây là để làm quen đó sao? Sao đến khi gặp người ta thì lại chẳng chào hỏi tiếng nào!” Nghiêm lão phu nhân nói.

Nghiêm Hân cười đến rức rờ nhìn Bình An, “Chị Phương, xin chào, chị thật biết cách nói chuyện nha, đỡ bà nội ông nội vui vẻ đến như vậy.”

Tuy rằng nụ cười của đối phương nhìn ấm áp như ánh mặt trời, nhưng Bình An lại cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Cô bé Nghiêm Hân này... không thích cô! Bình An cảm nhận rất rõ sự ghen ghét của Nghiêm Hân đối với cô, cách nói cũng mang đầy gai nhọn.

“Trách nhiệm của tôi không phải chính là đỡ cho ông bà nội vui vẻ đó sao? Họ có vui vẻ thì con cháu chúng ta mới vui vẻ mà.” Bình An cười nói, nếu đối phương muốn diễn trò, cô đương nhiên sẽ vui lòng theo cùng.

Dựa vào thái độ lãnh đạm của Nghiêm Túc đối với cô ta, cô chẳng cần phải lo lắng rằng dì nhỏ này sẽ có chút ảnh hưởng nào đến mình.

A, đúng rồi, cô nhớ Nghiêm Túc đã từng đánh giá Nghiêm Hân bằng câu “Mẹ nào con nấy”...

Nghiêm Hân này xem ra thông minh hơn Ôn Nguyệt Nga nhiều.

“Chẳng lẽ chính vì vậy mà anh em mới kết hôn với chị?” Nghiêm Hân ngây thơ hỏi, “Anh em trước kia có rất nhiều bạn gái, bất quá cũng chưa đưa ai về nhà cho chúng tôi gặp. Chị nhất định rất cao tay, nếu không anh em sao lại cam tâm bước vào ngôi mộ hôn nhân được.” Nói xong, nở nụ cười ha ha.

“Tiểu Hân, con nít đừng nói lung tung!” Nghiêm lão gia cau mày quát lên.

Nghiêm Hân le lưỡi, dáng vẻ thật đáng yêu, “Cháu không dám nói lung tung.”

“Cô ấy tốt đến bực nào mình tôi biết là đủ rồi, cô chỉ cần quan tâm chính cô là được.” Nghiêm Túc cầm tay Bình An, lạnh giọng nói với Nghiêm Hân.

Sắc mặt Nghiêm lão phu nhân cũng không được tốt lắm. Bà thật ra cũng không gần gũi với đứa cháu gái này, chẳng qua hôm nay Nghiêm Lôi Hải đem cô ta đến đây, bảo là muốn thăm hai ông bà, đồng thời cũng muốn nhìn mặt Bình An, nên bà đành phải gọi điện thoại bảo Nghiêm Túc mang Bình An đến. Nếu biết trước đứa cháu này ăn nói không biết điều như vậy, bà đã không làm.

“Anh lúc nào cũng chăm sóc như vậy đối với phụ nữ hết á.” Ánh mắt Nghiêm Hân rơi vào nơi đôi tay của Nghiêm Túc và Bình An giao hòa với nhau, đáy mắt như có nét rét lạnh thoáng qua, bén nhọn như đao.

“Đúng vậy, tôi thích được anh ấy săn sóc. Cũng không phải phụ nữ nào cũng đều có thể hưởng thụ được điều này, chỉ có người quan trọng nhất bên cạnh anh ấy mới biết được Nghiêm Túc tốt đến bao nhiêu.” Bình An dịu dàng cười ngọt ngào. Cô nhóc à, muốn đấu với tôi á? Sẽ tức chết nhóc cho xem!

Nghiêm Hân mím môi, “Dĩ nhiên em biết chứ, em chính là em gái duy nhất của anh hai mà.”

Đừng nói là Nghiêm Hân này có “bệnh yêu anh trai” đấy chứ? Bình An cảm thấy thái độ của Nghiêm Hân đối với cô khá kỳ quái, rõ ràng chính là cách đối đãi với tình địch...

Bình An đột nhiên cảm thấy rất thú vị. Nếu Ôn Nguyệt Nga biết chuyện này, không biết trong lòng sẽ cảm thấy thế nào ha!

Nhấn nại của Nghiêm Túc đối với Nghiêm Hân có hạn, nếu cứ tiếp tục nói năng như vậy, không có gì đảm bảo là anh sẽ không kéo Bình An rời khỏi đây, “Bà nội, mẹ con đâu?”

“A, mẹ con hả, mới vừa rồi đột nhiên nói có linh cảm nên giờ còn đang trong phòng vẽ ấy.” Nghiêm lão phu nhân vui lòng nói sang chuyện khác, vẻ mặt khoái trá nói về con dâu trước.

“Mẹ con giờ này mà còn vẽ cái gì thế? Chẳng lẽ còn thiết kế trang sức?” Nghiêm Túc cười hỏi.

Nghiêm lão gia nói, “Nó xem bản vẽ áo cưới của Bình An xong liền nói nhất định phải đeo dây chuyền cho chính nó thiết kế mới được. Mà thời gian sắp hết rồi nên hai ngày nay loay hoay suốt đến không ăn cả cơm.”

Bình An nghe mà trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Dù là Vu Tố Hà hay ông bà Nghiêm, ai nấy đều tràn đầy chờ mong hôn lễ giữa Nghiêm Túc và cô, hơn nữa đối xử với cô đặc biệt đặc biệt tốt. Cô biết, bởi vì họ yêu thương Nghiêm Túc, mà Nghiêm Túc yêu cô, cho nên họ yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Cô thật cảm thấy rất hạnh phúc vì có nhiều người nhà tốt với cô như vậy, giống như ông Trời đã đem tất cả những gì đã thiếu nợ cô ở kiếp trước giờ trả lại cho cô trong kiếp này vậy.

“Con đi gặp mẹ đây, đã đến thời gian ăn cơm rồi.” Bình An đứng lên, nói với Nghiêm lão phu nhân.

“Anh với em cùng vào.” Nghiêm Túc nói.

Nghiêm Hân không ngờ ông bà Nghiêm lại thân thiết với Bình An như vậy, có khi còn tốt hơn cả với cháu gái của mình. Trong lòng cô ta có nỗi ghen tị cùng thương tâm không nói nên lời. Phương Bình An là cái đỉnh gì, vì sao có thể làm cho cả ông bà nội đều thích cô hết vậy?

“Em cũng đi, em tới đây này giờ mà còn chưa gặp được dì Tố Hà đấy.” Nghiêm Hân vội vàng đứng lên cười nói.

Mắt Nghiêm Túc không hề che giấu vẻ chán ghét, “Không cần, cô cứ ở đây được rồi.”

“Anh!” Nghiêm Hân uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn.

Nghiêm Túc nắm tay dắt Bình An đi về hướng phòng Vu Tố Hà.

“Dù sao lát nữa sẽ gặp ngay, đâu cần chen vô giúp vui làm gì. Ngồi xuống đi.” Nghiêm lão phu nhân nói với Nghiêm Hân.

Nghiêm Hân lần này không còn là giả vờ uất ức nữa, cô ta thật sự cảm thấy thương tâm. Nơi này rõ ràng đều là người nhà của mình, tại sao cô ta lại bị gạt ra giống như người ngoài vậy. Trước kia ông bà nội tuy không gần gũi với cô ta lắm, nhưng cũng không có vì người ngoài mà đối đãi với cô ta như vậy.

Phương Bình An, tóm lại cô là cái thứ gì!

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Âm Sát

Nghiêm Túc chẳng thèm để ý tới Nghiêm Hân, cầm tay Bình An đi tới phòng của Vu Tố Hà.

“Mẹ, mẹ ơ?” Nghiêm Túc ở ngoài cửa kêu vài tiếng mà Vu Tố Hà bên trong cũng không có phản ứng.

Bình An cười nói, “Chắc tại mẹ lo vẽ quá nên không nghe thấy đấy.”

“Mẹ anh cứ thế thôi.” Nghiêm Túc cười nói, nhẹ nhàng đẩy cửa, quả nhiên thấy Vu Tố Hà đang ngồi trước bàn làm việc, tay cầm bút chì gom gom sửa sửa trên bản vẽ, ngay cả hai bọn họ bước vào mà cũng không phát giác.

“Mẹ, đừng cố quá sẽ mệt đấy, ra ngoài ăn cơm trước đi!” Nghiêm Túc gõ gõ bàn, cười nói.

Vu Tố Hà ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc và Bình An, tháo mắt kính xuống, “Các con đã tới rồi à. Ừa, sắp sáu giờ rồi! Mẹ quên mất thời gian. Bình An, con xem xem dây chuyền này có hợp với áo cưới của con không?”

Bình An cúi đầu nhìn bản vẽ thiết kế dây chuyền, mắt thoáng qua nét kinh ngạc mừng rỡ, “Đẹp quá.”

“Thích không?” Vu Tố Hà cười ôn nhã nhu hòa, mặt có nét mỗi mệt nhàn nhạt.

“Dạ thích. Mẹ, vì hôn lễ của chúng con mà mẹ phải mệt mỏi đến vậy. Cám ơn mẹ.” Bình An cảm động nói.

Vu Tố Hà cười nói, “Các con thích là được rồi. Tối nay mẹ sẽ fax sang bên Mỹ cho bên đó nhanh chóng tăng ca chế tạo gấp, nhất định sẽ làm xong trước ngày cử hành hôn lễ.”

“Mẹ, cám ơn mẹ.” Nghiêm Túc xoa bóp bả vai cho Vu Tố Hà, “Mai mốt con với Bình An kết hôn xong mẹ đừng về Mỹ nữa, đến ở cùng chúng con đi.”

Bình An gật đầu, “Dạ đúng đó mẹ, một mình mẹ ở Mỹ tụi con cũng lo, chi bằng...”

Vu Tố Hà cười xua tay, “Không nên, thanh niên tụi con có thể giới riêng của mình, còn mẹ vẫn thích cuộc sống đơn độc hơn. Được rồi được rồi, chúng ta ra ngoài đi, ông bà nội chắc là chờ sốt ruột rồi đó.”

“Ông ta cũng đến đây.” Nghiêm Túc nhàn nhạt nói, vẻ mặt có nét khinh thường, “Còn có con gái của bà ta nữa.”

“Ba con với Nghiêm Hân tới đây?” Vu Tố Hà ngần ra, “Tới bao lâu rồi? Chết thật, mẹ đâu có biết.” Nói xong, vội vàng đi ra ngoài.

Mặt Nghiêm Túc tối xuống. Không biết thì tốt hơn, Nghiêm Lôi Hải với Nghiêm Hân tới đây thì có liên quan gì đến nhà họ đâu!

Bình An kéo tay anh, nhỏ giọng nói, “Mặt anh coi xấu quá!”

“Anh đang hoảng lắm rồi đó!” Nghiêm Túc cười liếc cô một cái, cùng cô đi theo sau Vu Tố Hà ra ngoài.

“Dì Tố Hà, đã lâu không gặp.” Nghiêm Hân vừa thấy được Vu Tố Hà thì lập tức nhiệt tình tiến lên đón, còn ôm lấy Vu Tố Hà theo phong cách Âu

Mỹ, “Dì Tố Hà vẫn còn trẻ đẹp ghê.”

Vu Tố Hà hiển nhiên không ngờ được rằng mình sẽ bị ôm nhiệt tình như vậy, trên mặt thoáng qua một nét mắt tự nhiên, nhưng vẫn khách khí cười ôn hòa, “Tiểu Hân cao thế rồi à, thật sự trở thành một cô gái xinh đẹp đáng yêu rồi.”

Nghiêm Hân thoạt nhìn thì giống một cô gái ngây thơ đơn thuần, nhưng đây không phải là lần đầu tiên Vu Tố Hà nhìn thấy cô ta, bởi ngay từ lúc còn chưa ly dị với Nghiêm Lô Hải, bà đã gặp qua cô gái này rồi. Lúc ấy nếu không phải vì Nghiêm Hân, cuộc hôn nhân giữa bà và Nghiêm Lô Hải có lẽ vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì. Lần đó, Nghiêm Hân làm cho bà khó xử tại buổi tiệc công khai, tất nhiên trong đó có sự xúi giục của Ôn Nguyệt Nga, nhưng bà vẫn nhìn ra được ánh mắt Nghiêm Hân nhìn bà lúc ấy đầy nỗi oán hận và đặc ý.

Nhỏ như vậy mà đã biết đùa giỡn tâm lý, lớn lên làm sao có thể vẫn còn đơn thuần đây?

Lúc ăn cơm, Nghiêm Hân vẫn cố gắng lấy lòng hai ông bà Nghiêm, vừa nói chuyện thân thiện cùng Nghiêm Túc và Vu Tố Hà, hoàn toàn coi Bình An là không khí trong suốt.

Bình An cười trong bụng, chẳng thềm để ý hành động này của Nghiêm Hân.

Nghiêm Túc lãnh đạm, Vu Tố Hà khách sáo, hai ông bà lão xa cách, tất cả đều bị Nghiêm Hân làm như không thấy. Bình An không thể không khâm phục nghị lực của cô nàng. Không phải người bình thường nào cũng có thể làm vậy được đâu nha.

Bất quá, Nghiêm Lô Hải ngược lại có vẻ chướng mắt, “Ăn cơm cho đàng hoàng đi, đừng nói chuyện mãi thế.”

Nghiêm Hân bĩu môi, “Tại con đang vui vẻ mà!”

Ăn cơm xong, Nghiêm Lô Hải liền mang Nghiêm Hân rời đi, mặc dù Nghiêm Hân còn chưa muốn đi, biện bạch nào là lâu rồi không có gặp Nghiêm Túc, muốn trò chuyện lâu lâu với Nghiêm Túc một chút. Nhưng Nghiêm Lô Hải sợ về quá muộn thì Ôn Nguyệt Nga sẽ chì chiết, nên cố lôi Nghiêm Hân đi.

Bình An và Nghiêm Túc ngồi nói chuyện phiếm với Nghiêm lão phu nhân và Vu Tố Hà trong phòng khách.

“Nghiêm Hân bị gì thế? Trước kia cũng có nhiệt tình như vậy đâu. Chắc Ôn Nguyệt Nga bảo con bé làm vậy chứ gì?” Nghiêm lão phu nhân nói.

Nghiêm lão gia đang định sang nhà bạn già hàng xóm đánh cờ, nghe vợ già hỏi vậy thì dừng nơi cửa, “May mà Ôn Nguyệt Nga không tới, bằng không bữa cơm này càng khó tiêu hóa hơn.”

Bình An và Vu Tố Hà cùng nở nụ cười, “Ông nội, con đưa ông đi nhé?”

“Không cần không cần, có phải là già khú để đến đi không được đâu.” Nghiêm lão gia xua tay.

Mọi người cười cười nói nói trong chốc lát liền bỏ qua đề tài Nghiêm Hân.

“Lê Thiên Thần tình chưa?” Vu Tố Hà hỏi Bình An.

Chuyện Bình An mấy hôm trước thiếu chút nữa thì xảy ra tai nạn có báo chí đăng tải, nên dù có muốn giấu ông bà Nghiêm thì cũng không có khả năng. Cũng bởi vậy mà cô bị mọi người thay phiên nhau oanh tạc một lần, ai nấy đều nói cô làm việc sao không nghĩ đến hậu quả. Sau đó cô phải cam đoan rất nhiều lần là về sau sẽ không làm như vậy nữa, họ mới bỏ qua cho cô.

“Dạ đã tỉnh rồi, không còn nguy hiểm tính mạng nữa.” Bình An nói.

“Vậy là tốt rồi. Sắp mở phiên tòa đúng không, con chuẩn bị được gì rồi?”
Vu Tố Hà hỏi.

“Chúng cứ đã đầy đủ, nhưng không biết bên phía Liên Kiến Ba còn có thể giở trò mờ ám gì nữa không.” Bình An hít sâu một hơi, “Đoàn Quan Quân giờ đã ốc còn không mang nổi mình ốc, lần này chắc sẽ không giống như lần trước đâu.”

Nghiêm lão phu nhân hừ một tiếng, “Ngay cả một nơi thần thánh như Pháp Viện mà cũng bị vấy bẩn.”

Hàn huyên một lát, điện thoại di động của Bình An vang lên.

Cô cầm điện thoại ra ban công nghe. Cảnh sát Lưu gọi cho cô, báo rằng vừa rồi Lê Thiên Thần suýt nữa thì bị ám sát, muốn Bình An lập tức đến bệnh viện một chuyến.

Bình An phát hoảng. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, tên khốn kiếp Liên Kiến Ba sẽ không bỏ qua cho Lê Thiên Thần!

Từ ngoài ban công vào, cô đưa mắt nhìn Nghiêm lão phu nhân và Vu Tố Hà rồi ngồi xuống cạnh Nghiêm Túc, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo anh.

Nghiêm Túc cười, nói với Nghiêm lão phu nhân, “Bà nội, giờ cũng trễ rồi, tụi con về trước đây. Hai hôm nữa lại tới thăm bà nhé?”

Từ lúc Bình An từ ban công vào, Vu Tố Hà đã nhận ra được rằng chắc đã có chuyện gì xảy ra, nên lúc này cũng không giữ hai người lại.

Bình An cùng Nghiêm Túc xuống lầu xong mới khẽ nói với anh, “Phải đến bệnh viện một chuyến, mới vừa rồi Lê Thiên Thần suýt nữa thì bị diệt khẩu.”

“Liên Kiến Ba làm?” Nghiêm Túc nhíu mày, nói gần như khẳng định.

“Hừ, cũng chỉ có Liên Kiến Ba mới có thể làm chuyện này. Hẳn chắc chắn đã đoán được rằng một khi Lê Thiên Thần rơi vào tay cảnh sát thì nhất định sẽ khai ra chuyện mà hắn và Đoàn Quan Quân đã làm.” Bình An lạnh lùng nói, “Lê Thiên Thần tuyệt đối không thể chết được!”

Nghiêm Túc lái xe, nghe được câu này của cô thì không kìm được liếc nhìn cô một cái, “Tại sao?”

Bình An không phát giác Nghiêm Túc đang nhíu mày, cảm giận kêu lên, “Chứng cứ rửa tiền của Liên Kiến Ba vẫn còn trong tay anh ta, nếu anh ta chết rồi thì chẳng phải sẽ thuận lợi cho hai cha con kia sao.”

“Thì ra đang lo lắng cho mớ chứng cứ kia.” Nghiêm Túc khẽ cười, đuôi mắt hơi nhếch lên, ánh mắt dường như sáng hơn một chút.

“Dĩ nhiên em lo cho mớ chứng cứ đó chứ. Bảo em phải nhìn cha con Đoàn Quan Quân nhớn nhोर ngoài vòng pháp luật như thế em chịu không nổi.” Bình An tức giận nói.

Nghiêm Túc cười cười, “Bọn chúng nhất định sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Bình An đột nhiên quay đầu nghiêm trang nhìn anh, “Nghiêm Túc, có chuyện này em muốn hỏi anh một chút. Bà vợ Đoàn Quan Quân sao đột nhiên lại đòi ly hôn vậy? Bọn họ rất biết cách giả vờ ân ái mà, sao đến thời điểm này lại đột nhiên nảy sinh vấn đề thế?”

“Vợ chồng kiểu họ thì thấy tai vạ đến nơi đều mạnh ai nấy biến, cũng chẳng có gì là lạ cả.” Trong mắt Nghiêm Túc chợt lóe sáng, cười nói.

“Lúc ban đầu khi Đoàn Quan Quân chỉ là nhân viên công vụ quèn, vợ ông ta còn không hề ghét bỏ ông ta nữa là. Em hỏi ba em rồi, ba nói chuyện

này ba không nhúng vào. Do anh làm phải không?” Bình An chọc chọc cánh tay Nghiêm Túc, hỏi bằng giọng rất khẳng định, “Mẹ Liên Kiến Ba sở dĩ tìm tới cửa quậy hẳn là do anh cho người xúi bẩy, sau đó lại cho người đâm thọc kích thích trước mặt Đoàn phu nhân, đúng không?”

Nghiêm Túc cười liếc tình cô một cái, “Trở nên thông minh như vậy từ khi nào thế hả?”

Bình An hừ mũi, “Em cũng đâu có ngu. Anh mà không làm thì em đã cho người làm giống vậy.”

Nghiêm Túc chỉ cười không trả lời. Hai người rất nhanh đã đến bệnh viện.

Lê Thiên Thần đã đổi phòng bệnh, hiện tại ngoài cửa phòng đứng đây canh sát. Cảnh sát Lưu đang nói chuyện với bác sĩ, nhìn thấy Bình An và Nghiêm Túc đến liền gật đầu chào bác sĩ, đi về phía Bình An, “Cô Phương.”

“Cảnh sát Lưu, Lê Thiên Thần thế nào rồi?” Bình An hỏi.

“Tôi nay khoảng tám giờ có một thanh niên giả làm bác sĩ muốn tiêm cho Lê Thiên Thần một mũi. Thật may lúc ấy có một y tá cảm thấy lạ, bởi Lê Thiên Thần chỉ vừa tiêm xong chưa tới một giờ. Thanh niên kia thấy bị lộ liền đâm một dao muốn giết Lê Thiên Thần. Lê Thiên Thần né được, đánh động đồng sự của chúng tôi. Bởi thế Lê Thiên Thần mới thoát chết.” Cảnh sát Lưu giải thích.

“Thật may anh ta không bị sao. Vậy có bắt được thanh niên giả danh bác sĩ kia không?” Bình An hỏi.

“Để hẳn chạy thoát. Nhưng không sao, y tá có thấy được mặt hẳn, không khó để bắt lại đâu.” Cảnh sát Lưu nói.

Bình An nói, “Nhất định là có người sai làm. Cảnh sát Lưu, cảnh sát các anh nhất định phải truy ra cho bằng được đấy.”

“Chắc chắn rồi, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho bất kỳ tên tội phạm nào. Từ giờ trở đi, chúng tôi sẽ tăng thêm người canh gác bên Lê Thiên Thần, sẽ không để cho anh ta xảy ra vấn đề gì nữa.” Cảnh sát Lưu cam đoan.

“Ừ, cực cho các anh rồi.” Bình An cười nói.

Sau khi trao đổi vài câu với cảnh sát Lưu, Bình An và Nghiêm Túc liền vào phòng bệnh của Lê Thiên Thần. Ông bà Lê đang lo lắng ngồi cạnh giường con. Thấy Bình An đi vào, họ vội vàng mở miệng định nói gì đó, nhưng khi thấy được sau lưng cô là Nghiêm Túc thì lập tức ngậm miệng lại.

Lê Thiên Thần không đợi Bình An nói chuyện đã hé miệng cười, “Anh không sao, em không cần phải lo lắng. Hai ngày nữa là có thể đi với em lấy thứ kia ra.”

“Anh không việc gì là tốt rồi. Tôi đã mời vài vệ sỹ, sẽ bảo vệ anh an toàn, đồng thời cũng sẽ bảo vệ bác trai bác gái an toàn. Anh an tâm dưỡng bệnh đi.” Bình An nhẹ nhàng.

Lê Thiên Thần cảm kích gật gật đầu. Cái anh ta lo lắng nhất chính là Liên Kiến Ba sẽ tổn thương cha mẹ mình, không ngờ Bình An đã sắp xếp thay anh ta, “Cám ơn em!”

“Đừng khách sáo vậy. Anh nghỉ ngơi đi, tôi về trước đây.” Bình An nói, “Một lát nữa sẽ có vệ sỹ tới đưa hai bác về.”

“Bình An...” Bà Lê gọi lại Bình An đang xoay lưng đi ra, muốn nói gì đó lại thôi, liếc mắt nhìn Nghiêm Túc một cái rồi thầm thở dài, “Cháu về cẩn thận!”

Lúc Nghiêm Túc xoay người thì nhìn Lê Thiên Thần bằng một ánh mắt không rõ ý.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Hình Phạt

Liên Kiến Ba phái người ám sát Lê Thiên Thần không thành công, ngược lại càng khiến cho cảnh sát và Bình An thêm cảnh giác, tăng thêm không ít các biện pháp bảo vệ. Bình An còn mời vệ sỹ, mọi thời mọi lúc bảo vệ ba người nhà họ Lê.

Còn có hai ba ngày nữa sẽ là phiên phúc thẩm. Dù có thành công ghép tội cho Liên Kiến Ba hay không thì sau phiên phúc thẩm cô cũng sẽ khởi tố cha con Đoàn Quan Quân lợi dụng Phương Thị để rửa tiền, tuyệt đối sẽ không để cho bọn chúng nhờn nhờ.

Tô Cầm đã đến công ty từ chức ngay sau ngày Lê Thiên Thần bị tai nạn xe. Bình An ký duyệt, đồng ý cho cô ta nghỉ việc ngay ngày hôm đó, đồng thời yêu cầu Bộ phận Nhân sự điều một thư ký khác cho Lục Vân Đình.

Về phần Tô Cầm từ chức xong sẽ đi đâu, Bình An cũng không có hỏi cô ta. Dù sao sau này cũng không có khả năng gặp lại nữa.

Còn có một chuyện khiến Bình An rất [x]. Kể từ sau khi gặp Nghiêm Hân tối hôm đó, cô đã không ghi nhớ cô nhóc này trong lòng, bởi về sau tuy gọi là người một nhà nhưng trên thực tế cơ hội giao thiệp không nhiều lắm. Nghiêm Hân thương hay là ghét đối với Bình An mà nói cũng chẳng quan hệ gì.

Bất quá có một điều lạ. Hai ngày qua Nghiêm Hân liên tục gọi nhiều cuộc điện thoại cho cô, nói muốn cùng Bình An đi dạo phố, rất muốn cùng chị dâu tương lai ăn cơm riêng để bồi dưỡng tình cảm...

Cô chẳng chút nào cho rằng có tình cảm gì cần bồi dưỡng với Nghiêm Hân hết.

Cũng may gần đây thật sự quá bận nên có thể lấy cớ để nhã nhận từ chối.

Ngày mai sẽ mở phiên tòa, hôm nay bác sĩ nói Lê Thiên Thần có thể xuất viện hai giờ. Bình An liền đi cùng anh ta đến ngân hàng để lấy chứng cứ. Đi theo bên cạnh bọn họ trừ cảnh sát Lưu còn có vài vệ sỹ.

“Đây chính là chứng cứ chỉ rõ Đoàn Quan Quân ép tôi rửa tiền cho ông ta, tất cả các trương mục tôi đều đã làm ký hiệu, chỉ cần giao cho cảnh sát... Hai cha con Đoàn Quan Quân nhất định sẽ chạy không thoát.” Lê Thiên Thần nói.

Bình An cầm cái USB, hạ giọng hỏi, “Anh cũng sẽ phải ngồi tù, vậy anh cũng đồng ý chứ?”

“Ít nhất anh có thể được giảm hình phạt.” Lê Thiên Thần tự giễu, “Anh đã làm sai thì nên chịu trách nhiệm.”

“Ừ, dù thế nào đều cảm ơn anh.” Bình An nhẹ nhàng nói.

Lê Thiên Thần cúi đầu thờ dãi, “Anh nên nói câu xin lỗi mới đúng.”

Bình An cười cười, đi cùng anh ta ra khỏi ngân hàng. Cô phải đến Cục Cảnh sát, còn anh ta phải trở về bệnh viện.

“Bình An, em có biết... Đỗ Hiếu Mị đi đâu không?” Lê Thiên Thần do dự thật lâu rồi cuối cùng vẫn không nhin được mở miệng hỏi Bình An.

Hôm qua anh ta vốn muốn đi thăm Đỗ Hiếu Mị một chút nhưng không tìm thấy ả. Nghe bác sĩ nói, Đỗ Hiếu Mị đã được chuyển tới một bệnh viện khác, nhưng cũng không nói là bệnh viện nào.

“Tinh thần của cô ta không tốt lắm, đang tiếp nhận trị liệu.” Mắt Bình An không một gợn sóng, nhẹ giọng trả lời.

Lê Thiên Thần hơi ngẩn ra, đáy mắt hiện một tia áy náy, “Ở bệnh viện nào?”

Thành phố G có hai bệnh viện tâm thần.

Bình An chậm rãi nói ra địa chỉ. Lê Thiên Thần chỉ gật đầu, rồi đi cùng cảnh sát Lưu quay về bệnh viện.

Cầm cái USB trong tay, Bình An suy nghĩ một chút rồi cũng không đi đến Cục Cảnh sát mà quay lại công ty, giao USB cho Phương Hữu Lợi. Chuyện Lê Thiên Thần rửa tiền lúc còn ở Chi nhánh Công ty còn chưa được thông báo với các thành viên Hội đồng Quản trị.

Phương Hữu Lợi cho gọi Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hỉ cùng đến văn phòng ông, rồi kể lại cặn kẽ sự kiện này cho bọn họ.

“Công ty tham dự rửa tiền?” Lục Vân Đình khiếp sợ hỏi, cau mày nghiêm nghị nhìn về phía Bình An, “Nếu để cho bên ngoài biết sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến công ty. Đây là phạm pháp.”

Bình An nói, “Bác Lục, chúng ta cũng biết đây là phạm pháp, nhưng không phải công ty chúng ta phạm pháp, mà là Lê Thiên Thần lợi dụng công ty để rửa tiền. Bây giờ chúng ta có chứng cứ trong tay, sự việc lại đã qua lâu như vậy rồi, nên đối với công ty chúng ta cũng sẽ không ảnh hưởng lớn lắm.”

“Chứng cứ?” Lý Thiệu Hỉ nghi ngờ nhìn Bình An.

“Đúng. Lê Thiên Thần cũng sẽ ra tòa làm chứng chống lại bọn chúng. Đối với công ty chúng ta mà nói, như vậy sẽ tốt hơn, bởi sau khi lập án

khởi tố thì chúng ta có thể hoàn toàn khai trừ những con sâu làm rầu nồi canh trong công ty.” Bình An giải thích.

Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hỉ đưa mắt nhìn nhau, “Việc này vẫn nên mau mau mời họp HĐQT, nói cho mọi người biết trước để họ chuẩn bị tâm lý.”

Phương Hữu Lợi cũng có ý như vậy.

Một giờ sau, họ liền triệu tập đại hội thành viên HĐQT, thông báo sơ lược việc Lê Thiên Thần thay Đoàn Quan Quân rửa tiền thế nào. Các thành viên HĐQT phản ứng không giống nhau, phần lớn rất hốt hoảng, sau khi Bình An phân tích cặn kẽ tình huống thì mới trấn an được lo lắng của mọi người.

Có Lê Thiên Thần làm chứng cùng chứng cứ chính xác, đa số thành viên tán thành việc tố cáo Đoàn Quan Quân.

Sau khi tan họp không bao lâu, Bình An liền báo cảnh sát. Cảnh sát nhanh chóng lập án điều tra, cũng đánh dấu vào hồ sơ để làm cho cha con Đoàn Quan Quân trước khi chưa có kết quả xét xử sẽ không thể rời khỏi Thành phố G, tất cả tài khoản ngân hàng cũng bị đóng băng để tiếp nhận điều tra.

Ngày hôm sau, vụ án kiện do Bình An khởi tố Liên Kiến Ba lừa gạt trong kinh doanh tiếp tục mở phiên tòa.

Có lẽ do hiệu ứng của việc “cây đổ bầy khỉ tan”*, lần này Tòa không gặp bất cứ trở ngại nào trong việc thành lập tội danh cho Liên Kiến Ba, ngoại trừ việc tịch thu tất cả tài sản còn xử hãn mười năm tù có thời hạn.

(*) gần tương đương “tan đàn xẻ nghé” nhưng không chính xác lắm nên editor để nguyên văn.

Bình An nhìn Liên Kiến Ba bị áp giải lên xe cảnh sát, cuối cùng đã có thể nở một nụ cười sáng lạn.

Nhưng khi vụ án rửa tiền còn chưa được chính thức triển khai điều tra thì Đoàn Quan Quân đã chạy ra nước ngoài. Cảnh sát Trung Quốc chỉ có thể ém lại vụ này chờ bắt được Đoàn Quan Quân về rồi sẽ tái khởi tố.

Bất quá có Lê Thiên Thần làm chứng cùng chứng cứ xác thực, lão nhất định sẽ bị phán xử nghiêm.

Liên Kiến Ba rơi đài khiến những kẻ trước kia làm chứng là Lê Thiên Thần phạm tội giết người phải phun ra lời khai thật là chính Liên Kiến Ba sai bọn chúng giết người, còn uy hiếp bắt chúng đổ hết mọi chuyện cho Lê Thiên Thần.

Cố ý sai khiến giết người, kinh doanh gian dối, rửa tiền, ba tội danh này cộng lại khiến Liên Kiến Ba bị xử 25 năm tù giam có thời hạn. Tương lai lúc hãn ra tù được thì dù có thù hận gì với Bình An và Lê Thiên Thần thì cũng không làm gì được nữa.

Lê Thiên Thần vì đã tự nguyện thành người làm chứng cho vụ án nên được Tòa xử nhẹ, chỉ phạt 100 ngàn tệ và 5 năm tù có thời hạn.

Đối với Lê Thiên Thần đây là kết quả rất thỏa mãn. Năm năm sau, anh ta vẫn còn tráng niên, có thể bắt đầu lại từ đầu tất cả.

Tuy việc rửa tiền có ảnh hưởng đến Tập đoàn Phương Thị nhưng cũng không lớn, sau khi Bộ phận PR mở cuộc họp báo thì cổ phiếu lại khôi phục sự ổn định.

Bình An nhìn ra ngoài bầu trời bao la với ánh nắng vàng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, trời xanh ngắt ngất, gió thổi mây trắng thành từng dải mỏng dài, tuy là mùa đông nhưng lại có cảm giác ấm áp.

Từ khi được trọng sinh tới nay, cô lần đầu tiên cảm thấy tâm trạng mình nhẹ nhàng vui vẻ đến thế.

Cô chưa bao giờ là một người lợi hại, từ nhỏ đến lớn cô đều sống trong cuộc sống không buồn không lo, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày phải chịu tổn thương sâu sắc. Trước khi chưa lấy Lê Thiên Thần, cô lệ thuộc vào ba, sau khi kết hôn lại ỷ lại vào chồng, cô giống như một người không có chủ kiến, vĩnh viễn chỉ có thể sống bám vào người khác. Nếu như không bị Lê Thiên Thần và Đỗ Hiếu Mị phản bội, cô sẽ không được Trọng sinh, sẽ không có khả năng tiếp xúc đến những sự việc mà cô cho là sẽ vĩnh viễn không dính dáng đến mình.

Thành thật mà nói, cô cũng không thích việc kinh doanh, cũng không ưa thương trường, chẳng qua vì để cho bản thân có năng lực độc lập mà đối phó với đám Lê Thiên Thần, cô mới cố gắng học hỏi những thứ cô chưa bao giờ học qua.

Cô học cũng không tốt, bởi rất nhiều việc đều phải dựa vào trí nhớ trước kia mới có thể hoàn thành.

Nhưng bất kể thế nào, cô đã bắt đầu thích cuộc sống hiện tại.

“Tổng Giám Đốc, đến giờ đi họp rồi.” Khổng Thu Hình đi vào nói với Bình An.

Bình An lấy lại tinh thần, gạt đầu cười, “Ừ, biết rồi.”

Thật ra cô không chỉ thay đổi vận mệnh của mình mà còn thay đổi quỹ đạo sinh mệnh vốn có của những người khác. Bà ngoại vẫn còn sống, Đông Tư Tiệp không có bị Đỗ Hiếu Mị đẩy ra khỏi Tập đoàn Phương Thị, Trình Vận không kết hôn với một tên đàn ông cận bã, Khâu Thiếu Triết không bị Đỗ Hiếu Mị lợi dụng...

Nhưng Thư ký Tạ đã chết.

Bình An nhẹ thở dài, không biết kiếp trước số mệnh của Thư ký Tạ là thế nào.

Không nên suy nghĩ nhiều quá. Cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục, tất cả những buồn bã và ân oán đều đã trôi qua. Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn sống một cuộc sống mà mình muốn.

Sau khi họp xong, Bình An thay thường phục trong phòng nghỉ tại văn phòng. Hôm nay cô đã hẹn ăn cơm với vợ chồng Ôn Triệu Dung, đây chỉ là một buổi gặp mặt bình thường chứ không phải là bữa tiệc chính thức gì.

Mấy ngày trước cô đã muốn hẹn họ ăn cơm, chẳng qua vừa đúng lúc Ôn Triệu Dung không có ở Thành phố G. Hôm nay mọi người mới có thời gian rảnh.

Có tin đồn rằng tình cảm giữa Ôn Triệu Dung và phu nhân là Trương Viện Viện không được tốt cho lắm, không biết là thật hay giả.

Họ hẹn ăn cơm tại một nhà hàng Quảng Đông. Bình An và Nghiêm Túc tới phòng riêng trước chờ vợ chồng Ôn Triệu Dung. Cũng chẳng chờ bao lâu sau thì Ôn Triệu Dung và Trương Viện Viện cũng đã tới.

Đây không phải là lần đầu tiên Bình An nhìn thấy Trương Viện Viện, mà đã gặp lúc tham gia hôn lễ của họ, chẳng qua chẳng nói được mấy câu. Hơn nữa lúc ấy Trương Viện Viện trang điểm cô dâu rất đậm, chỉ cảm thấy đây là một cô gái rất thông minh sắc sảo.

“Thưa ông Nghiêm, ông Ôn đã tới.” Phục vụ dẫn vợ chồng Ôn Triệu Dung vào, khách khí thông báo với Nghiêm Túc.

Bình An và Nghiêm Túc cùng đứng lên, cười nhìn đôi vợ chồng ngoài cửa.

Ôn Triệu Dung đã không còn là thiếu niên non nớt sáng sủa năm xưa, mà là một Tổng Giám đốc thành thực chững chạc, sự nghiệp thành công của Xây dựng Kỳ phong. Cô và anh vốn là bạn tốt, hồi còn trong trường không có chuyện gì là không nói với nhau. Nhưng bây giờ... cảm giác như có một tầng ngăn cách.

“Ôn học trưởng, Ôn phu nhân.” Bình An cười chào hỏi hai người, “Mời ngồi, mời ngồi.”

Nghiêm Túc gật đầu với Ôn Triệu Dung một cái.

Tối nay Trương Viện Viện chỉ trang điểm trang nhã, da màu lúa mạch khỏe mạnh, một đôi mắt xéch quyến rũ, mũi thẳng rất đẹp, đôi môi có hơi mỏng. Tổng hợp lại có thể được xưng tụng là một mỹ nữ, đứng cùng Ôn Triệu Dung xem như một đôi trai tài gái sắc.

Bất quá hình như có hơi bằng mặt mà không bằng lòng bởi gần như không có động tác tương hỗ nào giữa hai người, ngay cả trao đổi ánh mắt cũng không có. Ôn Triệu Dung dường như có hơi lạnh lùng đối với Trương Viện Viện.

Chẳng lẽ thật sự giống như tin đồn?

“Ôn học trưởng, thật sự rất cảm ơn anh về chuyện lần trước. Nếu không có anh đưa tay giúp đỡ thì em đúng là không biết phải làm thế nào.” Lúc ăn cơm, Bình An cầm ly nước trái cây thay rượu, cảm kích nói với Ôn Triệu Dung.

Mắt Ôn Triệu Dung như cười nhìn Bình An, nhìn khuôn mặt tươi cười càng ngày càng xinh đẹp của cô, trái tim vẫn có cảm giác rung động như xưa. Anh khẽ hạ mắt, trầm giọng nói, “Một cái nhắc tay thôi mà, giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy, trước kia trong trường học chẳng phải anh luôn chăm sóc em đó sao?”

Bình An cười khẽ một tiếng, giả bộ không vui, “Anh còn dám nói! Đó mà gọi là chăm sóc đó hả. Anh cố ý đì em thì có, không muốn để cho em sống nhẹ nhõm vui vẻ hơn anh nên nhất định phải tìm việc thầy cho em vội trước vội sau.”

“Vậy tôi cũng phải cảm ơn cậu nữa.” Nghiêm Túc cười nói, cũng không hề vì câu nói của Ôn Triệu Dung mà cảm thấy không vui.

Trương Viện Viện bĩu môi, liếc xéo khóe mắt nhìn Ôn Triệu Dung, nói bằng giọng lạnh lạnh, “Với phụ nữ nào anh cũng tri kỷ nhiệt tình vậy hết nhỉ.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Đều Có Hẹn

Ôn Triệu Dung nghe Trương Viện Viện nói vậy chỉ nhẹ nhúu mày, khuôn mặt tuấn tú vẫn mỉm cười như cũ, nói với Bình An, “Mọi chuyện xong hết rồi chứ?”

Bình An cười gật gật đầu, “Đều xong hết rồi.”

Trương Viện Viện trừng mắt nhìn Ôn Triệu Dung một cái, trong lòng vừa chua xót vừa đau. Cô yêu người đàn ông chưa bao giờ đặt cô trong trái tim này. Cô không phải là muốn gây sự với Phương Bình An, bởi cô rất cảm kích việc hai cha con Phương Hữu Lợi đã giúp đỡ ba mình.

Cô chỉ muốn cho Ôn Triệu Dung chú ý cô nhiều hơn một chút.

Nghiêm Túc và Ôn Triệu Dung trao đổi với nhau về vấn đề kinh doanh, Bình An thấy vẻ mặt Trương Viện Viện có hơi ảm đạm thì khẽ thở dài trong lòng, tìm đề tài để nói chuyện với cô ấy, “Ôn phu nhân, nghe nói sắp tới cô định tổ chức một dạ tiệc từ thiện, mời rất nhiều danh nhân phía Hongkong tham dự phải không?”

“Đúng vậy, đây là thiệp mời tặng cô. Thật ra đây là một dạ tiệc từ thiện của giới thượng lưu, trước đây đã muốn gọi điện mời cô nhưng thư ký của cô bảo cô quá bận.” Trương Viện Viện bị dời đi lực chú ý, nét cười trên mặt rõ hơn.

Nói xong, lấy từ trong ví ra một thiệp mời màu đỏ đưa cho Bình An.

Ôn Triệu Dung có số điện thoại riêng của cô, nếu Trương Viện Viện muốn tìm cô thật ra cũng có thể hỏi Ôn Triệu Dung để lấy. Xem ra quan hệ giữa hai vợ chồng nhà họ đúng là không được hòa thuận lắm.

“Cám ơn, cũng đã lâu rồi tôi không có tham gia những sự kiện thế này.” Bình An cầm thiệp mời cười nói.

“Cô là người bận rộn mà. Những phụ nữ như tôi chỉ biết đến chuyên trang điểm dạo phố, có ai hiểu được việc làm ăn đâu. Như cô vậy mới tốt.” Đáy mắt Trương Viện Viện hiện lên một tia hâm mộ.

Bình An cười cười, hạ thấp giọng nói, “Phụ nữ ai mà chẳng muốn làm thiếu phu nhân, ở nhà cơm bưng nước rót, thoải mái hưởng thụ cuộc sống, yên tâm phóng tay xài tiền đàn ông kiếm được vào việc dạo phố đi SPA, mỗi ngày ăn mặc trang điểm cho mình thật xinh đẹp? Đó mới là cuộc sống mà phụ nữ theo đuổi.”

Trương Viện Viện kinh ngạc nhìn Bình An, “Cô nói thật đấy à?”

Đây chẳng phải chính là cuộc sống hiện tại của các cô đó sao? Nhưng Phương Bình An là nhân vật nổi danh trong hội quý bà các cô. Họ rất hâm mộ cô có sự nghiệp thành công, còn có một vị hôn phu chuyên nhất thâm tình. Nghiêm Túc vừa đẹp trai lại vừa giàu có, đúng là một cực phẩm khó tìm trong giới. Nếu là bất kỳ một phụ nữ nào khác thì đều ước gì có thể nâng cao bản thân để có thể xứng với Nghiêm Túc.

Mấy năm qua Phương Bình An phấn đấu không ngừng nghỉ trên thương trường, rất nhiều người đều cho rằng cô làm vậy là vì Nghiêm Túc.

Chẳng lẽ sự thật không phải là như vậy?

“Tôi nói dối làm gì. Phụ nữ phải được sống thật phấn khích.” Bình An nói.

Trương Viện Viện càng thêm tò mò, “Ý cô nói phấn khích chính là mỗi ngày dạo phố mua sắm sao?”

Bình An lắc đầu, nhẹ giọng, “Mỗi phụ nữ đều có cách sống của riêng mình, chỉ cần mình cảm thấy vui vẻ là được. Có sự nghiệp thành công hay không, có làm được việc gì hay không, chỉ cần mình vui vẻ thì cuộc sống liền phấn khích.”

“Vậy... Vậy cô rất cuộc thích làm ăn hay đi dạo phố hưởng thụ cuộc sống?” Trương Viện Viện hỏi.

“Cả hai. Thương trường có niềm vui của thương trường, nhưng cũng không nên xem nhẹ việc hưởng thụ cuộc sống.” Bình An liếc mắt nhìn Ôn Triệu Dung một cái, “Phụ nữ quan trọng nhất là không nên dựa vào đàn ông để sinh tồn, đừng đem đàn ông trở thành trọng yếu thì mình mới có thể sống được tốt hơn.”

Trương Viện Viện nghe mà sừng sốt, không nên sống dựa vào đàn ông?

Nghiêm Túc như cười như không quăng cho Bình An một ánh mắt sáng quắc.

Cơm nước xong, Ôn Triệu Dung và Trương Viện Viện liền chuẩn bị rời đi. Bình An đột nhiên chợt nhớ một điều, gọi Ôn Triệu Dung lại, “Đúng rồi, Ôn học trưởng, anh hai của anh quay về chưa?”

Ôn Triệu Dung nhẹ nhàng lắc đầu, “Vẫn chưa.”

Bình An khoát tay, trong lòng có hơi tiếc nuối.

Ôn Triệu Mẫn mất tích đã nhiều năm, dù có gọi điện thoại về nhà nhưng vẫn không trở về, cũng không biết trong đầu anh ta nghĩ gì. Cũng bởi vì anh ta mà Ôn Triệu Dung mới phải ép mình sống cuộc sống mệt mỏi như vậy.

Trên đường về, Nghiêm Túc buồn cười hỏi Bình An, “Bảo bối à, mới vừa rồi em nói với Ôn phu nhân những lời đó có phải là đang muốn ám chỉ với anh rằng anh nên cố gắng kiếm tiền để cho em hưởng thụ cuộc sống hay không?”

“Đó là chuyện đương nhiên, đâu cần em phải ám chỉ!” Bình An háy anh một cái.

Nghiêm Túc cười thật nhẹ, thuận miệng hỏi, “Sau khi kết hôn còn muốn đến Phương Thị làm việc không?”

“Anh có muốn em đi làm không?” Bình An không đáp mà hỏi ngược lại.

“Chỉ cần em vui, em muốn làm gì đều được.” Nghiêm Túc cười trả lời.

Bình An ghéch cằm nhìn gò má tuấn mỹ của Nghiêm Túc, một câu cũng không nói mà cứ cười tùm tùm nhìn anh.

“Sao vậy? Trên mặt anh dính gì à?” Nghiêm Túc nghiêng đầu nhìn cô, đưa tay sờ sờ đầu cô cười hỏi.

“Hồi đầu sao tự nhiên anh lại nhất kiến chung tình với em vậy?” Bình An mở một đôi mắt to tò mò, ánh sáng ngời như sao.

Nghiêm Túc bật cười ha ha, “Sao em lại biết là anh nhất kiến chung tình với em?”

“Không phải nhất kiến chung tình thì hóa ra lúc anh gặp em ở trường là muốn đùa giỡn em đó hả?” Bình An dẩu cái miệng nhỏ nhắn, ngắt nhéo cánh tay anh, “Nhanh lên, nói thật đi, anh nhìn thấy em ở nhà bà ngoại em phải không? Anh dáng dấp đẹp mắt như vậy, sao lúc ấy em lại không thấy anh nhỉ?”

“Anh đùa giỡn em?” Nghiêm Túc nhú mày, “Có chuyện này nữa à?”

“Anh đừng giả vờ!” Bình An hừ một tiếng, “Anh biết lúc ấy bọn em đánh giá anh sao không?”

Lúc đó Nghiêm Túc tựa như một siêu sao siêu sáng xuất hiện trước mặt các cô, rất nhiều người đều kinh diễm. Người đàn ông này không chỉ có thân thể tốt mà còn đứng đầu một đại công ty số một số hai Thành phố G, là một Bạch mã Hoàng tử mà mọi phụ nữ đều muốn có.

Nếu như không có Lê Thiên Thần, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh chắc hẳn sẽ lập tức rơi vào lưới tình.

“Đánh giá thế nào?” Nghiêm Túc cười hỏi.

Anh còn nhớ rõ thời điểm nhìn thấy cô tại trường học, đáy lòng không cách nào che giấu được nỗi vui vẻ. Anh từng có không ít phụ nữ, nhưng chưa từng có phụ nữ nào để lại dấu ấn trong lòng anh. Cho đến thời điểm ấy, anh chỉ mới gặp qua Bình An một lần.

Đại khái là từ trước đến nay anh chưa từng gặp cô bé nào có thể cười đến thỏa mãn hạnh phúc như vậy chỉ bởi vì một chút xíu gì đó, nụ cười tươi tắn của cô ghi khắc trong đáy lòng anh tạo nên một ký ức không phai mờ.

Cho nên lúc trong trường học rõ ràng thấy cô không còn nụ cười tươi tắn như xưa nữa anh mới kèm lòng không được mà muốn trêu chọc cô.

“Môi hồng răng trắng sẽ có năng lực rất mạnh về mặt đó đó!” Bình An còn nhớ rõ đánh giá của Kỷ Túy Ý về anh lúc ấy, thiếu chút nữa thì phun ra ngoài.

Nghiêm Túc sững sốt một chút, “Cái gì?”

Bình An cười lên ha ha, “Đó không phải là em nói, mà là người khác nói.”

Nghiêm Túc đột nhiên cười tà, “Năng lực ‘đó đó’ của anh thế nào em là người rõ nhất. Em có thể nói cho người kia, xác nhận cách nhìn của cô ấy một chút.”

“Quý!” Bình An trừng mắt liếc anh, ai lại làm chuyện mất mặt như vậy, dù sau đó Kỳ Túy Ý cũng từng nửa đùa nửa thật hỏi cô cảm giác thế nào.

Lồng ngực Nghiêm Túc chấn động, khùng khục cười.

Lúc này đã trễ, Bình An không về nhà nữa mà đến căn hộ của Nghiêm Túc. Thật ra nơi này đã hơn nửa là nhà cô.

Hai người cười cười giỡn giỡn một lúc, Bình An thừa dịp Nghiêm Túc vào bếp pha cà phê thì chuồn đi tắm. Nghiêm Túc cũng không chọc phá cô, cứ tình queo pha cà phê cho cô, sau đó xem TV một lát...

Bình An gần như cho rằng Nghiêm Túc hẳn phải đổi tính rồi, bị cô đùa giỡn nửa ngày mà phản ứng gì cũng không có.

Mãi cho đến lúc lên giường ngủ, Nghiêm Túc mới bắt đầu lôi kéo, “Bảo bối à, chúng ta lại nghiệm chứng chút đi!”

“A --” Bình An thét chói tai.

Chỉ lát sau, tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng rên yêu kiều thỉnh thoảng lại truyền ra.

Cách ngày hôn lễ càng gần, Bình An vẫn không có cảm giác hồi hộp gì hết. Cô và Nghiêm Túc cùng chung một chỗ đã sắp ba năm, kết hôn chẳng qua là thay đổi thân phận mà thôi, tựa như không có gì cần lo lắng cả. Chẳng qua, khi gần đây mọi chuyện trong công ty đều đã được giải quyết, cô bắt đầu có thời gian để tham gia vào các việc cho hôn lễ, thì ngược lại lại sinh ra một chút cảm xúc kích động và mong chờ.

Áo cưới đã được gửi đến từ Pháp, thiết kế xinh đẹp độc đáo. Lúc đầu khi cô nhìn thấy bản thiết kế cũng đã cảm thấy rất ưa thích rồi.

Áo cưới trắng mang phong cách nước ngoài, làn váy được thêu hoa thành nhiều tầng, lụa mỏng linh động khiến cả bộ áo cưới phấp phới trông không hề trói buộc, trước ngực được xếp nếp đan chéo bó sát thân đến tay, Bình An mặc vào trông đầy tự nhiên, tự tin, xinh đẹp mà tao nhã.

“Em là cô dâu xinh đẹp nhất mà chị từng thấy.” Kỷ Túy Ý và Trình Vận cùng thử áo cưới với Bình An, Trình Vận tán dương thật lòng.

“Cám ơn.” Mặt Bình An tràn đầy nụ cười ngọt ngào, “Nếu Chị Vận mà mặc áo cưới thì nhất định sẽ đẹp hơn em.”

“Đừng giễu cợt chị. Chị là hoa tàn ít bướm rồi.” Trình Vận cười nói.

Bình An nói, “Ai dám nói chị là hoa tàn ít bướm? Giờ chị ra ngoài nói muốn lấy chồng, người xếp hàng có khi kéo dài đến Vạn Lý Trường Thành ấy chứ.”

Trình Vận cười khẽ một tiếng, “Chị không hứng thú với việc kết hôn.”

“Chị Vận chỉ thích hưởng thụ lạc thú khi đang yêu thôi.” Kỷ Túy Ý cười hỏi.

“Được rồi, đừng nhiều chuyện. Tiểu Ý, em nhanh chóng đi thử lễ phục phụ dâu đi. Còn nữa, mấy chị em khác của Bình An khi nào thì tới thử y phục được?” Trình Vận nguýt Kỷ Túy Ý một cái, xí xóa đề tài này.

Kỷ Túy Ý nói, “Ba vòng của Tiểu Tiểu em biết rõ, Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân phải ngày mai mới rảnh để tới đây thử lễ phục được. Mai em lại theo các bạn ấy đến đây, Bình An không cần đi lần nữa đâu.”

Ngày mai cô còn có việc phải làm, không có thời gian để tới đây. Bình An gật đầu, “Ừ, vậy mai cậu đi cùng với các em ấy tới đây. Cậu biết lúc nào Tiểu Tiểu có thể xin nghỉ tới đây được không?”

“Không nhanh được đâu, nhưng dù sao cũng sẽ kịp hôn lễ của cậu.” Kỷ Túy Ý nói.

Bình An do dự một lát rồi vẫn nhẹ giọng hỏi, “Đưa thiệp cho Úy Úy chưa? Cậu ấy nói thế nào?”

“Tớ chưa đi, đã hẹn cậu ấy tối nay gặp rồi. Tối nay gặp xong rồi tớ báo cậu.” Kỷ Túy Ý trả lời.

“Chị Vận, vậy tối nay chúng ta cùng ăn cơm nhé?” Bình An nhìn về phía Trình Vận, lâu rồi cô không ăn cơm với mọi người.

“Không được, lần sau đi. Tối nay chị có hẹn với người khác rồi.” Mặt Trình chột lóe, hạ giọng phân trần.

Bình An nhún vai, “VẬY để em thay áo cưới ra, tối nay về ăn cơm với ba và bà ngoại.”

Nhưng rồi vẫn nhân lúc Trình Vận không chú ý mà lén hỏi Kỷ Túy Ý, “Chị Vận đang yêu hả?”

“Tớ làm sao biết được.” Kỷ Túy Ý sờ sờ mũi, mắt nhìn về nơi khác.

Bình An nói, “Cậu là thư ký của chị ấy mà, sao lại không biết?”

“Thư ký đâu dính đến cuộc sống riêng của chị ấy. Tớ đang vội, cậu thay quần áo nhanh lên, lát nữa chờ tớ về.” Kỷ Túy Ý đẩy Bình An đi thay quần áo.

Nhưng sau khi Bình An về nhà thì chỉ thấy mỗi mình Viên lão phu nhân ở đó. Cô hỏi Dì Liên thì mới biết tối nay Phương Hữu Lợi cũng có hẹn.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Tâm Hồn Bà Tám

Bình An xoa bóp chân cho Viên lão phu nhân. Trước đây Viên lão phu nhân bị trúng gió, Bình An cứ nghĩ là bà sẽ không sống được sang năm nay. Nhưng chắc là do hiệu ứng con bướm, sức khỏe Viên lão phu nhân dạo này càng ngày càng tốt, khiến cho Bình An và Phương Hữu Lợi đều vô cùng vui mừng.

Riêng với Bình An, sức khỏe của Viên lão phu nhân càng vô cùng quan trọng, cô vẫn sợ nhất là việc phải mất đi người thân.

“Bà ngoại, ba con có hẹn riêng với ai à?” Cô đã hỏi Hồng Dịch Vũ rồi, hôm nay ba cô không phải dự bữa tiệc tối nào.

“Chỉ gọi về bảo sẽ ăn cơm với bạn, nhưng không có nói với ai. Ba con có phải là con nít đâu mà ăn cơm với ai còn phải gọi về báo cáo.” Viên lão phu nhân hưởng thụ được Bình An xoa bóp, việc con rể có hẹn làm bà vô cùng vui mừng. Tâm nguyện của bà bây giờ ngoại trừ việc giúp Bình An tổ chức hôn lễ thật tốt thì chính là muốn con rể tìm được một bạn đường.

Bình An nhú nhú mày, lăm bẫm, “Đừng nói là ba có bạn gái đó nha!”

Viên lão phu nhân kinh ngạc mở mắt ra, hứng chí bưng bưng nhìn Bình An, “Ba con có bạn gái? Ai vậy?”

“Con cũng chỉ đoán vậy thôi. Dạo này ba có rất nhiều cuộc hẹn, đều không phải là tiệc xã giao công việc. Nhất định là ba có bạn gái, nhưng có thể là sợ chúng ta phản đối nên mới nói gạt chúng ta đó thôi.” Bình An nói đầy khẳng định.

“Tôi nay về sẽ hỏi nó một câu.” Viên lão phu nhân hưng phấn quyết định.

Bình An lắc đầu, “Nếu ba nói không có thì sao? Chúng ta cứ quan sát trước đã, chắc chắn rồi hãy nói, cũng không thể để ba tiếp tục giấu giếm bạn gái vậy được.”

“Tốt tốt, nhiệm vụ quan trọng này giao cho con đó nhé. Chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại! Bất luận thế nào trước khi con kết hôn phải tìm được bạn gái cho ba con!” Viên lão phu nhân ra lệnh.

Toát mồ hôi!©,®! Bình An lập tức cảm thấy như bị cả quả núi đè nặng trên người như Tôn Ngộ Không! Nếu như cô đoán sai, cô kiếm đâu ra một bạn gái cho ba đây?

Lúc hai bà cháu đang suy đoán lung tung ở nhà, Phương Hữu Lợi lại đang tại một nơi nào đấy hưởng thụ buổi hẹn của mình, hoàn toàn không biết một già một trẻ trong nhà đều đang đầy những suy nghĩ “hắc ám” thay ông.

Nhà hàng Bán đảo, ngồi trong đại sảnh chỉ được ngăn cách với bầu trời đầy sao bằng một tấm kính thủy tinh trong suốt.

“Hôm nay đi với Bình An đến thử áo cưới rồi. Nhìn đẹp lắm.” Trong nhà hàng yên tĩnh tao nhã, vị trí cạnh cửa sổ, là một đôi nam nữ dáng vẻ xuất sắc. Nữ tao nhã đoan trang, lúc cười lên nét mặt như tỏa sáng, nhìn là biết đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào. Nam thành thực chững chạc, tuy không còn trẻ lắm nhưng so với thanh niên thì sắc sảo, chững chạc và cuốn hút hơn nhiều.

Hai người này đương nhiên là Trình Vận và Phương Hữu Lợi.

Nghe Trình Vận nói vậy, Phương Hữu Lợi ngẩng đầu lên nhìn chị, trong mắt chứa nụ cười nhẹ, “Làm em phải vất vả. Bình An kết hôn, em cũng

phải chạy ngược chạy xuôi lo rất nhiều việc.”

Trình Vận nhìn ông, dịu dàng hỏi, “Chân anh bình phục chưa?”

“Đi đứng bình thường rồi.” Phương Hữu Lợi cười nói.

“Vẫn phải chú ý một chút, gãy xương chẳng phải là chuyện nhỏ đâu.”
Trình Vận dặn.

Mặt Phương Hữu Lợi ẩn hiện nụ cười vui sướng, vội vàng gật đầu, “Ừ, nhất định sẽ chú ý nhiều hơn.”

Trình Vận nhú mày nhìn ông, nghi hoặc, “Cười gì thế? Có gì buồn cười đâu?”

“Anh có cười đâu.” Nụ cười nơi khóe miệng Phương Hữu Lợi càng lúc càng lớn, thế mà vẫn lắc đầu trắng trợn nói mình không cười.

Mặt Trình Vận ửng đỏ, cúi đầu dỗi, “Em lại nhiều chuyện rồi.”

“Không, em đang quan tâm anh. Anh rất vui.” Phương Hữu Lợi dịu dàng nhìn cô, nói rất nghiêm túc.

“Bình An hình như còn chưa biết... chúng ta thường xuyên gặp nhau.”
Lòng Trình Vận trở nên ấm áp, nhưng nghĩ đến lúc sáng Bình An nhìn mình bằng cặp mắt mập mờ kia thì lập tức lại cảm thấy lúng túng.

Phương Hữu Lợi nhìn chị không chớp mắt, “Quan hệ bây giờ của chúng ta, có giống như tình huống mà anh đang nghĩ không?”

Trình Vận ngẩn ra, lập tức liền hiểu lời này của Phương Hữu Lợi là có ý gì, mím môi nở nụ cười, nhưng cũng không tỏ vẻ gì để trả lời.

Thật ra có một số việc chỉ cần ngầm hiểu lẫn nhau là được rồi.

Bọn họ đã qua giai đoạn có thể vì tình mà mù quáng đến choáng váng đầu óc. Chị đã trải qua một đoạn tình cảm mệt mỏi đến không chịu nổi với đầy các vết thương chồng chất. Hiện tại cái mà chị cần không phải là một tình yêu oanh oanh liệt liệt làm cho người ta mất đi lý trí, mà là một tình cảm nước chảy đá mòn, một bờ vai có thể làm cho chị cảm thấy an toàn ấm áp.

Không phải chỉ có thanh niên mới có tình yêu kích thích, mà chỉ cần toàn tâm toàn ý thì đó chính là kích thích giữa hai người.

Nếu hỏi chị có cảm giác gì đối với Phương Hữu Lợi, chị thật rất khó có thể nói được rõ ràng. Chẳng qua sau vài lần ăn cơm riêng với nhau thì chị cảm thấy người đàn ông này có kiến thức sâu rộng, chín chắn chững chạc, nhưng vẫn có lúc vừa hài hước lại khôi hài. Ở cùng một chỗ với ông có một loại cảm giác rất thư thái thoải mái, giống như có thể hoàn toàn giao bản thân mình cho ông, mà ông cũng sẽ bảo vệ mình rất tốt.

Mặc dù cảm giác lẫn nhau rất tốt, nhưng họ chưa từng phá vỡ lớp vỏ bọc mập mờ này.

Phương Hữu Lợi hiếm khi biểu hiện chấp nhất như lúc này, ông nhìn thẳng vào mắt Trình Vận, giọng trầm thấp, “Anh không muốn Bình An cứ tiếp tục kêu anh giới thiệu bạn trai cho em, lần nào cũng suýt nữa thì nhảy dựng lên tự đề cử mình.”

Trình Vận nén không được cười ra tiếng, “Vậy có muốn em giới thiệu bạn gái cho anh không?”

“Anh không ngại nếu em tự đề cử mình đâu.” Phương Hữu Lợi cười nói.

“Chờ Bình An kết hôn xong... rồi tính sau!” Trình Vận nguýt ông một cái, cố nén cười, nhưng trong lòng vẫn còn hơi lo lắng, không biết Bình An có chịu chấp nhận việc quan hệ chuyển biến giữa chị và Phương Hữu Lợi hay không.

“Được!” Phương Hữu Lợi mỉm cười gật đầu.

Ăn cơm tối xong, hai người ra bờ sông tản bộ. Phương Hữu Lợi nhẹ nhàng cầm tay chị, vẻ mặt tự nhiên mà đi.

Trình Vận mỉm cười nhìn bờ vai cao lớn của ông, cúi đầu cười cười.

Đầu kia thành phố, Kỷ Túy Ý cầm thiệp cưới của Bình An đi đến chỗ hẹn với Vi Úy Úy. Từ sau lần gặp nhau tại buổi lễ tốt nghiệp, cô không gặp lại Vi Úy Úy lần nào nữa. Mặc dù trong lòng có hơi bất mãn với Úy Úy, nhưng dù gì cũng cùng phòng ký túc xá những bốn năm, Kỷ Túy Ý vẫn không thật sự ghét cô ấy được.

“Bình An nhờ tớ đưa cho cậu.” Kỷ Túy Ý ngồi xuống, uống một hớp nước xong thì rút trong túi xách ra một tấm thiệp cưới, “Trước kia chúng ta đã từng hứa với nhau, người nào kết hôn đầu tiên thì ba người kia đều phải đến làm chị em hoặc dâu phụ. Ý Bình An là muốn mời cậu làm chị em, nhưng tớ nghĩ chắc cậu cũng không muốn đâu.”

Vi Úy Úy cắn cắn môi, liếc mắt nhìn Kỷ Túy Ý một cái, nhận lấy thiệp mừng mở ra xem. Vừa nhìn vào liền thấy hình chụp cận cảnh hai mái đầu của Bình An và Nghiêm Túc ngọt ngào dựa vào nhau, miệng cô bất giác hiện lên một nụ cười khổ, “Không biết ngày đó mình có rảnh không nữa.”

Kỷ Túy Ý hằm hừ, “Ngày đó không phải là cậu không rảnh, mà là không muốn đi! Làm như mình không hiểu cậu vậy.”

“Mình đúng là không muốn đi đó thì sao?” Vi Úy Úy tức giận nói.

“Không hiểu rốt cuộc cậu nghĩ cái quái gì. Bình An và Nghiêm Túc sẽ kết hôn, cậu còn chưa chịu hết hy vọng hả?” Kỷ Túy Ý nhìn cô chăm chăm, hỏi.

Vi Úy Úy nói, “Tóm lại cậu tới đây để giáo huấn tớ, hay là tới ăn cơm với tớ? Giờ tớ làm gì sai? Tớ chỉ thích một người đàn ông mà thôi! Tớ không đi mời chài anh ấy, cũng không nói sẽ làm kẻ thứ ba, thế thì cậu lo cái gì? Cho là tớ có thể cướp chồng của Bình An?”

“Cậu là đồ ngốc! Tớ nói vậy là vì muốn tốt cho cậu. Cứ đường hoàng đi tìm một người đàn ông cho riêng mình không tốt sao? Cần gì phải nhìn trăng đáy nước mà mơ mộng đến một người đàn ông không thể nào có kết quả.” Kỷ Túy Ý mắng.

“Bộ đàn ông hề muốn là có sao?” Vi Úy Úy kêu lên, “Giờ có ăn cơm hay không? Tớ đói bụng rồi.”

Kỷ Túy Ý đúng là hết cách với cô ấy, thở phì phì cầm thực đơn lên gọi món, “Tớ cho cậu biết, tớ sẽ không gửi tiền giúp cậu đâu, cậu tự mà cầm đến đưa cho Bình An.”

“Tự đưa thì tự đưa!” Vi Úy Úy liếc cô một cái sắc lẹm.

Sau khi Viên lão phu nhân đã ngủ, Bình An đến phòng khách xem TV, thuận tiện gọi điện thoại nấu cháo với Nghiêm Túc, tám một chút về vấn đề liệu cha già của mình có bạn gái hay không.

Nghiêm Túc nói cô bây giờ đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, tâm hồn bà tám cháy rừng rực.

Bình An tuyệt đối không đồng ý với cách nói này. Cô cảm thấy mình đây là đang quan tâm đến ba, tuyệt đối không phải là vì nhiều chuyện, dù đúng là cũng có chút tò mò.

Còn chưa tán gẫu điện thoại xong, Phương Hữu Lợi đã về đến rồi.

“Ba em về rồi, không nói với anh nữa. Gặp lại sau!” Bình An cười hì hì cúp điện thoại, nhiệt tình chạy về phía Phương Hữu Lợi, “Ba, ba đã về.”

“Vẫn còn ngồi xem TV à? Bà ngoại ngủ chưa?” Phương Hữu Lợi hỏi.

“Vừa ngủ xong!” Bình An cười, “Ba, tối nay ba ăn cơm với ai đấy?”

Phương Hữu Lợi thả áo vest ngoài lên sa lon, “Với bạn. Sao vậy?”

“Không sao không sao, chỉ hỏi thế thôi.” Bình An cười, ân cần cầm áo khoác của Phương Hữu Lợi lên, đi cùng ông lên lầu, “Bạn nào vậy ba, con có biết không?”

“Con nít đừng hỏi nhiều như vậy.” Phương Hữu Lợi cười búng trán Bình An, tâm trạng dường như rất vui vẻ.

Có mùi “gian tình”! Bình An chớp mắt đầy tò mò, “Ba, con lớn rồi chứ bộ. Ba cũng biết là giờ con đã trên tuổi xem phim cần người lớn hướng dẫn rồi nghe.”

Phương Hữu Lợi bật cười ha ha, “Đồ quý con. Thôi, trễ rồi, đi ngủ nhanh đi. Ngày mai còn có việc phải làm đấy.”

Mai phải đi cùng Nghiêm Túc xem biệt thự trang hoàng thế nào, còn phải đi với Vu Tố Hà đến công ty tổ chức hôn lễ xác định việc bố trí sân khấu, trình tự thực hiện ra sao nữa.

Cảm giác có rất nhiều chuyện phải làm nha!

Bình An rất muốn tiếp tục bà tám moi thêm chút tin tức, nhưng dường như ba cô khá bảo mật, một chữ cũng không chịu tiết lộ.

Càng như vậy, Bình An càng cảm thấy có vấn đề!

Ngày mai phải tìm Hồng Dịch Vũ gõ cho ra mới được!

“Ba, vậy con đi ngủ đây. Chúc ba ngủ ngon!” Bình An nhúng vai, đành phải thôi không hỏi nữa.

Hôm sau là cuối tuần, Bình An ngủ thẳng giấc mới dậy, ánh mặt trời rực rỡ ấm áp đã tràn qua cửa sổ, rèm cửa sổ khẽ lay động theo từng đợt gió lùa. Mọi thứ đều tốt đẹp vô cùng.

“Tỉnh rồi à?” Đột nhiên, một gương mặt tuấn tú phóng đại xuất hiện trước mắt cô.

Bình An sợ hết hồn, “Nghiêm Túc? Sao anh tới sớm vậy.”

“Sắp mười một giờ rồi đó cô nương.” Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô, trưa trờ trưa trặt rồi mà kêu sớm.

Bình An vừa nghe vậy thì biết ngay là nếu mình không lập tức đứng lên thì đúng là hôm nay chuyện gì cũng sẽ làm không xong, liền vội vàng đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt thay quần áo, kéo Nghiêm Túc xuống lầu ăn điểm tâm, rồi chào Viên lão phu nhân để đi.

Nhà mới của hai người tại khu biệt thự vườn của Phượng Hoàng Thành. Căn nhà được trang trí hoàn toàn theo phong cách mà Bình An thích, nghiêng về phong cách nhà vườn Châu Âu, chẳng phải quý phái xa hoa nhưng rất thoải mái ấm áp, có cảm giác giản dị gia đình.

Việc trang hoàng đã xong, hôm nay họ đến để xem hiệu quả.

Quả nhiên giống y với cảm giác mà Bình An muốn.

“Đây là nhà của chúng ta!” Bình An dựa vào Nghiêm Túc, nhẹ giọng nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Vô Tình Gặp Gỡ

Sau khi cùng Nghiêm Túc nghiệm thu việc trang hoàng biệt thự xong, hai người phải đến Nhà hàng Quảng Đông để tập hợp với Vu Tố Hà. Buổi chiều Nghiêm Túc còn phải đến công ty xử lý công việc, Bình An và Vu Tố Hà sẽ cùng đi đến đại sảnh khách sạn tại Golden Bay.

Mọi người vốn định đãi khách ở Khách sạn Bạch Vân, nhưng rồi tính đi tính lại thì Golden Bay thích hợp để tổ chức hôn lễ hơn nên sửa lại thành đại sảnh khách sạn ở Golden Bay. Hôn lễ sẽ được cử hành ngoài hoa viên rộng lớn của Golden Bay, cách bố trí mặt sân cũng đã giao cho công ty tổ chức hôn lễ. Bình An đã xem qua phương án và thấy thích vô cùng.

“Công ty tổ chức mới vừa gọi điện thoại cho mẹ, hỏi đã xác định loại hoa chủ đạo cho hôn lễ chưa. Con thích hoa gì?” Vu Tố Hà hỏi Bình An.

“Con thấy hoa Hồng trắng và hoa Violet hợp đấy.” Bình An vừa điều khiển tay lái vừa cười nói.

Vu Tố Hà gật gù đầu, “VẬY Ờ MẸ BÁO CHO HỌ.”

Đến Khách sạn lớn tại Golden Bay, Tổng Giám Đốc khách sạn tự mình ra đón, mời Bình An và Vu Tố Hà vào phòng VIP, lấy lịch trình bữa tiệc và danh sách món ăn ra xác định và thảo luận từng chi tiết lại một lần nữa với Bình An.

Hai nhà Nghiêm – Phương đều là đại công ty số một số hai tại Thành phố G, hai nhà kết thân thì dù hôn lễ không xứng là hôn lễ của thế kỷ

nhưng cũng sẽ không kém là bao. Khách sạn Golden Bay chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lôi kéo khách hàng lớn như thế này.

“... Cứ vậy đi, không còn vấn đề gì nữa.” Bình An chỉ sửa một chút trong danh sách món ăn, cảm thấy các chi tiết khác cũng không có vấn đề gì liền cười nói.

“Tốt quá. Nếu Cô Phương cảm thấy chúng tôi cần cải tiến chỗ nào cứ gọi cho chúng tôi nhé.” Tổng Giám Đốc khách sạn vội vàng nói.

Bình An cười đồng ý, rồi đi cùng Vu Tố Hà ra khỏi phòng VIP.

Lúc ra tới cửa khách sạn, Vu Tố Hà và Bình An không hẹn mà cùng nhẹ nhúu mày nhìn hai người đang đi đến trước mặt, Nghiêm Lô Hải và Ôn Nguyệt Nga.

Thật là trùng hợp...

Nghiêm Lô Hải cũng phát hiện hai người, mặt sáng lên đi thẳng tới, “Tố Hà, sao hai người cũng ở đây?”

Ôn Nguyệt Nga thấy dáng vẻ vui vẻ của Nghiêm Lô Hải thì giận tái mặt, đứng yên tại chỗ không chịu đi tới.

“Tới đây xem lại món ăn cho bữa hôn lễ một chút, hai người tới đây dùng cơm à?” Vu Tố Hà không thèm quan tâm đến thái độ của Ôn Nguyệt Nga. Bà đương nhiên sẽ không chủ động chào hỏi Ôn Nguyệt Nga rồi.

Nghiêm Lô Hải hơi ngẩn ra, hơi xấu hổ, “Hôn lễ của Nghiêm Túc và Bình An... sẽ cử hành tại Golden Bay này?”

Vu Tố Hà cười nhạt, rất bất mãn với thái độ hoàn toàn thờ ơ của Nghiêm Lô Hải với hôn lễ của con trai, lúc này thể hiện rõ ràng ý khiển trách đối với ông ta, “Tôi cho là ít ra anh cũng biết đến việc này chứ, nếu không đến

lúc đó anh muốn tham dự hôn lễ của con theo kiểu gì, chẳng lẽ còn phải đối xử với anh như khách mời mà đưa cho một tấm thiệp mời?”

“Tôi... Tôi bận quá, nên không chú ý.” Nghiêm Lô Hải xấu hổ thanh minh. Ông ta vẫn cảm thấy con trai rất có khả năng, hoàn toàn không cần ông ta quan tâm nhiều đến, nhiều năm như vậy nên cũng đã thành thói quen.

“Anh bận ghê nhỉ!” Trong mắt Vu Tố Hà hiện lên một ánh giễu cợt. Không biết Nghiêm Lô Hải bận cái gì, trong công ty ông ta là người rảnh, mà trừ chuyện của công ty ra thì ông ta còn có việc gì cần làm sao?

Bận rộn dỗ ngọt mẹ con Ôn Nguyệt Nga à?

Nghiêm Lô Hải càng lúc càng trở nên lúng túng. Bình An thở dài trong lòng, “Con và Nghiêm Túc cũng bắt cần, chưa đề cập với bác đây việc hôn lễ sẽ tổ chức chỗ nào.”

Vu Tố Hà sao lại không hiểu ý của Bình An chứ, cười cười không lên tiếng.

“Ba, mẹ, sao còn chưa vào!” Sau lưng Nghiêm Lô Hải, một cô gái trẻ xinh xắn bước nhanh tới. Nghiêm Hân đi đậu xe nên lúc này nhìn thấy cha mẹ vẫn còn đứng ngoài cửa thì khá ngạc nhiên, đến gần mới phát hiện Vu Tố Hà và Bình An. Nụ cười của cô ta càng trở nên nhu thuận rực rỡ hơn, “Ừa, Dì Tố Hà và chị Bình An, hai người cũng tới ăn cơm phải không? Hay là ngồi cùng nhau đi.”

Ôn Nguyệt Nga vừa nghe con gái muốn mời Vu Tố Hà cùng ăn cơm thì gan ruột đều tức đến phát đau, ra tay kéo mạnh con gái qua, “Nói gì vậy, ai cũng có thể ăn cơm chung sao?”

Nghiêm Hân không để ý tới sắc mặt khó coi của Ôn Nguyệt Nga, thoát khỏi tay bà ta, thân thiết khoác tay Vu Tố Hà, “Dì Tố Hà, chúng ta cùng ăn

cơm thôi.”

“Nghiêm Hân!” Ôn Nguyệt Nga kêu một tiếng bén nhọn. Sao bà ta có thể cho phép con gái duy nhất của mình gần gũi với tình địch chứ. Bà ta tuyệt đối không để cho Vu Tố Hà cướp đi con gái của mình.

Nghiêm Lôi Hải ho nhẹ một tiếng, “Cùng ăn cơm cũng không sao.”

Vu Tố Hà âm thầm gỡ tay Nghiêm Hân ra, cười nói, “Không được rồi, chúng tôi đã ăn xong, không quấy rầy các người đâu. Hẹn gặp lại.”

Mặt Ôn Nguyệt Nga lúc trắng lúc xanh. Vu Tố Hà muốn gì? Tại sao con gái bà lại đột nhiên thân cận cô ta như vậy? Vu Tố Hà đã làm gì thế?

Bình An liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lại một lần nữa cảm thấy không thể hiểu được cách nhìn của Nghiêm Lôi Hải là thế nào.

Nhìn Vu Tố Hà và Bình An cùng rời đi, Nghiêm Lôi Hải cau mày nhìn Ôn Nguyệt Nga, “Bà làm gì vậy, sao chẳng có phong độ gì hết thế, muốn bị người ta cười hả?”

“Ai cười tôi? Vu Tố Hà chẳng? Cô ta sắp cướp mất con gái của tôi rồi, tôi còn phải tươi cười chào đón cô ta sao? Giờ ông cảm thấy tôi không có phong độ, vậy có phải cảm thấy Vu Tố Hà mới xứng ở cạnh ông, mới không làm cho người ta chê cười?” Ôn Nguyệt Nga xụ mặt, chanh chua hỏi.

Nghiêm Lôi Hải lắc đầu, cảm thấy phụ nữ một khi đã nổi điên thì đúng là không còn lý lẽ gì hết, “Bà nói đâu đâu thế, Tố Hà giờ cũng không so đo chuyện đã qua, sao bà vẫn còn canh cánh trong lòng thế.”

Ôn Nguyệt Nga như bị đập phải cái đuôi, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, “Cô ta so đo? Cô ta có tư cách gì để so đo. Tôi không thích cái kiểu cô ta làm bộ làm tịch đó, nếu ông thích thì ông đuổi theo đi!”

“Mẹ!” Nghiêm Hân nhúu mày, đi tới kéo tay bà ta, “Đừng nóng, ý ba không phải là vậy, ba chỉ muốn kêu mẹ đừng nóng giận thôi. Tức giận dễ già lắm nha.”

Ôn Nguyệt Nga lườm cô ta một cái, hất tay ra đùng đùng đi vào khách sạn.

Nghiêm Hân và Nghiêm Lôi Hải liếc mắt nhìn nhau, đều cùng cảm thấy bất đắc dĩ.

Một nhà ba người ăn một bữa trưa chẳng vui vẻ gì, vốn thật vui vẻ kéo nhau đến đây, ai ngờ lại gặp phải Vu Tố Hà. Lúc ăn cơm, mặt Ôn Nguyệt Nga vẫn sầm sì, mặc kệ Nghiêm Hân cùng Nghiêm Lôi Hải dỗ thế nào cũng không hợp tác.

Đến buổi tối, Ôn Nguyệt Nga vừa nghĩ tới hình ảnh Nghiêm Hân lôi kéo thân thiết với Vu Tố Hà thì trong ngực liền cực kỳ khó chịu, đoán tới đoán lui không biết rốt cuộc Vu Tố Hà đã nói gì làm gì với con gái mình. Chẳng lẽ đã bôi lầy lòng con gái, muốn cướp lại Nghiêm Lôi Hải lần nữa?

Bà ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Ôn Nguyệt Nga vừa nghĩ đến khả năng này thì đứng ngồi không yên, đi tới phòng của Nghiêm Hân, thấy con gái vẫn còn lên mạng liền kéo con xoay qua nói chuyện với mình.

“Tiểu Hân, mẹ hỏi con, có phải Vu Tố Hà nói gì đó với con hay không?” Ôn Nguyệt Nga mặt mày lo lắng hỏi.

Nghiêm Hân nhún vai, “Bà ấy có thể nói gì với con đây?”

“Không nói gì mà con lại kêu bà ta là Dì Tố Hà? Bộ con quên sở dĩ bà ta ly hôn đều là tại con sao. Nếu bà ta tốt với con thì nhất định là có vấn đề,

con đừng có bị bà ta lừa đó. Vu Tố Hà không phải là người tốt gì đâu.” Ôn Nguyệt Nga cảnh cáo.

Nghiêm Hân bĩu môi, “Con còn muốn bà ta làm cái gì với con đấy. Chính vì bà ta cái gì cũng không làm mới làm cho con lo lắng. Mẹ, chẳng lẽ mẹ không nhìn ra sao? Ông bà nội vẫn chỉ coi bà ta là con dâu, cho dù mẹ có lấy ba thì đối với nhà họ Nghiêm mà nói mẹ vẫn là người ngoài.”

Ôn Nguyệt Nga hàm hừ, “Mẹ biết chứ, không cần con phải nhắc. Hai lão già chẳng chịu chết kia lòng chỉ hướng về hai mẹ con nhà đó, ông nội con còn chuyển hết cổ phần công ty cho Nghiêm Túc rồi. Tiểu Hân, giờ mẹ trong công ty nửa bước cũng khó đi, chỉ hy vọng sau này con có thể giúp mẹ làm việc.”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không để cho mẹ thất vọng.” Nghiêm Hân cầm tay Ôn Nguyệt Nga, “Trên thế giới này chỉ có mẹ con chúng ta mới có thể tin tưởng lẫn nhau, người khác đều không tin được.”

“Vậy sao con lại... nhiệt tình với Vu Tố Hà vậy.” Ôn Nguyệt Nga ghen tức hỏi.

Đó là vì cô ta không muốn bị Nghiêm Túc ghét! Thế nhưng cô ta không thể nói ra điều này, Nghiêm Hân hạ giọng, “Bây giờ ông bà nội đối xử với bà ta tốt như vậy, con chắc chắn không thể đối nghịch với bà ta rồi. Mẹ, mẹ khoan hãy nóng giận mà nghe con nói đã. Hiện tại, cổ đông lớn nhất của công ty là Nghiêm Túc, tất cả cổ phần của ông nội và Vu Tố Hà đều cho anh. Bất kỳ chuyện lớn chuyện nhỏ gì của công ty đều do anh quyết định. Con còn chưa đặt chân được vào công ty nên không muốn đắc tội với họ vào lúc này đâu.”

“Cho dù nó là Tổng tài thì sao chứ, chúng ta có ba của con!” Ôn Nguyệt Nga không cho thế là đúng.

Nghiêm Hân lạnh lùng nở nụ cười, “Mẹ, mẹ cho là về sau ba sẽ để lại tất cả cổ phần cho chúng ta đấy à? Đừng đùa vậy chứ. Dù ba có ly hôn với Vu Tố Hà đi nữa thì Nghiêm Túc vẫn là con trai ruột của ba. Giờ con làm tất cả những việc này đều là để cho ba xem. Con muốn đối xử tốt với Vu Tố Hà, tốt với Nghiêm Túc, cũng tốt với ông bà nội. Họ càng ghét con, ba sẽ càng thương con. Chỉ cần tương lai ba để lại cổ phần của ba cho con, con nhất định sẽ không để cho Nghiêm Túc độc chiếm Nghiêm Thị.”

Chân mày nhíu chặt của Ôn Nguyệt Nga từ từ dần ra, “Nhưng hai lão già chết tiệt kia chưa chắc đã đồng ý cho ba con làm vậy.”

“Dù gì con cũng họ Nghiêm mà, ông bà nội sẽ không thật sự ghét con đâu.” Nghiêm Hân nói vô cùng tự tin.

“Vậy chừng nào con đến công ty làm việc? Chuyện này ba con đồng ý rồi, Nghiêm Túc có muốn phản đối cũng không được.” Ôn Nguyệt Nga nói.

“Chờ sau khi Nghiêm Túc kết hôn đi.” Nghiêm Hân nắm chặt quả đấm, nghĩ đến việc Nghiêm Túc sẽ lấy Phương Bình An, đáy lòng cô ta bùng lên một ngọn lửa vô danh.

Ôn Nguyệt Nga gật đầu, “Rất nhiều nhân viên kỳ cựu trong công ty đều là từ Vu thị trước kia, bọn họ đều ủng hộ Nghiêm Túc. Sau khi con vào công ty nhất định phải chú ý nhiều đến việc tạo mạng lưới quan hệ.”

“Mẹ yên tâm, con biết rõ nên làm thế nào.” Nghiêm Hân cười nói.

Cô ta nhất định sẽ cho Nghiêm Túc biết, chỉ có cô ta mới có thể sóng vai cùng anh đi về phía trước, phát triển Nghiêm Thị được tốt hơn!

Ôn Nguyệt Nga vô cùng vui mừng, nhưng vẫn không quên dặn dò, “Nói thì nói vậy, nhưng con cũng ít tiếp xúc với Vu Tố Hà đi.”

“Biết rồi. Mẹ mau về phòng đi, chắc ba đang chờ mẹ đó.” Nghiêm Hân cười, đẩy Ôn Nguyệt Nga ra ngoài cửa.

“Còn nữa, có phải con không thích con bé Phương Bình An kia không? Mẹ cũng không thích, nhưng mà nó không đơn giản đâu, không cần thiết thì đừng chọc tới nó.” Ôn Nguyệt Nga vừa đi vừa quay đầu lại dặn dò Nghiêm Hân.

Trong lòng Nghiêm Hân khinh thường bĩu môi. Phương Bình An là cái đinh gì chứ, nếu không có Phương Hữu Lợi thì liệu cô ta có thể trở thành Tổng Giám Đốc của Phương Thị không? Nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng, “Biết rồi biết rồi, con nhất định sẽ giữ khoảng cách với bọn họ.”

“Con phải nhớ kỹ đó!” Ôn Nguyệt Nga tức giận nói thêm.

Nghiêm Hân gật đầu đáp ứng thật nhanh.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Đón Dâu

Nghiêm Hân và Ôn Nguyệt Nga tính toán cái gì đương nhiên Bình An và mọi người đều không biết. Dĩ nhiên, cho dù có biết cũng chẳng ảnh hưởng gì, bởi họ hoàn toàn không coi trọng hai mẹ con nhà này.

Hôn lễ được cử hành đúng vào ngày Lễ Giáng Sinh.

Buổi tối trước ngày hôn lễ, Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi, hai cha con trò chuyện dông dài, ôn lại từ lúc Bình An còn rất nhỏ đến bây giờ, cũng nhắc đến Viên Lệ Hoa.

“Ba, mẹ rời thế đã lâu, chẳng lẽ ba vẫn chưa gặp được người phụ nữ nào ba thích sao?” Bình An nhẹ nhàng hỏi.

Phương Hữu Lợi khẽ hạ mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh dịu dàng của cô gái kia, trong mắt có nụ cười dịu dàng, “Có chứ, chẳng qua địa vị của mẹ con trong cảm nhận của ba là không ai bằng.”

Bình An nhỏ giọng, “Ba yêu mẹ, cũng giống như mẹ yêu ba. Mẹ nhất định hy vọng có một cô gái khác đi cùng ba hết nửa cuộc đời còn lại.”

“Sao thế? Con tính không cần ba nữa nên mới cố gắng muốn ba tìm bạn gái vậy à?” Phương Hữu Lợi đùa.

“Ba là người quan trọng nhất của con.” Bình An tựa đầu lên vai ông, cảm xúc đầy phức tạp. Bởi vì biết đến nỗi thống khổ khi mất đi người thân nên cô rất quý trọng người bên cạnh mình. Nguyện vọng lớn nhất của cô đời này chính là muốn ba được sống an ổn khỏe mạnh, bất kể tương lai ba

tìm được một bạn gái thế nào, chỉ cần ba thích thì cô nhất định cũng sẽ thích.

Phương Hữu Lợi vỗ vỗ vai Bình An, giọng dịu dàng, “Được rồi, đi ngủ nhanh đi, ngày mai phải bận rộn cả ngày đấy. Tối nay phải dưỡng tinh thần, nếu không ngày mai không thể làm cô dâu xinh đẹp nhất được đâu.”

Bình An cười khẽ, “Dạ, ngày mai dù con có không được xem là cô dâu xinh đẹp nhất thì cũng là con gái nhà ai xinh đẹp nhất.”

Phương Hữu Lợi bật cười ha hả.

Đêm nay, Bình An có một đêm không mộng mị. Vốn cho là sẽ mất ngủ, nhưng tâm trạng cô lúc này hoàn toàn hạnh phúc, không có bất kỳ tâm lý lo lắng sợ hãi nào, làm sao mà không ngủ ngon cho được.

Ngày hôm sau, Bình An dậy rất sớm. Thợ trang điểm đã tới, chuẩn bị trang điểm cho cô.

Nhóm quay phim đứng ngay bên cạnh quay lại quá trình trang điểm của cô.

Lâm Tĩnh và Diệp Hiểu Vân đứng trong phòng vui đùa âm ỹ, Kỷ Túy Ý, Tống Tiểu Tiểu và Khổng Thu Hình đang bàn nhau xem lát nữa sẽ quậy phá chú rể thế nào. Khó khi nào có dịp Nghiêm đại BOSS ngạo nghễ hơn người kia lại rơi vào tay các cô, chắc chắn không thể dễ dàng bỏ qua cho anh rồi.

Vi Úy Úy chưa tới đây làm chị em nhà gái. Đây là việc mà Bình An đã sớm dự liệu, cũng không biết cô ấy có đến tham gia tiệc cưới không nữa.

Nhà cô dâu đang chuẩn bị rất công phu, bên nhà chú rể đương nhiên cũng đang thảo luận xem phải ứng phó với các chị em nhà gái thế nào.

Đường Sâm làm phũ rề nên hôm nay có một nhiệm vụ gian khổ, đó chính là giải quyết đám chị em nhà gái khó chơi kia. Anh và vài anh em bàn bạc, cuối cùng xác định ra được một phương án: đưa bao tiền lì xì thật dày!

Dù sao chú rề có nhiều nhất chính là tiền, không cần tiết kiệm dùm anh làm gì!

Giờ lành đón dâu là lúc chín giờ sáng. Diệp Hiểu Vân và Lâm Tĩnh đứng cạnh cửa sổ canh chừng, vừa thấy được xe chú rề liền lập tức hướng ra ngoài hô to, “Sói đến đây!”

Nghiêm Túc phối hợp kêu tên Bình An lên.

Kỷ Túy Ý cảnh cáo Bình An, “Hôm nay cậu phải cứng rắn chút đó nghe, đừng nghe Nghiêm Túc dỗ ngọt mấy câu là đã bảo bọn tớ mở cửa cho anh ấy đấy!”

“Tớ tuyệt đối nghe lời các cậu.” Bình An cười nói, “Giày giấu kỹ chưa?”

Chú rề vào cửa, khi cô dâu đồng ý cùng anh ra cửa xong thì anh phải tìm được một chiếc giày còn lại của cô dâu, lúc đó mới có thể ôm cô dâu xuống lầu.

“Giấu kỹ rồi, yên tâm...!” Tống Tiểu Tiểu cười giảo hoạt.

Trình Vận và Hàn Á Lệ giữ cánh cửa đầu tiên. Bất quá hai người này khá phong độ, không làm khó Nghiêm Túc bao nhiêu đã để cho họ vào cửa, đi lên lầu.

Kỷ Túy Ý để lại Diệp Hiểu Vân trong phòng, sau đó mang theo các chị em khác ra ngoài cửa ngăn đám người Nghiêm Túc.

“Anh em, dứt khoát mỗi người ôm một cô, để cho chú rể vào cướp cô dâu.” Đường Sâm vừa thấy được tư thế rào rạt của chị em nhà gái thì trán rịn mồ hôi, cảm thấy đám chị em nhà Phương Bình An chắc chắn không dễ đối phó đâu.

“Được đó, hầu hạ bọn chị vui vẻ thì chị đưa chìa khóa cho mà mở cửa vào đón cô dâu.” Kỷ Túy Ý hoàn toàn không bị đám trai đẹp mỗi người mỗi vẻ này đả động, dù sao cơ hội như hôm nay khó mà có được, tuyệt đối phải sửa trị Nghiêm Túc tới nơi tới chốn.

Nhậm Tần Phi vội vàng cười hơ hớ, “Các mỹ nữ muốn thế nào mới vui vẻ?”

“Tiểu Ý, hôm nay nhẹ tay một chút đi.” Nghiêm Túc không nhịn được cười nói với Kỷ Túy Ý.

Tống Tiểu Tiểu không vui, “Ái chà, thế thì không được đâu. Nghiêm đại BOSS, hôm nay Tiểu Ý nhẹ tay rồi nhưng chị em chúng tôi không đồng ý thì sao đây. Ngài phải làm sao cho tất cả chị em chúng tôi đều vui vẻ mới được.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Khổng Thu Hình và Lâm Tĩnh đều gật đầu phụ họa.

Nghiêm Túc gãi gãi trán, “Vậy cũng được. Các cô muốn thế nào?”

“Trước tiên phát biểu tuyên ngôn tình yêu đi!” Kỷ Túy Ý làm bộ cúi đầu suy tư, sau đó cười híp cả mắt nói với Nghiêm Túc.

“Lại đây lại đây, hướng phía cửa thổ lộ lớn tiếng xem nào, xem có làm cho chị em chúng tôi cảm động hay không. Biết đâu sẽ lập tức mở cửa ngay cho ấy chứ.” Tống Tiểu Tiểu giật giây.

Nghiêm Túc hăng giọng, hướng về phía cửa hô, “Bà xã, anh yêu em, mở cửa đi!”

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu chẳng khách sáo chút nào xì một tiếng khinh thường!

Đường Sâm cũng phải toát mồ hôi hột.

“Nghiêm Túc, làm như cậu không được đâu. Quá đơn giản.” Trong đám anh em, một thanh niên đẹp trai ngồi ngồi cố nén cười mở miệng.

Lời ngon tiếng ngọt là dành cho những lúc chỉ có hai người với nhau mà tự nhiên thốt ra, còn trong trường hợp này Nghiêm Túc thật đúng là không biết phải nói gì.

Đường Sâm móc bao tiền lì xì ra, đưa cho nhóm các cô mỗi người một bao, “Các mỹ nữ à, nhẹ tay một chút đi, đừng nêu yêu cầu cao quá nha.”

Các cô chẳng khách sáo nhận lấy bao lì xì, bất quá vẫn không chịu mở cửa.

“Nếu không vậy đi, để anh em chú rể mỗi người hít đất một trăm cái, đồ chị em chúng tôi cao hứng rồi nói tiếp.” Kỷ Túy Ý cười nói.

Nghiêm Túc nhú mày, không khách sáo nhìn thẳng về phía Đường Sâm.

Đường Sâm lập tức kêu lên, “Anh hai à, hôm nay tôi phụ trách nhiều việc lắm đó, hít đất một trăm cái không phải là không làm được, chẳng qua chỉ sợ trễ nãi chuyện kế tiếp thôi.”

Khổng Thu Hình kêu lên, “Người ta là chú rể mới phải giữ thể lực, anh có cái gì mà cần giữ?”

Nhậm Tần Phi lấy một bao lì xì lớn hơn dằng bằng hai tay cho Kỷ Túy Ý, “Mỹ nữ ơi, cô xem đi, chú rể hồi hộp đến nói cũng không nói được kìa.

Nể tình anh ấy và cô dâu yêu nhau nhiều năm, vất vả lắm mới tu thành chính quả, tới tận lúc này rồi mà vẫn còn phải lo lo lắng lắng, cô và các chị em có thể nương tay được thì nương tay một chút đi!”

Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu các cô đều kìm không được mà bật cười.

Nhưng mà vẫn không chịu mở cửa.

Cuối cùng vẫn buộc phù rể cùng bạn bè của Nghiêm Túc phải hít đất năm mươi cái, lại bắt Nghiêm Túc phải lớn tiếng hát tình ca, mới bắt đất dĩ kêu Diệp Hiểu Vân mở cửa ra.

Bình An mặc áo cưới trắng, đầu khoác khăn voan, ngồi trên ghế cố nín cười.

Nghiêm Túc thấy Bình An cúi đầu, bả vai khẽ run thì trong lòng kích động, cảm thấy trong tim có một ý thức trách nhiệm nặng nề kiên định. Về sau, đây chính là vợ anh, anh cảm thấy mình thật vui khi gánh vác trách nhiệm này.

Anh đi tới trước mặt Bình An, quỳ một chân xuống, dâng lên cho Bình An bó hoa cô dâu.

Bình An mỉm cười nhận lấy, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt anh.

“Bảo bối, đồng ý lấy anh nhé? Tin tưởng anh, giao bản thân cho anh, để anh phụ trách gánh vác cuộc sống sau này của em.” Ánh mắt Nghiêm Túc nóng rực nhìn cô, dịu dàng thâm tình thuyết phục.

“Dạ!” Bình An nhẹ nhàng gật đầu.

Đường Sâm phát ra một tiếng hoan hô, “Các anh em, nhanh tìm giày đi!”

Vì vậy, trong phòng lại là một trận đại loạn. Kỷ Túy Ý và Tống Tiểu Tiểu các cô ung dung thản nhiên đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Tìm cả nửa ngày, đừng nói là giày mới, ngay cả bóng của nó còn không thấy nữa là.

Đường Sâm gần như phải gọi Kỷ Túy Ý là bà cô rồi, “Đại mỹ nhân Kỷ ơi, gợi ý giày ở đâu đi!”

Kỷ Túy Ý cười tủm tỉm không nói lời nào.

Đường Sâm lại nhìn về phía Tống Tiểu Tiểu, “Mỹ nữ, cô nhất định biết chỗ chứ?”

Tống Tiểu Tiểu nhúng vai, “Ai biết được?”

“Không cần tìm, ở đây này!” Nghiêm Túc đột nhiên nói bằng giọng tự tin.

Anh khom người, nhẹ nhàng vung làn váy Bình An lên. Quả nhiên, một chiếc giày khác được giấu dưới váy cô, trên chân chỉ mang một cái giày cao gót vàng óng ánh.

Bình An vô tội phân trần với các chị em, “Tớ không hề nhắc anh ấy đâu nhé, chính tự anh ấy đoán được đó.”

Về phần như thế nào mà đoán được, cũng chỉ có mỗi Nghiêm Túc biết thôi.

Nghiêm Túc dịu dàng mang giày vào cho Bình An, ôm ngang eo cô bế lên, “Chúng ta đi!”

Đám Đường Sâm hoan hô vang trời. Đoàn người đi xuống lầu, lên đường hướng về nơi cử hành hôn lễ Golden Bay.

Tám chiếc xe sang trọng dạo một vòng trên con đường mang tên Cát Tường ở Thành phố G, rồi mới đi đến hoa viên Golden Bay.

Hôn lễ được cử hành tại đây. Khách khứa đã đến đông đủ.

Bãi đậu xe của Golden Bay đậu đầy xe hơi nổi tiếng, hoa viên được bố trí tao nhã lãng mạn, mùi hoa nhàn nhạt phiêu tán trong không khí, cửa vào hội trường là một cổng vòm bán nguyệt màu vàng kim, trên đỉnh xuyên những đóa hoa hồng rải rác trông giản lược mà cao quý. Lối đi được trải thảm đỏ, hai bên phủ kín hoa tươi mềm mại. Không khí long trọng lại náo nhiệt, vui vẻ mà ấm áp.

Hoa viên được trang trí chủ yếu bằng hoa hồng trắng và hoa Violet.

Trên sân khấu có một tháp bánh ngọt cao năm tầng, chung quanh được dùng hoa hồng trắng và hoa Violet trang trí xen kẽ, càng tôn lên vẻ tinh xảo cao quý, hòa hợp với phong cách trang hoàng toàn mặt sân.

Nghiêm gia hay Phương gia đều rất xem trọng buổi hôn lễ này. Tổng Giám Đốc Khách sạn Golden Bay cũng vô cùng dụng tâm trong công tác tổ chức, tất cả chi tiết đều được sắp xếp chu đáo đến không thể bắt bẻ soi mói.

Bàn ăn ghế ngồi đều phủ vải màu ấm, giữa bàn bày hoa Violet, chung quanh lấy lồng chim màu trắng ngà làm nền, bên trên dùng sợi tơ cột tờ bìa thực đơn.

Khách sạn Golden Bay cẩn thận đến ngay cả khăn ăn cũng được in hoa hồng. Toàn bộ hôn lễ đều chi tiết đến tinh xảo khiến người ta cảm thấy thư thái.

Đây là một hôn lễ vô cùng long trọng mà vẫn ấm áp.

Sau khi đến Golden Bay, Bình An cùng Trình Vận và các bạn Kỷ Túy Ý đến phòng khách sạn nghỉ ngơi trang điểm lại, một lát sau mới cử hành buổi lễ.

Nghiêm Túc thì đứng cùng với phù rể và các anh em ngoài sân khấu để chờ.

Hai người muốn trao đổi nhẫn cưới và nói lời thề ước với nhau trước mặt mọi người, để mọi người chứng kiến tình yêu và hôn nhân của họ.

“Bình An, lại đây, chúng ta đi ra ngoài.” Phương Hữu Lợi vươn tay cho Bình An. Là chủ hôn duy nhất, hôm nay Phương Hữu Lợi muốn đích thân giao Bình An tận tay Nghiêm Túc.

“Ba...” Trong lòng Bình An trào dâng rất nhiều luyến tiếc, rốt cuộc đến lúc này trong lòng cũng cảm thấy hồi hộp một chút.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Kính Trà

Keng keng... Keng keng keng...

Họ Nghiêm và họ Phương đều không theo đạo Thiên Chúa, nhưng vì hôn lễ được tổ chức theo phong cách phương Tây nên tự nhiên nghi thức cũng làm giống vậy.

Khi khúc nhạc kết hôn vang lên, khách mời ngồi hai bên lối đi trên sân cỏ cũng ngưng nói chuyện, mỉm cười nhìn Bình An mặc áo cưới trắng quàng tay Phương Hữu Lợi xuất hiện trong tầm mắt.

Ánh mắt Nghiêm Túc dịu dàng dõi theo từng bước chân của Bình An đi về phía anh, trong lòng cảm thấy hạnh phúc cùng thỏa mãn không lời nào có thể diễn tả.

Nhưng lúc này, trong nội tâm Phương Hữu Lợi lại có cảm xúc vô cùng phức tạp, còn nhớ rõ hình ảnh Bình An khi còn bé trắng trẻo mũm mĩm như ngọc thể nào, không ngờ mới chớp mắt thế mà đã đến lúc cô phải lập gia đình rồi.

Khi còn bé, Bình An thích nhất ngồi trên đùi ông, nũng nịu ngâm thơ nói sau này muốn được gả cho ba!

Haiz, lời này đúng là lừa gạt người ta mà, con gái bảo bố giờ phải gả cho người đàn ông khác.

Ông dắt Bình An đi tới trước mặt Nghiêm Túc, luyến tiếc không thôi giao tay Bình An cho anh, nghiêm trang nói, “Ba giao con gái cho con. Con

phải dịu dàng kiên nhẫn mà đối đãi với con bé, tôn trọng con bé, tôn trọng gia đình của các con. Ba không chỉ yêu cầu con có trách nhiệm của một người chồng, mà còn phải có tình yêu thương chân thành của một người yêu. Đây là điều ba muốn con cam kết, con có thể làm được không?”

Nghiêm Túc nắm chặt tay Bình An, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Phương Hữu Lợi, “Ba, xin ba yên tâm, con yêu Bình An hơn cả bản thân mình.”

Phương Hữu Lợi nhìn thật sâu vào mắt con gái, cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, nặng nề gật đầu, “Tốt, tốt!”

“Bình An, con cũng vậy, phải kinh doanh gia đình thật tốt, hiếu kính cha mẹ chồng cùng các bậc cha chú trong nhà, về sau không thể làm việc tùy hứng, biết không?” Phương Hữu Lợi khàn giọng dặn dò. Bình An lập tức liền rơi nước mắt, không thốt ra được lời nào, chỉ có thể mạnh mẽ gật đầu.

Nghiêm Túc cúi đầu hôn cô, lau đi nước mắt của cô, rồi ra hiệu cho người chủ trì hôn lễ.

Người chủ trì cười ha hả bắt đầu lời tuyên bố, “Hôm nay ánh nắng tươi sáng, tiếng hát vút cao, tiếng nói cười rộn ràng, Trời ban Cát Tường. Ở nơi cuộc sống tốt đẹp, ấm áp, lãng mạn này, chúng ta may mắn được chứng kiến sự kết hợp hạnh phúc giữa chú rể Nghiêm Túc và cô dâu Phương Bình An... Bây giờ, chúng tôi mời cô dâu chú rể nói lời thề nguyện trước sự chứng kiến của mọi người.”

Nghiêm Túc và Bình An liếc mắt nhìn nhau. Bình An đã nén được nước mắt, nhìn Nghiêm Túc khẽ mỉm cười.

Bọn họ nhìn nhau, kiên định tuyên thệ, “Tôi nguyện ý lấy Bình An/Nghiêm Túc làm vợ/chồng của tôi, bắt đầu từ hôm nay sẽ chăm sóc, nâng đỡ lẫn nhau, cho dù là tốt đẹp hay khó khăn, giàu có hay nghèo khó,

tật bệnh hay khỏe mạnh, cũng vẫn yêu thương quý trọng lẫn nhau, chỉ có cái chết mới chia lìa chúng tôi.”

Người chủ trì lại hỏi Nghiêm Túc, “Anh có nguyện ý cưới người phụ nữ này làm vợ không? Cho đến chết vẫn sẽ yêu cô, trung thành với cô, dù cô bần cùng khốn khổ, mắc bệnh hoặc tàn tật, thuận cảnh hay nghịch cảnh, anh có nguyện ý không?”

Nghiêm Túc thâm tình nhìn Bình An, trả lời không chút do dự, “Tôi nguyện ý!”

Người chủ trì cũng hỏi cùng một câu với Bình An.

Trong ký ức của cô, cô cũng đã từng trả lời cho vấn đề này, nhưng cuối cùng đối phương đã không tuân thủ lời hứa mà phản bội cô. Cô đã từng nghĩ là mình sẽ không bao giờ có thể tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng vào hôn nhân nữa.

Nhưng vì đây là Nghiêm Túc, cho nên cô nguyện ý tin tưởng thêm một lần nữa.

“Tôi nguyện ý...”

Tất cả mọi người đều cười.

“Mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn.” Người chủ trì cười nói. Đây là cặp đôi trai tài gái sắc nhất mà ông từng gặp, không biết tại sao, khi nhìn đến nụ cười tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc của hai người, ông lại đột nhiên hết sức hoài niệm thời trai trẻ của mình.

Tiếp theo là cảm tạ cha mẹ, cảm tạ quan khách và đi mời rượu mọi người.

“Nhanh nhanh, cô dâu sắp ném hoa rồi, các mỹ nữ, chuẩn bị xong chưa?” Đường Sâm lớn tiếng kêu gọi khiến không khí trở nên nòng nòng.

Khổng Thu Hình mới vừa chia tay cùng bạn trai thanh mai trúc mã nên trong lòng đang vô cùng khổ sở, chẳng có chút hứng thú nào đối với hoa cô dâu, nhưng vẫn cười to xô đẩy nhóm Kỷ Túy Ý để giành giật.

Bình An nhắm mắt lại dùng sức ném mạnh một cái.

Bó hoa cô dâu bay thành một đường vòng cung trên không trung, rơi vào trong tay Khổng Thu Hình.

“Oa! Tiểu Thu, cậu cướp được kìa.” Kỷ Túy Ý vui vẻ kêu lên. Thật ra thì chẳng ai trong bọn họ đặc biệt muốn giành bó hoa cô dâu cả, chẳng qua làm vậy chỉ vì để tạo không khí mà thôi.

Nhưng khi thấy Khổng Thu Hình cầm bó hoa cô dâu mà sững sờ, bọn họ thật tâm vui mừng dùm cô.

Điều này cũng đại biểu cho việc Khổng Thu Hình sẽ có một đoạn tình cảm mới. Cái đồ rác rưởi bắt cá hai tay kia đi chết đi! Chết tiệt đi!

Sau khi chấm dứt nghi thức hôn lễ tại đây, Bình An trở lại phòng nghỉ thay quần áo vì còn phải kính trà cho các bậc bề trên trong nhà. Chẳng qua việc này không làm trên sân cỏ mà thực hiện trong phòng của khách sạn. Kính trà cho hai ông bà lão Nghiêm gia là tập tục của Trung quốc, cho dù họ nghiêng về hình thức giản tiện của phương Tây nhưng có vài thủ tục xưa không thể quên.

Bình An thay váy cưới dài thêu long phượng bằng tơ vàng, rồi cùng đi với dâu phụ Kỷ Túy Ý đến khách phòng đã có không ít thân thích chờ sẵn.

Nơi này đều là thân thích nhà họ Nghiêm, không có người ngoài.

“Mời Ông nội uống trà, mời Bà nội uống trà!” Bình An và Nghiêm Túc cùng nhau dâng trà lên cho Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm lão gia.

Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm lão gia đều cười tít cả mắt, liên tục gật đầu nói, “Ngoan, ngoan, ông nội bà nội chúc các con trăm năm hòa hợp, đầu bạc răng long.”

Rồi cho Bình An và Nghiêm Túc hai bao đỏ rất to, Nghiêm lão phu nhân còn lấy một đôi vòng tay Kim Long Phượng đeo lên cổ tay Bình An.

“Cám ơn Ông nội, Bà nội!” Bình An cười đáp tạ.

Tiếp theo là kính trà Nghiêm Lôi Hải và Vu Tố Hà. Nhưng hôm nay Ôn Nguyệt Nga cũng ở chỗ này, bà ta bây giờ là vợ hợp pháp của Nghiêm Lôi Hải, nếu Bình An bỏ qua bà ta mà kính trà cho Vu Tố Hà không biết bà ta sẽ nghĩ sao.

Chẳng qua việc Ôn Nguyệt Nga nghĩ gì dường như không nằm trong sự quan tâm của Nghiêm Túc và Bình An. Nếu Ôn Nguyệt Nga thức thời, hôm nay bà ta nên giữ im lặng, chứ không thì tự rước lấy nhục.

“Mời cha chồng mẹ chồng lên ghế trên.” Bà mỗi đứng bên nói lời cát tường, mời Nghiêm Lôi Hải cùng Vu Tố Hà lên ghế trên để Bình An kính trà.

Nguyên một phòng vốn đang cười đùa trong nháy mắt an tĩnh lại. Tất cả mọi người đều ôm lòng tò mò cùng thái độ muốn xem kịch vui nhìn Vu Tố Hà và Ôn Nguyệt Nga. Trong một trường hợp quan trọng như vậy, đây là thời khắc mấu chốt để quyết định địa vị tại Nghiêm gia. Nếu Ôn Nguyệt Nga có thể uống trà cô dâu trước Vu Tố Hà một bước, vậy có thể chứng minh không thể nghi ngờ thân phận quang minh chính đại của bà ta tại Nghiêm gia.

Đáng tiếc...

“Ông Nghiêm, xin mời ngồi.” Bà mỗi cười nói với Nghiêm Lô Hải, sau đó tự mình đỡ tay Vu Tố Hà ngồi xuống ghế bên kia.

Sắc mặt Ôn Nguyệt Nga lập tức tối sầm xuống. Vậy là ý gì? Bà ta nhìn về phía Nghiêm lão phu nhân, nhưng bà chẳng hề có chút ý kiến nào, hiển nhiên là rất hài lòng việc Vu Tố Hà uống ly trà cô dâu này của Bình An.

“Theo lý mà nói, đáng ra Nghiêm phu nhân phải là người uống trước ly trà cô dâu này chứ?” Không phải tất cả thân thích đều đến đây để chia vui, mà cũng có một số người đoán đúng hôm nay sẽ xảy ra chuyện như vậy nên chuẩn bị tới để thêm dầu vào lửa.

Người nói là Nghiêm Lô Ích, em chú bác của Nghiêm Lô Hải, cháu gọi Nghiêm lão gia là bác ruột, giữ chức Quản lý Hậu cần tại Tập đoàn Nghiêm Thị. Vì không có được chức vị, quyền thế và lợi ích nên người này có mâu thuẫn rất lớn đối với Nghiêm Túc.

Trước khi Nghiêm Túc chưa tiếp nhận Tập đoàn Nghiêm Thị, ông ta là Giám đốc Nhân sự.

Thêm vài người trong phòng nhỏ giọng nghị luận và cười khẽ.

Ôn Nguyệt Nga hất cằm lên, khiêu khích nhìn Vu Tố Hà.

“Tố Hà là mẹ ruột của Nghiêm Túc, chẳng lẽ không có tư cách để uống ly trà này?” Nghiêm Lô Vũ, anh hai của Nghiêm Lô Ích lạnh giọng nói, “Chú đứng sang một bên đi, đừng ra quấy rối.”

“Tôi không phải là muốn quấy rối. Vì dù Tố Hà là mẹ Nghiêm Túc, nhưng chị dâu cả mới là bà xã của Anh cả mà.” Nghiêm Lô Ích không phục, cãi lại.

Khóe miệng Nghiêm Túc nâng lên một nụ cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Nghiêm Lô Ích, “Không phải Nghiêm phu nhân nào cũng

có tư cách uống ly trà này của chúng tôi!”

Lời này vừa nói ra, tất cả thanh âm đều yên tĩnh lại.

Mặt Ôn Nguyệt Nga lúc đỏ lúc trắng.

Lời này của Nghiêm Túc đâu chỉ là giáng một cái tát thật mạnh vào thẳng mặt bà ta, mà thật sự là nhục mạ! Đây là lần đầu tiên anh công khai phủ nhận thân phận của bà ta ngay trước mặt tất cả thân thích nhà họ Nghiêm, biểu đạt rằng anh sẽ không thừa nhận địa vị của bà ta tại nhà họ. Nếu Nghiêm Túc chỉ là một trong số những con cháu bình thường trong nhà thì không có gì, nhưng cố tình anh lại là người thuộc thế hệ thứ ba có sức ảnh hưởng lớn nhất trong dòng họ Nghiêm, đã vậy còn là Tổng tài của Tập đoàn Nghiêm Thị, lời của anh có sức mạnh hơn bất cứ người nào trong cả dòng họ.

Không người nào dám phản đối hay phản kháng lời nói của anh.

“Nghiêm Túc!” Nghiêm Lôi Hải định bảo vệ Ôn Nguyệt Nga theo thói quen, nhưng nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của Nghiêm Túc thì lập tức tỉnh táo lại. Tình huống hiện tại hoàn toàn khác với trước kia, nếu như ngay lúc này ông ta ủng hộ Ôn Nguyệt Nga thì đó chính là làm khó Vu Tố Hà. Bất kể nhìn từ góc độ nào, Vu Tố Hà đều có tư cách uống ly trà cô dâu này hơn Ôn Nguyệt Nga.

Vu Tố Hà mới là Nghiêm phu nhân được cả nhà họ Nghiêm thừa nhận, mới là người mẹ mà Nghiêm Túc tôn trọng kính yêu.

Nếu như ông ta không muốn đánh mất luôn sự tôn trọng của con trai, ông ta nhất định phải giữ im lặng.

Nếu không, ông ta chẳng những mất đi con trai, mà e là ông bà lão Nghiêm gia về sau cũng sẽ không hòa nhã đối đãi với ông ta luôn.

“Nếu ai có ý kiến với việc cháu dâu tôi kính trà cho con dâu tôi, lát nữa chúng ta sẽ gặp riêng thảo luận lại. Còn hiện tại...” Nghiêm lão gia đột nhiên nghiêm túc mở miệng, tầm mắt quét một vòng trên mặt mọi người, biểu hiện một khí thế không giận mà uy, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta cảm thấy hài hước, “Đừng làm trễ giờ lành, nếu không tương lai có vấn đề gì thì tôi chỉ tóm các người để hỏi tội thôi đấy!”

Nghiêm Lô Ích và các người khác đang rục rịch muốn tiếp tục bới móc đồng loạt ngậm miệng lại.

Ôn Nguyệt Nga tức giận đến ruột gan tim phổi gì đều đau tức, nếu Nghiêm Hân và Ôn Quốc Hoa đứng bên cạnh mà không kéo bà ta lại thì hẳn bà ta đã nhảy dựng lên mà mắng to rồi.

Trò hề nho nhỏ đi qua, Bình An và Nghiêm Túc một lần nữa quỳ xuống kính trà, “Cha, mẹ, mời uống trà.” Đại khái vì hôm nay tâm tình tốt, hoặc có thể vì hôm nay Nghiêm Lô Hải cuối cùng cũng làm đúng khi tỏ vẻ tuyệt đối tôn trọng Vu Tố Hà, nên Nghiêm Túc mới hạ giọng kêu một tiếng như vậy.

Nghiêm Lô Hải có hơi kích động. Kể từ sau khi ly hôn với Vu Tố Hà, Nghiêm Túc không hề kêu ông ta một tiếng “ba”.

Bình An không hề mất vui vì vấn đề Ôn Nguyệt Nga, “Cha, mẹ, mời uống trà!”

Vu Tố Hà nhìn Nghiêm Túc cùng Bình An, trên mặt là một nụ cười vui mừng thỏa mãn, “Ngoan lắm. Chúc các con vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ.”

Rồi để xuống trên khay một hộp đựng bộ trang sức kim cương do bà tự thiết kế.

Lòng Bình An đầy cảm động, “Mẹ, con cảm ơn mẹ.”

Nghiêm Lô Hải chỉ chuẩn bị bao tiền lì xì.

Ôn Nguyệt Nga cho là ít nhất sau khi kính trà cho Vu Tố Hà xong thì Nghiêm lão gia hoặc Nghiêm Lô Hải sẽ bảo Nghiêm Túc cùng Bình An kính trà cho bà ta, nhưng bọn họ dường như cũng không nhớ bà ta chính là Nghiêm phu nhân được đường đường chính chính cưới vào cửa.

Đại khái là vì thái độ của Nghiêm Túc cho nên đám thân thích mắt mọc trên đỉnh đầu của Nghiêm gia cũng không nhìn bà ta bằng nửa con mắt.

“Nghi lễ đã xong. Chúc mừng Nghiêm lão gia, Nghiêm lão phu nhân, chúc mừng Ông Nghiêm và Cô Vu, sang năm nên chuẩn bị ôm cháu cố nữa nha.” Bà mỗi cười hơ hớ chúc mừng.

“Cám ơn, cám ơn!” Nghiêm lão phu nhân cao hứng gật đầu, cho bà ta một bao lì xì lớn.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Tiệc Cưới Cùng Tuần Trăng Mặt

Mấy ngày Tết này, Bình An và Nghiêm Túc cũng chẳng nhàn rỗi, bởi ngoài một số tiệc xã giao không thể trốn tránh được cũng còn không ít buổi họp mặt nữa.

Nhưng trừ các trường hợp xã giao trong giới kinh doanh, buổi họp mặt của mấy chị em Bình An sẽ không bắt Nghiêm Túc phải cùng đi theo.

Năm nay Kỷ Túy Ý về nhà đón năm mới, Lâm Tĩnh và Diệp Hiếu Vân đều ở lại Thành phố G, còn có Vi Úy Úy nữa.

Ngày Bình An kết hôn, mặc dù Vi Úy Úy không có đến làm chị em nhà gái, nhưng có tham gia tiệc cưới. Đối với tất cả những bạn bè đang hy vọng cô ấy có thể bỏ xuống tình cảm với Nghiêm Túc mà nói, như vậy là đã đủ rồi. Cũng vì vậy mà Kỷ Túy Ý đã bớt tức giận đối với cô ấy rất nhiều.

Tối Mùng 4 Tết, để né tránh những lời mời dự tiệc không ngừng không nghỉ, Bình An cùng các chị em Trình Vận đến quán “Nhà tôi” họp mặt.

Vi Úy Úy không quen các chị em Trình Vận lắm. Vốn cô cũng không muốn tham gia buổi họp mặt này, nhưng vì Lâm Tĩnh và Diệp Hiếu Vân đã từng là người quen trong ký túc xá thời đại học, cô và các cô ấy quan hệ cũng không tệ, hơn nữa thời điểm này nhà nào cũng đều đoàn tụ đón mừng năm mới, cô không muốn thui thủi một mình nên đáp ứng đến tham gia.

“Trông cậu rất tốt!” Vừa thấy Bình An, Vi Úy Úy mặc dù có hơi không được tự nhiên lắm nhưng vẫn mở miệng chào hỏi trước.

Bình An cười gật đầu với cô ấy, “Cũng tốt. Đúng rồi, cảm ơn quà tặng của cậu, mình rất thích.” Vi Úy Úy đã tặng quà kết hôn cho cô.

Vi Úy Úy hơi cúi đầu, “Vậy là tốt rồi.”

Hai cô đã thật lâu không có ngồi chung một chỗ như vầy mà ăn cơm nói chuyện phiếm rồi, Bình An cảm khái nhìn Vi Úy Úy, “Úy Úy, cậu sống thế nào?”

“Ừ, cũng được.” Vi Úy Úy gật đầu, “Sau Tết sẽ thăng chức, Quản lý Tiêu thụ.”

“Chúc mừng!” Bình An cầm lên ly nước trái cây, thật lòng vui mừng cho cô ấy.

“Nghe nói... Em gái Nghiêm Túc cũng muốn đến công ty chúng tôi làm việc, có thể ngay tại ngành của chúng tớ luôn.” Vi Úy Úy nhỏ giọng.

Trình Vận đang nói chuyện cùng Hàn Á Lệ nghe được câu này, chị cau mày xoay đầu sang, “Nghiêm Hân muốn tới làm việc tại Tập đoàn Nghiêm Thị? Ôn Nguyệt Nga sắp xếp hả?”

Bình An trả lời, “Em cũng mới nghe nói chuyện này. Bất quá Ôn Nguyệt Nga không có năng lực để làm vậy, mà là ba chồng em. Ông ấy là cố đồng kiêm thành viên Hội đồng Quản trị.”

Trình Vận lộ ra một nụ cười nhạt giễu cợt, “Ông ta vĩnh viễn đều như vậy.” Nghiêm Lô Hải vĩnh viễn chỉ biết làm hồng việc.

Vi Úy Úy không rõ lắm về ân oán của Nghiêm gia, chỉ biết là tình cảm giữa Nghiêm Lô Hải và Nghiêm Túc không được tốt lắm. Còn chuyện Ôn Nguyệt Nga vẫn đối nghịch với Nghiêm Túc trong công ty cô cũng có nghe nói qua. Nói như vậy, hẳn là quan hệ giữa Nghiêm Hân và Nghiêm Túc cũng không tốt.

“Em đã gặp cô ấy một lần, trông có vẻ rất hoạt bát sáng sủa.” Vi Úy Úy nói.

“Nghiêm Hân xưa nay vẫn thế, cẩn thận đừng bị cô lợi dụng đấy.” Trình Vận nửa đùa nửa thật cảnh cáo Vi Úy Úy.

Vi Úy Úy cười cười, hỏi Bình An, “Cậu với cô ấy quan hệ không được tốt à?”

Bình An cười nói, “Với cô ta thì vấn đề không phải chỉ gói gọn trong việc quan hệ có tốt hay không. Úy Úy, cậu định làm luôn tại Nghiêm Thị thật à?”

“Cậu còn lo lắng vợ vẫn gì nữa đó?” Vi Úy Úy cau mày nhìn cô.

“Cậu biết ý tứ không phải là vậy.” Bình An thở dài trong bụng, cảm thấy Vi Úy Úy quá nhạy cảm.

Vi Úy Úy thở ra một hơi, “Tứ cảm thấy làm ở đó rất tốt, thật đấy.”

Bình An gật đầu, “Vậy thì tốt!”

Bữa cơm tối này ăn mất hơn hai tiếng, toàn bộ thời gian đều cười cười nói nói không biết mệt. Con gái mà, chủ đề tán gẫu có thể từ trên trời xuống dưới biển, tán gẫu một mới ra, tán gẫu đàn ông, tán gẫu rất nhiều rất nhiều, đến cuối cùng còn cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, tính tiếp tục kéo dài nữa.

Bọn Lâm Tĩnh quyết định kế tiếp sẽ đi hát karaoke, cũng gọi Khâu Thiệu Triết đến luôn.

Trình Vận tiếp theo hình như có hẹn riêng, không tiếp tục cùng đi hát karaoke với mọi người. Bình An gọi điện thoại cho Nghiêm Túc, kêu anh đến đây.

Lúc các cô đến Tiên Quỳ, Khâu Thiếu Triết đã đặt sẵn phòng riêng, đang ngồi trong chờ các cô.

Cặp đôi Khâu Thiếu Triết và Lâm Tĩnh yêu nhau thời gian cũng đã rất dài, Khâu Thiếu Triết từ sau khi đi làm cũng đã chín chắn hẳn lên, chắc vì làm việc trong đơn vị nhà nước, xã giao đưa đẩy nhiều, nên các phương diện xử sự đều trầm ổn.

Bọn Diệp Hiểu Vân vừa thấy Khâu Thiếu Triết đều sẽ ồn ào trêu ghẹo hỏi anh lúc nào thì cầu hôn, lần nào Khâu Thiếu Triết cũng đều ấp úng có lệ cho qua. Không phải là anh không thích Lâm Tĩnh, chẳng qua cảm thấy còn chưa đến lúc kết hôn thôi.

Mỗi lần thấy vẻ mặt qua loa của Khâu Thiếu Triết, Lâm Tĩnh đều rất thất vọng.

Đám Diệp Hiểu Vân vừa giành hát được mấy bài thì Nghiêm Túc đã đến.

Kể từ sau khi Nghiêm Túc bị mấy chị em của Bình An chơi khăm trong hôn lễ xong, Lâm Tĩnh các cô lập tức giải trừ nỗi kính sợ và sợ hãi đối với Nghiêm Túc trước kia, cũng biết lên giọng đùa giỡn với anh.

Nhưng khi mọi người đang chơi rất vui vẻ, Bình An nhận được một cuộc điện thoại từ Dì Liên gọi tới, báo rằng Viên lão phu nhân đột nhiên té xỉu, đang trên đường đưa đến bệnh viện.

Tin này thật giống như một chậu nước lạnh băng xối thẳng từ đỉnh đầu Bình An xuống, làm cô trong nháy mắt như rơi vào hầm băng. Cô gần như đã quên, nếu theo như quỹ đạo của vận mệnh, Viên lão phu nhân hẳn đã phải qua đời từ lâu.

Nghiêm Túc chở cô nhanh chóng chạy đến bệnh viện, Viên lão phu nhân đang được cấp cứu.

Hai người vừa tới không bao lâu thì Phương Hữu Lợi cũng vội vã chạy đến, bất quá điều làm cho Bình An kinh ngạc là, Trình Vận cũng cùng đi với ông.

Hình như cô đâu có báo cho Trình Vận... Cô nhìn sang Nghiêm Túc, Nghiêm Túc cũng lắc đầu.

“Bà ngoại thế nào?” Phương Hữu Lợi không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của vợ chồng Bình An, chỉ lo lắng hỏi thăm tình huống của Viên lão phu nhân.

Nỗi hiếu kỳ của Bình An đối với sự có mặt của Trình Vận chỉ thoáng qua, tất cả mọi tâm tư của cô lúc này đều đặt vào Viên lão phu nhân, “Bác sĩ còn chưa đi ra, không biết tình huống là thế nào nữa.”

Phương Hữu Lợi vỗ vỗ vai Bình An an ủi, “Không có việc gì đâu!”

“Con tin vậy!” Bình An ôm lấy Phương Hữu Lợi, chui đầu vào ngực ông, nén nước mắt ngẹn ngào nói.

Nghiêm Túc khẽ nheo mắt nhìn về phía Trình Vận đứng phía sau Phương Hữu Lợi, nhíu mày, rồi dường như đã nhìn thấu cái gì, mắt hơi tối xuống.

Trình Vận hơi hơi cười cười với Nghiêm Túc. Thật ra thì chị cũng vô cùng... lúng túng, không ngờ rằng lại làm cho Bình An và Nghiêm Túc biết được quan hệ của chị và Phương Hữu Lợi dưới tình huống này.

Mặc dù hai đứa em còn chưa thật chắc chắn, nhưng chị biết, Nghiêm Túc và Bình An rất khôn khéo, hẳn là sẽ đoán được.

Mọi người đợi ngoài phòng cấp cứu hơn một giờ, đèn báo mới tắt cuộc.

Bác sĩ đi ra.

Bình An vội vàng tiến lên hỏi thăm, “Bác sĩ, bà ngoại tôi thế nào?”

“Chức năng tim đã suy kiệt, mặc dù đã cấp cứu, nhưng... bà cụ đã... Có lời gì thì nói nhanh lên đi thôi.” Vẻ mặt bác sĩ đầy thương tiếc, ai cũng chẳng muốn vừa sang năm mới lại nhận được tin dữ về người thân.

Bình An che miệng, nước nở khóc òa lên, “Bà ngoại!”

Phương Hữu Lợi sắc mặt nặng nề, quay đầu lại liếc mắt nhìn Trình Vận.

Sao lại như vậy? Hôm qua lúc gặp bà ngoại, bà còn khỏe mạnh lắm mà. Sao lập tức đã... Bình An khó có thể tiếp nhận sự thật, bước chân nặng nề đi vào phòng bệnh. Khi nhìn thấy bà ngoại nằm trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lòng cô dâng lên một nỗi bi thương và luyến tiếc không chịu nổi.

Cô nghĩ là mình còn có thời gian... Tại sao lại nhanh như vậy?

“Sao vậy?” Viên lão phu nhân đã tỉnh lại, chỉ là giọng nói rất yếu. Bà mỉm cười nhìn bốn người đang đi tới.

“Bà ngoại...” Bình An cố nén nước mắt, đi tới bên giường ngồi xuống, cầm lấy tay Viên lão phu nhân thật chặt.

“Đừng thương tâm, bà ngoại cảm thấy sống vậy là đủ rồi. Ông ngoại với mẹ con chắc đang sốt ruột chờ bà.” Viên lão phu nhân nói đùa.

Nhưng lúc này Bình An không cách nào nghe nổi những lời đùa giỡn về sinh mạng như vậy được, lòng quặn đau, “Bà ngoại, con cũng cần bà vậy.”

Viên lão phu nhân nhẹ giọng, “Con đã có Nghiêm Túc, bà ngoại rất yên tâm.”

“Bà ngoại...” Bình An nghẹn ngào kêu lên.

“Hữu Lợi!” Viên lão phu nhân nhìn về phía Phương Hữu Lợi, đưa tay ngoắc ông và Trình Vận cùng lại đây.

Phương Hữu Lợi cầm tay Viên lão phu nhân, “Mẹ, giờ đừng nói gì cả, mẹ sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không có việc gì.”

“Thân thể của mẹ, mẹ rõ nhất. Lần này mẹ không qua nổi đâu.” Viên lão phu nhân rất thản nhiên đối mặt với cái chết của mình, “Hữu Lợi, mẹ vẫn hy vọng con có thể quên con gái của mẹ đi, một lần nữa có cuộc sống riêng của mình.”

“Mẹ, chuyện này chúng ta nói sau được không?” Phương Hữu Lợi hạ giọng nói.

Viên lão phu nhân lắc đầu, vươn tay kia ra muốn kéo Trình Vận.

Trình Vận vội vàng cầm tay bà, “Viên lão phu nhân...”

“Đây là một người đàn ông tốt, đừng bỏ lỡ.” Viên lão phu nhân cầm tay Trình Vận và tay Phương Hữu Lợi, quyết đoán đặt vào nhau. Từ lâu bà đã nhìn ra con rể có cảm tình với Trình Vận, vốn chưa chắc chắn lắm, nhưng mới vừa rồi nhìn thấy Trình Vận cùng theo vào thì bà đã xác định.

Mặc dù thân phận của hai người này có thể sẽ có chút trở ngại, nhưng chỉ cần họ thật lòng, tất cả đều có thể vượt qua.

Bình An kinh ngạc nhìn hai bàn tay của Phương Hữu Lợi và Trình Vận.

Ba và chị Vận?

Trình Vận dường như cũng bị Viên lão phu nhân làm cho hoảng hồn, nhất thời không phản ứng kịp, trong lòng chỉ có một ý tưởng: Viên lão phu

nhân biết chị và Phương Hữu Lợi qua lại từ lúc nào? Đã biết từ lâu, hay là...

Phương Hữu Lợi đã nói là qua Tết này mới công khai quan hệ giữa hai người, cho nên, Viên lão phu nhân tự mình nhìn ra được?

“Bình An, vì ba con, con đừng để ý quá nhiều.” Giọng Viên lão phu nhân càng lúc càng yếu.

“Bà ngoại, bà ngoại.” Bình An vừa khóc vừa gật mạnh đầu, “Con không để ý, không để ý đâu. Nhưng bà còn muốn thấy ba con tái hôn mà. Bà nhất định phải thấy.”

Viên lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm, hai tay vô lực rơi xuống.

“Mẹ!” Phương Hữu Lợi hoảng sợ kêu một tiếng.

“Viên lão phu nhân?” Trình Vận kêu lên.

Bình An môi run rẩy, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, khóc không thành tiếng.

Nghiêm Túc kéo cô vào lòng, ôm lấy cô thật chặt. Bình An đau đớn khóc thành tiếng. Nỗi đau đớn khổ sở khi mất đi người thân này cô đã từng trải qua, nhưng vẫn không thể nào tiếp nhận được nó vào lúc này.

“Bác sĩ, bác sĩ!” Trình Vận chạy ra bên ngoài kêu bác sĩ.

Bác sĩ và y tá vừa mới cấp cứu cho Viên lão phu nhân lúc này chạy tới, kiểm tra và làm cấp cứu cho Viên lão phu nhân.

Nhưng, đôi mắt của Viên lão phu nhân không còn mở ra nữa.

“Xin bớt đau buồn!” Bác sĩ an ủi Phương Hữu Lợi và Bình An, “Sinh mệnh của bà cụ... đã đi đến cuối đường rồi. Đi rất an lành, không đau đớn

gì.”

Bình An nức nở trong lòng Nghiêm Túc.

Phương Hữu Lợi bi thương cúi đầu. Trình Vận đứng cạnh cầm tay ông, an ủi ông trong thầm lặng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Về Sau

Nghiêm Túc lạnh lùng liếc cô ta một cái, nghiêm nghị, “Phương Thị do ai thừa kế cô không có tư cách để bàn. Bất quá có chuyện này tôi muốn nói rõ tại đây: tất cả cổ phần của Bình An ở Phương Thị sẽ không phải là tài sản chung của vợ chồng, về sau sẽ do riêng Bình An quyết định có để lại cho con cái của chúng tôi hay không. Mà đứa con đầu tiên của chúng tôi sẽ mang họ Phương!”

Trừ Phương Hữu Lợi đã biết trước chuyện này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, chính Bình An cũng chưa nghe Nghiêm Túc nói qua.

(Editor: Hình như tác giả quên, chương Nghiêm Túc xin qua lại với Bình An đã nói với Phương Hữu Lợi và sau đó nói với Bình An chuyện này.)

Nghiêm lão gia chỉ đưa mắt sâu sắc nhìn Nghiêm Túc và Bình An một cái, khóe miệng hiện lên một nụ cười mỉm, gật gật đầu, không hề nói lời nào.

Kích động nhất chắc hẳn là Nghiêm Lôi Hải cùng Nghiêm Hân.

“Con nói vậy là ý gì? Chuyện này con đã thương lượng với ai chưa? Ba không đồng ý!” Nghiêm Lôi Hải không để ý bên xui gia có mặt ở đây, lập tức nổi đóa.

“Ba có đồng ý hay không không nằm trong phạm vi cân nhắc của con!”
Nghiêm Túc thản nhiên.

Câu nói này kích thích rất lớn đến tôn nghiêm người làm cha của Nghiêm Lô Hải. Ông ta cho là Nghiêm Túc nếu đã nguyện ý gọi ông ta một tiếng “ba” thì ít nhất sẽ biết tôn kính người cha này, ai ngờ Nghiêm Túc ngay cả một chuyện quan trọng như vậy mà cũng không bàn thảo với ông ta mà đã ra quyết định.

Nếu như đứa bé đầu tiên là con gái thì cũng được đi, nhưng nhờ là con trai thì sao? Nó sẽ là cháu đích tôn của nhà họ Nghiêm đó! Thế mà lại mang họ Phương! Nghiêm Túc cũng đâu phải ở rể, tại sao muốn đứa bé đầu tiên mang họ Phương?

Nhất định đây là ý muốn của Phương Bình An và Phương Hữu Lợi! Trong lòng Nghiêm Lô Hải càng thêm bất mãn với nhà họ Phương.

Phương Hữu Lợi cau mày nhìn Nghiêm Lô Hải đang thở hỗn hển hần học, nghiêm giọng nói, “Chuyện này quả thật nên thương lượng cùng mọi người một chút. Trước đây Nghiêm Túc có đề cập với tôi...”

Nghiêm lão gia vỗ vỗ vai Phương Hữu Lợi, “Bọn thanh niên muốn quyết định thế nào là chuyện của chúng nó. Ông thông gia à, chúng nó đều trưởng thành rồi, biết cái gì đúng, cái gì là sai.”

Lời này không nghi ngờ gì là đang giúp Nghiêm Túc, khiến Nghiêm Lô Hải đang định trông cậy vào Nghiêm lão gia để ngăn cản Nghiêm Túc đành nuốt lời nói đã ra đến trên môi.

Nghiêm lão phu nhân và Vu Tố Hà dĩ nhiên cũng không có ý kiến.

Bình An cảm kích liếc mắt nhìn Nghiêm Túc một cái.

Nghiêm Hân là người nhỏ nhất tại đây, càng không có tư cách can thiệp vào vấn đề con của Nghiêm Túc tương lai sẽ mang họ gì. Thế nhưng cô ta lại không kèm được đáy lòng ứa ra nỗi chua chát. Cô ta ghen tỵ với Phương

Bình An... Ghen tỵ cô dễ dàng được mọi người công nhận, ngay cả Ông nội cố chấp cố lỗ xỉ thế mà cũng lên tiếng nói giúp cô.

Chết tiệt! Nếu biết vậy cô ta đã không đi Mỹ, nói không chừng đã có thể ngăn cản Phương Bình An tiếp cận Nghiêm Túc.

Đề tài khiến Nghiêm Lôi Hải và con gái ông ta không vui này rất nhanh đã bị Nghiêm lão gia phủi qua. Nghiêm lão phu nhân và Viên lão phu nhân đang bàn nhau xem qua Tết sẽ đi du lịch ở đâu.

Còn có nửa tháng nữa là đã sang Xuân.

Tết năm nay Vu Tố Hà sẽ ở lại Trung Quốc, ra Tết mới về Mỹ tiếp tục công việc.

Cơm nước xong, Nghiêm Túc cùng Bình An trở về biệt thự.

“Anh và ba em nói chuyện này hồi nào thế?” Bình An chờ Nghiêm Túc tắm xong ra ngoài liền kéo anh ngồi cạnh mình, cười hỏi anh.

Nghiêm Túc khoát tay, “Anh không nhớ rõ.”

“Em biết anh nhớ. Lúc nào vậy? Hèn gì em thấy rất kỳ, ba em trước vẫn phản đối em qua lại với anh, sau đó lại đột nhiên đồng ý. Ba em đưa ra yêu cầu này à?” Bình An hỏi.

“Không, tự anh đề xuất đấy chứ. Ba em lúc ấy cũng không có đồng ý, sau đó... mới đáp ứng.” Nghiêm Túc sờ sờ gò má mềm mại của Bình An, nhỏ giọng nói, “Chuyện này chúng ta đừng truy cứu hay bất đồng ý kiến nhé. Con của chúng ta họ gì cũng tốt cả, đều là con của chúng ta mà, có gì thay đổi đâu.”

“Em biết. Chẳng qua...” Bình An nở nụ cười, ôm lấy vai Nghiêm Túc, “Em yêu anh. Chúng ta sinh một đứa đi!”

Nghiêm Túc kinh ngạc nhìn cô, “Lúc này?”

Bình An gật đầu khẳng định, nụ cười trên mặt ngọt ngào dịu dàng. Cô còn rất trẻ, đợi thêm vài năm nữa mới sinh cũng sẽ không trễ. Nhưng cô biết, Nghiêm Túc thích con nít dù anh chưa bao giờ nói ra. Cô tin chắc anh sẽ là một người cha tốt.

Hơn nữa, nếu Nghiêm Túc đợi thêm vài năm nữa mới được làm cha thì có hơi muộn.

“Bình An, sự nghiệp của em đang như điều gặp gió, lúc này mà làm mẹ thì sẽ rất cực.” Nghiêm Túc ôm lấy mặt cô, phân tích tình huống cho cô nghe.

“Giấc mơ của em không phải là trở thành một nữ doanh nhân mạnh mẽ trên thương trường. Em cũng biết mình không thích hợp. Đương nhiên, em sẽ có sự nghiệp của riêng mình, nhưng sẽ không vì sự nghiệp mà bỏ qua gia đình. Em sẽ từ chức Tổng Giám Đốc của Phương Thị. Em đã có Duy An, em thích công việc tại Duy An.” Bình An vô cùng thấu hiểu bản thân. Trong suốt một năm qua làm việc tại Phương Thị, cô đã phải cố gắng hết sức thế nào. Nếu như không dựa vào ký ức của kiếp trước, chưa chắc cô đã làm được tốt như vậy.

Không phải cô không có năng lực, mà là vì áp lực quá lớn. Cô vẫn thích công việc ở Duy An hơn.

Nghiêm Túc ôm chặt cô, “Em muốn làm cái gì đều được, đừng miễn cưỡng bản thân.”

“Em biết rồi!” Bình An cười nói.

Chính vì cô không muốn miễn cưỡng bản thân nên mới muốn sống một cuộc sống mà mình thích.

Nghiêm Túc đặt cô dưới thân, cúi đầu hôn cô một cái thật sâu, cho đến khi thân thể cả hai như bị đốt nóng, hô hấp dồn dập, mới thả cô ra, “Bà xã à, chúng ta làm việc... có lợi cho xã hội đi thôi.”

Bình An híc híc cười duyên.

Ngày hôm sau, Nghiêm Túc quay lại công ty xử lý văn kiện bị tồn đọng nhiều ngày, Bình An vẫn còn vài ngày nghỉ nên ung dung tự tại tiếp tục hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã. Thật ra, mấy ngày nay cô cũng không nhàn rồi, những món đồ mà họ mua ở Châu Âu đã được lục tục chuyển phát tới hai ngày nay, cô muốn ở nhà nhận những kiện hàng được phát chuyển nhanh quốc tế này, còn phải phân phát những món này cho người thân và bạn tốt nữa.

Cô xách bao lớn bao nhỏ đến Duy An. Duy An đã tuyển vào không ít đồng nghiệp mới, Bình An cũng không biết hết mọi người, bất quá đại đa số vẫn là người làm việc từ ngày Duy An được thành lập. Nhìn thấy Bình An vào đến, ai nấy đều vô cùng cao hứng, còn kêu cô là Tổng Giám Đốc Phương.

Bình An đi thẳng tới văn phòng của Trình Vận.

“Hi, cô nàng xinh đẹp ơi, hy vọng không quấy rầy công việc của cô đấy chứ.” Bình An khoái trá chào hỏi Trình Vận, còn quay đầu lại nháy mắt với Kỷ Túy Ý đang đi tới.

Trình Vận không biết Bình An đã quay về Thành phố G, nhìn thấy cô đột nhiên xuất hiện trước mặt thì hết sức vui mừng, “Oa oa, cô gái mới cưới nhìn mặt hồng hào sáng rực ghê nhỉ. Hạnh phúc ngọt ngào đúng không?”

“Người khác thế nào em không biết, bất quá...” Bình An đặt mấy túi đang cầm trong tay sang một bên, vừa cười vừa ngồi xuống cái ghế đối diện Trình Vận, “Em cảm thấy hiện tại tốt vô cùng.”

“Đừng khoe khoang hạnh phúc trước mặt chị, chị sẽ ghen tỵ đấy!” Trình Vận trưng ra một vẻ mặt tôi-không-chịu-nổi.

Kỷ Túy Ý từ ngoài cửa đi vào, nói với Trình Vận, “Nhỏ này giờ cứ lúc lắc trước mặt mà kích thích chúng ta, đúng là đang đắm chìm trong hạnh phúc mà. Là lá la, hôm nay nhất định phải làm thật nó mới được.”

Bình An buồn cười nhìn Kỷ Túy Ý, “Cậu hâm mộ ghen ghét tới đến vậy à? Tiểu Ý, cậu cũng đang yêu, sớm muộn gì cũng y như tớ, đến lúc đó tớ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

“Hai cô tính ở trong này triển lãm tuổi trẻ phơi phới của mình đấy à? Một bà cô sắp mãn kinh như chị đây đau lòng lắm đó nhé.” Trình Vận làm bộ rất buồn khổ bất đắc dĩ.

“Chị Vận, câu này của chị sẽ làm rất nhiều phụ nữ ghét chị đó nha.” Bình An liếc sang một cái xem thường. Mặc dù Trình Vận đã hơn 30 tuổi nhưng bề ngoài chẳng già chút nào, ngược lại có vẻ chín chắn ý vị.

Kỷ Túy Ý cười nói, “Chỉ cần chị Vận đồng ý, chắc chắn sẽ có rất nhiều ông vây xung quanh.”

Bình An lập tức nằm bò lên mặt bàn, hưng phấn tò mò nhìn chăm chăm vào mặt Trình Vận, “Thành thật khai báo đi, chị có bồ hay không? Coi sắc mặt dễ chịu này của chị nhất định là đang trong tình yêu chứ gì nữa! Đừng bí ẩn vậy chứ, có bí mật thì phải chia sẻ cho mọi người.”

Trình Vận nghĩ tới Phương Hữu Lợi, khuôn mặt hiện lên một tia đỏ ửng.

Kỷ Túy Ý lập tức phát hiện biến hóa nho nhỏ này của chị, mắt đều tròn lên vì ngạc nhiên. Bình An hiển nhiên cũng phát hiện thấy, hai người trao đổi nhau một ánh mắt, rồi đồng loạt hứng trí bưng bưng nhìn về phía Trình Vận.

“Hai cô kia, nếu còn muốn tiếp tục bàn luận về đàn ông thì về tìm đàn ông của các cô mà nghiên cứu đi.” Trình Vận ho nhẹ một tiếng, nghiêm nghị nói.

“Được rồi, không nói thì không nói.” Bình An vô cùng chắc chắn là Trình Vận đang yêu, nhưng bây giờ hẳn là hỏi thế nào cũng sẽ không nói rồi.

Còn nhiều thời gian mà, cứ để từ từ đi. Sớm muộn gì rồi cũng sẽ biết tóm lại là người nào đã chiếm được trái tim của Trình Vận thôi.

Chỉ cần không phải Lương Phàm là được!

Kỷ Túy Ý đương nhiên sẽ không tiếp tục chế nhạo cấp trên của mình vào lúc này, “Xem con bé này mang quà gì về đây?”

Bình An mang về cho Kỷ Túy Ý và Trình Vận khá nhiều quà. Sau khi kể cho các cô nghe không ít về những chuyện lý thú trong quá trình du lịch trắng mắt, thấy thời gian không còn sớm, mọi người mới quyết định đến nhà hàng Tây gần đó ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Trình Vận mới hạ giọng hỏi Bình An, “Em chắc đã gặp Nghiêm Hân vài lần đúng không? Cảm giác cô ta là người thế nào?”

Nghiêm Hân cũng có thể được coi như là em cô cậu của Trình Vận, chẳng qua họ chỉ gặp mặt vài lần nên hoàn toàn không có tình cảm chị em gì. Bất quá chị hiểu rất rõ Nghiêm Hân là loại người nào nên có hơi lo lắng cho sự chung đụng giữa Bình An và cô ta.

“Cũng hơi không chịu nổi.” Bình An cười khố, “Cô ta dường như rất thích Nghiêm Túc, em còn tưởng rằng cô ta sẽ giống như mẹ mình mà như nước với lửa với Nghiêm Túc chứ.”

“Cô ta chẳng những không ghét Nghiêm Túc mà còn đang cực kỳ cố gắng lấy lòng Vu Tố Hà!” Trình Vận nói, “Chị nghe người ta nói vậy. Mấy năm trước chị đã gặp cô ta một lần, lúc ấy cũng có mẹ chồng em ở đó, cô ta còn làm mặt lạnh với mẹ chồng em nữa kìa. Chẳng qua sau khi Nghiêm Túc trở thành Tổng tài của Nghiêm Thị thì cô ta thay đổi 180o.”

“Ý chị là sở dĩ Nghiêm Hân đối xử tốt với Nghiêm Túc và mẹ chồng em là vì có mục đích?” Bình An nhíu mày, điều này không sai biệt lắm với điều cô phỏng đoán.

Trình Vận gật đầu, “Rất rõ. Bất quá... hình như Nghiêm Hân còn có bệnh “yêu anh trai” nữa thì phải. Cô ta đến 13, 14 tuổi mới tiếp xúc với Nghiêm Túc, có thể không có nhiều tình cảm anh em đâu.”

Bình An sờ sờ giữa mày, “Hiển nhiên cô ta yêu sai đối tượng rồi!”

“Bình An, Nghiêm Hân đầu óc ghê gớm hơn Ôn Nguyệt Nga nhiều. Nhưng dù cô ta có thích Nghiêm Túc thì cũng sẽ không thay đổi được cái gì. Em giờ đã là con dâu Nghiêm gia, dù không chung đụng với cô ta nhiều lắm nhưng vẫn phải cẩn thận chút đó.” Trình Vận nhẹ nhàng dặn dò.

“Em hiểu!” Bình An gật đầu. Không chỉ có Nghiêm Hân, ngay cả Ôn Nguyệt Nga cô đều phải giữ một khoảng cách. Những người này đều là kẻ có lòng tham không đáy, nói không chừng sẽ xuống tay với cô để đổi phỏ Nghiêm Túc. Gì cũng thế thôi, cô đều không muốn có bất kỳ giao thiệp nào cùng những kẻ đó.

Trình Vận mỉm cười, “Ăn cơm đi!”

Kỷ Túy Ý cười, “Người ta thì lo vấn đề mẹ chồng nàng dâu, cậu lại lo chuyện xung đột với bà cô em chồng, à không, còn chưa được gọi là bà cô em chồng nữa là!”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Tiệc Gia Đình

Ngày phép cho tuần trăng mật trôi qua rất nhanh, Bình An một lần nữa quay lại đi làm tại Tập đoàn Phương Thị.

Mặc dù cô đã quyết định từ chức Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị, nhưng thật khó mà mở miệng nói ra ý định này với Phương Hữu Lợi. Lúc trước chính cô yêu cầu đến làm việc tại công ty, thậm chí vì để có được chức vụ Tổng Giám Đốc mà cô đã phải nỗ lực lâu thật lâu. Nhưng bây giờ lại nói rời đi thì dường như không được tốt lắm.

Ít nhất cũng phải chờ đến khi công trình Quảng trường Thời Đại hoàn tất, đây là công trình duy nhất mà cô phụ trách toàn bộ từ đầu đến cuối.

Quảng trường Thời Đại chính là khu thương mại lớn nằm lân cận với Phượng Hoàng Thành. Nơi này đã sắp hoàn công, cô muốn nhìn được nó lúc chính thức hoàn thành cũng như khai trương thành công.

Khi Bình An vẫn còn đắm chìm trong tâm trạng thoải mái vui vẻ của tuần trăng mật thì công việc đã bắt đầu bận tối mắt. Chắc vì không có khoảng thời gian quá độ để chuyển đổi nên trong khoảng thời gian ngắn Bình An chưa bắt kịp được công việc, khiến cô cảm thấy phải cố hết sức kéo căng bản thân.

Tình huống này vẫn duy trì đến ngày nghỉ dài Tết Âm lịch. Dây thần kinh căng như dây đàn cuối cùng cũng có thể thả lỏng lại.

Tết năm nay không giống như năm ngoái. Trước kia cô dù có tiệc xã giao nhưng đa số chỉ cần cho thư ký tặng lễ qua đó là được, cô đại khái vẫn

có thể đắp chặn năm nhà mấy ngày để hưởng thụ một chút thời gian nhàn nhã tốt đẹp. Nhưng năm nay người cô cần phải ứng phó nhiều lắm, bởi rất nhiều thân thích của NghiêM gia cô còn chưa quen biết, đành rằng có gặp sơ qua trong ngày hôn lễ, nhưng trên cơ bản thì đã quên mất quan hệ của từng người là thế nào rồi.

Cho dù quan hệ giữa NghiêM Túc và Ôn Nguyệt Nga khá căng thẳng, nhưng bữa cơm đoàn viên đêm 30 dù thế nào cũng không thể vắng mặt. Đây là quy củ của NghiêM gia. Chẳng qua năm nào NghiêM lão gia đều yêu cầu con dâu trước tham gia, nhưng Vu Tố Hà vẫn ở lại Mỹ mà không về tham dự.

Năm nay ông cụ sẽ không cho phép bà vắng mặt nữa.

Trong thâm tâm của hai ông bà NghiêM, Vu Tố Hà vĩnh viễn không phải là người ngoài.

Ôn Nguyệt Nga vốn dĩ cao hứng bừng bừng tham dự bữa tiệc đoàn viên gia đình này, nhưng khi bà ta nhìn thấy Vu Tố Hà ngồi cạnh NghiêM lão phu nhân thì cả khuôn mặt giống như một bảng pha màu, thay đổi liên tục nhiều màu sắc.

Thiếu chút nữa là bà ta đã nhảy đống lên la hét, con ả đê tiện này sao lại ở đây?

Nhưng bà ta không thể làm vậy. Tối nay bà ta phải giữ vững phong độ, bởi vì toàn bộ người trong gia tộc NghiêM Thị đều có mặt tại đây. Bà ta chỉ cần hơi mất đi lý trí một chút thôi thì ngày mai nhất định sẽ trở thành đầu đề, trở thành tin tức để mọi đối tượng cười chê.

Cho dù trong lòng có ghen uất đến thế nào chẳng nữa, bà ta cũng phải ráng nhịn mà làm kẻ cười cuối cùng.

Nếu dựa theo bói phận, chỗ ngồi của Nghiêm Lôì Hải là ngay dưới cạnh Nghiêm lão phu nhân, bất quá nơi đó đã có Vu Tố Hà ngồi, mà hiển nhiên trong suy nghĩ của hai ông bà cụ thì Vu Tố Hà quan trọng hơn con trai.

Nghiêm Lôì Hải chỉ có thể ngồi xuống phía đối diện Vu Tố Hà.

Nghiêm Túc ngồi xuống cạnh Vu Tố Hà, không thèm nhìn Ôn Nguyệt Nga ngồi đối diện một cái.

“Mọi người đã đến đông đủ, tôi cũng không muốn nói năng dài dòng, chỉ hy vọng mọi người năm mới đều được thuận lợi, cũng hy vọng công ty tiếp tục phát triển vững vàng.” Nghiêm lão gia không phải là người thích nói nhiều, lời đạo đầu chỉ nói mấy câu liên kê mọi người bắt đầu bữa tiệc.

Người dòng họ Nghiêm ngồi ở các bàn khác đều để mắt quan sát tình huống bên này, chỉ sợ bỏ sót bất kỳ tin tức nhỏ nhoi quan trọng nào.

Bình An lần đầu tiên tham gia tiệc gia tộc họ Nghiêm. Dù cô đã là người nhà Nghiêm gia, nhưng kỳ thật còn có rất nhiều người cô còn không biết, huống chi cô lại không làm việc tại Nghiêm Thị nên bình thường cũng ít tiếp xúc.

Nghiêm Hân hôm nay khá yên tĩnh, không xoắn xuýt cố ý lấy lòng Vu Tố Hà như mỗi lần nhìn thấy cô ta trước kia. Chắc hẳn bởi vì có Ôn Nguyệt Nga ở đây nên cô ta không muốn khiêu chiến dây thần kinh của mẹ mình.

Bất quá, Nghiêm Hân lại tỏ ra thật nhiệt tình đối với Bình An.

Mấy ngày qua cô ta gọi điện cho Bình An không chỉ một lần, muốn hẹn Bình An cùng đi dạo phố, thậm chí còn đề nghị đến tận nhà Bình An và Nghiêm Túc đang ở để chào hỏi.

Bình An tuyệt đối có thể khẳng định rằng nếu cô chỉ cần ra vẻ 30% nhiệt tình với Nghiêm Hân thôi thì Nghiêm Hân chắc chắn sẽ thuận thế bám theo

mà bò lên, có khi còn đưa ra yêu cầu dọn đến ở luôn tại biệt thự của họ không chừng.

“Chị Hai, mấy ngày Tết này chị với anh Hai có tiết mục gì không? Có muốn cùng đi với em đến khu du lịch suối nước nóng không?” Nghiêm Hân nhìn Bình An cười đầy thân thiết lấy lòng.

“Không, chúng tôi có việc.” Bình An cười lắc đầu, nói không thân thiện lắm.

Nghiêm Hân ồ lên một tiếng thất vọng, nhưng rồi lại cười rất nhanh, “Đúng rồi, qua Tết em sẽ đến công ty làm, nếu chị Hai cũng đến làm tại Nghiêm Thị thì tốt quá, chúng ta có thể là đồng nghiệp.”

Bình An hơi kinh ngạc. Nghiêm Hân đã không chỉ một lần đề cập tới việc đến Tập đoàn Nghiêm Thị công tác, nhưng đều bị Nghiêm Túc cự tuyệt. Sao giờ Nghiêm Hân lại có thể vào làm tại công ty? Tuy cô không rõ lắm về năng lực của Nghiêm Hân, nhưng cô cảm thấy để cho Nghiêm Hân vào làm tại Nghiêm Thị không phải là ý kiến hay.

“Vậy sao? Chúc mừng cô, cô sẽ là một trợ giúp lớn cho công ty.” Bình An liếc mắt nhìn Ôn Nguyệt Nga một cái, cười nói.

Ôn Nguyệt Nga không lạnh không nóng, “Đương nhiên rồi, Tiểu Hân có năng lực hơn người khác nhiều, chẳng qua là không có cơ hội mà thôi. Lần này nếu không nhờ cố gắng tranh thủ thì chưa chắc đã vào làm việc trong công ty được.” Nếu không nhờ có Nghiêm Lô Hải, Nghiêm Túc vẫn sẽ không đồng ý cho Nghiêm Hân đến làm việc trong công ty.

Nghiêm Lô Hải vẫn là cổ đông, dù số cổ phần ít hơn nhiều so với Nghiêm Túc nhưng chưa đến nỗi chỉ là một cổ đông nhỏ. Huống chi ông ta đã từng là Tổng tài của Nghiêm Thị.

Nghiêm Hân uống một hớp rượu đỏ, nhìn Bình An cười, “Chị Hai là Tổng Giám Đốc của Phương Thị, nói không chừng về sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, hoặc là... cạnh tranh đấy.”

Bình An nhẹ nhàng đôi mày thanh tú, không hiểu rõ lắm ý tứ của cô ta.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện công việc!” Nghiêm lão gia nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt dù đã già nhưng vẫn sắc bén quét qua hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga.

Không khí trở nên cứng nhắc. Nghiêm lão gia luôn đặc biệt lạnh lùng đối với mẹ con Ôn Nguyệt Nga, rất ít khi tươi cười hòa ái dễ gần.

Vu Tố Hà mỉm cười dịu dàng, cố gắng xoa dịu bầu không khí, “Rất nhiều năm rồi con không đón Tết tại Trung Quốc, không khí mừng năm mới dễ chịu thật.”

“Lát nữa ngoài bờ sông có bắn pháo hoa, chúng ta ra đó xem đi.” Nghiêm lão phu nhân cười.

Nghiêm Túc còn nghiêm chỉnh nói, “Phải đi xem chứ, công ty chúng ta tài trợ không ít đâu, không xem thì lỗ vốn mất.”

Bình An kìm không được cười khẽ một tiếng, ngay cả Vu Tố Hà và Nghiêm lão phu nhân cũng bị chọc cho nở nụ cười.

“Thằng nhóc thối kia, sao ông lại không biết hóa ra con lại con buôn đến thế nhỉ?” Nghiêm lão gia tức giận hỏi.

“Ông nội à, vậy là ông nội không hiểu rõ con rồi. Con là thương nhân mà.” Nghiêm Túc khoát tay, nghiêm trang nói.

Trừ hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga, tâm trạng của mọi người đều ổn định lại, cùng nhau cười cười nói nói.

Sau khi bữa tiệc chấm dứt, rất nhiều người đứng lên xông xáo đi qua đi lại. Những người trên danh nghĩa là thân thích Nghiêm gia này bình thường đều rất ít khi liên hệ lẫn nhau, nhân dịp này rất nhiều người muốn liên lạc tình cảm.

Dĩ nhiên, đa số đều vì điều kiện lợi ích mà hàn huyên cùng đối phương thôi.

Nghiêm Túc đang cùng bàn bạc với Vu Tố Hà về việc mấy ngày nữa bà phải quay trở về Mỹ, còn Bình An vốn đang nói chuyện với Nghiêm lão phu nhân thì Nghiêm Hân lại đột nhiên chạy tới, rất nhiệt tình lôi kéo Bình An nói chuyện.

“Đúng rồi, chị Hai, chị với anh em quen nhau thế nào đấy? Lúc ấy chị vẫn còn là sinh viên đúng không? Anh em theo đuổi chị thế nào?” Nghiêm Hân làm ra vẻ một cô bé ngây thơ, trên mặt dính một nụ cười đáng yêu hỏi Bình An.

Nếu như người hỏi không phải là Nghiêm Hân, không phải là con gái của Ôn Nguyệt Nga, thì có lẽ Bình An còn có thể tán gẫu cùng cô ta một chút.

“Đó là bí mật của tôi và Nghiêm Túc.” Bình An cười nói, thái độ không mặn không nhạt.

“Đừng hẹp hòi vậy chứ. Anh Hai em chưa bao giờ chủ động theo đuổi con gái, mà toàn là các cô chủ động bò lên giường của anh. Chị lại là ngoại lệ. Anh ấy kết hôn với chị, chứng tỏ chị không giống những người khác.” Nụ cười ngọt ngào đáng yêu trên mặt Nghiêm Hân không thay đổi, nhưng đáy mắt lại lướt qua một tia sáng ác độc.

Bình An nhún vai, “Đúng vậy, tôi là ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất của Nghiêm Túc!”

Sắc mặt Nghiêm Hân khẽ tối xuống, nhưng chỉ là trong tức tặc, rồi khuôn mặt rất nhanh lại đầy vẻ tươi cười, hỏi đùa, “Chị không sợ anh em... lại quay về như trước đây, có xì căng đan dính dáng tới những minh tinh người mẫu gì à?”

“Cô thật là không hiểu Nghiêm Túc rồi.” Bình An không tỏ vẻ gì là tức giận, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Nghiêm Hân một cái. Muốn dùng phương pháp này để châm ngòi quan hệ giữa cô và Nghiêm Túc à, đúng là quá ngây thơ.

“Ai nói em không hiểu anh em?” Nghiêm Hân trợn mắt nhìn Bình An, không vui kêu lên.

Bình An cười cười, từ chối cho ý kiến.

Nụ cười này trong mắt Nghiêm Hân thật giống như đang châm chọc cô ta không có tư cách để hiểu Nghiêm Túc vậy, khiến vẻ mặt cô ta trở nên hết sức khó coi.

“Còn chuyện gì khác không?” Bình An muốn đi tìm Nghiêm Túc, không muốn tiếp tục nói chuyện cùng Nghiêm Hân nữa.

Nghiêm Hân nhìn thoáng ra xung quanh, thấy không có ai chú ý tới bên này liền tiếp sát vào Bình An, hạ giọng dùng tiếng Anh nói vào tai cô, “Don’t you feel it? I really hate you, you lousy bitch!” (Chẳng lẽ mà mày không cảm giác được? Tao thật sự ghét mày vô cùng, đồ chó cái hạ tiện!)

Bình An nén không được cười khẽ một tiếng. Rốt cuộc cũng giả vờ không nổi nữa rồi sao? Khóe môi cô hiện lên nụ cười nhạt, ngược mắt nhìn Nghiêm Hân, “Thì ra cảm giác của chúng ta giống nhau. Không cần phải sắm vai quan hệ chị dâu em chồng vui vẻ làm gì. À mà chúng ta cũng không thể xưng là chị dâu em chồng đâu nhỉ, cô và mẹ cô hoàn toàn không được thừa nhận trong nhà này.”

“Mày...” Lửa giận trong đầu Nghiêm Hân lập tức phùng lên, gần như không kiềm được tức giận mà muốn chửi ầm lên. Nhưng khi đuôi mắt liếc thấy Nghiêm Túc và Vu Tố Hà đang đi về phía các cô, cô ta chỉ có thể nhin xuống, “Mày đừng mơ có được tất cả nhà chúng tao.”

Bình An cho cô ta một ánh mắt buồn cười, “Đó là của cô sao?”

Nghiêm Hân cắn chặt răng. Không phải của cô ta! Trong lòng mọi người, tất cả mọi thứ của Nghiêm gia, bao gồm cả công ty, đều là của Nghiêm Túc. Nhưng cô ta nhất định sẽ không để cho mình cái gì cũng không chiếm được.

Cô ta không phải là một kẻ thất bại như Ôn Nguyệt Nga!

“Bình An, hai người đang nói gì đó?” Nghiêm Túc chạy tới cạnh các cô, cảnh giác nhìn Nghiêm Hân.

“A, chỉ đang tán gẫu thôi.” Bình An cười nói.

Nghiêm Túc nói, “Mình về trước đi, ông bà nội đi xem pháo hoa rồi.”

“Mình cũng đi xem đi, dù sao...” Bình An ôm cánh tay Nghiêm Túc, “Không xem thì lỗ vốn mà.”

“Đúng vậy!” Nghiêm Túc cười gật đầu. Hai người không để ý đến Nghiêm Hân, cặp tay cùng nhau rời đi.

Nghiêm Hân tức đỏ mắt, nhưng không có lập trường nào để ngăn cản bọn họ rời đi, hoặc là nói gì với bọn họ.

Ôn Nguyệt Nga đi tới sau lưng cô ta, lạnh lùng nhìn bóng dáng Bình An và Nghiêm Túc đang dần xa, “Tất cả Nghiêm Thị đều sẽ là của bọn nó, nếu con vẫn còn muốn tiếp tục rong chơi.”

“Mẹ, mẹ không lấy được, nhưng con nhất định phải chiếm được. Mẹ chờ xem đi!” Nghiêm Hân quay đầu lại gằn giọng nói với Ôn Nguyệt Nga.

“VẬY SAO? MẸ MỎI MẮT CHỜ MONG À NHA!” Ôn Nguyệt Nga bén nhọn mĩa mai, “Mẹ còn tưởng rằng con đã đứng về phía Nghiêm Túc rồi chứ. Tiểu Hân, con trông giống y như một cô em gái ngoan yêu anh trai của mình, đang ghen tỵ vì Phương Bình An có thể độc chiếm Nghiêm Túc.”

“Con vốn chính là một cô em gái ngoan!” Sắc mặt Nghiêm Hân tối xuống, trừng mắt Ôn Nguyệt Nga một cái, rồi xoay người tránh ra.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Tiệc Cưới Cùng Tuần Trăng Mật

Lúc bắt đầu tiệc cưới, Ôn Nguyệt Nga nuốt không trôi nổi nhục bị lãng mạ trước mặt mọi người này nên cứng rắn lôi Nghiêm Hân rời đi. Ôn Quốc Hoa đương nhiên cũng rời đi theo.

Bất quá thân thích bên phía Nghiêm gia không có ai cùng rời đi với bà ta, cho dù vốn đứng về phe Ôn Nguyệt Nga cũng không ai dám đắc tội Nghiêm Túc và Nghiêm lão gia vào lúc này.

Toàn bộ đại sảnh bày 120 bàn đều ngồi đầy người, tiệc cưới vui vẻ khoái trá mà bắt đầu.

Đại khái chắc là khó có được cơ hội chơi khăm Nghiêm Túc như hôm nay nên đám bạn bè như Đường Sâm vô cùng cố gắng tìm đủ các cớ để bắt Nghiêm Túc và Bình An uống rượu. Bình An không uống rượu nên rất nhiều thời điểm Nghiêm Túc đều phải uống thay cô.

Chẳng qua điều làm Bình An bất ngờ là Carlos lại là bạn thân của Nghiêm Túc.

Tập đoàn Phương Thị cùng Công ty của Carlos có hạng mục hợp tác, cô và Carlos cũng đã trao đổi với nhau mấy lần. Đối với người đàn ông đẹp trai nhưng tính cách lại lạnh lùng như băng này, Bình An vẫn cho là người giống như anh ta nhất định sẽ không có bạn bè gì, không ngờ xem ra anh ta và Nghiêm Túc, còn có đám Nhậm Tồn Phi lại chung đụng được tốt như vậy.

Được rồi, cô công nhận, đám anh em phù rể của Nghiêm Túc thật sự không chỉ xuất sắc bình thường, mà quả thật còn muốn đẹp trai hấp dẫn hơn cả ngôi sao màn bạc. Bất quá đám chị em tốt của cô cũng chẳng kém cạnh chút nào.

“Tối nay các cậu mà chuốc say Nghiêm Túc, cô dâu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho các cậu đâu.” Đường Sâm khuyến cáo đám anh em, nhưng thật ra tất cả đều do chính anh ồn ào kêu gọi lên mời rượu Nghiêm Túc đó chứ ai.

Nghiêm Túc thoát nhìn thì cũng đã khá say, mắt hoa đào như được phủ một lớp sương mù, nhìn càng thêm quyến rũ hấp dẫn.

Bình An nghe ra một tầng thâm ý khác trong câu nói của Đường Sâm, mặt liền biến đỏ ửng, kéo kéo tay Nghiêm Túc, quyết định quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ bọn họ trở về sau khi đi hưởng tuần trăng mật sẽ dạy dỗ Đường Sâm cho thật xứng đáng.

Đến lúc tiệc cưới kết thúc, Nghiêm Túc đã say đến bất tỉnh nhân sự, phải nhờ đến Đường Sâm và Nhậm Tần Phi đỡ anh lên xe.

Bình An để Nghiêm Túc tựa vào người cô, tài xế đưa họ trở về biệt thự.

Xe vừa mới lái ra khỏi bãi đậu xe của Golden Bay, Bình An nhẹ nhàng vượt vượt giữa hai hàng lông mày của Nghiêm Túc, “Anh còn khỏe đó chứ?”

Nghiêm Túc ngồi thẳng dậy, mỉm cười thản nhiên, “Đại khái còn có thể động phòng.”

Bình An tức giận đẩy anh một chút, “Anh cũng biết giả bộ quá hén.”

“Không làm vậy thì đám nhóc thối kia làm sao bỏ qua cho chúng ta?” Nghiêm Túc ôm Bình An, hôn lên cổ cô một cái, bật cười khẽ.

Đây là biện pháp rất tốt!

Cho dù Nghiêm Túc chưa hoàn toàn say khướt nhưng cũng đã uống khá nhiều rượu, hôm nay lại bận rộn suốt cả ngày, nên mặt mày cũng đã có men say.

Sau khi trở lại biệt thự, Bình An đưa Nghiêm Túc đến giường nằm một lát, còn mình thì tới phòng tắm để pha nước tắm. Lúc cô vừa điều chỉnh xong độ ấm của nước, định đi ra ngoài lấy áo ngủ thì ngay ngoài cửa phòng tắm đã bị Nghiêm Túc ôm chầm vào lòng.

“Chúng ta đã thật lâu không có tắm uyên ương rồi!” Nghiêm Túc ôm eo Bình An, đẩy cô vào lại trong phòng tắm, đáy mắt toát ra ngọn lửa dục vọng ngàn ngút, ánh mắt nhìn Bình An nóng rực thâm tình.

“Anh cần nghỉ ngơi đã, hôm nay chắc anh mệt lắm rồi.” Bình An cười chụp tay anh, cố gắng đẩy anh ra.

Nghiêm Túc đè cô lên vách tường, cắn vành tai cô khàn giọng ní non, “Anh vẫn còn có thể mệt thêm một chút nữa.”

“A...” Bình An kêu to, bị Nghiêm Túc chặn ngang ôm lên, bỏ vào trong bồn nước ấm áp.

Hơi nước mờ mịn, cả phòng kiêu diễm.

Ngày hôm sau, mãi đến khi mặt trời đã lên tới giữa không trung, hai người trên giường mới có dấu hiệu tỉnh lại. Lúc Bình An mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong một lồng ngực rộng lớn ấm áp, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chói sáng chan hòa. Tất cả nhìn tốt đẹp biết bao nhiêu.

Cô đã là vợ của Nghiêm Túc...

Cô và anh bây giờ mặc dù chỉ biến chuyển về cách xưng hô, nhưng cảm giác này cũng rất kỳ lạ.

“Bà xã, tỉnh rồi hả?” Nghiêm Túc như cảm giác được người nằm trong lòng mình có động tác nhỏ, mắt cũng không mở mà chỉ xiết chặt cánh tay ôm cô vào sát mình hơn, thanh âm vừa rời giường khàn khàn gọi cảm chỉ của riêng anh.

Bình An quay đầu lại ôm lấy cổ anh hôn một cái, “Ừ, vừa tỉnh.”

“Mấy giờ rồi?” Nghiêm Túc cười mở hí mắt ra, thấy cô cười dịu dàng sáng rỡ thì nội tâm đầy ấm áp.

“Mười một giờ rưỡi. A, máy bay của chúng ta là lúc 2 giờ. Mau dậy đi, rất nhiều thứ còn chưa chuẩn bị đó!” Bình An vội vàng ngồi dậy. Hôm nay hai người sẽ bắt đầu du lịch tuần trăng mật, hành lý gì còn chưa soạn nữa đấy.

Nghiêm Túc nhìn cái lưng bóng loáng trắng nõn của cô, đáy mắt chứa đầy ý cười, “Đừng sợ, sẽ tới kịp mà.”

“Mau dậy đi, em đi soạn hành lý trước đây.” Bình An lấy áo ngủ khoác lên người, che đi tất cả xuân sắc.

“Dạ, bà xã!” Nghiêm Túc ngồi dậy, thân thể cường tráng cũng không mảnh vải giống cô hiển hiện ngay trước mắt Bình An.

Dáng người thật đẹp! Dù đã nhìn bao nhiêu lần, cô vẫn cảm thấy tim đập thình thịch. Bình An cười quăng áo ngủ qua cho anh.

“Trạm đầu tiên của chúng ta là Paris. Thật ra chúng ta cũng không cần mang nhiều đồ theo làm gì, Paris là Thiên đường mua sắm, chúng ta thiếu cái gì cần cái gì cũng đều có thể tới đó mua, đúng không?” Không phụ nữ

nào có thể chống đỡ được sự hấp dẫn của Thiên đường mua sắm. Bình An cũng vậy, cô thích mua sắm.

“Đúng vậy, anh sẽ dạo phố với em.” Nghiêm Túc cười nói.

Paris là một thành phố đẹp và quyến rũ tuyệt vời, phụ nữ đều yêu sự lãng mạn trời sinh của nơi này bởi nó tràn ngập hương vị phong tình của nước Pháp.

Nghiêm Túc và Bình An sau khi đặt chân tới Paris liền đến Khách sạn Lancaster để nghỉ ngơi. Họ phải làm quen với việc chênh lệch múi giờ, Paris lúc này là hơn nửa đêm.

Khách sạn Lancaster nằm ngay trên Đại lộ Champs Elysees, là một khách sạn sang trọng hào hoa, từ đây có thể thưởng thức phong cảnh lãng mạn tao nhã của Đại lộ rực rỡ ánh đèn bên dưới. Bình An đứng cùng Nghiêm Túc cạnh cửa sổ ngắm cảnh một lát mới ôm nhau về giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau hai người liền tỉnh giấc.

Sau khi xuống tầng trệt ăn sáng, họ bắt đầu thời gian trăng mật ngọt ngào của hai người.

Họ đi tháp Eiffel, Nhà thờ Đức Bà Paris, thăm điện Louvre. Cả hai đều thả lỏng cảm xúc mà hưởng thụ kỳ trăng mật, tâm trạng thoải mái vui vẻ khôn tả.

Ngày muộn, Nghiêm Túc mang Bình An đến các nhà hàng được gắn sao Michelin thưởng thức những bữa đại tiệc.

Nhà hàng mà được gắn sao Michelin là thuộc loại có danh vọng rất cao trong giới ẩm thực Âu Mỹ.

Có thể ngồi tại một nhà hàng Michelin ăn đại tiệc được gắn ‘sao’ Michelin thật sự là một loại hưởng thụ tốt đẹp.

Ngồi với Nghiêm Túc cùng hưởng thụ đại tiệc mỹ vị, cảm giác rất tốt!

Thấy cô cúi đầu cười khẽ, Nghiêm Túc tò mò hỏi, “Cười cái gì?”

“Không có gì, mai chúng ta đi đâu?” Bình An hỏi.

“Đi dạo phố với em!” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An vui vẻ bật cười, “Chúng ta có rất nhiều thời gian, còn có thể đi Mỹ xem giải NBA*, em muốn biết từng nơi anh đã từng sống qua.”

(*) National Basketball Association: Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia, giải này thường được gọi tại Việt Nam là Giải bóng rổ nhà nghề/chuyên nghiệp Mỹ.

“Đều nằm trong chương trình du lịch của chúng ta hết!” Nghiêm Túc cười nói.

Tiếp sau, họ lại đi đảo Santorini Hy Lạp, thăm Giáo đường Firostefani với chóp tròn xanh dương, các căn nhà sơn màu xanh trắng, biển Aegean** xanh lam, trời xanh mây trắng... Màu xanh dương nơi này nhìn lãng mạn đến cực hạn. Chỉ cần một chóp mắt, Bình An đã yêu tất cả mọi thứ ở đây, bởi nó có thể làm cho cảm xúc của người ta trở nên an bình vui vẻ.

(**) Biển Aegean là một vịnh rêu của Biển Địa Trung Hải.

Họ ở tại thị trấn Oia, nơi được xem là có thể thưởng thức cảnh mặt trời lặn đẹp nhất trên thế giới.

Khi mặt trời đang lặn xuống và biển Aegean gặp nhau, quả cầu lửa vàng rực chậm rãi rơi xuống trên bãi đá nhấp nhô đẹp tuyệt, mặt biển xanh dương được nhuộm thành một tấm thảm vàng lấp lánh rực rỡ, ráng chiều

chiếu sáng bầu trời cùng các nóc nhà xanh dương trên đảo làm cho thị trấn nhỏ như bừng lên hết sức xinh đẹp.

Điểm dừng chân cuối cùng của tuần trăng mật là Cung điện Potala tại Tây Tạng(Potala Palace, Tibet). Cung điện được xây trên núi cao này là cung điện hùng vĩ nhất thế giới với đầy sắc thái thần kỳ. Thật lâu trước đây, Bình An đã muốn đến xem nơi được gọi là Cung điện Minh Châu nơi nóc nhà thế giới này rồi.

Chẳng qua phản ứng sốc độ cao*** của Bình An quá lớn, bọn họ chỉ dừng lại có hai ngày trên Cao Nguyên Tây Tạng rồi quay về Thành phố G.

(***) Trên cao không khí rất loãng, thiếu oxy, khó thở và nhiều phản ứng khác, trường hợp nặng có thể mất mạng.

Sau khi quay về Thành phố G và nghỉ ngơi một ngày, họ liền hẹn hai ông bà lão Nghiêm gia, bà ngoại và ba đến Nhà hàng Quảng Đông ăn cơm.

Một tháng không gặp, cô rất nhớ họ.

Nghiêm Túc lái xe chở Bình An tới Nhà hàng Quảng Đông. Mọi người đã đến đủ, đang thân thiện nói chuyện phiếm chờ đôi vợ chồng mới cưới này.

Nghiêm Lô Hải cũng tới, Ôn Nguyệt Nga không có đi theo, nhưng Nghiêm Hân cùng đi với ông ta.

Lúc bước vào phòng riêng, Bình An vừa liếc mắt đã thấy Nghiêm Hân đang ra sức lấy lòng Vu Tố Hà và Nghiêm lão phu nhân.

Cô đột nhiên hơi tò mò, mục đích của cô nàng Nghiêm Hân này rốt cuộc là gì?

“Hai đứa đến rồi.” Vu Tố Hà bị Nghiêm Hân cuốn lấy đang rất bất đắc dĩ, đuôi mắt chợt thấy hai bóng dáng quen thuộc đang đi từ ngoài cửa vào thì lập tức vui mừng mở miệng, trong bụng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Con chào Ông nội, Bà nội, Bà ngoại, Mẹ, Ba...” Bình An cười tiến vào, chào hỏi từng người một.

“Trông khí sắc rất tốt, xem ra tuần trăng mật này rất vui vẻ ha!” Vu Tố Hà nhìn sắc mặt hồng nhuận phơn phớt của Bình An, cười mà nói với Nghiêm lão phu nhân và Viên lão phu nhân.

“Tân hôn mà, khí sắc không tốt sao được!” Nghiêm lão phu nhân trêu ghẹo.

Toát mồ hôi!©,®! Bình An ngượng ngùng, cúi đầu ngồi xuống cùng mọi người, “Ăn ngon ngủ ngon dĩ nhiên là khí sắc tốt rồi!”

Viên lão phu nhân cười híp mắt nhìn đôi vợ chồng mới, “Đi những đâu, có chụp hình chứ?”

“Dạ đều chụp hết ạ, về nhà cháu sẽ cho bà xem.” Bình An nói.

Nghiêm lão phu nhân kêu Bình An kể hết những chuyện lý thú phát sinh trong chuyến du lịch để mọi người cùng chia vui.

Mọi người đều nghe say sưa, chỉ riêng Nghiêm Hân là bĩu môi, vô cùng mất kiên nhẫn. Cô ta ghét cảm giác bị xem như là trong suốt này, giống như Phương Bình An vừa xuất hiện thì cô ta lập tức trở thành hình nền trang trí vậy.

Nhiều lần Nghiêm Hân cũng muốn chen miệng cắt ngang nhưng không thành.

Phương Hữu Lợi nhìn con gái đầy hạnh phúc ngọt ngào mà lòng cảm thấy hết sức vui mừng. Nguyện vọng lớn nhất đời này của ông chính là nhìn thấy Bình An có được hạnh phúc.

Đây cũng là tâm nguyện của Lệ Hoa.

Bây giờ rốt cuộc ông đã có thể yên tâm đi phát triển tình cảm của mình rồi.

“Đúng rồi, chị dâu sau này vẫn tiếp tục đi làm ở Tập đoàn Phương Thị chứ? Hay là... muốn tới công ty nhà chúng ta đây?” Nghiêm Hân đột nhiên hỏi một vấn đề rất đường đột.

Bình An vẫn giữ nụ cười, nhìn thẳng vào Nghiêm Hân, “Hiện tại hứng thú của tôi vẫn là ở Phương Thị.”

“A!” Nghiêm Hân ồ một tiếng, nhìn về phía Nghiêm Túc, “Anh Hai đồng ý à? Em cứ nghĩ là Anh Hai thích vợ mình làm mẹ hiền vợ đảm ở nhà giúp chồng dạy con hơn chứ.”

“Ừa, chẳng lẽ có công việc của chính mình thì không phải là mẹ hiền vợ đảm hay sao?” Bình An như cười như không hỏi.

Nghiêm Hân ngẩn ra, không biết phải trả lời thế nào, bởi mẹ cô ta cũng có công tác của mình. Nếu cô ta gật đầu, vậy ý nói rằng Ôn Nguyệt Nga không phải là mẹ hiền vợ đảm hay sao? Còn nếu cô ta lắc đầu... vậy chẳng phải là gậy ông đập lưng ông đó sao?

“Chẳng lẽ về sau chị còn định thừa kế Tập đoàn Phương Thị?” Nghiêm Hân cứng nhắc nói sang chuyện khác.&

Nghiêm Túc lạnh lùng liếc cô ta một cái, nghiêm nghị, “Phương Thị do ai thừa kế cô không có tư cách để bàn. Bất quá có chuyện này tôi muốn nói rõ tại đây: tất cả cổ phần của Bình An ở Phương Thị sẽ không phải là tài

sản chung của vợ chồng, về sau sẽ do riêng Bình An quyết định có để lại cho con cái của chúng tôi hay không. Mà đứa con đầu tiên của chúng tôi sẽ mang họ Phương!”

Trừ Phương Hữu Lợi đã biết trước chuyện này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, chính Bình An cũng chưa nghe Nghiêm Túc nói qua.

(Editor: Hình như tác giả quên, chương Nghiêm Túc xin qua lại với Bình An đã nói với Phương Hữu Lợi và sau đó nói với Bình An chuyện này.)

Nghiêm lão gia chỉ đưa mắt sâu sắc nhìn Nghiêm Túc và Bình An một cái, khước miệng hiện lên một nụ cười mỉm, gật gật đầu, không hề nói lời nào.

Kích động nhất chắc hẳn là Nghiêm Lôi Hải cùng Nghiêm Hân.

“Con nói vậy là ý gì? Chuyện này con đã thương lượng với ai chưa? Ba không đồng ý!” Nghiêm Lôi Hải không để ý bên xui gia có mặt ở đây, lập tức nổi đóa.

“Ba có đồng ý hay không không nằm trong phạm vi cân nhắc của con!” Nghiêm Túc thản nhiên.

Câu nói này kích thích rất lớn đến tôn nghiêm người làm cha của Nghiêm Lôi Hải. Ông ta cho là Nghiêm Túc nếu đã nguyện ý gọi ông ta một tiếng “ba” thì ít nhất sẽ biết tôn kính người cha này, ai ngờ Nghiêm Túc ngay cả một chuyện quan trọng như vậy mà cũng không bàn thảo với ông ta mà đã ra quyết định.

Nếu như đứa bé đầu tiên là con gái thì cũng được đi, nhưng nhờ là con trai thì sao? Nó sẽ là cháu đích tôn của nhà họ Nghiêm đó! Thế mà lại mang họ Phương! Nghiêm Túc cũng đâu phải ở rể, tại sao muốn đứa bé đầu tiên mang họ Phương?

Nhất định đây là ý muốn của Phương Bình An và Phương Hữu Lợi! Trong lòng Nghiêm Lô Hải càng thêm bất mãn với nhà họ Phương.

Phương Hữu Lợi cau mày nhìn Nghiêm Lô Hải đang thở hỗn hển hần học, nghiêm giọng nói, “Chuyện này quả thật nên thương lượng cùng mọi người một chút. Trước đây Nghiêm Túc có đề cập với tôi...”

Nghiêm lão gia vỗ vỗ vai Phương Hữu Lợi, “Bọn thanh niên muốn quyết định thế nào là chuyện của chúng nó. Ông thông gia à, chúng nó đều trưởng thành rồi, biết cái gì đúng, cái gì là sai.”

Lời này không nghi ngờ gì là đang giúp Nghiêm Túc, khiến Nghiêm Lô Hải đang định xông vào Nghiêm lão gia để ngăn cản Nghiêm Túc đành nuốt lời nói đã ra đến trên môi.

Nghiêm lão phu nhân và Vu Tố Hà dĩ nhiên cũng không có ý kiến.

Bình An cảm kích liếc mắt nhìn Nghiêm Túc một cái.

Nghiêm Hân là người nhỏ nhất tại đây, càng không có tư cách can thiệp vào vấn đề con của Nghiêm Túc tương lai sẽ mang họ gì. Thế nhưng cô ta lại không kềm được đáy lòng ứa ra nỗi chua chát. Cô ta ghen tỵ với Phương Bình An... Ghen tỵ cô dễ dàng được mọi người công nhận, ngay cả Ông nội cố chấp cố lỗ xỉ thế mà cũng lên tiếng nói giúp cô.

Chết tiệt! Nếu biết vậy cô ta đã không đi Mỹ, nói không chừng đã có thể ngăn cản Phương Bình An tiếp cận Nghiêm Túc.

Đề tài khiến Nghiêm Lô Hải và con gái ông ta không vui này rất nhanh đã bị Nghiêm lão gia phủi qua. Nghiêm lão phu nhân và Viên lão phu nhân đang bàn nhau xem qua Tết sẽ đi du lịch ở đâu.

Còn có nửa tháng nữa là đã sang Xuân.

Tết năm nay Vu Tố Hà sẽ ở lại Trung Quốc, ra Tết mới về Mỹ tiếp tục công việc.

Cơm nước xong, Nghiêm Túc cùng Bình An trở về biệt thự.

“Anh và ba em nói chuyện này hồi nào thế?” Bình An chờ Nghiêm Túc tắm xong ra ngoài liền kéo anh ngồi cạnh mình, cười hỏi anh.

Nghiêm Túc khoát tay, “Anh không nhớ rõ.”

“Em biết anh nhớ. Lúc nào vậy? Hèn gì em thấy rất kỳ, ba em trước vẫn phản đối em qua lại với anh, sau đó lại đột nhiên đồng ý. Ba em đưa ra yêu cầu này à?” Bình An hỏi.

“Không, tự anh đề xuất đấy chứ. Ba em lúc ấy cũng không có đồng ý, sau đó... mới đáp ứng.” Nghiêm Túc sờ sờ gò má mềm mại của Bình An, nhỏ giọng nói, “Chuyện này chúng ta đừng truy cứu hay bất đồng ý kiến nhé. Con của chúng ta họ gì cũng tốt cả, đều là con của chúng ta mà, có gì thay đổi đâu.”

“Em biết. Chẳng qua...” Bình An nở nụ cười, ôm lấy vai Nghiêm Túc, “Em yêu anh. Chúng ta sinh một đứa đi!”

Nghiêm Túc kinh ngạc nhìn cô, “Lúc này?”

Bình An gật đầu khẳng định, nụ cười trên mặt ngọt ngào dịu dàng. Cô còn rất trẻ, đợi thêm vài năm nữa mới sinh cũng sẽ không trễ. Nhưng cô biết, Nghiêm Túc thích con nít dù anh chưa bao giờ nói ra. Cô tin chắc anh sẽ là một người cha tốt.

Hơn nữa, nếu Nghiêm Túc đợi thêm vài năm nữa mới được làm cha thì có hơi muộn.

“Bình An, sự nghiệp của em đang như điều gặp gió, lúc này mà làm mẹ thì sẽ rất cực.” Nghiêm Túc ôm lấy mặt cô, phân tích tình huống cho cô nghe.

“Giấc mơ của em không phải là trở thành một nữ doanh nhân mạnh mẽ trên thương trường. Em cũng biết mình không thích hợp. Đương nhiên, em sẽ có sự nghiệp của riêng mình, nhưng sẽ không vì sự nghiệp mà bỏ qua gia đình. Em sẽ từ chức Tổng Giám Đốc của Phương Thị. Em đã có Duy An, em thích công việc tại Duy An.” Bình An vô cùng thấu hiểu bản thân. Trong suốt một năm qua làm việc tại Phương Thị, cô đã phải cố gắng hết sức thế nào. Nếu như không dựa vào ký ức của kiếp trước, chưa chắc cô đã làm được tốt như vậy.

Không phải cô không có năng lực, mà là vì áp lực quá lớn. Cô vẫn thích công việc ở Duy An hơn.

Nghiêm Túc ôm chặt cô, “Em muốn làm cái gì đều được, đừng miễn cưỡng bản thân.”

“Em biết rồi!” Bình An cười nói.

Chính vì cô không muốn miễn cưỡng bản thân nên mới muốn sống một cuộc sống mà mình thích.

Nghiêm Túc đặt cô dưới thân, cúi đầu hôn cô một cái thật sâu, cho đến khi thân thể cả hai như bị đốt nóng, hô hấp dồn dập, mới thả cô ra, “Bà xã à, chúng ta làm việc... có lợi cho xã hội đi thôi.”

Bình An híc híc cười duyên.

Ngày hôm sau, Nghiêm Túc quay lại công ty xử lý văn kiện bị tồn đọng nhiều ngày, Bình An vẫn còn vài ngày nghỉ nên ung dung tự tại tiếp tục hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã. Thật ra, mấy ngày nay cô cũng không nhàn rồi, những món đồ mà họ mua ở Châu Âu đã được lục tục chuyển phát tới

hai ngày nay, cô muốn ở nhà nhận những kiện hàng được phát chuyển nhanh quốc tế này, còn phải phân phát những món này cho người thân và bạn tốt nữa.

Cô xách bao lớn bao nhỏ đến Duy An. Duy An đã tuyển vào không ít đồng nghiệp mới, Bình An cũng không biết hết mọi người, bất quá đại đa số vẫn là người làm việc từ ngày Duy An được thành lập. Nhìn thấy Bình An vào đến, ai nấy đều vô cùng cao hứng, còn kêu cô là Tổng Giám Đốc Phương.

Bình An đi thẳng tới văn phòng của Trình Vận.

“Hi, cô nàng xinh đẹp ơi, hy vọng không quấy rầy công việc của cô đấy chứ.” Bình An khoái trá chào hỏi Trình Vận, còn quay đầu lại nháy mắt với Kỷ Túy Ý đang đi tới.

Trình Vận không biết Bình An đã quay về Thành phố G, nhìn thấy cô đột nhiên xuất hiện trước mặt thì hết sức vui mừng, “Oa oa, cô gái mới cưới nhìn mặt hồng hào sáng rực ghê nhỉ. Hạnh phúc ngọt ngào đúng không?”

“Người khác thế nào em không biết, bất quá...” Bình An đặt mấy túi đang cầm trong tay sang một bên, vừa cười vừa ngồi xuống cái ghế đối diện Trình Vận, “Em cảm thấy hiện tại tốt vô cùng.”

“Đừng khoe khoang hạnh phúc trước mặt chị, chị sẽ ghen tỵ đấy!” Trình Vận trưng ra một vẻ mặt tôi-không-chịu-nổi.

Kỷ Túy Ý từ ngoài cửa đi vào, nói với Trình Vận, “Nhỏ này giờ cứ lúc lắc trước mặt mà kích thích chúng ta, đúng là đang đắm chìm trong hạnh phúc mà. Là lá la, hôm nay nhất định phải làm thật nó mới được.”

Bình An buồn cười nhìn Kỷ Túy Ý, “Cậu hâm mộ ghen ghét tới đến vậy à? Tiểu Ý, cậu cũng đang yêu, sớm muộn gì cũng y như tớ, đến lúc đó tớ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

“Hai cô tính ở trong này triển lãm tuổi trẻ phơi phơi của mình đấy à? Một bà cô sắp mãn kinh như chị đây đau lòng lắm đó nha.” Trình Vận làm bộ rất buồn khổ bất đắc dĩ.

“Chị Vận, câu này của chị sẽ làm rất nhiều phụ nữ ghét chị đó nha.” Bình An liếc sang một cái xem thường. Mặc dù Trình Vận đã hơn 30 tuổi nhưng bề ngoài chẳng già chút nào, ngược lại có vẻ chín chắn ý vị.

Kỷ Túy Ý cười nói, “Chỉ cần chị Vận đồng ý, chắc chắn sẽ có rất nhiều ông vây xung quanh.”

Bình An lập tức nằm bò lên mặt bàn, hưng phấn tò mò nhìn chăm chăm vào mặt Trình Vận, “Thành thật khai báo đi, chị có bồ hay không? Coi sắc mặt dễ chịu này của chị nhất định là đang trong tình yêu chứ gì nữa! Đừng bí ẩn vậy chứ, có bí mật thì phải chia sẻ cho mọi người.”

Trình Vận nghĩ tới Phương Hữu Lợi, khuôn mặt hiện lên một tia đỏ ửng.

Kỷ Túy Ý lập tức phát hiện biến hóa nho nhỏ này của chị, mắt đều tròn lên vì ngạc nhiên. Bình An hiển nhiên cũng phát hiện thấy, hai người trao đổi nhau một ánh mắt, rồi đồng loạt hứng trí bưng bưng nhìn về phía Trình Vận.

“Hai cô kia, nếu còn muốn tiếp tục bàn luận về đàn ông thì về tìm đàn ông của các cô mà nghiên cứu đi.” Trình Vận ho nhẹ một tiếng, nghiêm nghị nói.

“Được rồi, không nói thì không nói.” Bình An vô cùng chắc chắn là Trình Vận đang yêu, nhưng bây giờ hẳn là hỏi thế nào cũng sẽ không nói rồi.

Còn nhiều thời gian mà, cứ để từ từ đi. Sớm muộn gì rồi cũng sẽ biết tóm lại là người nào đã chiếm được trái tim của Trình Vận thôi.

Chỉ cần không phải Lương Phàm là được!

Kỷ Túy Ý đương nhiên sẽ không tiếp tục chế nhạo cấp trên của mình vào lúc này, “Xem con bé này mang quà gì về đây?”

Bình An mang về cho Kỷ Túy Ý và Trình Vận khá nhiều quà. Sau khi kể cho các cô nghe không ít về những chuyện lý thú trong quá trình du lịch trăng mật, thấy thời gian không còn sớm, mọi người mới quyết định đến nhà hàng Tây gần đó ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Trình Vận mới hạ giọng hỏi Bình An, “Em chắc đã gặp Nghiêm Hân vài lần đúng không? Cảm giác cô ta là người thế nào?”

Nghiêm Hân cũng có thể được coi như là em cô cậu của Trình Vận, chẳng qua họ chỉ gặp mặt vài lần nên hoàn toàn không có tình cảm chị em gì. Bất quá chị hiểu rất rõ Nghiêm Hân là loại người nào nên có hơi lo lắng cho sự chung đụng giữa Bình An và cô ta.

“Cũng hơi không chịu nổi.” Bình An cười khổ, “Cô ta dường như rất thích Nghiêm Túc, em còn tưởng rằng cô ta sẽ giống như mẹ mình mà như nước với lửa với Nghiêm Túc chứ.”

“Cô ta chẳng những không ghét Nghiêm Túc mà còn đang cực kỳ cố gắng lấy lòng Vu Tố Hà!” Trình Vận nói, “Chị nghe người ta nói vậy. Mấy năm trước chị đã gặp cô ta một lần, lúc ấy cũng có mẹ chồng em ở đó, cô ta còn làm mặt lạnh với mẹ chồng em nữa kìa. Chẳng qua sau khi Nghiêm Túc trở thành Tổng tài của Nghiêm Thị thì cô ta thay đổi 180o.”

“Ý chị là sở dĩ Nghiêm Hân đối xử tốt với Nghiêm Túc và mẹ chồng em là vì có mục đích?” Bình An nhíu mày, điều này không sai biệt lắm với điều cô phỏng đoán.

Trình Vận gật đầu, “Rất rõ. Bất quá... hình như Nghiêm Hân còn có bệnh “yêu anh trai” nữa thì phải. Cô ta đến 13, 14 tuổi mới tiếp xúc với Nghiêm

Túc, có thể không có nhiều tình cảm anh em đâu.”

Bình An sờ sờ giữa mày, “Hiển nhiên cô ta yêu sai đối tượng rồi!”

“Bình An, Nghiêm Hân đầu óc ghê gớm hơn Ôn Nguyệt Nga nhiều. Nhưng dù cô ta có thích Nghiêm Túc thì cũng sẽ không thay đổi được cái gì. Em giờ đã là con dâu Nghiêm gia, dù không chung đụng với cô ta nhiều lắm nhưng vẫn phải cẩn thận chút đó.” Trình Vận nhẹ nhàng dặn dò.

“Em hiểu!” Bình An gật đầu. Không chỉ có Nghiêm Hân, ngay cả Ôn Nguyệt Nga cô đều phải giữ một khoảng cách. Những người này đều là kẻ có lòng tham không đáy, nói không chừng sẽ xuống tay với cô để đổi phỏ Nghiêm Túc. Gì cũng thế thôi, cô đều không muốn có bất kỳ giao thiệp nào cùng những kẻ đó.

Trình Vận mỉm cười, “Ăn cơm đi!”

Kỷ Túy Ý cười, “Người ta thì lo vấn đề mẹ chồng nàng dâu, cậu lại lo chuyện xung đột với bà cô em chồng, à không, còn chưa được gọi là bà cô em chồng nữa là!”&

Ngày phép cho tuần trăng mật trôi qua rất nhanh, Bình An một lần nữa quay lại đi làm tại Tập đoàn Phương Thị.

Mặc dù cô đã quyết định từ chức Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị, nhưng thật khó mà mở miệng nói ra ý định này với Phương Hữu Lợi. Lúc trước chính cô yêu cầu đến làm việc tại công ty, thậm chí vì để có được chức vụ Tổng Giám Đốc mà cô đã phải nỗ lực lâu thật lâu. Nhưng bây giờ lại nói rời đi thì dường như không được tốt lắm.

Ít nhất cũng phải chờ đến khi công trình Quảng trường Thời Đại hoàn tất, đây là công trình duy nhất mà cô phụ trách toàn bộ từ đầu đến cuối.

Quảng trường Thời Đại chính là khu thương mại lớn nằm lân cận với Phường Hoàng Thành. Nơi này đã sắp hoàn công, cô muốn nhìn được nó lúc chính thức hoàn thành cũng như khai trương thành công.

Khi Bình An vẫn còn đắm chìm trong tâm trạng thoải mái vui vẻ của tuần trăng mật thì công việc đã bắt đầu bận tối mắt. Chắc vì không có khoảng thời gian quá độ để chuyển đổi nên trong khoảng thời gian ngắn Bình An chưa bắt kịp được công việc, khiến cô cảm thấy phải cố hết sức kéo căng bản thân.

Tình huống này vẫn duy trì đến ngày nghỉ dài Tết Âm lịch. Dây thần kinh căng như dây đàn cuối cùng cũng có thể thả lỏng lại.

Tết năm nay không giống như năm ngoái. Trước kia cô dù có tiệc xã giao nhưng đa số chỉ cần cho thư ký tặng lễ qua đó là được, cô đại khái vẫn có thể đắp chăn nằm nhà mấy ngày để hưởng thụ một chút thời gian nhàn nhã tốt đẹp. Nhưng năm nay người cô cần phải ứng phó nhiều lắm, bởi rất nhiều thân thích của Nghiêm gia cô còn chưa quen biết, đành rằng có gặp sơ qua trong ngày hôn lễ, nhưng trên cơ bản thì đã quên mất quan hệ của từng người là thế nào rồi.

Cho dù quan hệ giữa Nghiêm Túc và Ôn Nguyệt Nga khá căng thẳng, nhưng bữa cơm đoàn viên đêm 30 dù thế nào cũng không thể vắng mặt. Đây là quy củ của Nghiêm gia. Chẳng qua năm nào Nghiêm lão gia đều yêu cầu con dâu trước tham gia, nhưng Vu Tố Hà vẫn ở lại Mỹ mà không về tham dự.

Năm nay ông cụ sẽ không cho phép bà vắng mặt nữa.

Trong thâm tâm của hai ông bà Nghiêm, Vu Tố Hà vĩnh viễn không phải là người ngoài.

Ôn Nguyệt Nga vốn dĩ cao hứng bừng bừng tham dự bữa tiệc đoàn viên gia đình này, nhưng khi bà ta nhìn thấy Vu Tố Hà ngồi cạnh Nghiêm lão

phu nhân thì cả khuôn mặt giống như một bảng pha màu, thay đổi liên tục nhiều màu sắc.

Thiếu chút nữa là bà ta đã nhảy đồng lên la hét, con ả đê tiện này sao lại ở đây?

Nhưng bà ta không thể làm vậy. Tối nay bà ta phải giữ vững phong độ, bởi vì toàn bộ người trong gia tộc Nghiêm Thị đều có mặt tại đây. Bà ta chỉ cần hơi mất đi lý trí một chút thôi thì ngày mai nhất định sẽ trở thành đầu đề, trở thành tin tức để mọi đối tượng cười chê.

Cho dù trong lòng có ghen uất đến thế nào chăng nữa, bà ta cũng phải ráng nhịn mà làm kẻ cười cuối cùng.

Nếu dựa theo bối phận, chỗ ngồi của Nghiêm Lô Hải là ngay dưới cạnh Nghiêm lão phu nhân, bất quá nơi đó đã có Vu Tố Hà ngồi, mà hiển nhiên trong suy nghĩ của hai ông bà cụ thì Vu Tố Hà quan trọng hơn con trai.

Nghiêm Lô Hải chỉ có thể ngồi xuống phía đối diện Vu Tố Hà.

Nghiêm Túc ngồi xuống cạnh Vu Tố Hà, không thềm nhìn Ôn Nguyệt Nga ngồi đối diện một cái.

“Mọi người đã đến đông đủ, tôi cũng không muốn nói năng dài dòng, chỉ hy vọng mọi người năm mới đều được thuận lợi, cũng hy vọng công ty tiếp tục phát triển vững vàng.” Nghiêm lão gia không phải là người thích nói nhiều, lời dạo đầu chỉ nói mấy câu liên kê mọi người bắt đầu bữa tiệc.

Người dòng họ Nghiêm ngồi ở các bàn khác đều để mắt quan sát tình huống bên này, chỉ sợ bỏ sót bất kỳ tin tức nhỏ nhoi quan trọng nào.

Bình An lần đầu tiên tham gia tiệc gia tộc họ Nghiêm. Dù cô đã là người nhà Nghiêm gia, nhưng kỳ thật còn có rất nhiều người cô còn không biết,

huống chi cô lại không làm việc tại Nghiêm Thị nên bình thường cũng ít tiếp xúc.

Nghiêm Hân hôm nay khá yên tĩnh, không xoắn xuýt cố ý lấy lòng Vu Tố Hà như mỗi lần nhìn thấy cô ta trước kia. Chắc hẳn bởi vì có Ôn Nguyệt Nga ở đây nên cô ta không muốn khiêu chiến dây thần kinh của mẹ mình.

Bất quá, Nghiêm Hân lại tỏ ra thật nhiệt tình đối với Bình An.

Mấy ngày qua cô ta gọi điện cho Bình An không chỉ một lần, muốn hẹn Bình An cùng đi dạo phố, thậm chí còn đề nghị đến tận nhà Bình An và Nghiêm Túc đang ở để chào hỏi.

Bình An tuyệt đối có thể khẳng định rằng nếu cô chỉ cần ra vẻ 30% nhiệt tình với Nghiêm Hân thôi thì Nghiêm Hân chắc chắn sẽ thuận thế bám theo mà bò lên, có khi còn đưa ra yêu cầu dọn đến ở luôn tại biệt thự của họ không chừng.

“Chị Hai, mấy ngày Tết này chị với anh Hai có tiết mục gì không? Có muốn cùng đi với em đến khu du lịch suối nước nóng không?” Nghiêm Hân nhìn Bình An cười đầy thân thiết lấy lòng.

“Không, chúng tôi có việc.” Bình An cười lắc đầu, nói không thân thiện lắm.

Nghiêm Hân ồ lên một tiếng thất vọng, nhưng rồi lại cười rất nhanh, “Đúng rồi, qua Tết em sẽ đến công ty làm, nếu chị Hai cũng đến làm tại Nghiêm Thị thì tốt quá, chúng ta có thể là đồng nghiệp.”

Bình An hơi kinh ngạc. Nghiêm Hân đã không chỉ một lần đề cập tới việc đến Tập đoàn Nghiêm Thị công tác, nhưng đều bị Nghiêm Túc cự tuyệt. Sao giờ Nghiêm Hân lại có thể vào làm tại công ty? Tuy cô không rõ lắm về năng lực của Nghiêm Hân, nhưng cô cảm thấy để cho Nghiêm Hân vào làm tại Nghiêm Thị không phải là ý kiến hay.

“Vậy sao? Chúc mừng cô, cô sẽ là một trợ giúp lớn cho công ty.” Bình An liếc mắt nhìn Ôn Nguyệt Nga một cái, cười nói.

Ôn Nguyệt Nga không lạnh không nóng, “Đương nhiên rồi, Tiểu Hân có năng lực hơn người khác nhiều, chẳng qua là không có cơ hội mà thôi. Lần này nếu không nhờ cố gắng tranh thủ thì chưa chắc đã vào làm việc trong công ty được.” Nếu không nhờ có Nghiêm Lô Hải, Nghiêm Túc vẫn sẽ không đồng ý cho Nghiêm Hân đến làm việc trong công ty.

Nghiêm Lô Hải vẫn là cổ đông, dù số cổ phần ít hơn nhiều so với Nghiêm Túc nhưng chưa đến nỗi chỉ là một cổ đông nhỏ. Huống chi ông ta đã từng là Tổng tài của Nghiêm Thị.

Nghiêm Hân uống một hớp rượu đỏ, nhìn Bình An cười, “Chị Hai là Tổng Giám Đốc của Phương Thị, nói không chừng về sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, hoặc là... cạnh tranh đấy.”

Bình An nhẹ nhàng đôi mày thanh tú, không hiểu rõ lắm ý tứ của cô ta.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện công việc!” Nghiêm lão gia nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt dù đã già nhưng vẫn sắc bén quét qua hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga.

Không khí trở nên cứng ngắt. Nghiêm lão gia luôn đặc biệt lạnh lùng đối với mẹ con Ôn Nguyệt Nga, rất ít khi tươi cười hòa ái dễ gần.

Vu Tố Hà mỉm cười dịu dàng, cố gắng xoa dịu bầu không khí, “Rất nhiều năm rồi con không đón Tết tại Trung Quốc, không khí mừng năm mới dễ chịu thật.”

“Lát nữa ngoài bờ sông có bắn pháo hoa, chúng ta ra đó xem đi.” Nghiêm lão phu nhân cười.

Nghiêm Túc còn nghiêm chỉnh nói, “Phải đi xem chứ, công ty chúng ta tài trợ không ít đâu, không xem thì lỗ vốn mất.”

Bình An kìm không được cười khẽ một tiếng, ngay cả Vu Tố Hà và Nghiêm lão phu nhân cũng bị chọc cho nở nụ cười.

“Thằng nhóc thối kia, sao ông lại không biết hóa ra con lại con buôn đến thế nhỉ?” Nghiêm lão gia tức giận hỏi.

“Ông nội à, vậy là ông nội không hiểu rõ con rồi. Con là thương nhân mà.” Nghiêm Túc khoát tay, nghiêm trang nói.

Trừ hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga, tâm trạng của mọi người đều ổn định lại, cùng nhau cười cười nói nói.

Sau khi bữa tiệc chấm dứt, rất nhiều người đứng lên xông xáo đi qua đi lại. Những người trên danh nghĩa là thân thích Nghiêm gia này bình thường đều rất ít khi liên hệ lẫn nhau, nhân dịp này rất nhiều người muốn liên lạc tình cảm.

Dĩ nhiên, đa số đều vì điều kiện lợi ích mà hàn huyên cùng đối phương thôi.

Nghiêm Túc đang cùng bàn bạc với Vu Tố Hà về việc mấy ngày nữa bà phải quay trở về Mỹ, còn Bình An vốn đang nói chuyện với Nghiêm lão phu nhân thì Nghiêm Hân lại đột nhiên chạy tới, rất nhiệt tình lôi kéo Bình An nói chuyện.

“Đúng rồi, chị Hai, chị với anh em quen nhau thế nào đấy? Lúc ấy chị vẫn còn là sinh viên đúng không? Anh em theo đuổi chị thế nào?” Nghiêm Hân làm ra vẻ một cô bé ngây thơ, trên mặt dính một nụ cười đáng yêu hỏi Bình An.

Nếu như người hỏi không phải là Nghiêm Hân, không phải là con gái của Ôn Nguyệt Nga, thì có lẽ Bình An còn có thể tán gẫu cùng cô ta một chút.

“Đó là bí mật của tôi và Nghiêm Túc.” Bình An cười nói, thái độ không mặn không nhạt.

“Đừng hẹp hòi vậy chứ. Anh Hai em chưa bao giờ chủ động theo đuổi con gái, mà toàn là các cô chủ động bò lên giường của anh. Chị lại là ngoại lệ. Anh ấy kết hôn với chị, chứng tỏ chị không giống những người khác.” Nụ cười ngọt ngào đáng yêu trên mặt Nghiêm Hân không thay đổi, nhưng đáy mắt lại lướt qua một tia sáng ác độc.

Bình An nhún vai, “Đúng vậy, tôi là ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất của Nghiêm Túc!”

Sắc mặt Nghiêm Hân khẽ tối xuống, nhưng chỉ là trong tích tắc, rồi khuôn mặt rất nhanh lại đầy vẻ tươi cười, hỏi đùa, “Chị không sợ anh em... lại quay về như trước đây, có xì căng đan dính dáng tới những minh tinh người mẫu gì à?”

“Cô thật là không hiểu Nghiêm Túc rồi.” Bình An không tỏ vẻ gì là tức giận, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Nghiêm Hân một cái. Muốn dùng phương pháp này để châm ngòi quan hệ giữa cô và Nghiêm Túc à, đúng là quá ngây thơ.

“Ai nói em không hiểu anh em?” Nghiêm Hân trợn mắt nhìn Bình An, không vui kêu lên.

Bình An cười cười, từ chối cho ý kiến.

Nụ cười này trong mắt Nghiêm Hân thật giống như đang châm chọc cô ta không có tư cách để hiểu Nghiêm Túc vậy, khiến vẻ mặt cô ta trở nên hết sức khó coi.

“Còn chuyện gì khác không?” Bình An muốn đi tìm Nghiêm Túc, không muốn tiếp tục nói chuyện cùng Nghiêm Hân nữa.

Nghiêm Hân nhìn thoáng ra xung quanh, thấy không có ai chú ý tới bên này liền tiếp sát vào Bình An, hạ giọng dùng tiếng Anh nói vào tai cô, “Don’t you feel it? I really hate you, you lousy bitch!”(Chẳng lẽ mày không cảm giác được? Tao thật sự ghét mày vô cùng, đồ chó cái hạ tiện!)

Bình An nén không được cười khẽ một tiếng. Rốt cuộc cũng giả vờ không nổi nữa rồi sao? Khóe môi cô hiện lên nụ cười nhạt, ngược mắt nhìn Nghiêm Hân, “Thì ra cảm giác của chúng ta giống nhau. Không cần phải sắm vai quan hệ chị dâu em chồng vui vẻ làm gì. À mà chúng ta cũng không thể xưng là chị dâu em chồng đâu nhỉ, cô và mẹ cô hoàn toàn không được thừa nhận trong nhà này.”

“Mày...” Lửa giận trong đầu Nghiêm Hân lập tức phừng lên, gần như không kiềm được tức giận mà muốn chửi ầm lên. Nhưng khi đuôi mắt liếc thấy Nghiêm Túc và Vu Tố Hà đang đi về phía các cô, cô ta chỉ có thể nhin xuống, “Mày đừng mơ có được tất cả nhà chúng tao.”

Bình An cho cô ta một ánh mắt buồn cười, “Đó là của cô sao?”

Nghiêm Hân cắn chặt răng. Không phải của cô ta! Trong lòng mọi người, tất cả mọi thứ của Nghiêm gia, bao gồm cả công ty, đều là của Nghiêm Túc. Nhưng cô ta nhất định sẽ không để cho mình cái gì cũng không chiếm được.

Cô ta không phải là một kẻ thất bại như Ôn Nguyệt Nga!

“Bình An, hai người đang nói gì đó?” Nghiêm Túc chạy tới cạnh các cô, cảnh giác nhìn Nghiêm Hân.

“A, chỉ đang tán gẫu thôi.” Bình An cười nói.

Nghiêm Túc nói, “Mình về trước đi, ông bà nội đi xem pháo hoa rồi.”

“Mình cũng đi xem đi, dù sao...” Bình An ôm cánh tay Nghiêm Túc, “Không xem thì lỗ vốn mà.”

“Đúng vậy!” Nghiêm Túc cười gật đầu. Hai người không để ý đến Nghiêm Hân, cặp tay cùng nhau rời đi.

Nghiêm Hân tức đỏ mắt, nhưng không có lập trường nào để ngăn cản bọn họ rời đi, hoặc là nói gì với bọn họ.

Ôn Nguyệt Nga đi tới sau lưng cô ta, lạnh lùng nhìn bóng dáng Bình An và Nghiêm Túc đang dần xa, “Tất cả Nghiêm Thị đều sẽ là của bọn nó, nếu con vẫn còn muốn tiếp tục rong chơi.”

“Mẹ, mẹ không lấy được, nhưng con nhất định phải chiếm được. Mẹ chờ xem đi!” Nghiêm Hân quay đầu lại gằn giọng nói với Ôn Nguyệt Nga.

“Vậy sao? Mẹ mỏi mắt chờ mong à nha!” Ôn Nguyệt Nga bén nhọn mĩa mai, “Mẹ còn tưởng rằng con đã đứng về phía Nghiêm Túc rồi chứ. Tiểu Hân, con trông giống y như một cô em gái ngoan yêu anh trai của mình, đang ghen tỵ vì Phương Bình An có thể độc chiếm Nghiêm Túc.”

“Con vốn chính là một cô em gái ngoan!” Sắc mặt Nghiêm Hân tối xuống, trừng mắt Ôn Nguyệt Nga một cái, rồi xoay người tránh ra.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Chính Thức Giới Thiệu

Lễ tang của Viên lão phu nhân được tổ chức giản dị, theo ý muốn của bà lúc sinh thời.

Bởi vì họ hàng của Viên lão phu nhân đều không ở Thành phố G nên lễ tang do Phương Hữu Lợi đứng ra phụ trách. Em trai chồng bà ngày thứ ba mới tới được.

Mất đi người thân, mấy ngày nay tâm trạng Bình An vô cùng đau thương. Nhưng nhờ có Nghiêm Túc vẫn luôn bên cạnh cô, vả lại cô cũng biết rằng việc Viên lão phu nhân mất đi là thuận theo tự nhiên, nên cô đã dần dần tiếp nhận. Nhưng cho dù hiểu vậy, trong lòng cô vẫn cảm thấy rất thương tâm.

Khi Nghiêm lão gia và Nghiêm lão phu nhân biết được tin dữ này cũng cảm thấy cực kỳ đau lòng. Họ đã là bạn với Viên lão phu nhân suốt chiều dài cuộc đời, bà bạn ra đi trước mình khiến họ cũng cảm thấy rõ ràng hơn rằng mình cũng không còn bao nhiêu năm tháng, ngoài nỗi buồn cũng có thêm chút sợ hãi.

Lúc đưa tang, Phương Húc đang làm ăn tại Thành phố G cũng tới tham dự. Đã rất lâu Bình An chưa gặp lại người anh họ này, chỉ nghe nói là anh ta mở một cửa hàng điện thoại di động, kinh doanh cũng khá, hơn nữa cũng đã lấy vợ. Ban đầu vợ chồng Phương Hữu Kiệt định ở chung với vợ chồng anh ta, nhưng quan hệ với con dâu không được tốt lắm nên đã quay về Thành phố J.

Sau khi tang sự xong xuôi, luật sư đại diện của Viên lão phu nhân liền công khai di chúc của bà.

Viên lão phu nhân để lại biệt thự tại cư xá Bạch Vân cho Bình An, bao gồm cả những khoản tài sản bằng tiền mặt của bà. Căn nhà của người chồng quá cố để lại cho em trai của ông. Trong di chúc, bà cũng nhấn mạnh một lần nữa rằng hy vọng Phương Hữu Lợi tái hôn, đây là tâm nguyện duy nhất của bà.

Bình An từ nhỏ đã sống tại khu cư xá Bạch Vân, nên có tình cảm rất sâu đậm đối với nơi đó. Khi nghe được Viên lão phu nhân để lại căn nhà cho cô, cô khẽ nức nhỏ. Nghiêm Túc vỗ vỗ vai cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô dựa vào người anh.

Không ai có ý kiến gì đối với di chúc này. Họ đều kính yêu Viên lão phu nhân, cũng vì bà rời khỏi dương thế mà cảm thấy buồn thương. Bất kể quyết định gì của Viên lão phu nhân khi còn sống, họ chỉ có tôn trọng mà không có bất kỳ dị nghị nào.

Chết là đã hết, Bình An biết mình không thể mãi đắm chìm trong bi thương nên sau khi tang sự xong cô liền đắm đầu vào công việc. Không phải là muốn mượn sự bận rộn để quên đi nỗi đau buồn trong lòng bởi cô sẽ vĩnh viễn nhớ đến Viên lão phu nhân; nhưng cô cũng sẽ không vĩnh viễn bi thương, bởi cô đã hiểu được như thế nào là hoài niệm người thân đã rời xa.

“Bình An, đến văn phòng ba một chút.” Bình An đang xem văn kiện thì Phương Hữu Lợi gọi điện thoại, bảo cô đến văn phòng của ông.

Bình An thở ra. Cô đang nghĩ không biết lúc nào thì ba sẽ tìm cô để nói chuyện. Lễ tang đã qua mấy ngày rồi, tâm trạng của cô cũng đã dần dần bình tĩnh, nhưng ba hoàn toàn không có ý tìm cô để nói một chút về quan hệ của ông với Trình Vận.

Về mối quan hệ giữa ba và Trình Vận, cô cảm thấy rất kinh ngạc. Trước đó cô hoàn toàn không phát hiện được khi nào thì họ bắt đầu qua lại. Trong ấn tượng của cô, dường như số lần gặp mặt giữa hai người cũng đâu có nhiều đâu?

A, đúng rồi, cô có nghe Kỳ Túy Ý nói qua, Trình Vận và ba đã gặp nhau ở Hongkong? Chẳng lẽ bắt đầu từ lúc đó?

Thật muốn bà tám về chuyện tình lãnh mạn giữa hai người này quá đi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Bình An thoải mái hơn rất nhiều.

“Ba tìm con hả?” Bình An cười bước vào văn phòng của Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi nhẹ hắng giọng một tiếng, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, “Lại đây ngồi xuống đi.” Ông chỉ chỉ vào ghế đối diện bàn làm việc, “Gần đây công việc thế nào? Tâm trạng tốt hơn rồi chứ?”

Bình An ngồi xuống, gật gật đầu, “Dạ. Bà ngoại chắc cũng không muốn trông thấy con đau buồn mà không có ý chí phấn đấu trong cuộc sống.”

“Vậy thì tốt!” Phương Hữu Lợi cười gật đầu, đưa mắt nhìn Bình An một lúc, “Ừm, con có gì muốn nói với ba không?”

“Chẳng phải là ba nên có gì đó cần nói với con sao?” Bình An trợn mắt lên, nhìn Phương Hữu Lợi mà cười vô cùng giao hoạt.

Phương Hữu Lợi không kèm được cười khẽ, “Xem ra con không phản đối.”

“Chị Vận là một phụ nữ tốt.” Bình An chân thành nhìn Phương Hữu Lợi, “Con vô cùng thích chị ấy, hơn nữa cũng rất hy vọng chị ấy có thể có được

hạnh phúc. Nhưng mà ba à, nếu như hai người muốn đến với nhau thì rất có khả năng sẽ gặp không ít trở ngại đấy.”

“Điều này ba rất rõ. Nhưng mà ba cũng không quan tâm đến cái nhìn của người ngoài.” Phương Hữu Lợi nói, “Ba chỉ lo cho Trình Vận, không biết bên phía gia đình cô ấy sẽ có ý kiến gì.”

Bình An cười, “Con nghĩ chị Vận sẽ không quan tâm đến ý kiến của gia đình lắm đâu. Hơn nữa mấy năm qua, gia đình đó đều tỏ thái độ để mặc chị Vận, có thể sẽ không ngăn cản đâu.”

“Ba nghĩ là con sẽ phản đối.” Phương Hữu Lợi nghiêm nghị nhìn Bình An.

“Tại sao lại phản đối?” Bình An nghi hoặc, “Chẳng lẽ phản đối là ba... trâu già gặm cỏ non?”

Phương Hữu Lợi không khách sáo đưa tay gõ cộp một cái vào trán Bình An, “Ba già lắm à?”

Bình An bật cười ha ha, nói bằng giọng nịnh nọt, “Ba không hề già chút nào, vẫn còn đẹp trai chán, còn vô cùng thu hút nữa chứ. Nhưng mà, ba và chị Vận... thật tình chứ?”

“Cô ấy là một phụ nữ đáng để người ta quý trọng.” Phương Hữu Lợi chân thành nhìn Bình An.

Đúng vậy, Trình Vận là một phụ nữ đáng để tất cả đàn ông quý trọng, đáng tiếc Lương Phàm lại không hiểu được điều này, ông chồng của chị ấy ở kiếp trước cũng không hiểu. Nhưng Phương Hữu Lợi thì hiểu.

“Ba, con sẽ chúc phúc cho hai người.” Bình An cầm lấy hai tay Phương Hữu Lợi, thấp giọng công bố.

Phương Hữu Lợi vui mừng cười, “Tối nay cùng nhau ăn cơm đi.”

“Kêu luôn Nghiêm Túc chứ?” Bình An cười hỏi. Ba đang muốn chính thức giới thiệu với cô mối quan hệ giữa ông và Trình Vận đây.

“Ừ, chuyện này con nên dò hỏi ý kiến nó một chút.” Phương Hữu Lợi nói.

“Dạ con biết!”

Quay lại văn phòng, Bình An gọi điện thoại cho Nghiêm Túc, hẹn anh sau giờ làm đến ăn tối tại Nhà hàng Bán đảo Italy, cũng không nói với anh là sẽ ăn cơm cùng hai người Phương Hữu Lợi.

Nghiêm Túc tưởng đây là bữa tối lãng mạn của hai người nên đồng ý không chút do dự.

Sau khi hết giờ, Bình An xuống dưới lầu chờ Nghiêm Túc tới đón, không đợi được mấy phút đã thấy chiếc Porsche của Nghiêm Túc xuất hiện trong tầm mắt.

Hai người tới Nhà hàng Bán đảo Italy, Bình An đã đặt bàn trước.

“Cưng à, hôm nay là ngày gì đặc biệt ư?” Nghiêm Túc mỉm cười nhìn Bình An. Mấy ngày nay tâm tình của cô vẫn rất sa sút, thế mà hôm nay lại chủ động hẹn anh ăn cơm. Nếu không phải là ngày gì đặc biệt, vậy thì nhất định là tâm trạng đã tốt lên rồi.

Bình An cười thần bí, “Một lát anh sẽ biết.”

“Xem ra tâm trạng thật sự khá tốt!” Nghiêm Túc cười nói.

“Em đâu thể đắm chìm trong đau buồn hoài được.” Bình An nói.

Nghiêm Túc thật vui mừng khi thấy cô rốt cuộc có thể khôi phục lại nụ cười như trước đây, anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, “Bà ngoại biết em nghĩ vậy chắc sẽ vui lắm.”

Bình An hỏi, “Anh còn nhớ trước khi đi bà ngoại nói gì không?”

“Bảo anh chăm sóc em thật tốt.” Nghiêm Túc cười nói.

“Không, không phải về chúng ta.” Bình An lắc lắc đầu, chờ mong nhìn Nghiêm Túc. Không biết Nghiêm Túc có ý kiến gì đối với tình cảm giữa ba và chị Vận không.

Nghiêm Túc khẽ hạ mắt, nhìn Bình An bằng vẻ mặt khó dò.

Bình An sững sốt một chút. Cô ở chung với Nghiêm Túc đã rất lâu nên biết vẻ mặt của anh thế này là có ý gì, “Anh không tán thành chị Vận với ba em.”

“Anh chỉ cảm thấy... không tốt lắm.” Nghiêm Túc do dự, “Nhà họ Trình sẽ không đồng ý, ông nội anh và bà nội chị ấy cũng không nhất định sẽ đồng ý.”

“Tại sao?” Bình An hỏi. Chị Vận qua lại với ba cô có cái gì không tốt đâu?

“Bình An, chị Vận là chị họ của anh, họ sẽ bàn ra đấy.” Nghiêm Túc nghiêm nghị nói. Lập trường của anh là không sao cả, điều này cũng không có gì đáng để ý. Nhưng trong quan niệm của lớp người già thì có thể sẽ có chút trở ngại.

“Vậy ý của anh là sao?” Bình An cau mày hỏi.

Nghiêm Túc nhún vai, “Em quên anh lớn lên ở đâu à?”

Đúng vậy, Nghiêm Túc lớn lên tại Mỹ, một đất nước tự do về luyện ái, ai yêu ai đều không thành vấn đề.

“Giờ khoan nói gì đã, ba em và chị Vận đã tới.” Bình An xua xua tay, kêu Nghiêm Túc đừng tiếp tục nói về đề tài này, đưa mắt nhìn ra phía cửa cười chào hỏi Phương Hữu Lợi cùng Trình Vận đang đi về phía cô và anh.

Phương Hữu Lợi nắm tay Trình Vận đi tới, gật đầu một cái với Nghiêm Túc.

“Ba, hai người đã tới.” Nghiêm Túc mỉm cười đứng lên, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy hai người vừa đến. Ngay thời điểm Bình An hỏi về vấn đề này, anh đã đoán được ngay là tối nay sẽ ăn cơm cùng với ai.

Trình Vận lại có vẻ hơi câu nệ, “Hi, Bình An, Nghiêm Túc.”

Bình An cười thật thân thiết, “Ba, chị Vận!”

“Chờ lâu chưa?” Trình Vận nhẹ nhàng hỏi.

“Vừa tới chưa lâu!” Bình An cười trả lời.

Phương Hữu Lợi chính thức giới thiệu với Bình An và Nghiêm Túc, Trình Vận là bạn gái của ông.

Sau vài câu hàn huyên, phục vụ liền dọn lên món thịt bò bít tết mà họ đã gọi. Bình An vẫn lo lắng sợ Nghiêm Túc sẽ biểu hiện thái độ không giống trước kia, nhưng xem ra vẫn hoàn hảo. Bốn người họ chuyện trò vui vẻ như người một nhà, không có bất kỳ ngăn cách ngại ngùng nào.

Sau khi ăn xong, Trình Vận liếc nhìn Phương Hữu Lợi, hạ giọng nói với Bình An một câu, “Chúng ta ra ngoài dạo một chút đi.”

“Dạ!” Bình An cười gật đầu, cùng Trình Vận đi ra ngoài bờ đê dọc sông tản bộ.

Hai người đi dọc theo đê sông một lát, Trình Vận mới dịu dàng mở miệng, “Bình An, cảm ơn em, ba em nói hết với chị rồi.”

Bình An quay đầu nhìn khuôn mặt trông nghiêng trắng nõn dưới ánh đèn đường của Trình Vận, nhẹ nhàng thở dài, “Chị Vận, chị đừng nói vậy, em nên cảm ơn chị mới đúng. Ba em... đã rất lâu rồi không có vui vẻ như vậy. Kể từ sau khi mẹ em qua đời, ba vẫn một mình. Ý em là, cho dù trước kia ông có bạn gái, nhưng những người này đều không thể làm cho ba em thật sự tiếp nhận họ. Chị là người đầu tiên. Chị và ba em đều là những người mà em rất quan tâm. Thấy hai người đều có thể có được hạnh phúc, em rất vui. Thật đấy.”

“Chị cho là em sẽ phản đối, nhưng bây giờ không cần lo lắng nữa.” Trình Vận cười nói.

“Nếu như bà ngoại em không... Chẳng lẽ hai người định giấu giếm cả đời?” Bình An nghiêng đầu nhìn chị, nghĩ thầm, chị Vận chắc sẽ cùng ba kết hôn nhỉ? Vậy sau này xưng hô thế nào đây?

Đây thật sự là một vấn đề làm cho người ta hao tâm tổn trí mà lại vui vẻ nha.

“Có thể sẽ tìm một thời cơ tốt hơn để nói.” Trình Vận nói.

Bình An cười gật đầu, “Vậy, chị và ba em... bắt đầu từ lúc nào thế?”

Trình Vận cười khẽ một tiếng, mặt hơi mất tự nhiên, “Ừm, cũng không biết, khi đó vô tình gặp ở Hongkong... vừa hay lại ở cùng một khách sạn. Ba em giúp chị cự tuyệt Lương Phàm. Sau đó để cảm ơn ông ấy, chị mời ông ăn cơm... Cứ như vậy.”

“Ha ha, rất thích hợp với các tình tiết trong tiểu thuyết lãng mạn.” Bình An bật cười. Nhất định là ba có ý với người ta trước rồi, nên hai người mới có thể phát triển tới mối quan hệ như hiện tại.

“Được rồi, chúng ta quay về thôi, sau này từ từ nói tiếp!” Trình Vận cười nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Quan Hệ Phức Tạp

Việc Phương Hữu Lợi và Trình Vận qua lại với nhau ngày hôm sau đã bị giới truyền thông tung ra, dấy nên sóng to gió lớn. Có vài bài báo viết rất quá đáng, châm chọc mối liên hệ giữa Trình Vận và Nghiêm Túc, Nghiêm Túc và Phương Hữu Lợi. Nếu như Trình Vận kết hôn với Phương Hữu Lợi, vậy giữa Nghiêm Túc và Trình Vận sẽ xưng hô thế nào? Quan hệ giữa Trình Vận và Bình An sẽ tính ra sao?

Bình An không thể nào ngờ tại Nhà hàng Bán đảo mà vẫn có phóng viên phục sẵn. Đây là một trong những nhà hàng cao cấp nhất Thành phố G, thế mà lại không bảo đảm được quyền lợi của khách hàng. Sau khi đọc được bài báo, cô liền lập tức gọi điện thoại cho quản lý nhà hàng, muốn nghe xem ông ta giải thích ra sao.

Quản lý nhà hàng bày tỏ lòng áy náy sâu sắc với Bình An, cũng đáp ứng sẽ tìm ra bằng được ai đã chụp được hình.

Trình Vận ngay hôm đó đã bị Trình Bính Khôn dùng phương thức ra lệnh để triệu hồi về nhà, “Mày bao nhiêu tuổi rồi hả? Đến bây giờ mà còn làm chuyện mất mặt như vậy? Chẳng lẽ một thằng Lương Phàm còn chưa đủ, bây giờ lại còn mời cả ba vợ của em họ mày nữa. Mày... mày đúng là đồ đê tiện!” Hôm nay Trình Bính Khôn vừa ra khỏi cửa đã bị phóng viên chặn lại, hỏi rất nhiều câu xóc óc, khiến ông ta cảm thấy vừa khó chịu vừa mất mặt.

Con gái ông ta thế mà lại cặp kè với một người đàn ông cao hơn nó một bậc về vai vế, điều này khiến ông ta còn tức giận hơn cả xì căng đan với

Lương Phàm hồi xưa.

Trình Vận đứng trước mặt Trình Bính Khôn, nét mặt tự nhiên, không có chút sợ hãi run rẩy nào. Trước kia chị rất sợ cha, nhưng bây giờ thì đã không. Ông ta không còn có thể uy hiếp được chị như khi xưa nữa. Chỉ khi nào người ta không còn quan tâm đến ý nữa thì mới có thể cảm thấy không sợ hãi, chị bây giờ chẳng còn bất kỳ hy vọng nào đối với nhà họ Trình, nên cũng không còn thấy sợ nữa.

“Sẽ không ai nói con gái mình là đê tiện!” Trình Vận hờ hững nhìn Trình Bính Khôn, chị thật sự đã không còn bất kỳ tình cảm kính yêu nào đối với người đàn ông đã sinh ra chị nhưng không hề đảm đương trách nhiệm dưỡng dục này.

“Mày không phải là hạ tiện thì là cái gì? Phương Hữu Lợi là ai, mày cho rằng cặp kè với hắn thì tui mày sẽ có kết quả tốt đó hả? Họ Trình đúng là mất hết thể diện vì mày.” Trình Bính Khôn cực kỳ tức giận mắng to.

Trình Vận cười nhạt, “Ông có thể đuổi tôi khỏi Trình gia. Thật ra thì trước giờ ông cũng có xem tôi là con gái đâu.”

Trình Bính Khôn trợn to mắt trừng Trình Vận. Trong ấn tượng của ông ta, Trình Vận chưa bao giờ dám phản bác, chỉ luôn nghe lời và tôn kính. Lần này nó lại dám mở miệng tranh luận.

“Mày cho là cặp kè được với Phương Hữu Lợi rồi thì có thể đối nghịch với tao đó hả?” Trình Bính Khôn lạnh lùng hỏi.

“Tôi chỉ muốn nói cho ông biết, tôi đã trưởng thành, sống chung với ai là quyền tự do của tôi. Ông đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng tốt, đều không thể can thiệp vào tự do của tôi. Ông chưa bao giờ thực hiện trách nhiệm làm cha với tôi, không cần thiết đến bây giờ mới ra mặt vờ làm người cha tốt. Quá muộn rồi.”

Trình Vận nhìn thẳng Trình Bính Khôn. Không phải vì tình yêu mà chị trở nên dũng cảm thế này, mà là thông qua sự kiện Lương Phàm, chị đã rõ ràng Trình Bính Khôn ích kỷ đến thế nào. Ông ta chỉ quan tâm đến mặt mũi bản thân cùng Trình gia, còn chị sống chết thế nào đều không nằm trong suy nghĩ của ông ta.

“Mày nghĩ mày đủ lông đủ cánh cứng cáp rồi hả?” Trình Bính Khôn cười lạnh.

“Không phải!” Trình Vận lắc lắc đầu, “Mà là ông sẽ không còn tôn thương tôi được nữa.” Trình Vận nói xong, không chút do dự xoay người rời đi. Đối với một người cha có thể mở miệng mắng con gái mình là đê tiện, chị đã không còn tìm được lý do gì để tiếp tục tôn kính nữa.

Cùng một vấn đề cũng đang được thảo luận tại nhà họ Nghiêm.

Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm lão gia nhìn hình ảnh được đăng tải trên báo chí rồi nhìn nhau, nhất thời không biết phải nói gì. Bình An và Nghiêm Túc ngồi đối diện hai ông bà cụ cũng không biết phải nói gì cho phải.

“Ba con và Trình Vận nghiêm túc chứ?” Vẫn là do Nghiêm lão phu nhân mở miệng trước hỏi Bình An.

Bình An gãi gãi đầu, “Xem ra là nghiêm túc ạ.”

“Thằng bảo thủ kia sẽ không đồng ý đâu!” Nghiêm lão gia đặt tờ báo xuống, nghiêm nghị nói. Ông nội của Trình Vận đã qua đời, hiện tại nhà họ Trình do Trình Bính Khôn đứng đầu.

“Tôi thấy lần này chưa chắc Trình Vận sẽ nghe lời thằng cháu tôi đâu.” Nghiêm lão phu nhân ngẫm nghĩ.

“Trình Bính Khôn hẳn là chưa học được bài học phải tôn trọng con gái mình. Bình An, ba con nói thế nào?” Nghiêm lão gia hỏi.

Bình An nhìn hai ông bà, nhẹ giọng, “Ba con bảo không để ý cái nhìn của người bên ngoài là thế nào, ông có vẻ quan tâm cái nhìn của người nhà hơn.” Cô lo lắng nhìn ông bà cụ, nếu hai ông bà không tán thành thì chuyện này sẽ khó giải quyết hơn rất nhiều.

Nghiêm lão phu nhân nghiêm mặt, “Bình An, ông bà chỉ là người ngoài, ông bà thấy thế nào đều không quan trọng, mà quan trọng nhất là cái nhìn của ba con và Trình Vận. Ba con và Trình Vận qua lại với nhau... chúng ta đã biết từ lâu, bà ngoại con đã từng nói với bà. Vốn dĩ bà ngoại con cũng không tán thành, nhưng cuối cùng bà ấy nói thế nào bà nghĩ chắc con biết rõ. Đó chính là thái độ của ông bà.”

“Các ngài đã biết từ lâu?” Bình An kinh ngạc nhìn hai ông bà, “Tại sao... con lại không biết gì hết vậy?”

“Chúng ta nghĩ là con sẽ phản đối!” Nghiêm lão phu nhân cười, “Bà ngoại con rất quan tâm đến cha con con, đặc biệt là việc ba con có tái hôn hay không.”

“Ba con hẹn hò với chị Vận bị bà ngoại nhìn thấy à?” Bình An buồn cười hỏi, “Thế mà bà ngoại chẳng để lộ xíu xiu nào với con.”

Nghiêm lão phu nhân nói, “Bắt gặp một lần, chỉ vô tình thôi. Đừng quên bà ngoại con trước kia là gì nghe, sức quan sát của bà ấy rất lợi hại.”

Bình An gật gật đầu. Hiện tại chỉ chờ xem Trình Vận và ba mình nghĩ thế nào thôi. Có thể chống lại được dư luận hay không mới là vấn đề lớn nhất.

Nhưng rồi những gì mà họ lo lắng cũng không xảy ra. Phương Hữu Lợi và Trình Vận vẫn như cũ, cùng ăn cơm, cùng tham dự các sự kiện, giống

như không đọc thấy báo chí viết gì vậy, chẳng để ý điều gì khác ngoài hai người. Thật ra thì không phải họ không quan tâm, chẳng qua họ lựa chọn xem nhẹ thôi.

Nhưng không phải tất cả giới truyền thông đều châm chọc họ mà cũng có người chúc phúc, cũng cảm thấy bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, chỉ cần không loạn luân thì tình yêu không nên bị hạn chế. Huống chi Trình Vận cũng không phải là họ hàng gần của Nghiêm Túc mà cách tới mấy chi, hoàn toàn không có vấn đề.

Lúc đề tài này gần như đã được bình ổn, nhà họ Trình đột nhiên lại đăng thông cáo trên tất cả các tờ báo lớn rằng Trình Bính Khôn đoạn tuyệt quan hệ cha con với Trình Vận. Trình Vận không bao giờ thuộc dòng họ Trình nữa.

Hai ông bà lão Nghiêm gia tán thành quan hệ giữa Trình Vận và Phương Hữu Lợi không có nghĩa là tất cả mọi người thuộc Nghiêm gia đều tán thành, đặc biệt là Nghiêm Lô Hải. Ông ta cảm thấy điều này vô cùng nhục nhã, sẽ làm Nghiêm gia nhà họ mất thể diện.

Chị họ của con trai thế mà lại qua lại với cha của con dâu, thế còn ra thế thống gì nữa? Ông ta tìm Nghiêm Túc để nói chuyện, hy vọng Nghiêm Túc có thể bảo ban Bình An, đừng để sự sỉ nhục này tiếp tục nữa.

“Cho dù bây giờ Trình Vận không còn quan hệ cha con với Trình Bính Khôn nữa, ba cũng không cho phép chuyện này xảy ra. Con nói với Phương Bình An, nếu con bé còn muốn tiếp tục ở lại Nghiêm gia thì kêu người cha mặt dày của nó đừng làm chuyện mất mặt nữa.” Nghiêm Lô Hải gấp gáp rít gào ở trong văn phòng Nghiêm Túc.

(Chú ý cách ba chồng gọi đầy đủ tên họ con dâu, ý vẫn xem là người ngoài.)

Nghiêm Túc khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn ông ta.

“Con có nghe ba nói không vậy?” Nghiêm Lô Hải thấy dáng vẻ nghe rồi bỏ ngoài tai của Nghiêm Túc thì mặt mày đỏ phừng lửa giận, hỏi.

“Ông cảm thấy ông có lập trường gì để nói điều này?” Nghiêm Túc cười cười, nhạt nhẽo hỏi.

Nghiêm Lô Hải đập mạnh mặt bàn, “Chẳng lẽ con không thấy mất mặt sao?”

“Si nhục lớn nhất của Nghiêm gia chẳng phải là chính ông đó sao?” Nghiêm Túc cười lạnh, “Ba vợ tôi muốn qua lại với người nào thì qua lại với người đó, không tới phiên ông quơ tay múa chân. Còn nữa, tôi lập lại, vợ tôi có ở lại nhà họ Nghiêm hay không không phải do ông quyết định. Ông không có tư cách để xía vào bất cứ chuyện gì của tôi.”

“Mày... Mày...” Nghiêm Lô Hải tức đến gan ruột phèo phổi gì đều phát đau, “Mày là đồ khốn kiếp!”

“Tôi nghĩ ông nên đi ra ngoài. Hôm nay ông tới đây là để nhìn xem con gái cưng của ông làm việc thế nào, có bị tôi gây khó khăn không, chứ không phải là tới để quan tâm tôi. Đi ra ngoài!” Đôi mắt sắc bén của Nghiêm Túc như băng tuyết ngàn năm, lạnh lùng nhìn Nghiêm Lô Hải.

Gân xanh trên trán Nghiêm Lô Hải nổi gồ lên, nhưng ông ta cũng biết mình không thể làm gì Nghiêm Túc nên đành “hừ” một tiếng rồi đá cửa đi ra, giận đến nỗi quên luôn cả việc phải đến Phòng Tiêu thụ xem một chút tình huống công việc của Nghiêm Hân, mà đi thẳng đến văn phòng của Ôn Nguyệt Nga.

“Bà nói xem vậy là sao? Dù gì tôi cũng là cha nó, thế mà nó mặt nặng mày nhẹ với tôi, còn đuổi tôi ra ngoài. Đúng là tôi sinh ra con chó có khi còn tốt hơn thẳng con bất hiếu này.” Trong văn phòng của Ôn Nguyệt Nga, Nghiêm Lô Hải giận đến mức nói mà không hề lựa lời.

Ôn Nguyệt Nga phát huy tác dụng miệng lưỡi giết người không gươm đao, “Ông tức giận làm gì, có phải ông không biết tính tình của Nghiêm Túc đâu. Phương Bình An là tâm can bảo bối của nó, ông lấy con bé ra uy hiếp Nghiêm Túc thì nó hòa nhã với ông được à?”

“A, tôi là cha mà còn phải nhìn sắc mặt con để nói chuyện?” Nghiêm Lôi Hải thở phì phì hỏi.

“Ý tôi không phải vậy, nhưng quả thật khó mà nói gì Nghiêm Túc. Muốn trách cũng không thể trách Nghiêm Túc được, tất cả đều do Trình Vận không biết liêm sỉ, đàn ông nào không quyến rũ lại đi quyến rũ ông thông gia nhà chúng ta.” Ôn Nguyệt Nga nhẹ nhàng xoa xoa ngực Nghiêm Lôi Hải, dịu dàng khuyên ông ta không nên tức giận.

“Hừ!” Nghiêm Lôi Hải hừ một tiếng, “Tôi thấy đây không phải là vấn đề Trình Vận, mà là Phương Hữu Lợi không biết xấu hổ. Đúng là cha nào con nấy.”

Kể từ sau khi biết đứa con đầu tiên của Nghiêm Túc sau này sẽ mang họ Phương, Nghiêm Lôi Hải liền vô cùng bất mãn với Phương Hữu Lợi.

“Ông không thấy chuyện này có gì kỳ lạ sao?” Đáy mắt Ôn Nguyệt Nga thoáng ánh cười lạnh, thanh âm lại rất dịu dàng, “Ông xem ảnh chụp chưa? Lúc đấy Nghiêm Túc và Phương Bình An cũng ở đó, chứng tỏ hai đứa nó đã biết việc này từ lâu rồi. Tôi cảm thấy chuyện không đơn giản đâu.”

“Ý bà là sao?” Nghiêm Lôi Hải nghi hoặc nhìn Ôn Nguyệt Nga.

“Dù Phương Hữu Lợi là Chủ tịch Tập đoàn Phương Thị, nhưng điều đó không có nghĩa là ông ta không dòm ngó công ty chúng ta... Nếu ông ta ở cùng Trình Vận, có phải là phía Trình gia sẽ ủng hộ ông ta không? Mà Nghiêm Túc bây giờ lại nghe lời Phương Bình An răm rắp.” Ôn Nguyệt Nga cúi đầu ra vẻ lo lắng, ngay sau đó lại bối rối nói, “Đó là tôi đoán vậy thôi, chưa chắc đã đúng.”

Nghiêm Lô Hải lắc đầu, “Không, không, bà nói rất có lý. Cha con Phương Hữu Lợi không tốt lành gì đâu, không chừng họ còn có chuyện gì đó mà chúng ta không biết. Nguyệt Nga, bà phải điều tra kỹ để tìm hiểu rõ đó nghe.”

Ôn Nguyệt Nga nghiêm trang gật đầu, “Tôi biết rồi, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ công ty của chúng ta.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Bữa Tối Giữa Cha Và Con Gái

Nhờ quan hệ với Nghiêm Lô Hải, Nghiêm Hân chọn đến làm việc tại Bộ phận Tiêu thụ, chức vụ quản lý. Nhưng chắc vì cô ta nhảy ngang vào, vả lại đại đa số nhân viên đều biết Nghiêm Túc và hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga không hòa hảo, nên ai nấy đều giữ khoảng cách nhất định với Nghiêm Hân.

Nghiêm Hân cũng biết rõ cô ta vừa vào công ty, căn cơ còn không ổn, cần nhất chính là lôi kéo tạo mạng lưới cho riêng mình nhằm củng cố địa vị tại công ty, cho nên ngày đầu tiên khi cô ta đến công ty làm liền dành thời gian đọc hết tư liệu về từng người trong ngành trước nhất.

Cô ta cảm thấy khá hứng thú với một người tên Vi Úy Úy vừa được thăng lên chức quản lý tiêu thụ tại một tổ khác. Cô gái có tiếng là làm việc đến điên cuồng này học cùng trường với Bình An, đã vậy còn là bạn học cùng lớp, ở chung một ký túc xá nữa... Hẳn là bạn tốt của Phương Bình An đây?

Bạn của Phương Bình An sẽ không là bạn của cô ta. Nghiêm Hân muốn đích thân đi gặp Vi Úy Úy.

Nghiêm Hân làm gì ở Tập đoàn Nghiêm Thị, Bình An không biết, đương nhiên cũng không ngờ cô ta sẽ tìm đến Vi Úy Úy. Cô vẫn tiếp tục cuộc sống của mình như trước.

Chuyện giữa Phương Hữu Lợi và Trình Vận mặc dù chưa thật sự rơi vào quên lãng, nhưng ít ra đã trở lại bình thường. Giới truyền thông đã tìm được đề tài mới, không tiếp tục múa bút về vấn đề này nữa.

Nhưng như vậy không có nghĩa là cuộc sống của họ có thể an tĩnh nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Qua tháng giêng, Phương Hữu Kiệt dẫn theo bà con chú bác dòng họ Phương từ Thành phố J đến Thành phố G để du lịch. Trên danh nghĩa là đi du lịch, nhưng trên thực tế là muốn tới tìm Phương Hữu Lợi, muốn Phương Hữu Lợi chi ra một khoản tiền để trùng tu từ đường họ Phương.

Từ đường họ Phương đã từng được sửa chữa một lần vào mấy năm trước. Thật ra trong thâm tâm Phương Hữu Lợi và Bình An đều biết rõ, đây chẳng qua là Phương Hữu Kiệt và những người đó lợi dụng từ đường để moi tiền của họ thôi.

Số tiền cũng không nhiều, Phương Hữu Lợi rất thoải mái mà đáp ứng, nhưng yêu cầu sau này bọn họ chi xài những gì cho sửa chữa từ đường đều phải fax tới cho ông một bản danh sách. Phương Hữu Kiệt khá hậm hực, bởi việc sửa chữa từ đường là do ông ta phụ trách, ông ta hiểu ra rằng muốn nhân cơ hội này mà chấm dứt cũng không phải dễ.

Từ sau lần trước Phương Hữu Kiệt tới đây muốn Phương Hữu Lợi giúp con trai ông ta gây dựng sự nghiệp mà không có được kết quả, bọn họ không gặp lại lần nào nữa. Tính ra cũng có hai năm hơn. Cho tới bây giờ, Phương Hữu Kiệt vẫn còn oán hận Phương Hữu Lợi, vẫn thời thời khắc khắc thèm muốn Tập đoàn Phương Thị. Lần trước xem tin tức thấy chuyến bay mà Phương Hữu Lợi có mặt trên đó bị tai nạn, ông ta không thể ức chế được nỗi vui mừng trong lòng. Nhưng khi đang chuẩn bị đáp máy bay tới Thành phố G thì ông ta lại thấy Tập đoàn Phương Thị phát ra thông cáo đính chính.

Nói thật, ông ta có hơi thất vọng.

Bây giờ ông ta coi như đã hiểu, rằng cho dù ông ta có dùng bất cứ biện pháp gì thì Phương Hữu Lợi cũng tuyệt đối sẽ không chia một xu tài sản

cho ông ta. Vậy thì ông ta cần gì phải giả bộ anh em tình thâm nữa?

Phương Hữu Kiệt mang theo hương thân phụ lão đến gặp Phương Hữu Lợi kiểm chút thịt cá rượu bia cùng một khoản lộ phí hậu hĩnh xong, cầm chi phiếu cho việc sửa chữa từ đường rời đi.

Bình An đã không còn lời nào để nói về trình độ da mặt dày của Phương Hữu Kiệt. Mà ngay Phương Hữu Lợi cũng rất rõ ràng, việc vĩnh viễn đoạn tuyệt không lui tới với ông anh Hai này là không có khả năng, dầu gì cũng có quan hệ huyết thống ruột thịt. Tình huống như hiện tại là tốt nhất, chỉ cần Phương Hữu Kiệt đừng đến phiền nhiễu ông thì một chút tiền đó có là gì. Đối với Phương Hữu Lợi và Bình An mà nói, như thế này là tốt nhất.

Sau khi Phương Hữu Kiệt lấy được chi phiếu từ Phương Hữu Lợi không bao lâu, Phương Dương liền hẹn Bình An ra ngoài ăn cơm.

Phương Dương bây giờ vẫn đang làm việc tại Bộ phận Quảng cáo của Duy An, tất cả các quảng cáo sản phẩm Duy An tung ra đều do một tay anh chịu trách nhiệm. Qua hai năm kinh nghiệm công tác, thật ra Phương Dương đã có thể tự mình tạo lập một mảnh trời riêng. Nhưng anh vẫn chọn ở lại Duy An.

Bình An rất thích anh họ con bác chất phác chân thành này, so với ông anh Phương Húc kia thì tốt hơn nhiều. Đúng là cha mẹ sinh con Trời sinh tính.

“Bình An, tôi rất xin lỗi, tôi không ngờ ba tôi... vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì cả.” Phương Dương áy náy nhìn Bình An, cảm thấy hổ thẹn vô cùng đối với hành vi của cha mình. Nhưng dù anh có can thế nào đều không có hiệu quả.

“Không sao, hơn nữa điều này có liên quan gì tới anh đâu.” Bình An vốn định nói Phương Hữu Kiệt là ai trong thâm tâm cha con cô đều biết, nhưng

rồi nghĩ lại Phương Dương dù gì cũng là con ông ta, nói ra cũng không tốt lắm.

Phương Dương cười khổ, “Cứ phải làm phiền Chú Ba và cô, thật ngại quá.”

“Không có sao, không có sao.” Cha con cô cũng đã quen rồi, cũng đã biết phải đối phó với Phương Hữu Kiệt ra sao, “Anh làm ở Duy An thấy thế nào? Tôi nghe chị Vận vẫn khen ngợi anh suốt, tôi cũng xem những quảng cáo mà anh làm nữa. Tốt lắm nha.”

“Cám ơn, ở Duy An rất tốt, đồng nghiệp cũng tốt lắm.” Phương Dương nở nụ cười chất phác, “Hình như tôi nghe nói cô định trở lại Duy An hả?”

Bình An ra vẻ kinh ngạc, “Oa, ai đồn vậy? Tôi còn chưa quyết định chính thức mà, chỉ mới có ý tưởng thế thôi.” Chuyện này cô có thuận miệng đề cập với Kỳ Túy Ý. Lúc ấy họ đang ngồi ở Duy An, chắc là bị những người khác nghe được.

“Trở lại làm Tổng Giám Đốc chứ?” Phương Dương hỏi, cũng không phải anh nhiều chuyện, mà là gần đây trong công ty không ít người đồn đãi rằng Bình An sẽ về lại Duy An, bởi thế nên rất nhiều người đang đoán xem Trình Vận sẽ tiếp tục làm Tổng Giám Đốc hay là sẽ xuống chức hoặc có sắp xếp khác.

“Dĩ nhiên không phải, đã có chị Vận ở đây rồi mà. Bất kể về phương diện nào, chị ấy đều có kinh nghiệm hơn tôi nhiều. Nhưng bây giờ mà nói chuyện này thì còn khá sớm, để sau hầy hay.” Cô còn chưa chính thức từ chức tại Tập đoàn Phương Thị, chắc phải tìm thời gian để nói với ba chuyện này thôi.

Năm sau cô muốn sinh cục cưng nên thời gian dành cho công việc sẽ không nhiều lắm, dù làm Tổng Giám Đốc của công ty nào cũng đều không thích hợp. Cô phải hoạch định kỹ càng một chút mới được.

“Tôi còn chưa được cộng sự với cô lần nào, tôi thấy cô ở chức vụ gì cũng đều tốt, tôi đều vô cùng mong đợi.” Phương Dương cười nói.

Bình An cười gật đầu, “Cái này gọi là anh em đồng tâm cục muối cắn đôi cục đường tao lúm đó sao?”

“Ha ha, có lẽ là vậy ha.” Phương Dương cười to.

Cơm nước với Phương Dương xong, Bình An trở về nhà. Trong khoảng thời gian này, cô và Nghiêm Túc thường xuyên về nhà cùng ăn cơm với Phương Hữu Lợi, nhưng hôm nay Nghiêm Túc đi công tác, cô về nhà cũ ở vài ngày, cũng thuận tiện để nói chuyện với Phương Hữu Lợi.

Lúc về đến nhà, Phương Hữu Lợi còn chưa có về. Cô vào bếp chuẩn bị cơm tối, món sườn cừu nướng cô mới học được từ Nghiêm Túc.

Lúc mọi thứ đã gần sẵn sàng, Phương Hữu Lợi vừa về đến.

“Ba về rồi!” Bình An từ phòng bếp ló đầu ra chào Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi cởi áo khoác thả lên thành ghế sa lon, đi về phía bàn ăn, “Xem ra ba có lộc ăn rồi, hương vị rất thơm.”

“Sườn cừu nướng, do tự tay đầu bếp Phương Bình An thực hiện, mùi vị bảo đảm.” Bình An bưng đĩa sườn thứ hai ra, “Có thể ăn được rồi. Ba à, ba muốn uống chút rượu đỏ không? A, con quên mất, ba đang kiêng rượu.”

“Rượu nho thì không sao.” Phương Hữu Lợi cười, chân đã bước đến tủ rượu lấy một chai rượu nho ra, cầm hai ly thủy tinh cao cổ rót vào.

Bình An cười ngồi xuống, nhận lấy ly rượu nho Phương Hữu Lợi đưa tới.

Hai cha con bắt đầu hưởng thụ sườn cừu nướng ngoài xém trong tái mềm, vừa tán gẫu vài chuyện lý thú. Bình An sức nhớ gì đó, cười hì hì hỏi,

“Ba, ba tính chừng nào thì kết hôn với chị Vận đây?”

Phương Hữu Lợi không ngờ Bình An lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này, mặt ngấn ra một chút, rồi ho nhẹ một tiếng, “Chuyện này... còn chưa nghĩ tới.”

“Sao lại chưa nghĩ tới? Ba, cưới vợ thì cưới liền tay chứ, ba phải cầu hôn chị Vận nhanh lên, kết hôn càng sớm càng tốt. Biết đâu tương lai còn cho con một cậu em trai nữa.” Nghĩ đến điểm này, Bình An mừng rỡ cười tít cả mắt.

Phương Hữu Lợi nhú mày, nhớ tới còn có một vấn đề ông chưa đề cập với Trình Vận. Nếu Trình Vận thật sự đồng ý lấy ông, có thể sẽ không có con...

Lúc trước, vì không muốn để cho Bình An chịu uất ức, ông đã đến bệnh viện thực hiện thủ thuật buộc ga-rô (ngăn sinh sản). Mặc dù ông cảm thấy không nhất thiết phải có thêm một đứa con nữa, nhưng ý tưởng của Trình Vận thì thế nào? Qua lại với chị lâu như vậy, ông rất rõ chị là người rất yêu gia đình. Mà mỗi phụ nữ yêu gia đình đều hy vọng có đứa con của chính mình.

Thấy Phương Hữu Lợi trầm mặc không trả lời, Bình An nghi ngờ hỏi, “Ba, ba sao vậy?”

Phương Hữu Lợi lắc lắc đầu, “Không sao. Chắc hôm nay con đâu chỉ muốn nói chuyện này thôi phải không?”

Bình An cười gật đầu, “Đúng là còn có một chuyện khác. Ba, con tính sang năm sinh em bé.”

“Ừ, quyết định này rất tốt!” Phương Hữu Lợi gật đầu tán thành.

“Con muốn từ chức Tổng Giám Đốc. Ba, con cảm thấy con làm việc ở Duy An thích hơn.” Bình An nói.

Phương Hữu Lợi ngẩng đầu nhìn thật sâu vào mắt cô, “Thế con vì muốn sinh em bé nên từ chức, hay là vì muốn về lại Duy An làm việc mà từ chức? Hay là, con cảm thấy bản thân không có năng lực đảm nhiệm vị trí Tổng Giám Đốc?”

Bình An nói, “Con đương nhiên không cho là mình không có năng lực, nhưng con... muốn nghỉ ngơi một thời gian trước khi sinh con. Dạo này khá mệt rồi ạ.”

Vì đối phó với bọn Lê Thiên Thần và Liên Kiến Ba, cô vẫn không thể thả lỏng bản thân. Hiện tại sự việc đã được giải quyết, cô nghĩ nên buông lỏng một chút.

“Ừ, con đã suy xét kỹ thì ba cũng không có ý kiến gì. Con có chọn được người nào thay vào vị trí của con chưa?” Phương Hữu Lợi hỏi.

Bình An nở nụ cười nhẹ nhàng, “Ba, thật ra thì trong đầu con đã chọn được người rồi ạ.”

“Không biết con có nghĩ đến cùng một người giống ba không.” Phương Hữu Lợi cười nói.

“Con thấy Anh Hồng không tệ.” Bình An quả quyết, “Bất kể về phương diện xử sự hay là về phương diện làm người, anh ấy đều là ứng cử viên tốt nhất.”

Thật ra thì trong việc chọn Hồng Dịch Vũ, Bình An khá thiên vị và có ý muốn nâng đỡ anh. Công ty không thiếu khuyết nhân tài, nhưng người mà cô quen thuộc nhất và lại cũng hiểu rất rõ chính là Hồng Dịch Vũ.

Phương Hữu Lợi cố làm vẻ bất đắc dĩ, “Vậy ai sẽ là trợ lý của ba đây?”

“Ba, ba thiếu gì trợ lý, trừ Anh Hồng thì trợ lý Liễu cũng rất tốt mà.” Bình An cười nói.

Phương Hữu Lợi cười to lên, “Được rồi, nể mặt con dùng món sườn cừu nướng ngon như vậy để hồi lộ ba, ba sẽ suy nghĩ một chút.”

Bình An không ngờ có thể làm cho Phương Hữu Lợi đồng ý với quyết định của cô dễ dàng như vậy, tâm trạng lập tức rất tốt, “Ba, vậy tiếp theo chúng ta bàn tiếp chuyện giữa ba với chị Vận nhé. Nếu ba ngưng không mở miệng cầu hôn được, con có thể giúp ba một tay đó nha.”

“Con quý con này!” Phương Hữu Lợi cười mắng, ngay sau đó lại nói bằng giọng nghiêm túc, “Ba với cô ấy còn có một vấn đề chưa giải quyết, phải nói chuyện một chút mới được.”

“Chuyện gì thế ạ?” Bình An nghi hoặc, không hiểu giữa bọn họ còn có vấn đề gì nữa. Chẳng lẽ vẫn còn dây dưa vấn đề của nhà họ Trình?

Phương Hữu Lợi nhúng vai, “À, hồi xưa ba có làm một tiểu phẫu, không biết Trình Vận có để ý hay không.”

Bình An cả kinh trong lòng, “Ba, ba khỏe chứ?” Nhưng rất nhanh, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, cô lập tức hiểu được Phương Hữu Lợi vừa nói là giải phẫu gì, cổ họng đột nhiên như tắc nghẹn, vừa cảm động vừa đau lòng.

“Con bé ngốc này, đây có phải là vấn đề gì to tát đâu. Được rồi, ba còn vài văn bản phải xử lý, về thư phòng trước đây.” Phương Hữu Lợi cười đứng lên.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Dạ Tiệc Từ Thiện

Gần đây, Vi Úy Úy cảm thấy khá kỳ quặc. Cô công tác ở Nghiêm Thị cũng đã lâu, tự nhận quan hệ với đồng nghiệp xung quanh coi như không tệ, cho dù là đối thủ cạnh tranh vẫn có thể gật đầu chào hỏi khi gặp mặt. Nhưng gần đây không hiểu sao cô cảm thấy dường như có một số người đang mơ hồ tẩy chay cô, cô lập cô. Mặc dù cô không nghĩ rằng giữa đồng nghiệp thì nhất định phải tương thân tương ái với nhau, cũng không nghĩ là khi bị cô lập thì không thể làm việc, nhưng loại cảm giác này thật sự không tốt lắm.

Cô tốn một thời gian để tìm hiểu thì mới biết được vấn đề xuất hiện từ đâu.

Nghiêm Hân từ trên trời rơi xuống kia dường như khá ghét cô, trong một vài trường hợp hoặc hội nghị thì thái độ lãnh đạm với cô cực kỳ rõ ràng. Mặc dù Nghiêm Hân là ‘công chúa’, nhưng vì Ôn Nguyệt Nga không được coi trọng tại Nghiêm gia nên rất nhiều nhân viên cũng sẽ không đặc biệt nịnh bợ lấy lòng cô ta, chẳng qua có vài nhân viên vẫn phải nhìn ánh mắt cô ta mà làm việc. Nhưng tóm lại cô đắc tội với Nghiêm Hân khi nào? Ngoại trừ trong tiệc cưới của Bình An và Nghiêm Túc có liếc mắt nhìn nhau một cái ra, bình thường cô cũng không có tiếp xúc nhiều với cô ta lắm, tại sao Nghiêm Hân lại phản cảm với cô như vậy?

Vi Úy Úy nghĩ kiểu gì cũng không thông, chỉ tới khi dò hỏi trợ lý của Nghiêm Hân thì mới hiểu được. Thì ra Nghiêm Hân ghét bỏ bài xích cô như vậy là vì cô với Bình An là bạn học. Cô chợt nhớ tới lần cùng ăn cơm với bạn bè Bình An, cô đã từng nghe Bình An và Trình Vận thảo luận về cô

nàng Nghiêm Hân này. Các cô ấy và cô ta dường như đều không thuận mắt lẫn nhau.

Nguyên nhân này khiến cho Vi Úy Úy dở khóc dở cười, nhưng nghĩ dù sao Nghiêm Túc cũng vô cùng lãnh đạm với cô em gái này nên cô cũng lười chẳng muốn theo đuôi giải thích cái gì, cứ tiếp tục làm công tác của mình là được rồi.

Nhưng Nghiêm Hân lại không định cứ vậy mà bỏ qua cho Vi Úy Úy. Cô ta và Phương Bình An coi như là đã vạch mặt rồi, cần gì phải che che lấp lấp nữa... Ngoài việc lung lạc lòng người trong công ty, cô ta còn đang nghĩ biện pháp làm thế nào để đối phó với Phương Bình An. Hai người không cùng ngành công tác, lại không làm việc cùng nơi, gần như không có bất kỳ cơ hội đụng chạm ma sát nào. Cho nên, nếu cô ta muốn đối phó với Phương Bình An thì chỉ có thể ra tay từ bạn bè của cô. Vi Úy Úy là lựa chọn tốt nhất.

Cô ta sẽ cho Phương Bình An biết, đặc tội với Nghiêm Hân cô sẽ có hậu quả gì.

Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng đơn phương tình nguyện của Nghiêm Hân. Đối với cô ta, Bình An giữ thái độ không thèm đếm xỉa, nào biết đâu rằng Nghiêm Hân lại coi cô như kẻ thù số một, còn có thể gây khó khăn cho Vi Úy Úy trong công ty.

Nghiêm Hân và Vi Úy Úy phát sinh va chạm gì tại Tập đoàn Nghiêm Thị, Bình An hoàn toàn không biết. Đạo này cô bận tối mắt tối mũi để xử lý một vài công việc râu ria còn lại để sau này từ chức thì dễ dàng bàn giao công việc hơn.

Trước đây đi Hongkong đàm phán việc hợp tác mở công ty để xây dựng chuỗi siêu thị Dương Quang tại Đại lục rất cuộc cũng đã thỏa thuận xong, Bình An cần đến Hongkong để ký hợp đồng.

Chỉ cần thành công ký xong hợp đồng, bắt đầu từ tháng sau, chuỗi siêu thị này sẽ lục tục khai trương tại các trung tâm thương mại lớn tại Thành phố G. Bình An đã thương lượng xong với các trung tâm thương mại này, hầu hết đều đồng ý hợp tác với Phương Thị.

Lần này, Bình An cùng đi với Hồng Dịch Vũ, bởi không lâu nữa Hồng Dịch Vũ sẽ thay thế cô trong chức vụ Tổng Giám Đốc, bây giờ đã có thể từ từ bàn giao cho anh một số nghiệp vụ. Việc ký hợp đồng rất thuận lợi, điều kiện do công ty bên kia đưa ra trước đó đã đàm phán tốt, không cần tốn nhiều nước miếng để thuyết phục nữa, chẳng qua trước đây Hồng Dịch Vũ chưa hiểu được cặn kẽ phương thức vận hành của công ty bên kia nên lần này cần mang Hồng Dịch Vũ đi theo để tham quan tình huống kinh doanh của các đại lý của đối tác.

Trước đó, Bình An đã đồng ý với Trương Viện Viện sẽ tham dự dạ hội từ thiện do cô ấy tổ chức, đúng lúc này Trương Viện Viện cũng đang liên hiệp với một phu nhân giới thượng lưu tại Hongkong tiến hành một buổi dạ tiệc bán đấu giá từ thiện tại một khách sạn, Bình An đáp ứng lời mời đến tham gia.

Nghiêm Túc không có ở Hongkong, Bình An chỉ có thể mời Hồng Dịch Vũ làm bạn nam thay vào.

Vũ hội tám giờ bắt đầu, Bình An và Hồng Dịch Vũ đúng giờ xuất hiện tại nơi tổ chức. Trong đại sảnh đã đầy chật khách quý, đèn đuốc rực rỡ. Buổi vũ hội từ thiện này khác với các sự kiện từ thiện được tổ chức rộng rãi cho giới truyền thông và công chúng khác, bởi đây là một loại hình thức xã giao từ thiện, nên ngoại trừ Trương Viện Viện và các hội viên Hội Thụy Hoa, còn lại đa số là các ngôi sao mới nổi.

“Bình An, các cô đã tới.” Trương Viện Viện đang tiếp đón một ngôi sao nam nổi tiếng của Hongkong, thấy Bình An cùng Hồng Dịch Vũ đi vào hội trường thì lập tức vui mừng tiến lên đón.

Từ sau lần trước nói chuyện với Bình An, vẻ địch ý khó hiểu của Trương Viện Viện đối với Bình An liền biến mất, trong bụng còn có ý định giới thiệu Bình An vào Hội Thụy Hoa của bọn họ, chẳng qua thấy Bình An không có ý đó mới không nói ra.

“Viện Viện.” Bình An cười đi tới, “Nơi này trang hoàng đẹp quá.”

Trương Viện Viện cười, “Đương nhiên rồi, tôi bỏ rất nhiều thời gian vào đây mà.”

Bình An nói, “Nhìn là biết ngay.”

“Anh đây là?” Trương Viện Viện nhìn về phía Hồng Dịch Vũ, đáy mắt thoáng qua nét kinh ngạc. Cô còn tưởng rằng Bình An sẽ cùng đi với Nghiêm Túc, nhưng người đàn ông tướng mạo hiên ngang trước mắt này dù nhìn rất quen mắt nhưng cô không nhớ nổi tên là gì, không biết có quan hệ thế nào với Bình An.

“Đây là Hồng tiên sinh, Trợ lý Chủ tịch, không bao lâu nữa sẽ là Tổng Giám Đốc của Công ty chúng tôi. Vẫn còn độc thân đó nha, trong hội của cô nếu có cô gái nào tốt thì giới thiệu cho anh ấy đi.” Bình An cười trêu ghẹo.

Hồng Dịch Vũ nhìn cô vẻ bất đắc dĩ, “Anh đã đến nông nỗi phải cần khoa chiêm gióng trống để được chọn rể à.”

“Ai bảo anh chỉ lo cắm đầu vào công việc làm chi.” Bình An cười.

Trương Viện Viện tò mò nhìn Hồng Dịch Vũ. Tiền đồ của người đàn ông này rất tốt, tướng tá cũng khá, xét trên hai phương diện này thôi đã có thể được liệt vào hàng ngũ “Rùa kim cương” rồi. Ừ, tốt lắm tốt lắm, có thể cho chị em trong hội tham khảo một chút.

“Ôn phu nhân, hân hạnh gặp cô.” Hồng Dịch Vũ cười bắt tay với Trương Viện Viện.

“Xin chào, rất hân hạnh được biết anh, Hồng tiên sinh.” Trương Viện Viện cười, “Đúng là trong hội chúng tôi có không ít cô gái độc thân có điều kiện rất tốt, sau này có cơ hội sẽ giới thiệu cho anh biết.”

Lúc nói lời này, khóe mắt Trương Viện Viện liếc nhìn Bình An. Xem nét mặt của Bình An và Hồng Dịch Vũ khi nói chuyện cùng nhau, hai người hẳn là rất quen thuộc. Có thể cùng tham gia vũ hội với một người đàn ông ngoài chồng mình, còn có thể không cố kỵ gì mà nói chuyện trêu ghẹo như vậy, chắc chắn quan hệ giữa hai người rất không bình thường. Nhưng như vậy thì có gì là lạ đâu, trong hội của các cô chẳng thiếu gì phụ nữ sau khi kết hôn vẫn có quan hệ mờ ám cùng đàn ông khác.

Bình An biết trong đầu Trương Viện Viện đang nghĩ gì, nhưng cô cần gì phải giải thích. Cô và Trương Viện Viện chưa quen thuộc đến độ tâm sự mọi chuyện với nhau, người khác muốn hiểu lắm thế nào cũng được, chỉ cần trong thâm tâm người trong cuộc hiểu rõ là tốt rồi.

Hồng Dịch Vũ làm như không cảm giác được ánh mắt khác thường mà Trương Viện Viện nhìn về phía Bình An, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỉm phong độ, “Vậy tôi cảm ơn Ôn phu nhân trước. Cô cảm thấy điều kiện không tệ, vậy nhất định là rất tốt.”

Bất kể Hồng Dịch Vũ nói những lời này có thật tình hay không, nhưng quả thật đã lấy lòng được Trương Viện Viện. Đây là khen ngợi ánh mắt của cô đấy. “Chuyện này chúng ta sau lại nói tiếp, tôi chắc chắn sẽ không để cho anh thất vọng. Giờ đi với tôi lại đằng kia, tôi đưa hai người đến chỗ ngồi đã sắp sẵn.”

Bình An gật đầu cười, “Được.”

Trương Viện Viện dẫn hai người đến vị trí khách mời quan trọng phía trước, xem ra vô cùng coi trọng khả năng Bình An có thể trở thành thành viên của hội quý bà các cô.

Chiêu đãi mấy câu, Trương Viện Viện lại phải đi chào hỏi các vị khách khác.

Bình An không quen biết phần lớn các quý bà và ngôi sao Hongkong, mà cho dù có biết thì cũng chỉ biết sơ sơ, vả lại họ không cùng trong vòng giao hữu, nên sau khi ngồi xuống, cô và Hồng Dịch Vũ chỉ lo nhỏ giọng thảo luận việc đi thăm chuỗi siêu thị hôm nay, không có trò chuyện cùng những người đó.

Nhưng rồi bọn họ chỉ nói chuyện được một lúc thì chợt nghe một giọng quen thuộc vang lên từ sau lưng, “Anh, Bình An?”

Bình An ngẩn ra, đang gọi cô và Hồng Dịch Vũ đây. Hiển nhiên, ở Hongkong này có thể gọi Hồng Dịch Vũ như vậy chỉ có một người. Cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn Hồng Mẫn Nhi mặc bộ váy ngắn hở vai màu vàng nhạt đứng đằng sau.

Thật là đã rất lâu không gặp rồi, ba năm chứ chẳng ít.

Hồng Mẫn Nhi bây giờ đã lại lần nữa là nhân vật nổi tiếng cấp Thiên Hậ, nhưng Bình An vẫn còn tức giận việc cô ta chen chân làm người thứ ba như trước, mấy năm qua vẫn chưa hề liên lạc lại với cô ta.

Hồng Dịch Vũ nhìn thấy Hồng Mẫn Nhi thì rất vui mừng, “Mẫn Nhi, thì ra em cũng ở đây.”

“Hai người...” Hồng Mẫn Nhi nhìn nhìn Hồng Dịch Vũ, lại nhìn về phía Bình An, đáy mắt tràn ngập nghi hoặc, “Sao lại ở chỗ này?”

“À,” Hồng Dịch Vũ vội vàng giải thích, “Anh với Bình An sang đây công tác, đúng lúc Bình An cần một Hộ Hoa Sứ Giả nên anh đành xung phong nhận việc.”

Hồng Dịch Vũ nói câu này đầy vẻ vui đùa, nếu như ba người quen thuộc thì thật ra không có gì, nhưng vì bây giờ Bình An không ưa Hồng Mẫn Nhi, nên nghe Hồng Dịch Vũ nói xong chỉ cười nhạt mà không nói gì thêm.

Hồng Mẫn Nhi lại khá lo lắng cho anh Hai của mình. Cô biết tâm tư của anh Hai, nhưng mà bây giờ Bình An đã kết hôn...

Bình An sẽ không vì anh Hai mà phản bội Nghiêm Túc chứ?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu thì sắc mặt Hồng Mẫn Nhi liền biến đổi.

“Anh, anh tới Hongkong công tác sao không báo với em?” Hồng Mẫn Nhi khôi phục thần sắc rất nhanh, làm nũng nói với Hồng Dịch Vũ.

Bình An đã rèn luyện trong thương trường nhiều năm như vậy nên sao lại không nhìn ra Hồng Mẫn Nhi đang nghĩ gì chứ, chẳng qua cô chẳng thèm để ý đấy thôi. Nếu không vì nể nang Hồng Mẫn Nhi dù gì vẫn là em gái của Hồng Dịch Vũ, chưa chắc cô đã khách sáo như vậy.

Hồng Dịch Vũ cười cười nhìn Bình An, trong lòng khẽ thở dài. Anh vẫn cố gắng xoa dịu mong Bình An tha thứ cho Mẫn Nhi, nhưng đã lâu vậy rồi mà chẳng có chút hiệu quả nào. Bình An vẫn lãnh đạm đối với Mẫn Nhi.

Chỉ có thể trách em gái mình lúc trước không biết suy nghĩ!

“Mẫn Nhi, hai vị đây là?” Sau lưng Hồng Mẫn Nhi có một thanh niên cao ráo đi tới, thoát nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, là ngôi sao ca nhạc mới nổi gần đây tên Lạc Phong. Bên ngoài anh ta phảng phất một loại khí chất vô lại vừa đúng, rất nhiều cô gái trẻ thích loại khí chất này của anh ta.

“A, Lạc Phong, đây là anh của tôi, còn đây là bạn của anh tôi.” Hồng Mẫn Nhi nhìn thấy Lạc Phong thì giữa chân mày thoáng qua một ý cười ngọt ngào.

Bình An nhếch một nụ cười lạnh. Người tên Lạc Phong này phẩm cách không tốt lắm, thích chân đạp mấy thuyền một lúc. Nếu cô nhớ không lầm, một năm sau, băng hình quay cảnh giường chiếu của anh ta với N phụ nữ không biết bị ai đó tung lên internet đã gần như làm nổ tung cộng đồng người Hoa, bởi vì bên trong băng hình đó toàn là các ngôi sao nữ nổi tiếng, thậm chí còn có Ảnh Hậ, những người vốn có hình tượng rất tốt với người xem trước giờ.

Hồng Dịch Vũ khách sáo gật đầu, “ Xin chào, Lạc tiên sinh.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Không Lời Nào Để Nói

Lạc Phong triển khai một nụ cười rạng rỡ vốn là chiêu bài của anh ta, bắt tay cùng Hồng Dịch Vũ, mắt nhìn về phía Bình An, “Cô đây nhìn quen lắm.”

Có thể ngồi vào ghế khách mời danh dự chắc chắn lai lịch không nhỏ. Lạc Phong có ý định tạo giao tình ‘thân mật’ nên ánh mắt nhìn Bình An đầy nhiệt tình, khóe miệng mân lên một nụ cười xấu xa nhưng quyến rũ. Nụ cười này của anh ta có thể nói hiếm có phụ nữ nào cưỡng lại được, anh ta tin rằng cô gái trước mắt này cũng sẽ không ngoại lệ.

Đáng tiếc, có một người đẹp trai ngồi ngồi như Nghiêm Túc dường như mỗi ngày, sao Lạc Phong có thể vào mắt Bình An cho được. Huống chi cô biết rõ cuộc sống riêng đầy đờn bại của tên này, đối với hắn chỉ có ghét bỏ chứ không có bất kỳ ý định kết giao nào.

Cho nên, khi nghe giọng điệu cố gắng làm thân của Lạc Phong, Bình An chỉ cười nhạt, “Hôm nay là lần gặp đầu tiên.”

Lạc Phong cười, “Có vài người dù chưa từng thấy qua nhưng lần đầu tiên gặp mặt cũng sẽ cảm thấy nhìn quen mắt.”

Thái độ Bình An đầy lãnh đạm, “Vậy sao?”

Hồng Mẫn Nhi khẽ chau mày, nhận ra Bình An và Hồng Dịch Vũ đều rất không thích Lạc Phong, nên miễn cưỡng cười với Bình An, “Chúng tôi không quấy rầy hai người nữa đâu, lát nữa nói chuyện sau nhé. Chúng tôi đi chào hỏi người quen đây.”

Lạc Phong hơi thất vọng, nhưng anh ta còn chưa ngu xuẩn đến mức trước mặt bạn gái mình mà rõ ràng lấy lòng một cô gái khác.

Hồng Dịch Vũ nhìn bóng lưng em gái, đáy lòng nảy sinh nỗi thất vọng chua xót.

“Thật xin lỗi, Anh Hồng!” Bình An nhẹ giọng nói với Hồng Dịch Vũ, giọng nói tràn ngập áy náy và hối hận.

“Sao tự nhiên lại xin lỗi vậy?” Hồng Dịch Vũ quay đầu lại, buồn cười nhìn Bình An, không hiểu câu xin lỗi này của cô từ đâu mà ra.

Bình An đưa mắt nhìn Hồng Mẫn Nhi đang chuyện trò vui vẻ cùng các ngôi sao khác, nhẹ thở dài, “Anh nói đúng, người dù có thuần khiết vô tư thế nào một khi đã vào giới giải trí thì đều bị hoàn cảnh làm cho thay đổi hoàn toàn. Dù Mẫn Nhi là em gái của anh, em cũng không thể không nói một câu, cô ấy đã không còn là Mẫn Nhi mà em biết lúc trước nữa. Ban đầu anh ngăn không cho cô ấy tiến vào vào giới giải trí... là đúng. Nếu em nghe lời anh, không giúp cô ấy tới Hongkong, có lẽ bây giờ tất cả đều còn rất tốt.”

Hồng Dịch Vũ đưa tay muốn vỗ đầu Bình An, nhưng ngón tay chỉ khẽ nhúc nhích rồi lập tức kìm lại được, cười bất đắc dĩ, “Chuyện này đâu dính dáng gì đến em. Cho dù không có em, em ấy cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời anh. Hơn nữa, em giúp nó tới Hongkong, nhưng có bảo nó đi phá hư tình cảm giữa Trình Vận và Lương Phàm đâu. Tự Mẫn Nhi không biết tự trọng mà.”

“Nếu như không có Mẫn Nhi, ba em và Trình Vận chưa chắc đã đến được với nhau.” Bình An nhúng vai. Trình Vận đã buông bỏ Lương Phàm, cô đương nhiên sẽ không quan tâm nữa, nhiều lắm chỉ có nỗi chán ghét tự nhiên đối với hai người kia thôi.

Nhắc tới Phương Hữu Lợi và Trình Vận, lông mày Hồng Dịch Vũ nhíu lại, có mấy lời đã ra đến miệng rồi nhưng lại không biết phải nói ra thế nào.

Bình An thấy vẻ khó xử của Hồng Dịch Vũ thì lập tức đoán được lý do, hỏi bằng giọng bất đắc dĩ, “Ba em gần đây bị áp lực rất lớn đúng không?”

Cô biết, mặc dù ba và chị Vận ngoài mặt thì như không có gì, nhưng thật ra hai người nhận áp lực không ít từ các giới.

Hồng Dịch Vũ nhẹ nhàng gật đầu, “Lúc trước cổ phiếu công ty có bị ảnh hưởng, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều. Thật ra người ngoài chẳng quan tâm lắm đến những chuyện riêng tư này đâu, chỉ cần công ty phát triển ổn định là được rồi.”

“Chắc có người cố ý quạt gió thổi lửa chứ gì.” Bình An nghe ra ý tứ mà Hồng Dịch Vũ không nói thẳng ra, giọng trở nên lạnh lùng.

“Đó là tất nhiên. Mấy đối thủ tiểu nhân thì cũng chỉ biết dùng loại thủ đoạn này thôi.” Hồng Dịch Vũ nói.

Bình An lắc đầu, “Cách đối phó với tiểu nhân chính là không nhìn bọn chúng.”

Hồng Dịch Vũ gật đầu. Hai người đều im lặng trầm mặc. Buổi hoạt động từ thiện chính thức bắt đầu, chị DO-DO, người dẫn chương trình nổi tiếng Hongkong, bước lên bục chủ trì.

Ngồi cùng bàn với Bình An là các quý phu nhân nổi tiếng tại Hongkong, họ có biết mặt lẫn nhau nhưng cũng không quen thuộc.

Phong cách dẫn chương trình của DO-DO luôn vui vẻ hoạt bát, hội trường thỉnh thoảng phát ra một tiếng cười khẽ, Bình An cũng không nhịn được mà nhếch cao khóe môi. Sau đó, cô đóng góp 500 ngàn tệ cho nhi đồng bị bệnh mắt ở các vùng núi nghèo khó Trung Quốc.

Hoạt động từ thiện kết thúc rất thành công. Bình An và Hồng Dịch Vũ không ở lại hội trường lâu mà chỉ ra chào Trương Viện Viện một tiếng rồi về khách sạn để chuẩn bị sáng sớm mai quay về Thành phố G.

Bình An vừa về tới khách sạn thì lập tức tháo trang sức rồi vào phòng tắm. Lúc chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành thì điện thoại di động vang lên.

Màn hình hiện lên tên Hồng Mẫn Nhi.

Nhận hay không nhận? Bình An do dự một lát, rồi vẫn cầm điện thoại lên.

“Chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?” Hồng Mẫn Nhi không nói lời gì khách sáo mà trực tiếp muốn hẹn gặp Bình An.

“Có lời gì cô cứ nói ngay đi.” Bình An thản nhiên.

Hồng Mẫn Nhi nói, “Tôi đang trong quán cà phê lâu dưới khách sạn của cô, cô có thể xuống dưới này một lúc không?”

“Tôi không nghĩ là chúng ta còn có chuyện gì để nói.” Bình An nói, cảm thấy tức giận và thất vọng vô cùng đối với việc Hồng Mẫn Nhi đến nay vẫn không thừa nhận mình đã từng làm sai.

“Chúng ta cần nói chuyện!” Hồng Mẫn Nhi kiên quyết, “Bình An, tôi biết cô giận tôi, nhưng không đến nỗi ngay cả gặp mặt cũng không được chứ.”

“Nếu cô muốn nói chuyện về anh cô, tôi nghĩ cô đã suy nghĩ quá nhiều.” Bình An ngồi xuống giường, mở Laptop, thật sự không tính xuống gặp Hồng Mẫn Nhi.

Hồng Mẫn Nhi nói bằng giọng khẩn cầu, “Bình An, tôi van cô, cô ghét tôi oán hận tôi đều được, tôi sẽ không than thở một câu. Nhưng anh tôi...”

Anh ấy là người tốt, tương lai anh ấy rất sáng sủa, nếu cô thân cận với anh ấy quá nhất định sẽ làm anh ấy bị ảnh hưởng...”

Bình An lạnh giọng cắt lời Hồng Mẫn Nhi, “Cô cho rằng mỗi người đều thích làm kẻ thứ ba sao? Hồng Mẫn Nhi, không nên nhục mạ nhân cách của anh cô. Tôi với anh Hồng đi ngay đứng thẳng, chỉ có những kẻ đầu óc lệch lạc mới có thể nghĩ rằng người khác cũng có vấn đề giống mình.”

Hồng Mẫn Nhi bị những lời này của Bình An làm cho ghen không nói ra lời.

“Cho đến bây giờ cô vẫn còn giận tôi chuyện với Lương Phàm lúc trước. Bình An, tôi cũng là bạn tốt của cô, sao cô không thể tha thứ cho tôi? Tại sao chỉ đau lòng cho mỗi Trình Vận?” Hồng Mẫn Nhi lên án.

Bình An cười một tiếng đầy mỉa mai, “Đến bây giờ cô vẫn còn không biết mình sai chỗ nào. Hồng Mẫn Nhi, tình yêu không phải được thành lập trên nỗi đau khổ của người khác, Trình Vận đối với cô chỉ là một người qua đường có thể tùy ý tổn thương sao? Chị ấy đã từng tin tưởng cô như vậy, kết quả thì sao, cô mang đến cho chị ấy tổn thương thế nào? Cô quá ích kỷ.”

Hồng Mẫn Nhi im lặng một lúc mới lí nhí nói, “Giờ tôi cũng không còn qua lại với Lương Phàm nữa...”

“Đâu phải các người không ở với nhau nữa thì quá khứ sẽ không tồn tại!” Giọng Bình An đầy lãnh đạm, “Cứ vậy đi, tự giải quyết cho tốt. Giới giải trí không phải là nơi dễ dàng vẫy vùng đâu.”

Hồng Mẫn Nhi ừ một tiếng, ngắt điện thoại.

Bình An thả di động lên tủ đầu giường, nói chuyện qua webcam với Nghiêm Túc thôi.

Kết thúc chuyến đi Hongkong, Bình An quay về Thành phố G. Sau khi xuống máy bay, cô không đến công ty mà về thẳng căn nhà mới ấm áp của cô và Nghiêm Túc. Trước khi cô đi Hongkong, Nghiêm Túc vẫn còn đang đi công tác, hôm qua mới trở về. Hai người bọn họ đã gần mười ngày không gặp nhau rồi, người ta hay bảo là tiểu biệt thắng tân hôn đấy. Tối nay cô muốn đích thân vào bếp chuẩn bị chu đáo bữa ăn tối hai người cùng Nghiêm Túc.

Một nguyên nhân khác nữa là...

Hôm nay đúng là ngày đầu tiên trong kỳ rụng trứng của cô, cô đã chuẩn bị tốt để làm mẹ, tối nay có thể tiến hành kế hoạch bồi dưỡng nhân loại đây.

Bữa tối sắp chuẩn bị xong thì Nghiêm Túc về tới.

Đỡ áo vest trong tay xuống, anh lập tức đi vào bếp, ôm chầm lấy Bình An rồi cúi đầu cho cô một cái hôn sâu triền miên.

Đến khi hai người hít thở không thông Nghiêm Túc mới buông lỏng Bình An ra, thấy hai má trắng mịn của cô đỏ ửng say lòng người, hai mắt mê man, mũi nhẹ nhàng thở gấp, thì nơi nào đó của thân thể anh căng lên.

Bình An cự tuyệt động tác kế tiếp của anh, đè lại bàn tay đã bắt đầu sờ soạng lung tung, hờn dỗi nguýt anh một cái, “Rửa tay chuẩn bị ăn cơm.”

Nghiêm Túc ngậm một vành tai của cô, giọng khàn khàn, “Mấy ngày qua anh đã nhịn đủ lâu rồi, nhất định tối nay có thể thành công khiến bà xã hài lòng.”

“Ai thèm để ý anh!” Bình An phì cười, rồi lại vì hơi thở nóng ấm của anh phun vào tai mà thân thể mềm nhũn trái tim nóng lên.

Nghiêm Túc bật cười ha ha, buông lỏng hông cô ra, rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói đến tình huống khi đi công tác của mình.

Bình An nói sơ qua về chuyện vũ hội từ thiện, tiện thể nói đến Hồng Mẫn Nhi.

“Quả nhiên Lương Phàm không thể chung thủy với một phụ nữ được. Ban đầu vì Hồng Mẫn Nhi mà phản bội Trình Vận, bây giờ lại chẳng có niềm vui mới đó sao. Thói hư tật xấu của đàn ông vĩnh viễn đều không thay đổi được.” Cuối cùng, Bình An nói bằng giọng châm chọc.

So với nỗi thất vọng và tức giận đối với Hồng Mẫn Nhi, Bình An hoàn toàn phản cảm và ghét cay ghét đắng Lương Phàm.

Nghiêm Túc cười, “Lương Phàm vốn là người như vậy, Trình Vận không cùng anh ta cuộc sống rõ ràng ung dung tự tại hơn.” Dừng một chút, “Mà phải cảm ơn Hồng Mẫn Nhi, nếu như không có Hồng Mẫn Nhi thì sao có Trình Vận ngày hôm nay? Thật ra Trình Vận cũng không có tổn thất.”

Đúng vậy, Trình Vận cũng không có tổn thất. Bởi vì Hồng Mẫn Nhi, chị rời bỏ Lương Phàm, có được một cuộc sống khác, học được làm thế nào để mình sống tốt hơn.

Chị trưởng thành, buông ra.

Bình An nở nụ cười thoải mái, “Anh nói đúng, chị Vận rời Lương Phàm là chuyện tốt.”

Hai người bỏ qua đề tài về hai người Lương Phàm và Hồng Mẫn Nhi đã chẳng còn quan trọng với họ, lại nói chuyện trên trời dưới biển một chút rồi mới ngọt ngọt ngào ngào kết thúc bữa tối.

Nghiêm Túc phụ Bình An rửa chén, có lúc không nhịn được lại khiêu khích cô mấy câu, làm Bình An tức giận sao không thể ném anh ra khỏi bếp.

Sau khi cho cái chén cuối cùng vào tủ sấy vệ sinh xong, Nghiêm Túc bế ngang Bình An lên, “Bây giờ là lúc tắm uyên ương.”

Bình An phát vai anh một cái, “Ai muốn tắm uyên ương với anh... á... thả em xuống!”

Nghiêm Túc kiên quyết lắc đầu, ôm cô đi vào phòng tắm, tự tay cởi hết quần áo mặc nhà của cô ra. Ánh mắt theo số lượng quần áo giảm bớt trên người Bình An mà dần dần sâu thẳm, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập.

Hơi nóng dần dần tỏa khắp phòng tắm thủy tinh, làm tăng thêm vẻ mập mờ.

Nhịp tim Bình An nhanh chóng tăng tốc, giống như lại quay về thời điểm bắt đầu động lòng với anh mà cảm giác không khí giữa hai người đặc biệt khác lạ.

Cô dường như còn yêu người đàn ông này hơn cả mình tưởng tượng rồi.

“Bảo bối...” Nghiêm Túc nhìn người trong lòng mà tim đập thình thịch, cảm thấy nổi kích động mênh mông cuộn cuộn trong ngực càng ngày càng khắc sâu kịch liệt hơn theo mỗi lần ân ái.

Bình An kiễng mũi chân, dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Mang Thai

Đúng là tiểu biệt thăng tân hôn, mấy ngày nay Bình An và Nghiêm Túc còn muốn ngọt ngào ân ái hơn so với thời điểm mới bắt đầu qua lại với nhau. Không biết có phải vì yếu tố tâm lý không mà vào ban ngày Bình An thường kìm không được mà không ngừng đặt tay lên bụng, tưởng tượng bên trong biết đâu đã có một bé bi đang lặng lẽ lớn lên. Động tác này làm cho Bình An cảm thấy đặc biệt buồn cười, và cũng có một cảm giác chờ mong đầy hạnh phúc.

Thông báo về việc Hồng Dịch Vũ sắp nhậm chức Tổng Giám Đốc Tập đoàn Phương Thị đã được đưa ra, thủ tục bàn giao nghỉ việc của Bình An đã làm gần xong.

Lần này, việc thay đổi cấp cao tại Tập đoàn Phương Thị cũng không tạo nên bao nhiêu xáo trộn, đa số mọi người đều cho rằng Phương Bình An là một phụ nữ, vì gia đình mà buông tha cho sự nghiệp là chuyện đương nhiên. Huống chi chồng cô là Nghiêm Túc, lại là người phụ trách cao nhất của Tập đoàn Nghiêm Thị, vợ chồng có lý nào lại trở thành đối thủ cạnh tranh?

Việc Phương Bình An từ chức Tổng Giám Đốc ngay từ đầu đã nằm trong dự liệu của mọi người. Bất quá Bình An cũng không lập tức về Duy An làm, mà tự cấp cho mình một kỳ nghỉ dài hạn, mỗi ngày ngủ thẳng giấc đến tỉnh thì thôi, nấu món mình thích ăn, đọc sách xem phim, đem tất cả những năm tháng từng khuyết thiếu nhân nhĩ bù lại bằng hết. Cô còn muốn tham dự khóa học mang thai nuôi con để chuẩn bị thật tốt cho đứa bé được sinh ra sau này.

Nghiêm Túc không có bất kỳ ý kiến gì đối với cuộc sống nhàn nhã không lo lắng của Bình An hiện tại. Chiều nào tan sở về anh có vợ yêu nấu cơm chờ mình, ăn xong hai người dắt tay nhau ra vườn hoa tản bộ. Cuộc sống như thế anh chưa từng nghĩ tới. Trước khi gặp cô, anh cảm thấy mình tuyệt đối sẽ không thể nào có được một cuộc sống dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Chắc hẳn vì bị cuộc hôn nhân của cha mẹ ảnh hưởng, anh không có bao nhiêu chờ mong đối với hôn nhân, nhưng bây giờ lại cảm thấy một cuộc sống như thế mới là tốt nhất.

Chớp mắt mà đã qua nửa tháng, cảm xúc của Bình An càng ngày càng khẩn trương. Cô mong đợi không biết liệu đã có một sinh mệnh bé bỏng đang sinh trưởng trong cơ thể cô hay chưa. Hôm nay lúc đi siêu thị mua đồ, cô tiện tay mua một hộp que thử thai, nhưng cuối cùng luẩn quẩn trong phòng tắm cả tiếng vẫn chưa làm được xét nghiệm.

Nhất định là quá hồi hộp! Cô nhẹ nhàng thở hắt ra, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại đừng quá hồi hộp lo lắng. Cho dù lần này không có, còn lần sau nữa mà.

Tháng trước hai người cũng không có tránh thai nhưng lại là đã tràng xe cát. Tháng này bọn họ cố gắng như vậy, nếu như không có nữa... Cô thật sẽ thất vọng đó nha.

Lại chần chừ nửa ngày, cuối cùng Bình An mặc kệ, ném que thử thai xuống, ra ngoài chuẩn bị bữa tối.

Lúc Nghiêm Túc về tới, nhìn thấy bao bì đã mở cùng que thử thai vẫn chưa được sử dụng trong phòng tắm thì khóe môi nhếch cao. Sau khi cơm nước xong, anh liền kéo Bình An đến phòng tắm, muốn cùng nhau chứng kiến thời khắc mẫu chốt này.

Bình An ngồi trên bồn cầu, trừng mắt nhìn Nghiêm Túc đứng ở đối diện.

“Nhìn anh làm gì?” Nghiêm Túc cười.

“Anh ở trong này... sao em thử được?” Bình An tức giận nói.

Nghiêm Túc nhú mào, “Toàn thân cao thấp của em anh thấy hết rồi, sợ cái gì?”

Bình An đỏ mặt, “Anh cút ra ngoài cho em!”

Nghiêm Túc bật cười lớn, “Đừng thẹn, nếu thật sự không được, anh giúp em... xi xi?”

“Cút!” Bình An tức giận la lên, đứng lên khỏi bồn cầu, đuổi Nghiêm Túc khỏi phòng tắm, “Đi ra ngoài, không được ở đây.”

“Được được được, vậy anh chờ ở ngoài, xong thì gọi anh một tiếng nhé.” Nghiêm Túc đứng ngoài cửa, giọng còn mang đầy tiếng cười.

Bình An khóa trái cửa phòng tắm, tay nắm chặt que thử thai, thả lỏng cảm xúc, rốt cuộc đi tiểu ra được.

Nghiêm Túc ở bên ngoài hồi hộp hỏi, “Sao rồi?”

“Sắp được rồi!” Bình An thở phào một hơi, nhắm mắt lại không dám nhìn que thử thai.

“Bà xã ơi, hay mình cùng xem đi?” Nghiêm Túc đứng bên ngoài gõ cửa, khẩn cấp muốn tiến vào.

Bình An mở cửa phòng tắm ra, bĩu môi nói, “Đã thử rồi nhưng mà chưa xem kết quả, chờ anh cùng xem.”

Mắt Nghiêm Túc rạng lên, “Đưa anh xem xem!”

“Anh xem đi!” Bình An đưa que thử cho Nghiêm Túc.

“Oa oa!” Nghiêm Túc lấy qua, nhìn thấy mặt trên có hai vạch hồng thì cười toe toét, “Bà xã, em tự xem đi.”

Bình An cắn cắn môi, cúi đầu nhìn que thử thai, mắt sáng rực lên, “Em có thai thật rồi?”

Nghiêm Túc hôn má cô một cái, “Bảo bối à, anh sắp làm ba rồi.”

“Em thật sự sắp làm mẹ rồi sao?” Bình An kích động ôm lấy Nghiêm Túc, cảm giác như mình đang ở trong mơ, cô thật sự mang thai rồi sao?

“Còn que thử không, mình thử lại lần nữa.” Nghiêm Túc muốn cho chắc ăn.

Bình An lấy nguyên hộp thử thai ra, hai người trong phòng tắm lấy toàn bộ que ra thử hết. Kết quả đều giống nhau, chứng minh Bình An mang thai.

“Mai mình đến bệnh viện kiểm tra, xem đứa bé phát triển thế nào!” Nghiêm Túc cố nén kích động, vui mừng nói, “Anh sắp làm ba, anh sắp làm ba!”

Bình An ôm cổ anh, “Chúc mừng anh.”

“Cũng chúc mừng em!” Nghiêm Túc ôm lấy cô, cúi đầu hôn cô, “Bà xã, cảm ơn em.”

Tối hôm đó, hai người nằm trên giường hàn huyên tới hơn nửa đêm, đề tài đều xoay quanh đứa nhỏ. Thậm chí Nghiêm Túc đã nghĩ ra vài cái tên, đến khi bị Bình An giễu cợt mới thôi.

Ngày hôm sau, Nghiêm Túc không đi làm mà cùng đi với Bình An đến bệnh viện kiểm tra. Xác nhận đúng là có thai, đã gần hai tuần.

Bình An gọi điện thoại cho Phương Hữu Lợi đầu tiên, báo cho ông biết tin mình mang thai.

Phương Hữu Lợi cao hứng cười ha hả, gần như ước gì ngày mai Bình An sinh ngay cháu ngoại cho ông ôm.

Nghiêm Túc đưa Bình An tới gặp ông bà nội, tự mình báo tin cho ông bà biết để ông bà cùng vui.

Hai ông bà cụ nghĩ đến việc mười tháng nữa sẽ có cháu cố để bế bồng thì vui vẻ cười tít cả mắt, Nghiêm lão phu nhân còn lôi kéo Bình An dặn dò, “Thai ba tháng đầu rất dễ hư, con phải cẩn thận mọi thứ đó. Khoan báo với bạn bè, chờ ba tháng ổn định rồi hãy báo cho mọi người cùng chia vui. Lúc này người nhà chúng ta biết thôi là được rồi.”

Bình An nhất nhất gật đầu đồng ý.

Về phương diện này cô chẳng có chút kinh nghiệm nào, nên bà nội nói gì cô đều ghi nhớ trong lòng thật kỹ.

Nghiêm lão phu nhân còn tự mình gọi điện thoại báo cho Vu Tố Hà bên Mỹ để cô mừng.

Vu Tố Hà biết được tin này lập tức quyết định về nước, muốn đích thân chăm sóc Bình An, may mà Bình An vội vàng tiếp điện thoại can ngăn. Cô chỉ mới mang thai, đã cần đến trọng điểm bảo vệ đâu.

Nghiêm Túc cũng thấy không cần làm lớn chuyện mà cứ thuận theo tự nhiên, chỉ cần cẩn thận chút là được.

Vu Tố Hà nghe thế mới không lập tức quay về từ Mỹ.

Bất quá Nghiêm lão phu nhân kiên trì muốn vợ chồng Bình An ở đây ăn tối, muốn đích thân nấu canh bổ dưỡng cho Bình An.

Nghiêm Túc tự mình đến đón Phương Hữu Lợi lại đây cùng ăn cơm. Thái độ của hai ông bà cụ đối với Phương Hữu Lợi vẫn giống như trước

đây. Thật ra, vì hai ông bà cụ sau khi về hưu đã cùng nhau chu du khắp thế giới, đã thấy rất nhiều sự vật sự kiện chưa từng thấy trước kia, nên tầm nhìn và tấm lòng đều rộng mở đến thăng hoa. Con người ta sống trên đời nếu việc gì cũng so đo quá rõ ràng thì sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Đặc biệt là sau khi Viên lão phu nhân qua đời, Nghiêm lão phu nhân càng cảm thấy sinh mạng vô cùng ngắn ngủi, chỉ cần trong nháy mắt là cuộc sống đã có thể thiên biến vạn hóa, chỉ khi tấm lòng thật sự rộng rãi mới có thể sống thoải mái tự tại.

Lúc mọi người chuẩn bị ăn cơm, Nghiêm Lôì Hải tới.

Ông ta đến là để bàn với Nghiêm lão gia về tiết Thanh minh, cần chọn ngày tốt để tu bổ phần mộ tổ tiên Nghiêm gia, thấy Phương Hữu Lợi cũng ở đây thì sắc mặt lập tức sầm xuống.

Thấy Nghiêm Lôì Hải chẳng nề nang gì như vậy, Phương Hữu Lợi chỉ cười cười thản nhiên, không hề để trong lòng.

Ngược lại, Nghiêm lão gia thấy con trai không hiểu lễ tiết như vậy thì cảm thấy khá mất mặt, hừ một tiếng ngoắc ông ta vào thư phòng.

Nghiêm lão phu nhân nói với Phương Hữu Lợi, “Đừng để ý đến nó, chúng ta ăn cơm đi.”

Phương Hữu Lợi gật đầu, khách sáo, “Mời lão phu nhân ăn cơm.” Sau đó dặn dò Bình An, “Con giờ là ăn cho hai người đó, phải ăn nhiều chút mới được, đừng có bữa nào cũng ăn như mèo ăn đó nghe.”

Bình An đang gấp thịt trong chén sang cho Nghiêm Túc, nghe Phương Hữu Lợi nói vậy ngược không gấp nữa, chỉ cười cười chống chế, “Béo ăn ngấy lắm, con ăn không vô.”

“Ăn nhiều cá đi con, về sau đứa bé sẽ thông minh.” Nghiêm lão phu nhân gắp một khối cá để vào chén Bình An.

Nghiêm Túc cong môi cười, nói khẽ với Bình An, “Còn phải ăn nhiều canh nữa.”

Bình An nguýt anh một cái dài sọc. Cứ ăn kiểu này sớm muộn gì cô cũng sẽ biến thành heo mấ.

Không biết Nghiêm Lô Hải thương lượng điều gì với Nghiêm lão gia mà đến khi cả nhà cơm nước xong xuôi cũng chưa ra tới. Phương Hữu Lợi không tiện ở lại đây quá lâu, chỉ ngồi chơi thêm một chút rồi chào đi về.

Vợ chồng Bình An cũng không ở lại bao lâu, chờ Nghiêm Lô Hải từ thư phòng ra để chào một tiếng rồi quay về Phượng Hoàng Thành.

Một đêm không mộng寐, Bình An nằm trong lòng Nghiêm Túc ngủ hết sức ngọt ngào.

Vì có thai nên Bình An tạm thời không nghĩ đến Duy An công tác nữa, định là thai kỳ ổn rồi mới tính chuyện đi làm.

“Đi đường cẩn thận!” Bình An đưa Nghiêm Túc đến cạnh cửa, cười nói hẹn gặp lại với anh.

Nghiêm Túc cúi đầu hôn môi cô một cái, rồi nói với bụng của cô, “Cực cưng, ba đi làm nhe.”

Bình An buồn cười, “Đồ ngốc, cực cưng có nghe được đâu.”

Nghiêm Túc dặn dò, “Anh đi làm đây, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt chờ anh về.”

Bình An cười gật đầu, buồn cười nghĩ, thì ra đàn ông dù thông minh cỡ nào cũng sẽ làm ra những hành động ngây thơ ngớ ngẩn, không phù hợp

với chỉ số thông minh của mình như vậy.

Nghiêm Túc đi làm, Bình An liền lái xe đến nhà sách, định mua vài bộ sách dạy dưỡng thai nuôi con nhỏ về nhà học tập. Ở trong nhà sách được một lúc, cô nhận được điện thoại của Kỳ Túy Ý.

Bình An đã lâu chưa gặp Kỳ Túy Ý, nghĩ dù sao cô cũng đã vào nội thành rồi nên bèn mời cô ấy cùng ăn trưa.

“Cậu có rồi hả?” Lúc ăn cơm, Kỳ Túy Ý hỏi Bình An định thế nào về công việc sau này, Bình An liền nói chuyện mình mang thai cho cô ấy biết, cũng nói tạm thời không tính đi làm. Kỳ Túy Ý vừa nghe vậy liền ré lên.

“Cậu nhỏ giọng chút coi!” Bình An tức giận trừng mắt nhìn bạn, “Đừng làm như bị sét đánh thế, tớ có thai là bình thường mà.”

Kỳ Túy Ý cười hắc hắc, “Người ta vui giùm cậu chứ sao.”

“Cậu tìm mình có việc hả?” Bình An hỏi. Vừa rồi cô cũng cảm giác được Kỳ Túy Ý có gì đó muốn nói lại thôi, chắc chắn còn có chuyện khác.

“Ừ, hôm qua Úy Úy tìm tớ.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Vô Sự Không Lên Tam Bảo Điện

Bình An nghi hoặc ngẩng đầu lên, “Khi không sao lại tìm cậu?”

“Thì tại cô em gái cực phẩm của Nghiêm Túc chứ ai, chẳng biết nghe từ đâu mà biết được Úy Úy là bạn học của cậu, nên cứ gây khó dễ cho cậu ấy khắp nơi trong công ty. Úy Úy sắp bị nó phiền chết rồi nên mới tìm tớ để xả.” Kỳ Túy Ý tức giận nói, thật sự chẳng có chút cảm tình nào với Nghiêm Hân.

Bình An nhăn mày, “Úy Úy tìm cậu thật ra là muốn cậu đến nói với mình chứ gì. Cậu ấy hy vọng mình làm gì đây?”

Kỳ Túy Ý nói, “Tớ thấy cậu ấy cũng chỉ oán trách đôi câu cho đỡ bực thôi chứ thật ra đã có biện pháp đối phó với Nghiêm Hân rồi. Nhưng Bình An à, tớ thấy cậu phải cẩn thận với con bé Nghiêm Hân này đấy, sao tớ cứ cảm giác nó biến thái thế nào!”

“Có thể cô ta bị bệnh ‘yêu anh trai’ thôi.” Bình An nhúc đầu day day thái dương, “Dù sao mình với cô ta đã vạch thẳng mặt rồi, chẳng còn giả vờ lời hay tiếng đẹp với nhau nữa đâu.”

“Bệnh ‘Yêu anh trai’ á?” Kỳ Túy Ý xì một tiếng, “Cái vụ em gái yêu anh trai thì thường là vì người anh đó đối xử quá tốt với em gái, còn Nghiêm Túc có bao giờ hòa nhã với Nghiêm Hân đâu, nó yêu kiểu này quá kỳ luôn!”

Bình An nghĩ nghĩ rồi chậm rãi gật đầu, “Tớ cũng thấy kỳ. Tình cảm của Nghiêm Hân với Nghiêm Túc đúng là không giải thích được! Đừng nói tới

ở chung, ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không nhiều. Tâm tư của cô nàng này thâm sâu hơn mẹ cô ta nhiều.”

“Nếu mà cậu cũng làm việc tại Nghiêm Thị thì tớ nghĩ có khi cô ta còn muốn xé xác cậu ra không chừng.” Kỳ Túy Ý nói.

“Đừng phóng đại vậy chứ.” Bình An cười khẽ.

Kỳ Túy Ý bĩu môi, “Thật ra thì tớ lo là nếu Nghiêm Hân phát hiện ra việc Úy Úy đã từng thích Nghiêm Túc không chừng sẽ làm ra chuyện gì kịch liệt hơn. Chính cậu cũng nên cẩn thận một chút.”

“Yên tâm, tớ sẽ cẩn thận.” Bình An cho Kỳ Túy Ý một ánh mắt ‘đừng lo’.

Ăn với Kỳ Túy Ý xong, Bình An lái xe về nhà. Sau khi đưa xe vào gara, lúc vòng ra cửa chính, cô thấy có hai dáng người trông quen mắt đứng trước cửa nhà mình.

Hình như là Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân...

Hai người này tới đây làm gì? Bình An nhẹ nhàng che bụng, ánh mắt cảnh giác.

“Con bé này rốt cuộc có ở nhà không? Chết đi đâu rồi, sao lâu vậy mà không ra mở cửa.” Ôn Nguyệt Nga càu nhàu oán trách.

“Vậy về thôi, thăm nó làm gì, tốt lành gì đâu mà thăm.” Nghiêm Hân kêu lên.

Ôn Nguyệt Nga quát một tiếng, “Con biết cái gì!”

Nghiêm Hân vừa định cãi lại thì đuôi mắt liếc thấy một bóng dáng quen thuộc. Cô ta lập tức quay đầu lại, phát hiện Bình An đang nhìn bọn họ thì

mặt cũng chẳng có một nụ cười nào, chỉ kéo kéo Ôn Nguyệt Nga vẫn còn đang nhấn chuông cửa, bực tức bĩu môi ý chỉ về phía sau.

Ôn Nguyệt Nga quay đầu lại, thấy Bình An đã đứng ở phía sau mình thì lập tức bày ra một nụ cười gượng, “Bình An về rồi đấy à, chúng tôi chờ cô này giờ.”

Người đàn bà này cười trông giả dối quá! Bình An thầm nghĩ.

Vô sự không đăng Tam Bảo Điện, hôm nay hai mẹ con nhà này đột nhiên lại xuất hiện ở đây chắc chắn là không có chuyện gì tốt rồi.

“Hai người có chuyện gì không?” Bình An không có ý muốn mời họ vào nhà ngồi.

Thật ra, Ôn Nguyệt Nga vô cùng ghét Bình An, nhưng vì mục đích của mình, bà ta không thể không giả vờ dịu dàng thân thiết, “Tôi nghe nói cô mang thai nên ghé thăm cô một chút, sẵn mang cho cô ít tổ yến.”

Bình An nghe Ôn Nguyệt Nga nói vậy mà cảm thấy đầu mình không có khả năng tiêu hóa. Bà ta nói sai hay mình nghe lầm? Từ lần gặp đầu tiên Ôn Nguyệt Nga đã chẳng cho cô sắc mặt hòa nhã, hôm nay lại còn lấy tổ yến đến thăm cô?

Mặt trời mọc đằng Tây à?

Nghiêm Hân thấy vẻ thờ ơ của Bình An thì trong lòng tức giận. Cô ta vốn không tình nguyện tới nơi này, giờ còn bị Phương Bình An nhìn như nhìn trò cười thì cơn tức trong bụng càng nhịn càng khó chịu.

“Tôi cảm ơn ý tốt của hai người đã quan tâm tới chúng tôi, nhưng mà tổ yến này quý giá lắm, tôi không thể nhận đâu.” Bình An uyển chuyển khách sáo từ chối gói tổ yến Ôn Nguyệt Nga đang muốn nhét vào tay mình.

Ôn Nguyệt Nga cố gắng duy trì nụ cười, “Nói gì vậy, người một nhà còn so đo cái gì quý giá không quý giá.”

Đầu Bình An đầy vạch đen. Ba chữ ‘người một nhà’ này dùng với hai mẹ con bà ta nghe sao mà sợ nổi da gà vậy?

“Mẹ, cô ta thích nhận hay không kệ cô ta, cần gì phải năn nỉ.” Nghiêm Hân trừng mắt nhìn Bình An đến muốn phun ra lửa.

Ôn Nguyệt Nga quét mắt liếc Nghiêm Hân một cái, “Không biết tôn ti trật tự, ăn nói với chị dâu sao không lễ phép gì hết vậy?”

Nghiêm Hân mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Ôn Nguyệt Nga, hoài nghi không biết mẹ mình hôm nay trúng tà hay sao.

Bình An nhú mày, tóm lại Ôn Nguyệt Nga muốn gì?

“Vả lại, chúng tôi còn chưa thăm qua nhà mới của cô và Nghiêm Túc, không mời chúng tôi vào ngồi một chút sao?” Ôn Nguyệt Nga cười hỏi Bình An.

Cô thật sự là... không muốn mời họ vào nhà! Nhưng người ta cũng đã đứng ngay trước cửa rồi còn từ chối được chỗ nào, Bình An cười nhạt nói, “Để tôi mở cửa.”

Ôn Nguyệt Nga kéo Nghiêm Hân đang có vẻ vô cùng bất đắc dĩ đi theo sau Bình An vào nhà, quét mắt một lượt đánh giá cách bài trí phòng khách. Hừ, đúng là Tổng tài Công ty có khác, chỗ ở dù không tráng lệ nhưng trang hoàng lại rất tinh xảo.

Nghiêm Hân thấy ảnh cưới chụp Nghiêm Túc và Bình An đang ôm nhau thì ghen tức cắn chặt khớp hàm, đáy mắt lộ ra ánh ghen tỵ điên cuồng.

Bình An bưng hai ly trà từ bếp ra vừa kịp nhìn thấy ánh mắt ghen tị của Nghiêm Hân, hơi cười cười, “Mời uống trà.”

Ôn Nguyệt Nga bưng trà hớp một ngụm, cười nói huyên thuyên, “Bình An à, thật ra thì tôi ăn nói chua ngoa nhưng lòng dạ đạ hũ, trước kia đối với cô như thế thật ra là... vô tâm thôi, cô cũng đừng để bụng. Cha chồng cô cũng đã nói với tôi, chúng ta là người một nhà đừng nên cãi đặng với nhau.”

Bình An mỉm cười không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Hôm nay ba chồng cô cũng định đến thăm cô, cô giờ đang mang thai cháu trai đầu của Nghiêm gia mà, dù sau này nó không mang họ Nghiêm.” Ôn Nguyệt Nga thất vọng thở dài một tiếng, “Đừng trách ba chồng cô, giờ anh ấy cũng có nghiêm khắc với cô một chút, chờ anh hết giận rồi sẽ không như thế đâu.”

“Ba làm sao vậy?” Bình An tò mò hỏi, cô lại làm gì chọc ông ta mất hứng nhỉ?

Nghiêm Hân mỉa mai cười một tiếng, “Nếu không vì ba cô làm ra chuyện như vậy, ba tôi cần gì tức giận? Ông ta tự mất mặt thì cũng được đi, còn liên lụy Nghiêm gia chúng tôi mất mặt theo.”

Đôi mắt Bình An trở nên lạnh lẽo, sắc bén nhìn thẳng vào Nghiêm Hân, “Ba tôi làm chuyện gì khiến Nghiêm gia mất mặt?”

“Con nít đừng nói lung tung.” Ôn Nguyệt Nga vỗ mu bàn tay Nghiêm Hân, cười cười nói với Bình An, “Thật ra thì cũng không phải vì dạng quan hệ này, chủ yếu là vì thân phận của Trình Vận...”

“Thân phận của chị Vận thì sao? Phiền đến ai?” Thật ra Bình An muốn nói, chính bản thân Nghiêm Lô Hải không đàng hoàng mà còn bày đặt nói

người khác, sao ông ta không cảm thấy việc ông ta vứt bỏ vợ con còn mất mặt gấp mấy lần?

Nhưng dù gì Nghiêm Lôi Hải cũng là ba chồng của cô, cô nhin được.

“Đúng là cha nào con nấy, cô hoàn toàn không xứng với anh tôi.”
Nghiêm Hân hăm hừ.

Bình An hờ hững nhìn cô ta, như cười như không hỏi, “Tôi không xứng thì ai xứng? Cô sao?”

Hai má Nghiêm Hân ửng đỏ, dường như thật đúng là muốn nói chỉ có chính cô ta mới xứng đôi với Nghiêm Túc. Nhưng dưới ánh mắt tàn nhẫn dị thường của Ôn Nguyệt Nga, cô ta đành phần nộ ngậm miệng.

“Thật ra nếu có thể, cô nên khuyên cha cô kín đáo một chút thì ba chồng cô sẽ không đến nỗi tức giận như vậy, nói thế nào cha cô cũng là người có tiếng tăm...” Ôn Nguyệt Nga dường như rất chấp nhất đối với chuyện tình Phương Hữu Lợi và Trình Vận, biết rõ Bình An không vui nhưng cứ cố nhắc tới.

Bình An cười lạnh, “Ba tôi làm việc quang minh lỗi lạc, không vứt bỏ vợ con cũng chẳng gây chuyện gì gièm pha, ai muốn tức giận thì cứ tức giận đi.”

“Chẳng qua tôi tốt bụng khuyên cô một tiếng thôi, cô giận tôi cái gì.” Ôn Nguyệt Nga tức giận, “Trình Vận là chị họ của Nghiêm Túc, chẳng lẽ sau này cô kêu nó là mẹ?”

“Đó là chuyện của Phương gia chúng tôi, đâu có liên quan gì tới các người. Còn nữa, chị Vận đã không còn chút quan hệ nào với Trình gia.” Bình An cao giọng nói. Trình Bính Khôn đã từ bỏ quan hệ cha con với Trình Vận, Trình Vận bây giờ hoàn toàn không thể coi là chị họ của Nghiêm Túc.

“Cô...” Ôn Nguyệt Nga giận tái mặt, “Tôi cũng chỉ đảm đương vai trò thuyết khách, cô không muốn nghe thì thôi.”

Bình An khẽ mỉm cười, hạ lệnh đuổi khách, “Thật ngại, tôi đột nhiên cảm thấy hơi nhức đầu, muốn đi nằm một chút.”

Ôn Nguyệt Nga đứng lên, cười nói, “Vậy chúng tôi cũng không ở lâu, cô nên đi nghỉ đi, có rảnh tôi trở lại thăm cô.” Nói xong, dắt Nghiêm Hân chạy ra cửa.

Hai mẹ con rời khỏi Phượng Hoàng Thành, Nghiêm Hân không nhận được nữa mà chửi tục, “Bà nó, hôm nay mẹ sao vậy, sao lại tự tìm tới cửa mà rước lấy nhục. Phương Bình An có coi chúng ta ra gì đâu? Mẹ thấy thái độ của nó rồi đó.”

“Con biết cái gì, cô ta càng đối với chúng ta không tốt, chúng ta càng phải tốt với cô ta.” Khóe môi Ôn Nguyệt Nga hiện lên một nụ cười gian trá, “Gần đây thấy ba con cứ hay chạy đến chỗ lão già kia, mẹ liền hỏi dò, hình như là lão già kia muốn để lại toàn bộ cổ phần của lão cho Nghiêm Túc đó.”

Sắc mặt Nghiêm Hân biến đổi, “Sao ông nội lại có thể làm vậy, cái gì cũng chỉ để cho Nghiêm Túc hết. Ba đồng ý chứ?”

“Ba con còn chưa đồng ý. Nhưng sau khi biết Bình An mang thai thì ông rất vui, giống như định dùng số cổ phần đó làm cho thằng chó kia thay đổi ý định, nếu đứa bé đầu tiên không mang họ Phương thì sẽ lập tức để lại tất cả cổ phần cho đứa bé. Con nói xem, Phương Bình An có không đồng ý được sao?” Ôn Nguyệt Nga oán hận phun ra. Bà ta đi theo người đàn ông này hơn nửa đời người thế mà cuối cùng vẫn chẳng lấy được gì. Cục tức này bà ta thật sự là nuốt không trôi, cho nên bà ta muốn tự mình tranh thủ.

“Vậy sao mẹ còn tới tìm Phương Bình An, con vừa thấy mặt nó là đã mắc ói.” Nghiêm Hân ghê tởm kêu lên.

Ôn Nguyệt Nga quét mắt nhìn con gái, “Con thì biết gì. Nếu ba con biết Phương Bình An đuổi chúng ta ra ngoài, hoặc là nói thẳng vào mặt chúng ta rằng ông còn không biết xấu hổ hơn cả Phương Hữu Lợi, con thấy liệu ba con còn để lại cổ phần cho cô ta không?”

Nghiêm Hân nghe vậy liền vui vẻ, “Mẹ muốn cho ba càng ghét nó hơn?”

“Chẳng lẽ con cho rằng mẹ có thể đối xử tốt với con đ. kia sao?” Ôn Nguyệt Nga hừ một tiếng, “Còn nữa, con có chuyện gì vậy, Nghiêm Túc cưới con đàn bà nào thì có liên quan gì tới con. Về mặt của con như thế là sao, cứ như người đàn ông của mình bị cướp đi vậy.”

Nghiêm Hân hơi nhếch môi, không nói lời nào.

Ôn Nguyệt Nga hoảng hốt, đột nhiên đạp thắng dừng ngay xe lại, ánh mắt bén nhọn nhìn chăm chăm vào Nghiêm Hân, “Con yêu Nghiêm Túc hả?”

“Con thích anh ấy!” Thích ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Túc. Mặc dù khi đó cô ta không thích Vu Tố Hà, nhưng Nghiêm Túc làm cho cô ta cảm thấy những đứa con trai khác đều trở nên kém cỏi. Sau khi lớn lên, mặc dù bọn họ không ở chung nhà, nhưng những chuyện liên quan tới Nghiêm Túc mà cô ta nghe ngóng được khiến cô ta càng mê muội đối với anh.

Nghiêm Túc là người đàn ông hoàn mỹ nhất, chỉ có anh mới xứng với cô ta.

Ôn Nguyệt Nga la lên, “Con điên rồi, nó là anh trai con!”

“Anh ấy thật sự là anh cùng cha khác mẹ với con sao? Há mẹ!” Nghiêm Hân cười châm chọc nhìn Ôn Nguyệt Nga.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Cút

Chắc hẳn Ôn Nguyệt Nga hoàn toàn không ngờ là con gái sẽ nói vậy nên hoảng sợ quay đầu lại nhìn cô ta, giọng cũng trở nên bén nhọn, “Con nói cái gì? Con biết nói vậy nghĩa là gì không?”

Nghiêm Hân cười lạnh một tiếng, “Nghiêm Lô Hải có phải là cha ruột của con không, không phải mẹ là người biết rõ nhất sao?”

Ôn Nguyệt Nga dừng ngay lại ven đường, kinh ngạc nhìn chăm chăm Nghiêm Hân, “Con nói lại lần nữa xem.”

“Lúc con ở Mỹ, có một người đàn ông tới tìm con, nói là cha ruột của con. Con không tin.” Nghiêm Hân nhìn thẳng vào mắt Ôn Nguyệt Nga, gằn từng tiếng, “Nhưng sau đó con lại lén lấy tóc của ba đi làm DNA. Chúng tôi hoàn toàn không phải cha con.”

“Con nói hẳn... hẳn đến tìm con?” Ôn Nguyệt Nga run rẩy hỏi.

“Ông ta nói ông ta tên Diêu Huy, trước là tài xế của ông ngoại. Mẹ, chắc mẹ cũng có chút ấn tượng chứ.” Nghiêm Hân cười hỏi.

Sắc mặt Ôn Nguyệt Nga lúc trắng lúc xanh, hoảng loạn hỏi, “Hẳn tìm con làm gì, hẳn nói với con những gì?”

Nghiêm Hân bật cười nhẹ, “Mẹ sợ gì chứ, sợ con đi nói với ba là ba bị đội nón xanh (bị cấm sừng), nuôi con gái giùm người khác vài chục năm? Con đâu có ngu như vậy. Nếu để cho ba biết, con chẳng lập tức trắng tay à. Con không cần làm con gái của một tài xế đâu.”

“Vậy rốt cuộc hẳn tìm con nói cái gì?” Sắc mặt Ôn Nguyệt Nga thật khó coi. Bà ta rõ ràng đã bảo người kia vĩnh viễn đừng xuất hiện trong thế giới của mẹ con bà ta, thế mà hẳn lại tìm đến con gái.

Mặt Nghiêm Hân không thay đổi, “Không nói gì, chỉ muốn gặp con gái một lần trước khi chết mà thôi.”

Ôn Nguyệt Nga sừng sốt, “Hẳn đã chết?”

“Ung thư gan giai đoạn cuối, trước khi con về nước cũng đã chết rồi. Mẹ yên tâm, ông ta không làm gì có lỗi với mẹ đâu, chỉ muốn thấy mặt con mà thôi. Hồi mới đầu cũng không nói với con ông ta là ai, chẳng qua sau đó ở bệnh viện con vô tình biết được mình có cùng nhóm máu với ông ta, thử một chút mới biết.” Nghiêm Hân tựa như đang nói chuyện về một người ngoài cuộc, một chút nét thương tâm cũng không có.

Ôn Nguyệt Nga thở phào nhẹ nhõm nơi đáy lòng, bởi cho là người đàn ông kia muốn uy hiếp bà ta làm cái gì đó. Đã chết là tốt nhất, chẳng còn rắc rối gì, “Con phải nhớ, con chỉ có thể là con gái của Nghiêm Lôì Hải, nếu để cho ba con biết được con không phải là con gái của ông, con đừng mơ có được bất cứ thứ gì của Nghiêm gia.”

Nghiêm Hân hừ lạnh, “Con biết rõ chuyện này hơn mẹ. Chẳng qua có Nghiêm Túc ở đây, chúng ta không có khả năng lấy được tất cả những thứ muốn lấy từ Nghiêm gia.”

“Con biết rõ Nghiêm Túc hận chúng ta mà con còn đối với Nghiêm Túc...” Ôn Nguyệt Nga chỉ tiếc nói mãi mà Nghiêm Hân cứ như nước đổ lá khoai.

“Con thích anh ấy. Anh ấy mà thích con thì chẳng phải chúng ta càng đứng vững gót chân tại Nghiêm gia sao?” Nghiêm Hân kêu lên.

Ôn Nguyệt Nga tức giận đến muốn lay con thật mạnh cho tỉnh, “Lúc đó ba con sẽ nói sao? Tụi con là anh em!”

“Nếu thật sự xảy ra... Vậy cứ nói thật với ba rằng con và Nghiêm Túc không có liên hệ máu mủ đi.” Đáy mắt Nghiêm Hân lộ ra một sự kiên định cùng khăng khăng một mực.

Bốp! Ôn Nguyệt Nga không thể nhịn được vung qua một cái tát, bàn tay run rẩy, “Mày... Mày muốn mẹ tức chết có phải không? Đừng nói Nghiêm Túc đối với mày ngay cả tình cảm anh em cũng không có, nó cũng đã kết hôn. Mày không thấy nó đối xử thế nào với Phương Bình An hay sao? Làm sao còn có thể thích mày? Mày đừng nằm mơ giữa ban ngày, đừng đến lúc đó...”

“Chính mẹ cũng giật chồng người khác, chẳng lẽ con không làm được sao?” Nghiêm Hân bụm má, lớn tiếng hỏi.

Ôn Nguyệt Nga giận đến toàn thân phát run, “Mày đúng là điên rồi!”

“Chuyện của con không cần mẹ quan tâm!” Nghiêm Hân mở cửa xe, thờ phì phì tức giận đi tới ven đường chặn taxi.

“Tiểu Hân, mày trở lại đây!” Ôn Nguyệt Nga kêu to, mở cửa xe đuổi theo, kéo tay Nghiêm Hân, “Mày còn muốn làm việc tùy hứng tới khi nào? Mẹ con chúng ta vốn đã khó sống, mày còn muốn thế nào nữa, muốn chọc mẹ tức chết mới vừa lòng hay sao?”

Nghiêm Hân hất tay Ôn Nguyệt Nga ra, “Con theo đuổi cái con thích thì có gì là sai? Hồi đầu mẹ chẳng nói thế với con là gì. Mẹ nói mẹ cướp chồng của Vu Tố Hà là vì tình yêu chân chính, mẹ và ba thật lòng yêu nhau. Chẳng lẽ tình yêu của con con cũng không thể tự mình tranh thủ hay sao?”

Ôn Nguyệt Nga cũng không biết phải đáp lời thế nào, mắng con gái không biết liêm sỉ giật chồng người khác sao? Vậy chính bà ta thì sao? Bà

ta hoàn toàn không có lập trường gì để mắng con gái, khuyên con gái không thể loạn luân mà yêu anh trai cùng cha khác mẹ của mình. Nghiêm Túc cùng con gái bà ta hoàn toàn không có liên hệ máu mủ, sao kêu là anh em ruột được?

“Chuyện này không giống vậy!” Ôn Nguyệt Nga xuôi xi, “Nghiêm Túc và ba con không giống nhau. Nếu con dám đến trêu chọc Phương Bình An, nó không bỏ qua cho con đâu.” Ôn Nguyệt Nga đã đấu đá với Nghiêm Túc nhiều lần nên biết mình và con gái đều không phải là đối thủ của nó. Bà ta không muốn giành giật công ty với Nghiêm Túc, chỉ muốn lấy được tài sản trong tay Nghiêm Lô Hải để nửa đời sau có cái bảo đảm mà thôi.

Cho nên, bà ta nhất định phải ngăn cản Nghiêm Hân đi trêu chọc một kẻ ma quỷ như Nghiêm Túc.

“Không thử làm sao biết được?” Nghiêm Hân lạnh lùng cười, vẫy một chiếc taxi, lên xe rời đi.

Ôn Nguyệt Nga vừa vội vừa tức nhìn Nghiêm Hân đi mất, bất đắc dĩ quay về trong xe mình.

Nghiêm Hân lên taxi đi thẳng về công ty, xông lên văn phòng của Nghiêm Túc.

“Có chuyện gì không?” Nghiêm Túc đang giao công việc cho Đường Sâm thì cửa phòng làm việc đột nhiên bị tông mở. Thư ký vẻ mặt khó xử đứng sau lưng Nghiêm Hân, cô không kịp ngăn cản.

Nghiêm Túc lạnh mặt xuống, ánh mắt sắc bén nhìn Nghiêm Hân.

“Em có việc cần nói với anh.” Nghiêm Hân nhìn Nghiêm Túc nói.

“Có gì thì nói ngay đi.” Nghiêm Túc nhàn nhạt.

Nghiêm Hân kêu lên, “Em muốn nói chuyện riêng với anh!”

Đường Sâm thức thối đứng lên, gạt đầu một cái với Nghiêm Túc, lui ra khỏi văn phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Chuyện gì?” Nghiêm Túc nhíu lại mày kiếm, mắt kiên nhẫn hỏi.

Nghiêm Hân chậm rãi đi tới, ngừng lại trước bàn làm việc của Nghiêm Túc, mắt đưa tình nhìn anh, “Anh, anh ghét em lắm hả, anh hận mẹ em phá hư gia đình của anh phải không?”

Đây là diễn tuồng gì thế? Nghiêm Túc nhíu mày nhìn cô ta, “Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng.”

“Nếu em không phải là con của mẹ, anh sẽ không ghét em đúng không?” Đôi mắt Nghiêm Hân rưng rưng vô cùng đáng thương, khiến người ta thương tiếc.

Đáy mắt Nghiêm Túc hiện lên tia ghét bỏ, “Cô là con ai chẳng liên quan gì đến tôi.”

“Nhưng... Nhưng...” Nghiêm Hân xiết chặt tay, “Em rất thích anh. Em biết mẹ em thật có lỗi với anh và Dì Tố Hà. Em thay mẹ em xin lỗi nhé. Anh đừng ghét em nữa, có được không?”

Nghiêm Túc không hiểu hôm nay Nghiêm Hân lên cơn thần kinh gì mà đột nhiên chạy đến trước mặt anh bày ra dáng vẻ này, nhưng anh quá rõ hai mẹ con ả là hạng người gì, một chút cũng không xúc động, “Nói xong chưa? Nói xong xin mời ra ngoài.”

“Em là em của anh mà...” Nghiêm Hân rơi nước mắt giàn giụa.

“Thì sao? Tôi cảnh cáo cô, đừng giấm giúi giờ trò sau lưng nữa. Cô với mẹ cô là loại người nào chúng tôi đều rất rõ ràng, đừng ra vẻ như chưa từng

có chuyện gì xảy ra. Cô là con gái của Nghiêm Lôi Hải, nhưng không phải là em gái của tôi. Tôi chưa bao giờ thừa nhận điều này cả. Dẹp nước mắt đi, đừng làm người ta buồn nôn.” Nghiêm Túc nói không chút nể nang.

Lòng Nghiêm Hân đau nhức, không còn lựa lời nữa, “Trong lòng anh chỉ có Phương Bình An là quan trọng nhất sao?”

Nghiêm Túc cười lạnh, không nghĩ trả lời câu hỏi không biết tự lượng sức này của Nghiêm Hân.

“Phương Bình An kia là đồ lăng lợ. Trước kia thậm mển Lê Thiên Thần, sau đó trong trường học lại mập mờ với Ôn Triệu Dung, giờ mỗi chài được anh rồi còn cặp kè với Hồng Dịch Vũ ở Tập đoàn Phương Thị. Anh không sợ bị cấm sừng sao? Nói không chừng về sau có khi còn nuôi con giùm người khác!” Nghiêm Hân hận Phương Bình An muốn chết, muốn dùng tất cả những lời nói ác độc để công kích cô.

Trong nháy mắt, sắc mặt Nghiêm Túc biến đổi, tròng mắt như kết tụ một lớp băng lạnh lẽo, ánh mắt như một lưỡi kiếm sắc bén bắn thẳng vào mặt Nghiêm Hân. Nghiêm Hân đột nhiên cảm thấy có luồng sát ý khiếp người ập xuống nghiêng trời lệch đất.

Nhịp tim cô ta không khỏi tăng tốc, sợ hãi lui về sau một bước.

Nghiêm Túc đột nhiên vươn tay, lướt qua bàn làm việc chộp vào cổ Nghiêm Hân, mỗi một chữ mỗi một câu giống như được tạc bằng băng, “Đừng tưởng cô họ Nghiêm thì tôi không dám làm gì cô. Tôi sẽ không nói lại lần thứ hai, cô dám nói nửa câu nhục mạ vợ tôi lần nữa, tôi sẽ quăng cô từ trên này xuống dưới. Nhớ kỹ đó!”

Hắn thật sự sẽ giết cô!

Nghiêm Hân cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có tràn ngập toàn thân. Cô ta rất tin chỉ cần cô ta nói Phương Bình An không tốt thêm một câu nào

nữa, Nghiêm Túc sẽ thật sự ra tay giết cô ta!

“Em... Em biết rồi. Thật xin lỗi, em cũng chỉ nghe nói thế thôi.” Nghiêm Hân run giọng xin lỗi.

Nghiêm Túc mạnh tay quăng cô ta ra ngoài, cho cô ta một ánh mắt rét lạnh, “Đừng tưởng rằng cho cô vào công ty là cô có thể được voi đòi tiên. Cút ra ngoài cho tôi!”

Vốn lúc này Nghiêm Hân chỉ làm bộ rơi lệ, nhưng lúc này đã thật sự hoảng sợ đến mặt mũi đầy nước mắt, sắc mặt trắng bệch. Cô ta chưa từng thấy Nghiêm Túc đáng sợ như vậy, tâm lý mãi không bình tĩnh lại được.

Cô ta thật không ngờ Nghiêm Túc lại coi trọng Phương Bình An như vậy, trân trọng còn hơn cả tưởng tượng của cô ta!

Nghiêm Hân gần như chạy trốn khỏi văn phòng Nghiêm Túc. Cô ta không dám ở lại lâu thêm một giây, chỉ muốn tìm một chỗ vắng lặng mà ổn định lại tâm trạng.

Đường Sâm cau mày nhìn bóng Nghiêm Hân biến mất trong thang máy, rồi cười hì hì đi vào văn phòng, “Anh Hai ác độc bắt nạt em gái kể đáng thương hả? Khóc lóc thê lương lắm.”

Nghiêm Túc hừ lạnh một tiếng, “Không biết điều.”

“Nghe nói cô em gái nhỏ này đã mua chuộc gần hết Bộ phận Tiêu thụ rồi, thủ đoạn tạo mạng lưới chân rết so với mẹ cô ta chỉ có hơn chứ không kém. Đúng là con nhà tông ha.” Đường Sâm cười ha hả.

“Nếu cậu thường thức cô ta như vậy, có muốn tôi làm mai giùm cậu không?” Nghiêm Túc liếc xéo Đường Sâm một cái, lạnh giọng hỏi.

Đường Sâm vội vàng lắc đầu, “Cậu tha cho tớ, tớ còn muốn sống thêm vài năm. Tớ là lo giùm cậu à nha. Ở Bộ phận Tiêu thụ Nghiêm Hân đối với ai cũng tốt, chỉ trừ một người.”

“Ai?” Nghiêm Túc hỏi.

“Bạn học của phu nhân nhà cậu, mới vừa lên chức quản lý tiêu thụ. Tên gì nhỉ, Vi... à, Vi Úy Úy.” Đường Sâm hí mắt cười nói.

Nghiêm Túc hơi ngẩn ra, tên này nghe quen quen. Sau khi nhú mà suy nghĩ một chút, cuối cùng anh cũng nhớ ra là người nào bèn cười lắc lắc đầu. Biết là người nào rồi nên anh cũng chẳng cần để trong lòng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Vì Tôi Yêu Ông

Ôn Nguyệt Nga lái xe về đến nhà liền liên tục gọi điện thoại cho Nghiêm Hân nhưng cô ta không nhận điện thoại, bà ta cũng đành bất lực. Đến buổi tối, Nghiêm Hân mặt mũi trắng bệch mới trở lại, vừa thấy được Ôn Nguyệt Nga liền ôm lấy bà ta khóc lớn.

“Sao vậy? Sao vậy?” Ôn Nguyệt Nga lo lắng hỏi, giọng rất đau lòng.

Nhưng Nghiêm Hân chẳng nói gì, chỉ khóc lớn một lúc, sau đó nói với Ôn Nguyệt Nga rằng sau này chuyện gì cũng nghe lời bà ta rồi xin phép về phòng.

Ôn Nguyệt Nga không hỏi được cô ta xem đã xảy ra chuyện gì nhưng bà ta đoán chắc là có liên quan đến Nghiêm Túc, trong thâm tâm không khỏi giận dữ.

Chốc lát sau, Nghiêm Lô Hải cũng về tới. Ông ta vừa vào cửa liền nhìn thấy sắc mặt không tốt của Ôn Nguyệt Nga thì nghi ngờ hỏi nguyên nhân vì sao. Ôn Nguyệt Nga gượng cười nói không sao, kêu ông ta đi tắm rửa trước đã.

Nghiêm Lô Hải không nghi ngờ gì, vào phòng tắm đi tắm. Lúc đi ra, thấy Ôn Nguyệt Nga đang lặng lẽ rơi lệ thì vội vàng đi tới ôm bà ta, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?”

Ôn Nguyệt Nga lau nước mắt, cười nói, “Không có gì không có gì, chỉ là hạt cát vào mắt.”

“Khóc đến thế mà còn nói là hạt cát vào mắt. Nói mau, ai làm bà uất ức, tôi nhất định ra mặt thay bà.” Nghiêm Lô Hải nói.

“Tôi thật sự không sao đâu mà.” Ôn Nguyệt Nga cường ép nở một nụ cười.

“Có phải Phương Bình An không? Hôm nay bà đi tìm nó mà.” Nghiêm Lô Hải lớn tiếng hỏi.

Ôn Nguyệt Nga cúi đầu do dự hồi lâu rồi mới gật gật đầu. Sau đó, dưới sự yêu cầu liên tục của Nghiêm Lô Hải, bà ta vờ bất đắc dĩ nói ra chuyện phát sinh hôm nay.

“Nó đuổi hai mẹ con bà ra ngoài?” Nghe Ôn Nguyệt Nga kể xong, Nghiêm Lô Hải tức giận rống lên một tiếng dữ dội, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, “Bà có nói là tôi bảo bà sang không?”

“Nói rồi, nói đầy đủ.” Ôn Nguyệt Nga gật đầu.

“Thế mà nó còn dám làm như vậy?” Nghiêm Lô Hải trợn ngược mắt vì giận dữ. Phương Bình An biết Ôn Nguyệt Nga thay ông ta qua đó thăm nó thế mà vẫn đuổi bà ấy ra ngoài! Đây chẳng phải là tát ông ta một cái nảy lửa hay sao?

Ôn Nguyệt Nga cúi đầu nói bằng giọng tự trách, “Đều tại tôi không tốt, tôi làm người ta ghét.”

Nghiêm Lô Hải tức giận đi tới đi lui, “Nó nói cái gì? Bà có nói rõ lý do bà đến đó không?”

“Đương nhiên tôi có nói chứ, thậm chí còn xin lỗi con bé. Lúc đầu nó còn khách sáo mời chúng tôi vào nhà uống trà, tôi chỉ nhắc chút về chuyện của Phương Hữu Lợi. Con bé nó nói... nói...” Ôn Nguyệt Nga cắn cắn môi, không nói ra.

“Nó còn nói cái gì?” Nghiêm Lô Hải cao giọng hỏi.

“Con bé nó nói chúng ta không có tư cách xen vào chuyện nhà họ Phương, còn nói... còn nói ông còn không bằng Phương Hữu Lợi, chẳng là người tốt lành gì. Rồi cứ thế mà đuổi chúng tôi ra ngoài.” Ôn Nguyệt Nga thêm mắ mặm muối kể lể cuộc đối thoại giữa hai mẹ con bà ta và Bình An.

Làm cho Nghiêm Lô Hải mặt tím bầm vì giận dữ.

“Cái con Phương Bình An này quá càn rỡ, dám nói tôi như vậy! Thật là buồn cười! Tức chết tôi rồi. Đúng là... đúng là đồ không biết điều.” Nghiêm Lô Hải giận dữ rống tướng lên. Nếu hiện tại Bình An đứng ở trước mặt ông ta, ông ta nhất định sẽ chửi ầm lên rồi.

Đáy mắt Ôn Nguyệt Nga thoáng qua một nụ cười âm độc, đứng lên đi tới cạnh Nghiêm Lô Hải dịu dàng nhẹ vỗ về khuôn ngực phập phồng kịch liệt của ông ta, dịu dàng nói, “Ông đừng nóng giận, không đáng. Phương Bình An chẳng qua là dựa hơi vào Nghiêm Túc mới coi thường chúng ta đấy thôi. Vì Nghiêm Túc, ông nhịn một chút đi.”

Lời này Nghiêm Lô Hải chẳng thích nghe chút nào, “Nghiêm Túc? Tôi là ba của nó mà còn phải kiêng kỵ chính con trai của mình, bị con dâu cõng lên đầu như vậy cũng phải im hơi lặng tiếng hay sao?”

“Chứ làm gì được bây giờ? Bây giờ Nghiêm Túc có nghe lời ông đâu? Nếu nó tôn kính ông là cha, lúc trước sao lại cướp lấy vị trí Tổng tài của ông chứ. Ông ít đến công ty nên không biết đó thôi, bây giờ cả công ty đều nghe theo nó, đâu phải riêng gì đám nhân viên kỳ cựu không thôi đâu. Có ai còn nhớ tới ông!” Ôn Nguyệt Nga âm thầm đem mâu thuẫn kéo dài đến Tập đoàn Nghiêm Thị.

Tập đoàn Nghiêm Thị bây giờ vốn là do hai công ty Nghiêm – Vu sát nhập lại, trong công ty có một phần ba là nhân viên kỳ cựu của Vu gia. Bọn

họ đương nhiên là đứng về phía Nghiêm Túc rồi, làm gì có chuyện giúp đỡ một kẻ vong ân phụ nghĩa như Nghiêm Lô Hải! Nhưng những lời khích bác ly gián này của Ôn Nguyệt Nga vẫn có tác dụng đối với Nghiêm Lô Hải, bởi vì trong thâm tâm ông ta, Vu gia giờ đã hoàn toàn thuộc về Nghiêm gia.

“Hừ, nó ỷ nó là cổ đông lớn nhất của công ty hiện giờ nên mới dám không coi ai ra gì như vậy.” Nghiêm Lô Hải tức khí mắng mỏ Nghiêm Túc. Không cần Ôn Nguyệt Nga nói, ông ta cũng cảm thấy con trai không hề tôn trọng ông ta.

“Uống công ông lo trước lo sau cho chu toàn, còn nghĩ để lại cổ phần cho cháu nội trai tương lai. Nhưng người ta có biết ơn ông đâu, đã vậy còn nói...” Ôn Nguyệt Nga làm bộ muốn nói lại thôi.

Nghiêm Lô Hải quát lên, “Còn nói cái gì?”

Ôn Nguyệt Nga ra vẻ không đành lòng, “Tôi nói ý định của ông cho Bình An nghe, thế mà con bé lại nói cho dù con của nó sau này mang họ Phương thì ông cũng nhất định sẽ để lại hết di sản cho chúng, mà cho dù không cho... nó cũng chẳng thèm.”

“Cái gì?” Mắt Nghiêm Lô Hải muốn bốc lửa, “Nó nói vậy thật chứ?”

“Chẳng lẽ tôi còn lừa ông à?” Ôn Nguyệt Nga ấm ức nhìn ông ta, “Tôi ở cạnh ông bao năm rồi, ông còn không hiểu tôi sao? Lô Hải, đôi khi tính khí tôi không được tốt lắm, nhưng tôi thật sự yêu ông, chứ nếu không thì năm đó sao lại... Kỳ thật có đôi khi tôi ngẫm lại trước kia, trong lòng cũng hối hận. Khi đó nếu tôi không đưa Tiểu Hân đến hoạt động kia thì tốt rồi, ông với Vu Tố Hà sẽ không ly hôn, cũng sẽ không mất địa vị trong công ty như hiện tại...”

Nhớ tới Vu Tố Hà, Nghiêm Lô Hải lập tức im bặt.

Ôn Nguyệt Nga tự mắng thầm trong đầu, biết ngay chỉ cần nhắc tới Vu Tố Hà thì người đàn ông này có tức đến đâu cũng đều tiêu mất mà. Ông ta vẫn cảm thấy áy náy đối với Vu Tố Hà.

Sợ nhất chính là người đàn ông của mình vẫn có áy náy đối với tình nhân cũ!

“Chuyện trước kia không cần nhắc lại, nếu bọn nó đã không thềm đồ của tôi thì cũng không cần đi theo bọn đít chúng nó. Ngủ đi!” Nghiêm Lôi Hải nói.

Ôn Nguyệt Nga vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt cứ bình tĩnh như không, “Ừ.”

xxxxxxxxxxxxxxxx

Nghiêm Túc tan việc về đến nhà, Bình An đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn.

“Hôm nay ở nhà làm những gì?” Nghiêm Túc buông chìa khóa xe và áo vest, hôn một cái lên mặt Bình An.

Bình An cười, “Hồi trưa ra ngoài ăn cơm với Tiểu Ý. A, đúng rồi, mẹ con Nghiêm Hân chiều nay có tới một chuyến.”

Nghiêm Túc nhướng mày, “Hai mẹ con cô ta tới?”

“Có tới, còn mang theo không ít tổ yến thuốc bổ, nói là cha kêu họ tới.” Bình An nói.

“Không nói gì khác sao?” Nghiêm Túc ngồi xuống bàn cơm, chẳng có chút cảm tình nào đối với hai mẹ con này, ngược lại cảm thấy bọn họ nhất định là đến với ý định không tốt.

Bình An đơn giản thuật lại cuộc nói chuyện với Ôn Nguyệt Nga cho Nghiêm Túc nghe, “... Em tức lên nên cũng trả lời lại mấy câu, không biết đây là ý của ba hay là Ôn Nguyệt Nga tự nói ra như vậy. Em cứ cảm thấy bà ta đột nhiên tới tìm chúng ta như vậy không phải là chuyện tốt gì đâu.”

“Em giờ đang mang thai, càng phải cẩn thận với họ hơn. Hai người đàn bà này tâm địa đều ác độc như nhau.” Nghiêm Túc dặn dò Bình An phải tránh xa họ ra.

“Làm gì ghê vậy?” Bình An nở nụ cười, “Anh yên tâm, em sẽ cẩn thận.”

“Hôm nay Nghiêm Hân còn chạy tới văn phòng anh.” Nghiêm Túc bất mãn kể cho Bình An nghe Nghiêm Hân đã nói gì khi đến văn phòng anh, “Con bé có vẻ ghét em lắm, em đừng quá thoáng với nó đó.”

Bình An chống tay vào cằm, như cười như không nhìn Nghiêm Túc. Ông chồng nhà cô mặc dù gần bằng tuổi cha chú của một số cô gái, thế nhưng dường như sức hấp dẫn chẳng giảm bớt chút nào dù đã kết hôn rồi.

Cô nhìn kỹ mặt mày của Nghiêm Túc, rồi lại hồi tưởng diện mạo của Nghiêm Hân, đúng là hai anh em nhà họ nét mặt chẳng giống nhau tẹo nào.

Nghiêm Túc nhéo nhéo hai má cô, “Tiểu Hồ Ly, đang nghĩ gì thế?”

Bình An cười nói, “Nghiêm Hân giống như có triệu chứng ‘yêu anh trai’ với anh đó nha.”

“Nói tầm bậy tầm bạ.” Nghiêm Túc buồn cười nắm chóp mũi của cô, “Nó còn có dã tâm hơn cả Ôn Nguyệt Nga, lời nó nói cũng không thể tin.”

“Em nói thật đấy!” Bình An kéo tay anh xuống, hồi tưởng tình huống lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Hân cùng với vẻ đối địch khó hiểu của cô ta với mình trong khi lại cố ý thân cận lấy lòng Nghiêm Túc... đấy không phải là

các hành động mà một cô em gái nên có, “Cô ta với anh thật sự là anh em ruột chứ?”

Nghiêm Túc ngẩn ra. Nghiêm Hân và anh đến tột cùng có liên hệ huyết thống hay không anh không tra xét tường tận, thậm chí là khinh thường việc tìm hiểu. Nghiêm Lôi Hải phản bội mẹ anh là sự thật, bất kể Nghiêm Hân có phải là em cùng cha khác mẹ với anh hay không đối với anh mà nói hoàn toàn không có ảnh hưởng nào.

Nhưng nếu thật sự không phải thì sao? Mẹ con Ôn Nguyệt Nga muốn làm gì?

“Anh không nghĩ đến vấn đề này.” Nghiêm Túc nói với Bình An, “Nếu Nghiêm Hân thật sự không phải là con gái ba anh, vậy nó là con ai, chẳng lẽ Nghiêm Lôi Hải không biết sao?”

Bình An cười, “Thật ra em chỉ đoán vậy thôi, không nhất định là thật.”

“Không, em nói thế làm anh cũng thấy đúng là Nghiêm Hân có vấn đề.” Hôm nay ánh mắt Nghiêm Hân nhìn anh hoàn toàn không giống như một cô em gái, mà ngược lại giống như... một cô gái đang ghen với Bình An. Như vậy rất có vấn đề.

“Chuyện này giao cho em đi, dù sao em cũng nhàn rồi không có việc gì làm, để kêu Tiểu Phúc đi thăm dò một chút thì biết ngay ấy mà.” Bình An nói. Thật ra trong thâm tâm, cô cũng muốn đối phó với Nghiêm Hân. Tuy rằng biết Vi Úy Úy sẽ không bị Nghiêm Hân bắt nạt, nhưng biết Nghiêm Hân chĩa mũi dùi vào Vi Úy Úy vì có quan hệ với cô, trong lòng Bình An vẫn khá khó chịu.

Bất kể có kết quả gì, coi như là cảnh cáo Nghiêm Hân một chút, đừng tưởng rằng Phương Bình An cô thật dễ bắt nạt.

“Em đang có thai, việc này không cần vội.” Nghiêm Túc lại không chịu đồng ý, cảm thấy bây giờ Bình An chỉ cần an tâm dưỡng thai thôi.

“Em cũng đâu cần chạy tới chạy lui bên ngoài gì đâu, chỉ tốn công gọi một cú điện thoại mà thôi.” Bình An nói.

Nghiêm Túc cười cười bất đắc dĩ, “Em đùa một chút thì được, đừng thật sự quá. Đối phó với hai người đó không cần tốn nhiều hơi sức đâu.”

“Biết rồi.” Bình An gật mạnh đầu, “Ăn cơm đi!”

Chẳng qua, họ đã đánh giá thấp năng lực đối trắng thay đen của Ôn Nguyệt Nga trước mặt Nghiêm Lôi Hải. Giữa trưa hôm sau, Nghiêm Túc nhận được điện thoại của luật sư, báo rằng sáng nay Nghiêm Lôi Hải đã đến Sở Luật sư lập một bản di chúc để lại tất cả tài sản mang tên ông ta cho hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga, bao gồm 20% cổ phần Tập đoàn Nghiêm Thị.

Hai mươi phần trăm cổ phần tuyệt đối không phải là ít, đủ để chiếm được vị trí rất quan trọng trong HĐQT Tập đoàn Nghiêm Thị.

Nghe được tin này, mặt Nghiêm Túc không chút thay đổi, cũng không nói gì cả.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Bất Mãn

Với quyết định này của Nghiêm Lô Hải, cao hứng nhất đương nhiên là hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga. Chỉ cần chiếm được số cổ phần đó của Nghiêm Lô Hải, hai mẹ con bà ta sẽ có được chỗ đứng trong công ty, ngay cả Nghiêm Túc cũng không dám làm gì hai người.

Trong lòng bọn họ tự nhiên cũng lén lút hy vọng có thể mau chóng lấy được di sản của Nghiêm Lô Hải thật sớm.

Lúc Nghiêm lão gia và Nghiêm lão phu nhân nhận được tin tức này lập tức gọi điện thoại cho Nghiêm Lô Hải, bảo ông ta về nhà nói chuyện.

Hai ông bà cụ biết Nghiêm Lô Hải có tình cảm đối với mẹ con Ôn Nguyệt Nga, nhưng không nghĩ tới chuyện ông ta sẽ để lại tất cả tài sản cho bọn họ. Còn Nghiêm Túc thì sao? Chẳng lẽ không phải là con của ông ta?

“Tôi muốn biết quyết định này của anh đã được suy nghĩ kỹ càng chưa, hay là nhất thời xúc động?” Nghiêm lão gia lạnh lùng nhìn Nghiêm Lô Hải, sáng giọng hỏi ông ta về chuyện di sản.

Nghiêm Lô Hải đã biết trước rằng di chúc của ông ta sẽ làm bao nhiêu người bất mãn, ông ta nói, “Chuyện này con đã suy nghĩ rất lâu chứ không phải nhất thời xúc động. Dù sao Nghiêm Túc chẳng coi tài sản của con ra gì, con để lại cho vợ và con gái thì có gì không đúng?”

“Anh có nghĩ đến hậu quả của việc này không?” Nghiêm lão phu nhân hỏi.

“Mẹ, nào có hậu quả gì? Không phải con không muốn cho Nghiêm Túc, chẳng qua tại nó không cần. Mẹ không có nghe Phương Bình An kia nói gì đó thôi, đúng là chẳng coi ai ra gì. Nếu nó biết tôn kính người cha chồng này thì đã không nói như vậy.” Vừa nhắc tới Phương Bình An, Nghiêm Lôi Hải lập tức nổi giận.

Nghiêm lão phu nhân cau mày, “Bình An có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao lại chọc cho anh tức giận?”

“Hôm qua con bảo Nguyệt Nga thay con đến thăm nó, còn cầm theo không ít thuốc bổ cho nó. Nó chẳng những đuổi bà ấy ra, còn nhục mạ cha chồng là con. Con dâu như vậy con không có cũng được.” Nghiêm Lôi Hải tức thở phì phì.

Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm lão gia trao đổi ánh mắt với nhau, “Ôn Nguyệt Nga tới chỗ Bình An? Nói những gì? Nếu không nói gì đó khiến Bình An tức giận, Bình An chắc chắn sẽ không đuổi người. Huống chi anh cũng không tự tai nghe được Bình An nói vậy, sao có thể tin vào Ôn Nguyệt Nga hoàn toàn. Ôn Nguyệt Nga là ai chúng tôi đều rõ, lời của cô ta không đáng tin.”

Nghiêm Lôi Hải thấy hai ông bà cụ không tin liền đem tất cả những gì Ôn Nguyệt Nga đã nói với ông ta ra kể lại với ông bà, muốn cho họ thấy rõ Phương Bình An là hạng người gì.

“Hồ đồ!” Ông cụ hừ một tiếng, “Rõ ràng Ôn Nguyệt Nga đang cố ý kích bác ly gián, thế mà anh cũng tin. Đời anh rồi sẽ bị hủy trong tay người đàn bà này.”

Nghiêm Lôi Hải bạnh cổ, vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái như trước.

“Để tôi hỏi Bình An, xem con bé và Ôn Nguyệt Nga nói có giống nhau không.” Nghiêm lão phu nhân liếc mắt nhìn Nghiêm Lôi Hải, cảm thấy vô

cùng thất vọng với thằng con trai hồ đồ này.

Vừa nói xong, Nghiêm lão phu nhân đã bấm điện thoại. Điện thoại reo hai tiếng rồi truyền tới giọng nói thanh thúy của Bình An.

“Bình An, con đang ở nhà hả?” Nghiêm lão phu nhân cười hỏi.

“Bà nội, sao hay vậy, con đang chuẩn bị qua bà nè.” Bình An nhẹ nhàng nói.

Nghiêm Lôi Hải nghe tiếng Bình An truyền qua điện thoại hands-free, sắc mặt tối sầm tối sì.

Nghiêm lão phu nhân và Bình An hỏi thăm đôi câu rồi liền chuyển đề tài tới chuyện hôm qua Ôn Nguyệt Nga đến tìm cô, “Bà nghe nói Ôn Nguyệt Nga đến tìm con hả, thái độ bà ấy thế nào? Nói với con cái gì thế?”

Bình An nghe Nghiêm lão phu nhân đột nhiên hỏi chuyện hôm qua thì lập tức hồ nghi, chuyện này sao bà nội biết được? Nhiều khả năng xoay chuyển trong đầu, Bình An thử dò xét, “Sao bà nội lại đột nhiên hỏi chuyện này. Bà ấy chỉ tới thăm con thôi.”

Nghiêm Lôi Hải không nhịn được hừ một tiếng. Thấy chưa, ông ta đã nói mà, Phương Bình An kia đúng là biết mặt mà không biết lòng, chắc chắn ở nơi mà họ không nhìn thấy liền lộ ra bộ mặt thật.

Nghiêm lão gia lạnh lùng nhìn ông ta.

Chắc chắn Ôn Nguyệt Nga đã nói nhăng nói cuội gì đó trước mặt Nghiêm Lôi Hải nên mới dẫn đến việc hôm nay Nghiêm Lôi Hải đột nhiên lập di chúc như thế... Ông bà nội chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ. Nói như thế, Nghiêm Lôi Hải hẳn là đang ngồi cạnh điện thoại đây.

Bình An nghĩ, rồi đơn giản kể lại một lượt hôm qua đã nói những gì với Ôn Nguyệt Nga, “... Bà nội, con cũng có hơi xúc động. Vốn dĩ con rất mừng khi thấy Ôn Nguyệt Nga đại diện ba đến thăm tụi con, nhưng mà không hài lòng...”

Nghiêm lão phu nhân nói, “Con không có sai, bà ta chính là cố ý nói những lời đó để chọc giận con đấy. Trừ những cái này, bà ấy còn nói gì nữa không?”

“Dạ không. Con nói thác là không thoải mái, muốn đi nghỉ. Thế là hai người liền rời đi.” Bình An nói, cô cũng muốn cho Nghiêm Lôi Hải biết Ôn Nguyệt Nga là người thế nào, đừng luôn để cho mình chẳng hay biết gì.

“Tốt, bà biết rồi, cứ vậy đi. Tối nay con với Nghiêm Túc nhớ lại đây ăn cơm.” Nghiêm lão phu nhân cười dặn.

Bình An “dạ” một tiếng xong thì cúp máy.

“Sao? Bình An nói không giống như Ôn Nguyệt Nga nói đúng không?” Nghiêm lão phu nhân nhìn Nghiêm Lôi Hải.

“Chẳng lẽ Phương Bình An nói thì là sự thật?” Thâm tâm Nghiêm Lôi Hải tuy đã dẫn ra nhưng vẫn không chịu nhận thua.

Nghiêm lão gia thất vọng lắc lắc đầu, phất tay đuổi Nghiêm Lôi Hải đi, “Anh muốn quyết định thế nào thì tùy anh. Về đi, đừng ở đây chường mắt.”

Bình An buông điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe ra cửa.

Cô không đi thẳng đến chỗ Nghiêm lão phu nhân ngay bởi có một việc cô cảm thấy rất kỳ quặc. Sao Nghiêm Lôi Hải lại vội vã lập di chúc như vậy? Chiếu theo ý tứ trong lời Ôn Nguyệt Nga hôm qua, dường như Nghiêm Lôi Hải muốn để lại tài sản cho cháu nội trai của Nghiêm gia mà,

sao đột nhiên lại hạ quyết định này? Hôm qua Ôn Nguyệt Nga trở về chắc hẳn đã nói gì đó.

Đối với tài sản của Nghiêm Lô Hải, cô không cần, chẳng qua cô thấy nếu để cho mẹ con Ôn Nguyệt Nga có cổ phần của Nghiêm Thị thì tương lai rắc rối sẽ không ít.

Có một số rắc rối hoàn toàn có thể tránh được nếu đặt mình vào trong tình huống mà suy xét kỹ càng. Thông qua sự việc với Đỗ Hiếu Mị và Liên Kiến Ba, cô đã biết rõ mọi việc đều cần có sự đề phòng chuẩn bị từ trước thì mới an toàn.

Bình An lái xe đến nhà Phúc Vị Chi. Thăng bé này càng ngày càng bận rộn, cha mẹ cậu ta ở Mỹ đã ra lệnh cưỡng chế yêu cầu cậu quay về kế thừa bệnh viện thẩm mỹ, nhưng Tiểu Phúc tình nguyện ở lại Trung Quốc “không lý tưởng” (cha mẹ cậu gọi thế) chứ không muốn trở về bên đó.

Văn phòng thám tử tư của Phúc Vị Chi kỳ thật càng làm càng lớn, còn mời thêm được hai trợ lý.

Bình An muốn nhờ Tiểu Phúc điều tra một chút cuộc sống trước kia của Ôn Nguyệt Nga. Về phần Nghiêm Hân có là em gái ruột của Nghiêm Túc hay không, chỉ cần tìm được cơ hội xét nghiệm DNA thì sẽ rõ ràng ngay.

Thật ra Bình An cũng hơi do dự khi nhờ Phúc Vị Chi điều tra Ôn Nguyệt Nga, bởi dù sao Tiểu Phúc và Ôn Nguyệt Nga cũng có quan hệ thân thích. Nhưng trừ Tiểu Phúc ra, cô thật sự không tin được vào những người khác.

Phúc Vị Chi nghe xong Bình An muốn nhờ cậu ta giúp việc gì thì trợn trắng mắt, “Sao cô hay trêu vào loại phụ nữ rắc rối này thế nhỉ, trước kia là Đỗ Hiếu Mị, giờ lại là Ôn Nguyệt Nga. Thế chất cô bị gì thế?”

Bình An trừng mắt nhìn cậu, “Cậu nghĩ tôi muốn ấy hả. Ôn Nguyệt Nga là vợ của ba chồng tôi, nếu bữa đó không có Nghiêm Túc với ông bà nội thì

tôi còn phải kính trà cho bà ta, gọi bà ta một tiếng ‘mẹ’ nữa đây.”

Nếu thật sự bảo cô gọi Ôn Nguyệt Nga một tiếng ‘mẹ’, cô chắc chắn sẽ không gọi ra miệng được.

Phúc Vị Chỉ nhìn cô cười hả hê.

“Cậu cười cái gì mà cười, cậu còn là họ hàng với bà ta kìa.” Bình An chọc chọc cánh tay Phúc Vị Chỉ, tức giận nói.

“Cho xin đi, tôi với bà ấy mà họ hàng gì. OK, giao chuyện này cho tôi.” Phúc Vị Chỉ vẫy vẫy tay đồng ý, “Bất quá nếu cô thật sự muốn xét nghiệm DNA của Nghiêm Hân, cô phải cẩn thận chút đó. Tôi thấy con bé này không vừa đâu.”

Bình An đứng lên, “Tôi biết chứ. Yên tâm, tôi sẽ đề phòng.”

Sau khi rời khỏi chỗ Phúc Vị Chỉ, Bình An đi tới Tập đoàn Nghiêm Thị. Cô muốn tới tìm Nghiêm Túc, chờ anh tan việc xong sẽ cùng đi đến nhà Nghiêm lão phu nhân ăn cơm.

Kể từ sau khi lấy Nghiêm Túc, cô còn chưa tới công ty của anh lần nào.

Đại đa số người trong công ty đều biết Bình An, nhìn thấy Bình An tới đều lễ phép gật đầu chào hỏi, “Chào Nghiêm phu nhân.”

Bình An cũng khách khí gật đầu chào lại họ.

Cô tao nhã đi vào thang máy, ấn nút tầng lầu văn phòng Nghiêm Túc.

Rất nhanh, tin Bình An đến công ty liền truyền tới tai Nghiêm Hân. Kể từ sau khi một số người trong công ty thu được tin Nghiêm Lô Hải để lại hết cổ phần cho hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga, vài người liền thay đổi thái độ trước đó, có chiều hướng muốn lấy lòng hai vị cổ đông tương lai này.

Đình! Cửa thang máy mở ra, Bình An đang vọc điện thoại di động ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy Nghiêm Hân đang đứng trước cửa thang máy dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn cô.

“Có muốn vào không?” Bình An thản nhiên hỏi.

Nghiêm Hân nghênh ngang đi vào, “Cô tới đây làm gì?”

Bình An buồn cười, “Tôi tới đây hình như không cần xin phép cô thì phải.”

Nghiêm Hân quay đầu lại trừng mắt với Bình An, miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, “Nghe thấy ba để lại cổ phần cho chúng tôi nên lo lắng chứ gì? Hừ, đừng làm bộ thanh cao, thật ra con người cô cũng thế thôi. Cô lừa được người khác chứ không lừa được tôi đâu. Cô là hạng người gì trong lòng cô tự biết rõ.”

Bình An mỉm cười gật đầu, “Cũng vậy, cô là loại người nào thì chính cô cũng rõ ràng.”

“Nghiêm Túc không phải là người chung thủy, sớm muộn gì cô cũng sẽ bị vứt bỏ.” Nghiêm Hân oán hận rít lên.

“Thì có sao đâu! Tình nhân trên thế giới này gặp rồi chia tay là chuyện thường tình, còn tốt hơn so với người ngay cả cơ hội qua lại cũng không có.” Bình An nhún vai, cười tủm tỉm nói.

Nghiêm Hân bị nụ cười trên mặt Bình An đâm vào tim phát đau, “Chúng ta chờ xem.”

Cửa thang máy lại mở ra lần nữa, Nghiêm Hân bước ra ngoài.

Bình An nhìn bóng lưng cô ta, hơi hơi nheo mắt lại. Cô phải càng thêm cẩn thận với cô nàng Nghiêm Hân này, ai biết được liệu cô ta sẽ làm ra

chuyện điên cuồng gì không.

Tới văn phòng của Nghiêm Túc thì biết Nghiêm Túc đang đi họp với các quản lý trong công ty, Bình An đành phải ngồi ở ghế sofa vừa xem tạp chí vừa chờ anh. Chỉ mới được một lát, cửa văn phòng đột nhiên oành một tiếng mở toang ra, Nghiêm Lô Hải mang vẻ mặt giận dữ đứng ngoài cửa.

“Ba, ba tìm Nghiêm Túc à?” Bình An vội vàng đứng lên hỏi.

Sau khi bị Nghiêm lão gia đuổi về, Nghiêm Lô Hải liền muốn tìm Nghiêm Túc nói chuyện, không ngờ lại gặp Phương Bình An ở chỗ này, “Sao cô lại ở đây?”

Bình An mỉm cười, “Dạ đến tìm Nghiêm Túc để lát nữa qua bà nội ăn cơm.”

Nghiêm Lô Hải liếc cô một cái rồi xoay người rời đi.

“Ba,” Bình An nhẹ giọng gọi lại Nghiêm Lô Hải, cười nói, “Cám ơn ba đưa tới tổ yến. Cám ơn.”

Nghiêm Lô Hải ngẩn ra, rồi cứng ngắt gật gật đầu, “Ừ.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Tôi Vì Chính Tôi

Sau khi nói chuyện với hai ông bà cụ, giờ lại nghe Bình An nói lời này, trong lòng Nghiêm Lôi Hải không phải là không hoài nghi tóm lại Ôn Nguyệt Nga là người thế nào? Thật ra trong thâm tâm ông ta rất rõ ràng, chẳng qua vì nghĩ năm xưa bà ta đã vì mình mà từ bỏ mọi thứ nên ông ta không cách nào lòng dạ sắt đá với bà ta được thôi.

Khi đó, ông ta vẫn còn là Tổng tài Tập đoàn Nghiêm Thị, Vu Tố Hà là Phó Tổng tài. Ông ta vừa có vợ hiền lại có con trai thông minh lanh lợi, tất cả nhìn bề ngoài thì đều rất tốt đẹp thỏa mãn. Nhưng trái tim ông ta lại cảm thấy cô đơn.

Vu Tố Hà rất tốt, tốt đến nỗi làm cho ông ta cảm thấy mình theo không kịp, trong lòng bắt đầu nảy sinh sự tự ti. Dù ông ta là Tổng tài, nhưng chuyện lớn nhỏ gì trong công ty đều do Vu Tố Hà xử lý, bất kể là nhân viên kỳ cựu của Vu thị trước kia hay là nhân viên của Nghiêm Thị dường như đều cảm thấy lời nói của Vu Tố Hà tốt hơn, chuẩn xác hơn lời của ông ta.

Về đến nhà, ngay cả con trai cũng chỉ thích quẩn quanh Vu Tố Hà...

Dần dần, ông ta không thích về nhà nữa, ngày nào cũng ở công ty đến khuya lơ khuya lắc mới về. Khi nào thì quen biết Ôn Nguyệt Nga? Hình như là tình cờ trong một tiệc rượu, khi Ôn Nguyệt Nga bất cẩn đụng phải ông ta. Nét dịu dàng mềm mại của bà ta đã lập tức khiến ông ta rung động.

Ôn Nguyệt Nga không khôn khéo và có khả năng như Vu Tố Hà, mà giống như một phụ nữ không có ý kiến của riêng mình, mọi việc chỉ biết nghe theo ông ta, ông ta nói cái gì thì nghe cái đó, như ông ta là ông trời

của bà. Bà ta rõ ràng là tiểu thư Ôn gia, dễ dàng lấy được một người chồng có gia thế tốt, nhưng bà ta tình nguyện đứng sau lưng ông ta, làm một tình nhân không danh không phận.

Ở trước mặt Ôn Nguyệt Nga, ông ta mới cảm giác mình là một người đàn ông.

Nhưng ông ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ly hôn với Vu Tố Hà. Vu Tố Hà là một phụ nữ tốt khó mà tìm được, cưới được bà là chuyện may mắn nhất đời này của ông ta. Nhưng ông ta lại không thể rời được Ôn Nguyệt Nga. Trong thâm tâm, ông ta hy vọng có thể cứ như vậy cả đời, không cần ly hôn, Ôn Nguyệt Nga cũng không rời khỏi ông ta.

Nhưng sự đời có bao giờ vĩnh viễn như mình mong muốn?

Ông ta không biết lần đó Ôn Nguyệt Nga mang theo con gái xuất hiện là vô tình hay cố ý, nhưng Vu Tố Hà rốt cuộc chia tay ông ta. Ông ta không hề cảm giác được mình thờ phào nhẹ nhõm, mà ngược lại cảm thấy dường như đã đánh mất một thứ gì đó quan trọng nhất trong cuộc đời, vĩnh viễn không thể vãn hồi.

Sau khi kết hôn với Ôn Nguyệt Nga, ông ta mới thấy có một số việc không như ông ta tưởng. Ôn Nguyệt Nga mặc dù không làm cho người ta cảm thấy cao quý tao nhã như Vu Tố Hà, nhưng bà ta cũng có dã tâm, hoàn toàn không dịu dàng hiền lành như trong tưởng tượng của ông ta.

Cho dù có hơi hối hận, nhưng vì con gái, ông ta cũng chỉ có thể giữ y như vậy.

“Ba, sao ba lại tới công ty?” Trong lúc Nghiêm Lô Hải đang đắm chìm trong hồi ức, ông ta bất tri bất giác đã đi xuống dưới lầu, vừa vặn gặp được Nghiêm Hân đang chuẩn bị về văn phòng.

“A, Tiểu Hân, ba đến ngó qua một lúc, giờ đi về đây.” Nghiêm Lôì Hải lấy lại tinh thần, cười nói với Nghiêm Hân.

Nghiêm Hân tiến lên thân thiết khoác tay ông ta, “Hiếm khi nào ba đến công ty, hay là đi uống một ly trà với con nhé?”

Cưỡng không lại con gái làm nũng, Nghiêm Lôì Hải cười đồng ý.

Hai cha con đi tới nhà ăn công ty, gọi mỗi người một ly nước trái cây. Mấy năm qua các chỉ tiêu sức khỏe của Nghiêm Lôì Hải đều không đạt tiêu chuẩn, nên đã kiêng cà phê kiêng rượu.

Vì không phải đang trong thời gian nghỉ nên trong phòng ăn không nhiều người. Nghiêm Lôì Hải cùng Nghiêm Hân hàn huyên một ít chuyện linh tinh, “Tiểu Hân, làm trong công ty được không?”

“Dạ rất tốt ba à. Đồng nghiệp đều có quan hệ tốt, công việc không phải khó giải quyết lắm.” Nghiêm Hân cười tủm tỉm, giọng đầy tự tin.

Nghiêm Lôì Hải gật đầu, “Vậy thì tốt, về sau con nhất định sẽ thành cánh tay mặt của anh con.”

Sắc mặt Nghiêm Hân hơi biến đổi, chán nản cúi đầu.

“Sao vậy?” Nghiêm Lôì Hải hỏi.

“Chị dâu không thích con, anh cũng sẽ không cho con làm việc cạnh anh dâu.” Nghiêm Hân uất ức nói.

Nghiêm Lôì Hải hừ một tiếng, “Chuyện của công ty khi nào thì đến phiên cô ta ra oai. Anh con muốn ai hỗ trợ mình thì mặc mớ gì tới Phương Bình An.”

“Ba, đâu phải ba không biết là bây giờ bất cứ chuyện gì anh cũng nghe lời chị dâu.” Nghiêm Hân oán than.

“Con yên tâm, chỉ cần con có thể giúp được anh con thì ba nhất định sẽ không để cho nó bạc đãi con.” Nghiêm Lô Hải là hình ảnh điển hình của một người cha lúc nào cũng sợ con gái bị bắt nạt.

Nghiêm Hân cười đến ngọt, “Cám ơn ba.”

Hai cha con lại nói thêm một lát nữa, khoảng chừng nửa tiếng sau, Nghiêm Lô Hải nói phải về trước. Nghiêm Hân tự mình đưa ông ta đến sảnh dưới lầu.

Hai người không hề phát giác Vi Úy Úy ngồi cách bọn họ không xa, luôn chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện giữa bọn họ.

Vi Úy Úy nhìn theo bóng hai cha con, khoe miệng lướt qua một nụ cười lạnh lùng trào phúng, rồi quay đầu lại nhìn nhìn hai cái ly bọn họ mới vừa sử dụng. Nhân lúc người phục vụ không chú ý, cô dùng khăn giấy bọc hai ống hút lại, bỏ vào trong túi xách tay.

Nghiêm Lô Hải rời khỏi văn phòng của Nghiêm Túc không bao lâu, Nghiêm Túc đã trở lại. Nhìn thấy Bình An đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, ánh mắt anh trở nên nhu hòa, “Đến đây lúc nào?”

Bình An nghe được thanh âm của Nghiêm Túc thì ngẩng đầu lên khỏi tờ tạp chí cười nhìn anh, “Vừa mới tới không lâu, lát nữa cùng qua nhà bà nội ăn cơm. Anh cứ lo việc của anh đi, em ngồi đây đọc sách được rồi.”

Nghiêm Túc đi tới ngồi xuống cạnh cô, ôm lấy cô rồi cúi đầu hôn đôi môi như cánh hoa của cô một lúc lâu mới thả cô ra, trầm giọng nói, “Anh còn một cuộc họp nữa, em ở đây chờ anh nhé.”

“Đi đi!” Gương mặt Bình An ửng đỏ, thấp giọng trả lời.

Lòng Nghiêm Túc xúc động, cúi đầu hôn lên má cô một cái, “Ngoan lắm!”

Bình An lại tiếp tục ngồi tại văn phòng đọc sách một mình, lúc đang đọc đến nhập thần thì di động vang lên. Cô nhìn màn hình, là Vi Úy Úy gọi tới.

“Úy Úy?” Bình An khẽ chớp mắt, ấn nhận điện thoại.

“Bạn đang ở đâu? Tôi có thứ này muốn giao cho bạn.” Giọng nói cố ý lãnh đạm của Vi Úy Úy truyền tới.

“Mình đang trong công ty bạn nè, hay là mình đến nhà ăn công ty chờ bạn nhé?” Bình An hỏi.

Vi Úy Úy nói, “Đừng đến nhà ăn công ty, đến Starbucks đối diện công ty đi.”

Bình An đáp một tiếng ‘được’ rồi cầm túi xách lên đi ra ngoài. Hôm qua cô có gọi điện thoại cho Vi Úy Úy, quan tâm hỏi thăm cuộc sống trong công ty của cô ấy thế nào. Vi Úy Úy hỏi có phải cô nghe được tiếng gió gì không, biết chuyện Nghiêm Hân toàn gây khó dễ cho cô ấy trong công ty à?

Trước câu hỏi thẳng tuột của Vi Úy Úy, Bình An chỉ có cười khổ, bởi vì cô mà làm liên lụy tới cô ấy.

Vi Úy Úy lại nói, mặc dù một phần nguyên nhân mà Nghiêm Hân nhắm vào cô ấy là bởi vì quan hệ bạn học của các cô, nhưng hành vi của cô ta lại không giống như một cô em gái bình thường. Cô ấy nhìn ra tình cảm quái dị của Nghiêm Hân đối với Nghiêm Túc.

Chuyện này liên quan đến thể diện Nghiêm gia nên Bình An khó mà nói quá nhiều.

“Tôi biết bạn và Tiểu Ý nghĩ gì. Các bạn cho là tôi vẫn còn chưa hết hy vọng với Nghiêm Túc. Các bạn yên tâm, tôi cũng không thật sự ngu xuẩn như vậy. Hiện tại tôi chỉ muốn phát triển sự nghiệp của mình. Nghiêm Hân

liên tục gây khó khăn cho tớ như vậy cũng ảnh hưởng rất lớn tới công việc của tớ. Nếu cậu muốn... Tớ có thể giúp cậu.” Đây là câu cuối cùng của Vi Úy Úy.

Bình An ừ ừ đại một tiếng, cứ như vậy mà cúp máy.

Không biết hôm nay Vi Úy Úy muốn lấy cái gì cho cô.

Bình An đi vào Starbucks, vừa liếc mắt là đã thấy Vi Úy Úy ngồi trong góc. Cô cười đi tới, “Úy Úy.”

Vi Úy Úy ngẩng đầu nhìn cô rồi đem hai cái ống hút đã được đựng trong túi nilon trong suốt đưa cho Bình An, “Đây là của Nghiêm Hân và Nghiêm Lôì Hải, có thể chứng minh đến tột cùng Nghiêm Hân có đúng là em gái của Nghiêm Túc hay không.”

Bình An ngạc nhiên nhìn cô ấy, “Sao cậu lấy được thế?”

“Tớ vô tình lấy được thôi.” Vi Úy Úy thấp giọng, “Tớ không phải là đang giúp cậu, mà tớ chỉ đang tự giúp chính mình. Nếu để cho Nghiêm Hân thật sự trở thành đại cổ đông của công ty thì tớ cũng không ở lâu tại Nghiêm Thị được.”

“Nhưng mà sao cậu lại chắc chắn như vậy...” Bình An nghĩ, chẳng lẽ biểu hiện của Nghiêm Hân đã đến mức ngay cả người ngoài đều có thể nhìn ra được tình cảm của cô ta đối với Nghiêm Túc sao?

Vi Úy Úy thản nhiên, “Đừng quên, tớ cũng đã từng thích Nghiêm Túc. Ánh mắt của Nghiêm Hân như vậy gạt được người khác chứ không lừa được tớ.”

Bình An không nói gì.

“Tớ về trước đây, muốn xét nghiệm hay không tự cậu quyết định!” Vi Ủy Ủy đứng lên, rời khỏi Starbucks.

Bình An nhìn nhìn ống hút trong tay, nghiệm thì nhất định phải nghiệm rồi...

Chẳng qua không ngờ lại dễ dàng lấy được như vậy.

Cô nhú mày cười khẽ, quyết định trước tiên đưa ống hút lấy được đến bệnh viện thôi. Dĩ nhiên không phải chọn đại một cái bệnh viện là được, cô đi tìm Hà Tư Lâm, vừa tin tưởng được lại vừa đảm bảo an toàn.

Hà Tư Lâm không hỏi Bình An xem đây là muốn xét nghiệm DNA của ai, chỉ bảo cô hai ngày nữa tới lấy kết quả.

Khi Bình An một lần nữa quay lại văn phòng của Nghiêm Túc thì anh đã họp xong, không tìm được cô nên đang muốn gọi điện thoại cho cô.

“Đi đâu thế?” Nghiêm Túc thấy cô trở lại, cười buông điện thoại xuống.

“Em hơi buồn nên ra ngoài đi dạo một chút.” Bình An cười nói, “Đi được chưa? Đã đến giờ tan sở rồi.”

Nghiêm Túc dặt tay cô, nhéo nhéo vào lòng bàn tay, “Được rồi, giờ đi thôi.”

Sau khi lên xe, Nghiêm Túc mới nói, “Tối mai có một bữa tiệc, anh hai của Ôn Triệu Dung đã trở lại, Ôn gia đặc biệt mở một bữa tiệc mừng anh ta. Em muốn cùng đến tham gia không?”

Ôn Triệu Mẫn đã trở lại? Bình An khá kinh ngạc, “Anh ta giờ mới quay về là có ý gì?”

“Nghe nói anh ta muốn một lần nữa làm Tổng Giám Đốc Xây dựng Kỳ Phong.” Nghiêm Túc nói.

“Vậy Ôn Triệu Dung làm sao đây?” Bình An cau mày, trong lòng cảm thấy không công bằng dùm Ôn Triệu Dung. Tại thời điểm công ty nhà họ gian nan nhất, Ôn Triệu Mẫn biến mất không thấy đâu, thế là tất cả trách nhiệm đều rơi trên vai Ôn Triệu Dung. Giờ anh ta trở lại, muốn không nói tiếng nào mà cướp đi tất cả thành tựu của Ôn Triệu Dung sao?

“Đây chỉ là suy đoán của người ngoài cuộc, chưa được chứng thực. Tối mai mới biết được.” Nghiêm Túc nói.

“Em và anh cùng tham gia bữa tiệc đi!” Cô muốn nhìn một chút xem Ôn Triệu Mẫn kia rốt cuộc là loại người nào!

Nghiêm Túc cười nói được.

“Đúng rồi, Ôn Triệu Mẫn quay về, những người khác trong Ôn gia có phản ứng thế nào?” Bình An lại hỏi.

“Anh chỉ biết hai ngày trước Ôn Nguyệt Nga cố ý đến gặp Ôn Triệu Mẫn. Nếu anh không đoán sai, tin tức Ôn Triệu Mẫn muốn trở lại Xây dựng Kỳ Phong cũng là do bà ta truyền ra. Bà ta đang cố gắng gây xích mích tình cảm anh em bọn họ.” Nhắc tới Ôn Nguyệt Nga, giọng Nghiêm Túc tràn đầy chán ghét.

Bình An bừng hiểu ra, “Ôn Nguyệt Nga đang muốn tranh thủ ngư ông đắc lợi thay anh Hai (Ôn Quốc Hoa) của bà ta.”

“Tài sản của ba anh về sau sẽ để lại cho bà ta nên hiện tại địa vị của bà ta tại Ôn gia đã khác trước. Nhưng bà ta muốn lợi dụng thế lực của Nghiêm Thị để giúp anh Hai bà ta ư, không dễ vậy đâu.”

Ôn Nguyệt Nga rất nóng vội!

“Ôn Triệu Dung hẳn phải có biện pháp.” Bình An lẩm bẩm. Cô tin Ôn Triệu Dung, anh đã không còn là thiếu niên trẻ con non nớt như xưa nữa.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Ngã Sấp

Hai vợ chồng đến nhà Nghiêm lão phu nhân ăn cơm. Nghiêm lão phu nhân kể lại cho họ nghe hôm nay Nghiêm Lôi Hải tới đây nói những gì. Nghiêm Túc và Bình An nghe xong, càng cảm thấy ghét Ôn Nguyệt Nga hơn.

“Bà nội, Ôn Nguyệt Nga bịa đặt hết đó. Con không có đuổi họ ra ngoài.” Bình An lắc đầu. Ôn Nguyệt Nga nói với cô những gì lúc này cô đã kể cho Nghiêm lão phu nhân qua điện thoại, giờ không cần phải nhắc lại nữa.

“Ông bà biết con không nói. Cái cô Ôn Nguyệt Nga kia rất am hiểu cách đổi trắng thay đen.” Nghiêm lão phu nhân chán ghét cau mày, bà chưa bao giờ thật sự công nhận cô con dâu Ôn Nguyệt Nga này.

Nghiêm lão gia nói, “Đừng nhắc tới người đàn bà đó, chúng ta ăn cơm đi.”

Bình An và Nghiêm Túc liếc mắt nhìn nhau, ngừng đề tài về Ôn Nguyệt Nga.

Hai người ăn cơm ở nhà ông bà nội xong, trên đường quay về nhà, Nghiêm Túc nói với Bình An, “Nếu như ba anh nhất quyết để lại cổ phần cho hai mẹ con kia, anh sẽ nghĩ cách giải tán Tập đoàn Nghiêm Thị.”

“Cái gì?” Bình An cho là mình nghe lầm, kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nói, “Anh đã có ý tưởng này lâu rồi, nếu Ôn Nguyệt Nga lấy được cổ phần, Tập đoàn Nghiêm Thị sẽ chẳng còn là Tập đoàn Nghiêm

Thị nữa.”

Bình An hiểu suy nghĩ này của anh. Nếu như Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân thật sự có được 20% cổ phần thì chắc chắn sẽ không tiếp tục an phận. Thay vì sau này phải tốn công sức đấu đi đấu lại với bọn họ, chi bằng giải tán Tập đoàn Nghiêm Thị. Với năng lực của Nghiêm Túc, một lần nữa xây dựng lên một đế chế Nghiêm Thị khác có thể khẳng định là không hề khó khăn.

“Ông nội sẽ đồng ý chứ?” Bình An hỏi.

“Anh đã nói với ông nội. Ông nói cần suy tính một chút.” Nghiêm Túc nói.

Bình An mỉm cười nhìn thẳng vào Nghiêm Túc, “Thật ra chuyện này anh đã nghĩ tới từ lâu rồi phải không.”

Nghiêm Túc nhìn cô cứng chiều, “Đúng là đã nghĩ tới từ lâu nhưng vẫn còn do dự. Vốn chỉ tính đuổi mẹ con bà ta ra khỏi công ty, nhưng giờ đuổi không ra thì chỉ có thể nghĩ sang biện pháp khác.”

Có Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân ở trong công ty thì chỉ có phiền toái chứ chẳng có lợi ích gì.

Về đến nhà, Bình An và Nghiêm Túc rửa mặt xong lại lên giường nói tiếp về đề tài công ty, chẳng bao lâu thì ngủ mất.

Tối hôm sau, Bình An cùng Nghiêm Túc đến tham dự bữa tiệc do Ôn gia tổ chức. Vì đang mang thai, Bình An không mang giày cao gót để phòng ngừa vấp ngã, chẳng qua từ trước đến giờ cô ăn mặc đều có gu, nên phối hợp theo kiểu nào cũng không có chỗ nào khiến cho người ta soi mói.

Đến nơi tổ chức tiệc, Bình An nhìn thấy ngay Ôn Triệu Mẫn cùng Ôn Triệu Dung đang đứng bên cạnh Ôn Quốc Quang. Hai anh em họ thỉnh

thoảng lại nói chuyện với nhau trông rất hòa hợp chứ không bất hòa như người ngoài đồn thổi cứ như hai anh em sắp tàn sát lẫn nhau tới nơi rồi.

“Nghiêm tiên sinh, Bình An.” Ôn Triệu Dung vừa thấy hai người liền lập tức cười đón, “Cám ơn đã nể mặt.”

“Ôn tiên sinh.” Nghiêm Túc vươn tay bắt tay với Ôn Triệu Dung.

Ôn Triệu Mẫn đi tới, anh và Nghiêm Túc trước đây cũng đã quen biết nhau, “Nghiêm tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Bình An quan sát cẩn thận Ôn Triệu Mẫn. Dáng dấp khá giống Ôn Quốc Quang, giọng nói trầm thấp, khí chất ôn hòa nhã nhặn có hơi tương tự Ôn Triệu Dung. Nhưng đối với người đàn ông không muốn gánh trách nhiệm này, Bình An thật sự không có bao nhiêu cảm tình.

Nghiêm Túc hàn huyên cùng họ mấy câu, khi có khách khác tới, Ôn Triệu Mẫn xin lỗi một tiếng rồi đi qua hỗ trợ đón khách.

“Học trường, đồn đãi bên ngoài có mấy phần là thật?” Bình An chưa bao giờ quanh co lòng vòng khi nói chuyện với Ôn Triệu Dung, thừa dịp Ôn Triệu Mẫn tránh ra liền hạ thấp giọng hỏi Ôn Triệu Dung.

Ôn Triệu Dung cười cúi đầu nhìn cô, “Anh hai anh không phải là người như vậy.”

Bình An khẽ hừ nhẹ một tiếng, “Em không quen anh ta sao biết anh ta là người thế nào, nhưng anh ta thật sự là người không muốn gánh vác trách nhiệm.”

“Haiz, chuyện của anh hai anh người ngoài không hiểu được đâu. Nhưng bây giờ anh ấy có thể quay về là tốt rồi.” Xem ra Ôn Triệu Dung chẳng có ý muốn trách cứ anh hai mình chút nào, vẫn luôn bênh vực anh mình như cũ.

“VẬY... VẬY chuyện giữa anh Hai anh với cô Ảnh hậu kia coi như đã qua rồi hả?” Tâm tính bà tám của Bình An đột nhiên bốc cháy lên.

Ôn Triệu Dung cười thấp, “Đã là chị dâu của anh rồi, anh còn có một cháu gái hai tuổi đấy.”

Bình An kinh ngạc tròn miệng. Thì ra Ôn Triệu Mẫn hai năm qua chỉ lo riêng mình hưởng an nhàn sung sướng trong vòng tay dịu dàng, hoàn toàn quên trách nhiệm của bản thân tại nhà họ Ôn. Bây giờ Xây dựng Kỳ Phong của Ôn gia đã ổn định bước chân rồi, anh ta liền mang theo vợ và con gái quay về, chẳng những không bị trách mắng mà nói không chừng còn có thể lấy lại được địa vị cao trong công ty. Người này tính toán cũng quá mỹ mãn đi!

“Học trường, anh thật sự không phiền lòng chút nào sao?” Bình An đột nhiên thương cảm nhìn Ôn Triệu Dung.

Ôn Triệu Dung ngẩn ra, nụ cười có chút khổ sở, nhỏ giọng nói với Bình An, “Vào ngồi đi thôi.”

Trong lòng Bình An thầm thở dài một tiếng. Là người ngoài, cô không có tư cách nói gì cả, nhưng là bạn của Ôn Triệu Dung, cô thật sự cảm thấy không công bằng dùm anh.

“Không cần lo lắng thay cậu ấy, phải tin tưởng rằng cậu ấy biết cách xử lý thế nào.” Nghiêm Túc nắm tay Bình An, thấp giọng nói với cô.

“Anh có tin Ôn Triệu Mẫn lần này về không có nguyên nhân nào khác không?” Bình An hạ giọng hỏi Nghiêm Túc, hai vợ chồng ngồi tại chỗ nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Nghiêm Túc đưa mắt nhìn Ôn Triệu Mẫn, khóe miệng hơi nhếch lên, sờ sờ đầu Bình An, “Làm gì có chuyện Ôn Triệu Mẫn lại là người đơn giản

như vậy, chẳng qua đó là chuyện của nhà họ Ôn, chúng ta chỉ là người ngoài.”

Bình An nói, “Nếu như học trường cần giúp một tay, anh nhất định phải hết sức nhé. Hồi trước nếu không có anh ấy, Phương Thị đã không thể dễ dàng vượt qua cửa ải khó khăn như vậy.”

“Yên tâm, anh biết rồi.” Nghiêm Túc cười gật đầu.

Hai người đang thì thầm với nhau thì thấy Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân ngoài cửa đi vào, đang nói chuyện cùng Ôn Quốc Quang.

Thiếu chút nữa thì quên mất, Ôn Nguyệt Nga cũng là người nhà họ Ôn, Ôn Triệu Mẫn trở lại thì bà ta chắc chắn sẽ tới giúp vui rồi, chỉ không biết là tới để thật lòng chúc mừng hay là tới để khích bác ly gián, cố ý tạo ra mâu thuẫn giữa hai anh em Ôn Triệu Dung.

Nghiêm Túc nhìn đến hai mẹ con người kia chỉ khinh thường nhú mào.

“Triệu Mẫn quay về thì tốt rồi, về sau công ty có cháu hỗ trợ nhất định sẽ nâng lên tầm cao mới. Chẳng qua lâu nay cháu không ở công ty nên chắc chắn sẽ có rất nhiều việc không thông thuộc, cần phải học tập thêm nhiều nơi Triệu Dung đấy. Hai năm qua Triệu Dung đạt được nhiều thành tích nổi bật, đảm đương rất xuất sắc vị trí Tổng Giám Đốc. Triệu Mẫn, cháu trăm ngàn lần đừng thua em trai mình đó.” Ôn Nguyệt Nga cười nói với hai anh em.

Lời này nghe qua thì không có gì, nhưng người có tâm nghe vào tai thì đúng thật là đang cố ý đẽ thấp Ôn Triệu Mẫn, nâng cao Ôn Triệu Dung, rõ ràng muốn làm cho hai anh em nảy sinh gút mắc trong lòng.

“Bác yên tâm, hai anh em chúng tôi đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối sẽ không để cho bác thất vọng.” Ôn Triệu Dung ôm lấy bả vai Ôn Triệu Mẫn, cười ôn hòa khách sáo với Ôn Nguyệt Nga.

“VẬY thì tốt, đừng làm cho bác và bác Hai các cháu thất vọng.” Ôn Nguyệt Nga nhìn hai anh em dáng vẻ thuận hòa, giọng có hơi chanh chua.

“NHẤT ĐỊNH nhất định!” Ôn Triệu Mẫn và Ôn Triệu Dung liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nói với Ôn Nguyệt Nga.

Nghiêm Hân kéo tay Ôn Nguyệt Nga đi sang hướng khác. Cô ta không thích hai người anh họ này, cứ có cảm giác bọn họ khinh thường mẹ con cô ta thế nào. Tóm lại, trừ cậu Hai Ôn Quốc Hoa, cô ta không thích bất cứ kẻ nào ở Ôn gia.

“Nhìn kìa, Nghiêm Túc và Phương Bình An cũng ở đây đấy.” Đuôi mắt Ôn Nguyệt Nga liếc thấy hai bóng dáng quen thuộc, giọng khinh khinh.

Nghiêm Hân nhìn theo tầm mắt Ôn Nguyệt Nga sang hướng Nghiêm Túc và Phương Bình An. Hai người kia đang châu đầu ghé tai nhìn thân mật khó tả, đặc biệt là nụ cười đầy ngọt ngào hạnh phúc trên mặt Phương Bình An khiến cho Nghiêm Hân cảm thấy trái tim đau xót, sự ghen tỵ oán hận gần như bao phủ toàn bộ lý trí của cô ta.

Móng tay cô ta cắm sâu vào trong lòng bàn tay, “Hừ, có ở đây thì sao? Chẳng lẽ chúng ta còn phải qua đó để cho mất mặt?”

Ôn Nguyệt Nga cẩn thận đánh giá nét mặt Nghiêm Hân, thấy cô ta không có vẻ gì là còn lưu luyến với Nghiêm Túc thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Ừ, chúng ta sang bên kia tìm cậu Hai của con thôi.”

Bình An đang nói chuyện cùng Nghiêm Túc thì điện thoại trong túi xách vang lên, cô vừa nhìn thấy là điện thoại của Tiểu Phúc thì nói với Nghiêm Túc, “Em ra ngoài nhận điện thoại.”

“Cẩn thận một chút.” Nghiêm Túc cười nói.

Bình An đi đến một góc an tĩnh bên ngoài mới nhận điện thoại, “Tiểu Phúc à?”

“Ôn Nguyệt Nga trước khi quen biết Nghiêm Lô Hải từng có quan hệ mật mờ với không ít đàn ông. Những người đó thân phận cũng không thấp, chẳng qua đều có vợ cả rồi nên chẳng bao lâu thì chia tay. Sau đó Ôn Nguyệt Nga mới cặp với Nghiêm Lô Hải, mãi cho đến sinh ra Nghiêm Hân.” Thứ tiếng Trung quái dị của Phúc Vị Chỉ truyền tới. Bởi có quan hệ thân thích với Ôn gia nên anh dễ dàng điều tra về quá khứ của Ôn Nguyệt Nga, chưa tới một ngày đã tìm hiểu được khá tường tận.

“Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Lô Hải biết nhau bao lâu thì sinh ra Nghiêm Hân?” Bình An hạ thấp giọng hỏi.

“Hơn một năm.” Phúc Vị Chỉ dừng một chút, “Cô nghi Nghiêm Hân không phải là con gái của Nghiêm Lô Hải hả?”

“Ừ, nghi như vậy.” Bình An không hề giấu giếm Phúc Vị Chỉ mà nói ra hoài nghi của mình.

“Lúc đang cặp với Nghiêm Lô Hải, Ôn Nguyệt Nga cũng có quan hệ khá mật thiết với một người đàn ông khác, chẳng qua tôi thấy không có khả năng lắm. Đàn bà ái mộ hư vinh như Ôn Nguyệt Nga chắc sẽ không qua lại với người đàn ông kia đâu.” Phúc Vị Chỉ nói.

Bình An hỏi, “Là ai?”

“Tài xế trước kia của Ôn gia, nhưng một năm trước đã bị bệnh rồi qua đời ở Mỹ.” Về người tài xế này, Phúc Vị Chỉ chỉ có tư liệu sơ lược.

“Cậu điều tra thêm về tư liệu của tài xế kia, phải cẩn kẽ.” Bình An nói.

“OK, tôi sẽ mau chóng tra ra được cho cô.” Phúc Vị Chỉ nói, “Nhưng như vậy thì tôi phải qua Mỹ một chuyến, chắc phải kéo dài thời gian một

chút.”

Bình An ừ một tiếng, “Không sao, cậu tra ra rồi thì điện thoại cho tôi.”

Hai ngày nữa cũng đã có thể lấy được kết quả xét nghiệm DNA của Nghiêm Lô Hải và Nghiêm Hân rồi. Thật ra thì cô gần như có thể khẳng định họ không phải là cha con, nhưng không biết nếu lấy được kết quả rồi thì phải làm gì. Đưa cho Nghiêm Lô Hải chẳng? Không biết ông ta sẽ nghĩ sao nhỉ.

Thôi, đến lúc đó cứ để cho Nghiêm Túc giải quyết đi! Nghiêm Lô Hải có vẻ tin tưởng Nghiêm Túc.

Cô cúp máy, thấy tiệc bên trong còn chưa chính thức bắt đầu thì xách túi đi tới toilet. Rửa tay xong, cô ra khỏi toilet, trên hành lang không có người nào. Bình An nghe được thanh âm của Ôn Triệu Dung truyền đến từ sảnh lớn, chắc là tuyên bố bữa tiệc bắt đầu.

Cô tăng nhanh bước chân, định mau chóng quay lại cạnh Nghiêm Túc. Đột nhiên, cô cảm giác sau lưng bị ai đó dùng sức đẩy mạnh một cái, cả người ngã nhào về phía trước.

“A...” Bình An thét chói tai, một tay nhanh chóng bảo vệ bụng của mình.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Cầu Cạnh

Túi xách trong tay Bình An rơi xuống đất, một tay khác của cô vươn ra chạm đất trước. Thật may sàn nhà được trải thảm rất dày, lúc cô ngã xuống đất trừ cổ tay cảm thấy đau thì những nơi khác không thấy gì khác lạ.

Nhưng cô đã hoảng sợ đến trắng bệch mặt mũi, một tay che bụng vội vã quay đầu lại nhìn nhưng không phát hiện được gì. Không biết là ai đã đẩy ngã cô.

“Bình An, Bình An!” Thấy Bình An ra ngoài gọi điện thoại đã lâu mà còn chưa quay lại, Nghiêm Túc ra ngoài tìm cô, không ngờ lại thấy cô té lăn trên đất. Anh hoảng hốt, sắc mặt biến đổi kịch liệt, sai bước chạy tới.

“Nghiêm Túc...” Nhìn đến anh, nỗi hoảng sợ trong lòng Bình An ổn định lại.

“Em không sao chứ? Anh đưa em đi bệnh viện!” Thanh âm của Nghiêm Túc lộ ra nét kinh hoảng, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Bình An, lo lắng sợ hãi nhìn cô, “Không sao đâu, chúng ta đi bệnh viện.”

Bình An rất muốn nói rằng cô không sao, nhưng khi nhìn đến Nghiêm Túc hiềm khi hốt hoảng giờ lại sợ hãi như vậy thì trái tim trở nên ấm áp như có một dòng nước ngọt ngào ấm áp chảy qua. Cô đặt một tay lên bụng mình, cảm thấy một cơn căng trướng đau đớn.

Nghiêm Túc ôm Bình An vội vã rời bữa tiệc. Ôn Triệu Dung đứng trên đài nhìn thấy bóng dáng hai người thì cúi đầu nói nhỏ một câu với Ôn Triệu Mẫn rồi vội vàng đuổi theo.

“Bình An sao vậy?” Ôn Triệu Dung sai bước đuổi theo Nghiêm Túc, vừa thở hổn hển vừa hỏi.

“Cô ấy ngã, tôi muốn đưa cô ấy đi bệnh viện.” Giọng Nghiêm Túc nghe thì bình tĩnh như nước, nhưng ánh mắt lại tràn ngập vẻ quyết liệt. Anh đang cố gắng đè nén lửa giận của mình.

Mới vừa rồi Bình An đã nhỏ giọng nói với anh, có người đẩy cô.

“Để tôi lái xe!” Ôn Triệu Dung vừa nghe Bình An ngã thì biến sắc, lập tức muốn hỗ trợ.

Nghiêm Túc không từ chối, gật gật đầu.

Ôn Triệu Dung lái xe. Nghiêm Túc ôm Bình An ngồi ghế sau, miệng mím chặt, toàn thân cứng ngắt.

“Em không sao.” Bình An tựa đầu vào ngực anh, nghe được tiếng tim đập gấp gáp của anh liền thấp giọng an ủi.

Nghiêm Túc sờ sờ mặt cô, “Anh biết, nhưng vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra.” Anh vuốt cổ tay của cô, “Sưng rồi, đau lắm phải không?”

“Tay có hơi đau.” Bình An gật gật đầu.

Đáy mắt Nghiêm Túc hiện lên một tia tức giận tối tăm.

Họ nhanh chóng đến được bệnh viện gần nhất, Nghiêm Túc ôm Bình An chạy thẳng vào, “Bác sỹ, bác sỹ đâu?”

Ôn Triệu Dung tương đối tinh táo hơn, nhìn bảng sơ đồ mặt bằng tại đại sảnh bệnh viện, rồi cùng Nghiêm Túc đến Tầng 3 – Khoa Phụ sản.

Lúc bác sỹ kiểm tra cho Bình An trong phòng khám, Nghiêm Túc và Ôn Triệu Dung đứng bên ngoài chờ. Hai người đều rất lo lắng, chẳng có tâm

trạng đầu để ngồi xuống chờ kết quả nữa.

Ôn Triệu Dung vốn không biết Bình An mang thai, trên đường lái xe tới bệnh viện mới biết. Trong lòng anh lúc này thật không dễ chịu chút nào, vừa đau lòng thay Bình An, vừa cảm thấy áy náy. Dù sao Bình An gặp chuyện không may ngay trong bữa tiệc của nhà họ, Ôn gia không thể trốn tránh trách nhiệm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Nghiêm Túc gần như không còn giữ kiên nhẫn được nữa, muốn xông thẳng vào phòng cấp cứu.

“Đứa bé sẽ không sao đâu!” Ôn Triệu Dung thấy dáng vẻ nóng nảy vì lo lắng của Nghiêm Túc, khô cần an ủi một câu.

Nghiêm Túc quét mắt nhìn anh, “Chỉ cần Bình An không sao là tốt rồi.”

“Tôi sẽ tìm ra ai đã đẩy ngã Bình An.” Ôn Triệu Dung kiên định nói, như một lời cam kết nhất định sẽ cho vợ chồng họ một câu trả lời thỏa đáng.

“Chắc chắn khách sạn phải có camera an ninh, cậu đi kiểm tra đi. Phải đi ngay bây giờ kẻo có kẻ hủy chứng cứ.” Nghiêm Túc nói bằng giọng lạnh lẽo, không chút nào che giấu sát ý nơi đáy mắt đối với hung thủ đã đẩy ngã Bình An.

Ôn Triệu Dung rùng mình, lập tức gật đầu, “Tôi đi ngay đây. Bình An ra thì gọi cho tôi nhé.”

Nghiêm Túc ừ một tiếng.

Ôn Triệu Dung rời bệnh viện không bao lâu thì bác sỹ ra tới.

“Bác sỹ, vợ tôi thế nào?” Nghiêm Túc lập tức giữ chặt bác sỹ, gấp gáp hỏi.

Chắc hẳn bị khí chất lạnh lạnh từ trên người Nghiêm Túc tỏa ra làm cho hết hồn, bác sỹ phải mất một lúc mới trả lời được, “Ông Nghiêm, xin yên tâm, Bà Nghiêm không sao, chỉ hơi động thai cần nằm viện an thai một thời gian. Yên tâm, yên tâm, không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ cần nằm nghỉ mấy ngày là khỏe.”

Lúc nói đến Bình An bị động thai thì ánh mắt Nghiêm Túc y như muốn giết người, khiến bác sỹ kia sợ tới mức vội vàng giải thích rõ ràng.

“Tôi biết rồi, làm phiền bác sỹ.” Nghiêm Túc cứng ngắt gật đầu, “Tôi có thể vào gặp vợ tôi không?”

Bác sỹ vội vàng gật đầu, “Được chứ, được chứ.”

Nghiêm Túc vào phòng bệnh. Cổ tay trái bị trật của Bình An đã được băng bó lại, giờ đang được truyền dịch. Nhìn cô lúc này tái nhợt và suy yếu hẳn. Nghiêm Túc thấy vậy mà ruột gan như đứt từng khúc.

“Bác sỹ nói thế nào?” Thấy Nghiêm Túc vào, Bình An nở một nụ cười rạng rỡ.

“Không có sao, chỉ cần nằm viện quan sát mấy ngày.” Nghiêm Túc ngồi xuống bên giường, dán má mình vào má cô.

“Đừng nói cho ông bà nội kéo ông bà lo.” Bình An nhẹ nhàng dặn.

Nghiêm Túc dịu dàng, “Ừ, nghe em hết.”

“Học trường đâu rồi?” Bình An hỏi, mới vừa rồi anh ấy đưa họ tới bệnh viện.

“Cậu ấy quay lại khách sạn lấy băng ghi hình của camera an ninh. Bất kể ai đã đẩy em ngã, anh cũng sẽ làm cho kẻ đó trả giá đắt gấp chục lần.”

Nghiêm Túc thấp giọng trả lời, thanh âm thấm đẫm ý lạnh như băng tuyết ngàn năm.

“Lúc kẻ đó đẩy ngã em, em đã lập tức quay đầu lại để xem là ai nhưng không thấy được.” Bình An nói, “Em nhớ gần đây đâu có đắc tội với ai đâu.”

Nghiêm Túc cười lạnh, “Dù em không gây sự với ai không có nghĩa là người ta sẽ không tổn thương em.”

Bình An cầm lấy tay anh, “Thật may là không bị gì.”

“Thật xin lỗi.” Nghiêm Túc tự trách cúi xuống hôn gương mặt cô, “Sau này sẽ không để cho em bị thương tổn nữa.”

“Ừ.” Lòng Bình An tràn đầy ấm áp, “Em buồn ngủ quá.”

“Ngủ đi, anh ở đây với em.” Nghiêm Túc dịu dàng nói.

Chừng một tiếng sau, Bình An đã ngủ say sưa, mũi phát ra tiếng ngáy nho nhỏ đều đều. Nghiêm Túc nhìn gương mặt say ngủ của cô thật lâu rồi mới đứng lên, ra ngoài phòng bệnh gọi điện thoại cho Ôn Triệu Dung, hỏi anh tra được gì rồi.

“Lấy được băng ghi hình rồi. Nhưng tôi nghĩ anh nên tự xem thì tốt hơn.” Thanh âm trầm thấp của Ôn Triệu Dung truyền từ đầu kia tới.

Giọng Nghiêm Túc lạnh xuống, “Tôi hiểu, cậu đem tới đây đi.”

Ôn Triệu Dung cầm băng hình tới ngay sau đó, còn mang theo cả laptop, mặt vẫn giữ bình tĩnh giao laptop cho Nghiêm Túc, “Tôi nghĩ đây cũng là hành vi phạm tội, tự anh quyết định xem có nên cho cảnh sát tham gia hay không.”

Nghiêm Túc hơi nheo mắt lại, đã đoán được tại sao Ôn Triệu Dung lại nói vậy.

Anh mở Laptop ra, cho phát lại đoạn video quay hành lang khách sạn kia.

Trong băng hình, Bình An từ trong toilet ra ngoài, sau lưng có một bóng người nhỏ nhắn đi theo. Dù góc quay có hơi mơ hồ, nhưng Nghiêm Túc chỉ cần liếc mắt một cái thì đã nhận ra ngay người đó là ai.

Khi chứng kiến tới đoạn kẻ đó dùng sức đẩy ngã Bình An, ánh mắt anh hiện lên nổi tức giận bén nhọn mạnh mẽ.

Nghiêm Hân!

Xem xong đoạn băng Bình An té ngã, Nghiêm Túc nhẹ nhàng khép lại laptop, hỏi Ôn Triệu Dung, “Triệu Dung, đoạn này giao cho tôi xử lý được chứ?”

Ôn Triệu Dung gật đầu ngay bởi anh cũng đã định giao cho Nghiêm Túc xử lý, nhìn về phía phòng bệnh, “Bình An thế nào rồi?”

“Cần giữ lại quan sát vài ngày.” Giọng Nghiêm Túc lạnh lạnh, “Hôm nay làm phiền cậu. Cám ơn.”

“Đừng nói vậy, tôi rất áy náy vì Bình An gặp chuyện khi dự tiệc của nhà chúng tôi. Chúng tôi sắp xếp không được chu toàn.” Ôn Triệu Dung nghiêm nghị.

Nghiêm Túc cũng vô tâm tiếp tục khách sáo với Ôn Triệu Dung, “Đã trễ rồi, cậu về trước đi. Có chuyện gì tôi sẽ báo với cậu.”

Ôn Triệu Dung nói một tiếng ‘tốt’, lại đưa mắt nhìn cửa phòng bệnh một cái rồi mới xoay người rời đi.

Nghiêm Túc một lần nữa quay lại phòng bệnh, nhìn thấy Bình An ngay cả khi ngủ vẫn vô thức đưa tay che chở bụng mình thì lòng quặn đau. Anh gọi điện cho Trình Vận, muốn nhờ chị lại đây thay anh chăm sóc Bình An một lúc.

Trình Vận vừa nghe Bình An động thai thì không hỏi han gì thêm mà chạy ngay đến bệnh viện.

“Đang yên đang lành sao tự nhiên lại động thai vậy? Chuyện gì xảy ra?” Nửa giờ sau, Trình Vận đến bệnh viện, thấy sắc mặt hơi hơi trắng bệch của Bình An thì cau mày hạ giọng hỏi Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc ra hiệu cho Trình Vận ra ngoài cửa, nói cho chị biết chuyện trong băng ghi hình, “Bây giờ em có việc muốn làm, phiền chị chăm sóc Bình An một lúc. Tạm thời đừng nói với ba cô ấy để tránh cho mọi người lo lắng.”

Trình Vận nói, “Chị hiểu rồi.”

“Vậy em đi trước đây.” Nghiêm Túc gật đầu với Trình Vận, xoay người rời đi.

“Nghiêm Túc.” Trình Vận gọi anh lại, “Mặc dù Nghiêm Hân là em gái em, nhưng chuyện này... không thể cho qua như vậy được.”

Khóe môi Nghiêm Túc hiện lên nét cười lạnh, “Em sẽ khiến cho nó hối hận.”

Trình Vận nhìn thật sâu vào mắt anh, rồi xoay người đẩy cửa vào phòng bệnh.

Nghiêm Túc sải bước ra khỏi bệnh viện, lái xe thẳng tới nhà Nghiêm Lô Hải và Ôn Nguyệt Nga.

Người giúp việc ra mở cửa, vừa thấy được là Nghiêm Túc thì sửng sốt không biết làm thế nào, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt khắc nghiệt dữ dội của anh thì lập tức sợ tới mức không nói nên lời mà lập cập mở cửa.

Hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga mới dự tiệc về đang ngồi trong phòng khách nói chuyện với nhau, thấy Nghiêm Túc đột nhiên xuất hiện thì mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Ôn Nguyệt Nga đứng lên, cau mày nhìn anh, “Anh tới đây làm gì?”

Nghiêm Hân chột dạ, đứng lấp sau lưng Ôn Nguyệt Nga nhìn Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nghiêm mặt đi thẳng tới phía hai người, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào Nghiêm Hân, “Tôi tới đây làm gì hỏi con gái bà thì rõ nhất.”

“Anh nói gì em không hiểu!” Nghiêm Hân nhìn Nghiêm Túc, trong lòng bùng lên một nỗi sợ hãi.

Ôn Nguyệt Nga chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Nghiêm Túc nên cũng có chút sợ, cất cao giọng, “Nghiêm Túc, anh chạy đến đây hung hăng gì thế, cho là hai mẹ con tôi dễ bắt nạt đấy hả?”

Nghiêm Túc lạnh lùng nhìn Ôn Nguyệt Nga, giơ tay đẩy bà ta ra, “Cút ngay!”

“Mày muốn làm gì đó? Cứu tôi với.” Ôn Nguyệt Nga bị đẩy ngã trên ghế sofa, thấy Nghiêm Túc mang ánh mắt lạnh lẽo tối tăm đứng trước mặt con gái đưa tay xiết lấy cổ Nghiêm Hân thì liền hét lên chói lói.

“Mày nghĩ tao không dám giết mày đấy à?” Nghiêm Túc mạnh tay bóp chặt cổ Nghiêm Hân, gằn từng chữ lạnh như băng, trong mắt tràn đầy sát ý.

Mặt Nghiêm Hân bị sung huyết đỏ sậm, hai tay cố gắng kéo tay Nghiêm Túc ra, “Anh, anh làm gì đó. Em có làm gì sai đâu. Cứu con với.”

“Nghiêm Túc, con làm gì vậy? Buông tay, buông tay!” Nghiêm Lôi Hải ở trên lầu nghe tiếng âm ỹ, đang muốn ra hỏi xem có chuyện gì thì nhìn thấy Nghiêm Túc đang bóp cổ Nghiêm Hân, liền hoảng sợ vội vàng quát to.

Ôn Nguyệt Nga nhìn thấy Nghiêm Lôi Hải như thấy cọng rơm cứu mạng, “Ông xem, con trai của ông giết người kìa. Mau, mau kêu nó buông Tiểu Hân ra.”

“Có chuyện gì từ từ nói, động tay động chân thì ra cái gì. Nghiêm Túc, mau buông tay!” Nghiêm Lôi Hải vội vàng từ trên lầu đi xuống, đến cạnh Nghiêm Túc lớn tiếng kêu lên.

Nghiêm Túc cười lạnh một tiếng, “Từ từ nói? Tôi chẳng có gì để nói với hai ả đàn bà này cả. Không bằng ông hỏi nó xem tối nay nó đã làm chuyện gì!”

“Cho dù có làm gì thì con cũng không thể đối xử với em mình như vậy được. Con muốn giết em sao?” Nghiêm Lôi Hải lớn tiếng hỏi.

“Giết nó mười lần cũng không thể làm tôi nguôi giận.” Nghiêm Túc phẫn nộ trừng Nghiêm Lôi Hải, “Chính vì ông dung túng nó nên hôm nay nó mới dám ra tay với Bình An. Nếu không kịp đưa đi bệnh viện, con tôi đã bị nó hại chết!”

Nghiêm Lôi Hải chấn động, khiếp sợ nhìn Nghiêm Túc, “Con nói cái gì? Cái gì hại chết con của con, Tiểu Hân đã làm gì?”

“Ông hỏi nó đi!” Nghiêm Túc lạnh lùng nhìn về phía Nghiêm Hân.

“Ba, con không có làm gì hết, không làm gì thật mà!” Nghiêm Hân chảy nước mắt nước mũi tèm lem, đáng thương cầu cứu Nghiêm Lôi Hải.

“Nghiêm Túc, con thả em ra trước đã, nó sắp không thở được rồi.” Nghiêm Lô Hải thấy con gái sắp chết ngạt thì đau lòng, kêu Nghiêm Túc buông tay.

Nghiêm Túc hừ lạnh một tiếng, “Mày không làm? Mày dám thề mày không đẩy ngã Bình An không?”

“Anh có bằng chứng thì lấy ra đi!” Nghiêm Hân chột dạ nhưng vẫn cố mạnh miệng.

“Đúng, con có bằng chứng không?” Nghiêm Lô Hải vội vàng phân giải, “Em con sao làm chuyện vậy được, dù gì Bình An cũng là chị dâu của nó mà. Nghiêm Túc, con đừng oan uổng em con.”

Nghiêm Túc phẫn nộ nhìn Nghiêm Lô Hải, “Trừ việc lúc nào cũng bênh chằm chặp hai người này ra, ông còn làm được gì? Bất kể bọn họ làm gì ông cũng cảm thấy đúng phải không, ngay cả cháu mình bị hại chết cũng không sao hả?”

“Ba...” Nghiêm Lô Hải bị ánh mắt của Nghiêm Túc làm cho hoảng sợ.

“Tôi thật cẩn thận che chở vợ tôi, nó lại dám thương tổn cô ấy. Có phải xưa nay tôi nhẫn nhịn mấy người thì mấy người được voi đòi tiên đúng không?” Nghiêm Túc hỏi gần từng chữ, sắc mặt như Thần Chết đòi mạng, không chờ Nghiêm Hân phản ứng lại đã dùng sức quăng mạnh cô ta ra ngoài.

“A...” Nghiêm Hân bị ném xuống đất, trán đập vào góc ghế sofa sừng đỏ lên.

“Mày dám đánh con tao, tao liều mạng với mày.” Ôn Nguyệt Nga cầm điều khiển ti vi trên bàn ném thẳng vào mặt Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc đưa tay chộp đồ điều khiển ném ngược lại, đập trúng khoe miệng Ôn Nguyệt Nga.

Ôn Nguyệt Nga kêu lên như heo bị chọc tiết, môi thẫm ra vết máu.

“Đủ rồi!” Nghiêm Lô Hải quát lớn, chỉ vào Nghiêm Túc, “Mày... đồ con bất hiếu, có phải mày muốn đánh luôn cả tao không?”

“Nếu như ông không sinh ra tôi, tôi đâu chỉ muốn đánh ông không thôi!” Nghiêm Túc lạnh giọng, “Trông coi đám đàn bà của ông cho tốt vào. Các người tốt nhất nên cầu nguyện cho Bình An không có chuyện gì, nếu không, các người sẽ hối hận là mình còn sống.”

Nghiêm Hân kêu lên, “Vì con đàn bà đó mà ngay cả cha và em ruột mình anh cũng không cần, nó nói cái gì đều là đúng hết sao. Em không có đũa ngã nó, nó nói oan cho em. Anh, sao anh chỉ tin lời nó không vậy.”

“Đừng gọi tao là anh, mẹ tao không có thứ con gái lòng lang dạ sói ác độc như mày!” Nghiêm Túc căm ghét nhìn cô ta. Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, đêm nay là lần đầu tiên. Nếu không vì ngại bẩn tay mình, mới vừa rồi anh thật sự muốn giết cô ta.

“Nghiêm Túc!” Nghiêm Lô Hải giận dữ, giơ tay muốn cho anh một cái tát.

Nghiêm Túc bắt lại tay Nghiêm Lô Hải, “Từ hai mươi năm trước ông đã không còn tư cách để giáo dục tôi, sở dĩ lúc kính trà tôi gọi ông một tiếng ‘ba’ chẳng qua vì nể mặt ông bà nội. Đừng cho rằng tôi vẫn còn là con nít.”

“Mày... mày...” Nghiêm Lô Hải tức đến ngực phát đau, nói không ra lời.

“Các người muốn chứng cứ đúng không?” Nghiêm Túc buông tay Nghiêm Lô Hải ra, lạnh lẽo liếc nhìn Nghiêm Hân, “Mày còn ngu lắm nên

mới có thể cho là bên trong khách sạn không có camera an ninh. Coi tụi tao đều ngốc hết đấy hả?”

Thật sự có bằng chứng? Mặt Nghiêm Hân trong nháy mắt trắng bệch!

Nghiêm Lô Hải nhìn thấy vẻ mặt con gái thì hiểu ngay những gì Nghiêm Túc nói đều là sự thật, trong lòng ông ta lập tức dâng lên nhiều cảm xúc phức tạp.

“Anh, em sai rồi, anh đừng tố cáo em!” Nghiêm Hân bò đến bên chân Nghiêm Túc, hai tay bắt lấy ống quần anh, “Em không có cố ý, em... em chỉ không cẩn thận. Anh tha thứ cho em đi, được không?”

Lúc đó cô ta bị cơn tức xông lên não nên mới mất lý trí làm ra hành động như vậy mà hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả, càng không nghĩ tới việc còn có camera an ninh.

“Sao lúc làm mày không nghĩ đó là sai!” Nghiêm Túc đá văng tay cô ta ra, “Đừng lấy bàn tay bẩn thỉu của mày đụng vào tao.”

“Em sai rồi, em thật sự sai rồi. Em không muốn ngồi tù, em không muốn đến Cục Cảnh sát. Ba, mẹ, giúp con, giúp con khuyên anh. Con không dám nữa đâu.” Nghiêm Hân ôm lấy Nghiêm Lô Hải, khóc đứt ruột đứt gan như thật sự rất hối hận.

Nghiêm Lô Hải tuy trong lòng rất tức giận vì con gái dám làm chuyện như thế, nhưng dù sao cũng là con gái mình...

“Bình An giờ không sao chứ?” Nghiêm Lô Hải hỏi.

“Chắc đã làm cho các người thất vọng rồi vì không để con gái các người hại chết vợ con tôi.” Mặt Nghiêm Túc như được tạc từ khối băng ngàn năm, dù Nghiêm Lô Hải không mở miệng anh cũng biết ông ta muốn nói điều gì.

“Nếu mẹ con Bình An đều không sao, hay là... bỏ qua đi. Dù sao Tiểu Hân cũng là em con, con tha thứ cho em lần này đi. Sau này em con sẽ không làm vậy nữa đâu.” Nghiêm Lô Hải cười gượng vài tiếng, vì con gái mà hạ giọng cầu cạnh.

Nghiêm Túc giấu cợt cười lạnh nhìn Nghiêm Lô Hải.

“Đúng, nể tình nó là em gái của anh đi...” Ôn Nguyệt Nga thật sự không muốn cầu cạnh Nghiêm Túc, nhưng vì con gái, bà ta không thể không cúi đầu.

“Nghiêm Túc, nể mặt ba, tha thứ cho Tiểu Hân lần này đi. Ba đảm bảo sẽ không có lần sau.” Nghiêm Lô Hải nói.

“Ông lấy gì để bảo đảm?” Nghiêm Túc lạnh lùng nhìn Nghiêm Lô Hải.

Ôn Nguyệt Nga nói, “Chuyện này mà truyền ra ngoài thì không tốt cho danh dự Nghiêm gia, coi như anh không nể mặt ba thì cũng phải nghĩ cho công ty...”

Nghiêm Túc cười lạnh, “Tôi mà còn để ý công ty?”

“Vậy rốt cuộc con muốn thế nào? Thật sự muốn người một nhà gặp nhau trên tòa sao?” Nghiêm Lô Hải đau lòng hỏi.

“Người một nhà?” Nghiêm Túc cười cười, “Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, nó sẽ phải trả giá đắt.”

“Nghiêm Túc, Nghiêm Túc!” Nghiêm Lô Hải lớn tiếng kêu lại Nghiêm Túc đang xoay người rời đi.

“Làm sao bây giờ? Ba mẹ, con phải làm gì bây giờ?” Nghiêm Hân thấy Nghiêm Túc tuyệt tình như vậy, ngay cả Nghiêm Lô Hải khuyên cũng không thèm nghe, thì bắt đầu thấy hết hoảng, nhìn Ôn Nguyệt Nga cầu cứu.

“Đừng sợ đừng sợ, mẹ lập tức gọi điện thoại đến khách sạn hỏi xem có thật là có camera an ninh hay không.” Ôn Nguyệt Nga trấn an con gái mình.

Nghiêm Lô Hải thất vọng nhìn Nghiêm Hân, “Sao con lại làm chuyện như vậy, haizz!”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Thì Ra Không Phải Là Con Gái Của Tôi

Cả đêm này Bình An ngủ không yên giấc, mơ một giấc mơ lung tung lộn xộn, mà lúc nào cũng nhú chặt, hai tay vẫn lo lắng che lấy bụng...

Nghiêm Túc trông chừng cô, thấy cô như vậy thì ruột gan như xoắn chặt, cứ ôm chặt lấy cô suốt đêm cho đến khi chân trời xuất hiện sắc màu xám trắng.

Trời vừa hửng sáng thì Bình An liền thức dậy, liếc mắt thì thấy ngay đôi mắt đầy tơ máu của Nghiêm Túc, chiếc cằm cương nghị râu xanh rì, đôi mắt lo lắng thâm tình nhìn cô.

Bình An mỉm cười, hôn một cái lên cằm anh, “Chào buổi sáng, ông xã.”

Nghiêm Túc cũng mỉm cười, “Bà xã, chào buổi sáng.”

“Hôm nay trông anh xấu òm.” Bình An vuốt cằm anh, nhếch môi nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Chờ em về nhà rồi giúp anh sửa sang lại cho đẹp mắt nhé? Nhưng mà sợ đẹp trai quá mấy cô khác thèm muốn thì làm sao đây?” Nghiêm Túc thân mật đụng chóp mũi với cô, giọng trầm ấm dễ nghe.

Bình An cười khanh khách, “Ai dám giành giật đàn ông với em? Ai dám cướp người đàn ông của em?”

Nghiêm Túc bị chọc cho cười phá lên.

“Tra ra ai làm chưa?” Bình An chờ anh cười xong, tâm trạng sáng sủa lên rồi mới hạ giọng hỏi.

Vừa thốt ra, vẻ mặt vốn đang vui vẻ sung sướng của Nghiêm Túc lập tức lạnh xuống, nhìn cô một lúc lâu mới nặn từ trong miệng ra một cái tên.

Bình An chẳng thấy bất ngờ chút nào. Quả nhiên là cô ta!

“Đừng quan tâm, anh sẽ xử lý.” Nghiêm Túc vuốt tóc Bình An, không muốn cô quá tức giận vì việc này.

“Dạ!” Bình An cười híp mắt gật đầu, “Anh còn phải đi làm đấy, mau về nhà thay quần áo đi. Em ở trong này không sao đâu.”

Nghiêm Túc làm sao chịu rời đi, “Anh ở đây với em.”

“Không cần, em có sao đâu. Nếu không em kêu Tiểu Ý tới đây với em được rồi. Anh mau về đi thôi, lúc nào tan sở lại tới.” Bình An đẩy tay Nghiêm Túc, khuyên anh về đi làm.

Nghiêm Túc không lay chuyển được ý cô nên đành phải dặn dò cô cẩn thận, có gì thì gọi điện cho anh, sau đó còn tự tay gọi điện thoại nhờ Kỷ Túy Ý tới đây chăm sóc cô xong mới lưu luyến rời bệnh viện.

Sau khi Nghiêm Túc đi rồi, Bình An mới thu lại nụ cười trên mặt, đáy mắt hiện ra ánh sắc lạnh.

Cô lấy điện thoại từ túi xách bên cạnh ra, bấm số gọi đi.

“Anh Hà, có kết quả DNA chưa?” Giọng Bình An bình tĩnh dị thường, nhưng trong thâm tâm cô lúc này là lửa giận ngập trời. Nghiêm Hân giỏi thật, dám xô cô bị thương. May mà con cô không sao, chứ nếu nhờ có chuyện gì... Cô sẽ bắt cô ta phải trả giá đắt gấp trăm gấp nghìn lần.

Chắc cô trông dễ bắt nạt lắm nên Nghiêm Hân mới cho là cô không dám làm gì như thế?

“Có rồi, hai người không phải là cha con.” Hà Tư Lâm đã biết từ đầu là đang thử DNA của ai nên nói thẳng kết quả cho Bình An luôn.

Kết quả này đúng như trong dự liệu, nhưng khi nhận được khẳng định như vậy Bình An vẫn không kìm được cười lạnh, “Anh Hà, có thể làm phiền anh tự tay đưa lại cho em không? Em đang trong bệnh viện thành phố.”

“Sao em lại ở bệnh viện? Ai bị bệnh?” Hà Tư Lâm quan tâm.

“Anh cứ đến đây trước đã.” Bình An nói số phòng rồi cúp máy.

Hà Tư Lâm mang kết quả xét nghiệm DNA đến cho Bình An, hàn huyên vài câu với cô. Biết Bình An động thai thì lấy kinh nghiệm bác sỹ dặn dò cô vài điều. Bình An phải vâng dạ mãi là sau này sẽ cẩn thận, Hà Tư Lâm mới rời đi.

Nếu lát nữa mà anh không phải thực hiện một cuộc giải phẫu thì không biết anh còn nói đến bao giờ.

“Bình An, cậu làm sao vậy?” Hà Tư Lâm rời đi chưa được năm phút thì Kỷ Túy Ý đã tới, “Nhận được điện thoại của Nghiêm Túc mà tớ hết cả hồn. Sao tự nhiên lại động thai vậy, đừng nói là “làm” dữ quá à nha!”

“Nghĩ đâu đâu không à!” Bình An nguýt bạn, biết ngay là con bé này sẽ suy diễn lung tung mà, “Hôm qua tụi này đến dự tiệc của nhà Ôn Triệu Dung, con Nghiêm Hân quý sứ kia từ sau lưng đẩy tớ ngã, hại tớ phải nằm trên giường bệnh mấy ngày.”

Kỷ Túy Ý vừa nghe vậy thì tròn mắt, “Con đê tiện kia đúng là ác độc thật.”

“Cô ta với Ôn Nguyệt Nga là một giuộc mà, chắc cảm thấy tớ sẽ không dám đánh trả đây.” Bình An cười cười châm chọc, “Tớ có việc này muốn

nhờ cậu.”

“Muốn tớ đập cho con đê tiện kia một trận hả? Tớ đi liền, kêu thêm mấy chị em đi theo, đánh cho nó rụng hết răng khỏi ăn cơm luôn!” Kỳ Túy Ý nổi xung thiên, vô cùng khí khái muốn đi đánh Nghiêm Hân thật, bởi dù sao có hậu quả gì đều có Nghiêm Túc thu dọn mà.

Bình An cười ngăn cô lại, “Đánh nó cũng chẳng bỏ tức, chỉ tổ thêm bẩn tay. Cậu xem cái này là cái gì đi.”

Kỳ Túy Ý nhận bản kết quả xét nghiệm Bình An đưa qua, vừa nhìn rõ nội dung bên trong thì kinh ngạc trợn tròn hai mắt, “Đây... Đây là thật hả?”

“Chẳng lẽ còn giả được?” Bình An cười lạnh, “Thật đến không thể thật hơn.”

“Nói... Nói vậy, Nghiêm Hân không phải là em gái của Nghiêm Túc, cũng không phải là con gái của Nghiêm Lôi Hải?” Mặt Kỳ Túy Ý mang vẻ muốn cười mà không dám cười.

“Đúng!” Bình An gật đầu. Nghiêm Lôi Hải bị cấm cho một cái sừng vừa to vừa dài, nếu ông ta biết được sự thật thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mẹ con Ôn Nguyệt Nga.

“Ái chà, cái bà Ôn Nguyệt Nga này ghê gớm thật, cho ba chồng cậu làm cha hờ nhiều năm vậy nha.” Kỳ Túy Ý nở nụ cười hả hê, “Cậu định làm gì đây? Nghiêm Túc biết chưa?”

“Tớ còn chưa nói với anh ấy. Tớ muốn đưa kết quả này đến tay Nghiêm Lôi Hải. Giờ tớ không ra viện được nên định nhờ cậu giúp việc này.” Bình An nói.

“Chuyện nhỏ! Lát nữa tớ ra ngoài, nhất định sẽ đưa kết quả này tận tay Nghiêm Lôi Hải.” Kỳ Túy Ý cười khoái chí.

“Đừng để ông ta biết là cậu đưa, cứ dùng chuyển phát nhanh nội thành đi. Không tới hai tiếng là ông ta nhận được rồi.” Bình An cười nói.

Kỷ Túy Ý gật đầu, “Biết rồi. Cậu rửa mặt đi, tớ mang bữa sáng cho cậu nè.”

Bình An cười nói ‘tốt’, mắt lại nhìn xuống bụng mình, âm thầm dặn dò, ‘con à, mẹ không phải là người xấu. Đây không phải là đang làm chuyện xấu, mà mẹ đang tự bảo vệ chúng ta đó’.

Hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân tối qua cũng ngủ không yên, suốt đêm đều thấp thỏm không biết Nghiêm Túc sẽ trả thù họ thế nào, sáng sớm hôm nay đã thức dậy kêu Nghiêm Lôi Hải nhanh chóng đi tìm Nghiêm Túc, khuyên anh đừng đi kiện Nghiêm Hân.

Nghiêm Lôi Hải nhìn vợ và con gái, tim mềm nhũn, “Yên tâm, tôi sẽ không để cho hai người gặp chuyện gì đâu.”

“Ba, ba nhất định phải giúp con. Sau này con không dám tùy hứng nữa đâu.” Nghiêm Hân tỏ vẻ ngoan ngoãn đáng thương, nói sự kiện tối qua thành chuyện tùy hứng ngoài ý muốn.

Tùy hứng mà có thể làm ra chuyện tổn hại đến mạng người như thế, vậy nếu không tùy hứng mà cố ý thì sao đây? Không biết tại sao, Nghiêm Lôi Hải lại đột nhiên có ý nghĩ này, nhưng thấy con gái rưng rưng nước mắt tin nhiệm nhìn ông ta cầu cứu thì âm thầm thở dài một tiếng, “Để ba tìm khuyên anh con. Hôm nay con đừng đến công ty.”

Nghiêm Hân vội vàng gật đầu, “Con nghe lời ba.”

Nghiêm Lôi Hải gật đầu, dặn dò hai mẹ con nên ở trong nhà đừng đi đâu, rồi tự mình ra cửa. Ông ta lái xe đến Tập đoàn Nghiêm Thị, vốn muốn tìm

Nghiêm Túc nhưng Nghiêm Túc còn chưa tới, chắc là đang ở cạnh Bình An.

Nghĩ đến Bình An vẫn còn ở bệnh viện, Nghiêm Lô Hải suy nghĩ xem có nên đến thăm cô một chuyến hay không.

Thôi quên đi, cho dù đi, người ta chưa chắc đã cảm kích.

Nghiêm Lô Hải đợi trong văn phòng Nghiêm Túc hơn hai tiếng, vừa mất kiên nhẫn định rời đi thì thấy Nghiêm Túc từ trong thang máy bước ra.

“Ông ở đây làm gì?” Nghiêm Túc nhíu mày nhìn Nghiêm Lô Hải, cũng không bất ngờ lắm khi thấy ông ta xuất hiện tại đây.

Nghiêm Lô Hải đi theo Nghiêm Túc vào văn phòng, biện hộ thay Nghiêm Hân, “Dù sao cũng là em con, chẳng qua vô tâm vô tính chút thôi...”

“Đi ra ngoài!” Nghiêm Túc không chút nghĩ ngợi hạ lệnh đuổi khách.

“Mày là con tao đấy!” Nghiêm Lô Hải nổi giận vì thấy Nghiêm Túc không tôn trọng mình.

“Đừng buộc tội kêu ông cú.” Nghiêm Túc ngẩng đầu lên lạnh lùng nói.

Nghiêm Lô Hải lập tức e ngại, đột nhiên phát hiện ra ông ta thật sự không hiểu đứa con này chút nào. Từ khi nào ông ta đã không còn quyền hạn gì với nó vậy? Hơn nữa, con trai trở nên mạnh mẽ như vậy từ khi nào ông ta cũng không biết. Ông ta vẫn cho là tất cả còn nằm trong tầm khống chế của mình.

Cuối cùng vẫn không thể làm Nghiêm Túc tha thứ cho Nghiêm Hân, Nghiêm Lô Hải ngượng ngập rời công ty.

Ông ta lái ô tô về nhà, vừa đến cửa thì thấy một người đưa thư đang tìm chuông cửa.

“Cậu tìm ai?” Nghiêm Lôi Hải xuống xe, nghiêm giọng hỏi cậu thanh niên.

“Xin hỏi ông là chủ nhà này phải không ạ?” Cậu thanh niên đưa thư hỏi.

Nghiêm Lôi Hải ừ một tiếng.

“Ông là ông Nghiêm?” Sau khi nhận được khẳng định của Nghiêm Lôi Hải, người đưa thư lấy ra một bao thư chuyển phát, “Xin ông ký nhận.”

Ký nhận thư xong, Nghiêm Lôi Hải vừa xé bao thư vừa đi vào nhà, trong lòng tò mò không biết ai chuyển phát văn kiện cho ông ta lúc này.

Đi tới phòng khách, ông ta đã xé xong, nghi hoặc cầm hai tờ kết quả xét nghiệm ra xem.

Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân từ trên lầu đi xuống, “Ông/Ba về rồi à? Nghiêm Túc nói thế nào?”

Nghiêm Lôi Hải như không nghe được lời hai người, chỉ nhìn chăm chăm không chớp mắt vào báo cáo kết quả DNA, mặt mày xanh mét.

Không thể nào... Đây là giả, là giả!

“Nhìn gì mà nhập thần thế?” Ôn Nguyệt Nga đi tới cạnh, cầm lấy tờ giấy trong tay ông ta, vừa nhìn thấy nội dung trên đó thì mặt lập tức trắng bệch ra.

Nghiêm Lôi Hải vốn chỉ đang hoài nghi, nhưng khi thấy sắc mặt của Ôn Nguyệt Nga như thế thì đã chắc chắn. Kết quả DNA này là thật!!!

“Ông... sao ông lại có cái này, ông đi thử DNA hả?” Giọng Ôn Nguyệt Nga cao chói tai, hoảng sợ nhìn Nghiêm Lô Hải.

Nghiêm Hân đứng sau lưng bà ta, tò mò hỏi, “Cái gì DNA...” Khi mắt cô ta rơi vào bản báo cáo trên tay Ôn Nguyệt Nga thì lập tức thất kinh hồn vía.

“Nó là con ai?” Hai má Nghiêm Lô Hải giật bần bật, run giọng hỏi, ngón tay chỉ vào Nghiêm Hân.

“Tiểu Hân đương nhiên là con gái ông...” Ôn Nguyệt Nga kêu lên, quăng báo cáo đi, “Đây là giả, là đồ giả!”

Nghiêm Lô Hải hét lên, “Nếu giả thì vẻ mặt sợ hãi chột dạ của bà là sao?” Làm vợ chồng với Ôn Nguyệt Nga nhiều năm như vậy, mỗi biến hóa trên mặt bà ta mang ý nghĩa gì lẽ nào ông ta không hiểu sao.

Ôn Nguyệt Nga hoảng đến độ muốn rơi nước mắt, “Lôi Hải, ông phải tin tôi, đây là hiểu lầm. Ông nghe tôi giải thích.”

“Ba, ba là ba của con, con chỉ xem ba là ba thôi.” Nghiêm Hân cũng khóc lóc kéo tay áo Nghiêm Lô Hải.

Vừa nghe xong câu này, Nghiêm Lô Hải đột nhiên cười to lên, nhưng tiếng cười lại giống như tiếng khóc, “Thì ra không phải là con gái tôi, thì ra thật sự không phải là con gái tôi...Uổng công tôi nâng niu nuôi nấng nhiều năm như vậy, hóa ra là nuôi con thay người khác.”

Thấy Nghiêm Lô Hải đột nhiên giống như phát điên, Ôn Nguyệt Nga hoảng hốt nhưng vẫn còn mạnh miệng, “Sao lại không phải là con gái ông, chẳng lẽ người khác tạo bừa một báo cáo DNA thì ông tin ngay?”

“Tốt lắm, giờ chúng ta đi bệnh viện, đi ngay lập tức!” Nghiêm Lô Hải túm lấy tay Nghiêm Hân, lôi cô ta bước ra ngoài.

Thấy Nghiêm Lô Hải bị kích thích có vẻ hơi điên cuồng, Ôn Nguyệt Nga nháy mắt với Nghiêm Hân, đến bệnh viện, bà ta tự biết phải làm thế nào.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Mà Lại Con Hoang

Nghiêm Hân nắm chặt tay Ôn Nguyệt Nga, trong mắt toát ra nét kinh hoàng. Dù sao cô ta vẫn chỉ là một cô gái trẻ, dù có thông minh cỡ nào thì cũng chưa chắc đã có thể tỉnh táo đối mặt khi gặp phải bất cứ chuyện gì.

Nếu cô ta không phải là con gái của Nghiêm Lô Hải thì sẽ ra sao đây?

Nếu như tất cả mọi người đều biết cô ta chỉ là con gái riêng của một tài xế thì sẽ đối xử với cô ta thế nào đây?

Nghiêm Hân càng nghĩ càng sợ. Cô ta không muốn mình biến thành một đứa con riêng bị người khác khinh thường. Cô ta không muốn mất đi cuộc sống an nhàn sung sướng của một đại tiểu thư. Cô ta không muốn bị cười nhạo. Không muốn, không muốn, không muốn...

“Mẹ!” Nghiêm Hân sợ hãi nhìn Ôn Nguyệt Nga, hạ giọng hỏi, “Làm sao bây giờ?”

Nghiêm Lô Hải đã bước ra ngoài, muốn họ cùng đến bệnh viện để thử DNA.

“Giờ chỉ có thể hành động tùy hoàn cảnh. Nhất định có kẻ muốn lén lút hãm hại chúng ta. Cho dù lần này ba con tin, nhưng kẻ đó nhất định sẽ ra tay lần nữa. Cứ đi bệnh viện trước đi rồi tính tiếp.” Ôn Nguyệt Nga kéo Nghiêm Hân đi theo, trong đầu lại nghĩ không biết đến tột cùng ai đã biết bí mật này của bà ta.

Nghiêm Túc? Không thể nào! Nếu nó biết, nó đã nói trắng ra rồi đuổi hai mẹ con bà ta khỏi Nghiêm gia từ lâu.

Phương Bình An? Ánh mắt Ôn Nguyệt Nga tối lại, nhưng sao cô ta biết được?

“Lên xe!” Nghiêm Lô Hải đã ngồi vào trong xe, nhìn thấy hai mẹ con bà ta bước ra thì gầm lên một tiếng.

Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân ngồi vào ghế sau, nhìn Nghiêm Lô Hải không nói gì.

Nghiêm Hân nhỏ giọng khóc, “Ba, hai cha con ta sống chung bao nhiêu năm, sao ba lại tình nguyện tin vào một báo cáo giả tạo mà không tin con?”

Ông ta vốn cũng cho kết quả kia là giả, nhưng sắc mặt Ôn Nguyệt Nga đã bán đứng bà ta.

“Bất kể là thật hay giả cứ đến bệnh viện sẽ biết. Dù sao thử một chút cũng không chết ai.” Nghiêm Lô Hải nghiêm mặt nói.

Ôn Nguyệt Nga khẽ khàng hỏi, “Có muốn tôi gọi điện thoại hẹn trước Bác sỹ Lưu không?”

Bác sỹ Lưu là bác sỹ gia đình của nhà họ, Ôn Nguyệt Nga nghĩ, chỉ cần để ông ta thử DNA thì chắc chắn có thể lừa dối mà vượt qua.

“Không cần.” Nghiêm Lô Hải cứng rắn cự tuyệt, hiếm khi nào khôn khéo như lúc này.

Ôn Nguyệt Nga nhìn lưng ông ta, hơi nhếch môi.

Nghiêm Lô Hải vốn là người đa nghi, cho dù không có báo cáo DNA này thì chỉ cần có người nói với ông ta rằng Nghiêm Hân không phải là con

gái của ông ta, ông ta cũng sẽ bắt đầu hoài nghi, cũng sẽ đi thử DNA để so sánh.

Lúc này, bà ta thật sự có cảm giác bị đánh cho trở tay không kịp, không biết làm thế nào để đối phó.

Giây phút này, Nghiêm Lô Hải ngoại trừ tức giận xấu hổ và hoài nghi thì trong đáy lòng còn có cảm giác đau đớn khôn tả. Ông ta chưa bao giờ hoài nghi Nghiêm Hân không phải là con gái của mình, càng không nghĩ tới chuyện sẽ có một ngày Ôn Nguyệt Nga phản bội mình. Đến giờ phút này, trong thâm tâm ông ta vẫn còn hy vọng báo cáo này là giả.

“Xuống xe!” Nghiêm Lô Hải ngừng xe lại, bảo Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân xuống xe.

“Lôi Hải, đây... là bệnh viện tư?” Ôn Nguyệt Nga nhìn bệnh viện trước mặt. Đây chỉ là một bệnh viện tư loại nhỏ, bọn họ bình thường ít khi nào tới bệnh viện loại này.

Đến bệnh viện xa lạ, mới an toàn.

Nghiêm Lô Hải không nói năng gì, đi vào.

Ôn Nguyệt Nga không có biện pháp nào khác, đành cùng đi theo vào trong.

Đây là bệnh viện của gia đình Hà Tư Lâm. Hà Tư Lâm mới vừa làm xong phẫu thuật, đang định ra bên ngoài hít thở không khí một chút thì gặp được Nghiêm Lô Hải sắc mặt khó coi xăm xăm đi vào.

Nghiêm Lô Hải và Ôn Nguyệt Nga thường xuyên xuất hiện trên báo chí, dù Hà Tư Lâm không hề chú ý đến tin lá cải thì cũng nhận ra được bọn họ.

Tối đây làm gì vậy nhỉ? Hà Tư Lâm sực nhớ sáng nay mới đưa báo cáo DNA cho Bình An, giờ lại thấy Nghiêm Lô Hải và Nghiêm Hân đến đây nên trong lòng xuất hiện nỗi nghi hoặc, liền chuyển hướng đi theo bọn họ.

Tối làm giám định DNA cha con...

Hà Tư Lâm cười cười, khi trở lại văn phòng liền gọi điện thoại cho Bình An.

Bình An cười đặt lại di động lên chiếc tủ bên cạnh, nói với Trình Vận đang đến thăm cô và Kỷ Túy Ý, “Ba chồng em mang Nghiêm Hân đi làm giám định cha con rồi.”

Trình Vận cau mày hỏi, “Liệu Ôn Nguyệt Nga lại có thể giở trò gì không?”

“Em vốn đang lo Ôn Nguyệt Nga sẽ mua chuộc bác sỹ, ai ngờ Nghiêm Lô Hải lại đến bệnh viện của anh Hà.” Bình An bật cười nhẹ, “Chắc hẳn là Ông Trời cũng giúp chúng ta nhe.”

“Phải bao nhiêu lâu mới có kết quả?” Kỷ Túy Ý hỏi.

“Không nhanh đâu, tối thiểu phải đợi hai ngày.” Bình An nói, “Chúng ta cứ an tâm chờ đi.”

Buổi chiều lúc Nghiêm Túc đến, Trình Vận và Kỷ Túy Ý nán lại không bao lâu thì ra về. Bình An đem chuyện Nghiêm Lô Hải muốn giám định DNA với Nghiêm Hân nói cho Nghiêm Túc, “... Chuyện này anh thấy thế nào?”

Nghiêm Túc chỉ nhíu mày, “Sáng nay ông ta còn đến nói chuyện thay Nghiêm Hân, sao mới đảo mắt thì đã đi xét nghiệm DNA rồi? Chắc là nghe lời ra tiếng vào gì đây. Ông ta là người rất đa nghi.”

“Chỉ mới nghe lời ra tiếng vào mà đã lập tức hoài nghi Ôn Nguyệt Nga à, chẳng lẽ trước kia Ôn Nguyệt Nga...” Bình An nghi hoặc.

“Trước khi họ kết hôn, Ôn Nguyệt Nga thường xuyên có xì căng đan với đàn ông khác. Hừ, bà ta biện bạch là để che giấu chuyện tình giữa bọn họ. Ông ta từng hoài nghi, nhưng lúc ấy Ôn Nguyệt Nga nói gì ông ta nghe nấy, giờ bị nói Nghiêm Hân không phải là con gái ông ta, ông ta chắc chắn phải nghi rồi.” Nghiêm Túc thản nhiên.

Bình An hỏi anh, “Vậy anh thấy thế nào? Nếu Nghiêm Hân không phải là con gái của Nghiêm Lôi Hải...”

“Không phải là anh thấy thế nào, mà là ông ta muốn làm thế nào. Chỉ cần có Ôn Nguyệt Nga ở đó thì không có gì là không thể.” Nghiêm Túc nói.

Đúng vậy, nói không chừng chỉ cần Ôn Nguyệt Nga lời ngon tiếng ngọt đôi câu thì dù Nghiêm Hân không phải là con gái ông ta, Nghiêm Lôi Hải cũng sẽ coi cô ta như con gái nuôi.

“Mình đừng nói về bọn họ nữa. Thế bác sỹ nói lúc nào thì em có thể xuất viện?” Bình An kéo tay Nghiêm Túc hỏi.

“Nếu hai ngày nữa không có vấn đề gì thì có thể xuất viện.” Nghiêm Túc an ủi.

Vài ngày sau, Bình An rốt cuộc có thể xuất viện. Mấy ngày nay cô ở trong bệnh viện vô cùng thanh nhàn, còn về phần Nghiêm Lôi Hải bên kia thế nào cô cũng chỉ có thể đọc trên báo chút ít tin tức hành lang.

Chuyện Nghiêm Lôi Hải và Nghiêm Hân đi giám định cha con đã bị báo chí lôi ra, có phóng viên còn chụp được ảnh lúc bọn họ ra vào bệnh viện, thần sắc cả ba người đều không tốt. Phóng viên đưa ra rất nhiều giả thiết, cuối cùng từ nhiều dấu vết và nguồn tin bên trong mà phỏng đoán là đi làm giám định DNA.

Chuyện này bị truyền đi ồn ào huyên náo, có người còn muốn đến phỏng vấn Nghiêm Túc nhưng đều bị Nghiêm Túc lạnh lùng cự tuyệt đuổi về.

Về phần Nghiêm Lô Hải và mẹ con Ôn Nguyệt Nga sống cùng nhà thế nào...

Kể từ sau khi đi làm giám định DNA, tâm trạng của Nghiêm Lô Hải vẫn rất uất giận. Mặc dù kết quả còn chưa có nhưng ông ta đã không chịu ngủ cùng phòng với Ôn Nguyệt Nga nữa, sau khi trở về liền dọn đến phòng dành cho khách.

Ôn Nguyệt Nga biết là bà ta không thể thay đổi được kết quả xét nghiệm nên không tiếp tục che giấu nữa, chỉ một mực giả vờ vẻ mặt vô cùng hối hận nhưng đầy thâm tình với Nghiêm Lô Hải.

Nghiêm Hân cũng thành một cô con gái ngoan ngoãn, hiếu lễ tận răng, chỉ hy vọng Nghiêm Lô Hải có thể nhìn lại mấy chục năm nuôi dạy mà không đuổi cô ta ra ngoài.

“Mẹ, đã ba ngày rồi mà ba chẳng nói với chúng ta câu nào. Nếu có kết quả rồi có khi ba còn ghét chúng ta hơn!” Nghiêm Hân lo lắng nói với Ôn Nguyệt Nga. Mấy ngày nay, hai mẹ con cô ta dùng đủ biện pháp mà cũng không thể làm cho Nghiêm Lô Hải hết giận.

Bất kỳ người đàn ông nào đều không thể chịu đựng được sự phản bội và sỉ nhục như vậy! Trong lòng Ôn Nguyệt Nga hiểu rất rõ điều này, bà ta lắc đầu, “Mẹ cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

“Mẹ, mẹ nhất định phải nghĩ ra biện pháp nào đó.” Nghiêm Hân vội vàng nói.

Ôn Nguyệt Nga hừ một tiếng, “Con đừng lo, cùng lắm thì ly hôn. Chúng ta còn chiếm được của ông ta một nửa tài sản. Dù có thua thiệt nhưng vẫn có chút bồi thường, chúng ta có thể đi tới chỗ khác bắt đầu lần nữa.”

“Vậy là con thành con riêng?” Nghiêm Hân thét lên. Cô ta không muốn biến thành con riêng đâu. Cô ta không muốn!

“Chẳng lẽ con nghĩ là ông ta còn có thể xem con là con ruột sao?” Ôn Nguyệt Nga tức giận hỏi.

Mặt Nghiêm Hân trắng bệch, lắc lắc đầu, “Dẫu gì cũng đã là cha con nhiều năm, vẫn phải có tình cảm chứ. Ba sẽ không nhẫn tâm vậy đâu.”

Ôn Nguyệt Nga cười lạnh, “Đừng ngây thơ như thế. Đàn ông chẳng một ai tốt cả. Nghiêm Túc không phải là con ông ta à? Lúc trước ông ta chẳng đã bỏ mặc không quan tâm đến nó mười năm đó sao. Giờ con với ông ta không có quan hệ máu mủ gì, con cảm thấy ông ta sẽ đối xử tốt với con đấy à?”

“Mẹ...” Nghiêm Hân ôm lấy Ôn Nguyệt Nga khóc lớn.

“Đừng để mẹ biết kẻ đê tiện nào đâm chúng ta sau lưng như vậy!” Ôn Nguyệt Nga oán hận nghiêng răng kèn kẹt.

Qua vài ngày, Nghiêm Lôi Hải tự mình đến bệnh viện lấy kết quả DNA. Chăm được báo cáo từ tay bác sỹ, ông ta không kịp chờ đến khi về nhà mới xem mà xé mở niêm phong ngay tại chỗ.

Quả nhiên... Nghiêm Hân không phải là con ông ta...

Ngực Nghiêm Lôi Hải đau tức kịch liệt, có một luồng ngai ngái phụt mạnh lên cổ. Ông ta cảm thấy như mình đang đội trên đầu một cái sừng khổng lồ nặng nghìn trịch. Tất cả những cảm xúc phẫn nộ, xấu hổ, đau đớn... lập tức rối rắm làm một chỗ trong đáy lòng.

“Ông Nghiêm, ông không sao chứ?” Hà Tư Lâm cố ý ra đây nhìn xem, thấy sắc mặt Nghiêm Lôi Hải không đúng thì vội tiến tới hỏi thăm.

Nghiêm Lô Hải vo báo cáo trong tay thành một cục, mắt trừng thật lớn, hai tay không ngừng run lẩy bẩy.

Tình huống không đúng! Hà Tư Lâm căng thẳng đỡ tay Nghiêm Lô Hải, “Ông Nghiêm?”

Phụt! Nghiêm Lô Hải ọ một tiếng ói ra một ngụm máu đỏ tươi, toàn thân thẳng tắp đổ ra phía sau.

“Ông Nghiêm...” Hà Tư Lâm la to lên, vội vàng kêu y tá tới đây giúp một tay đưa Nghiêm Lô Hải vào phòng cấp cứu.

Không bao lâu sau, Nghiêm Túc và Bình An nhận được tin vội chạy tới, Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân cũng đồng thời tới đây.

“Bệnh nhân bị kích thích quá độ, có dấu hiệu đột quy nhẹ. Tuy nhiên vấn đề không lớn, chỉ cần nằm viện quan sát, truyền nước mấy ngày là được rồi. Mọi người cố gắng đừng nói điều gì quá kích thích bệnh nhân.” Bác sỹ chữa trị cho Nghiêm Lô Hải nói với Nghiêm Túc và mọi người.

Nghiêm Túc nghiêm nghị, “Bác sỹ, giờ chúng tôi có thể vào thăm ông không?”

“Có thể, nhưng đừng ở lâu. Bệnh nhân cần nghỉ ngơi.” Bác sỹ nói.

Vừa nghe bác sỹ nói có thể vào gặp Nghiêm Lô Hải, Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân lập tức nước mắt rùng rùng xông vào phòng bệnh.

“Ông xã, ông xã...”

“Ba, ba không sao chứ?” Nghiêm Hân lo lắng vội vàng hỏi.

Nghiêm Túc và Bình An liếc mắt nhìn nhau rồi mới chậm rãi đi vào.

“Hai người cú! Cút!” Nghiêm Lô Hải chỉ tay vào Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân hét lên, kích động muốn họ cú ra ngoài.

“Ba?” Nghiêm Hân ngạc nhiên nhìn Nghiêm Lô Hải.

Nghiêm Lô Hải kích động há mồm thở dốc, “Đừng gọi tao là ba, mà là đồ con hoang. Cút cho tao!”

“Hai người nên đi trước đi. Bác sỹ nói rồi, bệnh nhân hiện tại không thể bị kích thích.” Bình An thấy tình huống Nghiêm Lô Hải thế này thì tim mềm nhũn, khuyên mẹ con Ôn Nguyệt Nga rời đi.

Nghiêm Hân hét to, “Mắc mớ gì tới mà, đây là chuyện nhà chúng tao.”

“Đi ra ngoài!” Nghiêm Túc lạnh lùng nhìn hai người, “Cút ra!”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Ai Mới Là Hồ Ly Tinh

Mặt Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân hết trắng lại xanh, đứng ở cạnh cửa kính ngọc nhìn Nghiêm Lô Hải đang há mồm thở dốc, nổi lạnh lẽo lan khắp toàn thân.

Ông ta đã xem kết quả DNA! Nếu không sẽ không kích động như thế.

Hai mẹ con liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt lẫn nhau vẻ hốt hoảng. Ôn Nguyệt Nga kéo tay Nghiêm Hân, “Chúng ta đi về trước đã.”

Không ai trong phòng bệnh chú ý đến hai mẹ con họ. Bình An nhìn người đàn ông bị cấm sừng hai mươi mấy năm này mà không biết phải nói gì để an ủi, dường như bây giờ có nói gì cũng đều không thích hợp.

Nghiêm Túc mím chặt môi, nhìn cha mà không nói lời nào.

Trong lòng Nghiêm Lô Hải vô cùng đau đớn và giận dữ, nhưng trước mặt con trai con dâu ông ta liệu có thể nói gì? Năm đó ông ta vì những kẻ rác rưởi kia mà chẳng quan tâm con trai mình, ai nào ngờ hóa ra ông ta lại nuôi con cho người khác. Sĩ nhục bực này bảo ông ta phải nói thế nào đây!

“Bác sỹ nói ông cần chú tâm nghỉ ngơi, đừng nổi giận nữa, nếu không sẽ càng nghiêm trọng thêm.” Nghiêm Túc lạnh nhạt nói với Nghiêm Lô Hải. Nhìn dáng vẻ ông ta bây giờ, Nghiêm Túc không thể xác định được là mình có cảm giác gì. Hẳn là cảm thấy giải được nỗi oán hận trong lòng, nhưng lại vẫn cảm thấy thương hại ông ta.

“Hai đứa về đi.” Nghiêm Lô Hải bảo hai người cũng nên rời đi.

“Ba, chiều nay con rảnh, con ở trong này chăm sóc ba nhé.” Bình An nhẹ giọng nói. Cô chỉ muốn đối phó với mẹ con Ôn Nguyệt Nga, không ngờ lại làm cho Nghiêm Lôi Hải tức giận đến đột quy thế này. Đây thật sự là... một sai lầm.

“Ở đây có y tá bác sỹ, không cần đến cô chăm sóc tôi.” Nghiêm Lôi Hải khó chịu quát lên.

Mắt Nghiêm Túc lạnh lẽo, “Vậy chúng tôi về trước, ông tự ở một mình đi!”

Nói xong, thật sự dắt tay Bình An rời khỏi bệnh viện.

Rất nhanh, tin Nghiêm Lôi Hải nằm viện đến tai hai ông bà cụ. Mặc dù hai ông bà rất thất vọng với đứa con này, nhưng dù sao nó cũng là con mình, nên đến xế chiều hai ông bà cũng vào thăm ông ta.

Thấy cha mẹ tuổi già lại đến bệnh viện thăm mình, Nghiêm Lôi Hải không kiềm được mà bật khóc trước mặt họ, sám hối mình ban đầu đã không nghe lời họ mà tin lời Ôn Nguyệt Nga. Nay thì hay rồi, sớm muộn gì toàn thế giới đều sẽ biết ông ta nuôi con thay người khác, sừng bị cấm một hơi hai mươi năm. Ông ta trở thành trò cười cho khắp thiên hạ.

Nghiêm lão phu nhân thở dài, “Cũng không hoàn toàn là lỗi của anh. Nếu Ôn Nguyệt Nga không cố ý lừa anh, sao anh có thể mắc mưu chứ. Chuyện quá khứ thôi coi như qua, anh dưỡng bệnh cho tốt đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

“Không tiền đồ! Chỉ vì một con đàn bà mà biến mình thành như vậy!” Nghiêm lão gia hừ một tiếng, nhìn Nghiêm Lôi Hải khóc lóc mà cảm thấy ông ta chẳng có chút khí khái nào của đàn ông.

“Đúng, con không có tiền đồ, nếu không sao lại bị lừa đến tận bây giờ chứ. Con vô dụng, có người vợ tốt như Vu Tố Hà mà không biết quý trọng,

bây giờ mới biết hối hận...” Nghiêm Lô Hải kêu to lên, “Nhưng ba mẹ có coi con là con hay không! Ba mẹ chỉ biết ca ngợi Vu Tố Hà tốt bao nhiêu, chưa bao giờ nghĩ tới cảm thụ của con. Con là đàn ông! Con là đàn ông!”

“Anh giờ trông có giống đàn ông không?” Nghiêm lão gia nghiêm giọng hỏi lại.

Nghiêm Lô Hải há miệng ra nhưng không trả lời được. Thật ra, ông ta là người theo chủ nghĩa đàn ông là chúa tể, nhưng lại là một kẻ có tâm lý hèn yếu.

“Tố Hà là một cô gái tốt, anh không biết quý trọng con bé chẳng lẽ ba mẹ phải hùa theo anh? Con à, gút mắc trong lòng con quá nặng nề.” Nghiêm lão phu nhân lắc đầu, “Thôi nghỉ ngơi đi, tự suy ngẫm cho kỹ. Ba mẹ về.”

Nghiêm Lô Hải chẳng nói thêm gì, nhìn hai ông bà cụ rời khỏi phòng bệnh.

Ông ta mở to hai mắt nhìn tròng tròng lên trần nhà màu trắng. Thật ra ông ta đã hiểu ra từ lâu, chẳng qua không dám nói ra mà thôi. Vu Tố Hà đúng là rất tốt, tốt đến nỗi khiến ông ta tự ti mặc cảm. Ông ta giấu bà mà tăng tịu với Ôn Nguyệt Nga thì thâm tâm càng ngày càng áy náy sâu sắc. Ông ta cảm thấy mình thật có lỗi với bà, nên không có có tư cách chung sống với bà nữa...

Thật ra lý do lớn nhất dẫn đến việc ông ta ly hôn với Vu Tố Hà là vì ông ta cảm thấy đã không còn xứng đáng với bà.

Nghiêm Lô Hải chìm vào trong ký ức, cảm xúc kích động cuối cùng hơi trầm tĩnh lại.

Sau khi Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân rời bệnh viện thì không về nhà ngay mà đi tìm Ôn Quốc Hoa.

“Cô nói cái gì? Tiểu Hân không phải là con gái của Nghiêm Lô Hải?” Ôn Quốc Hoa nghe Ôn Nguyệt Nga nói xong thì khiếp sợ nhảy dựng lên, trợn tròn mắt nhìn Nghiêm Hân.

“Đừng lớn tiếng thế.” Ôn Nguyệt Nga liếc trắng mắt, “Chuyện này em cứ nghĩ là có thể giấu mãi được, không ngờ đột nhiên lại có kẻ nào đó gửi một báo cáo DNA đến cho Nghiêm Lô Hải. Bây giờ ông ta đã biết, tức giận đến phải vào bệnh viện. Anh, xem ra ông ta không thể tha thứ cho bọn em đâu, càng không thể nào nhận Tiểu Hân làm con gái.”

Ôn Quốc Hoa tức giận nói, “Đã là đàn ông thì đều không dễ tha thứ cho một sĩ nhục như vậy.”

“Vậy làm sao giờ? Vất vả lắm mới làm cho ông ta để lại cổ phần cho bọn em, thế này thì nhất định ông ta sẽ sửa lại di chúc.” Ôn Nguyệt Nga vội vàng hỏi.

“Cô thử cầu xin nó tha thứ chưa?” Ôn Quốc Hoa hỏi.

“Ngay cả gặp bọn em mà ông ta cũng không chịu gặp.” Ôn Nguyệt Nga nói bằng giọng giận dữ. Không ai hiểu biết Nghiêm Lô Hải hơn bà ta, người đàn ông chết vì sĩ diện này chắc chắn sẽ không tha thứ cho bà ta đâu.

Đáy mắt Ôn Quốc Hoa hiện lên vẻ tàn nhẫn, “Nếu nó bệnh không dậy nổi, vậy các cô vẫn sẽ là người thừa kế tài sản của nó.”

Nghiêm Hân nói, “Nhưng bác sỹ nói rồi, vấn đề không lớn... Chỉ cần không bị kích thích.”

“Vậy thì cho nó kích thích.” Ôn Quốc Hoa nói, “Các cô muốn hai bàn tay trắng hay là muốn vẫn có được 20% cổ phần kia, tự suy nghĩ cho kỹ đi.”

Trong thâm tâm, Ôn Nguyệt Nga không đành lòng. Dù gì cũng là vợ chồng nhiều năm, lẽ nào chỉ vì cổ phần công ty mà muốn tức chết ông ta hay sao?

Nhưng ánh mắt Nghiêm Hân lại lập lòe bất định, vẻ mặt thay đổi liên tục.

Hai ông bà cụ Nghiêm sau khi từ bệnh viện ra thì kêu tài xế đưa họ về nhà, vừa vào nhà thì lại nhìn thấy trong phòng khách một người mà họ không ngờ là sẽ gặp vào lúc này.

Trừ Nghiêm Túc và Bình An, Vu Tố Hà cũng có mặt ở đây.

“Tố Hà? Sao con lại về?” Nghiêm lão phu nhân kinh ngạc hỏi. Không phải bởi vì con trai của bà chứ? Mà không, thời gian không đúng.

“Ba, mẹ.” Vu Tố Hà đứng lên đỡ Nghiêm lão phu nhân, “Con định làm mọi người ngạc nhiên nên không nói trước là sẽ về, vừa đến dưới nhà thì gặp Nghiêm Túc và Bình An, chưa nói được mấy câu thì ba mẹ đã về tới.”

Nghiêm lão phu nhân liếc nhìn Nghiêm Túc, cười gật đầu, “Công việc không bận lắm sao?”

“Con xin nghỉ phép một thời gian, không bận.” Vu Tố Hà nói, cùng ngồi xuống với Nghiêm lão phu nhân, “Con nghe Nghiêm Túc nói Lôi Hải ngã bệnh. Mẹ, anh ấy thế nào rồi?”

Nghiêm lão gia nói, “Không có gì đâu, nó tự tìm tự chịu.”

Nghiêm lão phu nhân thì mềm lòng hơn, kể cho Vu Tố Hà nghe lý do khiến Nghiêm Lôi Hải bị bệnh, “...Ôn Nguyệt Nga này đúng là không đơn giản, có thể giấu giếm nhiều năm như vậy. Lôi Hải luôn là đứa kiêu ngạo, đột nhiên bị kích thích lớn đến thế nên không chịu nổi là phải thôi. Đợi nó nghĩ thông suốt rồi thì sẽ không sao.”

Vu Tố Hà rất kinh ngạc, không thể nào ngờ lại là nguyên nhân này.

“Vật lát nữa con đi thăm anh ấy.” Vu Tố Hà nói. Mặc dù họ đã ly hôn nhưng không có trở thành kẻ thù, quan tâm một chút cũng là việc nên làm.

Nghiêm Lôi Hải lúc này quả thật rất cần người nhà quan tâm.

Vì Nghiêm Túc còn phải về công ty họp nên Bình An đi cùng Vu Tố Hà đến bệnh viện thăm Nghiêm Lôi Hải.

Sự xuất hiện đột ngột của Vu Tố Hà khiến Nghiêm Lôi Hải cảm thấy khổ sở trong lòng, không biết phải đối diện với bà thế nào, chỉ thấy vừa hổ thẹn vừa lúng túng.

“Cứ tưởng ông đang vui vẻ chờ thành ông nội, ai ngờ lại vì tức giận mà phải nằm đây.” Về mặt Vu Tố Hà hoàn toàn tự nhiên, bà đã buông quá khứ từ lâu để sống một cuộc sống độc thân thoải mái, không giống như Nghiêm Lôi Hải luôn rối rắm với mọi chuyện của quá khứ.

Ở trước mặt Vu Tố Hà, Nghiêm Lôi Hải luôn có cảm giác mình thấp hơn một đoạn, nghe bà nói vậy lại không dám phát giận, “Bà đang nói mát tôi đấy à?”

Vu Tố Hà cười liếc ông, “Rõ ràng tôi đang an ủi ông đấy nhé. Tức giận thì có hay ho gì đâu. Dù có phải là ruột thịt hay không thì ông cũng đã nuôi con bé nhiều năm, vẫn phải có tình cảm chứ. Ông cũng chẳng phải trẻ nít gì, chẳng lẽ không nghĩ thoáng được sao? Người với người sống chung vốn đã không dễ, lòng dạ phóng khoáng một chút thì mới có lợi cho bản thân.”

“Bà còn ở đó khuyên tôi nên sống tiếp với Ôn Nguyệt Nga?” Nghiêm Lôi Hải không thể tưởng tượng nổi kêu lên. Bà ấy chẳng hề oán hận Ôn Nguyệt Nga đã cướp đoạt gia đình của mình sao mà vẫn độ lượng nói giúp tình địch như vậy?

“Tôi chỉ đang khuyên ông phải bảo trọng bản thân.” Vu Tố Hà cười nói. Nếu hỏi bà có hận Ôn Nguyệt Nga hay không, đáp án dĩ nhiên là khẳng định! Bà đã từng rất ghét người đàn bà này bởi bà ta đã phá hủy gia đình mình, khiến cho con trai bà tuổi còn nhỏ đã bị buộc phải trưởng thành sớm.

Nên làm gì có chuyện bà nói giúp cho Ôn Nguyệt Nga... Hiện tại, bà càng khuyên Nghiêm Lôi Hải tha thứ cho Ôn Nguyệt Nga, Nghiêm Lôi Hải sẽ càng ghét bà ta hơn mà thôi.

Vì con trai và công ty cũng tốt, vì trả thù cũng tốt, lần này Vu Tố Hà sẽ không bàng quan đứng nhìn.

“Tố Hà, thật xin lỗi!” Nghiêm Lôi Hải đột nhiên nghẹn ngào xin lỗi, “Tôi thật xin lỗi bà.”

Vu Tố Hà cười chậm rãi, dịu dàng khoan dung như xưa, “Không phải chỉ mình ông sai, mà tôi cũng có lỗi. Tôi không có bận tâm đến cảm thụ của ông. Bây giờ nói ai đúng ai sai cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chúng ta phải tự sống tốt mới được. Ông đó, đôi khi quá rối rắm, quá chấp nhất rồi.”

Chuyện tới nước này, nói xin lỗi thì có ích lợi gì đâu? Huống chi quan hệ giữa họ lúc đó không liên quan đến việc đúng sai. Bà không đặt ông ta trong lòng, nên ông ta yêu thương một phụ nữ khác là việc mà bà đã dự liệu được từ đầu.

“Ông nghĩ mình còn trai tráng đấy à, sức khỏe đâu phải để đùa giỡn.” Vu Tố Hà rót một chén cháo trắng cho ông ta, “Bình An tự nấu đấy, thử một chút đi.”

Nghiêm Lôi Hải biết Bình An đang ở ngoài phòng bệnh, cười gật đầu, “Về mặt nào đó, cô con dâu này rất giống bà.”

Ngoài cửa, Bình An đang cúi đầu gửi tin nhắn, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một giọng lạnh lạnh, “Sao cô vẫn còn ở đây?”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là mẹ con Ôn Nguyệt Nga. Trong tay Nghiêm Hân còn cầm một hộp giữ nhiệt, chắc là vợ đưa cơm tới cho Nghiêm Lôi Hải đây.

Ôn Nguyệt Nga lạnh lùng liếc cô một cái rồi không nói lời nào đẩy cửa phòng bệnh. Nhác thấy Vu Tố Hà đang cho Nghiêm Lôi Hải ăn cháo, mặt bà ta lập tức tái mét, la lớn, “Cái đồ hồ ly tinh này, ai cho mày vào đây?”

Mặt Nghiêm Lôi Hải sầm xuống, “Câm miệng, bà mới là kẻ nên cút ra ngoài.”

“Vu Tố Hà, mày ghê gớm thật, mày cho rằng có thể nhân cơ hội này mà giật chông tao đấy à. Mày đừng có mơ! Đừng có mơ!” Ôn Nguyệt Nga vừa nhìn thấy Vu Tố Hà liền đánh mất tất cả bình tĩnh và lý trí.

“Ôn Nguyệt Nga, câu này... mà cô cũng dám nói ra miệng à?” Vu Tố Hà hơi mỉm cười, bình tĩnh ung dung hỏi.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Vì Tôi Yêu Ông Nên Mới Giấu Giếm

Ôn Nguyệt Nga từ khi bước chân ra xã hội tới nay vẫn xuôi chèo mát mái, chưa bao giờ gặp phải trở ngại nào, muốn gì đều có thể lấy được, cho dù là đàn ông cũng không mấy người có thể cự tuyệt bà ta.

Bà ta luôn cảm thấy mình là một phụ nữ rất ưu tú, cho đến khi gặp Vu Tố Hà.

Vu Tố Hà chính là kẻ thù cũ của bà ta. Trước mặt kẻ thù, Ôn Nguyệt Nga sẽ đề cao sức chiến đấu gấp mười lần, chỉ muốn dùng toàn lực để chèn ép Vu Tố Hà, những chuyện khác đều bị quăng ra khỏi đầu.

“Đồ đ. Vu Tố Hà kia, cút ra ngoài cho tao. Cút đi! Đây là chồng tao, để tự tao chăm sóc, không cần mày tới đây nhiều chuyện. Biến! Cút!” Ôn Nguyệt Nga thả phịch hộp giữ nhiệt lên trên tủ, chỉ tay vào Vu Tố Hà mắng xa xả.

Nghiêm Lôi Hải tức giận đến run rẩy toàn thân, “Bà có tư cách gì mà nói lời này. Người phải cút là bà. Là bà!”

“Tôi mới là vợ ông!” Ôn Nguyệt Nga la lên chát chúa, “Tôi biết trong lòng ông vẫn có nó mà. Ông muốn ly hôn với tôi rồi chung chạ với đồ đ. này phải không? Tôi cho ông biết, tôi sẽ không để cho ông như ý đâu. Tôi sẽ không ly hôn!”

“Mẹ!” Nghiêm Hân kéo Ôn Nguyệt Nga, “Bình tĩnh chút đi.”

Nghiêm Lô Hải tức quá hóa cười, thấy Ôn Nguyệt Nga thế này, ông ta ngược lại tỉnh táo lại, “Chúng ta tự được thì tan được đi, chuyện đến nước này, bà nghĩ chúng ta còn như trước được nữa hay sao?”

“Sao lại không?” Ôn Nguyệt Nga lớn tiếng hỏi, “Tiểu Hân là con gái ông, chẳng lẽ tình cảm bao nhiêu năm đều là giả sao?”

Cũng chính vì bao nhiêu năm qua ông ta toàn tâm toàn ý che chở đưa con gái này nên sau khi biết được sự thật mới tức giận đến thế.

“Nó không phải là con tôi.” Nghiêm Lô Hải nghiêm nghị, “Các người về đi, tôi không muốn nhìn thấy các người.”

“Lôi Hải.”

“Ba...” Nghiêm Hân chưa từ bỏ ý định, đáng thương nhìn Nghiêm Lô Hải.

Nghiêm Lô Hải nhắm mắt lại, “Đi ra ngoài.”

“Hai người, xin mời về đi, hai người ở đây chỉ tăng thêm rắc rối không cần thiết mà thôi.” Bình An đứng cạnh cửa, hờ hững nói với hai mẹ con nhà kia.

Ôn Nguyệt Nga đỏ mắt lên, cắn chặt răng kéo Nghiêm Hân đi ra ngoài.

Đi tới cạnh cửa, Nghiêm Hân ngừng lại, hung hăng trừng mắt nhìn Bình An, “Mạng mày đúng là lớn thật.”

Bình An nghe vậy chỉ cười cười, “Đúng vậy, tôi phúc lớn mạng lớn. Chắc cô thất vọng lắm nhỉ. À mà cô không nói thì suýt nữa tôi quên là chưa đi báo cảnh sát. Cám ơn đã nhắc nhở.”

Nghiêm Hân phần nộ oán hận nhìn cô, nghiến răng nghiến lợi hỏi, “Chuyện này là mày làm đúng không?”

“Là sao? Chuyện gì?” Bình An trợn mắt, nghi hoặc hỏi ngược lại.

“Mày đừng giả ngu. Nhất định là mày, chính mày đã gửi báo cáo DNA cho ba tao, đúng không? Mày là đồ đê tiện, ác độc, @&*#...” Nghiêm Hân đem tất cả những lời mắng chửi có thể nghĩ được mắng hết ra miệng.

Nghiêm Hân cố ý mắng rất lớn tiếng, để Nghiêm Lôi Hải nghe mà hiểu được rằng tất cả những chuyện này đều do Phương Bình An cố ý đâm thọc để ly gián quan hệ giữa bọn họ.

“Khi không từ đâu mà cô nghĩ vậy? Làm sao tôi giám định DNA của hai người được đây? Muốn thử DNA đâu phải chỉ báo cái tên ra là có thể làm được. Cô có chứng cứ thì đưa ra, còn không thì tôi lại có thêm một lý do nữa để kiện cô.” Bình An lạnh lùng nói. Cô đâu có sợ Nghiêm Hân đi tìm chứng cứ, bây giờ dù cô ta có nói điều gì thì cũng chẳng ai tin lời cô ta.

“Mày...” Mặt Nghiêm Hân biến sắc. Đúng là cô ta không có chứng cứ. Nhưng dù có chứng cứ thì sao chứ? Có thể thay đổi được sự thật cô ta không phải là con gái của Nghiêm Lôi Hải sao?

“Chúng ta đi!” Ôn Nguyệt Nga liếc mắt nhìn Bình An rồi lôi Nghiêm Hân rời khỏi bệnh viện.

Nghiêm Lôi Hải nặng nề thở dài, “Nhà này đúng là bất hạnh!”

Vu Tố Hà nhìn ông ta đầy thông cảm, “Đừng nghĩ nhiều, dưỡng bệnh cho khỏe mới là quan trọng. Những chuyện này chờ xuất viện rồi giải quyết sau.”

“Tôi biết.” Nghiêm Lôi Hải gật đầu, “Bà gọi giùm tôi Luật sư Lý đi, kêu ông ta tới đây một chuyến.”

“Được!” Vu Tố Hà không hỏi nguyên nhân, chỉ gọi điện cho luật sư thay ông ta.

Nửa giờ sau, luật sư đã đến.

Nghiêm Lô Hải sửa lại di chúc đã lập lúc trước, để lại cho Nghiêm Túc tất cả bất động sản, còn 20% cổ phần Tập đoàn Nghiêm Thị thì để lại cho vợ trước Vu Tố Hà.

Vu Tố Hà không ngờ Nghiêm Lô Hải lại sửa di chúc như vậy, chờ luật sư đi xong bà mới nói, “Ông không cần phải làm thế.”

“Đây là điều duy nhất tôi có thể làm.” Nghiêm Lô Hải áy náy.

“Cũng đâu cần phải lập di chúc sớm vậy.” Vu Tố Hà nói.

Nghiêm Lô Hải cười khố, “Cũng không định lập di chúc sớm thế, chẳng qua là vì...” Là vì muốn để cho mẹ con Ôn Nguyệt Nga có thể sống tốt. Nhưng ai mà ngờ kết quả lại là như vậy.

“Ông nghỉ đi, mai chúng tôi lại tới thăm ông.” Vu Tố Hà vỗ vỗ vai ông ta, khuyên ông ta không cần nặng lòng.

“Tố Hà, cảm ơn bà.” Nghiêm Lô Hải cảm kích.

Vu Tố Hà cười cười, cùng Bình An rời khỏi bệnh viện.

Trên đường về, Vu Tố Hà nói với Bình An, “Con cũng mới xuất viện không lâu, mai nên ở nhà nghỉ ngơi, không cần đến bệnh viện. Mẹ con Ôn Nguyệt Nga kia giờ không có gì là không dám làm, con đừng nên tiếp xúc với họ.”

“Mẹ yên tâm, con không sao đâu.” Bình An cười nói.

“Không ngờ con bé đó lại ác thế!” Vu Tố Hà lắc đầu thở dài, cực kỳ tức giận hành động đẩy ngã Bình An của Nghiêm Hân, “Nghiêm Túc định làm gì?”

“Dạ định báo cảnh sát ấy chứ, nào ngờ ba nhập viện nên hoãn lại.” Bình An nói.

“Báo cảnh sát đi, cứ để cho cảnh sát xử lý. Cô ta nên bị chế tài.” Vu Tố Hà nói.

Mẹ chồng nàng dâu trò chuyện thật lâu, nói tới cả chuyện dưỡng thai nuôi con...

Nghiêm Lô Hải nằm viện một tuần, mẹ con Ôn Nguyệt Nga trừ ngày đầu tiên có xuất hiện thì thời gian còn lại đều không gặp lại họ. Có thể, Nghiêm Lô Hải mới ổn định cảm xúc mà tinh dưỡng thân thể.

Lúc xuất viện, Nghiêm Túc lái xe tới đón ông ta, cùng đi còn có Vu Tố Hà và Bình An.

Trở lại chỗ ở của Nghiêm Lô Hải, còn chưa kịp lấy chìa khóa ra mở cửa thì cửa đã được mở ra từ bên trong. Ôn Nguyệt Nga mặc quần áo ở nhà lạnh lùng đứng sau cửa, trừng mắt nhìn Nghiêm Túc và Vu Tố Hà, “Chỗ này của tôi không chào đón mấy người.”

“Sao bà vẫn còn ở đây?” Nghiêm Lô Hải chỉ tay vào Ôn Nguyệt Nga hỏi, giọng đầy tức giận.

“Đây là nhà tôi, sao tôi lại không thể ở chỗ này?” Ôn Nguyệt Nga uất ức.

Nghiêm Lô Hải thản nhiên hỏi, “Bà còn muốn gì nữa? Chúng ta hợp thì tụ không hợp thì tan đi, đừng tiếp tục dây dưa mãi thế!”

“Được. Ông nghe tôi giải thích hết đã, nếu nghe rồi mà ông còn muốn ly hôn thì tôi lập tức đồng ý với ông.” Mắt Ôn Nguyệt Nga ầng ậng nước, ghen ngào nói.

“Bà nói đi. Tôi nghe.” Nghiêm Lô Hải đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sa lon, ra hiệu bảo Vu Tố Hà và vợ chồng Nghiêm Túc cũng ngồi xuống.

Ôn Nguyệt Nga nói, “Tôi muốn nói riêng với ông thôi.”

“Không cần, họ cũng không phải là người ngoài. Bây giờ bà lập tức giải thích đi!” Nghiêm Lô Hải nói.

Mặt Ôn Nguyệt Nga nhăn nhúm, như bị đánh một bạt tai ngay trước mặt mọi người. Bọn họ không phải là người ngoài, chẳng lẽ bà ta là người ngoài sao?

Không thể tức giận, không thể tức giận! Bà ta còn phải nói làm sao cho Nghiêm Lô Hải thay đổi ý định. Chỉ có làm cho ông ta mềm lòng thì mẹ con bà ta mới có hy vọng.

Cho tới hiện tại, hai mẹ con bà ta còn chưa biết việc Nghiêm Lô Hải đã thay đổi di chúc.

“Tôi biết ông rất giận vì Nghiêm Hân không phải là con của ông.” Ôn Nguyệt Nga mắt rưng rưng ngồi xuống đối diện Nghiêm Lô Hải, vẻ mặt yếu mềm tiêu tụy, “Trước khi tôi và ông qua lại với nhau, ông cũng biết là tôi có bạn trai mà đúng không. Chính ông theo đuổi tôi, nói là không để ý tới việc trước kia tôi có bao nhiêu bạn trai, chỉ cần tôi không chê ông là người có vợ. Khi đó vì ông, tôi đã chia tay với bạn trai đã mến nhau năm năm. Được sống cùng ông là điều hạnh phúc nhất cuộc đời tôi. Nhưng rồi... khi tôi có bầu, tôi cũng không biết Nghiêm Hân lại là... Lô Hải, ông biết rõ mà, khi đó chúng ta...”

Ôn Nguyệt Nga khóc không thành tiếng, không để ý đến việc Vu Tố Hà cũng có mặt tại đây mà nhắc lại với Nghiêm Lô Hải về những năm tháng bọn họ vụng trộm với nhau kia.

Mặt Nghiêm Lô Hải hiện lên vẻ lúng túng, áy náy nhìn sang Vu Tố Hà. Khi thấy Vu Tố Hà vẫn giữ vẻ lạnh nhạt thản nhiên, dường như không hề có chút tức giận nào, thì trong lòng ông ta trở nên hơi phiền muộn.

“... Sau khi Nghiêm Hân ra đời, tôi vốn muốn mang con bé rời khỏi đây. Tôi không muốn phá hoại gia đình ông. Nhưng mà, tôi không bỏ được ông, nên tình nguyện làm tình nhân của ông. Tôi vẫn luôn cho rằng Nghiêm Hân là con của ông, cho đến khi Nghiêm Hân ba tuổi. Bạn trai trước kia của tôi đến tìm tôi, nói là ảnh mắc bệnh ung thư nên muốn nhìn con gái một chút. Anh ấy không biết tôi sống với ông nên nghĩ Nghiêm Hân là con của mình. Tôi nói Nghiêm Hân không phải con của ảnh nhưng anh ấy không tin, giấu tôi dẫn Tiểu Hân đi thử DNA. Khi đó tôi mới biết, thì ra Tiểu Hân... Tôi muốn nói cho ông biết, mà sao nói ra được đây, ông xem Tiểu Hân như châu báu, sao có thể tiếp nhận được sự thật này? Lô Hải, tôi thật sự không cố ý giấu ông. Vì tôi yêu ông nên mới không dám nói thật với ông.” Đây là lời nói dối có ý tốt, vì người yêu nên bà ta mới nói dối.

Nghiêm Lô Hải dường như cũng nhớ lại những năm tháng xa xưa kia, mặt lộ ra một tia lưu luyến. Nếu đặt tay lên ngực mà tự hỏi, ông ta quả thật có yêu Ôn Nguyệt Nga.

Ông ta dao động! Ôn Nguyệt Nga thấy thế thì trong lòng mừng thầm.

“Bà nói láo!” Bình An thản nhiên nói, “Cha ruột Nghiêm Hân năm ngoái mới mất. Hai cha con họ đã gặp nhau ở Mỹ. Hơn nữa sự việc cũng không phải như bà nói. Trước khi bà và ba chồng tôi qua lại với nhau, bà có vô số bạn trai, trong đó có không ít công tử nhà giàu. Nhưng Nghiêm Hân không phải là con gái của một trong số họ, mà là con gái của tài xế tại Ôn gia.”

Hai ngày trước, Phúc Vị Chỉ đã copy cho cô những tư liệu đã điều tra được. Cô thấy Nghiêm Lô Hải thật vất vả mới ổn định được cảm xúc nên không nhẫn tâm đưa ra nữa. Không ngờ Ôn Nguyệt Nga lại vô liêm sỉ đến độ này, dám thêu dệt ra một chuyện cổ tích cảm động đến thế.

“Cô vu cáo. Phương Bình An, tôi có thù oán gì với cô đâu mà cô lại hãm hại tôi như vậy?” Ôn Nguyệt Nga kinh hãi trong lòng, không ngờ Phương Bình An lại biết đến chuyện Tiểu Hân đã từng gặp cha ruột tại Mỹ.

“Muốn người ta không biết trừ khi mình không làm. Ba, chuyện này con cũng chỉ vô tình biết được thôi, vốn không định nói ra...” Bình An nhìn về phía Nghiêm Lô Hải, nhỏ giọng.

Nghiêm Lô Hải khoát tay, từ từ đứng lên, nghiêm mặt nói với Ôn Nguyệt Nga, “Chúng ta ly hôn thì tôi còn để lại căn nhà này cho bà. Còn nếu bà không chịu ly hôn, đưa lên tòa án thì một căn bà cũng không có. Tự suy nghĩ cho kỹ đi.”

“Lôi Hải, Lôi Hải, chẳng lẽ tình cảm bao nhiêu năm mà ông lại tàn nhẫn vậy sao?” Ôn Nguyệt Nga quỳ xuống, ôm lấy bắp chân Nghiêm Lô Hải khóc lóc.

“Ôn Nguyệt Nga, tôi đâu nhẫn tâm bằng bà!” Nghiêm Lô Hải cười lạnh, nhắc chân đá văng bà ta ra, quay sang nói với nhóm Nghiêm Túc, “Chúng ta đi thôi!”

Cho dù có ly hôn, tôi cũng phải lấy được một nửa tài sản của ông! Ôn Nguyệt Nga oán hận nghĩ thầm.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Đồng Ý

Vì mẹ con Ôn Nguyệt Nga còn ở trong biệt thự, Nghiêm Lô Hải không muốn trông thấy mặt bọn họ nên dọn sang nhà Nghiêm lão phu nhân ở. Làm vậy cũng đúng, khỏi phải suốt ngày nhìn bộ mặt giả vờ giả vịt của Ôn Nguyệt Nga cho thêm phiền.

Để tránh hiểu lầm không cần thiết, Vu Tố Hà chuyển đến Phượng Hoàng Thành ở cùng vợ chồng Bình An. Cũng không phải vì không muốn để cho Ôn Nguyệt Nga hiểu lầm, mà là vì không muốn truyền thông có cớ để viết lung tung, nên bà mới tránh không ở dưới cùng một mái nhà với Nghiêm Lô Hải.

“Hai ngày nay mệt không?” Buổi tối lúc đi ngủ, Nghiêm Túc ôm Bình An vào lòng dịu dàng hỏi cô, lo thân thể cô chịu không nổi mệt nhọc.

“Có phải làm lụng cực nhọc gì đâu mà mệt.” Bình An tìm một vị trí phù hợp trong lòng anh, thoải mái thở dài một tiếng, nhắm mắt lại an tâm nghe tiếng tim đập vững vàng của anh.

Ngón tay hơi nhám của Nghiêm Túc nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của cô, “Chuyện hai mẹ con kia em không cần nhúng tay nữa, kế tiếp cứ giao cho anh.”

Bình An mở mắt, kinh ngạc nhìn anh, “Là sao?”

“Chuyện thử DNA của Nghiêm Hân, chuyện cô ta gặp cha ruột, người khác thì không biết chứ em còn định gạt anh à?” Nghiêm Túc mỉm cười nhìn cô. Anh vốn đang cảm thấy lạ, Bình An biết Nghiêm Hân đây ngã

mình xong thế mà lại tỏ ra thật bình tĩnh. Theo hiểu biết của anh về vợ yêu, cô ấy đâu phải là con mèo con không có móng vuốt. Hóa ra là trả thù sau lưng Nghiêm Hân.

“Dù em không làm vậy thì sớm muộn gì rồi ba anh cũng sẽ biết. Biết sớm thì tốt hơn biết trễ chứ, đúng không. Em làm vậy cũng không phải hoàn toàn vì báo thù.” Bình An vốn không định giấu Nghiêm Túc, nghe anh nói vậy thì nhếch môi mọng, cười híp mắt nói.

Nghiêm Túc cúi đầu hôn chụt một cái lên đôi môi đang vênh lên thật cao của cô, “Hai ả kia bây giờ điều gì cũng có thể làm được, mấy ngày nay em đừng ra khỏi cửa, nếu muốn ra ngoài thì cũng nên nhờ mẹ đi cùng. Các chuyện khác cứ giao cho anh giải quyết.”

“Dạ!” Bình An cười đồng ý, dù sao việc cần làm cô đã làm rồi.

“Ngủ đi, ngày mai còn sang nhà ba em. Anh đưa em đi.” Ngày mai là Chủ nhật, hai người định qua nhà Phương Hữu Lợi. Lúc trước bị động thai, Bình An không có cho Phương Hữu Lợi biết, nên vừa rồi Phương Hữu Lợi gọi điện thoại lại hỏi sao mấy ngày qua ngay cả điện thoại cũng không gọi cho ông.

“Ừ.” Bình An nhẹ giọng đáp, một lần nữa nhắm mắt lại, ngửi hương vị quen thuộc trên người anh mà dần dần tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Bình An và Nghiêm Túc sang nhà Phương Hữu Lợi ăn cơm. Trình Vận cũng ở đây, hôm nay chị tự mình xuống bếp chuẩn bị cơm.

Phương Hữu Lợi thấy sắc mặt Bình An tươi tỉnh mới tin là những chuyện xảy ra gần đây ở Nghiêm gia không ảnh hưởng đến cô.

Ông dùng ngôn ngữ nhạt nhẽo hỏi thăm sức khỏe Nghiêm Lôi Hải.

Nghiêm Túc trả lời, “Không có gì đáng ngại, bác sỹ nói chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là sẽ ổn.”

“Vậy là tốt rồi, sức khỏe rất quan trọng. Các con nên quan tâm ông ấy một chút, dù sao ông ấy cũng lớn tuổi rồi.” Phương Hữu Lợi nói.

“Dạ, tụi con biết.” Nghiêm Túc gật đầu.

Lúc sắp ăn cơm, Nghiêm Lôi Hải đột nhiên gọi điện thoại cho Nghiêm Túc, báo là Ôn Nguyệt Nga đến nhà Nghiêm lão phu nhân quây, muốn Nghiêm Túc sang đó hỗ trợ. Bình An cũng định đi cùng, nhưng Nghiêm Túc không muốn cô sang đó sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn nên bảo cô ở lại chỗ này.

Phương Hữu Lợi và Trình Vận cũng thấy cô nên ở lại đây là tốt nhất, đừng đi sang đó lỡ phát sinh xung đột gì với mẹ con Ôn Nguyệt Nga thì phiền.

Chờ Nghiêm Túc đi rồi Phương Hữu Lợi mới hỏi Bình An, “Thái độ ba chồng con thế nào? Trước đó đã để hết tài sản lại cho mẹ con Ôn Nguyệt Nga rồi mà, sao giờ đột nhiên lại phát hiện Nghiêm Hân không phải là con ruột vậy?”

Bình An cười cười, “Con nào biết được, đột nhiên lại lôi nhau đi thử DNA, mới phát hiện thì ra là nuôi con thay người khác hai mươi năm.”

“Ôn Nguyệt Nga đúng là một phụ nữ ghê gớm.” Trình Vận lắc đầu. Năm đó bà ta lợi dụng con gái ép Nghiêm Lôi Hải ly hôn với Vu Tố Hà, không ngờ đứa con đó lại không phải là con của Nghiêm Lôi Hải. Thật sự không đơn giản.

“Dù có ghê gớm đến mấy, lúc này cũng không còn biện pháp.” Bình An nói.

“VẬY CŨNG KHÓ NÓI, CHỊ THẤY CHƯA CHẮC BÀ TA ĐÃ CHỊU LY HÔN.” Dù Trình Vận không biết Ôn Nguyệt Nga, nhưng cứ nhìn phong cách làm việc của bà ta thì biết chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Nghiêm Lôi Hải dễ như vậy.

Bình An nói, “Dĩ nhiên là bà ta không muốn ly hôn rồi, nhưng bà ta không có quyền quyết định.”

Phương Hữu Lợi nói với Bình An, “Dù sao đây cũng là chuyện của người lớn, con không nên dính vào.”

“Dạ con biết.” Bình An cười gật đầu, sau đó đảo mắt một vòng nhìn Phương Hữu Lợi và Trình Vận, “Ba, Chị Vận, hai người khi nào thì kết hôn vậy?”

Đề tài này đúng là đối cái rẹt 180 độ chẳng ăn nhập gì với phía trước, nên khiến cho cả Phương Hữu Lợi lẫn Trình Vận đều không phản ứng kịp, sững sốt mất một lúc. Trình Vận cảm thấy hai má mình đột nhiên nóng ran, tức giận háy Bình An một cái, “Nói gì đó!”

Phương Hữu Lợi ý vị sâu xa nhìn Trình Vận, trong lòng cười khố. Sự kiện mà hôm trước ông nói với Bình An, ông còn chưa tìm được cơ hội để nói với Trình Vận. Nếu như cô ấy để ý chuyện ông đã buộc ga-rô, vậy thì phải làm thế nào?

Bình An nhìn phản ứng của hai người, mừng rỡ cười he he, “Ba, con nói thật nha, sao động tác của ba lại chậm quá vậy, tới giờ còn chưa cầu hôn nữa? Hay là, cái lương không bằng bạo lực, làm liền giờ đi, con làm nhân chứng cho!”

Phương Hữu Lợi bật cười, “Còn đòi làm nhân chứng cơ đấy. Ăn cơm đi. Chuyện người lớn, con nít con nôi đừng xía vào.”

Trình Vận cúi đầu, nghe Phương Hữu Lợi nói vậy thì trong lòng xẹt qua một tia thất vọng.

Kết hôn ư... Thật ra chị cũng không lo lắng về việc này lắm. Chẳng qua, nếu một người đàn ông nguyện ý kết hôn với bạn, vậy thì có nghĩa là anh ấy muốn sống với bạn cả đời. Chị khó mà gặp được một người đàn ông nào tốt như Phương Hữu Lợi, đã chuẩn bị để sống cả đời với ông. Nhưng còn ông thì sao? Cũng chuẩn bị tốt rồi phải không?

Đột nhiên, chị bỗng trở nên lo được lo mất.

Trong đầu Bình An hơi hồ nghi, cảm thấy phản ứng của ba khá kỳ quái. Đừng nói là chưa nói với chị Vận sự kiện kia nha?

Nhưng cô cũng không hỏi rõ ngay lập tức mà nhin lại, đổi sang đề tài khác.

Cơm nước xong, Bình An mới tìm cơ hội hỏi nhỏ Phương Hữu Lợi. Quả nhiên, chưa hề nói gì hết.

“Tốc độ lên đi chứ. Ba à, hay tối nay nói đi, lúc đưa chị Vận về thì cầu hôn luôn. Với lại con hỏi bác sỹ rồi, đàn ông buộc ga-rô vẫn có thể phẫu thuật phục hồi như cũ, hay là ba đến bệnh viện khám thử xem?” Bình An hạ giọng.

Khuôn mặt luôn tự nhiên ung dung của Phương Hữu Lợi lập tức hiện vẻ lúng túng, “Sắp làm ông ngoại đến nơi rồi chẳng lẽ còn muốn sinh con.”

Bình An quắc mắt dựng mày, “Sợ gì chứ. Người ta bảy tám mươi tuổi còn sinh con nữa kìa, ba cũng phải nghĩ cho chị Vận với chứ.”

“Rồi rồi rồi, mai ba sẽ đi hỏi bác sỹ.” Phương Hữu Lợi sợ con gái sẽ tiếp tục cãi nhau cầu nhàu, vội vàng đáp ứng.

“Tốt. Kêu đại ca Hồng đi cùng với ba đi, hay là để con đi với ba!” Bình An quyết định, sợ Phương Hữu Lợi chỉ nói qua loa cho có lệ với cô.

Phương Hữu Lợi cau mày lườm cô một cái, “Con còn không tin ba hả?”

“Con đang quan tâm ba đó nha.” Bình An cười he he.

Phương Hữu Lợi hừ một tiếng, “Để ba tự đi, kêu thằng nhóc Hà Tư Lâm kia kiểm tra, được chưa?”

“Được, được. Ba, con chờ tin ba đó nha.” Nếu là đi tìm Hà Tư Lâm, vậy thì không cần ai đi theo.

Nghiêm Túc sau khi từ Phương gia ra thì lái xe đến nhà Nghiêm lão phu nhân, còn chưa vào cửa đã nghe thấy giọng nói sắc nhọn của Ôn Nguyệt Nga đang la lối. Đơn giản chỉ vì lúc bà ta đến tìm Nghiêm Lô Hải thì thấy Vu Tố Hà cũng ở đây nên lập tức không chấp nhận được mà mất lý trí chửi rủa om sòm.

Vu Tố Hà là do Nghiêm lão phu nhân kêu đến hồi sáng sớm.

Ôn Nguyệt Nga có thể om sòm ăn vạ với Nghiêm Lô Hải, đó là do Nghiêm Lô Hải gieo gió gặt bão. Nhưng Nghiêm Túc tuyệt đối không cho phép ả đàn bà này nhục mạ Vu Tố Hà một câu. Anh nghiêm mặt mở cửa ra, ánh mắt rét lạnh nhìn Ôn Nguyệt Nga, “Xem ra bà không nhận thức rõ được thân phận của mình là gì. Ở Nghiêm gia chúng tôi, bà cùng lắm chỉ là một tình nhân trong bóng tối. Mấy năm qua dễ dãi với bà không phải vì nể mặt bà, mà là vì bà không có tư cách để cho tôi ra tay. Nếu bà để cho tôi nghe được một câu bất kính với mẹ tôi nữa, tôi sẽ tự tay ném bà ra ngoài.”

“Anh...” Mặt Ôn Nguyệt Nga tái xanh. Bà ta không sợ Nghiêm Lô Hải, nhưng lại rất sợ Nghiêm Túc, đặc biệt là khi nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo kia. Bà ta biết anh thật sự nói được là làm được.

“Lôi Hải, em gái tôi đi theo chú nhiều năm như vậy, dù không có của thì cũng có công, chẳng lẽ chú không thể tha thứ cho nó một lần, đừng làm lớn chuyện đến ly hôn được không? Như vậy nào có ích lợi gì cho Nghiêm gia

đâu.” Cùng đi với Ôn Nguyệt Nga đến đây còn có Ôn Quốc Hoa, ông ta tới đây là để nói giúp cho Ôn Nguyệt Nga trước Nghiêm Lô Hải.

Lần này Nghiêm Lô Hải cũng rất kiên quyết. Thật ra ông ta cũng phân không rõ liệu có phải ông ta đã manh nha ý định thoát khỏi cuộc sống như thế này từ lâu rồi không. Từ khi biết Nghiêm Hân không phải là con mình, ý định ly hôn của ông ta chưa bao giờ dao động, “Không ly hôn, Nghiêm gia càng mất mặt hơn. Các người nói thẳng đi, thế nào mới bằng lòng ly hôn?”

“Chú phải biết là nếu ly hôn, tài sản vợ chồng sẽ phải chia đều, chẳng lẽ chú lại muốn thế?” Ôn Quốc Hoa thử thăm dò.

“Chia đều tài sản?” Nghiêm Lô Hải cười, “Đừng mơ. Cho dù có đưa lên tòa án, một xu tôi cũng không cho các người.”

Ôn Nguyệt Nga nghe vậy lại lập tức kích động, “Vậy ông đừng hòng ly hôn!”

“Đâu phải do bà quyết định!” Nghiêm Lô Hải hừ một tiếng, “Bà quên à, chúng ta có hợp đồng tiền hôn nhân. Hợp đồng lúc ấy ghi rõ, nếu tương lai có con, thì cho dù ly hôn cũng là chia đều với con cái. Con gái bà không phải là con tôi, bà dựa vào đâu mà muốn chia đều tài sản với tôi?”

Bà ta quên mất là có vụ hợp đồng tiền hôn nhân này! Ôn Nguyệt Nga biến sắc. Lúc ấy bà ta làm vậy chỉ vì muốn cho hai tên già mắc dịch kia nhìn, muốn chứng minh bà ta không phải kết hôn vì tài sản của Nghiêm gia. Khi đó bà ta thật sự không nghĩ mình và Nghiêm Lô Hải sẽ ly hôn.

“Giữa chúng ta có cần phải đi đến bước này không? Nhất định phải lên tòa án sao?” Ôn Nguyệt Nga rưng rưng hỏi.

“Vậy thì đàm phán ly hôn. Tôi sẽ để lại biệt thự cho bà.” Nghiêm Lô Hải thấp giọng nói.

“Được!” Ôn Nguyệt Nga cười lạnh một tiếng, “Tôi đồng ý với ông. Chúng ta ly hôn!”

Nghiêm Lô Hải giật mình, không ngờ bà ta lại đồng ý nhanh như vậy, “Bà đồng ý?”

“Ừ, chờ hợp đồng soạn xong, chúng ta trực tiếp đến Phòng Luật sư ký tên ly hôn!” Ôn Nguyệt Nga đứng lên, mặt không thay đổi.

Nghiêm Túc khẽ nheo mắt nhìn Ôn Nguyệt Nga. Á đàn bà này đồng ý ngay như thế đúng là ngoài dự đoán của mọi người. Không có âm mưu gì khác chứ?

Nghiêm lão phu nhân và Nghiêm lão gia cũng nhìn nhau, không biết có thật là Ôn Nguyệt Nga lại dễ dàng đồng ý ly hôn vậy hay không? Chỉ có Vu Tố Hà là thản nhiên, xem việc này chẳng có liên quan gì đến mình.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Bắt Cóc

Thấy Ôn Nguyệt Nga rồi cũng đồng ý ly hôn, Nghiêm Lô Hải như trút được gánh nặng, dĩ nhiên sẽ chẳng hơi đâu mà thắc mắc vì sao bà ta lại đột nhiên đồng ý dễ dàng như vậy. Nhưng Nghiêm Túc và lão phu nhân thì lại không thể không suy nghĩ, họ quan sát Ôn Nguyệt Nga thật kỹ, trên mặt dù không biểu hiện gì nhưng cũng trao đổi ánh mắt với nhau.

“Chúng ta đi thôi!” Ôn Nguyệt Nga không nhìn Nghiêm Lô Hải, kéo Ôn Quốc Hoa quay người đi ngay.

“Cô thật sự đồng ý ly hôn với nó? Vậy thì dễ cho nó quá rồi!” Ôn Quốc Hoa thật không ngờ Ôn Nguyệt Nga lại đồng ý với yêu cầu của Nghiêm Lô Hải, cau mày buồn bực hạ giọng hỏi Ôn Nguyệt Nga.

“Trái tim anh ấy đã không còn dành cho em nữa, em giữ lại thân thể thì có ích gì?” Ôn Nguyệt Nga cười thê lương thâm thiết, ra vẻ như mình bị vứt bỏ một cách vô lý, đối mặt với việc chồng thay lòng đổi dạ mà không thể làm gì được.

Nghiêm Lô Hải nghe được lời này của bà ta thì dời mắt sang chỗ khác, không muốn tiếp tục cãi cọ với Ôn Nguyệt Nga.

Ôn Nguyệt Nga thấy thái độ này của ông ta thì trong lòng hạ quyết định, nói với Ôn Quốc Hoa, “Chúng ta về đi!”

Hai anh em rời Nghiêm gia, trở lại biệt thự. Nghiêm Hân đã chờ mỏi mắt, vừa trông thấy Ôn Nguyệt Nga về thì lập tức hỏi, “Mẹ, thảo luận sao rồi? Ba chịu đổi ý chứ?”

“Đổi ý cái gì, mẹ cháu đã đồng ý ly hôn rồi.” Ôn Quốc Hoa tức giận trả lời.

Nghiêm Hân kinh ngạc nhìn Nguyệt Nga, mặt đầy vẻ không tin và bất mãn, “Mẹ, mẹ đồng ý ly hôn? Tại sao, tại sao lại đồng ý?”

Ôn Nguyệt Nga kéo Nghiêm Hân ngồi xuống, thở dài, “Cho dù mẹ không đồng ý thì cũng phải ly hôn. Thay vì lôi nhau ra Tòa, không bằng đồng ý với ông cho rồi. Tiểu Hân, nếu như lên Tòa án, thân thể của con sẽ bị thông cáo toàn thiên hạ, đến lúc đó thanh danh của con...”

“Chẳng lẽ như thế này là tốt cho con sao?” Nghiêm Hân hất tay Ôn Nguyệt Nga ra, nhìn bà ta trách cứ, “Chẳng lẽ mẹ với ba đột nhiên ly hôn thì đám phóng viên kia sẽ không vạch lá tìm sâu à, đến lúc đó chuyện con là con riêng lẽ nào lại không bị phơi bày ra ánh sáng?”

“Thế con cho rằng ông còn có thể đuổi theo nhận con là con gái à?” Ôn Nguyệt Nga lắc lắc đầu, “Tiểu Hân, mẹ còn có tiền để dành, chi bằng chúng ta rời khỏi Trung Quốc, ra nước ngoài sống đi.”

Nghiêm Hân la lên phản đối, “Tại sao con phải chạy trốn ra nước ngoài? Tại sao con lại để cho mấy kẻ đó được như ý. Con không muốn!”

“Vậy con muốn thế nào? Giờ con có quỳ gối trước mặt Nghiêm Lôi Hải, ông ta chưa chắc đã liếc mắt nhìn con một cái. Mẹ hiểu người đàn ông này hơn con. Đúng là trước kia ông ta rất thương con, nhưng vì phát hiện con không phải là con ruột của ông, bây giờ ông chỉ có ghét bỏ con mà thôi. Sự tồn tại của con nhắc nhở đến nỗi sỉ nhục của ông ta. Con hiểu không?” Ôn Nguyệt Nga cũng đâu muốn nói nặng như vậy, nhưng tính con gái quá bướng bỉnh, nói thế nào cũng không chịu hiểu, bà ta đành phải dùng biện pháp này.

Mặt Nghiêm Hân trắng bệch, một câu cũng không nói nên lời.

“Di chúc thì sao? Nghiêm Lô Hải còn chưa thay đổi di chúc chứ?” Ôn Quốc Hoa đột nhiên hỏi.

Ôn Nguyệt Nga lắc đầu, “Chắc chưa kịp, không thấy luật sư gọi điện thoại cho em. Nếu ông ta sửa di chúc, luật sư sẽ phải điện cho em.”

“Nghiêm Lô Hải tuyệt tình với cô như vậy, chẳng lẽ cô không hề tức giận?” Ôn Quốc Hoa hỏi.

Mặt Ôn Nguyệt Nga hiện lên vẻ oán hận, “Sao lại không! Em theo ông ta hơn nửa đời người, bây giờ ông ta nói ly hôn thì liền ly hôn. Em làm sao không hận ông ta cho được.”

“Nếu vậy, dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng. Cứ lột của hắn một mớ coi như là trả thù Nghiêm gia, đồng thời cũng có thêm một đảm bảo cho tương lai của cô và Tiểu Hân.” Ôn Quốc Hoa to nhỏ.

“Anh nói xem phải làm sao?” Ôn Nguyệt Nga nghi ngờ hỏi.

“Tìm vài đứa tin được, trói hắn lại.” Ôn Quốc Quang hạ thấp giọng, “Chuyện này cứ giao cho anh.”

Ôn Nguyệt Nga trợn mắt há hốc mồm, “Ý anh là... muốn bắt cóc ổng?”

Bà ta chỉ định trước tiên cứ đồng ý ly hôn với Nghiêm Lô Hải, tối nay lập tức mang Tiểu Hân đi du lịch khỏi tỉnh, rồi kéo dài một khoảng thời gian nữa cho mọi việc yên ắng lại mới quay về, chứ không hề nghĩ tới việc dùng một biện pháp cực đoan thế này.

Bây giờ bà ta hận Nghiêm Lô Hải, cũng đang nghĩ biện pháp để trả thù ông ta, nhưng thật sự muốn bắt cóc sao?

“Cứ làm vậy đi!” Nghiêm Hân giành trước Ôn Nguyệt Nga mà lên tiếng đồng ý, nghiêng răng ken két nói, “Nếu có thể bắt cóc được luôn Phương

Bình An thì càng tốt.”

Ôn Quốc Hoa phủ quyết ngay lập tức, “Không được, không thể động đến Phương Bình An, sau lưng nó có Phương Hữu Lợi và Nghiêm Túc, chúng ta không có khả năng muốn động là động được.”

Nghiêm Hân bĩu môi, “Vậy giờ chúng ta phải làm gì?”

“Để bác đi liên hệ, hai người ở lại chỗ này đừng đi đâu hết, hoặc là đến ở nhà bạn đi. Đến lúc đó sẽ không hoài nghi đến hai mẹ con.” Ôn Quốc Hoa nói.

Ôn Nguyệt Nga do dự một lát, nhưng rồi bị Nghiêm Hân cùng Ôn Quốc Hoa kiên trì thuyết phục nên đành phải gật đầu, “Bắt cóc ông ta thì được, nhưng đừng động tới mạng người.”

“Giết hẳn cũng chẳng có ích gì cho chúng ta.” Ôn Quốc Hoa nói.

Buổi tối, Nghiêm Túc và Vu Tố Hà cùng trở lại biệt thự tại Phường Hoàng Thành, Bình An đã ở trong nhà chờ họ.

Nghe họ kể về tình huống Ôn Nguyệt Nga đến Nghiêm gia sáng nay.

“Đồng ý ly hôn? Thoải mái vậy á?” Bình An kinh ngạc hỏi. Không phải cô nhỏ nhen, chứ thật sự nhìn thế nào Ôn Nguyệt Nga cũng không giống loại người dễ thuyết phục như vậy.

“Đồng ý thì đồng ý rồi, nhưng phải đợi ngày mai ký tên xong mới tính. Ai biết ngày mai còn giữ quẻ gì không.” Nghiêm Túc nói.

“Con nghi Ôn Nguyệt Nga còn có mục đích khác?” Vu Tố Hà hỏi.

Sắc mặt Nghiêm Túc trở nên nghiêm trọng, “Mẹ, Ôn Nguyệt Nga là người thế nào, trong thâm tâm chúng ta ai cũng đều rõ. Con không tin bà ta đồng ý ly hôn một cách dễ dàng như vậy.”

Vu Tố Hà than một tiếng, “Haiz, chắc không đến mức làm chuyện gì hại tới ba con đâu. Dù gì cũng chung sống nhiều năm vậy mà.”

Trong lòng Bình An cũng cảm thán. Bỏ qua một bên chuyện mẹ con Ôn Nguyệt Nga có đáng bị vậy hay không, thì cách Nghiêm Lô Hải xử lý hai người đó quả thật là quá tuyệt tình. Cho dù không phải ruột rà, nhưng dẫu sao cũng đã coi như con gái mà nuôi nấng hai mươi năm, bây giờ lập tức phủ tay coi như chẳng dính dáng gì hết, còn làm quyết liệt mạnh tay như vậy, có thể thấy được người đàn ông này cũng không thật sự đáng để cho phụ nữ nào hy sinh cho ông ta.

Cô lại một lần nữa âm thầm thấy may mắn cho Vu Tố Hà vì đã rời khỏi người đàn ông này mà sống cuộc sống thoải mái tự tại hơn chục năm qua.

“Ngày mai để con đi đón ông ta.” Nghiêm Túc nói. Mặc dù không có tình cảm cha con sâu sắc đối với Nghiêm Lô Hải, nhưng anh cũng không muốn nhìn thấy ông ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi thảo luận vài câu, mọi người đều về phòng của mình nghỉ ngơi, không nói đến chuyện này nữa.

Ngày hôm sau, Nghiêm Túc gọi điện hỏi Nghiêm Lô Hải hẹn với Ôn Nguyệt Nga mấy giờ sẽ đến Phòng Luật sư. Nghiêm Lô Hải nói hẹn lúc mười giờ.

Chín giờ, Nghiêm Túc từ nhà xuất phát, nói với Nghiêm Lô Hải sẽ đến đón ông ta.

Nghiêm Lô Hải lại cảm thấy Nghiêm Túc chuyện bé xé ra to, từ chối thẳng thừng là không cần, ông ta đã tự lái xe trên đường đến phòng luật sư rồi.

Cứ cảm giác không đúng thế nào... Nghiêm Túc chau đôi mày kiếm. Với hiểu biết của anh về Ôn Nguyệt Nga, người đàn bà này không phải là loại

người ‘lùi một bước trời cao biển rộng’. Nghĩ đến điểm này, anh không chút do dự xoay tay lái, đổi hướng chạy về phía phòng luật sư.

Nghiêm Lô Hải vừa lái xe vừa nghe nhạc jazz, trong tâm trạng thoải mái nhất dạo gần đây. Cuối cùng thì có thể ly hôn với Ôn Nguyệt Nga, về sau không còn phải nhìn thấy kẻ đã khiến ông ta cảm thấy sỉ nhục nữa, tâm trạng sao không thoải mái cho được?

Không phải ông ta không có tình cảm với mẹ con Ôn Nguyệt Nga, nhưng tình cảm này nếu so với việc bị sỉ nhục vì bị bọn họ lừa gạt và bị cầm sừng thì hiển nhiên ông ta có thể dễ dàng lựa chọn phương pháp hữu ích nhất đối với mình.

Xe lên đường vành đai hai, chưa tới nửa tiếng nữa là có thể tới nơi rồi.

Chẳng là lúc này là giờ cao điểm, vì để tránh kẹt xe, ông ta chọn đi đường vành đai vòng khá xa nhưng không bị kẹt để đi vào nội thành. Nghiêm Lô Hải lo hát theo nhạc nên không phát hiện phía sau có một chiếc xe tải nhỏ luôn đi theo tự nãy giờ.

Đường vành đai khá yên tĩnh, dòng xe cộ rất ít, Nghiêm Lô Hải tăng nhanh hơn chân ga.

Lúc sắp vượt qua ngã tư đường, bên trái đột nhiên vọt ra một chiếc xe hơi đen. Ông ta vội vàng đạp thắng, đuôi xe trượt sang một bên, suýt chút nữa thì đụng vào rào chắn ven đường.

Nhưng rồi vẫn không tránh khỏi sự va chạm. Đầu ông ta đập vào tay lái, choáng váng mất một lúc.

Lúc này điện thoại vang lên, do Nghiêm Túc gọi tới. Ông ta nén đau nơi trán mà nghe điện thoại, nói cho Nghiêm Túc biết vị trí của mình, nhưng không có nói cho anh biết tình huống của mình.

Ui da, chết tiệt!

Nghiêm Lô Hải cúp điện thoại, bụm trán mở cửa xe, tính đi đến lý luận với chủ chiếc xe đen cũng đã dừng ở ven đường kia. Lái xe kiểu gì vậy không biết, không thấy đèn đỏ à?

Ông ta thở phì phì tức tối đi tới cạnh chiếc xe hơi đen, gõ cửa muốn tài xế xuống xe.

Cửa sau xe mở ra, Nghiêm Lô Hải lui về phía sau một bước, muốn nhìn rõ người trong xe. Mới vừa cúi đầu xuống, áo đã bị người bên trong túm chặt, mạnh tay kéo tuột vào bên trong.

“Các anh là ai? Cứu tôi với...” Nghiêm Lô Hải hoảng sợ. Sinh tồn bao lâu nay trong giới nhà giàu, ông ta đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong lúc bối rối vẫn nhớ lấy khăn tay trong túi mình vớt xuống đất.

Người trong xe đều bịt mắt, sau khi túm được Nghiêm Lô Hải lên xe thì lập tức lấy một mảnh vải nhét chặt miệng ông ta, rồi lại dùng vải đen bịt mắt ông ta lại.

“Xong, lái xe!” Người ngồi sau nói.

Nghiêm Lô Hải toát mồ hôi lạnh. Ông ta bị bắt cóc? Sao lại cố tình chọn thời điểm này? Ai cũng biết ông ta đã không còn là Tổng tài Tập đoàn Nghiêm Thị, bắt cóc ông ta thì có lợi gì?

“Ừm ừm!” Nghiêm Lô Hải vắn vẹo thân mình, ú ớ nói gì đó. Ông ta nhìn thấy xe của Nghiêm Túc vừa lướt qua xe bọn họ.

“Đánh hấn ngất, tránh gặp rắc rối.” Người phía trước ra lệnh.

Nghiêm Lô Hải còn chưa kịp phản đối, sau gáy liền cảm nhận được một cơn đau sâu sắc, lập tức rơi vào hôn mê.

Đã xảy ra chuyện! Nghiêm Túc thấy xe của Nghiêm Lô Hải dừng ở ven đường, cửa xe mở ra, nhưng người lại không thấy tung tích. Lập tức, chuông cảnh báo vang lên trong đầu anh. Anh vội vàng dừng xe bên cạnh, đi đến gần xe Nghiêm Lô Hải nhìn xung quanh, liền thấy trên mặt đất cách đó không xa có một thứ gì đó màu thẫm. Anh đi tới, nhận ra đó là khăn tay mà Nghiêm Lô Hải luôn mang theo người.

Bị bắt cóc? Nghiêm Túc cầm khăn tay, đáy mắt hiện lên tia sáng sắc nhọn.

Anh suy nghĩ trong chốc lát, quyết định trước tiên gọi điện về nói với Vu Tố Hà một tiếng, tạm thời không nên báo cảnh sát, kêu người cho xe cầu lại đây kéo xe của Nghiêm Lô Hải đi.

Vu Tố Hà nhận được tin bèn lập tức cùng Bình An tới đây gặp Nghiêm Túc. Ba người còn chưa tìm ra được đối sách nào thì Nghiêm lão phu nhân đã gọi tới cho họ, bảo họ nhanh chóng chạy đến nhà bà.

Mới vừa có người gọi điện thoại cho bà cụ, nói là Nghiêm Lô Hải đang trong tay bọn chúng, muốn Nghiêm gia chuẩn bị ba chục triệu tiền chuộc.

Nghiêm Túc và Bình An liếc mắt nhìn nhau, “Đi về trước đi.”

Ôn Nguyệt Nga làm? Nếu không phải bà ta, vậy thì còn có thể là ai? Như thế thì thật là trùng hợp quá ngẫu nhiên rồi...

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Báo Cảnh Sát

Hai ông bà cụ Nghiêm gia nhận được điện thoại của bọn bắt cóc thì bắt đầu đứng ngồi không yên, nhưng rồi dần dần cũng tỉnh táo lại. Chỉ cần cẩn thận suy nghĩ thì sẽ phát hiện thời gian phát sinh chuyện này quá trùng hợp. Bây giờ chỉ có thể đợi Nghiêm Túc lại đây để cùng thương lượng cách ứng phó.

Sau nửa giờ, vợ chồng Nghiêm Túc cùng Vu Tố Hà đã đến nhà.

“Sao rồi?” Nghiêm lão phu nhân vừa thấy được Nghiêm Túc thì lập tức hỏi ngay. Cho dù từng rất thất vọng với Nghiêm Lôi Hải, nhưng dù gì nó cũng là con bà, sao có thể thờ ơ cho được.

“Thấy xe của ba trên đường vành đai thành phố nhưng không thấy ba đâu, giữa đường còn thấy khăn tay này của ba.” Nghiêm Túc lấy khăn tay của Nghiêm Lôi Hải ra, nghiêm nghị nói.

Nghiêm lão gia trầm ngâm một lát, “Hôm nay Lôi Hải muốn đến văn phòng luật sư, người biết việc này không nhiều lắm. Mà hai ngày nay nó mới chuyển đến đây ở tạm, càng không có nhiều người biết. Những kẻ bắt cóc kia làm sao có thể biết để chặn nó trên đường vành đai? Nếu đoán không lầm, hẳn là bị theo dõi.”

“Ôn Nguyệt Nga?” Nghiêm lão phu nhân trực giác nghĩ đến Ôn Nguyệt Nga.

“Trừ bà ta ra, con không thấy ai khác có khả năng cả. Nhưng chắc chắn sẽ không có chứng cứ nào chứng minh là bà ta làm. Bà ta đâu có ngu mà để

lộ dấu vết cho chúng ta bắt lấy vậy.” Nghiêm Túc lạnh giọng nói.

Vừa nói xong, điện thoại bàn liền vang lên, mọi người lập tức im lặng. Không biết liệu có phải là bọn bắt cóc điện tới hay không.

Nghiêm Túc chỉ chỉ điện thoại, ý bảo Nghiêm lão phu nhân qua nhận.

Nghiêm lão phu nhân thở một hơi, cầm điện thoại lên, “Xin chào...”

Không phải điện thoại của bọn bắt cóc mà là từ Ôn Nguyệt Nga, liên thanh chất vấn, “Nghiêm Lô Hải rốt cuộc có tới luật sư ký tên không vậy? Tôi đợi ông ấy nửa tiếng rồi, gọi di động cũng không bắt. Tóm lại muốn thế nào?”

“Cô ở văn phòng luật sư rồi hả? Chờ lâu vậy à. Lô Hải mới vừa có việc, có thể hôm nay không tới được, hay là hẹn lại lúc khác đi.” Nghiêm lão phu nhân nhìn Nghiêm Túc, giọng vững vàng nói với Ôn Nguyệt Nga.

“Hừ, không tới thì tốt.” Ôn Nguyệt Nga tức giận cúp điện thoại.

“Nghe giọng cô ta không giống như biết Lô Hải có chuyện.” Nghiêm lão phu nhân ngẫm nghĩ đặt điện thoại xuống, “Chẳng lẽ là do người khác?”

“Không nhất định, Ôn Nguyệt Nga rất biết cách diễn trò. Bà ta gọi điện thoại tới rất có thể là muốn xóa bỏ hiềm nghi của chúng ta với bà ta.” Nghiêm Túc nói.

“Hay là chúng ta báo cảnh sát đi.” Bình An vẫn ngồi im, giờ nói, “Tiền thì vẫn chuẩn bị, nhưng nếu không báo cảnh sát, chúng ta sẽ không lần theo được tới vị trí cụ thể của ba.”

Vu Tố Hà gật đầu, “Con cũng thấy nên báo cảnh sát, nếu mấy kẻ bắt cóc này đã gọi điện thoại tới đây đòi tiền chuộc thì tạm thời sẽ không động đến

tính mạng của Lôi Hải đầu.”

Nghiêm lão gia suy nghĩ một chút, “Báo cảnh sát đi!”

Dường như cũng chỉ có cách báo cảnh sát. Bọn chúng không cho họ báo cảnh sát chẳng qua là muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Nghiêm Túc gọi điện thoại báo cảnh sát. Cảnh sát tới rất nhanh, sau khi lấy khẩu cung của mọi người liền bắt đầu cài đặt máy theo dõi tín hiệu vào điện thoại. Giờ chỉ cần chờ bọn bắt cóc gọi điện thoại tới đây lần nữa.

“Chuyện này phải giữ bí mật, không thể để cho truyền thông biết, nếu không sẽ tăng khó khăn cho cảnh sát chúng tôi.” Cảnh sát Lưu sắp xếp nhiệm vụ cho từng cảnh sát xong, ngồi xuống nói với mọi người Nghiêm gia.

“Chỉ có người trong nhà chúng tôi biết, nhưng...” Nghiêm lão phu nhân liếc mắt nhìn Nghiêm Túc, “Nếu đối phương cố ý tiết lộ tin tức, chúng tôi cũng không có cách nào.”

Nếu như chuyện này có liên quan với Ôn Nguyệt Nga, bà ta nhất định sẽ kiểm soát tới cửa, thậm chí sẽ truyền tin tức cho truyền thông, dùng cái này để tăng thêm khó khăn cho công việc của bọn họ.

“Ông Nghiêm gần đây có xích mích với ai không?” Cảnh sát Lưu hỏi theo thông lệ. Chuyện bắt cóc thường xảy ra ở giới giàu có, nhưng mấy năm qua do cảnh sát mạnh tay trấn áp nên Thành phố G rất ít khi xảy ra tình huống như thế. Hơn nữa, Nghiêm Lôi Hải đã không còn là Chủ tịch Tập đoàn, trạng thái gần như nửa về hưu, hưởng chi gần như cả Thành phố G đều biết tình cảm giữa ông ta và con trai không tốt lắm, bắt cóc ông ta chưa chắc lấy được bao nhiêu tiền chuộc.

“Không xích mích với ai. Giờ ngay cả công ty nó cũng ít tới, làm sao có thể đắc tội với ai.” Nghiêm lão phu nhân nói.

Mắt Cảnh sát Lưu dạo một vòng trên mặt mọi người, hỏi, “Xin hỏi phu nhân hiện tại và con gái của Ông Nghiêm đâu? Chuyện này họ cũng biết chứ?”

Nghiêm lão phu nhân và ông lão liếc mắt nhìn nhau, Nghiêm Túc và Bình An quay nhìn nhau. Việc Nghiêm Lô Hải muốn ly hôn với Ôn Nguyệt Nga còn chưa được chính thức công bố, người ngoài còn chưa biết tình huống này.

“Cảnh sát Lưu, là như vậy, con tôi hôm nay vốn chuẩn bị đến văn phòng luật sư ký giấy thỏa thuận ly hôn với Ôn Nguyệt Nga, giữa đường thì xảy ra chuyện.”

Cảnh sát Lưu sửng sốt một chút, hiển nhiên không ngờ câu trả lời sẽ là như vậy. Anh bất giác liếc mắt nhìn Vu Tố Hà một cái, “Lý do họ ly hôn là?”

Chuyện này liên quan đến việc xấu trong nhà, Nghiêm lão gia cúi đầu trầm tư, không biết có nên nói ra hay không.

“Xin mọi người yên tâm, lời nói của mọi người tuyệt đối sẽ không bị tiết lộ ra ngoài. Vì có thể tìm ra manh mối, chúng tôi hy vọng mọi người đừng giấu điều gì.” Cảnh sát Lưu nói.

Trước kia vì chuyện Liên Kiến Ba mà Nghiêm Túc cũng coi như có tiếp xúc qua với Cảnh sát Lưu này và tin được cách làm người của anh, liền nghiêm giọng nói cho anh biết, “Nghiêm Hân không phải là con gái của ba tôi, chuyện này vừa mới biết được nên ba tôi mới muốn ly hôn Ôn Nguyệt Nga. Lúc đầu Ôn Nguyệt Nga không đồng ý, ngày hôm qua mới gật đầu...”

Cảnh sát Lưu nghe Nghiêm Túc nói xong, vận may suy tư. Bất kể nhìn từ góc độ nào, Ôn Nguyệt Nga đều không thoát được có liên quan.

“Tạm thời đừng cho Ôn Nguyệt Nga biết nhà ta đã báo cảnh sát để tránh bút dây động rừng. Chúng tôi sẽ cử người theo dõi bà ấy.” Cảnh sát Lưu nói.

Mới vừa nói xong, điện thoại Nghiêm Túc liền vang lên, số điện thoại lạ.

Cảnh sát Lưu lập tức kêu người chuyển điện thoại Nghiêm Túc tới thiết bị truy tìm rồi mới cho anh nhận điện thoại. Điện thoại để chế độ hands-free, Nghiêm Túc ra hiệu bảo những người khác không nên ra tiếng.

“Tổng tài Nghiêm, ba anh giờ đang trong tay chúng tôi, muốn ông ta trở về an toàn thì chiều nay hai giờ chuẩn bị năm mươi triệu. Địa điểm cụ thể sẽ thông báo cho anh.” Thanh âm cũng không phải nguyên bản, mà là cố ý thay đổi.

“Làm sao tôi biết ba tôi hiện đang an toàn? Để ba tôi nghe điện thoại.” Nghiêm Túc thấp giọng nói.

Đầu dây kia cười lớn, “Anh yên tâm, chúng tôi chỉ muốn tiền mà thôi, sẽ không động đến mạng người. Bất quá tôi cảnh cáo các người, tốt nhất đừng báo cảnh sát, nếu không...”

“Để cho ba tôi nghe điện thoại!” Nghiêm Túc lạnh giọng cắt lời hẳn, “Anh muốn tiền tôi sẽ chuẩn bị tốt, để cho ba tôi nghe điện thoại.”

Chắc vì giọng Nghiêm Túc quá kiên quyết, và cũng bởi vì biết quan hệ giữa hai cha con này cũng không tốt lắm, sợ Nghiêm Túc thay đổi ý định không chịu trả tiền nên bọn bắt cóc đành tức giận cầm điện thoại đến bên tai Nghiêm Lô Hải.

“Con, cứu ba với, nhất định phải cứu ba. Nơi này thối quá, khắp nơi đều là mùi rác. Ba chịu không nổi, bao nhiêu tiền cũng cho bọn họ đi.” Thanh âm hoang mang sợ hãi của Nghiêm Lô Hải vang lên.

“Ba!” Nghiêm Túc muốn hỏi thêm nhưng điện thoại đã bị bọn cướp đoạt mất.

“Tổng tài Nghiêm, chỉ cần chúng tôi lấy được tiền, tự nhiên sẽ thả người.” Nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Nghiêm lão gia vội vàng hỏi người cảnh sát đang theo dõi tín hiệu, “Thế nào, có thể biết cụ thể vị trí không?”

Cảnh sát Lưu nói, “Chỉ có thể biết khu nào, vị trí cụ thể còn chưa kịp dò đến.”

Nghiêm Túc hỏi, “Ở khu nào?”

“Khu Hồng Thành.” Cảnh sát Lưu trả lời.

Nơi đó đã gần ra tới ngoại thành Thành phố G rồi, không phải trong nội thành.

Đôi mày thanh tú của Bình An chau nhẹ lại, cẩn thận hồi tưởng lại lời Nghiêm Lô Hải vừa nói, nói khẽ với Nghiêm Túc, “Ba vừa mới nói chung quanh đều là mùi rác. Nếu em nhớ không lầm, công ty xử lý rác của thành phố là ở khu Hồng Thành. Liệu bọn cướp kia có thể mang ba tới nơi đó không?”

Mắt Nghiêm Túc sáng lên, nhìn về phía Cảnh sát Lưu. Cảnh sát Lưu cũng tỏ vẻ vui mừng, phân phó cấp dưới, “Tra xem quanh khu xử lý rác có hộ gia đình nào không?”

Không bao lâu, một cảnh sát hưng phấn nói, “Cách đó 500m có một căn nhà trệt bỏ không, xung quanh đều không có hộ gia đình nào khác.”

“Rất tốt, tập trung mục tiêu, chúng ta lập tức lên đường.” Cảnh sát Lưu nói.

Vừa mới dứt lời, chuông cửa liền vang lên.

Mặt mọi người đều trở nên nghiêm nghị, từ camera quan sát nhìn thấy người đứng bên ngoài là mẹ con Ôn Nguyệt Nga.

“Hai ả kia sao lại tới đây? Làm sao bây giờ?” Nghiêm lão phu nhân hỏi.

“Cảnh sát Lưu, các anh tránh vào bên trong đi, không thể để họ biết chúng tôi đã báo cảnh sát.” Bất kể chuyện này có liên quan với Ôn Nguyệt Nga hay không thì cũng phải cẩn thận đề phòng.

Cảnh sát Lưu ra dấu OK, nhanh chóng dọn dẹp trang thiết bị trong phòng khách, mang năm sáu cặp dười tạm thời tránh vào phòng dành cho khách.

Lúc này Bình An mới ra mở cửa, nhưng không lập tức cho hai người kia vào, chỉ nhàn nhạt hỏi, “Hai người có chuyện gì không?”

Nghiêm Hân giơ tay lên định đẩy Bình An ra, bị Vu Tố Hà đi theo sau lưng Bình An lạnh lùng ngăn lại, cô ta bĩu môi, “Chúng tôi chỉ tới hỏi một chút xem có phải ba đã xảy ra chuyện gì hay không. Tôi có người bạn nói là thấy ba trên đường vành đai, bị một chiếc xe con mang đi.”

Vu Tố Hà đã biết Nghiêm Hân hại Bình An suýt nữa sảy thai nên càng ghét cô ta, giọng nói cũng không ôn hòa như trước kia, “Bạn của cô nhìn lầm rồi.”

“Dù có nhìn lầm hay không, ngày nào tôi còn chưa ký tên ly hôn với Nghiêm Lôi Hải thì tôi vẫn là vợ ông ấy. Cô là cái quái gì, một người ngoài mà cũng đòi thọc tay vào chuyện nhà chúng tôi.” Ôn Nguyệt Nga đẩy Bình An và Vu Tố Hà ra, nghênh ngang đi vào.

“Cẩn thận!” Vu Tố Hà che chở Bình An lui về sau một bước, lạnh lùng nhìn mẹ con Ôn Nguyệt Nga.

“Ông nội bà nội, ba con có phải đã có chuyện gì không?” Nghiêm Hân vừa vào cửa liền vội vàng quan tâm hỏi.

Hai ông bà lão ngay cả trả lời cô ta cũng không muốn.

Nghiêm Túc lạnh lẽo nhìn họ, “Nếu hai người chỉ đến đây để hỏi chuyện này, vậy có thể đi được rồi. Ba tôi không sao, vừa rồi còn nói chuyện điện thoại.”

Ôn Nguyệt Nga liếc mắt quan sát xung quanh một vòng, không phát hiện điều gì bất thường thì thầm thở phào nhẹ nhõm. Xem ra họ thật sự không có báo cảnh sát, chỉ không biết là có hoài nghi đến bà ta hay không, “Vậy sao tôi gọi thế nào cũng không bắt điện thoại? Các người nói thật cho tôi biết, Lôi Hải có phải đã có chuyện gì hay không. Dù gì tôi với ông ấy cũng có hai mươi mấy năm tình cảm, chẳng lẽ quan tâm ông ấy một chút cũng không được?”

“Cô không gọi được vào điện thoại ông ấy là bình thường. Nếu ông ấy không muốn nhận, cô gọi trăm lần cũng vậy thôi.” Vu Tố Hà thản nhiên nói.

“Cô...” Ôn Nguyệt Nga trợn mắt nhìn Vu Tố Hà, vốn muốn mắng ầm lên, nhưng không biết nghĩ đến cái gì lại nhịn xuống, “Được. Nếu vậy làm phiền chuyển lời cho ông ấy nhanh chóng liên hệ với tôi, tóm lại khi nào thì muốn ký giấy thỏa thuận ly hôn!”

Nói xong, liền kéo Nghiêm Hân sải bước đi ra.

Cảnh sát Lưu đi ra, ra hiệu hai cấp dưới theo dõi bọn họ.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Mạng Của Mà Không Đáng Tiền

Hai cảnh sát theo dõi mẹ con Ôn Nguyệt Nga nửa ngày, hai người không đi dạo thì đi mỹ viện, hầu như không có gì hành động bất thường nào. Cảnh sát Lưu nhận được tin liên báo cấp dưới tiếp tục theo dõi, còn mình thì dẫn đội tới khu xử lý rác tại Hồng Thành, khóa chắc vị trí cụ thể rồi quan sát xung quanh.

Vu Tố Hà ở nhà với hai ông bà cụ. Họ cũng không biết Cảnh sát Lưu có thể an toàn đưa Nghiêm Lô Hải trở lại hay không.

Nghiêm Túc và Bình An hẹn Ôn Triệu Dung ra, muốn hỏi thăm một chút về hành động gần đây của Ôn Quốc Hoa.

Ôn Nguyệt Nga là hiềm nghi lớn nhất, nhưng bà ta không có khả năng tự tay làm chuyện này mà sau lưng nhất định phải là có người hỗ trợ. Nếu đoán không lầm, người này nhất định chính là Ôn Quốc Hoa.

Gần đây, vì anh Hai của Ôn Triệu Dung quay về, hai anh em lại tranh đấu gay gắt trong công ty, Xây dựng Kỳ Phong vốn rất vất vả mới ổn định được giờ lại bắt đầu dao động nền móng. Chính bản thân Ôn Triệu Dung cũng bận đến xoay mòng mòng, phải chen thời gian để đi ra gặp vợ chồng Nghiêm Túc.

“Bác trai tôi?” Ôn Triệu Dung nghe Nghiêm Túc hỏi về Ôn Quốc Hoa thì nhú mày. Sở dĩ anh và Ôn Triệu Mẫn nảy sinh mâu thuẫn đều vì Ôn Quốc Hoa sau lưng khích bác, “Hai ngày nay không có gặp ông ta. Sao vậy, có chuyện gì à?”

Nghiêm Túc và Bình An liếc mắt nhìn nhau, Bình An nói, “Học trưởng, anh có biết chuyện ba chồng em gần đây đòi ly hôn chứ?”

Ôn Triệu Dung khẽ gật đầu, ngần ngừ nói, “Bác trai tôi có nhắc qua, nói Nghiêm Hân không phải... là con gái ruột của bác nhà.”

Anh vốn cũng không hơi đâu để ý đến chuyện của Ôn Nguyệt Nga, chẳng qua Ôn Quốc Hoa rêu rao khắp nơi, nói Nghiêm Lôi Hải là kẻ vô tình vô nghĩa, cho dù không phải là con ruột thì cũng không nên tuyệt tình như vậy. Bởi vì chuyện liên quan đến Nghiêm gia nên Ôn Triệu Dung có cho người đi hỏi thăm một chút mới biết được đại khái câu chuyện là thế nào.

“Định hôm nay đi ký giấy thỏa thuận ly hôn, nhưng được nửa đường thì đột nhiên bị bắt cóc.” Bình An hạ thấp giọng, “Chúng tôi hoài nghi có liên quan đến Ôn Nguyệt Nga, cho nên mới muốn tìm anh hỏi thăm.”

Ôn Triệu Dung nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

Bình An phát giác vẻ biến hóa của anh, đầu trở nên căng thẳng, “Có gì thế?”

“Tôi hôm qua Viện Viện nói với tôi, cô ấy nhìn thấy bác trai tôi đứng cùng với hai người trông như xã hội đen. Lúc ấy tôi cũng lơ đễnh nghe cho có, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện hôm nay?” Ôn Triệu Dung nói.

Mắt Nghiêm Túc sáng lên, “Cậu biết Ôn Quốc Hoa bây giờ đang ở đâu không?”

Ôn Triệu Dung nói, “Để tôi gọi điện thoại hỏi một chút, không biết có trong công ty không.”

Gọi điện thoại cho trợ lý, mới biết hôm nay Ôn Quốc Hoa hoàn toàn không đến công ty, cũng không có xin nghỉ, không biết đã đi đâu.

“Tôi gọi cho ông ta.” Ôn Triệu Dung bấm số của Ôn Quốc Hoa. Một lúc lâu sau điện thoại mới được nối, anh hỏi bằng giọng rất bình thường, “Bác, giờ bác đang ở đâu? Hôm nay có cuộc họp đột xuất...”

Thanh âm tức giận của Ôn Quốc Hoa truyền tới, “Hôm nay bác có việc bận, họp hiếc gì đó có cần đến kẻ rồi rảnh này tham dự đâu, anh cứ tự quyết định đi.”

“Bác đang ở đâu? Là thành viên công ty, chẳng lẽ không cần tham gia hội nghị của công ty?” Ôn Triệu Dung sáng giọng.

“Bác đang ở ngoài, bác sẽ xin phép anh Hai của anh. Cứ vậy đi.” Ôn Quốc Hoa vội vàng cúp điện thoại.

Bình An nhìn Ôn Triệu Dung hỏi, “Thế nào?”

“Tôi nghe thấy đầu dây bên kia có người kêu lên ‘có cảnh sát’, ông ta liền cúp điện thoại.” Ôn Triệu Dung nói, thâm tâm càng lúc càng khẳng định việc Nghiêm Lôi Hải bị bắt cóc chắc chắn có liên quan đến Ôn Quốc Hoa.

Nét mặt Nghiêm Túc trở nên rét lạnh, “Muốn biết có phải là ông ta hay không, cứ gọi điện thoại cho Cảnh sát Lưu thì biết ngay.”

Bình An vội vàng nói phải, lấy điện thoại di động ra.

Nhưng điện thoại của Cảnh sát Lưu mãi vẫn không kết nối được, trong lòng Bình An có một dự cảm xấu.

Hơn nửa tiếng sau, Bình An gọi lại lần nữa, tiếng thờ hốt hốt của Cảnh sát Lưu mới truyền đến, “Cô Phương, bắt được hai tên, nhưng một tên khác đã mang theo Ông Nghiêm chạy thoát.”

“Cái gì?” Bình An sững sốt, vội vàng hỏi, “Ba chồng tôi không sao chứ?”

“Không sao, bọn chúng không thương tổn ông ta, nhưng...” Cảnh sát Lưu do dự một chút, “Đối phương đã biết các người báo cảnh sát, không biết tiếp theo sẽ làm gì.”

Tim Bình An vọt lên cổ, lo lắng nhìn về phía Nghiêm Túc, “... Biết rồi, vậy chúng tôi tới Cục Cảnh sát trước.”

“Cảnh sát Lưu nói gì thế?” Nghiêm Túc hỏi.

Bình An chuyển lại lời của Cảnh sát Lưu cho Nghiêm Túc nghe, “Bây giờ chúng ta đến Cục Cảnh sát trước, nhìn xem hai tên kia ra sao.”

Nghiêm Túc nhíu lại hai hàng lông mày, nặng nề gật gật đầu.

Ôn Triệu Dung nhìn hai người, “Vậy chúng ta liên lạc sau nhé.”

Người mang Nghiêm Lôi Hải chạy trốn từ khu phụ cận nhà máy xử lý rác không phải là ai khác mà chính là Ôn Quốc Hoa.

Đang lúc chạy trốn cảnh sát truy đuổi, miếng vải đen che mắt Nghiêm Lôi Hải rớt xuống, còn chưa nhìn rõ người lôi cánh tay mình là ai thì đã bị nhét vào một chiếc xe việt dã. Ông ta hoảng hốt nhìn người lái xe, khiếp sợ nhìn trân trân.

“Ôn Quốc Hoa?” Nghiêm Lôi Hải không dám tin kêu lên một tiếng, cho là mình nhìn lầm người.

Ôn Quốc Hoa đang chăm chú lái xe để né tránh cảnh sát, quay đầu lại hét lên hung hăng với Nghiêm Lôi Hải, “Câm miệng!”

Xe của ông ta không chạy về phía nội thành, mà lái thẳng ra khỏi Thành phố G, rất nhanh đã bỏ rơi xe cảnh sát bám phía sau.

Nghiêm Lô Hải chưa kịp hoàn hồn, chỉ tay vào Ôn Quốc Hoa, “Anh bắt cóc tôi? Anh muốn gì? A, tôi biết rồi, đây là ý của Ôn Nguyệt Nga đúng không? Thì ra bà ấy sáng khoái đồng ý ly hôn là có mục đích. Chính là để bắt cóc!”

Ôn Quốc Hoa cười cười mỉa mai, “Con trai mày đã mặc kệ tính mạng mày mà báo cảnh sát rồi. Thằng già kia, mày nghĩ mạng mày đáng giá hả?”

“Mạng của tôi không đáng tiền, chẳng lẽ các người sẽ có kết quả tốt?”
Nghiêm Lô Hải cười lạnh hỏi.

“Đến nước này, tao cũng không nghĩ đến kết cục gì nữa, cùng lắm thì chết chum thôi!” Ôn Quốc Hoa la lên. Ông ta hoàn toàn không ngờ Nghiêm Túc sẽ báo cảnh sát. Ông ta chẳng qua chỉ muốn lấy năm mươi triệu tiền chuộc mà thôi, đâu phải Nghiêm gia lấy không ra con số này, thế mà họ vẫn báo cảnh sát. Trước đó đã kêu Nguyệt Nga đi thăm dò nhưng hoàn toàn không phát giác được là bọn họ đã bắt đầu hoài nghi.

Chẳng lẽ Nguyệt Nga lừa ông ta? Không, không thể nào! Nghiêm Lô Hải đã cương quyết ly hôn với Ôn Nguyệt Nga rồi, sao nó còn có thể giúp hắn?

“Tôi chết không sao cả, dù sao cái gì cần thiết tôi cũng đã căn dặn lại rõ ràng rồi. Huống chi, chuyện này xảy ra, tôi có sống cũng không còn ý nghĩa. Nhưng anh thì ngược lại à nha. Nghe nói con trai anh vừa kết hôn không lâu, cháu trai còn chưa ôm được mà đã chết thì rất đáng tiếc đấy. Còn nữa, cái thằng con không ra gì kia của anh ấy mà, nếu anh chết liệu nó còn có thể ngồi được trong công ty Ôn gia sao?” Nghiêm Lô Hải châm chọc. Ông ta thật sự không muốn chết, nhưng qua chuyện của Ôn Nguyệt Nga, ông ta đã thấy ra được rất nhiều, nói chuyện với Ôn Quốc Hoa cũng biết nói thế nào có mang gươm mang đao.

Mặt mày Ôn Quốc Hoa tái xanh, “Mày tình nguyện muốn chết thế à? Nếu như mày chết, tài sản của mày đều để lại cho mẹ con Nguyệt Nga. Đừng quên, tụi mày còn chưa có ly hôn.”

Nghiêm Lô Hải cười lớn, “Thì ra các người hy vọng vào chuyện này. Thật buồn cười quá!”

Nghe nói như thế, đầu Ôn Quốc Hoa dâng lên nổi hồ nghi. Chẳng lẽ di chúc đã được sửa lại?

“Anh nói cho Ôn Nguyệt Nga, ngay cả khi tôi chết, cô ta cũng sẽ không lấy được của tôi một xu!” Nghiêm Lô Hải lớn tiếng cười nói. May mà ông ta đã có dự kiến trước mà sửa lại di chúc.

Mặt Ôn Quốc Hoa cực kỳ khó coi, lái xe vào một thôn xóm vắng vẻ, dừng xe trước một biệt thự cũ kỹ hai tầng. Trước và sau nhà đều không có người ở, nơi này an tĩnh đến không thấy được bóng người.

“Xuống xe!” Ôn Quốc Hoa lôi Nghiêm Lô Hải xuống xe, kéo vào biệt thự.

Biệt thự này hẳn đã không có người ở cả mấy năm, đồ đạc bên trong phủ một lớp bụi thật dày.

Ôn Quốc Hoa trói cả tay lẫn chân Nghiêm Lô Hải lại, xong mới lấy di động ra gọi điện thoại cho Ôn Nguyệt Nga, điện thoại vừa được tiếp thì liền mắng to không ngừng, “Cô nói bọn họ không có báo cảnh sát đúng không? Thế tại sao lại có cảnh sát bao vây bọn tôi? F*ck con mẹ nó, bây giờ tôi đang ở căn nhà trước kia. Cô tới đây đi. Đừng để bị theo dõi đó, sẵn mang một ít đồ ăn luôn.”

Nghiêm Lô Hải lẳng tai nghe lời trao đổi của Ôn Quốc Hoa, cười lạnh, “Anh cứ thế mà tin cô em này à, cảm thấy cô ta không thể bán đứng anh sao?”

“Mày câm miệng!” Ôn Quốc Hoa nổi giận đùng đùng, ra sức đấm cho Nghiêm Lô Hải một cái.

Nghiêm Lô Hải chịu đánh, cắn răng không mở miệng. Bất quá nhìn về mặt Ôn Quốc Hoa lúc này, có lẽ đã bắt đầu hoài nghi Ôn Nguyệt Nga rồi.

Bên kia, Bình An và Nghiêm Túc đến Cục Cảnh sát. Hai tên cướp đều không phải là người địa phương, mới đầu chẳng chịu cung khai gì, sau đó dưới thủ đoạn đặc biệt của Cảnh sát Lưu mới chịu khai ra Ôn Quốc Hoa là chủ mưu, nhưng cũng không có chỉ ra Ôn Nguyệt Nga có liên quan đến chuyện này.

Cảnh sát Lưu đã xin được Lệnh Truy Nã, chuẩn bị truy nã Ôn Quốc Hoa.

“Cảnh sát Lưu, chỗ Ôn Nguyệt Nga còn có người theo chứ?” Bình An hỏi.

“Còn hai đồng nghiệp của chúng tôi đang đi theo. Bất quá xe bà ta đã được cài thiết bị theo dõi, có thể biết bà ta đang đi đâu bất cứ lúc nào.” Cảnh sát Lưu nói.

“Vậy có thể tạm thời cho đồng nghiệp các anh đừng đi theo họ nữa được chứ? Tôi cảm thấy Ôn Quốc Hoa nhất định sẽ liên lạc với bà ta, nếu người của các anh vẫn đi theo, bà ta chắc chắn sẽ không đi gặp Ôn Quốc Hoa.” Bình An nói.

“Chúng tôi đang định làm vậy đây.”

Sau khi nhận được điện thoại của Ôn Quốc Hoa, mặt Ôn Nguyệt Nga vẫn khó coi, mắt nhìn chăm chăm chiếc xe đã đi theo phía sau bà ta nửa ngày, không biết phải làm thế nào để cắt đuôi nó.

Nghiêm Hân ngồi bên cạnh lo lắng thúc giục, “Mẹ, chúng ta đừng đến gặp cậu, chứ không sẽ bị coi là đồng phạm.”

“Nếu chúng ta không đi, cậu con cũng sẽ khai ra chúng ta.” Ôn Nguyệt Nga nói, “Nghiêm Lô Hải vẫn còn ở trong tay cậu. Đúng là đồ ngu, chưa gì đã để cho cảnh sát chộp được.”

“Hay là không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng...” Giọng Nghiêm Hân âm lãnh, đáy mắt lộ ra sát ý.

Ôn Nguyệt Nga khiếp sợ nhìn cô ta, “Cho dù ông ta có tuyệt tình... cũng đâu đến mức phải giết ổng. Dù gì ông ta đã làm ba con hai mươi năm.”

“Thế thì sao. Chẳng phải ông ta bây giờ vừa nói không cần thì lập tức vứt bỏ con đó sao.” Nghiêm Hân kêu lên, sắc mặt cực kỳ dữ tợn.

“Chúng ta vẫn nên chờ đến khi gặp ông ta rồi tính tiếp.” Ôn Nguyệt Nga lắc đầu, đột ngột đánh tay lái đổi hướng xe, nhấn ga chạy khỏi con đường này, lại quẹo một khúc quanh. Quay đầu nhìn lại, chiếc xe kia đã bị bỏ rơi.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Giờ chúng ta phải đi tìm cậu con.”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Giải Thoát

Tình cảm cha con giữa Nghiêm Hân và Nghiêm Lôi Hải có bao nhiêu sâu?

Trước khi Nghiêm Hân năm tuổi, Nghiêm Lôi Hải vẫn còn là chồng của Vu Tố Hà, thời gian dành cho mẹ con Ôn Nguyệt Nga không nhiều lắm. Vào những lúc hiếm hoi đó, Nghiêm Hân còn phải giành giật thời gian với chính mẹ mình, bởi Ôn Nguyệt Nga cũng phải bồi dưỡng tình cảm với Nghiêm Lôi Hải, tự nhiên sẽ lơ là bé con Nghiêm Hân. Đến lúc Nghiêm Lôi Hải và Vu Tố Hà ly hôn xong, mặc dù Nghiêm Lôi Hải có thể quang minh chính đại thừa nhận cô ta là con gái, nhưng ông ta còn phải suốt ngày vội vàng lo chuyện công ty. Lúc Nghiêm Hân cần tình thương của cha nhất, Nghiêm Lôi Hải hoàn toàn không kịp thời cung cấp.

Mãi đến khi Nghiêm Túc trở về đoạt đi quyền quản lý Tập đoàn Nghiêm Thị, một Nghiêm Hân trưởng thành sớm đã không còn cần đến tình thương của cha từ lâu. Sở dĩ cô ta biểu hiện rất thân mật với Nghiêm Lôi Hải chẳng qua vì biết chỗ dựa duy nhất của cô ta tại Nghiêm gia chính là ông ta, chứ không phải thật sự cha con tình thâm gì.

Đại khái đến tận bây giờ, Nghiêm Lôi Hải cũng không hiểu rõ đứa con gái mà mình đã từng thật lòng quan tâm rốt cuộc có tính tình thế nào.

Nếu bàn về vô tình, Nghiêm Hân so ra còn vô tình vô nghĩa hơn cả Nghiêm Lôi Hải, cũng ích kỷ hơn, thủ đoạn cũng tàn nhẫn hơn so với Ôn Nguyệt Nga. Giống như cô ta đã từng không chút do dự mà đẩy ngã Bình An, cũng giống như bây giờ cô ta hoàn toàn không nghĩ lại tình cảm trước

kia với Nghiêm Lô Hải mà chỉ chăm chăm muốn lấy được tài sản của ông ta.

Có đôi khi, thân tình trong nhà giàu là được thành lập trên lợi ích nào đấy.

Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân nhanh chóng đi đến chỗ mà Ôn Quốc Hoa nói, mới vừa vào đại sảnh liền nhìn thấy Nghiêm Lô Hải bị trói trên cây cột.

“Tốt, hai người quả nhiên cũng là đồng mưu!” Nghiêm Lô Hải nhìn thấy hai người đàn bà này thì tất cả tức giận trong lòng đồng loạt ầm ầm dâng lên, chỉ tiếc không thể xông lên đánh cho họ vài tát tai.

Ôn Nguyệt Nga nhìn thấy ông ta bị trói trông rất chật vật thì trong lòng còn có chút không đành lòng.

“Sao giờ mới đến? Có mang thức ăn không?” Ôn Quốc Hoa từ trong toilet đi ra, cau mày nhìn Ôn Nguyệt Nga.

“Có mang!” Nghiêm Hân đưa túi nylon cho Ôn Quốc Hoa, nhưng mắt thì lại nhìn Nghiêm Lô Hải, không hề có chút áy náy nào mà chỉ cảm thấy thật hả hê.

Nghiêm Hân đi tới trước mặt Nghiêm Lô Hải, cười lạnh nhìn ông ta, “Ba, trông ba không tốt lắm nhỉ.”

“Phì, đồ con hoang, tao không phải ba mày.” Nghiêm Lô Hải tức giận kêu lên.

“Cho dù tôi không phải con ruột ông, nhưng dù gì tôi cũng đã gọi ông là ba hai mươi năm, sao ông có thể nhẫn tâm nói không cần thì lập tức vứt bỏ tôi như vậy? Bao năm qua tôi hiếu thuận với ông chẳng lẽ là giả sao?” Nghiêm Hân không xem Nghiêm Lô Hải tức giận vào đâu bởi cô ta bây

giờ đã ở vào thế leo lên lưng cọp. Đến nước này, cho dù cô ta không bắt cóc Nghiêm Lôi Hải thì cô ta có muốn ở lại tại Thành phố G để phát triển cũng không có khả năng. Còn không bằng dốc túi đánh bạc một lần, biết đâu có thể có thu hoạch ngoài ý muốn.

Nghiêm Lôi Hải vốn còn định nếu thuận lợi ly hôn cùng Ôn Nguyệt Nga thì ông ta có thể để lại căn biệt thự kia và hai căn chung cư thuộc sở hữu của ông ta cho hai mẹ con bà ta, không ngờ hai ả này thế mà lại dám bắt cóc ông ta. Bây giờ ông ta nhìn đến Nghiêm Hân, đừng nói là niệm tình cũ, ông ta chỉ tiếc là không thể bóp chết đứa con gái đã từng kêu ông ta là cha hai mươi năm này, “Hiếu thuận? Bắt cóc tôi đến đây gọi là hiếu thuận? Hiếu thuận của mày tao thật sự không dám nhận đâu.”

“Đó là ông ép chúng tôi phải làm thế!” Nghiêm Hân hét lớn, “Nếu ông không tuyệt tình tuyệt nghĩa, chúng tôi đã không làm vậy. Mẹ tôi hy sinh vì ông nhiều như thế, bây giờ ông nói không cần thì ly hôn bà ngay. Ông coi bà là cái gì?”

Nghiêm Lôi Hải cười ha ha, “Các người hy sinh cho tôi chẳng qua chỉ vì tiền của tôi mà thôi.”

Ôn Nguyệt Nga nghe vậy, thất vọng trừng mắt nhìn ông ta.

“Hai người đừng thừa lời với hần. Hiện tại cảnh sát đã bắt được hai thằng xã hội đen kia, không biết chúng có khai chúng ta ra hay không. Giờ bất kể chúng ta làm gì thì cũng chỉ có con đường chết.” Ôn Quốc Hoa vừa ăn cơm vừa nói, “Hai người có mang theo hộ chiếu không? Bây giờ chúng ta chỉ có thể lấy tiền xong thì ngay lập tức rời khỏi nơi này thôi.”

Vừa nghĩ đến việc kế hoạch rất kín kẽ thế mà lại bị phá hủy, Ôn Quốc Hoa cũng bốc hỏa. Biết vậy đã không vì tham vài đồng tiền mà mạo hiểm để bây giờ lại biến thành tội phạm truy nã. Thật may mà đã không lôi con trai mình vào.

“Hay là chúng ta gọi điện cho anh họ, nói anh ấy nghĩ xem có biện pháp nào không?” Nghiêm Hân ngồi xuống cạnh Ôn Nguyệt Nga, trong lòng vẫn nghĩ cách dàn cảnh cho Nghiêm Lôi Hải xảy ra tai nạn gì đó, sau đó cô ta có thể thuận nước đẩy thuyền mà lấy được tài sản.

“Không được!” Ôn Quốc Hoa không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Sao lại lôi Triệu Tân vào chuyện này? Không thể liên lụy nó! Bây giờ chỉ mong chúng ta có thể tự bảo vệ mình đã là may rồi, cháu đừng có mà mưu ma chước quỷ gì khác.”

Nghiêm Hân cắn răng, đáy mắt lộ ra nét thù hận, “Chẳng lẽ cứ thế mà bỏ qua?”

Ôn Quốc Hoa hiểu rõ vẻ mặt này của cô ta là ý gì, cười lạnh hỏi, “Cháu muốn giết hẳn? Giờ không giết hẳn, chúng ta chỉ phạm tội bắt cóc, giết hẳn rồi, là mang tội giết người đó.”

Ôn Nguyệt Nga không nghĩ sẽ giết Nghiêm Lôi Hải, nói với Nghiêm Hân, “Hay là... thả ông ta đi.”

“Đúng, thả tôi đi, tôi sẽ cho qua chuyện này không kiện các người.” Nghiêm Lôi Hải vội vàng nói. Chỉ cần có thể an toàn rời đi, điều kiện gì ông ta cũng sẽ đáp ứng.

“Không được!” Nghiêm Hân lớn tiếng cự tuyệt, cô ta không cam lòng cứ thế mà thả ông ta, “Con không tin ông ta.”

Ôn Quốc Hoa hí mắt nhìn Nghiêm Lôi Hải, “Mày thật sự sẽ không kiện chúng tao? Thế còn con mày thì sao?”

“Chỉ cần tôi có thể trở về, tôi có thể bảo đảm không để chuyện gì xảy ra cho các người.” Nghiêm Lôi Hải nói.

“Lời nói gió bay, sao tụi tao tin mày được!” Ôn Quốc Hoa không muốn sống cuộc sống trốn chạy, nhưng bây giờ cảnh sát hãn cũng đã biết ông ta là kẻ sắp đặt bắt cóc Nghiêm Lô Hải, làm sao còn tin tưởng ông ta.

Nghiêm Lô Hải nói, “Tôi có thể nói với cảnh sát là anh đã cứu tôi, không hề có quan hệ gì với hai tên cướp kia.”

“Hai người đừng tin hãn, hãn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.” Nghiêm Hân thấy Ôn Nguyệt Nga và Ôn Quốc Hoa đều dao động thì lập tức lớn tiếng cảnh cáo.

Ôn Quốc Hoa liếc nhìn cô ta, “Tiểu Hân, cậu biết cháu đang nghĩ gì, cháu nghĩ rằng hãn mà chết thì cháu có thể lấy được tài sản của hãn chứ gì? Đừng nằm mơ giữa ban ngày, Nghiêm Lô Hải đã sửa di chúc lại lâu rồi! Nếu hãn chết, tất cả tài sản của hãn đều cho Nghiêm Túc, chẳng dính dáng gì tới mẹ con cháu đâu.”

Ôn Nguyệt Nga đã sớm đoán được kết quả này, nên cũng không kinh ngạc lắm.

Nghiêm Hân thì lại càng thù hận và tức tối, chỉ tay vào Nghiêm Lô Hải lên án, “Thằng già chết toi này, tao hiếu thuận mày nhiều năm như thế sao cuối cùng mày cũng không chịu để lại tài sản cho tao?”

“Tôi vốn cũng không muốn tuyệt tình như vậy, tại các người ép tôi.” Nghiêm Lô Hải nói.

“Mày...”

Ôn Nguyệt Nga nghe Nghiêm Lô Hải và con gái cãi qua cãi lại, đột nhiên cảm thấy vô cùng hối hận. Biết vậy đã không nghe theo ý tưởng vợ vẫn này của anh Hai mà ký giấy thỏa thuận ly hôn cùng Nghiêm Lô Hải sớm cho rồi, nếu vậy bà ta đã không lâm vào kết cục thảm thế này. Sao bà ta lại ngu xuẩn thế nhỉ, bởi nếu Ôn Quốc Hoa là một người đáng tin cậy,

ông ta đã không bị Ôn Triệu Dung ép đến cả chỗ ngồi yên ổn cũng không có tại Xây dựng Kỳ Phong.

Ôn Quốc Hoa hoàn toàn không phải là một người có thể làm chuyện lớn mà chỉ là một kẻ tiểu nhân ánh mắt thiên cận, vì cái lợi trước mắt mà thôi. Thế mà bà ta lại tin tưởng vào ông ta...

“Đủ rồi.” Ôn Nguyệt Nga quát bảo Nghiêm Hân im miệng, đứng lên nhìn thẳng vào Nghiêm Lô Hải, giọng mềm lại vẻ khẩn cầu, “Lô Hải, chúng tôi chưa bao giờ muốn bắt cóc ông, chẳng qua nhất thời hồ đồ thôi. Thôi ông nể tình chúng ta vợ chồng nhiều năm đi. Ngoại trừ chuyện của Tiểu Hân, tôi cũng không làm chuyện gì thật có lỗi với ông. Nếu ông còn niệm chút tình cũ, xin ông bỏ qua cho Tiểu Hân, được không?”

Ôn Quốc Hoa đứng cạnh nghe vậy lập tức cau mày, kêu lên, “Nói vậy là sao, làm như bắt cóc hẳn là tôi ép mẹ con cô vậy. Không thể chỉ bỏ qua cho riêng Tiểu Hân không thôi, tất cả chúng ta đều phải không có việc gì mới được.”

Nghiêm Lô Hải không để ý tới Ôn Quốc Hoa mà chỉ nhìn Ôn Nguyệt Nga, nhớ lại thời gian tốt đẹp với bà ta, cũng biết việc mình cương quyết ly hôn đã tổn thương bà ta rất lớn nên ông ta mềm lòng gật đầu, “Chỉ cần để tôi an toàn về đến nhà, tôi có thể bảo con tôi hủy bỏ cáo trạng.”

“Tôi có thể tin ông chứ?” Ôn Nguyệt Nga nhẹ giọng hỏi.

“Tôi sẽ không để các người phải ngồi tù.” Nghiêm Lô Hải thở dài. Đây là lời thật tâm. Cho dù ly hôn, ông ta cũng không muốn thấy Ôn Nguyệt Nga có kết quả gì không tốt.

“Cám ơn ông!” Ôn Nguyệt Nga đưa tay định mở sợi dây trên người ông ta.

Nghiêm Hân ngăn bà ta lại, “Mẹ, mẹ tin lời ông ta thật à?”

Ôn Nguyệt Nga gật đầu, “Mẹ tin! Tiểu Hân, chúng ta bây giờ chỉ có thể tin ông ấy, chẳng lẽ con muốn ngồi tù sao?”

Nghiêm Hân cắn cắn môi, không thể làm gì khác hơn là buông tay Ôn Nguyệt Nga ra.

Vừa định cởi sợi dây trên người Nghiêm Lô Hải ra, bên ngoài lại đột nhiên vang lên tiếng xe cảnh sát hú còi vang dội. Ôn Nguyệt Nga hoảng hốt, cùng Ôn Quốc Hoa đưa mắt nhìn nhau.

“Cảnh sát, đang bao vây chúng ta.” Nghiêm Hân đi đến cửa sổ nhìn thoáng qua, quay đầu lại lo lắng kêu lên.

“Để tôi đi ra ngoài nói với bọn họ đây chỉ là hiểu lầm.” Nghiêm Lô Hải vội vàng nói, sợ Ôn Nguyệt Nga đổi ý.

Nghiêm Hân đột nhiên lấy trong người ra một khẩu súng lục nhỏ, chĩa về phía Nghiêm Lô Hải, “Không được, giờ không thể thả ông. Đi, lên nóc nhà, nói đám cảnh sát kia thả chúng tôi đi.”

“Tiểu Hân, đừng làm chuyện điên rồ, để cho ông ấy đi ra ngoài nói chuyện với cảnh sát.” Ôn Nguyệt Nga giữ chặt Nghiêm Hân. Nếu ra mặt uy hiếp Nghiêm Lô Hải như vậy, bọn họ sẽ thật sự tiêu đời.

“Mẹ, mẹ đừng ngu vậy chứ, đến giờ vẫn còn tin hãn.” Nghiêm Hân tức giận kêu to, “Cậu, áp hãn lên nóc nhà, kêu đám cảnh sát kia thả chúng ta rời đi.”

Ôn Quốc Hoa khó xử, nghĩ nghĩ một chút, vẫn cảm thấy Nghiêm Lô Hải không thể nào lại dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy nên liền đi tới tóm chặt hai cánh tay Nghiêm Lô Hải, đẩy ông ta lên lầu hai.

Mặt Ôn Nguyệt Nga trắng bệch. Nếu cứ tiếp tục như vậy... Họ sẽ thật sự không còn đường nào để đi. Nếu để Nghiêm Lô Hải đi, bọn họ còn có thể

có đường sống.

“Tiểu Hân!” Ôn Nguyệt Nga kêu lớn, cùng đi theo đến ban công, nhân lúc Ôn Quốc Hoa không chú ý thì đẩy mạnh ông ta ra, sau đó đẩy Nghiêm Lôi Hải ra phía cầu thang, “Ông đi mau!”

Dù tay Nghiêm Lôi Hải còn bị trói, nhưng hai chân thì tự do. Ông ta bị đẩy khỏi cầu thang lên nóc nhà thì lập tức liều mạng chạy xuống.

“Mẹ, mẹ làm gì thế!” Nghiêm Hân thất kinh kêu lên, đẩy Ôn Nguyệt Nga ra, giơ súng hướng về phía Nghiêm Lôi Hải bóp cò.

“Đừng!” Ôn Nguyệt Nga kéo tay cô ta, “Tiểu Hân, đừng càng lún càng sâu.”

“Buông!” Nghiêm Hân giãy dụa, muốn đẩy Ôn Nguyệt Nga ra.

“Tiểu Hân... Mẹ xin con, đừng giết người.” Ôn Nguyệt Nga khóc cầu khẩn, “Tin ông ta một lần đi, ông ta sẽ không để chúng ta ngồi tù đâu.”

“Bà cả đời chỉ biết dựa vào đàn ông. Tôi không phải là bà.” Nghiêm Hân kêu lên, dùng sức giãy khỏi tay Ôn Nguyệt Nga, nhưng dưới chân lại dẫm lên một đoạn ống sắt không biết từ đâu ra, cả người lăn xuống cầu thang, đầu đập nhiều lần lên trên mặt cầu thang.

“Tiểu Hân...” Ôn Nguyệt Nga gào lên một tiếng đứt ruột đứt gan.

Còn Nghiêm Lôi Hải thì đã chạy ra khỏi biệt thự, hướng về nhóm cảnh sát bên ngoài kêu to, “Cứu với, cứu tôi với...”

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Nản Lòng Thoái Chí

Nghiêm Lô Hải vừa chạy ra khỏi biệt thự liền nghe bên trong truyền đến tiếng Ôn Nguyệt Nga gào to thảm thiết, bụng ông ta như xoắn lại vì có linh cảm xấu.

Cảnh sát Lưu đã mang ông ta tới khu vực an toàn. Theo cảnh sát chạy tới đây còn có Nghiêm Túc, anh thấy Nghiêm Lô Hải an toàn thì rất cuộc cũng yên tâm, vội vàng gọi cho Bình An để cho cô báo với những người khác.

“Không sao chứ?” Ngữ điệu Nghiêm Túc hơi cứng nhắc, không quen với việc bày tỏ sự quan tâm.

Nghiêm Lô Hải lắc đầu, “Không sao không sao.” Ông ta quay đầu tìm kiếm Cảnh sát Lưu, “Nghiêm Túc, nói Cảnh sát Lưu đừng làm khó dễ bọn họ. Chính Ôn Nguyệt Nga đã thả ba ra đấy.”

“Đến giờ mà ông còn muốn bảo vệ chúng?” Nghiêm Túc không nhịn được cau mày, thất vọng nhìn ông ta. Ông ta bị hai mẹ con Ôn Nguyệt Nga này bỏ bùa mê thuốc lú gì đến nỗi thiếu chút nữa là đã chết trong tay hai ả rồi thế mà vẫn còn nói giúp cho chúng.

“Không, con đừng hiểu lầm, ba nói thật đấy. Vừa rồi chính Ôn Nguyệt Nga thả ba ra ngoài, ba cũng đã đồng ý với họ là sẽ không để cho họ ngồi tù.” Nghiêm Lô Hải vội vàng giải thích, không muốn Nghiêm Túc tiếp tục hiểu lầm ông ta.

“Lát nữa hãy nói!” Nghiêm Túc thấy nhóm của Cảnh sát Lưu đã xông vào biệt thự, không biết bên trong tình huống thế nào.

Nghiêm Lôi Hải Tâm trong cũng sức nhớ, lúc mới rồi ông ta chạy ra khỏi biệt thự thì nghe được tiếng hét thê thảm của Ôn Nguyệt Nga, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ Nghiêm Hân đã trút giận lên người bà ta?

Không bao lâu sau thì có một cảnh sát viên áp Ôn Quốc Hoa đi ra. Cảnh sát Lưu cũng cùng ra theo, phân phó đồng nghiệp gọi xe cứu thương.

Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân không đi ra... Xe cứu thương là để cho ai? Nghiêm Túc nhú mày, nhìn Cảnh sát Lưu đang đi về phía anh.

“Cảnh sát Lưu, thế nào rồi?” Nghiêm Túc hạ giọng hỏi.

“Nghiêm Hân té từ cầu thang xuống, đầu chấn thương nghiêm trọng, đang đợi xe cứu thương.” Cảnh sát Lưu kể đơn giản tình huống bên trong, “Cảm xúc của Ôn Nguyệt Nga không tốt, cho nên để bà ta ở lại cạnh con gái.”

Nghiêm Túc gật đầu, “Vậy chúng tôi về Cục cảnh sát trước để lấy khẩu cung?”

Cảnh sát Lưu nói, “Để cho Ông Nghiêm lấy khẩu cung trước, sau đó có vấn đề gì thì chúng tôi sẽ liên lạc lại với các anh.”

Không chờ xe cứu thương tới, Nghiêm Túc đã mang Nghiêm Lôi Hải rời khỏi hiện trường quay về nội thành, đến Cục Cảnh sát trước để lấy khẩu cung. Khẩu cung của Nghiêm Lôi Hải rất đơn giản, chỉ nói là trên đường vành đai bị hai kẻ lạ mặt bắt cóc, sau đó mẹ con Ôn Nguyệt Nga đã cứu ông ta. Dù Nghiêm Túc biết khẩu cung này không phải là sự thật nhưng không có vạch trần ông ta.

Ôn Quốc Hoa lại không bỏ qua cho em gái và cháu mình, khai bọn họ là đồng mưu, nếu phải chết thì cùng chết.

Khẩu cung không giống nhau nên cảnh sát cũng không biết làm sao, chỉ có thể đợi đến lúc ra Tòa thì quan tòa sẽ phán quyết.

Đến lúc Nghiêm Túc cùng Nghiêm Lô Hải về đến nhà, cảnh sát Lưu mới gọi điện thoại tới nói đã đưa Nghiêm Hân vào Bệnh viện Nhân dân, chấn thương rất nghiêm trọng, đang được giải phẫu, không biết có thể cứu sống được không.

Nghiêm Lô Hải nghe được tin này thì tâm trạng khá nặng nề. Tuy ông ta cảm thấy tâm địa Nghiêm Hân quá độc ác nhưng chưa từng muốn cô ta bị thương nặng như vậy. Hy vọng đừng có bi kịch nào khác xảy ra.

Thấy Nghiêm Lô Hải bình yên trở về, hai ông bà cụ rất vui mừng, cẩn thận đánh giá từ đầu đến chân ông ta một lượt, sau khi thấy trên người ông ta không có dấu vết bị thương gì cuối cùng mới an tâm, “Nếu đã về rồi thì đi nghỉ ngơi trước đi, những chuyện khác chờ anh ngủ dậy rồi nói sau.”

“Mẹ, cả ngày con chưa ăn gì, có cái gì để điền đầy bụng một chút rồi hãy đi ngủ không?” Nghiêm Lô Hải cười khổ. Dù chỉ bị bắt cóc một ngày thế nhưng ông ta cảm thấy dài như cả thế kỷ, hiện tại chẳng còn chút hơi sức nào trong người, chỉ muốn ăn một bữa rồi ngủ một giấc, tỉnh lại thì quên hết mọi chuyện.

Bình An từ phòng bếp đi ra, “Con tự gói vài cái sủi cảo, ba ăn tạm trước đi, chờ ba ngủ dậy rồi hãy ăn một bữa tiệc lớn ngon lành.”

Từ sau khi ly hôn cùng Vu Tố Hà, Nghiêm Lô Hải chưa từng cảm thụ được không khí gia đình ấm áp như hôm nay. Không ngờ vì bị bắt cóc mà lại khiến cho người nhà vốn thất vọng với ông ta lại một lần nữa quan tâm đến ông ta.

Cảm giác này rất tốt, ông ta cảm thấy lồng ngực như nóng ấm lên.

Nhưng đồng thời ông ta cũng cảm thấy xấu hổ. Ông ta đã từng vì tư tâm của mình mà không hề bận tâm đến suy nghĩ của người thân, cứ luôn tự cho là mình đúng. Bây giờ ngẫm lại, trước kia ông ta thật sự là rất khốn kiếp.

Trầm mặc ăn xong sủi cảo do Bình An nấu, Nghiêm Lô Hải cúi đầu về phòng mình, chẳng nói thêm câu nào.

“Cũng trễ rồi, mọi người cũng đi nghỉ đi, ngày mai còn phải đến Cục Cảnh sát đấy.” Nghiêm lão gia cũng kêu mọi người đi nghỉ ngơi. Hôm nay tất cả mọi người đều quần trong cảm xúc hồi hộp lo lắng, giờ cần phải thật sự thả lỏng.

Lúc này đã mười một giờ đêm, phòng cho khách bên này chỉ còn lại một phòng nên Bình An và Nghiêm Túc trở về Phượng Hoàng Thành, Vu Tố Hà ở lại để tránh có tình huống đặc biệt gì xảy ra.

Trên đường về, Bình An mới hỏi Nghiêm Túc, “Mẹ con Ôn Nguyệt Nga thế mà dám thật sự bắt cóc ba đấy à. Vậy ba nói Ôn Nguyệt Nga cuối cùng đã thả ba ra là có thật không?”

Nghiêm Túc chậm rãi gật đầu, “Chắc là thật, lúc đó ông ấy thật đang bị trói tay chạy từ trong biệt thự ra, tiếp sau thì Nghiêm Hân xảy ra chuyện.”

Bình An nhíu mày, “Không ngờ Nghiêm Hân còn độc ác hơn cả Ôn Nguyệt Nga.”

“Mẹ con hai người đó cùng một giuộc thôi. Ôn Nguyệt Nga sở dĩ chịu thả ba ra hơn phân nửa khả năng là do biết ba đã sửa lại di chúc, không muốn bị ngồi tù nên mới làm thế. Ba chắc chắn sẽ cầu cạnh cảnh sát dùm bà ta cho xem.” Nghiêm Túc hơi giễu cợt.

“Cho dù thế nào, ba bình an trở về là tốt rồi.” Bình An thở dài, nhẹ giọng nói.

Cô nghĩ, mẹ con Ôn Nguyệt Nga đã nhận được quả đặng. Chẳng phải Nghiêm Hân vẫn còn trong bệnh viện đó sao? Có thể sống sót hay không vẫn còn là ẩn số.

Hôm sau, Nghiêm Túc lại đi cùng với Nghiêm Lô Hải đến Cục Cảnh sát lấy khẩu cung lần nữa. Người nhà Ôn Quốc Hoa cũng tới, trách cứ Ôn Quốc Hoa tới bời, bảo ông ta ăn no rồi việc mới đi làm mấy chuyện phạm pháp này.

Ôn phu nhân nhìn thấy Nghiêm Túc thì thiếu điều quỳ xuống cầu xin anh chữa cho Ôn Quốc Hoa một con đường, chuyện này hai bên âm thầm giải quyết với nhau.

Cảnh sát Lưu nói đây đã phạm vào luật hình sự, không thể âm thầm giải quyết.

“Cảnh sát Lưu, mẹ con Ôn Nguyệt Nga thế nào rồi?” Nghiêm Lô Hải hỏi.

“Mới từ phòng giải phẫu ra, tình huống tương đối nghiêm trọng, phải chờ 24 giờ sau xem có khả năng khôi phục hay không.” Cảnh sát Lưu nói.

Nghiêm Lô Hải than một tiếng, “Vậy hai mẹ con họ... sẽ phải ngồi tù sao?”

Cảnh sát Lưu lạnh nhạt, “Nếu tình huống thật sự như ông nói, đến phút cuối là do mẹ con Ôn Nguyệt Nga thả ông, hơn nữa bà ta cũng không phải là chủ mưu, thì Tòa án sẽ xem xét.”

“Chuyện này chắc chắn không liên quan nhiều đến hai người đó. Cảnh sát Lưu, anh không thể tin lời Ôn Quốc Hoa, ông ta không nói sự thật.”

Nghiêm Lôi Hải vội vàng nói.

Nghiêm Túc kéo ông ta, cau mày nói, “Cảnh sát tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng, yên tâm đi.”

Cảnh sát Lưu cười gật đầu, “Theo chứng cứ do Ôn Quốc Hoa cung cấp thì không thể liệt hai mẹ con bà ta vào những thủ phạm chính được. Nhưng mà tiếp theo phải chờ xem Ôn Nguyệt Nga khai thế nào. Nếu khẩu cung của bà ta thống nhất với ông, chúng tôi mới có thể đặt nghi vấn Ôn Quốc Hoa nói dối. Ông Nghiêm, nếu ông muốn tốt cho bà Ôn, xin ông tạm thời đừng tiếp xúc với họ.”

Nghiêm Lôi Hải lập tức đồng ý, “Tôi biết rồi, tôi biết rồi.”

Không lâu sau, Ôn Nguyệt Nga bị dẫn độ từ bệnh viện tới đây. Chỉ mới một ngày thôi mà trông bà ta như già đi hơn mười tuổi, hai mắt vô hồn, mặt vàng như nghệ, dáng vẻ phờ phạc rã rượi. Cho dù nhìn thấy Nghiêm Túc mà bà ta oán hận cũng chỉ ảm đạm cup mắt xuống không nói câu nào.

Hỏi chuyện xong, Nghiêm Túc vừa định đưa Nghiêm Lôi Hải rời khỏi Cục Cảnh sát thì không ngờ trên đường ra lại gặp phải Ôn Nguyệt Nga. Vì vậy, Nghiêm Lôi Hải nhất quyết phải đợi Ôn Nguyệt Nga lấy xong khẩu cung để xem tình hình thế nào rồi mới đi. Nghiêm Túc không có cách nào khác đành phải cùng chờ với ông ta.

Vì con gái đến bây giờ vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm tính mạng nên Ôn Nguyệt Nga vô cùng nản lòng thoái chí, gần như không có bất kỳ nguy biến nào mà lập tức nhận tội, nhưng khẩu cung lại hoàn toàn không giống như Ôn Quốc Hoa khai là tất cả chuyện này đều do bà ta và Nghiêm Hân chủ mưu, còn thật sự muốn truy cứu cả hai mẹ con. Bà ta và Nghiêm Hân chỉ bị xem là phạm tội trong tình trạng bị giật giây, hơn nữa cuối cùng còn thả Nghiêm Lôi Hải. Điều này cũng đủ để cho bà ta được xử nhẹ đi nhiều năm.

Nhưng vợ con Ôn Quốc Hoa lại cảm thấy tất cả đều là do Ôn Nguyệt Nga đưa tới, vừa thấy được Ôn Nguyệt Nga thì lập tức chửi ầm lên. Nếu không có cảnh sát ngăn cản, chắc hẳn họ đã nhào lên đánh Ôn Nguyệt Nga rồi.

Tất cả là do gieo gió gặt bão đây! Ôn Nguyệt Nga tự giễu cười lạnh một tiếng, quay đầu hỏi Cảnh sát Lưu, “Cảnh sát Lưu, các anh định tội gì tội gì tôi đều nhận hết, chỉ xin anh để cho tôi đến bệnh viện với con tôi một ngày đi. Bác sỹ nói, nếu như hôm nay nó không thể tỉnh lại... thì...” Nói xong, khóc ra tiếng.

Nghiêm Lô Hải đứng một bên thấy vậy thì chua xót, kèm lòng không được mà mở miệng cầu cạnh giúp.

Ôn Nguyệt Nga liếc nhìn Nghiêm Lô Hải một cái, rồi lại cúi đầu khóc rấm rứt.

Nghiêm Túc chỉ lạnh lùng nhìn Ôn Nguyệt Nga, anh hoàn toàn không có chút nào mềm lòng đối với người đàn bà này. Cuối cùng Tòa sẽ xử thế nào anh không biết, nhưng mới vừa rồi anh cũng đã nghe nói hai tên xã hội đen kia hoàn toàn không chỉ ra Ôn Nguyệt Nga là đồng mưu, người từ đầu đến cuối sai khiến bọn chúng bắt cóc Nghiêm Lô Hải chỉ có Ôn Quốc Hoa.

Cảnh sát Lưu cho phép Ôn Nguyệt Nga đi bệnh viện, nhưng có hai nữ cảnh sát đi theo canh giữ.

Cảnh sát cũng chính thức lập hồ sơ cáo buộc Ôn Quốc Hoa và mẹ con Ôn Nguyệt Nga phạm tội bắt cóc, sử dụng bạo lực phi pháp, có hành vi khống chế ép buộc người khác, bốn ngày sau sẽ mở phiên tòa xét xử.

Nghiêm Lô Hải vốn muốn cùng đến bệnh viện với Ôn Nguyệt Nga, nhưng vì có Nghiêm Túc ở đây nên ông ta khó mà mở miệng, đành phải nhìn Ôn Nguyệt Nga rời đi rồi cùng Nghiêm Túc về nhà.

Lúc Ôn Nguyệt Nga quay lại bệnh viện, Nghiêm Hân vẫn chưa tỉnh lại. Bà ta ngồi chờ trên ghế dài ngoài hành lang, hy vọng con gái có thể mau tỉnh lại. Bây giờ bà ta không dám cầu xin điều gì, chỉ cần con gái bình an.

Đến khoảng bốn giờ chiều, Nghiêm Hân cuối cùng đã tỉnh nhưng thần trí còn chưa thanh tỉnh lắm, chỉ lát sau đã ngủ lại.

Bác sỹ nói giai đoạn nguy hiểm đã qua, về phần thân thể có di chứng gì khác hay không thì cần thêm mấy ngày nữa mới kiểm tra lại được.

Hai nữ cảnh sát đưa Ôn Nguyệt Nga về trại tạm giam. Ngoài cửa phòng bệnh của Nghiêm Hân cũng có một cảnh sát đứng canh, chỉ là để đề phòng bất trắc.

Sau khi Ôn Nguyệt Nga rời bệnh viện không bao lâu, một mình Nghiêm Lôi Hải xuất hiện tại bệnh viện, nhưng ông ta không làm kinh động đến bác sỹ và hộ lý, chỉ đứng ngoài phòng bệnh liếc mắt nhìn vào rồi lặng lẽ rời đi.

Nhìn thấy Nghiêm Hân nằm trên giường bệnh, ông ta cảm thấy có chút phiền muộn.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Kết Cục

Vì có chứng cứ rõ ràng về tội bắt cóc phi pháp, Ôn Quốc Hoa bị tuyên án năm năm tù giam.

Ôn Nguyệt Nga và Nghiêm Hân bị giết giây tham gia, bị kêu án hai năm. Còn hai tên xã hội đen cũng bị xử năm năm tù giam như Ôn Quốc Hoa.

Hình phạt này xử cũng không nặng, trong đó tuy có một phần là do Nghiêm Lô Hải nói giúp, nhưng kết quả này phần lớn là do người nhà Ôn Quốc Hoa móc nối quan hệ khắp nơi, nhét cả đồng tiền mới có được.

Tiền đôi khi thật sự có thể làm được rất nhiều việc. Nhưng vì đây đã là kết quả Tòa tuyên bố nên không có cách nào thay đổi.

Nghiêm Lô Hải rất hài lòng với kết quả này, về phần những người khác tại Nghiêm gia thì chẳng quan tâm gì lắm.

Chẳng qua vì Nghiêm Hân bây giờ còn bị trọng thương không thể ra viện nên được hoãn thi hành án phạt nửa năm. Xét thấy cô ta không có người chăm sóc, Tòa đã cân nhắc và cho phép Ôn Nguyệt Nga được chăm sóc cô ta nửa năm.

Nghiêm Hân tỉnh lại đã được gần một tuần, về mặt tinh thần thì đã hồi phục, bất quá khi cô ta biết mình phải ngồi tù hai năm thì lập tức rơi vào trạng thái tuyệt vọng.

Ôn Nguyệt Nga luôn luôn kề cận khuyên nhủ cô ta, rằng chỉ hai năm mà thôi, sau khi đi ra thì tất cả còn có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Bắt đầu lại từ đầu?” Nghiêm Hân kêu lên, “Hai năm sau con chính là một kẻ nhơ nhuốc rồi, còn bắt đầu từ đầu thế nào được. Con không muốn ngồi tù, không muốn!”

“Tiểu Hân...” Ôn Nguyệt Nga nghẹn ngào, không dám nói cho cô ta biết một tin tức khác còn đáng sợ hơn.

“Mẹ đi cầu xin ông ta, cầu xin Nghiêm Túc đi, bảo họ bỏ qua cho chúng ta. Con không muốn ngồi tù! Mẹ, đi cầu xin họ đi.” Nghiêm Hân bắt lấy tay Ôn Nguyệt Nga, khuôn mặt tái nhợt thoát nhìn có hơi dữ tợn.

Ôn Nguyệt Nga bất đắc dĩ khổ sở nhìn con gái, “Vô dụng thôi. Cho dù có đi năn nỉ xin xỏ thì việc này đã được Tòa án phát quyết rồi, không có cơ hội nào nữa.”

Nghiêm Hân lớn tiếng, “Chúng ta có thể khiếu nại! Chúng ta phải đi khiếu nại! Chính cậu đã giật giây chúng ta, chúng ta hoàn toàn không biết việc này. Mẹ, cứ nói như vậy đi. Mẹ đi khiếu nại đi.”

“Tiểu Hân, đã không còn kịp nữa rồi...” Ôn Nguyệt Nga kiên nhẫn khuyên, không muốn con gái quá kích động.

“Mẹ không muốn đi, con đi!” Đầu Nghiêm Hân còn băng trắng toát, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ yếu mềm sợ phiền phức của Ôn Nguyệt Nga thì tức giận hất chân ra, lập tức nhảy xuống giường bệnh muốn chạy ra bên ngoài.

Chân phải bước về phía trước một bước, đột nhiên cả người té lăn trên mặt đất.

“Tiểu Hân!” Ôn Nguyệt Nga hoảng hốt kêu một tiếng, vội vàng đi tới đỡ cô ta.

Sắc mặt Nghiêm Hân càng thêm khó nhìn, cô ta ra sức đập vào chân trái của mình, hoảng sợ nhìn Ôn Nguyệt Nga, “Chân trái của con sao không có cảm giác gì hết vậy? Tại sao không có chút cảm giác nào vậy?”

Ôn Nguyệt Nga đau lòng nhìn con gái, tận lực làm cho giọng dịu dàng, “Bác sỹ nói não của con bị thương nặng, thần kinh não bị ảnh hưởng gây nên chứng liệt nửa người. Nhưng không phải là không thể chữa khỏi, chỉ cần máu bầm trong não tan đi, làm nhiều vật lý trị liệu, thì sau này vẫn có thể đi lại bình thường.”

“Vậy phải bao lâu? Một ngày? Một tháng?” Thanh âm của Nghiêm Hân nghe như trống rỗng.

Ôn Nguyệt Nga mở miệng rồi khép miệng, không biết phải trả lời thế nào. Bác sỹ đã nói, nếu khôi phục tốt thì trong một hai năm là có thể đi đường. Nhưng muốn bước đi như bay giống như trước kia thì không có khả năng. Còn nếu vận may không tốt, có lẽ cả đời đều sẽ liệt nửa người như vậy.

Sự thật này phải nói với con gái thế nào đây. Nói ra thì có khác gì xát thêm muối lên miệng vết thương!

“Con sẽ bị vậy suốt đời, đúng không?” Nghiêm Hân nằm thẳng tắp trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà. Cô ta đột nhiên cảm thấy cuộc đời của mình không còn ý nghĩa gì nữa.

Ôn Nguyệt Nga ôm lấy cô ta, “Không đâu, không đâu, con nhất định sẽ khá hơn. Hãy tin mẹ, mẹ nhất định sẽ chữa khỏi cho con.”

Nghiêm Hân cười gượng, “Đàng nào con cũng phải ngồi tù, còn có cơ hội để chữa khỏi sao?”

“Có, chắc chắn có. Con yên tâm, dù tốn bao nhiêu tiền, mẹ cũng sẽ chữa khỏi cho con.” Ôn Nguyệt Nga khóc kêu. Bà ta hiểu con mình hơn ai hết,

Nghiêm Hân rất kiêu ngạo, những năm gần đây chưa bao giờ gặp phải bất kỳ một trở ngại nào, bây giờ đột nhiên bị tê liệt thể này chắc chắn phải chịu cú sốc rất lớn.

Bà ta lo lắng con gái sẽ nghĩ quẩn.

Nhưng Nghiêm Hân lại không khóc gào quậy phá gì như Ôn Nguyệt Nga tưởng tượng mà ngược lại thật bình tĩnh, bình tĩnh đến quỷ dị.

“Con nhất định sẽ khá hơn, đúng không?” Cô ta hỏi.

Ôn Nguyệt Nga kiên định bảo đảm, “Chắc chắn.”

Nghiêm Hân khẽ mỉm cười, “Mẹ, con đói bụng, mẹ đi mua đồ ăn giùm con đi, được không?”

“Được, được, mẹ đi mua cho con cơm sushi mà con thích nhất. Con chờ mẹ nhé.” Nghe thấy giọng nói của con gái lại lần nữa tràn ngập ý chí chiến đấu, Ôn Nguyệt Nga vui mừng vô cùng, lập tức đi ra ngoài mua đồ ăn cho cô ta.

Nhân lúc Ôn Nguyệt Nga không có ở đây, Nghiêm Hân kêu bác sỹ vào hỏi thăm tình huống cơ thể mình, mới biết được Ôn Nguyệt Nga chỉ chọn cách nói nhẹ đi sự thật để an ủi cô ta.

Nếu như cả đời đều tê liệt, cô ta còn có thể làm cái gì đây?

Nghiêm Hân suy sụp, hận sao mình không thể lập tức chết đi. Nhưng nếu cô ta chết thì mẹ làm sao bây giờ?

“A a a...” Nghiêm Hân úp mặt trên gối khóc lớn. Cô ta thật sự muốn chết.

“Tiểu Hân?”

Đột nhiên nghe thấy giọng Nghiêm Lôi Hải, Nghiêm Hân giật dử ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy ông ta đứng cạnh cửa, vẻ mặt thương cảm nhìn cô ta.

“Cút, tất cả là tại ông, ông đã hại tôi ra thế này. Cút, tôi không muốn nhìn thấy mặt ông.” Nghiêm Hân vừa thấy được Nghiêm Lôi Hải liền nghĩ tới cô ta và mẹ có kết quả hôm nay đều là do người đàn ông này đưa đến, thù mới hận cũ lập tức dâng lên, chỉ tiếc không thể nhào tới giết Nghiêm Lôi Hải.

“Tiểu Hân, cô đừng nên kích động.” Nghiêm Lôi Hải vội vàng nói, “Hôm nay tôi chỉ tới thăm cô chứ không có gì khác.”

“Thăm tôi?” Nghiêm Hân cười lạnh, “Đừng vờ vịt tỏ ra cảm thông. Nếu không vì ông, tôi sẽ thành tàn phế thế này sao? Nếu không vì ông, tôi và mẹ tôi sẽ ngồi tù sao? Tại sao ông không bị quả báo chút nào hết vậy. Rõ ràng chính ông vứt bỏ vợ con, rõ ràng chính ông tuyệt tình tuyệt nghĩa, tại sao chịu tra tấn đều là người khác?”

Nghiêm Lôi Hải nhíu mày nhìn cô ta, “Nếu các người không hợp mưu với Ôn Quốc Hoa bắt cóc tôi thì làm sao có hậu quả hôm nay? Tiểu Hân, chúng ta đừng nên truy cứu quá khứ, cô bây giờ nên chuyên tâm chữa bệnh cho tốt đi.”

“Không cần ông làm bộ tốt bụng. Ông cút đi, tôi thật sự tiếc sao lúc trước không có giết ông.” Nghiêm Hân gân cổ la lớn, tâm trạng cực kỳ kích động.

“Tiểu Hân...” Nghiêm Lôi Hải than, cứ tưởng ông ta đến thăm thì sẽ khiến cho cô ta vui vẻ.

“Ông cút đi, tôi không muốn nhìn thấy ông. Y tá, bác sỹ, đuổi ông ta ra ngoài!” Nghiêm Hân phát điên la lớn, tóm lấy gối đầu và vài thứ trên đầu tủ cạnh giường ném về phía Nghiêm Lôi Hải.

Có mấy y tá nghe được tiếng la liên vội vàng chạy tới, không khách sáo mời Nghiêm Lô Hải rời khỏi phòng bệnh.

Đúng lúc này Ôn Nguyệt Nga đi mua thức ăn về, nhìn thấy con gái điên cuồng khóc lóc thì lập tức hướng về Nghiêm Lô Hải kêu lên, “Xin ông, đừng đến đây nữa. Cứ coi như không biết chúng tôi đi. Giấy thỏa thuận ly hôn tôi cũng đã ký rồi, về sau chúng ta không có bất kỳ liên quan nào. Ông đi đi.”

Nghiêm Lô Hải chật vật rời khỏi bệnh viện, từ đó về sau không đến thăm mẹ con họ nữa.

Nghiêm Hân vì quá kích động mà lên cơn, đột nhiên trước mắt bỗng tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Ôn Nguyệt Nga vội vàng kêu bác sỹ tới. Sau khi cấp cứu tỉnh lại, Nghiêm Hân phát hiện cả hai chân của mình đều không động đậy được.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Trình Vận Mở Lòng

Mẹ con Ôn Nguyệt Nga có kết cục thế nào hoàn toàn không ảnh hưởng tới người nhà Nghiêm gia. Khi nghe được tin Nghiêm Hân có khả năng sẽ bị liệt nửa thân dưới, họ mặc dù có thốn thức nhưng cũng không có cảm giác thương tiếc lắm. Cũng đúng thôi, họ và Nghiêm Hân xưa nay không chung đụng nhiều, huống chi trước kia dù có gặp mặt thì cũng không được xem là vui vẻ.

Hơn nữa, nếu như Nghiêm Hân không tham dự vào việc bắt cóc thì cũng sẽ không có kết quả hôm nay. Nói cho cùng, chính cô ta tự gieo gió gặt bão.

Bình An càng không cảm thấy thông cảm gì hết. Cô đâu phải là Thánh mẫu Maria! Cô không cách nào quên được những việc mà trước đây Nghiêm Hân đã làm với mình, nhưng ít ra cô cũng không cảm thấy hả hê. Cứ như vậy đi, về sau cũng không có khả năng lui tới với hai người đó nữa.

Nghiêm Lô Hải không muốn chuyển về nơi đã sống cùng với Ôn Nguyệt Nga trước kia, dù sao bây giờ ông ta cũng chỉ có một mình, cứ sống ở đây với Nghiêm lão phu nhân cũng tiện. Còn Vu Tố Hà sau khi xác định Bình An không có việc gì và Nghiêm Lô Hải cũng đã hiểu ra mà không còn canh cánh trong lòng chuyện của Nghiêm Hân nữa thì không tiếp tục ở lại mà chỉ vài ngày sau là đã về Mỹ.

Thật ra, nếu không vì chuyện mẹ con Ôn Nguyệt Nga phải ngồi tù thì Nghiêm Lô Hải đã muốn giữ Vu Tố Hà lại. Nhưng rồi khi nhìn vào ánh mắt trầm tĩnh lạnh nhạt của Vu Tố Hà, ông ta lại cảm thấy mình hoàn toàn không có tư cách để giữ lại bà.

Vợ chồng Bình An về biệt thự Phượng Hoàng Thành, cuộc sống của họ đã quay lại quỹ đạo bình thường. Nghiêm Túc sáng chín giờ đi làm chiều năm giờ tan sở, cô mỗi ngày đều ở nhà an tâm dưỡng thai hoặc đến trung tâm phụ nữ gần đó học lớp dành cho bà mẹ mang thai. Cuộc sống như nước chảy qua cầu, bình yên mà ấm áp.

Cô cảm thấy cái thai này nhất định là con gái. Người ta ba tháng đầu tiên phản ứng đều rất lớn, uống ngụm nước cũng sẽ ói ra. Cô lại y như người không có thai, tuy khẩu vị có hơi bị ảnh hưởng, nhưng hoàn toàn không có gì khác lạ.

Chỉ có con gái mới tri kỷ như vậy, biết thời gian này mẹ bận bịu nên rất biết suy nghĩ dùm cô.

Ý tưởng này hoàn toàn là do tự Bình An suy diễn. Lúc trước Viên Lệ Hoa mang thai cô thì phản ứng vô cùng kịch liệt, đều tưởng là nhất định sẽ sinh con trai, ai dè lại là một bé gái trắng trẻo mập mạp.

Bình An nhớ mình đã từng nũng nịu phản bác mẹ, nhưng rốt cuộc là nói cái gì cô đã quên mất. Ký ức về Viên Lệ Hoa trong đầu cô cũng không còn nhiều, nhưng nhớ thương chưa bao giờ giảm bớt.

Nếu bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, cô đã có thể dành đầu óc để quan tâm đến tình huống phát triển của mùa xuân thứ hai của Phương Hữu Lợi rồi.

Cứ trực tiếp làm bà tám nhiều chuyện với ba đi.

Ngày đó, cơm nước xong, Phương Hữu Lợi đưa Trình Vận về. Trên đường đi, ông suy nghĩ lung lăm, hạ quyết tâm mấy lần, cuối cùng cũng quyết định nói rõ tình trạng thân thể mình với Trình Vận, sau đó sẽ hỏi ý kiến của chị.

Trình Vận nghe Phương Hữu Lợi nói xong, trầm mặc rất lâu.

Là một phụ nữ, ai cũng hy vọng mình một ngày nào đó có thể sinh con dưỡng cái, chỉ có những phụ nữ đã trải qua nỗi vất vả nhưng hạnh phúc khi mang thai thì cuộc sống mới có thể có được hạnh phúc chân chính. Trình Vận đương nhiên cũng có mong đợi này. Chị rất muốn làm mẹ!

Nhưng đồng thời chị cũng cảm thấy rất cảm động. Phương Hữu Lợi là người ý trọng tình sâu với vợ trước và con gái, cùng sống với một người đàn ông như vậy, chị có thể hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị bỏ rơi hay bị phản bội.

Nhưng cảm động thì cảm động, chị vẫn cảm thấy mình không thể thoải mái nói cho ông biết mình không ngại, bởi dù gì trong lòng chị thật sự cũng có chút tiếc nuối. Cho nên, Trình Vận nói cho chị một thời gian để suy nghĩ.

Vì thế, Phương Hữu Lợi tiến vào một cơn lốc xoáy cảm xúc nho nhỏ.

Về tình sử của Phương Hữu Lợi... Thật ra ông không có kinh nghiệm phong phú gì. Ban đầu quen biết Viên Lệ Hoa vẫn là do Viên Lệ Hoa chủ động tiếp cận ông. Hai người lâu ngày sinh tình, cứ thế mà tự nhiên yêu nhau lấy nhau. Sau đó, sự nghiệp của ông đi lên, vợ lại mất sớm, ông tuy có nhu cầu sinh lý nhưng chưa bao giờ phải tốn tâm tư để theo đuổi phụ nữ mà những phụ nữ kia đều tự dính lấy ông.

Kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ của ông vô cùng thiếu hụt.

Trình Vận nói cần suy nghĩ là thật sự muốn suy nghĩ, hay là uyển chuyển cự tuyệt ông? Ông thật sự hoàn toàn không hiểu nổi.

Sau vài ngày tự phiến não, cuối cùng Phương Hữu Lợi đành mặt dày tìm Bình An xuất mưu hiến kế.

Bình An rất vô lương cười lăn cười lộn cả nửa ngày khiến Phương Hữu Lợi giận đến muốn cúp điện thoại mới ngưng cười, nói tự mình sẽ đi tìm

Trình Vận hỏi chút xem cái “suy nghĩ” kia tóm lại là có ý gì.

Không phải cô muốn cười nha, mà là cảm thấy người ta dù già hay trẻ thì trên phương diện tình cảm đôi khi đều trong tình trạng “trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường”, đặc biệt khi nhìn thấy người cha luôn chín chắn cơ trí của mình mà cũng lâm vào hoang mang như thế thì cô cảm thấy ba mình thật đáng yêu.

Nếu đã đồng ý thay ba đi thăm dò ý tứ của người ta, Bình An cũng không muốn kéo dài thời gian. Nhân hôm nay rảnh rỗi, sáng sớm cô đã gọi điện thoại cho Trình Vận, nào ngờ Trình Vận không có ở Thành phố G mà là đi công tác Hongkong, ngày mai mới về.

Cho nên đành phải đợi mai vậy.

Bình An quyết định hôm nay tiếp tục đi học, học những kiến thức nên chú ý trong thời gian mang thai.

Là đô thị phồn hoa nhất Châu Á, Hongkong luôn lưu hành các mẫu thời trang và mỹ phẩm trang điểm mới nhất trên thế giới. Kể từ khi tiến vào ngành hóa trang, Hongkong gần như là thành phố thứ hai mà Trình Vận dừng chân lâu nhất.

Lần này, chị tới đây là để tham dự một cuộc thi tuyển người mẫu mỹ phẩm.

Thật ra chị có thể không đến, nhưng không biết vì sao chị lại tự mình đi chuyển này, lại có cảm giác giống như đang muốn trốn tránh cái gì.

Đã gần nửa tháng rồi mà một cú điện thoại Phương Hữu Lợi cũng không gọi cho chị. Có phải tối hôm đó chị đã nói sai cái gì không? Khiến cho ông cảm thấy hai người không thích hợp với nhau nữa? Không thể nào nha. Phương Hữu Lợi không phải là người để tâm vào chuyện vụn vặt, cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà không liên lạc như vậy.

Vậy vì sao ông lại như thế?

Con tim Trình Vận nặng trĩu phiền muộn, cẩn thận nhớ lại tối hôm đó đã nói với ông những gì. Có khi nào... ông nghĩ chị nói muốn suy nghĩ là từ chối không...

Chị cười thâm, người đàn ông này thật là!

“Vận?” Không biết có ai đó bên cạnh kêu chị một tiếng.

Cho dù Trình vận ngồi ngay hàng đầu nhưng chú ý của chị lại không đặt trên sàn diễn chữ T, mà tất cả những suy nghĩ trong đầu chị lúc này đều về những chuyện chẳng liên quan. Chợt nghe có người thân mật gọi mình như vậy, trong khoảng thời gian ngắn chị còn chưa phản ứng kịp.

“Phải em không? Vận?” Người nọ gọi thêm một lần nữa.

Trình Vận lúc này mới phản ứng lại, quay đầu nhìn sang, một gương mặt tuần tú quen thuộc đập ngay vào mắt. Lương Phàm.

“Hi, chào anh.” Trình Vận thoải mái chào hỏi, “Sao anh lại ở đây? Hình như anh không thích những trường hợp như thế này lắm mà.”

Lương Phàm ngượng ngùng cười cười. Anh ta đâu thể trả lời là cùng đi theo bạn gái mới lại đây.

Bạn gái mới của anh ta là người mẫu, đang trên sàn tuyển người mẫu.

“Em dạo này khỏe không?” Lương Phàm hỏi, tránh câu hỏi của Trình Vận, không biết vì sao, chẳng qua không muốn cho chị biết anh ta đến cùng bạn gái.

Trình Vận cười gật đầu, “Rất tốt, anh thì sao?”

“Anh và Hồng Mẫn Nhi chia tay rồi.” Lương Phàm bật thốt lên, cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên nói đến chuyện này, chắc là vì muốn nhìn thử xem Trình Vận còn có phản ứng gì với mình không.

Trình Vận sững sốt một chút, đại khái chắc không ngờ Lương Phàm lại đột nhiên nhắc tới Hồng Mẫn Nhi.

Mấy năm qua Lương Phàm và Hồng Mẫn Nhi cứ phân phân hợp hợp, không biết đã tạo ra bao nhiêu xì căng đan. Rõ ràng hai người đã không còn thích hợp với nhau nhưng vẫn cứ miễn cưỡng chính mình. Thật ra, chủ yếu là vì Hồng Mẫn Nhi muốn chứng minh với người khác rằng lúc đầu cô ta lựa chọn yêu Lương Phàm mà chối bỏ tình bạn là đáng giá. Mà Lương Phàm cũng cảm thấy anh ta vì Hồng Mẫn Nhi mà tách ra với Trình Vận nên nếu cứ vậy mà chia tay thì cũng có hơi quê độ, do đó mới kéo dài như vậy.

Lúc này Lương Phàm nói được kiên quyết như vậy chứng tỏ bọn họ đã chia tay, thật sự chia tay, không có khả năng cặp lại với nhau nữa.

Chuyện Lương Phàm bắt cá hai tay đã muốn thành quán tính, mà sinh hoạt cá nhân của Hồng Mẫn Nhi bây giờ cũng không tốt hơn gì, trong lúc sống cùng Lương Phàm cũng vẫn có chuyện mập mờ với các ngôi sao nam khác.

Nhưng những chuyện này chẳng có tác động gì tới Trình Vận, chị chỉ thỉnh thoảng đọc được đôi câu vài lời về hai người này trên các tạp chí lá cải, đọc xong thì xem như chuyện cười không hề liên quan gì với mình. Cho nên, khi nghe Lương Phàm nói anh ta và Hồng Mẫn Nhi chia tay, chị chỉ sững sốt một chút rồi lập tức nở nụ cười, “Vậy sao? Chuyện tình cảm không ai có thể cam đoan dài lâu cả.”

Nơi này thật ra không phải là chỗ để nói chuyện, âm nhạc rất âm ỹ, người xung quanh cũng quá nhiều, Lương Phàm nhìn gương mặt vẫn tốt

đẹp trầm tĩnh như xưa của Trình Vận, trong lòng xốn xang, “Lát nữa có rảnh không?”

Trình Vận nhìn sâu vào mắt Lương Phàm, người đàn ông này là người mà chị đã từng yêu sâu sắc đến khốn khổ, bây giờ nhìn lại thế nhưng lại cảm giác có hơi xa lạ. Chị gần như không nhớ nổi mình đã từng là cô gái núp dưới góc cầu thang mà khóc lóc thảm thiết vì bị anh ta phản bội.

“Tôi nghĩ, chắc anh sắp sửa bận rồi.” Trình Vận giả hoạt cười cười.

Lương Phàm sao lại không nghe ra ý cự tuyệt của chị chứ, cười chua xót, “Em vẫn còn cùng ông ta chứ?”

Vừa đúng lúc này, âm nhạc đột nhiên kích động lên, Trình Vận nghe không rõ Lương Phàm đang hỏi gì nên nghiêng tai tới gần một chút, “Cái gì?”

“Em vẫn còn qua lại với Phương Hữu Lợi chứ? Ông ta có tốt với em không?” Lương Phàm lại hỏi một lần nữa.

Lần này Trình Vận đã nghe được rõ ràng. Chị buồn cười nhìn Lương Phàm, trừ anh ta ra liệu còn có ai đối xử với chị kém như vậy? Phương Hữu Lợi có tốt với chị hay không, vấn đề này hoàn toàn không cần phải hỏi.

Phương Hữu Lợi là người đàn ông biết chị hiểu chị thương chị khó mà có được. Chị không cần phải suốt ngày lo lắng suy nghĩ hai người sẽ tiếp tục thế nào. Ông luôn luôn cho chị một cảm giác an toàn, có thể dờ xuống lòng phòng bị.

Phụ nữ có thể gặp được một người đàn ông hiểu mình như vậy trong cuộc đời là một chuyện đáng quý trọng đến cỡ nào.

Vậy chị còn lo lắng gì nữa đây? Trình Vận đột nhiên như thấy ánh sáng bừng lên trong đầu, những nỗi phiền muộn tích tụ trong lòng lâu nay liền

trở nên hư không. Chị đột nhiên nở nụ cười.

Cho dù không thể sinh con thì sao chứ, chẳng lẽ điều này còn quan trọng hơn so với tình cảm của hai người?

Lương Phàm nhìn gương mặt Trình Vận đột nhiên trở nên phấn khởi thì trong lòng hơi chua chát. Chắc vì nhớ tới Phương Hữu Lợi nên mới có nụ cười ngọt ngào thế này đây.

“Tôi sống rất tốt, chúng tôi sắp kết hôn.” Trình Vận cười, nói với Lương Phàm, “Tôi còn có việc, về trước đây. Hẹn gặp lại.”

Kết hôn? Lương Phàm sững sốt một chút, “Trình Vận...”

Trình Vận quay đầu lại nhìn anh ta, tay đã cầm túi của mình lên chuẩn bị rời khỏi hội trường trước, “Sao?”

“Chúc em hạnh phúc.” Lương Phàm mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn chị, muốn ghi khắc vào lòng hình ảnh của chị một lần cuối cùng.

“Cám ơn!” Trình Vận chân thành cảm tạ. Nếu tối nay không gặp anh ta, khiến cho chị nhớ tới trước kia mình ngu đần thế nào, thì chị cũng không thể hiểu ra rằng để có được một tình cảm thích hợp là chuyện khó khăn đến cỡ nào.

Bây giờ chị phải về khách sạn, tắm rửa cho thoải mái, sau đó gọi điện thoại cho người đàn ông kia, nói cho ông biết ngày mai chị sẽ trở về.

Trở về bên cạnh ông.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Kết Hôn

Phương Hữu Lợi đặt chiếc điện thoại di động đã nóng sực lên bàn, khóe miệng bất giác cong lên. Trái tim bao ngày qua thấp thỏm bất an dường như đã có được sự an ủi nên cảm xúc nội tâm cuối cùng đã trầm tĩnh lại, đột nhiên cảm thấy nhớ Trình Vận vô cùng.

Ngày mai là có thể gặp được.

Ông đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, phía trên đã không còn bị dán băng dính nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết tiểu phẫu. Ông không muốn Trình Vận nhìn ra được vết này. Bác sỹ đã nói, mặc dù đã làm thủ thuật nhưng không nhất định có thể tái sinh, ông không muốn cho chị hy vọng rồi lại một lần nữa làm cho chị thất vọng.

Phương Hữu Lợi xoa xoa đầu mày, mặt mày tươi cười lên giường đi ngủ.

Bình An không biết rằng bà mai bé con là cô còn chưa kịp cố gắng quay vắn thì Trình Vận người ta đã tự mình thấu hiểu, ngày hôm sau vừa từ Hongkong về trước tiên đến công ty báo danh, xong thì đã đi tìm Phương Hữu Lợi ngay.

Phương Hữu Lợi khó khi nào được phóng túng chính mình nên cũng không cùng Trình Vận ra ngoài ăn cơm mà về thẳng nhà, hai người đắm mình trong thế giới đầy ấm áp ngọt ngào của riêng hai người.

Điện thoại di động tắt cả đều tắt, mặc kệ ai gọi đều không nghe.

Bình An vốn định hẹn Trình Vận ăn cơm, ai biết gọi điện thoại nửa ngày mà chẳng gọi được cú nào, lúc gọi cho Phương Hữu Lợi thì cũng gặp tình huống y chang. Nếu còn không rõ đây là tình huống gì thì cô cũng quá ngu ngốc rồi.

Buổi tối lúc Nghiêm Túc về nhà, Bình An cùng anh ăn xong bữa tối thì một hai đôi phải về nhà mình để thăm dò tin tức.

“Em về lúc này sẽ làm kỳ đà cản mũi là cái chắc!” Nghiêm Túc buồn cười nói.

“Cả một ngày rồi nha, có lời gì cần nói thì cũng phải nói xong rồi chứ.” Bình An nhăn mũi, cô rất tò mò không biết rốt cuộc ba và Trình Vận thế nào rồi.

Nghiêm Túc cương chiều sờ sờ đầu cô, hôn lên môi cô một cái, cười nói, “Tin anh đi, với ba em mà nói, một ngày tuyệt đối không đủ, huống chi họ đã không gặp nhau lâu như vậy rồi. Ngày mai hãy gọi điện thoại sang hỏi thì hơn, nhé?”

Bình An chu chu cái miệng nhỏ nhắn, miễn miễn cưỡng cưỡng gật gật đầu, “Được rồi, vậy thì chờ ngày mai thôi.”

Từ sau khi mang thai, vợ yêu càng ngày càng giống như một đứa bé, có đôi khi còn làm nũng hoặc cầm cẩu bắt bẻ anh nhỏ nhỏ. Anh chẳng những không cảm thấy phiền mà ngược lại càng cảm thấy cuộc sống thật mỹ mãn, ước gì thương yêu cô thêm nhiều một chút.

“Hôm nay khẩu vị có ổn không? Hình như vừa rồi em ăn không được bao nhiêu.” Nghiêm Túc ôm cô ngồi vào trên đùi mình, hai tay che lấy bụng cô. Đây là tư thế mà dạo gần đây anh thích nhất, giống như được ôm hết bảo bối mà anh yêu quý nhất vào lòng.

“Hôm nay khá tốt, đỡ hơn hôm qua một chút.” Bình An miễn cưỡng tựa vào vai anh, ôm cổ anh thì thầm. Cô đã mang thai hơn hai tháng, hồi đầu vốn vẫn tốt, tự dưng mấy ngày trước vừa nghĩ thấy mùi thịt mỡ liền buồn nôn, buổi sáng thức dậy còn nôn oẹ, vô cùng khó chịu. Nghiêm Túc còn lo lắng hơn cả cô, dù đến công ty nhưng vẫn thường xuyên gọi điện về hỏi tình huống của cô thế nào.

Nghiêm Túc đưa tay ôm lấy cái bụng còn bằng phẳng của Bình An, rồi như bất giác mà dời lên phía trên, nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực đã trở nên đầy đặn hơn so với lúc trước, bụng đột nhiên trở nên nhộn nhạo.

Kể từ sau khi Bình An mang thai, anh luôn ở trong tình trạng ngày ngày ôm mỹ nhân trong ngực mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì Bình An và đứa bé, dù thế nào anh đều có thể nhịn xuống dục vọng cơ thể.

“Ừm...” Bình An không kèm được một tiếng rên nhẹ, giật mình bất an ngẩng đầu oán trách nhìn anh, “Anh làm em đau.”

Bị vợ yêu kêu một tiếng ngọt mềm kiêu mỹ như vậy, có là Thánh cũng không cưỡng nổi.

Nghiêm Túc cúi đầu hôn lấy môi cô, nụ hôn sâu xa mà triền miên, ngón tay động tình nắm lấy nhụy hoa trên ngực cô nhẹ nhàng kích thích.

Bình An cảm giác được dục vọng nóng bỏng của Nghiêm Túc đang cương cứng chọc vào bắp đùi mình thì trong lòng mềm nhũn, ôm thật chặt lấy cổ Nghiêm Túc mà thở hển hển khe khẽ.

“Bình An, Bình An...” Nghiêm Túc muốn ôm lấy thật chặt vợ yêu mềm mại như nước trong lòng, nhưng lại không dám dùng sức, chỉ có thể thở hển hển buông cô ra, “Đứng lên đi, anh đi tắm!”

Rõ ràng sắp sửa không kèm lòng được nữa mà vẫn còn kiên quyết đến thế mà buông cô ra, do sợ tổn thương đến cô sao?

“Ông xã à, anh rất khó chịu đúng không?” Bình An cười trộm trong bụng. Bác sỹ đã dặn họ, trong ba tháng đầu mang thai phải kiêng chuyện phòng the, cho nên Nghiêm Túc vẫn rất khắc chế. Cô đương nhiên cũng hiểu sự nhẫn nại của anh, chẳng qua lúc này nhịn không được muốn đùa giỡn anh một tí thôi.

“Không được quậy. Đứng lên!” Mặt Nghiêm Túc tỏ rõ vẻ căng thẳng, hạ giọng quát một câu.

Bình An cũng không sợ con cọp giãy này, cắn cắn nhay nhay cằm của anh cười nói, “Không nhịn được rồi, vậy giờ làm sao đây. Bác sỹ nói ba tháng đầu không được đó nha. Vậy anh còn phải chờ chừng mười ngày nữa đó, ráng lên nhe!”

Nghiêm Túc giận đến bật cười, néo mạnh trên ngực cô một cái, “Đứng lên, không chịu đứng là anh xử lý em đó.”

“Xem anh dám xử em thế nào nào?” Bình An dùng đùi cọ xát hạ thân của anh, cười hì hì hỏi.

“Quý này...” Nghiêm Túc vừa bực mình vừa buồn cười, ôm ngang người cô lên, nhẹ nhàng thả vào trên giường, “Bà trẻ à, anh sợ em rồi. Chờ đi, sau này em sẽ biết tay.”

Bình An cười khanh khách.

Nghiêm Túc vọt vào phòng tắm tắm nước lạnh, lúc đi ra đã hầu như bình ổn được nổi bực bối trên người. Bình An đang dựa vào đầu giường đọc sách, nhìn thấy anh ra ngoài thì cười hề hề gian xảo.

“Lại nghĩ ra trò xấu gì nữa phải không?” Nghiêm Túc nằm xuống cạnh cô, cười hỏi.

“Em đang nghĩ có phải ba và Chị Vận nên kết hôn rồi hay không. Phải tổ chức hôn lễ thế nào đây? Ừm, ngày mai phải hỏi hai người đó cho rõ mới được.” Bình An thao thao bất tuyệt, ước gì mình được tự tay tổ chức hôn lễ cho Phương Hữu Lợi và Trình Vận.

Nghiêm Túc cốc trán cô một cái, “Làm như ba sẽ để cho em lo lắng mấy chuyện hôn lễ vậy? Em bây giờ như vậy, đừng có mà mơ.”

Bình An không vui càu nhàu, “Em bây giờ như vậy là sao? Em có thể ăn có thể uống có thể đi có thể nhảy, sao lại không thể tổ chức hôn lễ cho ba em chứ?”

“Ngoan, đến giờ ngủ rồi. Ba muốn kết hôn lúc nào còn chưa biết, em ở đây lo bò trắng răng.” Nghiêm Túc dịu dàng dụ dỗ, vỗ nhẹ lưng cô.

“Nghiêm Túc, liệu anh có đi tìm phụ nữ khác không?” Bình An vùi vào lòng Nghiêm Túc nhưng vẫn chưa có cảm giác buồn ngủ. Đã lâu lắm rồi cô không còn nghĩ đến chuyện kiếp trước, nhưng mấy năm qua cô thỉnh thoảng lại nhớ đến chuyện sau khi kết hôn với Lê Thiên Thần không lâu thì anh ta đã giấu cô ngoại tình. Không phải cô còn chưa buông bỏ được sự thù hận đã qua, mà chỉ là có chút lo lắng nho nhỏ thôi.

Phụ nữ mang thai thì cảm xúc thường trở nên nhạy cảm và đa nghi ấy mà.

“Sao lại đột nhiên hỏi cái này?” Nghiêm Túc kinh ngạc cúi đầu nhìn cô, chẳng lẽ có ai đó nói hươu nói vượn gì bên tai cô? Kể từ sau khi xác định quan hệ với Bình An, anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có bất kỳ quan hệ mập mờ nào với phụ nữ khác. Anh rất quý trọng cô và tình cảm của cô, cũng biết rõ ranh giới cuối cùng của cô là gì.

Anh không muốn mất cô, cũng chẳng có hứng thú với cuộc sống phóng dăng trước kia, cho nên đối với những phụ nữ cố ý tiếp cận anh đều rất lãnh đạm. Chẳng lẽ những phụ nữ kia gây sự với Bình An?

“Em chỉ hỏi vậy thôi. Không phải người ta hay nói lúc vợ mang thai thì đàn ông dễ ngoại tình nhất đó sao?” Bình An cười nói.

“Đồ ngốc!” Nghiêm Túc buồn cười sờ sờ mặt cô, “Đừng nghĩ lung tung, trừ em ra anh không cần ai hết.”

Môi Bình An cong thật cao, nhắm mắt lại, “Ừ.”

Con người ta khi trong tâm trạng an tâm thoải mái thì chất lượng giấc ngủ cũng sẽ trở nên đặc biệt tốt, một buổi tối này Bình An ngủ rất sâu. Cô đã được sống lại một đời, tuy phải nói là không thay đổi số mệnh được quá nhiều để bản thân trở nên ghê gớm lợi hại, nhưng ít ra cô cũng đã đi một con đường hoàn toàn khác. Mặc dù ngẫu nhiên cũng nhớ đến những chuyện không vui kiếp trước, nhưng đối với cuộc sống hiện tại, cô đã cảm thấy thỏa mãn.

Người mà cô yêu thương vẫn ở cạnh cô, cuộc sống kiếp này so với kiếp trước hạnh phúc hơn rất nhiều. Cô còn có điều gì mà không hài lòng?

Nghiêm Túc nhìn vợ yêu ngay cả lúc ngủ cũng nở nụ cười thì cũng không kèm được mà khẽ cười lên.

Cả đêm mộng đẹp, hôm sau, Nghiêm Túc đi làm trong ánh mắt dõi theo của Bình An.

Bình An còn chưa kịp gọi điện thoại cho Trình Vận thì Trình Vận đã gọi lại trước cho cô. Biết được Trình Vận hiện đang ở nhà mình cùng với ba, Bình An lập tức bảo sẽ qua ngay.

Hôm nay Phương Hữu Lợi tiếp tục không đi làm, lúc Bình An về tới nhà thì thấy Trình Vận đang mặc quần áo ở nhà loay hoay trong bếp, liền kèm lòng không đậu mà cười đầy mập mờ với Phương Hữu Lợi, “Ba, ba với chị Vận ở nhà suốt cả ngày à?”

“Ừ.” Phương Hữu Lợi mặt không đổi gặt đầu.

“Thế giới của riêng hai người đúng là hạnh phúc chứ?” Bình An tiếp tục cười híp cả mắt mà làm bà tám.

Phương Hữu Lợi liếc xéo cô một cái, “Sắp sửa làm mẹ rồi mà còn y như con nít thế còn ra thế thống gì nữa. Ngồi xuống đi.”

“Ba, ba đang xấu hổ đấy à?” Bình An ôm cánh tay Phương Hữu Lợi, chả sợ ông sẽ phát giận chút nào, “Đây có phải chứng tỏ là chuyện tốt của ba và chị Vận sắp đến rồi không?”

Phương Hữu Lợi còn chưa trả lời, Trình Vận đã từ trong bếp bước ra, trong tay cầm một đĩa táo và cam cắt sẵn, vừa đi tới vừa nói, “Bình An, em giờ không thể đi lung tung khắp nơi được, phải ngoan ngoãn ngồi nhà dưỡng thai.”

“Em biết, chẳng qua vì em quan tâm chị với ba đấy thôi.” Bình An cười nói.

Phương Hữu Lợi tức giận dí dí ngón tay vào trán Bình An, “Thế này mà đòi làm mẹ người ta.”

Bình An chu miệng, “Cho dù con làm mẹ thì cũng vẫn là con gái của ba mà.”

Trình Vận nở nụ cười, trao đổi ánh mắt cùng Phương Hữu Lợi.

Phương Hữu Lợi yêu chiều vỗ vỗ tay Bình An, “Ba có chuyện này muốn nói với con, à...” Phương Hữu Lợi chần chờ một chút, sắp xếp lại câu chữ xem nên mở miệng thế nào.

Bình An hết nhìn ông lại nhìn sang Trình Vận, đại khái cũng đoán được là chuyện gì nên mắt sáng lên long lanh, hưng phấn kích động chờ câu nói

kế tiếp của Phương Hữu Lợi.

“Bọn ba định kết hôn, à, tuổi hai người cũng không xê xích gì lắm.” Phương Hữu Lợi nói một cách khô khan, cảm thấy nói với chính con gái của mình chuyện mình sắp kết hôn thì cũng có hơi mắc cỡ.

Bình An ráng nín cười, “Đúng là nên kết hôn. Ba, hôn lễ nhất định phải tổ chức long trọng...”

“Bình An, hai chúng tôi định tổ chức đơn sơ thôi, mời bạn bè thân thích cùng ăn một bữa cơm là được, không cần thiết phải làm cho long trọng.” Trình Vận cắt ngang Bình An đang thao thao bất tuyệt, nói ra ý tứ của hai người.

“Hả? Vậy sao được, chuyện vui như thế đương nhiên phải làm cho náo nhiệt chứ.” Bình An nói.

“Bọn ba tự náo nhiệt được rồi, những chuyện kia ứng phó sơ sơ cho xong thôi.” Phương Hữu Lợi vốn cũng muốn vì Trình Vận mà cử hành một hôn lễ long trọng, nhưng bản thân Trình Vận lại không thích, cho nên tất cả đều theo ý chị.

Bình An thất vọng than một tiếng, “Được rồi, chỉ cần hai người thích là tốt rồi. Vậy hôn lễ định vào ngày nào?”

“Ngay tháng sau.” Phương Hữu Lợi nói.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Bên Nhau

Việc Phương Hữu Lợi và Trình Vận kết hôn vốn nên thông báo cho bạn bè cùng thân thích hai họ, nhưng Phương Hữu Lợi và anh Hai Phương Hữu Kiệt đã không còn lui tới, người vai trên trong nhà cũng không còn, nên hoàn toàn không cần đa lễ đa tiết. Còn Trình Vận thì đã không còn quan hệ với Trình gia từ lâu, hiện giờ chị một thân một mình nên hiển nhiên càng thêm dễ dàng.

Bọn họ mời hai ông bà cụ Nghiêm gia đến làm nhân chứng buổi hôn lễ. Chỉ đơn giản tuyên thệ, trao đổi nhẫn, ký tên, từ nay hai người chân chính thành vợ chồng, tương thân tương trợ, có họa cùng chia có phúc cùng hưởng.

Vốn tưởng rằng đã từng này tuổi, đã trải qua nhiều tình cảm gập ghềnh thế rồi nên đến một khắc cuối cùng này chị cũng sẽ có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng khi Phương Hữu Lợi đeo chiếc nhẫn lên ngón tay chị, nhẹ giọng nói về sau sẽ chung vai gánh vác tất cả cùng chị, sẽ chăm sóc chị cả đời, Trình Vận vẫn không kèm được mà rơi nước mắt như mưa.

Cả đời này chị có hai đoạn tình cảm không được người nhà chấp nhận, mỗi một lần chị đều cố ý tiến về phía trước, cố chấp theo đuổi hạnh phúc bản thân. Lần đầu tiên, chị thương tích đầy mình, tuyệt vọng mà quay về. Lần thứ hai, hẳn cũng là lần cuối cùng, chị rốt cuộc đã nắm bắt được hạnh phúc trong tầm tay.

Cho dù vẫn không được người nhà chấp nhận như trước, chị cũng đã cập được bến bờ bình yên.

Trình gia chưa bao giờ đem đến cho chị ấm áp và hạnh phúc. Hạnh phúc của chị thì chị phải tự thân cố gắng.

“Chủ Tịch Phương, Phương Phu nhân, chúc mừng hai người. Chúc hai người trăm năm hạnh phúc.” Hàn Á Lệ cầm ly sâm banh đi tới, chân thành chúc mừng Phương Hữu Lợi cùng Trình Vận. Là bạn thân của Trình Vận, chị cũng được mời đến tham gia bữa tiệc nhỏ này, thấy Trình Vận và Phương Hữu Lợi cùng đứng chung một chỗ, chị thật lòng cảm thấy vui mừng.

Chuyện hạnh phúc nhất đời chính là tìm được một người đàn ông thích hợp lại yêu mình.

“Cám ơn!” Trình Vận ôm nhẹ Hàn Á Lệ, bởi vì vừa mới rơi lệ, mắt của chị có hơi đỏ lên.

“Phải hạnh phúc đó.” Hàn Á Lệ hơi hơi ghen ngào, mỉm cười nhìn Trình Vận.

Trình Vận mỉm cười gật đầu, “Mình sẽ.”

“Ba, Chị Vận, chúc mừng chúc mừng, về sau con về bên ngoại thì lại có thêm người cưng chiều rồi.” Bình An xung phong giúp chiêu đãi khách, chẳng qua số lượng khách mời không nhiều, hơn nữa đều là người quen, nên có thể thoải mái để cho mọi người tự do hoạt động, dù sao mọi người cũng chẳng khách sáo. Lúc này cô kéo Nghiêm Túc lại đây tìm vợ chồng Phương Hữu Lợi.

Hàn Á Lệ cười, “Vẫn gọi là chị Vận à, phải kêu Dì Vận hoặc mẹ chứ.”

Bình An le lưỡi, “Chưa lập tức đổi được mà.”

Thật sự mà nói, muốn cô gọi Trình Vận là mẹ thì không có khả năng, không phải vấn đề về tuổi tác, mà là mẹ của cô chỉ có một. Mặc dù ký ức

về mẹ ruột đã dần dần phai nhạt, nhưng Bình An vĩnh viễn nhớ rõ mẹ đã yêu thương mình sâu đậm dường nào.

Cô cũng yêu mẹ như vậy, cho nên, mẹ của cô chỉ có thể là Viên Lệ Hoa.

Trình Vận nguýt Hàn Á Lệ một cái, cười nói, “Chỉ là một tiếng xưng hô, gọi thế nào chả được.”

Chị cũng không cách nào chấp nhận được Bình An và Nghiêm Túc sẽ gọi chị một tiếng mẹ... Quá là mất tự nhiên.

Phương Hữu Lợi nhìn con gái cứng và người yêu đều ở bên cạnh, trong lòng cảm thấy một nỗi thỏa mãn đã lâu không có, “Gọi cái gì đều được, dù sao cũng là người một nhà, không cần thiết phải xét nét.”

Trình Vận cùng Bình An nhìn nhau cười, ăn ý bỏ qua đề tài này.

“Chủ Tịch, Bà Phương, chúc mừng hai người. Chúc hai người đầu bạc răng long.” Tới phiên Hồng Dịch Vũ, người khoác tay anh cùng đi tới là Khổng Thu Hình.

“Cám ơn.” Trình Vận cười, “Đừng khách sáo, hôm nay không phải là bữa tiệc chính thức, mọi người cứ coi như là một cuộc gặp mặt nho nhỏ mà vui hết mình đi.”

Hồng Dịch Vũ vẫn cảm thấy thật có lỗi với Trình Vận. Nếu không vì em gái anh, Trình Vận và Lương Phàm sẽ không chia tay. Nhưng hôm nay thấy Trình Vận hạnh phúc đứng cạnh Phương Hữu Lợi, nỗi áy náy trong lòng anh không hiểu sao liền biến mất. Có lẽ tách ra khỏi Lương Phàm thì Trình Vận mới có hạnh phúc. Hơn nữa, cho dù không có Mẫn Nhi thì cũng sẽ có người khác.

Tất cả đều đã trôi qua, tương lai mới là điều quan trọng nhất.

Đột nhiên cảm thấy dường như có một ánh mắt nóng bỏng dừng ở người mình, Hồng Dịch Vũ quay đầu nhìn sang, thấy ngay Bình An đang nhìn lom lom vào nơi tay anh và Khổng Thu Hình kết nối với nhau. Mặt anh lập tức nóng lên, lúng túng ho nhẹ một tiếng, “Bình An...”

Khổng Thu Hình quen biết Bình An đã nhiều năm nên nhìn ánh mắt lấp lánh đầy gian tà của Bình An thì hiểu ngay, lập tức nói ngay trước khi Hồng Dịch Vũ kịp mở miệng, “Bình An, cậu có chuyện cần bàn với mình phải không? Đến đây, tụi mình sang bên kia nói đi.”

Bình An liếc xéo cô một cái, cô bé đang thẹn thùng đây mà!

“Cậu thông đồng với Hồng Dịch Vũ từ bao giờ thế? Lạ nhỉ, sao trước kia tớ không cảm thấy hai người có gian tình nhỉ? Hai người ai chủ động trước? Phát triển đến trình độ nào rồi?” Bình An bị Khổng Thu Hình lôi vào trong nhà, vừa đi miệng vừa tía lia không ngừng.

Khổng Thu Hình tức giận trợn mắt nhìn cô, “Cậu mới kết hôn chưa bao lâu mà đã biến thành bà tám rồi, đông dài nhiều chuyện quá.”

Bình An ngắt néo Khổng Thu Hình, “Cậu mới là bà tám, tớ đây chỉ gọi là sự tò mò bình thường của nhân loại thôi.”

Thật ra cô vẫn cảm thấy Tiểu Thu và Hồng Dịch Vũ rất xứng đôi, trước đây từng có ý tưởng tác hợp bọn họ, chẳng qua vừa lúc trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện nên quên mất đấy thôi. Không ngờ hai người đã tự tiến tới với nhau rồi.

Thấy Khổng Thu Hình sau khi chia tay với bạn trai thanh mai trúc mã giờ có thể một lần nữa rộng mở trái tim để đón nhận một đoạn tình cảm khác, Bình An thật tâm vui mừng thay cô ấy.

“Mình với anh ấy... cũng vừa mới bắt đầu thôi. Cậu đừng cười đó.” Khổng Thu Hình giơ tay lên muốn vỗ bộp Bình An một cái, nhưng sức nhớ

Bình An bây giờ là phụ nữ có thai nên lại thả tay xuống, “Tại nghĩ anh ấy cũng không có ai, nên cứ thế mà bắt đầu.”

Bình An cười đến không thấy tổ quốc, “Ừ, không có ai không có ai, đại ca Hồng vô cùng tốt, phải biết quý trọng đấy.”

Khổng Thu Hình hừ một tiếng, “Đúng là anh ấy rất tốt, nhưng cái cô em kia của anh ấy lại... quá tầm thường. Không phải tớ ác cảm với Hồng Mẫn Nhi mà nói vậy đâu. Mấy hôm trước Hồng Dịch Vũ dẫn tớ đi gặp cô ta. Vừa mới gặp mặt thì không có gì, Hồng Mẫn Nhi thật tôn trọng anh trai, cũng rất lễ phép với tớ. Thế mà anh cô ta vừa xoay người đi chỗ khác thì cô ta đã lập tức đổi sắc mặt rồi, còn hỏi có phải vì tớ coi trọng nhà cô ta nên mới cố ý mời chài Hồng Dịch Vũ không. Con mẹ nó, nhà cô ta có cái gì để tớ thèm muốn, nếu không phải vì Hồng Dịch Vũ thật sự không giống cô ta, tớ đã chẳng thèm tiếp xúc qua lại với anh ấy.”

Hồng Mẫn Nhi? Bình An nhú nhú mày, “Hồng Mẫn Nhi lúc chưa vào giới giải trí không phải như thế, mà là một cô gái rất đơn thuần.”

“Không thể đổ lỗi cho giới giải trí được. Định lực bản thân cô ta không đủ, hơn nữa còn không biết tự chủ. Nói thật, cho dù trước đây cô ta không đi vào giới giải trí thì tính cách chắc cũng không kém hiện tại là bao nhiêu.” Khổng Thu Hình xì một tiếng, không hề che giấu việc mình ghét Hồng Mẫn Nhi.

Bình An cố xoa dịu, “Dù thế nào, cô ta cũng là em của anh Hồng, cậu bao dung một chút đi. Dù sao tương lai cậu và cô ta cũng đâu có ở chung với nhau.”

Khổng Thu Hình nói, “Cô ta đừng động đến tớ thì tớ cũng sẽ không gây sự với cô ta làm gì. Tớ sẽ không chia tay với Hồng Dịch Vũ vì cô ta đâu.”

“Đúng á, cậu chì lăm mà!” Bình An buồn cười nói.

Tuy hôn lễ giữa Phương Hữu Lợi cùng Trình Vận được cử hành đơn giản nhưng vẫn không tránh được việc truyền thông đưa tin. Trước đó hai người đã phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió mà chịu đựng không ít áp lực, lần này xem như ván đã đóng thuyền nên lại càng thêm bình thản. Người ta muốn nói gì là chuyện của họ.

Riêng Trình Bính Khôn lại vô cùng giận dữ. Dù ông ta đã cắt đứt quan hệ cha con với Trình Vận, nhưng ông ta vẫn cho rằng Trình Vận sẽ không dám thẳng thừng đối nghịch với mình, cho dù có sống chung với Phương Hữu Lợi thì cũng không dám kết hôn. Ai nào ngờ, Trình Vận hiện tại chẳng những kết hôn, mà ngay cả thiệp báo tin cũng không gửi về nhà một cái. Điều này hoàn toàn không xem ông ta và Trình gia vào đâu!

Vì vậy, vào ngày thứ ba sau khi Phương Hữu Lợi và Trình Vận kết hôn, Trình Bính Khôn tự thân đến cửa.

Lúc này, Trình Vận đang chuẩn bị hành lý, chị và Phương Hữu Lợi quyết định đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật, xế chiều hôm nay sẽ khởi hành. Không ngờ Trình Bính Khôn lại tự mình tới cửa.

“Sao? Không biết là ai à?” Trình Bính Khôn trừng mắt nhìn Trình Vận, nổi giận đùng đùng vì chị thế mà lại không mời ông ta vào nhà.

“Ông có việc gì sao?” Trình Vận thản nhiên nhìn Trình Bính Khôn, phỏng đoán xem lần này ông ta xuất hiện có mục đích gì.

“Không có chuyện gì thì không thể đến đây được sao? Mà bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, ngay cả kết hôn cũng không cần báo về nhà. Nghĩ là tao không có biện pháp gì với mày phải không?” Trình Bính Khôn cả vú lấp miệng em quát lên.

Trình Vận không nhin được nở nụ cười mỉa mai, “Nếu tôi với Trình gia không có bất cứ quan hệ gì, thì quyết định của tôi có cần ông hoặc ai đó trong Trình gia đồng ý không?”

“Mày...” Trình Bính Khôn giận dữ, “Bất kể kiểu gì, trong người mày vẫn chảy dòng máu họ Trình.”

“Họ Trình!” Trình Vận lạnh lùng nhìn ông ta, “Cả đời này ông chưa từng làm một người cha tốt với tôi dù chỉ một ngày, bây giờ cũng đừng có tới đây bày đặt tỏ ra ông quan tâm đến tôi. Tôi có phải là con gái ông hay không đối với ông mà nói hoàn toàn chẳng quan trọng mấy. Hiện tại tôi sống rất tốt, nếu như ông muốn tới đây phản đối cuộc hôn nhân của tôi, vậy thì đã quá muộn.”

“Mày...” Trình Bính Khôn bị chọc cho giận điên, giơ tay lên muốn đánh Trình Vận.

“Ai thế em?” Nghe được âm thanh trao đổi, Phương Hữu Lợi từ phòng khách đi ra, khiến Trình Bính Khôn phải dừng động tác, “Thì ra là Ông Trình đến đây. Không vào ngồi chút à?”

Trình Vận bình tĩnh nói, “Ông ấy phải về ngay.”

Trình Bính Khôn nén giận, ánh mắt sắc bén nhìn Phương Hữu Lợi. Đây không phải là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy người đứng đầu Đại Tập Đoàn này, nhưng lại là lần đầu tiên dùng loại ánh mắt bắt bẻ soi mói nhìn người khác, “Chủ Tịch Phương, không cần phải khách sáo. Hôm nay tôi chỉ đến đây xem đứa con gái bất hiếu này thôi, cũng thuận tiện nói một tiếng, cuộc hôn nhân này của các người tôi không tán thành lắm, lý do phản đối chắc không cần tôi nhiều lời Chủ Tịch Phương cũng có thể hiểu.”

Phương Hữu Lợi vẫn giữ sắc mặt tự nhiên nhìn Trình Bính Khôn, chờ ông ta nói tiếp.

“Chẳng qua...” Trình Bính Khôn thở dài, “Đây là con gái tôi lựa chọn, tôi có phản đối cũng vô dụng. Chủ Tịch Phương, hy vọng ông có thể đối xử tốt với nó, cho dù chúng tôi đã thoát ly quan hệ cha con, nhưng nếu ông làm chuyện thật có lỗi với nó, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông đâu.”

“Xin ông yên tâm, tôi sẽ thật tình quý trọng Vận nhi.” Phương Hữu Lợi cầm lấy tay Trình Vận, cười mà bảo đảm với Trình Bính Khôn.

Trình Bính Khôn hừ một tiếng, “Vậ cứ thế đi!” Nói xong, cũng không thèm nhìn Trình Vận một cái, xoay người liền rời đi.

“Ông ta làm vậy là...” Trình Vận ngạc nhiên nhìn bóng lưng của Trình Bính Khôn, ông ta làm thế nghĩa là quan tâm đến chị đó sao?

Phương Hữu Lợi ôm chị vào lòng, dịu dàng nói, “Thật ra thì ông ấy rất quan tâm đến cô con gái này.”

“Ừ!” Trình Vận cắn môi cười cười, cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua nơi đáy lòng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Cuộc Sống Vẫn Tiếp Tục

Chỉ chớp mắt mà nửa năm đã trôi qua, cuộc sống của mọi người trôi qua nhẹ nhàng mà bình thản.

Bình An đã mang thai tám tháng, càng ngày càng tiến gần đến ngày sinh. Mọi người ai cũng trong tâm trạng hồi hộp chờ mong, bởi thật sự là bụng của Bình An lớn đến khoa trương. Tám tháng qua, cô mỗi ngày đều ăn được ngủ được, nhưng trừ bụng ra thì những chỗ khác lại không thêm được bao nhiêu thịt. Nhìn cô vẫn dáng người mảnh khảnh mà lại vác một cái bụng khổng lồ thế kia, cuộc sống của Nghiêm Túc trôi qua trong những ngày nước sôi lửa bỏng.

Thai này là sinh đôi...

Dòng họ Nghiêm dường như không có ca sinh đôi nào, nếu thật sự muốn lần ngược dòng thì phải tới mấy đời trên Nghiêm lão gia mới có một cụ tổ nào đó sinh đôi. Di truyền kiểu này thì cũng cách quá xa đi.

Hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất mỗi ngày của Bình An chính là ở nhà, ăn và ngủ, nếu không thì ra ngoài vườn hoa tản bộ, hoặc là làm một chút vận động hô hấp chuẩn bị cho việc sinh nở sắp tới.

Thật ra bản thân cô thì thấy chả có gì, chẳng qua bụng lớn hơn nên hành động có chút bất tiện thôi, những chuyện khác thật sự vẫn y như cũ. Nhưng Nghiêm Túc và ba cô, mà nói chung là tất cả mọi người, đều cứ ước gì đóng khung cô lại, không cho cô làm cái này, không cho cô làm cái kia. Bây giờ cô có muốn tự lái xe ra ngoài dạo một vòng cũng không được. Cô

thật lòng cảm thấy hai người đàn ông này cẩn thận đến quá đáng, bởi cô từng nghe nói có vài phụ nữ có thai còn vác bụng bự đi lên núi cơ đấy.

Bình An làm động tác đuổi người hô hấp cuối cùng xong thì thở phào nhẹ nhõm cầm khăn lông để cạnh lên lau mồ hôi, lúc muốn đứng lên thì Dì Liên đang trong bếp chuẩn bị cơm trưa vội vàng chạy ra, “Cẩn thận cẩn thận, để Dì đỡ con.”

“Dì Liên, tự con làm được mà.” Bình An bật cười. Dì Liên là do ba gọi tới để chăm sóc cô. Mọi người đều cho rằng cô bây giờ không thích hợp vào bếp và làm việc nhà, mà ở nhà một mình thì cũng không ổn, nên mời Dì Liên vốn đã xin nghỉ về chăm cháu nội tới đây chăm sóc cô.

Có thể nói, Bình An là do Dì Liên chăm sóc từ nhỏ đến lớn. Bây giờ cô sắp làm mẹ, Dì Liên sao đành lòng rời đi, nên dĩ nhiên lập tức nhận lời tới chăm sóc cô.

Nghiêm Túc càng không có ý kiến. Anh vốn muốn tìm người tin được đến chăm sóc Bình An, giờ được thế thì còn gì bằng. Dì Liên quen thuộc tính nết của Bình An, đồng thời có thể ‘trấn áp’ được cô, nên tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

“Cẩn thận một chút. Dì biết tự con có thể, nhưng mọi sự cứ cẩn thận vẫn hơn.” Dì Liên giúp một tay đỡ Bình An đứng lên, lấy cho cô một ly nước chanh, “Con đó, sắp làm mẹ tới nơi rồi mà vẫn y như con nít vậy.”

“Trong mắt Dì Liên con vĩnh viễn là một đứa bé.” Bình An cười nói.

Dì Liên nhẹ thở dài, “Thời gian trôi qua nhanh thật. Dì còn nhớ lúc mẹ con mới vừa mang thai con thì rất cao hứng, mới bầu ba tháng thôi mà đã mua một đồng quần áo và đồ chơi rồi. Không ngờ chỉ một chớp mắt mà đứa bé như con cũng đã sắp làm mẹ. Nếu phu nhân còn sống thì thật vui biết bao.”

“Dì Liên, mẹ sẽ thấy, mẹ nhất định sẽ rất vui, hơn nữa cũng sẽ phù hộ chúng con.” Bình An vuốt ve cái bụng, cô có thể cảm nhận được tâm trạng của mẹ lúc mang thai cô. Đó là một nỗi mong đợi đầy hạnh phúc.

“Haiz, giờ ngoài con ra chắc chẳng còn ai nhớ tới phu nhân.” Dì Liên lau nước mắt nơi khóe mắt, trong lòng cảm thấy bất bình thay cho Viên Lệ Hoa.

Bình An cười cầm tay Dì Liên, “Sao lại thế được. Không phải chỉ mình con nhớ tới mẹ mà ba cũng nhớ. Mẹ vẫn sống ở trong lòng ba và con mà.”

Cô biết, Dì Liên thật ra rất bất bình với việc ba tái hôn. Không phải là Dì không muốn nhìn thấy nửa đời sau của ba có một bạn đồng hành, mà là vì nhìn thấy ba đối xử với Trình Vận cũng giống như với mẹ cô trước kia nên trong thâm tâm cảm thấy bất bình dùm mẹ.

Đây là một dạng tâm lý rất phức tạp. Rõ ràng không ghét Trình Vận, cảm thấy chị là một cô gái tốt, nhưng con người ta trong lòng đều có một cán cân thiên vị, mà ở trong lòng Dì Liên thì Viên Lệ Hoa xếp vị trí thứ nhất. Cho nên bất kể Trình Vận có tốt bao nhiêu thì so ra vẫn kém Viên Lệ Hoa.

“Không phải dì không thích Trình Vận, ông nhà sống cùng cô ấy thì trở nên vui vẻ rất nhiều. Dì chỉ sợ về sau ông nhà sẽ quên phu nhân, quên con.” Dì Liên thương cảm nhìn Bình An, lo lắng sau này nếu Trình Vận có con thì không biết liệu ông Phương có lạnh nhạt với Bình An không. Mặc dù Bình An đã lấy chồng nhưng dù sao đi nữa với Dì Liên cô vẫn là bảo bối độc nhất vô nhị của Phương gia à nha.

“Sẽ không đâu. Dì Liên, Dì yên tâm, ba sẽ không thể nào quên mẹ.” Không có ai hiểu rõ ba cô hơn cô. Kể từ sau khi mẹ qua đời, cô và ba sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, nên cô rất rõ ràng ba nhớ thương mẹ sâu đậm thế nào, cho dù là Trình Vận cũng sẽ không thể thay thế được vị trí của mẹ ở trong lòng ba.

Dì Liên cười cười, “VẬY là tốt rồi. Con đói bụng không, cơm trưa xong rồi, con ăn cơm trước đi.”

Bình An cười gật đầu, “Dạ!”

Mới vừa đi tới bàn cơm thì Nghiêm Túc đã về đến. Gần hai tháng qua, Nghiêm Túc thường xuyên bớt thời gian buổi trưa để về nhà ăn cơm cùng cô. “Hôm nay hai cục cưng có ngoan không?” Nghiêm Túc bỏ áo khoác, rửa tay xong thì ngồi xuống cạnh Bình An, cúi đầu hôn lên má cô một cái, bàn tay đặt trên bụng cô.

Bình An cười nói, “Đá mấy cái, hôm nay rất ngoan.”

“Nếu không ngoan, chờ sinh ra rồi anh sẽ đánh đòn tụi nó.” Nghiêm Túc đe dọa. Hai vợ chồng cũng không biết hai cục cưng này là trai hay gái. Anh hy vọng là con gái, nhưng anh lại có dự cảm hy vọng này sẽ thất bại thảm hại.

“Nào có ai làm ba giống anh không, con còn chưa ra đời đã muốn đánh chúng rồi.” Bình An nhân lúc Dì Liên xoay người đi múc cơm thì ra sức nhéo Nghiêm Túc một cái, tức giận trợn mắt nhìn anh.

Nghiêm Túc cười ha ha, “Như thế gọi là giáo dục sớm, sau này tụi nó mới ngoan ngoãn.”

Bình An vừa bực mình vừa buồn cười lắc lắc đầu.

“Đúng rồi, đây là thiệp cưới Khâu Thiểu Triết mới đưa tới hôm nay. Anh ấy sắp kết hôn.” Nghiêm Túc đưa thiệp mời cho Bình An xem, phía trên in một đôi con trẻ đang cười vui vẻ.

“À ha, Lâm Tĩnh cuối cùng cũng chịu đồng ý lời cầu hôn của anh ấy à?” Bình An cao hứng mở ra thiệp mời, thấy hai cái tên quen thuộc, đáy lòng cô có hơi cảm khái.

Mấy năm qua, Khâu Thiểu Triết thật sự thay đổi rất nhiều, bất quá trong cả ngàn người bạn mà anh ta quen biết luôn có vài người bạn xấu cứ cố ý gán ghép đàn bà cho anh. Lâm Tĩnh nhiều lần giận đến mức muốn chia tay với anh ta, bất quá mỗi lần cuối cùng đều là một cuộc sợ bóng sợ gió.

Nếu ban đầu cô không kịp kêu Khâu Thiểu Triết đi cứu Lâm Tĩnh... Vậy tất cả mọi việc đã không được như ngày hôm nay!

Thật tốt! Cô không chỉ thay đổi vận mệnh của mình, mà cũng thay đổi vận mệnh của người khác. Còn có điều gì khiến cô cảm thấy vui vẻ hơn thế này đâu?

“Hôn lễ vào tháng sau. Anh lo cho sức khỏe của em nên còn chưa đáp ứng anh ấy.” Nghiêm Túc nói.

“Phải ha, tính ra chỉ cách ngày sinh có năm ngày mà thôi. Chắc không sao đâu.” Bình An nhìn ngày ghi trên thiệp, thật sự cũng hơi lo Nghiêm Túc và ba sẽ không cho cô đi.

Nghiêm Túc nói, “Chúng ta gọi điện thoại chúc mừng hai người là được rồi.”

“Đến lúc đó xem lại nhé.” Bình An vẫn còn ôm hy vọng nho nhỏ, “Giờ chỉ còn thiếu mỗi cặp Hồng Dịch Vũ và Khổng Thu Hình thôi.”

Kỷ Túy Ý và Tiểu Tiểu đều có bạn trai đang chuẩn bị bàn chuyện kết hôn, bên cạnh Vi Úy Úy hình như cũng có Hộ Hoa Sứ Giả, Diệp Hiểu Vân và Phương Dương đang yêu đương... Năm nay thật sự là một năm ngọt ngào tình yêu nha.

Nhưng rồi cuối cùng Bình An vẫn không thể đến dự hôn lễ của Khâu Thiểu Triết và Lâm Tĩnh. Cô sinh sớm hơn ngày dự tính ba ngày.

Cơn đau bụng sinh của Bình An bắt đầu lúc nửa đêm. Cô đang ngủ ngon lành thì ai ngờ hơn hai giờ khuya thì bị đau mà tỉnh dậy. Cô còn tưởng là không có gì, nhưng rồi càng lúc càng đau. Nghiêm Túc nằm cạnh cũng bưng tỉnh, thấy mặt Bình An đầy mồ hôi thì lập tức căng thẳng, “Bình An, sao vậy?”

“Đau, hơi đau!” Bình An thở hổn hển một lúc, nắm tay Nghiêm Túc thật chặt, “Có thể là sắp sinh.”

“Anh đưa em đi bệnh viện!” Nghiêm Túc lập tức đứng lên, nhanh chóng mặc quần áo rồi bế Bình An lên.

Vu Tố Hà từ Mỹ về chờ Bình An sinh bị tiếng động đánh thức, lập tức ra ngoài xem chuyện gì, mới vừa bước ra khỏi phòng thì gặp ngay Nghiêm Túc đang ôm Bình An xuống lầu.

“Bình An muốn sinh hả?” Vu Tố Hà gấp gáp lo lắng hỏi.

“Dạ, con đưa Bình An đi bệnh viện trước.” Nghiêm Túc nói.

Vu Tố Hà vội vàng nói, “Mẹ lập tức đến ngay.” Bà vội vàng trở về phòng, thay quần áo xong lại sang phòng trẻ cầm đồ dùng hằng ngày trước đó đã chuẩn bị tốt chạy đi bệnh viện.

Dì Liên thì nhanh chóng thức dậy nấu cho Bình An món súp cô thích.

Nghiêm Túc đưa Bình An đến bệnh viện, bác sỹ chủ nhiệm đã chờ sẵn ở đó.

“Đây chỉ mới bắt đầu thôi, nước ối còn chưa có vỡ, phải đợi tiếp. Giờ hít thở sâu, giữ năng lượng cho cơ thể.” Bác sỹ Lý hiểu rất rõ tình trạng sức khỏe của Bình An, cũng biết Bình An mang thai đôi mà lại là con đầu lòng, có khả năng không dễ dàng sinh nở thuận lợi.

Bình An vốn vẫn rất trấn định, nhưng đến giờ khắc này cô lại hơi hồi hộp.

Không thể lo lắng, không thể lo lắng! Cô lặng lẽ tự nhủ thầm, nhất định phải thuận thuận lợi lợi sinh con ra.

Đau bụng sinh kéo dài hơn hai giờ, trong thời gian này Bình An còn ráng nhịn đau uống một chén súp, ăn điểm tâm Dì Liên mà chuẩn bị cho cô, để tránh việc lát nữa sinh nở lại không còn hơi sức.

Ước chừng lại thêm nửa tiếng nữa thì đau bụng sinh càng lúc càng gần nhau hơn, bác sỹ Lý kiểm tra, “Nước ối vỡ rồi, chuẩn bị sinh.”

Bình An căng thẳng, siết chặt lấy tay Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc đã mặc quần áo vô khuẩn vào, cùng theo Bình An vào phòng sinh. Anh dịu dàng cúi đầu nhìn cô, “Đừng sợ, anh ở ngay đây, luôn bên cạnh em.”

Bình An nuốt nuốt nước miếng, hít thở thật sâu.

“Đau quá...” Cô cắn chặt khớp hàm. Thật sự rất đau.

Nghiêm Túc nghe Bình An kêu không được mà kêu đau thì ruột gan đều xoắn lại, giận mình sao không thể chịu tội thay cô, “Bình An, đau thì cắn tay anh đi.”

Bình An lắc lắc đầu, một tay bắt lấy thật chặt tay Nghiêm Túc.

“A...”

“Hít sâu, hít sâu, rặn đi!” Bác sỹ Lý cũng hết sức chăm chú, nếu có thể sinh thường thì tốt nhất.

Bình An thấy Nghiêm Túc còn tỏ ra lo lắng hơn cô thì đột nhiên trấn định lại, hô hấp dần dần đuổi kịp theo nhịp của bác sỹ.

“Rất tốt!” Bác sỹ Lý gật gật đầu.

Có hộ sinh đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp liên tục trên bụng Bình An.

“Lại rặn mạnh!” Bác sỹ Lý kêu.

Không biết qua bao lâu, khi Bình An cảm giác như mình đã dùng hết hơi sức toàn thân thì một tiếng khóc trẻ con khiến cô bừng tỉnh.

“Còn một bé nữa, bà Nghiêm, chúng ta lại cố gắng nào!” Bác sỹ Lý khích lệ Bình An.

Một tiếng khóc vang dội kia giống như đã rót thêm một lực lượng vô tận cho Bình An, chỉ hơn hai phút sau, đứa bé thứ hai cũng ra đời.

“Chúc mừng ông Nghiêm bà Nghiêm, là hai cậu bé trắng trẻo mập mạp.” Bác sỹ Lý thở phào nhẹ nhõm, chúc mừng Nghiêm Túc cùng Bình An.

Nghiêm Túc cúi đầu hôn lên môi Bình An một cái, cười nói, “Quả nhiên là hai tên oắt thối!”

Bình An cười suy yếu. Cô thật sự rất mệt mỏi.

Bởi vì Bình An đi sinh lúc rạng sáng nên họ không thông báo cho Phương Hữu Lợi và hai ông bà cụ, đến lúc trời sáng mới báo tin tốt này cho mọi người.

Khi Phương Hữu Lợi và Trình Vận nhận được điện thoại thì lập tức chạy đến, hai ông bà cụ Nghiêm gia cũng đến ngay sau đó để thăm hai cậu cháu cố này.

Hai cậu bé, một cậu năm cân hai lạng (2,3kg), một vừa đúng năm cân (2,2kg).

Bởi Bình An mất nhiều sức, sau khi ăn một chút thì đã thiếp ngủ, những người khác vây quanh hai cục cưng bé xíu nhìn ngắm.

“Giống ba hay giống mẹ?” Nghiêm lão gia cười hỏi.

“Giờ sao nhìn ra được, phải lớn thêm chút nữa mới thấy rõ.” Nghiêm lão phu nhân cười đến nhắm tịt cả mắt, khỏi phải nói trong lòng có bao nhiêu vui mừng.

“Hai đứa bé trông giống nhau như đúc à!” Trình Vận yêu thương nhìn bọn trẻ.

“...”

Người nhà nói gì Nghiêm Túc đã không chú ý nghe tiếp, anh đi tới trước giường Bình An, nhìn khuôn mặt có hơi tái nhợt của cô mà đau lòng.

Đau như vậy, một lần là đủ rồi.

Anh đau lòng nếu cô phải đau thêm lần nữa! Anh cúi đầu, hôn lên trán cô.

Lông mi Bình An khẽ động đậy, tự nhiên tỉnh lại, thấy ánh mắt dịu dàng quan tâm của Nghiêm Túc thì nở nụ cười, “Bọn trẻ đâu?”

“Để anh kê y tá ôm tới cho em nhìn.” Nghiêm Túc thấp giọng nói.

Hai đứa bé đều đang ngủ, lúc được ôm đến cạnh Bình An thì lại đột nhiên tỉnh lại, cái miệng nhỏ nhắn xệ xuống như muốn khóc. Bình An vừa định dỗ thì một bé liền òa khóc lên, thế là bé còn lại cũng oe oe khóc theo.

Giống như đang tranh tài xem ai khóc to hơn, Bình An dĩ cách nào cũng không bé nào chịu ngừng.

“Chắc đói bụng rồi.” Y tá nói.

Mắt Bình An sáng lên, “Ôm lại đây, tôi cho chúng bú.”

Nhưng chắc vì thân thể còn quá suy nhược nên làm cách nào cũng không ra sữa, Bình An rất thất vọng.

“Đừng lo, thường mới sinh xong không có sữa ngay đâu. Mai lại thử lần nữa.” Y tá an ủi cô.

“Cứ để bọn trẻ uống sữa bột trước đi.” Nghiêm Túc sờ sờ đầu cô, cho dù cô có sữa cũng không đủ cho hai cậu bé bú cùng một lúc.

Bình An không thể làm gì khác hơn đành gật đầu, lưu luyến không rời nhìn cô y tá ôm hai đứa bé ra ngoài.

Phương Hữu Lợi cùng những người khác nối nhau vào phòng, ai cũng quan tâm hỏi thăm Bình An cảm thấy thân thể thế nào.

“Con không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe.” Bình An cười nói, nhìn thấy người nhà mà cô yêu thương đều ở đây, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

“Vậy mọi người về đây, để Bình An nghỉ ngơi cho thật tốt. Nghiêm Túc, con cũng phải đi nghỉ đi.” Phương Hữu Lợi nói.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng chỉ còn lại Bình An và Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc thâm tình nhìn cô, hai tay nắm lấy tay cô, “Bà xã, vất vả cho em.”

“Em yêu anh.” Cho nên tất cả những điều này đều đáng giá.

“Bảo bối, anh yêu em!” Nghiêm Túc cúi đầu hôn đôi môi cô. Bảo bối đã mang đến cho anh vô số niềm vui này đã là một bộ phận không thể thiếu trong sinh mệnh của anh.

Bình An nhẹ nhàng nhắm mắt lại, môi cong lên một đường cong thật đẹp.

Cuộc sống sẽ tiếp tục, mà cô, sẽ tiếp tục hạnh phúc.

Từ sau khi cô được trọng sinh, cuộc sống đã mang lại cho cô tất cả những điều mà cô mong muốn.

-----oOo-----

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Phiên Ngoại — Kiếp Trước (Một)

“Anh đồng ý cũng được, mà không đồng ý cũng thế. Anh phản bội tôi mà giờ còn muốn tôi tiếp tục sống với anh? Lê Thiên Thần, anh làm cho tôi ghê tởm. Tôi sẽ nói rõ với ba chuyện này...”

Lê Thiên Thần kinh ngạc nhìn Phương Bình An, nghe cô đòi ly hôn bằng một giọng kiên quyết xưa nay chưa từng có thì không hiểu sao trong thâm tâm lại thấy kích động. Nhưng nghĩ lại, đây chẳng phải là kết quả mà hẳn vẫn hằng chờ mong đấy sao? Chẳng phải hẳn đã mong sớm được giải thoát khỏi cô công chúa suốt ngày cứ bám dính lấy mình này mà sống một cuộc sống thật sự của riêng mình đó sao?

Hắn còn đang do dự nên không kịp ngăn cản, Phương Bình An đã tung cửa ra khỏi nhà.

Ly hôn... Lê Thiên Thần từ từ ngồi xuống sofa. Lúc này còn chưa phải là thời điểm để ly hôn! Phương Hữu Lợi chắc chắn sẽ không để cho con gái mình chịu uất ức, đến lúc sự việc lòi ra thì chắc chắn hẳn sẽ không còn được trọng dụng, nói không chừng còn có thể bị đuổi ra khỏi Tập đoàn Phương Thị!

Không thể ly hôn!

Lê Thiên Thần lập tức lấy di động ra gọi cho Đỗ Hiếu Mị, “Hiếu Mị, Bình An biết chuyện anh có tình nhân, nhưng còn chưa biết là ai. Em điện cho cô ấy, khuyên cô ấy đừng kích động. Hiện tại anh chưa thể ly hôn. Chưa phải lúc!”

Lúc đó, Đỗ Hiếu Mị đang ngay gần biệt thự của họ, đã tận mắt thấy Phương Bình An lái xe phóng đi.

À cười nói với Lê Thiên Thần, “Yên tâm, cứ giao cho em!”

Giờ chưa phải lúc ly hôn, thế thì khi nào? À đợi bao lâu nay chẳng phải chỉ chờ một ngày như thế này đó sao? Không phải lúc thì làm cho nó đúng lúc!

Lê Thiên Thần nghe Đỗ Hiếu Mị nói vậy liền thở một hơi dài nhẹ nhõm, bắt đầu không ngừng gọi điện thoại cho Phương Bình An.

Nhưng cô không chịu tiếp điện thoại của hắn.

Cho tới nay, Bình An vẫn sống ỷ lại vào hắn, giờ đột nhiên xảy ra chuyện này chắc chắn là chịu không nổi rồi. Liệu cô có về nhà không? Lê Thiên Thần tự mình chạy tới Phương gia, lại biết được Bình An hoàn toàn không về đây.

“Các con có chuyện gì thế?” Phương Hữu Lợi vừa nghe nói con gái trẻ thế này mà còn một mình chạy ra ngoài thì mặt lập tức sầm xuống, cực kỳ lo lắng cho cô.

Lê Thiên Thần áy náy cúi đầu, hắn đương nhiên là không dám nói ra sự thật rồi, “Tụi con... cãi nhau một trận, cô ấy giận nên chạy ra ngoài.”

“Con cãi nhau với nó!” Phương Hữu Lợi quát, “Giờ là mấy giờ rồi, bộ con không nhìn nó chút được à?”

“Con xin lỗi, ba.” Lê Thiên Thần càng thêm áy náy, mặt lộ vẻ lo lắng.

“Sao còn không đi tìm!” Phương Hữu Lợi tức giận muốn mắng hắn, nhưng nghĩ lại giờ có nói gì cũng vô dụng, nên nhanh chóng tìm ra Bình An cái đã.

Cha vợ con rě tìm khắp các nơi mà Bình An có khả năng sẽ đến nhưng vẫn không thể tìm được cô. Ngay lại lúc bọn họ đang vô cùng lo lắng, Đỗ Hiếu Mị gọi cho Lê Thiên Thần, nói Phương Bình An bị tai nạn xe phải vào bệnh viện.

Lê Thiên Thần vừa nghe vậy thì người lạnh hết phân nửa, hấn đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi và đau lòng khó hiểu.

“Sao?” Thấy Lê Thiên Thần khác thường, Phương Hữu Lợi nghiêm khắc hỏi.

“Bình An vào bệnh viện!” Lê Thiên Thần lí nhí trả lời.

Phương Hữu Lợi đành mặt lại, nhìn Lê Thiên Thần một lúc, “Đi bệnh viện!”

Đến bệnh viện, ngoài Đỗ Hiếu Mị ra còn có phóng viên các tòa soạn báo và tạp chí bu đầy ngoài cửa, bị Đỗ Hiếu Mị mời bảo vệ bệnh viện cản lại.

Đám phóng viên vừa nhìn thấy Lê Thiên Thần và Phương Hữu Lợi thì lập tức ào lên vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi, “Ông Lê, về chuyện vợ ông tìm trai bao bên ngoài ông có ý kiến gì không?”

“Ông Phương, con gái ông nửa đêm đến quán bar uống say, lại bị người ta nhìn thấy cặp kè với đàn ông lạ, xin hỏi ông phát biểu thế nào?”

“Ông Lê, ông sẽ ly hôn với vợ chứ?”

“Ông Phương, con gái ông xưa nay luôn sống phóng đảng à? Cái đó có liên quan nhiều với việc do trong nhà chỉ có một phụ huynh nên không sâu sát tính tình của cô không?”

...

Cả Phương Hữu Lợi và Lê Thiên Thần khi đột nhiên nghe phóng viên hỏi những câu hỏi này thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, đồng thời có cùng suy nghĩ, Bình An đã xảy ra chuyện!

Lê Thiên Thần cũng đồng thời nghĩ, có phải trò này là do Đỗ Hiếu Mị cố ý sắp xếp hay không? À muốn làm gì? Dù hẳn có muốn ly hôn với Bình An thật, nhưng chưa bao giờ nghĩ là sẽ dùng biện pháp hủy hoại cô thế này. Tội hay Đỗ Hiếu Mị đã làm gì Bình An?

Hai người hoảng thần cố gắng tránh thoát đám phóng viên, nhanh chân đi đến phòng cấp cứu của Bình An.

Đỗ Hiếu Mị đang đứng chờ trước cửa phòng bệnh, nhắc thấy họ thì lập tức tiến lên đón, ôm chặt lấy cánh tay Phương Hữu Lợi nghẹn ngào nói, “Bình An bị đám phóng viên phóng xe đuổi theo nên lạc tay lái xảy ra tai nạn, bác sỹ đang phẫu thuật cấp cứu.”

Phương Hữu Lợi hít một hơi thật sâu, “Tóm lại chuyện gì đã xảy ra khiến phóng viên đuổi theo xe Bình An?”

“Bình An trong quán bar uống rượu, uống rượu xong thì cùng... cùng một người đàn ông ở trong xe... bị phóng viên thấy được.” Đỗ Hiếu Mị cúi đầu, hạ giọng nói ra, mắt làm như lơ đãng liếc mắt nhìn Lê Thiên Thần một cái.

Lê Thiên Thần kinh ngạc trợn mắt nhìn ả.

“Làm gì có chuyện Bình An lại hành động như thế!” Phương Hữu Lợi quát to lên, bỏ tay Đỗ Hiếu Mị ra, phẫn nộ nhìn Lê Thiên Thần, “Anh với Bình An cãi nhau vì chuyện gì? Nếu chỉ là chuyện nhỏ, nó sẽ không tức đến bỏ nhà đi. Nói!”

“Ba!” Lê Thiên Thần áy náy kêu một tiếng, “Bình An giận con dạo này không có thời gian ở bên cô ấy, nên cho là con có tình nhân...”

“Vô liêm sỉ, anh không biết giải thích rõ với nó sao? Tốt nhất anh nên cầu nguyện Bình An đừng xảy ra chuyện gì!” Phương Hữu Lợi giận đến tức cả ngực, trong lòng vừa sợ vừa đau. Con gái cứng mà ông nâng niu từ nhỏ đến lớn giờ lại phải chịu nỗi phỉ báng oan ức như vậy, bảo sao ông nhẫn nhịn cho được.

Lê Thiên Thần lẩm bẩm, “Bình An nhất định sẽ không có việc gì.”

Đợi hơn hai tiếng, cuối cùng Bình An mới được đẩy từ phòng cấp cứu ra. Bác sỹ nói mạng sống đã không còn nguy hiểm, chỉ có chấn động nhỏ nơi não, nứt xương tay, cần nằm viện an dưỡng.

Nhìn thấy trên người con gái đầy các vết thương ngoài da lớn lớn nhỏ nhỏ, trái tim Phương Hữu Lợi co thắt đau đớn.

“Bình An sẽ không tỉnh lại ngay đâu, anh muốn về nhà nghỉ chút không?” Đỗ Hiếu Mị hỏi Phương Hữu Lợi.

“Anh ở trong này với nó.” Phương Hữu Lợi cứng ngắt từ chối.

Lê Thiên Thần nói, “Ba, con đi gọi cho các tòa soạn báo, chuyện Bình An đêm nay không thể đăng báo.”

Lời này vừa ra khỏi miệng hẳn, ánh mắt giống như lưỡi kiếm sắc bén của Đỗ Hiếu Mị quét về phía hẳn. Nếu Phương Hữu Lợi mà không có mặt ở đây hẳn ả đã xông tới lắc cho hẳn tỉnh. Lúc này mới giả vờ tỏ ra tình thâm ý trọng có phải là quá muộn rồi hay không.

Lúc này Phương Hữu Lợi lại giống như sực nhớ tới điều gì, sâu sắc nhìn Bình An một cái, “Chuyện này giao cho anh, ba có việc khác cần làm trước.”

Nói xong, ông lập tức gọi điện thoại cho trợ lý bảo lái xe đến bệnh viện đón mình.

Đỗ Hiếu Mị đi ra theo, “Em đi với anh.”

“Không cần, em ở trong này chăm sóc Bình An đi.” Phương Hữu Lợi nói.

Trong phòng bệnh lúc này chỉ còn lại Bình An còn chưa tỉnh, và Lê Thiên Thần cùng Đỗ Hiếu Mị đang đưa mắt nhìn nhau.

“Chuyện này có liên quan với em không?” Lê Thiên Thần chỉ vào Bình An, lạnh giọng hỏi Đỗ Hiếu Mị.

“Nếu không làm vậy, chúng ta còn phải chờ tới bao giờ mới có thể đạt được mục đích?” Đỗ Hiếu Mị không hề có chút ý hối hận nào. À còn đang nghĩ mình xuống tay quá nhẹ, sao không trực tiếp làm cho Phương Bình An bị tai nạn xe mà chết luôn cho rồi.

Một ngọn lửa giận hừng hực xông lên đầu Lê Thiên Thần, nếu không vì lý trí vẫn nhớ nơi này là bệnh viện, hẳn đã lớn tiếng mắng ả, “Em làm vậy sẽ hủy đời Bình An, biết không?”

Đỗ Hiếu Mị cười lạnh, “Đến giờ mà anh còn đau lòng cho nó à?”

Lê Thiên Thần ngẩn ra. Đau lòng cho Bình An sao? Hình như có một chút! Nhìn Bình An mặt không còn giọt máu nằm như chết trên giường như vậy, hẳn thật sự cảm thấy đau lòng và áy náy.

“Chúng ta đã không có đường lui, nếu không làm như vậy, chúng ta sẽ toi đó.” Đỗ Hiếu Mị nói, “Sớm hay muộn gì Phương Hữu Lợi cũng sẽ biết chuyện giữa hai chúng ta, bên phía anh đã làm được gì rồi?”

Bọn họ còn phải nghĩ biện pháp để khống chế toàn bộ Tập đoàn Phương Thị trong tay.

“Bình An bị vậy, Phương Hữu Lợi chắc chắn sẽ chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến công ty, đây là cơ hội cực tốt cho chúng ta.” Mặt Đỗ Hiếu Mị hiện lên vẻ âm độc, “Anh nhất định phải nắm chắc thời cơ đó.”

Lê Thiên Thần nhìn nhìn Bình An, lại nghĩ đến chí lớn của hắn, tâm lại bắt đầu dao động.

Cười Phương Bình An, hắn có thể một bước lên mây, nhưng khi hắn bị người ta mỉa mai là bám váy phụ nữ mới có tiền đồ như vậy, hắn lại bắt đầu hận Bình An vì cô đã làm cho hắn chịu nỗi nhục nhã này.

Vừa nghĩ đến cảm giác của hắn khi bị người khác cười nhạo, trái tim của Lê Thiên Thần lập tức cứng rắn lại.

Ngày hôm sau, xì căng đan Phương Bình An ban đêm uống say rồi yêu đương vụng trộm với đàn ông lạ trên xe bị báo chí âm âm tung ra gây rúng động toàn thành. Phương Hữu Lợi đọc đến những tin này lúc trong văn phòng. Ông vừa họp xong đang định đến bệnh viện thăm con, giờ đọc thấy những tờ báo này thì tức giận đến tái mét mặt mày, lập tức kêu Lê Thiên Thần tới.

“Đây là cách anh làm đây hả? Anh bảo giao việc này cho anh, giờ thế này là sao?” Phương Hữu Lợi tức giận hỏi, quăng mớ tạp chí lên mặt Lê Thiên Thần.

Trên mặt Lê Thiên Thần lúc này đều là nét thống khổ, “Hôm qua con tự mình đến gặp Tổng Biên tập của từng tờ báo, họ đều đồng ý hết rồi. Ai ngờ giờ lại lật lọng...”

“Anh! Chẳng được tích sự gì!” Phương Hữu Lợi mắng.

Lê Thiên Thần cắn chặt răng, đi rót một ly nước cho Phương Hữu Lợi, nhân lúc Phương Hữu Lợi nổi nóng không chú ý đến liền đổ bao thuốc bột cầm trong tay vào ly nước, “Ba, ba đừng nóng, con nhất định sẽ nghĩ cách.”

Phương Hữu Lợi tiếp nhận ly nước từ tay hẳn, uống ực một hơi đến hết, “Tôi đến bệnh viện đây.”

Ông đứng lên, mới vừa đi đến cạnh cửa thì đột ngột cảm thấy mắt hoa lên, lão đảo vài bước, ngực đột nhiên co thắt đau đớn. Ông quay đầu nhìn về phía Lê Thiên Thần, “Anh cho tôi uống gì đó?”

Lê Thiên Thần thấp giọng, “Ba, đây chỉ là thuốc ngủ bình thường. Ba cứ ngủ chút đi, chuyện này cứ giao cho con. Ba đã không ngủ một ngày đêm rồi.”

Đồng tử mắt Phương Hữu Lợi nở lớn, lập tức như không hít thở được. Cảm giác này giống y như mỗi lần uống thuốc huyết áp do Đỗ Hiếu Mị đưa cho, có điều không mạnh như vậy.

Cảm tưởng như giác quan bị phóng đại vài lần.

“Ba!” Lê Thiên Thần giống như cuối cùng cũng phát hiện có điều bất thường, vội vàng đỡ lấy Phương Hữu Lợi.

“Mày...” Phương Hữu Lợi gian nan thốt ra, “Đây là...”

Một câu nói còn chưa dứt, rốt cuộc không còn cơ hội nói ra nữa.

Lê Thiên Thần trợn to mắt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Phương Hữu Lợi dù đã tắt thở nhưng vẫn không nhắm lại.

Thuốc có vấn đề...

Không phải thuốc ngủ ư?

Hẳn giết người?

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Phiên Ngoại — Kiếp Trước (Hai)

Lê Thiên Thần nhanh chóng đỡ Phương Hữu Lợi đến sofa nằm xuống, vuốt tay khép lại mắt ông, dùng nước rửa sạch cái ly, rồi mới mở cửa văn phòng kêu to với Trợ lý Chủ tịch Hồng Dịch Vũ, “Chủ Tịch phát bệnh tim, mau kêu xe cấp cứu!”

Hồng Dịch Vũ nghe vậy lập tức chạy vào, thấy Phương Hữu Lợi giống như bị hôn mê bất tỉnh thì nói ngay, “Xe cấp cứu sẽ không kịp, chúng ta tự chở Chủ Tịch đến bệnh viện ngay.”

“Đúng!” Lê Thiên Thần gật gật đầu, công Phương Hữu Lợi lên, “Anh chạy trước mở đường đi.”

Hồng Dịch Vũ không hề nghi ngờ hẳn, hai người hợp sức đưa Phương Hữu Lợi đến bệnh viện cấp cứu. Nhưng đã không còn kịp! Bác sỹ tuyên bố, Phương Hữu Lợi đã không còn cứu trị được nữa.

Tin dữ này khiến nhân viên toàn Tập đoàn Phương Thị cực kỳ bất an.

Phương Bình An giờ còn trong bệnh viện, Chủ Tịch lại qua đời, một tập đoàn to như vậy sẽ do ai đứng ra lèo lái đây?

Lúc này, trừ Lục Vân Đình và Lý Thiệu Hỉ ra thì hầu hết các thành viên HĐQT đều hy vọng Lê Thiên Thần sẽ là người đứng ra nhận trách nhiệm lãnh đạo. Lê Thiên Thần là con rể của Phương Hữu Lợi, cũng coi như người nhà họ Phương, lúc này đứng ra chèo chống thì vô cùng danh chính ngôn thuận.

Lê Thiên Thần vừa phải duy trì cho Tập đoàn hoạt động ổn định, mà hậu sự của Phương Hữu Lợi cũng dừng trên vai hắn, nên hắn có cơ để bận rộn ngược xuôi mà không tới bệnh viện thăm Bình An.

Hắn không dám gặp mặt cô.

Người luôn ở trong bệnh viện với Bình An vẫn là Đỗ Hiếu Mị. Lê Thiên Thần dù biết Đỗ Hiếu Mị là một kẻ đầy dã tâm, nhưng không thể ngờ rằng ả lại ác độc đến thế, chỉ trong một ngày đã thiếu điều hại chết cả hai cha con họ Phương cùng một lượt.

Ngay cả gặp mặt ả hắn cũng không muốn, bởi chỉ cần vừa nhìn thấy Đỗ Hiếu Mị là hắn nghĩ ngay đến việc mình cũng là đồng phạm hại chết cha vợ.

Nhưng cho dù hắn muốn tránh xa, không có nghĩa là Đỗ Hiếu Mị sẽ không xuất hiện trước mặt hắn.

Từ Nhà Tang lễ đi ra, Lê Thiên Thần liền nhìn thấy Đỗ Hiếu Mị ồng ẹo tựa vào xe hắn, vẻ mặt như cười như không nhìn hắn.

Lê Thiên Thần đi tới, nhanh chóng mở cửa xe ấn ả vào trong, “Cô còn mặt mũi mà xuất hiện ở đây à?”

“Sao lại không? Chúng ta làm nhiều việc như vậy chẳng phải vì để có ngày hôm nay hay sao?”

“Gói thuốc cô đưa tôi không phải là thuốc ngủ, mà là thuốc hại chết cha vợ tôi, đúng không? Trước giờ cô vẫn cho ông ấy uống thứ này?” Lê Thiên Thần đâu có ngu, cơ thể Phương Hữu Lợi xưa nay rất tốt, giờ đột nhiên xảy ra nhồi máu cơ tim thì chắc chắn là do Đỗ Hiếu Mị giở trò ma quỷ.

Đỗ Hiếu Mị đốp lại, “Lão không chết thì chúng ta sẽ không thể sống cùng nhau, em làm vậy là do tình thế bắt buộc.”

Lê Thiên Thần lạnh lùng, “Cô nghĩ rằng tôi và cô bây giờ có thể quang minh chính đại qua lại với nhau? Cô từng là tình nhân của Phương Hữu Lợi, tôi với cô sống chung thì người khác sẽ nghĩ gì đây?”

“Anh muốn quăng em đây à?” Mắt Đỗ Hiếu Mị đầy vẻ lo lắng.

“Tôi không thể ly hôn với Bình An ngay lúc này được, nếu không sẽ chẳng thể ngồi yên chỗ trong Phương Thị được đâu.” Lê Thiên Thần nói.

Đỗ Hiếu Mị đột nhiên đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài quyến rũ, “Nếu vậy anh không cần phải lo, Phương Bình An biến mất rồi.”

Lê Thiên Thần quay phắt sang nhìn ả, “Cô nói thế nghĩa là sao?”

“Là vậy chứ sao. Sáng nay Phương Bình An tỉnh lại, khi biết được mình đã khiến cho cha tức chết thì nhân lúc em không chú ý liền chạy khỏi bệnh viện. Mất tích.” Đỗ Hiếu Mị nhún vai, giọng thoải mái như đang nói chuyện thời tiết hàng ngày. Ắ đương nhiên sẽ không nói cho Lê Thiên Thần biết là cái con đ. thối Phương Bình An kia đã bị ả cho vào bệnh viện tâm thần, cả đời này đừng hòng mà quay trở ra ngoài đời.

“Cái gì?” Lê Thiên Thần khiếp sợ trừng Đỗ Hiếu Mị, “Đỗ Hiếu Mị, cô cố ý, đúng không? Cô cho là không có Bình An, tôi sẽ lấy cô sao? Cô đừng nằm mơ giữa ban ngày! Cô điên à! Tôi cảnh cáo cô, đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa. Nếu kéo luôn tôi chết chum thì tôi không để yên cho cô đâu.”

“Kéo anh chết chum? Người giết chết Phương Hữu Lợi là anh mà. Anh tự tay đưa ly nước kia cho lão uống, có liên quan gì đến tôi đâu? Lê Thiên Thần, chúng ta ai cũng không rời được nhau, nếu anh muốn bỏ tôi, tôi cũng sẽ cho anh biết tay.” Đỗ Hiếu Mị cười lạnh.

“Cô...” Lửa giận nơi đáy mắt Lê Thiên Thần bốc ngùn ngụt nhưng hẳn vẫn cố nén lại, “Xuống xe!”

Đỗ Hiếu Mị cũng không tức giận, nghe lời xuống xe, cười nói, “Anh đã là Chủ Tịch Tập đoàn, giờ anh có quyền có thế, còn sợ gì ai chứ?”

Lê Thiên Thần không để ý đến ả, lập tức lái xe rời đi.

Phương Bình An mất tích một cách khó hiểu, người ngoài đều đồn rằng vì cuộc sống phóng đảng của cô khiến Phương Hữu Lợi tức giận đến đột quỵ qua đời nên giờ cô ôm nỗi áy náy trong lòng, không còn mặt mũi gặp mọi người nên đã chạy trốn ra nước ngoài. Lê Thiên Thần thì trước mặt người khác đều ra vẻ nghĩa trọng tình thâm, đau khổ lên TV khẩn cầu vợ mình mau chóng quay về nhà, hẳn tuyệt đối không quan tâm đến những việc cô đã làm.

Bình An bị nhốt trong bệnh viện tâm thần mỗi khi nhìn đến khuôn mặt buồn nôn kia của Lê Thiên Thần thì đều tức giận đến điên cuồng, vừa hét to vừa cầm đồ vật ném về phía TV.

Lê Thiên Thần! Đỗ Hiếu Mị! Chúng mày là đồ rác rưởi! Tao có thành ma thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng mày!

Lễ tang Phương Hữu Lợi kết thúc thuận lợi. Phương Bình An là con gái duy nhất mà vẫn không hề lộ diện khiến đánh giá của người ngoài về cô càng ngày càng nghiêm khắc. Ngược lại, Lê Thiên Thần nhận được rất nhiều lời bình phẩm tốt đẹp, ai nấy đều cho rằng con rể mà làm được đến trình độ này là đã quá đủ rồi.

Đương nhiên, Lê Thiên Thần có được một hình tượng tốt như vậy thì việc hắn trở thành người thừa kế chính thức của Tập đoàn Phương Thị gần như là danh chính ngôn thuận.

Nhưng, là anh trai ruột của Phương Hữu Lợi, Phương Hữu Kiệt lại cảm thấy không có lý do gì mà lại giao hết tài sản Phương gia cho một người mang họ khác như vậy, hưởng chi hiện tại Bình An lại biến mất không biết

tung tích. Trừ khi tìm được Phương Bình An, nếu không tài sản của Phương Hữu Lợi không thể đưa cho Lê Thiên Thần được.

Lê Thiên Thần không ngờ đến việc khi không ở đâu lại nhảy ra một con kỳ đà cản mũi như vậy. Ngay tại lúc tranh cãi về việc ai sẽ nhận di sản đã náo loạn đến người người đều biết, luật sư đại diện của Phương Hữu Lợi cầm di chúc xuất hiện.

Trước giờ Lê Thiên Thần chưa từng nghe đến việc Phương Hữu Lợi có lập di chúc nên lúc này trong lòng vừa mừng vừa sợ, đoán già đoán non không biết Phương Hữu Lợi có để lại công ty cho hẳn hay không, dù sao trước giờ ông vẫn trọng dụng hẳn đến vậy cơ mà.

Nội dung di chúc rất đơn giản.

Phương Hữu Lợi để lại toàn bộ cổ phiếu và tài sản cho con gái duy nhất, Phương Bình An, cũng nói rõ rằng, nếu trong vòng một năm mà con gái ông không đến ký tên lên tờ di chúc này, vậy ông sẽ đóng góp hết cho quỹ từ thiện.

Không để lại một xu một cắc nào cho Lê Thiên Thần hay những người khác.

Đây không phải là sự thật! Lê Thiên Thần là người đầu tiên nghi ngờ tính chân thật của tờ di chúc này. Nhưng ký tên xác nhận trên di chúc ngoài luật sư ra còn có hai nhân chứng là Lý Thiệu Hỉ và Lục Vân Đình, đây quả thật là di chúc mà một năm trước Phương Hữu Lợi đã tự mình lập ra.

Nếu Phương Bình An vẫn không xuất hiện, như vậy, toàn bộ tài sản của Phương gia đều được quyên góp cho các tổ chức từ thiện.

Rốt cuộc, Lê Thiên Thần còn thật sự cử người đi tìm Phương Bình An.

Đỗ Hiếu Mị cũng không ngờ Phương Hữu Lợi còn để lại một chiêu cuối cùng như vậy, hiện tại chỉ có mình ả biết Phương Bình An đang ở nơi nào, cũng chỉ có ả mới biết Phương Bình An thật ra không điên. Nếu thả cô ra, vậy chắc chắn ả liền xong đời.

Ngày đó, ả đã nói hết với Phương Bình An, ai ngờ đó lại là tự tay đào sẵn huyết mộ cho mình. Nếu biết sớm Phương Hữu Lợi còn để lại một chiêu như vậy, lúc đó ả đã không thẳng thắn mọi sự với con oắt chết tiệt kia.

Giờ phải làm sao? Làm sao đây?

Lê Thiên Thần vốn định tìm đến Đỗ Hiếu Mị để bàn bạc, nhưng khi thấy ả cứ nhấp nhồm không yên thì liền cau chặt mày, “Cô nghĩ gì đó? Có phải biết Bình An ở đâu hay không?”

Đỗ Hiếu Mị nhìn hẩn, “Tôi biết, nhưng...”

Lê Thiên Thần giãn nở mặt mày, “Cô biết cô ấy ở đâu? Đi, chúng ta đi tìm cô ấy. Bình An còn chưa biết chuyện giữa chúng ta, cũng không biết Phương Hữu Lợi chết thế nào. Chỉ cần tôi cam đoan sau này nhất định sẽ sống tốt với cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ nguôi ngoai. Bây giờ trừ tôi ra cô ấy cũng không còn có ai để dựa vào...”

Nhìn Lê Thiên Thần hưng phấn cứ như là đúng rồi, sắc mặt Đỗ Hiếu Mị càng lúc càng khó coi, “Quá muộn, nó biết hết rồi.”

“Cái gì? Là sao?” Cảm xúc đang vút cao của Lê Thiên Thần lập tức bị chặn lại, nghi hoặc nhìn Đỗ Hiếu Mị.

“Tôi nhốt nó vào bệnh viện tâm thần, vì nghĩ nó không có khả năng trở ra nên... nói hết cho nó rồi.” Đỗ Hiếu Mị tức giận hét lên.

Lê Thiên Thần tức giận đến mức hai mắt như phun ra lửa, nhắc chân đạp Đỗ Hiếu Mị, “Đồ ngu!”

“Tôi đâu biết Phương Hữu Lợi cuối cùng vẫn...” Đỗ Hiếu Mị cắn cắn môi uất hận. Lão già mắc dịch, đến cuối cùng vẫn để lại tất cả cho con gái của lão! Uống công ả sống với lão biết bao lâu nay, thế mà kết quả thì sao, trong thâm tâm lão, ả còn thua cả cái móng tay của Phương Bình An.

“Giờ phải làm sao? Phải nghĩ ra cho được một biện pháp nào đó. Lục Vân Đình sẽ mời họp HĐQT, đến lúc đó... Đến lúc đó chắc chắn sẽ đá thẳng tôi ra ngoài.” Lê Thiên Thần phiền muộn bước lòng vòng trong phòng khách.

“Anh muốn gặp Phương Bình An sao?” Đỗ Hiếu Mị hỏi.

Đến gặp Bình An? Bình An chắc chắn sẽ xé xác hẳn! Hẳn phản bội cô, còn giết chết ba cô. Bây giờ hẳn còn chưa chuẩn bị tâm lý để đối mặt với cô.

“Chờ mọi việc... qua rồi, tôi sẽ đến gặp cô ấy. Cô đừng giày vò cô ấy, bảo bác sỹ đối xử với cô ấy tốt một chút.” Lê Thiên Thần dặn dò xong thì liền rời đi.

Lê Thiên Thần rời đi không bao lâu, Đỗ Hiếu Mị đã bị cảnh sát bắt giữ.

Hóa ra hôm đó, sau khi Bình An gặp tai nạn, Phương Hữu Lợi cảm thấy sự việc quá kỳ lạ nên mang theo Hồng Dịch Vũ tự mình đi một chuyến đến gặp Cục Trưởng Cục Cảnh sát, yêu cầu cảnh sát bí mật điều tra vụ việc này.

Sau khi điều tra, cảnh sát phát hiện chiếc xe bị tai nạn của Bình An đã bị người ta động tay động chân, đúng lúc tối hôm đó có người ở bên ngoài quán bar nhìn thấy một thanh niên lén lút quanh xe Bình An. Theo lời tố giác, cảnh sát bắt tên kia lại, mới biết là do Đỗ Hiếu Mị đưa tiền sai hẳn phá hoại.

Về phần người đã chú ý và tố giác chi tiết này cho cảnh sát, bởi vì người đó đại khái là nhân viên tạp vụ của quán bar nên thường gặp mặt cô, và biết chiếc xe kia là của Phương Bình An.

Không ai ngờ được, người nọ sở dĩ chú ý tới xe của Bình An là vì anh ta có ấn tượng sâu sắc với Bình An, nếu không vì thấy vẻ mặt cô âm thầm khác hẳn với trước đây thì anh ta cũng đã không cố ý nấn ná bên ngoài quán bar.

Sau khi Đỗ Hiếu Mị bị bắt, bởi thân phận không còn như xưa nên Lê Thiên Thần cũng không thể trở thành Chủ tịch Tập đoàn Phương Thị. Hẳn vốn nghĩ Đỗ Hiếu Mị nhất định sẽ cung khai ra hẳn, nhưng không ngờ ả lại một mình nhận hết mọi tội danh.

Nhưng chuyện hẳn và Đỗ Hiếu Mị yêu đương vụng trộm cũng không giấu được lâu. Hẳn không thể không rời khỏi Thành phố G, từ đó về sau phải nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Một năm sau, khi nghe được tin Phương Bình An qua đời, hẳn không kèm được mà khóc rống lên.

Suốt một năm qua, hầu như ngày nào hẳn cũng mơ thấy Bình An. Cô như dòng máu đã rót vào sinh mệnh hẳn, không cách nào tẩy xóa được.

Thì ra, cô đã tồn tại trong đáy lòng hẳn, chứ không phải như hẳn nghĩ rằng hẳn chỉ đang lợi dụng cô. Hóa ra, không có Bình An, hẳn chẳng là gì cả! Tất cả mọi tự tin và vinh quang của hẳn đều đến từ chính vợ mình.

Ha ha, hẳn còn tưởng mình là nhân tài cơ đấy. Thật ra hẳn cũng chỉ là người bình thường thôi.

Cả đời này... đã không có Phương Bình An, hẳn nhất định chỉ có thể tầm thường mà sống.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Phiên Ngoại — Chuyện Về Đôi Song Sinh

Nghiêm Túc cảm thấy vô cùng buồn bực!

Trong mắt người khác, cuộc sống hiện tại của anh là hạnh phúc mỹ mãn, không còn mong ước gì hơn nữa.

Sự nghiệp thành công, vợ trẻ đẹp, đã vậy còn sinh cho anh một cặp sinh đôi ai gặp cũng yêu. Anh còn cầu gì nữa?

Nhưng vấn đề ở đây là... Đừng nhìn hai tên oắt con người gặp người thích hoa gặp hoa nở kia mà lầm, cứ hễ về đến nhà thì chúng chính là hai thằng quý con không hơn không kém. Không biết có phải vì gien di truyền tốt quá hay không mà rõ ràng chúng mới chỉ là con nít ba tuổi đầu thôi thế mà đã hiểu được làm sao để đối nghịch với ông già của chúng.

Không phải anh không yêu con, nhưng hai thằng quý con này cứ suốt ngày tranh giành với anh. Đôi khi anh và Bình An đang định thân thiết một chút thì bọn nó lại đột ngột xuất hiện, khiến anh ấm ức vì không thể gõ cổ nhốt quách chúng vào chỗ nào đó cho khuất mắt.

“Mẹ, tụi con phải sang nhà ông ngoại à?” Anh lớn Phương Thụy Nghi chòì đập hai cẳng chân ngăn ngừn, leo lên sofa ngồi vào cạnh Bình An, mở đôi mắt to tròn nghiêng sang nhìn mẹ.

“Ba cũng phải đi hả?” Em trai Nghiêđm Thụy Hàn cầm máy chơi game nằm bò toài trên thảm lông dê trên sàn nhà, đầu cũng không thềm ngẩng lên, hỏi.

Hai thằng bé này lúc mới sinh ra thì trông có vẻ giống Bình An, thanh tú nhỏ nhắn thật đáng yêu. Nhưng khi lớn dần lên, mặt mày đã nẩy nở thì càng ngày càng giống Nghiêm Túc, đặc biệt là đôi mắt, nhìn rất đẹp. Còn về phần tính cách...

Tiểu Nghi khá hoạt bát. Ờ hèm, “hoạt bát” có vẻ là cách nói giảm nói tránh, thật ra nếu thằng bé này mà sống tại nông thôn thì chắc chắn sẽ là chúa tể rừng xanh. Rất hoang dã, trèo cao chui thấp, lại hiểu được cách lấy lòng người lớn bách phát bách trúng. Ngay cả Phương Hữu Lợi và hai ông bà cụ Nghiêm gia cũng chưa nhìn ra bản chất chúa tể này của nó, mỗi lần nó nghịch ngợm mà gặp rắc rối thì họ đều nhanh chóng ra mặt che chở, thương yêu không mắng nó một câu nào. Trong nhà chỉ có mỗi Nghiêm Túc là trị được nó.

Còn về phần Hàn Hàn, mới thoát nhìn thì là một đứa bé rất tĩnh lặng. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó rất nhu thuận đâu nhá. Bình An cảm thấy thằng bé này có tiềm chất của một kẻ ghê gớm không vừa đâu.

Cô vốn định sinh ra hai đứa bé vừa nghe lời vừa đáng yêu à nha...

“Mẹ phải đi công tác với ba nên hai con sang nhà ngoại ở hai ngày. Có ông ngoại chơi với các con, còn có bà ngoại xinh đẹp nấu các món ăn ngon mà tụi con thích nữa, hai con phải ngoan đó nhe.” Bình An ôm lấy đứa lớn, hôn chụt một cái lên khuôn mặt mềm mại trắng nõn của nó.

Tiểu Nghi nhú nhú mày, “Mẹ, con đâu phải là con nít, đừng có lúc nào cũng hôn lên mặt con thế!”

Bình An tròn tròn mắt. Ba tuổi chẳng lẽ không phải là con nít à?

Hàn Hàn ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt to đen sáng ngời, “Mẹ, ba lại giật dây kêu mẹ bỏ lại tụi con chứ gì?”

“Ba mẹ phải đi công tác, không phải vứt bỏ các con...” Bình An đang hoảng nghiêm nghị giải thích, “Tụi con không thể hiểu làm ba mẹ vậy được.”

“Vậy lúc nào ba mẹ sẽ sinh thêm hai đứa cho tụi con chơi vậy?” Hàn Hàn lịch đầu hỏi.

Bình An toát mồ hôi hột. Sinh ra để chơi á? “Sao lại muốn hai đứa?”

“Anh một cái, con một cái.” Hàn Hàn vươn hai ngón tay, nghiêm trang phân trần.

“Con chơi với anh là được rồi.” Bình An khép tạp chí lại, đúng là tư duy trẻ con quá khó lý giải, “Đi, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút đi.”

Nên đời lực chú ý của chúng đi là tốt nhất...

Đến tối lúc Nghiêm Túc đi làm về, Bình An đã chuẩn bị xong bữa tối, hai đứa nhỏ đã ngồi ngay ngắn trước bàn cơm, một tay cầm đũa một tay cầm thìa vẻ rất ngoan ngoãn đáng yêu.

“Mời ba ăn cơm!” Nghiêm Túc rửa tay xong ngồi xuống, hai thằng bé lập tức ngoan ngoãn mời cơm.

“Ng ngoan, ăn cơm đi.” Nghiêm Túc hài lòng gật gật đầu.

Bình An ngồi xuống cạnh Nghiêm Túc, “Hôm nay công việc thế nào?”

Nghiêm Túc cúi đầu hôn cô một cái, “Bình thường, chỉ có vài cuộc họp ngắn.”

“Loại hình ảnh này không thích hợp xuất hiện trước mặt tụi con lắm đâu, ba, tụi con còn chưa trưởng thành à nha.” Tiểu Nghi cắn đũa, mở to mắt nhìn Nghiêm Túc.

“Đúng vậy, không tốt cho việc phát triển khỏe mạnh về thể xác và tinh thần của tụi con.” Hàn Hàn đồng ý gật gật đầu.

Hai thằng oắt thối này! Nghiêm Túc vừa buồn cười vừa tức giận mắng thăm trong bụng.

“Ăn cơm nhanh đi, mấy bữa nữa sẽ cho tụi con đi nhà trẻ!” Nghiêm Túc hất mặt, nghiêm giọng nói.

“Ba, ba không thể lợi dụng việc mình là người lớn để bắt nạt tụi con. Tụi con yêu cầu được đối xử công bằng.” Tiểu Nghi không phục kêu lên.

Nghiêm Túc cười gật gật đầu, “Thế nào mới tính là công bằng?”

“Bỏ phiếu biểu quyết, ai tán thành tụi con đi nhà trẻ thì giơ tay.” Hàn Hàn lú lo.

“Mười tám tuổi mới có quyền bỏ phiếu, ở đây chỉ có ba với mẹ là phù hợp yêu cầu. Như vậy, giờ bắt đầu biểu quyết.” Nghiêm Túc giơ tay lên.

Bình An liếc mắt nhìn Nghiêm Túc một cái, rồi lại nhìn sang hai đứa con đang dùng ánh mắt sáng ngời trong suốt nhìn cô. Ánh mắt của bọn trẻ thật sinh động đáng yêu làm sao, khiến cô gần như muốn mềm lòng. Nhưng...

“Cũng đến lúc hai đứa cần đi nhà trẻ rồi, ở đó sẽ có rất nhiều bạn chơi với các con.”

“Ê, ba ăn gian.” Hai đứa lập tức kháng nghị, “Tụi con cũng có quyền bỏ phiếu chứ bộ. Tụi con phản đối.”

Nghiêm Túc cười cười, y như một con cáo già vừa xơi xong thịt gà, “Bỏ phiếu được thông qua. Được rồi, giờ ăn cơm thôi, không được xét lại.”

Hai thằng bé mếu máo. Thật ra không phải hai cậu không muốn đi nhà trẻ, chẳng qua tâm lý kháng cự của trẻ em nổi lên đấy thôi. Hơn nữa, hai

cậu cũng hiểu được là ba muốn đưa các cậu đi nhà trẻ là vì muốn đẩy các cậu ra xa để độc chiếm mẹ đây mà.

Buổi tối, hai nhóc con muốn Bình An kể chuyện cổ tích. Bình thường, chỉ cần đọc hai ba truyện thì chúng đã ngủ ngay, chẳng biết đêm nay tinh thần hai đứa đặc biệt hưng phấn hay sao mà Bình An đã đọc đến buồn ngủ rũ ra rồi mà tinh thần bọn chúng còn vô cùng sáng láng, muốn tiếp tục nghe chuyện nữa.

“Đêm nay đọc đến đây thôi, mau ngủ đi.” Cuối cùng, Bình An hết kiên nhẫn sau khi đã đọc tới mười câu chuyện, bảo hai đứa lập tức nằm xuống ngủ.

“Mẹ ngủ chung với tụi con đi, không thôi tụi con ngủ không được.” Hai thằng bé làm nũng, một trái một phải ôm lấy cánh tay Bình An.

Bình An nhìn hai khuôn mặt đáng yêu như thiên sứ, trái tim mềm nhũn như muốn chảy nước, “Rồi, mẹ ngủ với tụi con, mau nằm xuống đi.”

Vì thế, ba mẹ con nằm chung trong cái giường rộng hai mét, Bình An bị nhét vào chính giữa rồi hai đứa ôm hai bên, ôm thật chặt như sợ Bình An bị cướp đi mất vậy.

Rất nhanh, Bình An đã đi vào giấc ngủ.

Tiểu Nghi và Hàn Hàn liếc mắt nhìn nhau, cùng vươn hai tay be bé mồm mĩm ra, “OK.”

Nghiêm Túc đợi trong phòng thật lâu mà không thấy Bình An vào, cuối cùng không đợi được nữa mà đến phòng trẻ con để xem sao, nhác thấy tình hình bên trong thì khóe miệng bất giác giần giật một chút.

Anh nhẹ chân đi qua, sau khi thấy hai thằng con đã ngủ say bên cạnh Bình An thì mới tức giận khẽ hừ một tiếng, khom lưng cẩn thận ôm Bình

An lên.

Nếu lúc trước sinh con gái thì tốt rồi, chắc chắn sẽ không suốt ngày tranh giành với anh!

Hai bé con đã ngủ say nên hoàn toàn không phát giác được rằng mẹ mà bọn chúng cố gắng chiếm lấy đã bị Nghiêm Túc lén lút ôm đi.

“Ừa, Nghiêm Túc hả?” Bình An bị ôm về phòng, mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Nghiêm Túc bên cạnh thì ậm ừ hỏi, “Hai đứa ngủ chưa?”

Nghiêm Túc ôm cô vào trong lòng, một tay nhéo nhéo bộ ngực đầy đặn của cô, khàn khàn nói, “Ừ, ngủ rồi.”

“Nè, muốn sinh thêm em bé cho tụi nó không? Em thấy tụi nó hình như thích lắm.” Bình An vòng tay ôm hông Nghiêm Túc, thấp giọng hỏi.

Nghiêm Túc nghĩ đến khuôn mặt tái nhợt của Bình An lúc vừa sinh xong lần trước thì lập tức lắc đầu, “Hai đứa quý con này là đủ rồi.”

“Nhưng mà...”

“Vẫn muốn có thêm à?” Nghiêm Túc xoay người đặt cô bên dưới, “Cưng à, sinh thêm một đứa nữa thì thế giới riêng của tụi mình sẽ chẳng còn đâu.”

Hiểu rồi, thế giới riêng của hai vợ chồng cũng rất quan trọng!

Ngày hôm sau, đưa hai bé đến nhà ông ngoại xong, Nghiêm Túc liền cùng Bình An lấy việc công làm việc riêng đi công tác. Hai người sống hai ngày trong thế giới ngọt ngào của hai vợ chồng xong mà vẫn còn luyến tiếc.

Cho tới bây giờ, Bình An chưa từng rời khỏi hai bé quá một ngày, nên hai ngày qua tuy thật thư thái nhưng cô vẫn canh cánh về hai đứa con. Sau khi về, nhìn thấy ánh mắt ảm ức của bọn nhỏ, khỏi phải nói trong lòng cô

áy này đến nhường nào, nên yêu cầu gì mà bọn chúng đề ra cô đều lập tức đáp ứng.

Bao gồm dẫn chúng đến Disneyland ở Hongkong chơi vài ngày. Nghiêm Túc ngồi bên cạnh nghe thấy thế thì khóe miệng bắt đầu rút gân. Anh vất vả lắm mới rút ra được hai ngày để đi chơi với Bình An, giờ nếu lấy thêm vài ngày nữa để đi Hongkong thì hoàn toàn không có khả năng.

Hai thằng quý con này nhất định là cố ý đây!

Hai ngày sau, Bình An phải đến Tập đoàn Phương Thị dự họp cổ đông. Tuy cô đã không còn làm việc tại Phương Thị nữa nhưng vẫn còn là cổ đông lớn và thành viên HĐQT, có một vài hội nghị không thể trốn được.

Tiểu Nghi và Hàn Hàn còn chưa được gửi đi nhà trẻ, hai bảo mẫu của hai bé đúng lúc này một người xin nghỉ phép, người kia xin từ chức, Nghiêm Túc đành phải mang hai đứa đến công ty với anh, cho chúng chơi trong văn phòng.

Đây không phải là lần đầu tiên hai bé đến Nghiêm Thị, thư ký và trợ lý của Nghiêm Túc đều đã gặp qua hai bé cưng đáng yêu này nên vừa thấy hai bé đến đây thì lập tức lấy đồ ăn vặt bình thường được giữ khư khư như giữ của ra mời, nghe Tiểu Nghi và Hàn Hàn luôn miệng hết khen chú đẹp trai lại nịnh cô xinh đẹp thì đều tiếc sao không thể cướp mang về nhà mà cưng chiều cho đã.

Nghiêm Túc thì hiểu hai nhóc hơn ai hết nên khi nhìn thấy ngay cả Đường Sâm cũng bị chúng lừa quay mòng mòng thì chỉ có cười thầm trong bụng.

Vất vả lắm mới điều được nhóm trợ lý và Đường Sâm ra ngoài công tác, hai thằng bé lúc này mới cười tủm tỉm ngồi ở sofa đếm chiến lợi phẩm.

“Tổng Tài, đây là lịch làm việc hôm nay.” Một lát sau, cửa phòng được gõ rồi mở ra, một cô thư ký mặc vest văn phòng dáng người nóng bỏng đi vào, mắt không rời Nghiêm Túc.

Đây là thư ký mới tới, thư ký cũ đã từ chức.

“Ah, đây là con của Tổng Tài đúng không, giống Tổng Tài như đúc à, thật đáng yêu quá đi.” Thư ký gọi cảm nhìn thấy hai bé trai sinh đôi đang ngồi trên sofa ăn đồ ăn vặt và chơi game thì lập tức bày ra một nụ cười tự cho là vô cùng thân thiết vừa tiến đến gần.

Nghiêm Túc chỉ thản nhiên quét mắt liếc cô ta một cái, cảm thấy không thể nào hít thở nổi với mùi nước hoa nồng nặc trong không khí.

“Dì à, mùi nước hoa trên người dì nồng quá đi, mũi của em con rất mẫn cảm, dì đừng lại gần.” Tiểu Nghi nhú mày nhìn bà cô đang muốn tiến tới làm thân với hai cậu vừa liếc mắt đưa tình với ba, biết ngay cũng chẳng phải là người tốt gì, hơn nữa nụ cười này giả tạo quá, nhìn phát ghét.

Khóe mắt cô nàng thư ký gọi cảm giật vài cái, “Bé à, gọi chị thôi, không phải dì đâu nha.”

“Dì nhìn còn già hơn mẹ con, sao lại không gọi là Dì?” Khuôn mặt Hàn Hàn đầy vẻ hoang mang nhìn cô thư ký, trông ngây thơ đáng yêu vô cùng.

Già hơn mẹ chúng? Làm gì có! Tuy không giỏi giang bằng, nhưng dù gì đi nữa mình cũng phải ngon hơn một bà nạ dòng hai con chứ!

“Thư ký Trương, cô ra ngoài trước đi, ở đây không còn việc gì.” Nghiêm Túc cố nén cười mở miệng. Thư ký này rất không thích hợp làm việc tại đây, chắc phải kêu Bộ phận Nhân sự tìm thư ký mới cho anh mới được.

Thư ký Trương vốn chưa từ bỏ ý định, cô ta còn muốn lấy lòng hai đứa bé, như vậy biết đâu cơ hội tiếp cận Tổng Tài có thể lớn hơn một chút,

nhưng... hai đứa bé này hình như không dễ dụ lắm thì phải.

“Hẹn gặp lại Dì nhé.” Tiểu Nghi và Hàn Hàn cùng đồng loạt mở miệng.

BÌNH AN TRỌNG SINH

Dư Phương

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Phiên Ngoại — Em Gái Đâu, Em Gái Nữa Đâu

Hai anh em sinh đôi cuối cùng cũng đi nhà trẻ.

Ở nhà trẻ có rất nhiều bạn nhỏ, hai anh em không ngờ là sẽ có nhiều bạn sà sà tuổi mình như vậy nên lập tức cảm thấy rất mới mẻ, không khóc không ăn vạ, mỗi ngày đều ngoan ngoãn để Bình An đưa đến nhà trẻ.

Thấy hai con ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Bình An đương nhiên rất vui. Vì hai đứa bé này mà cô vẫn chưa đi làm lại, giờ cuối cùng cũng đã có thời gian, cô cũng nên ngẫm nghĩ xem kế tiếp muốn làm gì.

Nhưng mà...

Hai bé sinh đôi đi nhà trẻ ngày thứ năm, cô giáo còn gọi điện thoại cho cô khen hai cậu bé rất nghe lời khiến ai cũng thích, lúc các bé khác khóc quây thì hai anh em còn biết giúp cô dỗ bạn đừng khóc. Tóm lại, hai bé song sinh thông minh lanh lợi, ai gặp cũng thích, hầu như cô giáo nào cũng yêu hai đứa.

Con mình được hoan nghênh như vậy nên Bình An âm thầm đắc ý vô cùng. Không hổ là do cô sinh ra, gien tốt!

Hai bé song sinh đi nhà trẻ ngày thứ mười, cô giáo lại gọi điện thoại cho Bình An, báo là Tiểu Nghi đánh bạn. Khi hỏi rõ nguyên nhân, Tiểu Nghi nói là cậu bé kia ăn hiếp em trai mình nên cậu đánh không thương tiếc. Bây giờ mẹ của cậu bé kia đến trường học, muốn mời Bình An qua đó phân xử.

Ăn hiếp Hàn Hàn ấy hả? Bình An nghĩ mà muốn toát mồ hôi hột, cô chưa hề nghĩ dù chỉ một giây một phút rằng ai đó sẽ ăn hiếp được con mình, nhưng rồi cô vẫn không do dự mà lái xe đến trường học ngay.

Đến trường mới biết, thì ra Tiểu Nghi đánh con của Ôn Triệu Mẫn.

Ôn Triệu Mẫn là anh Hai của Ôn Triệu Dung, tự dưng bỏ nhà biến mất vài năm mà không ai biết vì sao, sau khi quay về thì lại tranh quyền đoạt sản với chính em trai mình. Ôn Triệu Dung vốn cũng không muốn tranh quyền với anh mình trong công ty, nhưng lại bị ép đến không còn biện pháp nào khác. Sau đó, được Nghiêm Túc âm thầm hỗ trợ, Ôn Triệu Dung ngồi vững tại vị trí Tổng Giám Đốc Công ty Vật liệu Xây dựng Kỳ Phong. Đến hiện tại, Ôn Triệu Mẫn còn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn đẩy bật em trai mình ra khỏi công ty, hoàn toàn không nhớ tới thời điểm anh ta ích kỷ quăng lại công ty đằng sau mà biến mất tăm mất dạng, ai đã đưa Công ty VLXD Kỳ Phong từ trong bước bấp bênh gần bờ vực phá sản lên con đường hồi sinh.

Đây là lần đầu tiên Bình An nhìn thấy vợ của Ôn Triệu Mẫn, cũng không biết có phải là cái cô diễn viên vẫn nghe nói đó hay không, nhìn rất xinh đẹp, bảo dưỡng cũng tốt lắm, chẳng qua dường như có vẻ không dễ hòa hợp lắm.

“Nghiêm phu nhân, cô nhìn đi, con cô đánh con tôi ra vầy nè. Tuổi còn nhỏ mà đã ra tay nặng như vậy, đúng là không có gia giáo gì hết.” Ôn phu nhân vừa thấy Bình An đến thì lập tức oang oang trách mắng liền miệng.

Bình An nhìn nhìn cậu bé đứng cạnh Ôn phu nhân, trông cậu to khỏe hơn Tiểu Nghi nhiều, hơn nữa còn đang bạnh cổ trừng mắt người khác nhìn rất hung ác. Thế mà lại bị đánh đến tét khóe miệng.

“Tiểu Nghi, con đánh bạn hả?” Bình An làm như không nghe câu “không có gia giáo” của Ôn phu nhân, cúi đầu hỏi con mình.

Tiểu Nghi ngẩng đầu, đường hoàng nghiêm nghị nói, “Con đánh, Ôn Thụ Ba ăn hiếp em trai.”

“Nói xạo, con tôi có ăn hiếp ai đâu.” Ôn phu nhân lập tức mắng.

“Bạn ấy không chỉ ăn hiếp em mà còn ăn hiếp mấy bạn khác nữa.” Tiểu Nghi không ngẩng đầu nhìn mẹ con họ Ôn, mặt mày vẫn nghiêm nghị nói ra.

“Hàn Hàn, con kể xem chuyện gì xảy ra?” Bình An lại hỏi thẳng em.

“Con với Tiểu Vi đang chơi xếp gỗ, bạn ấy đá đổ xong còn giật tóc Tiểu Vi, làm cho Tiểu Vi khóc.” Hàn Hàn lí nhí, biểu hiện rất ảm ức.

Cô giáo đứng bên cạnh thấy vậy thiếu chút nữa thì đã đưa tay kéo cậu bé đáng yêu vào lòng mà dỗ dành cho bé bớt buồn.

Bình An nghe xong đầu đuôi mới cười nhìn Ôn phu nhân, “Ôn phu nhân, con nít chơi với nhau thì khó tránh khỏi va chạm, con tôi đánh con cô là con tôi không đúng, tôi xin lỗi cô. Nhưng dù sao chuyện này ai cũng có sai, cô nói đúng không?”

Ôn phu nhân cười lạnh, “Con tôi có đánh con cô tét miệng đâu, Nghiêm phu nhân, cô đâu thể nói suông như vậy.”

“Ôn phu nhân, thật ra Tiểu Ba bất cẩn tự té sắp xuống mà, các bạn xung quanh đều thấy.” Có cô giáo đứng cạnh hỗ trợ khuyên bảo, cái bà Ôn phu nhân này tính tình rất khó ứng phó.

“Cô làm cô giáo kiểu gì vậy? Có phải hễ có người quà cáp cho cô nhiều hơn thì bệnh họ chăm chặp không? Con tôi bị đánh đến thế này chẳng lẽ là giả à?” Ôn phu nhân ghi thù Phương Bình An bởi cô từng giúp Ôn Triệu Dung đối phó với chồng cô ta, nên cách nói chuyện tự nhiên cũng vô cùng chối tai.

Hai cô giáo đứng bên vô cùng xấu hổ.

“Anh con thấp hơn Ôn Thụ Ba nhiều, có hai anh con gộp lại cũng không bằng một Ôn Thụ Ba, Dì à, anh con sao đánh lại con Dì được.” Hàn Hàn lặc cái đầu nho nhỏ, sợ hãi nhìn hai mẹ con họ Ôn.

Đúng vậy, con mình to lớn dềnh dàng thế mà lại bị một thằng bé nhỏ gầy chỉ bằng phân nửa nó đánh cho bầm dập, nói ra chẳng những quá mất mặt mà người ta cũng không tin thằng bé kia sẽ vô duyên vô cớ đánh con mình.

Sắc mặt Ôn phu nhân rất khó xem, cô ta trừng mắt nhìn Hàn Hàn, “Mặc kệ thế nào, các người phải xin lỗi!”

“Xin lỗi thì có thể, con tôi đánh bạn là không đúng, nhưng con cô ăn hiếp bạn trước, như thế hai bên đều phải xin lỗi lẫn nhau. Ôn phu nhân, cô thấy đúng vậy không?” Bình An cười tủm tỉm nói. Con mình nên cô hiểu rất rõ, cô tin Tiểu Nghi sẽ không ra tay đánh bạn trước, nếu bắt Tiểu Nghi phải xin lỗi trước một cách không công bằng, đừng nói là vì cô thương con mà đúng là cô thật sự làm không được.

“Đúng là nói năng vô lý hết sức. Tiểu Ba, chúng ta đi, mẹ đổi trường khác cho con!” Ôn phu nhân kéo tay con, thở phì phì tức giận đi ra khỏi văn phòng.

Gặp dạng phụ huynh không hiểu lý lẽ thế này, cô giáo cũng thật bất đắc dĩ.

“Nghiêm phu nhân...”

Bình An cười cười, nhíu mày nhìn Tiểu Nghi, “Tiểu Nghi, nói thật cho mẹ nghe, chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Nghi cúi đầu, lí nhí, “Ôn Thụ Ba toàn ăn hiếp tụi con, không cho các bạn khác chơi với tụi con, còn không cho các bạn nói chuyện với tụi

con nữa.”

“Nghiêm phu nhân, chuyện này hôm nay chúng tôi mới được biết. Tiểu Nghi và Hàn Hàn đều rất ngoan ngoãn, Tiểu Ba thì có hơi nghịch ngợm một chút.” Cô giáo phân trần.

Bình An nhớ tới thái độ của Ôn phu nhân, thầm thở dài một tiếng trong lòng, đúng là không giống như trong tưởng tượng nha.

Không ai phát hiện Tiểu Nghi và Hàn Hàn trao đổi ánh mắt với nhau. Chỉ có hai đứa mới biết được, sở dĩ Ôn Thụ Ba té đập mặt là vì bị hai anh em chúng gài bẫy, bằng không sao chúng có thể đánh thắng được cái thằng cao to như thế.

Dạo này Bình An cảm thấy khẩu vị không được tốt lắm, hơn nữa rất ham ngủ. Cảm giác quen thuộc lại xa lạ này làm cho cô thấy khó mà hiểu được.

Đừng nói là có nha? Cô với Nghiêm Túc vẫn có tránh thai mà! Không đúng, tháng trước “người quen” hình như không có tới...

Hai tháng trước cô với Nghiêm Túc đi công tác, hình như... không có tránh thai?

Bởi lúc đó là thời kỳ an toàn nên cô không để ý. Càng nghĩ càng không đúng, cô đưa hai con đến trường xong thì lập tức đến bệnh viện kiểm tra.

Vốn tưởng là báo động giả, ai dè lại là thật!

Buổi tối, sau khi Nghiêm Túc về nhà và biết bà xã mang thai thì nhất thời không thể nói rõ cảm xúc lúc này của mình là gì, chỉ sờ sờ bụng Bình An rồi dùng ngữ khí vô cùng kiên định nói, “Lần này nhất định là con gái!”

Khi Tiểu Nghi và Hàn Hàn biết trong bụng mẹ có em bé, hai thằng bé vui mừng nhảy cẫng lên hoan hô, rồi ngoan ngoãn dựa vào người Bình An,

hai tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt trên bụng mẹ, “Mẹ, em bé bên trong là em gái, chắc là em gái nhỉ?”

Tóm lại tụi con muốn có bao nhiêu em gái đây...

Năm tháng sau, Bình An đi siêu âm màu, đúng là đã không làm cho mọi người thất vọng. Cục cưng thật sự là con gái.

Nghiêm Túc cao hứng đến cười không khép miệng được.

Mỗi buổi tối, hai con trai cũng quần quýt cạnh Bình An suốt, lái nhái đòi kể chuyện cổ tích cho em gái nghe. Lần nào cuối cùng cũng bị Nghiêm Túc xách mỗi tay một đứa quăng về phòng trẻ.

Sau ba tháng nữa, Bình An thuận lợi sinh ra một cô con gái.

“Mẹ, sao em xấu quá à, nhăn nheo y như con khi nhỏ á.” Tiểu Nghi và Hàn Hàn châu đầu cạnh giường, mở to hai đôi mắt sáng rực nhìn cục cưng đang nằm cạnh Bình An, thấy sao em gái này chẳng giống như hai cậu tưởng tượng gì hết.

Nghiêm Túc cả giận, “Mới sinh em bé nào chẳng thế, em gái tụi con sau này chắc chắn sẽ là Hoa Hậu!”

Tiểu Nghi và Hàn Hàn thật cẩn thận vươn hai tay nhỏ bé nhẹ nhàng chọc chọc vào hai má em gái một chút. Mềm ghê ta ơi! Y như kẹo bông gòn vậy.

Hai cậu vội vàng giật tay về, sợ đâm xấu em gái.

Bình An nhìn động tác đáng yêu của hai thằng con, nhin không được mà nở nụ cười.

Thật lâu thật lâu về sau, Tiểu Nghi và Hàn Hàn vẫn vô cùng hối hận mình đã nói em gái giống khi con. Em gái làm gì có giống khi đâu, là cạp

cái thì có...

Còn Bình An thì cứ bần khoản mãi, con gái sắp hai tuổi của mình tính cách giống ai thế không biết?

Mấy tháng đầu thì con gái mũm mĩm như cục bột, ngoan ngoãn đáng yêu khiến ai cũng yêu thương tận xương, nhưng dần dà lớn lên thì tính cách thật sự càng ngày càng giống như một ông trời con.

Chắc là tại vì Nghiêm Túc cưng chiều đến coi trời bằng vung đây!

Còn có hai ông anh trai nữa. Hồi đầu thì ghét bỏ em gái vì em nhìn khó coi quá, sau đó khi thấy em gái càng ngày càng đáng yêu thì hầu như ngày nào cũng giành giật với Nghiêm Túc để được ôm em, có đôi khi ba cha con còn cãi nhau vì em...

Cho nên phải nói chứ, ba người đàn ông trong nhà – tạm thời cứ xem hai thằng quý bảy tuổi cũng là đàn ông đi – đều cưng chiều em gái đến muốn gì được nấy, chắc chắn đã nuông chiều tính cách của em đến kỳ cục luôn.

Bất quá, người mà em gái thích nhất không phải là các anh cũng không phải là ba, mà là mẹ.

Ai cũng nói con gái là tri kỷ của mẹ, lời này chẳng sai chút nào!

Được rồi, chính Bình An cũng rất yêu con gái, bộ dạng xinh đẹp đáng yêu không nói, mà còn thích quần quýt bên cô suốt ngày, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng lại biết nói ngọt, ai nhìn mà không thích đây? Huống chi, đây lại là bảo bối mình 9 tháng mang nặng đẻ đau.

Con gái thì phải được cưng chiều, chỉ cần dạy dỗ cho tính cách đừng điêu ngoa bốc đồng là được, còn muốn làm ông trời con thì cứ làm đi, sau này lớn lên mới không bị ăn hiếp, chỉ có thể ăn hiếp người khác mà thôi... À ha, sau này có chuyện để xem à nha.

Bất quá, dưới con mắt của hai ông anh sinh đôi, em gái nào chỉ là ông trời con không thôi đâu, khi trưởng thành nó chắc chắn sẽ là nữ vương, với tính cách ngang ngược khí thế kia ai sẽ dám đối nghịch với nó?

Còn bé Nghiêm Nghiên thì nghĩ sao?

Làm ông trời con cũng tốt, nữ vương cũng có sao? Bé chính là đại tiểu thư độc nhất vô nhị tại Nghiêm gia đó nha, ai dám bắt nạt bé, bé chắc chắn sẽ trả lại đầy đủ cả vốn lẫn lời!

Dù sao đã có ba và hai anh, còn có nhiều Cô Dì Chú Bác yêu bé như vậy, chỗ dựa lưng của bé hơi bị to à nha!

A, đúng rồi, nghe nói anh Hai và anh Ba trước kia nói bé xấu như con khỉ con phải không, bé còn chưa tính sổ với hai anh đó!

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiền Căn

Chương 2: Trọng Sinh

Chương 3: Trở Về Trường Học

Chương 4: Tứ Bảo

Chương 5: Cầu Huyết Thiên Lô

Chương 6: Hội Nghị

Chương 7: Anh Mới Là Sâu Gạo

Chương 8: Kinh Ngạc

Chương 9: Chán Ghét Theo Bản Năng

Chương 10: Còn Nhiều Thời Gian

Chương 11: Đây Không Phải Là Vờ Buông Để Bắt Thật Mà

Chương 12: Lắc Tay Đính Ước

Chương 13: Muốn Đào Tường

Chương 14: Ăn CƠM

Chương 15: Ánh Sáng Mới Nở Rộ

Chương 16: Các Loại Ghê Tởm

Chương 17: Sáng Thứ Bảy

Chương 18: Năm Mới Vui Vẻ

Chương 19: Người Đàn Ông Có Đôi Mắt Đào Hoa

Chương 20: Quảng Trường Thời Đại

Chương 21: Đêm Ngược Thời Gian

Chương 22: Bác Trai

Chương 23: Viên Lão Phu Nhân

Chương 24: Câu Lạc Bộ Golden Bay

Chương 25: Người Đàn Ông Kia

Chương 26: Lại Gặp Mặt

Chương 27: Ý Định Của Mình

[Chương 28: Ăn Lầu](#)
[Chương 29: Chị Em Tốt](#)
[Chương 30: Thành Phố Meibo](#)
[Chương 31: Vô Tình Gặp Được](#)
[Chương 32: Hôn Giám Tiếp](#)
[Chương 33: Đi Công Tác](#)
[Chương 34: Đồng Minh](#)
[Chương 35: Nghiêm Lão Phu Nhân](#)
[Chương 36: Không Phải Là Đối Thủ A](#)
[Chương 37: Lòng Tin](#)
[Chương 38: Trình Vận](#)
[Chương 39: Đừng Khiêu Chiến Giới Hạn Cuối Cùng Của Tôi](#)
[Chương 40: Đàn Ông Chính Là Như Thế](#)
[Chương 41: Ôn Đại Thiểu Gia Mất Tích](#)
[Chương 42: ‘Đại Hội Đấu Võ’](#)
[Chương 43: Tìm Đến Ba](#)
[Chương 44: Cơm Tối Ấm Áp](#)
[Chương 45: Có Gian Tình Thật To](#)
[Chương 46: Chiếc Skyper C8](#)
[Chương 47: Được, Anh Chịu Trách Nhiệm](#)
[Chương 48: Say](#)
[Chương 49: Lớn Tuổi Hơn Một Chút Có Gì Không Tốt Sao](#)
[Chương 50: Không Đề](#)
[Chương 51: Ước Hẹn Cùng Ba](#)
[Chương 52: Bị Bài Xích](#)
[Chương 53: Sai Lầm Cả Đêm](#)
[Chương 54: Bắt Đầu Kế Hoạch](#)
[Chương 55: Kiểm Tra Thân Thể](#)
[Chương 56: Gặp Phải Một Đóa Hoa Trắng Nhỏ](#)
[Chương 57: Đội A- Xít Sun-Phu-Rit](#)
[Chương 58: Thêm Bạn](#)
[Chương 59: Tha Thứ](#)

[Chương 60: Thăm](#)
[Chương 61: Lôi Kéo](#)
[Chương 62: Thành Phố Không Ngủ](#)
[Chương 63: Dạ Tiệc Hằng Năm](#)
[Chương 64: Ứng Cử Viên Tốt](#)
[Chương 65: Hoàng Tử Cười Ngựa Đến](#)
[Chương 66: Đây Là Sự Ích Kỷ Của Người Làm Cha](#)
[Chương 67: Người Thân](#)
[Chương 68: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được](#)
[Chương 69: Cực Phẩm Chỗ Nào Cũng Có](#)
[Chương 70: Cách Xa Cực Phẩm, Trân Ái Sinh Mạng](#)
[Chương 71: Không Bằng Tự Mình Bảo Vệ Mình](#)
[Chương 72: Di Chúc](#)
[Chương 73: Mỗi Người Đi Một Ngả](#)
[Chương 74: Bữa Tiệc](#)
[Chương 75: Làm Bạn Gái Của Anh Đi](#)
[Chương 76: Vô Lực](#)
[Chương 77: Đón Người](#)
[Chương 78: Làm Hoàn Thánh](#)
[Chương 79: Bạn Mới](#)
[Chương 80: Ngày Lễ Nguyên Tiêu](#)
[Chương 81: Khai Giảng](#)
[Chương 82: Bạn Trên Mạng Không Thể Tùy Tiện Gặp](#)
[Chương 83: Thì Ra Là Có Người Khác](#)
[Chương 84: Khiêu Khích](#)
[Chương 85: Tựa Đề Rất Bắt Mắt, Rất Kích Thích](#)
[Chương 86: Đối Lập](#)
[Chương 87: Chính Thức Tuyên Chiến](#)
[Chương 88: Không Đề](#)
[Chương 89: Giai Nhân Ước Hẹn](#)
[Chương 90: Bày Tỏ Chân Tình](#)
[Chương 91: Gián Tiếp](#)

[Chương 92: Bận Rộn](#)
[Chương 93: Đi Họp](#)
[Chương 94: Muốn Anh Phải Xin Lỗi](#)
[Chương 95: Chỉ Là Học Xong Thì Trường Thành](#)
[Chương 96: Thiên Trường Địa Cửu](#)
[Chương 97: Chuyện Xấu Giữa Ban Ngày Ban Mặt](#)
[Chương 98: Tin Tức Kinh Hoàng](#)
[Chương 99: Tái Hôn](#)
[Chương 100: Khéo Quá Hóa Vụng](#)
[Chương 101: Rất Tức Giận](#)
[Chương 102: Các Loại Giận](#)
[Chương 103: Lối Thoát Chật Vặt](#)
[Chương 104: Quả Nhiên Vẫn Là Cô Ta](#)
[Chương 105: Không Cần Làm Thánh Mẫu Thiện Lương](#)
[Chương 106: Anh Không Vui](#)
[Chương 107: Nhẹ Cả Người](#)
[Chương 108: Vô Tình Gặp Gỡ Tại Maison Branche](#)
[Chương 109: Đây Chính Là Đãi Ngộ Bạch Kim](#)
[Chương 110: Anh Em Bà Con](#)
[Chương 111: Anh Vẫn Luôn Nguy Hiểm Như Thế](#)
[Chương 112: Tình Cảm](#)
[Chương 113: Bình Tĩnh](#)
[Chương 114: Phía Sau Chuyện Xưa](#)
[Chương 115: Chính Tôi Mới Trèo Cao](#)
[Chương 116: Đây Là Lần Đầu Tiên Cô Đánh Cuộc](#)
[Chương 117: Nhắc Lại Chuyện Cũ](#)
[Chương 118: Tai Tiếng](#)
[Chương 119: Người Phụ Nữ Thường Thức](#)
[Chương 120: Không Nhúng Tay Vào Chuyện Nhà Của Người Ngoài](#)
[Chương 121: Cho Làm Con Thừa Tự](#)
[Chương 122: Người Nào Gài Bẫy Người Nào](#)
[Chương 123: Đau Lòng](#)

[Chương 124: Em Tin Ai Hơn](#)
[Chương 125: Chúng Ta Là Người Một Nhà](#)
[Chương 126: Tương Kế Tự Kế](#)
[Chương 127: Tranh Cãi Âm Ỉ Tại Bệnh Viện](#)
[Chương 128: Đau Lòng Thất Vọng](#)
[Chương 129: Sự Khác Biệt](#)
[Chương 130: Có Muốn Gả Vào Nhà Giàu Không](#)
[Chương 131: Có Muốn Gả Vào Nhà Giàu Không](#)
[Chương 132: Quán Quít Chặt Lấy](#)
[Chương 133: Sơ Sốt Mấu Chốt](#)
[Chương 134: Phũ Sạch](#)
[Chương 135: Khác Biệt](#)
[Chương 136: Lãnh Đạm](#)
[Chương 137: Ghen](#)
[Chương 138: Được Đền Bù Mong Muốn](#)
[Chương 139: Không Biết Tự Lượng Sức Mình](#)
[Chương 140: Bạn Cũ](#)
[Chương 141: Anh Ta Không Hợp Với Em](#)
[Chương 142: Thủ Đoạn Cực Kỳ](#)
[Chương 143: Chúng Tôi Vẫn Rất Trong Sạch](#)
[Chương 144: Tôi Cũng Có Thể Giúp Anh](#)
[Chương 145: Thật May Là Chưa Từng Bỏ Qua Em](#)
[Chương 146: Giọng Hát Đặc Biệt](#)
[Chương 147: Hoàn Đao Đoạt Ái](#)
[Chương 148: Đối Với Anh Hứng Thú Khá Lớn](#)
[Chương 149: Không Phải Xì Căng Đạn](#)
[Chương 150: Một Ngày Vui Vẻ](#)
[Chương 151: Bị Quý Ám](#)
[Chương 152: Không Cho Phép Các Người Ở Chung Một Chỗ](#)
[Chương 153: Tạm Thời Đừng Gặp Mặt](#)
[Chương 154: Khát Cầu Người Tài](#)
[Chương 155: Tại Sao Có Thể Như Vậy](#)

[Chương 156: Thở Phào Nhẹ Nhõm](#)
[Chương 157: Quá Giỏi Quá Cường Đại](#)
[Chương 158: Đối Thoại](#)
[Chương 159: Báo Trước](#)
[Chương 160: Lại Một Lần Nữa](#)
[Chương 161: Tránh Né](#)
[Chương 162: Anh Rất Nhớ Em](#)
[Chương 163: Ảnh Chụp Thân Mật](#)
[Chương 164: Tốc Độ Của Tin Đồn](#)
[Chương 165: Nhượng Bộ Một Bước](#)
[Chương 166: Tôi Muốn Đàm Phán Trực Tiếp Với Cô](#)
[Chương 167: Ngạo Mạn](#)
[Chương 168: Có Khả Năng Bị Cua Đồng Ăn Thịt](#)
[Chương 169: Lột Xác](#)
[Chương 170: Công Kiên Ngạo Tức Đến Méo Miệng](#)
[Chương 171: Khai Chiến](#)
[Chương 172: Lấn Lộn Đầu Đuôi](#)
[Chương 173: Tụ Hạp](#)
[Chương 174: Sinh Nhật](#)
[Chương 175: Phản Bội](#)
[Chương 176: Điều Vãn Cho Quá Khứ](#)
[Chương 177: Tình Tay Ba](#)
[Chương 178: Giám Thị](#)
[Chương 179: Tình Yêu Là Một Canh Bạc 1](#)
[Chương 180: Tình Yêu Là Một Canh Bạc 2](#)
[Chương 181: Thời Gian Thấm Thoắt Thoi Đưa](#)
[Chương 182: Do Dự](#)
[Chương 183: Cầu Hôn](#)
[Chương 184: Nhắc Tỉnh](#)
[Chương 185: Ứng Cử Viên Tổng Giám Đốc](#)
[Chương 186: Anh Yêu Em, Nữ Hoàng Của Anh!](#)
[Chương 187: Quý Kế Của Đỗ Hiếu Mi](#)

[Chương 188: Gậy Ông Đập Lưng Ông](#)
[Chương 189: Không Chịu Nhận Thua](#)
[Chương 190: Được Như Ý Nguyễn](#)
[Chương 191: Buổi Sáng Tuyệt Vời](#)
[Chương 192: Cô Cũng Biết Thủ Đoạn Vây](#)
[Chương 193: Nhân Tài](#)
[Chương 194: Người Đàn Ông Đây Là Của Cô](#)
[Chương 195: Vu Tố Hà Trở Về](#)
[Chương 196: Giường Cung Bạt Kiếm](#)
[Chương 197: Giang Sơn Dễ Đổi, Bản Tính Khó Dời](#)
[Chương 198: Lòng Tham Không Đáy](#)
[Chương 199: Người Mới Nhận Chức](#)
[Chương 200: Thông Báo Nhậm Chức](#)
[Chương 201: Không Hợp Ca](#)
[Chương 202: Tự Tình Nho Nhỏ](#)
[Chương 203: Thư Ký Mới](#)
[Chương 204: Bạn Bè](#)
[Chương 205: Úy Úy Cố Chấp](#)
[Chương 206: Khách Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 207: Chúng Ta Kết Hôn Đi](#)
[Chương 208: Cùng Gặp Tại Hongkong](#)
[Chương 209: Bắt Chuyện Đãi Bôi](#)
[Chương 210: Chấn Động](#)
[Chương 211: Thật Sự Là Ý Tưởng Lớn Gặp Nhau Sao?](#)
[Chương 212: Tiết Lộ Bí Mật](#)
[Chương 213: Bị Thua](#)
[Chương 214: Tự Kiểm Điểm](#)
[Chương 215: Sáng Tỏ Thông Suốt](#)
[Chương 216: Ả Phái Về](#)
[Chương 217: Nhếch Nhác Rời Đi](#)
[Chương 218: Lễ Tốt Nghiệp](#)
[Chương 219: Nản Lòng](#)

[Chương 220: Vấn Đề Phía Sau](#)
[Chương 221: Nuôi Quân Ngàn Ngày](#)
[Chương 222: Kẻ Địch Của Kẻ Địch Chính Là Bạn](#)
[Chương 223: Cô Ta Không Có Lựa Chọn Nào Khác](#)
[Chương 224: Chính Là Người Này](#)
[Chương 225: Công Dã Tràng](#)
[Chương 226: Ăn Ý](#)
[Chương 227: Muốn Gặp Anh Ấy Một Lần](#)
[Chương 228: Đã Xảy Ra Chuyện](#)
[Chương 229: Đánh Xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục](#)
[Chương 230: Rác Rưởi](#)
[Chương 231: Mạo Hiểm Đánh Cuộc](#)
[Chương 232: Nghĩ Tên Cho Chương Thật Rất Tồn Tế Bào Não \(☺\)](#)
[Chương 233](#)
[Chương 234: Nghi Hoặc](#)
[Chương 235: Tin Tức Xấu](#)
[Chương 236: Ngẫu Nhiên Hay Cố Ý](#)
[Chương 237: Hy Vọng](#)
[Chương 238: Tin Tức](#)
[Chương 239: Nội Dung Băng Ghi Âm](#)
[Chương 240: Nghi Phạm Giết Người](#)
[Chương 241: Vượt Qua Cửa Ải Khó Khăn](#)
[Chương 242: Phán Quyết](#)
[Chương 243: Xã Hội Hải Hòa](#)
[Chương 244: Quan Hệ Bị Phơi Bày](#)
[Chương 245: Chó Cắn Chó](#)
[Chương 246: Thần Thông Quảng Đại](#)
[Chương 247: Đuổi Giết](#)
[Chương 248: Ra Tự Thú Đi](#)
[Chương 249: Ảnh Chụp](#)
[Chương 250: Điên Cuồng](#)
[Chương 251: Nguy Hiểm Tính Mạng](#)

[Chương 252: Tinh Thần Có Vấn Đề](#)
[Chương 253: Nói Chuyện](#)
[Chương 254: Ai Mới Là Người Ngoài](#)
[Chương 255: Âm Sát](#)
[Chương 256: Hình Phạt](#)
[Chương 257: Đều Có Hẹn](#)
[Chương 258: Tâm Hồn Bà Tám](#)
[Chương 259: Vô Tình Gặp Gỡ](#)
[Chương 260: Đón Dâu](#)
[Chương 261: Kính Trà](#)
[Chương 262: Tiệc Cưới Cùng Tuần Trăng Mật](#)
[Chương 263: Về Sau](#)
[Chương 264: Tiệc Gia Đình](#)
[Chương 265: Tiệc Cưới Cùng Tuần Trăng Mật](#)
[Chương 266: Chính Thức Giới Thiệu](#)
[Chương 267: Quan Hệ Phức Tạp](#)
[Chương 268: Bữa Tối Giữa Cha Và Con Gái](#)
[Chương 269: Dạ Tiệc Từ Thiện](#)
[Chương 270: Không Lời Nào Để Nói](#)
[Chương 271: Mang Thai](#)
[Chương 272: Vô Sự Không Lên Tam Bảo Điện](#)
[Chương 273: Cút](#)
[Chương 274: Vì Tôi Yêu Ông](#)
[Chương 275: Bất Mãn](#)
[Chương 276: Tôi Vì Chính Tôi](#)
[Chương 277: Ngã Sấp](#)
[Chương 278: Cầu Cạnh](#)
[Chương 279: Thì Ra Không Phải Là Con Gái Của Tôi](#)
[Chương 280: Mà Là Con Hoang](#)
[Chương 281: Ai Mới Là Hồ Ly Tinh](#)
[Chương 282: Vì Tôi Yêu Ông Nên Mới Giấu Giếm](#)
[Chương 283: Đồng Ý](#)

[Chương 284: Bắt Cóc](#)

[Chương 285: Báo Cảnh Sát](#)

[Chương 286: Mạng Của Mày Không Đáng Tiền](#)

[Chương 287: Giải Thoát](#)

[Chương 288: Nản Lòng Thoái Chí](#)

[Chương 289: Kết Cục](#)

[Chương 290: Trình Vận Mở Lòng](#)

[Chương 291: Kết Hôn](#)

[Chương 292: Bên Nhau](#)

[Chương 293: Cuộc Sống Vẫn Tiếp Tục](#)

[Chương 294: Phiên Ngoại — Kiếp Trước \(Một\)](#)

[Chương 295: Phiên Ngoại — Kiếp Trước \(Hai\)](#)

[Chương 296: Phiên Ngoại — Chuyện Về Đôi Song Sinh](#)

[Chương 297: Phiên Ngoại — Em Gái Đâu, Em Gái Nữa Đâu](#)